Vechiul Testament al Bibliei Ortodoxe Sinodale din 2008

Facerea 1,1 La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.

1,2 Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

1,3 Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” și a fost lumină.

1,4 Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.

1,5 Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.

1,6 Și a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!” și a fost așa.

1,7 A făcut Dumnezeu tăria și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.

1,8 Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

1,9 Și a zis Dumnezeu: „Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!” și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul.

1,10 Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

1,11 Apoi a zis Dumnezeu: „Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!” și a fost așa.

1,12 Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

1,13 Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

1,14 Și a zis Dumnezeu: „Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii,

1,15 și să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul”. Și a fost așa.

1,16 A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei și luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopții, și stelele.

1,17 Și le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul,

1,18 să cârmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

1,19 Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

1,20 Apoi a zis Dumnezeu: „Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!” și a fost așa.

1,21 A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii, care mișună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

1,22 Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: „Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți

apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ!”

1,23 Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

1,24 Apoi a zis Dumnezeu: „Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târâtoare și fiare sălbatice după felul lor”. Și a fost așa.

1,25 A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animalele domestice după felul lor, și toate târâtoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

1,26 Și a zis Dumnezeu: „Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!”

1,27 Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.

1,28 Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!”

1,29 Apoi a zis Dumnezeu: „Iată, vă dau toată iarba ce face sământă de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sământă în el. Acestea vor fi hrana voastră.

1,30 Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde spre hrană”. Și a fost așa.

1,31 Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

2,1 Așa s-au făcut cerul și pământul și toată oștirea lor.

2,2 Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.

2,3 Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduială.

2,4 Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul.

2,5 Pe câmp nu se afla nici un copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era nimeni ca să lucreze pământul.

2,6 Ci numai abur ieșea din pământ și umezea toată fața pământului.

2,7 Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

2,8 Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

2,9 Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul Raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului.

2,10 Și din Eden ieșea un râu, care uda Raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe.

2,11 Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara Havila, în care se află aur.

2,12 Aurul din țara aceea este bun; tot acolo se găsește bdeliu și piatra de onix.

2,13 Numele râului al doilea este Gihon. Acesta înconjură toată țara Cuș.

2,14 Numele râului al treilea este Tigru. Acesta curge prin fața Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul.

2,15 Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească.

2,16 A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: „Din toți pomii din Rai poți să mănânci,

2,17 iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!”

2,18 Și a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”.

2,19 Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa ca toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam.

2,20 Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potriva lui.

2,21 Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne.

2,22 Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

2,23 Și a zis Adam: „Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.

2,24 De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup”.

2,25 Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau.

3,1 Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: „Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din Rai?”

3,2 Iar femeia a zis către șarpe: „Roade din pomii Raiului putem să mâncăm;

3,3 Numai din rodul pomului celui din mijlocul Raiului ne-a zis Dumnezeu: Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!”

3,4 Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri!

3,5 Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

3,6 De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el.

3,7 Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte.

3,8 Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin Rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii Raiului.

3,9 Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: „Adame, unde ești?”

3,10 Răspuns-a acesta: „Am auzit glasul Tău în Rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns”.

3,11 Și i-a zis Dumnezeu: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul

din care ți-am poruncit să nu mănânci?”

3,12 Zis-a Adam: Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat”.

3,13 Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat”.

3,14 Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: „Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pântecele tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale!

3,15 Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul”.

3,16 Iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”.

3,17 Iar lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: „Să nu mănânci”, blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale!

3,18 Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului!

3,19 În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce”.

3,20 Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.

3,21 Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

3,22 Și a zis Domnul Dumnezeu: „Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!”

3,23 De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

3,24 Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

4,1 După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain și a zis: „Am dobândit om de la Dumnezeu”.

4,2 Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.

4,3 Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.

4,4 Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui,

4,5 iar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat. Și s-a întristat Cain tare și fața lui era posomorâtă.

4,6 Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: „Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta?

4,7 Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l!”

4,8 După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: „Să ieșim la câmp!” Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât.

4,9 Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: „Unde este Abel, fratele tău?” Iar el a răspuns: „Nu știu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?”

4,10 Și a zis Domnul: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

4,11 Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta.

4,12 Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ”.

4,13 Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: „Pedeapsa mea este mai mare decât aș putea-o purta.

4,14 De mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde de la fața Ta și voi fi zbuciumat și fugar pe pământ, și oricine mă va întâlni, mă va ucide”.

4,15 Și i-a zis Domnul Dumnezeu: „Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi”. Și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.

4,16 Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

4,17 După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh. Apoi a zidit Cain o cetate și a numit-o, după numele fiului său, Enoh.

4,18 Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh.

4,19 Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela.

4,20 Ada a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme.

4,21 Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi.

4,22 Sela a născut și ea pe Tubalcain, care a fost făurar de unelte de aramă și de fier. Și sora lui se chema Noema.

4,23 Și a zis Lameh către femeile sale: „Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea.

4,24 Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!”

4,25 Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: „Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.

4,26 Lui Set de asemenea i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii a chema numele Domnului Dumnezeu.

5,1 Iată acum cartea neamului lui Adam. Când a făcut Dumnezeu pe Adam, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu.

5,2 Bărbat și femeie a făcut și i-a binecuvântat și le-a pus numele: Om, în ziua în care i-a făcut.

5,3 Adam a trăit două sute treizeci de ani și atunci i s-a născut un fiu după asemănarea sa și după chipul său și i-a pus numele Set.

5,4 Zilele pe care le-a trăit Adam după nașterea lui Set au fost șapte sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,5 Iar de toate, zilele vieții lui Adam au fost nouă sute treizeci de ani și apoi a murit.

5,6 Set a trăit două sute cinci ani și i s-a născut Enos.

5,7 După nașterea lui Enos, Set a mai trăit șapte sute șapte ani, și i s-au născut fii și fiice.

5,8 Iar de toate, zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani și apoi a murit.

5,9 Enos a trăit o sută nouăzeci de ani și atunci i s-a născut Cainan.

5,10 După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit șapte sute cincisprezece ani și i s-au născut fii și fiice.

5,11 Iar de toate, zilele lui Enos au fost nouă sute cinci ani și apoi a murit.

5,12 Cainan a trăit o sută șaptezeci de ani și atunci i s-a născut Maleleil.

5,13 După nașterea lui Maleleil, Cainan a mai trăit șapte sute patruzeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,14 Iar de toate, zilele lui Cainan au fost nouă sute zece ani și apoi a murit.

5,15 Maleleil a trăit o sută șaizeci și cinci de ani și atunci i s-a născut Iared.

5,16 După nașterea lui Iared, Maleleil a mai trăit șapte sute treizeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,17 Iar de toate, zilele lui Maleleil au fost opt sute nouăzeci și cinci de ani și apoi a murit.

5,18 Iared a trăit o sută șaizeci și doi de ani și atunci i s-a născut Enoh.

5,19 După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,20 Iar de toate, zilele lui Iared au fost nouă sute șaizeci și doi de ani și apoi a murit.

5,21 Enoh a trăit o sută șaizeci și cinci de ani, și atunci i s-a născut Matusalem.

5,22 Și a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,23 Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șaizeci și cinci de ani.

5,24 Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.

5,25 Matusalem a trăit o sută optzeci și șapte de ani și atunci i s-a născut Lameh.

5,26 După nașterea lui Lameh, Matusalem a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,27 Iar de toate, zilele lui Matusalem, pe care le-a trăit, au fost nouă sute șaizeci și nouă de ani și apoi a murit.

5,28 Lameh a trăit o sută optzeci și opt de ani și atunci i s-a născut un fiu.

5,29 Și i-a pus numele Noe, zicând: „Acesta ne va mângâia în lucrul nostru și în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului, pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu!”

5,30 Și a mai trăit Lameh, după nașterea lui Noe, cinci sute șaizeci și cinci de ani și i s-au născut fii și fiice.

5,31 Iar de toate, zilele lui Lameh au fost șapte sute cincizeci și trei de ani și apoi a murit.

5,32 Noe era de cinci sute de ani, când i s-au născut trei feciori: Sem, Ham și Iafet.

6,1 Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice,

6,2 fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.

6,3 Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!

6,4 În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime.

6,5 Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele,

6,6 I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.

6,7 Și a zis Domnul: „Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut”.

6,8 Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

6,9 Iată viața lui Noe: Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său și mergea pe calea Domnului.

6,10 Și i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham și Iafet.

6,11 Pământul însă se stricase înaintea feței lui Dumnezeu și se umpluse pământul de sâlnicii.

6,12 Și a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ și iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.

6,13 Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: „Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ.

6,14 Tu însă fă-ti o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărțituri și smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară.

6,15 Corabia însă să o faci așa: lungimea corabiei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți, iar înălțimea de treizeci de coți.

6,16 Să faci corabiei o fereastră la un cot de la acoperiș, iar ușa corabiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc și sus.

6,17 Și iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viață, și tot ce este pe pământ va pieri.

6,18 Iar cu tine voi face legământul Meu; și vei intra în corabie tu și împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi.

6,19 Să intre în corabie din toate animalele, din toate târâtoarele, din toate fiarele și din tot trupul, câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață.

6,20 Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel și din toate soiurile de târâtoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână în viată împreună cu tine.

6,21 Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniți; îngrijește-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine și pentru acelea”.

6,22 Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Domnul Dumnezeu așa a făcut.

7,1 După aceea a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea.

7,2 Să iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.

7,3 De asemenea și din păsările cerului să iei: din cele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul.

7,4 Căci peste șapte zile Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile și patruzeci de nopți și am să pierd de pe fața pământului toate făpturile câte am făcut”.

7,5 Și a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

7,6 Noe însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de șase sute de ani.

7,7 Și a intrat Noe în corabie și împreună cu el au intrat fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui, ca să scape de apele potopului.

7,8 Din păsările curate și din păsările necurate, din animalele curate și din animalele necurate, din fiare și din toate cele ce se mișcă pe pământ

7,9 Au intrat la Noe în corabie perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască, cum poruncise Dumnezeu lui Noe.

7,10 Iar după șapte zile au venit asupra pământului apele potopului.

7,11 În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, chiar în acea zi, s-au desfăcut toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheaburile cerului;

7,12 Și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

7,13 În ziua aceasta a intrat Noe în corabie și împreună cu dânsul au intrat Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, femeia lui Noe și cele trei femei ale fiilor lui.

7,14 Din toate soiurile de fiare de pe pământ, din toate soiurile de animale, din toate soiurile de vietăți ce mișunau pe pământ, din toate soiurile de zburătoare, din toate păsările, din toate înaripatele

7,15 și din tot trupul, în care se afla duh de viață, au intrat cu Noe în corabie, perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască.

7,16 Și cele ce au intrat cu Noe în corabie din tot trupul au intrat parte bărbătească și parte femeiască, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Și a închis Domnul Dumnezeu corabia pe din afară.

7,17 Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului.

7,18 Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta pe deasupra apei.

7,19 Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer.

7,20 Și a acoperit apa toți munții cei înalți, ridicându-se cu cincisprezece coți mai sus de ei.

7,21 Și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ: păsările, animalele, fiarele, toate vietățile ce mișunau pe pământ și toți oamenii.

7,22 Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viată în nările lor, au murit.

7,23 Și așa s-a stins toată ființa care se afla pe fața a tot pământul, de la om până la

dobitoc și până la târâtoare și până la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ, și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie.

7,24 Iar apa a crescut mereu pe pământ, o sută cincizeci de zile.

8,1 Dar și-a adus aminte Dumnezeu de Noe, de toate fiarele, de toate animalele, de toate păsările și de toate vietățile ce se mișcă, câte erau cu dânsul în corabie; și a adus Dumnezeu vânt pe pământ și a încetat apa de a mai crește.

8,2 Atunci s-au încuiat izvoarele adâncului și jgheaburile cerului și a încetat ploaia din cer.

8,3 După o sută cincizeci de zile, a început a se scurge apa de pe pământ și a se împuțina.

8,4 Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe Munții Ararat.

8,5 Apa a scăzut mereu până în luna a zecea; iar în ziua întâi a lunii a zecea s-au arătat vârfurile munților.

8,6 După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie,

8,7 și a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ.

8,8 Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ.

8,9 Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie.

8,10 Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie,

8,11 și porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului.

8,12 Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors.

8,13 Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corabiei și a privit, și iată se zbicise fața pământului.

8,14 Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat.

8,15 Atunci a grăit Domnul Dumnezeu lui Noe și a zis:

8,16 „Ieși din corabie tu și împreună cu tine femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi.

8,17 Scoate de asemenea împreună cu tine toate vietățile, care sunt cu tine, și tot trupul, de la păsări și până la animale, și toate vietățile ce se mișcă pe pământ, ca să se împrăștie pe pământ, să se prăsească și să se înmulțească pe pământ”.

8,18 Atunci a ieșit Noe din corabie; și împreună cu el au ieșit fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui;

8,19 Toate fiarele, toate animalele, toate păsările și toate câte se mișcă pe pământ, după felul lor, au ieșit din corabie.

8,20 Apoi a făcut Noe un jertfelnic Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertfelnic.

8,21 Iar Domnul Dumnezeu a mirosit mireasmă bună și a zis Domnul Dumnezeu în inima Sa: „Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut.

8,22 De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta!”

9,1 Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: „Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!

9,2 Groază și frică de voi să aibă toate fiarele pământului; toate păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână.

9,3 Tot ce se mișcă și ce trăiește să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca și iarba verde.

9,4 Numai carne cu sângele ei, în care e viața ei, să nu mâncați.

9,5 Căci Eu și sângele vostru, în care e viața voastră, îl voi cere de la orice fiară; și voi cere viața omului și din mâna omului, din mâna fratelui său.

9,6 De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.

9,7 Voi însă nașteți și vă înmulțiți și vă răspândiți pe pământ și-l stăpâniți!”

9,8 Și a mai grăit Dumnezeu cu Noe și cu fiii lui, care erau cu el, și a zis:

9,9 „Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmașii voștri

9,10 Și cu tot sufletul viu, care este cu voi: cu păsările, cu animalele și cu toate fiarele pământului, care sunt cu voi, cu toate vietățile pământului câte au ieșit din corabie;

9,11 Și închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului și nu va mai fi potop, ca să pustiască pământul”.

9,12 Apoi a mai zis iarăși Domnul Dumnezeu către Noe: „Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi și cu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam și de-a pururi,

9,13 pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine și pământ.

9,14 Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori,

9,15 și-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi și cu tot sufletul viu și cu tot trupul, și nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura.

9,16 Va fi deci curcubeul Meu în nori și-l voi vedea, și-Mi voi aduce aminte de legământul veșnic dintre Mine și pământ și tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!”

9,17 Și iarăși a zis Dumnezeu către Noe: „Acesta este semnul legământului, pe care Eu l-am încheiat între Mine și tot trupul care este pe pământ”.

9,18 Iar fiii lui Noe; care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan.

9,19 Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe și din aceștia s-au înmulțit oamenii pe pământ.

9,20 Atunci a început Noe să fie lucrător de pământ și a sădit vie.

9,21 A băut vin și îmbătându-se, s-a dezvelit în cortul său.

9,22 Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și ieșind afară, a spus celor doi frați ai săi.

9,23 Dar Sem și Iafet au luat o haină și punând-o pe amândoi umerii lor, au intrat cu

spatele înainte și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fețele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor.

9,24 Trezindu-se Noe din amețeala de vin și aflând ce i-a făcut feciorul său cel mai tânăr,

9,25 a zis: „Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la frații săi!”

9,26 Apoi a zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Sem; iar Canaan să-i fie rob!

9,27 Să înmulțească Dumnezeu pe Iafet și să se sălășluiască acesta în corturile lui Sem, iar Canaan să-i fie slugă”.

9,28 Și a mai trăit Noe după potop trei sute cincizeci de ani.

9,29 Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani și apoi a murit.

10,1 Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet, cărora li s-au născut fii după potop.

10,2 Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșeh și Tiras.

10,3 Fiii lui Gomer au fost: Așchenaz, Rifat și Togarma.

10,4 Fiii lui Iavan au fost: Elișa, Tarșiș, Chitim și Dodanim.

10,5 Din aceștia s-au format mulțime de popoare, care s-au așezat în diferite țări, fiecare după limba sa, după neamul său și după națiа sa.

10,6 Iar fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.

10,7 Fiii lui Cuș au fost: Șeba, Havila, Savta, Rama și Sabteca. Fiii lui Rama au fost: Șeba și Dedan.

10,8 Cuș a mai născut de asemenea pe Nimrod; acesta a fost cel dintâi viteaz pe pământ.

10,9 El a fost vânător vestit înaintea Domnului Dumnezeu; de aceea se și zice: „Vânător vestit ca Nimrod înaintea Domnului Dumnezeu”.

10,10 Împărăția lui, la început, o alcătuia: Babilonul, apoi Ereh, Acad și Calne din ținutul Senaar.

10,11 Din pământul acela, el trecu în Asur, unde a zidit Ninive, cetatea Rehobot, Calah

10,12 și Resen, între Ninive și Calah. Aceasta e cetate mare.

10,13 Din Mițraim s-au născut: Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim,

10,14 Patrusim, Casluhim - de unde au ieșit filistenii - și Caftorim.

10,15 Din Canaan s-au născut: Sidon, întâiul-născut al său, apoi Het,

10,16 Iebuseu, Amoreu, Ghergheseu,

10,17 Heveu, Archeu, Sineu,

10,18 Arvadeu, Țemareu și Hamateu. Mai pe urmă neamurile canaaneiene s-au răspândit.

10,19 Și ținuturile lor se întindeau de la Sidon, spre Gherara până la Gaza, iar de aici spre Sodoma, Gomora, Adma și Țeboim până spre Lasa.

10,20 Aceștia sunt fiii lui Ham, după familii, limbă, țări și după națiii.

10,21 De asemenea i s-au născut fii și lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber și fratele mai mare al lui Iafet.

10,22 Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arfaxad, Lud și Aram.

10,23 Iar fiii lui Aram au fost: Uț, Hul, Gheter și Maș.

10,24 Lui Arfaxad i s-a născut Cainan; lui Cainan i s-a născut Șelah; lui Șelah i s-a născut Eber;

10,25 Iar lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul, și numele fratelui său era Ioctan.

10,26 Lui Ioctan i s-au născut Almodad, Șalef, Hațarmavet și Ierah;

10,27 Hadoram, Uzal și Dicla;

10,28 Obal, Abimael și Șeba;

10,29 Ofir, Havila și Iobab. Toți aceștia au fost fiii lui Ioctan.

10,30 Sălașurile lor se întindeau de la Meșa spre Sefar, până la Muntele Răsăritului.

10,31 Aceștia sunt fiii lui Sem după familii, după limbă, după țări și după nații.

10,32 Acestea sunt neamurile, care se trag din fiii lui Noe, după familii și după nații, și dintr-înșii s-au răspândit popoarele pe pământ după potop.

11,1 În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți.

11,2 Purcezând de la răsărit, oamenii au găsit în țara Senaar un șes și au descălecat acolo.

11,3 Apoi au zis unul către altul: „Haidem să facem cărămizi și să le ardem cu foc!” și au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var.

11,4 Și au zis iarăși: „Haidem să ne facem un oraș și un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!”

11,5 Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.

11,6 Și a zis Domnul: „Iată, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă.

11,7 Haidem, dar, să Ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul”.

11,8 Și i-a împrăștiat Domnul de acolo în tot pământul și au încetat de a mai zidi cetatea și turnul.

11,9 De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.

11,10 Iată acum istoria vieții neamului lui Sem: Sem era de o sută de ani, când i s-a născut Arfaxad, la doi ani după potop.

11,11 După nașterea lui Arfaxad, Sem a mai trăit cinci sute de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,12 Arfaxad a trăit o sută treizeci și cinci de ani și atunci i s-a născut Cainan. După nașterea lui Cainan, Arfaxad a mai trăit trei sute treizeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,13 Cainan a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Șelah. După nașterea lui Șelah, Cainan a mai trăit trei sute treizeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,14 Șelah a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Eber.

11,15 Iar după nașterea lui Eber, Șelah a mai trăit trei sute treizeci de ani, și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,16 Eber a trăit o sută treizeci și patru de ani și atunci i s-a născut Peleg.

11,17 Iar după nașterea lui Peleg, Eber a mai trăit trei sute șaptezeci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,18 Peleg a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Ragav.

11,19 Iar după nașterea lui Ragav, Peleg a mai trăit două sute nouă ani, și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,20 Ragav a trăit o sută treizeci și doi de ani și atunci i s-a născut Serug.

11,21 Iar după nașterea lui Serug, Ragav a mai trăit două sute șapte ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,22 Serug a trăit o sută treizeci de ani și atunci i s-a născut Nahor.

11,23 Iar după nașterea lui Nahor, Serug a mai trăit două sute de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,24 Nahor a trăit șaptezeci și nouă de ani și atunci i s-a născut Terah.

11,25 Iar după nașterea lui Terah, Nahor a mai trăit o sută două zeci și cinci de ani și a născut fii și fiice și apoi a murit.

11,26 Terah a trăit șaptezeci de ani și atunci i s-au născut Avram, Nahor și Haran.

11,27 Iar spița neamului lui Terah este aceasta: lui Terah i s-au născut Avram, Nahor și Haran; lui Haran i s-a născut Lot.

11,28 Și a murit Haran înainte de Terah, tatăl său, în pământul de naștere, în Urul Caldeii.

11,29 Iar Avram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcăi și al Iscăi.

11,30 Sarai însă era stearpă și nu năștea copii.

11,31 Și a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo.

11,32 De toate, zilele vieții lui Terah în pământul Haran au fost două sute cinci ani. Și a murit Terah în Haran.

12,1 După aceea a zis Domnul către Avram: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu.

12,2 Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare.

12,3 Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului”.

12,4 Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul, și s-a dus și Lot cu el. Avram însă era de șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran.

12,5 Și a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan.

12,6 Apoi a străbătut Avram țara aceasta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri. Pe atunci trăiau în țara aceasta canaaneii.

12,7 Acolo S-a arătat Domnul lui Avram și i-a zis: „Țara aceasta o voi da urmașilor tăi”. Și a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului, Celui ce Se arătase.

12,8 De acolo a pornit el spre muntele care e la răsărit de Betel, și și-a întins acolo cortul așa, încât Betelul era la apus, iar Hai, la răsărit. A zidit acolo un jertfelnic Domnului și s-a închinat Domnului, Celui ce i Se arătase.

12,9 Apoi s-a ridicat Avram și de acolo și s-a îndreptat spre miazăzi.

12,10 Pe atunci s-a făcut foamete în ținutul acela și s-a coborât Avram în Egipt, ca

să locuiască acolo, pentru că se înteţise foametea în ţinutul acela.

12,11 Când însă s-a apropiat Avram să intre în Egipt, a zis către Sarai, femeia sa: „Ştiu că eşti femeie frumoasă la chip.

12,12 De aceea, când te vor vedea egiptenii, vor zice: „Aceasta-i femeia lui! Şi mă vor ucide pe mine, iar pe tine te vor lăsa cu viaţă.

12,13 Zi deci că-mi eşti soră, ca să-mi fie şi mie bine pentru trecerea ta şi pentru trecerea ta să trăiesc şi eu!”

12,14 Iar după ce a sosit Avram în Egipt, au văzut egiptenii că femeia lui e foarte frumoasă.

12,15 Şi au văzut-o şi dregătorii lui Faraon şi au lăudat-o înaintea lui Faraon şi au dus-o în casa lui Faraon;

12,16 Şi pentru ea i-au făcut bine lui Avram şi avea el oi, vite mari şi asini, slugi şi slujnice, catâri şi cămile.

12,17 Domnul însă a lovit cu bătăi mari şi grele pe Faraon şi casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram.

12,18 Şi chemând Faraon pe Avram, i-a zis: „Ce mi-ai făcut? De ce nu mi-ai spus că aceasta e soţia ta?

12,19 Pentru ce ai zis: Mi-e soră? Şi eu am luat-o de femeie: Acum dar iată-ţi femeia! Ia-ţi-o şi te du!”

12,20 Şi a dat Faraon poruncă oamenilor săi pentru Avram, ca să-l petreacă pe el şi pe femeia lui şi toate câte avea şi pe Lot, care îl însoţea.

13,1 Din Egipt, Avram cu femeia sa, cu Lot şi cu toate câte avea, a pornit în părţile de miazăzi ale Canaanului.

13,2 Avram însă era foarte bogat în vite, în argint şi în aur.

13,3 Şi a, înaintat Avram pe unde venise, de la miazăzi spre Betel, până la locul unde fusese mai înainte cortul său, între Betel şi Hai,

13,4 adică până la locul unde era jertfelnicul pe care-l ridicase el mai înainte, şi acolo a chemat Avram numele Domnului.

13,5 Şi Lot, care umbla cu Avram, încă avea oi şi vite mari şi corturi.

13,6 Însă pământul acela nu-i încăpea să stea împreună, căci averile lor erau multe şi nu-i încăpea locul să trăiască împreună.

13,7 De aceea se întâmplau certuri între păzitorii vitelor lui Avram şi păzitorii vitelor lui Lot. Pe atunci locuiau în pământul acela canaaneii şi ferezeii.

13,8 Atunci a zis Avram către Lot: „Să nu fie sfadă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi, căci suntem fraţi.

13,9 Iată, nu e oare tot pământul înaintea ta? Desparte-te dar de mine! Şi de vei apuca tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stânga”.

13,10 Şi ridicându-şi Lot ochii, a privit toată câmpia Iordanului, care, înainte de a strica Domnul Sodoma şi Gomora, toată până la Ţoar era udată de apă, ca Raiul Domnului, ca pământul Egiptului.

13,11 Deci şi-a ales Lot tot ţinutul din preajma Iordanului şi a apucat Lot spre răsărit; şi aşa s-au despărţit ei unul de altul.

13,12 Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan, iar Lot s-a sălăşluit în cetăţile din ţinutul Iordanului şi şi-a întins corturile până la Sodoma.

13,13 Iar oamenii Sodomei erau răi și tare păcătoși înaintea Domnului.

13,14 Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: „Ridică-ti ochii și din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare,

13,15 că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie.

13,16 Voi face pe urmașii tăi mulți ca pulberea pământului; de va putea cineva număra pulberea pământului, va număra și pe urmașii tăi.

13,17 Scoală și cutreieră pământul acesta în lung și în lat, că ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie”.

13,18 Și ridicându-și Avram corturile, a venit și s-a așezat la stejarul Mamvri, care este în Hebron; și a zidit acolo un jertfelnic Domnului.

14,1 Iar în zilele lui Amrafel, regele Senaarului, ale lui Arioc, regele Elasarului, ale lui Kedarlaomer, regele Elamului și ale lui Tidal, regele din Gutim,

14,2 s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birșa, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Țeboimului, și cu regele din Bela sau Țoar.

14,3 Toți aceștia din urmă s-au adunat în valea Sidim, unde e acum Marea cea Sărată.

14,4 Doisprezece ani stătuseră ei în robia lui Kedarlaomer, iar în anul al treisprezecelea s-au răzvrătit.

14,5 Și în al patrusprezecelea an au venit Kedarlaomer și regii, care țineau cu el, și au bătut pe Refaimi la Așterot-Carnaim, pe Zuzimi la Ham, și pe Emimi la Șave-Chiriataim;

14,6 Iar pe Horei i-a bătut la muntele lor Seir și până la El-Faran, care e lângă pustiu.

14,7 Apoi, întorcându-se de acolo, au venit la Ain-Mișpat sau Cadeș și au bătut toată țara amaleciților și pe toți amoreii, care locuiau în Hațațon-Tamar.

14,8 Atunci au ieșit regele Sodomei, regele Gomorei, regele Admei, regele Țeboimului și regele Belei sau Țoarului și s-au bătut în valea Sidim

14,9 Cu Kedarlaomer, regele Elamului, cu Tidal, regele din Gutim, cu Amrafel, regele Senaarului și cu Arioc, regele Elasarului: patru regi împotriva a cinci.

14,10 Valea Sidimului însă era plină de fântâni de smoală; și fugind, regele Sodomei și regele Gomorei au căzut în ele, iar ceilalți au fugit în munți.

14,11 Atunci biruitorii au luat toate averile Sodomei și Gomorei și toate bucatele lor și s-au dus.

14,12 Când s-au dus, au luat de asemenea și pe Lot, nepotul lui Avram, care trăia în Sodoma, și toată averea lui.

14,13 Dar venind unii din cei scăpați, au vestit pe Avram Evreul, care trăia pe atunci la stejarul lui Mamvri, pe Amoreul, fratele lui Eșcol și pe fratele lui Aner, care erau uniți cu Avram.

14,14 Auzind Avram că Lot, rudenia sa, a fost luat în robie, a adunat oamenii săi de casă, trei sute optsprezece, și a urmărit pe vrăjmași până la Dan.

14,15 Și năvălind asupra lor noaptea, el și oamenii săi i-au bătut și i-au alungat până la Hoba, care este în stânga Damascului.

14,16 Și au întors toată prada luată din Sodoma, au întors și pe Lot, rudenia sa, averea lui, femeile și oamenii.

14,17 Și când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela, i-a ieșit înainte regele Sodomei în valea Șave, care astăzi se cheamă Valea Regilor.

14,18 Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine și vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt.

14,19 Și a binecuvântat Melhisedec pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului.

14,20 Și binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” și Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuială din toate.

14,21 Iar regele Sodomei a zis către Avram: „Dă-mi oamenii, iar averile ia-le pentru tine!”

14,22 Avram însă a răspuns regelui Sodomei: „Iată, îmi ridic mâna spre Domnul Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului,

14,23 că nici o ață sau curea de încălțăminte nu voi lua din toate câte sunt ale tale, ca să nu zici: „Eu am îmbogățit pe Avram”,

14,24 fără numai cele ce au mâncat tinerii și ceea ce se cuvine a se împărți aliaților mei, care au mers cu mine: Aner, Eșcol și Mamvri. Aceia să-și ia partea lor!”

15,1 După acestea, fost-a cuvântul Domnului către Avram, noaptea, în vis, și a zis: „Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!”

15,2 Iar Avram a răspuns: „Stăpâne Doamne, ce ai să-mi dai? Că iată eu am să mor fără copii și cârmuitor în casa mea este Eliezer din Damasc”.

15,3 Apoi Avram a adăugat: „De vreme ce nu mi-ai dat fii, iată sluga mea va fi moștenitor după mine!”

15,4 Și îndată s-a făcut cuvântul Domnului către el și a zis: „Nu te va moșteni acela, ci cel ce va răsări din coapsele tale, acela te va moșteni!”

15,5 Apoi l-a scos afară și i-a zis: „Privește la cer și numără stelele, de le poți număra!” și a adăugat: „Atât de mulți vor fi urmașii tăi!”

15,6 Și a crezut Avram pe Domnul și i s-a socotit aceasta ca dreptate.

15,7 Și i-a zis iarăși: „Eu sunt Domnul, Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ți dau pământul acesta de moștenire”.

15,8 Și a zis Avram: „Stăpâne Doamne pe ce voi cunoaște că-l voi moșteni?”

15,9 Iar Domnul i-a zis: „Gătește-Mi o junincă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturică și un pui de porumbel!”

15,10 Și a luat Avram toate aceste animale, le-a tăiat în două și a pus bucățile una în fața alteia; iar păsările nu le-a tăiat.

15,11 Și năvăleau păsările răpitoare asupra trupurilor, iar Avram le alunga.

15,12 La asfințitul soarelui, a căzut peste Avram somn greu și iată l-a cuprins întuneric și frică mare.

15,13 Atunci a zis Domnul către Avram: „Să știi bine că urmașii tăi vor pribegi în pământ străin, unde vor fi robiți și apăsați patru sute de ani;

15,14 Dar pe neamul acela, căruia ei vor fi robi, îl voi judeca Eu și după aceea ei vor ieși să vină aici, cu avere multă.

15,15 Iar tu vei trece la părinții tăi în pace și vei fi îngropat la bătrâneți fericite.

15,16 Ei însă se vor întoarce aici, în al patrulea veac de oameni, căci nu s-a umplut încă măsura nelegiuirilor amoreilor”.

15,17 Iar după ce a asfințit soarele și s-a făcut întuneric, iată un fum ca dintr-un cuptor și pară de foc au trecut printre bucățile acelea.

15,18 În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: „Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului;

15,19 Voi da pe chenei, pe chenezei, pe chedmonei,

15,20 pe hetei, pe ferezei, pe refaimi,

15,21 pe amorei, pe canaanei, pe hevei, pe gherghesei și pe iebusei”.

16,1 Sarai însă, femeia lui Avram, nu-i năștea. Dar avea ea o slujnică egipteancă, al cărei nume era Agar.

16,2 Atunci a zis Sarai către Avram: „Iată m-a închis Domnul, ca să nu nasc. Intră dar la slujnica mea; poate vei dobândi copii de la ea!” și a ascultat Avram vorba Saraii.

16,3 A luat deci Sarai, femeia lui Avram, pe Agar egipteanca, slujnica sa, la zece ani după venirea lui Avram în pământul Canaan, și a dat-o de femeie lui Avram, bărbatul său.

16,4 Și a intrat acesta la Agar și ea a zămislit; și văzând că a zămislit, ea a început a disprețui pe stăpâna sa.

16,5 Atunci a zis Sarai către Avram: „Nedreptate mi se face de către tine. Eu ți-am dat pe slujnica mea la sân, iar ea, văzând că a zămislit, a început să mă disprețuiască. Dumnezeu să judece între mine și între tine!”

16,6 Iar Avram a zis către Sarai: „Iată, slujnica ta e în mâinile tale, fă cu ea ce-ti place!” și Sarai a necăjit-o și ea a fugit de la fața ei.

16,7 Și a găsit-o îngerul Domnului la un izvor de apă în pustiu, la izvorul de lângă calea ce duce spre Sur.

16,8 Și i-a zis îngerul Domnului: „Agar, slujnica Saraii, de unde vii și unde te duci?” Iar ea a răspuns: „Fug de la fața Saraii, stăpâna mea”.

16,9 Și îngerul Domnului i-a zis iarăși: „Întoarce-te la stăpâna ta și te supune sub mâna ei!”

16,10 Apoi i-a mai zis îngerul Domnului: „Voi înmulți pe urmașii tăi foarte tare, încât nu se vor putea număra din pricina mulțimii.

16,11 Iată, tu ai rămas grea - îi zise îngerul Domnului - și vei naște un fiu și-i vei pune numele Ismael, pentru că a auzit Domnul suferința ta.

16,12 Acela va fi ca un asin sălbatic între oameni; mâinile lui vor fi asupra tuturor și mâinile tuturor asupra lui, dar el va sta dârz în fața tuturor fraților lui”.

16,13 Și a numit Agar pe Domnul, Cel ce-i grăise, cu numele acesta: Ata-El-Roi (care se tâlcuiește: Tu ești Dumnezeu atotvăzător), căci zicea ea: „N-am văzut eu, oare, în față pe Cel ce m-a văzut?”

16,14 De aceea se numește fântâna aceasta: Beer-Lahai-Roi (care se tâlcuiește: Izvorul Celui viu, Care m-a văzut), și se află între Cadeș și Bared.

16,15 După aceea a născut Agar lui Avram un fiu și Avram a pus fiului său, pe care i-l născuse Agar, numele Ismael.

16,16 Avram însă era de optzeci și șase de ani când i-a născut Agar pe Ismael.

17,1 Iar când era Avram de nouăzeci și nouă de ani, i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea Mea și fii fără prihană;

17,2 Și voi încheia legământ cu tine și te voi înmulți foarte, foarte tare”.

17,3 Atunci a căzut Avram cu fața la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit și a zis:

17,4 „Eu sunt și iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulțime de popoare,

17,5 și nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulțime de popoare.

17,6 Am să te înmulțesc foarte, foarte tare, și am să ridic din tine popoare, și regi se vor ridica din tine.

17,7 Voi pune legământul Meu între Mine și între tine și urmașii tăi, din neam în neam, să fie legământ veșnic, așa că Eu voi fi Dumnezeul tău și al urmașilor tăi de după tine.

17,8 Și-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în carte pribegești acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu”.

17,9 Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: „Iar tu și urmașii tăi din neam în neam să păziți legământul Meu.

17,10 Iar legământul dintre Mine și tine și urmașii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziți, este acesta: toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur.

17,11 Să vă tăiați împrejur și acesta va fi semnul legământului dintre Mine și voi.

17,12 În neamul vostru, tot pruncul de parte bărbătească, născut la voi în casă sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminția voastră, să se taie împrejur în ziua a opta.

17,13 Numaidecât să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta sau cel cumpărat cu argintul tău și legământul Meu va fi însemnat pe trupul vostru, ca legământ veșnic.

17,14 Iar cel de parte bărbătească netăiat împrejur, care nu se va tăia împrejur, în ziua a opta, sufletul acela se va stârpi din poporul său, căci a călcat legământul Meu”.

17,15 După aceea a zis iarăși Dumnezeu către Avraam: „Pe Sarai, femeia ta, să nu o mai numești Sarai, ci Sarra să-i fie numele.

17,16 Și o voi binecuvânta și-ți voi da din ea un fiu; o voi binecuvânta și va fi mamă de popoare și regi peste popoare se vor ridica dintr-însa”.

17,17 Avraam a căzut atunci cu fața la pământ și a râs, zicând în sine: „E cu putință oare să mai aibă fiu cel de o sută de ani? Și Sarra cea de nouăzeci de ani e cu putință oare să mai nască?”

17,18 Apoi a mai zis Avraam către Domnul: „O, Doamne, măcar Ismael să trăiască înaintea Ta!”

17,19 Iar Dumnezeu a răspuns lui Avraam: „Adevărat, însăși Sarra, femeia ta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac și Eu voi încheia cu el legământul Meu, legământ veșnic: să-i fiu Dumnezeu lui și urmașilor lui.

17,20 Iată, te-am ascultat și pentru Ismael, și iată îl voi binecuvânta, îl voi crește și-l voi înmulți foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare.

17,21 Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naște Sarra la anul pe vremea aceasta!”

17,22 Încetând apoi Dumnezeu de a mai vorbi cu Avraam, S-a înălțat de la el.

17,23 Atunci a luat Avraam pe Ismael, fiul său, pe toți cei născuți în casa sa, pe toți cei cumpărați cu argintul său și pe toți oamenii de parte bărbătească din casa lui Avraam și i-a tăiat împrejur, chiar în ziua aceea, cum îi poruncise Dumnezeu.

17,24 Și era Avraam de nouăzeci și nouă de ani, când s-a tăiat împrejur.

17,25 Iar Ismael, fiul său, era de treisprezece ani, când s-a tăiat împrejur.

17,26 Avraam și Ismael, fiul său, au fost tăiați împrejur în aceeași zi.

17,27 Și cu ei au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam.

18,1 Apoi Domnul S-a arătat iarăși lui Avraam la stejarul Mamvri, într-o zi pe la amiază, când ședea el în ușa cortului său.

18,2 Atunci ridicându-și ochii săi, a privit și iată trei Oameni stăteau înaintea lui; și cum I-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea Lor și s-a închinat până la pământ.

18,3 Apoi a zis: „Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău!

18,4 Se va aduce apă să Vă spălați picioarele și să Vă odihniți sub acest copac.

18,5 Și voi aduce pâine și veți mânca, apoi Vă veți duce în drumul Vostru, întrucât treceți pe la robul Vostru!" Zis-au Aceia: „Fă, precum ai zis!"

18,6 După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra și i-a zis: „Frământă degrabă trei măsuri de făină bună și fă azime!"

18,7 Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un vițel tânăr și gras și l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă.

18,8 Și a luat Avraam unt, lapte și vițelul cel gătit și le-a pus înaintea Lor și pe când Ei mâncau, a stat și el alături de Ei sub copac.

18,9 Și l-au întrebat Oamenii aceia: „Unde este Sarra, femeia ta?" Iar el, răspunzând, a zis: „Iată, în cort!"

18,10 Zis-a Unul: „Iată, la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Sarra, femeia ta, va avea un fiu". Iar Sarra a auzit din ușa cortului, de la spatele lui.

18,11 Avraam și Sarra însă erau bătrâni, înaintați în vârstă, și Sarra nu mai era în stare să zămislească.

18,12 Și a râs Sarra în sine și și-a zis: „Să mai am eu oare această mângâiere acum, când am îmbătrânit și când e bătrân și stăpânul meu?"

18,13 Atunci a zis Domnul către Avraam: „Pentru ce a râs Sarra în sine și a zis: Oare cu adevărat voi naște, bătrână cum sunt?"

18,14 Este oare ceva cu neputință la Dumnezeu? La anul pe vremea aceasta am să vin pe la tine și Sarra va avea un fiu!"

18,15 Iar Sarra a tăgăduit, zicând: „N-am râs", căci se înspăimântase. Acela însă i-a zis: „Ba, ai râs!"

18,16 Apoi S-au sculat Oamenii aceia de acolo și S-au îndreptat spre Sodoma și Gomora și s-a dus și Avraam cu Ei, ca să-I petreacă.

18,17 Domnul însă a zis: „Tăinui-voi Eu oare de Avraam, sluga Mea, ceea ce voiesc să fac?

18,18 Din Avraam cu adevărat se va ridica un popor mare și tare și printr-însul se vor binecuvânta toate neamurile pământului,

18,19 că l-am ales, ca să învețe pe fiii și casa sa după sine să umble în calea Domnului și să facă judecată și dreptate; pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit".

18,20 Zis-a deci Domnul: „Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu.

18,21 Pogorâ-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”.

18,22 De acolo doi din Oamenii aceia, plecând, S-au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului.

18,23 Și apropiindu-se Avraam, a zis: „Pierde-vei, oare, pe cel drept ca și pe cel păcătos, încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit?

18,24 Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepți: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepți, de se vor afla în cetate?

18,25 Nu se poate ca Tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de Tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?”

18,26 Zis-a Domnul: „De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepți, voi cruța pentru ei toată cetatea și tot locul acela”.

18,27 Și răspunzând Avraam, a zis: „Iată, cutez să vorbesc Stăpânului meu, eu, care sunt pulbere și cenușă!

18,28 Poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepți; poate să fie numai patruzeci și cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei, oare, toată cetatea?” Zis-a Domnul: „Nu o voi pierde de voi găsi acolo patruzeci și cinci de drepți”.

18,29 Și a adăugat Avraam să grăiască Domnului și a zis: „Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepți?” și Domnul a zis: „Nu o voi pierde pentru cei patruzeci!”

18,30 Și a zis iarăși Avraam: „Să nu Se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi: Dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepți?” Zis-a Domnul: „Nu o voi pierde de voi găsi acolo treizeci”.

18,31 Și a zis Avraam: „Iată, mai cutez să vorbesc Stăpânului meu! Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepți”. Răspuns-a Domnul: „Nu o voi pierde pentru cei douăzeci”.

18,32 Și a mai zis Avraam: „Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi încă o dată: Dar de se vor găsi acolo numai zece drepți?” Iar Domnul i-a zis: „Pentru cei zece nu o voi pierde”.

18,33 Și terminând Domnul de a mai grăi cu Avraam; S-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său.

19,1 Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara, iar Lot ședea la poarta Sodomei. Și văzându-I, Lot s-a sculat înaintea Lor și s-a plecat cu fața până la pământ

19,2 și a zis: „Stăpânii mei, abateți-vă pe la casa slugii Voastre, ca să rămâneți acolo; spălați-Vă picioarele, iar dimineață, sculându-Vă, Vă veți duce în drumul Vostru”. Ei însă au zis: „Nu, ci vom rămâne în uliță”.

19,3 Iar el I-a rugat stăruitor și S-au abătut la el și au intrat în casa lui. Atunci el Le-a gătit mâncare, Le-a copt azime și au mâncat.

19,4 Dar mai înainte de a Se culca Ei, sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân, au înconjurat casa,

19,5 și au chemat afară pe Lot și au zis către el: „Unde sunt Oamenii, Care au intrat să mâie la tine? Scoate-I ca să-I cunoaștem!”

19,6 Și a ieșit Lot la ei dinaintea ușii și închizând ușa după dânsul,

19,7 a zis către ei: „Nu, frații mei, să nu faceți nici un rău.

19,8 Am eu două fete, care n-au cunoscut încă bărbat; mai degrabă vi le scot pe acelea, să faceți cu ele ce veți vrea, numai Oamenilor acelora să nu le faceți nimic,

de vreme ce au intrat Ei sub acoperișul casei mele!”

19,9 Iar ei au zis către el: „Pleacă de aici! Ești un venetic și acum faci pe judecătorul? Mai rău decât Acelora îți vom face!” și repezindu-se spre Lot, se apropiară să spargă ușa.

19,10 Atunci Oamenii aceia, care găzduiau în casa lui Lot, întinzându-și mâinile, au tras pe Lot în casă la Ei și au încuiat ușa;

19,11 Iar pe oamenii, care erau la ușa casei, i-au lovit cu orbire de la mic până la mare, încât în zadar se chinuiau să găsească ușa.

19,12 Apoi au zis cei doi Oameni către Lot: „Ai tu pe cineva din ai tăi aici? De ai fii, sau fiice, sau gineri, sau pe oricine altul în cetate, scoate-i din locul acesta,

19,13 că Noi avem să pierdem locul acesta, pentru că strigarea împotriva lor s-a suit înaintea Domnului și Domnul Ne-a trimis să-l pierdem”.

19,14 Atunci a ieșit Lot și a grăit cu ginerii săi, care luaseră pe fetele lui, și le-a zis: „Sculați-vă și ieșiți din locul acesta, că va să piardă Domnul cetatea”. Ginerilor însă li s-a părut că el glumește.

19,15 Iar în revărsatul zorilor grăbeau îngerii pe Lot, zicând: „Scoală, ia-ți femeia și pe cele două fete ale tale, pe care le ai, și ieși, ca să nu pieri și tu pentru nedreptățile cetății!”

19,16 Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui

19,17 și scoțându-l afară, unul din Ei a zis: „Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!

19,18 Iar Lot a zis către Dânșii: „Nu, Stăpâne!

19,19 Iată sluga Ta a aflat bunăvoință înaintea Ta și Tu ai făcut milă mare cu mine, mântuindu-mi viața; dar nu voi putea să fug până în munte, ca să nu mă ajungă primejdia și să nu mor.

19,20 Iată cetatea aceasta este mai aproape; să fug acolo și să mă izbăvesc. Ea e mică și-mi voi scăpa acolo viața prin Tine!”

19,21 Și i-a zis îngerul: „Iată, îți cinstesc fața și-ți împlinesc acest cuvânt, să nu pierd cetatea despre care grăiești.

19,22 Grăbește dar și fugi acolo; că nu pot să fac nimic până nu vei ajunge tu acolo!” De aceea s-a și numit cetatea aceea Țoar.

19,23 Când s-a ridicat soarele deasupra pământului, a intrat Lot în Țoar.

19,24 Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul

19,25 și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia.

19,26 Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi și s-a prefăcut în stâlp de sare.

19,27 Iar Avraam s-a sculat dis-de-dimineață și s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului

19,28 și căutând spre Sodoma și Gomora și spre toate împrejurimile lor, a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor.

19,29 Dar, când a stricat Dumnezeu toate cetățile din părțile acelea, și-a adus aminte Dumnezeu de Avraam și a scos pe Lot afară din prăpădul cu care a stricat Dumnezeu cetățile, unde trăia Lot.

19,30 Apoi a ieșit Lot din Țoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Țoar, și a locuit într-o peșteră, împreună cu cele două fete ale sale.

19,31 Atunci a zis fata cea mai mare către cea mai mică: „Tatăl nostru e bătrân și nu-i nimeni în ținutul acesta, care să intre la noi, cum e obiceiul pământului.

19,32 Haidem dar să îmbătăm pe tatăl nostru cu vin și să ne culcăm cu el și să ne ridicăm urmași dintr-însul!”

19,33 Și au îmbătat pe tatăl lor cu vin în noaptea aceea; și în noaptea aceea, intrând fata cea mai în vârstă, a dormit cu tatăl ei și acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea.

19,34 Iar a doua zi a zis cea mai în vârstă către cea mai tânără: „Iată, eu am dormit astă-noapte cu tatăl meu; să-l îmbătăm cu vin și în noaptea aceasta și să intri și tu să dormi cu el ca să ne ridicăm urmași din tatăl nostru!”

19,35 Și l-au îmbătat cu vin și în noaptea aceasta și a intrat și cea mai mică și a dormit cu el; și el n-a știut când s-a culcat ea, nici când s-a sculat ea.

19,36 Și au rămas amândouă fetele lui Lot grele de la tatăl lor.

19,37 Și a născut cea mai mare un fiu, și i-a pus numele Moab, zicând: „Este din tatăl meu”. Acesta e tatăl moabiților, care sunt și astăzi.

19,38 Și a născut și cea mai mică un fiu și i-a pus numele Ben-Ammi, zicând: „Acesta-i fiul neamului meu”. Acesta e tatăl amoniților, care sunt și astăzi.

20,1 Apoi a plecat Avraam de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Cadeș și Sur și a trăit o vreme în Gherara.

20,2 Și a zis Avraam despre Sarra, femeia sa: „Mi-e soră”, căci se temea să spună: „E femeia mea”, ca nu cumva să-l ucidă locuitorii cetății aceleia din pricina ei. Iar Abimelec, regele Gherarei, a trimis și a luat pe Sarra.

20,3 Dar noaptea în vis a venit Dumnezeu la Abimelec și i-a zis: „Iată, tu ai să mori pentru femeia, pe care ai luat-o, căci ea are bărbat”.

20,4 Abimelec însă nu se atinsese de ea și a zis: „Doamne, ucide-vei oare chiar și un om drept?

20,5 Oare n-a zis el singur: „Mi-e soră?” Ba și ea mi-a zis: „Mi-e frate!” Eu cu inimă nevinovată și cu mâini curate am făcut aceasta”.

20,6 Iar Dumnezeu i-a zis în vis: „Și Eu știu că cu inimă nevinovată ai făcut aceasta și te-am ferit de a păcătui împotriva Mea; de aceea nu ți-am îngăduit să te atingi de ea.

20,7 Acum însă dă înapoi femeia omului aceluia, că e prooroc, și se va ruga pentru tine și vei fi viu; iar de nu o vei da înapoi, să știi bine că ai să mori și tu și toți ai tăi!”

20,8 Și sculându-se Abimelec, a doua zi de dimineață, a chemat pe toți slujitorii săi și le-a povestit toate acestea în auz, și s-au spăimântat toți oamenii aceia foarte tare.

20,9 Apoi a chemat Abimelec pe Avraam și i-a zis: „Ce mi-ai făcut tu? Cu ce ți-am greșit eu, de ai adus asupra mea și asupra țării mele așa păcat mare? Tu mi-ai făcut un lucru, care nu se cuvine a-l face!”

20,10 Și a mai zis Abimelec către Avraam: „Ce ai socotit tu, de ai făcut una ca asta?”

20,11 Răspuns-a Avraam: „Am socotit că prin ținutul acesta lipsește frica de Dumnezeu și voi fi omorât din pricina femeii mele.

20,12 Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e

soție.

20,13 Iar când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, ca să pribegesc, am zis către ea: „Să-mi faci acest bine, și în orice loc vom merge, să zici de mine: Mi-e frate!”

20,14 Atunci a luat Abimelec o mie de sicli de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sarra, femeia sa.

20,15 Și a zis Abimelec către Avraam: „Iată, ținutul meu îți este la îndemână: locuiește unde îți place!”

20,16 Iar către Sarra a zis: „Iată, dau fratelui tău o mie de sicli de argint, care vor fi ca un văl pe ochi pentru cei ce sunt împrejurul tău și pentru lumea toată. Și iată că acum ești socotită dreaptă!”

20,17 Și s-a rugat Avraam lui Dumnezeu și Dumnezeu a vindecat pe Abimelec, pe femeia lui și pe roabele lui, și acestea au început a naște.

20,18 Căci Domnul lovise cu stârpiciune toată casa lui Abimelec, pentru Sarra, femeia lui Avraam.

21,1 Apoi a căutat Domnul spre Sarra, cum îi spusese, și i-a făcut Domnul Sarrei, cum îi făgăduise.

21,2 Și a zămislit Sarra și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea arătată de Dumnezeu.

21,3 Și a pus Avraam fiului său, pe care i-l născuse Sarra, numele Isaac.

21,4 Și Avraam a tăiat împrejur pe Isaac, fiul său, în ziua a opta, cum îi poruncise Dumnezeu.

21,5 Avraam însă era de o sută de ani, când i s-a născut Isaac, fiul său,

21,6 iar Sarra a zis: „Râs mi-a pricinuit mie Dumnezeu; că oricine va auzi aceasta, va râde!”

21,7 Și apoi a adăugat: „Cine ar fi putut spune lui Avraam că Sarra va hrăni prunci la sânul său? Și totuși i-am născut fiu la bătrânețile sale!”

21,8 Și crescând copilul, a fost înțărcat. Iar Avraam a făcut ospăț mare în ziua în care a fost înțărcat Isaac, fiul său.

21,9 Văzând însă Sarra că fiul egiptencii Agar, pe care aceasta îl născuse lui Avraam, râde de Isaac, fiul ei,

21,10 a zis către Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va fi moștenitor cu fiul meu, Isaac!”

21,11 Și s-au părut cuvintele acestea lui Avraam foarte grele pentru fiul său Ismael.

21,12 Dumnezeu însă a zis către Avraam: „Să nu ți se pară grele cuvintele cele pentru prunc și pentru roabă; toate câte-ți va zice Sarra, ascultă glasul ei; pentru că numai cei din Isaac se vor chema urmașii tăi.

21,13 Dar și pe fiul roabei acesteia îl voi face neam mare, pentru că și el este din sămânța ta”.

21,14 Atunci s-a sculat Avraam dis-de-dimineață; a luat pâine și un burduf cu apă și le-a dat Agarei; apoi, punându-i pe umeri copilul, a slobozit-o; și plecând ea, a rătăcit prin pustiul Beer-Șeba.

21,15 Când însă s-a sfârșit apa din burduf, a lepădat ea copilul sub un mărăcine.

21,16 Și ducându-se, a șezut în preajma lui, ca la o bătaie de arc, căci își zicea: „Nu voiesc să văd moartea copilului meu!” și șezând ea acolo de o parte, și-a ridicat

glasul și a plâns.

21,17 Și a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde era și îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar și a zis: „Ce e, Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este!

21,18 Scoală, ridică copilul și-l ține de mână, căci am să fac din el un popor mare!”

21,19 Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii și a văzut o fântână cu apă și mergând, și-a umplut burduful cu apă și a dat copilului să bea.

21,20 Și era Dumnezeu cu copilul și a crescut acesta, a locuit în pustiu, și s-a făcut vânător.

21,21 A locuit deci Ismael în pustiul Faran și mama sa i-a luat femeie din țara Egiptului.

21,22 În vremea aceea, Abimelec și Ahuzat, care luase pe nora lui, și Ficol, căpetenia oștirii lui, au zis către Avraam: „Dumnezeu e cu tine în toate câte faci.

21,23 Jură-mi, deci, aici pe Dumnezeu că nu-mi vei face strâmbătate nici mie, nici fiului meu, nici neamului meu; ci, cum ți-am făcut eu bine ție, așa să-mi faci și tu mie și țării în care ești oaspete!”

21,24 Răspuns-a Avraam: „Jur!”

21,25 Dar a mustrat Avraam pe Abimelec pentru fântânile de apă, pe care i le răpiseră slugile lui Abimelec.

21,26 Iar Abimelec i-a zis: „Nu știu cine ți-a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai spus nimic, nici eu n-am auzit decât astăzi”.

21,27 Și a luat Avraam oi și vite și a dat lui Abimelec și au încheiat amândoi legământ.

21,28 Apoi Avraam a pus de o parte șapte mielușele.

21,29 Iar Abimelec a zis către Avraam: „Ce sunt aceste șapte mielușele, pe care le-ai osebit?”

21,30 Răspuns-a Avraam: „Aceste șapte mielușele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!”

21,31 De aceea s-a și numit locul acela Beer-Șeba, pentru că acolo au jurat ei amândoi.

21,32 Și după ce au făcut ei legământ la Beer-Șeba, s-a sculat Abimelec și Ahuzat, care luase pe nora lui, și Ficol, căpetenia oștirii lui, și s-au întors în țara filistenilor.

21,33 Iar Avraam a sădit o dumbravă la Beer-Șeba și a chemat acolo numele Domnului Dumnezeului celui veșnic.

21,34 Și a mai trăit Avraam în țara filistenilor zile multe, ca străin.

22,1 După acestea, Dumnezeu a încercat pe Avraam și i-a zis: „Avraame, Avraame!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!”

22,2 Și Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu!”

22,3 Sculându-se deci Avraam dis-de-dimineață, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat la locul despre care-i grăise Dumnezeu.

22,4 Iar a treia zi, ridicându-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela.

22,5 Atunci a zis Avraam slugilor sale: „Rămâneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne

ducem până acolo și închinându-ne, ne vom întoarce la voi”.

22,6 Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini focul și cuțitul și s-au dus amândoi împreună.

22,7 Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, și a zis: „Tată!” Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiul meu?” Zis-a Isaac: „Iată, foc și lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?”

22,8 Avraam însă a răspuns: „Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!” și s-au dus mai departe amândoi împreună.

22,9 Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor.

22,10 Apoi și-a întins Avraam mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său.

22,11 Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: „Avraame, Avraame!” Răspuns-a acesta: „Iată-mă!”

22,12 Iar îngerul a zis: „Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și pentru mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău”.

22,13 Și ridicându-și Avraam ochii, a privit, și iată la spate un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și ducându-se, Avraam a luat berbecul și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său.

22,14 Avraam a numit locul acela Iahve-ire, adică, Dumnezeu poartă de grijă și de aceea se zice astăzi: „În munte Domnul Se arată”.

22,15 Și a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam și a zis:

22,16 „Juratu-M-am pe Mine însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta și n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu, pentru Mine,

22,17 de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea și voi înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării și va stăpâni neamul tău cetățile dușmanilor săi;

22,18 Și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu”.

22,19 Întorcându-se apoi Avraam la slugile sale, s-au sculat împreună și s-au dus la Beer-Șeba și a locuit Avraam acolo în Beer-Șeba.

22,20 Iar după ce s-au petrecut acestea, i s-a vestit lui Avraam, spunându-i-se: „Iată Milca a născut și ea fii lui Nahor, fratele tău:

22,21 Pe Uț, întâiul său născut, pe Buz, fratele acestuia și pe Chemuel, tatăl lui Aram;

22,22 Pe Chesed, pe Hazo, pe Pildaș, pe Idlaf și pe Batuel.

22,23 Iar lui Batuel i s-a născut Rebeca”. Pe acești opt fii i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Avraam.

22,24 Iar o țiitoare a lui, anume Reuma, i-a născut și ea pe Tebah, pe Gaham, pe Tahaș și pe Maaca.

23,1 Sarra a trăit o sută douăzeci și șapte de ani. Aceștia sunt anii vieții Sarrei.

23,2 Sarra a murit la Chiriat-Arba care e în vale, adică în Hebronul de astăzi, în țara Canaanului. Și a venit Avraam să plângă și să jelească pe Sarra.

23,3 Apoi s-a dus Avraam de la moarta sa, a grăit cu fiii lui Het și a zis:

23,4 „Eu sunt între voi străin și pribeag; dați-mi dar în stăpânire un loc de mormânt la voi, ca să îngrop pe moarta mea”.

23,5 Iar fiii lui Het au răspuns și au zis către Avraam:

23,6 „Nu, domnul meu, ci ascultă-ne: Tu aici la noi ești u: voievod al lui Dumnezeu. Deci, îngroapă-ți moarta în cel mai bun dintre locurile noastre de îngropare, că nici unul dintre noi nu te va opri să-ți îngropi moarta acolo”.

23,7 Atunci s-a sculat Avraam și s-a închinat poporului țării aceleia, adică fiilor lui Het.

23,8 Și a grăit către dânșii Avraam și a zis: „Dacă voiți din suflet să-mi îngrop pe moarta mea de la ochii mei, atunci ascultați-mă și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Țohar,

23,9 ca să-mi dea peștera Macpela pe care o are în capătul țarinei lui, dar să mi-o dea pe bani gata, ca să o am aici la voi în stăpânire de veci pentru îngropare.

23,10 Efron însă ședea atunci în mijlocul fiilor lui Het. Și a răspuns Efron Heteeanul lui Avraam, în auzul fiilor lui Het și al tuturor celor ce veniseră la porțile cetății lui, și a zis:

23,11 „Nu, domnul meu, ascultă-mă pe mine: Eu îți dau țarina și peștera cea dintr-însa și ți-o dau în fața fiilor poporului; ți-o dau însă în dar. Îngroapă-ți pe moarta ta”.

23,12 Avraam însă s-a închinat înaintea poporului țării

23,13 și a grăit către Efron în auzul a tot poporul ținutului aceluia și a zis: „De binevoiești, ascultă-mă și ia de la mine prețul țarinei și voi îngropa acolo pe moarta mea”.

23,14 Răspuns-a Efron lui Avraam și i-a zis:

23,15 „Ascultă, domnul meu, țarina prețuiește patru sute sicli de argint. Ce este aceasta pentru mine și pentru tine? Îngroapă-ți dar pe moarta ta!”

23,16 Atunci, ascultând pe Efron, Avraam a cântărit lui Efron atâta argint, cât a spus el în auzul fiilor lui Het: patru sute sicli de argint, după prețul negustoresc.

23,17 Și așa țarina lui Efron, care e lângă Macpela, în fața stejarului Mamvri, țarina și peștera din ea și toți pomii din țarină și tot ce era în hotarele ei de jur împrejur

23,18 S-au dat lui Avraam moșie de veci, înaintea fiilor lui Het și a tuturor celor ce se strânseseră la poarta cetății lui.

23,19 După aceasta Avraam a îngropat pe Sarra, femeia sa, în peștera din țarina Macpela, care e în fața lui Mamvri sau a Hebronului, în Canaan.

23,20 Astfel a trecut de la fiii lui Het la Avraam țarina și peștera cea din ea, ca loc de îngropare.

24,1 Avraam era acum bătrân și vechi de zile și Domnul binecuvântase pe Avraam cu de toate.

24,2 Atunci a zis Avraam către sluga cea mai bătrână din casa sa, care cârmuia toate câte avea: „Pune mâna ta sub coapsa mea

24,3 și jură-mi pe Domnul Dumnezeul cerului și pe Dumnezeul pământului că fiului meu Isaac nu-i vei lua femeie din fetele canaaneilor, în mijlocul cărora locuiesc eu,

24,4 ci vei merge în țara mea, unde m-am născut eu, la rudele mele, și vei lua de acolo femeie lui Isaac, fiul meu”.

24,5 Iar sluga a zis către el: „Dar poate nu va vrea femeia să vină cu mine în pământul acesta; întoarce-voi, oare, pe fiul tău în pământul de unde ai ieșit?”

24,6 Avraam însă a zis către el: „Ia seama să nu întorci pe fiul meu acolo!

24,7 Domnul Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, Cel ce m-a luat din casa tatălui meu și din pământul în care m-am născut, Care mi-a grăit și Care mi S-a jurat, zicând: Ție-ți voi da pământul acesta și urmașilor tăi, Acela va trimite pe îngerul Său înaintea ta și vei lua femeie feciorului meu de acolo.

24,8 Iar de nu va voi femeia aceea să vină cu tine în pământul acesta, vei fi slobod de jurământul meu, dar pe fiul meu să nu-l întorci acolo!”

24,9 Și punându-și sluga mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, i s-a jurat pentru toate acestea.

24,10 Apoi a luat sluga cu sine zece cămile din cămilele stăpânului său și tot felul de lucruri scumpe de ale stăpânului său și sculându-se, s-a dus în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor.

24,11 Și într-o zi, spre seară, când ies femeile să scoată apă, a poposit cu cămilele la o fântână, afară din cetate.

24,12 Și a zis: „Doamne Dumnezeul stăpânului meu Avraam, scoate-mi-o în cale astăzi și fă milă cu stăpânul meu Avraam!

24,13 Iată, eu stau la fântâna aceasta și fetele locuitorilor cetății au să iasă să scoată apă.

24,14 Deci fata căreia îi voi zice: Pleacă urciorul tău să beau și care-mi va răspunde: „Bea! Ba și cămilele toate le voi adăpa până se vor sătura”, aceea să fie pe care Tu ai rânduit-o robului Tău Isaac și prin aceasta voi cunoaște că faci milă cu stăpânul meu Avraam.

24,15 Dar nu sfârșise el încă a cugeta acestea în mintea sa, când iată că ieși cu urciorul pe umăr Rebeca, fecioara care se născuse lui Batuel, fiul Milcăi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraam.

24,16 Aceasta era foarte frumoasă la chip, fecioară, pe care nu o cunoscuse încă un bărbat. Și venind ea la fântână, și-a umplut urciorul și a pornit înapoi.

24,17 Atunci sluga lui Avraam a alergat înaintea ei și i-a zis: „Dă-mi să beau puțină apă din urciorul tău!”

24,18 Iar ea a zis: „Bea, domnul meu!” și îndată și-a lăsat urciorul pe brațe și i-a dat să bea apă până a încetat de a mai bea.

24,19 Apoi a zis: „Și cămilelor tale am să le scot apă până vor bea toate”.

24,20 Și îndată și-a deșertat urciorul în adăpătoare și a alergat iar la fântână să scoată apă și a adăpat toate cămilele.

24,21 Iar omul acela se uita la ea cu mirare și tăcea, dorind să știe de i-a binecuvântat Domnul călătoria sau nu.

24,22 Și dacă au încetat toate cămilele de a mai bea, a luat omul acela și i-a dat un inel de aur, în greutate de o jumătate siclu, și două brățări la mâinile ei, în greutate de zece sicli de aur.

24,23 Apoi a întrebat-o și a zis: „A cui fată ești tu? Spune-mi, te rog, dacă se află în casa tatălui tău loc, ca să rămânem?”

24,24 Iar ea i-a zis: „Sunt fata lui Batuel al Milcăi, pe care ea l-a născut lui Nahor”.

24,25 Apoi i-a mai zis: „Avem și paie și fân mult și la noi este și loc, ca să rămâneți”.

24,26 Atunci s-a plecat omul acela și s-a închinat Domnului și a zis:

24,27 „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul stăpânului meu Avraam, Care n-a părăsit pe stăpânul meu cu mila și bunăvoința Sa, de vreme ce m-a adus Domnul

drept la casa fratelui stăpânului meu”.

24,28 Iar fata a alergat acasă la mama sa și a povestit toate acestea.

24,29 Rebeca însă avea un frate, anume Laban. Și a alergat Laban afară, la fântână, la omul acela,

24,30 căci el văzuse inelul de aur și brățările la mâinile surorii sale Rebeca, și auzise vorbele Rebecăi, sora sa, care spusese: „Așa și așa mi-a vorbit omul acela!” și ajungând la el, l-a găsit stând cu cămilele la fântână.

24,31 Și i-a zis: „Intră, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Eu ți-am gătit casă și sălaș pentru cămilele tale!”

24,32 Și a intrat omul acela în casă. Iar Laban a luat povara de pe cămile și le-a dat paie și fân, iar lui și oamenilor, care erau cu el, le-a dat apă, ca să-și spele picioarele.

24,33 Apoi le-a adus de mâncare. Eliezer însă a zis: „Nu voi mânca până nu voi spune la ce am venit”. Zis-a Laban: „Spune!”

24,34 Atunci Eliezer a zis: „Eu sunt sluga lui Avraam.

24,35 Domnul a binecuvântat foarte pe stăpânul meu și l-a mărit și i-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și asini.

24,36 Iar Sarra, femeia stăpânului meu, fiind acum bătrână, a născut stăpânului meu un fiu, căruia el i-a dat toate câte are.

24,37 Și m-a jurat stăpânul meu, zicând: „Să nu iei femeie feciorului meu din fetele canaaneilor, în pământul cărora trăiesc,

24,38 ci să mergi la casa tatălui meu, la rudele mele și să iei de acolo femeie pentru feciorul meu!”

24,39 Iar eu am zis către stăpânul meu: „Dar de nu va vrea femeia să vină cu mine?”

24,40 El însă mi-a răspuns: „Domnul Dumnezeu, înaintea Căruia umblu, va trimite cu tine pe îngerul Său, va binecuvânta calea ta și vei lua femeie pentru feciorul meu din rudele mele și din casa tatălui meu.

24,41 Atunci vei fi slobod de jurământul meu, când te vei duce la rudele mele și de nu ți-o vor da, vei fi dezlegat de jurământul meu.

24,42 Deci, ajungând eu astăzi la fântână, am zis: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, de este să mă faci să izbutesc în calea ce fac,

24,43 iată, eu stau la fântână; și fata căreia eu îi voi zice când va veni să scoată apă: „Dă-mi să beau puțină apă din urciorul tău!”

24,44 Iar ea îmi va zice: „Bea și tu, și cămilele tale le voi adăpa”, aceea să fie femeia, pe care Domnul a rânduit-o pentru Isaac, robul Său și fiul stăpânului meu, și prin aceasta voi cunoaște că Te milostivești spre stăpânul meu Avraam.

24,45 Dar nu isprăvisem eu încă a grăi acestea în mintea mea, când iată a ieșit Rebeca, cu urciorul pe umăr; se pogorî la fântână și scoase apă, și eu i-am zis: „Dă-mi să beau!”

24,46 Și ea și-a lăsat îndată urciorul de pe umăr, zicând: „Bea tu și cămilele tale le voi adăpa”. Și am băut și mi-a adăpat și cămilele.

24,47 Apoi am întrebat-o și am zis: „A cui fată ești tu? Spune-mi te rog!” și ea a zis: „Sunt fata lui Batuel, fiul lui Nahor, pe care i l-a născut Milca”. Atunci i-am dat un inel și brățări la mâini.

24,48 După aceea m-am plecat și m-am închinat Domnului și am binecuvântat pe Domnul Dumnezeul stăpânului meu Avraam, Care m-a povățuit de-a dreptul, ca să

iau pe fata fratelui stăpânului meu pentru fiul lui.

24,49 Acum deci spuneți-mi de vreți să arătați milă și bunăvoință stăpânului meu; iar de nu, să caut alta în dreapta și în stânga”.

24,50 Și răspunzând Laban și Batuel au zis: „De la Domnul vine lucrul acesta și noi nu-ți putem spune nimic nici de bine, nici de rău.

24,51 Iată, Rebeca este înaintea ta, ia-o și du-te și să fie soția fiului stăpânului tău, cum a grăit Domnul!”

24,52 Și auzind cuvintele lor, sluga lui Avraam s-a închinat Domnului până la pământ.

24,53 Apoi a scos sluga lucruri de argint și lucruri de aur și haine și le-a dat Rebecăi. Dat-a de asemenea daruri și fratelui și mamei ei.

24,54 După aceea au mâncat și au băut, el și oamenii cei ce erau cu dânsul și au rămas acolo. Iar dacă s-a sculat dimineața, a zis: „Lăsați-mă să mă duc la stăpânul meu!”

24,55 Iar fratele și mama Rebecăi au zis: „Să mai rămână fata cu noi măcar vreo zece zile și apoi te vei duce!”

24,56 El însă le-a zis: „Nu mă zăboviți! Căci Domnul m-a făcut să izbutesc în calea mea; lăsați-mă să mă duc la stăpânul meu!”

24,57 Răspuns-au ei: „Să chemăm copila și s-o întrebăm ce gânduri are ea”.

24,58 Și au chemat pe Rebeca și i-au zis: „Vrei să te duci oare cu omul acesta?” și ea a zis: „Mă duc!”

24,59 Atunci a lăsat Laban să plece Rebeca, sora sa, și doica ei, și sluga lui Avraam și cei ce erau cu el.

24,60 Și au binecuvântat pe Rebeca și i-au zis: „Sora noastră, să se nască din tine mii și zeci de mii și să stăpânească urmașii tăi porțile vrăjmașilor lor!”

24,61 Atunci, sculându-se Rebeca și slujnicele ei și suindu-se pe cămile, s-au dus cu omul acela, și sluga lui Avraam, luând pe Rebeca, a plecat.

24,62 Isaac însă venise din Beer-Lahai-Roi, căci el locuia în părțile de miazăzi.

24,63 Iar spre seară a ieșit Isaac la câmp să se plimbe și ridicându-și ochii, a văzut cămilele venind.

24,64 Rebeca însă, căutând, a văzut pe Isaac și s-a dat jos de pe cămilă

24,65 și a zis către slugă: „Cine este omul acela care vine pe câmp în întâmpinarea noastră?” Iar sluga i-a zis: „Acesta-i stăpânul meu!” Atunci ea și-a luat vălul și s-a acoperit.

24,66 Și sluga povesti lui Isaac toate câte făcuse.

24,67 Și a dus-o Isaac în cortul mamei sale Sarra și a luat pe Rebeca și aceasta s-a făcut femeia lui și a iubit-o. Și s-a mângâiat Isaac de pierderea mamei sale, Sarra.

25,1 Avraam însă și-a mai luat o femeie cu numele Chetura.

25,2 Ea i-a născut pe Zimran, Iocșan, Madan, Madian, Ișbac și pe Șuah.

25,3 Lui Iocșan i s-au născut Șeba, Teman și Dedan. Iar fiii lui Dedan au fost: Raguil, Navdeel, Așurim, Letușim și Leumim.

25,4 Iar fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Aceștia toți au fost fiii Cheturei.

25,5 Însă Avraam a dat toate averile sale fiului său Isaac.

25,6 Iar fiilor țiitoarelor sale, Avraam le-a făcut daruri și încă fiind el în viață, i-a

trimis departe de la Isaac, fiul său, spre răsărit, în pământul Răsăritului.

25,7 Zilele vieții lui Avraam, câte le-a trăit, au fost o sută șaptezeci și cinci de ani.

25,8 Apoi, slăbind, Avraam a murit la bătrâneți adânci, sătul de zile și s-a adăugat la poporul său.

25,9 Și l-au îngropat feciorii lui, Isaac și Ismael, în peștera Macpela, din țarina lui Efron, fiul lui Țohar Heteeanul, în fața stejarului Mamvri;

25,10 Deci în țarina și în peștera pe care Avraam a cumpărat-o de la fiii lui Het, acolo sunt îngropați Avraam și Sarra, femeia lui.

25,11 Iar după moartea lui Avraam, a binecuvântat Dumnezeu pe Isaac, fiul lui. Și locuia Isaac la Beer-Lahai-Roi.

25,12 Iată acum și viața lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care l-a născut lui Avraam egipteanca Agar, slujnica Sarrei;

25,13 Și iată numele fiilor lui Ismael, după șirul nașterii lor: întâiul născut al lui Ismael a fost Nebaiot; după el urmează Chedar, Adbeel și Mibsam,

25,14 Mișma, Duma și Masa,

25,15 Hadad, Tema, Etur, Nafiș și Chedma.

25,16 Aceștia sunt fiii lui Ismael și acestea sunt numele lor, după așezările lor și după taberele lor. Aceștia sunt cei doisprezece voievozi ai semințiilor lor.

25,17 Iar anii vieții lui Ismael au fost o sută treizeci și șapte și îmbătrânind, a murit și a trecut la părinții săi;

25,18 Iar urmașii săi s-au întins de la Havila până la Sur, care este în fața Egiptului, pe drumul ce duce spre Asiria; și s-au sălășluit ei înaintea tuturor fraților lor.

25,19 Iar spița neamului lui Isaac, fiul lui Avraam, este aceasta: lui Avraam i s-a născut Isaac.

25,20 Isaac însă era de patruzeci de ani, când și-a luat de femeie pe Rebeca, fata lui Batuel Arameul din Mesopotamia și sora lui Laban Arameul.

25,21 Și s-a rugat Isaac Domnului pentru Rebeca, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Domnul și femeia lui Rebeca a zămislit.

25,22 Dar copiii au început a se zbate în pântecele ei și ea a zis: „Dacă așa au să fie, atunci la ce mai am această sarcină?” și s-a dus să întrebe pe Domnul.

25,23 Domnul însă i-a zis: „În pântecele tău sunt două neamuri și două popoare se vor ridica din pântecele tău; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt și cel mai mare va sluji celui mai mic!”

25,24 Și i-a venit Rebecăi vremea să nască și iată erau în pântecele ei doi gemeni.

25,25 Și cel dintâi care a ieșit era roșu și peste tot păros, ca o pielicică, și i-a pus numele Isav.

25,26 După aceea a ieșit fratele acestuia, ținându-se cu mâna de călcâiul lui Isav; și i s-a pus numele Iacov. Isaac însă era de șaizeci de ani, când i s-au născut aceștia din Rebeca.

25,27 Copiii aceștia au crescut și a ajuns Isav om iscusit la vânătoare, trăind pe câmpii; iar Iacov era om liniștit, trăind în corturi.

25,28 Isaac iubea pe Isav, pentru că îi plăcea vânatul acestuia; iar Rebeca iubea pe Iacov.

25,29 O dată însă a fiert Iacov linte, iar Isav a venit ostenit de la câmp.

25,30 Și a zis Isav către Iacov: „Dă-mi să mănânc din această fiertură roșie, că sunt

flămând!” De aceea Isav s-a mai numit și Edom.

25,31 Iacov însă i-a răspuns lui Isav: „Vinde-mi mai întâi dreptul tău de întâi-născut!”

25,32 Și Isav a răspuns: „Iată eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?”

25,33 Zisu-i-a Iacov: „Jură-mi-te acum!” și i s-a jurat Isav și a vândut lui Iacov dreptul său de întâi-născut.

25,34 Atunci Iacov a dat lui Isav pâine și fiertură de linte și acesta a mâncat și a băut, apoi s-a sculat și s-a dus. Și astfel a nesocotit Isav dreptul său de întâi-născut.

26,1 Și a fost o foamete în țară, afară de foametea cea dintâi, care se întâmplase în zilele lui Avraam. Atunci s-a dus Isaac în Gherara, la Abimelec, regele filistenilor.

26,2 Atunci Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Să nu te duci în Egipt, ci să locuiești în țară, unde-ți voi zice Eu.

26,3 Locuiește în țara aceasta și Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, că ție și urmașilor tăi voi da toate ținuturile acestea și-Mi voi împlini jurământul cu care M-am jurat lui Avraam, tatăl tău.

26,4 Voi înmulți pe urmașii tăi ca stelele cerului și voi da urmașilor tăi toate ținuturile acestea; și se vor binecuvânta întru urmașii tăi toate popoarele pământului,

26,5 pentru că Avraam, tatăl tău, a ascultat cuvântul Meu și a păzit poruncile Mele, povețele Mele, îndreptările Mele și legile Mele!”

26,6 De aceea s-a așezat Isaac în Gherara.

26,7 Iar locuitorii ținutului aceluia l-au întrebat despre Rebeca, femeia sa, cine e și el a zis: „Aceasta este sora mea!”, căci s-a temut să zică: „E femeia mea!”, ca nu cumva să-l omoare oamenii locului aceluia din pricina Rebecăi, pentru că era frumoasă la chip.

26,8 Dar după ce a trăit el acolo multă vreme, s-a întâmplat că Abimelec, regele filistenilor, să se uite pe fereastră și să vadă pe Isaac jucându-se cu Rebeca, femeia sa.

26,9 Atunci a chemat Abimelec pe Isaac și i-a zis: „Adevărat e că-i femeia ta? De ce dar ai zis: Aceasta-i sora mea?” și Isaac a răspuns: „Pentru că mă temeam să nu fiu omorât din pricina ei”.

26,10 Zisu-i-a Abimelec: „Pentru ce ne-ai făcut aceasta? Puțin a lipsit ca cineva din neamul meu să se fi culcat cu femeia ta și ne-ai fi făcut să săvârșim păcat”.

26,11 Apoi a dat Abimelec poruncă la tot poporul său, zicând: „Tot cel ce se va atinge de omul acesta și de femeia lui va fi vinovat morții”.

26,12 Și a semănat Isaac în pământul acela și a cules anul acela rod însutit. Domnul l-a binecuvântat,

26,13 și omul acela a ajuns bogat și a sporit tot mai mult, până ce a ajuns bogat foarte.

26,14 Avea turme de oi, cirezi de vite și ogoare multe, încât îl pizmuiau filistenii.

26,15 Toate fântânile, pe care le săpaseră robii tatălui său, în zilele lui Avraam, tatăl său, filistenii le-au stricat și le-au umplut cu pământ.

26,16 Atunci a zis Abimelec către Isaac: „Du-te de la noi, că te-ai făcut mult mai tare decât noi!”

26,17 Și s-a dus Isaac de acolo și tăbărând în valea Gherara, a locuit acolo.

26,18 Apoi a săpat Isaac din nou fântânile de apă, pe care le săpaseră robii lui Avraam, tatăl său, și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Avraam, tatăl său, și le-a numit cu aceleași nume, cu care le numise Avraam, tatăl său.

26,19 După aceea au mai săpat slugile lui Isaac și în valea Gherara și au aflat acolo izvor de apă bună de băut.

26,20 Dar se certau ciobanii din Gherara cu ciobanii lui Isaac, zicând: „Apa este a noastră!” De aceea Isaac a pus fântânii aceleia numele Esec, din pricină că se sfădiseră pentru ea.

26,21 Ducându-se apoi de acolo, Isaac a săpat altă fântână și se certau și de la aceasta. De aceea Isaac i-a pus numele Sitna.

26,22 Apoi s-a mutat și de aici și a săpat altă fântână, pentru care nu s-au mai certat, și i-a pus numele Rehobot, căci își zicea: „Datu-ne-a astăzi Domnul loc larg și vom spori pe pământ”.

26,23 De aici Isaac s-a urcat către Beer-Șeba.

26,24 În noaptea aceea i S-a arătat Domnul și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău! Nu te teme, că Eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și voi înmulți pe urmașii tăi, pentru Avraam, sluga Mea”.

26,25 Acolo a făcut Isaac jertfelnic și a chemat numele Domnului și își întinse acolo cortul său. Și au săpat acolo slugile lui Isaac o fântână, în valea Gherarei.

26,26 Atunci au venit din Gherara la el: Abimelec și Ahuzat, care luase pe nora lui, și Ficol, căpetenia oștirii lui.

26,27 Iar Isaac le-a zis: „La ce ați venit la mine, voi care mă urâți și n-ați alungat de la voi?”

26,28 Iar ei au zis: „Am văzut bine că Domnul este cu tine și am zis să facem cu tine jurământ și să încheiem legământ cu tine,

26,29 ca tu să nu ne faci nici un rău, cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ți-am făcut bine și te-am scos de la noi cu pace; și acum ești binecuvântat de Domnul”.

26,30 Atunci Isaac le-a făcut ospăț și ei au mâncat și au băut.

26,31 Sculându-se apoi a doua zi de dimineață, au jurat unul altuia. Și le-a dat drumul Isaac și ei s-au dus de la dânsul cu pace.

26,32 Tot în ziua aceea venind slugile lui Isaac, l-au vestit de fântâna ce o săpaseră și au zis: „Am găsit apă!”

26,33 Și a numit Isaac fântâna aceea Șibea, adică jurământ. De aceea se și numește cetatea aceea Beer-Șeba, adică fântâna jurământului, până în ziua de astăzi.

26,34 Iar Isav, fiind acum de patruzeci de ani, și-a luat două femei: pe Iudit, fata lui Beeri Heteul, și pe Basemata, fata lui Elon Heteul.

26,35 Dar ele amărau pe Isaac și pe Rebeca.

27,1 Iar după ce a îmbătrânit Isaac și au slăbit vederile ochilor săi, a chemat pe Isav, pe fiul său cel mai mare, și i-a zis: „Fiul meu!” Zis-a acela: „Iată-mă!”

27,2 Și Isaac a zis: „Iată, eu am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele.

27,3 Ia-ți dară uneltele tale, tolba și arcul, și ieși la câmp și adu-mi ceva vânat;

27,4 Să-mi faci mâncare, cum îmi place mie, și adu-mi să mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu până nu mor!”

27,5 Rebeca însă a auzit ce a zis Isaac către fiul său Isav. S-a dus deci Isav la câmp să vâneze ceva pentru tatăl său;

27,6 Iar Rebeca a zis către Iacov, fiul cel mai mic: „Iată, eu am auzit pe tatăl tău grăind cu Isav, fratele tău, și zicând:

27,7 „Adu vânat și fă-mi o mâncare să mănânc și să te binecuvântez înaintea Domnului, până a nu muri”.

27,8 Acum dar, fiul meu, ascultă ce am să-ți poruncesc:

27,9 Du-te la turmă, adu-mi de acolo doi iezi tineri și buni și voi face din ei mâncare, cum îi place tatălui tău;

27,10 Iar tu o vei duce tatălui tău să mănânce, ca să te binecuvânteze tatăl tău înainte de a muri”.

27,11 Iacov însă a zis către Rebeca, mama sa: „Isav, fratele meu, e om păros, iar eu n-am păr.

27,12 Nu cumva tatăl meu să mă pipăie și voi fi în ochii lui ca un înșelător și în loc de binecuvântare, voi atrage asupră-mi blestem”.

27,13 Zis-a mama sa: „Fiul meu, asupra mea să fie blestemul acela; ascultă numai povața mea și du-te și adu-mi iezii!”

27,14 Atunci, ducându-se Iacov, a luat și a adus mamei sale iezii, iar mama sa a gătit mâncare, cum îi plăcea tatălui lui.

27,15 Apoi a luat Rebeca haina cea mai frumoasă a lui Isav, fiul ei cel mai mare, care era la ea în casă, și a îmbrăcat pe Iacov, fiul ei cel mai mic;

27,16 Iar cu pieile iezilor a înfășurat brațele și părțile goale ale gâtului lui.

27,17 Și a dat mâncarea și pâinea ce gătise în mâinile lui Iacov, fiul său,

27,18 și acesta a intrat la tatăl său și a zis: „Tată!” Iar acela a răspuns: „Iată-mă! Cine ești tu, copilul meu?”

27,19 Zis-a Iacov către tatăl său: „Eu sunt Isav, întâiul tău născut. Am făcut precum mi-ai poruncit; scoală și șezi de mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvânteze sufletul tău!”

27,20 Zis-a Isaac către fiul său: „Cum l-ai găsit așa curând, fiul meu?” și acesta a zis: „Domnul Dumnezeul tău mi l-a scos înainte”.

27,21 Zis-a Isaac iarăși către Iacov: „Apropie-te să te pipăi, fiul meu, de ești tu fiul meu Isav sau nu”.

27,22 Și s-a apropiat Iacov de Isaac, tatăl său, iar acesta l-a pipăit și a zis: „Glasul este glasul lui Iacov, iar mâinile sunt mâinile lui Isav”.

27,23 Dar nu l-a cunoscut, pentru că mâinile lui erau păroase, ca mâinile fratelui său Isav; și l-a binecuvântat.

27,24 Și a mai zis: „Tu oare ești fiul meu Isav?” și Iacov a răspuns: „Eu”.

27,25 Zis-a Isaac: „Adu-mi și voi mânca din vânatul fiului meu, ca să te binecuvânteze sufletul meu!” și i-a adus și a mâncat; apoi i-a adus și vin și a băut.

27,26 După aceea Isaac, tatăl său, i-a zis: „Apropie-te, fiule, și mă sărută!”

27,27 Atunci s-a apropiat Iacov și l-a sărutat. Și a simțit Isaac mirosul hainei lui și l-a binecuvântat și a zis: „Iată, mirosul fiului meu e ca mirosul unui câmp bogat, pe care l-a binecuvântat Domnul.

27,28 Să-ți dea ție Dumnezeu din roua cerului și din belșugul pământului, pâine multă și vin.

27,29 Să-ți slujească popoarele și căpeteniile să se închine înaintea ta; să fii stăpân peste frații tăi și feciorii mamei tale să ți se închine ție; cel ce te va blestema să fie

blestemat și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!”

27,30 Îndată ce a isprăvit Isaac de binecuvântat pe Iacov, fiul său, și cum a ieșit Iacov de la fața tatălui său Isaac, a venit și Isav cu vânatul lui.

27,31 A făcut și el bucate și le-a adus tatălui său și a zis către tatăl său: „Scoală, tată, și mănâncă din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvânteze sufletul tău!”

27,32 Iar Isaac, tatăl său, i-a zis: „Cine ești tu?” Iar el a zis: „Eu sunt Isav, fiul tău cel întâi-născut!”

27,33 Atunci s-a cutremurat Isaac cu cutremur mare foarte și a zis: „Dar cine-i acela, care a căutat și mi-a adus vânat și am mâncat de la el înainte de a veni tu și l-am binecuvântat și binecuvântat va fi?”

27,34 Iar Isav, auzind cuvintele tatălui său Isaac, a strigat cu glas mare și foarte dureros și a zis către tatăl său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!”

27,35 Zis-a Isaac către el: „A venit fratele tău cu înșelăciune și a luat binecuvântarea ta”.

27,36 Iar Isav a zis: „Din pricină oare că-l cheamă Iacov, de aceea m-a înșelat de două ori? Deunăzi mi-a răpit dreptul de întâi-născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea”. Apoi a zis Isav către tatăl său: „Nu mi-ai păstrat și mie binecuvântare, tată?”

27,37 Răspuns-a Isaac și a zis lui Isav: „Iată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui robi; cu pâine și cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu?”

27,38 Și a zis Isav către tatăl său: „Tată, oare numai o binecuvântare ai tu? Binecuvântează-mă și pe mine, tată:” și cum Isaac tăcea, Isav și-a ridicat glasul și a început a plânge.

27,39 Atunci, răspunzând Isaac, tatăl lui, a zis către el: „Iată, locuința ta va fi un pământ mănos și cerul îți va trimite roua sa;

27,40 Cu sabia ta vei trăi și vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica și vei sfărâma jugul lui de pe grumazul tău”.

27,41 De aceea ura Isav pe Iacov pentru binecuvântarea cu care-l binecuvântase tatăl său. Și a zis Isav în cugetul său: „Se apropie zilele de jelire pentru tatăl meu; atunci am să ucid pe Iacov, fratele meu!”

27,42 Dar i s-a spus Rebecăi cuvintele lui Isav, fiul cel mai mare, și ea a trimis de a chemat pe Iacov, fiul ei cel mai mic, și i-a zis: „Iată Isav, fratele tău, vrea să se răzbune pe tine, omorându-te.

27,43 Acum dar, fiul meu, ascultă povața mea și sculându-te, fugi la Haran, în Mesopotamia, la fratele meu Laban,

27,44 și stai la el câtva timp, până se va potoli mânia fratelui tău

27,45 și până va mai uita el ce i-ai făcut. Atunci voi trimite și te voi lua de acolo. Pentru ce să rămân eu într-o singură zi fără de voi amândoi?”

27,46 Apoi Rebeca a zis către Isaac: „Sunt scârbită de viața mea, din pricina fetelor heteilor. Dacă-și ia și Iacov femeie ca acestea, din fetele pământului acestuia, atunci la ce-mi mai e bună viața?”

28,1 Atunci a chemat Isaac pe Iacov și l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicând: „Să nu-ți iei femeie din fetele canaaneilor;

28,2 Ci scoală și mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale,

28,3 și Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze, să te crească și să te înmulțească și să lăsară din tine popoare multe;

28,4 Să-ți dea binecuvântarea lui Avraam, tatăl meu, ție și urmașilor tăi ca să stăpânești pământul ce-l locuiești acum și pe care l-a dat Dumnezeu lui Avraam,

28,5 și așa Isaac i-a dat drumul lui Iacov, iar acesta s-a dus în Mesopotamia, la Laban, fiul lui Batuel Arameul și fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Isav.

28,6 Văzând însă Isav că Isaac a binecuvântat pe Iacov și l-a trimis în Mesopotamia, să-și ia femeie de acolo, pentru care l-a binecuvântat și i-a poruncit, zicând: „Să nu-ți iei femeie din fetele canaaneilor”,

28,7 și că Iacov a ascultat pe tatăl său și pe mama sa și s-a dus în Mesopotamia,

28,8 și înțelegând Isav că lui Isaac, tatăl său; nu-i plac fetele canaaneilor,

28,9 s-a dus la Ismael și pe lângă cele două femei ale sale, și-a mai luat și pe Mahalat, fata lui Ismael, fiul lui Avraam, și sora lui Nebaiot.

28,10 Iar Iacov ieșind din Beer-Șeba, s-a dus în Haran.

28,11 Ajungând însă la un loc, a rămas să doarmă acolo, căci asfințise soarele. Și luând una din pietrele locului aceluia și punându-și-o căpătâi, s-a culcat în locul acela.

28,12 Și a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.

28,13 Apoi S-a arătat Domnul în capul scării și i-a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi.

28,14 Urmașii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului și tu te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi, și se vor binecuvânta întru tine și întru urmașii tăi toate neamurile pământului.

28,15 Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta și nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus”.

28,16 Iar când s-a deșteptat din somnul său, Iacov a zis: „Domnul este cu adevărat în locul acesta și eu n-am știut!”

28,17 Și spăimântându-se Iacov, a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!”

28,18 Apoi s-a sculat Iacov dis-de-dimineață, a luat piatra ce și-o pusese căpătâi, a pus-o stâlp și a turnat pe vârful ei untdelemn.

28,19 Iacov a pus locului aceluia numele Betel (casa lui Dumnezeu), căci mai înainte cetatea aceea se numea Luz.

28,20 Și a făcut Iacov făgăduință, zicând: „De va fi Domnul Dumnezeu cu mine și mă va povățui în calea aceasta, în care merg eu astăzi, de-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac;

28,21 Și de mă voi întoarce sănătos la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.

28,22 Iar piatra aceasta, pe care am pus-o stâlp, va fi pentru mine casa lui Dumnezeu și din toate câte-mi vei da Tu mie, a zecea parte o voi da Ție”.

29,1 Sculându-se apoi, Iacov s-a dus în pământul fiilor Răsăritului, la Laban, fiul lui Batuel Arameul și fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Isav.

29,2 Și căutând el o dată, iată în câmp o fântână, iar lângă ea trei turme de oi culcate; căci din fântâna aceea se adăpau turmele și pe gura fântânii era o piatră

mare.

29,3 Când se adunau acolo toate turmele, ciobanii prăvăleau piatra de pe gura fântânii și adăpau oile, apoi iar puneau piatra la locul ei pe gura fântânii.

29,4 Deci a zis Iacov către păstori: „Fraților, de unde sunteți voi?” Iar ei au zis: „Noi suntem din Haran”.

29,5 Și el le-a zis: „Cunoașteți voi pe Laban, feciorul lui Nahor?” Răspuns-au aceia: „Îl cunoaștem”.

29,6 Zis-a iarăși Iacov: „E sănătos?” și ei au zis: „Sănătos. Iată Rahila, fata lui, vine cu oile”.

29,7 Zis-a Iacov către ei: „Mai e încă mult din zi și nu e încă vremea să se adune turmele; adăpați oile și duceți-vă de le pașteți”.

29,8 Iar ei au zis: „Până nu se adună toți păstorii, nu putem să prăvălim piatra de pe gura fântânii, ca să adăpăm oile!”

29,9 Încă grăind el cu ei, iată a venit Rahila, fiica lui Laban, cu oile tatălui său, căci ea păștea oile tatălui său.

29,10 Văzând Iacov pe Rahila, fiica lui Laban, fratele mamei sale, și oile lui Laban, fratele mamei sale, s-a apropiat Iacov și a prăvălit piatra de pe gura fântânii și a adăpat oile lui Laban, fratele mamei sale.

29,11 Și a sărutat Iacov pe Rahila și și-a ridicat glasul și a plâns.

29,12 Apoi a spus Rahilei că-i rudă cu tatăl ei și că-i fiul Rebecăi. Iar ea a alergat și a spus tatălui său toate acestea.

29,13 Auzind Laban de sosirea lui Iacov, fiul surorii sale, a alergat în întâmpinarea lui și îmbrățișându-l, l-a sărutat și l-a adus în casa sa și el a povestit lui Laban toate.

29,14 Iar Laban i-a zis: „Tu ești din oasele mele și din carnea mea”. Și a stat Iacov la el o lună de zile.

29,15 Atunci Laban a zis către Iacov: „Au doară îmi vei sluji în dar, pentru că îmi ești rudă? Spune-mi, care-ți va fi simbria?”

29,16 Laban însă avea două fete: pe cea mai mare o chema Lia și pe cea mai mică o chema Rahila.

29,17 Lia era bolnavă de ochi, iar Rahila era chipeșă la statură și tare frumoasă la față.

29,18 Lui Iacov însă îi era dragă Rahila și a zis: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahila, fata ta cea mai mică”.

29,19 Zisu-i-a Laban: „Mai bine s-o dau după tine decât s-o dau după alt bărbat. Rămâi la mine!”

29,20 Și a slujit Iacov pentru Rahila șapte ani și i s-a părut numai câteva zile, pentru că o iubea.

29,21 Apoi a zis Iacov către Laban: „Dă-mi femeia, că mi s-au împlinit zilele să intru la ea”.

29,22 Atunci a chemat Laban pe toți oamenii locului aceluia și a făcut ospăț.

29,23 Iar seara a luat Laban pe fiica sa Lia și a băgat-o înăuntru și a intrat Iacov la ea.

29,24 Și Laban a dat pe roaba sa Zilpa, roabă fiicei sale Lia.

29,25 Dar când s-a făcut ziuă, iată era Lia. Și a zis Iacov către Laban: „Pentru ce mi-

ai făcut aceasta? Nu îi-am slujit eu oare pentru Rahila? Pentru ce m-ai înșelat?”

29,26 Răspuns-a Laban: „Aici la noi nu se pomenește să se mărite fata cea mai mică înaintea celei mai mari.

29,27 Împlinește această săptămână de nuntă și-ți voi da-o și pe aceea, pentru slujba ce-mi vei mai face alți șapte ani!”

29,28 Și a făcut Iacov așa: a împlinit săptămâna de nuntă și i-a dat Laban și pe Rahila, fiica sa, de femeie.

29,29 Atunci a dat Laban pe roaba sa Bilha, roabă fiicei sale Rahila.

29,30 A intrat deci Iacov și la Rahila și iubea el pe Rahila mai mult decât pe Lia. Apoi a mai slujit Iacov lui Laban alți șapte ani.

29,31 Văzând însă Domnul Dumnezeu că Lia era disprețuită, a deschis pântecele ei, iar Rahila fu stearpă.

29,32 A zămislit deci Lia și a născut lui Iacov un fiu, căruia i-a pus numele Ruben, zicând: „A căutat Domnul la smerenia mea și mi-a dat fiu; de acum mă va iubi bărbatul meu”.

29,33 Apoi a zămislit Lia iarăși și a născut lui Iacov al doilea fiu și a zis: „Auzit-a Domnul că nu sunt iubită și mi-a dat și pe acesta”. Și i-a pus numele Simeon.

29,34 Și iarăși a zămislit ea și a mai născut un fiu și a zis: „De acum se va lipi de mine bărbatul meu, căci i-am născut trei fii”. De aceea i-a pus acestuia numele Levi.

29,35 Și iarăși a zămislit și a mai născut un fiu și a zis: „Acum voi lăuda pe Domnul!” De aceea i-a pus numele Iuda. Apoi a încetat Lia de a mai naște.

30,1 Iar Rahila, văzând că ea n-a născut lui Iacov nici un fiu, a prins pizmă pe sora sa și a zis lui Iacov: „Dă-mi copii, iar de nu, voi muri”.

30,2 Mâniindu-se însă Iacov pe Rahila, i-a zis: „Au doară eu sunt Dumnezeu, Care a stârpit rodul pântecelui tău?”

30,3 Atunci Rahila a zis către Iacov: „Iată roaba mea Bilha; intră la ea și ea va naște pe genunchii mei și voi avea și eu copii printr-însa”.

30,4 Și i-a dat pe Bilha, roaba sa, de femeie și a intrat Iacov la ea;

30,5 Iar Bilha, roaba Rahilei, a zămislit și a născut lui Iacov un fiu.

30,6 Atunci Rahila a zis: „Dumnezeu mi-a făcut dreptate, a auzit glasul meu și mi-a dat fiu”. De aceea i-a pus numele Dan.

30,7 Și a zămislit iarăși Bilha, roaba Rahilei, și a mai născut un fiu lui Iacov;

30,8 Iar Rahila a zis: „Luptă dumnezeiască m-am luptat cu sora mea, am biruit și am ajuns deopotrivă cu sora mea!” De aceea i-a pus numele Neftali.

30,9 Lia însă, văzând că a încetat de a mai naște, a luat pe roaba sa Zilpa și a dat-o lui Iacov de femeie și el a intrat la ea;

30,10 Zilpa, roaba Liei, a născut lui Iacov un fiu.

30,11 Atunci a zis Lia: „Noroc” și i-a pus numele Gad.

30,12 Apoi iarăși a zămislit Zilpa, roaba Liei, și a născut lui Iacov alt fiu.

30,13 Și a zis Lia: „Spre fericirea mea s-a născut, că mă vor ferici femeile!” și i-a pus numele Așer.

30,14 Iar pe vremea seceratului grâului s-a dus Ruben și găsind în țarină mandragore, le-a adus la mama sa Lia. Rahila însă a zis către Lia, sora sa: „Dă-mi și mie din mandragorele fiului tău!”

30,15 Iar Lia a zis: „Nu-ți ajunge că mi-ai luat bărbatul? Vrei să iei și mandragorele

fiului meu?” și Rahila a zis: „Nu așa, ci pentru mandragorele fiului tău, să se culce Iacov noaptea aceasta cu tine!”

30,16 Venind Iacov seara de la câmp, i-a ieșit Lia înainte și i-a zis: „Să intri la mine astăzi, că te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu!” și în noaptea aceea s-a culcat Iacov cu ea.

30,17 Și a auzit Dumnezeu pe Lia și ea a zămislit și a născut lui Iacov al cincilea fiu.

30,18 Atunci a zis Lia: „Mi-a dat răsplată Dumnezeu pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea”. Și a pus copilului numele Isahar, adică răsplată.

30,19 Apoi a mai zămislit Lia încă o dată și a născut lui Iacov al șaselea fiu.

30,20 Și a zis Lia: „Dar minunat mi-a dăruit Dumnezeu în timpul de acum! De acum bărbatul meu va ședea la mine, că i-am născut șase feciori”. Și a pus copilului numele Zabulon.

30,21 După aceea Lia a mai născut o fată și i-a pus numele Dina.

30,22 Dar și-a adus aminte Dumnezeu și de Rahila și a auzit-o Dumnezeu și i-a deschis pântecele.

30,23 Și zămislind, ea a născut lui Iacov un fiu; și a zis Rahila: „Ridicat-a Dumnezeu ocara de la mine!”

30,24 Și a pus copilului numele Iosif, zicând: „Domnul îmi va mai da și alt fiu!”

30,25 Iar după ce a născut Rahila pe Iosif, Iacov a zis către Laban: „Lasă-mă să plec, să mă duc la mine, în pământul meu.

30,26 Dă-mi femeile mele și copiii mei, pentru care ți-am slujit, ca să mă duc, căci tu știi ce slujbă ți-am făcut”.

30,27 Laban însă i-a zis: „De am aflat har înaintea ta, mai rămâi la mine! Căci văd bine că Dumnezeu m-a binecuvântat prin venirea ta”.

30,28 Apoi a adăugat: „Spune simbria ce voiești și-ti voi da-o!”

30,29 Iacov însă i-a răspuns: „Tu știi cum ți-am slujit și cum sunt vitele tale, de când am venit eu la tine;

30,30 Căci erau puține când am venit eu, iar de atunci s-au înmulțit și te-a binecuvântat Dumnezeu prin venirea mea. Când însă am să lucrez eu și pentru casa mea?”

30,31 Răspunsu-i-a Laban: „Ce să-ți dau?” și Iacov a zis: „Să nu-mi dai nimic. Dar de faci ce-ți voi spune eu, voi mai paște și voi mai păzi oile tale.

30,32 Să treacă astăzi toate oile tale pe dinaintea noastră și să despărțim din ele orice oaie pestriță sau tărcată sau neagră, iar dintre capre cele pestrițe sau tărcate: aceea să fie simbria mea.

30,33 Credincioșia mea va răspunde pentru mine înaintea ta mâine, când vei veni să-mi statornicești simbria: tot ce nu va fi bălțat sau tărcat între caprele mele și tot ce nu va fi tărcat sau negru între oile mele se va socoti ca furat de mine”.

30,34 Zis-a Laban către el: „Bine, să fie cum zici tu!”

30,35 Și a ales Iacov în ziua aceea țapii cei vărgați sau pestriți și toate caprele bălțate sau tărcate, toate câte erau cu cit de puțin alb, și toate oile tărcate sau negre și le-a dat în seama fiilor săi.

30,36 Iar Laban a hotărât ca depărtarea între dânsul și oile lui Iacov să fie cale de trei zile. Și a rămas Iacov să pască celelalte oi ale lui Laban.

30,37 După aceea și-a luat Iacov nuiele verzi de plop, de migdal și de paltin, și a

crestat pe ele dungi albe, luând de pe nuiele fâșii de coajă până la albeața nuielelor.

30,38 Apoi punea nuielele crestate în jgheaburile de adăpat, ca, venind să bea, oile să zămislească înaintea nuielelor din adăpători.

30,39 Și zămisleau oile cum erau nuielele și fătau oile miei pestriți, tărcați și negri.

30,40 Iar mieii aceștia îi alegea Iacov și punea înaintea oilor lui Laban numai tot ce era pestriț și tot ce era negru; dar turmele sale le ținea despărțite și nu le amesteca cu oile lui Laban.

30,41 Afară de aceasta Iacov, când zămisleau oile cele bune, punea nuiele pestrițe în adăpători înaintea lor, ca să zămislească ele cum erau nuielele;

30,42 Iar când zămisleau cele rele, nu le punea nuielele și așa cele ce se cuveneau lui Laban erau slabe, iar cele ce se cuveneau lui Iacov erau voinice.

30,43 De aceea s-a îmbogățit omul acesta foarte, foarte tare, și avea mulțime de vite mărunte și vite mari, roabe și robi, cămile și asini.

31,1 A auzit însă Iacov vorbele feciorilor lui Laban, care ziceau: „Iacov a luat toate câte avea tatăl nostru și din ale tatălui nostru și-a făcut toată bogăția aceasta”.

31,2 Și căutând Iacov la fața lui Laban, iată nu mai era față de el ca mai înainte.

31,3 Atunci Domnul a zis către Iacov: „Întoarce-te în țara părinților tăi, în patria ta, și Eu voi fi cu tine!”

31,4 Trimițând, deci, Iacov a chemat pe Rahila și pe Lia la câmp, unde erau turmele,

31,5 și le-a zis: „Văd eu că fața tatălui vostru nu mai e față de mine, ca mai înainte; dar Dumnezeul tatălui meu este cu mine.

31,6 Voi înșivă știți că am slujit pe tatăl vostru cu toată inima;

31,7 Iar tatăl vostru m-a înșelat și de zeci de ori mi-a schimbat simbria, Dumnezeu însă nu i-a îngăduit să-mi facă rău.

31,8 Când zicea el: Cele pestrițe să fie simbria ta, toate oile fătau miei pestriți; iar când zicea el: Cele negre să-ți fie de simbrie, atunci toate oile fătau miei negri.

31,9 Și așa a luat Dumnezeu toate vitele de la tatăl vostru și mi le-a dat mie.

31,10 Iată o dată, pe vremea când intrau în călduri oile, mi-am ridicat ochii și am văzut în vis; și iată că țapii și berbecii, care săreau pe capre și pe oi, erau albi, vărgați și bălțați.

31,11 Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis: „Iacove!” și eu am răspuns: „Ce este?”

31,12 Zis-a el: „Ridică-ți ochii și privește: toți țapii și berbecii, care sar pe capre și pe oi, sunt vărgați, pestriți și bălțați, căci am văzut toate câte ți-a făcut Laban.

31,13 Eu sunt Dumnezeul, Cel ce ți S-a arătat în Betel, unde Mi-ai turnat untdelemn pe stâlp și unde Mi-ai făcut făgăduință. Scoală deci acum, ieși din pământul acesta și mergi în pământul tău de naștere și Eu voi fi cu tine”.

31,14 Atunci Lia și Rahila i-au răspuns și au zis: „Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru?

31,15 Oare n-am fost noi socotite de el ca niște străine, fiindcă el ne-a vândut și a mâncat banii noștri?

31,16 De aceea, toată averea pe care Dumnezeu a luat-o de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Fă dar acum toate câte ți-a zis Domnul!”

31,17 Atunci s-a sculat Iacov și a urcat copiii și femeile sale pe cămile,

31,18 a strâns toate turmele sale și toată bogăția sa, pe care o agonisise în Mesopotamia, și toate ale sale, ca să meargă la Isaac, tatăl său, în țara Canaanului.

31,19 Iar Laban, ducându-se să-și tundă oile, Rahila a furat idolii tatălui său.

31,20 Deci Iacov a înșelat pe Laban Arameul, căci nu l-a vestit că pleacă,

31,21 ci a fugit cu toate câte avea și trecând Eufratul, s-a îndreptat spre Muntele Galaadului.

31,22 Iar a treia zi i s-a dat de știre lui Laban Arameul, că Iacov a fugit.

31,23 Atunci, luând Laban cu sine pe feciorii și pe rudele sale, a alergat după el cale de șapte zile și l-a ajuns la Muntele Galaadului.

31,24 Dar Dumnezeu a venit la Laban Arameul noaptea în vis și i-a zis: „Ferește-te, nu cumva să vorbești lui Iacov nici de bine, nici de rău”.

31,25 Și a ajuns Laban pe Iacov. Iacov însă își așezase cortul său pe munte; și tot pe Muntele Galaad și l-a așezat și Laban cu rudele sale.

31,26 Atunci a zis Laban către Iacov: „Ce ai făcut? Pentru ce mi-ai furat inima și mi-ai luat fetele, ca și cum le-ai fi robit cu sabia?

31,27 Pentru ce ai fugit pe ascuns și m-ai înșelat, în loc să mă înștiințezi pe mine, care ți-aș fi dat drumul cu veselie și cu cântări din timpane și din harfă?

31,28 Ba nu mi-ai îngăduit nici măcar să-mi sărut nepoții și fetele mele. Te-ai purtat, așadar, ca un om fără de minte.

31,29 Și acum mâna mea cea puternică ar putea să-ți facă rău. Dar Dumnezeul tatălui tău mi-a vorbit ieri și mi-a zis: „Ferește-te, nu cumva să vorbești lui Iacov nici de bine, nici de rău!”

31,30 Să zicem că ai plecat, pentru că cu mare aprindere doreai casa tatălui tău. Dar atunci de ce mi-ai furat dumnezeii mei?”

31,31 Atunci răspunzând Iacov, a zis către Laban: „M-am temut, căci ziceam: Nu cumva să-ți iei fetele de la mine și toate ale mele.

31,32 Dar la cine vei găsi idolii tăi, acela nu va mai trăi. Caută de față cu rudele noastre și ia tot ce vei găsi al tău la mine!” Iacov însă nu știa că Rahila, femeia sa, îi furase.

31,33 A intrat atunci Laban în cortul lui Iacov, și în cortul Liei, și în cortul celor două roabe, și a căutat și n-a găsit nimic; apoi, ieșind din cortul Liei, a intrat și în cortul Rahilei.

31,34 Rahila însă luase idolii și-i pusese sub samarul cămilei și ședea deasupra lor; și a scotocit Laban prin tot cortul Rahilei și n-a găsit nimic.

31,35 Iar ea a zis către tatăl său: „Să nu se mânie domnul meu că nu mă pot scula înaintea ta, pentru că tocmai acum am necazul obișnuit al femeilor”. Și mai scotocind Laban prin tot cortul, n-a găsit idolii.

31,36 Atunci s-a mâniat Iacov și s-a plâns împotriva lui Laban. Și începând a grăi, Iacov a zis lui Laban: „Care-i vina mea și care-i păcatul meu, de te înverșunezi împotriva mea?

31,37 Dacă ai răscolit toate lucrurile din casa mea, găsit-ai, oare, ceva din ale casei tale? Arată aici înaintea rudeniilor tale și înaintea rudeniilor mele, ca să ne judece ele pe amândoi!

31,38 Iată, douăzeci de ani am stat la tine: oile tale și caprele tale n-au lepădat; berbecii oilor tale nu ți i-am mâncat,

31,39 vite sfâșiate de fiare nu ți-am adus: acestea au fost paguba mea. Din mâna mea ai cerut ceea ce se furase în timpul zilei și în vremea nopții.

31,40 Ziua eram mistuit de căldură, iar noaptea de frig și somnul nu se lipea de ochii

mei.

31,41 Așa mi-au fost cei douăzeci de ani în casa ta. Ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru vitele tale, iar tu de zeci de ori mi-ai schimbat simbria.

31,42 De n-ar fi fost cu mine Dumnezeul tatălui meu, Dumnezeul lui Avraam și frica de Isaac, tu acum m-ai fi alungat cu nimic. Necazul meu și munca mâinilor mele le-a văzut Dumnezeu și de aceea a mijlocit ieri pentru mine”.

31,43 Răspuns-a Laban și a zis către Iacov: „Aceste fete sunt fetele mele, acești copii sunt copiii mei, aceste vite sunt vitele mele, și toate câte le vezi sunt ale mele și ale fetelor mele. Cum dar aș fi putut eu să fac astăzi ceva împotriva lor, sau împotriva copiilor, pe care i-au născut ele?

31,44 Haidem dar acum să facem amândoi, eu și tu, legământ, care să fie mărturie între mine și tine!” Iar Iacov i-a zis: „Iată, nu e nimeni cu noi; dar să știi că Dumnezeu este martor între mine și tine”.

31,45 Și a luat Iacov o piatră și a pus-o stâlp.

31,46 Apoi a zis Iacov către frații săi: „Adunați pietre!” și au adunat pietre și au făcut o movilă; și au mâncat și au băut acolo pe movilă. Apoi a zis Laban către dânsul: „Movila aceasta este astăzi mărturie între mine și între tine”.

31,47 Și Laban a numit-o în limba sa: Iegar-Sahaduta, adică movila mărturiei, iar Iacov i-a dat același nume, însă pe limba sa și i-a zis: Galaad.

31,48 Apoi Laban a zis iarăși către Iacov: „Iată, movila aceasta și semnul ce am pus astăzi sunt mărturia legământului dintre mine și tine”. De aceea i s-a pus și numele Galaad, adică movila mărturiei.

31,49 Ba s-a mai numit ea și Mițpa, adică veghere, pentru că Laban a zis: „Să vegheze Domnul asupra mea și asupra ta, după ce ne vom despărți unul de altul.

31,50 De te vei purta rău cu fetele mele, sau de-ți vei mai lua și alte femei, afară de fetele mele, nu mai e vorba de un om, care să vadă, ci ia aminte că între mine și între tine e martor Dumnezeu!”

31,51 Și iarăși a zis Laban către Iacov: „Iată movila aceasta și stâlpul, pe care l-am pus între amândoi, este mărturie între mine și tine.

31,52 Că nici eu nu voi trece spre tine și nici tu nu vei trece spre mine, de la această movilă, cu gând rău.

31,53 Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Nahor, Dumnezeul părinților lor să fie judecător între noi!” Iar Iacov a jurat pe Acela, de Care se temea Isaac, tatăl său.

31,54 Apoi a junghiat Iacov arădere de tot pe munte și a chemat pe rudele sale să mănânce pâine. Și au mâncat pâine și s-au veselit în munte.

31,55 Iar a doua zi s-a sculat Laban dis-de-dimineață și a sărutat pe nepoții săi și pe fetele sale și i-a binecuvântat. Apoi Laban a pornit să se întoarcă la locul său.

32,1 După aceea Iacov s-a dus în calea sa. Și căutând, el a văzut oștirea lui Dumnezeu tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu.

32,2 Iacov însă, când i-a văzut, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” și a pus locului aceluia numele Mahanaim, adică două tabere.

32,3 Apoi a trimis Iacov soli înaintea sa, la fratele său Isav, în ținutul Seir din țara Edomului,

32,4 și le-a poruncit, zicând: „Așa să ziceți către domnul meu Isav: Așa grăiește robul tău Iacov: Am stat la Laban și am trăit la el până acum.

32,5 Am boi și asini, oi, slugi și slujnice, și am trimis să vestească pe domnul meu Isav, ca să afle robul tău bunăvoință înaintea ta”.

32,6 Și întorcându-se la Iacov, i-au spus solii: „Am fost la fratele tău Isav și iată el vine în întâmpinarea ta cu patru sute de oameni”.

32,7 Iacov însă s-a spăimântat foarte și nu știa ce să facă. Și a împărțit oamenii, care erau cu el, boii, oile și cămilele în două tabere.

32,8 Și a zis Iacov: „De va năvăli Isav asupra unei tabere și o va bate, va scăpa cealaltă tabără”.

32,9 Apoi Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam și Dumnezeul tatălui meu Isaac, Doamne, Tu, Cel ce mi-ai zis: Întoarce-te în țara ta de naștere, și Eu îți voi face bine,

32,10 nu sunt vrednic de toate îndurările Tale și de toate binefacerile ce mi-ai arătat mie, robului Tău, că numai cu toiagul am trecut deunăzi Iordanul acesta, iar acum am două tabere;

32,11 Izbăvește-mă dar din mâna fratelui meu, din mâna lui Isav, căci mă tem de el, ca nu cumva să vină și să mă omoare pe mine și pe aceste mame cu copii.

32,12 Căci Tu ai zis: Îți voi face bine și voi înmulți neamul tău ca nisipul mării, cât nu se va putea număra din pricina mulțimii”.

32,13 Și a rămas acolo în noaptea aceea. Apoi a luat din cele ce avea și a trimis dar fratelui său Isav:

32,14 Două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci,

32,15 treizeci de cămile mulgătoare cu mânjii lor, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de asine și zece asini.

32,16 Și a dat fiecare din aceste turme deosebi în seama slugilor sale și a zis slugilor sale: „Treceți înaintea mea și să fie depărtate turmele una de alta”.

32,17 Celui dintâi i-a poruncit, zicând: „Când te va întâlni fratele meu Isav și te va întreba: Al cui ești tu și unde te duci, și ale cui sunt acestea, ce merg înaintea ta,

32,18 să zici: Ale robului tău Iacov; e dar trimis lui Isav, stăpânul meu. Iată vine și el după noi!”

32,19 Așa a poruncit Iacov și slugii celei de a doua și celei de a treia și tuturor celor ce mergeau cu turmele, zicând: „Așa să spuneți lui Isav, când îl veți întâlni.

32,20 Și să-i mai spuneți: Iată și el, robul tău Iacov, vine după noi”. Căci își zicea: Voi îmblânzi fața lui cu darurile ce-mi merg înainte și numai după aceea voi vedea fața lui, și așa poate mă va primi.

32,21 Și au pornit darurile înaintea lui, iar el a rămas noaptea aceea în tabără.

32,22 Dar s-a sculat noaptea și luând pe cele două femei ale sale și pe cele două roabe și pe cei unsprezece copii ai săi, a trecut Iabocul prin vad.

32,23 Iar după ce i-a luat și i-a trecut râul, a trecut și toate ale sale.

32,24 Rămânând Iacov singur, s-a luptat Cineva cu dânsul până la revărsatul zorilor.

32,25 Văzând însă că nu-l poate răpune Acela, S-a atins de încheietura coapsei lui și i-a vătămat lui Iacov încheietura coapsei, pe când se lupta cu el.

32,26 Și i-a zis: „Lasă-Mă să plec, că s-au ivit zorile!” Iacov I-a răspuns: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta”.

32,27 Și l-a întrebat Acela: „Care îți este numele?” și el a zis: „Iacov!”

32,28 Zisu-i-a Acela: „De acum nu-ți va mai fi numele Iacov, ci Israel te vei numi, că

te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai ieșit biruitor!”

32,29 Și a întrebat și Iacov, zicând: „Spune-mi și Tu numele Tău!” Iar Acela a zis: „Pentru ce întrebi de numele Meu? El e minunat!” și l-a binecuvântat acolo.

32,30 Și a pus Iacov locului aceluia numele Peniel, adică fața lui Dumnezeu, căci și-a zis: „Am văzut pe Dumnezeu în față și mântuit a fost sufletul meu!”

32,31 Iar când răsărea soarele, trecuse de Peniel, dar el șchiopăta din pricina șoldului.

32,32 De aceea fiii lui Israel până astăzi nu mănâncă mușchiul de pe șold, pentru că Cel ce S-a luptat a atins încheietura șoldului lui Iacov, în dreptul acestui mușchi.

33,1 Atunci, ridicându-și ochii, Iacov a văzut pe Isav, fratele său, venind cu cei patru sute de oameni. Și a împărțit Iacov copiii Liei și ai Rahilei și ai celor două roabe.

33,2 Și a pus pe cele două roabe cu copiii lor înainte; apoi după ei a pus pe Lia cu copiii ei și la urmă a pus pe Rahila și pe Iosif;

33,3 Iar el mergea în fruntea lor și apropiindu-se de fratele său, i s-a închinat de șapte ori până la pământ.

33,4 Isav însă a alergat în întâmpinarea lui și l-a îmbrățișat și cuprinzându-i grumazul, l-a sărutat și au plâns amândoi.

33,5 Apoi, ridicându-și ochii și văzând femeile și copiii, Isav a zis: „Cine sunt aceștia?” Zis-a Iacov: „Copiii cu care a miluit Dumnezeu pe robul tău!”

33,6 Deci, s-au apropiat întâi roabele cu copiii lor și s-au închinat.

33,7 Apoi a venit Lia cu copiii ei și s-au închinat, iar la urmă au venit și s-au închinat și Rahila cu Iosif.

33,8 Zis-a Isav: „Ce sunt acele turme, pe care le-am întâlnit?” Iar Iacov a răspuns: „Ca să afle robul tău bunăvoință înaintea domnului meu”.

33,9 Atunci Isav a zis: „Am și eu multe, frate; ține-ți ale tale pentru tine!”

33,10 Iacov însă a zis: „De am aflat bunăvoință înaintea ta, primește darurile din mâinile mele, căci, când am văzut fața ta, parcă aș fi văzut fața lui Dumnezeu, așa de binevoitor mi-ai fost.

33,11 Primește de la mine binecuvântările mele, pe care ți le aduc, că m-a miluit Dumnezeu și am de toate”. Și a stăruit și le-a luat.

33,12 Apoi a zis Isav: „Să ne sculăm și să mergem împreună; eu însă îmi voi potrivi pasul cu tine”.

33,13 Iacov însă a răspuns: „Domnul meu știe că îmi sunt gingași copiii și că am oi și vite de curând fătate; de le vom mâna tare numai o zi, ar pieri toată turma.

33,14 Să se ducă dar domnul meu, înaintea robului său, iar eu voi urma încet, în pas cu vitele cele dinaintea mea și în pas cu copiii, până voi ajunge la domnul meu în Seir”.

33,15 Atunci Isav a zis: „Să-ți las măcar o parte din oamenii cei ce sunt cu mine”. Iar Iacov i-a răspuns: „La ce aceasta? Mi-ajunge mie bunăvoința ce-am aflat înaintea domnului meu”.

33,16 Și s-a întors Isav în aceeași zi pe calea sa la Seir.

33,17 Iar Iacov s-a îndreptat spre Sucot și și-a făcut acolo locuință pentru sine, iar pentru vitele sale a făcut Șuri; de aceea a pus el numele locului aceluia Sucot.

33,18 Întorcându-se Iacov din Mesopotamia și ajungând cu bine la Salem, o cetate în

ținutul Sichem, din pământul Canaan, s-a așezat în fața cetății.

33,19 Apoi și-a cumpărat partea de câmp, pe care era cortul său, cu o sută de kesite, de la fiii lui Hemor, tatăl lui Sichem.

33,20 A înălțat acolo un jertfelnic și i-a pus numele El-Elohe-Israel.

34,1 Într-o zi, Dina, fata Liei, pe care aceasta o născuse lui Iacov, a ieșit să vadă fetele țării aceleia.

34,2 Și văzând-o Sichem, feciorul lui Hemor Heveul, stăpânitorul pământului aceluia, a luat-o și culcându-se cu ea, a necinstit-o.

34,3 Apoi s-a lipit sufletul lui de Dina, fata lui Iacov, și i-a căzut dragă fata și a vorbit pe placul fetei.

34,4 Și a zis Sichem către tatăl său Hemor: „Ia-mi pe fata aceasta de femeie!”

34,5 Deși Iacov a auzit că fiul lui Hemor a necinstit pe Dina, fata sa, dar, fiindcă feciorii lui erau cu vitele la câmp, a tăcut până s-au întors ei.

34,6 Iar Hemor, tatăl lui Sichem, a ieșit la Iacov, ca să vorbească cu el.

34,7 Feciorii lui Iacov însă, venind de la câmp și aflând despre aceasta, se amărâră și se mâniară foarte tare, pentru că Sichem săvârșise o faptă de ocară în Israel, culcându-se cu fata lui Iacov, ceea ce nu trebuia să se întâmple.

34,8 Și grăind cu ei, Hemor a zis: „Sichem, feciorul mea, s-a lipit cu sufletul de fata voastră; dați-o dar lui de femeie și vă încuscriți cu noi:

34,9 Măritați-vă fetele voastre cu noi și fetele noastre luați-le pentru feciorii voștri;

34,10 Ședeți la un loc cu noi: acest pământ larg vă e la îndemână, ca să vă așezați într-însul, să faceți negoț și să vă agonisiți din el moșie”.

34,11 Iar Sichem a zis către tatăl fetei și către frații ei: „Orice veți zice, voi da, numai să aflu bunăvoință la voi.

34,12 Cereți de la mine un mare preț de cumpărare și darurile cele mai mari și vă voi da cât veți zice, numai dați-mi fata mie de femeie!”

34,13 Feciorii lui Iacov însă au răspuns cu vicleșug lui Sichem și lui Hemor, tatăl lui; și le-au răspuns așa, pentru că acela necinstise pe Dina, sora lor.

34,14 Și au zis către dânșii Simeon și Levi, frații Dinei și feciorii Liei: „Nu putem să facem aceasta: să dăm pe sora noastră după un om netăiat împrejur, că aceasta ar fi o rușine pentru noi.

34,15 Numai așa ne învoim cu voi și ne așezăm la voi, dacă veți face și voi ca noi, tăindu-vă împrejur toți cei de parte bărbătească.

34,16 Atunci vom da după voi fetele noastre, iar noi vom lua fetele voastre și vom locui la un loc cu voi și vom alcătui un popor.

34,17 Iar de nu vreți să ne ascultați, ca să vă tăiați împrejur, noi vom lua înapoi fata și ne vom duce”.

34,18 Vorbele acestea au plăcut lui Hemor și lui Sichem, feciorul lui Hemor.

34,19 De aceea, n-a zăbovit tânărul să facă aceasta, căci era îndrăgostit de fata lui Iacov și era și cel mai cu trecere în casa tatălui său.

34,20 Și au venit Hemor și Sichem, feciorul lui, la poarta cetății lor, și au început a grăi locuitorilor cetății, zicând:

34,21 „Oamenii aceștia sunt pașnici; să se așeze dar în țara noastră și să facă negoț în ea. Iată că loc este din destul și într-o parte și într-alta; fetele lor să ni le luăm de femei și fetele noastre să le dăm după ei.

34,22 Dar oamenii aceștia numai așa se învoiesc să trăiască cu noi și să fie un popor cu noi, dacă și la noi se vor tăia împrejur toți cei de parte bărbătească, cum sunt ei tăiați împrejur.

34,23 Turmele lor, vitele lor și toate averile lor nu sunt, oare, ale noastre? Să le plinim voia lor, iar ei să se așeze printre noi!”

34,24 Și au ascultat pe Hemor și pe Sichem, feciorul lui, toți cei ce ieșeau pe poarta cetății lor și au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească, câți ieșeau pe poarta cetății lor.

34,25 Iar a treia zi, când erau ei încă în dureri, cei doi fiii ai lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia și au intrat fără teamă în cetate și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.

34,26 Au trecut prin ascuțișul sabiei și pe Hemor și pe fiul său Sichem și au luat pe Dina din casa lui Sichem și au plecat.

34,27 Apoi fiii lui Iacov se năpustiră asupra celor morți și jefuiră cetatea în care fusese necinstită Dina, sora lor.

34,28 Au luat toate oile lor, toți boii lor, toți asinii lor, tot ce era în cetate și tot ce era pe câmp;

34,29 Toate bogățiile lor, toți copiii și femeile le-au dus în robie; și au jefuit tot ce era în cetate și tot ce era prin case.

34,30 Atunci Iacov a zis către Simeon și către Levi: „Mare tulburare mi-ați adus, făcându-mă urât înaintea tuturor locuitorilor țării acesteia, înaintea canaaneilor și a ferezeilor. Eu am oameni puțini la număr; se vor ridica asupra mea și mă vor ucide și voi pieri și eu și casa mea”.

34,31 Iar ei au zis: „Dar se putea, oare, ca ei să se poarte cu sora noastră ca și cu o femeie pierdută?”

35,1 Atunci a zis Dumnezeu lui Iacov: „Scoală și du-te la Betel și locuiește acolo; fă acolo jertfelnic Dumnezeului Celui ce ți S-a arătat, când fugeai tu de la fața lui Isav, fratele tău!”

35,2 Iar Iacov a zis casei sale și tuturor celor ce erau cu dânsul: „Lepădați dumnezeii cei străini, care se află la voi, curățiți-vă și vă primeniți hainele voastre.

35,3 Să ne sculăm și să mergem la Betel, că acolo am să fac jertfelnic lui Dumnezeu, Celui ce m-a auzit în ziua necazului meu și Care a fost cu mine și m-a păzit în călătoria în care am umblat!”

35,4 Iar ei au dat lui Iacov toți dumnezeii cei străini, care erau în mâinile lor, și cerceii ce-i aveau în urechile lor; și Iacov i-a îngropat sub stejarul de lângă Sichem și i-a lăsat necunoscuți până în ziua de astăzi.

35,5 Astfel au plecat ei de la Sichem; și frica lui Dumnezeu era peste orașele dimprejur și n-au urmărit pe fiii lui Iacov.

35,6 Sosind Iacov cu toți oamenii cei ce erau cu el la Luz, adică la Betel, în țara Canaanului,

35,7 a zidit acolo un jertfelnic și a numit locul acela El-Bet-El, pentru că acolo i Se arătase Dumnezeu, când fugea el de Isav, fratele său.

35,8 Atunci a murit Debora, doica Rebecăi, și a fost îngropată mai jos de Betel, sub un stejar, pe care Iacov l-a numit „Stejarul Plângerii”.

35,9 Aici, în Luz, Se mai arătă Dumnezeu lui Iacov, după întoarcerea lui din Mesopotamia, și îl binecuvântă Dumnezeu,

35,10 și-i zise: „De acum nu te vei mai chema Iacov, ci Israel va fi numele tău”. Și-i puse numele Israel.

35,11 Apoi Dumnezeu îi mai zise: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic! Sporește și te înmulțește! Popoare și mulțime de neamuri se vor naște din tine și regi vor răsări din coapsele tale.

35,12 Țara, pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac, o voi da ție; iar după tine, voi da pământul acesta urmașilor tăi”.

35,13 Apoi S-a înălțat Dumnezeu de la el, din locul în care îi grăise.

35,14 Și a așezat Iacov un stâlp pe locul unde-i grăise Dumnezeu, un stâlp de piatră, și a săvârșit turnare peste el și a turnat peste el untdelemn.

35,15 Și a pus Iacov locului unde-i grăise Dumnezeu, numele Betel.

35,16 După aceea au plecat din Betel. Și și-a întins cortul său dincolo de turnul Gader. Dar când se apropiase de Havrata, înainte de a intra în Efrata, Rahila a născut și nașterea aceasta a fost iar tare grea.

35,17 Și pe când se chinuia Rahila în durerile nașterii, moașa i-a zis: „Nu te teme, că și acesta va fi băiat!”

35,18 Iar când Rahila își dădea sufletul, căci a murit, a pus copilului numele Ben-Oni, adică fiul durerii mele, iar tatăl lui l-a numit Veniamin.

35,19 Iar dacă a murit, Rahila a fost îngropată lângă calea ce duce la Efrata, adică la Betleem;

35,20 Iacov a ridicat un stâlp de piatră pe mormântul ei și acest stâlp, de pe mormântul Rahilei, este până în ziua de astăzi.

35,21 Apoi plecând Iacov de aici și-a întins cortul dincolo de turnul Migdal-Eder. Iar pe vremea când locuia Israel în țara aceasta, a intrat Ruben și a dormit cu Bilha, țiitoarea tatălui său Iacov, și a auzit Israel și i s-a părut aceasta un rău.

35,22 Fiii lui Iacov au fost doisprezece și anume:

35,23 Fiii Liei: Ruben, întâi-născutul lui Iacov; după el veneau: Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon.

35,24 Fiii Rahilei: Iosif și Veniamin.

35,25 Fiii slujnicei Rahilei, Bilha: Dan și Neftali.

35,26 Și fiii Zilpei, roaba Liei: Gad și Așer. Aceștia sunt fiii lui Iacov, care i s-au născut în Mesopotamia.

35,27 Apoi a sosit Iacov la Isaac, tatăl său, căci acesta trăia încă la Mamvri, în Chiriat-Arba, adică la Hebron în pământul Canaanului, unde locuiseră vremelnic Avraam și Isaac.

35,28 Iar zilele, pe care le-a trăit Isaac, au fost o sută optzeci de ani.

35,29 Slăbind apoi, Isaac a murit și a trecut la părinții săi, fiind bătrân și încărcat de zile, și l-au îngropat feciorii lui, Isav și Iacov.

36,1 Iar spița neamului lui Isav, care se mai numește și Edom, este aceasta:

36,2 Isav și-a luat femei din fetele canaaneilor: pe Ada, fata lui Elon Heteul, și pe Olibama, fata lui Ana, fiul lui Țibon Heveul,

36,3 și pe Basemata, fata lui Ismael și sora lui Nebaiot.

36,4 Ada a născut lui Isav pe Elifaz; Basemata i-a născut pe Raguel;

36,5 Iar Olibama i-a născut pe Ieuș, pe Ialam și pe Core. Aceștia sunt fiii lui Isav, care i s-au născut în țara Canaanului.

36,6 După aceea și-a luat Isav femeile sale, fiii săi, fetele sale, toți oamenii casei sale, toate averile sale, toate vitele sale și toate câte avea și toate câte agonisise în țara Canaanului, și a plecat Isav din Canaan din pricina lui Iacov, fratele său,

36,7 pentru că averile lor erau multe și nu mai puteau să locuiască la un loc, și pământul unde erau nu-i mai putea încăpea din pricina mulțimii turmelor lor.

36,8 Astfel Isav, care se mai numește și Edom, s-a mutat în muntele Seir.

36,9 Iată acum și urmașii ce i s-au născut lui Isav, părintele edomiților, după mutarea sa în muntele Seir.

36,10 Numele fiilor lui Isav sunt acestea: Elifaz, fiul Adei, solia lui Isav și Raguel, fiul Basematei, soția lui Isav.

36,11 Elifaz, a avut cinci feciori: Teman, Omar, Țefo, Gatam și Chenaz;

36,12 Iar Timna, o țiitoare a lui Elifaz, fiul lui Isav, i-a născut lui Elifaz pe Amalec. Aceștia sunt urmașii din Ada, femeia lui Isav.

36,13 Iar feciorii lui Raguel sunt aceștia: Nahat și Zerah, Șama și Miza. Aceștia sunt urmașii din Basemata, femeia lui Isav.

36,14 Iar feciorii Olibamei, femeia lui Isav și fiica lui Ana a lui Țibon, sunt aceștia: ea a născut lui Isav pe Ieuș, pe Ialam și pe Core.

36,15 Iată și căpeteniile fiilor lui Isav: feciorii lui Elifaz, întâi-născutul lui Isav, sunt: căpetenia Teman, căpetenia Omar, căpetenia Țefo, căpetenia Chenaz,

36,16 căpetenia Core, căpetenia Gatam și căpetenia Amalec. Acestea sunt căpeteniile din Elifaz în țara Edomului; aceștia sunt urmașii din Ada.

36,17 Iar fiii lui Raguel, fiul lui Isav, sunt: căpetenia Nahat, căpetenia Zerah, căpetenia Șama și căpetenia Miza. Acestea sunt căpeteniile din Raguel în țara Edomului; aceștia sunt urmașii din Basemata, femeia lui Isav.

36,18 Iată și fiii Olibamei, femeia lui Isav: căpetenia Ieuș, căpetenia Ialam și căpetenia Core. Acestea sunt căpeteniile din Olibama, fata lui Ana și femeia lui Isav.

36,19 Aceștia sunt fiii lui Isav și acestea sunt căpeteniile lor. Acesta este Edom.

36,20 Iar feciorii lui Seir Horeeanul, care locuiau înainte pământul acela, sunt: Lotan, Șobal, Țibon și Ana;

36,21 Dișon, Ețer și Dișan. Acestea sunt căpeteniile Horeilor, feciorii lui Seir, în pământul Edomului.

36,22 Fiii lui Lotan sunt: Hori și Heman, iar sora lui Lotan a fost Timna.

36,23 Fiii lui Șobal sunt: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam.

36,24 Fiii lui Țibon sunt: Aia și Ana. Acesta este acel Ana, care a găsit izvoarele de apă caldă în pustie, când păștea asinii tatălui său Țibon.

36,25 Copiii lui Ana sunt: Dișon și Olibama, fata lui Ana.

36,26 Copiii lui Dișon sunt: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.

36,27 Fiii lui Ețer sunt: Bilhan, Zaavan și Acan.

36,28 Fiii lui Dișan sunt: Uț și Aran.

36,29 Deci căpeteniile Horeilor sunt acestea: căpetenia Lotan, căpetenia Șobal, căpetenia Țibon, căpetenia Ana,

36,30 căpetenia Dișon, căpetenia Ețer, căpetenia Dișan. Acestea sunt căpeteniile Horeilor din țara lui Seir, după familiile lor.

36,31 Iată și regii, care au domnit în pământul Edomului înainte de a domni vreun rege peste fiii lui Israel:

36,32 în Edom a domnit mai întâi Bela, fiul lui Beor și cetatea lui se numea Dinhaba.

36,33 După ce a murit Bela, s-a făcut rege Iobab, fiul lui Zerah din Boțra.

36,34 După ce a murit Iobab, s-a făcut rege Hușam, din țara Temaniților.

36,35 După ce a murit Hușam, s-a făcut rege Hadad, feciorul lui Bedad; care a bătut pe madianiți în câmpul Moab; numele cetății lui era Avit.

36,36 Iar după ce a murit Hadad, s-a făcut rege Samla, din Masreca.

36,37 Iar după ce a murit Samla, s-a făcut rege, în locul lui, Șaul, din Rehobotul de pe râu.

36,38 Iar după ce a murit Șaul, s-a făcut rege Baal-Hanan, fiul lui Acbor.

36,39 Iar după ce a murit Baal-Hanan, feciorul lui Acbor, s-a făcut rege Hadar, fiul lui Varad, și numele cetății lui era Pau și al femeii lui Mehetabel, fiica lui Matred, feciorul lui Mezahab.

36,40 Iar numele căpeteniilor din Isav, după triburile lor, după țările lor, după numirile și națiile lor sunt: căpetenia Timna, căpetenia Alvan, căpetenia Ietet,

36,41 căpetenia Olibama, căpetenia Ela, căpetenia Pinon,

36,42 căpetenia Chenaz, căpetenia Teman, căpetenia Mibțar,

36,43 căpetenia Magdiel, căpetenia Iram. Acestea sunt căpeteniile lui Edom, după așezările lor în țara stăpânită de ei. Acesta-i Isav, părintele edomiților.

37,1 Iacov a locuit în țara Canaan, unde locuise și Isaac, tatăl său.

37,2 Iată acum și istoria urmașilor lui Iacov: Iosif, fiind de șaptesprezece ani, păștea oile tatălui său împreună cu frații săi. Petrecându-și copilăria cu feciorii Bilhăi și cu feciorii Zilpei, femeile tatălui său, Iosif aducea lui Israel, tatăl său, vești despre purtările lor rele.

37,3 Și iubea Israel pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că el era copilul bătrâneților lui, și-i făcuse haină lungă și aleasă.

37,4 Frații lui, văzând că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți fiii săi, îl urau și nu puteau vorbi cu el prietenos.

37,5 Visând însă Iosif un vis, l-a spus fraților săi,

37,6 zicându-le: „Ascultați visul ce am visat:

37,7 Parcă legam snopi în țarină și snopul meu parcă s-a sculat și stătea drept, iar snopii voștri s-au strâns roată și s-au închinat snopului meu”.

37,8 Iar frații lui au zis către el: „Nu cumva ai să domnești peste noi? Sau poate ai să ne stăpânești?” și l-au urât încă și mai mult pentru visul lui și pentru spusele lui.

37,9 Și a mai visat el alt vis și l-a spus tatălui său și fraților săi, zicând: „Iată am mai visat alt vis: soarele și luna și unsprezece stele mi se închinau mie”.

37,10 Și-l povesti tatălui său și fraților săi, iar tatăl său l-a certat și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Au doară eu și mama ta și frații tăi vom veni și ne vom închina ție până la pământ?”

37,11 De aceea îl pizmuiau frații lui, iar tatăl său păstra cuvintele acestea în inima lui.

37,12 S-au dus după aceea frații lui să pască oile tatălui lor la Sichem.

37,13 Și Israel a zis către Iosif: „Frații tăi pasc oile la Sichem. Vino, dar, să te trimit la ei”. Iar el a zis: „Mă duc, tată!”

37,14 Apoi Israel a zis către Iosif: „Du-te și vezi de sunt sănătoși frații tăi și oile și să-mi aduci răspuns!” L-a trimis astfel din valea Hebronului și Iosif s-a dus la

Sichem.

37,15 După aceea l-a găsit un om rătăcind pe câmp și l-a întrebat omul acela și i-a zis: „Ce cauți?”

37,16 Iar el a zis: „Caut pe frații mei. Spune-mi, unde pasc ei oile?”

37,17 Zisu-i-a omul acela: „S-au dus de aici, căci i-am auzit zicând: Haidem la Dotain!” și s-a dus Iosif după frații săi și i-a găsit la Dotain.

37,18 Iar ei, văzându-l de departe, până a nu se apropia de ei, au început a unelti asupra lui să-l omoare;

37,19 Și au zis unii către alții: „Iată visătorul acela de vise vine!

37,20 Haidem să-l omorâm, să-l aruncăm într-un puț și să zicem că l-a mâncat o fiară sălbatică și vom vedea ce se va alege de visele lui!”

37,21 Auzind însă aceasta, Ruben a voit să-l scape din mâinile lor, zicând: „Să nu-i ridicăm viața!”

37,22 Apoi Ruben a adăugat: „Să nu vărsați sânge! Aruncați-l în puțul acela din pustie, dar mâinile să nu vi le puneți pe el!” Iar aceasta o zicea el cu gândul de a-l scăpa din mâinile lor și a-l trimite acasă la tatăl său.

37,23 Când însă a sosit Iosif la frații săi, ei au dezbrăcat pe Iosif de haina cea lungă și aleasă, cu care era îmbrăcat,

37,24 și l-au luat și l-au aruncat în puț; dar puțul era gol și nu avea apă.

37,25 După aceea șezând să mănânce pâine și căutând cu ochii lor, ei au văzut venind dinspre Galaad o caravană de ismaeliți, ale căror cămile erau încărcate cu tămâie, eu balsam și cu smirnă, pe care le duceau în Egipt.

37,26 Atunci a zis Iuda către frații săi: „Ce vom folosi de vom ucide pe fratele nostru și vom ascunde sângele lui?

37,27 Haidem să-l vindem ismaeliților acestora, neridicându-ne mâinile asupra lui, pentru că e fratele nostru și trupul nostru”. Și au ascultat frații lui.

37,28 Iar când au trecut negustorii madianiți pe acolo, frații au tras și au scos pe Iosif din puț și l-au vândut pe el ismaeliților cu douăzeci de arginți. Și aceștia au dus pe Iosif în Egipt.

37,29 Când însă s-a întors Ruben la puț și n-a văzut pe Iosif în puț, el și-a rupt hainele,

37,30 și întorcându-se la frații săi, a zis: „Băiatul nu este! Încotro să apuc eu acum?”

37,31 Atunci ei au luat haina lui Iosif și junghiind un ied, au muiat haina în sânge;

37,32 apoi au trimis după haina cea lungă și aleasă și au adus-o la tatăl lor, spunând. „Am găsit aceasta; vezi de este haina fiului tău sau nu!”

37,33 Și a cunoscut-o Iacov și a zis: „Este haina fiului meu! L-a mâncat o fiară sălbatică; o fiară l-a sfâșiat pe Iosif!”

37,34 Atunci și-a rupt Iacov hainele sale și-a acoperit cu sac coapsele și a plâns pe fiul său zile multe.

37,35 După aceea s-au adunat toți feciorii lui și toate fetele lui și au venit să-l mângâie; dar el nu voia să se mângâie, ci zicea: „Plângând, mă voi pogorî în locuința morților la fiul meu!” și-l plângea astfel tatăl său.

37,36 Iar madianiții au vândut pe Iosif în Egipt lui Putifar, dregător și comandant al gărzii la curtea lui Faraon.

38,1 În vremea aceea s-a întâmplat că Iuda s-a pogorât de la frații săi și s-a așezat

lângă un adulamitean, cu numele Hira.

38,2 Văzând Iuda acolo pe fata unui canaaneu, care se numea Șua, el a luat-o de soție și a intrat la ea.

38,3 Și ea, zămislind, a născut un băiat, și Iuda i-a pus numele Ir.

38,4 Zămislind iarăși, a născut alt băiat și i-a pus numele Onan.

38,5 Și a mai născut un băiat și i-a pus numele Șela. Și când a născut ea acest fiu, Iuda era la Kezib.

38,6 Apoi Iuda a luat pentru Ir, întâiul născut al său, o femeie, cu numele Tamara.

38,7 Dar Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău înaintea Domnului și de aceea l-a omorât Domnul.

38,8 Atunci a zis Iuda către Onan: „Intră la femeia fratelui tău, însoară-te cu ea, în puterea leviratului, și ridică urmași fratelui tău!”

38,9 Știind însă Onan că nu vor fi urmașii ai lui, de aceea, când intra la femeia fratelui său, el vărsa sămânța jos, ca să nu ridice urmași fratelui său.

38,10 Ceea ce făcea el era rău înaintea lui Dumnezeu și l-a omorât și pe acesta.

38,11 Atunci a zis Iuda către Tamara, nora sa, după moartea celor doi fii ai săi: „Stai văduvă în casa tatălui tău, până se va face mare Șela, fiul meu!” Căci își zicea: „Nu cumva să moară și acesta, ca și frații lui!” și s-a dus Tamara și a trăit în casa tatălui ei.

38,12 Trecând însă vreme multă, a murit fata lui Șua, soția lui Iuda. Iar Iuda, după ce au trecut zilele de jelire, s-a dus în Timna, la cei ce tundeau oile lui, împreună cu prietenul său Hira adulamiteanul.

38,13 Atunci i s-a vestit Tamarei, nora sa, zicându-i-se: „Iată socrul tău merge la Timna să-și tundă oile”.

38,14 Iar ea, dezbrăcând de pe sine hainele sale de văduvie, s-a înfășurat cu un văl și gătindu-se, a ieșit și a șezut la poarta Enaim, care este în drumul spre Timna, căci vedea că Șela crescuse mare și ea nu-i fusese dată lui de soție.

38,15 Și văzând-o Iuda, a socotit că este o femeie nărăvită, căci n-a cunoscut-o, pentru că își avea fața acoperită.

38,16 Și abătându-se din cale pe la ea, i-a zis: „Lasă-mă să intru la tine!” Căci nu știa că este nora sa. Iar ea a zis: „Ce ai să-mi dai, dacă vei intra la mine?”

38,17 Iar el i-a răspuns: „Îți voi trimite un ied din turma mea”. Și ea a zis: „Bine, dar să-mi dai ceva zălog până mi-l vei trimite”.

38,18 Răspuns-a Iuda: „Ce zălog să-ți dau?” și ea a zis: „Inelul tău, cingătoarea ta și toiagul ce-l ai în mână”. Și el i le-a dat și a intrat la ea și ea a rămas grea.

38,19 Apoi, sculându-se, ea s-a dus și-a scos vălul său și s-a îmbrăcat iar cu hainele sale de văduvie.

38,20 Iar Iuda a trimis iedul pe adulamitean, prietenul său, ca să ia zălogul din mâinile femeii. Dar n-a mai găsit-o.

38,21 Și a întrebat pe oamenii locului aceluia: „Unde este femeia cea nărăvită, care ședea la Enaim, la drum?” Iar aceia i-au răspuns: „N-a fost aici nici o femeie nărăvită!”

38,22 S-a întors deci acela la Iuda și a zis: „N-am găsit-o și oamenii de acolo mi-au spus că n-a fost acolo nici o femeie nărăvită!”

38,23 Atunci Iuda a zis: „Să și le ție! Numai de nu ne-ar face de batjocură. Iată, eu i-

am trimis iedul, dar tu n-ai găsit-o”.

38,24 Dar, cam după vreo trei luni, i s-a spus lui Iuda: „Tamara, nora ta, a căzut în desfrânare și iată a rămas însărcinată din desfrânare”. Iar Iuda a zis: „Scoateți-o și să fie arsă”.

38,25 Dar când o duceau, ea a trimis la socrul său, zicând: „Eu sunt îngreunată de acela ale căruia sunt lucrurile acestea”. Apoi a adăugat: „Află al cui e inelul acesta, cingătoarea aceasta și toiagul acesta!”

38,26 Și le-a cunoscut Iuda și a zis: „Tamara e mai dreaptă decât mine, pentru că nu am dat-o lui Șela, fiul meu”. Și n-a mai cunoscut-o pe ea.

38,27 Iar când era să nască, s-a aflat că are în pântece doi gemeni.

38,28 În vremea nașterii s-a ivit mâna unuia, iar moașa a luat și i-a legat la mână un fir de ață roșie, zicând: „Acesta a ieșit întâi”.

38,29 Dar acesta și-a tras mâna înapoi și îndată a ieșit fratele lui. Și ea a zis: „Cum ai rupt tu piedica? Ruptura să fie asupra ta!” și i-a pus numele Fares.

38,30 După aceea a ieșit și fratele lui, cu firul de ață roșie la mână, și i s-a pus numele Zara.

39,1 Deci Iosif a fost dus în Egipt și din mâna ismaeliților, care l-au dus acolo, l-a cumpărat egipteanul Putifar, o căpetenie de la curtea lui Faraon și comandantul gărzii lui.

39,2 Domnul însă era cu Iosif și el era om îndemânatic și trăia în casa egipteanului, stăpânul său.

39,3 Stăpânul său vedea că Domnul era cu dânsul și că toate câte făcea el, Domnul le sporea în mâna lui.

39,4 De aceea a aflat Iosif trecere înaintea stăpânului său și i-a plăcut și l-a pus peste casa sa și toate câte avea le-a dat pe mâna lui Iosif.

39,5 Iar după ce l-a pus peste casa sa și peste toate câte avea, a binecuvântat Domnul casa egipteanului pentru Iosif și era binecuvântarea Domnului peste tot ce avea el în casa și în țarina sa.

39,6 Și a lăsat Putifar pe mâna lui Iosif tot ce avea și de când îl avea pe el, nu purta grijă de nimic din câte avea, fără numai de pâinea ce mânca. Iosif însă era chipeș la statură și foarte frumos la față.

39,7 Așa fiind, femeia stăpânului său și-a pus ochii pe Iosif și i-a zis: „Culcă-te cu mine!”

39,8 Iar el n-a voit, ci a zis către femeia stăpânului său: „De când sunt aici, stăpânul meu nu poartă grijă de nimic în casa sa, ci toate câte are le-a dat pe mâna mea.

39,9 În casa aceasta nu-i nimeni mai mare decât mine și de la nimic nu sunt oprit decât numai de la tine, pentru că tu ești femeia lui. Cum dar să fac eu acest mare rău și să păcătuiesc înaintea lui Dumnezeu?”

39,10 Dar, deși ea zicea așa lui Iosif în toate zilele, el n-o asculta să se culce cu ea, nici să fie cu ea.

39,11 Se întâmplă într-o zi să intre Iosif în casă după treburile sale și nefiind în casă vreunul din casnici,

39,12 ea l-a apucat de haină și i-a zis: „Culcă-te cu mine!” El însă, lăsând haina în mâinile ei, a fugit și a ieșit afară.

39,13 Iar ea, când a văzut că el, lăsându-și haina în mâinile ei, a fugit și a ieșit afară,

39,14 a strigat pe casnicii săi și le-a zis așa: „Priviți, ne-a adus aici slugă un evreu, ca să-și bată joc de noi. Căci a intrat la mine și mi-a zis: „Culcă-te cu mine!” Eu însă am strigat tare.

39,15 Auzind el că am ridicat glasul și am strigat, lăsându-și haina la mine, a fugit și a ieșit afară”.

39,16 Și a ținut ea haina la sine până a venit stăpânul lui acasă.

39,17 Atunci i-a spus și lui aceleași vorbe, zicând: „Acel rob evreu, pe care l-ai adus la noi, a venit la mine să mă batjocorească și mi-a zis: „Culcă-te cu mine!”

39,18 Dar când a auzit că am ridicat glasul și am început să strig, s-a temut și lăsându-și haina la mine, a fugit și a ieșit afară”.

39,19 Auzind stăpânul lui cuvintele femeii sale, câte îi spusese despre el, zicând: „Așa și așa s-a purtat cu mine sluga ta!” s-a aprins de mânie

39,20 și luând stăpânul pe Iosif, l-a băgat în temniță, unde erau închiși cei ce greșeau regelui. Și a rămas el acolo în temniță.

39,21 Dar Domnul era cu Iosif, a revărsat milă asupra lui și i-a dăruit trecere înaintea mai-marelui temniței,

39,22 încât mai-marele temniței a dat pe mâna lui Iosif temnița și pe toți osândiții, care erau în temniță, și orice era de făcut acolo, el făcea.

39,23 Iar mai-marele temniței nu avea nici o frică de nimic, că toate erau pe mâna lui Iosif, pentru că Domnul era cu el și toate câte făcea, Domnul le sporea în mâinile lui.

40,1 S-a întâmplat însă după aceasta ca marele paharnic al regelui Egiptului și marele pitar să greșească înaintea regelui Egiptului, stăpânul lor.

40,2 Atunci s-a mâniat Faraon pe cei doi dregători ai săi: pe mai-marele paharnic și pe mai-marele pitar

40,3 și i-a pus sub pază în temniță, în casa căpeteniei gărzii, unde era închis Iosif.

40,4 Iar căpetenia temniței a rânduit la ei pe Iosif să le slujească; și au rămas ei câteva zile în temniță.

40,5 Într-o noapte însă mai-marele pitar și mai-marele paharnic ai regelui Egiptului, care erau închiși în temniță, au visat amândoi vise; dar fiecare visul său și fiecare vis cu înțelesul lui.

40,6 Iar dimineața, când a intrat Iosif la ei, iată erau tulburați.

40,7 Și a întrebat Iosif pe dregătorii lui Faraon, care erau cu el la stăpânul său sub pază, și le-a zis: „De ce sunt astăzi triste fețele voastre?”

40,8 Iar ei au răspuns: „Am visat niște vise și nu are cine ni le tâlcui”. Zis-a lor Iosif: „Oare tâlcuirile nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneți-mi dar visele voastre!”

40,9 Atunci a spus marele paharnic visul său lui Iosif și a zis: „Eu am văzut în vis că era înaintea mea o coardă de vie;

40,10 Și coarda aceea avea trei vițe; apoi a înfrunzit, a înflorit și au crescut struguri și s-au copt.

40,11 Și paharul lui Faraon era în mâna mea; și părea că am luat un strugure și l-am stors în paharul lui Faraon și am dat paharul în mâna lui Faraon”.

40,12 Acestuia Iosif i-a zis: „Iată tâlcuirea visului tău: cele trei vițe înseamnă trei zile.

40,13 După trei zile își va aduce aminte Faraon de dregătoria ta și te va pune iarăși

în slujba ta; și vei da lui Faraon paharul în mână, cum făceai mai înainte, când erai paharnic la el.

40,14 Deci, când vei fi la bine, adu-ți aminte și de mine și fă-mi bine de pune pentru mine cuvânt la Faraon și mă scoate din închisoarea aceasta;

40,15 Căci eu sunt furat din pământul evreilor; și nici aici n-am făcut nimic, ca să fiu aruncat în temnița aceasta”.

40,16 Văzând mai-marele pitar că a tâlcuit bine, a zis către Iosif: „Și eu am visat un vis: și iată că aveam pe cap trei panere cu pâine.

40,17 Iar în panerul cel mai de deasupra se aflau toate felurile de aluaturi coapte, din care mănâncă Faraon, și păsările cerului le ciuguleau din panerul cel de pe capul meu”.

40,18 Răspunzând acestuia, Iosif i-a zis: „Iată și tâlcuirea visului tău: cele trei panere înseamnă trei zile.

40,19 După trei zile Faraon îți va lua capul și te va spânzura pe un lemn și păsările cerului îți vor ciuguli carnea”.

40,20 Iar a treia zi, fiind ziua nașterii lui Faraon, a făcut acesta ospăț pentru toți dregătorii săi și în mijlocul dregătorilor săi și-a adus aminte de paharnic și de mai-marele pitar;

40,21 Și a pus iarăși pe mai-marele paharnic în dregătoria lui, și dădea el paharul lui Faraon în mână;

40,22 Iar pe mai-marele pitar l-a spânzurat, după tâlcuirea pe care o făcuse Iosif.

40,23 Dar mai-marele paharnic nu și-a mai adus aminte de Iosif, ci l-a uitat.

41,1 La doi ani după aceea, a visat și Faraon un vis. Se făcea că stătea lângă râu;

41,2 și iată că au ieșit din râu șapte vaci, frumoase la înfățișare și grase la trup, și pășteau pe mal.

41,3 Iar după ele au ieșit alte șapte vaci, urâte la chip și slabe la trup, și au stat pe malul râului lingă celelalte vaci;

41,4 Și vacile cele urâte și slabe la trup au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la chip și grase la trup; și s-a trezit Faraon.

41,5 Apoi iar a adormit și a mai visat un vis: iată se ridicau dintr-o tulpină de grâu șapte spice frumoase și pline;

41,6 Și după ele au ieșit alte șapte spice subțiri, seci și pălite de vântul de răsărit;

41,7 Și cele șapte spice seci și pălite au mâncat pe cele șapte spice grase și pline. Și s-a trezit Faraon și a înțeles că era vis.

41,8 Iar dimineața s-a tulburat duhul lui Faraon și a trimis să cheme pe toți magii Egiptului și pe toți înțelepții lui; și le-a povestit Faraon visul său, dar nu s-a găsit cine să-l tâlcuiască lui Faraon.

41,9 Atunci a început mai-marele paharnic să grăiască lui Faraon și a zis: „Îmi aduc aminte astăzi de păcatele mele:

41,10 S-a mâniat odată Faraon pe dregătorii săi și ne-a pus, pe mine și pe mai-marele pitar, sub pază în casa căpeteniei gărzii.

41,11 Atunci amândoi, și eu și el, am visat într-o noapte câte un vis, dar fiecare am visat vis deosebit și cu însemnare deosebită.

41,12 Acolo cu noi era și un tânăr evreu, un rob al căpeteniei gărzii, și spunându-i noi visele noastre, ni le-a tâlcuit, fiecăruia cu înțelesul lui.

41,13 Și cum ne-a tâlcuit el, așa s-a și întâmplat: eu să fiu pus iar în dregătoria mea, iar acela să fie spânzurat”.

41,14 Atunci a trimis Faraon să cheme pe Iosif. Și scoțându-l îndată din temniță, l-au tuns, i-au primenit hainele și a venit la Faraon.

41,15 Iar Faraon a zis către Iosif: „Am visat un vis și n-are cine mi-l tâlcui. Am auzit însă zicându-se despre tine că, de auzi un vis, îl tâlcuiești”.

41,16 Iosif însă răspunzând, a zis către Faraon: „Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștirea lui Faraon”.

41,17 A grăit apoi Faraon lui Iosif și a zis: „Am visat că parcă stăteam pe malul râului

41,18 și iată au ieșit din râu șapte vaci grase la trup și frumoase la chip și pășteau pe mal.

41,19 Și după ele au ieșit alte șapte vaci rele și urâte la chip și slabe la trup, cum eu n-am văzut asemenea în toată țara Egiptului;

41,20 Și vacile urâte și slabe au mâncat pe cele șapte vaci grase și frumoase.

41,21 Și au intrat cele grase în pântecele lor și nu se cunoștea că au intrat ele în pântecele acestora, căci acestea erau tot urâte la chip, ca și mai înainte. Apoi, deșteptându-mă, am adormit iar.

41,22 Și am visat iar un vis că dintr-o tulpină au ieșit șapte spice pline și frumoase.

41,23 Și după ele au ieșit alte șapte spice slabe, seci și pălite de vântul de răsărit;

41,24 și cele șapte spice seci și pălite au mâncat pe cele șapte spice frumoase și pline. Am povestit acestea magilor, dar nimeni nu mi le-a tâlcuit”.

41,25 Atunci a zis Iosif către Faraon: „Visul lui Faraon este unul: Dumnezeu a vestit lui Faraon cele ce voiește să facă.

41,26 Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani; visul lui Faraon este unul.

41,27 Cele șapte vaci urâte și slabe, care au ieșit după ele, înseamnă șapte ani; de asemenea și cele șapte spice, seci și pălite de vântul de răsărit, înseamnă șapte ani. Vor fi șapte ani de foamete.

41,28 Iată pentru ce am spus eu lui Faraon că Dumnezeu a arătat lui cele ce voiește să facă.

41,29 Iată, vin șapte ani de belșug mare în tot pământul Egiptului.

41,30 După ei vor veni șapte ani de foamete și se va uita tot belșugul acela în pământul Egiptului și foametea va secătui toată țara.

41,31 Și belșugul de altădată nu se va mai simți în țară, după foametea care va urma, că va fi foarte grea.

41,32 Iar că visul s-a arătat de două ori lui Faraon, aceasta înseamnă că lucrul este hotărât de Dumnezeu și că El se grăbește să-l plinească.

41,33 Și acum să aleagă Faraon un bărbat priceput și înțelept și să-l pună peste pământul Egiptului.

41,34 Să poruncească dar Faraon să se pună supraveghetori peste țară, ca să adune în cei șapte ani de belșug a cincea parte din toate roadele pământului Egiptului.

41,35 Să strângă aceia toată pâinea de prisos în acești ani buni ce vin și s-o adune în cetățile pâinii, sub mâna lui Faraon, și să o păstreze spre hrană;

41,36 Hrana aceasta va fi de rezervă în țară pentru cei șapte ani de foamete, care

vor urma în țara Egiptului, ca să nu piară țara de foame”.

41,37 Aceasta a plăcut lui Faraon și tuturor dregătorilor lui.

41,38 Și a zis Faraon către toți dregătorii săi: „Am mai putea găsi, oare, un om, ca el, în care să fie duhul lui Dumnezeu?”

41,39 Apoi a zis Faraon către Iosif: „De vreme ce Dumnezeu ți-a descoperit toate acestea, nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine.

41,40 Să fii dar tu peste casa mea. De cuvântul tău se va povățui tot poporul meu și numai prin tronul meu voi fi mai mare decât tine!”

41,41 Apoi Faraon a zis lui Iosif: „Iată, eu te pun astăzi peste tot pământul Egiptului!”

41,42 Și și-a scos Faraon inelul din degetul său și l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haină de vison și i-a pus lanț de aur împrejurul gâtului lui.

41,43 Apoi a poruncit să fie purtat în a doua trăsură a sa și să strige înaintea lui: „Cădeți în genunchi!” și așa a fost Iosif pus peste tot pământul Egiptului.

41,44 Și a zis iarăși Faraon către Iosif: „Eu sunt Faraon! Dar fără știrea ta, nimeni nu are să-și miște nici mâna sa, nici piciorul său, în tot pământul Egiptului!”

41,45 Și a pus Faraon lui Iosif numele Țafnat-Paneah și i-a dat de soție pe Asineta, fiica lui Poti-Fera, marele preot din Iliopolis.

41,46 Iosif era de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui Faraon, regele Egiptului. Ieșind după aceea de la fața lui Faraon, Iosif s-a dus să vadă toată țara Egiptului.

41,47 Și a rodit pământul în cei șapte ani de belșug câte un pumn dintr-un grăunte.

41,48 Și a adunat Iosif în cei șapte ani, care au fost cu belșug în țara Egiptului, toată pâinea de prisos și a pus pâinea prin cetăți; în fiecare cetate a strâns pâinea din ținuturile dimprejurul ei.

41,49 Astfel a strâns Iosif grâu mult foarte, ca nisipul mării, încât nici seamă nu se mai ținea, căci nu se mai putea socoti.

41,50 Dar înainte de a sosi anii de foamete, lui Iosif i s-au născut doi fii, pe care i-a născut Asineta, fata lui Poti-Fera, preotul din Iliopolis.

41,51 Celui întâi-născut, Iosif i-a pus numele Manase, pentru că și-a zis: „M-a învrednicit Dumnezeu să uit toate necazurile mele și toate ale casei tatălui meu”;

41,52 Iar celuilalt i-a pus numele Efraim, pentru că și-a zis: „Dumnezeu m-a făcut roditor în pământul suferinței mele”.

41,53 Iar după ce au trecut cei șapte ani de belșug, care au fost în țara Egiptului,

41,54 au venit cei șapte ani de foamete, după cum spusese Iosif. Atunci s-a făcut foamete în tot pământul, dar în toată țara Egiptului era pâine.

41,55 Când însă a început să sufere de foame și toată țara Egiptului, atunci poporul a început a cere pâine la Faraon, iar Faraon a zis către toți egiptenii: „Duceți-vă la Iosif și faceți cum vă va zice el!”

41,56 Așadar, fiind foamete pe toată fața pământului, a deschis Iosif toate jitnițele și a început a vinde pâine tuturor egiptenilor.

41,57 Și veneau din toate țările în Egipt, să cumpere pâine de la Iosif, căci foametea se întinsese peste tot pământul.

42,1 Aflând Iacov că este grâu în Egipt, a zis către fiii săi: „Ce vă uitați unul la altul?

42,2 Iată, am auzit că este grâu în Egipt. Duceți-vă acolo și cumpărați puține bucate, ca să trăim și să nu murim!”

42,3 Atunci cei zece din frații lui Iosif s-au dus să cumpere grâu din Egipt,

42,4 iar pe Veniamin, fratele lui Iosif, nu l-a trimis Iacov cu frații lui, căci zicea: „Nu cumva să i se întâmple vreun rău!”

42,5 Au venit deci fiii lui Israel împreună cu alții, care se pogorau să cumpere grâu, căci era foamete și în pământul Canaanului.

42,6 Iar Iosif era căpetenie peste țara Egiptului și tot el vindea la tot poporul țării. Și sosind frații lui Iosif, i s-au închinat lui până la pământ.

42,7 Când a văzut Iosif pe frații săi, i-a cunoscut, dar s-a prefăcut că este străin de ei, le-a grăit aspru și le-a zis: „De unde ați venit?” Iar ei au zis: „Din pământul Canaanului, să cumpărăm bucate!”

42,8 Iosif însă a cunoscut pe frații săi, iar ei nu l-au cunoscut.

42,9 Atunci și-a adus aminte Iosif de visele sale, pe care le visase despre ei, și le-a zis: „Spioni sunteți și ați venit să iscodiți locurile slabe ale țării!”

42,10 Zis-au ei: „Ba nu, domnul nostru! Robii tăi au venit să cumpere bucate.

42,11 Toți suntem feciorii unui om și suntem oameni cinstiți. Robii tăi nu sunt spioni!”

42,12 Iar el le-a zis: „Ba nu! Ci ați venit să spionați părțile slabe ale țării”.

42,13 Ei însă au răspuns: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați din pământul Canaan: cel mai mic e astăzi cu tatăl nostru, iar unul nu mai trăiește”.

42,14 Iosif însă le-a zis: „E tocmai cum v-am spus eu, când am zis că sunteți spioni.

42,15 Iată cu ce veți dovedi: pe viața lui Faraon, nu veți ieși de aici, până nu va veni aci fratele vostru cel mai mic.

42,16 Trimiteți dar pe unul din voi să aducă pe fratele vostru; iar ceilalți veți fi închiși până se vor dovedi spusele voastre de sunt adevărate sau nu; iar de nu, pe viața lui Faraon, sunteți cu adevărat spioni”.

42,17 Și i-a pus sub pază vreme de trei zile.

42,18 Iar a treia zi a zis Iosif către ei: „Faceți aceasta ca să fiți vii! Eu sunt om cu frica lui Dumnezeu.

42,19 De sunteți oameni cinstiți, să rămână închis un frate al vostru; iar ceilalți duceți-vă și duceți grâul ce ați cumpărat, ca să nu sufere de foame familiile voastre.

42,20 Dar să aduceți la mine pe fratele vostru cel mai mic, ca să se adeverească cuvintele voastre, și nu veți muri”. Și ei au făcut așa.

42,21 Ziceau însă unii către alții: „Cu adevărat suntem pedepsiți pentru păcatul ce am săvârșit împotriva fratelui nostru, căci am văzut zbuciumul sufletului lui când se ruga, și nu ne-a fost milă de el și nu l-am ascultat, și de aceea a venit peste noi urgia aceasta!”

42,22 Atunci răspunzând Ruben, le-a zis: „Nu v-am spus eu să nu faceți nedreptate băiatului? Voi însă nu m-ați ascultat și iată acum sângele lui cere răzbunare”.

42,23 Așa grăiau ei între ei și nu știau că Iosif înțelege, pentru că el grăise cu ei prin tălmaci.

42,24 Iar Iosif s-a depărtat de la ei și a plâns. Apoi întorcându-se iarăși și vorbind cu dânșii, a luat dintre ei pe Simeon și l-a legat înaintea ochilor lor.

42,25 După aceea a poruncit Iosif să le umple sacii cu grâu și argintul lor să-l pună

fiecăruia în sacul lui și să le dea și de ale mâncării pe cale. Și li s-a făcut așa.

42,26 Și punându-și ei grâul pe asini, s-au dus de acolo.

42,27 Dar când au poposit noaptea la gazdă, dezlegându-și unul sacul, ca să dea de mâncare asinului său, a văzut argintul său în gura sacului

42,28 și a zis către frații săi: „Argintul meu mi s-a dat înapoi și iată-l în sacul meu”. Atunci s-a tulburat inima lor și cu spaimă zicea unul către altul: „Ce a făcut, oare, Dumnezeu cu noi?”

42,29 Iar dacă au venit la Iacov, tatăl lor, în țara Canaan, i-au povestit toate câte li se întâmplase, zicând:

42,30 „Stăpânul țării aceleia a grăit cu noi aspru și ne-a pus sub pază, ca pe niște spioni ai țării aceleia.

42,31 Noi însă i-am spus că suntem oameni cinstiți; că nu suntem spioni;

42,32 Că suntem doisprezece frați, fii ai aceluiași tată; că unul din noi nu mai trăiește, iar cel mai mic e cu tatăl nostru în pământul Canaan.

42,33 Însă omul, stăpânul țării aceleia, ne-a zis: „Iată cum am să aflu eu de sunteți oameni cinstiți: lăsați aici la mine pe un frate, iar grâul ce ari cumpărat luați-l și vă duceți la casele voastre;

42,34 Să aduceri însă la mine pe fratele vostru cel mai mic și atunci voi ști că nu sunteți spioni, ci oameni de pace, și vă voi da pe fratele vostru și veți putea face cumpărături în țara aceasta”.

42,35 Dar deșertând ei sacii lor, iată, legătura cu argintul fiecăruia era în sacul său; și văzându-și ei legăturile cu argintul lor, s-au spăimântat și ei și tatăl lor.

42,36 Atunci, Iacov, tatăl lor, a zis către ei: „M-ați lăsat fără copii! Iosif nu mai este! Simeon nu mai este! Și acum să-mi luați și pe Veniamin? Toate au venit pe capul meu!”

42,37 Răspunzând însă Ruben a zis către tatăl său: „Dă-l în seama mea și ți-l voi aduce; răspund eu de el; iar de nu ți-l voi aduce, să omori pe cei doi feciori ai mei!”

42,38 Dar el a zis: „Fiul meu nu se va pogorî cu voi în Egipt, pentru că fratele lui a murit și numai el mi-a mai rămas. Și de i s-ar întâmpla vreun rău în calea în care aveți a merge, ați pogorî cărunteţile mele cu întristare în locuința morților!”

43,1 Dar întărindu-se foametea pe pământ,

43,2 și isprăvind de mâncat grâul ce-l aduseseră din Egipt, a zis tatăl lor către ei: „Duceți-vă iar de mai cumpărați bucate!”

43,3 Răspunsu-i-a Iuda și a zis: „Omul acela, stăpânul țării, ne-a grăit cu jurământ și ne-a zis: De nu va veni cu voi fratele vostru cel mai mic, nu veți mai vedea fața mea.

43,4 Deci, dacă trimiți pe fratele nostru cu noi, ne ducem să-ți cumpărăm bucate;

43,5 Iar de nu trimiți pe fratele nostru cu noi, nu ne ducem, căci omul acela a zis: Nu veți mai vedea fața mea, de nu va veni cu voi fratele vostru!”

43,6 Zis-a Israel: „De ce mi-ați făcut răul acesta, spunând omului aceluia că mai aveți un frate?”

43,7 Iar ei au răspuns: „Omul acela a întrebat despre noi și despre neamul nostru, zicând: Mai trăiește oare tatăl vostru și mai aveți voi vreun frate? Și noi i-am răspuns la aceste întrebări. N-am știut că ne va zice: Aduceți pe fratele vostru!”

43,8 Iuda însă a zis către Israel, tatăl său: „Trimite băiatul cu mine și să ne sculăm să mergem, ca să trăim și să nu murim nici noi, nici tu, nici copiii noștri.

43,9 Răspund eu de el. Din mâna mea să-l ceri. De nu ți-l voi aduce și de nu ți-l voi înfățișa, să rămân vinovat față de tine în toate zilele vieții mele.

43,10 De n-am fi zăbovit atât, ne-am fi întors acum a doua oară”.

43,11 Zis-a Israel, tatăl lor, către ei: „Dacă este așa, iată ce să faceți: luați în sacii voștri din roadele pământului acestuia și duceți ca dar omului aceluia: puțin balsam și puțină miere, tămâie și smirnă, migdale și fistic.

43,12 Luați și alt argint cu voi, iar argintul care v-a fost pus înapoi în sacii voștri întoarceți-l cu mâinile voastre; poate că a fost pus din greșeală.

43,13 Luați și pe fratele vostru și sculându-vă, mergeți iar la omul acela.

43,14 Iar Dumnezeul cel Atotputernic să vă dea trecere la omul acela, ca să vă dea și pe celălalt frate al vostru, și pe Veniamin. Cât despre mine, apoi de-mi va fi dat să rămân fără copii, atunci să rămân!”

43,15 Și au luat ei darurile acestea; luat-au și argint, de două ori mai mult, și pe Veniamin și sculându-se, au plecat în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui Iosif.

43,16 Iar Iosif, văzând printre ei și pe Veniamin, fratele său cel de o mamă cu el, a zis către ispravnicul casei sale: „Bagă pe oamenii aceia în casă și junghie din vite și gătește, pentru că la amiază oamenii aceia au să mănânce la masă cu mine!”

43,17 A făcut deci omul acela cum îi poruncise Iosif: a băgat pe oamenii aceia în casa lui Iosif.

43,18 Iar oamenii aceia, văzând că i-au băgat în casa lui Iosif, au zis: „Pentru argintul, care ni s-a înapoiat deunăzi în sacii noștri, ne bagă înăuntru, ca să se lege de noi și să ne năpăstuiască și să ne ia robi pe noi și asinii noștri”.

43,19 Atunci apropiindu-se ei de ispravnicul casei lui Iosif, au grăit cu dânsul, la ușa casei, și au zis:

43,20 „O, domnul nostru! Noi am mai venit o dată să cumpărăm bucate,

43,21 dar s-a întâmplat că, ajungând la popasul de noapte și dezlegând sacii noștri, iată argintul fiecăruia era în sacul lui; și acum tot argintul nostru, după greutatea lui, îl înapoiem cu mâinile noastre;

43,22 Iar pentru cumpărat bucate, acum am adus alt argint, și nu știm cine a pus argintul în sacii noștri”.

43,23 Iar acela le-a zis: „Fiți liniștiți și nu vă temeți; Dumnezeul vostru și Dumnezeul tatălui vostru v-a dat comoara în sacii voștri, căci eu am primit tot argintul cuvenit de la voi”. Și le-a adus pe Simeon.

43,24 Apoi omul acela a băgat pe oamenii aceia în casa lui Iosif și le-a dat apă de și-au spălat picioarele; și a dat și nutreț pentru asinii lor.

43,25 Iar ei și-au pregătit darurile până la amiază, când avea să vină Iosif, căci auziseră că vor prânzi acolo.

43,26 După ce a venit Iosif acasă, i-au adus în casă darurile ce aveau cu ei și i s-au închinat cu fețele până la pământ.

43,27 El însă i-a întrebat: „Cum vă aflați?” Apoi a zis: „E sănătos bătrânul vostru tată, de care mi-ați vorbit deunăzi? Mai trăiește el oare?”

43,28 Iar ei au zis: „Tatăl nostru, robul tău, e sănătos și trăiește!” și Iosif a zis: „Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela!” Iar ei s-au plecat și i s-au închinat.

43,29 Și ridicându-și Iosif ochii și văzând pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis: „Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?” Iar ei au răspuns: „Acesta!” și a zis Iosif către el: „Dumnezeu să Se

milostivească spre tine, fiule!”

43,30 Dar s-a depărtat Iosif repede, pentru că inima sa ardea pentru fratele său și căuta să plângă. Și intrând în camera sa, a plâns acolo.

43,31 Apoi, spălându-și fața, a ieșit și stăpânindu-se a zis: „Dați mâncarea!”

43,32 Și i s-a dat lui deosebi și lor iarăși deosebi, și egiptenilor celor ce mâncau cu dânșii tot deosebi, căci egiptenii nu puteau să mănânce la un loc cu evreii, pentru că aceștia sunt spurcați pentru egipteni.

43,33 Și s-au așezat ei înaintea lui, cel întâi-născut după vârsta lui și cel mai tânăr după vârsta lui, și se mirau între ei oamenii aceștia.

43,34 Apoi el a dat fiecăruia porții de dinaintea lui, iar partea lui Veniamin era de cinci ori mai mare decât a celorlalți. Și au băut și s-au veselit cu el.

44,1 După aceea a poruncit Iosif ispravnicului casei sale și i-a zis: „Umple sacii oamenilor acestora cu bucate, cât vor putea duce, și argintul fiecăruia să-l pui în gura sacului lui.

44,2 Iar cupa mea cea de argint să o pui în sacul celui mai mic, cu prețul grâului lui”. Și a făcut acela după cuvântul lui Iosif, cum poruncise el.

44,3 Iar dimineața, în revărsatul zorilor, le-au dat drumul oamenilor acelora și asinilor lor.

44,4 Dar ieșind din cetate, ei nu s-au dus departe și iată că Iosif zise ispravnicului casei sale: „Scoală și aleargă după oamenii aceia și dacă-i vei ajunge, să le zici: „De ce mi-ați răsplătit cu rău pentru bine?

44,5 De ce mi-ați furat cupa cea de argint? Au nu este aceasta cupa din care bea stăpânul meu și în care ghicește? Ceea ce ați făcut ați făcut rău!”

44,6 Și ajungându-i, le-a zis cuvintele acestea.

44,7 Iar ei au răspuns: „De ce grăiește domnul vorbele acestea? Noi, robii tăi, n-am făcut așa faptă.

44,8 Dacă noi și argintul ce l-am găsit în sacii noștri ți l-am adus înapoi din țara Canaan, cum dar să furăm din casa stăpânului tău argint sau aur?

44,9 Acela dintre robii tăi, la care se va găsi cupa, să moară, iar noi să fim robii domnului nostru!”

44,10 Zis-a lor acela: „Bine: cum ați zis, așa să fie! Acela, la care se va găsi cupa, să-mi fie rob, iar voi veți fi nevinovați!”

44,11 Atunci fiecare a dat repede jos sacul său și și-a dezlegat fiecare sacul,

44,12 iar acela a căutat, începând de la cel mai mare și isprăvind cu cel mai mic; și a găsit cupa în sacul lui Veniamin.

44,13 Atunci ei și-au rupt hainele și punându-și fiecare sacul său pe asinul său, s-au întors în cetate.

44,14 Și a intrat Iuda și frații săi la Iosif, că era încă acolo, și au căzut la pământ înaintea lui;

44,15 Iar Iosif le-a zis: „Pentru ce ați făcut o faptă ca aceasta? Au n-ați știut voi că un om ca mine va ghici tăinuirea?”

44,16 Zis-a Iuda: „Ce să răspundem domnului nostru, sau ce să zicem, sau cu ce să ne dezvinovățim? Dumnezeu a descoperit nedreptatea robilor tăi. Iată acum suntem robii domnului nostru și noi și acela la care s-a găsit cupa!”

44,17 Iosif însă le-a zis: „Ba nu! Eu aceasta nu voi face-o. Ci rob îmi va fi acela la

care s-a găsit cupa, iar voi duceți-vă cu pace la tatăl vostru”.

44,18 Atunci, apropiindu-se de el, Iuda a zis: „Stăpânul meu, îngăduie robului tău să spună o vorbă înaintea ta și să nu te mânii pe robul tău, căci tu ești ca și Faraon.

44,19 Domnul meu a întrebat pe robii tăi și a zis: „Aveți voi tată sau frate?”

44,20 Și noi am spus domnului nostru: Avem tată bătrân și un fiu mai mic, copilul bătrâneților sale, al cărui frate a murit și a rămas numai el singur de la mama lui și tatăl său îl iubește.

44,21 Iar tu ai zis către robii tăi: Aduceți-l pe acela la mine, ca să-l văd.

44,22 Atunci noi am spus domnului nostru: Băiatul nu poate părăsi pe tatăl lui, căci, de ar părăsi el pe tatăl lui, acesta ar muri.

44,23 Tu însă ai zis către robii tăi: De nu va veni cu voi fratele vostru cel mai mic, să nu vă mai arătați înaintea mea.

44,24 Și dacă ne-am întors noi la tatăl nostru și al tău rob, i-am povestit lui vorbele domnului nostru;

44,25 Iar când tatăl nostru ne-a zis: „Duceți-vă iar, de mai cumpărați puține bucate”,

44,26 noi atunci, i-am răspuns: „Nu ne mai putem duce; iar de va fi cu noi fratele nostru cel mai mic, ne ducem, pentru că nu putem să mai vedem fața omului aceluia, de nu va veni cu noi și fratele nostru cel mai mic”.

44,27 Atunci tatăl nostru și al tău rob ne-a zis: „Voi știți că femeia mea mi-a născut doi fii:

44,28 Unul s-a dus de la mine și eu am zis: De bună seamă a fost sfâșiat și până acum nu l-am mai văzut.

44,29 De-mi veți lua și pe acesta de la ochii mei și i se va întâmpla pe cale vreun rău, veți pogorî căruntețile mele amărâte în mormânt”.

44,30 Deci, de mă voi întoarce acum la tatăl nostru și al tău rob, și nu va fi cu noi băiatul, de al cărui suflet este legat sufletul său, și de va vedea el că nu este băiatul, va muri;

44,31 Și așa robii tăi vor pogorî căruntețile tatălui lor și ale robului tău cu amărăciune în mormânt.

44,32 Și apoi eu, robul tău, m-am prins chezaș la tatăl meu pentru băiat și am zis: De nu ți-l voi aduce și nu ți-l voi înfățișa, să rămân eu vinovat înaintea tatălui meu în toate zilele vieții mele.

44,33 Deci, să rămân eu, robul tău, rob la domnul meu în locul băiatului, iar băiatul să se întoarcă cu frații săi.

44,34 Căci cum mă voi duce eu la tatăl meu, de nu va fi băiatul cu mine? Nu vreau să văd durerea ce ar ajunge pe tatăl meu!”

45,1 Atunci Iosif, nemaiputându-se stăpâni înaintea tuturor celor ce erau de față, a strigat: „Dați afară de aici pe toți!” și nemairămânând nimeni cu el, Iosif s-a descoperit fraților săi,

45,2 plângând tare, și au auzit toți egiptenii și s-a auzit și în casa lui Faraon.

45,3 Și a zis Iosif către frații săi: „Eu sunt Iosif. Mai trăiește oare tatăl meu?” Frații lui însă nu i-au putut răspunde, că erau cuprinși de frică.

45,4 Apoi Iosif a zis către frații săi: „Apropiați-vă de mine!” și ei s-au apropiat. Iar el a zis: „Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vândut în Egipt.

45,5 Acum însă să nu vă întristați, nici să vă pară rău că m-ați vândut aici, că Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieții voastre.

45,6 Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această țară și mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriș.

45,7 Căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră, ca să păstrez o rămășiță în țara voastră și să vă gătesc mijloc de trai în țara aceasta și să cruțe viața voastră printr-o slăvită izbăvire.

45,8 Deci nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu, Care m-a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui și stăpân peste tot pământul Egiptului.

45,9 Grăbiți-vă de vă duceți la tatăl meu și-i spuneți: „Așa zice fiul tău Iosif: Dumnezeu m-a făcut stăpân peste tot Egiptul; vino dar la mine și nu zăbovi;

45,10 Vei locui în pământul Goșen și vei fi aproape de mine, tu, feciorii tăi și feciorii feciorilor tăi, oile tale, vitele tale și toate câte sunt ale tale;

45,11 Și te voi hrăni acolo, că foametea va mai ține încă cinci ani, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale.

45,12 Iată, ochii voștri și ochii fratelui meu Veniamin văd că gura mea grăiește cu voi.

45,13 Spuneți dar tatălui meu toată slava mea cea din Egipt și câte ați văzut și vă grăbiți să aduceți pe tatăl meu aici!”

45,14 Apoi, căzând el pe grumajii lui Veniamin, fratele său, a plâns, și Veniamin a plâns și el pe grumazul lui.

45,15 După aceea a sărutat pe toți frații săi și a plâns cu ei. După aceasta i-au grăit și frații lui.

45,16 A mers deci vestea la casa lui Faraon, spunându-se: „Au venit frații lui Iosif”. Și s-a bucurat Faraon și slujitorii lui.

45,17 Și a zis Faraon către Iosif: „Spune fraților tăi: Iată ce să faceți: Încărcați dobitoacele voastre cu pâine și vă duceți în pământul Canaan;

45,18 Și luând pe tatăl vostru și familiile voastre, veniți la mine și vă voi da cel mai bun loc din țara Egiptului și veți mânca din belșugul pământului”.

45,19 Și-ți mai poruncesc să le zici: „Iată ce să mai faceți: luați-vă căruțe din țara Egiptului pentru copiii voștri și pentru femeile voastre și luând pe tatăl vostru, veniți.

45,20 Să nu vă pară rău după locurile voastre, că vă voi da cel mai bun pământ din toată țara Egiptului”.

45,21 Și fiii lui Israel au făcut așa. Iar Iosif le-a dat căruțe după porunca lui Faraon; datu-le-a și merinde de drum.

45,22 Apoi fiecăruia din ei i-a mai dat schimburi de haine, iar lui Veniamin i-a dat și trei sute de arginți, precum și cinci rânduri de haine.

45,23 De asemenea a trimis și tatălui său, afară de acestea, zece asini încărcați cu cele mai bune lucruri din Egipt și zece asine încărcate cu grâu, cu pâine și cu merinde, ca să aibă pe cale.

45,24 Așa a dat drumul fraților săi și ei au plecat; iar la plecare le-a zis: „Să nu vă sfădiți pe cale!”

45,25 Și plecând din Egipt, ei au venit în țara Canaan, la Iacov, tatăl lor,

45,26 și l-au vestit, zicând: „Iosif, fiul tău, trăiește și el domnește astăzi peste toată țara Egiptului”. Inima lui Iacov însă rămase rece și nu-i credea pe ei.

45,27 Iar dacă i-au spus ei toate cuvintele lui Iosif, pe care acesta le zisese lor, și dacă a văzut căruțele, pe care le trimisese Iosif, ca să-l aducă, atunci s-a înviorat duhul lui Iacov, tatăl lor,

45,28 și a zis Israel: „Destul! Iosif fiul meu, trăiește încă! Voi merge să-l văd înainte de a muri!”

46,1 Sculându-se deci Israel cu toate câte avea, a mers la Beer-Șeba și a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac.

46,2 Atunci a zis Dumnezeu către Israel noaptea în vis: „Iacove, Iacove!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!”

46,3 Și Dumnezeu a zis: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău, nu te teme a te duce în Egipt, căci acolo am să te fac neam mare.

46,4 Am să merg cu tine în Egipt Eu însumi și tot Eu am să te scot de acolo, iar Iosif îți va închide ochii cu mâna sa!”

46,5 După aceasta s-a ridicat Iacov de la Beer-Șeba, iar fiii lui Israel au luat pe Iacov, tatăl lor, și pe copiii lor și pe femeile lor în căruțele pe care le trimisese Iosif, ca să-l aducă.

46,6 Luând deci Iacov averile sale și toate vitele ce agonisise în pământul Canaan, el a mers în Egipt împreună cu tot neamul lui.

46,7 Și a adus el împreună cu sine în Egipt pe fiii și nepoții săi, pe fiicele, nepoatele sale și tot neamul său.

46,8 Iar numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt, sunt acestea: Iacov și fiii lui: Ruben, întâiul-născut al lui Iacov.

46,9 Fiii lui Ruben: Enoh, Falu, Hețron și Carmi.

46,10 Fiii lui Simeon: Iemuel și Iamin, Ohad și Iachin, Țohar și Saul, fiii canaaneencii.

46,11 Fiii lui Levi: Gherșon, Cahat și Merari.

46,12 Fiii lui Iuda: Ir, Onan, Șela, Fares și Zara. Însă Ir și Onan au murit în țara Canaanului. Iar fiii lui Fares erau Hesron și Hamul.

46,13 Fiii lui Isahar erau Tola și Fua, Iașub și Șimron.

46,14 Fiii lui Zabulon erau: Sered, Elon și Iahleel.

46,15 Aceștia sunt feciorii și nepoții Liei, pe care i-a născut ea lui Iacov în Mesopotamia, ca și pe Dina, fata lui: de toți treizeci și trei de suflete, băieți și fete.

46,16 Fiii lui Gad erau: Țifion, Haghi, Șuni, Ețbon, Eri, Arodi și Areli.

46,17 Fiii lui Așer erau: Imna și Ișva, Ișvi, Bria și Serah, sora lor. Iar Bria a avut pe Heber și Malkiel.

46,18 Aceștia sunt feciorii și nepoții Zilpei, pe care Laban a dat-o Liei, fiica sa. Ea a născut lui Iacov șaisprezece suflete.

46,19 Fiii Rahilei, soția lui Iacov, erau: Iosif și Veniamin.

46,20 Lui Iosif i s-au născut în țara Egiptului Manase și Efraim, pe care i-a născut Asineta, fiica lui Poti-Fera, preotul cel mare din Iliopolis. Fiul lui Manase, pe care i l-a născut țiitoarea sa Sira este Machir; iar lui Machir i s-a născut Galaad; iar fiii lui Efraim, fratele lui Manase, au fost: Sutalaam și Taam; Sutalaam a avut de fiu pe Edom.

46,21 Fiii lui Veniamin au fost: Bela, Becher și Așbel; fiii lui Bela au fost: Ghera și Naaman, Ehi, Roș, Mupim, Hupim și Ard.

46,22 Aceștia sunt fiii și nepoții Rahilei, care i s-au născut lui Iacov: de toți paisprezece suflete.

46,23 Fiul lui Dan a fost: Hușim.

46,24 Fiii lui Neftali au fost: Iahțeel, Guni, Iețer și Șilem.

46,25 Aceștia sunt feciorii și nepoții Bilhăi, pe care Laban a dat-o roabă fiicei sale Rahila. Ea a născut lui Iacov de toate șapte suflete.

46,26 Iar sufletele, care au intrat cu Iacov în Egipt și care au ieșit din coapsele lui, au fost de toate șaizeci și șase afară de femeile fiilor lui Iacov.

46,27 Fiii lui Iosif, născuți în Egipt, erau de toți nouă suflete. Deci, de toate, sufletele casei lui Iacov, care au venit în Egipt cu el, au fost șaptezeci și cinci.

46,28 Atunci a trimis Iacov pe Iuda înaintea sa, la Iosif, ca să-l întâmpine la Ieroonpolis, în ținutul Goșen.

46,29 Iar Iosif, înhămându-și caii la căruța sa, a ieșit în întâmpinarea lui Israel, tatăl său, la Ieroonpolis și văzându-l, a căzut pe grumazul lui și a plâns mult pe grumazul lui.

46,30 Israel însă a zis către Iosif: „De acum pot să mor, că am văzut fața ta și că trăiești încă”.

46,31 Iar Iosif a zis către frații săi și către casa tatălui său: „Mă duc să vestesc pe Faraon și să-i zic: Frații mei și casa tatălui meu, care erau în pământul Canaan, au venit la mine.

46,32 Acești oameni sunt păstori de oi, căci trăiesc din creșterea vitelor, și au adus cu ei oile și vitele lor și toate câte au.

46,33 Și dacă vă va chema Faraon și vă va zice: „Cu ce vă îndeletniciți?”

46,34 Să-i răspundeți: „Robii tăi am fost crescători de vite din tinerețile noastre până acum, și noi și părinții noștri”, ca astfel să vă așeze în pământul Goșen. Căci pentru egipteni este spurcat tot păstorul de oi.

47,1 Mergând deci Iosif a vestit pe Faraon, zicând: „Tatăl meu și frații mei, cu vitele lor mărunte și mari și cu toate câte au, au venit din pământul Canaan și iată sunt în ținutul Goșen!”

47,2 Luând apoi pe cinci dintre frații săi, i-a înfățișat lui Faraon.

47,3 Iar Faraon a zis către frații lui Iosif: „Cu ce vă îndeletniciți voi?” și ei au răspuns lui Faraon: „Robii tăi sunt un neam de păstori de oi, din tată în fiu”.

47,4 Apoi au zis iarăși către Faraon: „Am venit să locuim în pământul acesta, căci nu se găsește pășune pentru vitele robilor tăi, pentru că în țara Canaan e foamete mare. Îngăduie dar robilor tăi să se așeze în ținutul Goșen!”

47,5 Iar Faraon a zis către Iosif: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine.

47,6 Iată, pământul Egiptului îți stă înainte; așază pe tatăl tău și pe frații tăi în cel mai bun loc din țară. Să locuiască ei în pământul Goșen, și de cunoști printre ei oameni pricepuți, pune-i supraveghetori peste vitele mele!”

47,7 Apoi a adus Iosif înăuntru pe Iacov, tatăl său, și l-a înfățișat înaintea lui Faraon și a binecuvântat Iacov pe Faraon;

47,8 Iar Faraon a zis către Iacov: „Câți sunt anii vieții tale?”

47,9 Răspuns-a Iacov lui Faraon: „Zilele pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani. Puține și grele au fost zilele vieții mele și n-am ajuns zilele anilor vieții părinților mei, cât au pribegit ei în zilele lor”.

47,10 Și iarăși a binecuvântat Iacov pe Faraon și a ieșit de la Faraon.

47,11 Deci a așezat Iosif pe tatăl său și pe frații săi și le-a dat moșie în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în pământul Ramses (Goșen), cum îi poruncise Faraon.

47,12 Și dădea Iosif tatălui său și fraților săi și la toată casa tatălui său pâine după trebuința familiei fiecăruia.

47,13 În vremea aceea nu era pâine în tot pământul, pentru că se întețise foametea foarte tare, încât țara Egiptului și pământul Canaan se istoviseră de foamete.

47,14 Și a adunat Iosif tot argintul, ce era în țara Egiptului și în țara Canaanului, pe grâul ce se cumpăra; de la el. Și a adus Iosif argintul tot în casa lui Faraon.

47,15 Când s-a sfârșit tot argintul în țara Egiptului și în țara Canaanului, au venit atunci toți egiptenii la Iosif și au zis: „Dă-ne pâine! De ce să murim sub ochii tăi? Că s-a sfârșit argintul”.

47,16 Iar Iosif le-a zis: „Aduceți vitele voastre și vă voi da pâine pe vitele voastre, dacă vi s-a terminat argintul”.

47,17 Și au adus ei la Iosif vitele lor și le-a dat Iosif pâine pe cai și pe oi, pe boi și pe asini; și anul acela i-a hrănit cu pâine pentru toate vitele lor.

47,18 Iar dacă a trecut anul acela, au venit în anul următor și i-au zis: „Nu vom ascunde de domnul nostru, că argintul nostru s-a sfârșit și vitele noastre sunt la domnul nostru și nimic nu ne-a mai rămas să-i dăm decât trupurile și pământurile noastre.

47,19 De ce să pierim sub ochii tăi și noi și pământurile noastre? Cumpără-ne pe pâine, pe noi cu pământurile noastre, și vom fi robi lui Faraon, noi și pământurile noastre, iar tu să ne dai sămânță ca să trăim și să nu murim și ca ogoarele să nu rămână paragină”.

47,20 Și a cumpărat Iosif pentru Faraon tot pământul Egiptului, pentru că egiptenii și-au vândut fiecare pământul său lui Faraon, că-i istovise foametea; și a ajuns tot pământul al lui Faraon.

47,21 De asemenea și pe popor l-a făcut rob lui, de la un capăt al Egiptului până la celălalt.

47,22 Numai pământurile preoților nu le-a cumpărat Iosif, căci preoților le era rânduită de la Faraon porție și se hrăneau din porția lor, pe care le-o da Faraon; de aceea nu și-au vândut ei pământul.

47,23 Atunci a zis Iosif către popor: „Iată, eu v-am cumpărat astăzi pentru Faraon și pe voi și pământul vostru. Luați-vă sămânță și semănați pământul.

47,24 Și la seceriș să dați a cincea parte lui Faraon, iar patru părți să vă rămână vouă pentru semănatul ogoarelor, pentru hrana voastră și a celor ce sunt în casele voastre și pentru hrana copiilor voștri”.

47,25 Iar ei au zis: „Tu ne-ai salvat viața! Să aflăm milă în ochii domnului nostru și să fim robi lui Faraon!”

47,26 Și le-a pus Iosif lege, care-i până astăzi în țara Egiptului, ca a cincea parte să se dea lui Faraon, scutit fiind numai pământul preoților, care nu era al lui Faraon.

47,27 Astfel s-a așezat Israel în țara Egiptului, în ținutul Goșen, și l-a moștenit și a crescut și s-a înmulțit foarte tare.

47,28 Iacov a mai trăit în țara Egiptului șaptesprezece ani. Zilele vieții lui Iacov au fost deci o sută patruzeci și șapte de ani.

47,29 Apoi venindu-i lui vremea să moară, Israel a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: „De am aflat har în ochii tăi, pune-ți mâna pe coapsa mea și jură că vei face milă și dreptate cu mine, să nu mă îngropi în Egipt!

47,30 Când voi adormi ca părinții mei, mă vei scoate din Egipt și mă vei îngropa în mormântul lor”. Iar Iosif a zis: „Voi face după cuvântul tău!”

47,31 Iacov însă a zis: „Jură-mi!” și i s-a jurat Iosif. Atunci Israel s-a închinat la vârful toiagului său.

48,1 După aceea i s-a spus lui Iosif: „Tatăl tău e bolnav”. Atunci a luat el cu sine pe cei doi fii ai săi, pe Manase și pe Efraim, și a venit la Iacov.

48,2 Și i s-a dat de veste lui Iacov, spunându-i-se: „Iată Iosif, fiul tău, vine să te vadă”. Și Israel, adunându-și puterile sale, s-a ridicat în pat.

48,3 Și a zis Iacov către Iosif: „Dumnezeu Atotputernicul mi S-a arătat în Luz, în pământul Canaan și m-a binecuvântat.

48,4 Și mi-a zis: „Iată, te voi crește și te voi înmulți, și voi ridica din tine mulțime de popoare, și pământul acesta îl voi da urmașilor tăi, ca moștenire veșnică”.

48,5 Acum deci cei doi fii ai tăi, care ți s-au născut în pământul Egiptului, înainte de a veni eu la tine în Egipt, să fie ai mei; Efraim și Manase să fie ai mei, ca Ruben și Simeon.

48,6 Iar copiii, ce se vor naște de acum din tine, să fie ai tăi și se vor numi ei cu numele fraților lor, în triburile acelora.

48,7 Când veneam eu din Mesopotamia, mi-a murit Rahila, mama ta, pe drum, în pământul Canaan, puțin înainte de a ajunge la Efrata, și am îngropat-o acolo, lângă drumul spre Efrata sau Betleem”.

48,8 Văzând apoi pe fiii lui Iosif, Israel a zis: „Cine sunt aceștia?”

48,9 Răspuns-a Iosif tatălui său: „Aceștia sunt fiii mei, pe care mi i-a dat Dumnezeu aici!” Iar Iacov a zis: „Apropie-i de mine ca să-i binecuvântez!”

48,10 Ochii lui Israel însă erau întunecați de bătrânețe și nu mai puteau să vadă. Și a apropiat Iosif pe fiii săi de el, iar el i-a îmbrățișat și i-a sărutat.

48,11 Apoi a zis iarăși Israel către Iosif: „Nu nădăjduiam să mai văd fața ta și iată Dumnezeu mi-a arătat și pe urmașii tăi”.

48,12 Și depărtându-i de genunchii tatălui său, Iosif i s-a închinat lui Israel până la pământ.

48,13 După aceea luând Iosif pe cei doi fii ai săi, pe Efraim cu dreapta sa în fața stângii lui Israel, iar pe Manase cu stânga sa în fața dreptei lui Israel, i-a apropiat de el.

48,14 Israel însă și-a întins mâna sa cea dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, deși acesta era mai mic, iar stânga și-a pus-o pe capul lui Manase. Înadins și-a încrucișat mâinile, deși Manase era întâiul născut.

48,15 Și i-a binecuvântat, zicând: „Dumnezeul, înaintea Căruia au umblat părinții mei: Avraam și Isaac, Dumnezeul Cel ce m-a călăuzit de când sunt și până în ziua aceasta;

48,16 îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvânteze pruncii aceștia, să poarte ei numele meu și numele părinților mei: Avraam și Isaac, și să crească din ei mulțime mare pe pământ!”

48,17 Și Iosif, văzând că tatăl său și-a pus mâna sa cea dreaptă pe capul lui Efraim, i-a părut rău și luând mâna tatălui său ca să o mute de pe capul lui Efraim pe capul

lui Manase,

48,18 a zis către tatăl său: „Nu așa, tată, că cestălalt este întâiul născut. Pune dar pe capul lui mâna ta cea dreaptă!”

48,19 Tatăl său însă n-a voit, ci a zis: „Știu, fiul meu, știu! Și din el va ieși un popor și el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el și din sămânța lui vor ieși popoare nenumărate”.

48,20 Și i-a binecuvântat pe ei în ziua aceea, zicând: „Cu voi se va binecuvânta în Israel și se va zice: Dumnezeu să te facă așa ca pe Efraim și ca pe Manase!” și așa a pus mâna pe Efraim înaintea lui Manase.

48,21 Apoi a zis Israel către Iosif: „Iată, eu mor; dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va întoarce în țara părinților voștri.

48,22 Deci eu îți dau ție, peste ceea ce au frații tăi, Sichemul, pe care l-am luat eu cu sabia mea și cu arcul meu din mâinile amoreilor”.

49,1 Apoi a chemat Iacov pe fiii săi și le-a zis: „Adunați-vă, ca să vă spun ce are să fie cu voi în zilele cele de apoi.

49,2 Adunați-vă și ascultați-mă, fiii lui Iacov, ascultați pe Israel, ascultați pe tatăl vostru!

49,3 Ruben, întâi-născutul meu, tăria mea și începătura puterii mele, culmea vredniciei și culmea destoiniciei;

49,4 Tu ai clocotit ca apa și nu vei avea întâietatea, pentru că te-ai suit în patul tatălui tău și mi-ai pângărit așternutul pe care te-ai suit.

49,5 Frații Simeon și Levi... Unelte ale cruzimii sunt săbiile lor.

49,6 În sfatul lor să nu intre sufletul meu și în adunarea lor să nu fie părtașă slava mea, căci ei, în mânia lor, au ucis oameni și la supărarea lor, au ologit tauri!

49,7 Blestemată să fie mânia lor, căci ea a fost sâlnică, și aprinderea lor, căci a fost crudă; îi voi împărți pe ei în Iacov și îi voi risipi în Israel.

49,8 Iudo, pe tine te vor lăuda frații tăi. Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmașilor tăi. Închina-se-vor ție feciorii tatălui tău.

49,9 Pui de leu ești, Iudo, fiul meu! De la jaf te-ai întors... El a îndoit genunchii și s-a culcat ca un leu, ca o leoaică... Cine-l va deștepta?

49,10 Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele.

49,11 Acela își va lega de viță asinul Său, de coardă mânzul asinei Sale. Spăla-va în vin haina Sa și în sânge de strugure veșmântul Său!

49,12 Ochii Lui vor scânteia ca vinul și dinții Săi vor fi albi ca laptele.

49,13 Zabulon va locui lângă mare, va da liman corăbiilor și marginea hotarului lui va fi până la Sidon.

49,14 Isahar este ca asinul voinic, care odihnește între staule.

49,15 Văzând că odihna e bună și ținutul său gras, își pleacă umerii sub povară și se face bărbat plătitor de bir.

49,16 Dan va judeca pe poporul său, ca pe una din semințiile lui Israel.

49,17 Dan va fi șarpe la drum, viperă la potecă, înveninând piciorul calului, ca să cadă călărețul.

49,18 În ajutorul Tău nădăjduiesc, o, Doamne!

49,19 Gad, strâmtorat va fi de cete înarmate, dar le va strâmtora și el pas cu pas.

49,20 Din Așer va veni pâinea cea grasă și regilor le va da mâncăruri alese.

49,21 Neftali, cerboaică slobodă: el rostește graiuri minunate.

49,22 Iosif, ramură de pom roditor, ramură de pom roditor lângă izvor, ramurile lui se revarsă peste ziduri.

49,23 Îl vor amărî și îl vor dușmăni; înspre el arunca-vor săgeți și îl vor sili la luptă.

49,24 Dar arcul lui va rămâne tare și mușchii brațului lui întăriți, mulțumită Dumnezeului celui puternic al lui Iacov, Cel ce este păstorul și tăria lui Israel.

49,25 De la Dumnezeul tatălui tău, și El te va ajuta; și de la cel Atotputernic - El te va binecuvânta; de la El să vină binecuvântările, de sus din ceruri, și binecuvântările adâncului de jos, binecuvântările sânilor și ale pântecelui.

49,26 Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările munților celor din veac și frumusețea dealurilor celor veșnice. Aceste binecuvântări să fie pe capul lui Iosif, pe creștetul celui mai ales între frații lui.

49,27 Veniamin, lup răpitor, dimineața va mânca vânat și pradă va împărți seara”.

49,28 Iată toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel și iată ce le-a spus tatăl lor, când le-a binecuvântat și a dat fiecăreia binecuvântarea cuvenită.

49,29 Apoi le-a poruncit: „Eu am să trec la poporul meu. Să mă îngropați lângă părinții mei, în peștera din țarina lui Efron Heteul.

49,30 În peștera din țarina Macpela, în fața lui Mamvri, în pământul Canaan, pe care a cumpărat-o Avraam de la Efron Heteul, împreună cu țarina, ca moșie de înmormântare.

49,31 Acolo au fost îngropați Avraam și Sarra, femeia sa, acolo au fost îngropați Isaac și Rebeca, femeia lui, și tot acolo am îngropat și eu pe Lia.

49,32 Această țarină și peștera din ea au fost cumpărate de la feciorii heteilor”.

49,33 Sfârșind Iacov poruncile sale, pe care le-a dat feciorilor săi, și întinzându-și picioarele sale în pat, și-a dat sfârșitul și s-a adăugat la poporul său.

50,1 Atunci Iosif, căzând pe fața tatălui său, l-a plâns și l-a sărutat.

50,2 Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitori ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său și doctorii au îmbălsămat pe Israel.

50,3 După ce s-au împlinit patruzeci de zile, că atâtea zile trebuie pentru îmbălsămare, l-au plâns egiptenii șaptezeci de zile.

50,4 Iar dacă au trecut zilele plângerii lui, a zis Iosif curtenilor lui Faraon: „De am aflat bunăvoință în ochii voștri, ziceți lui Faraon așa:

50,5 Tatăl meu m-a jurat și a zis: Iată, eu am să mor; tu însă să mă îngropi în mormântul meu, pe care mi l-am săpat eu în pământul Canaan. Și acum aș vrea să mă duc ca să îngrop pe tatăl meu și să mă întorc”. Și i s-au spus lui Faraon cuvintele lui Iosif,

50,6 iar Faraon a răspuns: „Du-te și îngroapă pe tatăl tău, cum te-a jurat el!”

50,7 Deci, s-a dus Iosif să îngroape pe tatăl său și au mers împreună cu el toți slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui și toți bătrânii din țara Egiptului

50,8 și toată casa lui Iosif și frații lui și toată casa tatălui său și neamul lui. Numai copiii lor și oile și vitele lor le-au lăsat în țara Goșen.

50,9 Au plecat de asemenea cu el căruțe și călăreți și s-a făcut tabără mare foarte.

50,10 Și ajungând ei la aria lui Atad de lângă Iordan, au plâns acolo plângere mare și tare foarte și a jelit Iosif pe tatăl său șapte zile.

50,11 Văzând canaaneii, locuitorii ținutului aceluia, plângerea de la aria Atad, au zis: „Mare e plângerea aceasta la egipteni”. De aceea s-a dat locului aceluia numele Abel-Mițraim, adică plângerea egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan.

50,12 Așa au făcut fiii lui Iacov cu Iacov, cum le poruncise el:

50,13 L-au dus fiii lui în pământul Canaan și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, cea de lângă Mamvri, pe care o cumpărase Avraam cu țarină cu tot de la Efron Heteul, ca moșie de îngropare.

50,14 Apoi Iosif, după îngroparea tatălui său, s-a întors în Egipt, și el, și frații lui, și toți cei ce merseseră cu el la îngroparea tatălui său.

50,15 Văzând însă frații lui Iosif că a murit tatăl lor, au zis ei: „Ce vom face, dacă Iosif ne va urî și va vrea să se răzbune pentru răul ce i-am făcut?”

50,16 Atunci au trimis ei la Iosif să i se spună: „Tatăl tău înainte de moarte te-a jurat și a zis:

50,17 Așa să spuneți lui Iosif: Iartă fraților tăi greșeala și păcatul lor și răul ce ți-au făcut. Iartă deci vina robilor Dumnezeului tatălui tău!” și a plâns Iosif când i s-au spus acestea.

50,18 Apoi au venit și frații lui și căzând înaintea lui, au zis: „Iată, noi suntem robii tăi”.

50,19 Iar Iosif le-a zis: „Nu vă temeți! Sunt eu, oare, în locul lui Dumnezeu?

50,20 Iată, voi ați uneltit asupra mea rele, dar Dumnezeu le-a întors în bine, ca să facă cele ce sunt acum și să păstreze viața unui popor numeros.

50,21 Deci nu vă mai temeți! Eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat și le-a vorbit de la inimă.

50,22 Apoi a locuit Iosif în Egipt, el și frații lui și toată casa tatălui său. Și a trăit Iosif o sută zece ani.

50,23 Și a văzut Iosif pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam. De asemenea și copiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif.

50,24 În cele din urmă a zis Iosif către frații săi: „Iată, am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, vă va scoate din pământul acesta și vă va duce în pământul pentru care Dumnezeul părinților noștri S-a jurat lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov”.

50,25 La urmă a jurat Iosif pe fiii lui Israel, zicând: „Dumnezeu are să vă cerceteze, dar voi să scoateți oasele mele de aici!”

50,26 Și a murit Iosif de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu, în pământul Egiptului.

Ieșirea 1,1 Numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea:

1,2 Ruben, Simeon, Levi și Iuda;

1,3 Isahar, Zabulon și Veniamin;

1,4 Dan, Neftali, Gad și Așer.

1,5 Sufletele însă ieșite din Iacov erau de toate șaptezeci și cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt.

1,6 Dar au murit și Iosif și toți frații lui și toți cei de pe vremea lor.

1,7 Iar fiii lui Israel s-au născut în număr mare și s-au înmulțit, au crescut și s-au întărit foarte, foarte tare, și s-a umplut țara de ei.

1,8 Dar s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif.

1,9 Acesta a zis către poporul său: „Iată, neamul fiilor lui Israel e mulțime mare și e mai tare decât noi.

1,10 Veniți dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulțească și ca nu cumva la vreme de război să se unească cu vrăjmașii noștri și bătându-ne, să iasă din țara noastră!”

1,11 De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israel cetăți tari lui Faraon: Pitom și Ramses, care serveau lui Faraon ca hambare, și cetatea On sau Iliopolis.

1,12 Însă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulțeau și se întăreau foarte, foarte tare, așa că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israel.

1,13 De aceea egiptenii sileau încă și mai strașnic la muncă pe fiii lui Israel

1,14 și le făceau viața amară prin munci grele, la lut, la cărămidă și la tot felul de lucru de câmp și prin alte felurite munci, la care-i sileau cu strășnicie.

1,15 Ba, regele Egiptului a poruncit moașelor evreiești, care se numeau: una Șifra și alta Pua,

1,16 și le-a zis: „Când moșiți la evreice, să luați seama când nasc: de va fi băiat, să-l omorâți, iar de va fi față, să o cruțați!”

1,17 Moașele însă s-au temut de Dumnezeu și n-au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au lăsat și pe băieți să trăiască.

1,18 Atunci a chemat regele Egiptului pe moașe și le-a zis: „Pentru ce ați făcut așa și ați lăsat să trăiască și copiii de parte bărbătească?”

1,19 Iar moașele au răspuns lui Faraon: „Femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci ele sunt voinice și nasc până nu vin moașele la ele”.

1,20 De aceea Dumnezeu a făcut bine moașelor, iar poporul lui Israel se înmulțea și se întărea mereu.

1,21 Și fiindcă moașele se temeau de Dumnezeu, de aceea El le-a întărit neamul.

1,22 Atunci Faraon a poruncit la tot poporul său și a zis: „Tot copilul de parte bărbătească, ce se va naște evreilor, să-l aruncați în Nil, iar fetele să le lăsați să trăiască toate!”

2,1 Un om oarecare, din seminția lui Levi, și-a luat femeie din fetele lui Levi.

2,2 Femeia aceea a luat în pântece și a născut un băiat și văzând că e frumos, l-a ascuns vreme de trei luni.

2,3 Dar, fiindcă nu putea să-l mai dosească, a luat mama lui un coș de papură și l-a uns cu catran și cu smoală și punând copilul în el l-a așezat în păpuriș, la marginea râului.

2,4 Iar sora copilului pândea de departe ca să vadă ce are să i se întâmple.

2,5 Atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu să se scalde, și roabele ei o însoriră pe malul râului. Și văzând coșul în păpuriș, ea a trimis pe una din roabele sale să-l aducă.

2,6 Și deschizându-l, a văzut copilul: era un băiat care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon și a zis: „Acesta este dintre copiii evreilor”.

2,7 Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon: „Voiești să mă duc să-ți chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul?”

2,8 Fata lui Faraon i-a zis: „Du-te!” și s-a dus copila și a chemat pe mama pruncului.

2,9 Atunci fata lui Faraon i-a zis: „Ia-mi copilul acesta și mi-l alăptează, că eu am să-ți plătesc!” și a luat femeia copilul și l-a alăptat.

2,10 După ce a crescut copilul, doica l-a dus la fata lui Faraon și i-a fost ca fiu și i-a pus numele Moise, pentru că își zicea: „Din apă l-am scos!”

2,11 Iar după multă vreme, când se făcuse mare, Moise a ieșit la fiii lui Israel, frații săi, și a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta a văzut el pe un egiptean că bătea pe un evreu dintre fiii lui Israel, frații săi;

2,12 Și căutând încoace și încolo și nevăzând pe nimeni, el a ucis pe egiptean și l-a ascuns în nisip.

2,13 Apoi ieșind iarăși a doua zi, a văzut doi evrei certându-se și a zis asupritorului: „Pentru ce bați pe aproapele tău?”

2,14 Acela însă i-a răspuns: „Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori și pe mine, cum ai omorât ieri pe egipteanul acela?” și s-a spăimântat Moise și a zis: „Cu adevărat s-a vădit fapta aceasta!”

2,15 Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, el a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit de la fața lui Faraon și s-a dus în țara Madian; și sosind în țara Madian, s-a oprit la o fântână.

2,16 Preotul din Madian însă avea șapte fete, care pășteau oile tatălui lor. Și venind acestea au scos apă și au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor.

2,17 Dar păstorii venind, le-au alungat. Atunci s-a sculat Moise și le-a apărat, le-a scos apă și le-a adăpat oile.

2,18 Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis: „Cum de ați venit astăzi așa de curând?”

2,19 Iar ele au zis: „Un egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă și ne-a adăpat oile noastre!”

2,20 Zis-a acela către fiicele sale: „Dar unde este acela? De ce l-ați lăsat? Chemați-l și dați-i să mănânce pâine!”

2,21 Și a rămas Moise la omul acela și i-a dat pe fiica sa Sefora de soție.

2,22 Aceasta, luând în pântece, a născut un fiu și i-a pus Moise numele Gherșon, zicând: „Am ajuns pribeag în țară străină”. Și luând iarăși în pântece, femeia a născut alt fiu și i-a pus numele Eliezer, pentru că și-a zis: „Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor și m-a scăpat din mâna lui Faraon”.

2,23 Apoi, după trecere de vreme multă, a murit regele Egiptului, de care fugise Moise. Fiii lui Israel însă gemeau sub povara muncilor și strigau și strigarea lor din muncă s-a suit până la Dumnezeu.

2,24 Auzind suspinele lor, Dumnezeu și-a adus aminte de legământul Său pe care îl făcuse cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov.

2,25 De aceea a căutat Dumnezeu spre fiii lui Israel și S-a gândit la ei.

3,1 În vremea aceea, Moise păștea oile lui Ietro, preotul din Madian, socrul său. Și depărtându-se odată cu turma în pustie, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb;

3,2 Iar acolo i S-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia.

3,3 Atunci Moise și-a zis: „Mă duc să văd această arătare minunată: că rugul nu se mistuiește”.

3,4 Iar dacă a văzut Domnul că se apropie să privească, a strigat la el Domnul din rug și a zis: „Moise! Moise!”. Și el a răspuns: „Iată-mă, Doamne!”

3,5 Și Domnul a zis: „Nu te apropia aici! Ci scoate-ți încălțămintea din picioarele

tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!”

3,6 Apoi i-a zis iarăși: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov!” și și-a acoperit Moise fața sa, că se temea să privească pe Dumnezeu.

3,7 Zis-a Domnul către Moise: „Am văzut necazul poporului Meu în Egipt și strigarea lui de sub apăsători am auzit și durerea lui o știu.

3,8 M-am pogorât dar să-l izbăvesc din mâna egiptenilor, să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-un pământ roditor și larg, în țara unde curge miere și lapte, în ținutul canaaneilor, al heteilor, al amoreilor, al ferezeilor, al ghergheseilor, al heveilor și al iebuseilor.

3,9 Iată dar că strigarea fiilor lui Israel a ajuns acum până la Mine și am văzut chinurile lor, cu care-i pedepsesc egiptenii.

3,10 Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoți pe fiii lui Israel, poporul Meu, din țara Egiptului!”

3,11 Atunci a zis Moise către Dumnezeu: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, regele Egiptului, și să scot pe fiii lui Israel din țara Egiptului?”

3,12 Iar Dumnezeu i-a zis: „Eu voi fi cu tine și acesta îți va fi semnul că te trimit Eu: când vei scoate pe poporul Meu din țara Egiptului, vă veți închina lui Dumnezeu în muntele acesta!”

3,13 Zis-a iarăși Moise către Dumnezeu: „Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israel și le voi zice: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum îl cheamă, ce să le spun?”

3,14 Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt”. Apoi i-a zis: „Așa să spui fiilor lui Israel: Cel ce este m-a trimis la voi!”

3,15 Apoi a zis Dumnezeu iarăși către Moise: „Așa să spui fiilor lui Israel: Domnul Dumnezeul părinților noștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci; aceasta este pomenirea Mea din neam în neam!”

3,16 Mergând dar, adună pe bătrânii fiilor lui Israel și le spune: „Domnul Dumnezeul părinților noștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov mi S-a arătat și a zis: V-am cercetat de aproape și am văzut câte vi se întâmplă în Egipt!”

3,17 Și mi-a mai zis: „Vă voi scoate din împilarea Egiptului și vă voi duce în pământul canaaneilor, al heteilor, al amoreilor, al ferezeilor, al ghergheseilor, al heveilor și al iebuseilor, în pământul unde curge miere și lapte”.

3,18 Iar ei vor asculta glasul tău. Atunci vei intra tu și bătrânii lui Israel la Faraon, regele Egiptului, și-i veți zice: „Domnul Dumnezeul evreilor ne-a chemat. Lasă-ne dar să mergem în pustie, cale de trei zile, ca să aducem jertfă Dumnezeului nostru”.

3,19 Eu însă știu că Faraon, regele Egiptului, nu are să vă lase să plecați, până nu îl voi sili Eu cu mână tare.

3,20 Voi întinde deci mâna Mea și voi lovi Egiptul cu toate minunile, pe care le voi face în mijlocul lui, și după aceea vă va lăsa.

3,21 Voi da poporului acestuia trecere înaintea egiptenilor și când veți ieși, nu veți ieși cu mâinile goale,

3,22 ci fiecare femeie va cere la vecina sa și de la cea care stă cu ea în casă vase de argint, lucruri de aur și haine și veți împodobi cu ele pe fiii voștri și pe fetele voastre și veți prăda pe egipteni”.

4,1 Și răspunzând, Moise a zis: „Dar de nu mă vor crede și nu vor asculta de glasul meu, ci vor zice: Nu ți S-a arătat Domnul!, ce să le spun?”

4,2 Zis-a Domnul către el: „Ce ai în mână?” și el a răspuns: „Un toiag!”

4,3 „Aruncă-l jos!” îi zise Domnul. Și a aruncat Moise toiagul jos și s-a făcut toiagul șarpe și a fugit Moise de el.

4,4 Și a zis Domnul către Moise: „Întinde mâna și-l apucă de coadă!” și și-a întins Moise mâna și l-a apucat de coadă și s-a făcut toiag în mâna lui.

4,5 Apoi a zis Domnul: „Așa să faci înaintea lor, ca să te creadă că ți S-a arătat Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov!”

4,6 Zis-a Domnul iarăși: „Bagă-ți mâna în sân!” și când a scos-o din sân, iată mâna lui era albă ca zăpada de lepră.

4,7 Și i-a zis din nou Domnul: „Bagă-ți iarăși mâna în sân!” și și-a băgat Moise mâna în sân; și când a scos-o din sân, iată, era iar curată, ca tot trupul său.

4,8 „Dacă nu te vor crede și nu vor asculta glasul semnului întâi, te vor crede la săvârșirea semnului al doilea.

4,9 Iar de nu te vor crede nici după amândouă semnele și nu vor asculta glasul tău, atunci să iei apă din fluviu și s-o verși pe uscat; apa luată din râu se va face pe uscat: sânge”.

4,10 Atunci Moise a zis către Domnul: „O, Doamne, eu nu sunt om îndemânatic la vorbă, ci grăiesc cu anevoie și sunt gângav; și aceasta nu de ieri de alaltăieri, nici de când ai început Tu a grăi cu robul Tău; gura mea și limba mea sunt anevoioase”.

4,11 Dumnezeu însă a zis către Moise: „Cine a dat omului gură și cine face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb? Oare nu Eu, Domnul Dumnezeu?

4,12 Mergi dar: Eu voi deschide gura ta și te voi învăța ce să grăiești”.

4,13 Zis-a Moise: „Rogu-mă, Doamne, trimite pe altul, pe care vei vrea să-l trimiți!”

4,14 Atunci, aprinzându-se mânia Domnului asupra lui Moise, a zis: „Nu ai tu, oare, pe fratele tău Aaron levitul? Știu că el poate să vorbească în locul tău. Iată el te va întâmpina și când te va vedea, se va bucura în inima sa.

4,15 Tu-i vei grăi lui și îi vei pune în gură cuvintele Mele, iar Eu voi deschide gura ta și gura lui și vă voi învăța ce să faceți.

4,16 Va grăi el poporului, în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu.

4,17 Toiagul acesta, care a fost prefăcut în șarpe, ia-l în mâna ta, căci cu el ai să faci minuni”.

4,18 Deci, a plecat Moise de acolo și s-a întors la Ietro, socrul său, și a zis către el: „Mă duc înapoi la frații mei, care sunt în Egipt, ca să văd de mai trăiesc”. Iar Ietro i-a zis: „Mergi în pace!”

4,19 După atât de multe zile a murit regele Egiptului care prigonise pe Moise, și Domnul a grăit aceasta lui Moise în pământul Madian: „Scoală și întoarce-te în Egipt, că au murit toți cei ce căutau sufletul tău!”

4,20 Luând atunci femeia și copiii, Moise i-a pus pe asini și s-a întors în Egipt. Și a luat Moise în mâna sa și toiagul cel de la Dumnezeu.

4,21 Și a zis Domnul către Moise: „Când vei merge și vei ajunge în țara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ți-am poruncit. Eu însă voi învârtoșa inima lui și nu va da drumul poporului.

4,22 Dar tu să zici lui Faraon: Așa zice Domnul Dumnezeul evreilor: Israel este fiul Meu, întâi-născutul Meu.

4,23 Îți zic dar: Lasă pe fiul Meu să Mi se închine; iar de nu-l vei lăsa, iată, îți voi ucide pe fiul tău cel întâi-născut".

4,24 Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat îngerul Domnului și a încercat să-l omoare.

4,25 Dar Sefora, luând un cuțit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său și atingând picioarele lui Moise a zis; „Tu-mi ești un soț crud!"

4,26 Și S-a dus Domnul de la el; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: „Soț crud!"

4,27 Atunci a zis Domnul către Aaron: „Mergi în întâmpinarea lui Moise în pustie!" și s-a dus acesta și s-a întâlnit cu el în muntele lui Dumnezeu și s-au sărutat amândoi.

4,28 Atunci a spus Moise lui Aaron toate cuvintele Domnului, pe care i le poruncise, și toate semnele ce-i încredințase să facă.

4,29 După aceea s-au dus Moise și Aaron și au adunat pe toți bătrânii fiilor lui Israel

4,30 și le-a spus Aaron toate cuvintele pe care le grăise Domnul lui Moise, și a făcut Moise semne înaintea poporului;

4,31 Și poporul a crezut și s-a bucurat că a cercetat Domnul pe fiii lui Israel și a văzut necazurile lor și plecându-se, s-au închinat.

5,1 După aceea Moise și Aaron au intrat la Faraon și au zis către dânsul: „Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi facă sărbătoare în pustie!"

5,2 Faraon însă a zis: „Cine este acela Domnul, ca să-I ascult glasul și să dau drumul fiilor lui Israel? Nu-L cunosc pe Domnul și nu voi da drumul lui Israel!"

5,3 Zis-au ei către dânsul: „Dumnezeul evreilor ne-a chemat; lasă-ne să mergem în pustie cale de trei zile, ca să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru, ca să nu pierim de ciumă sau de sabie!"

5,4 Iar regele Egiptului le-a zis: „Moise și Aaron, pentru ce-mi stingheriți poporul de la lucru? Duceți-vă fiecare din voi la treburile voastre!"

5,5 Apoi Faraon a zis iar: „Iată acum s-a înmulțit poporul acesta în țară și voi îl întrerupeți de la lucru".

5,6 Și chiar în ziua aceea a poruncit Faraon căpeteniilor și slujbașilor poporului și le-a zis:

5,7 „De acum înainte să nu mai dați poporului paie pentru facerea cărămizii, ca ieri și ca alaltăieri, ci să se ducă ei să-și adune paie.

5,8 Dar cărămizi să facă tot atâtea câte făceau în fiecare zi; să-i siliți și să nu le împuținați munca; fiindcă sunt fără treabă și de aceea strigă și zic: Haidem să aducem jertfă Dumnezeului nostru!

5,9 Să fie dar împovărați de lucru oamenii aceștia și să se îndeletnicească cu acestea, iar nu să se îndeletnicească cu vorbe mincinoase!"

5,10 Și au ieșit căpeteniile lor și slujbașii poporului și au zis către popor: „Așa zice Faraon: Nu vă mai dau paie.

5,11 Mergeți voi înșivă și vă adunați paie de unde veți găsi, dar din lucrul vostru nu vi se va scădea nimic!"

5,12 Atunci s-a risipit poporul în tot Egiptul, ca să strângă trestie în loc de paie.

5,13 Iar slujbașii îi sileau, zicând: „Împliniți-vă lucrul dat pentru fiecare zi, ca atunci când vi se dădea paie”.

5,14 Iar pe slujbașii puși peste ei de căpeteniile lui Faraon îi băteau, zicând: „Pentru ce n-ați făcut și astăzi numărul vostru de cărămizi, ca ieri și ca alaltăieri?”

5,15 Atunci s-au dus slujbașii fiilor lui Israel și au strigat către Faraon, zicând: „Pentru ce faci așa cu robii tăi?

5,16 Paie nu se dau robilor tăi, dar ne zic: Faceți cărămidă. Și robii tăi sunt bătuți și poporul tău e mereu vinovat”.

5,17 Iar el le-a zis: „Sunteți leneși și de aceea ziceți: Haidem să aducem jertfă Dumnezeului nostru.

5,18 Acum duceți-vă dar și munciți! Paie nu vi se vor da, dar numărul de cărămizi rânduit să-l faceți!”

5,19 Deci au văzut slujbașii fiilor lui Israel pacostea căzută peste ei, când le spunea: „Numărul de cărămizi lucrate pentru fiecare zi nu vi se va împuțina”.

5,20 Și ieșind de la Faraon, s-au întâlnit ei cu Moise și cu Aaron, care veneau înaintea lor

5,21 și au zis către ei: „Să vă vadă și să vă judece Dumnezeu, că ne-ați făcut urâți înaintea lui Faraon și a slujitorilor lui și le-ați dat sabie la mână, ca să ne omoare”.

5,22 Atunci Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Doamne, pentru ce ai adus necazul acesta asupra acestui popor și la ce m-ai trimis pe mine?

5,23 Căci de când am mers eu la Faraon și i-am grăit în numele Tău, el a început să necăjească și mai rău pe poporul acesta, iar de izbăvit Tu nu l-ai izbăvit pe poporul Tău”.

6,1 Atunci a zis Domnul către Moise: „Acum ai să vezi ce am să fac lui Faraon, că sub lucrarea mâinii Mele celei tari el îi va lăsa și sub lucrarea brațului Meu celui puternic el îi va alunga din pământul său”.

6,2 Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis către el: „Eu sunt Domnul

6,3 și M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic, iar cu numele Meu de Domnul nu M-am făcut cunoscut lor.

6,4 Mai mult: am făcut legământ cu ei, ca să le dau pământul Canaan, pământul pribegiei lor, în care rătăceau ei.

6,5 Și în sfârșit, am auzit suspinul fiilor lui Israel, pe care îi țin egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu cu voi.

6,6 Mergi dar de vorbește fiilor lui Israel și le spune: Eu sunt Domnul și am să vă scot de la munca cea grea a egiptenilor și am să vă izbăvesc din robia lor; am să vă izbăvesc cu braț înalt și cu pedepse mari;

6,7 Am să vă primesc să-Mi fiți popor, iar Eu să vă fiu Dumnezeu și voi veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-a scos din pământul Egiptului și de sub munca apăsătoare a egiptenilor.

6,8 Apoi am să vă duc în pământul acela pentru care Mi-am ridicat mâna să-l dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, și pe care am să-l dau vouă în stăpânire, căci Eu sunt Domnul!”

6,9 Și a grăit Moise așa fiilor lui Israel; dar ei n-au ascultat pe Moise din pricina deznădejdii și a greutății muncilor lor.

6,10 Și iarăși a grăit Domnul cu Moise și i-a zis:

6,11 „Intră și spune lui Faraon, regele Egiptului, ca să lase pe fiii lui Israel să iasă

din țara lui!”

6,12 Dar Moise a grăit înaintea Domnului și a zis: „Iată, fiii lui Israel nu mă ascultă. Cum, dar, mă va asculta Faraon? Și apoi eu sunt și gângav”.

6,13 Domnul însă a grăit lui Moise și Aaron și le-a poruncit să spună lui Faraon, regele Egiptului, să dea drumul fiilor lui Israel din țara Egiptului.

6,14 Iată acum începătorii familiilor strămoșești: Fiii lui Ruben, întâi-născutul lui Israel: Enoh și Falu, Hețron și Carmi. Acestea sunt familiile lui Ruben.

6,15 Fiii lui Simeon: Iemuel și Iamin, Ohad și Iachin, Țohar și Saul, fiii canaaneencii. Acestea sunt familiile lui Simeon.

6,16 Iar numele fiilor lui Levi, înșirați cum s-au născut, sunt acestea: Gherșon, Cahat și Merari. Iar anii vieții lui Levi au fost o sută treizeci și șapte.

6,17 Fiii lui Gherșon: Libni și Șimei, cu familiile lor.

6,18 Fiii lui Cahat: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel. Iar anii vieții lui Cahat au fost o sută treizeci și trei de ani.

6,19 Fiii lui Merari: Mahli și MușI. Acesta este neamul lui Levi, după familiile lui.

6,20 Amram însă a luat de femeie pe Iochebed, fata unchiului său, și aceasta i-a născut pe Aaron și pe Moise, precum și pe Mariam, sora lor. Iar anii vieții lui Amram au fost o sută treizeci și șapte de ani.

6,21 Fiii lui Ițhar: Core, Nefeg și Zicri.

6,22 Fiii lui Uziel: Misael, Elțafan și Sitri.

6,23 Iar Aaron și-a luat de soție pe Elisaveta, fata lui Aminadab și sora lui Naason; aceasta i-a născut pe Nadab și pe Abiud, pe Eleazar și pe Itamar.

6,24 Fiii lui Core: Asir, Elcana și Abiasaf. Acestea sunt familiile lui Core.

6,25 Eleazar, fiul lui Aaron, și-a luat de femeie pe una din fiicele lui Putiel și aceasta i-a născut pe Finees. Aceștia sunt începătorii familiilor strămoșești ale leviților.

6,26 Acesta este acel Aaron și acel Moise, cărora Dumnezeu le-a zis: „Scoateți pe fiii lui Israel din pământul Egiptului cu oștirea lor!”

6,27 Și aceștia au spus lui Faraon, regele Egiptului, să dea drumul fiilor lui Israel din pământul Egiptului. Acesta este acel Aaron și acesta este acel Moise

6,28 Din timpul când a grăit Domnul cu Moise în țara Egiptului

6,29 și i-a zis lui: „Eu sunt Domnul!” Spune lui Faraon, regele Egiptului, câte-ii vorbesc Eu

6,30 Iar Moise a răspuns Domnului: „Iată eu sunt greoi la vorbă. Cum dar mă va asculta Faraon?”

7,1 Răspuns-a Domnul lui Moise și i-a zis: „Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îți va fi prooroc.

7,2 Tu dar vei grăi lui Aaron toate câte îți voi porunci, iar Aaron, fratele tău, va spune lui Faraon, ca să lase pe fiii lui Israel să iasă din pământul lui.

7,3 Eu însă voi învârtoșa inima lui Faraon și voi arăta mulțimea semnelor Mele și a minunilor Mele în pământul Egiptului.

7,4 Faraon nu vă va asculta, dar Eu îmi voi pune mâna asupra Egiptului și voi scoate oștirile Mele, pe poporul Meu, pe fiii lui Israel din pământul Egiptului, cu mare izbândă.

7,5 Când voi întinde mâna Mea asupra Egiptului și voi scoate pe fiii lui Israel din

mijlocul lui, atunci vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul”.

7,6 Moise și Aaron s-au supus; cum le-a poruncit Domnul, așa au făcut.

7,7 Când au început a grăi lui Faraon, Moise era de optzeci de ani, iar Aaron, fratele lui, de optzeci și trei de ani.

7,8 Și a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

7,9 „Dacă Faraon vă va zice: Dă-ne vreun semn sau vreo minune, atunci tu să zici fratelui tău Aaron: Ia toiagul și-l aruncă jos înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui, și se va face șarpe”.

7,10 S-au dus deci Moise și Aaron la Faraon și la slujitorii lui și au făcut cum le poruncise Domnul: a aruncat Aaron toiagul său înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui și s-a făcut șarpe.

7,11 Atunci a chemat și Faraon pe înțelepții Egiptului și pe vrăjitori și au făcut și vrăjitorii egiptenilor asemenea lucru cu vrăjile lor:

7,12 Fiecare din ei și-a aruncat toiagul și s-a făcut șarpe. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor.

7,13 De aceea s-a învârtoșat inima lui Faraon și nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.

7,14 Zis-a Domnul către Moise: „Inima lui Faraon se îndărătnicește și nu lasă poporul.

7,15 Du-te dar la Faraon dimineață; iată el are să iasă la apă, iar tu să stai în calea lui, pe malul râului, și toiagul acesta, care s-a prefăcut în șarpe, să-l iei în mâna ta;

7,16 Și să zici lui Faraon: Domnul, Dumnezeul evreilor m-a trimis la tine să-ii spun: Lasă pe poporul Meu să-Mi facă slujbă în pustie; și iată până acum nu M-ai ascultat.

7,17 Așa zice Domnul: Din aceasta vei cunoaște că Eu sunt Domnul: iată, cu acest toiag, care e în mâna mea, voi lovi apa din râu și se va preface în sânge;

7,18 Peștele din râu va muri, râul se va împuți și egiptenii nu vor putea bea apă din râu”.

7,19 Și a mai zis Domnul către Moise: „Să zici lui Aaron, fratele tău: Ia toiagul în mână și întinde-ți mâna asupra apelor Egiptului: asupra râurilor lui, asupra lacurilor lui și asupra oricărei adunări de apă; și se vor preface în sânge și va fi sânge în toată țara Egiptului, în vasele de lemn și în cele de piatră!”

7,20 Și au făcut Moise și Aaron cum le-a poruncit Domnul: a ridicat Aaron toiagul său și a lovit apa râului, înaintea ochilor lui Faraon și înaintea ochilor slujitorilor lui, și toată apa din râu s-a prefăcut în sânge.

7,21 Atunci peștele din râu a murit, râul s-a împuțit și egiptenii nu puteau să bea apă din râu; și era sânge în toată țara Egiptului.

7,22 Și au făcut așa și magii egipteni cu vrăjile lor. De aceea s-a învârtoșat inima lui Faraon și nu i-a ascultat, precum le spusese Domnul.

7,23 Întorcându-se, Faraon a intrat în casa sa și nu a pus la inimă aceasta.

7,24 Atunci au săpat toți egiptenii în preajma râului, ca să găsească să bea apă, căci din râu nu puteau să bea apă.

7,25 Se împliniseră șapte zile de când lovise Domnul apa.

8,1 Atunci a zis Domnul către Moise: „Intră la Faraon și-i zi: Așa grăiește Domnul: Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi slujească.

8,2 Iar de nu vei vrea să-l lași, iată Eu voi lovi toate ținuturile tale cu broaște.

8,3 Râul va mișuna de broaște și ieșind, acestea se vor sui în casele tale, în dormitoarele tale, pe paturile tale, în casele slujitorilor tăi și ale poporului tău, în cuptoarele tale și în aluaturile tale;

8,4 Pe tine, pe poporul tău și pe toate slugile tale se vor sui broaște”.

8,5 Și a mai zis Domnul către Moise: „Spune lui Aaron, fratele tău: Întinde toiagul cu mâna ta spre râuri, spre lacuri și spre bălți și fă să iasă broaște în pământul Egiptului!”

8,6 Și și-a întins Aaron mâna sa asupra apelor Egiptului și ele au scos broaște; și au ieșit broaște și au acoperit pământul Egiptului.

8,7 Dar au făcut asemenea și vrăjitorii egiptenilor cu vrăjile lor și au scos broaște în pământul Egiptului.

8,8 Atunci a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron și a zis: „Rugați-vă pentru mine Domnului să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu și voi lăsa poporul lui Israel să jertfească Domnului!”

8,9 Moise însă a zis către Faraon: „Soroceşte-mi însuți când să mă rog pentru tine, pentru slugile tale și pentru poporul tău, ca să piară broaștele de la tine, de la poporul tău și din casele voastre și să rămână numai în râu”,

8,10 iar el a zis: „Mâine”. Zis-a Moise: „Va fi cum ai zis, ca să știi că nu este altul ca Domnul Dumnezeul nostru.

8,11 Se vor depărta broaștele de la tine, din casele tale, din țarine, de la slugile tale și de la poporul tău și numai în râu vor rămâne”.

8,12 Ieșind deci Moise și Aaron de la Faraon, a strigat Moise către Domnul ca să piară broaștele pe care le trimisese împotriva lui Faraon.

8,13 Și a făcut Domnul după cuvântul lui Moise și au murit broaștele de prin case, de prin curți și de prin țarini;

8,14 Și le-au adunat grămezi, grămezi, și s-a împuțit pământul.

8,15 Văzând însă că s-a făcut ușurare, Faraon și-a învârtoșat inima și nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.

8,16 Atunci a zis Domnul către Moise: „Spune lui Aaron: Întinde-ți toiagul tău cu mâna și lovește țărâna pământului și vor fi țânțari pe oameni, pe vite, pe Faraon și în casa lui și pe slugile lui; toată țărâna pământului se va face țânțari în tot pământul Egiptului”.

8,17 Și au făcut ei așa: Aaron și-a întins toiagul cu mâna sa și a lovit țărâna pământului și s-au ivit țânțari pe oameni și pe vite. Toată țărâna pământului s-a făcut țânțari în tot pământul Egiptului.

8,18 Au încercat atunci și magii cu vrăjile lor să facă țânțari, dar n-au putut. Și au rămas țânțari pe oameni și pe vite.

8,19 Și au zis magii către Faraon: „Acesta e degetul lui Dumnezeu!” Dar inima lui Faraon s-a învârtoșat și nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.

8,20 Zis-a Domnul către Moise: „Scoală mâine de dimineață și ieși înaintea lui Faraon în vremea când el are să iasă la apă, iar tu să-i zici: Așa grăiește Domnul: Lasă pe poporul Meu ca să-Mi slujească în pustie!

8,21 Dacă însă nu vei lăsa pe poporul Meu, iată Eu voi trimite asupra ta, asupra slujitorilor tăi, asupra poporului tău și asupra caselor voastre tăuni și se vor umple casele egiptenilor de tăuni și pământul pe care trăiesc ei.

8,22 Și voi osebi în ziua aceea pământul Goșen în care locuiește poporul Meu, că

acolo nu vor fi tăuni ca să știi că Eu sunt Domnul, în mijlocul acestei țări.

8,23 Voi face deosebire între poporul Meu și poporul tău și chiar mâine va fi semnul acesta pe pământ”.

8,24 Și a făcut Domnul așa și a venit mulțime de tăuni în casa lui Faraon, în casele slujitorilor lui și în tot pământul Egiptului, încât s-a pustiit țara de tăuni.

8,25 Atunci a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron și a zis: „Mergeți și aduceți jertfă Domnului Dumnezeului vostru în țară!”

8,26 Moise însă a zis: „Nu este cu putință să se facă așa, pentru că cele ce aducem noi jertfă Domnului Dumnezeului nostru sunt urâciune înaintea egiptenilor. Și de vom jertfi noi înaintea egiptenilor cele ce sunt urâciune pentru ei, nu ne vor ucide, oare, cu pietre?

8,27 De aceea ne vom duce în pustie cale de trei zile și vom aduce acolo jertfă Domnului Dumnezeului nostru, după cum ne va zice Domnul”.

8,28 Zis-a Faraon: „Eu vă voi lăsa să aduceți jertfă Domnului Dumnezeului vostru, în pustie, dar să nu vă duceți departe. Rugați-vă dar Domnului pentru mine!”

8,29 Iar Moise a zis: „Iată, cum voi ieși de la tine, mă voi ruga Domnului Dumnezeu și mâine se vor îndepărta tăunii de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui, dar Faraon să înceteze a mai înșela, nedând drumul poporului să aducă jertfă Domnului!”

8,30 Și ieșind Moise de la Faraon, s-a rugat lui Dumnezeu.

8,31 Și a făcut Domnul după cum zisese Moise: a îndepărtat tăunii de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui și n-a mai rămas nici unul.

8,32 Dar Faraon și-a învârtoșat inima și de data aceasta și n-a lăsat poporul să se ducă.

9,1 Atunci a zis Domnul către Moise: „Intră la Faraon și-i spune: Acestea zice Domnul Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu să-Mi slujească!

9,2 Iar de nu vei vrea să lași pe poporul Meu, ci-l vei mai ține,

9,3 iată, mâna Domnului va fi peste vitele tale cele de la câmp: peste cai, peste asini, peste cămile, peste boi și oi și va fi moarte foarte mare.

9,4 Dar va face Domnul osebire în ziua aceea între vitele israeliților și vitele egiptenilor: din toate vitele fiilor lui Israel nu va muri nici una”.

9,5 Și a pus Domnul soroc și a zis: „Mâine va face Domnul aceasta în țara aceasta!”

9,6 Și a doua zi a făcut Domnul aceasta și au murit toate vitele egiptenilor, iar din vitele fiilor lui Israel n-a murit nici una.

9,7 Atunci a trimis Faraon să afle și iată din toate vitele fiilor lui Israel nu murise nici una. Dar inima lui Faraon s-a învârtoșat și nu a lăsat poporul să se ducă.

9,8 Iarăși a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis: „Luați-vă câte o mână plină de cenușă din cuptor și s-o arunce Moise spre cer înaintea lui Faraon și a slujitorilor lui.

9,9 Și se va stârni pulbere în tot pământul Egiptului și vor fi pe oameni și pe vite răni și bășici usturătoare în toată țara Egiptului”.

9,10 Deci, au luat ei cenușă din cuptor, au mers înaintea lui Faraon, a aruncat-o Moise spre cer și s-au făcut bube cu puroi pe oameni și pe vite;

9,11 Și magii n-au putut sta împotriva lui Moise din pricina rănilor, pentru că erau bube pe ei și în tot Egiptul.

9,12 Dar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon și nu i-a ascultat, cum zisese Domnul lui Moise.

9,13 Zis-a Domnul către Moise: „Să te scoli mâine de dimineață, să te înfățișezi lui Faraon și să-i zici: Așa grăiește Domnul Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu ca să-Mi slujească,

9,14 fiindcă de data aceasta voi trimite toate pedepsele Mele împotriva ta, a slugilor tale și a poporului tău, ca să vezi că nu este altul asemenea Mie în tot pământul.

9,15 De Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit pe tine și pe poporul tău cu ciumă, tu ai fi fost șters de pe fața pământului;

9,16 Dar te-am cruțat, ca să-Mi arăt puterea Mea și ca să se vestească numele Meu în tot pământul,

9,17 și tu tot te mai împotrivești poporului Meu și nu-l lași.

9,18 Iată, Eu voi ploua mâine, pe vremea asta, grindină foarte multă, cum n-a mai fost în Egipt de la întemeierea lui și până în ziua aceasta.

9,19 Trimite dar acum să adune turmele tale și toate câte ai la câmp, că asupra tuturor oamenilor și vitelor, care vor fi în țarină și nu vor intra în casă, va cădea grindină și vor muri”.

9,20 Aceia dintre robii lui Faraon, care s-au temut de Domnul, au adunat în grabă pe oamenii și turmele lor acasă,

9,21 iar cei ce n-au luat aminte la cuvântul Domnului, aceia și-au lăsat slugile și vitele lor în câmp.

9,22 Și a zis Domnul către Moise: „Întinde mâna ta spre cer și va cădea grindină peste tot pământul Egiptului: peste oameni, peste turme și peste toată iarba câmpului din pământul Egiptului!”

9,23 Atunci și-a întins Moise mâna spre cer și a slobozit Domnul tunete, grindină și foc pe pământ; și a plouat Domnul grindină în pământul Egiptului.

9,24 Aceasta a fost o grindină foarte mare și printre grindină ardea foc, cum nu mai fusese în tot pământul Egiptului, de când se așezaseră oamenii pe el.

9,25 Grindina aceasta a bătut în tot pământul Egiptului, tot ce era pe câmp, oameni și dobitoace; toată iarba câmpului a bătut-o grindina și toți pomii de pe câmp i-a rupt grindina.

9,26 Numai în ținutul Goșen, unde trăiau fiii lui Israel, n-a fost grindină.

9,27 Atunci trimițând, Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis către ei: „Acum văd că am păcătuit! Domnul este drept, iar eu și poporul meu suntem vinovați.

9,28 Rugați-vă Domnului pentru mine, să înceteze tunetele, grindina și focul pe pământ și vă voi lăsa și mai mult, nu vă voi împiedica!”

9,29 Iar Moise i-a zis: „Îndată ce voi ieși din oraș, voi întinde mâna mea spre cer, către Domnul, și vor înceta tunetele; nu va mai fi nici grindină, nici ploaie, ca să cunoști că al Domnului este pământul.

9,30 Dar știu că tu și slujitorii tăi nu vă temeți încă de Domnul Dumnezeu”.

9,31 Atunci inul și orzul s-au stricat, pentru că orzul era înspicat și inul în floare.

9,32 Iar grâul și ovăzul nu s-au stricat, pentru că acestea erau mai târzii.

9,33 Ieșind deci Moise de la Faraon și din cetate și întinzându-și mâinile către Domnul, au încetat tunetele și grindina și s-a oprit ploaia.

9,34 Văzând însă că au încetat ploaia, grindina și tunetele, păcătuit-a Faraon înainte

și și-a învârtoșat inima și el și slugile sale.

9,35 Și învârtoșată fiind inima lui Faraon și a slugilor lui, el n-a lăsat pe fiii lui Israel să plece cum poruncise Dumnezeu prin mâna lui Moise.

10,1 Atunci a grăit iarăși Domnul cu Moise și a zis: „Intră la Faraon, că i-am învârtoșat inima lui și a slugilor lui, ca să arăt între ei pe rând aceste semne ale Mele;

10,2 Ca să istorisiți în auzul fiilor voștri și al fiilor fiilor voștri câte am făcut în Egipt și semnele Mele, pe care le-am arătat într-însul, și ca să cunoașteți că Eu sunt Domnul!”

10,3 Și a intrat Moise și Aaron la Faraon și i-au zis: „Așa grăiește Domnul Dumnezeul evreilor: Până când nu vei vrea să te smerești înaintea Mea? Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi slujească!

10,4 Iar de nu vei lăsa pe poporul Meu, iată mâine, pe vremea asta, voi aduce lăcuste multe în toate hotarele tale;

10,5 Și vor acoperi ele fața pământului, încât pământul nu se va putea vedea, și vor mânca tot ce a mai rămas la voi, pe pământ, nestricat de grindină; toți pomii ce cresc prin câmpiile voastre;

10,6 Vor umplea casele tale, casele tuturor slugilor tale și toate casele în tot pământul egiptenilor, cum n-au văzut părinții tăi, nici părinții părinților tăi de când trăiesc ei pe pământ și până în ziua de astăzi”. Apoi s-a întors Moise și a ieșit de la Faraon.

10,7 Atunci dregătorii lui Faraon au zis către acesta: „Oare mult are să ne chinuiască omul acesta? Dă drumul oamenilor acestora, ca să facă slujbă Dumnezeului lor! Sau vrei să vezi Egiptul pierind?”

10,8 Și ei au întors pe Moise și pe Aaron la Faraon; iar Faraon a zis către ei: „Duceți-vă și faceți slujbă Domnului Dumnezeului vostru! Dar cine sunt cei care trebuie să meargă?”

10,9 Răspuns-a Moise: „Vom merge cu cei tineri și cu cei bătrâni ai noștri, cu fiii noștri, cu fiicele noastre, cu oile noastre și cu boii noștri, căci e sărbătoarea Domnului Dumnezeului nostru”.

10,10 Faraon însă le-a zis: „Fie așa! Dumnezeu cu voi! Eu sunt gata să vă dau drumul. Dar la ce să vă duceți cu copiii? Se vede că aveți gând rău.

10,11 Nu! Duceți-vă numai bărbații și faceți slujbă Domnului, cum ați cerut!” și au fost dați afară de la Faraon.

10,12 Atunci a zis Domnul către Moise: „Întinde-ți mâna ta asupra pământului Egiptului și vor năvăli lăcustele asupra pământului Egiptului și vor mânca toată iarba pământului, toate roadele pomilor și tot ce a rămas nestricat de grindină”.

10,13 Deci și-a ridicat Moise toiagul său asupra pământului Egiptului și a adus Domnul asupra pământului acestuia vânt de la răsărit toată ziua aceea și toată noaptea și când s-a făcut ziuă, vântul de la răsărit a adus lăcuste.

10,14 Și au năvălit ele în tot pământul Egiptului, s-au așezat în toate ținuturile Egiptului mulțime multă; asemenea lăcuste n-au mai fost și nu vor mai fi.

10,15 Și au acoperit ele toată țara, cât nu se mai vedea pământul; și au mâncat toată iarba pământului și toate roadele pomilor, care nu fuseseră stricate de grindină; și n-a rămas nici un fir de verdeață, nici în arbori, nici în iarba câmpului în tot pământul Egiptului.

10,16 Atunci Faraon a chemat în grabă pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Greșit-am

înaintea Domnului Dumnezeului vostru și înaintea voastră!

10,17 Iertați-mi acum încă o dată greșeala mea și vă rugați Domnului Dumnezeului vostru să abată în orice chip de la mine prăpădul acesta!”

10,18 Și ieșind de la Faraon, Moise s-a rugat lui Dumnezeu,

10,19 și Domnul a stârnit vânt puternic de la apus și acesta a dus lăcustele și le-a aruncat în Marea Roșie și n-a rămas nici o lăcustă în tot pământul Egiptului.

10,20 Dar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon și acesta n-a dat drumul fiilor lui Israel.

10,21 Atunci a zis Domnul către Moise: „Întinde mâna ta spre cer și se va face întuneric în pământul Egiptului, încât să-l pipăi cu mâna”.

10,22 Și și-a întins Moise mâna sa spre cer și s-a făcut întuneric beznă trei zile în tot pământul Egiptului,

10,23 de nu se vedea om cu om, și nimeni nu s-a urnit de la locul său trei zile. Iar la fiii lui Israel a fost lumină peste tot în locuințele lor.

10,24 Atunci a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Duceți-vă și faceți slujbă Domnului Dumnezeului vostru, dar să rămână aici vitele voastre mărunte și mari, iar copiii să meargă cu voi”.

10,25 Moise însă a zis: „Ba nu, ci dă-ne vite pentru jertfele și arderile de tot ce avem să aducem Domnului Dumnezeului nostru.

10,26 Deci, să meargă cu noi și turmele noastre și să nu rămână nici un picior, căci din ele avem să luăm ca să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru; dar, până nu vom ajunge acolo, nu știm ce avem să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru”.

10,27 Domnul a învârtoșat inima lui Faraon și el n-a vrut să le dea drumul,

10,28 ci a zis Faraon către Moise: „Du-te de aici! Dar bagă de seamă să nu te mai arăți în fața mea, căci în ziua când vei vedea fața mea, vei muri”.

10,29 Răspuns-a Moise: „Cum ai zis, așa va fi. Mai mult nu voi mai vedea fața ta!”

11,1 După aceea a zis Domnul către Moise: „Încă o plagă voi mai aduce asupra lui Faraon și asupra Egiptului și după aceea vă vor da drumul de aici. Dar când vă vor da drumul, cu grăbire vă vor alunga de aici.

11,2 Spune dar poporului în taină, ca fiecare bărbat de la vecinul său și fiecare femeie de la vecina ei să ceară împrumut vase de argint și vase de aur și haine”.

11,3 Și a dat Domnul poporului Său trecere înaintea egiptenilor și aceștia le-au împrumutat cele cerute. Dar și Moise ajunsese mare foarte în pământul Egiptului, înaintea lui Faraon și a slujitorilor lui Faraon și a tot poporul.

11,4 Și a zis Moise: „Așa grăiește Domnul: La miezul nopții voi trece prin Egipt

11,5 și va muri tot întâiul născut în pământul Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care urmează să șadă pe tronul său, până la întâiul născut al roabei de la râșniță și până la întâiul născut al dobitoacelor.

11,6 Și va fi plângere mare în tot pământul Egiptului, cum n-a mai fost și cum nu va mai fi.

11,7 Iar la toți fiii lui Israel nici câine nu va lătra, nici la om, nici la dobitoc, ca să cunoașteți ce deosebire face Domnul între egipteni și israeliți.

11,8 Și se vor pogorî toți acești slujitori ai tăi la mine și închinându-se mie, vor zice: Ieși împreună cu tot poporul tău, pe care-l povățuiești tu. Și după aceea voi și ieși”. Și a ieșit Moise de la Faraon înfierbântat de mânie.

11,9 Apoi a zis Domnul către Moise: „Nu vă va asculta nici acum Faraon, ca să se înmulțească semnele Mele și minunile Mele în pământul Egiptului!”

11,10 A făcut deci Moise și Aaron toate semnele și minunile acestea înaintea lui Faraon. Dar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon și el n-a ascultat să lase pe Israel să iasă din pământul său.

12,1 Apoi a grăit Domnul cu Moise și Aaron în pământul Egiptului și le-a zis:

12,2 „Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului.

12,3 Vorbește deci la toată obștea fiilor lui Israel și le spune: În ziua a zecea a lunii acesteia să-și ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luați fiecare.

12,4 Iar dacă vor fi puțini în familie, încât să nu fie de ajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: numărați-vă la un miel atâția cât pot să-l mănânce.

12,5 Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească și fără meteahnă, și să luați sau un miel, sau un ied,

12,6 să-l țineți până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia și atunci toată adunarea obștii fiilor lui Israel să-l junghie către seară.

12,7 Să ia din sângele lui și să ungă amândoi ușorii și pragul cel de sus al ușii casei unde au să-l mănânce.

12,8 Și să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă și cu ierburi amare.

12,9 Dar să nu-l mâncați nefript de ajuns sau fiert în apă, ci să mâncați totul fript bine pe foc, și capul cu picioarele și măruntaiele.

12,10 Să nu lăsați din el pe a doua zi și oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc.

12,11 Să-l mâncați însă așa: să aveți coapsele încinse, încălțămintea în picioare și toiegele în mâinile voastre; și să-l mâncați cu grabă, căci este Paștile Domnului.

12,12 În noaptea aceea voi trece peste pământul Egiptului și voi lovi pe tot întâiul născut în pământul Egiptului, al oamenilor și al dobitoacelor, și voi face judecată asupra tuturor dumnezeilor în pământul Egiptului, căci Eu sunt Domnul.

12,13 Iar la voi sângele va fi semn pe casele în care vă veți afla: voi vedea sângele și vă voi ocoli și nu va fi între voi rană omorâtoare, când voi lovi pământul Egiptului.

12,14 Ziua aceea să fie spre pomenire și să prăznuiți într-însa sărbătoarea Domnului, din neam în neam; ca așezare veșnică s-o prăznuiți.

12,15 Șapte zile să mâncați azime; din ziua întâi să depărtați din casele voastre dospitura, căci cine va mânca dospit din ziua întâi până în ziua a șaptea, sufletul aceluia se va stârpi din Israel.

12,16 În ziua întâi să aveți adunare sfântă, în ziua a șaptea iar adunare sfântă; și în acele zile să nu faceți nici un fel de lucru decât numai cele ce trebuie fiecăruia de mâncat, numai acelea să vi le faceți.

12,17 Păziți sărbătoarea azimilor, că în ziua aceea am scos taberele voastre din pământul Egiptului; păziți ziua aceasta în neamul vostru ca așezământ veșnic.

12,18 Începând din seara zilei a paisprezecea a lunii întâi și până în seara zilei a douăzeci și una a aceleiași luni, să mâncați pâine nedospită.

12,19 Șapte zile să nu se afle dospitură în casele voastre; tot cel care va mânca dospit, sufletul acela se va stârpi din obștea lui Israel, fie străin sau băștinaș al

pământului aceluia.

12,20 Tot ce e dospit să nu mâncați, ci în toate așezările voastre să mâncați azimă”.

12,21 Apoi a chemat Moise pe toți bătrânii fiilor lui Israel și le-a zis: „Mergeri și vă luați miei după familiile voastre și junghiați Paștile.

12,22 După aceea să luați un mănunchi de isop și muindu-l în sângele strâns de la miel într-un vas, să ungeți pragul de sus și amândoi ușorii ușii cu sângele cel din vas, iar voi să nu ieșiți nici unul din casă până dimineața;

12,23 Căci are să treacă Domnul să lovească Egiptul; și văzând sângele de pe pragul de sus și de pe cei doi ușori, Domnul va trece pe lângă ușă și nu va îngădui pierzătorului să intre în casele voastre, ca să vă lovească.

12,24 Păziți acestea ca un așezământ veșnic pentru voi și pentru copiii voștri.

12,25 Iar după ce veți intra în pământul pe care Domnul îl va da vouă, cum a zis, să păziți rânduiala aceasta.

12,26 Și când vă vor zice copiii voștri: Ce înseamnă rânduiala aceasta?

12,27 Să le spuneți: Aceasta este jertfa ce o aducem de Paști Domnului, Care în Egipt a trecut pe lângă casele fiilor lui Israel, când a lovit Egiptul, iar casele noastre le-a izbăvit”. Și s-a plecat poporul și s-a închinat.

12,28 Au mers deci fiii lui Israel și au făcut toate cum poruncise Domnul lui Moise și Aaron; așa au făcut.

12,29 Iar la miezul nopții a lovit Domnul pe toți întâi-născuții în pământul Egiptului, de la întâi-născutul lui Faraon, care ședea pe tron, până la întâi-născutul robului, care sta în închisoare, și pe toți întâi-născuții dobitoacelor.

12,30 Și s-a sculat noaptea Faraon însuși, toate slugile lui și toți egiptenii, și s-a făcut bocet mare în toată țara Egiptului, căci nu era casă unde să nu fie mort.

12,31 În aceeași noapte a chemat Faraon pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Sculați-vă și ieșiți din pământul poporului meu! Și voi și fiii lui Israel! Și duceți-vă de faceți slujbă Domnului Dumnezeului vostru, precum ați zis.

12,32 Luați cu voi și oile și boii voștri, cum ați cerut, și vă duceți și mă binecuvântați și pe mine!”

12,33 Și sileau egiptenii pe poporul evreu să iasă degrabă din țara aceea, căci ziceau: „Pierim cu toții!”

12,34 Atunci poporul a luat pe umeri aluatul său până a nu se dospi, cu covețile învelite în hainele lor.

12,35 Și făcând fiii lui Israel cum le poruncise Moise, ei au cerut de la egipteni vase de argint și de aur și haine;

12,36 Iar Domnul a dat poporului Său trecere înaintea egiptenilor, ca să-i dea tot ce a cerut. Și astfel au fost prădați egiptenii.

12,37 Fiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, ca fa șase sute de mii de bărbați pedeștri, afară de copii.

12,38 Și a mai ieșit împreună cu ei mulțime de oameni de felurite neamuri, și oi, și boi, și turme foarte mari.

12,39 Iar din aluatul ce l-au scos din Egipt au copt azime, că nu se dospise încă, pentru că i-au scos egiptenii și nu putuseră zăbovi nici măcar să-și facă de mâncare pentru drum.

12,40 Timpul însă, cât fiii lui Israel și părinții lor au trăit în Egipt și în țara Canaan, a fost de patru sute treizeci de ani.

12,41 Iar după trecerea celor patru sute treizeci de ani a ieșit toată oștirea Domnului din pământul Egiptului, noaptea.

12,42 Aceasta a fost noaptea de priveghere a Domnului pentru scoaterea lor din țara Egiptului și pe această noapte de priveghere pentru Domnul o vor păzi toți fiii lui Israel din neam în neam.

12,43 După aceea a zis Domnul către Moise și Aaron: „Rânduiala Paștelui este aceasta: Nimeni din cei de alt neam să nu mănânce din el.

12,44 Dar tot robul cumpărat cu bani și tăiat împrejur să mănânce din el.

12,45 Străinul și simbriașul așijderea să nu mănânce din el.

12,46 Să se mănânce în aceeași casă; să nu lăsați pe a doua zi; carnea să nu o scoateți afară din casă și oasele să nu le zdrobiți.

12,47 Să-l prăznuiască toată obștea fiilor lui Israel.

12,48 Iar de va veni la voi vreun străin să facă Paștile Domnului, să tai împrejur pe toți cei de parte bărbătească ai lui și numai atunci să-l săvârșească și va fi ca și locuitorul de baștină al țării; dar tot cel netăiat împrejur să nu mănânce din el.

12,49 O lege să fie și pentru băștinaș și pentru străinul ce se va așeza la voi!”

12,50 Și au făcut fiii lui Israel cum poruncise Domnul lui Moise și Aaron; așa au făcut.

12,51 Deci, în ziua aceea a scos Domnul pe fiii lui Israel din țara Egiptului, cu oștirea lor.

13,1 În vremea aceea a vorbit Domnul cu Moise și i-a zis:

13,2 „Să-Mi sfințești pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naște întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu!”

13,3 Iar Moise a zis către popor: „Să vă aduceți aminte de ziua aceasta, în care ați ieșit din pământul Egiptului, din casa robiei, căci cu mână tare v-a scos Domnul de acolo și să nu mâncați dospit;

13,4 Că astăzi ieșiți voi, în luna Aviv.

13,5 Iar când te va duce Domnul Dumnezeul tău în țara canaaneilor, a heteilor, a amoreilor, a heveilor, a iebuseilor, a ghergheseilor și a ferezeilor, pentru care S-a jurat El părinților tăi să-ți dea țara unde curge miere și lapte, să faci slujba aceasta în această lună.

13,6 Șapte zile să mănânci azime, iar în ziua a șaptea este sărbătoarea Domnului:

13,7 Azime să mâncați șapte zile și să nu se găsească la tine pâine dospită, nici aluat dospit în toate hotarele tale.

13,8 În ziua aceea să spui fiului tău și să zici: Acestea sunt pentru cele ce a făcut Domnul cu mine, când am ieșit din Egipt.

13,9 Să fie acestea ca un semn pe mâna ta și aducere aminte înaintea ochilor tăi, pentru ca legea Domnului să fie în gura ta, căci cu mână tare te-a scos Domnul Dumnezeu din Egipt.

13,10 Să păziți dar legea aceasta din an în an, la vremea hotărâtă.

13,11 Și când te va duce Domnul Dumnezeul tău în țara Canaanului, cum S-a jurat ție și părinților tăi, și ți-o va da ție,

13,12 atunci să osebești Domnului pe tot cel de parte bărbătească de la oameni, care se naște întâi; și pe tot cel de parte bărbătească, care se va naște întâi din turmele sau de la vitele ce vei avea, să-l închini Domnului.

13,13 Pe tot întâi-născutul de la asină să-l răscumperi cu un miel; iar de nu-l vei răscumpăra, îi vei frânge gâtul; să răscumperi și pe tot întâi-născutul din oameni în neamul tău.

13,14 Când însă te va întreba după aceea fiul tău și va zice: Ce înseamnă aceasta?, să-i spui: Cu mână puternică ne-a scos Domnul din pământul Egiptului, din casa robiei.

13,15 Că atunci când se îndărătnicea Faraon să ne dea drumul, Domnul a omorât pe toți întâi-născuții în pământul Egiptului, de la întâi-născutul oamenilor până la întâi-născutul dobitoacelor. De aceea jertfesc eu Domnului pe tot întâi-născutul de parte bărbătească și pe tot întâi-născutul din fiii mei îl răscumpăr.

13,16 Să fie dar aceasta ca un semn la mâna ta și ca o tăbliță deasupra ochilor tăi, căci cu mână tare ne-a scos Domnul din Egipt!”

13,17 Iar după ce Faraon a dat drumul poporului, Dumnezeu nu l-a dus pe calea cea către pământul filistenilor, care era mai scurtă; căci a zis Dumnezeu: „Nu cumva poporul, văzând război, să-i pară rău și să se întoarcă în Egipt”.

13,18 Ci a dus Dumnezeu poporul împrejur, pe calea pustiului, către Marea Roșie. Și fiii lui Israel au ieșit în bună rânduială din pământul Egiptului.

13,19 Atunci a luat Moise cu sine oasele lui Iosif; căci Iosif legase pe fiii lui Israel cu jurământ, zicând: „Are să vă cerceteze Dumnezeu și atunci să luați cu voi și oasele mele de aici!”

13,20 Fiii lui Israel au pornit apoi din Sucot și și-au așezat tabăra la Etam, la capătul pustiului.

13,21 Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge și ziua și noaptea.

13,22 Și n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului.

14,1 Atunci a grăit Domnul cu Moise și a zis:

14,2 „Spune fiilor lui Israel să se întoarcă și să-și așeze tabăra în fața Pi-Hahirotului, între Migdal și mare, în preajma lui Baal-Țefon. Acolo, în preajma lui, lângă mare, să tăbărâți.

14,3 Că Faraon va zice către poporul său: Fiii aceștia ai lui Israel s-au rătăcit în pământul acesta și i-a închis pustiul.

14,4 Iar Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și va alerga după ei. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui; și vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul!” și au făcut așa.

14,5 Atunci s-a dat de știre regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. Și s-a întors inima lui Faraon și a slujitorilor lui asupra poporului acestuia și ei au zis: „Ce am făcut noi? Cum de am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă și să nu ne mai robească nouă?”

14,6 A înhămat deci Faraon carele sale de război și a luat poporul său cu sine:

14,7 A luat cu sine șase sute de căruțe alese și toată călărimea Egiptului și căpeteniile lor.

14,8 Iar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon, regele Egiptului, și a slujitorilor lui, și a alergat acesta după fiii lui Israel; dar fiii lui Israel ieșiseră sub mână înaltă.

14,9 Și au alergat după ei egiptenii cu toți caii și carele lui Faraon, cu călăreții și cu toată oștirea lui și i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahirot, în fața lui

Baal-Țefon.

14,10 Dar când s-a apropiat Faraon și când s-au uitat fiii lui Israel înapoi și au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare fiii lui Israel și au strigat către Domnul;

14,11 Și au zis către Moise: „Oare nu erau morminte în țara Egiptului, de ce ne-ai adus să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, scoțându-ne din Egipt?

14,12 Nu ți-am spus noi, oare, de aceasta în Egipt, când ți-am zis: Lasă-ne să robim egiptenilor, că e mai bine să fim robi egiptenilor decât să murim în pustia aceasta?”

14,13 Moise însă a zis către popor: „Nu vă temeți! Stați și veți vedea minunea cea de la Domnul, pe care vă va face-o El astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată.

14,14 Domnul are să Se lupte pentru voi, iar voi fiți liniștiți!”

14,15 Atunci a zis Domnul către Moise: „Ce strigi către Mine? Spune fiilor lui Israel să pornească,

14,16 iar tu ridică-ți toiagul și-ți întinde mâna asupra mării și o desparte și vor trece fiii lui Israel prin mijlocul mării, ca pe uscat.

14,17 Iată, Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și a tuturor egiptenilor, ca să meargă pe urmele lor. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui, asupra carelor lui și asupra călăreților lui.

14,18 Și vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui și asupra călăreților lui”.

14,19 Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, și s-a mutat în urma lor; și s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor și a stat în urma lor.

14,20 Astfel a trecut el și a stat între tabăra egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și era negură și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți lumină, noaptea, și toată noaptea nu s-au apropiat unii de alții.

14,21 Iar Moise și-a întins mâna sa asupra mării și a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit și s-a făcut marea uscat, că s-au despărțit apele.

14,22 Și au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le erau perete, la dreapta și la stânga lor.

14,23 Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui.

14,24 Dar în straja dimineții a căutat Domnul din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra egiptenilor și a umplut tabăra egiptenilor de spaimă.

14,25 Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii: „Să fugim de la fața lui Israel, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii!”

14,26 Iar Domnul a zis către Moise: „Întindeți mâna asupra mării, ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor și asupra călăreților lor”.

14,27 Și și-a întins Moise mâna asupra mării și spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Și așa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijlocul mării.

14,28 Iar apele s-au tras la loc și au acoperit carele și călăreții întregii oștiri a lui Faraon, care intrase după israeliți în mare, și nu a rămas nici unul dintre ei.

14,29 Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat și apa le-a fost perete la dreapta și stânga lor.

14,30 Așa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliți din mâinile egiptenilor; și au văzut fiii lui Israel pe egipteni morți pe malurile mării.

14,31 Văzut-a Israel mâna cea tare pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, și s-a temut poporul de Domnul și a crezut în Domnul și în Moise, sluga Lui.

15,1 Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta și au zis: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit! Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat!

15,2 Tăria mea și mărirea mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi preaslăvi, Dumnezeul părintelui meu și-L voi preaînălța!

15,3 Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui.

15,4 Carele lui Faraon și oștirea lui în mare le-a aruncat; Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roșie le-a înghițit,

15,5 adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au pogorât.

15,6 Dreapta Ta, Doamne, și-a arătat tăria. Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmași i-a sfărâmat.

15,7 Cu mulțimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici. Trimis-ai mânia Ta și i-a mistuit ca pe niște paie.

15,8 La suflarea nărilor Tale s-a despărțit apa, Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete și s-au închegat valurile în inima mării.

15,9 Vrăjmașul zicea: „Alerga-voi după ei și-i voi ajunge; Pradă voi împărți și-mi voi sătura sufletul de răzbunare; Voi scoate sabia și mâna mea îi va stârpi”.

15,10 Dar ai trimis Tu duhul Tău și marea i-a înghițit; Afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

15,11 Doamne, cine este asemenea Ție între dumnezei? Cine este asemenea Ție preaslăvit în sfințenie, Minunat întru slavă și făcător de minuni?

15,12 Întins-ai dreapta Ta și i-a înghițit pământul!

15,13 Călăuzit-ai cu mila Ta acest popor și l-ai izbăvit; Tu îl povățuiești cu puterea Ta, Spre locașul sfințeniei Tale.

15,14 Auzit-au neamurile și s-au cutremurat, Frică a cuprins pe cei din Filisteia.

15,15 Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, Pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins; și toți câți trăiesc în Canaan și-au pierdut cumpătul.

15,16 Frică și groază va cădea peste ei. Și de măreția brațului Tău, Ca pietrele vor încremeni, Până va trece poporul Tău, Doamne, Până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat Tu.

15,17 Tu îl vei duce și-l vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul ce ți l-ai făcut sălășluire, Doamne, în locașul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

15,18 Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului.

15,19 Căci caii lui Faraon cu carele și călăreții lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării, Iar fiii lui Israel au trecut prin mare, ca pe uscat!”

15,20 Atunci a luat Mariam proorocița, sora lui Aaron, timpanul în mâna sa, și au ieșit după dânsa toate femeile cu timpane și dănțuind.

15,21 Și răspundea Mariam înaintea lor: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit! Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat!”

15,22 Apoi a ridicat Moise pe fiii lui Israel de la Marea Roșie și i-a dus în pustia Șur și au mers trei zile prin pustie și n-au găsit apă.

15,23 Au ajuns apoi la Mara, dar n-au putut să bea apă nici din Mara, că era amară, pentru care s-a și numit locul acela Mara.

15,24 De aceea cârtea poporul împotriva lui Moise și zicea: „Ce să bem?”

15,25 Atunci Moise a strigat către Domnul și Domnul i-a arătat un lemn; și l-a aruncat în apă și s-a îndulcit apa. Acolo a pus Domnul poporului Său rânduieli și porunci și acolo l-a încercat și i-a zis:

15,26 „De vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului tău și vei face lucruri drepte înaintea Lui și de vei lua aminte la poruncile Lui și vei păzi legile Lui, nu voi aduce asupra ta nici una din bolile pe care le-am adus asupra egiptenilor, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău Care te vindecă”.

15,27 Apoi au venit în Elim. Și erau acolo douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de pomi de finic. Și au tăbărât acolo lângă apă.

16,1 Plecând apoi din Elim, a venit toată obștea fiilor lui Israel în pustia Sin, care este între Elim și între Sinai, în ziua a cincisprezecea a lunii a doua, după ieșirea din Egipt.

16,2 În pustia aceasta toată obștea fiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și Aaron.

16,3 Și au zis către ei fiii lui Israel: „Mai bine muream bătuți de Domnul în pământul Egiptului, când ședeam împrejurul căldărilor cu carne și mâncam pâine de ne săturam! Dar voi ne-ați adus în pustia aceasta, ca toată obștea aceasta să moară de foame”.

16,4 Domnul însă a zis către Moise: „Iată Eu le voi ploua pâine din cer. Să iasă dar poporul și să adune în fiecare zi cât trebuie pentru o zi, ca să-l încerc dacă va umbla sau nu după legea Mea.

16,5 Iar în ziua a șasea să adune de două ori mai mult decât adunau în celelalte zile, pentru o zi”.

16,6 Atunci au zis Moise și Aaron către toată adunarea fiilor lui Israel: „Diseară veți cunoaște că Domnul v-a scos din pământul Egiptului.

16,7 Și dimineață veți vedea slava Domnului, că El a auzit cârtirea voastră împotriva lui Dumnezeu; iar noi ce suntem de cârtiți împotriva noastră?”

16,8 Și a mai zis Moise: „Când Domnul vă va da diseară carne să mâncați și dimineață pâine să vă săturați, din aceea veri afla că a auzit Domnul cârtirea ce ați ridicat asupra Lui. Căci noi ce suntem? Cârtirea voastră nu este împotriva noastră, ci împotriva lui Dumnezeu”.

16,9 Apoi a zis Moise către Aaron: „Spune la toată adunarea fiilor lui Israel: Apropiați-vă înaintea lui Dumnezeu, că a auzit cârtirea voastră!”

16,10 Iar când vorbea Aaron către toată adunarea fiilor lui Israel, au căutat ei spre pustie și iată slava Domnului s-a arătat în nor.

16,11 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

16,12 „Am auzit cârtirea fiilor lui Israel. Spune-le dar: Diseară carne veți mânca, iar dimineață vă veți sătura de pâine și veți cunoaște că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul vostru”.

16,13 Iar, dacă s-a făcut seară, au venit prepelițe și au acoperit tabăra, iar dimineața, după ce s-a luat roua dimprejurul taberei,

16,14 iată, se afla pe fața pustiei ceva mărunt, ca niște grăunțe, și albicios, ca grindina pe pământ.

16,15 Și văzând fiii lui Israel, au zis unii către alții: „Ce e asta?” Că nu știau ce e. Iar Moise le-a zis: „Aceasta e pâinea pe care v-o dă Dumnezeu să o mâncați.

16,16 Iată ce a poruncit Domnul: Adunați fiecare cât să vă ajungă de mâncat; câte un omer de om, după numărul sufletelor voastre; fiecare câți are în cort, atâtea omere să adune!”

16,17 Și au făcut așa fiii lui Israel; au adunat unii mai mult, alții mai puțin;

16,18 Dar măsurând cu omerul, nici celui ce adunase mult n-a prisosit, nici celui ce adunase puțin n-a lipsit, ci fiecare, cât era de ajuns la cei ce erau cu sine, atât a adunat.

16,19 Zis-a iarăși Moise către ei: „Nimeni să nu lase din aceasta pe a doua zi”.

16,20 Dar ei n-au ascultat pe Moise, ci unii au lăsat din aceasta pe a doua zi; dar a făcut viermi și s-a stricat. Și s-a mâniat pe ei Moise.

16,21 Fiecare aduna mană dimineața cât îi trebuia pentru mâncat în ziua aceea, căci, dacă se înfierbânta soarele, ceea ce rămânea se topea.

16,22 Iar în ziua a șasea adunară de două ori mai multă: câte două omere de fiecare. Și au venit toate căpeteniile adunării să-l înștiințeze pe Moise.

16,23 Iar Moise le-a zis: „Iată ce a zis Domnul: Mâine e odihnă, odihna cea sfântă în cinstea Domnului; ce trebuie copt coaceți, ce trebuie fiert, fierbeți astăzi, și ce va rămâne, păstrați pe a doua zi!”

16,24 Și au lăsat din acestea până dimineața, după cum le poruncise Moise, și nu s-au stricat nici n-au făcut viermi.

16,25 Apoi a zis Moise: „Mâncați aceasta astăzi, că astăzi este odihna în cinstea Domnului și nu veți găsi de aceasta astăzi pe câmp.

16,26 Șase zile să adunați, iar ziua a șaptea este zi de odihnă și nu veți afla din ea în această zi”.

16,27 Dar unii din popor au ieșit să adune și în ziua a șaptea și n-au găsit.

16,28 Atunci Domnul a zis către Moise: „Până când nu veți voi să ascultați de poruncile Mele și de învățăturile Mele?

16,29 Vedeți că Domnul v-a dat ziua aceasta de odihnă și de aceea vă dă El în ziua a șasea și pâine pentru două zile; rămâneți fiecare în casele voastre și nimeni să nu iasă de la locul său în ziua a șaptea”.

16,30 Și s-a odihnit poporul în ziua a șaptea.

16,31 Casa lui Israel i-a pus numele mană și aceasta era albă, ca sămânța de coriandru, iar la gust ca turta cu miere.

16,32 După aceea Moise a zis: „Iată ce poruncește Domnul: Umpleți cu mană un omer, ca să se păstreze în viitor urmașilor voștri, ca să vadă pâinea cu care v-am hrănit Eu în pustie, după ce v-am scos din țara Egiptului”.

16,33 Iar către Aaron a zis Moise: „Ia un vas de aur și toarnă în el un omer plin cu mană și pune-l înaintea Domnului, ca să se păstreze în viitor pentru urmașii voștri!”

16,34 Și l-a pus Aaron înaintea chivotului mărturiei, ca să se păstreze, cum poruncise Domnul lui Moise.

16,35 Iar fiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până ce au ajuns în tară locuită; până ce au ajuns în hotarele pământului Canaan au mâncat mană.

16,36 Iar omerul este a zecea parte dintr-o efă.

17,1 După aceea a plecat la drum toată obștea fiilor lui Israel din pustia Sin, după porunca Domnului, și a tăbărât la Rafidim, unde poporul nu avea apă de băut.

17,2 Și poporul căuta ceartă lui Moise, zicând: „Dă-ne apă să bem!” Iar Moise le-a zis: „De ce mă bănuiți și de ce ispitiți pe Domnul?”

17,3 Atunci poporul, apăsat de sete, cârtea împotriva lui Moise și zicea: „Ce este aceasta? Ne-ai scos din Egipt ca să ne omori cu sete pe noi, pe copiii noștri și turmele noastre?”

17,4 Iar Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Căci puțin lipsește ca să mă ucidă cu pietre”.

17,5 Zis-a Domnul către Moise: „Treci pe dinaintea poporului acestuia, dar ia cu tine câțiva din bătrânii lui Israel; ia în mână și toiagul cu care ai lovit Nilul și du-te.

17,6 Iată Eu voi sta înaintea ta acolo la stânca din Horeb, iar tu vei lovi în stâncă și va curge din ea apă și va bea poporul”. Și a făcut Moise așa înaintea bătrânilor lui Israel.

17,7 De aceea s-a pus locului aceluia numele: Masa și Meriba, pentru că acolo cârtiseră fiii lui Israel și pentru că ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este, oare, Domnul în mijlocul nostru sau nu?”

17,8 Atunci au venit amaleciții să se bată cu israeliții la Rafidim.

17,9 Iar Moise a zis către Iosua: „Alege-ți bărbați voinici și du-te de te luptă cu amaleciții! Iar eu mă voi sui mâine în vârful muntelui și toiagul lui Dumnezeu va fi în mâna mea”.

17,10 A făcut deci Iosua cum îi zisese Moise și s-a dus să bată pe Amaleciți; iar Moise cu Aaron și Or s-au suit în vârful muntelui.

17,11 Când își ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când își lăsa el mâinile, biruiau amaleciții.

17,12 Dar obosind mâinile lui Moise, au luat o piatră și au pus-o lângă el și a șezut Moise pe piatră; iar Aaron și Or îi sprijineau mâinile, unul de o parte și altul de altă parte. Și au stat mâinile lui ridicate până la asfințitul soarelui.

17,13 Și a zdrobit Iosua pe Amalec și tot poporul lui cu ascuțișul sabiei.

17,14 Atunci a zis Domnul către Moise: „Scrie acestea în carte spre pomenire și spune lui Iosua că voi șterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!”

17,15 Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului și i-a pus numele: „Domnul este scăparea mea!”

17,16 Căci zicea: „Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului, de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!”

18,1 Auzind însă Ietro, preotul din Madian, socrul lui Moise, de toate câte făcuse Dumnezeu pentru Moise și pentru Israel, poporul Său, când a scos Domnul pe Israel din Egipt,

18,2 a luat Ietro, socrul lui Moise, pe Sefora, femeia lui Moise, care fusese trimisă înainte de acesta acasă,

18,3 și pe cei doi fii ai ei, din care unul se chema Gherșom, pentru că Moise își zisese: „Rătăcit sunt eu în pământ străin”,

18,4 iar pe altul îl chema Eliezer, pentru că-și zisese el: „Dumnezeul părinților mei mi-a fost ajutor și m-a scăpat de sabia lui Faraon!”

18,5 Și a venit Ietro, socrul lui Moise, cu fiii acestuia și cu femeia lui, la Moise în

pustie, unde-și așezase el tabăra, la muntele lui Dumnezeu.

18,6 Atunci el a trimis vorbă lui Moise, zicând: „Iată, eu, Ietro, socrul tău, și femeia ta și cei doi fii ai ei împreună cu ea venim la tine”.

18,7 Deci a ieșit Moise în întâmpinarea socrului său, s-a plecat înaintea lui și l-a sărutat. Iar după ce s-au binecuvântat unul pe altul, au intrat în cort.

18,8 Apoi a povestit Moise socrului său toate câte a făcut Domnul cu Faraon și cu toți egiptenii pentru Israel, toate suferințele ce le-au întâlnit ei în cale și cum i-a izbăvit Domnul din mâinile lui Faraon și din mâinile egiptenilor.

18,9 Iar Ietro s-a bucurat de toate binefacerile ce a arătat Domnul lui Israel, când l-a izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna lui Faraon.

18,10 Și a zis Ietro: „Binecuvântat este Domnul, Care v-a izbăvit din mâinile egiptenilor și din mâna tui Faraon, Cel ce a izbăvit pe poporul acesta din stăpânirea egiptenilor.

18,11 Acum am cunoscut și eu că Domnul este mare peste toți dumnezeii, pentru că a smerit pe aceștia”.

18,12 Apoi Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu ardere de tot și jertfă. Și au venit Aaron și toți bătrânii lui Israel să mănânce pâine cu socrul lui Moise înaintea lui Dumnezeu.

18,13 Iar a doua zi a șezut Moise să judece poporul și a stat poporul înaintea lui Moise de dimineață până seara.

18,14 Văzând Ietro, socrul lui Moise, tot ceea ce făcea el cu poporul, i-a zis: „Ce faci tu cu poporul? De ce stai tu singur și tot poporul tău stă înaintea ta de dimineață până seara?”

18,15 Iar Moise a zis către socrul său: „Poporul vine la mine să ceară judecată de la Dumnezeu.

18,16 Când se ivesc între ei neînțelegeri, vin la mine și judec pe fiecare și-i învăț poruncile lui Dumnezeu și legile Lui”.

18,17 Iar socrul lui Moise a zis către acesta: „Ceea ce faci, nu faci bine.

18,18 Căci te vei prăpădi și tu, și poporul acesta, care este cu tine. E grea pentru tine sarcina aceasta și nu o vei putea împlini singur.

18,19 Acum dar ascultă-mă pe mine: Am să-ți dau un sfat și Dumnezeu să fie cu tine! Fii tu pentru popor mijlocitor înaintea lui Dumnezeu și înfățișează la Dumnezeu nevoile lui.

18,20 Învață-i poruncile și legile Lui; arată-le calea Lui, pe care trebuie să meargă, și faptele ce trebuie să facă.

18,21 Iar mai departe alege-ți din tot poporul oameni drepți și cu frica lui Dumnezeu; oameni drepți, care urăsc lăcomia, și-i pune căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci, căpetenii peste zeci.

18,22 Aceștia să judece poporul în toată vremea: pricinile grele să le aducă la tine, iar pe cele mici să le judece ei toate. Ușurează-ți povara și ei să o poarte împreună cu tine!

18,23 De vei face lucrul acesta și te va întări și Dumnezeu cu porunci, vei putea să faci față, și tot poporul acesta va ajunge cu pace la locul său”.

18,24 Și a ascultat Moise glasul socrului său și a făcut toate câte i-a zis.

18,25 A ales deci Moise din tot Israelul oameni destoinici și i-a pus căpetenii în popor: peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci.

18,26 Și judecau aceștia poporul în toată vremea; toate pricinile grele le aduceau la Moise, iar pe cele mai ușoare le judecau ei toate.

18,27 După aceea a petrecut Moise pe socrul său și acesta s-a dus în țara lui.

19,1 Iar în luna a treia de la ieșirea fiilor lui Israel din pământul Egiptului, chiar în ziua de lună plină, au ajuns în pustia Sinai.

19,2 Plecase deci Israel de la Rafidim și ajungând în pustia Sinai, au tăbărât acolo în pustie, în fața muntelui.

19,3 Apoi s-a suit Moise în munte, la Dumnezeu; și l-a strigat Domnul din vârful muntelui și i-a zis: „Grăiește casei lui Iacov și vestește fiilor lui Israel așa:

19,4 Ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am luat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine.

19,5 Deci, de veți asculta glasul Meu și de veți păzi legământul Meu, dintre toate neamurile îmi veți fi popor ales că al Meu este tot pământul;

19,6 îmi veți fi împărăție preoțească și neam sfânt! Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune fiilor lui Israel”.

19,7 Și venind, Moise a chemat pe bătrânii poporului și le-a spus toate cuvintele acestea pe care le poruncise Domnul.

19,8 Atunci tot poporul, răspunzând într-un glas, a zis: „Toate câte a zis Domnul vom face și vom fi ascultători!” și a dus Moise cuvintele poporului la Domnul.

19,9 Iar Domnul a zis către Moise: „Iată voi veni la tine în stâlp de nor des, ca să audă poporul că Eu grăiesc cu tine, și să te creadă pururea”. Iar Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

19,10 Zis-a Domnul către Moise: „Pogoară-te de grăiește poporului să se țină curat astăzi și mâine, și să-și spele hainele,

19,11 ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine Se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe Muntele Sinai.

19,12 Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: Păziți-vă de a vă sui în munte și de a vă atinge de ceva din el, că tot cel ce se va atinge de munte va muri.

19,13 Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor îndepărta tunetele și trâmbițele și norul de pe munte, se vor putea sui în munte”.

19,14 Pogorându-se deci Moise din munte la popor, el a sfințit poporul și spălându-și ei hainele,

19,15 le-a zis Moise: „Să fiți gata pentru poimâine și de femei să nu vă atingeți!”

19,16 Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete și fulgere și nor des pe Muntele Sinai și sunet de trâmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără.

19,17 Atunci a scos Moise poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu și au stat la poalele muntelui.

19,18 Iar Muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; și se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic.

19,19 De asemenea și sunetul trâmbiței se auzea din ce în ce mai tare; și Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

19,20 Deci, fiind pogorât Domnul pe Muntele Sinai, pe vârful muntelui, a chemat Domnul pe Moise în vârful muntelui și s-a suit Moise acolo.

19,21 Atunci a zis Domnul către Moise: „Pogoară-te și oprește poporul, ca să nu năvălească spre Domnul, să vadă slava Lui, că vor cădea mulți dintre ei.

19,22 Iar preoții, care se apropie de Domnul Dumnezeu, să se sfințească, ca nu cumva să-i lovească Domnul”.

19,23 Zis-a Moise către Domnul: „Nu se poate ca poporul să se suie pe Muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai oprit din vreme, și ai zis: Trage hotar împrejurul muntelui și-l sfințește!”

19,24 Iar Domnul i-a răspuns: „Du-te și te pogoară și apoi te vei sui împreună cu Aaron; iar preoții și poporul să nu îndrăznească a se sui la Domnul, ca să nu-i lovească Domnul”.

19,25 Și s-a pogorât Moise la popor și i-a spus toate.

20,1 Atunci a rostit Domnul înaintea lui Moise toate cuvintele acestea și a zis:

20,2 „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.

20,3 Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!

20,4 Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ!

20,5 Să nu te închini lor, nici să le slujești, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam,

20,6 și Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

20,7 Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui.

20,8 Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești.

20,9 Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale,

20,10 iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,

20,11 că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o.

20,12 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.

20,13 Să nu ucizi!

20,14 Să nu fii desfrânat!

20,15 Să nu furi!

20,16 Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!

20,17 Să nu dorești casa aproapelui tău; să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui și nici unul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău!”

20,18 Și tot poporul a auzit fulgerele și tunetele și sunetul trâmbițelor, și a văzut muntele fumegând; și văzând, tot poporul s-a dat înapoi și a stat departe, temându-se.

20,19 Apoi a zis către Moise: „Vorbește tu cu noi și vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim”.

20,20 Zis-a Moise către popor: „Cutezați, că Dumnezeu a venit la voi, să vă pună la încercare pentru ca frica Lui să fie în voi, ca să nu greșiți”.

20,21 Și a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu.

20,22 Atunci Domnul a zis către Moise: „Așa să vorbești casei lui Iacov și așa să vestești fiilor lui Israel: Ați văzut că am grăit cu voi din cer!

20,23 Să nu vă faceți dumnezei de argint și nici dumnezei de aur să nu vă faceți.

20,24 Să-Mi faci jertfelnic de pământ și să aduci pe el arderile de tot ale tale, jertfele de izbăvire, oile și boii tăi. În tot locul unde voi pune pomenirea numelui Meu, acolo voi veni la tine, ca să te binecuvântez.

20,25 Iar de-Mi vei face jertfelnic de piatră, să nu-l faci de piatră cioplită; că de vei pune dalta ta pe ea, o vei spurca.

20,26 Și să nu te sui pe trepte la jertfelnicul Meu, ca să nu se descopere acolo goliciunea ta!”

21,1 „Iată acum legiuirile pe care tu le vei pune în vedere lor:

21,2 De vei cumpăra rob evreu, el să-ti lucreze șase ani, iar în anul al șaptelea să iasă slobod, în dar.

21,3 Dacă acela a venit în casa ta singur, singur să iasă; iar de a venit cu femeie, să iasă cu el și femeia lui.

21,4 Dacă însă îi va fi dat stăpânul femeie și aceasta va fi născut fii sau fiice, atunci femeia și copiii ei vor fi ai stăpânului lui, iar el va ieși singur.

21,5 Iar dacă robul va zice: Îmi iubesc stăpânul, femeia și copiii și nu voi să mă liberez,

21,6 atunci să-l aducă stăpânul lui la judecători și după ce l-a apropiat de ușă sau la ușori, să-i găurească stăpânul urechea cu o sulă, și-l va robi în veci.

21,7 Dacă cineva își va vinde fiica roabă, ea nu va ieși cum ies roabele.

21,8 Dacă ea nu va plăcea stăpânului său, care și-a ales-o, să-i îngăduie a se răscumpăra, dar el nu va avea voie s-o vândă la familie străină, după ce i-a fost necredincios.

21,9 Dacă a logodit-o cu fiul său, atunci să se poarte cu ea după dreptul fiicelor.

21,10 Iar dacă va mai lua și pe alta, atunci ea să nu fie lipsită de hrană, de îmbrăcăminte și de traiul cu bărbatul său.

21,11 Iar dacă el nu-i va face aceste trei lucruri, să iasă de la dânsul în dar, fără răscumpărare.

21,12 De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții.

21,13 Iar de nu-l va fi lovit cu voință și i-a căzut sub mână din îngăduirea lui Dumnezeu, îți voi hotărî un loc, unde să fugă ucigașul.

21,14 Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul Meu, și de la altarul Meu să-l iei și să-l omori.

21,15 Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.

21,16 Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.

21,17 Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.

21,18 De se vor sfădi doi oameni și unul va lovi pe celălalt cu o piatră, sau cu pumnul, și acela nu va muri, ci va cădea la pat,

21,19 de se va scula și va ieși din casă cu ajutorul cârjei, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moarte, ci va plăti numai împiedicarea aceluia de la muncă și vindecarea lui.

21,20 Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, și ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunați;

21,21 Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunați, că sunt plătiți cu argintul stăpânului lor.

21,22 De se vor bate doi oameni și vor lovi o femeie însărcinată și aceasta va lepăda copilul său fără altă vătămare, să se supună cel vinovat la despăgubirea ce o va cere bărbatul acelei femei și el va trebui să plătească potrivit cu hotărârea judecătorilor.

21,23 Iar de va fi și altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet,

21,24 ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior,

21,25 arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.

21,26 Iar de va lovi cineva pe robul său în ochi iar pe slujnica sa o va lovi în ochi și ea îl va pierde, să-l lase liber ca despăgubire pentru ochi.

21,27 Și de va pricinui căderea unui dinte al robului său sau al roabei sale, să le dea drumul pentru acel dinte.

21,28 Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat.

21,29 Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții.

21,30 Dacă însă i se va pune stăpânului preț de răscumpărare, pentru sufletul său, ce va fi pus asupra lui aceea va și plăti.

21,31 Tot după această lege să se urmeze, de va împunge boul băiat sau fată.

21,32 Iar de va împunge boul rob sau roabă, să se plătească stăpânului acestora treizeci de sicli de argint, iar boul să fie ucis cu pietre.

21,33 De va săpa cineva o fântână sau va descoperi o fântână și nu o va acoperi și va cădea în ea un bou sau un asin,

21,34 stăpânul fântânii trebuie să plătească argint stăpânului lor, iar boul sau asinul să fie al lui.

21,35 Iar dacă boul cuiva va împunge boul altuia și va muri, să se vândă boul cel viu și prețul să-l împartă pe din două; de asemenea și pe cel ucis să-l împartă pe din două.

21,36 Iar de s-a știut că boul a fost împungător de multă vreme, dar stăpânul lui, fiind înștiințat despre aceasta, nu l-a păzit, atunci acesta trebuie să plătească bou pentru bou, iar cel ucis să fie al lui”.

22,1 „De va fura cineva un bou sau o oaie și le va junghia, sau le va vinde, să plătească cinci boi pentru un bou și patru oi pentru oaie!

22,2 Dacă furul va fi prins spărgând și va fi lovit încât să moară, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moartea lui.

22,3 Iar de se va face aceasta după ce a răsărit soarele, va fi vinovat și pentru ucidere va fi ucis. Cel ce a furat va trebui să plătească tot și de nu are cu ce, să fie vândut el pentru plata celor furate.

22,4 Iar de se va prinde furul și cele furate se vor găsi la el vii, fie bou, oaie sau asin, să plătească îndoit.

22,5 De va pricinui cineva pagubă într-o țarină sau vie, lăsând vitele să pască, stricând țarina altuia, să plătească din țarina sa potrivit cu stricăciunea; iar de a păscut toată țarina, să plătească despăgubire cu ce are mai bun în țarina sa și cu ce are mai bun în via sa.

22,6 De va izbucni foc și va cuprinde spini și întinzându-se, va arde clăi, sau snopi, sau holdă, să plătească despăgubire îndoit cel ce a aprins focul.

22,7 De va da cineva vecinului său argint sau lucruri să le păstreze și acelea vor fi furate din casa acestui om, de se va găsi furul, să le plătească îndoit;

22,8 Iar de nu se va găsi furul, să vină stăpânul casei înaintea judecătorilor și să jure că nu și-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său.

22,9 Pentru tot lucrul care s-ar putea fura: bou sau asin, oaie sau haină, sau orice lucru pierdut, despre care va zice cineva: „Acesta este al meu!” pricina amândurora trebuie să fie adusă înaintea judecătorilor, și cel ce va fi osândit de judecători să plătească aproapelui său îndoit.

22,10 De va da cineva spre pază aproapelui său asin sau bou, sau oaie, sau alt dobitoc și va muri, sau va fi vătămat, sau luat fără să știe cineva,

22,11 să facă amândoi jurământ înaintea Domnului, că cel ce a luat pe seama sa nu și-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său, și așa stăpânul trebuie să primească jurământul, iar celălalt nu va avea să-l despăgubească;

22,12 Iar de se va fura de la el, să plătească stăpânului despăgubire.

22,13 Dacă însă va fi sfâșiat de fiară, să-i aducă ceea ce a rămas ca mărturie și nu va plăti despăgubire pentru vita sfâșiată.

22,14 De va împrumuta cineva de la aproapele său vită și aceea se va vătăma sau va pieri, și stăpânul ei nu va fi cu ea, să o plătească;

22,15 Iar dacă stăpânul ei a fost cu ea, să nu o plătească. Iar dacă a fost închiriată cu bani, se va socoti pentru chiria aceea.

22,16 De va amăgi cineva o fată nelogodită și se va culca cu ea, să o înzestreze și să o ia de soție;

22,17 Iar dacă tatăl ei se va feri și nu va voi să o dea lui de femeie, atunci el să plătească tatălui fetei bani câți se cer pentru înzestrarea fetelor.

22,18 Pe vrăjitori să nu-i lăsați să trăiască!

22,19 Tot cel ce se împreună cu dobitoc să fie omorât.

22,20 Cel ce jertfește la alți dumnezei, afară de Domnul, să se piardă.

22,21 Pe străin să nu-l strâmtorezi, nici să-l apeși, căci și voi ați fost străini în pământul Egiptului.

22,22 La nici o văduvă și la nici un orfan să nu le faceți rău!

22,23 Iar de le veți face rău și vor striga către Mine, voi auzi plângerea lor,

22,24 și se va aprinde mânia Mea și vă voi ucide cu sabia și vor fi femeile voastre văduve și copiii voștri orfani.

22,25 De vei împrumuta bani fratelui sărac din poporul Meu, să nu-l strâmtorezi și să nu-i pui camătă.

22,26 De vei lua zălog haina aproapelui tău, să i-l întorci până la asfințitul soarelui,

22,27 căci aceasta este învelitoarea lui, aceasta este singura îmbrăcăminte pentru

goliciunea sa. În ce va dormi el? Deci de va striga către Mine, îl voi auzi, pentru că sunt milostiv.

22,28 Pe judecători să nu-i grăiești de rău și pe căpetenia poporului tău să nu o hulești!

22,29 Nu întârzia a-Mi aduce pârga ariei tale și a teascului tău; pe cel întâi-născut din fiii tăi să Mi-l dai Mie!

22,30 Asemenea să faci cu boul tău, cu oaia ta și cu asinul tău: Șapte zile să fie ei la mama lor, iar în ziua a opta să Mi le dai Mie!

22,31 Să-Mi fiți popor sfânt; să nu mâncați carnea dobitocului sfâșiat de fiară în câmp, ci s-o aruncați la câini!”

23,1 „Să nu iei aminte la zvon deșert; să nu te unești cu cel nedrept, ca să fii martor mincinos!

23,2 Să nu te iei după cei mai mulți, ca să faci rău; și la judecată să nu urmezi celor mai mulți, ca să te abați de la dreptate;

23,3 Nici săracului să nu-i fii părtinitor la judecată!

23,4 De vei întâlni boul dușmanului tău sau asinul lui rătăcit, să-l întorci și să I-l duci!

23,5 De vei vedea asinul vrăjmașului tău căzut sub povară, să nu-l treci cu vederea, ci să-l ridici împreună cu el.

23,6 Să nu judeci strâmb pricina săracului tău!

23,7 De orice cuvânt mincinos să te ferești; să nu ucizi pe cel nevinovat și drept, căci Eu nu voi ierta pe nelegiuit.

23,8 Daruri să nu primești, căci darurile orbesc ochii celor ce văd și strâmbă pricinile cele drepte.

23,9 Pe străin să nu-l obijduiești, nici să nu-l strâmtorezi, căci voi știți cum e sufletul pribeagului, că și voi ați fost pribegi în țara Egiptului.

23,10 Șase ani să semeni țarina ta și să aduni roadele ei,

23,11 iar în al șaptelea, las-o să se odihnească; și se vor hrăni săracii poporului tău, iar rămășițele le vor mânca fiarele câmpului. Așa să faci și cu via ta și cu măslinii tăi.

23,12 În șase zile să-ți faci treburile tale, iar în ziua a șaptea să te odihnești, ca să se odihnească și boul tău și asinul tău și ca să răsufle fiul roabei tale și străinul care e cu tine.

23,13 Păziți toate câte v-am spus și numele altor dumnezei să nu le pomeniți, nici să se audă ele din gura voastră.

23,14 De trei ori în an să-Mi prăznuiești:

23,15 Să ții sărbătoarea azimelor. Șapte zile să mănânci azime în timpul lunii lui Aviv cum ți-am poruncit, căci în acea lună ai ieșit din Egipt; să nu te înfățișezi înaintea Mea cu mâna goală.

23,16 Să ții apoi sărbătoarea secerișului și a strângerii celor dintâi roade ale tale, pe care le-ai semănat în țarina ta, și sărbătoarea strângerii roadelor toamna, când aduni de pe câmp munca ta.

23,17 De trei ori pe an să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeului tău toți cei de parte bărbătească ai tăi.

23,18 Când voi alunga neamurile de la fața ta și voi lărgi hotarele tale, să nu torni

sângele jertfei tale pe dospit, nici grăsimea de la jertfa Mea cea de la sărbători să nu rămână pe a doua zi.

23,19 Pârga din roadele țarinii tale să o aduci în casa Domnului Dumnezeului tău! Să nu fierbi iedul în laptele mamei lui!

23,20 Iată Eu trimit înaintea ta pe îngerul Meu, ca să te păzească în cale și să te ducă la pământul acela pe care l-am pregătit pentru tine.

23,21 Ia aminte la tine însuți; să-l asculți și să nu-i fii necredincios, că nu te va ierta, pentru că numele Meu este în el.

23,22 De vei asculta cu luare aminte glasul său și vei face toate câte îți poruncesc și de vei păzi legământul Meu, îmi veți fi popor ales dintre toate neamurile, că al Meu este tot pământul, iar voi îmi veți fi preoție împărătească și neam sfânt. Spune cuvintele acestea fiilor lui Israel: De veți asculta cu luare aminte glasul îngerului Meu și veți împlini toate câte vă voi spune, voi fi vrăjmaș vrăjmașilor tăi și potrivnicilor tăi le voi fi potrivnic.

23,23 Când va merge înaintea ta îngerul Meu, povățuitorul tău, și te va duce la amorei, la hetei, la ferezei, la canaanei, la gherghesei, la hevei și la iebusei, și-i voi stârpi pe aceștia de la fața voastră,

23,24 atunci să nu te închini la dumnezeii lor, nici să le slujești, nici să faci după faptele acelora, ci să-i zdrobești de tot și să strici stâlpii lor.

23,25 Să slujești numai Domnului Dumnezeului tău și El va binecuvânta pâinea ta, vinul tău, apa ta și voi abate bolile de la voi.

23,26 În fața ta nu va fi femeie care să nască înainte de vreme sau stearpă; și voi umple numărul zilelor tale.

23,27 Groază voi trimite înaintea ta și voi îngrozi de tot pe poporul asupra căruia veți merge și voi pune pe fugă pe toți vrăjmașii tăi.

23,28 Trimite-voi înaintea ta viespi și vor alunga de la fața voastră pe amorei, pe hevei, pe iebusei, pe canaanei și pe hetei.

23,29 Dar nu-i voi alunga de la fața voastră într-un an, ca să nu se pustiască pământul și ca să nu se înmulțească asupra ta fiarele sălbatice;

23,30 Ci-i voi alunga încetul cu încetul, până ce vă veți înmulți și veți lua în stăpânire pământul acela.

23,31 Întinde-voi hotarele tale de la Marea Roșie până la Marea filistenilor și de la pustie până la râul cel mare al Eufratului, căci voi da în mâinile voastre pe locuitorii pământului acestuia și-i voi alunga de la fața ta.

23,32 Să nu vă amestecați și să nu faceți legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.

23,33 Să nu locuiască ei în țara voastră, ca să nu vă facă să păcătuiți împotriva Mea; că de veți sluji dumnezeilor lor, aceștia vor fi cursă pentru voi”.

24,1 Apoi a zis Dumnezeu iarăși către Moise: „Suie-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab, Abiud și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel și vă închinați Domnului de departe.

24,2 Numai Moise singur să se apropie de Domnul, iar ceilalți să nu se apropie; poporul de asemenea să nu se suie cu el!”

24,3 A venit deci Moise și a spus poporului toate cuvintele Domnului și legile. Atunci a răspuns tot poporul într-un glas și a zis: „Toate cuvintele pe care le-a grăit Domnul le vom face și le vom asculta!”

24,4 Iar Moise a scris toate cuvintele Domnului. Și el, sculându-se dis-de-dimineață, a zidit jertfelnic sub munte și a pus doisprezece stâlpi, după cele douăsprezece

semințiile ale lui Israel.

24,5 A trimis apoi tineri dintre fiii lui Israel, de au adus aceștia arderi de tot și au jertfit vitei, ca jertfă de izbăvire Domnului Dumnezeu.

24,6 Atunci Moise, luând jumătate din sânge, l-a turnat într-un vas, iar cu cealaltă jumătate de sânge a stropit jertfelnicul.

24,7 După aceea, luând cartea legământului, a citit în auzul poporului; iar ei au zis: „Toate câte a grăit Domnul le vom face și le vom asculta!”

24,8 După aceea, luând Moise sângele, a stropit poporul, zicând: „Acesta este sângele legământului, pe care l-a încheiat Domnul cu voi, după toate cuvintele acestea”.

24,9 Apoi s-a suit Moise și Aaron, Nadab, Abiud și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel

24,10 și au văzut locul unde stătea Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era ceva, ce semăna cu un lucru de safir, curat și limpede ca seninul cerului.

24,11 Dar El n-a întins mâna Sa împotriva aleșilor lui Israel, iar ei au văzut pe Dumnezeu, apoi au mâncat și au băut.

24,12 Și a zis Domnul către Moise: „Suie-te la Mine în munte și fii acolo, că am să-ți dau table de piatră, legea și poruncile, pe care le-am scris Eu pentru învățătura lor!”

24,13 Atunci, sculându-se Moise împreună cu Iosua, slujitorul său, s-a suit în muntele Domnului;

24,14 Iar bătrânilor le-a zis: „Rămâneți aici până ne vom întoarce la voi. Iată Aaron și Or sunt cu voi; de va avea cineva pricină, să vină la ei”.

24,15 S-a suit deci Moise și Iosua în munte și un nor a acoperit muntele.

24,16 Slava Domnului s-a pogorât pe Muntele Sinai și l-a acoperit norul șase zile, iar în ziua a șaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului.

24,17 Chipul slavei Domnului de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israel, ca un foc mistuitor.

24,18 Și s-a suit Moise pe munte și a intrat în mijlocul norului; și a stat Moise pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

25,1 Atunci a grăit Dumnezeu cu Moise și a zis:

25,2 „Spune fiilor lui Israel să-Mi aducă prinoase: de la tot omul, pe care-l lasă inima să dea, să primești prinoase pentru Mine.

25,3 Iar prinoasele ce vei primi de la ei sunt acestea: aur, argint și aramă;

25,4 Mătase violetă, purpurie și stacojie, în și păr de capră.

25,5 Piei de berbec vopsite roșu, piei de vițel de mare și lemn de salcâm;

25,6 Untdelemn pentru candele, aromate pentru mirul de uns și pentru miresmele de tămâiere;

25,7 Piatră de sardiu și pietre de pus la efod și la hoșen.

25,8 Din acestea să-Mi faci locaș sfânt și voi locui în mijlocul lor.

25,9 Cortul și toate vasele și obiectele lui să le faci după modelul ce-ți voi arăta Eu; așa să le faci!

25,10 Chivotul legii să-l faci din lemn de salcâm: lung de doi coți și jumătate, larg de un cot și jumătate și înalt de un cot și jumătate.

25,11 Să-l fereci cu aur curat, și pe dinăuntru și pe din afară. Sus, împrejurul lui, să-i faci cunună împletită de aur.

25,12 Apoi să torni pentru el patru inele de aur și să le prinzi în cele patru colțuri de

jos ale lui: două inele pe o latură și două inele pe cealaltă latură.

25,13 Să faci pârghii din lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur.

25,14 Și să vâri pârghiile prin inelele de pe laturile chivotului, încât cu ajutorul lor să se poarte chivotul.

25,15 Pârghiile să fie necontenit în inelele chivotului.

25,16 Iar în chivot să pui legea, pe care ți-o voi da.

25,17 Să faci și capac la chivot, de aur curat, lung de doi coți și jumătate, și lat de un cot și jumătate.

25,18 Apoi să faci doi heruvimi de aur; și să-i faci ca dintr-o bucată, ca și cum ar răsări din cele două capete ale capacului;

25,19 Să pui un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt al capacului.

25,20 Și heruvimii să-i faci ca și cum ar ieși din capac. Heruvimii aceștia să fie cu aripile întinse pe deasupra capacului, acoperind cu aripile lor capacul, iar fețele să și le aibă unul spre altul; spre capac să fie fețele heruvimilor.

25,21 Apoi să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îți voi da.

25,22 Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ție și îți voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel.

25,23 Să faci apoi masă din lemn de salcâm: lungă de doi coți, lată de un cot, înaltă de un cot și jumătate.

25,24 S-o îmbraci cu aur curat și să-i faci împrejur cunună de aur, împletită.

25,25 Să mai faci împrejurul ei pervaz înalt de o palmă și împrejurul pervazului să faci cunună de aur.

25,26 Să mai faci patru inele de aur și să prinzi cele patru inele sub cunună, în cele patru colțuri de la picioarele mesei.

25,27 Inelele să fie în pervaz ca niște torți pentru pârghii, ca să se poarte cu ele masa.

25,28 Iar pârghiile să le faci din lemn de salcâm, să le fereci cu aur curat și cu ele se va purta masa.

25,29 Apoi să faci pentru ea talere, cădelnițe, pahare și cupe, ca să torni cu ele; acestea să le faci din aur curat.

25,30 Iar pe masă să pui pâinile punerii înainte, care se vor afla pururea înaintea Mea.

25,31 Să faci sfeșnic din aur curat. Sfeșnicul să-l faci bătut din ciocan: fusul, brațele, cupele, nodurile și florile lui să fie dintr-o bucată.

25,32 Șase brațe să iasă pe cele două laturi ale lui: trei brațe ale sfeșnicului să fie pe o latură a lui și trei brațe ale sfeșnicului să fie pe cealaltă latură.

25,33 El va avea la un braț trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor, și la alt braț va avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor. Așa vor avea toate cele șase brațe, ce ies din fusul sfeșnicului.

25,34 Iar pe fusul sfeșnicului să fie patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor:

25,35 Un nod sub două brațe, un alt nod sub alte două brațe și un al treilea nod sub cele din urmă două brațe, iar în vârful fusului sfeșnicului să fie încă o cupă în forma florii de migdal cu nodul și floarea ei.

25,36 Nodurile și ramurile acestea să fie dintr-o bucată cu sfeșnicul. El trebuie să fie lucrat tot cu ciocanul, dintr-o singură bucată de aur curat.

25,37 Să-i faci șapte candele și să pui în el candelele acestea, ca să lumineze latura din fața lui.

25,38 Să-i faci mucări și tăvițe de aur curat.

25,39 Dintr-un talant de aur curat să se facă toate obiectele acestea.

25,40 Vezi să faci acestea toate după modelul ce ți s-a arătat în munte”.

26,1 „Cortul însă să-l faci din zece covoare de in răsucit și de mătase violetă, stacojie și vișinie; în țesătura lor să faci chipuri de heruvimi alese cu iscusință.

26,2 Lungimea fiecărui covor să fie de douăzeci și opt de coți, și lățimea fiecărui covor să fie de patru coți: toate covoarele să aibă aceeași măsură.

26,3 Cinci covoare se vor uni la un loc și celelalte cinci iar se vor uni la un loc.

26,4 Apoi să faci cheutori de mătase violetă, pe marginea covorului din capătul jumătății întâi de acoperiș, și tot asemenea cheutori să faci pe marginea covorului din urmă de la cealaltă jumătate de acoperiș.

26,5 Cincizeci de cheutori să faci la un covor și pe marginea covorului ce are a se uni cu el să faci tot cincizeci de cheutori. Cheutorile acestea să răspundă unele cu altele.

26,6 Să faci cincizeci de copci din aur și cu copcile acestea să unești cele două jumătăți de acoperiș, și așa va fi acoperișul cortului o singură bucată.

26,7 Apoi să faci covoare din păr de capră, ca să acoperi cortul. Unsprezece covoare de acestea să faci.

26,8 Lungimea unui covor să fie de treizeci de coți, și lățimea unui covor să fie de patru coți; cele unsprezece covoare să aibă toate aceeași măsură.

26,9 Să unești între ele cinci covoare și celelalte șase covoare iar să le unești între ele. Jumătatea din al șaselea covor să o îndoi în partea de dinainte a cortului.

26,10 Să faci cincizeci de cheutori pe marginea covorului din capătul unei jumătăți, ca să se poată uni cu cealaltă jumătate; și alte cincizeci de cheutori să faci la marginea celeilalte jumătăți de acoperiș, care trebuie unită cu cea dintâi.

26,11 Să faci apoi cincizeci de copci din aramă și să vâri copcile acestea în cheutori și să unești cele două jumătăți de acoperiș, ca să fie unul singur.

26,12 Iar prisosul de acoperiș, o jumătate de covor, care prisosește de la acoperișul cortului, să atârne în partea dindărăt a cortului.

26,13 Partea însă din lungimea acoperișului, care prisosește de o parte și de alta a cortului, să atârne peste pereții cortului, de o parte un cot și de alta un cot, ca să-i apere.

26,14 După aceea să faci cortului un acoperiș de piei roșii de berbec și încă un acoperiș de piei de vițel de mare pe deasupra.

26,15 Să faci apoi pentru cort scânduri din lemn de salcâm, ca să stea în picioare.

26,16 Fiecare scândură să o faci lungă de zece coți și lată de un cot și jumătate să fie fiecare scândură.

26,17 O scândură să aibă două cepuri la capăt, unul în dreptul altuia. Așa să faci la toate scândurile cortului.

26,18 Și scânduri de acestea pentru cort să faci douăzeci, pentru latura dinspre miazăzi.

26,19 Sub aceste douăzeci de scânduri să faci patruzeci de postamente de argint: câte două postamente sub o scândură, pentru cele două cepuri ale ei și două postamente pentru altă scândură, pentru cele două cepuri ale ei.

26,20 Douăzeci de scânduri să faci pentru cealaltă latură, dinspre miazănoapte.

26,21 Și pentru acestea să faci patruzeci de postamente de argint, câte două postamente sub o scândură și două postamente pentru altă scândură;

26,22 Iar pentru partea dindărăt a cortului, care vine spre asfințit, să faci șase scânduri.

26,23 Și două scânduri să faci pentru unghiurile cortului din partea dindărăt a lui.

26,24 Acestea să fie de două ori mai groase și sus unite prin câte un inel. Așa trebuie să fie amândouă la fel pentru amândouă unghiurile.

26,25 Și așa vor fi opt scânduri în partea dindărăt a cortului și pentru cele șaisprezece postamente de argint, câte două postamente sub fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei.

26,26 Să faci apoi pârghii din lemn de salcâm: cinci pârghii pentru scândurile de pe o latură a cortului,

26,27 cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură a cortului și cinci pârghii pentru scândurile din partea de la fundul cortului, care vine spre asfințit.

26,28 Iar pârghia din mijloc va trece prin scânduri de la un capăt la celălalt al cortului.

26,29 Scândurile să le îmbraci cu aur; inelele, prin care se vâră pârghiile, să le faci de aur și să îmbraci cu aur și pârghiile.

26,30 Și așa să înjghebezi cortul după modelul care ți s-a arătat în acest munte.

26,31 Să faci o perdea de in răsucit și de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită, iar în țesătura ei să aibă chipuri de heruvimi alese cu iscusință;

26,32 Și s-o atârni cu verigi de aur pe patru stâlpi din lemn de salcâm, îmbrăcați cu aur și așezați pe patru postamente de argint.

26,33 După ce vei prinde perdeaua în copci, să aduci acolo după perdea chivotul legii și perdeaua vă va despărți astfel sfânta de sfânta sfintelor.

26,34 La chivotul legii din sfânta sfintelor să pui capacul.

26,35 Iar dincoace, în afară de perdea, să pui masa și în fața mesei să pui sfeșnicul; în partea de miazăzi a cortului să-l pui. Masa însă s-o pui în partea de miazănoapte a cortului.

26,36 Apoi să faci o perdea la ușa cortului, de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită și de in răsucit, cu flori alese în țesătura ei.

26,37 Pentru perdeaua aceasta să faci cinci stâlpi din lemn de salcâm și să-i îmbraci cu aur. La ei să faci verigi de aur și să torni pentru ei cinci postamente de aramă”.

27,1 „Să faci un jertfelnic din lemn de salcâm, lung de cinci coți, lat de cinci coți. Jertfelnicul să fie în patru colțuri și înălțimea lui de trei coți.

27,2 În cele patru colțuri ale lui să faci coarne. Coarnele să fie ca răsărite din el și să-l îmbraci cu aramă.

27,3 Apoi să-i faci căldări pentru pus cenușa, lopățele, lighene, furculițe și clește. Toate uneltele acestea să le faci de aramă.

27,4 Să faci jertfelnicului o împletitură, un fel de cămașă din sârmă de aramă, și la împletitura aceasta să faci, în cele patru colțuri ale ei, patru inele de aramă.

27,5 Să îmbraci cu cămașa aceasta partea de jos a jertfelnicului, ca să fie împletitura până la jumătatea jertfelnicului.

27,6 Să faci pentru jertfelnic pârghii, din lemn de salcâm, și să le îmbraci cu aramă.

27,7 Drugii aceștia să-i vâri prin inele, pe o parte și pe alta a jertfelnicului, ca să poată fi purtat.

27,8 Iar jertfelnicul să-l faci de scânduri, gol înăuntru. După cum ți s-a arătat în munte, așa să-l faci.

27,9 Cortului să-i faci curte. Pe partea dinspre miazăzi, perdelele să fie de in răsucit, lungi de o sută de coti numai pe partea aceasta.

27,10 Pentru ele să faci douăzeci de stâlpi și pentru ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele la stâlpi și verigile lor să fie de argint.

27,11 Tot așa și pe latura dinspre miazănoapte să fie perdele de o sută de coți în lungime și la ele douăzeci de stâlpi, iar sub ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele și verigile stâlpilor să fie de argint.

27,12 În latul curții, pe partea dinspre asfințit, să fie perdelele lungi de cincizeci de coți și la ele zece stâlpi și la stâlpi zece postamente.

27,13 Tot de cincizeci de coți să fie perdelele din latul curții în partea dinainte, cea dinspre răsărit; și la ele zece stâlpi și sub ei zece postamente.

27,14 Din aceștia, cincisprezece coți la un capăt al laturii să fie perdelele, cu trei stâlpi ai lor și cu trei postamente,

27,15 și la celălalt capăt cincisprezece coți să fie perdele la fel, cu trei stâlpi ai lor și cu trei postamente.

27,16 Iar la mijloc, poarta curții, largă da douăzeci de coți, să aibă perdele de lână violetă, stacojie și vișinie, răsucită și de in răsucit, cu patru stâlpi și patru postamente.

27,17 Toți stâlpii curții împrejur să fie ferecați cu argint și uniți cu legături de argint, iar postamentele lor să fie de aramă.

27,18 Așadar lungimea curții să fie de o sută de coți, lățimea peste tot de cincizeci de coți, înălțimea de cinci coți, perdelele să fie de in răsucit, iar postamentele stâlpilor de aramă.

27,19 Toate lucrurile, toate uneltele și toți țărușii curții să fie de aramă.

27,20 Să poruncești fiilor lui Israel să-ți aducă untdelemn curat pentru luminat, stors din măsline, ca să ardă sfeșnicul în toată vremea, în cortul adunării, în fața perdelei celei de dinaintea chivotului legii.

27,21 Sfeșnicul îl va aprinde Aaron și fiii lui, de seara până dimineața, înaintea Domnului. Aceasta e lege veșnică pentru fiii lui Israel din neam în neam”.

28,1 „Să iei la tine pe Aaron, fratele tău, și pe fiii lui, ca dintre fiii lui Israel să-Mi fie preoți Aaron și fiii lui Aaron: Nadab, Abiud, Eleazar și Itamar.

28,2 Să faci lui Aaron, fratele tău, veșminte sfințite, spre cinste și podoabă.

28,3 Să spui dar, la toți cei iscusiți, pe care i-am umplut de duhul înțelepciunii și al priceperii, să facă lui Aaron veșminte sfințite pentru ziua sfințirii lui, cu care să-Mi slujească.

28,4 Iată dar veșmintele ce trebuie să facă: hoșen, efod, meil, hiton, chidar și cingătoare. Acestea sunt veșmintele sfințite, ce trebuie să facă ei lui Aaron, fratele tău, și fiilor lui, ca să-Mi slujească ei ca preoți.

28,5 Pentru acestea vor lua aur curat și mătăsuri violete, purpurii și stacojii și în

subțire

28,6 și vor face efod lucrat cu iscusință din fire de aur, de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită și de in răsucit.

28,7 Acesta va fi din două bucăți: una pe piept și alta pe spate, unite pe umeri cu două încheietori.

28,8 Cingătoarea efodului, care vine peste el, să fie lucrată la fel cu el, din fire de aur curat, de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită și de in răsucit.

28,9 Apoi să iei două pietre, amândouă pietrele să fie de smarald, și să sapi pe ele numele fiilor lui Israel:

28,10 șase nume pe o piatră și celelalte șase nume pe cealaltă piatră, după rânduiala în care s-au născut ei.

28,11 Cum fac săpătorii în piatră, care sapă peceți, așa să fie săpătura pe cele două pietre cu numele fiilor lui Israel și să așezi pietrele în cuibulețe de aur curat.

28,12 Aceste două pietre să le pui încheietori la efod. Pietrele acestea vor fi spre pomenirea fiilor lui Israel și Aaron va purta numele fiilor lui Israel, spre pomenire înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi.

28,13 Să faci cuibulețe de aur curat.

28,14 Apoi să faci două lănțișoare tot de aur curat; acestea să le faci, răsucite ca sfoara; și să prinzi lănțișoarele cele răsucite de cuibulețele de la încheietorile efodului, în partea de dinainte.

28,15 Să faci hoșenul judecății, lucrat cu iscusință, la fel cu efodul: din fire de aur, de mătase violetă, stacojie, vișinie și de in răsucit.

28,16 Acesta să fie îndoit, în patru colțuri, lung de o palmă și lat de o palmă.

28,17 Pe el să așezi o înfloritură de pietre scumpe, înșirate în patru rânduri. Un rând de pietre să fie: un sardeon, un topaz și un smarald; acesta e rândul întâi.

28,18 În rândul al doilea: un rubin, un safir și un diamant;

28,19 în rândul al treilea: un opal, o agată și un ametist;

28,20 Și în rândul al patrulea: un hrisolit, un onix și un iaspis. Acestea trebuie să fie așezate după rânduiala lor în cuibulețe de aur.

28,21 Pietrele acestea trebuie să fie în număr de douăsprezece, după numărul numelor celor doisprezece fii ai lui Israel, înșirate pe cele două pietre de pe umeri, după numele lor și după rânduiala în care s au născut ei. Pe fiecare trebuie să sapi, ca pe pecete, câte un nume din numărul celor douăsprezece seminții.

28,22 Apoi să faci pentru hoșen lănțișoare de aur curat, lucrat răsucit, ca sfoara.

28,23 Să mai faci pentru hoșen două verigi de aur și aceste două verigi de aur să le prinzi de cele două colțuri de sus ale hoșenului;

28,24 Să introduci cele două lănțișoare împletite de aur în cele două verigi din cele două colțuri ale hoșenului

28,25 și să prinzi celelalte două capete ale lănțișoarelor de cuibulețele efodului de pe umeri, în partea de dinainte.

28,26 Și să mai faci două verigi de aur și să le prinzi de colțurile de jos ale hoșenului, care cad pe cingătoarea efodului.

28,27 Apoi să mai faci încă două verigi de aur și să le prinzi de cele două margini de jos ale efodului, pe partea de dinainte, deasupra cingătorii efodului

28,28 și să prinzi verigile hoșenului de verigile efodului cu un șnur de mătase

albastră, ca să stea peste cingătoarea efodului și ca hoșenul să nu se miște de pe efod.

28,29 Și va purta Aaron, când va intra în cortul adunării, numele fiilor lui Israel pe hoșenul judecății, la inima sa, spre veșnică pomenire înaintea Domnului.

28,30 În hoșenul judecății să pui Urim și Tumim; și vor fi acestea la inima lui Aaron, când va intra el în cortul adunării să se înfățișeze înaintea Domnului. Astfel va purta Aaron pururea la inima sa judecata fiilor lui Israel, înaintea Domnului.

28,31 Să faci apoi meilul de sub efod tot de mătase vișinie.

28,32 Acesta va avea la mijloc, sus, o deschizătură pentru cap și deschizătura să aibă împrejur un guler țesut ca platoșa, ca să nu se rupă.

28,33 Iar pe la poale îi vei face de jur împrejur ciucuri tot de mătase violetă, stacojie, vișinie și de in răsucit;

28,34 Și printre ciucuri vei pune clopoței de aur de jur împrejur așa: un ciucure și un clopoțel de aur, un ciucure și un clopoțel de aur.

28,35 Și acesta va fi pe Aaron în timpul slujbei, când va intra în cortul sfânt, înaintea Domnului, și când va ieși, ca să se audă sunetul clopoțeilor și să nu moară.

28,36 Să faci după aceea o tăbliță șlefuită, de aur curat, și să sapi pe ea, cum se sapă pe pecete, cuvintele: „Sfințenia Domnului”,

28,37 și s-o prinzi cu șnur de mătase violetă de chidar, așa ca să vină în partea de dinainte a chidarului.

28,38 Aceasta va fi pe fruntea lui Aaron și Aaron va purta pe fruntea sa neajunsurile prinoaselor afierosite de fiii lui Israel și ale tuturor darurilor aduse de ei; ea va fi pururea pe fruntea lui, pentru a atrage bunăvoința Domnului spre ei.

28,39 Hitonul să-l faci de in și tot de in să faci și mitra, iar cingătoarea să o faci brodată cu mătase de felurite culori.

28,40 Să faci de asemenea și fiilor lui Aaron hitoane și cingători; și să le faci și turbane pentru cinste și podoabă.

28,41 Să îmbraci cu acestea pe fratele tău Aaron și împreună cu el și pe fiii lui, să-i ungi, să-i întărești în slujbele lor și să-i sfințești, ca să-Mi fie preoți.

28,42 Să le faci pantaloni de in, de la brâu până sub genunchi, ca să-și acopere goliciunea trupului lor;

28,43 Aaron și fiii lui să se îmbrace când vor intra în cortul adunării sau când se vor apropia de jertfelnic, în sfânta, ca să slujească, pentru a nu-și atrage păcat asupra lor și să moară. Aceasta să fie lege veșnică pentru el și pentru urmașii lui e

29,1 „Iată ce trebuie să săvârșești asupra lor, când îi vei sfinți să-Mi fie preoți: să iei un vițel din cireadă, doi berbeci fără meteahnă,

29,2 pâini nedospite, azime frământate cu untdelemn și turte nedospite, unse cu untdelemn. Acestea să le faci din făină de grâu aleasă.

29,3 Să le pui într-un paner și să le aduci în paner la cortul adunării o dată cu vițelul și cu berbecii.

29,4 Apoi să aduci pe Aaron și pe fiii lui la intrarea cortului adunării și să-i speli cu apă.

29,5 Și luând veșmintele sfinte, să îmbraci pe Aaron, fratele tău, cu hitonul și cu meilul, cu efodul și cu hoșenul, și să-l încingi peste efod;

29,6 Să-i pui pe cap mitra, iar la mitră să prinzi diadema sfințeniei.

29,7 Apoi să iei untdelemn de ungere și să-i torni pe cap și să-l ungi.

29,8 După aceea să aduci și pe fiii lui și să-i îmbraci cu hitoane;

29,9 Să-i încingi cu brâie și să le pui turbanele; și-Mi vor fi preoți în veac. Așa vei sfinți tu pe Aaron și pe fiii lui.

29,10 Să aduci apoi vițelul înaintea cortului adunării și să-și pună Aaron și fiii lui mâinile pe capul vițelului, înaintea Domnului, la ușa cortului adunării.

29,11 Să junghii vițelul înaintea Domnului, la ușa cortului adunării.

29,12 Să iei din sângele vițelului și să pui cu degetul tău pe coarnele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l torni tot la temelia jertfelnicului.

29,13 Apoi să iei toată grăsimea cea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii și grăsimea de pe ei și să le arzi pe jertfelnic.

29,14 Iar carnea vițelului, pielea lui și necurățeniile lui să le arzi cu foc afară din tabără. Căci e jertfă pentru păcat.

29,15 După aceea să iei un berbec și să-și pună Aaron și fiii lui mâinile pe capul berbecului;

29,16 Să junghii berbecul și luând sângele lui, să stropești jertfelnicul de jur împrejur.

29,17 Să tai apoi berbecul în bucăți, să speli cu apă măruntaiele și picioarele și să le pui pe bucăți lângă căpățâna lui.

29,18 Și să arzi berbecul tot pe jertfelnic. Aceasta este ardere de tot Domnului, jertfă Domnului, mireasmă plăcută înaintea Lui.

29,19 Să iei și celălalt berbec, să-și pună Aaron și fiii lui mâinile pe capul berbecului și să-l junghii;

29,20 Să iei din sângele lui și să pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron, pe vârful degetului mare al mâinii drepte, pe vârful degetului mare al piciorului drept și pe vârful urechilor drepte ale fiilor lui și pe vârful degetelor mari ale mâinilor drepte ale lor și pe vârful degetelor mari ale picioarelor drepte ale lor. Și să stropești cu sânge jertfelnicul pe toate părțile.

29,21 Să iei din sângele de pe jertfelnic și din untdelemnul de ungere și să stropești asupra lui Aaron și asupra veșmintelor lui, asupra fiilor lui și asupra veșmintelor fiilor lui, și se va sfinți el și veșmintele lui, fiii lui și veșmintele fiilor lui. Iar celălalt sânge al berbecului să-l torni lângă altar împrejur.

29,22 Apoi să iei din berbec grăsimea și coada lui, grăsimea ce acoperă măruntaiele, seul de pe ficat, amândoi rărunchii și grăsimea de pe ei și șoldul drept; pentru că acesta este berbecul pentru sfințirea în preot;

29,23 Să mai iei o pâine, din cele cu untdelemn, o turtă cu untdelemn și o azimă din panerul ce este pus înaintea Domnului;

29,24 Să le pui toate pe brațele lui Aaron și pe brațele fiilor lui, ca să le aducă, legănându-le, înaintea Domnului.

29,25 Apoi să iei acestea din mâinile lor și să le arzi pe jertfelnic, ardere de tot, spre bună mireasmă înaintea Domnului; aceasta este jertfă Domnului.

29,26 Să iei pieptul berbecului, care este pentru sfințirea lui Aaron, și să-l duci înaintea Domnului legănându-l; aceasta va fi partea ta.

29,27 Să sfințești pieptul legănat și spata legănată, care au fost ridicate înaintea Domnului, din berbecul cel pentru sfințirea lui Aaron și a fiilor lui.

29,28 Și acestea să fie prin lege veșnică pentru Aaron și fiii lui din cele ce aduc fiii

lui Israel, căci acesta e dar ridicat din cele ce vor aduce fiii lui Israel ca jertfă de pace, darul ridicat Domnului.

29,29 Veșmintele sfinte cele pentru Aaron să fie, după el, ale fiilor săi, și să fie unși și sfințiți, îmbrăcați cu ele.

29,30 Marele preot dintre fiii lui, care-i va urma și care va intra în cortul adunării, ca să slujească în locul cel sfânt, se va îmbrăca cu ele șapte zile.

29,31 Să iei apoi berbecul cel pentru sfințire și să fierbi carnea lui în locul cel sfânt;

29,32 Și să mănânce Aaron și fiii lui carnea berbecului acestuia și pâinile cele din paner, la ușa cortului adunării,

29,33 că prin aceasta s-a făcut curățirea lor pentru a fi sfințiți și pentru a li se încredința preoția; nimeni altul să nu mănânce, că sunt sfințite.

29,34 Iar de va rămâne din această carne de sfințire și din pâini pe a doua zi, să arzi rămășițele cu foc și să nu se mănânce, că este lucru sfințit.

29,35 Deci așa să faci cu Aaron și cu fiii lui, după cum ți-am poruncit: Șapte zile să țină sfințirea lor.

29,36 Vițelul cel de jertfă pentru păcat să-l aduci în fiecare zi pentru curățire; jertfa pentru păcat s-o săvârșești pe jertfelnic pentru curățirea lui și să-l ungi pentru sfințirea lui.

29,37 Șapte zile să cureți astfel jertfelnicul și să-l sfințești și va fi jertfelnicul sfințenie mare; tot ce se va atinge de el se va sfinți.

29,38 Iată ce vei aduce tu pe jertfelnic: doi miei de un an fără meteahnă vei aduce în fiecare zi, jertfă necontenită:

29,39 Un miel să-l aduci dimineața și celălalt miel să-l aduci seara.

29,40 A zecea parte dintr-o efă de făină de grâu, frământată cu a patra parte dintr-un hin de untdelemn curat, iar pentru turnare, a patra parte de hin de vin, pentru un miel.

29,41 Al doilea miel să-l aduci seara cu dar de făină, ca și pe cel de dimineață, și cu aceeași turnare de vin; să-l aduci jertfă Domnului întru miros cu bună mireasmă.

29,42 Aceasta va fi jertfă necontenită în neamul vostru, la ușile cortului mărturiei, unde Mă voi arăta pe Mine însumi vouă ca să grăiesc cu tine.

29,43 Acolo Mă voi pogorî Eu însumi la fiii lui Israel și se va sfinți locul acesta de slava Mea.

29,44 Voi sfinți cortul adunării și jertfelnicul; pe Aaron și pe fiii lui de asemenea îi voi sfinți, ca să-Mi fie preoți.

29,45 Și voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și le voi fi Dumnezeu;

29,46 Și vor cunoaște că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul lor, Cel ce i-am scos din pământul Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor și să le fiu Dumnezeu!”

30,1 „Să faci de asemenea un jertfelnic de tămâiere, din lemn de salcâm.

30,2 Dar să-l faci pătrat, lung de un cot și lat de un cot și înalt de doi coli; coarnele lui să fie din el.

30,3 Să îmbraci cu aur curat partea lui de sus, pereții împrejur și coarnele lui; și să-i faci împrejur o cunună de aur împletită.

30,4 Sub cununa lui împletită să-i faci două inele de aur curat și să le pui la două colțuri pe două laturi ale lui. Acestea să fie de băgat pârghiile pentru a-l purta cu ele.

30,5 Pârghiile să i le faci din lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur.

30,6 Jertfelnicul să-l așezi în fața perdelei, care este dinaintea chivotului legii, unde am să Mă arăt Eu ție.

30,7 Pe el Aaron va arde tămâie mirositoare în fiecare dimineață, când pregătește candelele.

30,8 Când va aprinde Aaron seara candelele, iar va arde miresme. Această tămâiere neîntreruptă se va face pururea înaintea Domnului din neam în neam.

30,9 Să nu aduceți pe el nici o ardere de tămâie străină, nici ardere de tot, nici dar de pâine, nici turnare să nu turnați pe el.

30,10 Aaron va săvârși jertfa de curățire peste coarnele lui o dată pe an; cu sânge din jertfa de curățire cea pentru păcat îl va curăți el o dată pe an; în neamul vostru aceasta este mare sfințenie înaintea Domnului”.

30,11 Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis:

30,12 „Când vei face numărătoarea fiilor lui Israel, la cercetarea lor, să dea fiecare Domnului răscumpărare ca să nu vină nici o nenorocire asupra lor în timpul număratului.

30,13 Cel ce intră la numărătoare să dea jumătate de siclu, după siclul sfânt, care are douăzeci de ghere; deci darul Domnului va fi o jumătate de siclu.

30,14 Tot cel ce intră la numărătoare, de la douăzeci de ani în sus, să aducă această dare Domnului.

30,15 Să nu dea bogatul mai mult, nici săracul mai puțin de jumătate de siclu dar Domnului, pentru răscumpărarea sufletului.

30,16 Să iei argintul de răscumpărare de la fiii lui Israel și să-l dai la trebuințele cortului adunării și va fi pentru fiii lui Israel spre pomenire înaintea Domnului, ca să cruțe sufletele voastre”.

30,17 Și iarăși a grăit Domnul cu Moise și a zis:

30,18 „Să faci o baie de aramă, cu postament de aramă, pentru spălat; s-o pui între cortul adunării și jertfelnic și să torni într-însa apă.

30,19 Aaron și fiii lui își vor spăla în ea mâinile și picioarele lor cu apă.

30,20 Când trebuie să intre ei în cortul mărturiei, să se spele cu apă de aceasta, ca să nu moară; și când trebuie să se apropie de jertfelnic, ca să slujească și ca să aducă ardere de tot Domnului, să-și spele mâinile lor și picioarele lor cu apă, ca să nu moară.

30,21 Și va fi aceasta rânduială veșnică pentru el și pentru urmașii lui, din neam în neam”.

30,22 Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis:

30,23 „Să iei din cele mai bune mirodenii: cinci sute sicli de smirnă aleasă; jumătate din aceasta, adică două sute cincizeci sicli de scorțișoară mirositoare; două sute cincizeci sicli trestie mirositoare;

30,24 Cinci sute sicli casie, după siclul sfânt, și untdelemn de măsline un hin,

30,25 și să faci din acestea mir pentru ungerea sfântă, mir alcătuit după meșteșugul făcătorilor de aromate; acesta va fi mirul pentru sfânta ungere.

30,26 Să ungi cu el cortul adunării, chivotul legii și toate lucrurile din cort,

30,27 masa și toate cele de pe ea, sfeșnicul și toate lucrurile lui, jertfelnicul tămâierii,

30,28 jertfelnicul arderii de tot și toate lucrurile lui și baia și postamentul ei.

30,29 Și să le sfințești pe acestea și va fi sfințenie mare; tot ce se va atinge de ele se va sfinți.

30,30 Să ungi de asemenea și pe Aaron și pe fiii lui și să-i sfințești, ca să-Mi fie preoți.

30,31 Iar fiilor lui Israel să le spui: Acesta va fi pentru voi mirul sfintei ungeri, în numele Meu, în neamul vostru.

30,32 Trupurile celorlalți oameni să nu le ungi cu el și după chipul alcătuirii lui să nu vă faceți pentru voi mir la fel. Acesta este lucru sfânt și sfânt trebuie să fie și pentru voi.

30,33 Cine își va face ceva asemănător lui, sau cine se va unge cu el din cei ce nu trebuie să se ungă, acela se va stârpi din poporul său".

30,34 Apoi a zis Domnul către Moise: „Ia-ți mirodenii: stacte, oniha, halvan mirositor și tămâie curată, din toate aceeași măsură,

30,35 și fă din ele, cu ajutorul meșteșugului făcătorilor de aromate, un amestec de tămâiat, cu adaos de sare, curat și sfânt;

30,36 Pisează-l mărunt și-l pune înaintea chivotului legii, în cortul adunării, unde am să Mă arăt ție. Aceasta va fi pentru voi sfințenie mare.

30,37 Tămâie, alcătuită în felul acesta, să nu vă faceți pentru voi: sfințenie să vă fie ea pentru Domnul.

30,38 Cine își va face asemenea amestec, ca să afume cu el, sufletul acela se va stârpi din poporul său".

31,1 După aceea a grăit Domnul cu Moise și a zis:

31,2 „Iată, Eu am rânduit anume pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Or, din seminția lui Iuda,

31,3 și l-am umplut de duh dumnezeiesc, de înțelepciune, de pricepere, de știință și de iscusință la tot lucrul,

31,4 ca să facă lucruri de aur, de argint și de aramă, de mătase violetă, stacojie și vișinie, și de in răsucit,

31,5 să șlefuiască pietre scumpe pentru podoabe și să sape în lemn tot felul de lucruri.

31,6 Și iată, i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, și am pus înțelepciune în mintea oricărui om iscusit, ca să facă toate câte ți-am poruncit:

31,7 Cortul adunării, chivotul legii, capacul cel de deasupra lui și toate lucrurile cortului;

31,8 Masa și toate vasele ei; sfeșnicul cel de aur curat cu toate obiectele lui și jertfelnicul tămâierii;

31,9 Jertfelnicul pentru arderile de tot cu toate obiectele lui; baia și postamentul ei;

31,10 Țesăturile pentru înveliș, veșmintele sfințite pentru Aaron preotul și veșmintele de slujbă pentru fiii lui;

31,11 Mirul pentru ungere și aromatele mirositoare pentru locașul cel sfânt; toate le vor face ei așa, cum ți-am poruncit Eu ție".

31,12 Și a mai vorbit Domnul cu Moise și a zis:

31,13 „Spune fiilor lui Israel așa: Băgați de seamă să păziți zilele Mele de odihnă,

căci acestea sunt semn între Mine și voi din neam în neam, ca să știți că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințește.

31,14 Păziți deci ziua de odihnă, căci ea este sfântă pentru voi. Cel ce o va întina, acela va fi omorât; tot cel ce va face într-însa vreo lucrare, sufletul acela va fi stârpit din poporul Meu;

31,15 Șase zile să lucreze, iar ziua a șaptea este zi de odihnă, închinată Domnului; tot cel ce va munci în ziua odihnei va fi omorât.

31,16 Să păzească deci fiii lui Israel ziua odihnei, prăznuind ziua odihnei din neam în neam, ca un legământ veșnic.

31,17 Acesta este semn veșnic între Mine și fiii lui Israel, pentru că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, iar în ziua a șaptea a încetat și S-a odihnit".

31,18 După ce a încetat Dumnezeu de a grăi cu Moise, pe Muntele Sinai, i-a dat cele două table ale legii, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

32,1 Văzând însă poporul că Moise întârzie a se pogorî din munte, s-a adunat la Aaron și i-a zis: „Scoală și ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat".

32,2 Iar Aaron le-a zis: „Scoateți cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voștri și ale fetelor voastre și-i aduceți la mine".

32,3 Atunci tot poporul a scos cerceii cei de aur din urechile alor săi și i-a adus la Aaron.

32,4 Luându-i din mâinile lor, i-a turnat în tipar și a făcut din ei un vițel turnat și l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis: „Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!

32,5 Văzând aceasta, Aaron a zidit înaintea lui un jertfelnic; și a strigat Aaron și a zis: „Mâine este sărbătoarea Domnului!"

32,6 A doua zi s-au sculat ei de dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de pace; apoi a șezut poporul de a mâncat și a băut și pe urmă s-a sculat și a jucat.

32,7 Atunci a zis Domnul către Moise: „Grăbește de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a răzvrătit.

32,8 Curând s-au abătut de la calea pe care le-am poruncit-o, și-au făcut un vițel turnat și s-au închinat la el, aducându-i jertfe și zicând: „Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!"

32,9 Și a mai zis Domnul către Moise: „Eu Mă uit la poporul acesta și văd că este popor tare de cerbice;

32,10 Lasă-Mă dar acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd și să fac din tine un popor mare!"

32,11 Moise însă a rugat pe Domnul Dumnezeul său și a zis: „Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu putere mare și cu brațul Tău cel înalt,

32,12 ca nu cumva să zică egiptenii: I-a dus la pieire, ca să-i ucidă în munți și să-i șteargă de pe fața pământului. Întoarce-ți iuțimea mâniei Tale, milostivește-Te și nu căuta la răutatea poporului Tău.

32,13 Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine însuți, zicând: Voi înmulți foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului; și tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmașilor voștri și-l vor stăpâni în veci!"

32,14 Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său.

32,15 După aceea Moise, întorcându-se; s-a pogorât din munte, cu cele două table ale legii în mână, scrise pe amândouă părțile lor - pe o parte și pe alta erau scrise.

32,16 Tablele acestea erau lucrul lui Dumnezeu și scrierea era scrierea lui Dumnezeu, săpată pe table.

32,17 Atunci, auzind Iosua glasul poporului răsunând, a zis către Moise: „În tabără se aud strigăte de război”.

32,18 Iar Moise a zis: „Acesta nu este glas de biruitori, nici glas de biruiți; ci eu aud glas de oameni beți”.

32,19 Iar după ce s-a apropiat de tabără, el a văzut vițelul și jocurile și aprinzându-se de mânie, a aruncat din mâinile sale cele două table și le-a sfărâmat sub munte.

32,20 Apoi luând vițelul, pe care-l făcuseră ei, l-a ars în foc, l-a făcut pulbere și presărându-l în apă, a dat-o să o bea fiii lui Israel.

32,21 După aceea a zis către Aaron: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de l-ai vârât într-un păcat așa de mare?”

32,22 Iar Aaron a răspuns lui Moise: „Să nu se aprindă mânia domnului meu! Tu știi pe poporul acesta că e răzvrătitor.

32,23 Căci ei mi-au zis: Fă-ne dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat.

32,24 Atunci eu le-am zis: Cine are aur să-l scoată. Și ei l-au scos și mi l-au dat mie și eu l-am aruncat în foc și a ieșit acest vițel”.

32,25 Moise, văzând că poporul acesta e neînfrânat, căci Aaron îngăduise să ajungă neînfrânat și de râs înaintea dușmanilor lui,

32,26 a stat la intrarea taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” și s-au adunat la el toți fiii lui Levi.

32,27 Iar Moise le-a zis: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Să-și încingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său”.

32,28 Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.

32,29 Căci Moise le zisese fiilor lui Levi: „Afierosiți-vă astăzi mâinile voastre Domnului, fiecare prin fiul său sau prin fratele său, ca să vă trimită El astăzi binecuvântare!”

32,30 Iar a doua zi a zis Moise către popor: „Ați făcut păcat mare; mă voi sui acum la Domnul să văd nu cumva voi șterge păcatul vostru”.

32,31 Și s-a întors Moise la Domnul și a zis: „O, Doamne, poporul acesta a săvârșit păcat mare, făcându-și dumnezeu de aur.

32,32 Rogu-mă acum, de vrei să le ierți păcatul acesta, iartă-i; iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea Ta, în care m-ai scris!”

32,33 Zis-a Domnul către Moise: „Pe acela care a greșit înaintea Mea îl voi șterge din cartea Mea.

32,34 Iar acum mergi și du poporul acesta la locul unde Ți-am zis. Iată îngerul Meu va merge înaintea ta și în ziua cercetării Mele voi pedepsi păcatul lor”.

32,35 Astfel a lovit Domnul poporul, pentru vițelul ce își făcuse, pe care-l turnase Aaron.

33,1 Apoi a zis Domnul către Moise: „Du-te de aici tu și poporul tău, pe care l-ai scos din pământul Egiptului, și suiți-vă în pământul, pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: Urmașilor voștri îl voi da.

33,2 Eu voi trimite înaintea ta pe îngerul Meu și va izgoni pe canaanei, pe amorei, pe hetei, pe ferezei, pe gherghesei, pe hevei și pe iebusei,

33,3 și te voi duce în țara unde curge lapte și miere. Dar Eu nu voi merge în mijlocul vostru, ca să nu vă pierd pe cale, pentru că sunteți popor îndărătnic!

33,4 Auzind însă acest cuvânt grozav, poporul a plâns cu jale și nimeni n-a mai pus pe sine podoabele sale.

33,5 Căci Domnul zisese lui Moise: „Spune fiilor lui Israel: Voi sunteți popor îndărătnic. De voi merge Eu în mijlocul vostru, într-o clipeală vă voi pierde. Dezbrăcați acum de pe voi hainele voastre cele frumoase și podoabele voastre și voi vedea ce voi face cu voi”.

33,6 Atunci fiii lui Israel au dezbrăcat de pe ei podoabele lor și hainele cele frumoase când au plecat de la Muntele Horeb.

33,7 Iar Moise, luându-și cortul, l-a întins afară din tabără, departe de ea, și-l numi cortul adunării; și tot cel ce căuta pe Domnul venea la cortul adunării, care se afla afară din tabără.

33,8 Și când se îndrepta Moise spre cort, tot poporul se scula și sta fiecare la ușa cortului său și se uita după Moise, până ce intra el în cort.

33,9 Iar după ce intra Moise în cort, se pogora un stâlp de nor și se oprea la intrarea cortului și Domnul grăia cu Moise.

33,10 Și vedea tot poporul stâlpul cel de nor, care stătea la ușa cortului, și se scula tot poporul și se închina fiecare din ușa cortului său.

33,11 Domnul însă grăia cu Moise față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul.

33,12 Atunci a zis Moise către Domnul: „Iată, Tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit pe cine ai să trimiți cu mine, deși mi-ai spus: Te cunosc pe nume și ai aflat bunăvoință înaintea ochilor Mei.

33,13 Deci, de am aflat bunăvoință în ochii Tăi, arată-Te să Te văd, ca să cunosc și să aflu bunăvoință în ochii Tăi și că acest neam e poporul Tău”.

33,14 Și a zis Domnul către el: „Eu însumi voi merge înaintea Ta și Te voi duce la odihnă!”

33,15 Zis-a Moise către Domnul: „Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, atunci să nu ne scoți de aici;

33,16 Căci prin ce se va cunoaște cu adevărat că eu și poporul Tău am aflat bunăvoință înaintea Ta? Au nu prin aceea ca Tu să fii însoțitorul nostru? Atunci eu și poporul Tău vom fi cei mai slăviți dintre toate popoarele de pe pământ”.

33,17 Și a zis Domnul către Moise: „Voi face și ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoință înaintea Mea și te cunosc pe tine mai mult decât pe toți”.

33,18 Și Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!”

33,19 Zis-a Domnul către Moise: „Eu voi trece pe dinaintea ta toată slava Mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta și pe cel ce va fi de miluit îl voi milui și cine va fi vrednic de îndurare, de acela Mă voi îndura”.

33,20 Apoi a adăugat: „Fața Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul

fața Mea și să trăiască”.

33,21 Și iarăși a zis Domnul: „Iată aici la Mine un loc, șezi pe stânca aceasta;

33,22 Când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii și voi pune mâna Mea peste tine până voi trece;

33,23 Iar când voi ridica mâna Mea, tu vei vedea spatele Meu, iar fața Mea nu o vei vedea!”

34,1 Zis-a Domnul către Moise: „Cioplește două table de piatră, ca cele dintâi, și suie-te la Mine în munte și voi scrie pe aceste table cuvintele care au fost scrise pe tablele cele dintâi, pe care le-ai sfărâmat.

34,2 Să fii gata dis-de-dimineață și dimineață să te sui în Muntele Sinai și să stai înaintea Mea acolo pe vârful muntelui.

34,3 Dar nimeni să nu se suie cu tine, nici să se arate în tot muntele: nici oi, nici vite mari să nu pască împrejurul acestui munte”.

34,4 Deci a cioplit Moise două table de piatră, asemenea cu cele dintâi, și sculându-se dis-de-dimineață, a luat Moise în mâini cele două table de piatră și s-a suit în Muntele Sinai, cum îi poruncise Domnul.

34,5 Atunci S-a pogorât Domnul în nor, a stat acolo și a rostit numele lui Iahve.

34,6 Și Domnul, trecând pe dinaintea lui, a zis: „Iahve, Iahve, Dumnezeu, iubitor da oameni, milostiv, îndelung-răbdător, plin de îndurare și de dreptate,

34,7 care păzește adevărul și arată milă la mii de neamuri; Care iartă vina și răzvrătirea și păcatul, dar nu lasă nepedepsit pe cel ce păcătuiește; Care pentru păcatele părinților pedepsește pe copii și pe copiii copiilor până la al treilea și al patrulea neam!”

34,8 Atunci a căzut Moise îndată la pământ și s-a închinat lui Dumnezeu,

34,9 zicând: „De am aflat bunăvoință în ochii Tăi, Stăpâne, să meargă Stăpânul în mijlocul nostru, căci poporul acesta e îndărătnic; dar, iartă nelegiuirile noastre și păcatele și ne fă moștenirea Ta!”

34,10 Domnul însă a zis către Moise: „Iată, Eu închei legământ înaintea a tot poporul tău: Voi face lucruri slăvite, cum n-au fost în tot pământul și la toate popoarele; și tot poporul în mijlocul căruia te vei afla tu, va vedea lucrurile Domnului, căci înfricoșător va fi ceea ce voi face pentru tine.

34,11 Păstrează ceea ce îți poruncesc Eu acum: Iată Eu voi izgoni de la fața ta pe amorei, pe canaanei, pe hetei, pe ferezei, pe hevei, pe gherghesei și pe iebusei.

34,12 Ferește-te să intri în legătură cu locuitorii țării aceleia, în care ai să intri, ca să nu fie ei o cursă între voi.

34,13 Jertfelnicele lor să le stricați, stâlpii lor să-i sfărâmați; să tăiați dumbrăvile lor cele sfințite și dumnezeii lor cei ciopliți să-i ardeți în foc,

34,14 căci tu nu trebuie să te închini la alt dumnezeu, fără numai Domnului Dumnezeu, pentru că numele Lui este „Zelosul”; Dumnezeu este zelos.

34,15 Nu cumva să intri în legătură cu locuitorii țării aceleia, pentru că ei, urmând după dumnezeii lor și aducând jertfe dumnezeilor lor, te vor pofti și pe tine să guști din jertfa lor.

34,16 Și vei lua fetele lor soții pentru fiii tăi și fetele tale le vei mărita după feciorii lor; și vor merge fetele tale după dumnezeii lor și fiii tăi vor merge după dumnezeii lor.

34,17 Să nu-ți faci dumnezei turnați.

34,18 Sărbătoarea azimelor să o păzești: șapte zile, cum ți-am poruncit Eu, să mănânci azime, la vremea rânduită în luna Aviv, căci în luna Aviv ai ieșit tu din Egipt.

34,19 Tot întâiul născut de parte bărbătească este al Meu; asemenea și tot întâiul născut al vacii și tot întâiul născut al oii.

34,20 Iar întâiul născut al asinei să-l răscumperi cu un miel, iar de nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Toți întâii născuți din fiii tăi să-i răscumperi și nimeni să nu se înfățișeze înaintea Mea cu mâna goală.

34,21 Șase zile lucrează, iar în ziua a șaptea să te odihnești; chiar în vremea semănatului și a secerișului să te odihnești.

34,22 Să ții și sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea pârgei, la secerișul grâului, și sărbătoarea strângerii roadelor, la sfârșitul toamnei.

34,23 De trei ori pe an să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel toți cei de parte bărbătească ai tăi,

34,24 căci când voi goni popoarele de la fața ta și voi lărgi hotarele tale, nimeni nu va pofti ogorul tău, de te vei sui să te înfățișezi înaintea Domnului Dumnezeului tău de trei ori pe an.

34,25 Să nu torni sângele jertfei Mele pe pâine dospită și jertfa de la sărbătoarea Paștilor să nu rămână până a doua zi.

34,26 Cele dintâi roade ale țarinii tale să le aduci în casa Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale”.

34,27 Și a mai zis Domnul către Moise: „Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe cuvintele acestea închei Eu legământ cu tine și cu Israel!”

34,28 Moise a stat acolo la Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și nici pâine n-a mâncat, nici apă n-a băut. Și a scris Moise pe table cuvintele legământului: cele zece porunci.

34,29 Iar când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu știa că fața sa strălucea, pentru că grăise Dumnezeu cu el.

34,30 Deci Aaron și toți fiii lui Israel, văzând pe Moise că are fața strălucitoare, s-au temut să se apropie de el.

34,31 Atunci i-a chemat Moise și au venit la el Aaron și toate căpeteniile obștei și Moise a grăit cu ei.

34,32 După aceasta s-au apropiat de el toți fiii lui Israel și el le-a poruncit tot ce-i grăise Domnul în Muntele Sinai.

34,33 Iar după ce a încetat de a grăi cu ei, Moise și-a acoperit fața cu un văl.

34,34 Când însă intra el înaintea Domnului, ca să vorbească cu El, atunci își ridica vălul până când ieșea; iar la ieșire spunea fiilor lui Israel cele ce i se porunciseră de către Domnul.

34,35 Și vedeau fiii lui Israel că fata lui Moise strălucea și Moise își punea iar vălul peste fața sa, până când intra din nou să vorbească cu Domnul.

35,1 Atunci a adunat Moise toată obștea fiilor lui Israel și le-a zis: „Iată ce a poruncit Domnul să faceți:

35,2 șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea să fie sfântă pentru voi, zi de odihnă, odihna Domnului; tot cel ce va lucra în ziua aceea va fi omorât.

35,3 În ziua odihnei să nu faceți foc în toate locașurile voastre. Eu sunt Domnul!”

35,4 Apoi a grăit Moise la toată obștea fiilor lui Israel și a zis: „Iată ce a mai

poruncit Domnul să vă spun:

35,5 Aduceți din ale voastre, daruri Domnului; fiecare să aducă Domnului daruri cât îl lasă inima: aur, argint și aramă;

35,6 Mătase violetă, stacojie și vișinie, vison răsucit și păr de capră;

35,7 Piei de berbec vopsite roșu, piei de vițel de mare și lemn de salcâm;

35,8 Untdelemn pentru sfeșnic și aromate pentru mirul de uns și pentru făcut miresme de tămâie,

35,9 piatră de sardiu, pietre pentru prins la efod și la hoșen.

35,10 Tot cel cu minte înțeleaptă dintre voi să vină și să facă toate câte a poruncit Domnul:

35,11 Cortul și acoperămintele lui, acoperișul lui cel de deasupra, verigile și scândurile lui, pârghiile, stâlpii și postamentele lor;

35,12 Chivotul legii și pârghiile lui, capacul lui și perdeaua despărțitoare, pietre de smarald, tămâie și mir de ungere;

35,13 Masa cu pârghiile și toate uneltele ei și pâinile pentru punerea înainte,

35,14 sfeșnicul pentru luminat cu toate obiectele lui, candelele lui și untdelemnul de ars;

35,15 Jertfelnicul tămâierii și pârghiile lui și miresme pentru tămâiere,

35,16 jertfelnicul pentru arderile de tot, împletitura de sârmă pentru el, pârghiile lui și toate cele de trebuință pentru el; baia și postamentul ei,

35,17 perdelele curții, stâlpul ei cu postamentele lor și perdeaua de la intrarea în curte,

35,18 țărușii cortului; țărușii curții și frânghiile lor,

35,19 veșmintele sfinte pentru făcut slujba în locașul sfânt; veșminte sfinte pentru Aaron preotul și veșminte pentru fiii lui, pentru slujba preoției”.

35,20 După aceea, plecând toată obștea fiilor lui Israel de la Moise,

35,21 a adus fiecare cât l-a lăsat inima sa și cât l-a îndemnat cugetul să aducă dar Domnului, pentru facerea cortului adunării și a tuturor lucrurilor lui și pentru toate veșmintele sfinte.

35,22 Și veneau bărbații cu femeile și fiecare, după cum îl lăsa inima, aducea verigi, cercei, inele, brățări și tot felul de lucruri de aur; cum voia fiecare să aducă Domnului daruri de aur.

35,23 Fiecare din cei ce aveau mătase violetă, stacojie și vișinie, in și păr de capră, piei de berbec vopsite roșu și vânăt, le aducea.

35,24 Fiecare din cei ce puteau să aducă în dar argint sau aramă, aducea din acestea Domnului; și fiecare din cei ce aveau lemn de salcâm, aducea pentru toate cele de trebuință;

35,25 Toate femeile cu minte iscusită torceau cu mâinile lor și aduceau tort, mătase violetă, stacojie și vișinie și in.

35,26 Toate femeile, pe care le trăgea inima și știau să toarcă, torceau păr de capră;

35,27 Iar căpeteniile aduceau pietre de smarald și pietre scumpe de pus la efod și la hoșen,

35,28 precum și miresme, untdelemn pentru candelabru, mir de ungere și miresme de tămâiere.

35,29 Deci tot bărbatul și femeia din fiii lui Israel, pe care i-a tras inima să aducă

pentru toate lucrurile ce poruncise Domnul prin Moise să se facă, au adus dar de bună voie Domnului.

35,30 Apoi a zis Moise către fiii lui Israel: „Iată Domnul a chemat anume pe Beţaleel, fiul lui Uri al lui Or, din seminţia lui Iuda,

35,31 şi l-a umplut de duhul dumnezeiesc al înţelepciunii, al priceperii, al ştiinţei şi a toată iscusinţa,

35,32 ca să lucreze ţesături iscusite, să facă lucruri de aur, de argint şi de aramă;

35,33 Să cioplească pietrele scumpe pentru încrustat, să sape în lemn şi să facă tot felul de lucruri iscusite.

35,34 Şi priceperea de a învăţa pe alţii a pus-o în inima lui, în a lui şi a lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan.

35,35 A umplut inima acestora de înţelepciune, ca să facă pentru locaşul sfânt orice lucru de săpător şi de ţesător iscusit, de cusător pe pânză de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in, şi de ţesător în stare de a face orice lucru şi a născoci ţesături iscusite”.

36,1 Şi Beţaleel, Oholiab şi toţi cei cu minte iscusită, cărora Domnul le dăduse înţelepciune şi pricepere, ca să ştie să facă tot felul de lucruri trebuitoare la locaşul cel sfânt, vor trebui să facă după cum poruncise Domnul.

36,2 Iar Moise a chemat pe Beţaleel, pe Oholiab şi pe toţi cei cu minte iscusită, cărora le dăduse Domnul iscusinţă şi pe toţi cei ce-i trăgea inima să vină la lucru de bună voie, ca să ajute la acestea.

36,3 Şi au luat ei de la Moise toate prinoasele, pe care le aduseseră fiii lui Israel pentru toate cele trebuincioase locaşului sfânt, ca să le lucreze. Atunci tot se mai aduceau încă la el daruri de bună voie în fiecare dimineaţă.

36,4 Deci toţi cei cu minte iscusită, care împlineau tot felul de lucrări la locaşul sfânt, au venit fiecare, de la lucru cu care se îndeletnicea,

36,5 şi ei au spus lui Moise, zicând: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru lucrurile ce a poruncit Domnul să se facă”.

36,6 Atunci a poruncit Moise şi s-a strigat în tabără, că nici bărbat, nici femeie să nu mai facă nimic pentru dăruit la locaşul sfânt. Şi a încetat poporul de a mai aduce.

36,7 Căci material adunat era destul pentru toate lucrurile ce trebuiau făcute, ba mai şi prisosea.

36,8 Atunci toţi cei cu minte iscusită, care se îndeletniceau cu facerea locaşului sfânt, au făcut pentru cort zece covoare de in răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie; şi în ţesătura lor au făcut chipuri de heruvimi, alese cu iscusinţă.

36,9 Lungimea unui covor era de douăzeci şi opt de coţi şi lăţimea unui covor era de patru coţi. Toate covoarele aveau aceeaşi măsură.

36,10 Cinci covoare au fost prinse unul de altul şi celelalte cinci iar au fost prinse unul de altul; şi aşa s-au făcut două jumătăţi de acoperiş.

36,11 Apoi au făcut cheutori de mătase violetă pe marginea covorului din marginea jumătăţii întâi de acoperiş, unde trebuia unită cu jumătatea a doua; de asemenea au făcut şi pe marginea jumătăţii a doua, unde aceasta trebuia unită cu cea dintâi;

36,12 Cincizeci de cheutori au făcut la o jumătate de acoperământ şi cincizeci de cheutori au făcut la cealaltă şi cheutorile acestea erau unele în dreptul altora.

36,13 După aceea au făcut cincizeci de copci de aur şi cu copcile acestea au unit cele două jumătăţi de acoperiş una cu alta şi s-a făcut un acoperiş întreg al cortului.

36,14 Apoi au făcut covoare de păr de capră pentru acoperit cortul peste cele de mai sus. Unsprezece covoare de acestea au făcut.

36,15 Lungimea unui covor era de treizeci de coti, iar lățimea de patru coti; și cele unsprezece covoare aveau toate aceeași măsură.

36,16 Și au unit cinci covoare la un loc și pe celelalte șase covoare iar le-au unit la un loc.

36,17 Apoi au făcut cincizeci de cheutori pe marginea covorului celui din marginea unei jumătăți, unde aceasta trebuia să se unească cu cealaltă jumătate, iar cincizeci de cheutori le-au făcut pe marginea covorului din marginea celeilalte jumătăți, care trebuia să se unească cu cea dintâi.

36,18 Și au făcut cincizeci de copci de aramă ca să unească covoarele spre a se face un singur acoperiș de cort.

36,19 Apoi au mai făcut pentru cort un acoperiș de piei de berbec vopsite în roșu și un acoperiș, pe deasupra, de piei vinete.

36,20 După aceea au făcut pentru cort scânduri din lemn de salcâm de pus în picioare.

36,21 Fiecare scândură era lungă de zece coți și lată de un cot și jumătate.

36,22 Fiecare scândură avea două cepuri, așezate unul în dreptul celuilalt.

36,23 Așa au făcut toate scândurile cortului și anume: douăzeci de scânduri pentru latura de miazăzi;

36,24 Și sub aceste douăzeci de scânduri au făcut patruzeci de postamente de argint, câte două postamente la fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei.

36,25 Pentru latura a doua, dinspre miazănoapte, au făcut alte douăzeci de scânduri

36,26 și patruzeci de postamente de argint, câte două postamente de fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei;

36,27 Iar pentru partea dindărăt a cortului, dinspre asfințit, au făcut șase scânduri.

36,28 Au mai făcut două scânduri pentru unghiurile de la fundul cortului.

36,29 Acestea erau prinse jos și sus prin câte un inel.

36,30 Și așa, cu cele două scânduri de la cele două colțuri erau la partea dindărăt a cortului opt scânduri, iar postamente de argint șaisprezece, câte două postamente sub fiecare scândură.

36,31 Apoi au făcut cinci pârghii din lemn de salcâm pentru scândurile de pe o latură a cortului,

36,32 și cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură;

36,33 Iar pârghia din mijloc au făcut-o așa, ca să treacă prin scânduri, de la un capăt la celălalt al peretelui.

36,34 Scândurile le-au îmbrăcat cu aur; inelele, prin care se vârau pârghiile, le-au făcut de aur și tot cu aur au îmbrăcat și pârghiile.

36,35 După aceea au făcut o perdea de mătase violetă, stacojie și vișinie și de in răsucit și pe ea au făcut chipuri de heruvimi cu iscusință alese, ca să o pună între sfânta și sfânta sfintelor.

36,36 Pentru ea au făcut patru stâlpi, din lemn de salcâm, i-au îmbrăcat cu aur, le-au făcut cârlige de aur și sub ei au turnat patru postamente de argint.

36,37 Apoi la ușa cortului au făcut o perdea de mătase violetă, stacojie și vișinie și de in răsucit, cu alesături.

36,38 Pentru ea au făcut cinci stâlpi cu cârligele lor și i-au îmbrăcat cu aur, turnând pentru ei cinci postamente de aramă.

37,1 După aceea Bețaleel a făcut chivotul din lemn de salcâm, lung de doi coți și jumătate, larg de un cot și jumătate și înalt tot de un cot și jumătate;

37,2 L-a îmbrăcat cu aur curat pe dinăuntru și pe din afară, iar împrejur i-a făcut o cunună de aur.

37,3 A turnat pentru el patru inele de aur, pentru cele patru colțuri de jos ale lui: două inele pe o latură și două inele pe cealaltă latură.

37,4 A făcut două pârghii de lemn de salcâm, le-a îmbrăcat cu aur,

37,5 și le-a vârât prin inelele de pe laturile chivotului, ca să poarte chivotul cu ele.

37,6 A făcut apoi capacul chivotului de aur curat: lung de doi coți și jumătate și lat de un cot și jumătate.

37,7 A făcut de asemenea doi heruvimi de aur, lucrați din ciocan, pentru cele două capete ale capacului,

37,8 și i-a așezat unul la un capăt și altul la celălalt capăt al capacului. Heruvimii aceștia erau făcuți ca ieșind din capac la cele două capete ale lui.

37,9 Cei doi heruvimi își întindeau aripile unul spre altul, umbrind capacul, iar fețele lor erau îndreptate una către alta, privind spre capac.

37,10 A făcut apoi masa din lemn de salcâm, lungă de doi coți, lată de un cot și înaltă de un cot și jumătate.

37,11 A îmbrăcat-o cu aur curat și împrejur i-a făcut o cunună de aur.

37,12 I-a făcut de asemenea un pervaz împrejur înalt de o palmă, iar împrejurul pervazului a făcut cunună împletită de aur.

37,13 A turnat pentru ea patru inele de aur și a prins aceste inele în cele patru colțuri de la cele patru picioare ale ei.

37,14 Inelele erau prinse de pervaz și prin ele se petreceau două pârghii pentru purtat masa.

37,15 Pârghiile de purtat masa le-a făcut din lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aur.

37,16 A făcut vase trebuitoare pentru masă: talere, cădelnițe, linguri și cupe pentru turnat, toate de aur curat.

37,17 După aceea a făcut un sfeșnic de aur curat și sfeșnicul acesta l-a lucrat din ciocan. Fusul lui, brațele lui, cupele lui, nodurile lui și florile lui erau toate dintr-o bucată.

37,18 Din laturile lui ieșeau șase brațe: trei brațe ale sfeșnicului ieșeau dintr-o latură a lui și trei brațe ale sfeșnicului ieșeau din cealaltă latură a lui;

37,19 Un braț avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor; alt braț avea trei cupe tot în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor; așa aveau toate cele șase brațe, care ieșeau din laturile sfeșnicului.

37,20 Iar pe fusul sfeșnicului erau patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor.

37,21 Cele șase brațe, care ieșeau din el, aveau: un nod sub primele două brațe, un nod sub alte două brațe și un nod sub ultimele două brațe.

37,22 Nodurile și ramurile de pe ele erau una cu fusul. Sfeșnicul întreg era lucrat din ciocan, dintr-o singură bucată de aur curat.

37,23 Apoi i-a făcut șapte candele, mucări și tăvițe de aur curat.

37,24 Dintr-un talant de aur curat au făcut sfeșnicul cu toate cele necesare lui.

37,25 A făcut apoi jertfelnicul tămâierii, din lemn de salcâm, lung de un cot, lat de un cot, adică pătrat și înalt de doi coți; coarnele lui erau din el;

37,26 Și l-a îmbrăcat cu aur curat pe deasupra, pe laturile lui de jur împrejur și pe coarnele lui, iar împrejur i-a făcut cunună de aur.

37,27 Sub pervazul lui, la două din colțurile lui, a prins două inele de aur, și le-a prins de o parte și de alta a lui, ca să se petreacă prin ele pârghiile de purtat.

37,28 Pârghiile le-au făcut din lemn de salcâm și le-au îmbrăcat cu aur.

37,29 A făcut de asemenea mir pentru sfânta ungere și tămâie mirositoare, curate și cu iscusință alcătuite de pregătitorii de aromate.

38,1 După aceea a făcut jertfelnicul pentru arderile de tot, din lemn de salcâm, lung de cinci coți, lat de cinci coți, adică cu fața pătrată și înalt de trei coți.

38,2 I-a făcut patru coarne, ce ieșeau din el, în cele patru colțuri ale lui, și l-a îmbrăcat cu aramă.

38,3 A făcut apoi toate lucrurile trebuitoare jertfelnicului: oale, lopățele, cupe, furculițe și vase pentru cărbuni; toate obiectele acestea le-a făcut din aramă.

38,4 A mai făcut pentru jertfelnic o cămașă, un fel de împletitură de aramă, care îmbrăca partea lui de jos până la jumătatea lui.

38,5 A turnat apoi patru verigi de aramă pentru cele patru colțuri ale împletiturii celei de aramă, pentru petrecut prin ele pârghiile de purtat;

38,6 Iar pârghiile le-au făcut din lemn de salcâm și le-a îmbrăcat cu aramă.

38,7 Pârghiile se petreceau prin inelele din laturile jertfelnicului, ca să poată fi purtat cu ajutorul lor. Jertfelnicul l-a făcut din scânduri, gol înăuntru.

38,8 A făcut apoi baia de aramă și postamentul ei tot de aramă, cu chipuri iscusit lucrate care împodobeau intrarea cortului adunării.

38,9 După aceea a făcut curtea. Spre miazăzi curtea avea perdele de in răsucit, lungi de o sută de coti,

38,10 și la ele douăzeci de stâlpi cu douăzeci de postamente de aramă sub ei și cu cârligele și legătorile lor de argint;

38,11 Pe latura de miazănoapte a făcut perdele lungi de o sută de coți și la ele douăzeci de stâlpi, cu douăzeci de postamente de aramă sub ei, cu cârligele și legătorile lor de argint.

38,12 În partea dinspre asfințit a făcut perdele lungi de cincizeci de coți și pentru ele zece stâlpi, cu zece postamente de aramă și cu cârligele și legăturile lor de argint;

38,13 Iar în partea de dinainte, dinspre răsărit, a făcut perdele lungi de cincizeci de coți,

38,14 și anume: de o parte a porții curții cincisprezece coți de perdele și la ele trei stâlpi cu trei postamente de aramă;

38,15 De cealaltă parte a porții curții cincisprezece coți de perdele și la ele trei stâlpi cu trei postamente de aramă.

38,16 Toate perdelele pe toate laturile curții erau de in răsucit.

38,17 Iar stâlpii aveau postamentele de aramă, cârligele și legătorile lor de argint, vârfurile îmbrăcate în argint și toți erau uniți între ei prin legători de argint.

38,18 Iar perdeaua pentru poarta curții a făcut-o din lână violetă, stacojie și vișinie și din in răsucit, cu alesături, lungă de douăzeci de coți și înaltă de cinci coți, pe

toată întinderea, ca și perdelele curții.

38,19 Pentru ea a făcut patru stâlpi cu patru postamente de aramă sub ei, cu cârligele și legătorile de argint și cu vârfurile îmbrăcate în argint.

38,20 Toți țărușii împrejurul cortului și curții erau de aramă.

38,21 Iată acum și socoteala lucrurilor ce s-au întrebuințat la cortul adunării, care s-a făcut după porunca lui Moise, prin leviți, sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron.

38,22 Toate însă, câte a poruncit Domnul lui Moise, s-au lucrat de Bețaleel, fiul lui Uri al lui Or, din seminția lui Iuda,

38,23 ajutat de Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, săpător în piatră și țesător iscusit și cusător pe pânze de in și de mătase violetă, stacojie și vișinie.

38,24 Tot aurul întrebuințat la cort și la toate lucrurile lui a fost douăzeci și nouă de talanți și șapte sute treizeci sicli de aur, ce s-au adus în dar, socotit după siclul sfânt.

38,25 Iar argintul, ce s-a adus dar de la cei numărați ai obștei, a fost o sută de talanți și o mie șapte sute șaptezeci și cinci de sicli, socotit după siclul sfânt.

38,26 Argintul acesta s-a luat de la șase sute trei mii cinci sute cincizeci de oameni, în vârstă de la douăzeci de ani în sus, trecuți prin numărătoare, câte o jumătate de siclu de cap, socotit după siclul sfânt.

38,27 O sută de talanți de argint s-au întrebuințat la turnarea postamentelor scândurilor cortului și a postamentelor stâlpilor perdelelor lui: o sută de postamente din o sută de talanți, câte un talant la postament;

38,28 Iar din o mie șapte sute șaptezeci și cinci de sicli au făcut cârligele de la stâlpii curții, au îmbrăcat vârfurile lor și au făcut pentru ei legători.

38,29 Aramă, adusă în dar, a fost: trei sute șaptezeci de talanți și două mii patru sute de sicli.

38,30 Din ea au făcut postamente pentru stâlpii de la intrarea cortului adunării, jertfelnicul cel de aramă, cămașa de aramă a lui și toate uneltele jertfelnicului;

38,31 Postamentele pentru toți stâlpii curții, postamentele pentru stâlpii de la intrarea curții, toți țărușii cortului și toți țărușii dimprejurul curții.

39,1 Iar din mătase violetă, stacojie și vișinie au făcut veșminte de slujbă, pentru slujit în locașul sfânt, și au mai făcut veșminte sfinte pentru Aaron, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,2 Au făcut efodul din fire de aur, din mătase violetă, stacojie și vișinie și din in răsucit.

39,3 Și anume: au desfăcut aurul în foi și au tăiat fire, pe care le-au țesut cu iscusință printre firele de mătase violetă, stacojie și vișinie și de in răsucit, lucru iscusit.

39,4 I-au făcut încheietori de încheiat pe umeri și au unit amândouă părțile lui.

39,5 Brâul efodului, care vine peste el, la fel cu el, l-au făcut din fire de aur, din mătase violetă, stacojie și vișinie și din in răsucit, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,6 Au lucrat apoi două pietre de smarald, așezându-le în cuibulețe de aur și săpând pe ele numele fiilor lui Israel, cum se sapă pe pecete,

39,7 și le-au pus la încheieturile efodului, pe umeri, întru pomenirea fiilor lui Israel, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,8 Au făcut apoi hoșenul, lucrare iscusită, la fel cu efodul, din fire de aur și din

mătase violetă, stacojie și vișinie și din in răsucit.

39,9 Hoșenul l-au făcut dublu, în patru colțuri, lung de o palmă și lat de o palmă.

39,10 Și au pus pe el pietre scumpe, așezate în patru rânduri: într-un rând un sardeon, un topaz și un smarald - rândul întâi;

39,11 în rândul al doilea: un rubin, un safir și un diamant;

39,12 în rândul al treilea: un opal, o agată și un ametist;

39,13 și în rândul al patrulea: un hrisolit, un onix și un iaspis. Ele erau așezate în cuibulețe de aur.

39,14 Pietrele acestea erau în număr de douăsprezece, după numărul fiilor lui Israel, și pe fiecare din ele era săpat, ca pe pecete, câte un nume, din cele ale celor douăsprezece seminții.

39,15 La hoșen au făcut apoi lănțișoare groase de aur curat și lucrate răsucit, ca sfoara;

39,16 Au mai făcut două rozete și două verigi de aur și au prins cele două verigi de cele două colțuri de sus ale hoșenului;

39,17 Și au agățat două capete ale lănțișoarelor de cele două verigi din colțurile hoșenului,

39,18 iar celelalte două capete ale celor două lănțișoare le-au agățat de cele două rozete și le-au prins pe acestea de încheieturile efodului, pe fața acestuia.

39,19 După aceea au mai făcut încă două verigi de aur și le-au prins de celelalte două colțuri ale hoșenului pe cealaltă parte dinspre efod;

39,20 Și au mai făcut și alte două verigi de aur și le-au prins de cele două încheieturi ale efodului, dedesubt, pe fața lui, unde se unesc, mai sus de încingătoarea efodului.

39,21 Și au legat hoșenul cu verigile lui de verigile efodului cu un șnur de mătase violetă, ca să stea deasupra încingătorii efodului și ca să nu cadă hoșenul de pe efod, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,22 Iar meilul care vine sub efod, l-au făcut din purpură țesută violet.

39,23 Acesta avea în partea de sus o deschizătură și împrejurul acestei deschizături avea un guler, țesut ca o platoșă, ca să nu se rupă.

39,24 Meilului i-au făcut pe la poale ciucuri de mătase violetă, stacojie și vișinie și de in răsucit;

39,25 I-au mai făcut și clopoței de aur curat și au pus clopoței printre ciucurii de la poalele meilului de jur împrejur;

39,26 Și i-au așezat pe la poalele meilului de slujbă așa: un clopoțel și un ciucure, un clopoțel și un ciucure, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,27 Au făcut apoi pentru Aaron și pentru fiii lui hitoane țesute din în,

39,28 chidare de in, turbane tot de in și pantaloni de in răsucit;

39,29 Și cingătoare din in răsucit și de mătase violetă, stacojie și vișinie, țesută cu alesături, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,30 După aceea au făcut o tăbliță de aur curat, diadema sfințeniei, și au săpat pe ea, ca pe pecete, cuvintele: „Sfințenia Domnului”.

39,31 Și au prins de ea un șnur de mătase violetă, ca s-o lege peste chidar, cum poruncise Domnul lui Moise.

39,32 Așa s-au sfârșit toate lucrările de la cortul adunării. Și au făcut fiii lui Israel

toate; cum poruncise Domnul lui Moise așa au făcut.

39,33 Apoi au adus la Moise: cortul, acoperămintele și toate cele de trebuință ale lui, cârligele lui, scândurile lui, pârghiile lui, stâlpii lui și postamentele lui;

39,34 Acoperișurile cele cu piei roșii de berbec și acoperișurile cele de piei vinete și perdeaua din mijloc;

39,35 Chivotul legii, capacul lui și pârghiile;

39,36 Masa cu toate cele de trebuință pentru ea și pâinile de pus înainte;

39,37 Sfeșnicul cel de aur curat, candelele lui, candele puse în el la locul lor, și toate cele trebuincioase pentru el și untdelemn de ars;

39,38 Jertfelnicul cel de aur, mirul pentru ungere, miresme pentru tămâiere și perdeaua de la intrarea cortului;

39,39 Jertfelnicul cel de aramă, cămașa lui cea de aramă, pârghiile lui și toate cele trebuitoare pentru el, baia și postamentul ei;

39,40 Perdelele curții, stâlpii ei și postamentele lor, perdelele de la intrarea curții, frânghiile, țărușii și toate lucrurile trebuitoare la slujbă în cortul adunării;

39,41 Veșmintele de slujit în cort, veșmintele sfinte ale preotului Aaron și veșmintele de slujbă pentru fiii lui.

39,42 Toate aceste lucruri le făcuseră fiii lui Israel așa cum poruncise Domnul lui Moise.

39,43 Și privi Moise toată lucrarea și iată ei o făcuseră așa cum poruncise Domnul și Moise i-a binecuvântat.

40,1 Apoi iarăși a grăit Domnul cu Moise și a zis:

40,2 „În ziua întâi a lunii întâi, să așezi cortul adunării.

40,3 Și să pui într-însul chivotul legii și dinaintea chivotului să atârni perdeaua;

40,4 Apoi să aduci înăuntru masa și să așezi pe ea toate lucrurile ei; și sfeșnicul să-l duci înăuntru și să aprinzi într-însul candelele lui.

40,5 Să așezi jertfelnicul cel de aur pentru tămâiere înaintea chivotului legii și să atârni perdeaua la intrare în cortul adunării.

40,6 Apoi să așezi jertfelnicul arderilor de tot înaintea intrării în cortul adunării.

40,7 Iar între cortul adunării și jertfelnic să așezi baia și să torni în ea apă;

40,8 Și împrejurul cortului să așezi împrejmuirea curții și la intrarea curții să atârni perdeaua.

40,9 După aceea să iei mir de ungere și să ungi cortul și toate cele din el și să-l sfințești pe el și toate lucrurile lui și va fi sfânt;

40,10 Să ungi jertfelnicul arderilor de tot și toate lucrurile lui și să sfințești jertfelnicul și va fi sfințenie mare;

40,11 Să ungi apoi baia și postamentul ei și să o sfințești.

40,12 Apoi să aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului adunării și să-i speli cu apă;

40,13 Să îmbraci pe Aaron în sfintele veșminte și să-l ungi și să-l sfințești, ca să-mi fie preot.

40,14 Să aduci și pe fiii lui, să-i îmbraci cu hitoane,

40,15 și să-i ungi, cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi fie preoți, și această ungere îi va sfinți preoți pentru totdeauna în neamul lor!”

40,16 Și a făcut Moise tot; cum i-a poruncit Domnul așa a făcut:

40,17 în luna întâi a anului al doilea de la ieșirea lor din Egipt, în ziua întâi a lunii a fost așezat cortul.

40,18 Și a așezat Moise cortul, a pus postamentele lui, scândurile lui, pârghiile lui și stâlpii lui;

40,19 A întins deasupra cortului acoperămintele și peste aceste acoperăminte a pus acoperișul, cum poruncise Domnul lui Moise.

40,20 Apoi a luat și a pus legea în chivot, a petrecut pârghiile prin inelele chivotului și a pus deasupra, la chivot, capacul;

40,21 A dus apoi chivotul în cort, a atârnat perdeaua și a închis chivotul legii, precum poruncise Domnul lui Moise.

40,22 După aceea a pus masa în cortul adunării, în partea de miazănoapte a cortului, în afară de perdea,

40,23 și a așezat pe ea pâinile punerii înaintea Domnului, cum poruncise Dumnezeu lui Moise.

40,24 Sfeșnicul l-a așezat în cortul adunării, în fața mesei, în partea de miazăzi a cortului,

40,25 și a aprins candelele lui înaintea Domnului, precum poruncise Domnul lui Moise.

40,26 A așezat jertfelnicul cel de aur în cortul adunării, înaintea perdelei,

40,27 și a aprins pe el tămâie mirositoare, cum poruncise Domnul lui Moise;

40,28 A atârnat perdeaua la ușa cortului;

40,29 Iar jertfelnicul arderilor de tot l-a așezat la intrarea în cortul adunării și a pus pe el arderi de tot și prinoase de pâine, cum poruncise Domnul lui Moise.

40,30 Apoi a așezat baia între cortul adunării și jertfelnic și a turnat în ea apă pentru spălat;

40,31 Moise, Aaron și fiii lui trebuia să-și spele din ea mâinile și picioarele;

40,32 Când intrau ei în cortul adunării sau când se apropiau de jertfelnic ca să slujească, se spălau din ea cum poruncise Domnul lui Moise.

40,33 După aceea au pus împrejmuirea curții împrejurul cortului și a jertfelnicului și a atârnat perdeaua la intrarea curții. Și așa a isprăvit Moise lucrările.

40,34 Atunci un nor a acoperit cortul adunării și locașul s-a umplut de slava Domnului;

40,35 Și Moise n-a putut să intre în cortul adunării, pentru că-l cuprinsese pe acesta norul și slava Domnului umpluse locașul.

40,36 În tot timpul călătoriei fiilor lui Israel, când se ridica norul de pe cort, atunci plecau la drum,

40,37 iar de nu se ridica norul, nici ei nu plecau la drum până nu se ridica;

40,38 Pentru că în tot timpul călătoriei, ziua stătea peste cort norul Domnului, iar noaptea se afla peste el foc, înaintea ochilor întregii case a lui Israel.

Leviticul 1,1 În vremea aceea, chemând pe Moise, Domnul i-a grăit din cortul adunării și i-a zis:

1,2 „Grăiește fiilor lui Israel și le spune: De va aduce cineva dintre voi jertfă Domnului din dobitoace, să aducă jertfă din cireada de vite și din turma de oi.

1,3 De va fi jertfa lui ardere de tot din vite mari, să fie parte bărbătească, fără

meteahnă, și s-o aducă la ușa cortului adunării, ca să fie bine-plăcută înaintea Domnului.

1,4 Apoi să-și pună mâna pe capul jertfei cea pentru arderea de tot și își va afla bunăvoință spre iertarea păcatelor lui.

1,5 Apoi să junghie vițelul, înaintea Domnului, iar preoții, fiii lui Aaron, să aducă sângele și să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la ușa cortului adunării.

1,6 Să despoaie pielea de pe jertfa arderii de tot și să taie jertfa în bucăți.

1,7 După aceea preoții, fiii lui Aaron, să pună pe jertfelnic foc și pe foc să pună lemne;

1,8 Și pe lemnele de pe focul care e pe jertfelnic, să pună preoții, fiii lui Aaron, bucățile, capul și grăsimea, precum și măruntaiele și picioarele, după ce le vor spăla cu apă.

1,9 Și să ardă preoții toate acestea pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.

1,10 Iar dacă jertfa adusă de el Domnului ca ardere de tot este din vite mici, să fie din miei sau din iezi, parte bărbătească, fără meteahnă.

1,11 Să-și pună mâna pe capul jertfei și s-o înjunghie înaintea Domnului, în partea de miazănoapte a jertfelnicului; iar preoții, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.

1,12 Să o taie apoi în bucăți, despărțind capul și grăsimea ei; să așeze preotul bucățile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic;

1,13 Iar măruntaiele și picioarele să le spele cu apă și să aducă preotul toate și să le ardă pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.

1,14 Dacă aduce el din păsări ardere de tot Domnului, să aducă jertfa sa din turturele sau din pui de porumbel.

1,15 Preotul să o aducă la jertfelnic, să-i frângă gâtul și să o pună pe jertfelnic, iar sângele să-l scurgă pe peretele jertfelnicului.

1,16 Gușa și penele să le scoată și să le arunce lângă jertfelnic, în partea dinspre răsărit, la locul cenușei.

1,17 Apoi să-i frângă aripile, fără a le desprinde de trup, și să o ardă preotul pe jertfelnic, pe lemnele ce sunt pe foc, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului”.

2,1 „Dacă cineva voiește să jertfească Domnului prinos de pâine, să aducă făină bună de grâu, să toarne peste ea untdelemn și să pună pe ea tămâie;

2,2 Apoi s-o aducă preoților, fiilor lui Aaron, iar unul din ei să ia o mână plină de făină, cu untdelemnul și cu toată tămâia și s-o ardă pe jertfelnic spre pomenire, ca jertfă, mireasmă plăcută Domnului.

2,3 Iar rămășița din prinosul de pâine va fi a lui Aaron și a fiilor lui; aceasta e sfințenie mare din jertfele Domnului.

2,4 Dacă însă vrei să aduci jertfa prinosului de pâine din aluaturi coapte în cuptor, să aduci pâini de făină bună de grâu, nedospite, frământate cu untdelemn, și turte nedospite, unse cu untdelemn.

2,5 Dacă jertfa ta este prinos de pâine copt în tigaie, să fie de făină bună de grâu, frământată cu untdelemn și nedospită.

2,6 Să-l rupi bucăți și să torni peste el untdelemn; acesta este prinos de pâine, adus Domnului.

2,7 Dacă jertfa ta este prinos de pâine gătit în oală, să se facă de făină bună de grâu cu untdelemn.

2,8 Prinosul Domnului, gătit așa, să se aducă și să se încredințeze preotului, iar acesta să-l ducă la jertfelnic.

2,9 Apoi să ia preotul din jertfă o parte spre pomenire și s-o ardă pe jertfelnic, ca ardere, ca mireasmă plăcută Domnului;

2,10 Iar rămășitele prinosului de pâine vor fi pentru Aaron și fiii lui; acestea-s sfințenie mare din jertfele Domnului.

2,11 Orice prinos de pâine, ce aduceți Domnului, să nu-l faceți dospit, căci nici dospitură, nici miere nu veți arde, ca jertfă înaintea Domnului.

2,12 Ca prinos de pârgă, să aduceți și de acestea Domnului, dar pe jertfelnic să nu le înălțați întru mireasmă bine-plăcută Domnului.

2,13 Toate prinoasele tale de pâine sară-le cu sare; să nu lași jertfele tale fără sare, semnul legământului Dumnezeului tău; cu toate prinoasele tale adu Domnului Dumnezeului tău și sare.

2,14 De aduci Domnului prinos de pâine din cele dintâi roade, adu ca dar din cele dintâi roade ale tale grăunțe din spice, prăjite pe foc și pisate;

2,15 Toarnă peste ele untdelemn și pune pe ele tămâie; acesta este prinos de pâine.

2,16 Preotul să ardă, spre pomenire, o parte din grăunțe și din untdelemn cu toată tămâia; aceasta este jertfă Domnului”.

3,1 „Dacă însă jertfa lui va fi jertfă de împăcare și dacă se va aduce din vite mari, parte bărbătească sau parte femeiască, să se aducă înaintea Domnului din cele fără meteahnă

3,2 Să-și pună cel ce o aduce mâna sa pe capul jertfei și s-o junghie înaintea Domnului, la ușa cortului adunării; iar preoții, fiii lui Aaron, să stropească cu sânge din ea jertfelnicul împrejur.

3,3 Din jertfa de mântuire să aducă jertfă Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele, toată grăsimea ce acoperă intestinele;

3,4 Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei și cea de pe șolduri, seul de pe ficat și cel de pe rărunchi;

3,5 Iar fiii lui Aaron să ardă acestea pe jertfelnic împreună cu arderea de tot, care este pe lemnele de pe focul de pe jertfelnic; aceasta este jertfă, mireasmă plăcută Domnului.

3,6 Iar dacă cineva aduce Domnului jertfă de împăcare din vite mici, parte bărbătească sau femeiască, s-o aducă din cele fără meteahnă.

3,7 Dacă aduce jertfă o oaie, să o înfățișeze înaintea Domnului.

3,8 Să-și pună mâna sa pe capul jertfei sale și s-o junghie înaintea cortului adunării; iar preoții, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul pe toate părțile.

3,9 Și din această jertfă de împăcare să aducă ardere Domnului grăsimea ei, toată coada, retezând-o chiar din capătul spinării, grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea de pe partea dinăuntru;

3,10 Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei și cea de pe șolduri, seul de pe ficat și praporul, pe care-l va desprinde cu rărunchii;

3,11 Iar preotul să ardă acestea pe jertfelnic; această mistuire prin foc este jertfă Domnului.

3,12 Dacă însă jertfa lui este din capre, s-o înfățișeze înaintea Domnului,

3,13 să-și pună mâna sa pe capul caprei și s-o junghie la ușa cortului adunării; iar preoții, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.

3,14 Din acestea să aducă prinos și jertfă Domnului: grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea care acoperă intestinele,

3,15 amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei și cea de pe șolduri, seul de pe ficat pe care-l va desprinde cu cel de pe rărunchi;

3,16 Și să le ardă preotul pe jertfelnic; această ardere pe foc este mireasmă plăcută Domnului. Toată grăsimea este a Domnului.

3,17 Este lege veșnică și pentru toți urmașii voștri din toate așezările voastre, ca toată grăsimea și tot sângele să nu-l mâncați”.

4,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

4,2 „Grăiește fiilor lui Israel și le spune: Dacă vreun om va păcătui din neștiință împotriva poruncilor Domnului și va face ce nu se cuvine, călcând vreuna din ele;

4,3 De a păcătuit arhiereu miruit și a tras pe popor la păcat, pentru păcatul său, pe care l-a săvârșit, să aducă un vițel fără meteahnă, ca jertfă Domnului pentru păcat;

4,4 Să înfățișeze vițelul înaintea Domnului, la ușa cortului adunării, să-și pună mâna sa pe capul vițelului și să junghie vițelul înaintea Domnului.

4,5 Apoi să ia preotul cel miruit, ale cărui mâini sunt sfințite, din sângele vițelului și să-l ducă în cortul adunării.

4,6 Acolo să-și moaie preotul degetul său în sânge, să stropească cu sânge de șapte ori înaintea Domnului, asupra perdelei locașului sfânt.

4,7 După aceea să pună preotul din sângele vițelului înaintea Domnului, pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care se află în cortul adunării, iar toată rămășița din sângele vițelului s-o toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care se află înaintea cortului adunării.

4,8 Apoi să scoată din vițelul adus pentru păcat toată grăsimea lui, grăsimea cea de pe măruntaie, toată grăsimea ce acoperă lăuntrul,

4,9 amândoi rărunchii cu grăsimea de pe ei și cea de pe șolduri, seul de pe ficat; acestea să le scoată împreună cu rărunchii,

4,10 precum se ia din vițelul jertfei de izbăvire, și să le ardă preotul pe jertfelnicul arderii de tot.

4,11 Iar pielea vițelului și tot trupul lui cu capul și cu picioarele lui, cu măruntaiele lui și cu necurățenia lui,

4,12 adică tot vițelul să-l scoată afară din tabără, la loc curat, unde se aruncă cenușa, și să-l ardă pe foc de lemne; unde se aruncă cenușa, acolo să-l ardă.

4,13 Dacă însă toată obștea lui Israel va păcătui, din neștiință, și va face împotriva poruncilor Domnului ceva ce nu trebuia făcut și vrednic de osândă, iar fapta aceasta va rămâne necunoscută adunării,

4,14 când se va afla păcatul, pe care l-au săvârșit ei, să se aducă din partea întregii obști un vițel fără meteahnă, jertfă pentru păcat, să-l înfățișeze înaintea cortului adunării,

4,15 iar bătrânii obștii să-și pună mâinile lor pe capul vițelului, înaintea Domnului și să junghie vițelul înaintea Domnului.

4,16 Apoi preotul miruit să ducă din sângele vițelului în cortul adunării.

4,17 Să-și moaie preotul degetul său în sângele vițelului și să stropească de șapte ori înaintea Domnului asupra perdelei sfintei sfintelor.

4,18 Apoi preotul să pună din sânge pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care este
înaintea feței Domnului în cortul adunării, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia
jertfelnicului arderii de tot, care este la ușa cortului adunării.

4,19 Toată grăsimea lui s-o scoată din el și s-o ardă pe jertfelnic;

4,20 Și să facă cu vițelul acesta ceea ce s-a făcut cu vițelul adus pentru păcat; așa
să facă cu el și așa să-i curețe preotul și li se va ierta păcatul.

4,21 După aceea să scoată vițelul întreg afară din tabără și să-l ardă așa cum a ars și
vițelul de care s-a vorbit mai sus. Aceasta e jertfă pentru păcatul obștii.

4,22 Iar dacă va greși o căpetenie și din neștiință va face împotriva uneia din toate
poruncile Domnului Dumnezeului său ceva ce nu trebuia să facă și vrednic de
osândă,

4,23 când va afla el păcatul său, pe care l-a săvârșit, să aducă jertfă pentru păcat un
țap fără meteahnă,

4,24 să-și pună mâna sa pe capul țapului și să-l junghie, unde se junghie arderile de
tot, înaintea Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.

4,25 Iar preotul să ia cu degetul său sânge de la jertfa pentru păcat și să-l pună pe
coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia
jertfelnicului arderii de tot.

4,26 Toată grăsimea ei s-o ardă pe jertfelnic, ca grăsimea jertfei de izbăvire, și așa îl
va curăți preotul de păcatul lui și i se va ierta.

4,27 Dacă însă un om din poporul de rând va greși din neștiință împotriva uneia din
toate poruncile Domnului și va face ceva ce nu trebuia să facă și vrednic de osândă,

4,28 când va afla el păcatul ce l-a săvârșit, să aducă din caprele sale jertfă o capră
fără meteahnă, pentru păcatul ce l-a săvârșit,

4,29 să-și pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat și să junghie capra adusă,
jertfă pentru păcat, unde se junghie jertfele arderii de tot.

4,30 Apoi să ia preotul din sângele ei cu degetul său și să pună pe coarnele
jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului.

4,31 Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea la jertfele de mântuire, și
s-o ardă preotul pe jertfelnic, spre miros bine-plăcut Domnului; astfel îl va curăți
preotul și i se va ierta păcatul.

4,32 Iar dacă cineva vrea să aducă jertfă pentru păcat din turma de oi, să aducă
parte femeiască, fără meteahnă,

4,33 să-și pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat și s-o junghie, ca jertfă pentru
păcat, la locul unde se junghie jertfa arderii de tot.

4,34 Apoi să ia preotul cu degetul său din sângele acestei jertfe pentru păcat și să
pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne jos lângă
jertfelnic.

4,35 Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea din oaia pentru jertfă de
izbăvire, și s-o ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; și așa îl va curăți
preotul de păcatul ce l-a săvârșit și i se va ierta”.

5,1 Dacă vreun suflet va păcătui prin aceea că, fiind pus să jure ca martor, nu va
spune ceea ce a auzit sau ce știe, acela va lua asupra sa păcat.

5,2 Sau de se va atinge cineva de orice lucru necurat, sau de trup necurat de fiară,
sau de stârv de dobitoc necurat, sau de stârv de târâtoare necurată, fără să știe, se
face necurat și vinovat;

5,3 Sau de se va atinge cineva de necurăţenie omenească, sau de orice fel de necurăţenie care spurcă, şi nu va şti, dar apoi va afla, acela e vinovat.

5,4 Sau de se va jura cineva cu buzele sale nebuneşte să facă ceva rău sau bine, orice fel ar fi fapta pentru care se jură oamenii fără socoteală, de nu va şti că aceasta este rău, ci va afla în urmă, e vinovat.

5,5 Deci, de se va face cineva vinovat de ceva din acestea şi îşi va mărturisi păcatul,

5,6 atunci, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă Domnului jertfă din turmă, o oaie sau o capră din caprele sale, pentru vina păcatului, şi-l va curăţi preotul prin aceasta de păcatul său şi i se va ierta păcatul.

5,7 Iar de nu va fi în stare să aducă jertfă o oaie, pentru vina păcatului său, să aducă Domnului două turturele sau doi pui de porumbel: unul jertfă pentru păcat, iar altul ardere de tot.

5,8 Aceste păsări să le aducă la preot şi preotul să jertfească mai întâi pe cea pentru păcat, să-i frângă gâtul, fără să despartă capul de trup,

5,9 şi să stropească cu sângele acestei jertfe pentru păcat peretele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l scurgă jos lângă jertfelnic; aceasta e jertfă pentru păcat.

5,10 Iar pe cealaltă pasăre s-o aducă ardere de tot, după rânduială. Şi aşa îl va curăţi preotul de păcatul lui şi i se va ierta.

5,11 Dacă însă nu-i va da mâna să aducă nici o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, atunci să aducă pentru greşeala sa a zecea parte dintr-o efă de făină bună de grâu, ca jertfă pentru păcat, dar să nu toarne pe ea untdelemn, nici tămâie să nu pună pe ea, că aceasta este jertfă pentru păcat.

5,12 S-o aducă la preot şi preotul să ia din ea un pumn plin, spre pomenire, şi s-o ardă pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.

5,13 Prin aceasta îl va curăţi preotul de păcatul lui, pe care l-a săvârşit în una din întâmplările acelea, şi i se va ierta păcatul; rămăşiţa de făină va fi a preotului, ca la prinosul de făină".

5,14 Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:

5,15 De va face cineva greşeală şi din neştiinţă va păcătui împotriva celor afierosite Domnului, acela, pentru vina sa, să ia din turma de oi şi să aducă Domnului jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, preţuit la doi sicli de argint, după preţul siclului sfânt.

5,16 Şi ce a greşit împotriva lucrului sfânt, va plăti şi va mai adăuga peste preţul lui a cincea parte din preţ şi va da aceasta preotului şi preotul îl va curăţi prin berbecul jertfei pentru vină şi i se va ierta.

5,17 De va greşi cineva împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ce nu se cuvine să facă şi din neştiinţă s-a făcut vinovat şi va fi sub păcat,

5,18 acela să aducă la preot din turma de oi, jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, după preţuirea ta, şi-i va curăţi preotul greşeala, în care a căzut el din neştiinţă şi i se va ierta.

5,19 Aceasta este jertfă pentru greşeala cu care s-a făcut vinovat el înaintea Domnului".

6,1 Grăit-a iarăşi Domnul cu Moise şi a zis:

6,2 „Dacă cineva va greşi şi cu bună ştiinţă va nesocoti poruncile Domnului, tăgăduind înaintea aproapelui său ceea ce acesta i-a încredinţat, sau i-a lăsat în păstrare, sau ceea ce i-a furat, sau va înşela pe aproapele său,

6,3 sau găsind un lucru pierdut și tăgăduind înaintea lui, sau jurându-se strâmb pentru ceva, ce atrage pedeapsă asupra oamenilor,

6,4 dacă se va dovedi că a greșit și s-a făcut vinovat, să întoarcă ce a furat, sau ce a răpit, sau ce i-a fost încredințat, sau ce a fost pierdut și găsit de el.

6,5 Tot lucrul, pentru care s-a jurat strâmb, să-l plătească deplin și să mai adauge pe deasupra a cincea parte din prețul lui și să dea aceluia, al căruia este lucrul, în ziua când își va cunoaște vina sa.

6,6 Iar pentru vina sa să ia din turma de oi un berbec fără meteahnă, după prețuirea ta, și să-l aducă Domnului prin preot, jertfă pentru vină.

6,7 Preotul îl va curăți înaintea Domnului și i se va ierta orice ar fi făptuit și oricum s-ar fi făcut vinovat”.

6,8 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

6,9 „Poruncește lui Aaron și fiilor lui și le zi: Rânduiala arderii de tot este aceasta: arderea de tot să rămână pe vatra jertfelnicului toată noaptea până dimineața și focul jertfelnicului să ardă pe el și să nu se stingă.

6,10 Iar dimineața preotul să se îmbrace cu haina sa cea de in, după ce și-a luat pantalonii săi cei de in pe trupul său, să ridice cenușa arderii de tot, pe care a ars-o focul pe jertfelnic, și s-o pună lângă jertfelnic.

6,11 Apoi să-și dezbrace hainele sale și să se îmbrace cu alte haine și să scoată cenușa afară din tabără; la loc curat.

6,12 Dar focul pe jertfelnic să ardă și să nu se stingă; preotul să pună pe el lemne în fiecare dimineață, să așeze pe el ardere de tot și să ardă pe el grăsimea jertfei de mântuire.

6,13 Iar focul să ardă necontenit pe jertfelnic și să nu se stingă.

6,14 Rânduiala prinosului de pâine, pe care preoții, fiii lui Aaron, trebuie să-l aducă înaintea Domnului la jertfelnic, este aceasta:

6,15 Să ia preotul din prinosul acesta de pâine un pumn de făină de grâu, cu untdelemnul ei și cu toată tămâia, care e pe prinos, și să le ardă pe jertfelnic mireasmă plăcută de pomenire înaintea Domnului.

6,16 Iar rămășița din ea s-o mănânce Aaron și fiii lui și s-o mănânce nedospită, în locul cel sfânt; în curtea cortului adunării s-o mănânce, dar să nu o coacă dospită.

6,17 Aceasta le-o dau parte din jertfele Mele. Aceasta este sfințenie mare, ca și jertfa pentru păcat și ca și jertfa pentru vină.

6,18 Tot bărbatul din neamul preoțesc poate să mănânce din ea. Aceasta e lege veșnică în neamul vostru din jertfele Domnului. Tot ce se va atinge de ea, se va sfinți”.

6,19 A grăit Domnul cu Moise și a zis:

6,20 „Prinosul lui Aaron și al fiilor lui, pe care-l vor aduce ei Domnului, în ziua ungerii lor, este acesta: făină bună de grâu, a zecea parte din efă, vor aduce jertfă necontenită; jumătate din ea dimineața și jumătate seara.

6,21 S-o gătească în tigaie, cu untdelemn; s-o rupi bucăți, cum se rupe prinosul de pâine frământat cu untdelemn; să o aduci întru mireasmă plăcută Domnului.

6,22 Aceasta s-o săvârșească preotul, care se va mirui în locul lui Aaron, din fiii lui; acesta este așezământ veșnic. Prinosul acesta să-l ardă tot.

6,23 Orice prinos de pâine din partea preotului să se ardă tot și să nu se mănânce nimic din el”.

6,24 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

6,25 „Spune lui Aaron și fiilor lui și le zi: Rânduiala jertfei pentru păcat este aceasta: jertfa pentru păcat să se junghie înaintea Domnului, în locul unde se junghie și cea pentru arderea de tot. Aceasta este sfințenie mare.

6,26 Preotul cel ce săvârșește jertfa cea pentru păcat s-o mănânce, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, în curtea cortului adunării.

6,27 Tot ce se va atinge de carnea ei se va sfinți; și de se va stropi cu sângele ei haina, haina stropită să se spele în locul cel sfânt.

6,28 Oala de lut, în care s-a fiert ea, să se spargă; iar dacă ea s-a fiert în vas de aramă, acesta să se curețe și să se spele cu apă.

6,29 Toți cei de parte bărbătească din neamul preoțesc pot să mănânce din ea. Aceasta este mare sfințenie înaintea Domnului.

6,30 Dar orice jertfă pentru păcat din al cărei sânge s-a dus în cortul adunării pentru facerea curățirii în locul cel sfânt, să nu se mănânce, ci să se ardă în foc”.

7,1 „Iată și rânduiala jertfei pentru vină: Aceasta este sfințenie mare.

7,2 Jertfa pentru vină să se junghie în locul unde se junghie jertfa arderii de tot și cu sângele ei să se stropească jertfelnicul de jur împrejur.

7,3 Cel ce o aduce să osebească din ea toată grăsimea, coada și grăsimea de pe măruntaie,

7,4 amândoi rărunchii, grăsimea cea de pe ei și seul de pe ficat: toate acestea să le osebească împreună cu cei doi rărunchi.

7,5 Acestea să le ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului. Aceasta este jertfă pentru vină.

7,6 Toți cei de parte bărbătească din neamul preoțesc să mănânce din ea, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, că aceasta este sfințenie mare.

7,7 La jertfa pentru vină, ca și la jertfa pentru păcat, este aceeași rânduială; ele sunt partea preotului, care săvârșește curățirea cu ajutorul lor.

7,8 Când preotul va aduce jertfa arderii de tot a cuiva, pielea jertfei aduse va fi a preotului.

7,9 Tot prinosul de pâine copt în cuptor și tot prinosul de pâine gătit în oală sau în tigaie va fi al preotului, care-l săvârșește.

7,10 Orice dar de pâine, frământat cu untdelemn sau uscat, va fi al tuturor fiilor lui Aaron deopotrivă.

7,11 Iar rânduiala jertfei de împăcare, care se aduce Domnului, este aceasta:

7,12 Dacă se va aduce ca jertfă de mulțumire, atunci să se aducă pâini frământate cu untdelemn, turte nedospite, unse cu untdelemn, făină de grâu, frământată cu untdelemn;

7,13 Pe lângă pâinile nedospite să se mai aducă dar la jertfa de mulțumire și pâine dospită.

7,14 Unul din toate aceste daruri ale sale să-l aducă Domnului dar ridicat; acesta va fi al preotului, care stropește cu sângele jertfei de mântuire.

7,15 Și carnea jertfei de mântuire, ca dar de mulțumire, va fi tot a lui, însă să se mănânce în ziua aducerii ei și să nu rămână din ea nimic pe a doua zi.

7,16 Dacă însă jertfa ce se aduce este din făgăduință sau de bunăvoie, jertfa lui să se mănânce în ziua aducerii și ceea ce va rămâne se poate mânca a doua zi.

7,17 Iar ceea ce va mai rămâne din carnea jertfei pe a treia zi să se ardă cu foc.

7,18 Dacă însă carnea jertfei acesteia o va mânca cineva a treia zi, jertfa aceasta nu va fi primită și nu i se va ține în seamă, că este întinare și cel ce o va mânca va avea asupra sa păcat.

7,19 Carnea care a fost atinsă de ceva necurat să nu se mănânce, ci să se ardă cu foc; iar carnea curată să se mănânce tot de cel curat.

7,20 Dacă însă vreun om, în stare de necurăție, va mânca din carnea jertfei de mântuire, adusă Domnului, acel suflet se va stârpi din poporul său.

7,21 Dacă vreun om, care s-a atins de ceva necurat, de necurățenie omenească, sau de dobitoc necurat, sau de vreo târâtoare necurată, va mânca din carnea jertfei de izbăvire, adusă Domnului, omul acela se va stârpi din poporul său".

7,22 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

7,23 „Grăiește fiilor lui Israel și le zi: Nici un fel de grăsime, nici de bou, nici de oaie, nici de țap să nu mâncați.

7,24 Grăsimea de mortăciune și grăsimea dobitocului sfâșiat de fiară să se întrebuințeze la orice lucru, iar de mâncat să nu se mănânce.

7,25 Tot cel ce va mânca grăsimea dobitocului, care se aduce jertfă mistuită cu foc Domnului, acela să se stârpească din poporul său.

7,26 Nici un fel de sânge să nu mâncați în toate cetățile voastre, nici de păsări, nici de dobitoace.

7,27 Tot cel ce va mânca sânge, acela se va stârpi din poporul său".

7,28 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

7,29 „Grăiește fiilor lui Israel și le zi: Cel ce își înfățișează Domnului jertfa sa de mântuire, acela din jertfa sa de mântuire să aducă o parte prinos Domnului,

7,30 și anume: Să aducă Domnului jertfă cu mâinile sale: grăsimea de pe pieptul jertfei și seul de pe ficat; să aducă legănând pieptul jertfei înaintea Domnului.

7,31 Grăsimea s-o ardă preotul pe jertfelnic, iar pieptul va fi al lui Aaron și al fiilor lui.

7,32 Și spata dreaptă din jertfele de izbăvire ce aduceți să o dați preotului.

7,33 Spata dreaptă va fi partea aceluia din fiii lui Aaron, care va aduce pe jertfelnic sângele și grăsimea jertfei de izbăvire;

7,34 Căci Eu voi lua de la fiii lui Israel, din jertfele lor de izbăvire, pieptul legănat și spata dreaptă și le voi da lui Aaron preotul și fiilor lui ca venit veșnic de la fiii lui Israel.

7,35 Acestea sunt partea lui Aaron și partea fiilor lui din jertfele Domnului, pe care o vor primi din ziua când se vor înfățișa ei înaintea Domnului, ca să slujească,

7,36 și pe care a poruncit Domnul să li se dea de către fiii lui Israel din ziua ungerii lor. Aceasta este hotărâre veșnică în neamul lor".

7,37 Aceasta este rânduiala arderii de tot, a darului de pâine, a jertfei pentru păcat, a jertfei pentru vină, a jertfei afierosirii și a jertfei de mântuire,

7,38 cum a dat-o Domnul lui Moise pe Muntele Sinai, când a poruncit fiilor lui Israel, în pustiul Sinai, să-și aducă prinoasele lor Domnului.

8,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

8,2 „Ia pe Aaron și împreună cu el și pe fiii lui, veșmintele, mirul de miruit, vițelul de jertfa cea pentru păcat, panerul cu azimile și cei doi berbeci,

8,3 și adună toată obștea la ușa cortului adunării”.

8,4 Și a făcut Moise așa cum îi poruncise Domnul și a adunat obștea la ușa cortului adunării.

8,5 După aceea a zis Moise către obște: „Iată ce poruncește Domnul să se facă!”

8,6 Deci a adus Moise pe Aaron și pe fiii lui și i-a spălat cu apă:

8,7 Apoi a îmbrăcat pe Aaron cu hitonul, l-a încins cu brâul, l-a îmbrăcat cu meilul, i-a pus efodul, l-a încins cu cingătoarea efodului și i-a strâns cu ea efodul;

8,8 După aceea i-a pus hoșenul și în hoșen i-a pus Urim și Tumim,

8,9 iar pe cap i-a pus chidarul și la chidar, în partea lui de dinainte, i-a prins tăblița cea de aur, diadema sfințeniei, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,10 Apoi a luat Moise mirul de miruit și a miruit cortul și toate cele din el și le-a sfințit.

8,11 A stropit cu el de șapte ori asupra jertfelnicului și a miruit jertfelnicul și toate obiectele lui, baia și căpătâiul ei și le-a sfințit.

8,12 După aceea a turnat Moise mir pe capul lui Aaron și l-a uns și l-a sfințit.

8,13 Și a adus Moise pe fiii lui Aaron, i-a îmbrăcat cu hitoane, i-a încins cu brâie și le-a pus turbane, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,14 Apoi a adus Moise vițelul cel de jertfă pentru păcat, iar Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul vițelului de jertfă pentru păcat;

8,15 Și l-a junghiat Moise și a luat din sânge și cu degetul său a pus pe coarnele jertfelnicului de toate părțile și a curățit jertfelnicul, iar celălalt sânge l-a turnat jos lângă jertfelnic și a sfințit jertfelnicul ca să fie curat.

8,16 A luat apoi Moise toată grăsimea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii și grăsimea lor, și le-a ars pe jertfelnic.

8,17 Iar vițelul, pielea lui, carnea lui și necurățenia lui, le-a ars cu foc afară din tabără, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,18 Apoi Moise a adus berbecul cel pentru ardere de tot, iar Aaron și fiii lui și-au pus mâinile pe capul berbecului.

8,19 Și apoi a junghiat Moise berbecul și a stropit cu sânge jertfelnicul de jur împrejur.

8,20 A tăiat apoi berbecul în bucăți și a adus Moise bucățile, căpățâna și grăsimea, iar măruntaiele și picioarele le-a spălat cu apă.

8,21 Și a ars Moise tot berbecul pe jertfelnic; aceasta era ardere de tot spre mireasmă plăcută, aceasta era jertfă Domnului, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,22 După aceea a adus Moise al doilea berbec, berbecul cel pentru sfințire, și și-au pus Aaron și fiii lui mâinile pe capul berbecului.

8,23 Și junghiindu-l, Moise a luat din sângele lui și a pus pe vârful urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui și pe degetul cel mare de la piciorul drept al lui.

8,24 Apoi a adus Moise pe fiii lui Aaron și a pus sânge pe vârful urechilor drepte ale lor, pe degetul cel mare de la mâinile drepte ale lor și pe degetul cel mare de la picioarele drepte ale lor; și a stropit Moise jertfelnicul cu sânge de jur împrejur.

8,25 După aceea a luat Moise grăsimea și coada, toată grăsimea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii, grăsimea lor și șoldul drept;

8,26 Iar din panerul cu pâinile punerii înaintea Domnului a luat o azimă, o pâine cu

untdelemn și turtă și le-a așezat peste grăsime și peste șoldul drept;

8,27 Și toate acestea le-a pus pe mâinile lui Aaron și pe mâinile fiilor săi și le-au dus legănându-le înaintea feței Domnului.

8,28 Apoi a luat Moise acestea din mâinile lor și le-a ars pe jertfelnic ardere de tot; aceasta a fost jertfa de sfințire, mireasmă plăcută, jertfă Domnului.

8,29 Luând apoi pieptul, Moise l-a adus, legănându-l înaintea feței Domnului; aceasta era partea lui Moise din berbecul sfințirii, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,30 Apoi a luat Moise mir de miruit și sânge de lângă jertfelnic și a stropit pe Aaron, veșmintele lui, pe fiii lui și veșmintele fiilor lui împreună cu el; și așa a sfințit pe Aaron și veșmintele lui și împreună cu el, și pe fiii lui și veșmintele fiilor lui.

8,31 Apoi a zis Moise către Aaron și către fiii lui: „Fierbeți carnea la intrarea cortului adunării și acolo s-o mâncați cu pâinea cea din panerul sfințirii, după cum mi s-a poruncit mie și mi s-a zis: „Aaron și fiii lui s-o mănânce!”

8,32 Iar rămășițele de carne și de pâine să le ardeți cu foc.

8,33 Șapte zile să nu vă depărtați de la ușa cortului adunării, până se vor împlini zilele sfințirii voastre, că sfințirea voastră trebuie să se săvârșească în șapte zile.

8,34 Cum s-a făcut astăzi, așa a poruncit Domnul să se facă pentru curățirea voastră și în celelalte zile.

8,35 La ușa cortului adunării veți ședea ziua și noaptea timp de șapte zile și veți fi de strajă la Domnul, ca să nu muriți, că așa mi s-a poruncit mie de la Domnul Dumnezeu”.

8,36 Și au împlinit Aaron și fiii lui toate rânduielile, câte le poruncise Domnul prin Moise.

9,1 Iar în ziua a opta a chemat Moise pe Aaron, pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel,

9,2 și a zis către Aaron: „Ia-ți din turmă un vițel de jertfă pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot, amândoi fără meteahnă, și-i adu înaintea feței Domnului.

9,3 Iar bătrânilor lui Israel să le grăiești și să le spui: Luați din turma de capre un țap, ca jertfă pentru păcat, un berbec, un vițel și un miel, toți de un an și fără meteahnă, ca să fie aduși ardere de tot,

9,4 precum și un bou și un berbec pentru jertfă de mântuire, ca să se săvârșească jertfă înaintea feței Domnului, și prinos de pâine, frământat cu untdelemn, că astăzi are să vi se arate Domnul”.

9,5 Deci au luat ei și au adus înaintea cortului adunării cele ce poruncise Moise și a venit toată obștea și a stat înaintea feței Domnului.

9,6 Atunci a zis Moise către obște: „Iată ce a poruncit Domnul să faceți, ca să vi se arate slava Domnului!”

9,7 Iar către Aaron Moise a zis: „Apropie-te de jertfelnic și săvârșește jertfa ta cea pentru păcat și arderea de tot a ta și curățește-te pe tine și casa ta; apoi adu darurile poporului și-l curățește, cum a poruncit Domnul!”

9,8 Deci, s-a apropiat Aaron de jertfelnic și a junghiat vițelul cel de jertfă pentru păcatul său.

9,9 Iar fiii lui Aaron, aducând sângele la el, și-a muiat degetul în sânge și a pus pe coarnele jertfelnicului, iar celălalt sânge l-a turnat jos lângă jertfelnic.

9,10 Grăsimea, rărunchii și seul de pe ficat, de la jertfa cea pentru păcat, le-a ars pe jertfelnic, cum poruncise Domnul lui Moise;

9,11 Iar carnea și pielea le-a ars pe foc afară din tabără.

9,12 Apoi a junghiat jertfa cea pentru arderea de tot și aducându-i fiii lui Aaron sângele, a stropit jertfelnicul din toate părțile.

9,13 După aceea i-au adus arderea de tot în bucăți și el le-a pus împreună cu căpățâna pe jertfelnic,

9,14 iar mărunțaiele și picioarele le-a spălat cu apă și le-a pus peste arderea de tot și le-a ars pe jertfelnic.

9,15 Apoi a adus prinosul poporului: luând țapul cel pentru păcatul poporului l-a junghiat și l-a adus jertfă pentru păcat, ca și berbecul.

9,16 După aceea a adus arderea de tot, săvârșind-o după rânduială.

9,17 A adus de asemenea prinos de pâine și luând din el o mână plină, a ars pe jertfelnic, pe lângă arderea de tot cea de dimineață.

9,18 Apoi a junghiat boul și berbecul pentru jertfa de mântuire a poporului și fiii lui Aaron i-au adus sângele și el a stropit cu el jertfelnicul de jur împrejur.

9,19 I-au adus apoi grăsimea boului și a berbecului, coada și grăsimea cea de pe mărunțaie, rărunchii cu grăsimea lor și grăsimea de pe ficat;

9,20 Și a pus grăsimea pe pieptul jertfei de izbăvire, apoi a ars grăsimea pe jertfelnic;

9,21 Iar pieptul și spata dreaptă le-a adus Aaron legănându-le înaintea feței Domnului, cum poruncise Moise.

9,22 Și și-a ridicat Aaron mâinile sale asupra poporului și l-a binecuvântat, iar după ce a săvârșit jertfa pentru păcat, arderea de tot și jertfa de mântuire, s-a coborât.

9,23 Apoi au intrat Moise și Aaron în cortul adunării și când au ieșit au binecuvântat tot poporul; atunci s-a arătat slava Domnului la tot poporul.

9,24 Și ieșind foc de la Domnul, a mistuit pe jertfelnic arderea de tot și grăsimea. Și văzând tot poporul a scos strigăte de bucurie și a căzut cu fața la pământ.

10,1 În vremea aceea cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abiud, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul.

10,2 Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit amândoi înaintea Domnului.

10,3 Iar Moise a zis către Aaron: „Iată ce a voit să spună Domnul când a zis: Voi să fiu sfințit prin cei ce se vor apropia de Mine și înaintea adunării a tot poporul preaslăvit”. Iar Aaron tăcea.

10,4 Atunci a chemat Moise pe Misail și Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Duceți-vă de scoateți pe frații voștri din locașul cel sfânt și-i duceți afară din tabără!”

10,5 Și aceștia s-au dus și i-au scos în hitoanele lor afară din tabără, cum zisese Moise.

10,6 Iar lui Aaron și fiilor lui, Eleazar și Itamar, le-a zis Moise; „Capetele voastre să nu vi le descoperiți și veșmintele voastre să nu vi le sfâșiați, ca să nu muriți și ca să nu atrageți mânia asupra obștii întregi. Dar frații voștri, toată casa lui Israel, pot să plângă pe cei arși, pe care i-a ars Domnul.

10,7 Din ușa cortului adunării să nu ieșiți, ca să nu muriți, căci aveți pe voi mirul de ungere al Domnului!” și s-a făcut drept cuvântul lui Moise.

10,8 Apoi grăind Domnul cu Aaron, a zis:

10,9 „Vin și sicheră să nu beți, nici tu, nici fiii tăi, când intrați în cortul adunării sau vă apropiați de jertfelnic, ca să nu muriți. Acesta este așezământ veșnic în neamul vostru.

10,10 Ca să puteți deosebi cele sfinte de cele nesfinte și cele necurate de cele curate,

10,11 și ca să învățați pe fiii lui Israel toate legile, pe care le-a poruncit lor Domnul prin Moise”.

10,12 Iar Moise a zis către Aaron și către fiii săi, Eleazar și Itamar, care-i mai rămăseseră: „Luați prinosul de pâine, ce a rămas din jertfele Domnului, și-l mâncați nedospit, lângă jertfelnic, că acesta este sfințenie mare.

10,13 Să-l mâncați însă în locul cel sfânt, că aceasta este partea ta și partea fiilor tăi din jertfele Domnului; așa mi s-a poruncit mie de la Domnul.

10,14 Iar pieptul legănat și spata ridicată să le mâncați la loc curat, tu și fiii tăi și casa ta împreună cu tine, că acestea sunt date să fie partea ta și partea fiilor tăi din jertfele de izbăvire ale fiilor lui Israel.

10,15 Spata ridicată și pieptul legănat să le aducă ei cu grăsime pentru ardere, legănându-le înaintea feței Domnului, și să fie acestea parte veșnică pentru tine și împreună cu tine și pentru fiii tăi și pentru fiicele tale, cum a poruncit Domnul lui Moise”.

10,16 Și a căutat Moise țapul de jertfă pentru păcat și iată era ars. Și s-a mâniat Moise pe Eleazar și pe Itamar, fiii lui Aaron, care mai rămăseseră,

10,17 și a zis: „Pentru ce n-an mâncat jertfa pentru păcat în locul cel sfânt? Că aceasta este sfințenie mare și vă e dată vouă, ca să ridicați păcatele obștii și s-o curățiți înaintea Domnului.

10,18 Iată sângele ei nu s-a dus înăuntrul locașului sfânt și voi trebuia s-o mâncați în locul cel sfânt, cum mi s-a poruncit mie de la Domnul”.

10,19 Aaron însă a zis către Moise: „Iată, astăzi și-au adus ei jertfa lor pentru păcat și arderea lor de tot înaintea Domnului și după cele ce mi s-au întâmplat, de aș fi mâncat astăzi jertfa pentru păcat, oare ar fi fost aceasta plăcut Domnului?”

10,20 Și a auzit acestea Moise și le-a socotit răspunsul îndreptățit.

11,1 În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

11,2 „Grăiți fiilor lui Israel și le ziceți: Iată animalele pe care le puteți mânca din toate dobitoacele de pe pământ:

11,3 Orice animal cu copita despicată, care are copita despărțită în două și își rumegă mâncarea, îl puteți mânca.

11,4 Dar și din cele ce-și rumegă mâncarea, sau își au copita despicată sau împărțită în două, nu veți mânca pe acestea: cămila, pentru că aceasta-și rumegă mâncarea, dar copita n-o are despicată; aceasta e necurată pentru voi.

11,5 Iepurele de casă își rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.

11,6 Iepurele de câmp își rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.

11,7 Porcul are copita despicată și despărțită în două, dar nu rumegă; acesta este necurat pentru voi.

11,8 Din carnea acestora să nu mâncați și de stârvurile lor să nu vă atingeți, că acestea sunt necurate pentru voi.

11,9 Din toate viețuitoarele, care sunt în apă, veți mânca pe acestea: toate câte sunt

în ape; în mări, în râuri și în bălți, și au aripi și solzi, pe acelea să le mâncați.

11,10 Iar toate câte sunt în ape, în mări, în râuri, și în bălți, toate cele ce mișună în ape, dar n-au aripi și solzi, spurcăciune sunt pentru voi.

11,11 De acestea să vă îngrețoșați, carnea lor să n-o mâncați și de stârvurile lor să vă îngrețoșați.

11,12 Toate vietățile din ape, care n-au aripi și solzi, sunt spurcate pentru voi.

11,13 Din păsări să nu mâncați și să vă îngrețoșați de acestea, că sunt spurcate: vulturul, zgripțorul și vulturul de mare;

11,14 Corbul și șoimul cu soiurile lor;

11,15 Toată cioara cu soiurile ei;

11,16 Struțul, cucuveaua, rândunica și uliul cu soiurile lui;

11,17 Huhurezul, pescarul și ibisul;

11,18 Lebăda, pelicanul și cocorul;

11,19 Cocostârcul, bâtlanul cu soiurile lui; pupăza și liliacul.

11,20 Toate insectele înaripate, care umblă pe patru picioare, sunt spurcate pentru voi.

11,21 Dar din toate insectele înaripate, care umblă în patru picioare, să mâncați numai pe acelea care au fluierele picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări pe pământ.

11,22 Din acestea să mâncați următoarele: lăcusta și soiurile ei, solamul și soiurile lui, hargolul și soiurile lui, și hagabul cu soiurile lui.

11,23 Orice altă insectă înaripată care are patru picioare e spurcată pentru voi și vă spurcați de ele.

11,24 Tot cel ce se va atinge de trupul lor necurat va fi până seara;

11,25 Și tot cel ce va lua în mâini trupul lor să-și spele haina și necurat va fi până seara.

11,26 Tot dobitocul cu copita despicată, care n-are copita despărțită adânc sau nu-și rumegă mâncarea, este necurat pentru voi; tot cel ce se va atinge de el necurat va fi până seara.

11,27 Din toate fiarele cu patru picioare, cele care calcă pe labe sunt necurate pentru voi și tot cel ce se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.

11,28 Cel ce va umbla cu stârvul lor să-și spele haina și necurat va fi până seara, căci ele sunt necurate pentru voi.

11,29 Din dobitoacele ce mișună pe pământ, iată care sunt necurate pentru voi: cârtița, șoarecele și șopârla, cu soiurile lor;

11,30 Ariciul, crocodilul, salamandra, melcul și cameleonul.

11,31 Acestea dintre toate cele ce mișună pe pământ sunt necurate pentru voi. Tot cel ce se atinge de stârvurile lor necurat va fi până seara.

11,32 Tot lucrul, pe care va cădea vreuna din acestea, moartă, fie vas de lemn, sau haină, sau piele, sau orice fel de lucru ce se întrebuințează la ceva, lucrul acela necurat va fi; să-l puneți în apă și va fi necurat până seara, iar apoi va fi curat.

11,33 Tot vasul de lut, în care va cădea vreuna din ele, să-l spargeți, iar cele din el sunt necurate.

11,34 Orice lucru de mâncare, peste care va cădea apă din acel vas, necurat va fi pentru voi și toată băutura de băut, din asemenea vas, necurată va fi.

11,35 Tot lucrul, peste care va cădea ceva din trupul mort al acestora, se va spurca; soba și căminul să le stricați, că necurate sunt și necurate vor fi pentru voi.

11,36 Numai izvorul, fântâna și adunările de apă vor rămâne curate, iar cel ce se va atinge de mortăciunile din ele, acela necurat va fi.

11,37 De va cădea ceva din trupul acestora pe sămânța de semănat, aceasta curată va fi.

11,38 Dacă însă va cădea ceva din trupul lor peste sămânță, după ce aceasta s-a muiat cu apă, atunci sămânța necurată să fie pentru voi.

11,39 Iar de va muri vreun dobitoc din cele ce se mănâncă și se va atinge cineva de stârvul lui, acela necurat va fi până seara;

11,40 Iar cel ce va mânca mortăciunea lui, să-și spele hainele sale și necurat va fi până seara; cel ce va duce stârvul lui să-și spele hainele sale și necurat va fi până seara.

11,41 Toată vietatea ce se târăște pe pământ este spurcată pentru voi; să n-o mâncați.

11,42 Tot ce se târăște pe pântece și tot ce umblă în patru picioare și cele cu picioare multe dintre vietățile ce se târăsc pe pământ, să nu le mâncați, că sunt spurcate pentru voi.

11,43 Să nu vă spurcați sufletele voastre cu vreo vietate târâtoare și să nu vă pângăriți cu ea, ca să fiți din pricina ei necurați,

11,44 că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Sfințiți-vă și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt; să nu vă pângăriți sufletele voastre cu vreo vietate din cele ce se târăsc pe pământ,

11,45 că Eu sunt Domnul, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă fiu Dumnezeu. Deci fiți sfinți, că Eu, Domnul, sunt sfânt”.

11,46 Aceasta este legea cea pentru dobitoace, pentru păsări, pentru toate vietățile ce mișună în apă și pentru toate vietățile ce trăiesc pe pământ,

11,47 după care se pot deosebi cele necurate de cele curate și vietățile ce se mănâncă de vietățile ce nu se mănâncă.

12,1 Și a grăit Domnul lui Moise și a zis:

12,2 „Grăiește fiilor lui Israel și le zi: Dacă femeia va zămisli și va naște prunc de parte bărbătească, necurată va fi șapte zile, cum e necurată și în zilele regulii ei.

12,3 Iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur.

12,4 Femeia să mai șadă treizeci și trei de zile și să se curățe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, și la locașul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curățirii ei.

12,5 Iar de va naște fată, necurată va fi două săptămâni, ca și în timpul regulii ei; apoi să mai stea șaizeci și șase de zile pentru a se curăți de sângele său.

12,6 După ce se vor împlini zilele curățirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotului la ușa cortului un miel de un an ardere de tot și un pui de porumbel sau o turturică, jertfă pentru păcat;

12,7 Preotul va înfățișa acestea înaintea Domnului și o va curăți și curată va fi de curgerea sângelui ei. Aceasta e rânduiala pentru ceea ce a născut prunc de parte bărbătească sau de parte femeiască.

12,8 Iar de nu-i va da mâna să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru ardere de tot și altul jertfă pentru păcat, și o va curăți preotul

și curată va fi”.

13,1 Grăit-a Domnul cu Moise și cu Aaron și le-a zis:

13,2 „De se va ivi la vreun om pe pielea trupului lui vreo umflătură, sau bubă, sau bășică, sau de se va face pe pielea trupului o rană ca de lepră, să fie adus la Aaron preotul sau la un preot din fiii lui.

13,3 Preotul va cerceta rana de pe pielea trupului lui și de va vedea că perii de pe rană s-au făcut albi și că rana s-a adâncit în pielea trupului, aceea este rană de lepră, iar preotul după ce l-a cercetat, îl va declara necurat.

13,4 Iar dacă pata de pe piele, deși este albă, dar nu este și adâncită în pielea lui, și perii de pe ea nu s-au făcut albi, ci sunt negri, să închidă preotul pe cel cu rana șapte zile.

13,5 În ziua a șaptea să vadă preotul rana: dacă rana a rămas ca înainte și nu s-a întins rana pe piele, preotul să-l închidă alte șapte zile.

13,6 În ziua a șaptea îl va cerceta preotul din nou și dacă rana va fi slăbită și nu se va fi întins rana pe piele, preotul să-l declare curat. Aceasta este o bubă și cel ce o are să-și spele hainele sale și va fi curat.

13,7 Iar dacă, după ce omul s-a arătat preotului, din nou buba a început a se întinde pe piele, să se arate iar preotului;

13,8 Preotul, văzând că buba se întinde pe piele, îl va declara necurat, că aceasta este lepră.

13,9 De se va ivi pe un om boala leprei, acela să fie adus la preot.

13,10 Preotul va cerceta și dacă umflătura de pe piele va fi albă și părul va fi schimbat în alb și dacă umflătura va fi carne vie,

13,11 aceea e lepră învechită pe pielea trupului; preotul îl va declara necurat și nu-l va închide, că este necurat.

13,12 Dacă însă lepra va înflori pe piele și dacă va acoperi lepra toată pielea bolnavului de la cap până la picioare, cât poate să vadă preotul cu ochii,

13,13 și dacă va vedea preotul că lepra a acoperit toată pielea trupului, atunci va declara pe bolnav curat, pentru că tot s-a schimbat în alb și deci este curat.

13,14 Iar în ziua când se va ivi pe el carne vie, va fi necurat,

13,15 și preotul, văzând carnea vie, îl va declara necurat, căci carnea cea vie este necurată, este lepră.

13,16 Iar dacă se va schimba carnea cea vie și se va face albă, să vină bolnavul la preot,

13,17 și preotul să-l cerceteze și dacă rana s-a schimbat în alb, atunci preotul să-l declare curat, că e curat.

13,18 Dacă cineva a avut pe pielea trupului o bubă și s-a vindecat,

13,19 și pe locul bubei s-a ivit o umflătură albă sau o pată albă-roșiatică, să se arate preotului.

13,20 Și preotul să-l cerceteze și de se va vedea că umflătura s-a adâncit în piele și părul de pe ea s-a schimbat în alb, preotul îl va declara necurat, că aceasta e lepră și s-a ivit în locul bubei.

13,21 Dacă însă preotul va vedea că părul de pe umflătură nu este alb și ea nu este adâncită în pielea trupului și e negricioasă, atunci preotul va închide pe bolnav pentru șapte zile.

13,22 Dacă rana va începe a se lăți tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că este rană de lepră.

13,23 Iar dacă pata va rămâne pe loc și nu se va lăți, atunci e o oprire în loc a bubei și preotul va declara pe bolnav curat.

13,24 Dacă cineva va avea pe pielea trupului o arsură și pe locul tămăduit de arsură se va ivi o pată roșiatică-albicioasă,

13,25 și dacă preotul va vedea că părul de pe acea pată s-a schimbat în alb și că pata e adâncită sub piele, aceea este lepră și s-a ivit pe arsură; preotul va declara pe bolnav necurat, căci e boala leprei.

13,26 Dacă însă preotul va vedea că părul de pe pată nu este alb și că ea nu este adâncită sub piele și că este negricioasă, preotul va închide pe acela pentru șapte zile;

13,27 Și în ziua a șaptea preotul îl va cerceta iar și dacă pata s-a lățit tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că aceea este rană de lepră.

13,28 Iar dacă pata stă pe loc și este negricioasă, aceea este obrinteala arsurii și preotul va declara pe om curat, că este obrinteală a arsurii.

13,29 Dacă un bărbat sau o femeie va avea o pată pe cap sau pe bărbie,

13,30 și cercetând-o preotul, se va vedea că ea este adâncită sub piele și că părul de pe ea este gălbui și subțire, preotul va declara pe unul ca acela necurat, că aceea este chelbe, lepră în cap, sau lepră în barbă.

13,31 Dacă însă preotul, la cercetarea petei de chelbe, va vedea că ea nu este adâncită sub piele și că părul de pe ea nu este gălbui, preotul va închide pe cel cu pata de chelbe șapte zile;

13,32 în ziua a șaptea preotul va cerceta pata iar și dacă chelbea nu s-a întins și n-are părul de pe ea gălbui și nici nu s-a adâncit chelbea sub piele,

13,33 atunci să radă pielea, dar locul cu chelbe să nu-l radă, și preotul să închidă pe cel cu pata a doua oară pentru șapte zile.

13,34 În ziua a șaptea preotul va cerceta din nou chelbea și dacă chelbea nu se va fi întins pe piele și nu se va fi adâncit în piele, preotul va declara pe acela curat și acela să-și spele hainele sale și va fi curat.

13,35 Iar dacă, după această curățire a lui, chelbea va începe a se lăți foarte tare pe piele,

13,36 și dacă preotul va vedea că chelbea se lățește pe piele, atunci preotul să nu mai caute de e părul gălbui, că acela este necurat.

13,37 Dacă însă chelbea stă pe loc și se ivește pe ea păr negru, atunci chelbea a trecut, omul e curat și preotul îl va declara curat.

13,38 Dacă un bărbat sau o femeie va avea pe pielea trupului pete, pete albe,

13,39 și dacă preotul va vedea că pe pielea trupului aceluia petele sunt albe-vinete, aceea e pecingine care a înflorit pe piele și omul ce o are este curat.

13,40 Dacă cuiva i-a căzut părul de pe cap, aceea e pleșuvie și omul este curat.

13,41 Dacă cuiva i-a căzut părul din partea de dinainte a capului, aceea este jumătate de pleșuvie și omul e curat.

13,42 Iar dacă pe pleșuvia din partea de dinainte sau de dinapoi va fi pată albă sau roșiatică, atunci pe pleșuvia lui a înflorit lepra.

13,43 Preotul îl va cerceta și de va vedea că fața umflăturii de pe pleșuvia lui este albă sau roșiatică, semănând cu lepra, ce de obicei se ivește pe pielea trupului,

13,44 acela este om lepros și este necurat; preotul să-l declare necurat, că pe capul lui este boala leprei.

13,45 Leprosul, cel ce are această boală, să fie cu hainele sfâșiate, cu capul descoperit, învelit până la buze, și să strige mereu: necurat! necurat!

13,46 Tot timpul cât va avea pe el boala, să fie spurcat, că necurat este; și să trăiască singuratic și afară din tabără să fie locuința lui.

13,47 Dacă boala leprei va fi pe haină, fie pe haină de lână, sau pe haină de in,

13,48 sau pe urzeală, sau pe bătătură de in sau de lână, sau pe piele sau pe vreun lucru de piele,

13,49 și dacă va fi pată verzuie sau roșiatică pe haină sau pe piele, pe bătătură sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este boala leprei, și el se va arăta preotului.

13,50 Preotul va cerceta boala și va închide lucrul atins de boală pentru șapte zile;

13,51 în ziua a șaptea va cerceta preotul lucrul atins de boală și dacă boala se va fi întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe piele, sau pe vreun lucru de piele, aceasta este lepră rozătoare, și e necurat;

13,52 Și el să ardă haina aceea, sau urzeala, sau bătătura cea de lână sau de in, sau orice fel de lucru din piele, pe care va fi boala, că aceea este lepră rozătoare și să se ardă cu foc.

13,53 Iar dacă preotul va vedea că boala nu s-a întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe orice fel de lucru din piele,

13,54 atunci preotul va porunci să se spele lucrul pe care s-a ivit boala și-l va închide a doua oară pentru șapte zile.

13,55 Dacă, după spălarea lucrului atins, preotul va vedea că boala nu și-a schimbat starea sa, dar s-a întins, atunci este necurat și lucrul să-l arzi în foc, căci lepra a ros fața sau dosul.

13,56 Dacă însă preotul va vedea că pata, după spălarea ei, s-a micșorat, atunci preotul s-o rupă de la haină, sau din piele, sau din urzeală, sau din bătătură.

13,57 Iar dacă se va ivi iar pe haină, sau pe bătătură, sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este lepră înflorită și să se ardă cu foc lucrul pe care s-a ivit boala.

13,58 Dacă însă haina, sau urzeala, sau bătătura, sau lucrul de piele îl vei spăla și se va duce pata de pe el, trebuie să se spele a doua oară și va fi curat.

13,59 Aceasta este rânduiala pentru boala leprei, ce se va ivi pe haină de lână sau de in, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe vreun lucru de piele, și cum trebuie hotărât că acestea sunt curate sau necurate”.

14,1 Și grăind cu Moise, Domnul a zis:

14,2 „Iată rânduiala pentru cel lepros: Când el se va curăți, se va duce la preot;

14,3 Iar preotul va ieși afară din tabără și de va vedea preotul că leprosul s-a vindecat de boala leprei,

14,4 va porunci preotul să se ia pentru cel curățit două păsări vii, curate, lemn de cedru, ață roșie răsucită și isop.

14,5 După aceea preotul va porunci să se junghie una din păsări deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare;

14,6 Va lua apoi pasărea cea vie, lemnul de cedru, ața cea roșie și isopul și le va muie pe acestea și pasărea cea vie în sângele păsării junghiate la apă curgătoare;

14,7 Va stropi de șapte ori pe cel ce se curăță de lepră și va fi curat; apoi va da drumul păsării celei vii în câmp.

14,8 Iar cel curățit să-și spele hainele sale, să-și tundă tot părul său, să se spele cu apă și va fi curat. Apoi să intre în tabără și să stea șapte zile afară din cortul său.

14,9 În ziua a șaptea să-și radă tot părul său, capul și barba sa, sprâncenele sale, tot părul său să și-l radă, și să-și spele iarăși hainele sale și trupul său să și-l spele cu apă și va fi curat.

14,10 În ziua a opta să ia doi berbeci de câte un an, fără meteahnă și o oaie de un an, fără meteahnă, și dintr-o efă de făină de grâu, împărțită în zece, să ia trei părți pentru darul de pâine și s-o amestece cu untdelemn și un log (pahar) de untdelemn;

14,11 Iar preotul cel ce curățește va duce pe omul ce se curățește împreună cu acestea înaintea Domnului, la ușa cortului adunării;

14,12 Acolo va lua preotul un berbec, ce voiește a aduce jertfă pentru vină, și logul de untdelemn și le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.

14,13 Berbecul îl va junghia în locul acela, unde se junghie jertfele pentru păcat și pentru arderea de tot, la loc sfânt, că aceasta este jertfă pentru vină și ca și jertfa pentru păcat, este a preotului și este sfințenie mare.

14,14 Apoi va lua preotul din sângele jertfei pentru vină și va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui și pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui.

14,15 De asemenea va lua preotul din logul de untdelemn și va turna în palma sa cea stângă;

14,16 își va muia preotul degetul mâinii sale drepte în untdelemnul cel din palma stângă a sa și va stropi de șapte ori cu degetul său înaintea feței Domnului;

14,17 Apoi din untdelemnul rămas în palma lui va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare al mâinii lui drepte și pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui, pe locurile unde a pus și sângele jertfei pentru vină;

14,18 Iar celălalt untdelemn din palma preotului îl va turna pe capul celui ce se curățește și-l va curăți preotul pe acesta înaintea Domnului.

14,19 Astfel va săvârși preotul jertfa pentru păcat și va curăți pe cel ce a venit să se cureție de necurățenia lui; după aceea va junghia jertfa arderii de tot;

14,20 Și va pune preotul arderea de tot și darul de pâine pe jertfelnic. Astfel îl va curăți pe el preotul și el va fi curat.

14,21 Dacă însă acela va fi sărac și nu-i va da mâna, să ia numai un berbec pentru jertfa de vină legănată pentru curățirea sa, a zecea parte dintr-o efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn pentru darul de pâine, un log de untdelemn

14,22 și două turturele sau doi pui de porumbel, cum îi va da mâna: unul jertfă pentru păcat și altul ardere de tot.

14,23 Îi va aduce în ziua a opta cea pentru curățirea sa la preot, înaintea Domnului, la ușa cortului adunării.

14,24 Iar preotul, luând berbecul de jertfă pentru vină și logul de untdelemn, le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.

14,25 Apoi va junghia berbecul de jertfă pentru vină și va lua preotul din sângele jertfei pentru vină și va pune pe vârful urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept.

14,26 Și va turna preotul untdelemn în palma sa cea stângă;

14,27 Și cu untdelemn din palma sa cea stângă va stropi preotul de șapte ori cu degetul mâinii sale celei drepte înaintea feței Domnului;

14,28 Apoi va pune preotul untdelemn din palma sa cea stângă pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește și pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă și pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept, pe locurile unde este pus și sângele jertfei pentru vină;

14,29 Iar celălalt untdelemn din palma sa cea stângă îl va turna pe capul celui ce se curățește, ca să-l curețe înaintea Domnului.

14,30 Și turturelele sau puii de porumbel, cum îi va fi dat mâna celui ce se curățește, după starea lui, le va aduce:

14,31 O pasăre jertfă pentru păcat și alta pentru ardere de tot, împreună cu darul de pâine. Și așa va curăți preotul pe cel ce se curățește înaintea Domnului.

14,32 Aceasta este rânduiala pentru cel bolnav de lepră, căruia nu-i dă mâna să ducă tot ce se cere pentru curățirea sa”.

14,33 Și a grăit Domnul cu Moise și Aaron și a zis:

14,34 „Când veți intra în pământul Canaanului, pe care-l voi da vouă de moștenire, și voi aduce boala leprei asupra caselor din pământul moștenirii voastre,

14,35 atunci cel cu casa trebuie să se ducă și să spună preotului, zicând: Pe casa mea s-a ivit, pare-mi-se, boala.

14,36 Atunci preotul va porunci să se golească casa înainte de a intra preotul să cerceteze boala, ca să nu se facă necurate toate cele din casă; după aceea va veni preotul să cerceteze casa.

14,37 Și cercetând el boala, dacă va vedea că boala de pe pereții casei e în chip de gropi verzui sau roșietice, adâncite în perete,

14,38 va ieși din casă, la ușa casei, și va închide casa pentru șapte zile.

14,39 În ziua a șaptea va veni preotul iar să cerceteze casa și de va vedea că boala s-a întins pe pereții casei,

14,40 preotul va porunci să se scoată pietrele pe care este boala, să se arunce afară din oraș, la loc necurat,

14,41 casa să se răzuiască toată pe dinăuntru, iar răzătura, ce se va răzui, să se arunce afară din oraș, la loc necurat.

14,42 Să aducă apoi alte pietre și să le pună în locul pietrelor acelora; să ia altă tencuială și casa să se tencuiască.

14,43 Dacă boala se va ivi iar și va înflori pe pereții casei, după ce s-au scos pietrele și s-a răzuit și s-a tencuit casa,

14,44 atunci preotul va veni iar și va cerceta și de s-a răspândit boala pe pereții casei, aceea este lepră rozătoare și casa este necurată.

14,45 Casa aceea să se dărâme, iar pietrele ei, lemnul ei și toată tencuiala să se scoată afară din oraș, la loc necurat.

14,46 Cel ce va intra în casa aceea, cât va fi ea închisă, acela necurat va fi până seara.

14,47 Cel ce va dormi în casa aceea să-și spele hainele sale și necurat va fi până seara; și cel ce va mânca în casa aceea să-și spele hainele și necurat va fi până seara.

14,48 Dacă însă preotul, venind și intrând, va vedea că boala de pe pereții casei nu s-a mai întins după ce aceasta a fost tencuită din nou, preotul o va declara curată, că boala a trecut.

14,49 Ca să curețe casa, va lua deci două păsări vii, curate, lemn de cedru, ață roșie răsucită și isop;

14,50 Va junghia o pasăre deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare.

14,51 Va lua lemnul cel de cedru, ața, isopul și pasărea vie și le va muia în sângele păsării junghiate și în apa de izvor și va stropi casa de șapte ori.

14,52 Și va curăți astfel casa cu sângele păsării, cu apă de izvor, cu pasărea cea vie, cu lemnul cel de cedru, cu ața roșie răsucită și cu isop.

14,53 Iar păsării celei vii îi va da drumul din cetate în câmp și se va curăți casa și curată va fi.

14,54 Aceasta este rânduiala pentru oricare fel de boală a leprei și a chelbei.

14,55 Pentru lepra de pe haine și de pe case,

14,56 și pentru umflături, pecingine și pete,

14,57 ca să se poată afla când acestea sunt necurate și când sunt curate: aceasta este rânduiala pentru lepră”.

15,1 Și a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron, zicând:

15,2 „Grăiți fiilor lui Israel și le spuneți: Dacă un bărbat va avea curgere din trupul său, pentru curgerea lui este necurat,

15,3 și legea necurăției lui este aceasta: Ori de se face curgere din trupul lui, ori de este împiedicată curgerea în trupul lui, el este necurat.

15,4 Tot patul, pe care doarme cel ce are curgere, este necurat; tot lucrul, pe care va ședea cel ce are curgere, este necurat.

15,5 Omul, care se va atinge de patul lui, să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și va fi necurat până seara.

15,6 Cel ce va ședea pe vreun lucru, pe care a șezut cel ce are curgere, să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și va fi necurat până seara.

15,7 Cel ce se va atinge de trupul celui ce are curgere să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și necurat va fi până seara.

15,8 Dacă cel ce are curgere va scuipa pe unul curat, acesta să-și spele hainele, să se spele cu apă și necurat va fi până seara.

15,9 Toată șaua, pe care va călări cel ce are curgere, necurată va fi până seara.

15,10 Tot cel ce se atinge de câte au fost sub acela va fi necurat până seara, iar cel ce va ridica acestea să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și necurat va fi până seara.

15,11 Acela, de care se va atinge cel ce are curgere, fără să-și fi spălat mâinile cu apă, să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și va fi necurat până seara.

15,12 Vasul de lut, de care s-a atins cel ce are curgere, să se spargă și tot vasul de lemn să se spele cu apă și va fi curat.

15,13 Iar când cel ce are curgere se va curăți de curgerea sa să numere șapte zile pentru curățirea sa, să-și spele hainele sale, să-și spele trupul cu apă de izvor și va fi curat.

15,14 Apoi în ziua a opta să-și ia două turturele sau doi pui de porumbel, să vină înaintea feței Domnului, la ușa cortului adunării și să le dea preotului;

15,15 Iar preotul să aducă din ele: una jertfă pentru păcat și una ardere de tot; și să-l curețe preotul înaintea Domnului de curgerea lui.

15,16 Dacă un om va avea din întâmplare curgerea seminței, acela să-și spele cu apă tot trupul său și va fi necurat până seara.

15,17 Orice haină și orice piele, pe care va cădea sămânța, să se spele cu apă și necurată va fi până seara.

15,18 Dacă bărbatul se va culca cu femeia și va avea el curgerea seminței, să se spele amândoi cu apă și necurați să fie până seara.

15,19 De va avea femeia curgere de sânge, care curge din trupul său, trebuie să stea șapte zile pentru curățirea sa. Tot cel ce se va atinge de ea, necurat va fi până seara.

15,20 Tot lucrul pe care se va culca ea în timpul necurăției va fi necurat și tot lucrul pe care va ședea va fi necurat.

15,21 Tot cel ce se va atinge de patul ei să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și necurat va fi până seara.

15,22 Tot cel ce se va atinge de vreun lucru, pe care a șezut ea, să-și spele hainele sale, să se spele cu apă și necurat va fi până seara.

15,23 Iar de se va atinge cineva de ceva din patul ei sau de lucrul pe care a șezut ea, acela necurat va fi până seara.

15,24 De va dormi ea cu bărbatul, necurăția ei va fi și pe el și necurat va fi el șapte zile, iar tot patul, în care va dormi, necurat va fi.

15,25 Dacă femeii îi va curge sânge mai multe zile și nu în timpul regulii ei, sau dacă ea are curgere mai mult decât timpul regulii ei obișnuite, atunci în tot timpul curgerii necurăției ei va fi necurată, ca și în timpul regulii ei.

15,26 Tot patul, în care va dormi în timpul curgerii ei, va fi necurat, cum e patul și în timpul regulii ei, și tot lucrul pe care va ședea ea va fi necurat, cum e necurat în timpul regulii ei.

15,27 Tot cel ce se va atinge de acel lucru va fi necurat: să-și spele hainele sale, să-și spele trupul cu apă și va fi necurat până seara.

15,28 Iar când se va izbăvi ea de curgerea sa, să se curețe șapte zile și după aceea va fi curată.

15,29 În ziua a opta să-și ia două turturele sau doi pui de porumbei și să-i aducă preotului, la ușa cortului adunării

15,30 Iar preotul va aduce una din păsări jertfă pentru păcat și pe cealaltă ardere de tot; și s-o curețe preotul înaintea Domnului de curgerea ei cea necurată.

15,31 Așa să feriți pe fiii lui Israel de necurățenia lor, ca să nu moară ei în necurățenia lor, spurcându-Mi locașul Meu cel din mijlocul vostru.

15,32 Aceasta este rânduiala pentru cel ce are curgere și pentru cel ce i se va întâmpla pierderea seminței, care-l face necurat,

15,33 și pentru ceea ce suferă de regula sa și pentru cei ce au curgere, bărbat sau femeie, și pentru bărbatul ce doarme cu femeie necurată”.

16,1 După moartea celor doi fii ai lui Aaron, care au murit când au adus foc străin înaintea feței Domnului, a grăit Domnul cu Moise;

16,2 Și a zis Domnul către Moise: „Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în locașul sfânt de după perdea, înaintea curățitorului celui de pe chivotul legii, ca să nu moară, că deasupra capacului Mă voi arăta în nor.

16,3 Iată rânduiala după care trebuie să intre Aaron în locașul sfânt: cu un vițel,

jertfă pentru păcat, și cu un berbec pentru ardere de tot.

16,4 Să se îmbrace cu hitonul de in sfințit, să aibă pe trupul lui pantaloni de in, să fie încins cu brâu de in și să-și ia și chidar de în: acestea sunt veșmintele sfințite; dar să-și spele tot trupul său cu apă și numai așa să se îmbrace cu ele.

16,5 Iar de la obștea fiilor lui Israel să ia din turma lor doi țapi de jertfă pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot.

16,6 Să aducă Aaron pentru sine vițelul de jertfă pentru păcat, ca să se curețe pe sine și casa sa.

16,7 Apoi să ia cei doi țapi și să-i pună înaintea feței Domnului la ușa cortului adunării.

16,8 Și să arunce Aaron sorți asupra celor doi țapi: un sorț pentru al Domnului și un sorț pentru al lui Azazel.

16,9 După aceea să ia Aaron țapul, asupra căruia a căzut sorțul Domnului, și să-l aducă jertfă pentru păcat,

16,10 iar țapul asupra căruia a căzut sorțul pentru Azazel să-l pună viu înaintea Domnului, ca să săvârșească asupra lui curățirea și să-i dea drumul în pustie pentru ispășire, ca să ducă acela cu sine nelegiuirile lor în pământ neumblat.

16,11 Apoi să aducă Aaron vițelul de jertfă pentru păcatele sale, ca să se curețe pe sine și casa sa și să junghie vițelul jertfă pentru păcatele sale;

16,12 Să ia cărbuni aprinși de pe jertfelnicul cel dinaintea Domnului, o cădelniță plină, și aromate pisate mărunt pentru tămâiere două mâini pline, și să le ducă înăuntru, după perdea;

16,13 Să pună aromatele pe focul din cădelniță înaintea feței Domnului, astfel ca norul de fum să acopere capacul cel de pe chivotul legii, ca să nu moară Aaron.

16,14 Să ia și din sângele vițelului și să stropească cu degetul său spre răsărit peste capac; și înaintea capacului să stropească de șapte ori sânge cu degetul său.

16,15 După aceea să junghie înaintea Domnului țapul de jertfă pentru păcatele poporului, să ducă sângele lui înăuntru, după perdea, și să facă cu sângele acela ce a făcut și cu sângele vițelului, stropind cu el pe capac și înaintea capacului.

16,16 Așa va curăți locașul sfânt de necurăția fiilor lui Israel, de nelegiuirile lor și de toate păcatele lor. Așa să facă el cu cortul adunării, care se află la ei, în mijlocul necurățeniilor lor.

16,17 Nici un om să nu fie în cortul adunării, când va intra el să curețe locașul sfânt și până va ieși. Așa se va curăți el pe sine și casa sa și toată obștea fiilor lui Israel.

16,18 Apoi va ieși la jertfelnicul cel dinaintea Domnului și-l va curăți, luând din sângele vițelului și din sângele țapului și punând pe coarnele jertfelnicului de jur împrejur,

16,19 și stropindu-l cu sânge, cu degetul său de șapte ori, îl va curăți de necurățeniile fiilor lui Israel și-l va sfinți.

16,20 Iar după ce va sfârși de curățat locașul sfânt, cortul adunării și jertfelnicul, și curățind și pe preoți, va aduce țapul cel viu,

16,21 își va pune Aaron mâinile sale pe capul țapului celui viu și va mărturisi asupra lui toate nelegiuirile fiilor lui Israel, toate nedreptățile lor și toate păcatele lor; și punându-le pe acestea pe capul țapului, îl va trimite cu un om anumit în pustie.

16,22 Și va duce țapul cu sine toate nelegiuirile lor în pământ neumblat și omul va da drumul țapului în pustie.

16,23 După aceea va intra Aaron în cortul adunării și se va dezbrăca de hainele cele de in, cu care se îmbrăcase la intrarea în locul cel sfânt, și le va lăsa acolo;

16,24 își va spăla trupul său cu apă în locul cel sfânt, se va îmbrăca cu hainele sale și ieșind, va săvârși arderea de tot pentru sine și arderea de tot pentru popor, și se va curăți astfel pe sine, casa sa, poporul și pe preoți.

16,25 Iar grăsimea jertfei pentru păcat o va arde pe jertfelnic.

16,26 Cel ce a dat drumul în pustie țapului de ispășire să-și spele hainele sale, să-și spele trupul cu apă și atunci să intre în tabără.

16,27 Iar vițelul de jertfă pentru păcat și țapul de jertfă pentru păcat al căror sânge a fost adus înăuntru pentru curățirea locașului sfânt, să se scoată afară din tabără și să se ardă în foc pielea lor, carnea lor și necurățenia lor.

16,28 Cel ce le va arde să-și spele hainele, să-și spele trupul său cu apă și numai după aceea să intre în tabără.

16,29 Aceasta să fie pentru voi lege veșnică: în luna a șaptea, în ziua a zecea a lunii, să postiți și nici o muncă să nu faceți, nici băștinașul, nici străinul care s-a așezat la voi,

16,30 căci în ziua aceasta vi se face curățire, ca să fiți curați de toate păcatele voastre, înaintea Domnului, și curați veți fi.

16,31 Aceasta e cea mai mare zi de odihnă pentru voi și să smeriți sufletele voastre prin post. Aceasta este lege veșnică.

16,32 De curățit însă să vă curețe preotul care este uns ca să slujească în locul tatălui său.

16,33 Să se îmbrace el cu veșmintele cele de in și cu veșmintele sfinte; și va curăți sfânta sfintelor, cortul adunării, va curăți jertfelnicul și pe preoți și va curăți și toată obștea poporului.

16,34 Aceasta să fie pentru voi lege veșnică: o dată în an să curățiți pe fiii lui Israel de păcatele lor". Și Aaron a făcut așa cum poruncise Domnul lui Moise.

17,1 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

17,2 „Vorbește lui Aaron, fiilor lui și tuturor fiilor lui Israel și zi către ei: Iată ce poruncește Domnul:

17,3 Orice om dintre fiii lui Israel sau dintre străinii ce s-au lipit de voi, care va junghia bou, sau oaie, sau capră, în tabără, sau care va junghia afară din tabără,

17,4 și nu le va înfățișa la ușa cortului adunării, ca să le aducă ardere de tot sau jertfă de izbăvire, plăcută Domnului, cu miros de bună mireasmă; sau care le va junghia afară din tabără și la ușa cortului adunării nu le va aduce, ca să le facă jertfă Domnului, înaintea locașului Domnului, omului aceluia i se va cere sângele, că a vărsat sânge și se va stârpi sufletul acela din poporul său;

17,5 Pentru ca fiii lui Israel să-și aducă jertfele lor, câte le junghie ei în câmp, și să le înfățișeze Domnului la ușa cortului adunării, la preot, și să le facă Domnului jertfă de mântuire.

17,6 Și va stropi preotul cu sânge jertfelnicul împrejur, înaintea Domnului, la ușa cortului adunării, iar grăsimea o va arde spre miros de bună mireasmă Domnului,

17,7 ca să nu-și mai aducă ei jertfele lor la idolii după care umblă desfrânând. Aceasta să fie pentru ei așezământ veșnic în neamul lor.

17,8 Să le spui de asemenea: Dacă un om dintre fiii lui Israel sau dintre fiii străinilor care locuiesc între ei va face ardere de tot sau jertfă

17,9 și nu o va aduce la ușa cortului adunării, ca să o aducă jertfă înaintea Domnului, omul acela se va stârpi din poporul său.

17,10 Dacă un om dintre fiii lui Israel și dintre străinii care trăiesc între voi va mânca orice fel de sânge, îmi voi întoarce fața Mea împotriva sufletului celui ce va mânca sânge și-l voi stârpi din poporul său,

17,11 pentru că viața a tot trupul este în sânge și pe acesta vi l-am dat pentru jertfelnic, ca să vă curățiri sufletele voastre, că sângele acesta curățește sufletul.

17,12 De aceea am și zis fiilor lui Israel: Nimeni din voi să nu mănânce sânge și nici străinul, care locuiește la voi, să nu mănânce sânge.

17,13 Oricine dintre fiii lui Israel și dintre străinii ce locuiesc la voi va vâna fiară sau pasăre, care se mănâncă, acela să scurgă sângele ei și să-l acopere cu pământ, căci viața oricărui trup este în sângele lui.

17,14 De aceea am zis fiilor lui Israel: Să nu mâncați sângele nici unui trup, pentru că viața oricărui trup este în sângele lui: tot cel ce-l va mânca se va stârpi,

17,15 și tot cel ce va mânca mortăciune sau sfâșiat de fiară, acela, fie băștinaș sau străin, să-și spele hainele, să se spele cu apă și necurat va fi până seara, iar apoi va fi curat;

17,16 Iar de nu-și va spăla hainele sale și nu-și va spăla trupul său, va purta asupra sa vina sa”.

18,1 În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise, zicând:

18,2 „Vorbește fiilor lui Israel și zi către ei: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

18,3 De datinile pământului Egiptului, în care ați trăit, să nu vă țineți, nici de datinile pământului Canaanului, în care am să vă duc, să nu vă țineți și nici să umblați după obiceiurile lor.

18,4 Ci legile Mele să le pliniți și așezămintele Mele să le păziți, umblând după cum poruncesc ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

18,5 Păziți toate poruncile Mele și toate hotărârile să le țineți, căci omul care le plinește va trăi prin ele: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

18,6 Nimeni să nu se apropie de nici o rudă după trup, cu gândul ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul!

18,7 Goliciunea tatălui tău și goliciunea mamei tale să n-o descoperi! Că este mama ta, să nu-i descoperi goliciunea ei.

18,8 Goliciunea femeii tatălui tău să n-o descoperi, că este goliciunea tatălui tău!

18,9 Goliciunea surorii tale, goliciunea fiicei tatălui tău sau a fiicei mamei tale, care s-a născut în casă sau afară din casă, să n-o descoperi!

18,10 Goliciunea fiicei fiului tău sau a fiicei fiicei tale să n-o descoperi, căci goliciunea ta este!

18,11 Goliciunea fiicei femeii tatălui tău; care s-a născut din tatăl tău, să n-o descoperi, că soră îți este după tată!

18,12 Goliciunea surorii tatălui tău să n-o descoperi, că este de un sânge cu tatăl tău!

18,13 Goliciunea surorii mamei tale să n-o descoperi, că este de un sânge cu mama ta!

18,14 Goliciunea fratelui tatălui tău să n-o descoperi și de femeia lui să nu te apropii, că sunt unchiul și mătușa ta!

18,15 Goliciunea nurorii tale să n-o descoperi, că ea este femeia fiului tău; să nu-i descoperi goliciunea!

18,16 Goliciunea femeii fratelui tău să n-o descoperi, că este goliciunea fratelui tău.

18,17 Goliciunea unei femei și a fiicei ei să nu descoperi; pe fiica fiului ei și pe fiica fiicei ei să nu le iei, ca să le descoperi goliciunea; aceasta este nelegiuire, că sunt rude de sânge cu ea!

18,18 Să nu iei concubină pe sora femeii tale, ca să descoperi rușinea ei în vremea ei, vie fiind ea.

18,19 Să nu te apropii de femeie în timpul regulii ei, ca să-i descoperi goliciunea.

18,20 Și cu femeia aproapelui tău să nu te culci, ca să-ți verși sămânța și ca să te spurci cu ea.

18,21 Din copiii tăi să nu dai în slujba lui Moloh, ca să nu pângărești numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.

18,22 Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune.

18,23 Cu nici un dobitoc să nu te culci, ca să-ți verși sămânța și să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta e urâciune.

18,24 Să nu vă întinați cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea fetei voastre.

18,25 Că s-a întinat pământul și am privit la nelegiuirile lor și a lepădat pământul pe cei ce trăiau pe el.

18,26 Iar voi să păziți toate poruncile Mele și toate legile Mele și să nu faceți toate ticăloșiile acestea, nici băștinașul, nici străinul care trăiește între voi.

18,27 Că toate urâciunile acestea le-au făcut oamenii pământului acestuia care e înaintea voastră și s-a întinat pământul;

18,28 Ca nu cumva să vă lepede și pe voi pământul, când îl veți întina, cum a aruncat el de la sine pe popoarele care au fost înainte de voi.

18,29 Că tot cel ce va face ticăloșiile acestea, sufletul care va face acestea se va stârpi din poporul său.

18,30 Deci păziți poruncile Mele și să nu umblați după obiceiurile urâte, după care au umblat cei dinaintea voastră, nici să vă întinați cu ele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".

19,1 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

19,2 „Vorbește la toată obștea fiilor lui Israel și le zi; Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt.

19,3 Să cinstească fiecare pe tatăl său și pe mama sa și zilele Mele de odihnă să le păziți, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,4 Să nu alergați la idoli și dumnezei turnați să nu vă faceți, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,5 De veți aduce Domnului jertfă de izbăvire, să o aduceți de bunăvoie.

19,6 Și să o mâncați în ziua aducerii și a doua zi, iar ce va rămâne pentru a treia zi să ardeți cu foc.

19,7 Iar de va mânca cineva a treia zi, va face urâciune și jertfa nu va fi primită;

19,8 Cel ce va mânca va agonisi păcat, că acela a spurcat lucrul sfânt al Domnului și sufletul acela se va stârpi din poporul său.

19,9 Când veți secera holdele voastre în pământul vostru, să nu seceri tot până la fir

în ogorul tău și ceea ce rămâne după secerișul tău să nu aduni;

19,10 Și în via ta să nu culegi strugurii rămași, nici boabele ce cad în via ta să nu le aduni; lasă-le pe acestea săracului și străinului, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.

19,11 Să nu furați, să nu spuneți minciună și să nu înșele nimeni pe aproapele său.

19,12 Să nu vă jurați strâmb pe numele Meu și să nu pângăriți numele cel sfânt al Dumnezeului vostru, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,13 Să nu nedreptățești pe aproapele și să nu-l jefuiești. Plata simbriașului să nu rămână la tine până a doua zi.

19,14 Să nu grăiești de rău pe surd și înaintea orbului să nu pui piedică. Să te temi de Domnul Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.

19,15 Să nu faceți nedreptate la judecată; să nu căutați la fața celui sărac și de fața celui puternic să nu te sfiești, ci cu dreptate să judeci pe aproapele tău.

19,16 Să nu umbli cu clevetiri în poporul tău și asupra vieții aproapelui tău să nu te ridici. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,17 Să nu dușmănești pe fratele tău în inima ta, dar să mustri pe aproapele tău, ca să nu porți păcatul lui.

19,18 Să nu te răzbuni cu mâna ta și să nu ai ură asupra fiilor poporului tău, ci să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,19 Legea Mea să o păziți; vitele tale să nu le faci să se împreune cu alt soi; ogorul tău să nu-l semeni deodată cu două feluri de semințe; cu haină țesută din felurite torturi, de lână și de in, să nu te îmbraci.

19,20 De va dormi cineva cu femeie, împreunându-se, și aceea va fi roabă, logodită cu un bărbat, dar nerăscumpărată încă sau dacă nu i s-a dat încă slobozenia, să-i pedepsiți pe amândoi, dar nu cu moarte, pentru că ea nu este slobodă,

19,21 ci să aducă el Domnului, la ușa cortului adunării, jertfă de vină; un berbec să aducă jertfă pentru vina sa;

19,22 Și preotul îl va curăți de păcatul lui înaintea Domnului cu berbecul cel pentru vină și i se va ierta lui păcatul pe care l-a făcut.

19,23 Când veți intra în pământul, pe care Domnul Dumnezeul vostru vi-l va da, și veți sădi orice pom roditor, să curățiți necurățenia lui: trei ani să socotiți roadele lui ca necurate și să nu le mâncați;

19,24 Iar în anul al patrulea toate roadele lui să fie afierosite Domnului, întru lauda Lui.

19,25 Și în anul al cincilea să mâncați din roadele lui și să vă adunați toate roadele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,26 Să nu mâncați cu sânge; să nu vrăjiți, nici să ghiciți.

19,27 Să nu vă tundeți rotund părul capului vostru, nici să vă stricați fața bărbii voastre.

19,28 Pentru morți să nu vă faceți tăieturi pe trupurile voastre, nici semne cu împunsături să nu faceți pe voi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,29 Să nu necinstești pe fiica ta, îngăduindu-i să facă desfrânare, ca să nu se desfrâneze pământul și ca să nu se umple pământul de stricăciune.

19,30 Zilele Mele de odihnă să le păzești și locașul Meu să-l cinstești. Eu sunt Domnul.

19,31 Să nu alergați la cei ce cheamă morții, pe la vrăjitori să nu umblați și să nu vă

întinați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,32 Înaintea celui cărunt să te scoli, să cinstești fața bătrânului și să te temi de Domnul Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,33 De se va așeza vreun străin în pământul vostru, să nu-l strâmtorați.

19,34 Străinul, care s-a așezat la voi, să fie pentru voi ca și băștinașul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, că și voi ați fost străini în pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

19,35 Să nu faceți nedreptate la judecată, la măsură, la cântărit și la măsurătoare.

19,36 Cântarul vostru să fie drept, greutățile drepte, efa dreaptă și hinul drept. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am scos din pământul Egiptului.

19,37 Să păziți toate legile Mele și toate orânduielile Mele și să le pliniți. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

20,1 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

20,2 „Spune fiilor lui Israel acestea: Dacă cineva dintre fiii lui Israel și dintre străinii care trăiesc printre israeliți va da din copiii săi lui Moloh, acela să fie dat morții: poporul băștinaș să-l ucidă cu pietre.

20,3 Și Eu îmi voi întoarce fața Mea împotriva omului aceluia și-l voi stârpi din poporul său, pentru că a dat din copiii săi lui Moloh, ca să întineze locașul Meu cel sfânt și să necinstească numele Meu cel sfânt.

20,4 Iar dacă poporul băștinaș își va închide ochii săi asupra omului aceluia, când va da din copiii săi lui Moloh,

20,5 îmi voi întoarce fața Mea împotriva omului aceluia și împotriva neamului lui și-l voi stârpi din poporul său pe el și pe toți cei ce fac desfrânări asemenea lui, desfrânând după Moloh.

20,6 Dacă vreun suflet va alerga la cei ce cheamă morții și la vrăjitorii, ca să desfrâneze în urma lor, Eu voi întoarce fața Mea împotriva sufletului aceluia și-l voi pierde din poporul lui.

20,7 Sfințiți-vă pe voi înșivă și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt.

20,8 Păziți legile Mele și le pliniți, că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințește.

20,9 Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa.

20,10 De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata.

20,11 Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt.

20,12 De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor.

20,13 De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este.

20,14 Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.

20,15 Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să ucideți dobitocul.

20,16 Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.

20,17 De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor.

20,18 Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.

20,19 Goliciunea surorii mamei tale și a surorii tatălui tău să n-o descoperi, că unul ca acela își dezgolește trupul rudei sale și-și vor purta păcatul amândoi.

20,20 Cel ce se va culca cu mătușa sa descoperă goliciunea unchiului său; să-și poarte amândoi păcatul și fără copii să moară.

20,21 De va lua cineva pe femeia fratelui său, urâciune este, că a descoperit goliciunea fratelui său: fără copii să moară.

20,22 Păziți toate așezămintele Mele și toate hotărârile Mele și le pliniți și nu vă va arunca de pe sine pământul în care vă voi duce să trăiți.

20,23 Să nu umblați după obiceiurile popoarelor pe care le voi alunga de la voi, că ele au făcut acestea toate și M-am scârbit de ele.

20,24 Eu doară v-am spus: Voi veți moșteni pământul lor și Eu vă voi da să moșteniți pământul în care curge lapte și miere. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am despărțit de toate popoarele.

20,25 Să deosebiți dobitocul curat de cel necurat și pasărea curată de cea necurată; să nu vă întinați sufletele voastre cu dobitoc sau cu pasăre, nici cu toate cele ce se târăsc pe pământ, pe care Eu le-am deosebit ca necurate.

20,26 Să-Mi fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt și v-am deosebit de toate popoarele, ca să fiți ai Mei.

20,27 Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor”.

21,1 Zis-a Domnul către Moise: „Grăiește preoților, fiilor lui Aaron și le spune:

21,2 Să nu se spurce prin atingere de mort din poporul lor. Să se atingă numai de rudenia de aproape a lor, de mama lor și de tatăl lor, de fiul lor și de fiica lor, de fratele lor;

21,3 De sora lor fecioară, care trăiește la ei și e nemăritată, poate să se atingă, fără să se spurce.

21,4 De nimeni altul din poporul său să nu se atingă, ca să nu se spurce.

21,5 Să nu-și radă capul, să nu-și tundă marginea bărbii și să nu-și facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți.

21,6 Să fie sfinți ai Dumnezeului lor și să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului și pâine Dumnezeului lor și de aceea să fie sfinți.

21,7 Să nu-și ia de soție femeie desfrânată sau necinstită; nici femeie lepădată de bărbatul ei, căci sunt sfinți ai Domnului Dumnezeului lor.

21,8 Cinstește-i ca pe sfinți, căci ei aduc pâine Dumnezeului tău; sfinți să vă fie, căci Eu, Domnul, Cel ce vă sfințesc, sunt sfânt.

21,9 Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinstește pe tatăl său: să fie arsă cu foc.

21,10 Marele preot din frații tăi, pe capul căruia s-a turnat mirul de ungere și care este sfințit, ca să se îmbrace cu veșmintele sfinte, să nu-și descopere capul său, nici să-și sfâșie hainele;

21,11 Și nici de un mort să nu se apropie, nici chiar de tatăl său sau de mama sa să nu se atingă.

21,12 De locașul sfânt să nu se depărteze, ca să nu necinstească locașul Dumnezeului său, căci mirul sfânt de ungere al Dumnezeului lui este asupra lui. Eu sunt Domnul.

21,13 Acesta își va lua de femeie fecioară din poporul său.

21,14 Văduvă, sau lepădată, sau necinstită, sau desfrânată să nu ia, ci fecioară din poporul său să-și ia de femeie.

21,15 Să nu-și spurce sămânța sa în poporul său, că Eu sunt Domnul Dumnezeu, Cel ce îl sfințesc”!

21,16 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

21,17 „Spune lui Aaron: Nimeni din neamul tău în viitor și din rudele tale să nu se apropie, ca să aducă daruri Dumnezeului său, de va avea vreo meteahnă pe trupul său.

21,18 Tot omul cu meteahnă pe trup să nu se apropie: nici orb, nici șchiop, nici ciung,

21,19 nici cel cu piciorul rupt sau cu mâna ruptă, nici ghebos, nici cu vreun mădular uscat,

21,20 nici cel cu albeață pe ochi, nici chelul, nici pipernicitul, nici cel cu părțile bărbătești vătămate.

21,21 Nici un om din sămânța preotului Aaron, care va avea pe trupul său vreo meteahnă, să nu se apropie ca să aducă jertfă Domnului; că are meteahnă și de aceea să nu se apropie ca să aducă daruri Dumnezeului său.

21,22 Darurile Dumnezeului său sunt sfințenii mari, din sfințenii poate să mănânce,

21,23 dar de perdea să nu treacă și la jertfelnic să nu se apropie; să nu necinstească locașul Meu cel sfânt, căci Eu sunt Domnul, Cel ce îi sfințesc”.

21,24 Și a spus Moise acestea lui Aaron, fiilor lui și tuturor fiilor lui Israel.

22,1 După aceea a grăit Domnul cu Moise și a zis:

22,2 „Spune lui Aaron și fiilor lui să umble cu băgare de seamă cu cele sfinte ale fiilor lui Israel și să nu pângărească numele cel sfânt al Meu prin prinoasele pe care ei înșiși Mi le aduc. Eu sunt Domnul.

22,3 Spune-le: Tot omul din semința voastră și din neamul vostru, care va avea pe sine vreo necurățenie și se va apropia de cele sfinte, care se afierosesc de fiii lui Israel Domnului, sufletul aceluia se va stârpi de la fața Mea. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

22,4 Omul din semința preotului Aaron care va fi lepros sau va avea curgere să nu mănânce din cele sfinte, până nu se va curăți; și cine se va atinge de ceva necurat de la mort, sau cine va suferi de curgerea seminței,

22,5 sau cine se va atinge de vreo târâtoare, de care s-ar spurca, sau de vreun om, care l-ar face necurat prin orice fel de necurăție a lui,

22,6 cel ce s-a atins de acestea necurat va fi până seara și să nu mănânce din cele sfinte înainte de a-și spăla trupul său cu apă.

22,7 Iar după ce va apune soarele și după ce se va curăți, atunci să mănânce din cele sfinte, că aceea este hrana lui.

22,8 Mortăciune și sfâșiat de fiară să nu mănânce, ca să nu se spurce cu acestea. Eu sunt Domnul.

22,9 Să păzească poruncile Mele, ca să nu aibă asupră-le păcat și să nu moară, când vor călca acestea. Eu sunt Domnul Dumnezeu, Cel ce îi sfințesc pe ei.

22,10 Nici un străin să nu mănânce din cele sfinte. Nici cel ce locuiește la un preot și nici simbriașul preotului să nu mănânce din cele sfinte.

22,11 Iar dacă preotul își va cumpăra un rob cu argint, acela să mănânce din ele; asemenea și robul născut în casa sa să mănânce din pâinea lui.

22,12 Dacă fiica preotului se va mărita după străin de neamul preoțesc, nici ea să nu mănânce din prinoasele sfinte, cuvenite lui.

22,13 Când însă fiica preotului va fi văduvă sau despărțită și copii nu va avea și se va întoarce în casa tatălui său, cum era și în tinerețea sa, atunci ea să mănânce pâinea tatălui său, iar dintre străini nimeni să nu mănânce.

22,14 Dacă cineva mănâncă din greșeală din cele sfinte, să întoarcă preotului prețul lucrului sfânt și să mai adauge încă a cincea parte din prețul lui:

22,15 Preoții să nu spurce cele sfinte ale fiilor lui Israel, pe care ei le aduc dar Domnului,

22,16 și să nu atragă asupră-le vinovăția fărădelegii, când vor mânca cele sfinte ale lor, că Eu sunt Domnul, Cel ce îi sfințesc”.

22,17 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

22,18 „Vorbește lui Aaron, fiilor lui și la toată adunarea fiilor lui Israel și le zi: Dacă cineva dintre fiii lui Israel, sau dintre străinii care s-au așezat la ei, în Israel, își vor aduce jertfa lor, pe care o aduc Domnului ardere de tot, după făgăduință sau de evlavie,

22,19 ca să afle prin aceasta bunăvoință la Dumnezeu, jertfa trebuie să fie fără meteahnă, de parte bărbătească, din vitele mari, sau din oi, sau din capre.

22,20 Toate câte au meteahnă în sine să nu le aduceți Domnului, că nu vor fi primite.

22,21 De va aduce cineva Domnului jertfă de mântuire, plinind o făgăduință, sau aducând jertfă de bună voie, sau la praznicele voastre, din boi, sau din oi, să fie fără meteahnă; ca să fie primită, să nu aibă nici o meteahnă.

22,22 Dobitoc orb, vătămat, sau slut, sau bubos, sau răpciugos, sau râios, să nu aduceți Domnului și nici să dați la jertfelnicul Domnului pentru jertfă.

22,23 Bou sau oaie cu picioarele lungi sau scurte peste măsură poți să aduci ca jertfă de evlavie, iar pentru jertfa făgăduită acestea nu, sunt primite.

22,24 Dobitocul care are părțile bărbătești strivite, sfărâmate, smulse sau tăiate, să nu-l aduceți Domnului și în țara voastră să nu faceți asemenea lucru.

22,25 Nici din mâinile celor de alt neam să nu aduceți nici unul din asemenea dobitoace în dar Dumnezeului rostru, pentru că acestea sunt vătămate și cu meteahnă și nu vă vor fi primite”.

22,26 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

22,27 „De se va naște vițel, sau miel, sau ied, șapte zile să stea la mama lui, iar din ziua a opta înainte va fi bun de adus jertfă Domnului.

22,28 Dar nici vacă, nici oaie să nu junghiați în aceeași zi cu puiul ei.

22,29 De aduceți Domnului jertfă de mulțumire, s-o aduceți ca să vă fie primită.

22,30 În aceeași zi s-o mâncați și să nu lăsați din carnea ei pe a doua zi. Eu sunt Domnul.

22,31 Să păziți poruncile Mele și să le pliniți: Eu sunt Domnul.

22,32 Să nu spurcați numele cel sfânt al Meu, ca să fiu Eu sfânt între fiii lui Israel.

22,33 Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințesc pe voi, Care v-am scos din pământul Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul”.

23,1 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

23,2 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune care sunt sărbătorile Domnului, în care se vor face adunările sfinte. Sărbătorile Mele sunt acestea:

23,3 șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceți; aceasta este odihna Domnului în toate locuințele voastre.

23,4 Iată și celelalte sărbători ale Domnului, adunările sfinte, pe care trebuie să le vestiți la vremea lor:

23,5 în luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, către seară, sunt Paștile Domnului.

23,6 Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiași luni este sărbătoarea azimei Domnului: șapte zile să mâncați azime.

23,7 În ziua întâi a sărbătorilor să aveți adunare sfântă și nici o muncă să nu faceți.

23,8 Timp de șapte zile să aduceți jertfă Domnului, și în ziua a șaptea iar e adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți”.

23,9 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

23,10 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune: Când veți intra în pământul pe care Eu vi-l dau vouă și veți face seceriș în el, cel dintâi snop al secerișului vostru să-l aduceți la preot;

23,11 El va ridica acest snop înaintea Domnului, ca să aflați bunăvoință la El; a doua zi după cea dintâi a sărbătorii îl va ridica preotul.

23,12 În ziua ridicării snopului veți aduce Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă.

23,13 Împreună cu el veți aduce prinos de pâine două din zece părți de efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn, ca să fie jertfă Domnului, mireasmă plăcută, și veți face și turnare un sfert de hin de vin.

23,14 Nici un fel de pâine nouă, nici grăunțe uscate, nici grăunțe crude să nu mâncați până la ziua aceea în care veți aduce prinos Dumnezeului vostru. Acesta este așezământ veșnic în neamul vostru, oriunde veți locui.

23,15 Din ziua a doua după întâi a sărbătorii, din ziua în care veți aduce snopul legănat, să numărați șapte săptămâni întregi,

23,16 până la ziua întâi de după cea din urmă zi a săptămânii a șaptea, să numărați cincizeci de zile și atunci să aduceți un nou dar de pâine Domnului.

23,17 Să aduceți din locuințele voastre dar ridicat: două pâini făcute din două zecimi de efă de făină de grâu, coapte cu dospitură, ca pârgă Domnului.

23,18 Împreună cu pâinile să mai aduceți șapte miei fără meteahnă, de câte un an, un junc din cireadă și doi berbeci fără meteahnă; ca să fie acestea Domnului ardere de tot, dar de pâine, turnare și jertfă cu mireasmă plăcută Domnului.

23,19 Să jertfiți de asemenea din turma de capre un țap, jertfă pentru păcat, și doi miei de câte un an, jertfă de mântuire, împreună cu pâinile din pârgă.

23,20 Pe acestea să le aducă preotul legănându-le înaintea Domnului, împreună cu pâinile din pârgă de grâu legănate și cu cei doi miei; acestea vor fi sfințenie

Domnului și vor fi ale preotului, care le înfățișează.

23,21 Să dați de știre prăznuirea în ziua aceasta și să aveți adunare sfântă, nici o muncă să nu faceți. Acesta este așezământ veșnic în neamul vostru, în toate așezările voastre.

23,22 Când veți secera holda în pământul vostru, să nu adunați ce rămâne după seceratul ogorului vostru și spicele ce cad de sub secere să nu le adunați, ci să lăsați pe acestea săracului și străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".

23,23 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

23,24 „Spune fiilor lui Israel: În luna a șaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbițelor și adunare sfântă să aveți;

23,25 Nici o muncă să nu faceți, ci să aduceți ardere de tot Domnului",

23,26 apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis:

23,27 „Și în ziua a zecea a lunii aceleia a șaptea, care este ziua curățirii, să aveți adunare sfântă; să postiți și să aduceți ardere de tot Domnului;

23,28 Nici o muncă să nu faceți în ziua aceea, că aceasta este ziua curățirii" ca să vă curățiți înaintea feței Domnului Dumnezeului vostru.

23,29 Tot sufletul care nu va posti în ziua aceea se va stârpi din poporul său;

23,30 Și tot sufletul care va lucra în ziua aceea, îl voi stârpi din mijlocul poporului său.

23,31 Nici o muncă să nu faceți: acesta este așezământ veșnic în neamul vostru în toate cetățile voastre.

23,32 Aceasta este pentru voi zi de odihnă; să postiți din seara zilei a noua a lunii; din acea seară până în seara zilei a zecea a lunii să prăznuiți odihna voastră".

23,33 Grăit-a Domnul cu Moise și a zis:

23,34 „Spune fiilor lui Israel: Din ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea începe sărbătoarea corturilor; șapte zile să sărbătorești în cinstea Domnului.

23,35 În ziua întâi va fi adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți.

23,36 Șapte zile să aduceți jertfă Domnului și în ziua a opta va fi adunare sfântă; să aduceți arderi de tot Domnului: aceasta este încheierea sărbătorii; nici o muncă să nu faceți.

23,37 Acestea sunt sărbătorile Domnului, în care trebuie să se țină adunările sfinte, ca să aducă jertfe Domnului, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe junghiate și turnări, fiecare din ele la ziua hotărâtă;

23,38 Afară de zilele de odihnă ale Domnului, afară de darurile voastre, afară de toate afierosirile voastre și afară de tot ce aduceți din evlavie și dați Domnului,

23,39 în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când vă strângeți roadele pământului, să sărbătoriți sărbătoarea Domnului șapte zile: în ziua întâi este odihnă și în ziua a opta iară este odihnă.

23,40 În ziua întâi să luați ramuri de copaci frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci cu frunzele late și sălcii de râu și să vă veseliți înaintea Domnului Dumnezeului vostru, șapte zile.

23,41 Să prăznuiți sărbătoarea aceasta a Domnului șapte zile în an: acesta este așezământ veșnic în neamul vostru. În luna a șaptea să o prăznuiți.

23,42 Să locuiți șapte zile în corturi; tot israelitul băștinaș să locuiască în corturi,

23,43 ca să știe urmașii voștri că în corturi am așezat Eu pe fiii lui Israel, când i-am

scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

23,44 Astfel a grăit Moise fiilor lui Israel despre sărbătorile Domnului.

24,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

24,2 „Poruncește fiilor lui Israel să-ii aducă untdelemn de măsline, curat și limpede, pentru candele, ca să ardă sfeșnicul necontenit,

24,3 înaintea perdelei din cortul adunării, și-l va aprinde Aaron și fiii lui înaintea Domnului, ca să ardă totdeauna, de seara până dimineața. Acesta este așezământ veșnic în neamul vostru.

24,4 Candelele să le pună în sfeșnicul cel de aur curat de dinaintea Domnului, ca să ardă sfeșnicul de seara până dimineața.

24,5 Să luați făină de grâu bună și să faceți din ea douăsprezece pâini; fiecare pâine să fie de două zecimi de efă.

24,6 Și să le puneți pe două rânduri, câte șase pâini în rând, pe masa cea de aur curat de dinaintea Domnului;

24,7 Pe fiecare rând să pui tămâie curată și sare, și vor fi acestea, pe lângă pâini, jertfă de pomenire înaintea Domnului.

24,8 În ziua odihnei să se pună acestea necontenit înaintea Domnului din partea fiilor lui Israel; acesta este legământ veșnic.

24,9 Ele vor fi ale lui Aaron și ale fiilor săi, care le vor mânca în locul cel sfânt, că acestea sunt sfințenie mare pentru ei din jertfele Domnului: acesta este așezământ veșnic”.

24,10 În vremea aceea, fiul unei israelite, născut între israeliți dintr-un egiptean, a ieșit la fiii lui Israel și s-a sfădit în tabără cu un israelit.

24,11 Și fiul israelitei, hulind numele Domnului și grăindu-l de rău, a fost adus la Moise, iar numele mamei lui era Șelomit, fata lui Dibri, din neamul lui Dan.

24,12 Acela a fost pus sub strajă, ca să-l judece după porunca Domnului.

24,13 Atunci a grăit Domnul cu Moise și a zis:

24,14 „Scoate pe hulitor afară din tabără și toți cei ce au auzit să-și pună mâinile lor pe capul lui, iar toată obștea să-l ucidă cu pietre.

24,15 Apoi fiitor lui Israel să le spui: Omul care va huli pe Dumnezeu își va agonisi păcat.

24,16 Hulitorul numelui Domnului să fie omorât neapărat; toată obștea să-l ucidă cu pietre. Sau străinul, sau băștinașul, de va huli numele Domnului, să fie omorât.

24,17 De va lovi cineva un om și va muri, acela să fie omorât.

24,18 De va lovi cineva dobitoc și va muri, acela să dea dobitoc pentru dobitoc.

24,19 De va pricinui cineva vătămare aproapelui său, aceluia să i se facă ceea ce a făcut el altuia:

24,20 Frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; cum a făcut el vătămare altui om, așa să i se facă și lui.

24,21 Cel ce va ucide dobitoc să dea altul; iar cel ce va ucide om să fie omorât.

24,22 Aceeași judecată să aveți și pentru străin și pentru băștinaș, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

24,23 Și după ce Moise a spus acestea fiilor lui Israel și au făcut fiii lui Israel cum poruncise Domnul lui Moise, au scos pe hulitor afară din tabără și l-au ucis cu pietre.

25,1 Grăit-a Domnul cu Moise pe Muntele Sinai și a zis:

25,2 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune: După ce veri intra în pământul pe care îl voi da vouă, să se odihnească pământul; să fie o odihnă în cinstea Domnului.

25,3 Șase ani să semeni ogorul tău, șase ani să lucrezi via ta și să aduni roadele lor;

25,4 Iar anul al șaptelea să fie an de odihnă a pământului, odihna Domnului; ogorul tău să nu-l semeni și via ta să n-o tai în anul acela.

25,5 Ceea ce va crește de la sine pe ogorul tău să nu seceri și strugurii de pe vițele tale netăiate să nu-i culegi, ca să fie acest an de odihnă pentru pământ.

25,6 Și aceste roade vor fi în timpul odihnei pământului hrană pentru tine, pentru robul tău și pentru roaba ta, pentru simbriașul tău și pentru străinul tău care s-a așezat la tine;

25,7 Pentru dobitocul tău și pentru fiarele cele de pe pământul tău, să fie de hrană toate roadele lui.

25,8 Să numeri apoi șapte ani de odihnă, adică de șapte ori câte șapte ani, ca să ai în cei de șapte ori câte șapte ani, patruzeci și nouă de ani.

25,9 Și să trâmbițezi cu trâmbița în luna a șaptea, în ziua a zecea a lunii; în ziua curățirii să trâmbițezi cu trâmbița în toată țara voastră.

25,10 Să sfințiți anul al cincizecilea și să se vestească slobozenie pe pământul vostru pentru toți locuitorii lui. Să vă fie acesta an de slobozenie, ca să se întoarcă fiecare la moșia sa; fiecare să se întoarcă la ogorul său.

25,11 Anul al cincizecilea să vă fie an de slobozenie: să nu semănați, nici să secerați ceea ce va crește de la sine pe pământ, și să nu culegeți poama de pe vițele netăiate,

25,12 că acesta e jubileu; sfânt să fie pentru voi; roadele de pe ogor să le mâncați.

25,13 În anul jubileu să se întoarcă fiecare la moșia sa.

25,14 De vei vinde ceva aproapelui tău sau de vei cumpăra ceva de la aproapele tău, să nu înșele nimeni pe aproapele său.

25,15 După numărul anilor trecuți de la cel din urmă jubileu să cumperi de la aproapele tău, și după numărul anilor de cules să-ți vândă el.

25,16 Dacă au rămas ani mai mulți până la jubileu, sporește prețul, iar dacă au rămas puțini ani, micșorează prețul, căci un anumit număr de secerișuri îți vinde el.

25,17 Să nu înșele nimeni pe aproapele său; teme-te de Domnul Dumnezeul tău; Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

25,18 Faceți poruncile Mele și toate hotărârile Mele; faceți și păziți toate acestea și veți locui liniștiți pe pământ.

25,19 Pământul își va da rodul său, veți mânca până la saț și veți trăi liniștiți pe el.

25,20 Iar de veți zice: Dar ce să mâncăm în anul al șaptelea, când nici nu vom semăna, nici nu vom aduna roadele noastre?

25,21 Vă voi trimite binecuvântarea Mea în anul al șaselea și va aduce roadele sale pentru trei ani.

25,22 Și veți semăna în anul al optulea, dar de mâncat veți mânca roadele cele vechi până la al nouălea an: până se vor coace roadele anului al optulea veți mânca din cele vechi din anii trecuți.

25,23 Pământul să nu-l vindeți de veci, că pământul este al Meu; iar voi sunteți străini și venetici înaintea Mea.

25,24 În toate părțile stăpânirii voastre să îngăduiți răscumpărarea pământului.

25,25 Dacă fratele tău, care e cu tine, va sărăci și va vinde din moștenirea sa, să

vină ruda sa de aproape și să cumpere ceea ce vinde fratele său.

25,26 Dacă însă nu va avea cineva rudenie, ci îi va da lui mâna și va găsi cât îi trebuie pentru răscumpărare,

25,27 atunci să numere anii vânzării sale, și ce trece să întoarcă aceluia, căruia i-a vândut, și se va întoarce la moșia sa.

25,28 Iar dacă nu va găsi mâna lui cit îi trebuie să întoarcă aceluia, atunci pământul vândut de el va rămâne în mâinile cumpărătorului până la anul jubileu, și în anul jubileu cumpărătorul va ieși și vânzătorul va intra în stăpânirea sa.

25,29 De va vinde cineva casă de locuit în oraș îngrădit cu zid, poate s-o răscumpere până într-un an de la vânzarea ei: timp de un an poate s-o răscumpere.

25,30 Iar de nu se va răscumpăra până la împlinirea unui an întreg, casa cea din oraș îngrădit cu zid va rămâne pentru totdeauna aceluia care a cumpărat-o și urmașilor lui, și în anul jubileu nu va trece de la el.

25,31 Iar casele din sate, care n-au împrejur zid, să se socotească deopotrivă cu pământul: ele se pot răscumpăra oricând și în anul jubileu trec la fostul lor stăpân.

25,32 Cât pentru orașele leviților și casele din orașele stăpânirii lor, leviții le vor putea răscumpăra de-a pururi.

25,33 Iar dacă cineva din leviți nu va face răscumpărarea, atunci casa vândută din orașele stăpânirii lor se întoarce în anul jubileu, căci casele din orașele leviților sunt stăpânirea lor între fiii lui Israel.

25,34 Nici ogoarele dimprejurul orașelor lor nu se pot vinde, pentru că acestea sunt moștenirea lor veșnică.

25,35 Dacă fratele tău va sărăci și va ajunge la strâmtorare înaintea ta, ajută-l, fie străin, fie băștinaș, ca să trăiască cu tine.

25,36 Să nu iei de la el dobândă și spor, ci să te temi de Dumnezeul tău, ca să trăiască fratele tău cu tine. Eu sunt Domnul.

25,37 Argintul tău să nu ți-l dai lui cu camătă și pâinea ta să nu i-o dai ca s-o iei cu spor.

25,38 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă dau pământul Canaanului și ca să fiu Dumnezeul vostru.

25,39 Când îi va sărăci fratele și-i se va vinde ție, să nu-l pui la muncă de rob,

25,40 ci să fie el la tine ca simbriaș sau străin, și să-ți lucreze până la anul jubileu;

25,41 Iar atunci să se ducă de la tine, și el și copiii lui împreună cu el, să se întoarcă în neamul său și să intre iarăși în stăpânirea părinților săi.

25,42 Pentru că ei sunt robii Mei, pe care Eu i-am scos din pământul Egiptului;

25,43 Să nu-i vinzi, cum se vând robii, să nu-i stăpânești cu cruzime și să te temi de Dumnezeul tău.

25,44 Iar ca să-ti ai robul tău și roaba ta, să-ti cumperi rob și roabă de la neamurile dimprejurul vostru.

25,45 Puteți să vă cumpărați și din copiii străinilor, care s-au așezat la voi, și din neamul lor, care este la voi și care s-a născut în pământul vostru; pot să fie averea voastră.

25,46 Puteți să-i dați moștenire fiilor voștri după voi, ca orice avere, veșnic să-i stăpâniți, ca pe robi. Iar asupra fraților voștri din fiii lui Israel și unul asupra altuia, să nu domniți cu cruzime.

25,47 Dacă străinul sau veneticul tău s-a îmbogățit pe lângă tine, iar fratele tău a sărăcit lângă tine și s-a vândut veneticului, care s-a așezat la tine, sau unui urmaș din neamul veneticului,

25,48 atunci, după vânzare, se va putea răscumpăra; careva din frații lui va putea să-l răscumpere:

25,49 Sau unchiul lui, sau fiul unchiului va putea să-l răscumpere, sau careva din neamul lui, din seminția lui să-l răscumpere; sau de va avea îndestulare, să se răscumpere singur.

25,50 Și acela să se răfuiască cu cel ce l-a cumpărat, de la anul când s-a vândut el până la anul jubileu, și argintul pentru care s-a vândut să i-l întoarcă după numărul anilor; socotindu-i ca slujiți de un simbriaș vremelnic la el.

25,51 Și dacă rămân încă mulți ani, el va plăti răscumpărarea potrivit anilor acestora, după prețul cu care a fost cumpărat.

25,52 Iar dacă rămân puțini ani până la anul jubileu, să-i numere și să plătească, pentru răscumpărarea sa, după numărul anilor.

25,53 El să fie la dânsul cu anul, ca simbriașul, și acela să nu-l stăpânească cu asprime înaintea ochilor tăi.

25,54 Iar dacă el nu se va răscumpăra în chipul acesta, atunci în anul jubileu va ieși el însuși, și împreună cu el, și copiii lui,

25,55 pentru că fiii lui Israel sunt robii Mei; robii Mei sunt ei, că Eu i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

26,1 Să nu vă faceți idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicați; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă așezați în pământul vostru, ca să vă închinați la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

26,2 Zilele de odihnă ale Mele să le păziți și locașul Meu cel sfânt să-l cinstiți, că Eu sunt Domnul.

26,3 De veți umbla după legile Mele și de veți păzi și plini poruncile Mele,

26,4 vă voi da ploaie la timp, pământul și pomii își vor da roadele lor.

26,5 Treieratul vostru va ajunge până la culesul viilor, culesul viilor va ajunge până la semănat; veți mânca pâinea voastră cu mulțumire și veți trăi în pământul vostru fără primejdie.

26,6 Voi trimite pace pe pământul vostru și nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiarele sălbatice și sabia nu va trece prin pământul vostru.

26,7 Veți alunga pe vrăjmașii voștri și vor cădea uciși înaintea voastră.

26,8 Cinci din voi vor birui o sută și o sută din voi vor goni zece mii și vor cădea vrăjmașii voștri de sabie înaintea voastră.

26,9 Căuta-voi spre voi și vă voi binecuvânta; veți avea copii, vă voi înmulți și voi fi statornic în legământul Meu cu voi.

26,10 Veți mânca roadele vechi din anii trecuți și veți da la o parte pe cele vechi pentru a face loc celor noi.

26,11 Voi așeza locașul Meu în mijlocul vostru și sufletul Meu nu se va scârbi de voi.

26,12 Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeul vostru și voi poporul Meu.

26,13 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să nu mai fiți robi acolo; am sfărâmat jugul vostru și v-am povățuit cu fruntea ridicată.

26,14 Iar de nu Mă veți asculta și de nu veri păzi aceste porunci ale Mele,

26,15 de veți disprețui așezămintele Mele și de se va scârbi sufletul vostru de legile Mele, neîmplinind poruncile Mele, și călcând legământul Meu,

26,16 atunci și Eu am să Mă port cu voi așa: Voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea și frigurile, de care vi se vor secătui ochii și vi se va istovi sufletul; veți semăna semințele în zadar și vrăjmașii voștri le vor mânca.

26,17 Îmi voi întoarce fața împotriva voastră și veți cădea înaintea vrăjmașilor voștri; vor domni peste voi dușmanii voștri și veți fugi când nimeni nu vă va alunga.

26,18 Dacă nici după toate acestea nu Mă veți asculta, atunci înșeptit voi mări pedeapsa pentru păcatele voastre.

26,19 Voi frânge îndărătnicia voastră cea mândră și cerul vostru îl voi face ca fierul, iar pământul vostru ca arama.

26,20 În zadar vă veți cheltui puterile voastre, că pământul vostru nu-și va da roadele sale, nici pomii din țara voastră nu-și vor da poamele lor.

26,21 Dacă și după acestea veți umbla împotriva Mea și nu veți vrea să Mă ascultați, atunci vă voi adăuga lovituri înșeptit pentru păcatele voastre;

26,22 Voi trimite asupra voastră fiarele câmpului, care vă vor lipsi de copii; vor prăpădi vitele voastre și pe voi vă voi împuțina așa, încât se vor pustii drumurile voastre.

26,23 Dacă nici după aceasta nu vă veți îndrepta, împotrivindu-vă Mie,

26,24 atunci și Eu voi veni cu mânie asupra voastră și vă voi lovi înșeptit pentru păcatele voastre.

26,25 Voi aduce asupra voastră sabie răzbunătoare, ca să răzbune legământul Meu. Iar dacă vă veți ascunde în orașele voastre, voi trimite asupra voastră molimă și veți fi dați în mâinile vrăjmașului.

26,26 Pâinea, care vă hrănește, o voi lua de la voi; zece femei vor coace pâine pentru voi într-un cuptor și vor da pâinea voastră cu cântarul și veți mânca și nu vă veți sătura.

26,27 Dacă nici după aceasta nu Mă veți asculta și veți păși împotriva Mea,

26,28 atunci și Eu cu mânie voi veni asupra voastră și vă voi pedepsi înșeptit pentru păcatele voastre;

26,29 Veți mânca din carnea fiilor voștri și din carnea fiicelor voastre.

26,30 Dărâma-voi înălțimile voastre și voi strica stâlpii voștri; trupurile voastre le voi prăbuși sub dărâmăturile idolilor voștri și se va scârbi sufletul Meu de voi.

26,31 Orașele voastre le voi preface în ruine, voi pustii locașurile voastre cele sfinte și nu voi mirosi miresmele plăcute ale jertfelor voastre.

26,32 Pustii-voi pământul vostru așa încât să se mire de el vrăjmașii voștri care se vor așeza pe el;

26,33 Iar pe voi vă voi risipi printre popoare; în urma voastră îmi voi ridica sabia și va fi pământul vostru pustiu și orașele voastre dărâmate.

26,34 Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui; când voi veți fi în pământul vrăjmașilor voștri, atunci pământul vostru se va odihni și se va bucura de odihna lui.

26,35 În toate zilele pustiirii lui el se va odihni cât nu s-a odihnit în zilele de odihnă ale voastre, când locuiați voi în el.

26,36 Celor ce vor rămâne dintre voi le voi trimite în inimi frica în pământul vrăjmașilor lor; până și freamătul frunzei ce se clatină îi va pune pe fugă și vor fugi ca de sabie și vor cădea când nimeni nu-i va alunga.

26,37 Se vor călca unul pe altul, ca cei ce fug de sabie, când nimeni nu-i va urmări și nu veți avea putere să vă împotriviți vrăjmașilor voștri.

26,38 Veți pieri printre popoare și vă va înghiți pământul vrăjmașilor voștri.

26,39 Iar cei ce vor rămâne din voi se vor usca pentru păcatele lor în pământurile vrăjmașilor voștri, se vor usca și pentru păcatele părinților lor.

26,40 Atunci își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor, cum au săvârșit ei nelegiuiri împotriva Mea și au pășit împotriva Mea.

26,41 Pentru care și Eu am venit cu mânie asupra lor și i-am adus în pământul vrăjmașilor lor; atunci se va supune inima lor cea netăiată împrejur și vor suferi ei pentru nelegiuirile lor.

26,42 Și Eu îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam îmi voi aduce aminte și de pământ îmi voi aduce aminte.

26,43 Când pământul va fi părăsit de ei și el se va bucura de odihna lui, golit fiind de ei, și ei vor suferi pentru fărădelegi și pentru că au nesocotit legile Mele și sufletul lor s-a scârbit de așezământul Meu;

26,44 Când vor fi ei în pământul vrăjmașilor, Eu nu-i voi disprețui și nu Mă voi scârbi de ei, așa încât să-i pierd și să stric legământul Meu cu ei, că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor.

26,45 Îmi voi aminti de ei pentru legământul încheiat cu strămoșii lor, pe care i-am scos din pământul Egiptului, înaintea ochilor popoarelor, ca să fiu Dumnezeul lor. Eu sunt Domnul”.

26,46 Acestea sunt așezămintele, hotărârile și legile pe care le-a așezat Domnul între Sine și fiii lui Israel prin Moise, pe Muntele Sinai.

27,1 A grăit Domnul cu Moise și a zis:

27,2 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune: De va făgădui cineva să-și afierosească sufletul său Domnului, prețuirea ta să fie așa:

27,3 Prețul pentru un bărbat, de la douăzeci până la șaizeci de ani, să fie cincizeci de sicli de argint, după siclul sfânt.

27,4 Iar dacă este femeie, prețul să fie treizeci de sicli.

27,5 De la cinci până la douăzeci de ani, prețul să fie pentru bărbat douăzeci de sicli, iar pentru femeie zece sicli.

27,6 Iar de la o lună până la cinci ani, prețul să fie pentru bărbat cinci sicli de argint, și pentru femeie trei sicli de argint.

27,7 De la șaizeci de ani în sus prețul să fie pentru bărbat cincisprezece sicli de argint, și pentru femeie zece sicli.

27,8 Iar dacă este sărac și nu e în stare să plătească prețul, atunci să fie adus la preot și să-l prețuiască preotul; potrivit cu starea celui ce și-a dat făgăduința să-l prețuiască preotul.

27,9 Dacă însă va fi un dobitoc, ce se aduce jertfă Domnului, tot ce se aduce Domnului trebuie să fie sfânt.

27,10 Să nu schimbe nici bun cu rău, nici rău cu bun; iar de schimbă cineva dobitoc cu dobitoc, atunci și cel schimbat și cel dat schimb va fi sfânt.

27,11 Dacă ar fi cumva un dobitoc necurat, care nu se aduce jertfă Domnului, și el va fi adus la preot,

27,12 preotul îl va prețui ori de este bun, ori de este rău; și cum îl va prețui preotul, așa să fie.

27,13 De va vrea cineva să-l răscumpere, atunci să adauge a cincea parte la preț.

27,14 De va afierosi cineva casa sa Domnului, s-o prețuiască preotul, de este bună sau rea, și cum o va prețui preotul, așa să rămână.

27,15 Dacă afierositorul va vrea să răscumpere casa sa, să adauge a cincea parte de argint la prețul ei și va fi a lui.

27,16 De va afierosi cineva Domnului țarină din moșia sa, prețuirea să se facă după venitul ei, cincizeci de sicli de argint pentru fiecare gomer de orz semănat.

27,17 De își va afierosi țarina sa chiar din anul jubileu, să fie după prețul hotărât.

27,18 Iar de își afierosește cineva țarina sa după anul jubileu, atunci preotul să socotească argintul după numărul anilor ce mai rămân până la anul jubileu și să scadă din prețul ei.

27,19 Dacă însă va vrea să-și răscumpere țarina cel ce a afierosit-o, atunci el să adauge a cincea parte de argint la prețul ei și să rămână a lui.

27,20 Iar dacă acela nu-și va răscumpăra țarina și va fi vândută altui om, atunci nu se mai poate răscumpăra;

27,21 Țarina aceea, când se va întoarce în anul jubileu, va fi afierosire Domnului, ca țarină jertfă, și va trece în stăpânirea preotului.

27,22 Iar dacă cineva va afierosi Domnului o țarină cumpărată, care nu este din țarinile moșiei lui,

27,23 preotul să-i socotească partea de preț până la anul jubileu, și acela să-i dea prețul în aceeași zi, ca afierosire Domnului,

27,24 și țarina în anul jubileu va trece iar la acela, de la care a fost cumpărată și din moșia căruia a fost pământul acela.

27,25 Toate prețurile să fie făcute după siclul sfânt; siclul să aibă douăzeci de ghere.

27,26 Numai întâii născuți ai dobitoacelor, care după întâietatea nașterii sunt ai Domnului, să nu-i afierosească nimeni: fie bou, fie oaie, că sunt ai Domnului.

27,27 Iar dacă este dobitoc necurat, să fie răscumpărat după prețuirea ta, la care să se mai adauge a cincea parte, și de nu se va răscumpăra să se vândă după prețuirea ta.

27,28 Toate cele afierosite, pe care omul cu jurământ le dă Domnului din ale sale, - fie om, fie dobitoc, fie țarină din moșia sa, - nici nu se răscumpără, nici nu se vând. Tot ce este afierosit cu jurământ este sfințenie mare a Domnului.

27,29 Orice om afierosit cu jurământ nu se răscumpără, ci trebuie să se dea morții.

27,30 Toată dijma de la pământ, din roadele pământului și din roadele pomilor este a Domnului, sfințenia Domnului.

27,31 Și de va voi cineva să-și răscumpere dijma, să adauge la prețul ei a cincea parte.

27,32 Toată dijma de la boi și de la oi și tot al zecelea din câte trec pe sub toiag este afierosit Domnului.

27,33 Nu trebuie căutat de este bun sau rău și nu trebuie schimbat; dar de-l va schimba cineva, atunci și cel schimbat și schimbul vor fi sfinte și nu se vor putea

răscumpăra”.

27,34 Acestea sunt poruncile pe care le-a poruncit Domnul lui Moise pe Muntele Sinai pentru fiii lui Israel.

Numerii 1,1 În ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea după ieșirea israeliților din pământul Egiptului, a grăit Domnul cu Moise în cortul adunării, în pustiul Sinai, și a zis:

1,2 „Numărați toată obștea fiilor lui Israel după semințiile lor, după familiile lor și după numele lor, om cu om.

1,3 Tot bărbatul de la douăzeci de ani în sus, tot cel ce poate ieși la oaste în Israel, să se numere de tine și de Aaron și să se rânduiască în tabăra lui.

1,4 Dar cu voi să mai fie din fiecare seminție câte un om, care e cel mai de seamă în neamul său.

1,5 Iată numele bărbaților care vor fi cu voi: din Ruben: Elițur, fiul lui Ședeur;

1,6 Din Simeon: Șelumiel, fiul lui Țurișadai;

1,7 Din Iuda: Naason, fiul lui Aminadab;

1,8 Din Isahar: Natanael, fiul lui Țuar;

1,9 Din Zabulon: Eliab, fiul lui Helon;

1,10 Din fiii lui Iosif: Elișama, fiul lui Amihud, din Efraim; și Gamaliel, fiul lui Pedațur, din Manase;

1,11 Din Veniamin: Abidan, fiul lui Ghedeon;

1,12 Din Dan: Ahiezer, fiul lui Amișadai;

1,13 Din Așer: Paghiel, fiul lui Ocran;

1,14 Din Gad: Eliasaf, fiul lui Raguel;

1,15 Din Neftali: Ahira, fiul lui Enan.

1,16 Aceștia sunt bărbații aleși ai obștii, capii semințiilor părinților lor, căpeteniile peste mii în Israel”.

1,17 Luând deci Moise și Aaron pe bărbații aceștia, care au fost numiți pe numele lor,

1,18 au adunat toată obștea în ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea și au înscris, după spițele neamului lor, pe toți bărbații de la douăzeci de ani în sus pe semințiile, pe familii și pe numele lor, om cu om.

1,19 Numărătoarea aceasta a făcut-o Moise în pustiul Sinai, cum îi poruncise Domnul.

1,20 Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, după semința lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,21 s-au numărat în semința lui Ruben patruzeci și șase de mii cinci sute.

1,22 Fiii lui Simeon, după semința lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,23 s-au numărat în semința lui Simeon cincizeci și nouă de mii trei sute.

1,24 Fiii lui Gad, după semința lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,25 s-au numărat în seminția lui Gad patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci.

1,26 Fiii lui Iuda, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,27 s-au numărat în seminția lui Iuda șaptezeci și patru de mii șase sute.

1,28 Fiii lui Isahar, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de ia douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,29 s-au numărat în seminția lui Isahar cincizeci și patru de mii patru sute.

1,30 Fiii lui Zabulon, după semințiile lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,31 s-au numărat în seminția lui Zabulon cincizeci și șapte de mii patru sute.

1,32 Fiii lui Iosif: fiii lui Efraim, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,33 s-au numărat în seminția lui Efraim patruzeci de mii cinci sute.

1,34 Fiii lui Manase, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,35 s-au numărat în seminția lui Manase treizeci și două de mii două sute.

1,36 Fiii lui Veniamin, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,37 s-au numărat în seminția lui Veniamin treizeci și cinci de mii patru sute.

1,38 Fiii lui Dan, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,39 s-au numărat în seminția lui Dan, șaizeci și două de mii șapte sute.

1,40 Fiii lui Așer, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,41 s-au numărat în seminția lui Așer patruzeci și una de mii cinci sute.

1,42 Fiii lui Neftali, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

1,43 s-au numărat în seminția lui Neftali cincizeci și trei de mii patru sute.

1,44 Aceștia sunt cei care au intrat la numărătoarea făcută de Moise și Aaron și de cei doisprezece bărbați, căpeteniile lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție, după neamul strămoșesc.

1,45 Deci toți fiii lui Israel de la douăzeci de ani în sus, buni de oaste, care au intrat la numărătoare, după familiile lor,

1,46 au fost șase sute trei mii cinci sute cincizeci.

1,47 Iar leviții, după seminția părinților lor, n-au fost numărați între ei.

1,48 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

1,49 „Vezi ca seminția lui Levi să n-o bagi la numărătoare și să nu-i numeri pe fiii lui Levi cu fiii lui Israel;

1,50 Ci rânduiește pe leviți la cortul adunării și le încredințează toate lucrurile lui și toate câte sunt în el. Ei să poarte cortul și toate lucrurile lui, să slujească în el și să își așeze tabăra împrejurul lui.

1,51 Când va fi să plece cortul, leviții să-l strângă, și când va fi să se oprească, leviții să-l așeze; iar de se va apropia unul străin, să fie omorât.

1,52 Fiii lui Israel să poposească fiecare în tabăra sa și fiecare sub steagul său și în cetele lor.

1,53 Iar leviții să-și așeze tabăra aproape, împrejurul cortului adunării, ca să nu vină mânia asupra obștii fiilor lui Israel; și să străjuiască leviții la cortul adunării”.

1,54 Și au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise și Aaron; așa au făcut.

2,1 Atunci a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

2,2 „Fiii lui Israel să poposească fiecare lângă steagul său, în preajma semnelor familiei sale, și să-și așeze taberele înaintea cortului mărturiei și împrejurul lui.

2,3 Întâi, spre răsărit, să poposească steagul taberei lui Iuda, cu cetele sale, cu Naason, fiul lui Aminadab, căpetenia fiilor lui Iuda,

2,4 și cu oștenii săi în număr de șaptezeci și patru de mii șase sute.

2,5 Alături să poposească seminția lui Isahar, cu Natanael, fiul lui Țuar, căpetenia fiilor lui Isahar,

2,6 și cu oștenii săi în număr de cincizeci și patru de mii patru sute.

2,7 Mai departe va poposi seminția lui Zabulon, cu Eliab, fiul lui Helon, căpetenia fiilor lui Zabulon,

2,8 cu oștenii săi în număr de cincizeci și șapte de mii patru sute.

2,9 Toți aceștia în număr de o sută optzeci și șase de mii patru sute, care țin de tabăra lui Iuda, să plece întâi.

2,10 Spre miazăzi să se așeze tabăra lui Ruben, cu cetele sale și Elițur, fiul lui Ședeur, căpetenia fiilor lui Ruben,

2,11 și cu oștenii săi în număr de patruzeci și șase de mii cinci sute.

2,12 Lângă el va poposi seminția lui Simeon, cu Șelumiel, fiul lui Țurișadai, căpetenia fiilor lui Simeon,

2,13 și cu oștenii săi în număr de cincizeci și nouă de mii trei sute.

2,14 După acesta va poposi seminția lui Gad, cu Eliasaf, fiul lui Raguel, căpetenia fiilor lui Gad,

2,15 și cu oștenii săi în număr de patruzeci și cinci de mii șase sute cincizeci.

2,16 Toți aceștia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci și una de mii patru sute cincizeci, care țin de tabăra lui Ruben, rânduiți în tabere, vor pleca în rândul al doilea.

2,17 După aceea, când va pleca cortul adunării, tabăra leviților va fi în mijlocul taberelor și precum au poposit așa să și plece, fiecare la rândul său și sub steagul său.

2,18 Spre apus va poposi tabăra lui Efraim cu cetele sale și cu Elișama, fiul lui Amihud, căpetenia fiilor lui Efraim,

2,19 și cu oștenii săi în număr de patruzeci de mii cinci sute.

2,20 Lângă ea se va așeza seminția lui Manase cu Gamaliel, fiul lui Pedațur, căpetenia fiilor lui Manase,

2,21 și cu oștenii săi în număr de treizeci și două de mii două sute.

2,22 După acesta seminția lui Veniamin cu Abidan, fiul lui Ghedeon, căpetenia fiilor lui Veniamin,

2,23 și cu oștenii lui în număr de treizeci și cinci de mii patru sute.

2,24 Toți aceștia cu luptătorii lor în număr de o sută opt mii o sută, care țin de tabăra lui Efraim, vor pleca în al treilea rând, așezați în cete.

2,25 La miazănoapte se va așeza tabăra lui Dan cu cetele sale și cu Ahiezer, fiul lui Amișadai, căpetenia fiilor lui Dan,

2,26 și cu oștenii săi în număr de șaizeci și două de mii șapte sute.

2,27 Lângă el își va așeza tabăra seminția lui Așer, cu Paghiel, fiul lui Ocran, căpetenia fiilor lui Așer,

2,28 și cu oștenii săi în număr de patruzeci și una de mii cinci sute.

2,29 Mai departe își va așeza tabăra seminția lui Neftali cu Ahira, fiul lui Enan, căpetenia fiilor lui Neftali,

2,30 și cu oștenii săi în număr de cincizeci și trei de mii patru sute.

2,31 Toți aceștia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci și șapte de mii șase sute, care țin de tabăra lui Dan, să plece la urmă sub steagurile lor și rânduiți în cete”.

2,32 Aceștia sunt fiii lui Israel care au intrat la numărătoare după familiile lor. Toți, câți au intrat la numărătoare pe tabere și pe cete, erau șase sute trei mii cinci sute cincizeci.

2,33 Iar leviții nu s-au numărat cu ei, după cum poruncise Domnul lui Moise.

2,34 Și au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise: așa se așezau în tabere sub steagurile lor și așa purcedeau fiecare cu seminția sa și cu familia sa.

3,1 Iată acum spița neamului lui Aaron și a lui Moise, din timpul când a grăit Domnul cu Moise pe Muntele Sinai, și iată numele fiilor lui Aaron:

3,2 Nadab, întâiul născut, Abiud, Eleazar și Itamar.

3,3 Acestea sunt numele fiilor lui Aaron, preoți miruiți, care au fost sfințiți, ca să slujească cele ale preoției.

3,4 Însă Nadab ș: Abiud au murit înaintea feței Domnului, când au adus foc străin înaintea feței Domnului în pustiul Sinai, neavând copii, și au rămas preoți numai Eleazar și Itamar cu tatăl lor Aaron.

3,5 Atunci a grăit Domnul cu Moise și a zis:

3,6 „Ia seminția lui Levi și o pune la îndemâna lui Aaron preotul, ca să-l ajute în slujba lui.

3,7 Să fie de pază în locul lui și în locul fiilor lui Israel la cortul adunării; să facă slujbele la cort;

3,8 Să păstreze toate lucrurile cortului adunării, să străjuiască în locul fiilor lui Israel și să facă slujbele la cort.

3,9 Dă pe leviți la îndemâna lui Aaron, fratele tău, și fiilor lui, preoților; să-Mi fie dăruiți Mie dintre fiii lui Israel.

3,10 Iar lui Aaron și fiilor lui încredințează-le cortul adunării, ca să-și păzească datoria lor preoțească și toate cele de la jertfelnic și de după perdea; iar de se va

apropia cineva străin, să fie omorât”.

3,11 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

3,12 „Iată, Eu am luat din fiii lui Israel pe leviți în locul tuturor întâilor născuți, în locul tuturor celor ce se nasc întâi în Israel și aceia vor fi în locul acestora.

3,13 Leviții să fie ai Mei, căci toți întâi-născuții sunt ai Mei. În ziua când am lovit pe toți întâi-născuții în pământul Egiptului, atunci Mi-am sfințit pe toți întâi-născuții lui Israel de la om până la dobitoc și aceștia să fie ai Mei. Eu sunt Domnul”.

3,14 Iarăși a grăit Domnul cu Moise, în pustiul Sinai, și a zis:

3,15 „Numără pe fiii lui Levi, după familiile lor, după neamurile lor; pe toți cei de parte bărbătească, de la o lună în sus să-i numeri”.

3,16 Și i-au numărat Moise și Aaron, după cuvântul Domnului, cum le poruncise Domnul.

3,17 Iată dar care sunt fiii lui Levi, după numele lor: Gherșon, Cahat și Merari.

3,18 Iar numele fiilor lui Gherșon, după neamurile lor, sunt: Libni și Șimei.

3,19 Fiii lui Cahat, după neamurile lor, sunt: Amram, Iț har, Hebron și Uziel.

3,20 Fiii lui Merari, după neamurile lor, sunt: Mahli și MușI. Acestea sunt neamurile lui Levi, după familiile lor.

3,21 Din Gherșon au ieșit neamul lui Libni și neamul lui Șimei: aceste neamuri sunt din Gherșon.

3,22 Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească, de la o lună în sus, s-au numărat în neamul lui Gherșon șapte mii cinci sute.

3,23 Fiii lui Gherșon trebuia să se așeze cu tabăra în urma cortului, spre asfințit.

3,24 Eliasaf, fiul lui Lael, era căpetenia familiei fiilor lui Gherșon.

3,25 Fiii lui Gherșon la cortul adunării aveau să păzească cortul și acoperișul lui, perdeaua de la ușa cortului adunării,

3,26 perdelele curții, perdeaua de la intrarea curții celei dimprejurul cortului și jertfelnicului, frânghiile și toate uneltele lor.

3,27 Din Cahat a ieșit familia lui Amram, familia lui Iț har, familia lui Hebron și familia lui Uziel: aceste familii sunt din Cahat.

3,28 Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească, de la o lună în sus, s-au numărat în neamul acesta opt mii trei sute. Ei păzeau locașul sfânt.

3,29 Familiile fiilor lui Cahat trebuia să-și așeze tabăra lângă cort, în partea de miazăzi;

3,30 Iar căpetenie în familiile neamului lui Cahat era Elț afan, fiul lui Uziel.

3,31 În paza lor se afla chivotul, masa, sfeșnicul, jertfelnicul, vasele sfinte, care se întrebuințează la slujbe, și perdeaua cu toate ale ei.

3,32 Căpetenie peste căpeteniile leviților era Eleazar, fiul preotului Aaron, care era rânduit să privegheze pe cei ce aveau în păstrare locașul sfânt.

3,33 Din Merari au ieșit familia lui Mahli și familia lui MușI; aceste familii sunt din Merari.

3,34 Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească de la o lună în sus, s-au numărat în neamul acesta șase mii două sute;

3,35 Iar căpetenie peste familiile din neamul lui Merari era Țuriel, fiul lui Abihael. Aceștia trebuia să-și așeze tabăra lângă cort, în partea de miazănoapte.

3,36 În paza fiilor lui Merari s-au rânduit scândurile dimprejurul cortului, pârghiile lui, stâlpii lui, postamentele acestora, și toate lucrurile și uneltele lor,

3,37 stâlpii curții din toate părțile ei, postamentele lor, țărușii curții și frânghiile ei.

3,38 Iar în partea de dinainte a cortului adunării, spre răsărit, trebuia să-și așeze tabăra Moise și Aaron și fiii acestuia, cărora li se încredințase paza locașului sfânt în locul fiilor lui Israel. Iar de se va apropia vreun străin, să fie omorât.

3,39 Deci toți leviții numărați, pe care i-au numărat Moise și Aaron, cum poruncise Domnul, după neamurile lor, parte bărbătească, de la o lună în sus, au fost douăzeci și două de mii.

3,40 Apoi a zis Domnul către Moise: „Socotește pe tot bărbatul întâi-născut dintre fiii lui Israel, de la o lună în sus, și ia numărul numelor lor.

3,41 Și în locul tuturor întâi-născuților ai fiilor lui Israel, să iei pentru Mine pe leviți. Eu sunt Domnul. Și vitele leviților să le iei în locul a tot întâi-născutului din vitele fiilor lui Israel”.

3,42 Și a numărat Moise, după cum îi poruncise Domnul, pe toți întâi-născuții dintre fiii lui Israel;

3,43 Și întâi-născuții de parte bărbătească de la o lună în sus, după numărul numelor, au fost toți douăzeci și două de mii două sute șaptezeci și trei.

3,44 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

3,45 „Ia pe leviți în locul tuturor întâi-născuților fiilor lui Israel și vitele leviților în locul vitelor lor, și să fie leviții ai Mei. Eu sunt Domnul!

3,46 Iar ca răscumpărare pentru cei două sute șaptezeci și trei de întâi-născuți ai fiilor lui Israel, care trec peste numărul leviților,

3,47 să iei câte cinci sicli de cap, socotind câte douăzeci de ghere într-un siclu, după siclul sfânt,

3,48 și argintul acesta să-l dai lui Aaron și fiilor lui, ca răscumpărare pentru cei ce prisosesc peste numărul lor”.

3,49 Și adunând Moise argintul de răscumpărare pentru întâi-născuții lui Israel, care treceau peste numărul leviților,

3,50 s-au găsit o mie trei sute șaizeci și cinci de sicli, după siclul sfânt.

3,51 Și a dat Moise argintul de răscumpărare, pentru cei ce prisoseau, lui Aaron și fiilor lui, după cuvântul Domnului, precum poruncise Domnul lui Moise.

4,1 Și a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

4,2 „Numără din fiii lui Levi pe fiii lui Cahat, după neamurile și după familiile lor, pe toți cei buni de slujbă,

4,3 de la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani, ca să lucreze la cortul adunării.

4,4 Slujba fiilor lui Cahat la cortul adunării va fi să ducă sfânta sfintelor.

4,5 Când va pleca tabăra, să intre Aaron și fiii lui, să ia perdeaua despărțitoare între sfânta și sfânta sfintelor, să învelească cu ea chivotul legii;

4,6 Să pună apoi un acoperământ de piei vinete, iar pe deasupra aceluia să arunce un înveliș de lână albastră și să pună pârghiile la chivot.

4,7 Apoi să aștearnă pe masa pâinilor punerii înainte o față de masă violetă și să pună pe ea blidele, talerele, oalele și cupele cele pentru turnat, și pâinile ei pururea să fie pe ea.

4,8 Peste acestea să pună o poală purpurie, iar pe deasupra ei să pună un acoperământ de piele vânătă și să-i pună pârghiile.

4,9 Să ia apoi o îmbrăcăminte violetă și să acopere sfeșnicul și candelele lui, cleștele lui, plutele lui, și toate vasele cele pentru untdelemn, care se întrebuințează la el.

4,10 Să-l acopere pe el și toate uneltele lui cu un acoperământ de piei vinete și să-l pună pe năsălie.

4,11 Peste jertfelnicul cel de aur să pună o îmbrăcăminte violetă, să-l acopere cu un acoperământ de piei vinete și apoi să-i așeze pârghiile în verigi.

4,12 Să ia toate lucrurile cele pentru slujbă, care se întrebuințează la slujbă în locașul sfânt, și să le pună în învelișuri de lână violetă, să le acopere cu acoperăminte de piei vinete și să le pună pe năsălie.

4,13 După aceea să curețe jertfelnicul de cenușă, să-l acopere cu o îmbrăcăminte violetă,

4,14 să pună pe el toate vasele lui, care se întrebuințează la el în timpul slujbei: cleștele, furculițele, lopețile, oalele și toate vasele jertfelnicului, să-l acopere cu un acoperământ de piei vinete și să-i pună pârghiile. Să ia apoi o îmbrăcăminte violetă și să acopere baia și postamentul ei; să pună pe deasupra lor un acoperământ vânăt de piele și să le pună pe năsălie.

4,15 După aceea Aaron și fiii lui, înainte de plecarea taberei la drum, vor strânge tot cortul și vor înveli toate lucrurile locașului sfânt, iar fiii lui Cahat vor veni să le ia; dar nu trebuie să se atingă ei de sfânta sfintelor, ca să nu moară. Aceste lucruri ale cortului să le ducă fiii lui Cahat.

4,16 Eleazar, fiul preotului Aaron, va fi supraveghetor peste untdelemnul pentru sfeșnic, aromatele de tămâiat, darul zilnic de pâine și mirul; va avea și supraveghere peste tot cortul și peste câte sunt în el și în locașul sfânt și peste toate lucrurile”.

4,17 Și a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

4,18 „Să nu lăsați să se stingă sămânța neamului lui Cahat dintre leviți.

4,19 Iată ce trebuie să le faceți, ca să trăiască și să nu moară, când se vor apropia de sfânta sfintelor: să vină Aaron și fiii lui și să pună pe fiecare la slujba lui și la sarcina lui;

4,20 Dar ei să nu vină să privească la cele sfinte, când le învelesc, ca să nu moară”.

4,21 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

4,22 „Numără și pe fiii lui Gherșon, pe familii și pe neamuri, de la treizeci de ani până la cincizeci de ani;

4,23 Și să numeri pe toți cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.

4,24 Iată slujba familiilor lui Gherșon, adică ce au de făcut și de dus:

4,25 Să ducă acoperișurile cortului, cortul adunării, acoperișul lui, acoperișul cel de piei vinete, care e pe deasupra lor, perdeaua, care se atârnă la ușa cortului adunării,

4,26 perdeaua de la poarta curții, pânzele curții celei dimprejurul cortului și a jertfelnicului, frânghiile lor și toate lucrurile lor de slujbă și tot ce este de făcut la ele să facă ei.

4,27 Toate slujbele fiilor lui Gherșon la ducerea poverilor și la toate lucrările lor trebuie să se facă după porunca lui Aaron și a fiilor lui și lor să le încredințați spre păstrare tot ceea ce au ei de dus.

4,28 Acestea sunt slujbele fiilor lui Gherșon la cortul adunării și acestea li se vor încredința spre păstrare sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron.

4,29 Pe fiii lui Merari, iar să-i numeri, după neamurile și după familiile lor,

4,30 de la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani. Să numeri pe toți cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.

4,31 Iată ce să ducă ei, după slujba lor la cortul adunării: scândurile cortului cu pârghiile lor, stâlpii lui cu postamentele lor, funiile cortului cu țărușii lor;

4,32 Stâlpii curții de pe toate laturile ei cu postamentele lor, țărușii curții cu frânghiile lor, toate uneltele lor și tot ce ține de ele. Să numărați pe nume toate lucrurile ce sunt datori să ducă.

4,33 Aceasta-i slujba neamului fiilor lui Merari și tot ce au să facă la cortul adunării, sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron".

4,34 Atunci au numărat Moise și Aaron cu căpeteniile obștii pe fiii lui Cahat după neamurile și după familiile lor,

4,35 de la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani, pe toți cei buni de slujbă, ea să lucreze la cortul adunării.

4,36 Și s-au găsit la numărătoare, după familiile lor, două mii șapte sute cincizeci.

4,37 Acesta este numărul fiilor lui Cahat, toți cei buni de slujbă la cortul adunării, pe care i-au numărat Moise și Aaron, după porunca Domnului, dată prin Moise.

4,38 S-au numărat apoi fiii lui Gherșon, după neamurile și după familiile lor,

4,39 de la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toți cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.

4,40 Și s-au găsit la numărătoare, după neamurile și după familiile lor, două mii șase sute treizeci.

4,41 Acesta este numărul fiilor lui Gherșon, toți cei buni de slujbă la cortul adunării, pe care i-au numărat Moise și Aaron, după porunca Domnului.

4,42 S-a numărat după aceea și neamul fiilor lui Merari, după rudeniile și după familiile lor,

4,43 de la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toți cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.

4,44 Și s-au găsit la numărătoare, după neamul lor și după familii, trei mii două sute.

4,45 Acesta este numărul fiilor lui Merari, pe care i-au numărat Moise și Aaron, după porunca Domnului, dată prin Moise.

4,46 Toți leviții, numărați de Moise și de Aaron și de căpeteniile lui Israel, după neamurile și după familiile lor,

4,47 de la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toți cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării și să-l ducă,

4,48 s-au găsit la numărătoare opt mii cinci sute optzeci.

4,49 Și după porunca Domnului, dată prin Moise, s-au rânduit fiecare la lucrul său și la slujba sa, și au fost numărați, cum poruncise Domnul lui Moise.

5,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

5,2 „Poruncește fiilor lui Israel să scoată din tabără pe toți leproșii, pe toți cei ce au scurgere și pe toți cei întinați prin atingere de mort.

5,3 De la bărbat până la femeie să-i scoateți și să-i trimiteți afară din tabără, ca să nu pângărească taberele lor, în mijlocul cărora locuiesc Eu".

5,4 Și au făcut așa fiii lui Israel: i-au scos afară din tabără. Cum poruncise Domnul

lui Moise, așa au făcut fiii lui Israel.

5,5 Și a grăit Domnul lui Moise și a zis:

5,6 „Spune fiilor lui Israel: Dacă un bărbat sau o femeie va face vreun păcat față de un om, și prin aceasta vă păcătui împotriva Domnului și va fi vinovat sufletul acela,

5,7 să-și mărturisească păcatul ce a făcut și să întoarcă deplin aceea prin ce a păcătuit și să mai adauge la aceea a cincea parte și să dea aceluia față de care a păcătuit.

5,8 Dacă însă omul acela nu va avea moștenitor, căruia să se dea cele pentru greșeală, atunci să le dea Domnului și vor fi ale preotului, pe lângă berbecul de curățire, cu care acesta îl va curăți.

5,9 Toată pârga din toate darurile fiilor lui Israel, pe care le aduc ei la preot, să fie ale lui.

5,10 Orice lucru afierosit să fie al lui; și orice va da cineva preotului este al lui”.

5,11 Și a grăit Domnul lui Moise și a zis:

5,12 „Grăiește fiilor lui Israel și zi către ei: De va greși femeia unui bărbat și-l va înșela,

5,13 și va dormi cineva cu ea în pat, și lucrul va fi ascuns de bărbatul ei, și ea se va spurca pe ascuns, și nu vor fi martori împotriva ei, nici nu va fi prinsă asupra faptului;

5,14 De va cădea asupra bărbatului duhul îndoielii bănuind pe femeia sa, vinovată fiind aceasta, sau de va cădea asupra lui duhul îndoielii și va bănui femeia sa, nevinovată fiind:

5,15 Să-și aducă bărbatul femeia sa la preot și să aducă jertfă pentru ea a zecea parte de efă de făină de orz, dar să nu toarne deasupra untdelemn, nici să pună tămâie, pentru că acesta este dar de bănuială, dar de amintire, care amintește vinovăția;

5,16 Iar preotul să o aducă și să o pună înaintea Domnului.

5,17 Apoi să ia preotul apă curată de izvor într-un vas de lut, să ia țărână din pământ de dinaintea cortului adunării și să o pună în apă.

5,18 După aceea să pună preotul femeia înaintea Domnului, să descopere capul femeii și să-i dea în mâini darul de pomenire, darul de bănuială, iar preotul să aibă în mâini apa cea amară, care aduce blestemul.

5,19 Apoi să jure preotul femeia și să-i zică: Dacă n-a dormit nimeni cu tine și tu nu te-ai spurcat și n-ai călcat credincioșia către bărbatul tău, nevătămată să fii de această apă amară care aduce blestem;

5,20 Iar de te-ai abătut, fiind măritată, și te-ai spurcat, de a dormit cineva cu tine, afară de bărbatul tău,

5,21 atunci să dea Domnul să fii de blestem și de ocară în poporul tău; să facă Domnul ca sânul tău să cadă și să se umfle pântecele tău.

5,22 Și apa aceasta, care aduce blestem, să intre înăuntrul tău, ca să ți se umfle pântecele și să-ți cadă sânul tău. Iar femeia să zică: Amin, amin!

5,23 Apoi să scrie preotul jurămintele acestea pe hârtie, să le moaie în apa cea amară,

5,24 și să dea femeii să bea apa amară aducătoare de blestem, și va înghiți ea apa aducătoare de blestem spre vătămarea ei.

5,25 După aceea să ia preotul din mâinile femeii darul de pâine cel pentru bănuială

și să ridice acest dar înaintea Domnului și să-l ducă la jertfelnic.

5,26 Să ia apoi preotul cu pumnul o parte din darul de amintire, s-o ardă pe jertfelnic și după aceasta să dea femeii să bea apa.

5,27 După ce va bea apa cea amară a blestemului, dacă ea va fi necurată și dacă va fi înșelat pe bărbatul său, se va umfla pântecele ei și sânul ei va cădea și va fi femeia aceea blestemată în poporul său.

5,28 Iar dacă femeia nu s-a spurcat, ci va fi curată, nevătămată va rămâne și va naște copii.

5,29 Aceasta este rânduiala pentru femeia bănuită, care, fiind măritată, s-ar abate și s-ar spurca,

5,30 sau pentru omul, asupra căruia ar cădea duhul geloziei și ar bănui pe femeia sa. Atunci să pună el pe femeie înaintea feței Domnului și să facă preotul cu ea după legea aceasta.

5,31 Și va fi bărbatul curat de păcat, iar femeia aceea își va purta păcatul ei”.

6,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

6,2 „Vorbește fiilor lui Israel și zi către ei: Dacă bărbat sau femeie va hotărî să dea făgăduință de nazireu, ca să se afierosească nazireu Domnului,

6,3 să se ferească de vin și de sicheră; oțet de vin și oțet de sicheră să nu bea și nimic din cele făcute din struguri să nu bea; nici struguri proaspeți sau uscați să nu mănânce.

6,4 În toate zilele, cât va fi nazireu, să nu mănânce, nici să bea vreo băutură făcută din struguri, de la sâmbure până la pielită.

6,5 În toate zilele făgăduinței sale de nazireu să nu treacă brici pe capul său; până la împlinirea zilelor, câte a afierosit Domnului, este sfânt și trebuie să crească părul pe capul lui.

6,6 În toate zilele, pentru care s-a afierosit pe sine să fie nazireul Domnului, să nu se apropie de trup mort:

6,7 Când va muri tatăl său, sau mama sa, sau fratele său, sau sora sa, să nu se spurce prin atingerea de ei, pentru că afierosirea lui Dumnezeu este pe capul lui.

6,8 În toate zilele cât va fi nazireu, este sfântul Domnului.

6,9 De va muri însă cineva lângă el fără de veste și de năprasnă, și prin aceasta își va întina capul său de nazireu, să-și tundă capul său în ziua curățirii sale;

6,10 în ziua a șaptea să se tundă, iar în ziua a opta să aducă preotului două turturele sau doi pui de porumbel, la ușa cortului adunării,

6,11 și preotul să aducă o pasăre jertfă pentru păcat, iar pe cealaltă ardere de tot, și să-l curețe de spurcarea cea prin atingerea de trupul mort și să-i sfințească în ziua aceea capul lui.

6,12 Apoi să-și înceapă din nou zilele sale de nazireu, afierosite Domnului, și să aducă un berbec de un an jertfă de iertare, iar zilele dinainte sunt pierdute, pentru că nazireatul a fost întinat.

6,13 Iată legea cea pentru nazireu: când se vor împlini zilele lui de nazireu, să se aducă la ușa cortului adunării;

6,14 Să aducă darul său Domnului: un miel de un an, fără meteahnă, ardere de tot; o mioară de un an, fără meteahnă, jertfă pentru păcat, și un berbec de un an, fără meteahnă, jertfă de împăcare,

6,15 și un paner cu azime de făină de grâu, frământate cu untdelemn, și cu turte

nedospite, unse cu untdelemn, cu darul lor de pâine și cu turnarea lor.

6,16 Pe acestea le va înfățișa preotul înaintea Domnului, va săvârși jertfa lui pentru păcat și arderea de lot a lui.

6,17 Berbecul îl va aduce Domnului jertfă de împăcare cu panerul cel de azime; și va aduce preotul prinosul lui de pâine și turnarea lui.

6,18 Și își va tunde nazireul la intrarea cortului adunării capul său de nazireu și va lua părul capului său de nazireu și-l va pune pe focul cel de sub jertfa de împăcare.

6,19 Apoi va lua preotul șoldul cel fiert al berbecului, o pâine nedospită și o turtă nedospită din paner și le va pune nazireului pe mâini, după ce acesta și-a tuns capul de nazireu,

6,20 și să înalțe preotul acestea, legănându-le înaintea Domnului. Această sfințenie să fie a preotului pe lângă pieptul legănat și pe lângă șoldul înălțat. După aceasta nazireul poate să bea vin.

6,21 Iată rânduiala cea pentru nazireul care a dat făgăduință și jertfa ce trebuie să aducă el Domnului pentru nazireatul său, pe lângă ceea ce-i îngăduie mijloacele lui. După făgăduința sa, pe care o va da, așa să facă, după cele legiuite pentru nazireatul său”.

6,22 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

6,23 „Spune lui Aaron și fiilor lui și le zi: Așa să binecuvântați pe fiii lui Israel și să ziceți către ei:

6,24 Să te binecuvânteze Domnul și să te păzească!

6,25 Să caute Domnul asupra ta cu față veselă și să te miluiască!

6,26 Să-și întoarcă Domnul fața Sa către tine și să-ți dăruiască pace!

6,27 Așa să cheme numele Meu asupra fiilor lui Israel și Eu, Domnul, îi voi binecuvânta”.

7,1 Când a așezat Moise cortul și l-a miruit și l-a sfințit pe el și toate lucrurile lui, jertfelnicul și toate obiectele lui, și le-a miruit și le-a sfințit,

7,2 atunci au venit cele douăsprezece căpetenii ale lui Israel, capii familiilor lor, mai-marii semințiilor, care supravegheaseră numărătoarea,

7,3 și au adus Domnului darurile lor, șase care acoperite și doisprezece boi, câte un car de fiecare două căpetenii și câte un bou de fiecare căpetenie și le-au adus înaintea cortului.

7,4 A grăit Domnul lui Moise zicând:

7,5 „Primește-le de la ei, ca să fie pentru facerea lucrărilor trebuitoare la cortul adunării și le dă leviților, potrivit cu felul slujbei fiecăruia”.

7,6 Și Moise, luând carele și boii, le-a dat leviților:

7,7 Două care și patru boi a dat fiilor lui Gherșon, după slujba lor;

7,8 Patru care și opt boi a dat fiilor lui Merari, după slujba lor, sub povața lui Itamar, fiul lui Aaron, preotul.

7,9 Iar fiilor lui Cahat nu le-a dat, pentru că slujba lor era de a duce lucrurile sfinte, pe care trebuia să le poarte pe umeri.

7,10 Au mai adus căpeteniile jertfe pentru sfințirea jertfelnicului, în ziua miruirii lui, și au înfățișat căpeteniile prinoasele lor înaintea jertfelnicului.

7,11 Atunci a zis Domnul către Moise: „Câte o căpetenie pe fiecare zi să aducă prinosul său pentru sfințirea jertfelnicului”.

7,12 În ziua întâi a adus darul său Naason, fiul lui Aminadab, căpetenia seminției lui Iuda.

7,13 Și darul lui a fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,14 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,15 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,16 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,17 Iar ca jertfă de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi, cinci miei de un an. Acestea au fost darurile lui Naason, fiul lui Aminadab.

7,18 În ziua a doua a adus Natanael, fiul lui Țuar, căpetenia seminției lui Isahar.

7,19 Acesta a adus dar din partea sa: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,20 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,21 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,22 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,23 Iar ca jertfă de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea au fost darurile lui Natanael, fiul lui Țuar.

7,24 În ziua a treia a adus căpetenia fiilor lui Zabulon, Eliab, fiul lui Helon.

7,25 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,26 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,27 Un vițel, un berbec și un miel de un an ardere de tot;

7,28 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,29 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Eliab, fiul lui Helon.

7,30 În ziua a patra a adus căpetenia fiilor lui Ruben, Elițur, fiul lui Ședeur.

7,31 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,32 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,33 Un vițel, un berbec și un miel de un an, pentru ardere de tot;

7,34 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,35 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Elițur, fiul lui Ședeur.

7,36 În ziua a cincea a adus căpetenia fiilor lui Simeon, Șelumiel, fiul lui Țurișadai.

7,37 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,38 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,39 Un vițel, un berbec și un miel de un an, pentru ardere de tot;

7,40 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,41 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Șelumiel, fiul lui Țurișadai.

7,42 În ziua a șasea a adus căpetenia fiilor lui Gad, Eliasaf, fiul lui Raguel.

7,43 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,44 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,45 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,46 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,47 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Eliasaf, fiul lui Raguel.

7,48 În ziua a șaptea a adus căpetenia fiilor lui Efraim, Elișama, fiul lui Amihud.

7,49 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,50 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,51 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,52 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,53 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Elișama, fiul lui Amihud.

7,54 În ziua a opta a adus căpetenia fiilor lui Manase, Gamaliel, fiul lui Pedațur.

7,55 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,56 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,57 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,58 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,59 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Gamaliel, fiul lui Pedațur.

7,60 În ziua a noua a adus căpetenia fiilor lui Veniamin, Abidan, fiul lui Ghedeon.

7,61 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,62 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,63 Un vițel, un berbec și un miel de un an, pentru ardere de tot;

7,64 Un jap, jertfă pentru păcat;

7,65 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Abidan, fiul lui Ghedeon.

7,66 În ziua a zecea a adus căpetenia fiilor lui Dan, Ahiezer, fiul lui Amișadai.

7,67 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci sicli și o cupă de argint de șaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,68 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,69 Un vițel, un berbec și un miel de un an, pentru ardere de tot;

7,70 Un jap, jertfă pentru păcat;

7,71 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Ahiezer, fiul lui Amișadai.

7,72 În ziua a unsprezecea a adus căpetenia fiilor lui Așer, Paghiel, fiul lui Ocran.

7,73 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,74 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,75 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru arderea de tot;

7,76 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,77 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Paghiel, fiul lui Ocran.

7,78 În ziua a douăsprezecea a adus căpetenia fiilor lui Neftali, Ahira, fiul lui Enan.

7,79 Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli și o cupă de argint de șaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;

7,80 O cădelniță de aur de zece sicli, plină cu miresme;

7,81 Un vițel, un berbec și un miel de un an pentru ardere de tot;

7,82 Un țap, jertfă pentru păcat;

7,83 Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci țapi și cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Ahira, fiul lui Enan.

7,84 Acestea au fost darurile din partea căpeteniilor lui Israel, aduse la sfințirea jertfelnicului, în ziua miruirii lui: douăsprezece blide de argint, douăsprezece cupe de argint, douăsprezece cădelnițe de aur,

7,85 având fiecare blid o sută treizeci sicli de argint și fiecare cupă câte șaptezeci de sicli; deci argintul tot în aceste vase a fost două mii patru sute sicli, după siclul sfânt;

7,86 Douăsprezece cădelnițe de aur, pline cu miresme, de câte zece sicli fiecare, după siclul sfânt; deci tot aurul cădelnițelor a fost o sută douăzeci de sicli;

7,87 Pentru arderi de tot au fost: doisprezece viței din vitele mari, doisprezece berbeci și doisprezece miei de un an și împreună cu ei prinosul de pâine și turnarea lor; doisprezece țapi, jertfă pentru păcat;

7,88 Iar pentru jertfa de împăcare au fost: douăzeci și patru de boi, șaizeci de berbeci, șaizeci de țapi și șaizeci de miei de un an, fără meteahnă. Acestea au fost darurile la sfințirea jertfelnicului, după miruirea lui.

7,89 Când a intrat Moise în cortul adunării, ca să grăiască cu Domnul, a auzit un glas, care-i grăia de sus de pe chivotul legii, dintre cei doi heruvimi. Glasul acela grăia cu el.

8,1 Atunci a grăit Domnul cu Moise și a zis:

8,2 „Vorbește cu Aaron și-i spune: Când vei pune candelele în sfeșnic, ca să lumineze partea cea dinaintea lui, să aprinzi în el șapte candele”.

8,3 Și a făcut Aaron așa: a aprins în sfeșnic, ca să lumineze partea cea din fața lui, șapte candele, cum poruncise Domnul lui Moise.

8,4 Iată cum era făcut sfeșnicul: fusul lui de aur era lucrat din ciocan; florile lui toate erau tot din ciocan. După modelul pe care îl arătase Domnul lui Moise, așa s-a

făcut sfeșnicul.

8,5 Și a grăit cu Moise Domnul și i-a zis:

8,6 „Ia pe leviți din mijlocul fiilor lui Israel și-i curăță;

8,7 și ca să-i cureți, să faci cu ei așa: să-i stropești cu apa curățirii, să-și radă cu briciul tot trupul lor, să-și spele hainele și vor fi curați.

8,8 Apoi ei să ia un vițel și prinosul de pâine, făină de grâu, amestecată cu untdelemn; iar tu să mai iei un vițel, jertfă pentru păcat.

8,9 Adu după aceea pe leviți înaintea cortului adunării, unde vei aduna toată obștea fiilor lui Israel.

8,10 Să se apropie leviții înaintea Domnului și fiii lui Israel să-și pună mâinile pe leviți;

8,11 Iar Aaron să afierosească pe leviți înaintea Domnului, din partea fiilor lui Israel, ca să facă ei slujbă Domnului.

8,12 Apoi leviții să-și pună mâinile pe capetele vițeilor și tu să aduci unul jertfă pentru păcat, iar pe celălalt ardere de tot Domnului pentru curățirea leviților.

8,13 Pune apoi pe leviți înaintea Domnului și înaintea lui Aaron și înaintea fiilor lui și-i adu dar Domnului.

8,14 Așa vei osebi pe leviți de fiii lui Israel, că vor fi ai Mei.

8,15 După aceea vor merge leviții să slujească la cortul adunării, după ce îi vei curăți și îi vei afierosi Domnului;

8,16 Căci îmi sunt dați Mie dintre fiii lui Israel în locul tuturor celor întâi-născuți, care deschide orice pântece;

8,17 Căci al Meu este tot întâi-născutul lui Israel, de la om până la dobitoc, pentru că Mi i-am sfințit Mie în ziua când am lovit în pământul Egiptului pe toți întâi-născuții;

8,18 și în locul tuturor întâi-născuților fiilor lui Israel am luat pe leviți;

8,19 Și i-am dat pe leviți dar lui Aaron și fiilor lui dintre fiii lui Israel, ca să slujească pentru fiii lui Israel, la cortul adunării și să se roage pentru fiii lui Israel, ca să nu-i ajungă pe fiii lui Israel vreo urgie, când s-ar apropia de locașul sfânt”.

8,20 Moise și Aaron și toată obștea fiilor lui Israel au făcut cu leviții cum poruncise Domnul lui Moise pentru leviți; așa au făcut cu ei fiii lui Israel.

8,21 S-au curățit deci leviții și și-au spălat hainele, iar Aaron a săvârșit sfințirea lor înaintea Domnului și s-a rugat pentru ei, ca să fie curați.

8,22 După aceea au intrat leviții să-și facă slujbele lor la cortul adunării, înaintea lui Aaron și înaintea fiilor lui. Cum poruncise Domnul lui Moise pentru leviți, așa au făcut cu ei.

8,23 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

8,24 „Aceasta este legea leviților: de la douăzeci și cinci de ani în sus să intre să lucreze la cortul adunării;

8,25 Iar la cincizeci de ani să înceteze și să nu mai lucreze.

8,26 De acolo înainte să ajute fraților lor a străjui la cortul adunării, dar de lucrat să nu mai lucreze. Așa să faci cu leviții, ca fiecare să fie la slujba lui de paznic”.

9,1 În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise în pustiul Sinai, în anul al doilea după ieșirea din Egipt, în luna întâi, și a zis:

9,2 „Spune fiilor lui Israel să facă Paștile la vremea rânduită pentru ele:

9,3 în ziua de paisprezece a lunii întâi, spre seară, să le facă la vremea lor, după legea lor și după regulile lor să le săvârșiți”.

9,4 Și a spus Moise fiilor lui Israel să facă Paștile:

9,5 și au făcut ei Paștile în luna întâi, în ziua a paisprezecea, spre seară, în pustiul Sinai; cum poruncise Domnul lui Moise așa au făcut fiii lui Israel.

9,6 Dar erau și oameni necurați, care se atinseseră de trup de om mort, și nu puteau să săvârșească Paștile în ziua aceea. Aceștia au venit în ziua aceea la Moise și Aaron,

9,7 și le-au spus oamenii aceia: „Noi suntem necurați, pentru că ne-am atins de trup de om mort; de ce să nu fim lăsați să aducem Domnului dar la vremea cea rânduită pentru fiii lui Israel?”

9,8 Iar Moise a zis către ei: „Stați aici, că am să ascult ce poruncește Domnul pentru voi!”

9,9 A grăit Domnul lui Moise și a zis:

9,10 „Spune fiilor lui Israel: Dacă cineva din voi sau din urmașii voștri va fi necurat prin atingere de trup de om mort, sau va fi departe în călătorie, sau între neamuri străine, și acela să facă Paștile Domnului.

9,11 Dar să le facă în ziua a paisprezecea a lunii a doua, seara, și să le mănânce cu azime și cu ierburi amare;

9,12 Să nu lase din ele pe a doua zi, nici oasele să nu le zdrobească; și să le săvârșească după toată rânduiala Paștilor.

9,13 Iar omul curat, care nu se află departe în călătorie și nu va face Paștile, sufletul acela să se stârpească din poporul său, că n-a adus dar Domnului la vreme. Omul acela își va purta păcatul său.

9,14 De va trăi la voi vreun străin să facă și el Paștile Domnului: după legea Paștilor și după rânduiala lor să le facă. O singură lege să fie și pentru voi și pentru străin”.

9,15 În ziua când a fost așezat cortul, nor a acoperit cortul adunării, și de seara până dimineața a fost deasupra cortului, ca o vedere de foc.

9,16 Așa era totdeauna: ziua îl acoperea un nor și noaptea o vedere de foc.

9,17 Când se ridica norul de deasupra cortului, atunci fiii lui Israel plecau și în locul unde se oprea norul, acolo poposeau cu tabăra fiii lui Israel.

9,18 După porunca Domnului se opreau fiii lui Israel cu tabăra lor și după porunca Domnului plecau; tot timpul cât norul stătea deasupra cortului, stăteau și ei cu tabăra.

9,19 Când însă norul stătea multă vreme deasupra cortului, urmau acestui semn al Domnului și fiii lui Israel și nu plecau.

9,20 Câteodată se întâmpla ca norul să stea numai puțină vreme deasupra cortului: după glasul Domnului se opreau și după porunca Lui plecau la drum.

9,21 Câteodată norul stătea numai de seara până dimineața, iar dimineața se ridica norul; atunci plecau și ei; sau stătea norul o zi și o noapte, și când se ridica, plecau și ei;

9,22 Sau de umbrea norul deasupra cortului două zile, sau o lună, sau un an, fiii lui Israel stăteau și nu plecau la drum; iar când se ridica el, atunci plecau,

9,23 că din porunca Domnului se opreau și din porunca Domnului plecau la drum: urmau semnul Domnului, după porunca dată de Domnul prin Moise.

10,1 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

10,2 „Fă-ți două trâmbițe de argint; din ciocan să le faci, ca să fie pentru chemarea obștii și pentru plecarea taberei.

10,3 De se va trâmbița din ele, se va aduna toată obștea la ușa cortului adunării.

10,4 De se va trâmbița numai din una, se vor aduna la tine toate căpeteniile cele mai mari ale lui Israel.

10,5 Când veți însoți sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre răsărit.

10,6 Când veți însoți a doua oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre miazăzi. Când veți însoți a treia oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre mare. Când veți însoți a patra oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre miazănoapte. Să însoțiți sunetele cu strigăte numai pentru plecare.

10,7 Iar când chemați adunarea, să sunați, dar să nu însoțiți sunetele cu strigăte.

10,8 Din trâmbițe vor suna preoții, fiii lui Aaron: aceasta-i pentru voi lege veșnică din neam în neam.

10,9 Când veți merge la război, în pământul vostru, împotriva vrăjmașilor care năvălesc asupra voastră, însoțiți sunetele de trâmbiță cu strigăte și veți fi pomeniți înaintea Domnului Dumnezeului vostru și veți fi izbăviți de vrăjmașii voștri.

10,10 În ziua voastră de bucurie, la sărbătorile voastre și la lunile noi ale voastre, să trâmbițați din trâmbițe la arderile de tot ale voastre și la jertfele voastre de împăcare și prin aceasta veți fi pomeniți înaintea Dumnezeului vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

10,11 În anul al doilea, în luna a doua, în douăzeci ale lunii, s-a ridicat norul de deasupra cortului adunării;

10,12 Și au plecat fiii lui Israel din pustiul Sinai după taberele lor și s-a oprit norul în pustiul Paran.

10,13 Aceasta a fost întâia plecare, după porunca lui Dumnezeu, dată prin Moise.

10,14 Întâi s-a ridicat steagul taberei fiilor lui Iuda cu cetele lor și peste cetele lor era Naason, fiul lui Aminadab.

10,15 Peste cetele seminției lui Isahar era Natanael, fiul lui Țuar;

10,16 Iar peste cetele seminției fiilor lui Zabulon era Eliab, fiul lui Helon.

10,17 Apoi s-a ridicat cortul și au plecat fiii lui Gherșon și fiii lui Merari, care duceau cortul.

10,18 După aceea s-a ridicat steagul taberei lui Ruben cu cetele sale; peste cetele lui era Elițur, fiul lui Ședeur;

10,19 Peste cetele seminției lui Simeon era Șelumiel, fiul lui Țurișadai;

10,20 Iar peste cetele seminției fiilor lui Gad era Eliasaf, fiul lui Raguel.

10,21 După aceea au plecat fiii lui Cahat, care duceau lucrurile sfinte, căci cortul trebuia să fie așezat înainte de sosirea lor.

10,22 Apoi s-a ridicat steagul taberei fiilor lui Efraim cu cetele lor; peste cetele lui era Elișama, fiul lui Amihud.

10,23 Peste cetele fiilor seminției lui Manase era Gamaliel, fiul lui Pedațur;

10,24 Iar peste cetele fiilor seminției lui Veniamin era Abidan, fiul lui Ghedeon.

10,25 După toate taberele, cel din urmă a fost ridicat steagul taberei fiilor lui Dan cu cetele sale; peste cetele lui era Ahiezer, fiul lui Amișadai;

10,26 Peste cetele seminției fiilor lui Așer era Paghiel, fiul lui Ocran;

10,27 Iar peste cetele seminției fiilor lui Neftali era Ahira, fiul lui Enan.

10,28 Aceasta era rânduiala în care mergeau fiii lui Israel cu taberele lor. Și așa au plecat.

10,29 Atunci a zis Moise către Hobab fiul lui Raguel, madianitul, socrul lui Moise: „Noi plecăm la locul acela, de care a zis Domnul: Vouă vi-l voi da. Hai cu noi și-ți vom face bine, căci Domnul a grăit bine de Israel”.

10,30 Acela însă a zis către el: „Nu merg, ci mă duc în țara mea și la neamul meu”.

10,31 Dar Moise a zis: „Nu ne părăsi, pentru că tu știi cum ne așezăm noi taberele în pustie și vei fi ochiul nostru.

10,32 Dacă mergi cu noi, binele ce ni-l va face Domnul, îl vom face și noi ție”.

10,33 Plecând ei de la muntele Domnului, au mers trei zile; iar chivotul legii Domnului a mers înaintea lor cale de trei zile, ca să aleagă pentru ei loc de odihnă.

10,34 Norul Domnului îi umbrea ziua, când plecau de la popas.

10,35 Când se ridica chivotul, ca să plece la drum, Moise zicea: „Scoală, Doamne, și să se risipească vrăjmașii Tăi și să fugă de la fața Ta cei ce Te urăsc pe Tine!”

10,36 Iar când se oprea chivotul, el zicea: „Întoarce-Te, Doamne, la miile și zecile de mii ale lui Israel!”

11,1 Poporul însă începu să cârtească în auzul Domnului, iar Domnul auzind, se aprinse mânia Lui, izbucni între ei foc de la Domnul și începu a mistui marginile taberei.

11,2 Atunci a strigat poporul către Moise, iar Moise s-a rugat Domnului și a încetat focul.

11,3 De aceea s-a numit locul acela: Tabeera, adică ardere, căci acolo a fost aprins între ei focul de la Domnul.

11,4 Străinii, dintre ei, începură să-și arate poftele și ședeau cu ei și fiii lui Israel și plângeau, zicând: „Cine ne va hrăni cu carne?

11,5 Căci ne aducem aminte de peștele, pe care-l mâncam în Egipt în dar, de castraveți și de pepeni, de ceapă, de praz și de usturoi;

11,6 Acum însă sufletul nostru tânjește; nimic nu mai este înaintea ochilor noștri decât numai mana”.

11,7 Iar mana era ca sămânța de coriandru și înfățișarea ei era ca înfățișarea cristalului.

11,8 Poporul se ducea și o aduna, o râșneau în râșnițe sau o pisau în piuă, o fierbeau în căldări și făceau din ea turte; iar gustul ei era ca gustul turtelor cu untdelemn.

11,9 Când cădea noaptea roua pe tabără, atunci cădea peste ea și mana.

11,10 Moise însă auzea cum plângea fiecare prin familiile sale și la ușa cortului său, și s-a aprins tare mânia Domnului și s-a mâhnit Moise.

11,11 Atunci a zis Moise către Domnul: „De ce întristezi pe robul Tău și de ce oare n-am aflat milă înaintea ochilor Tăi, căci ai pus asupra mea sarcina a tot poporul acesta?

11,12 Oare eu am zămislit tot poporul acesta și oare eu l-am născut, de-mi zici: Ia-l în sânul tău, cum ia doica pe copil, și-l du în pământul pe care cu jurământ l-am făgăduit părinților lui?

11,13 De unde să iau și să dau eu carne la tot poporul acesta? Căci plâng înaintea mea și zic: Dă-ne carne să mâncăm!

11,14 Eu singur nu voi putea să duc tot poporul acesta, că acest lucru este greu pentru mine.

11,15 Dacă faci așa cu mine, atunci mai bine omoară-mă, de am aflat milă înaintea ochilor Tăi, ca să nu mai văd necazul acesta”.

11,16 Atunci Domnul a zis către Moise: „Adună-Mi șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, pe care-i știi tu că sunt căpetenii poporului și supraveghetorii lui, și du-i la cortul adunării, ca să stea cu tine acolo.

11,17 Că Mă voi pogorî acolo și voi vorbi cu tine și voi lua din duhul care este peste tine și voi pune peste ei ca să ducă ei cu tine sarcina poporului și să nu o duci numai tu singur.

11,18 Iar poporului spune-i: Să vă curățiți pentru ziua de mâine și veți avea carne, deoarece ați plâns în auzul Domnului și ați zis: Cine ne va hrăni cu carne? Că ne era bine în Egipt; că are să vă dea Domnul carne să mâncați și veți mânca;

11,19 Și veți mânca nu numai o zi, nici numai două sau cinci zile, nici numai zece sau douăzeci de zile,

11,20 ci o lună întreagă veți mânca până vă va da pe nas și vă veți scârbi de ea, pentru că ați disprețuit pe Domnul, Care este între voi, și v-ați plâns înaintea Lui și ați zis: La ce trebuia să ieșim noi din Egipt?”

11,21 Apoi a zis Moise: „În poporul acesta, în care mă aflu, sunt șase sute de mii de pedeștri și Tu zici: Am să le dau carne să mănânce și vor mânca o lună de zile!

11,22 Li se vor tăia, oare, toate oile și toți boii, ca să le ajungă? Sau tot peștele mării li se va aduna, ca să-i îndestuleze?”

11,23 Zis-a Domnul către Moise: „Dar, oare, mâna Domnului e scurtă? Acum vei vedea de se va împlini sau nu cuvântul Meu”.

11,24 Atunci a ieșit Moise și a spus poporului cuvintele Domnului, a adunat șaptezeci de bărbați dintre bătrânii poporului și i-a pus împrejurul cortului.

11,25 Și S-a pogorât Domnul în nor și a vorbit cu el; și a luat din duhul care era peste el și a pus peste cei șaptezeci de bărbați căpetenii. Îndată însă cum a odihnit duhul peste ei, au început a prooroci, dar apoi au încetat.

11,26 Doi dintre bărbați însă au rămas în tabără: pe unul îl chema Eldad și pe celălalt îl chema Medad. Și a odihnit și peste ei duhul, căci erau din cei înscriși, dar nu veniseră la cort, și au proorocit și ei acolo în tabără.

11,27 Atunci a alergat un tânăr și a spus lui Moise, zicând: „Eldad și Medad proorocesc în tabără”.

11,28 Și răspunzând, Iosua, fiul lui Navi, slujitorul lui Moise, unul din aleșii lui, a zis: „Domnul meu Moise, oprește-i!”

11,29 Moise însă i-a zis: „Nu cumva ești gelos pe mine? O, de ar fi toți prooroci în poporul Domnului și de ar trimite Domnul Duhul Său peste ei!”

11,30 Apoi s-a întors Moise în tabără împreună cu bătrânii lui Israel.

11,31 Atunci s-a stârnit vânt de la Domnul, a adus prepelițe dinspre mare și le-a presărat împrejurul taberei cale de o zi într-o parte și cale de o zi în cealaltă parte împrejurul taberei, strat gros aproape de doi coți de la pământ.

11,32 Atunci s-a sculat poporul și toată ziua și toată noaptea aceea și toată ziua următoare au adunat prepelițe; și cine a adunat puțin, tot a adunat zece coșuri și le-au întins împrejurul taberei.

11,33 Dar carnea era încă în gura lor și nu isprăviseră încă de mâncat, când se

aprinse mânia Domnului asupra poporului, și a lovit Domnul poporul cu bătaie foarte mare.

11,34 Și s-a pus numele locului aceluia: Chibrot-Hataava, adică mormintele poftei, căci acolo au îngropat pe poporul cel aprins de poftă.

11,35 Apoi a plecat poporul din Chibrot-Hataava la Hașerot și s-a oprit în Hașerot.

12,1 Mariam și Aaron vorbeau însă împotriva lui Moise pentru femeia etiopiană, pe care o luase Moise, căci Moise era căsătorit cu o etiopiană.

12,2 Ei ziceau: „Oare numai cu Moise a grăit Domnul? N-a grăit El, oare, și cu noi?” și a auzit acestea Domnul.

12,3 Moise însă era omul cel mai blând dintre toți oamenii de pe pământ.

12,4 Atunci a zis Domnul fără de veste către Moise și către Aaron și către Mariam: „Ieșiți câteși trei la cortul adunării”. Și au ieșit tustrei.

12,5 Atunci S-a pogorât Domnul în stâlpul cel de nor, a stat la ușa cortului și a chemat pe Aaron și pe Mariam și au ieșit amândoi.

12,6 Apoi a zis: „Ascultați cuvintele Mele: De este între voi vreun prooroc al Domnului, Mă arăt lui în vedenie și în somn vorbesc cu el.

12,7 Nu tot așa am grăit și cu robul Meu Moise, - el este credincios în toată casa Mea:

12,8 Cu el grăiesc gură către gură, la arătare și aievea, iar nu în ghicituri, și el vede fața Domnului. Cum de nu v-ați temut să cârtiți împotriva robului Meu Moise?”

12,9 Și s-a aprins mânia Domnului asupra lor și depărtându-Se Domnul,

12,10 s-a depărtat și norul de la cort și iată Mariam s-a făcut albă de lepră, ca zăpada. Și când s-a uitat Aaron la Mariam, iată era leproasă.

12,11 Atunci a zis Aaron către Moise: „Rogu-mă, domnul meu, să nu ne socotești greșeala că ne-am purtat rău și am păcătuit!

12,12 Nu îngădui dar să fie Mariam ca cel născut mort, al cărui trup, la ieșirea din pântecele mamei sale, este pe jumătate putred”.

12,13 Atunci a strigat Moise către Domnul și a zis: „Dumnezeule, vindec-o!”

12,14 Domnul însă a zis către Moise: „Dacă tatăl ei ar fi scuipat-o în obraz, oare n-ar fi trebuit să se rușineze șapte zile? Așa dar să fie închisă șapte zile afară din tabără, după aceea să intre.

12,15 Și a șezut Mariam închisă afară din tabără șapte zile și poporul n-a plecat la drum până s-a curățit Mariam.

13,1 După aceasta a pornit poporul de la Hașerot și a poposit în pustiul Paran.

13,2 Acolo a grăit Domnul cu Moise și i-a zis:

13,3 „Trimite din partea ta oameni ca să iscodească pământul Canaanului pe care am să-l dau Eu fiilor lui Israel spre moștenire; câte un om de fiecare seminție să trimiți; însă aceștia să fie toți căpetenii între ei”.

13,4 Și i-a trimis pe aceștia Moise din pustiul Paran, după porunca Domnului, și erau toți căpetenii.

13,5 Iată acum și numele lor: Șammua, fiul lui Zahur, din seminția lui Ruben.

13,6 Safat, fiul lui Hori, din seminția lui Simeon;

13,7 Caleb, fiul lui Iefone, din seminția lui Iuda;

13,8 Igal, fiul lui Iosif, din seminția lui Isahar;

13,9 Osia, fiul lui Navi, din seminția lui Efraim;

13,10 Falti, fiul lui Rafu, din seminția lui Veniamin;

13,11 Gadiel, fiul lui Sodi, din seminția lui Zabulon;

13,12 Gadi, fiul lui Susi, din Manase, seminția lui Iosif;

13,13 Amiel, fiul lui Ghemali, din seminția lui Dan;

13,14 Setur, fiul lui Mihael, din seminția lui Așer;

13,15 Nahbi, fiul lui Vofsi, din seminția lui Neftali;

13,16 Gheuel, fiul lui Machi, din seminția lui Gad.

13,17 Acestea sunt numele bărbaților pe care i-a trimis Moise să iscodească țara. Însă pe Osia, fiul lui Navi, Moise l-a numit Iosua.

13,18 Trimițându-i pe aceștia din pustiul Paran ca să iscodească pământul Canaanului, Moise le-a zis:

13,19 „Suiți-vă din pustiul acesta și vă urcați pe munte și cercetați ce pământ este și ce popor locuiește în el; de este tare sau slab, mult la număr sau puțin;

13,20 Cum este țara pe care o locuiește: bună sau rea, cum sunt orașele în care trăiește el: cu ziduri sau fără ziduri;

13,21 Cum este pământul: gras sau slab, de sunt pe el copaci sau nu. Fiți curajoși și luați din roadele pământului aceluia”. Aceasta se petrecea pe vremea coacerii strugurilor.

13,22 Și s-au dus ei și au cercetat pământul de la pustiul țin până la Rehob, care vine lângă Hamat.

13,23 De acolo au trecut în partea de miazăzi a Canaanului și au mers până la Hebron, unde trăiau Ahiman, Șeșai, și Talmai, copiii lui Enac. Hebronul fusese zidit cu șapte ani înaintea orașului egiptean Țoan.

13,24 Apoi au venit până în valea Eșcol, au cercetat-o și au tăiat de acolo o viță de vie cu un strugure de poamă și au dus-o doi pe pârghie. Au mai luat de asemenea rodii și smochine.

13,25 Locul acesta l-au numit ei valea Eșcol, adică valea strugurelui, de la strugurele de poamă pe care l-au tăiat de acolo fiii lui Israel.

13,26 Și după ce au cercetat ei pământul, s-au întors după patruzeci de zile

13,27 și mergând, au venit la Moise și la Aaron și la toată obștea fiilor lui Israel, la Cadeș, în pustiul Paran, și le-au adus lor și întregii obști vița și le-au arătat roadele pământului aceluia.

13,28 Apoi le-au povestit și au zis: „Am fost în pământul în care ne-ai trimis, pământul în care curge miere și lapte și iată roadele lui.

13,29 Dar poporul care locuiește în el, este îndrăzneț și orașele sunt întărite și foarte mari, ba și pe fiii lui Enac i-am văzut acolo.

13,30 Amalec locuiește în partea de miazăzi a țării; heteii, heveii, iebuseii și amoreii locuiesc în munți, iar canaaneii locuiesc pe lângă mare și pe lângă râul Iordanului”.

13,31 Caleb însă a liniștit poporul înaintea lui Moise, zicând: „Nu, ci să mergem și să-l cuprindem, pentru că îl vom putea birui!”

13,32 Iar oamenii cei ce fuseseră cu el au zis: „Nu putem să mergem împotriva poporului aceluia, pentru că e mult mai puternic decât noi”.

13,33 Și au împrăștiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând: „Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un

pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.

13,34 Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi lor".

14,1 Atunci toată obștea a ridicat strigăt și a plâns poporul toată noaptea aceea;

14,2 Cârtind împotriva lui Moise și a lui Aaron, toți fiii lui Israel și toată obștea au zis către ei: „Mai bine era să fi murit în pământul Egiptului sau să murim în pustiul acesta!

14,3 La ce ne duce Domnul în pământul acela, ca să cădem în război? Femeile noastre și copiii noștri vor fi pradă. Nu ar fi, oare, mai bine să ne întoarcem în Egipt?"

14,4 Apoi au zis unii către alții: „Să ne alegem căpetenie și să ne întoarcem în Egipt".

14,5 Atunci au căzut Moise și Aaron cu felele la pământ înaintea întregii adunări a obștii fiilor lui Israel.

14,6 Iar Iosua, fiul lui Navi și Caleb al lui Iefone, care erau din cei ce cercetaseră țara, și-au rupt hainele loz

14,7 și au zis către obștea fiilor lui Israel: „Pământul, pe care l-am străbătut noi, este foarte, foarte bun;

14,8 De va fi Domnul bun cu noi, ne va duce în pământul acela și ni-l va da nouă; în pământul acela izvorăște lapte și miere.

14,9 Deci nu vă ridicați împotriva Domnului și nu vă temeți de poporul pământului aceluia, căci va ajunge mâncarea noastră: ei n-au apărare, iar cu noi este Domnul. Nu vă temeți de ei!"

14,10 Atunci toată obștea a zis: „Să-i ucidem cu pietre!" Dar iată slava Domnului s-a arătat în nor tuturor fiilor lui Israel la cortul adunării.

14,11 Și a zis Domnul către Moise: „Până când Mă va supăra poporul acesta și până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile ce am făcut în mijlocul lui?

14,12 Îl voi lovi cu ciumă și-l voi pierde și te voi face pe tine și casa tatălui tău popor numeros și mai puternic decât acesta!"

14,13 Moise însă a zis către Domnul: „Vor auzi de aceasta egiptenii, din mijlocul cărora ai scos Tu, cu puterea Ta, pe poporul acesta

14,14 și vor spune locuitorilor pământului acestuia, care au auzit, că Tu, Doamne, Te afli în mijlocul poporului acestuia și Tu, Doamne, le dai să Te vadă față către față, și că Tu mergi înaintea lor, ziua în stâlp de nor și noaptea în stâlp de foc.

14,15 Iar dacă Tu vei pierde pe poporul acesta, ca pe un om, atunci popoarele care au auzit de numele Tău vor zice:

14,16 Domnul n-a putut duce pe poporul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit să-l dea lor și de aceea l-a pierdut în pustie.

14,17 Deci, înalță-se acum puterea Ta, Doamne, cum ai spus Tu, zicând:

14,18 Domnul este îndelung-răbdător, mult-îndurat și adevărat, iertând fărădelegile, greșelile și păcatele și nelăsând nepedepsit, ci pedepsește nelegiuirile părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam.

14,19 Iartă păcatul poporului acestuia, după mare mila Ta, precum ai iertat Tu poporul acesta din Egipt și până acum".

14,20 Zis-a Domnul către Moise: „Voi ierta, după cuvântul tău,

14,21 dar viu sunt Eu și viu e numele Meu și de slava Domnului e plin tot pământul:

14,22 Toți bărbații câți au văzut slava Mea și minunile pe care le-am făcut în pământul Egiptului și în pustie, și M-au ispitit până acum de zeci de ori și n-au ascultat glasul Meu,

14,23 nu vor vedea pământul pe care Eu cu jurământ l-am făgăduit părinților lor; ci numai copiilor lor, care sunt aici cu Mine, care nu știu ce este binele și ce este răul și tuturor nevârstnicilor, care nu judecă, acelora le voi da pământul, iar toți cei ce M-au amărât nu-l vor vedea;

14,24 Iar pe robul Meu Caleb, îl voi duce în pământul în care a umblat și seminția lui îl va moșteni, pentru că în el a fost alt duh și pentru că el s-a supus Mie.

14,25 Amaleciții și canaaneii locuiesc pe vale; mâine să vă întoarceți și să vă duceți în pustie, spre Marea Roșie”.

14,26 Și a mai grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

14,27 „Până când această obște rea va cârti împotriva Mea? Cârtirea cu care fiii lui Israel cârtesc împotriva Mea, o aud.

14,28 Deci, spune-le: Viu sunt Eu, zice Domnul! După cum ați zis în auzul Meu, așa voi face cu voi:

14,29 în pustia aceasta vor cădea oasele voastre și voi toți cei numărați, de la douăzeci de ani în sus, care ați cârtit împotriva Mea, oricâți ați fi la număr,

14,30 nu veți intra în pământul pentru care, ridicându-Mi mâna, M-am jurat să vă așez, ci numai Caleb, fiul lui Iefone, și Iosua, fiul lui Navi.

14,31 Pe copiii voștri, despre care voi ziceați că vor ajunge pradă vrăjmașilor, îi voi duce acolo și ei vor cunoaște pământul pe care voi l-ați nesocotit;

14,32 Iar oasele voastre vor cădea în pustia aceasta.

14,33 Copiii voștri vor rătăci prin pustie patruzeci de ani și vor suferi pedeapsă pentru desfrânarea voastră, până vor cădea toate oasele voastre în pustie.

14,34 După numărul celor patruzeci de zile, în care ați iscodit pământul Canaan, veți purta pedeapsa pentru păcatele voastre patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi, ca să cunoașteți ce înseamnă să fiți părăsiți de Mine.

14,35 Eu, Domnul, am grăit! Și așa voi face cu toată obștea aceasta rea, care s-a ridicat împotriva Mea: în pustia aceasta vor pieri și vor muri toți!”

14,36 Și oamenii pe care-i trimisese Moise să iscodească pământul și care la întoarcere au întărâtat împotriva lui toată obștea aceasta, răspândind zvonuri rele despre țara aceea,

14,37 au murit loviți înaintea Domnului, pentru că au răspândit zvonurile despre țara aceea.

14,38 Numai Iosua, fiul lui Navi, și Caleb, fiul lui Iefone, au rămas vii dintre bărbații aceia care fuseseră să iscodească țara Canaan.

14,39 Cuvintele acestea le-a spus Moise înaintea tuturor fiilor lui Israel și poporul s-a întristat foarte tare.

14,40 Sculându-se ei deci dis-de-dimineață, s-au dus pe vârful muntelui, zicând: „Iată, ne ducem la locul acela de care ne-a grăit Domnul, căci am greșit!”

14,41 Moise însă le-a zis: „Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți izbuti.

14,42 Nu vă duceți, căci Domnul nu este între voi și veți cădea înaintea vrăjmașilor voștri;

14,43 Căci amaleciții și canaaneii sunt acolo înaintea voastră și veți cădea de sabie, pentru că v-ați abătut de la Domnul și Domnul nu va fi cu voi”.

14,44 Dar ei au îndrăznit să se urce pe vârful muntelui; iar chivotul legii Domnului și Moise n-au părăsit tabăra.

14,45 Atunci s-au suit amaleciții și canaaneii care trăiau în muntele acela și i-au înfrânt și i-au gonit până la Horma și s-au întors în tabără.

15,1 În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise și a zis:

15,2 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune: Când veți intra în pământul vostru de locuit, pe care Eu îl voi da vouă,

15,3 și când veți face jertfe Domnului din oi sau din boi, ardere de tot, sau jertfă de făgăduință sau de bună voie, sau când veți face la sărbătorile voastre mireasmă plăcută Domnului,

15,4 atunci cel ce aduce darul său Domnului să aducă jertfă de pâine a zecea parte de efă de făină de grâu curată, amestecată cu un sfert de hin de untdelemn,

15,5 și vin pentru turnare, a patra parte de hin la ardere de tot sau la jertfa de făgăduință, la fiecare miel va face la fel întru miros bine-plăcut Domnului.

15,6 Iar când veți aduce berbec, adu jertfă de pâine două zecimi de efă de făină de grâu curată, amestecată cu a treia parte de hin de untdelemn;

15,7 Și vin de turnare să aduci a treia parte de hin, întru miros de bună mireasmă Domnului.

15,8 Dacă aduceți junc, ardere de tot, sau jertfă de făgăduință, sau jertfă de împăcare,

15,9 atunci cu juncul să aduci prinos de pâine trei zecimi de efă de făină de grâu, amestecată cu jumătate de hin de untdelemn.

15,10 Și vin pentru turnare, jumătate de hin la jertfă, întru miros de bună mireasmă Domnului.

15,11 Așa să faci totdeauna, când aduci junc sau berbec, miel sau capră,

15,12 după numărul jertfelor pe care le faceți; așa să aduceți la fiecare, după numărul lor.

15,13 Tot băștinașul să facă așa când aduce jertfe de acestea întru mireasmă plăcută Domnului.

15,14 De va trăi însă printre voi în pământul vostru un străin și ar fi între voi din neam în neam, și va voi să aducă jertfă pentru miros plăcut Domnului, să facă așa cum faceți voi.

15,15 Pentru voi obștea Domnului și pentru străinul care locuiește între voi, o singură lege să fie, lege veșnică din neam în neam. Cum sunteți voi așa să fie și străinul înaintea Domnului.

15,16 O singură lege și aceleași drepturi să fie pentru voi și pentru străinul care locuiește la voi”.

15,17 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

15,18 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune: Când veți intra în pământul în care vă duc,

15,19 și veți mânca pâinea țării aceleia, să înălțați prinos Domnului.

15,20 Pârgă din aluatul vostru să înălțați dar Domnului o azimă; dar s-o înălțați așa ca prinosul din arie;

15,21 Pârgă din aluatul vostru să înălțați dar Domnului din neam în neam.

15,22 Dacă însă veți greși din neștiință și nu veți împlini toate poruncile acestea, pe care le-a rostit Domnul lui Moise,

15,23 și tot ce v-a poruncit Domnul prin Moise din ziua în care a început Domnul a vă porunci,?????

15,24 Dacă greșeala e din nebăgarea de seamă a obștii, atunci toată obștea să aducă din cireadă un junc fără meteahnă, ardere de tot, întru miros bineplăcut Domnului, cu dar de pâine, cu turnarea lui după rânduială, și din turma de capre, un țap ca jertfă pentru păcat

15,25 și se va ruga preotul pentru toată obștea fiilor lui Israel și li se va ierta, căci aceasta a fost greșeală și ei au adus darul lor Domnului și jertfă pentru păcatul lor înaintea Domnului, pentru greșeala lor.

15,26 Atunci se va ierta întregii obști a fiilor lui Israel și străinului care trăiește între ei, pentru că tot poporul a făcut aceasta din neștiință.

15,27 Dacă vreun suflet a greșit din neștiință, să aducă o capră de un an jertfă pentru păcat

15,28 și se va ruga preotul pentru sufletul care a făcut păcat din neștiință înaintea Domnului și va afla milă și i se va ierta.

15,29 Și pentru băștinașul din Israel și pentru străinul care trăiește între voi, o singură lege să fie când cineva va păcătui din neștiință.

15,30 Iar dacă cineva dintre băștinași sau dintre străini va face ceva din îndrăzneală, acela hulește pe Domnul și sufletul lui se va stârpi din poporul său,

15,31 căci a disprețuit cuvântul Domnului și a călcat poruncile Lui; să se stârpească sufletul acela și păcatul lui va fi asupra lui”.

15,32 Când se aflau fiii lui Israel în pustiu, au găsit un om adunând lemne în ziua odihnei;

15,33 Și cei ce l-au găsit adunând lemne în ziua odihnei l-au adus la Moise și Aaron și la toată obștea fiilor lui Israel;

15,34 și l-au pus sub pază, pentru că nu era încă hotărât ce să facă cu el.

15,35 Atunci a zis Domnul către Moise: „Omul acesta să moară; să fie ucis cu pietre de către toată obștea fiilor lui Israel, afară din tabără!”

15,36 L-au scos deci toată obștea fiilor lui Israel afară din tabără și l-au ucis cu pietre toată obștea, afară din tabără, cum poruncise Domnul lui Moise.

15,37 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

15,38 „Vorbește fiilor lui Israel și le spune să-și facă ciucuri la poalele hainelor lor, din neam în neam, și pe deasupra ciucurilor de la poalele hainelor lor să pună un șiret de mătase violetă.

15,39 Ciucurii aceștia să fie ca, uitându-vă la ei, să vă aduceți aminte de toate poruncile Domnului și să le împliniți și să nu umblați după inima voastră și după ochii voștri care vă îndeamnă la desfrânare;

15,40 Ca să vă aduceți aminte și să pliniți toate poruncile Mele și să fiți sfinți înaintea Dumnezeului vostru.

15,41 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am scos din pământul Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

16,1 Atunci Core, fiul lui Iţhar, fiul lui Cahat, fiul lui Levi, cu Datan și cu Abiron, fiii lui Eliab, cu On, fiul lui Felet, din seminția lui Ruben, s-au sculat împotriva lui

Moise,

16,2 împreună cu două sute cincizeci de bărbați, căpetenii ale obștii fiilor lui Israel, oameni însemnați, care erau chemați la adunare.

16,3 Adunându-se aceștia împotriva lui Moise și Aaron, le-au zis: „Destul! Toată obștea și toți cei ce o alcătuiesc sunt sfinți și Domnul este între ei. Pentru ce vă socotiți voi mai presus de adunarea Domnului!”

16,4 Auzind acestea, Moise a căzut cu fața la pământ

16,5 și a grăit lui Core și tuturor părtașilor lui și le-a zis: „Mâine va arăta Domnul cine este al Lui și cine este sfânt, ca să și-L apropie; și pe cine va alege El, pe acela îl va și apropia la Sine.

16,6 Iată ce să faceți: Core și toți părtașii tăi să vă luați cădelnițe

16,7 și mâine să puneți în acestea foc și să turnați în ele tămâie înaintea Domnului, și pe cine va alege Domnul, acela va fi sfânt. Destul, fiii lui Levi!

16,8 Apoi a zis iarăși Moise către Core: „Ascultați, fii ai lui Levi:

16,9 Oare e puțin lucru pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a osebit de obștea lui Israel și v-a apropiat la Sine ca să faceți slujbe la cortul Domnului și să stați înaintea obștii Domnului, slujind pentru ea?

16,10 El te-a apropiat pe tine și cu tine pe toți frații tăi, fiii lui Levi. Alergați acum și după preoție?

16,11 Așadar tu și toată obștea ta, v-ați adunat împotriva Domnului. Ce este Aaron, de cârtiți împotriva lui?”

16,12 Atunci a trimis Moise să cheme pe Datan și pe Abiron, fiii lui Eliab. Ei însă au zis: „Nu mergem!

16,13 Oare puțin lucru e că ne-ai scos din țara unde curge miere și lapte și ne-ai adus să ne pierzi în pustie? Vrei să și domnești peste noi?

16,14 Dusu-ne-ai tu oare în țara unde curge lapte și miere și datu-ne-ai tu oare în stăpânire țarinile și viile ei? Vrei să scoți ochii oamenilor acestora? Nu mergem!”

16,15 Și s-a mâhnit Moise foarte tare și a zis către Domnul: „Să nu-Ți întorci ochii Tăi la prinosul lor. Eu nici unuia dintre ei nu i-am luat asinul și rău n-am făcut nici unuia dintre ei”.

16,16 Apoi a zis Moise către Core: „Sfințește-ți ceata ta și mâine să fiți gata înaintea Domnului: tu, ei și Aaron.

16,17 Luați-vă fiecare cădelnițe, puneți în ele tămâie și vă apropiați fiecare cu cădelnița înaintea Domnului, cu două sute cincizeci de cădelnițe: și tu și Aaron să aduceți fiecare cădelnița voastră”.

16,18 Și și-a luat fiecare cădelnița sa, au pus în ele foc, au turnat tămâie în ele; și au stat înaintea intrării cortului adunării Moise și Aaron.

16,19 Core însă a adunat împotriva lor toată obștea înaintea ușii cortului adunării. Și s-a arătat slava Domnului la toată obștea.

16,20 Și a grăit Domnul cu Moise și Aaron și a zis:

16,21 „Osebiți-vă de obștea aceasta și-i voi pierde într-o clipă”.

16,22 Iar ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „Doamne, Dumnezeul duhurilor și a tot trupul, un om a greșit și Tu Te mânii pe toată obștea?”

16,23 Domnul însă i-a zis lui Moise:

16,24 „Spune obștii: Feriți-vă în toate părțile de locuința lui Core, a lui Datan și a lui

Abiron”.

16,25 Atunci, sculându-se, Moise s-a dus la Datan și Abiron și s-au dus după el și toți bătrânii lui Israel.

16,26 Și a zis obștii: „Feriți-vă de corturile acestor oameni netrebnici și să nu vă atingeți de tot ce e al lor, ca să nu pieriți cu toate păcatele lor”.

16,27 Și ei au ocolit sălașurile lui Core, Datan și Abiron; iar Datan și Abiron ieșiseră și stăteau la ușile corturilor lor, cu femeile lor și cu fiii lor și cu pruncii lor.

16,28 Zis-a Moise: „Că Domnul m-a trimis să fac toate lucrurile acestea și că nu le fac eu de la mine, veți cunoaște din aceea:

16,29 De vor muri aceștia, cum mor toți oamenii, și de-i va ajunge aceeași pedeapsă, care ajunge pe toți oamenii, - atunci nu m-a trimis Domnul.

16,30 Iar dacă Domnul va face lucru neobișnuit, de-și va deschide pământul gura sa și-i va înghiți pe ei și casele lor și corturile lor și tot ce au ei, și dacă ei vor fi duși de vii în locuința morților, atunci să știți că oamenii aceștia au disprețuit pe Domnul”.

16,31 Cum a încetat el să spună toate cuvintele acestea, s-a desfăcut pământul sub aceia

16,32 și și-a deschis pământul gura sa și i-a înghițit pe ei și casele lor, pe toți oamenii lui Core și toată averea;

16,33 Și s-au pogorât ei cu toate câte aveau de vii în locuința morților, i-a acoperit pământul și au pierit din mijlocul obștii.

16,34 Și tot Israelul, care era împrejurul lor, a fugit la strigătele lor, că ziceau: „Să nu ne înghită și pe noi pământul!”

16,35 A ieșit apoi foc de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbați care au adus tămâie.

16,36 După aceea a grăit Domnul cu Moise și a zis:

16,37 „Spune lui Eleazar, fiul preotului Aaron, să adune cădelnițele cele de aramă ale celor arși și focul străin să-l arunce afară, căci s-au sfințit cădelnițele păcătoșilor acestora prin moartea lor.

16,38 Să le sfărâme deci și să le facă foi pentru acoperit jertfelnicul. Pentru că le-au adus aceia înaintea Domnului, s-au sfințit și vor fi semn pentru fiii lui Israel”.

16,39 A luat deci Eleazar, fiul preotului Aaron, cădelnițele cele de aramă, pe care le aduseseră cei arși, și le-a prefăcut în foi pentru acoperit jertfelnicul,

16,40 ca să-și aducă aminte fiii lui Israel că nimeni din alt neam, care nu e din semința lui Aaron, să nu se apropie să aducă tămâiere înaintea Domnului, și să nu fie ca și Core și părtașii lui, precum îi grăise Domnul prin Moise.

16,41 A doua zi însă toată obștea fiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și a lui Aaron și a zis: Voi ați omorât poporul Domnului.

16,42 Și când s-a adunat obștea împotriva lui Moise și Aaron, aceștia s-au întors către cortul adunării, și iată norul l-a acoperit și s-a arătat slava Domnului.

16,43 Și a venit Moise și Aaron la cortul adunării.

16,44 Atunci a grăit Domnul cu Moise și Aaron și a zis:

16,45 „Depărtați-vă de obștea aceasta, că într-o clipă o voi pierde”. Iar ei au căzut cu fața la pământ.

16,46 Și a zis Moise către Aaron: „Ia-ți cădelnița, pune în ea foc de pe jertfelnic, aruncă în ea tămâie și du-o repede în tabără și te roagă pentru ei, că a ieșit mânie de

la fața Domnului și a început pedepsirea poporului”.

16,47 Atunci Aaron a luat, cum îi zisese Moise, a alergat în mijlocul obștii și iată se începuse moartea în popor; și a pus tămâia și s-a rugat pentru popor;

16,48 Și stând el între morți și vii, a încetat bătaia.

16,49 Au murit atunci din pedepsirea aceea paisprezece mii șapte sute de oameni, afară de cei ce muriseră pentru răzvrătirea lui Core.

16,50 Iar după ce a încetat pedepsirea, s-a întors Aaron la Moise, la ușa cortului adunării.

17,1 După aceea a grăit Domnul lui Moise și a zis:

17,2 „Spune fiilor lui Israel și ia de la ei, de la toate căpeteniile lor, după semințiii, douăsprezece toiege, câte un toiag de fiecare seminție, și numele fiecărei căpetenii scrie-l pe toiagul său;

17,3 Iar numele lui Aaron să-l scrii pe toiagul lui Levi, căci un toiag vor da de fiecare căpetenie de seminție.

17,4 Toiegele acelea să le pui în cortul adunării înaintea chivotului legii, unde Mă arăt ție.

17,5 Și va fi că toiagul omului pe care-l voi alege va odrăsli; și așa voi potoli cârtirea fiilor lui Israel, cu care cârtesc ei împotriva voastră”.

17,6 Și Moise a spus acestea fiilor lui Israel și toate căpeteniile lor i-au dat toiegele, câte un toiag de fiecare căpetenie, adică douăsprezece toiege, după cele douăsprezece semințiii ale lor; și toiagul lui Aaron era între toiegele lor.

17,7 Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul adunării.

17,8 Iar a doua zi a intrat Moise și Aaron în cortul adunării și iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise și făcuse migdale.

17,9 Și atunci a scos Moise toate toiegele de la fața Domnului la toți fiii lui Israel; și au văzut și și-au luat fiecare toiagul său.

17,10 Apoi a zis Domnul către Moise: Pune iar toiagul lui Aaron înaintea chivotului legii spre păstrare, ca semn pentru fiii neascultători, ca să înceteze de a mai cârti împotriva Mea, ca să nu moară!”

17,11 Și a făcut Moise așa; cum îi poruncise Domnul așa a făcut.

17,12 Și au zis fiii lui Israel către Moise: „Iată murim, pierim, pierim cu toții!

17,13 Tot cel ce se apropie de cortul Domnului moare; nu cumva o să murim cu toții?”

18,1 Zis-a Domnul către Aaron: „Tu, fiii tăi și casa tatălui tău cu tine veți purta păcatul pentru nepăsarea de locașul sfânt; tu și fiii tăi împreună cu tine veți purta păcatul pentru nepăsarea de preoția voastră.

18,2 Apropie-ți pe frații tăi, semința lui Levi, neamul tatălui tău, ca să fie pe lângă tine și să-ți slujească; iar tu și fiii tăi împreună cu tine veți fi la cortul adunării.

18,3 Leviții să păzească cele rânduite de tine și să facă slujbă la cort, dar să nu se apropie de lucrurile locașului sfânt și de jertfelnic, ca să nu moară și ei și voi.

18,4 Să fie deci pe lângă tine și să facă slujbă la cortul adunării și toate lucrările la cort; iar altul să nu se apropie de tine.

18,5 Așa să faceți slujba în locașul sfânt și la jertfelnic, și nu va mai veni mânia asupra fiilor lui Israel;

18,6 Că am ales din fiii lui Israel pe frații voștri, pe leviți, și vi i-am dat ca dar

închinat Domnului, să facă slujbă la cortul adunării;

18,7 Iar tu și fiii tăi să vă îndepliniți preoția voastră în toate cele ce țin de jertfelnic și ce se află înăuntru după perdea, și să săvârșiți slujbele darului vostru preoțesc, iar altul străin, de se va apropia, să fie omorât”.

18,8 Zis-a Domnul către Aaron: „Iată Eu am dat în seama voastră pârga Mea din toate cele închinate Mie de fiii lui Israel: Ție ți le-am dat acestea și după tine fiilor tăi, pentru cinul vostru, pentru preoția voastră, prin lege veșnică.

18,9 Iată ce este al tău din cele preasfinte, în afară de cele ce se dau focului: orice dar de pâine al lor, orice jertfă pentru păcat a lor și orice jertfă pentru vină, ce-Mi aduc ei, aceste lucruri preasfinte să fie ale tale și ale fiilor tăi.

18,10 Acestea să le mâncați în locul cel sfânt. Tu și fiii tăi, toți cei de parte bărbătească ai voștri pot să mănânce din ele. Cele sfinte să fie ale tale.

18,11 Și iată ce să mai fie al vostru din darurile lor ridicate: toate darurile ridicate ale fiilor lui Israel și toate darurile lor legănate ți le-am dat ție și fiilor tăi și fiicelor tale, care sunt cu tine, prin lege veșnică. Tot cel curat din casa ta poate să mănânce din acestea.

18,12 Toată pârga de untdelemn și toată pârga de struguri și pârga grâului lor, toate câte aduc ei Domnului, ți le-am dat ție.

18,13 Cele dintâi roade ale pământului lor, pe care le aduc ei Domnului, să fie ale tale, și tot cel curat din casa ta poate să mănânce din acestea.

18,14 Tot ce este afierosit în Israel să fie al tău.

18,15 Tot ce se naște întâi din tot trupul, din oameni și din dobitoace, și se aduce Domnului, să fie al tău; dar întâiul născut dintre oameni să se răscumpere și întâiul născut dintre dobitoacele necurate să se răscumpere;

18,16 Iar prețul răscumpărării lui, la o lună după naștere, este cinci sicli de argint, după siclul sfânt, care are douăzeci de ghere.

18,17 Însă întâiul născut al vacilor, întâiul născut al oilor și întâiul născut al caprelor, nu se răscumpără: aceștia sunt sfințiți; cu sângele lor să stropești jertfelnicul. Grăsimea lor s-o arzi ca jertfă, întru miros de bună mireasmă Domnului;

18,18 Iar carnea lor este a ta și tot ale tale sunt pieptul înălțat și șoldul drept.

18,19 Toate darurile sfinte, înălțate, care se aduc Domnului de fiii lui Israel, ți le dau ție, fiilor tăi și fiicelor tale care sunt cu tine, prin lege veșnică. Acest legământ de necălcat este veșnic înaintea Domnului pentru tine și pentru urmașii tăi”.

18,20 Zis-a Domnul către Aaron: „În pământul lor nu vei avea nici moștenire, nici parte nu vei avea între ei. Eu sunt partea ta și moștenirea ta între fiii lui Israel,

18,21 iar fiilor lui Levi, iată, Eu le-am dat moștenire toată zeciuiala din toate câte are Israel, pentru slujba lor pe care o fac la cortul adunării.

18,22 De acum fiii lui Israel să nu mai vină la cortul adunării, ca să nu facă păcat aducător de moarte.

18,23 Ci la cortul adunării să facă slujba leviții și să ia asupră-și păcatul lor. Aceasta este lege veșnică în neamul vostru.

18,24 Dar printre fiii lui Israel ei nu vor avea moștenire, căci zeciuiala fiilor lui Israel, pe care aceștia o aduc dar Domnului, am dat-o leviților moștenire și de aceea le-am și zis Eu că nu vor avea moștenire între fiii lui Israel”.

18,25 Apoi a grăit Domnul lui Moise și a zis:

18,26 „Vorbește leviților și le zi: Când veți lua de la fiii lui Israel zeciuiala, pe care

v-am dat-o ca moștenire, să înălțați din ea dar Domnului a zecea parte, ca zeciuială,

18,27 și vi se va socoti acest dar al vostru ca grâul din arie și ca mustul de la teasc.

18,28 Astfel veți aduce și voi dar Domnului din toate zeciuielile voastre, câte veți lua de la fiii lui Israel, și veți da din ele, dar Domnului, preotului Aaron.

18,29 Din toate cele dăruite vouă, cele mai bune din toate cele sfințite să le aduceți dar Domnului,

18,30 și să le spui: De veți aduce din acestea partea cea mai bună, se va socoti leviților ca cele primite de la arie și ca cele primite de la teasc.

18,31 Aceasta să o mâncați oriunde voi, și fiii voștri, și familiile voastre, căci aceasta vă este plata pentru munca voastră la cortul adunării.

18,32 Pentru aceasta nu veți avea păcat, de veți aduce cele mai bune din toate; și sfintele prinoase ale fiilor lui Israel nu le veți întina și nu veți muri”.

19,1 Grăit-a Domnul cu Moise și Aaron și a zis:

19,2 „Iată porunca legii, pe care a dat-o Domnul, când a zis: Spune fiilor lui Israel să-ți aducă o junincă roșie, fără meteahnă, care să nu aibă cusur și să nu fi purtat jug;

19,3 Să o dai preotului Eleazar, să o scoată afară din tabără, la loc curat, și să o junghie înaintea lui.

19,4 Apoi să ia preotul Eleazar din sângele ei și să stropească cu sânge spre partea de dinainte a cortului adunării de șapte ori.

19,5 După aceea să o ardă de tot înaintea lui; să ardă adică și carnea și pielea și sângele și necurăția ei.

19,6 Apoi să ia preotul lemn de cedru, isop și ață de lână roșie și să le arunce pe juninca ce se arde.

19,7 Să-și spele preotul hainele sale, să-și spele trupul cu apă, apoi să intre în tabără și necurat va fi până seara.

19,8 Cel ce a ars-o de asemenea să-și spele hainele sale, să-și spele trupul cu apă și necurat va fi până seara.

19,9 Un om curat să strângă cenușa junincii, s-o pună afară din tabără la loc curat și să se păstreze pentru obștea fiilor lui Israel, ca să se facă cu ea apă de stropire, adică apă de curățire.

19,10 Cel ce a adunat cenușa junincii să-și spele hainele sale și să fie necurat până seara. Aceasta să fie așezământ veșnic pentru fiii lui Israel și pentru străinii ce trăiesc la dânșii.

19,11 Cel ce se va atinge de trupul mort al unui om să fie necurat șapte zile.

19,12 Acesta să se curețe cu această apă în ziua a treia și în ziua a șaptea și va fi curat; iar de nu se va curăți în ziua a treia și în ziua a șaptea, nu va fi curat.

19,13 Tot cel ce se va atinge de trupul mort al unui om și nu se va curăți, acela va întina locașul Domnului; omul acela se va stârpi din Israel, căci n-a fost stropit cu apă curățitoare și este necurat și necurăția lui e încă asupra lui.

19,14 Iată legea: De va muri un om într-o casă, tot cel ce va intra în casa aceea și câte sunt în casă vor fi necurate șapte zile.

19,15 Tot vasul descoperit, care nu este legat la gură și n-are capac pe el, este necurat.

19,16 Tot cel ce se va atinge în câmp de cel ucis cu sabia sau de mort sau de os de

om sau de mormânt va fi necurat șapte zile.

19,17 Pentru cel necurat să se ia din cenușa jertfei arse pentru curățire și să se toarne peste ea într-un vas apă de izvor;

19,18 Apoi un om curat să ia isop, să-l moaie în apa aceea și să stropească din ea casa, lucrurile și oamenii câți sunt acolo și pe cel ce s-a atins de os de om sau de ucis sau de mort sau de mormânt.

19,19 Cel curat să stropească pe cel necurat în ziua a treia și în ziua a șaptea și să-l curețe în ziua a șaptea. Apoi să-și spele hainele sale și trupul său cu apă și va fi necurat până seara.

19,20 Iar dacă vreun om va fi necurat și nu se va curăți, omul acela se va stârpi din obște, căci a spurcat locașul Domnului; căci nu s-a stropit cu apă curățitoare și este necurat.

19,21 Acesta să fie așezământ veșnic pentru dânșii. Cel ce a stropit cu apă curățitoare să-și spele hainele sale; cel ce s-a atins de apa curățitoare va fi necurat până seara.

19,22 Tot lucrul de care se va atinge cel necurat va fi necurat; și tot ce se va atinge de acel lucru va fi necurat până seara”.

20,1 În luna întâi a ajuns toată obștea fiilor lui Israel în pustiul Sin și s-a oprit poporul în Cadeș. Și a murit Mariam și a fost îngropată acolo.

20,2 Acolo însă nu era apă pentru obște și s-au adunat ei împotriva lui Moise și a lui Aaron,

20,3 și blestema poporul pe Moise și zicea: „O, de am fi murit și noi când au murit frații noștri înaintea Domnului!

20,4 La ce ați adus voi obștea Domnului în pustiul acesta, ca să ne omorâți și pe noi și dobitoacele noastre?

20,5 Și la ce ne-ați scos din Egipt, ca să ne aduceți în acest loc rău, unde nu se poate semăna și nu sunt nici smochini, nici vite, nici rodii și nici măcar apă de băut?”

20,6 Atunci s-au dus Moise și Aaron din fața poporului la ușa cortului adunării și au căzut cu fetele la pământ și s-a arătat slava Domnului peste ei.

20,7 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

20,8 „Ia toiagul și adună obștea, tu și Aaron, fratele tău, și grăiți stâncii înaintea lor și ea vă va da apă; și le veți scoate apă din stâncă și veți adăpa obștea și dobitoacele ei”.

20,9 A luat deci Moise toiagul din fața Domnului, cum poruncise Domnul.

20,10 Și au adunat Moise și Aaron obștea la stâncă și a zis către obște: „Ascultați, îndărătnicilor, au doară din stânca aceasta vă vom scoate apă?”

20,11 Apoi și-a ridicat Moise mâna și a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori și î ieșit apă multă și băut obștea și dobitoacele ei.

20,12 Atunci a zis Domnul către Moise și Aaron: „Pentru că nu M-ați crezut, ca să arătați sfințenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veți duce voi adunarea aceasta în pământul pe care am să i-l dau”.

20,13 Aceasta este apa Meriba, căci aici fiii lui Israel s-au certat înaintea Domnului, iar El S-a sfințit între ei.

20,14 Din Cadeș a trimis Moise soli la regele Edomului, ca să-i spună: „Așa zice fratele tău Israel: Tu știi toate greutățile ce am îndurat.

20,15 Părinții noștri s-au pogorât în Egipt și noi am pribegit în Egipt vreme multă;

dar egiptenii ne-au făcut rău nouă și părinților noștri.

20,16 De aceea am strigat către Domnul și a auzit Domnul glasul nostru și a trimis îngerul Său de ne-a scos din Egipt; și acum suntem în Cadeș, orașul cel mai apropiat de hotarul tău.

20,17 Îngăduie-ne-ne să trecem prin țara ta, că nu ne vom abate pe la ogoare și pe la vii, nici apă nu vom bea din fântânile tale; ci vom trece pe drumul împărătesc, neabătându-ne nici la dreapta, nici la stânga, până vom ieși din hotarele tale”.

20,18 Edom însă i-a răspuns: „Să nu treci pe la mine, iar de nu vei asculta voi ieși cu război înaintea ta”.

20,19 Zisu-i-au fiii lui Israel: „Vom merge pe drumul cel mare și de vom bea din apa ta, noi sau dobitoacele noastre, îți vom plăti; vom trece numai cu piciorul, ceea ce e un lucru de nimic”.

20,20 Iar acela i-a răspuns: „Să nu treci pe la mine!” și a ieșit Edom înaintea lui cu popor mult și cu mână puternică.

20,21 Deci nu s-a învoit Edom să dea voie lui Israel să treacă prin hotarele lui și Israel s-a depărtat de la el.

20,22 După aceea au pornit fiii lui Israel din Cadeș și au venit toată obștea la muntele Hor.

20,23 Iar la muntele Hor, care e lângă hotarele țării lui Edom, a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron și a zis:

20,24 „Aaron va fi adăugat la poporul său, că el nu va intra în pământul pe care îl voi da fiilor lui Israel, pentru că nu v-ați supus poruncii Mele la apa Meriba.

20,25 Să iei dar pe fratele tău Aaron și pe Eleazar, fiul lui, și să-i sui pe muntele Hor înaintea întregii obști;

20,26 Să dezbraci acolo de pe Aaron hainele lui și să îmbraci cu ele pe Eleazar, fiul lui, și Aaron să se ducă și să moară acolo”.

20,27 Și a făcut Moise așa cum îi poruncise Domnul: i-a suit pe muntele Hor înaintea ochilor întregii obști.

20,28 Acolo a dezbrăcat Moise de pe Aaron hainele lui și a îmbrăcat cu ele pe Eleazar, fiul lui. Și a murit Aaron pe vârful muntelui, iar Moise și Eleazar s-au pogorât din munte.

20,29 Văzând toată obștea că a murit Aaron, l-a plâns toată casa lui Israel treizeci de zile.

21,1 Auzind însă regele canaanean din Arad, care locuia la miazăzi, că Israel vine pe drumul dinspre Atarim, a intrat în luptă cu israeliții și a luat pe unii din ei în robie.

21,2 Atunci a făcut Israel făgăduință Domnului și a zis: „De vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îl voi nimici pe el și cetățile lui”.

21,3 Și a ascultat Domnul glasul lui Israel și a dat pe canaanei în mâinile lui și el i-a nimicit pe ei și orașele lor și a pus locului aceluia numele: Horma, adică nimicire.

21,4 De la muntele Hor au apucat pe calea Mării Roșii, ca să ocolească pământul lui Edom, dar pe drum poporul a început să-și piardă răbdarea.

21,5 Și grăia poporul împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, zicând: „La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustiu, că aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s-a scârbit de această hrană sărăcăcioasă”.

21,6 Atunci a trimis Domnul asupra poporului șerpi veninoși, care mușcau poporul, și a murit mulțime de popor din fiii lui Israel.

21,7 A venit deci poporul la Moise și a zis: „Am greșit, grăind împotriva Domnului și împotriva ta; roagă-te Domnului, ca să depărteze șerpii de la noi”. Și s-a rugat Moise Domnului pentru popor.

21,8 Iar Domnul a zis către Moise: „Fă-ți un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp; și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat care se va uita la el va trăi.

21,9 Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele cel de aramă și trăia.

21,10 Sculându-se de acolo, fiii lui Israel au tăbărât la Obot.

21,11 Iar după ce s-au ridicat și din Obot, au tăbărât la Iie-Abarim, dincolo de pustiu, în fața Moabului, către răsăritul soarelui.

21,12 De acolo s-au ridicat și au tăbărât în valea Zared.

21,13 Ridicându-se apoi și de acolo, au tăbărât dincolo de Arnon, în pustia care e afară din hotarele amoreilor. Căci Arnonul este hotar între moabiți și amorei.

21,14 De aceea se și zice în „Cartea războaielor Domnului”:

21,15 Domnul a cuprins Vahebul cu curgerile sale năvalnice și șuvoaiele Arnonului și povârnișul curgerilor de apă care se întinde până la localitatea Ar și se oprește în hotarul Moabului.

21,16 De acolo s-au îndreptat spre Beer, fântâna despre care a zis Domnul lui Moise: „Adună poporul și le voi da apă să bea”.

21,17 Atunci a cântat Israel la fântână cântarea aceasta: „Lăudați fântâna aceasta, cântați imne în cinstea ei!

21,18 Fântâna pe care principii au săpat-o, pe care mai-marii poporului au deschis-o cu sceptrul, cu toiegele lor!”

21,19 Din Beer au mers la Matana, de la Matana la Nahaliel, de la Nahaliel la Bamot;

21,20 Iar de la Bamot la valea din câmpia Moabului, pe vârful muntelui Fazga, în fața pustiului.

21,21 De acolo a trimis Moise soli la Sihon, regele amoreilor, cu vești de pace, ca să i se spună:

21,22 „Dă-mi voie să trec prin țara ta. Nu ne vom abate nici la ogorul tău, nici la via ta, nici apă din fântâna ta nu vom bea, ci vom trece de hotarele tale!”

21,23 Dar Sihon n-a îngăduit lui Israel să treacă prin țara lui, ci și-a adunat tot poporul său și a pășit împotriva lui Israel în pustie, înaintând până la Iahaț, unde s-a luptat cu Israel.

21,24 Însă Israel l-a bătut, măcelărindu-l cu sabia, și i-a cuprins țara de la Arnon până la Iaboc, până la fiii lui Amon, căci hotarele amoniților erau întărite.

21,25 Luând toate cetățile acestea, Israel s-a așezat în cetățile amoreilor: în Heșbon și în toate satele care țineau de el.

21,26 Căci Heșbonul era cetatea lui Sihon, regele amoreilor. Acesta se luptase cu fostul rege al amoreilor și-i luase din mâini toată țara amoreilor de la Aroer până la Arnon.

21,27 De aceea și zic rapsozii în bătaie de joc: „Veniți la Heșbon, ca să se zidească și să se întărească cetatea lui Sihon.

21,28 Că a ieșit foc din Heșbon și pară de foc din cetatea lui Sihon și a mistuit Ar-Moabul și pe stăpânii munților Arnonului.

21,29 Vai de tine, Moab! Ești pierdut, poporul lui Camos! Feciorii lui s-au risipit și

fetele lui au ajuns roabe la Sihon, regele amoreilor.

21,30 Tras-am asupra lor cu săgeți. De la Heșbon până la Dibon tot este dărâmat, am pustiit tot până la Nofa, care e aproape de Medeba”.

21,31 Și așa s-a așezat Israel în toate cetățile amoreilor.

21,32 De acolo a trimis Moise să iscodească Iazerul, pe care l-a luat împreună cu satele lui și a alungat pe amoreii care locuiau acolo.

21,33 Și întorcându-se, a luat calea spre Vasan; iar Og, regele Vasanului, a ieșit înaintea lor cu tot poporul său, ca să se războiască la Edrei.

21,34 Atunci a zis Domnul către Moise: „Să nu te temi de el, că-l voi da în mâinile tale pe el și tot poporul lui și toată țara lui și vei face cu el cum ai făcut cu Sihon, regele amoreilor, care locuia în Heșbon”.

21,35 Și l-a bătut pe el, pe fiii lui, și pe tot poporul lui, de n-a lăsat viu nici pe unul din ai lui, și a cuprins țara lui.

22,1 Purcezând apoi de acolo, fiii lui Israel au tăbărât în șesurile Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului.

22,2 Iar Balac, fiul lui Sefor, văzând toate câte făcuse Israel amoreilor,

22,3 s-a înfricoșat foarte tare de poporul acesta, pentru că era mult la număr, și s-au înspăimântat moabiții de fiii lui Israel

22,4 și au zis către căpeteniile madianiților: „Poporul acesta mănâncă acum totul împrejurul nostru, cum mănâncă boul iarba câmpului”. Balac însă, feciorul lui Sefor, era atunci regele moabiților.

22,5 Deci a trimis acesta soli la Valaam, fiul lui Beor, în Petor, care e așezat lângă râul Eufrat, în pământul fiilor poporului său, ca să-l cheme și să-i spună: „Iată a ieșit un popor din Egipt și a acoperit fața pământului și trăiește lângă mine.

22,6 Vino deci și-mi blestemă poporul acesta, că este mai tare decât mine, și atunci poate voi fi în stare să-l bat și să-l alung din țară. Eu știu că pe cine binecuvântezi tu acela este binecuvântat, și pe cine blestemi este blestemat”.

22,7 S-au dus deci bătrânii moabiților și bătrânii madianiților cu mâinile pline de daruri pentru vrăji; și ajungând la Valaam, i-au spus vorbele lui Balac.

22,8 Iar el le-a zis: „Rămâneți aici peste noapte și vă voi da răspuns cum îmi va spune Domnul”. Și au rămas căpeteniile lui Moab la Valaam.

22,9 Atunci a venit Dumnezeu la Valaam și a zis: „Cine sunt oamenii aceia de la tine?”

22,10 Iar Valaam a zis către Dumnezeu: „Balac, fiul lui Sefor, regele Moabului, i-a trimis la mine să-mi spună:

22,11 Iată a ieșit din Egipt un popor și a acoperit fața pământului și locuiește lângă mine; vino dar de mi-l blestemă, doar l-aș putea birui și alunga din țară”.

22,12 Dumnezeu însă a zis către Valaam: „Să nu te duci cu ei și să nu blestemi pe poporul acela, că este binecuvântat”.

22,13 Dimineața s-a sculat Valaam și a zis către bătrânii lui Balac: „Duceți-vă la stăpânul vostru, că nu mă lasă Dumnezeu să merg cu voi”.

22,14 Sculându-se deci, căpeteniile Moabului au venit la Balac și i-au spus: „Valaam n-a vrut să vină cu noi”.

22,15 Atunci Balac a trimis alți soli mai mulți și mai însemnați decât aceia.

22,16 Și venind aceștia la Valaam, i-au zis: „Așa grăiește Balac al lui Sefor: Nu te

lepăda a veni până la mine;

22,17 Că îți voi da cinste mare și-ți voi face toate câte-mi vei zice; vino însă și-mi blestemă poporul acesta”.

22,18 Iar Valaam a răspuns și a zis către căpeteniile lui Balac: „Chiar de mi-ar da Balac casa sa plină de argint și de aur, nu pot să calc porunca Domnului Dumnezeului meu și să fac ceva mic sau mare după placul meu.

22,19 Rămâneți însă acum și voi aici peste noapte și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul”.

22,20 Atunci a venit Dumnezeu la Valaam noaptea și i-a zis: „Dacă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală și te du cu ei; dar să faci ceea ce-ți voi zice Eu!”

22,21 A doua zi s-a sculat Valaam, și-a pus samarul pe asina sa și s-a dus cu căpeteniile Moabului.

22,22 Dar se aprinsese mânia lui Dumnezeu pentru că s-a dus, iar îngerul Domnului s-a sculat, ca să-l mustre pe cale.

22,23 Cum ședea el pe asina sa, însoțit de două slugi ale sale, a văzut asina pe îngerul Domnului, care stătea în drum cu sabia ridicată în mână, și s-a abătut din drum pe câmp; iar Valaam a bătut asina cu toiagul său, ca să o întoarcă la drum.

22,24 Dar îngerul Domnului a stat în drumul îngust între vii, unde de o parte și de alta era zid;

22,25 Și asina, văzând îngerul Domnului, s-a tras către zid și a strâns piciorul lui Valaam în zid, și acesta iar a început s-o bată.

22,26 Îngerul Domnului însă a trecut iar și a stat la loc strâmt, unde nu era chip să te abați nici la dreapta, nici la stânga.

22,27 Iar asina, văzând pe îngerul Domnului, s-a culcat sub Valaam. Atunci s-a mâniat Valaam și a început să bată asina cu toiagul.

22,28 Dar Domnul a deschis gura asinei și aceasta a zis către Valaam: „Ce ți-am făcut eu, de mă bați acum pentru a treia oară?”

22,29 Și Valaam a zis către asină: „Pentru că ți-ai râs de mine; de aș fi avut în mână o sabie, te-aș fi ucis aici pe loc”.

22,30 Răspuns-a asina lui Valaam: „Au nu sunt eu asina ta, pe care ai umblat din tinerețile tale și până în ziua aceasta? Avut-am oare deprinderea de a mă purta așa cu tine?” și el a zis: „Nu!”

22,31 Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam și acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână, și s-a închinat și a căzut cu fața la pământ.

22,32 Iar îngerul Domnului i-a zis: „De ce ai bătut asina ta de trei ori? Eu am ieșit să te împiedic, deoarece calea ta nu este dreaptă înaintea mea;

22,33 Și asina, văzându-mă pe mine, s-a întors de la mine de trei ori până acum; dacă ea nu s-ar fi întors de la mine, eu te-aș fi ucis pe tine, iar pe ea aș fi lăsat-o vie”.

22,34 Zis-a Valaam către îngerul Domnului: „Am păcătuit, pentru că n-am știut că stai tu în drum înaintea mea. Deci, dacă aceasta nu este plăcut în ochii tăi, atunci mă voi întoarce”.

22,35 Iar îngerul Domnului a zis către Valaam: „Du-te cu oamenii aceștia, dar să grăiești ceea ce-ți voi spune eu!” Și s-a dus Valaam cu căpeteniile lui Balac.

22,36 Când a auzit Balac că vine Valaam, a ieșit în întâmpinarea lui în orașul

moabit, care este lângă hotarul de la Arnon, chiar la hotar.

22,37 Și a zis Valaam către Balac: „Iată acum am venit la tine. Dar pot eu, oare, să-ți spun ceva?

22,38 Ce-mi va pune Dumnezeu în gură, aceea îți voi grăi!”

22,39 Apoi s-a dus Valaam cu Balac și au mers la Kiriat-Huțot.

22,40 Atunci a junghiat Balac oi și boi și a trimis lui Valaam și căpeteniilor ce erau cu el.

22,41 Iar a doua zi de dimineață, a luat Balac pe Valaam și l-a suit pe înălțimile lui Baal, ca să-i arate de acolo o parte din popor.

23,1 Atunci a zis Valaam către Balac: „Zidește-mi aici șapte jertfelnice și pregătește-mi șapte viței și șapte berbeci”.

23,2 Și a făcut Balac după cum zisese Valaam: au ridicat Balac și Valaam câte un vițel și câte un berbec pe fiecare jertfelnic.

23,3 Apoi a zis Valaam către Balac: „Stai lângă jertfa ta, iar eu mă duc, că poate îmi va ieși Domnul înainte și ce-mi va descoperi El aceea îți voi spune”. Și a rămas Balac lângă jertfa sa, iar Valaam s-a dus într-un loc înalt să întrebe pe Dumnezeu.

23,4 Și S-a arătat Dumnezeu lui Valaam și a zis Valaam către El: „Am zidit șapte jertfelnice și am suit câte un vițel și câte un berbec pe fiecare jertfelnic”.

23,5 Iar Domnul a pus cuvânt în gura lui Valaam și a zis: „Întoarce-te la Balac și să-i zici așa!”

23,6 Și s-a întors la acesta și iată el stătea la arderile de tot ale lui și toate căpeteniile Moabului erau cu el. Și a fost peste el Duhul Domnului și și-a rostit cuvântul său, zicând:

23,7 „Din Mesopotamia m-a adus Balac, regele Moabului, din munții Răsăritului și mi-a zis: Vino și-mi blestemă pe Iacov, vino și osândește pe Israel!

23,8 Cum să blestem pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Sau cum să osândesc pe cel ce nu-l osândește Dumnezeu?

23,9 De pe vârful muntelui mă uit la el și de pe dealuri îl privesc. Iată un popor care trăiește deosebi și nu se numără cu alte popoare.

23,10 Cine va număra pe urmașii lui Iacov și gloatele din Israel cine le va socoti? Să moară sufletul meu moartea drepților acestora și să fie sfârșitul meu ca sfârșitul lor!”

23,11 Atunci a zis Balac către Valaam: „Ce mi-ai făcut? Eu te-am adus să-mi blestemi pe vrăjmașii mei și iată tu îi binecuvântezi!”

23,12 Valaam însă a zis către Balac: „Oare să nu spun eu lui Balac ceea ce-mi pune Domnul în gură?”

23,13 Iar Balac a zis către el: „Vino cu mine în alt loc, de unde nu-l vei vedea tot, ci numai o parte din el vei vedea, iar tot nu-l vei vedea: să mi-l blestemi de acolo”.

23,14 Și l-a dus pe el la locul de strajă, pe vârful muntelui Fazga, și a zidit acolo șapte jertfelnice și a pus câte un vițel și câte un berbec pe fiecare jertfelnic.

23,15 Și a zis Valaam către Balac: „Stai aici lângă jertfa ta, iar eu mă duc să întreb pe Dumnezeu!”

23,16 Atunci a întâmpinat Dumnezeu pe Valaam și a pus cuvânt în gura lui și a zis: „Întoarce-te la Balac și să-i grăiești acestea”.

23,17 Și s-a întors la el și stătea la jertfa sa cu toate căpeteniile Moabului. Și l-a

întrebat Balac: „Ce ți-a spus Domnul?”

23,18 Iar el și-a rostit cuvântul său și a zis: „Scoală și ascultă Balac! Ia aminte la mine, fiul lui Sefor!

23,19 Dumnezeu nu este ca omul, ca să-L mințI, nici ca fiul omului, ca să-I pară rău. Au zice-va El și nu va face? Sau va grăi și nu va împlini?

23,20 Iată am primit poruncă să binecuvântez; El a binecuvântat și eu nu pot întoarce binecuvântarea.

23,21 El nu vede nedreptate în Iacov și nu zărește sâlnicie în Israel; Domnul Dumnezeul său este cu el și în mijlocul lui se aude strigăt de veselie ca pentru un împărat.

23,22 Dumnezeu l-a scos din Egipt, puterea lui este ca a unui taur.

23,23 Pentru că nu este vrăjitorie în Iacov, nici farmece în Israel, la vreme se va spune lui Iacov și lui Israel; cele ce vrea să plinească Dumnezeu!

23,24 Iată un popor care se ridică asemenea unei leoaice și ca un leu se scoală, care nu se culcă până n-a sfâșiat prada și până n-a băut sângele ucișilor!”

23,25 Zis-a Balac către Valaam: „Nici de blestemat să nu-l blestemi, nici de binecuvântat să nu-l binecuvântezi”.

23,26 Iar Valaam a răspuns și a zis către Balac: „Nu ți-am grăit eu, oare, că voi face ce-mi va spune Domnul?”

23,27 Atunci a zis Balac către Valaam: „Hai să te duc în alt loc: poate-I va plăcea lui Dumnezeu și mi-i vei blestema de acolo”.

23,28 Și a luat Balac pe Valaam pe vârful lui Peor, care privește spre pustie.

23,29 Aici Valaam a zis către Balac: „Zidește-mi șapte jertfelnice și pregătește-mi șapte viței și șapte berbeci”,

23,30 și a făcut Balac, cum a zis Valaam, și a pus câte un vițel și câte un berbec pe fiecare jertfelnic.

24,1 Văzând Valaam că Domnul binevoiește să se binecuvânteze Israel, n-a mai alergat după obicei la vrăjitorii, ci s-a întors cu fața spre pustie;

24,2 Și ridicându-și Valaam ochii săi, a văzut pe Israel așezat după semințiile sale și a venit peste dânsul Duhul lui Dumnezeu,

24,3 și și-a rostit el cuvântul său, zicând: „Așa zice Valaam, fiul lui Beor; așa grăiește bărbatul cel ce vede cu adevărat;

24,4 Așa glăsuiește cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, cel ce cunoaște gândurile Celui Atotputernic, cel ce vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii și-i are deschiși:

24,5 Cât sunt de frumoase sălașurile tale, Iacove, corturile tale, Israele!

24,6 Se desfășoară ca niște văi, ca niște grădini pe lângă râuri, ca niște cedri pe lângă ape, ca niște corturi pe care le-a înfipt Domnul!

24,7 Ieși-va din sămânța lui un Om, care va stăpâni neamuri multe și stăpânirea Lui va întrece pe a lui Agag și împărăția Lui se va înălța.

24,8 Dumnezeu l-a scos din Egipt și puterea lui va fi ca a taurului; mânca-va popoarele dușmane lui, va sfărâma oasele lor și cu săgețile sale va săgeta pe vrăjmași.

24,9 Plecatu-s-a și s-a culcat ca un leu și ca o leoaică; cine-l va scula? Cel ce te binecuvântează, binecuvântat să fie, și cel ce te blestemă să fie blestemat!”

24,10 Atunci s-a mâniat Balac pe Valaam și frângându-și mâinile, a zis Balac către Valaam: „Eu te-am chemat să-mi blestemi pe vrăjmașii mei, iar tu, iată, i-ai binecuvântat de trei ori până acum.

24,11 Fugi dar în țara ta! Am zis că te voi cinsti; dar iată că Domnul te-a lipsit de cinste”.

24,12 Valaam însă a zis către Balac: „N-am spus eu oare solilor tăi pe care i-ai trimis la mine:

24,13 Chiar de mi-ar da Balac casa sa plină de argint și de aur, nu voi putea să calc porunca Domnului, ca să fac ceva bun sau rău după placul meu; câte-mi va spune Domnul, acelea le voi grăi?

24,14 Deci, iată, mă duc repede în țara mea; dar vino să-ți spun ce are să facă poporul acesta cu poporul tău în vremurile viitoare”.

24,15 Și și-a urmat Valaam cuvântul său și a zis: „Așa grăiește Valaam, fiul lui Beor; așa grăiește bărbatul cel ce vede cu adevărat,

24,16 cel ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu, cel ce are știință de la Cel Preaînalt și vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii îi sunt deschiși:

24,17 îl văd, dar acum încă nu este; îl privesc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel și va lovi pe căpeteniile Moabului și pe toți fiii lui Set îi va zdrobi.

24,18 Lua-va de moștenire pe Edom și va stăpâni Seirul vrăjmașilor săi și Israel își va arăta puterea.

24,19 Din Iacov se va scula Cel ce va stăpâni cu putere și va pierde pe cei ce vor rămâne în cetate”.

24,20 Apoi văzând pe Amalec, și-a urmat cuvântul și a zis: „Cel întâi dintre popoare e Amalec, dar și neamul lui va pieri”.

24,21 Văzând după aceea pe Chenei, și-a urmat cuvântul și a zis: „Locuința ta e tare și cuibul tău e așezat pe stâncă;

24,22 Dar Cain va fi dărâmat și nu este mult până ce Asur te va duce în robie”.

24,23 Iar când a văzut pe Og, și-a urmat cuvântul și a zis: „Vai, vai, cine va mai trăi când Dumnezeu va aduce acestea!

24,24 Veni-vor corăbii de la Chitim și vor smeri pe Asur, vor smeri pe Heber, dar și acelea vor pieri”.

24,25 Sculându-se apoi Valaam s-a întors înapoi, în țara sa; și s-a dus și Balac întru ale sale.

25,1 Atunci s-a așezat Israel în Sitim, dar poporul a început să se spurce, păcătuind cu fetele din Moab.

25,2 Că acestea îi chemau la jertfele idolilor lor și mânca poporul din acele jertfe și se închina la dumnezeii lor.

25,3 Așa s-a lipit Israel de Baal-Peor, pentru care s-a aprins mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel.

25,4 Și a zis Domnul către Moise: „Ia pe toate căpeteniile poporului și le spânzură de copaci pentru Domnul înainte de asfințitul soarelui, ca să se abată de la Israel iuțimea mâniei Domnului”.

25,5 Atunci a zis Moise către judecătorii lui Israel: „Ucideți fiecare pe oamenii voștri care s-au lipit de Baal-Peor”.

25,6 Dar iată oarecare din fiii lui Israel a venit și a adus între frații săi o madianită,

în ochii lui Moise și în ochii întregii obști a fiilor lui Israel, când plângeau ei la ușa cortului adunării.

25,7 Atunci Finees, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, văzând aceasta, s-a sculat din mijlocul obștii și luând în mână lancea sa,

25,8 a intrat după israelit în sălaș și i-a străpuns pe amândoi, pe israelit și pe femeie, în pântece; și a încetat pedepsirea fiilor lui Israel.

25,9 Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost douăzeci și patru de mii.

25,10 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis:

25,11 „Finees, feciorul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la fiii lui Israel, râvnind între ei pentru Mine, și n-am mai pierdut pe fiii lui Israel în mânia Mea;

25,12 De aceea spune-i că voi încheia cu el legământul Meu de pace,

25,13 și va fi pentru el și pentru urmașii lui de după el legământ de preoție veșnică, căci a arătat râvnă pentru Dumnezeul său și a ispășit păcatul fiilor lui Israel”.

25,14 Numele israelitului ucis, care a fost omorât cu madianita, era Zimri, fiul lui Salu, căpetenia seminției lui Simeon;

25,15 Iar numele madianitei ucise era Cozbi, fiica lui Țur, căpetenia unei seminții ieșită dintr-o casă patriarhală din Madian.

25,16 Și a grăit Domnul cu Moise și a zis: „Vorbește fiilor lui Israel și le zi:

25,17 Socotiți pe madianiți dușmanii voștri și omorâți-i, bateți-i, că s-au purtat cu voi dușmănos întru vicleșugul lor,

25,18 ademenindu-vă cu Peor și cu Cozbi, sora lor, fiica unei căpetenii a madianiților, care a fost ucisă în ziua urgiei celei pentru Peor”.

26,1 După această pedeapsă, a grăit Domnul către Moise și către Eleazar, fiul preotului Aaron, și a zis:

26,2 „Numărați toată obștea fiilor lui Israel de la douăzeci de ani în sus, pe toți cei buni de război în Israel, după familiile lor!”

26,3 Atunci Moise și preotul Eleazar le-au grăit în șesurile Moabului, la Iordan, în dreptul Ierihonului, și le-au zis:

26,4 „Numărați pe toți de la douăzeci de ani în sus”, cum a grăit Domnul lui Moise și fiilor lui Israel, care au ieșit din pământul Egiptului.

26,5 Ruben, este întâiul născut al lui Israel. Fiii lui Ruben: din Enoh, neamul lui Enoh; din Falu, neamul lui Falu;

26,6 Din Hețron, neamul lui Hețron; din Carmi, neamul lui Carmi;

26,7 Acestea sunt neamurile lui Ruben; și s-au numărat patruzeci și trei de mii șapte sute treizeci.

26,8 Fiul lui Falu: Eliab.

26,9 Fiii lui Eliab: Nemuel, Datan și Abiron. Datan și Abiron sunt aceia care, chemați fiind în adunare, au stârnit răzvrătire împotriva lui Moise și a lui Aaron împreună cu părtașii lui Core, când aceștia au stârnit răzvrătire împotriva Domnului

26,10 și și-a deschis pământul gura sa și i-a înghițit pe ei și pe Core; și împreună cu ei au murit și părtașii lor, când focul a mistuit două sute cincizeci de oameni și au rămas ei ca semn.

26,11 Însă fiii lui Core n-au murit.

26,12 Fiii lui Simeon, după familiile lor, sunt: din Nemuel, neamul lui Nemuel; din

Iamin, neamul lui Iamin; din Iachin; neamul lui Iachin;

26,13 Din Zerah, neamul lui Zerah; din Saul, neamul lui Saul.

26,14 Acestea sunt neamurile cele din Simeon, care s-au găsit la numărătoarea lor: douăzeci și două de mii două sute.

26,15 Fiii lui Gad, după neamurile lor: din Țefon neamul țefonienilor; din Haghi, neamul Haghiților; din Șunie, neamul Șunienilor;

26,16 Din Ozni, neamul Oznienilor;

26,17 Din Eri, neamul Erienilor; din Arod, neamul Arodeilor; din Areli, neamul Arelienilor.

26,18 Acestea sunt neamurile fiilor lui Gad, care la numărătoarea lor s-au găsit patruzeci de mii cinci sute.

26,19 Fiii lui Iuda sunt: Er și Onan, Șela, Fares și Zara; însă Er și Onan au murit în pământul Canaanului.

26,20 Și fiii lui Iuda, după neamurile lor, sunt: din Șela, neamul Șelaenilor; din Fares, neamul Fareseilor; din Zara, neamul Zaraenilor.

26,21 Iar fiii lui Fares sunt: din Esron neamul Esroneilor; din Hamul, neamul Hamulienilor.

26,22 Acestea sunt neamurile din Iuda și la numărătoarea lor s-au găsit șaptezeci și șase de mii cinci sute.

26,23 Fiii lui Isahar, după neamurile lor, sunt: din Tola, neamul Tolaenilor; din Fuva, neamul Fuvaenilor;

26,24 Din Iașub, neamul Iașubienilor; din Șimron, neamul Șimronienilor.

26,25 Acestea sunt neamurile din Isahar și la numărătoarea lor s-au găsit șaizeci și patru de mii trei sute.

26,26 Fiii lui Zabulon, după neamurile lor, sunt: din Sered, neamul Seredienilor; din Elon, neamul Elonienilor; din Iahleil, neamul Iahleililor.

26,27 Acestea sunt neamurile din Zabulon și la numărătoarea lor s-au găsit șaizeci de mii cinci sute.

26,28 Fiii lui Iosif sunt: Manase și Efraim.

26,29 Fiii lui Manase, după neamurile lor, sunt: din Machir, neamul Machirienilor; din Machir s-a născut Galaad și din Galaad este neamul Galaadenilor.

26,30 Fiii lui Galaad sunt: din Iezer, neamul Iezerienilor; din Helec, neamul Helecienilor;

26,31 Din Asriel, neamul Asrielienilor; din Șechem, neamul Șechemienilor;

26,32 Din Șemida, neamul Șemidienilor; din Hefer, neamul Heferienilor.

26,33 Salfaad, fiul lui Hefer, n-a avut fii, ci numai fiice și numele fiicelor lui Salfaad sunt: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

26,34 Acestea sunt neamurile lui Manase și la numărătoarea lor s-au găsit cincizeci și două de mii șapte sute.

26,35 Fiii lui Efraim, după neamurile lor, sunt: din Șutelah, neamul Șutelahienilor; din Becher, neamul Becherienilor; din Tahan, neamul Tahanienilor.

26,36 Iar fiii lui Șutelah sunt: din Eran, neamul Eranienilor.

26,37 Acestea sunt neamurile fiilor lui Efraim și la numărătoarea lor s-au găsit treizeci și două de mii cinci sute. Aceștia sunt fiii lui Iosif după neamurile lor.

26,38 Fiii lui Veniamin, după neamurile lor, sunt; din Bela, neamul Belaienilor; din Așbel, neamul Așbelienilor; din Ahiram, neamul Ahiramienilor;

26,39 Din Șefufam, neamul Șefufamienilor; din Hufam, neamul Hufamienilor.

26,40 Iar fiii lui Bela sunt: Ard și Naaman: din Ard, neamul Ardienilor și din Naaman, neamul Naamanienilor.

26,41 Aceștia sunt fiii lui Veniamin după neamurile lor și la numărătoare s-au găsit patruzeci și cinci de mii șase sute.

26,42 Fiii lui Dan, după neamurile lor, sunt: din Șuham, neamul Șuhamienilor. Acestea sunt familiile lui Dan, după neamurile lor.

26,43 Și neamurile lui Șuham, la numărătoarea lor, au fost de toate șaizeci și patru de mii patru sute.

26,44 Fiii lui Așer, după neamurile lor, sunt: din Imna, neamul Imnaenilor; din Ișba, neamul Ișbaenilor; din Verie, neamul Verienilor.

26,45 Din fiii lui Verie: din Heber, neamul Heberienilor; din Malchiel, neamul Malchielilor.

26,46 Și numele fiicei lui Așer a fost Serah.

26,47 Acestea sunt neamurile fiilor lui Așer și la numărătoare s-au găsit cincizeci și trei de mii patru sute.

26,48 Fiii lui Neftali, după neamurile lor, sunt: din Iahțeel, neamul Iahțeelienilor; din Guni, neamul Gunienilor;

26,49 Din Iețer, neamul Iețerienilor; din Șilem, neamul Șilemienilor.

26,50 Acestea sunt neamurile lui Neftali, după familiile lor și la numărătoare s-au găsit patruzeci și cinci de mii patru sute.

26,51 Iată numărul fiilor lui Israel, celor ce au intrat la numărătoare: șase sute una mii șapte sute treizeci.

26,52 Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis:

26,53 „Acestora să li se împartă spre moștenire pământul, după numărul numelor;

26,54 Celor mai mulți să le dai moșie mai mare, iar celor mai puțini să le dai moșie mai mică; fiecăruia să se dea moșie potrivit cu numărul celor ce au intrat la numărătoare.

26,55 Pământul să-l împărțiți prin sorți; după numele semințiilor părinților lor să-și primească și părțile:

26,56 Prin sorți să le împarți moșia, atât celor mulți la număr, cât și celor puțini la număr”.

26,57 Leviții, care au intrat la numărătoare, după neamurile lor, sunt aceștia: din Gherșon, neamul Gherșonienilor; din Cahat, neamul Cahatienilor, din Merari, neamul Merarienilor.

26,58 Iată neamurile lui Levi: neamul lui Libni, neamul lui Hebron, neamul lui Mahli, neamul lui Muși și neamul lui Core. Din Cahat s-a născut Amram.

26,59 Numele femeii lui Amram a fost Iohabed, fiica lui Levi, pe care a născut-o femeia lui Levi în Egipt, iar ea a născut lui Amram pe Aaron, pe Moise și pe Mariam, sora lor.

26,60 Lui Aaron i s-au născut: Nadab și Abiud, Eleazar și Itamar.

26,61 Dar Nadab și Abiud au murit când au adus foc străin înaintea Domnului, în pustiul Sinai.

26,62 Și s-au numărat toți cei de parte bărbătească de la o lună în sus și s-au găsit douăzeci și trei de mii; căci aceștia nu fuseseră numărați împreună cu fiii lui Israel, pentru că nu li s-a dat moștenire printre fiii lui Israel.

26,63 Aceștia sunt cei numărați de Moise și Eleazar preotul, care au numărat pe fiii lui Israel în șesurile Moabului, lângă Iordan, în dreptul Ierihonului.

26,64 În numărul lor nu se afla niciunul din fiii lui Israel numărați de Moise și de preotul Aaron, în pustiul Sinai,

26,65 căci Domnul le zisese acestora că vor muri toți în pustie, - și n-au rămas din ei niciunul, afară de Caleb, fiul lui Iefone și de Iosua, fiul lui Navi.

27,1 Atunci au venit fetele lui Salfaad, fiul lui Hefer, fiul lui Galaad, fiul lui Machir, din neamul lui Manase, fiul lui Iosif, ale căror nume sunt acestea: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța,

27,2 și au stat înaintea lui Moise, a lui Eleazar preotul, înaintea căpeteniilor și înaintea întregii obști, la ușa cortului adunării, și au zis:

27,3 „Tatăl nostru a murit în pustie; el n-a fost din numărul celor care s-au ridicat împotriva Domnului cu adunarea lui Core, ci a murit pentru păcatul său și feciori n-a avut.

27,4 De ce să piară numele tatălui nostru din neamul lui, pentru că n-are fii? Dă-ne și nouă moșie între frații tatălui nostru!”

27,5 Moise însă a adus cererea lor înaintea Domnului;

27,6 Iar Domnul a zis către Moise:

27,7 „Drept au grăit fetele lui Salfaad; dăruiește-le și lor moștenire între frații tatălui lor și trece-le lor moșia tatălui lor.

27,8 Iar fiilor lui Israel să le grăiești și să le spui: De va muri cineva, neavând fiu, să dați partea lui fiicei lui.

27,9 Iar de nu are nici fiică, să dați partea lui fraților lui.

27,10 De nu are însă nici frați, să dați partea lui fraților tatălui lui.

27,11 Iar de nu are tatăl său frați, să dați partea lui rudeniei celei mai de aproape din neamul lui, ca să moștenească ale lui. Aceasta să fie pentru fiii lui Israel ca o hotărâre din lege, cum a poruncit Domnul lui Moise”.

27,12 Apoi a zis Domnul către Moise: „Suie-te pe acest munte, care este dincoace de Iordan, adică pe muntele Nebo, și privește pământul Canaanului, pe care am să-l dau fiilor lui Israel de moștenire.

27,13 Iar după ce-l vei vedea, te vei adăuga și tu la poporul tău, cum s-a adăugat Aaron, fratele tău, pe muntele Hor.

27,14 Pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele în pustiul Sinai, în vremea tulburării obștii, ca să arătați înaintea ochilor lor sfințenia Mea la ape, adică la apele Meriba de la Cadeș, în pustiul Sinai”.

27,15 Moise însă a grăit Domnului și a zis:

27,16 „Domnul Dumnezeul duhurilor și a tot trupul să rânduiască peste obștea aceasta un om,

27,17 care să iasă înaintea ei și care să intre înaintea ei, care să-i ducă și să-i aducă, ca să nu rămână obștea Domnului ca oile ce n-au păstor”.

27,18 Iar Domnul a zis către Moise: „Ia-ți pe Iosua, fiul lui Navi, om cu duh într-însul, pune-ți peste el mâna ta;

27,19 Apoi du-l înaintea preotului Eleazar, înaintea a toată obștea și dă-i povețe înaintea ochilor lor;

27,20 Dă-i din slava ta, ca să-l asculte toată obștea fiilor lui Israel.

27,21 După aceea să stea înaintea preotului Eleazar și acesta va întreba de hotărârile Domnului prin ajutorul Urimului: după cuvântul acestuia să iasă și după cuvântul acestuia să intre el și toți fiii lui Israel cei împreună cu dânsul și toată obștea”.

27,22 Și a făcut Moise cum i-a poruncit Domnul Dumnezeu: a luat pe Iosua și l-a pus înaintea preotului Eleazar și a toată obștea.

27,23 Apoi și-a pus peste el mâinile sale și i-a dat povețe, cum zisese Domnul prin Moise.

28,1 Apoi iarăși a grăit Domnul cu Moise și a zis:

28,2 „Poruncește fiilor lui Israel și le spune: Darurile Mele, dările Mele, jertfele Mele cele întru miros cu bună mireasmă, îngrijiți să Mi se aducă la sărbătorile Mele.

28,3 Spune-le: Iată jertfele care trebuie să le aduceți Domnului: doi miei de câte un an fără meteahnă, ardere de tot necontenită, pe fiecare zi;

28,4 Un miel să-l aduci dimineața și pe celălalt miel să-l aduci seara.

28,5 Jertfă de pâine să aduci a zecea parte de efă de făină de grâu, amestecată cu un sfert de hin de untdelemn;

28,6 Aceasta este ardere de tot necontenită și care a fost săvârșită la Muntele Sinai, spre miros cu bună mireasmă și ca jertfă Domnului.

28,7 La ea să aduci turnare un sfert de hin de vin la un miel; și turnarea de vin a Domnului s-o torni la loc sfânt.

28,8 Celălalt miel să-l aduci spre seară, cu darul lui de pâine și cu turnarea lui să-l aducă jertfă, mireasmă plăcută Domnului.

28,9 Iar în ziua odihnei să aduceți doi miei de câte un an, fără meteahnă, și ca jertfă două zecimi de efă de făină de grâu, frământată cu untdelemn și cu turnarea ei.

28,10 Aceasta este ardere de tot pentru ziua odihnei afară de arderea de tot cea necontenită cu turnarea ei.

28,11 La începutul lunilor voastre să aduceți Domnului ardere de tot: din cireadă, doi viței, iar din turmă, un berbec și șapte miei de câte un an fără meteahnă.

28,12 Iar ca dar de pâine, câte trei zecimi de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, la fiecare vițel, și două zecimi de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, ca dar de pâine la berbec,

28,13 și câte o zecime de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, ca dar de pâine la fiecare miel. Aceasta este ardere de tot, mireasmă plăcută, jertfă Domnului.

28,14 Turnare la ele să fie jumătate hin de vin de fiecare vițel, a treia parte hin de berbec și un sfert de hin la fiecare miel. Aceasta este ardere de tot pentru fiecare început de lună, la toate lunile anului.

28,15 Să mai aduceți Domnului și un țap, jertfă pentru păcat, afară de arderea de tot cea necontenită, și să-l aducă cu turnarea lui.

28,16 În ziua a paisprezecea a lunii întâi sunt Paștile Domnului.

28,17 În ziua a cincisprezecea este sărbătoare. Șapte zile să mâncați azime.

28,18 În ziua întâi să aveți adunare sfântă și nici un fel de lucru să nu faceți;

28,19 și să aduceți Domnului jertfă, ardere de tot: din cireadă, doi viței, iar din turmă, un berbec și șapte miei de câte un an; aceștia să fie fără meteahnă.

28,20 Cu ei să aduceți dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn, trei zecimi de efă de fiecare viței, două zecimi de efă la berbec,

28,21 și câte o zecime de efă să aduci cu fiecare din cei șapte miei;

28,22 Să aduceți un țap jertfă pentru păcat, pentru curățirea voastră.

28,23 Acestea să le aduceți, pe lângă arderea de tot de dimineață, care este ardere de tot necontenită.

28,24 Tot așa să aduceți și în fiecare din cele șapte zile: pâine, jertfă, mireasmă plăcută Domnului, pe lângă arderea de tot cea necontenită și cu turnarea ei.

28,25 În ziua a șaptea să aveți adunare sfântă și nici un lucru să nu lucrați.

28,26 În ziua celor dintâi roade, când aduceți Domnului prinosul nou de pâine, la încheierea săptămânilor, să aveți adunare sfântă și nici un lucru să nu lucrați.

28,27 Să aduceți ardere de tot spre miros de bună mireasmă Domnului: din cireadă, doi vitei, iar din turmă, un berbec și șapte miei de câte un an fără meteahnă.

28,28 Cu ei să aduceți dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă la fiecare viței, două zecimi de efă la berbec

28,29 și o zecime de efă la fiecare din cei șapte miei.

28,30 Să aduceți un țap jertfă pentru păcat, spre curățirea voastră.

28,31 Acestea să mi le aduceți cu turnările lor, afară de arderile de tot neîncetate cu darul lor de pâine, care se aduc de obicei; acestea trebuie să fie curate”.

29,1 „În ziua întâi a lunii a șaptea de asemenea să aveți adunare sfântă, și nici un lucru să nu lucrați; pe aceasta să o socotiți o zi a suflatului în trâmbițe.

29,2 Să aduceți ardere de tot, spre miros plăcut Domnului: un viței, un berbec, șapte miei de câte un an fără meteahnă;

29,3 La ei, ca dar de pâine, făină de grâu, frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă la viței, două zecimi de efă la berbec

29,4 și câte o zecime de efă la fiecare din cei șapte miei.

29,5 Din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, spre curățirea voastră.

29,6 Acestea să le aduceți jertfe pe lângă arderea de tot, cu darul de pâine și turnarea lui de la lună nouă și pe lângă arderea de tot necontenită cu darul ei de pâine și turnarea lui, după rânduială, întru miros de bună mireasmă Domnului.

29,7 În ziua a zecea a acestei luni să aveți adunare sfântă, să postiți și nici un lucru să nu faceți.

29,8 Să aduceți ardere de tot Domnului spre miros de bună mireasmă: un viței” un berbec și șapte miei de câte un an.

29,9 La ei să aduceți dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn, trei zecimi de efă la viței, două zecimi de efă la berbec

29,10 și câte o zecime de efă la fiecare din cei șapte miei.

29,11 Iar din turma de capre să aduceți un țap jertfă pentru păcat, spre curățirea voastră; acestea pe lingă jertfa pentru păcat din ziua curățirii și pe lângă arderea de tot cea necontenită cu darul ei de pâine și turnarea ei, care se aduce după rânduială jertfă Domnului, spre miros cu bună mireasmă.

29,12 În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea să aveți iar adunare sfântă; nici un lucru să nu lucrați și să sărbătoriți sărbătoarea Domnului șapte zile.

29,13 În ziua întâi să aduceți ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului: din

cireadă, treisprezece viței, iar din turmă, doi berbeci, paisprezece miei de câte un an; dar să fie fără meteahnă.

29,14 Cu ei, ca dar de pâine, să se aducă făină de grâu frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă cu fiecare din cei treisprezece vilei, două zecimi de efă cu fiecare din cei doi berbeci,

29,15 și câte o zecime de efă de fiecare din cei paisprezece miei;

29,16 Iar din turma de capre, un țap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită și darul ei de pâine cu turnarea ei.

29,17 A doua zi să se aducă doisprezece vitei, doi berbeci, paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;

29,18 Cu ei să se aducă dar de pâine și turnare: la vilei, la berbeci și la miei, după numărul lor, cum e rânduit;

29,19 Iar din turma de capre, un țap, jertfă pentru păcat; acestea să le aduceți în afară de arderea de tot necontenită și de darul de pâine cu turnarea ei.

29,20 A treia zi să aduceți unsprezece vilei, doi berbeci și paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;

29,21 și cu ei dar de pâine și turnare pentru vitei, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor, după rânduială;

29,22 Iar din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine și turnarea ei.

29,23 A patra zi să aduceți zece vilei, doi berbeci și paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;

29,24 Cu ei să aduceți dar de pâine și turnare pentru vitei, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;

29,25 Iar din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, pe lângă arderea de tot necontenită cu darul de pâine și turnarea ei.

29,26 În ziua a cincea să aduceți nouă vitei, doi berbeci și paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;

29,27 Și cu ei dar de pâine și turnare pentru vilei, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;

29,28 Iar din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, peste arderea necontenită cu darul de pâine și cu turnarea ei.

29,29 În ziua a șasea să aduceți opt vitei, doi berbeci și paisprezece miei, fără meteahnă;

29,30 Și eu ei dar de pâine și turnare pentru vilei, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;

29,31 Iar din turma de capre, un țap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine și cu turnarea ei.

29,32 În ziua a șaptea să aduceți șapte vitei, doi berbeci și paisprezece miei fără meteahnă;

29,33 Și cu ei dar de pâine și turnare pentru vilei, pentru berbeci și pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;

29,34 Iar din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine și cu turnarea ei.

29,35 În ziua a opta să aveți încheierea sărbătorii; nici un lucru să nu lucrați,

29,36 și să aduceți ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului: un vițel, un berbec și șapte miei fără meteahnă.

29,37 Și cu ei dar de pâine și turnare pentru vițel, pentru berbec și pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala.

29,38 Iar din turma de capre să aduceți un țap, jertfă pentru păcat, pe lângă arderea de tot necontenită cu darul de pâine și cu turnarea ei.

29,39 Acestea să le aduceți Domnului la sărbătorile voastre, pe lângă arderile de tot ale voastre cu darurile de pâine ale voastre și cu turnările voastre și jertfele voastre de bună voie, pe care le aduceți după făgăduință sau din evlavie".

30,1 Moise a spus fiilor lui Israel toate cele ce-i poruncise Domnul.

30,2 Așadar, a grăit Moise către căpeteniile semințiilor fiilor lui Israel și le-a zis: „Iată ce poruncește Domnul:

30,3 Omul care va face făgăduință Domnului sau se va jura cu jurământ, punând legătură asupra sufletului său, să nu-și calce cuvântul, ci să împlinească toate câte au ieșit din gura lui.

30,4 Dacă vreo femeie va da făgăduință Domnului și va pune asupra sa legământul, în casa părintelui său, în tinerețea sa,

30,5 și va auzi tatăl făgăduința ei și legământul ce ea și-a pus asupra sufletului său, și va tăcea tatăl ei asupra acestora, atunci toate făgăduințele ei se vor ține și orice legământ și-ar fi pus ea asupra sufletului său se va ține.

30,6 Iar dacă tatăl ei, auzind, o va opri, atunci toate făgăduințele ei și legămintele ce ea și-ar fi pus asupra sufletului său nu se vor ține și Domnul o va ierta, pentru că a oprit-o tatăl ei.

30,7 Dacă însă ea se va mărita și va fi asupra ei făgăduința sau cuvântul gurii sale, cu care s-a legat pe sine,

30,8 și va auzi bărbatul ei și auzind-o, va tăcea, atunci făgăduințele ei se vor ține și legămintele ce ea și-a pus asupra sufletului său se vor ține.

30,9 Iar dacă bărbatul ei, auzind, o va opri și va lepăda făgăduința ei, care este asupra ei, și cuvântul gurii ei cu care ea s-a legat pe sine, atunci acestea nu se vor ține, pentru că i le-a oprit bărbatul ei, și Domnul o va ierta.

30,10 Iar făgăduința văduvei și a celei despărțite și orice legământ și-ar pune aceasta asupra sufletului ei se va ține.

30,11 Dacă însă în casa bărbatului său a dat făgăduință sau și-a pus legământ asupra sufletului său cu jurământ,

30,12 și bărbatul ei a auzit și a tăcut asupra acesteia și n-a oprit-o, atunci toate făgăduințele ei se vor ține și orice legământ și-ar fi pus asupra sufletului său se va ține.

30,13 Dacă însă bărbatul ei, auzind, a lepădat făgăduințele, atunci toate făgăduințele ieșite din gura ei și legămintele sufletului său nu se vor ține, pentru că bărbatul ei le-a desființat și Domnul o va ierta.

30,14 Orice făgăduință și orice legământ cu jurământ pentru smerirea sufletului ei, bărbatul ei îl poate întări și tot bărbatul ei îl poate și desființa.

30,15 Dacă însă bărbatul ei a tăcut despre aceasta, zi după zi, prin aceasta el a întărit toate făgăduințele ei și toate legămintele ce sunt asupra ei le-a întărit, pentru că el a auzit și a tăcut.

30,16 Iar dacă bărbatul le-a lepădat după ce le-a auzit, atunci a luat el asupra sa

păcatul ei”.

30,17 Acestea sunt legile, pe care Domnul le-a poruncit lui Moise asupra legămintelor dintre bărbat și femeia lui, dintre tată și fiica lui, cât aceasta este tânără și se află în casa tatălui ei.

31,1 Apoi a grăit Domnul cu Moise și a zis:

31,2 „Răzbună pe fiii lui Israel împotriva madianiților, și apoi te vei adăuga la poporul tău”.

31,3 Iar Moise a grăit poporului și a zis: „Înarmați dintre voi oameni pentru război, ca să meargă împotriva madianiților și să săvârșească răzbunarea Domnului asupra madianiților.

31,4 Din toate semințiile fiilor lui Israel să trimiteți la război, câte o mie din fiecare seminție”.

31,5 Și și-au ales din miile lui Israel, câte o mie din fiecare seminție, adică douăsprezece mii de oameni, înarmați pentru război.

31,6 Pe aceștia i-a trimis Moise la război, câte o mie din fiecare seminție; și cu ei a trimis la război pe Finees, fiul preotului Eleazar, fiul lui Aaron; și acesta avea în mâinile sale vasele sfinte și trâmbițele de strigare.

31,7 Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească.

31,8 Împreună cu ucișii lor au căzut și regii madianiți: Evi, Rechem, Țur, Hur și Reba - cinci regi madianiți - și Valaam, fiul lui Beor, a căzut de sabie, împreună cu ucișii acelora.

31,9 Iar pe femeile madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate avuțiile lor le-au luat pradă.

31,10 Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc.

31,11 Toată prada și tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei.

31,12 Robii, prada și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obștea fiilor lui Israel, în tabăra din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ierihonului.

31,13 În întâmpinarea lor au ieșit din tabără Moise, Eleazar preotul și toate căpeteniile obștii.

31,14 Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise:

31,15 „Pentru ce ați lăsat vii toate femeile?

31,16 Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii Domnului.

31,17 Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le.

31,18 Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi.

31,19 Și să ședeți afară din tabără șapte zile; toți cei ce ați ucis om și v-ați atins de om ucis să vă curățiți în ziua a treia și în ziua a șaptea, și voi și robii voștri.

31,20 Toate hainele, toate lucrurile de piele, tot ce este făcut din păr de capră și toate vasele de lemn să le curățiți”.

31,21 Apoi a zis preotul Eleazar oștenilor care fuseseră la război: „Hotărârea legii, pe

care a dat-o Domnul lui Moise, este aceasta:

31,22 Aurul, argintul, arama, fierul, plumbul, cositorul

31,23 și tot ce trece prin foc, să le treceți prin foc, ca să se curețe; afară de aceasta și cu apă de curățire să le curățiți; iar toate cele ce nu se pot trece prin foc, să le treceți prin apă.

31,24 Hainele voastre să le spălați în ziua a șaptea și să vă curățiți, iar după aceea veți intra în tabără”.

31,25 Iarăși a grăit Domnul cu Moise și a zis:

31,26 „Socotește prada de război, de la om până la dobitoc, împreună cu Eleazar preotul și cu căpeteniile semințiilor obștii;

31,27 Apoi împarte prada în două, între oștenii care au fost la bătălie și între toată obștea.

31,28 De la oștenii care au fost la război, ia dare pentru Domnul, câte un suflet la cinci sute, din oameni, din vite, din asini și din oi.

31,29 Acestea să le iei din partea lor și să le dai preotului Eleazar ca dar înălțat Domnului.

31,30 Iar din jumătatea cuvenită fiilor lui Israel să iei unul la cincizeci din oameni, din vite, din asini și din oi; și pe acestea să le dai leviților, care slujesc la cortul Domnului”.

31,31 Și a făcut Moise și Eleazar preotul cum poruncise Domnul lui Moise.

31,32 Atunci s-a găsit pradă rămasă din cele luate și aduse de cei ce fuseseră la război: șase sute șaptezeci și cinci de mii de oi;

31,33 Șaptezeci și două de mii de boi;

31,34 Asini, șaizeci și una de mii;

31,35 Femei, care n-au cunoscut bărbat, de toate, treizeci și două de mii de suflete.

31,36 Jumătate, partea celor ce fuseseră la război, după numărătoare, a fost: oi trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute.

31,37 Și darea Domnului din oi a fost: șase sute șaptezeci și cinci;

31,38 Boi treizeci și șase de mii, și din aceștia darea Domnului a fost șaptezeci și doi;

31,39 Asini, treizeci de mii cinci sute, și din ei darea Domnului a fost șaizeci și unul;

31,40 Oameni, șaisprezece mii, și din ei darea Domnului a fost treizeci și două suflete.

31,41 Și a dat Moise darea Domnului lui Eleazar preotul, cum poruncise Domnul lui Moise.

31,42 Iar partea fiilor lui Israel, pe care a luat-o Moise de la cei ce fuseseră la război, a fost:

31,43 Oi, trei sute treizeci și șapte de mii cinci sute;

31,44 Boi, treizeci și șase de mii;

31,45 Asini, treizeci de mii cinci sute;

31,46 Oameni, șaisprezece mii.

31,47 Din această parte a fiilor lui Israel, a luat Moise unul la cincizeci din oameni și din vite, și le-a dat leviților, care făceau slujbă în cortul Domnului, după cum poruncise Domnul lui Moise.

31,48 Atunci au venit la Moise căpeteniile oștirii, căpeteniile peste mii și sutașii, și

au zis către Moise:

31,49 „Robii tăi au numărat pe oștenii care ne-au fost încredințați și n-a lipsit niciunul din ei.

31,50 Și iată noi am adus prinos Domnului, fiecare ce am putut dobândi din lucrurile de aur: lanțuri, brățări, inele, cercei și salbe, pentru curățirea sufletelor noastre înaintea Domnului”.

31,51 Și a luat Moise și Eleazar de la ei toate aceste lucruri de aur.

31,52 Aurul acesta, care s-a adus prinos Domnului de către căpeteniile peste mii și peste sute, a fost tot șaisprezece mii șapte sute cincizeci de sicli.

31,53 Oștenii au prădat fiecare pentru ei.

31,54 Și a luat Moise și preotul Eleazar aurul de la căpeteniile peste mii și peste sute și l-au dus în cortul adunării, pentru pomenirea fiilor lui Israel înaintea Domnului.

32,1 Iar fiii lui Ruben și fiii lui Gad aveau foarte multe turme; dar văzând că pământul Iazer și pământul Galaad sunt locuri bune pentru turme,

32,2 au venit fiii lui Gad și fiii lui Ruben și au grăit cu Moise, cu Eleazar preotul și cu căpeteniile obștii și au zis:

32,3 „Atarotul, Dibonul, Iazerul, Nimra, Heșbonul, Eleale, Sevam, Nebo și Beon,

32,4 ținuturile, pe care Domnul le-a lovit înaintea obștii lui Israel, sunt pământuri bune pentru turme, și robii tăi au turme”.

32,5 Și au mai zis: „De-am aflat trecere în ochii tăi, dă pământurile acestea robilor tăi în stăpânire și nu ne trece peste Iordan”.

32,6 Moise însă a zis către fiii lui Gad și către fiii lui Ruben: „Frații voștri se duc la război, iar voi să rămâneți aici?

32,7 Pentru ce întoarceți inima fiilor lui Israel să nu treacă în pământul pe care Domnul li-l dă?

32,8 Așa au făcut și părinții voștri când i-am trimis din Cadeș-Barne ca să cerceteze țara:

32,9 Au mers până în valea Eșcol, au văzut pământul și au abătut inima fiilor lui Israel, ca să nu meargă aceștia în pământul pe care Domnul li-l dă.

32,10 Dar s-a aprins în ziua aceea mânia Domnului și S-a jurat și a zis:

32,11 „Oamenii aceștia, care au ieșit din Egipt și care sunt de douăzeci de ani și mai mari și cunosc binele și răul, nu vor vedea pământul, pentru care Eu M-am jurat lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov.

32,12 Pentru că nu Mi s-au supus Mie, afară de Caleb, fiul lui Iefone Chenezul, și de Iosua, fiul lui Navi, pentru că aceștia s-au supus Domnului”.

32,13 S-a aprins atunci mânia Domnului asupra lui Israel și i-a purtat prin pustie patruzeci de ani, până când s-a sfârșit tot neamul care făcuse rău înaintea Domnului.

32,14 Și iată acum, în locul părinților voștri v-ați ridicat voi, sămânța păcătoșilor, ca să sporiți încă și mai mult iuțimea mâniei Domnului asupra lui Israel.

32,15 Dacă vă veți abate de la El, iarăși va lăsa pe Israel în pustie și veți pierde tot poporul acesta”.

32,16 Iar ei, apropiindu-se de el, au zis: „Noi ne vom face aici staule pentru turmele noastre și cetăți pentru copiii noștri;

32,17 Iar noi înșine cei dintâi ne vom înarma și vom merge înaintea fiilor lui Israel,

până ce îi vom duce la locurile lor; iar copiii noștri vor rămâne în cetățile întărite, pentru ca să nu fie în primejdie din partea oamenilor locului.

32,18 Nu ne vom întoarce la casele noastre, până când fiii lui Israel nu vor intra fiecare în moștenirea sa;

32,19 Căci nu vom lua împreună cu ei moștenire dincolo de Iordan și nici mai departe, dacă ni se va da parte dincoace de Iordan, spre răsărit”.

32,20 Atunci a zis Moise către ei: „De veți face aceasta, de veți merge înarmați la război înaintea Domnului,

32,21 de va trece fiecare din voi înarmat peste Iordan înaintea Domnului, până când va pierde El pe vrăjmașii Săi înaintea Sa și până când va fi cuprins pământul înaintea Lui,

32,22 atunci, după ce vă veți întoarce, veți fi fără vină înaintea Domnului și înaintea lui Israel și veți avea pământul acesta moștenire înaintea Domnului.

32,23 Iar de nu veți face așa, veți greși înaintea Domnului și veți suferi pedeapsa care vă va ajunge pentru păcatul vostru.

32,24 Zidiți-vă cetăți pentru copiii voștri și staule pentru oile voastre și faceți cele ce ați rostit cu buzele voastre”.

32,25 Zis-au fiii lui Gad și fiii lui Ruben către Moise: „Robii tăi vor face cum poruncește domnul nostru.

32,26 Copiii noștri, femeile noastre, turmele noastre și toate vitele noastre vor rămâne aici în cetățile Galaadului;

32,27 Iar robii tăi, înarmați cu toții ca oșteni, vor merge înaintea Domnului la război, cum zice domnul nostru”.

32,28 Atunci a dat Moise poruncă pentru ei lui Eleazar preotul, lui Iosua, fiul lui Navi, și căpeteniilor semințiilor fiilor lui Israel,

32,29 și le-a zis Moise: „Dacă fiii lui Gad și fiii lui Ruben vor trece cu voi peste Iordan, întrarmându-se cu toții pentru război înaintea Domnului, după ce țara va fi supusă înaintea voastră, să le dați pământul Galaad în stăpânire.

32,30 Iar dacă ei nu vor merge cu voi înarmați pentru război înaintea Domnului, să trimiteți înaintea voastră averea lor, femeile lor și vitele lor în pământul Canaan și ei să primească moșie împreună cu voi în pământul Canaanului”.

32,31 Iar fiii lui Gad și fiii lui Ruben au răspuns și au zis: „Cum a zis domnul robilor tăi așa vom și face.

32,32 Vom merge înarmați înaintea Domnului în pământul Canaan, iar partea noastră de moșie să fie de astă parte de Iordan”.

32,33 Atunci Moise le-a dat fiilor lui Gad, fiilor lui Ruben și la jumătate din semința lui Manase, fiul lui Iosif, țara lui Sihon, regele amoreilor, și țara lui Og, regele Vasanului, pământul cu orașele lui și împrejurimile și cetățile din toate părțile țării.

32,34 Și au zidit fiii lui Gad: Dibonul, Atarotul, Aroerul,

32,35 Atarot-Șofanul, Iazerul, Iogbeha,

32,36 Bet-Nimra și Bet-Haran, cetăți întărite și staule pentru oi.

32,37 Fiii lui Ruben au zidit Heșbonul, Eleale, Chiriataimul,

32,38 Nebo, Baal-Meonul și Sibma, ale căror nume au fost schimbate și au dat alte nume orașelor pe care le-au zidit ei.

32,39 Iar fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au dus în Galaad și l-au luat și au alungat

pe amoreii care erau acolo.

32,40 Iar Moise a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, și s-a așezat acela acolo.

32,41 Iair, fiul lui Manase, s-a dus și a luat sălașurile lor și le-a numit sălașurile lui Iair.

32,42 Iar Nobah s-a dus și a luat Chenatul și cetățile care țineau de el și l-a numit după numele său: Nobah.

33,1 Iată acum popasurile fiilor lui Israel, după ce au ieșit ei din pământul Egiptului cu oștirile lor, sub mâna lui Moise și Aaron.

33,2 Moise, din porunca Domnului, a scris călătoria lor cu popasurile lor; iar popasurile lor sunt acestea:

33,3 în luna întâi, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi, a doua zi de Paști, fiii lui Israel au purces din Ramses (Goșen) și au ieșit, sub mână înaltă, înaintea ochilor a tot Egiptul.

33,4 În vremea aceea egiptenii îngropau pe toți cei ce muriseră dintre ei, pe toți întâi-născuții, pe care-i lovise Domnul, în țara Egiptului, când a făcut Domnul judecată asupra dumnezeilor lor.

33,5 După ce au pornit fiii lui Israel din Ramses (Goșen), au poposit în Sucot.

33,6 Pornind apoi din Sucot, au tăbărât la Etam, care este la marginea pustiului.

33,7 Din Etam au pornit și s-au îndreptat spre Pi-Hahirot, care este în țara Baal-Țefonului, și și-au așezat tabăra înaintea Migdolului.

33,8 Pornind apoi din Pi-Hahirot, au trecut prin mare în pustie și mergând cale de trei zile prin pustiul Etam, și-au așezat tabăra la Mara.

33,9 Plecând de la Mara, au venit la Elim. În Elim însă erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici și au tăbărât acolo lângă apă.

33,10 Pornind apoi din Elim, au tăbărât la Marea Roșie.

33,11 Au pornit apoi de la Marea Roșie și au tăbărât în pustiul Sin.

33,12 Pornind din pustiul Sin, au poposit la Dofca.

33,13 Pornind din Dofca, au tăbărât la Aluș.

33,14 Pornind din Aluș, și-au așezat tabăra la Rafidim. Acolo nu era apă ca să bea poporul.

33,15 Pornind din Rafidim, au tăbărât în pustiul Sinai.

33,16 Iar după ce au pornit din pustiul Sinai, au poposit la Chibrot-Hataava.

33,17 Pornind din Chibrot-Hataava, au tăbărât în Hașerot.

33,18 Pornind din Hașerot, au poposit la Ritma.

33,19 Pornind din Ritma, și-au așezat tabăra la Rimon-Pereț.

33,20 Pornind din Rimon-Pereț, au tăbărât în Libna.

33,21 Pornind din Libna, au tăbărât la Risa.

33,22 Pornind din Risa, și-au așezat tabăra la Chehelata.

33,23 Pornind din Chehelata, au tăbărât pe Muntele Șafer.

33,24 Pornind de pe Muntele șafer, au poposit în Harada.

33,25 Pornind din Harada, au tăbărât la Machelot.

33,26 Pornind din Machelot, au poposit în Tahat.

33,27 Pornind din Tahat, s-au așezat cu tabăra în Tarah.

33,28 Pornind din Tarah, au tăbărât în Mitca.

33,29 Pornind din Mitca, au tăbărât în Haşmona.

33,30 Pornind din Haşmona, au poposit la Moserot.

33,31 Pornind din Moserot, şi-au aşezat tabăra la Bene-Iaakan.

33,32 Pornind din Bene-Iaakan, au tăbărât la Hor-Haghidgad.

33,33 Pornind din Hor-Haghidgad, au poposit în Iotbata.

33,34 Pornind din Iotbata, au tăbărât la Abrona.

33,35 Pornind din Abrona, şi-au aşezat tabăra la Eţion-Gheber.

33,36 Pornind din Eţion-Gheber, au poposit în pustiul Sin. Plecând din pustiul Sin, au tăbărât în Cadeş.

33,37 Iar din Cadeş au purces şi au poposit la muntele Hor, lângă hotarul ţării Edomului.

33,38 Aici s-a suit Aaron preotul pe muntele Hor, după porunca Domnului, şi a murit acolo, în anul al patruzecilea de la ieşirea fiilor lui Israel din pământul Egiptului, în luna a cincea, în ziua întâi a lunii.

33,39 Aaron era de o sută douăzeci şi trei de ani, când a murit pe muntele Hor.

33,40 Atunci regele canaanean din Arad, care trăia în partea de miazăzi a pământului Canaan, a auzit că vin fiii lui Israel.

33,41 Aceştia însă, plecând de la muntele Hor, au tăbărât la Ţalmona.

33,42 Pornind din Ţalmona, au poposit la Punon.

33,43 Pornind din Punon, au tăbărât la Obot.

33,44 Pornind din Obot, au poposit la Iie-Abarim, lângă hotarele lui Moab.

33,45 Pornind din Iie-Abarim, au tăbărât la Dibon-Gad.

33,46 Pornind din Dibon-Gad, au poposit ia Almon-Diblataim.

33,47 Pornind din Almon-Diblataim, au tăbărât în munţii Abarim, în faţa lui Nebo.

33,48 Pornind de la munţii Abarim, au poposit în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului,

33,49 şi şi-au aşezat ei tabăra la Iordan, de la Bet-Ieşimot până la Abel-Şitim, în şesurile Moabului.

33,50 Grăit-a Domnul cu Moise în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului, şi a zis:

33,51 „Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi trece peste Iordan, în pământul Canaanului,

33,52 să alungaţi de la voi pe toţi locuitorii ţării şi să stricaţi toate chipurile cele cioplite ale lor, toţi idolii lor cei turnaţi din argint şi toate înălţimile lor să le pustiiţi.

33,53 Să luaţi în stăpânire pământul şi să vă aşezaţi acolo, căci vă dau în stăpânire pământul acesta.

33,54 Să împărţiţi pământul prin sorţi la seminţiile voastre: celor mai mulţi la număr să le daţi parte mai mare, iar celor mai puţini la număr să le daţi parte mai mică; fiecăruia unde-i va cădea sorţul, acolo să-i fie partea, după seminţiile părinţilor voştri.

33,55 Iar dacă nu veţi alunga de la voi pe locuitorii pământului, atunci cei rămaşi din ei vor fi spini pentru ochii voştri şi bolduri pentru coastele voastre şi vă vor

strâmtora în țara în care veți trăi.

33,56 Și atunci vă voi face vouă ceea ce aveam de gând să le fac lor”.

34,1 A grăit Domnul cu Moise și a zis:

34,2 „Poruncește fiilor lui Israel și le zi: Iată, veți intra în pământul Canaan. Acesta va fi moștenirea voastră; iar hotarele Canaanului sunt acestea:

34,3 Partea de miazăzi va începe de la pustiul Sin de lângă Edom și va avea la răsărit, ca hotar, Marea Sărată.

34,4 Acest hotar se va îndrepta spre miazăzi, către înălțimea Acravimului; va trece prin Sin și se va întinde până la miazăzi de Cadeș-Barne; apoi va merge către Hațar-Adar trecând la Ațmon.

34,5 De la Ațmon, hotarul se va îndrepta spre Râul Egiptului și se va pogorî până la mare.

34,6 Iar hotar dinspre apus vă va fi Marea cea Mare. Acesta va fi hotarul vostru dinspre asfințit.

34,7 Iar spre miazănoapte, hotarul vostru să-l trageți de la Marea cea Mare până la muntele Hor;

34,8 De la muntele Hor, să-l trageți spre Hamat, și hotarul va atinge Țedadul.

34,9 De acolo va merge hotarul către Țifron și va atinge Hațar-Enan. Acesta să vă fie hotarul de miazănoapte.

34,10 Iar hotarul dinspre răsărit să vi-l trageți de la Hațar-Enan către Șefam;

34,11 De la Șefam hotarul se va pogorî spre Ribla, pe la răsărit de Ain, mergând de-a lungul malului Mării Chineret (Ghenizaret) pe partea de răsărit.

34,12 De aici hotarul se va pogorî pe Iordan și se va sfârși la Marea Sărată. Acesta va fi pământul vostru, după hotarele lui din toate părțile”.

34,13 Atunci a dat Moise poruncă fiilor lui Israel și a zis: „Iată pământul pe care voi îl veți împărți în bucăți, prin sorți, și care a poruncit Domnul să se dea la nouă semințiii și la jumătate din semința lui Manase.

34,14 Căci semințiilor fiilor lui Ruben cu familiile lor, a fiilor lui Gad cu familiile lor, și jumătate din semința lui Manase și-au primit partea lor.

34,15 Două semințiii întregi și o jumătate de seminție și-au primit partea peste Iordan, pe partea răsăriteană, în fața Ierihonului”.

34,16 A grăit Domnul cu Moise și a zis:

34,17 „Iată numele bărbaților care au să vă împartă pământul: Eleazar preotul și Iosua, fiul lui Navi;

34,18 Veți mai lua încă și câte o căpetenie de fiecare seminție pentru împărțirea pământului.

34,19 Numele acestor bărbați sunt: Caleb, fiul lui Iefoni, pentru semința Iudei;

34,20 Samuel, fiul lui Amihud, pentru semința fiilor lui Simeon;

34,21 Elidad, fiul lui Chislon, pentru semința lui Veniamin;

34,22 căpetenia Buchi, fiul lui Iogli, pentru semința fiilor lui Dan;

34,23 căpetenia Haniel, fiul lui Efod, pentru semința fiilor lui Manase;

34,24 căpetenia Chemuel, fiul lui Șiftan, pentru semința fiilor lui Efraim;

34,25 căpetenia Elițafan, fiul lui Parnac, pentru semința fiilor lui Zabulon,

34,26 căpetenia Paltiel, fiul lui Azan, pentru semința fiilor lui Isahar;

34,27 căpetenia Ahihud, fiul lui Șelomi, pentru seminția fiilor lui Așer;

34,28 căpetenia Pedael, fiul lui Amihud, pentru seminția fiilor lui Neftali”.

34,29 Aceștia sunt aceia cărora a poruncit Domnul să împartă pământul Canaan la fiii lui Israel.

35,1 În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise în șesurile Moabului, la Iordan, în fața Ierihonului, și a zis:

35,2 „Poruncește fiilor lui Israel, ca ei, din părțile moștenirii lor, să dea leviților cetăți de locuit; și împrejurul cetăților să le dea leviților locuri.

35,3 Cetățile vor fi de locuit; iar locurile vor fi pentru vitele lor, iar averea pentru toate nevoile vieții lor.

35,4 Locurile de pe lângă cetățile pe care trebuie să le dați leviților să se întindă în toate părțile, de la zidurile cetății până la două mii de coți;

35,5 Să măsurați de la cetate, spre răsărit două mii de coți, spre miazăzi două mii de coți, spre apus două mii de coți și spre miazănoapte două mii de coți, iar în mijloc să fie cetatea: acestea vor fi pământurile lor de pe lângă cetăți.

35,6 Dintre cetățile pe care le veți da leviților șase cetăți să fie de scăpare, în care veți îngădui să fugă ucigașii. Și pe lângă acestea să le mai dați patruzeci și două de cetăți.

35,7 Cetățile pe care trebuie să le dați leviților să fie de toate patruzeci și opt de cetăți cu locurile dimprejur.

35,8 Și când veți da cetățile acestea din moșiile fiilor lui Israel, atunci din moșiile cele mai mari să dați mai mult și din cele mai mici mai puțin; fiecare seminție să dea leviților din cetățile ei potrivit cu partea primită.

35,9 A grăit Domnul cu Moise și a zis:

35,10 „Spune fiilor lui Israel și le zi:

35,11 Când veți trece peste Iordan, în pământul Canaan, să vă alegeți cetățile care au să vă fie cetăți de scăpare, unde să poată fugi ucigașul care a ucis om fără să vrea.

35,12 Și vor fi cetățile acestea loc de scăpare de cel ce răzbună sângele vărsat, ca să nu fie omorât cel ce a ucis, înainte de a se înfățișa el în fața obștii la judecată.

35,13 Cetățile pe care trebuie să le dați ca cetăți de scăpare, să fie șase.

35,14 Trei cetăți să dați de astă parte de Iordan, și trei cetăți să dați în pământul Canaan; acestea trebuie să fie cetățile de scăpare.

35,15 Aceste cetăți să fie, și pentru fiii lui Israel și pentru străini și pentru cei strămutați la voi, loc de scăpare; acolo să fugă ucigașul fără voie.

35,16 Dacă cineva a lovit pe altul cu o unealtă de fier și acela a murit, acesta este ucigaș și ucigașul trebuie omorât.

35,17 Dacă cineva a lovit cu piatră pe altul și acela a murit, acesta este ucigaș și ucigașul trebuie omorât.

35,18 Sau dacă cu o unealtă de lemn, cu care se poate pricinui moartea, l-a lovit așa încât acela a murit, acesta este ucigaș și ucigașul trebuie dat morții.

35,19 Răzbunătorul sângelui vărsat poate să ucidă pe făptaș îndată ce-l întâlnește.

35,20 Dacă cineva izbește pe altul din ură, sau cu gând rău aruncă asupra lui ceva, așa încât acela moare, sau din dușmănie îl lovește cu mâna, așa încât acela moare,

35,21 cel ce a lovit trebuie dat morții, că este ucigaș, și răzbunătorul sângelui vărsat

poate ucide pe ucigaș îndată ce-l va întâlni.

35,22 Dacă însă cineva izbește pe altul din nebăgare de seamă, fără dușmănie,

35,23 sau aruncă ceva asupra lui fără gând rău, sau vreo piatră a rostogolit asupra lui fără să-l vadă și acela moare, iar el nu i-a fost dușman și nu i-a dorit răul,

35,24 atunci obștea trebuie să judece între ucigaș și răzbunătorul sângelui vărsat după aceste rânduieli;

35,25 Și obștea trebuie să izbăvească pe ucigaș din mâinile răzbunătorului sângelui vărsat, și să-l întoarcă obștea în cetatea lui de scăpare, unde a fugit el, ca să trăiască acolo până la moartea marelui preot, care este miruit cu mir sfințit.

35,26 Dacă ucigașul va ieși peste hotarele orașului de scăpare, în care a fugit,

35,27 și-l va găsi răzbunătorul sângelui vărsat, în afară de hotarele cetății lui de scăpare, și va ucide pe ucigașul acesta răzbunătorul de sânge, acesta nu va fi vinovat de vărsare de sânge,

35,28 pentru că acela trebuie să șadă în orașul său de scăpare până la moartea marelui preot; iar după moartea marelui preot trebuie să se întoarcă ucigașul în pământul său de moștenire.

35,29 Aceasta să vă fie rânduiala legiuită în neamul și în toate locașurile voastre.

35,30 Dacă cineva va ucide om, ucigașul trebuie ucis după cuvintele martorilor, dar pentru a osândi la moarte, nu este de ajuns un singur martor.

35,31 Să nu luați răscumpărare pentru sufletul ucigașului care este vinovat morții, ci să-l omorâți.

35,32 Să nu luați răscumpărare pentru cel ce a fugit în orașul de scăpare, ca să-i îngăduiți să locuiască în pământul său, înainte de moartea marelui preot.

35,33 Să nu spurcați pământul pe care aveți să trăiți; că sângele spurcă pământul și pământul nu se poate curăți în alt fel de sângele vărsat pe el, decât cu sângele celui ce l-a vărsat.

35,34 Să nu spurcați pământul pe care trăiți și în mijlocul căruia locuiesc Eu; căci Eu, Domnul, locuiesc între fiii lui Israel”.

36,1 Atunci au venit căpeteniile familiilor din seminția fiilor lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, din seminția fiilor lui Iosif, și au grăit înaintea lui Moise și înaintea lui Eleazar preotul și înaintea căpeteniilor urmașilor fiilor lui Israel și au zis:

36,2 „Domnul a poruncit stăpânului nostru să dea pământ de moștenire fiilor lui Israel prin sorți, și stăpânului nostru i s-a poruncit de la Domnul să dea partea lui Salfaad, fratele nostru, fiicelor lui.

36,3 Dacă însă acestea vor fi soții ale fiilor unei alte seminții a fiilor lui Israel, atunci partea lor se va lua din moșia părinților noștri și se va adăuga la moșia acelei seminții, în care ele vor fi soții, și așa se va lua din moșia noastră ce ni s-a cuvenit prin sorți.

36,4 Și chiar când va fi jubileu la fiii lui Israel, atunci partea lor se va adăuga la moșia acelei seminții, în care ele vor fi soții, și partea lor se va șterge din moșia seminției părinților noștri”.

36,5 Deci a dat Moise poruncă fiilor lui Israel, după cuvântul Domnului, zicând:

36,6 „Adevărat grăiește seminția fiilor lui Iosif. Iată ce poruncește Domnul pentru fiicele lui Salfaad: Ele pot să fie soții ale acelora care vor plăcea ochilor lor, numai să fie soții în neamul seminției tatălui lor,

36,7 pentru ca partea fiilor lui Israel să nu treacă de la o seminție la alta; că fiecare din fiii lui Israel trebuie să fie legat de moșia seminției părinților săi.

36,8 Și orice fată care stăpânește o parte de moștenite în una din semințiile fiilor lui Israel să fie soția cuiva din neamul seminției tatălui său, ca fiii lui Israel să moștenească fiecare partea părinților săi,

36,9 și să nu treacă partea de la o seminție la altă seminție, că fiecare din semințiile fiilor lui Israel trebuie să fie legată de moșia sa”.

36,10 Cum a poruncit Domnul lui Moise, așa au făcut fiicele lui Salfaad.

36,11 Și fiicele lui Salfaad: Mahla, Tirța, Hogla, Milca și Noa s-au măritat după fiii unchiului lor.

36,12 În seminția fiilor lui Manase, fiul lui Iosif, au fost ele soții, și a rămas moșia lor neamului tatălui lor.

36,13 Acestea sunt poruncile și așezămintele pe care le-a dat Domnul fiilor lui Israel, prin Moise, în șesurile Moabului, la Iordan, în fața Ierihonului.

Deuteronomul 1,1 Acestea sunt cuvintele pe care le-a grăit Moise la tot Israelul peste Iordan, în pustiul Arabah, din fața Sufei, între Paran, Tofel, Laban, Hașerot și Di-Zahab,

1,2 cale de unsprezece zile de la Horeb, în drumul de la Muntele Seir, către Cadeș-Barnea.

1,3 În anul al patruzecilea, în luna a unsprezecea, în ziua întâi a lunii acesteia, a grăit Moise tuturor fiilor lui Israel toate cât îi poruncise Domnul pentru ei.

1,4 După ce a bătut pe Sihon, regele amoreilor, care locuia în Heșbon, și pe Og, regele Vasanului, care locuia în Aștarot și în Edrei, dincolo de Iordan, în pământul Moabului,

1,5 a început Moise a lămuri legea aceasta și a zis:

1,6 „Domnul Dumnezeul vostru ne-a grăit nouă pe Horeb și a zis: Vă ajunge de când locuiți pe muntele acesta!

1,7 Întoarceți-vă și pornind la drum, duceți-vă la muntele amoreilor și la toți vecinii lor din Arabah, din munte, din Șefela și din Negeb, la malurile mării, în pământul Canaanului, la Liban, și chiar până la râul cel mare, la fluviul Eufratului.

1,8 Și iată, Eu vă dau pământul acesta; mergeți și vă luați de moștenire pământul pe care Domnul a făgăduit cu jurământ să-l dea părinților voștri, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, lor și urmașilor lor.

1,9 În vremea aceea v-am zis: Nu vă mai pot povățui singur;

1,10 Domnul Dumnezeul vostru v-a înmulțit și iată acum sunteți mulți la număr, ca stelele cerului.

1,11 Domnul Dumnezeul părinților voștri să vă înmulțească de o mie de ori mai mult decât sunteți acum și să vă binecuvânteze, cum v-a făgăduit El!

1,12 Cum dar voi purta singur greutățile voastre și sarcinile voastre și neînțelegerile dintre voi?

1,13 Alegeți-vă din semințiile voastre bărbați înțelepți, pricepuți și încercați, și-i voi pune căpetenii peste voi.

1,14 Atunci mi-ați răspuns și ați zis: Bun lucru ne poruncești să facem!

1,15 Și am luat dintre voi bărbați înțelepți, pricepuți și încercați, și i-am pus povățuitori peste voi: căpetenii peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci și judecători peste semințiile voastre.

1,16 În vremea aceea, am dat poruncă judecătorilor voștri și am zis: Să ascultați pe frații voștri și să judecați drept pricina ce ar avea un om atât cu fratele lui, cât și cu cel străin.

1,17 Să nu părtiniți la judecată, ci să ascultați și pe cel mare și pe cel mic. Să nu vă sfiiți de la fața omului, că judecata este a lui Dumnezeu. Iar pricina care va fi grea pentru voi să o aduceți la mine și o voi asculta eu.

1,18 V-am mai dat în vremea aceea porunci pentru toate cele ce trebuie să faceți.

1,19 Am plecat apoi de la Horeb, cum ne poruncise Domnul Dumnezeul nostru, și am străbătut tot pustiul acesta mare și înfricoșător, pe care l-ați văzut în drumul spre muntele amoreilor, și am ajuns la Cadeș-Barnea.

1,20 Atunci v-am zis: Iată, ați ajuns la muntele amoreilor, pe care Domnul Dumnezeul vostru, îl va da nouă.

1,21 Iată, Israel, Domnul Dumnezeul tău îți dă pământul acesta: mergi și ia-l în stăpânire, cum ți-a zis Domnul Dumnezeul părinților tăi; nu te teme, nici nu te înspăimânta!

1,22 Iar voi ați venit cu toții la mine și ați zis: Să trimitem înaintea noastră oameni ca să cerceteze pământul și să ne aducă știre despre drumul pe care să mergem și despre cetățile la care să ne ducem.

1,23 Cuvântul acesta mi-a plăcut și am luat dintre voi doisprezece oameni, câte unul din fiecare seminție.

1,24 Aceștia s-au dus și s-au suit pe munte, au mers până la valea Eșcol, și au cercetat-o.

1,25 Au luat din roadele pământului și ne-au adus nouă; și ne-au adus și știre, spunându-ne: Pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă este bun.

1,26 Voi însă n-ați vrut să vă duceți și v-ați împotrivit poruncii Domnului Dumnezeului vostru, ați cârtit în corturile voastre și ați zis:

1,27 Domnul din ură către noi ne-a scos din pământul Egiptului, ca să ne dea în mâinile amoreilor și să ne piardă.

1,28 Încotro să ne ducem? Frații noștri ne-au înfricoșat, spunându-ne: „Poporul acela e mai mare, mai mult și mai puternic decât noi; cetățile de acolo sunt mari și cu întărituri până la cer; și am mai văzut acolo și pe fiii lui Enac”.

1,29 Atunci v-am zis: Nu vă înspăimântați și nu vă temeți de ei.

1,30 Domnul Dumnezeul vostru merge înaintea voastră și se va lupta El pentru voi, cum a făcut cu voi și în Egipt, înaintea ochilor voștri.

1,31 Și cum a făcut în pustiul acesta, unde, cum ai văzut tu, Israel, Domnul Dumnezeul tău te-a purtat tot drumul ce l-ați străbătut până ce ați sosit la locul acesta, cum poartă un om pe fiul său.

1,32 Dar voi nici așa n-ați crezut pe Domnul Dumnezeul vostru,

1,33 care a mers înaintea voastră în călătorie, ca să vă caute loc unde să poposiți; și mergea noaptea în foc, ca să vă arate calea pe care să mergeți, iar ziua în nor.

1,34 Și auzind Domnul Dumnezeu cuvintele voastre, S-a mâniat și S-a jurat, zicând: „Nimeni din oamenii aceștia, din acest neam rău,

1,35 nu va vedea pământul cel bun, pe care Eu am jurat să-l dau părinților voștri.

1,36 Numai Caleb, fiul lui Iefone, îl va vedea. Aceluia și fiilor lui voi da pământul pe care l-a străbătut el, pentru că acela s-a supus Domnului.

1,37 Pentru voi s-a mâniat Domnul și pe mine și a zis: Nici tu nu vei intra acolo!

1,38 Iosua, fiul lui Navi, care este cu tine, acela va intra acolo; întărește-l pe el, că el va duce pe Israel în moștenirea sa.

1,39 Copiii voștri, de care voi ziceați că vor cădea pradă vrăjmașilor, și fiii voștri, care acum nu cunosc nici binele, nici răul, aceia vor intra acolo; lor îl voi da și ei îl vor moșteni.

1,40 Iar voi întoarceți-vă și vă îndreptați spre pustie, pe calea cea către Marea Roșie.

1,41 Voi însă mi-ați răspuns atunci și mi-ați zis: Am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului nostru! Ne ducem să ne luptăm cum ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru! Și v-ați încins fiecare cu arma sa de luptă și v-ați hotărât nebunește să vă suiți pe munte.

1,42 Iar Domnul mi-a zis: Spune-le: Nu vă suiți și nu vă luptați, ca să nu vă biruiască vrăjmașii voștri, că Eu nu sunt în mijlocul vostru.

1,43 Și eu v-am spus, dar voi n-ați ascultat, ci v-ați împotrivit poruncii Domnului și în îndărătnicia voastră, v-ați suit pe munte.

1,44 Dar v-a ieșit înainte poporul amoreu care locuia pe muntele acela și a tăbărât asupra voastră ca albinele și v-a zdrobit de la Seir până la Horma.

1,45 Atunci v-ați întors și ați plâns înaintea Domnului, dar Domnul n-a ascultat plângerea voastră și nu v-a luat în seamă.

1,46 Și ați locuit în Cadeș vreme multă, că multe au fost zilele cât ați stat acolo”.

2,1 Apoi, întorcându-ne noi, am pornit prin pustie, spre Marea Roșie, cum îmi grăise Domnul, și am umblat zile multe împrejurul Muntelui Seir.

2,2 Iar Domnul a zis către mine:

2,3 „Ajunge de când umblați împrejurul acestui munte! Întoarceți-vă dar spre miazănoapte!

2,4 Dă poruncă poporului și zi: Voi acum veți trece prin hotarele fiilor lui Isav, frații voștri, care locuiesc în Seir, și aceștia se vor teme de voi foarte tare.

2,5 Dar să nu începeți războiul cu ei, căci nu vă voi da din pământul lor nici o palmă de loc, pentru că Muntele Seir l-am dat în stăpânirea lui Isav.

2,6 Mâncare să vă cumpărați de la ei cu bani și să mâncați; și apă de băut să vă cumpărați de la ei tot cu bani;

2,7 Că Domnul Dumnezeul tău, Israele, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale și te-a ocrotit în timpul călătoriei tale prin pustiul acesta mare și înfricoșător. Iată, de patruzeci de ani Domnul Dumnezeul tău este cu tine și n-ai dus lipsă de nimic”.

2,8 Și am trecut pe lângă fiii lui Isav, frații noștri, care locuiau în Seir, pe calea câmpului, de la Elat și Ețion-Gaber, și ne-am abătut și am mers spre pustiul Moabului.

2,9 Dar Domnul mi-a zis: „Nu intra în dușmănie cu Moab și nu începe război cu el, că nu-ți voi da în stăpânire nimic din pământul lui, pentru că Arul l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot”.

2,10 Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac;

2,11 Și aceștia se socoteau printre Refaimi, ca fiii lui Enac; iar moabiții îi numesc Emimi.

2,12 Pe Seir însă au trăit înainte Horeii; dar fiii lui Isav i-au alungat și i-au pierdut de la fața lor și s-au așezat în locul lor, cum trebuie să facă și Israel în pământul său

de moștenire, care i-l va da Domnul.

2,13 Sculați-vă dar și treceți râul Zared. Și am trecut noi râul Zared.

2,14 De atunci, de când ne-am dus la Cadeș-Barnea și până ce am trecut râul Zared, au trecut treizeci și opt de ani și au pierit din tabăra noastră toți cei ce erau atunci buni de război, după cum li se jurase Domnul;

2,15 Că mâna Domnului, până au pierit ei, a fost asupra lor, ca să-i piardă din tabără.

2,16 Iar dacă au pierit toți cei ce erau atunci buni de război din popor,

2,17 mi-a grăit Domnul și a zis:

2,18 „Acum tu să treci pe lângă hotarele lui Moab spre Ar,

2,19 și să te apropii repede de Amoniți, dar să nu intri cu aceștia în dușmănie și să nu începi război cu ei, căci nu-ți voi da în stăpânire nimic din pământul fiilor lui Amon, pentru că l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot”.

2,20 Acesta se socotea a fi pământul refaimilor, căci refaimii locuiseră înainte într-însul. Amoniții însă îi numeau zomzomimi.

2,21 Poporul acesta fusese mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac; dar Domnul îi pierduse de la fața amoniților și-i alungaseră aceștia și se așezaseră în locul lor.

2,22 Astfel a făcut Domnul pentru fiii lui Isav care locuiau în Seir, când a prăpădit de la fața lor pe Horei. Și după ce ei au fost izgoniți, s-au așezat în locul lor, unde trăiesc și astăzi.

2,23 Și pe Hevei, care locuiau prin sate chiar până la Gaza, i-au pierdut Caftorimii, care se trăgeau din Caftorim, și s-au așezat în locul lor.

2,24 Sculați-vă și vă porniți și treceți râul Arnon, că iată Eu voi da în mâna ta pe Amoreul Sihon, regele Heșbonului și rara lui; începe a-l cuprinde și du război cu el.

2,25 Din ziua aceasta voi începe Eu a împrăștia înaintea ta frică și groază peste popoare, sub tot cerul; cei ce vor auzi de tine se vor cutremura și se vor îngrozi de tine.

2,26 Din pustiul Chedemot am trimis soli la Sihon, regele Heșbonului, cu cuvinte de pace, ca să spună:

2,27 îngăduie-mi să trec prin țara ta, că voi merge pe drum și nu mă voi abate nici la dreapta, nici la stânga;

2,28 Hrană să-mi vinzi pe bani și voi mânca, și apă de băut să-mi dai pe bani și voi bea,

2,29 cum mi-au făcut fiii lui Isav, care locuiesc în Seir, și moabiții, care locuiesc Arul; numai cu piciorul meu voi merge până voi trece Iordanul în pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă nouă.

2,30 Dar Sihon, regele Heșbonului, n-a voit a ne îngădui să trecem prin pământul lui, pentru că Domnul Dumnezeul tău a îndărătnicit duhul lui și inima lui a împietrit-o, ca să-l dea în mâinile tale, cum se vede acum.

2,31 Atunci mi-a zis Domnul: „Iată, încep să-ti dau pe Sihon Amoreul, regele Heșbonului, și pământul lui; începe a stăpâni pământul lui”.

2,32 Iar Sihon, regele Heșbonului, cu tot poporul său, ne-a ieșit înainte să se lupte la Iahaț.

2,33 Dar Domnul Dumnezeul nostru l-a dat în mâinile noastre și l-am bătut pe el și pe fiii lui și tot poporul lui.

2,34 În vremea aceea am luat toate cetățile lui și am nimicit toate cetățile lui, bărbați, femei și copii, și n-am lăsat pe nimeni viu.

2,35 Numai vitele lor și cele jefuite din cetățile cuprinse de noi ni le-am luat.

2,36 De la Aroer, care se află pe malul râului Arnon, și de la cetatea cea din vale până la muntele Galaad, n-a mai fost cetate în care noi să nu fi putut pătrunde: Domnul Dumnezeu a dat tot în mâinile noastre.

2,37 Numai de pământul amoniților nu te-ai apropiat, nici de locurile ce se întind în apropierea râului Iaboc, nici de cetățile ce sunt pe munte, nici de nimic ce nu ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru”.

3,1 „Ne-am întors apoi de acolo și am mers către Vasan, însă ne-a ieșit înainte cu război Og, regele Vasanului, la Edrei, cu tot poporul său.

3,2 Dar Domnul mi-a zis: Nu te teme de el, căci îl voi da în mâinile tale pe el și tot poporul lui și tot pământul lui, și vei face cu el ce-ai făcut cu Sihon, regele amoreilor, care a trăit în Heșbon.

3,3 Domnul Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre și pe Og, regele Vasanului, cu tot poporul lui, și noi l-am bătut, încât nimeni de la ei n-a rămas viu.

3,4 În vremea aceea am luat toate cetățile lui, că n-a fost cetate pe care să n-o luăm de la ei. Am luat șaizeci de cetăți, toată latura Argob, țara lui Og al Vasanului.

3,5 Toate cetățile acestea erau întărite cu ziduri înalte, cu porți și cu încuietori, afară de cetățile neîntărite care erau foarte multe.

3,6 Și le-am nimicit, cum făcusem și cu Sihon, regele Heșbonului, pierzând fiecare cetate cu bărbați, femei și copii.

3,7 Iar toate vitele și cele jefuite prin cetăți ni le-am luat ca pradă.

3,8 Am luat în vremea aceea din mâinile celor doi regi amorei pământul acesta care este dincoace de Iordan, de la râul Arnon până la muntele Hermon.

3,9 (sidonienii numesc Hermonul, Sirion, iar amoreii îl numesc Senir).

3,10 Am luat adică toate cetățile din șes, tot Galaadul și tot Vasanul, până la Salca și Edrei, cetățile din țara lui Og al Vasanului.

3,11 Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, și astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coți și lat de patru coți, coți bărbătești.

3,12 Pământul acesta l-am luat atunci începând de la Aroer, care este lângă râul Arnon; jumătate din muntele Galaadului cu cetățile lui l-am dat semințiilor lui Ruben și Gad;

3,13 Iar rămășița cealaltă din Galaad și tot Vasanul, țara lui Og, le-am dat la jumătate din semința lui Manase; tot ținutul Argob, eu tot Vasanul se numește țara refaimilor.

3,14 Iair, fiul lui Manase, a luat tot ținutul Argob, până la hotarele ghețuriților și maacatiților, și a numit Vasanul, după numele său, sălașurile lui Iair, cum se cheamă și astăzi.

3,15 Lui Machir i-am dat Galaadul;

3,16 Iar semințiilor lui Ruben și Gad le-am dat țara de la Galaad până la râul Arnon, pământul dintre râu și hotar, până la râul Iaboc, până la hotarul fiilor lui Amon.

3,17 Precum și Arabah și Iordanul, care este hotar de la Chineret până la marea Arabah, Marea Sărată, la poalele Muntelui Fazga, spre răsărit.

3,18 V-am mai dat în vremea aceea poruncă și am zis: Domnul Dumnezeul vostru v-a

dat pământul acesta în stăpânire; toți cei buni de luptă, înarmându-vă, mergeți înaintea fiilor lui Israel, frații voștri;

3,19 Numai femeile voastre, copiii voștri și vitele voastre, că știu că aveți vite multe, să rămână în cetățile voastre pe care vi le-am dat eu,

3,20 până când Domnul Dumnezeu va da liniște fraților voștri, ca și vouă, și până când își vor primi și ei în stăpânire pământul pe care Domnul Dumnezeul vostru li-l va da peste Iordan; atunci vă veți întoarce fiecare la moșia sa pe care v-am dat-o eu.

3,21 Iar lui Iosua i-am poruncit și am zis: Ochii tăi au văzut tot ceea ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru cu acești doi regi; tot așa va face Domnul și cu toate țările ce le vei străbate tu.

3,22 Nu te teme de ele, că Domnul Dumnezeul vostru însuși se va lupta pentru voi.

3,23 În vremea aceea m-am rugat Domnului și am zis:

3,24 Stăpâne Doamne, ai început să arăți robului Tău slava Ta, puterea Ta, mâna Ta cea tare și brațul cel înalt, că cine este Dumnezeu în cer sau pe pământ, Care să facă astfel de lucruri cum sunt ale Tale și cu o asemenea putere ca a Ta.

3,25 Îngăduie-mi să trec și să văd pământul cel bun care este peste Iordan și acel munte frumos, Libanul.

3,26 Dar Domnul s-a mâniat pe mine pentru voi și nu m-a ascultat, ei mi-a zis Domnul: Ajunge! De acum să nu-Mi mai grăiești de aceasta!

3,27 Suie-te în vârful lui Fazga și privește cu ochii tăi spre apus și spre miazănoapte și spre miazăzi și spre răsărit și vezi cu ochii tăi, căci nu vei trece peste acest Iordan.

3,28 Dă povață lui Iosua; întărește-l și-l îmbărbătează, căci el va merge înaintea acestui popor și el va împărți în bucăți tot pământul, pe care-l vezi acum.

3,29 Atunci ne-am oprit noi în vale, în fața Bet-Peorului”.

4,1 „Ascultă dar, Israele: hotărârile și legile care vă învăț eu astăzi să le păziți, ca să fiți vii, să vă înmulțiți și ca să vă duceți să moșteniți acel pământ pe care Domnul Dumnezeul părinților voștri vi-l dă în stăpânire

4,2 Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu, nici să lăsați ceva din ele; păziți poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care vi le spun eu astăzi.

4,3 Ochii voștri au văzut toate câte a făcut Domnul Dumnezeul vostru cu Baal-Peor; pe tot omul care a urmat lui Baal-Peor l-a pierdut Domnul Dumnezeul tău din mijlocul tău;

4,4 Iar voi, cei ce v-ați lipit de Domnul Dumnezeul vostru sunteți vii până în ziua de astăzi.

4,5 Iată, v-am învățat porunci și legi, cum îmi poruncise Domnul Dumnezeul meu, ca să faceți așa în țara aceea în care intrați ca s-o stăpâniți.

4,6 Să le păziți așadar și să le împliniți, căci în aceasta stă înțelepciunea voastră și cumințenia voastră înaintea ochilor popoarelor care, auzind de toate legiuirile acestea, vor zice: Numai acest popor mare este popor înțelept și priceput.

4,7 Căci este oare vreun popor mare, de care dumnezeii lui să fie așa de aproape, cât de aproape este de noi Domnul Dumnezeul nostru, oricând îl chemăm?

4,8 Sau este vreun popor mare, care să aibă astfel de așezăminte și legi drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o înfățișez eu astăzi?

4,9 Decât numai păzește-te și îți ferește cu îngrijire sufletul tău, ca să nu uiți acele lucruri pe care le-au văzut ochii tăi și să nu-ți iasă ele de la inimă în toate zilele

vieții tale; să le spui fiilor și fiilor feciorilor tăi.

4,10 Să le spui de ziua aceea în care ai stat tu înaintea Domnului Dumnezeului tău, la Horeb, de ziua adunării când a zis Domnul către mine: Adună la Mine poporul și Eu îi voi vesti cuvintele Mele, din care se vor învăța ei a se teme de Mine în toate zilele vieții lor de pe pământ și vor învăța pe fiii lor.

4,11 Atunci v-ați apropiat și ați stat sub munte, muntele ardea cu foc până la cer și era negură, nor și întuneric.

4,12 Iar Domnul v-a grăit de pe munte din mijlocul focului; și glasul cuvintelor Lui l-ați auzit, iar fața Lui n-ați văzut-o, ci numai glasul I l-ați auzit.

4,13 Atunci v-a descoperit El legământul Său, cele zece porunci, pe care v-a poruncit să le împliniți, și le-a scris pe două lespezi de piatră.

4,14 În vremea aceea mi-a poruncit Domnul să vă învăț poruncile și legile Lui, ca să le împliniți în țara aceea în care intrați ca s-o stăpâniți.

4,15 Țineți dar bine minte că în ziua aceea, când Domnul v-a grăit din mijlocul focului, de pe muntele Horeb, n-ați văzut nici un chip.

4,16 Să nu greșiți dar și să nu vă faceți chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfățișeze bărbat sau femeie,

4,17 sau închipuirea vreunui dobitoc de pe pământ, sau închipuirea vreunei păsări ce zboară sub cer,

4,18 sau închipuirea vreunei jivine, ce se târăște pe pământ, sau închipuirea vreunui pește din apă, de sub pământ;

4,19 Sau, privind la cer și văzând soarele, luna, stelele și toată oștirea cerului, să nu te lași amăgit ca să te închini lor, nici să le slujești, pentru că Domnul Dumnezeul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub cer.

4,20 Iar pe voi v-a luat Domnul Dumnezeu și v-a scos din cuptorul cel de fier, din țara Egiptului, ca să-I fiți Lui popor de moștenire, cum sunteți acum.

4,21 Domnul Dumnezeu S-a mâniat însă pe mine pentru voi și S-a jurat că eu nu voi trece Iordanul acesta și nu voi intra în acel pământ bun pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă ție de moștenire.

4,22 Eu voi muri în pământul acesta, fără să trec Iordanul, iar voi veți trece și veți lua în stăpânire acel pământ bun.

4,23 Luați seama să nu uitați legământul Domnului Dumnezeului vostru pe care l-a încheiat cu voi și să nu vă faceți idoli care ar închipui ceva, precum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău.

4,24 Căci Domnul Dumnezeul tău este foc mistuitor, Dumnezeu zelos.

4,25 Iar de ți se vor naște fii și fiilor tăi fii și trăind mult pe pământ, veți cădea în păcat și vă veți face chipuri cioplite, care să închipuiască ceva, de veți face ceva ce este rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului vostru ca să-L mâniați,

4,26 vă mărturisesc astăzi pe cer și pe pământ că veți pierde curând pământul, pentru a cărui moștenire treceți acum Iordanul; nu veți trăi multă vreme pe el, ci veți pieri.

4,27 Domnul vă va împrăștia prin toate popoarele și veți rămâne puțini la număr printre toate popoarele la care vă va duce Domnul.

4,28 Veți sluji acolo altor dumnezei, făcuți de mâini omenești din lemn și piatră, care nu văd și nu aud, care nu mănâncă și nu au miros.

4,29 Dar când vei căuta acolo pe Domnul Dumnezeul tău, îl vei găsi, de-L vei căuta

cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.

4,30 Când vei fi la necaz și când te vor ajunge toate acestea în curgerea vremii, te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta glasul Lui.

4,31 Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu bun și îndurat; nu te va lăsa, nu te va pierde și nici nu va uita legământul încheiat cu părinții tăi, pe care l-a întărit cu jurământ înaintea lor.

4,32 Că cercetează timpurile trecute, care au fost înainte de tine, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ; cercetează de la o margine a cerului până la cealaltă margine a lui și vezi dacă s-a mai săvârșit vreo faptă mare ca aceasta și dacă s-a mai auzit ceva la fel!

4,33 A mai auzit, oare, vreun popor glasul Dumnezeului celui viu, grăind din mijlocul focului, cum ai auzit tu și să rămână viu?

4,34 Sau a mai încercat, oare, vreun dumnezeu să se ducă să-și ia popor din mijlocul altui popor prin plăgi, prin semne, prin vedenii și prin război, cu mână tare și cu braț înalt și prin minuni mari, cum a făcut pentru voi Domnul Dumnezeul vostru în Egipt, înaintea ochilor voștri?

4,35 Ție, Israele, ți s-a dat să vezi aceasta, ca să știi că numai Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu și nu mai este altul afară de El.

4,36 Din cer te-a învrednicit să auzi glasul Lui, ca să te învețe, și pe pământ ți-a arătat focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului.

4,37 Pentru că El a iubit pe părinții tăi și v-a ales pe voi, urmașii lor, de aceea te-a și scos cu puterea Lui cea mare din Egipt.

4,38 Ca să alunge de la fața ta popoarele cele mai mari și mai puternice decât tine și ca să te ducă să-ți dea pământul lor moștenire, așa cum ai astăzi.

4,39 Cunoaște dar astăzi și ține minte că Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu sus în cer și jos pe pământ și nu mai este altul afară de El.

4,40 Să păzești legile Lui și poruncile Lui, pe care ți le spun eu astăzi, ca să-ți fie bine ție și fiilor tăi de după tine și ca să trăiești multă vreme în pământul acela pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă pentru totdeauna”.

4,41 Atunci a ales Moise trei cetăți dincoace de Iordan, spre răsăritul Soarelui, ca să fugă acolo ucigașul

4,42 Care va ucide pe aproapele său fără de voie și fără să-i fi fost vrăjmaș nici cu o zi, nici cu două înainte, și ca, scăpând în una din aceste cetăți, să rămână cu viață.

4,43 Aceste cetăți sunt: Bețer în pustie, în câmpia din seminția lui Ruben, Ramot în Galaad, în seminția lui Gad, și Golan în Vasan, în seminția lui Manase.

4,44 Iată legea pe care a înfățișat-o Moise fiilor lui Israel.

4,45 Și iată poruncile, legile și îndreptările pe care le-a rostit Moise fiilor lui Israel în pustie, după ieșirea lor din Egipt,

4,46 dincolo de Iordan, în valea din fața Bet-Peorului, în pământul lui Sihon, regele amoreilor, care a trăit în Heșbon, pe care l-a bătut Moise cu fiii lui Israel, după ieșirea lor din Egipt,

4,47 și au moștenit pământul lui și pământul lui Og, regele Vasanului, țara celor doi regi amorei de peste Iordan, spre răsăritul soarelui,

4,48 care se întinde pe malul râului Arnon de la Aroer până la muntele Sihon sau Hermon,

4,49 și tot șesul Arabah de dincoace de Iordan, către răsăritul soarelui, până la

mare, șesul Arabah de la poalele muntelui Fazga.

5,1 În vremea aceea a chemat Moise tot Israelul și le-a zis: „Ascultă, Israele, poruncile și legile pe care le voi rosti eu astăzi în auzul urechilor voastre: Învățați-le și siliți-vă să le pliniți.

5,2 Domnul Dumnezeul vostru a încheiat cu voi legământ în Horeb.

5,3 Legământul acesta nu l-a încheiat Domnul cu părinții noștri, ci cu noi, cei ce suntem astăzi cu toții vii aici.

5,4 Față către față a grăit Domnul cu voi din mijlocul focului de pe munte;

5,5 Iar eu am stat în vremea aceea între Domnul și între voi, ca să vă spun Cuvântul Domnului, căci voi v-ați temut de foc și nu v-ați suit în munte, și a zis Domnul:

5,6 „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-am scos din pământul Egiptului, din casa robiei.

5,7 Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

5,8 Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a celor ce sunt sus în cer, sau jos pe pământ, sau în apă și sub pământ.

5,9 Să, nu te închini lor, nici să le slujești, căci Eu Domnul Dumnezeul tău sunt Dumnezeu zelos, Care pedepsește vina părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc.

5,10 Și Mă milostivesc până la a! miilea neam către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

5,11 Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul Dumnezeul tău nepedepsit pe cel ce ia numele Lui în deșert.

5,12 Păzește ziua odihnei, ca să o ții cu sfințenie, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău.

5,13 Șase zile lucrează și-ți fă toate treburile tale;

5,14 Ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci în ziua aceea nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici asinul tău, sau alt dobitoc al tău, nici străinul tău care se află la tine, ca să se odihnească robul tău și roaba ta cum te odihnești și tu.

5,15 Adu-ți aminte că ai fost rob în pământul Egiptului și Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu mină tare și cu braț înalt și de aceea îi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să păzești ziua odihnei și să o ții cu sfințenie.

5,16 Cinstește pe tatăl tău și pe mama ța, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău, ca să trăiești ani mulți și să-ți fie bine în pământul acela, pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă ție.

5,17 Să nu ucizi!

5,18 Să nu fii desfrânat!

5,19 Să nu furi!

5,20 Să nu dai mărturii mincinoase asupra aproapelui tău!

5,21 Să nu poftești femeia aproapelui tău și să nu dorești casa aproapelui tău, nici țarina lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici asinul lui, nici orice dobitoc al lui, nici nimic din cele ce sunt ale aproapelui tău!

5,22 Cuvintele acestea le-a grăit Domnul către toată adunarea voastră, pe munte, din mijlocul focului, al norului, al întunericului și al furtunii, cu glas de tunet și altceva n-a mai grăit și le-a scris pe două lespezi de piatră și mi le-a dat mie.

5,23 Și când ați auzit glasul din mijlocul întunericului și muntele ardea, v-ați apropiat de mine toate căpeteniile semințiilor voastre cu bătrânii voștri

5,24 și ați zis: „Iată, Domnul Dumnezeul nostru ne-a arătat slava Sa și măreția Sa și glasul Lui l-am auzit din mijlocul focului. Astăzi am văzut că Dumnezeu grăiește cu omul și acesta rămâne viu.

5,25 Și de ce să murim noi? Că focul acesta ne va mistui și de vom mai auzi glasul Domnului Dumnezeului nostru vom muri.

5,26 Căci este oare vreun om care să audă glasul Dumnezeului celui viu grăind din mijlocul focului, cum am auzit noi, și să rămână viu?

5,27 Apropie-te dar tu și ascultă toate câte-ți va spune Domnul Dumnezeul nostru și apoi ne vei spune tu nouă toate câte-ți va grăi Domnul Dumnezeul nostru, și noi vom asculta și vom face.

5,28 Iar Domnul a auzit cuvintele voastre, cum grăiați cu mine, și mi-a zis Domnul: Am auzit cuvintele poporului acestuia, pe care le-au grăit către tine, și tot ce-au grăit este bine.

5,29 O, de ar fi inima lor așa, ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele în toată vremea, ca să le fie bine și lor și fiilor lor în veci!

5,30 Du-te și le spune: Întoarceți-vă în corturile voastre!

5,31 Iar tu rămâi aici cu Mine; și-ți voi spune toate poruncile, hotărârile și legile ce trebuie să-i înveți ca să le păzească în pământul acela, pe care li-l dau Eu în stăpânire.

5,32 Și să le zici: Vedeți, să vă purtați așa cum v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru și să nu vă abateți nici la dreapta, nici la stânga!

5,33 Să umblați pe calea aceea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru, ca să fiți vii și să vă fie bine și să trăiți vreme multă în pământul acela pe care îl veți lua în stăpânire”.

6,1 „Iată poruncile, hotărârile și legile pe care mi-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru să vă învăț, ca să le păziți în pământul acela în care mergeți, ca să-l luați în stăpânire:

6,2 Să te temi de Domnul Dumnezeul tău și toate hotărârile Lui și poruncile Lui, pe care ți le spun eu astăzi, să le păzești tu și fiii tăi și fiii fiilor tăi, în toate zilele vieții tale, ca să se înmulțească zilele tale.

6,3 Ascultă dar, Israele, și silește-te să împlinești acestea, ca să-ți fie bine și să vă înmulțiți foarte, precum ți-a grăit Domnul Dumnezeul părinților tăi că-li va da pământul unde curge lapte și miere. Acestea sunt hotărârile și legile pe care le-a dat Domnul Dumnezeu fiilor lui Israel în pustie, după ieșirea lor din pământul Egiptului.

6,4 Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.

6,5 Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta.

6,6 Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta și în sufletul tău;

6,7 Să le sădești în fiii tăi și să vorbești de ele când ședzi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci și când te scoli.

6,8 Să le legi ca semn la mână și să le ai ca pe o tăbliță pe fruntea ta.

6,9 Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.

6,10 Iar când te va duce Domnul Dumnezeul tău în pământul acela pentru care s-a

jurat părinților tăi: lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca să ți-l dea cu cetăți mari și frumoase, pe care nu le-ai zidit tu,

6,11 cu case pline de toate bunătățile, pe care nu le-ai umplut tu, cu fântâni săpate în piatră, pe care nu le-ai săpat tu, cu vii și cu măslini, pe care nu le-ai sădit tu, și vei mânca și te vei sătura,

6,12 atunci, păzește-te, să nu se ademenească inima ta, ca să uiți pe Domnul Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.

6,13 Să te temi de Domnul Dumnezeul tău și numai Lui să-I slujești, de El să te lipești și pe numele Lui să te juri.

6,14 Să nu mergeți după alți dumnezei, după dumnezeii popoarelor, care se vor afla împrejurul vostru;

6,15 Ca să nu se aprindă mânia Domnului Dumnezeului tău asupra ta și să nu te piardă de pe fața pământului, că Domnul Dumnezeul tău, Care se află în mijlocul tău, este Dumnezeu zelos.

6,16 Să nu ispitiți pe Domnul Dumnezeul vostru, cum L-ați ispitit la Masa.

6,17 Să țineți bine poruncile Domnului Dumnezeului vostru, legile Lui și hotărârile Lui, pe care vi le-a dat El.

6,18 Să faci ceea ce este drept și bine înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, ca să-ți fie bine și ca să intri și să iei în stăpânire pământul pe care Domnul cu jurământ l-a făgăduit părinților tăi

6,19 și ca să alunge El pe toți vrăjmașii tăi de la fața ta, cum a zis Domnul.

6,20 De te va întreba în viitor fiul tău și va zice: Ce înseamnă aceste porunci, hotărâri și legi pe care vi le-a dat Domnul Dumnezeul vostru? Să-i spui fiului tău:

6,21 Am fost robi la Faraon în Egipt și Domnul Dumnezeu ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț înalt.

6,22 Și a arătat Domnul Dumnezeu semne și minuni mari și pedepse a adus înaintea ochilor noștri, asupra Egiptului, asupra lui Faraon, asupra a toată casa lui și asupra oștirii lui;

6,23 Iar pe noi ne-a scos de acolo Domnul Dumnezeul nostru ca să ne ducă și să ne dea pământul pentru care s-a jurat părinților noștri că ni-l va da.

6,24 Atunci ne-a poruncit Domnul să împlinim toate hotărârile acestea și să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne fie bine în toate zilele, ca și acum.

6,25 Și va face milă cu noi de ne vom sili să împlinim toate aceste porunci ale legii înaintea feței Domnului Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit”.

7,1 „Când Domnul Dumnezeul tău te va duce în pământul la care mergi ca să-l moștenești și va izgoni de la fața ta neamurile cele mari și multe și anume: pe hetei, pe gherghesei, pe amorei, pe canaanei, pe ferezei, pe hevei și pe iebusei - șapte neamuri, care sunt mai mari și mai puternice decât tine -

7,2 și le va da Domnul Dumnezeul tău în mâinile tale și le vei bate, atunci să le nimicești, să nu faci cu ele legământ și să nu le cruți.

7,3 Să nu te încuscrești cu ele: pe fiica ta să nu o dai după fiul lui și pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău,

7,4 că vor abate pe fiii tăi de la Mine ca să slujească altor dumnezei, și se va aprinde asupra voastră mânia Domnului și curând te va pierde.

7,5 Ci să faceți cu ele așa: jertfelnicile lor să le stricați, stâlpii lor să-i dărâmați, dumbrăvile lor să le tăiați și idolii dumnezeilor lor să-i ardeți cu foc.

7,6 Că ești poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău și te-a ales Domnul Dumnezeul tău ca să-I fii poporul Lui ales din toate popoarele de pe pământ.

7,7 Și Domnul v-a primit, nu pentru că sunteți mai mulți la număr decât toate popoarele - căci sunteți mai puțini la număr decât toate popoarele, -

7,8 Ci pentru că vă iubește Domnul; și ca să își țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, v-a scos Domnul cu mână tare și cu braț înalt și v-a scăpat din casa robiei și din mâna lui Faraon, regele Egiptului.

7,9 Să știi dar că Domnul Dumnezeul tău este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeu credincios, Care păzește legământul Său și mila Sa, până la al miilea neam, către cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui;

7,10 Și răsplătește la fel celor ce-L urăsc, pierzându-i, și nu întârzie să răsplătească, eu aceeași măsură, celor ce-L urăsc.

7,11 Păzește dar poruncile, hotărârile și legile pe care-ți poruncesc astăzi să le împlinești.

7,12 De vei asculta legile acestea, de le vei păzi și le vei împlini, atunci și Domnul Dumnezeul tău va ține legământul și mila Sa față de tine, cum S-a jurat El părinților tăi;

7,13 Te va iubi, te va binecuvânta, te va înmulți și va binecuvânta rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, pâinea ta, vinul tău, untdelemnul tău, pe cele născute ale vitelor tale mari și ale oilor turmei tale în pământul acela, pentru care S-a jurat El părinților tăi să ți-l dea ție.

7,14 Și vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele și nu se va afla sterp sau stearpă nici între ai tăi, nici între dobitoacele tale.

7,15 Va depărta de la tine Domnul Dumnezeul tău toată neputința și nici una din bolile cele rele ale egiptenilor, pe care le-ai văzut și le știi, nu va aduce asupra ta, ci le va trimite asupra celor ce te urăsc pe tine

7,16 Mânca-vei toată agonisita popoarelor pe care Domnul Dumnezeul tău ți le va da ție; să nu le cruțe ochiul tău și să nu slujești dumnezeilor lor, că aceasta este cursă pentru tine.

7,17 Nu cumva să zici în inima ta: Popoarele acestea sunt mai mari la număr decât mine, cum le voi putea izgoni?

7,18 Să nu te temi de ele, ci adu-ți aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău cu Faraon și cu tot Egiptul,

7,19 și de acele încercări mari, pe care le-au văzut ochii tăi, de acele semne și minuni mari, de mâna cea tare și de brațul cel înalt cu care te-a scos Domnul Dumnezeul tău. Tot așa va face Domnul Dumnezeul tău cu toate popoarele de care te temi.

7,20 Încă și viespi va trimite Domnul Dumnezeul tău asupra lor până ce vor pieri cei ce au rămas și s-au ascuns de la fața ta.

7,21 Nu te înspăimânta de ei, că Domnul Dumnezeul tău, Cel din mijlocul tău, este Dumnezeu mare și minunat.

7,22 Domnul Dumnezeul tău va izgoni dinaintea ta popoarele acestea încetul cu încetul; nu poți să le pierzi repede, ca să nu se pustiască pământul și să nu se înmulțească împotriva ta fiarele câmpului;

7,23 Ci ţi le va da Domnul Dumnezeul tău și le va pune în mare tulburare, încât vor pieri.

7,24 Va da pe regii lor în mâinile tale și tu vei pierde numele lor de sub cer: nimeni nu-ți va putea sta înainte până îi vei stârpi.

7,25 Idolii dumnezeilor lor să-i ardeți cu foc; să nu dorești a lua argintul sau aurul de pe ei, ca să nu-ți fie aceasta cursă, că urâciune sunt aceștia înaintea Domnului Dumnezeului tău,

7,26 și urâciunea idolească să n-o duci în casa ta, ca să nu cazi sub blestem, ca ea. Ferește-te de aceasta și să-ți fie scârbă de ea, că este blestemată”.

8,1 „Siliți-vă să împliniți toate poruncile acestea pe care vi le dau eu astăzi, ca să fiți vii și să vă înmulțiți și să vă duceți să luați în stăpânire pământul cel bun pe care cu jurământ l-a făgăduit Domnul Dumnezeul părinților voștri.

8,2 Să-ți aduci aminte de toată calea pe care te-a povățuit Domnul Dumnezeul tău prin pustie de acum patruzeci de ani, ca să te smerească, ca să te încerce și ca să afle ce este în inima ta și de ai să păzești sau nu poruncile Lui.

8,3 Te-a smerit, te-a pedepsit cu foamea și te-a hrănit cu mana pe care nu o cunoșteai și pe care nu o cunoșteau nici părinții tăi, ca să-ți arate că nu numai cu pâine trăiește omul, ci că omul trăiește și cu tot Cuvântul ce iese din gura Domnului.

8,4 Haina ta nu s-a învechit pe tine și piciorul tău n-a căpătat bătături în acești patruzeci de ani.

8,5 Dar să știi în inima ta că Domnul Dumnezeul tău te învață, cum învață omul pe fiul său.

8,6 Păzește dar poruncile Domnului Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și temându-te de El.

8,7 Că Domnul Dumnezeul tău te va duce într-o țară bună, țară de curgeri de apă, de izvoare și de ape adânci, care țâșnesc în văi și în munți;

8,8 țară în care se află: grâu, orz, viță de vie, smochine și rodii;

8,9 într-o țară unde sunt măslini, untdelemn și miere, în care fără lipsă vei mânca pâinea ta și nu vei duce lipsă de nimic; în care pietrele au fier și din munții căreia vei scoate aramă.

8,10 Când însă vei mânca și te vei sătura, să binecuvântezi pe Domnul Dumnezeul tău pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o.

8,11 Ferește-te de a uita pe Domnul Dumnezeul tău și de a nu păzi poruncile Lui, legile Lui și hotărârile Lui pe care ți le spun eu astăzi.

8,12 Când vei mânca și te vei sătura și îți vei face case frumoase și vei trăi în ele;

8,13 Când vei avea multe vite mari și mărunte și mult argint și aur și vei avea de toate la tine,

8,14 vezi să nu se mândrească inima ta și să nu uiți pe Domnul Dumnezeul tău Care te-a scos din Egipt, din casa robiei;

8,15 Care te-a povățuit prin pustiul cel mare și groaznic, unde sunt șerpi veninoși, scorpioni și locuri arse de soare și fără de apă;

8,16 Care a scos pentru tine izvor din stânca de cremene, te-a hrănit în pustie cu mana pe care tu n-o cunoșteai și n-o cunoșteau nici părinții tăi, ca să te smerească și să te încerce,

8,17 ca să-ți facă bine în urmă și ca să nu zici în inima ta: Puterea mea și tăria mâinii mele mi-au adus bogăția aceasta;

8,18 Ci ca să-ți aduci aminte de Domnul Dumnezeul tău, că El îți dă putere să faci bogăție, ca să-și țină, ca acum, legământul Lui, pe care cu jurământ l-a întărit cu

părinții tăi.

8,19 Iar dacă vei uita pe Domnul Dumnezeul tău și vei merge după dumnezeii altora, vei sluji acelora și te vei închina lor, vă mărturisesc astăzi pe cer și pe pământ că veți pieri.

8,20 Cum pier popoarele, pe care Domnul Dumnezeu le pierde dinaintea voastră, așa veți pieri și voi, de nu veți asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru!”

9,1 „Ascultă, Israele, de acum tu vei trece Iordanul, ca să intri și să cuprinzi popoare mai mari și mai puternice decât tine și cetăți mari cu ziduri până la cer,

9,2 precum și pe poporul cei mare, mult la număr și înalt la statură, pe fiii lui Enac, de care tu ai auzit spunându-se: Cine se va împotrivi fiilor lui Enac?”

9,3 Află dar astăzi că Domnul Dumnezeul tău merge înaintea ta. Acesta este foc mistuitor: pierde-i-va și-i va doborî înaintea ta, și tu îi vei izgoni și-i vei omorî curând, cum Ți-a grăit Domnul.

9,4 Când îi va izgoni Domnul Dumnezeul tău de la fața ta, să nu zici în inima ta: Pentru dreptatea mea m-a adus Domnul să stăpânesc pe acest pământ bun”, căci pentru necredincioșia popoarelor acestora le izgonește Domnul de la fața ta.

9,5 Nu pentru dreptatea ta și nici pentru dreptatea inimii tale mergi să moștenești pământul lor, ci pentru necredința și fărădelegile popoarelor acestora le izgonește Domnul Dumnezeul tău de la fața ta și ca să împlinească făgăduința cu care S-a jurat Domnul părinților tăi: lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.

9,6 De aceea să știi astăzi că nu pentru dreptatea ta îți dă Domnul Dumnezeul tău să moștenești acest pământ bun, că tu ești un popor tare la cerbice.

9,7 Ține minte și nu uita de câte ori ai mâniat pe Domnul Dumnezeul tău în pustie; din ziua când ați ieșit din pământul Egiptului și până ce au sosit la locul acesta, necontenit v-ați împotrivit Domnului.

9,8 La Horeb ați mâniat pe Domnul și ați pornit pe Domnul asupra voastră, așa încât a vrut să vă piardă.

9,9 Când m-am suit eu pe munte, ca să primesc lespezile de piatră, tablele legământului, pe care l-a încheiat Domnul cu voi, am stat în munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți,

9,10 și nici pâine n-am mâncat, nici apă n-am băut. Atunci mi-a dat Domnul două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu; pe acelea erau scrise toate cuvintele pe care vi le-a grăit Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării.

9,11 Dar după trecerea celor patruzeci de zile și patruzeci de nopți, când mi-a dat Domnul cele două table de piatră, tablele legământului, mi-a zis Domnul:

9,12 „Scoală și te pogoară repede de aici, că s-a răzvrătit poporul tău pe care l-ai scos din Egipt; curând s-a abătut el de la calea pe care i-am poruncit să meargă și și-a făcut chip turnat”.

9,13 Tot atunci mi-a mai zis Domnul: „De mai multe ori ți-am grăit și ți-am zis: Mă uit la poporul acesta și văd că este popor tare la cerbice.

9,14 Lasă-Mă dar acum să-l pierd și să șterg numele lui de sub cer și voi ridica din tine popor mai mare, mai puternic și mai mult la număr decât ei”.

9,15 Atunci eu m-am întors și m-am pogorât din munte, iar muntele ardea în foc. Cele două table ale legământului erau în amândouă mâinile mele.

9,16 Am văzut însă că voi păcătuiserăți înaintea Domnului Dumnezeului vostru, vă făcuserăți un viței turnat și vă abătuserăți curând de la calea pe care vă poruncise

Domnul să o urmați.

9,17 Am luat atunci cele două table și aruncându-le cu amândouă mâinile mele, le-am sfărâmat înaintea ochilor voștri.

9,18 Apoi am îngenunchiat a doua oară înaintea Domnului, ca și întâia oară, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pâine și fără să beau apă; m-am rugat pentru păcatele voastre cu care ați greșit voi, făcând rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului vostru și mâniindu-L.

9,19 Că eu am fost îngrozit de mânia și de iuțimea cu care Se mâniase Domnul pe voi, voind să vă piardă. Și m-a auzit Domnul și de data aceasta.

9,20 Atunci Se mâniase Domnul foarte tare și pe Aaron, vrând să-l piardă și pe el; dar m-am rugat eu în vremea aceea și pentru Aaron.

9,21 Iar păcatul vostru pe care l-ați făcut, adică vițelul, l-am luat, l-am ars în foc, l-am sfărâmat și l-am pisat bine, până când s-a făcut mărunt ca praful, și praful acesta l-am aruncat în pârâul ce curgea din munte.

9,22 La Tabeerah, la Masa și la Chibrot-Hataava voi iarăși ați mâniat pe Domnul Dumnezeul vostru.

9,23 Când v-a trimis Domnul din Cadeș-Barnea, zicând: Mergeți de luați pământul pe care vi-l dau Eu, v-ați împotrivit poruncii Domnului Dumnezeului vostru și nu l-ați crezut, nici n-ați ascultat glasul Lui.

9,24 Nesupuși ați fost Domnului chiar din ziua când am început a vă cunoaște.

9,25 Îngenunchind, așadar, înaintea Domnului, m-am rugat eu patruzeci de zile și patruzeci de nopți, căci Domnul zisese să vă piardă. Eu însă m-am rugat Domnului și am zis:

9,26 Stăpâne Doamne, împărate, Dumnezeule, nu pierde pe poporul Tău și moștenirea Ta, pe care l-ai izbăvit cu mărirea puterii Tale și pe care l-ai scos din Egipt cu mână tare și cu brațul Tău cel înalt.

9,27 Adu-Ți aminte de robii Tăi: Avraam, Isaac și Iacov, cărora Te-ai jurat pe Tine însuți; nu Te uita la cerbicia poporului acestuia, nici la necredința lui, nici la păcatele lui,

9,28 ca cei ce trăiesc în pământul de unde ne-ai scos Tu să nu zică: Domnul nu i-a putut duce în pământul ce le-a făgăduit și urându-i, i-a scos ca să-i omoare în pustiu.

9,29 Ei sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care l-ai scos din pământul Egiptului cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău cel înalt”.

10,1 „Atunci mi-a zis Domnul: Cioplește-ți două table de piatră, ca și cele dintâi, și suie-te la Mine în munte și-ți fă un chivot de lemn;

10,2 Că Eu am să scriu pe tablele acelea cuvintele ce au fost pe tablele cele dintâi, pe care le-ai sfărâmat, iar tu să le pui în chivot.

10,3 Am făcut atunci un chivot din lemn de salcâm, am cioplit două table de piatră, ca și cele dintâi, și m-am suit în munte cu cele două table în mâinile mele.

10,4 Iar El a scris pe table, cum fusese scris și pe cele dintâi, cele zece porunci pe care vi le spusese Domnul pe munte din mijlocul focului, în ziua adunării, și mi le-a dat Domnul mie;

10,5 Iar eu m-am întors și m-am pogorât din munte și am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, ca să stea acolo, cum îmi poruncise Domnul.

10,6 Apoi au plecat fiii lui Israel din Beerot-Bene-Iaacan la Mosera. Acolo a murit

Aaron și a fost îngropat acolo și în locul lui s-a făcut preot Eleazar, fiul lui.

10,7 De acolo am plecat la Gudgod și din Gudgod la Iotbata, în pământul unde sunt cursuri de apă.

10,8 În vremea aceea a ales Domnul seminția lui Levi, ca să poarte chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului, să-I slujească, să se roage și să-I binecuvânteze numele Lui, cum face până în ziua de astăzi.

10,9 De aceea n-are levitul parte și moștenire cu frații săi, căci moștenirea lui este Domnul, cum i-a spus Domnul Dumnezeul tău.

10,10 Deci am stat eu pe munte, ca și întâia oară, patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și m-a ascultat Domnul și de astă dată și n-a mai vrut Domnul să te piardă,

10,11 ci mi-a zis Domnul: Scoală și mergi înaintea poporului acestuia, ca să intre și să moștenească pământul pentru care M-am jurat părinților lor să li-l dau.

10,12 Așadar, Israele, ce cere de la tine Domnul Dumnezeul tău? - Numai aceasta: să te temi de Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să-L iubești și să slujești Domnului Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău;

10,13 Să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău și hotărârile Lui pe care ți le spun eu astăzi, ca să-ți fie bine.

10,14 Iată, al Domnului Dumnezeului tău este cerul și cerurile cerurilor, pământul și toate cele de pe el.

10,15 Dar numai pe părinții tăi i-a primit Domnul și i-a iubit și v-a ales pe voi, sămânța lor de după ei, din toate popoarele, cum vedeți astăzi.

10,16 Deci să tăiați împrejur inima voastră și de acum înainte să nu mai fiți tari la cerbice;

10,17 Că Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Stăpânul stăpânilor, Dumnezeu mare și puternic și minunat, Care nu caută la față, nici nu ia mită;

10,18 Care face dreptate orfanului și văduvei și iubește pe pribeag și-i dă pâine și hrană.

10,19 Să iubiți și voi pe pribeag, că și voi ați fost pribegi în pământul Egiptului.

10,20 De Domnul Dumnezeul tău să te temi, numai Lui să-I slujești, de El să te lipești și cu numele Lui să te juri.

10,21 El este lauda ta și El este Dumnezeul tău, Cel ce a făcut cu tine acele lucruri mari și înfricoșătoare pe care le-au văzut ochii tăi.

10,22 Șaptezeci și cinci de suflete erau părinții tăi când au venit în Egipt, iar acum Domnul Dumnezeul tău ți-a sporit numărul ca stelele cerului”.

11,1 „Să iubești dar pe Domnul Dumnezeul tău și să păzești în toate zilele cele ce ți-a poruncit El să păzești: hotărârile Lui, legile Lui și poruncile Lui.

11,2 Băgați de seamă dar că eu nu grăiesc cu copiii voștri, care nu știu și n-au văzut pedeapsa Domnului Dumnezeului vostru, nici slava Lui, nici mâna Lui cea tare, nici brațul Lui cel înalt,

11,3 nici semnele Lui, nici lucrurile Lui, pe care le-a făcut în mijlocul Egiptului cu Faraon, regele egiptean, și cu tot pământul lui,

11,4 nici ce a făcut El cu oștirea egipteană, cu caii lui și cu carele lui, pe care le-â înecat în apele Mării Roșii, când alergau după voi; și i-a pierdut Domnul Dumnezeu până în ziua de astăzi;

11,5 Nici ce a făcut El pentru voi în pustie, până când ați ajuns în locul acesta;

11,6 Nici ce a făcut El cu Datan și Abiron, fiii lui Eliab, fiul lui Ruben, când și-a deschis pământul gura sa și în mijlocul a tot Israelul i-a înghițit pe ei, pe familiile lor, corturile lor și toată averea ce o aveau.

11,7 Căci ochii voștri au văzut toate lucrurile cele mari ale Domnului, pe care le-a făcut El.

11,8 De aceea păziți toate poruncile Lui, pe care vi le spun eu astăzi, ca să fiți vii și să vă întăriți, să vă duceți să moșteniți pământul în care veți trece peste Iordan ca să-l stăpâniți;

11,9 Și ca să trăiți multă vreme în pământul acela pentru care Domnul S-a jurat părinților voștri să li-l dea lor și seminției lor, în pământul unde curge miere și lapte.

11,10 Căci pământul la care mergi tu ca să-l stăpânești nu este ca pământul Egiptului din care ai ieșit, unde, semănând sămânța, o udai cu ajutorul picioarelor tale, ca pe o grădină de legume.

11,11 Ci pământul în care treceți ca să-l stăpâniți este o țară cu munți și cu văi și se adapă cu apă din ploaia cerului.

11,12 Este țara de care poartă grijă Domnul Dumnezeul tău; ochii Domnului Dumnezeului tău sunt necontenit asupra ei, de la începutul anului până la sfârșitul lui.

11,13 De veți asculta poruncile Mele pe care vi le dau astăzi, zice Domnul, și veți iubi pe Domnul Dumnezeul vostru și-I veți sluji din toată inima și din tot sufletul vostru,

11,14 voi da pământului vostru ploaie la vreme, timpurie și târzie, și-ți vei strânge pâinea ta, vinul tău și untdelemnul tău;

11,15 Voi da iarbă pe câmpia ta pentru dobitoacele tale și vei mânca și te vei sătura.

11,16 Păziți-vă să nu se mândrească inima voastră și să nu vă abateți, nici să vă apucați să slujiți altor dumnezei și să vă închinați lor.

11,17 Că atunci se va aprinde mânia Domnului asupra voastră, va închide cerul și nu va fi ploaie și pământul nu-și va da roadele sale; iar voi veți pieri curând de pe pământul cel bun pe care Domnul vi-l dă.

11,18 Puneți dar aceste cuvinte ale mele în inima voastră și în sufletul vostru; legați-le ca semn la mâna voastră și să le aveți ca pe o tăbliță pe fruntea voastră.

11,19 Să învățați acestea și pe fiii voștri, grăind de ele când ședeți acasă și când mergeți pe cale, când vă culcați și când vă sculați.

11,20 Să le scrieți pe ușorii caselor voastre și pe porțile voastre,

11,21 ca zilele voastre și zilele copiilor voștri în acel pământ bun, pentru care Domnul S-a jurat părinților voștri, să fie atât de multe, câte vor fi zilele cerului deasupra pământului.

11,22 Că de veți păzi voi toate poruncile acestea, pe care vă poruncesc să le păziți, și de veți iubi pe Domnul Dumnezeul vostru, umblând în toate căile Lui și lipindu-vă de El,

11,23 va alunga Domnul toate popoarele acestea de la fața, voastră și veți stăpâni popoare mai mari și mai puternice decât voi.

11,24 Tot locul pe care va călca piciorul vostru va fi al vostru; de la pustiu până la Liban, de la râul Eufratului și până la marea cea de la asfințit, se vor întinde hotarele voastre.

11,25 Nimeni nu va putea sta înaintea voastră; Domnul Dumnezeul vostru va aduce

frică și cutremur peste tot pământul dinaintea voastră, în care veți călca voi, după cum v-a grăit.

11,26 Iată, eu vă pun astăzi înainte binecuvântare și blestem:

11,27 Binecuvântare veți avea dacă veți asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care vi le spun eu astăzi; iar blestem, dacă nu veți asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru,

11,28 ci vă veți abate de la calea pe care v-o poruncesc astăzi și veți merge după dumnezei pe care nu-i știți.

11,29 Când te va duce Domnul Dumnezeul tău în pământul acela în care mergi ca să-l moștenești, atunci să rostești binecuvântarea pe muntele Garizim și blestemul pe muntele Ebal.

11,30 Iată, aceștia sunt peste Iordan, în drumul spre asfințitul soarelui, în pământul canaaneilor, care locuiesc pe șesul Arabah din fața Ghilgalei, aproape de stejarul More.

11,31 Căci voi veți trece Iordanul, ca să mergeri să luați pământul pe care Domnul Dumnezeul vostru vi-l dă moștenire veșnică și-l veți lua în stăpânire și veți trăi în el.

11,32 Așadar siliți-vă să păziți toate hotărârile și poruncile Lui pe care vi le pun eu astăzi înainte”.

12,1 „Iată hotărârile și legile pe care trebuie să vă siliți a le împlini în pământul ce Domnul Dumnezeul părinților voștri vi-l dă în stăpânire, în toate zilele cât veți trăi în pământul acela.

12,2 Să pustiiți toate locurile în care popoarele ce le veți supune au slujit dumnezeilor lor, cele din munții înalți, cele de pe dealuri și cele de sub orice copac umbros.

12,3 Să dărâmați jertfelnicele lor, să stricați stâlpii lor, să arderi cu foc copacii lor, să sfărâmați idolii dumnezeilor lor și să ștergeți numele lor din locurile acelea.

12,4 Iar Domnului Dumnezeului vostru să nu-I faceți așa;

12,5 Ci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru din toate semințiile voastre, ca să-și pună numele Său asupra lui, să veniți să-l cercetați.

12,6 Acolo să aduceți arderile de tot ale voastre și jertfele voastre, zeciuielile voastre și ridicarea mâinilor voastre, făgăduințele voastre, prinoasele voastre cele de bună voie și jertfele voastre de pace, pe întâii născuți ai vitelor voastre mari și ai vitelor voastre mici;

12,7 Să mâncați acolo înaintea Domnului Dumnezeului vostru și să vă veseliți cu familiile voastre pentru toate câte au făcut mâinile voastre și cu câte v-a binecuvântat Domnul Dumnezeul vostru.

12,8 Să nu faceți așa cum facem noi acum aici, adică ceea ce i se pare fiecăruia că este bine;

12,9 Căci noi acum n-am intrat în locul odihnei și în moștenirea pe care Ți-o dă Domnul Dumnezeul tău;

12,10 Ci când veți trece Iordanul și vă veți așeza în pământul ce vi-l dă Domnul Dumnezeul vostru moștenire, când El vă va liniști de toți vrăjmașii voștri, care vă înconjură, și veți trăi la adăpost de primejdii,

12,11 atunci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, ca să-și pună numele asupra Lui, acolo să aduceți tot ce v-am poruncit Eu astăzi: arderile de tot

ale voastre, jertfele voastre, zeciuielile voastre, ridicarea mâinilor voastre și toate cele alese după făgăduințele voastre, ce ați făgăduit Domnului Dumnezeului vostru.

12,12 Să vă veseliți înaintea Domnului Dumnezeului vostru, voi, fiii voștri și fiicele voastre, robii voștri, roabele voastre și levitul cel din mijlocul sălașurilor voastre, că acela n-are parte și moștenire cu voi.

12,13 Ferește-te de a-ți aduce arderile de tot ale tale în orice loc s-ar întâmpla,

12,14 ci numai în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău în una din semințiile tale, și fă tot ce ți-am poruncit eu astăzi.

12,15 Totuși, când îți va pofti sufletul, vei putea să junghii și să mănânci carne oriunde vei trăi, după binecuvântarea pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeul tău; cel ce va fi necurat și cel ce va fi curat vor putea să mănânce carne, cum se mănâncă cea de căprioară și cea de cerb.

12,16 Numai sânge să nu mâncați, ci să-l vărsați jos ca apa.

12,17 Tu nu vei putea să mănânci în sălașurile tale zeciuiala de la pâinea ta, de la vinul tău și de la untdelemnul tău, întâii născuți ai vitelor tale mari și ai vitelor tale mărunte, nici darurile tale de bună voie, pe care le-ai făgăduit, nici prinoasele tale cele de bună voie, nici cele ridicate ale mâinilor tale,

12,18 ci acestea să le mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, tu și fiul tău, fiica ta, robul tău și roaba ta, levitul și străinul care este în locașurile tale și să te veselești înaintea Domnului Dumnezeului tău de toate câte au făcut mâinile tale.

12,19 Bagă de seamă să nu părăsești pe levit în toate zilele cât vei trăi în pământul tău.

12,20 Când va lărgi Domnul Dumnezeul tău hotarele tale, precum ți-a grăit El, și vei zice: Voi mânca și carne, pentru că sufletul tău dorește să mănânce carne, mănâncă și carne, după dorința sufletului tău.

12,21 De va fi departe de tine locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să-și pună numele asupra lui, atunci să junghii din vitele tale mari și mărunte pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeul tău, după cum ți-am poruncit eu, și să mănânci în locuințele tale, după dorința sufletului tău.

12,22 Dar să le mănânci cum se mănâncă cerbul și căprioara; aceasta poate să mănânce și cel curat și cel necurat al tău.

12,23 Dar ia bine seama să nu mănânci sânge, pentru că sângele are în el viață și să nu mănânci viața laolaltă cu carnea.

12,24 Să nu mănânci sângele, ci să-l verși jos ca apa.

12,25 Să nu-l mănânci, ca să-ți fie bine în veci, ție și copiilor tăi de după tine, și bine-ți va fi de vei face cele bune și cele plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.

12,26 Dar cele închinate ale tale, câte le vei avea, și cele făgăduite ale tale, ia-le și vino la locul acela pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să se cheme numele Lui acolo.

12,27 Să săvârșești arderile de tot ale tale, carnea și sângele, pe jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău; sângele celorlalte jertfe ale tale să fie vărsat lângă jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău, iar carnea lor s-o mănânci.

12,28 Ascultă și împlinește toate poruncile acestea pe care ți le dau eu astăzi, ca să-ți fie bine în veci, ție și copiilor tăi și bine-ți va fi de vei face cele bune și plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.

12,29 Când Domnul Dumnezeul tău va pierde de la fața ta popoarele la care mergi, ca să le cuprinzi, și după ce le vei cuprinde și te vei așeza în pământul lor,

12,30 atunci să te păzești ca să nu cazi în cursă și să le urmezi lor, după ce le vei pierde de pe fața pământului, și să nu cauți pe dumnezeii lor, zicând: Cum au slujit popoarele acestea dumnezeilor lor, așa voi face și eu.

12,31 Să nu faci așa Domnului Dumnezeului tău, căci aceia fac dumnezeilor lor toate de care se îndepărtează Domnul și pe care le urăște El; aceia și pe fiii și pe fiicele lor le ard pe foc înaintea dumnezeilor lor.

12,32 Toate câte vă poruncesc siliți-vă să le împliniți și nici să adaugi și nici Să lași ceva din ele”.

13,1 „De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise și va face înaintea ta semn și minune,

13,2 și se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, și-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i știi și să le slujim acelora,

13,3 să nu asculți cuvintele proorocului aceluia sau ale acelui văzător de vise, că prin aceasta vă ispitește Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.

13,4 Domnului Dumnezeului vostru să-I urmați și de El să vă temeți; să păziți poruncile Lui și glasul Lui să-l ascultați; Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți.

13,5 Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l dați morții, pentru că v-a sfătuit să vă abateți de la Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău.

13,6 De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu i-ați știut,

13,7 dumnezeilor acelor popoare, care locuiesc împrejurul tău, aproape sau departe de tine, de la un capăt până la celălalt al pământului,

13,8 să nu te învoiești cu ei, nici să-i asculți; să nu-i cruțe ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-i ascunzi;

13,9 Ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul.

13,10 Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei.

13,11 Tot Israelul va auzi aceasta și se va teme și nu se vor mai apuca pe viitor să mai facă în mijlocul tău asemenea rău.

13,12 De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă ca să locuiești,

13,13 că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ați știut,

13,14 caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău,

13,15 să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul sabiei, s-o dai, blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul sabiei.

13,16 Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieței ei și să arzi cu foc cetatea și

toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeului tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească.

13,17 Nimic din cele blestemate să nu se lipească de mâna ta, ca să-și potolească Domnul iuțimea mâniei Sale și să-ți dea milă și îndurare, și să te înmulțească, cum ți-a grăit și ție și cum S-a jurat părinților tăi,

13,18 de vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind toate poruncile Lui pe care ți le dau acum și făcând cele bune și plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău”.

14,1 „Voi sunteți fiii Domnului Dumnezeului vostru; să nu faceți crestături pe trupul vostru și să nu vă tundeți părul de deasupra ochilor voștri, pentru morți;

14,2 Căci voi sunteți poporul sfânt al Domnului Dumnezeului vostru și pe voi v-a ales Domnul ca să-I fiți poporul Lui de moștenire dintre toate popoarele câte sunt pe pământ.

14,3 Să nu mâncați nici un lucru necurat.

14,4 Iată dobitoacele pe care le puteți mânca:

14,5 Boul, oaia, capra, cerbul, gazela, antilopa, țapul, cerboaica, boul sălbatic și capra sălbatică.

14,6 Orice dobitoc care are copita despicată, cu spintecătură adâncă între amândouă părțile copitei și care dobitoc rumegă mâncarea, se mănâncă.

14,7 Dintre cele ce își rumegă mâncarea sau își au copita despicată printr-o spintecătură adâncă, numai acestea nu se mănâncă: cămila, iepurele și iepurele de casă, pentru că, deși acestea își rumegă mâncarea, dar nu-și au copita despicată, acestea sunt necurate pentru voi.

14,8 Nu se mănâncă porcul, pentru că, deși are copita despicată, nu își rumegă mâncarea; acesta este necurat pentru voi. Carnea acestora să n-o mâncați și de stârvurile lor să nu vă atingeți.

14,9 Din toate vietățile care sunt în apă, să mâncați pe acelea care au aripi și solzi;

14,10 Iar pe toate celelalte, care n-au aripi și solzi, să nu le mâncați; necurate sunt pentru voi.

14,11 Orice pasăre curată s-o mâncați.

14,12 Dar din ele să nu mâncați pe acestea: vulturul, vulturul răpitor și vulturul de mare,

14,13 corbul, șoimul, gaia cu soiurile ei,

14,14 tot soiul de ciori,

14,15 struțul, cucuveaua, pescărușul și uliul cu soiurile lui,

14,16 huhurezul, ibisul și lebăda,

14,17 pelicanul, porfirionul și corbul de mare,

14,18 cocostârcul, pupăza cu soiurile ei și liliacul.

14,19 Toate înaripatele târâtoare sunt necurate pentru voi; să nu le mâncați.

14,20 Orice pasăre curată s-o mâncați.

14,21 Să nu mâncați nici o mortăciune, ci s-o dai străinului de alt neam ce se va întâmpla să locuiască în casa ta; acela s-o mănânce sau să i-o vinzi, căci tu ești poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale.

14,22 Să osebești zeciuială din toate veniturile semănăturilor tale, care-ți vin din țarina ta în fiecare an,

14,23 și să mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, la locul ce-l va alege El, ca să-I fie numele acolo; adu zeciuială din pâinea ta, din vinul tău, din untdelemnul tău și pe întâii născuți ai vitelor tale mari și ai vitelor tale mărunte, ca să te înveți a te teme de Domnul Dumnezeul tău în toate zilele.

14,24 Iar de va fi pentru tine drumul lung, încât să nu poți aduce acestea, pentru că este departe de tine locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să-și pună acolo numele Său, și Domnul Dumnezeul tău te-a binecuvântat,

14,25 atunci schimbă acestea pe argint și ia argintul în mâna ta și vino la locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău;

14,26 Apoi cumpără pe argintul acesta tot ce dorește sufletul tău: boi, oi, vin, sicheră și orice îți poftește sufletul tău, și mănâncă acolo înaintea Domnului Dumnezeului tău și te veselește, tu și familia ta.

14,27 Dar pe levitul care este în locașurile tale să nu-l părăsești, căci el nu are parte și moștenire cu tine.

14,28 Iar după trecerea a trei ani, ia toate zeciuielile veniturilor tale din anul acela și le pune în locașurile tale;

14,29 și să vină levitul, căci el nu are parte și moștenire cu tine, și străinul și orfanul și văduva care se află în sălașurile tale și să mănânce și să se sature, ca să te binecuvânteze Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile mâinilor tale, pe care le vei face tu”.

15,1 „În anul al șaptelea vei face iertare.

15,2 Iertarea însă va fi aceasta: tot împrumutătorul, care dă împrumut aproapelui său, să ierte datoria și să n-o mai ceară de la aproapele său sau de la fratele său, că s-a vestit iertarea în cinstea Domnului Dumnezeului tău.

15,3 De la cel de alt neam să ceri datoria; iar ce vei avea la fratele tău, să-i ierți.

15,4 Numai așa nu va fi sărac printre voi; că te va binecuvânta Domnul în pământul acela pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă în stăpânire, ca să-l ai moștenire,

15,5 dacă vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și te vei sili să plinești toate poruncile acestea, care ți le spun eu astăzi.

15,6 Căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta, după cum i-a grăit și vei da împrumut altor poare, iar tu nu vei lua împrumut; și ți domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine.

15,7 Iar de va fi la tine sărac vreunul din frații tăi, în vreuna din cetățile tale de pe pământul tău pe care ți-l dă Domnul Dumnezeul tău, să nu-ți învârtoșezi inima, nici să-ți închizi mâna ta înaintea fratelui tău celui sărac;

15,8 Ci să-i deschizi mâna ta și să-i dai împrumuturi potrivite cu nevoia lui și cu lipsa ce suferă.

15,9 Păzește-te să nu intre în inima ta gândul nelegiuit și să zici: Se apropie anul al șaptelea, anul iertării; și să nu se facă din pricina aceasta ochiul tău nemilostiv către fratele tău cel sărac și să-l treci cu vederea; că acela va striga împotriva ta către Domnul și va fi asupra ta păcat mare.

15,10 Dă-i, dă-i și împrumuturi câte-ți va cere și cât îi va trebui, și când îi vei da, să nu se întristeze inima ta, căci pentru aceasta te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile tale și în toate câte se vor lucra de mâinile tale.

15,11 Căci nu va lipsi sărac din pământul tău; de aceea îți și poruncesc eu: Deschide mâna ta fratelui tău, săracului tău și celui lipsit din pământul tău.

15,12 De ți se va vinde ție fratele tău, evreu sau evreică, șase ani să fie rob la tine, iar în anul al șaptelea să-i dai drumul de la tine, slobod.

15,13 Iar când îi vei da drumul ca să fie slobod, să nu-i dai drumul cu mâinile goale;

15,14 Ci înzestrează-l din turmele tale, din aria ta, de la teascul tău; dă-i și lui din cele cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.

15,15 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în pământul Egiptului și te-a izbăvit Domnul Dumnezeul tău. Iată pentru ce îți poruncesc acestea astăzi.

15,16 Iar dacă acela îți va zice: Nu mă duc de la tine, pentru că te iubesc pe tine și casa ta, și deci îi este bine la tine,

15,17 să iei sula și să-i găurești urechea lui de ușor, și îți va fi rob pe vecie. Tot așa să faci și cu roaba ta.

15,18 Să nu socotești o greutate pentru tine când va trebui să-i dai drumul de la tine ca să fie slobod, căci în șase ani ți-a muncit de două ori cât plata unui străin și te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate câte vei face.

15,19 Tot întâiul născut de parte bărbătească, ce se va naște din vitele tale cele mari și din vitele mărunte ale tale, să-l închini Domnului Dumnezeului tău. Să nu lucrezi cu boul tău întâi-născut și să nu tunzi pe întâiul născut din vitele tale mărunte.

15,20 Înaintea Domnului Dumnezeului tău să mănânci acestea în fiecare an, tu și familia ta, la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău.

15,21 Dar dacă va avea vreo meteahnă, șchiopătare, sau orbire, sau altă meteahnă oarecare, să nu-l aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău,

15,22 ci să-l mănânci în cetățile tale; atât cel necurat cât și cel curat pot să mănânce din el, cum mănâncă o căprioară sau un cerb.

15,23 Numai sângele lui să nu-l mănânci, ci să-l verși jos, ca apa”.

16,1 „Să păzești luna Aviv și să prăznuiești Paștile Domnului Dumnezeului tău, pentru că în luna Aviv te-a scos Domnul Dumnezeul tău din Egipt, noaptea.

16,2 Să junghii Paștile Domnului Dumnezeului tău din vite mari și din vite mărunte, la locul pe care-l va alege Domnul, ca să fie numele Lui acolo.

16,3 Să nu mănânci în timpul Paștilor pâine dospită; șapte zile să mănânci azime, pâinea durerii, ca să-ți aduci aminte de ieșirea ta din pământul Egiptului în toate zilele vieții tale, căci cu grăbire ai ieșit tu din pământul Egiptului.

16,4 Să nu se afle la tine aluat dospit în tot ținutul tău, timp de șapte zile, și din carnea care ai adus-o jertfă seara, în ziua întâi, să nu rămână nimic pe dimineață.

16,5 Tu nu pori să junghii Paștile în vreuna din cetățile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ți le va da.

16,6 Ci numai în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să rămână acolo numele Lui; să junghii Paștile seara, la asfințitul soarelui, pe vremea când ai ieșit tu din Egipt.

16,7 Să frigi și să mănânci în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, iar a doua zi poți să te întorci și să intri în sălașurile tale.

16,8 Șase zile să mănânci pâine nedospită, iar în ziua a șaptea este încheierea sărbătorii Domnului Dumnezeului tău; să nu lucrezi în acele zile nimic, fără numai cele pentru suflet.

16,9 Să numeri apoi șapte săptămâni; dar să începi a număra cele șapte săptămâni de când se va începe secerișul.

16,10 Și atunci să săvârșești sărbătoarea săptămânilor Domnului Dumnezeului tău cu

dar de bunăvoie, cum îți va da mâna și după cum vei putea, din cele cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.

16,11 Să te veselești înaintea Domnului Dumnezeului tău, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, levitul din cetățile tale și străinul, orfanul și văduva, care vor fi în mijlocul tău, în locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să fie numele Lui acolo.

16,12 Adu-ți aminte că ai fost rob în Egipt; ține dar și păzește poruncile acestea.

16,13 Sărbătoarea corturilor s-o săvârșești în șapte zile, după ce vei aduna din aria ta și din teascul tău.

16,14 Și să te veselești în sărbătoarea ta: tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, levitul și străinul, orfanul și văduva, care sunt în cetățile tale.

16,15 Șapte zile să sărbătorești înaintea Domnului Dumnezeului tău, la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să fie numele Lui acolo; că te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate roadele și în tot lucrul mâinilor tale, și tu de aceea să fii vesel.

16,16 De trei ori pe an să se înfățișeze toți cei de parte bărbătească înaintea Domnului Dumnezeului tău la locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimelor, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor, dar nimeni să nu se înfățișeze înaintea feței Domnului cu mâinile goale.

16,17 Ci fiecare să vină cu dar în mâna sa, după cum l-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.

16,18 În toate cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeul tău, să-ți pui judecători și căpetenii după semințiile tale, ca să judece poporul cu judecată dreaptă.

16,19 Să nu strici legea, să nu cauți la față și să nu iei mită, că mita orbește ochii înțelepților și strâmbă pricinile drepte.

16,20 Caută dreptate și iar dreptate, ca să trăiești și să stăpânești pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă.

16,21 Să nu-ți sădești dumbravă de orice fel de copaci împrejurul jertfelnicului pe care-l vei zidi Domnului Dumnezeului tău.

16,22 Și să nu-ți ridici stâlpi idolești, care sunt urâți de Domnul Dumnezeul tău”.

17,1 Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteșug, căci aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

17,2 De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Domnul Dumnezeul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, călcând legământul Lui,

17,3 și se va duce și se va apuca să slujească altor dumnezei și se va închina acelora, sau soarelui, sau lunii, sau la toată oștirea cerească, ceea ce eu n-am poruncit;

17,4 Și ți se va vesti și vei auzi aceasta, să cercetezi bine și de se va adeveri aceasta și se va fi făcut urâciunea aceasta în Israel,

17,5 să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i ucizi cu pietre.

17,6 Cel osândit la moarte să moară după spusele a doi sau trei martori; iar pe spusa unui singur martor să nu fie osândit nimeni la moarte.

17,7 Mâna martorilor să se ridice asupra lui, ca să-l ucidă înaintea tuturor, și apoi să se ridice mâna a tot poporul. Pierde deci răul din mijlocul tău.

17,8 Dacă în vreo pricină oarecare îți va fi greu de ales între sânge și sânge, între

judecată și judecată, între bătăi și bătăi și în cetățile tale părerile vor fi împărțite, atunci scoală și du-te la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să-I fie numele acolo,

17,9 și vino la preoți, la leviți și la judecătorul care va fi în zilele acelea și întreabă-i, iar ei îți vor spune cum să judeci.

17,10 Fă după Cuvântul ce-ți vor spune ei în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să fie chemat numele Lui acolo și silește-te să împlinești tot ceea ce te vor învăța ei,

17,11 după legea pe care te vor învăța ei și după hotărârea ce-ți vor spune-o să faci și să nu te abați nici la dreapta, nici la stânga de la cele ce-li vor spune ei.

17,12 Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea Domnului Dumnezeului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.

17,13 Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și se va teme și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.

17,14 Când vei ajunge tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeul tău și-l vei lua în stăpânire și te vei așeza în el și vei zice: Îmi voi pune rege peste mine, ca celelalte popoare, care sunt împrejurul meu,

17,15 atunci să-ti pui rege peste tine pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău: dintre frații tăi să-ți pui rege peste tine; nu vei putea să pui rege peste tine un străin, care nu este din frații tăi.

17,16 Dar să nu-și înmulțească acela caii și să nu întoarcă pe popor în Egipt, pentru ca să-și înmulțească el caii, căci Domnul v-a zis: Să nu vă mai întoarceri pe calea aceasta.

17,17 Să nu-și înmulțească femeile, ca să nu se răzvrătească inima lui, și nici argintul și aurul lui să nu și-l înmulțească peste măsură.

17,18 Căci, când se va sui pe scaunul regatului său, trebuie să-și scrie pentru sine cartea legii acesteia din cartea care se află la preoții leviților,

17,19 și să fie aceasta la el și el să o citească în toate zilele vieții sale, ca să învețe a se teme de Domnul Dumnezeul său și să se silească a împlini toate cuvintele legii acesteia și toate hotărârile acestea,

17,20 ca să nu se îngâmfe inima lui față de frații lui și ca să nu se abată el de la lege nici la dreapta, nici la stânga, ci ca să fie el și fiii lui zile multe la domnie în Israel”.

18,1 „Preoții, leviții și toată seminția lui Levi nu va avea parte și moștenire cu Israel; aceștia să se hrănească cu jertfele Domnului și cu partea Lui;

18,2 Iar moștenire nu va avea el între frații săi, căci Domnul însuși este moștenirea lui, precum i-a grăit El.

18,3 Iată ce să se dea preoților de la popor: cei ce aduc ca jertfă boi sau oi să dea preotului spata, fălcile și stomacul.

18,4 De asemenea pârga de la grâul tău, de la vinul tău și de la untdelemnul tău, pârga de lână de la oile tale să i-o dai lui,

18,5 că pe el l-a ales Domnul Dumnezeul tău din toate semințiile tale, ca să stea înaintea Domnului Dumnezeului tău și să slujească întru numele Domnului, el și fiii lui în toate zilele.

18,6 De va pleca levitul din una din cetățile tale, din tot pământul fiilor lui Israel, unde locuiește, și va veni, după dorința sufletului său, la locul ce l-a ales Domnul,

18,7 și va sluji în numele Domnului Dumnezeului tău, ca toți frații săi leviți care stau înaintea Domnului,

18,8 să se folosească de aceeași parte ca și ceilalți, pe lângă cele primite din vânzarea moștenirii părintești.

18,9 Când vei intra tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea.

18,10 Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător,

18,11 nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții.

18,12 Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, și pentru această urâciune îi izgonește Domnul Dumnezeul tău de la fața ta.

18,13 Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeului tău;

18,14 Căci popoarele acestea, pe care le izgonești tu, ascultă de ghicitori și de prevestitori, iar ție nu-ți îngăduie aceasta Domnul Dumnezeul tău.

18,15 Prooroc din mijlocul tău și din frații tăi, ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L ascultați.

18,16 Că tu la Horeb, în ziua adunării, ai cerut de la Domnul Dumnezeul tău și ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și focul acesta mare să nu-l mai văd, ca să nu mor.

18,17 Atunci mi-a zis Domnul: Bine este ceea ce ți-au spus ei.

18,18 Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraților lor, cum ești tu, și voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va grăi tot ce-I voi porunci Eu.

18,19 Iar cine nu va asculta cuvintele Mele, pe care Proorocul Acela le va grăi în numele Meu, aceluia îi voi cere socoteală.

18,20 Iar proorocul care va îndrăzni să grăiască în numele Meu ceea ce nu i-am poruncit Eu să grăiască, și care va grăi în numele altor dumnezei, pe un astfel de prooroc să-l dați morții.

18,21 De vei zice în inima ta: Cum vom cunoaște Cuvântul pe care nu-l grăiește Domnul?

18,22 Dacă proorocul vorbește în numele Domnului, dar Cuvântul acela nu se va împlini și nu se va adeveri, atunci nu grăiește Domnul Cuvântul acela, ci-l grăiește proorocul din îndrăzneala lui; nu te teme de el”.

19,1 „Când Domnul Dumnezeul tău va pierde pe popoarele al căror pământ ți-l dă ție Domnul Dumnezeul tău, și tu vei intra în moștenirea lor și te vei așeza în cetățile lor și în casele lor,

19,2 atunci să-ți alegi trei cetăți în țara ta pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă în stăpânire.

19,3 Să-ți faci drum și să împarți în trei părți tot pământul tău pe care ți-l dă Domnul Dumnezeul tău de moștenire. Acelea vor sluji ca loc de scăpare oricărui ucigaș.

19,4 Și iată care ucigaș va fugi acolo și va trăi: cel ce va ucide pe aproapele său fără voie și fără să-i fi fost vrăjmaș nici cu o zi, nici cu două înainte;

19,5 Cel ce se va duce cu aproapele său în pădure să taie lemne și învârtind mâna sa cu toporul, ca să taie un copac, va sări toporul din coadă și va lovi pe aproapele și acela va muri, acesta să fugă în una din aceste cetăți ale tale, spre a scăpa cu viață,

19,6 ca răzbunătorul sângelui, în aprinderea inimii lui, să nu se mânie pe ucigaș și să nu-l ajungă pe acesta, dacă va fi lung drumul, și să nu-l ucidă, întrucât nu este vinovat de moarte, pentru că nu i-a fost vrăjmaș nici cu o zi, nici cu două înainte.

19,7 De aceea ți-am dat eu poruncă și ți-am zis: Alege-ți trei cetăți.

19,8 Iar când Domnul Dumnezeul tău va lărgi hotarele tale, după cum S-a jurat părinților tăi, și îți va da tot pământul pe care a făgăduit să-l dea părinților tăi,

19,9 dacă te vei sili să împlinești toate poruncile acestea, pe care ți le spun eu astăzi, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău și vei umbla în căile Lui în toate zilele, atunci la aceste trei cetăți să mai adaugi încă trei cetăți,

19,10 ca să nu se verse sângele nevinovatului în pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă de moștenire și să nu ai asupra ta vină de sânge.

19,11 Iar dacă cineva din ai tăi va fi dușman aproapelui tău și-l va pândi și va sări la acela și-l va ucide și apoi va fugi în una din cetățile acestea,

19,12 bătrânii cetății lui să trimită ca să-l ia de acolo și să-l dea în mâinile răzbunătorului sângelui, ca să moară.

19,13 Să nu-l cruțe pe unul ca acela ochiul tău. Spală pe Israel de sângele nevinovat și va fi bine.

19,14 Să nu muți hotarul aproapelui tău, pe care l-au așezat strămoșii moșiei tale, care ți s-a cuvenit în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă în stăpânire.

19,15 Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.

19,16 De se va ridica asupra cuiva martor nedrept, învinuindu-l de nelegiuire,

19,17 amândoi oamenii aceștia între care este pricina să se înfățișeze înaintea Domnului, la preot sau la judecătorii care vor fi în zilele acelea.

19,18 Și judecătorii să cerceteze bine și dacă martorul acela va fi martor mincinos și va fi mărturisit strâmb asupra fratelui său,

19,19 să-i faceți ceea ce voise să facă el fratelui său. Și așa să stârpești răul din mijlocul tău;

19,20 Și vor auzi și ceilalți și se vor teme și nu se vor apuca să mai facă în mijlocul tău acest rău.

19,21 Să nu-l cruțe ochiul tău, ci să ceri suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior. Cu răul pe care îl va face cineva-aproapelui său, cu acela trebuie să i se plătească”.

20,1 „Când vei ieși la război împotriva dușmanului tău și vei vedea cai, care și oameni mai mulți decât ai tu, să nu te temi de ei, căci cu tine este Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului.

20,2 Iar când veți fi aproape de luptă, să vină preotul și să vorbească poporului și să-i spună:

20,3 Ascultă, Israele, voi astăzi intrați în luptă cu dușmanii voștri; să nu slăbească inima voastră, nu vă temeți, nu vă tulburați, nici nu vă înspăimântați de ei.

20,4 Că Domnul Dumnezeul vostru merge cu voi, ca să se lupte pentru voi cu dușmanii voștri și să vă izbăvească.

20,5 Căpeteniile oștirii încă să grăiască poporului și să zică: Cel ce și-a zidit casă nouă și n-a sfințit-o, acela să iasă și să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie și să nu i-o sfințească altul.

20,6 Cel ce și-a sădit vie și n-a mâncat din ea, acela să iasă și să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie și ca să nu se folosească altul de ea.

20,7 Cel ce s-a logodit cu femeie și n-a luat-o, acela să iasă și să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie și ca să nu o ia altul.

20,8 Ba căpeteniile oștirii să mai spună poporului și să zică: Cine este fricos și puțin la suflet, acela să iasă și să se întoarcă acasă, ca să nu facă fricoase și inimile fraților lui, cum este inima lui.

20,9 Și după ce căpeteniile oștirii vor isprăvi de spus poporului toate acestea, atunci să se pună căpeteniile de război ca povățuitori ai poporului.

20,10 Când te vei apropia de cetate ca s-o cuprinzi, fă-i îndemnare de pace.

20,11 De se va învoi să primească pacea cu tine și-ți va deschide porțile, atunci tot poporul ce se va găsi în ea îți va plăti bir și-ți va sluji.

20,12 Iar de nu se va învoi cu tine la pace și va duce război cu tine, atunci s-o înconjuri.

20,13 Și când Domnul Dumnezeul tău o va da în mâinile tale, să lovești cu ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească din ea.

20,14 Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine și să te folosești de prada vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeul tău în mână.

20,15 Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora.

20,16 Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeul tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet;

20,17 Ci să-i dai blestemului: pe hetei și pe amorei, pe canaanei și ferezei, pe hevei, pe iebusei și pe gherghesei, precum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău,

20,18 ca să nu vă învețe aceia să faceți aceleași urâciuni pe care le-au făcut ei pentru dumnezeii lor și ca să nu greșiți înaintea Domnului Dumnezeului vostru.

20,19 De veți ține multă vreme înconjurată vreo cetate, ca s-o cuprinzi și s-o iei, să nu strici pomii ei cu securea, ci să te hrănești din ei și să nu-i dobori la pământ. Copacul de pe câmp este el oare om ca să se ascundă de tine după întăritură?

20,20 Iar copacii pe care-i știi că nu-ți aduc nimic de hrană poți să-i strici și să-i tai, ca să-ți faci întărituri împotriva cetății care poartă cu tine război, până o vei supune”.

21,1 „Dacă în pământul pe care ți-l dă în stăpânire Domnul Dumnezeul tău se va găsi om ucis, zăcând în câmp, și nu se va ști cine l-a ucis,

21,2 să iasă bătrânii tăi și judecătorii tăi și să măsoare ce depărtare este de la cel ucis până la orașele dimprejur.

21,3 Și bătrânii cetății aceleia, care va fi mai aproape de cel ucis, să ia o junincă ce n-a fost pusă la muncă și n-a purtat jug,

21,4 și bătrânii cetății aceleia să ducă această junincă la apă curgătoare, într-un loc care n-a fost arat, nici semănat, și să junghie juninca acolo în apa cea curgătoare.

21,5 Apoi să vină preoții, fiii leviților, că pe ei i-a ales Domnul Dumnezeul tău să-I slujească și să binecuvânteze în numele Lui și după Cuvântul lor se hotărăște orice lucru îndoielnic și toată vătămarea pricinuită.

21,6 Și toți bătrânii cetății aceleia, câre sunt mai aproape de cel ucis, să-și spele mâinile deasupra capului junincii celei junghiate în râu

21,7 și să grăiască și să spună: „Mâinile noastre n-au vărsat sângele acesta și ochii noștri n-au văzut;

21,8 Iartă pe poporul Tău Israel, pe care Tu, Doamne, l-ai răscumpărat din pământul Egiptului și nu lăsa poporului Tău Israel acest sânge nevinovat!” și se vor curăți de sânge.

21,9 Așa să speli tu sângele nevinovat de la tine, dacă vrei să faci cele bune și drepte înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.

21,10 Când vei ieși la război împotriva vrăjmașilor tăi și Domnul Dumnezeul tău ți-i va da în mâinile tale și-i vei lua în robie,

21,11 și vei vedea printre robi femeie frumoasă la chip și o vei iubi și vei vrea s-o iei de soție,

21,12 s-o aduci în casa ta, să-și tundă capul său, să-și taie unghiile,

21,13 să-și dezbrace de pe ea haina sa de robie, să locuiască în casa ta și să-și plângă pe tatăl său și pe mama sa timp de o lună; iar după aceea vei intra la ea, ca să fii bărbatul ei și ea să-ți fie femeie.

21,14 Iar dacă ea în urmă nu-ți va mai plăcea, să-i dai drumul să se ducă unde va vrea, dar să n-o vinzi pe argint și să n-o prefaci în roabă, pentru că ai umilit-o.

21,15 De va avea cineva două femei, una iubită și una neiubită și atât cea iubită cât și cea neiubită îi vor naște copii și întâiul născut va fi al celei neiubite,

21,16 acela, la împărțirea averii sale între fiii săi, nu poate să dea fiului femeii iubite întâietate înaintea fiului întâi-născut din cea neiubită,

21,17 ci să cunoască de întâi-născut pe fiul celei neiubite și să-i dea acestuia parte îndoită din toate câte va avea, că acesta este pârga puterii lui și al lui este dreptul de întâi-născut.

21,18 De va avea cineva fecior rău și nesupus, care nu ascultă de vorba tatălui său și de vorba mamei sale și aceștia l-au pedepsit, dar el tot nu-i ascultă,

21,19 să-l ia tatăl lui și mama lui și să-l ducă la bătrânii cetății lor și la poarta acelei cetăți și către preoții cetății lor să zică:

21,20 Acest fiu al nostru este rău și neascultător, nu ascultă de Cuvântul nostru și este lacom și bețiv”.

21,21 Atunci toți oamenii cetății lui să-l ucidă cu pietre și să-l omoare. Și așa să stârpești răul din mijlocul tău și toți israeliții vor auzi și se vor teme.

21,22 De se va găsi la cineva vinovăție vrednică de moarte și va fi omorât, spânzurat de copac,

21,23 trupul lui să nu rămână peste noapte spânzurat de copac, ci să-l îngropi tot în ziua aceea, căci blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn și să nu spurci pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă moștenire”.

22,1 „Când vei vedea boul fratelui tău sau oaia lui rătăcite pe câmp; să nu treci pe lângă ele, ci să le întorci fratelui tău.

22,2 Dar dacă fratele tău nu va fi aproape de tine sau nu-l cunoști, să le duci la casa ta și să șadă la tine până le va căuta fratele tău și atunci să i le dai.

22,3 Așa să faci și cu asinul lui, așa să faci și cu haina lui, așa să faci și cu orice lucru pierdut al fratelui tău pe care el îl va pierde și tu îl vei găsi; de la aceasta nu te poți da la o parte.

22,4 Când vei vedea asinul fratelui tău sau boul lui căzuți în drum, să nu-i lași, ci să-i ridici împreună cu el.

22,5 Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.

22,6 Dacă în cale, în vreun copac sau pe pământ, vei găsi cuib de pasăre cu pui sau cu ouă și mama lor va fi șezând pe pui sau pe ouă, să nu iei mama împreună cu puii;

22,7 Mamei dă-i drumul, iar puii ia-i pentru tine ca să-ți fie bine și să se înmulțească zilele tale.

22,8 De vei zidi casă nouă, să faci apărătoare pe marginea acoperișului tău, ca să nu aduci sânge asupra casei tale când va cădea cineva de pe ea.

22,9 Să nu semeni via ta cu două feluri de semințe, ca să nu-ți faci blestemată strângerea semințelor, pe care tu le semeni împreună cu roadele viei tale.

22,10 Să nu ari cu un bou și cu un asin.

22,11 Să nu te îmbraci cu haină făcută din două feluri de fire: de lână și de în.

22,12 Fă-ți ciucuri în cele patru colțuri ale mantiei tale cu care te acoperi.

22,13 De își va lua cineva femeie și va intra la dânsa,

22,14 iar apoi o va urî și va ridica asupra ei învinuiri de lucruri urâte, va împrăștia zvon rău despre ea și va zice: Am luat femeia aceasta și am intrat la ea și n-am găsit la ea feciorie,

22,15 atunci tatăl fetei și mama ei să ia și să ducă semnele fecioriei fetei la bătrânii cetății, în poartă;

22,16 Și tatăl fetei să zică bătrânilor: Am dat pe fiica mea de femeie acestui om și acum el a urât-o,

22,17 și iată ridică asupra ei învinuiri de lucruri urâte, zicând: N-am găsit feciorie la fiica ta; dar iată semnele fecioriei fiicei mele. Și să întindă haina înaintea bătrânilor cetății.

22,18 Atunci bătrânii acelei cetăți să ia pe bărbat și să-l pedepsească;

22,19 Să pună asupra lui gloabă de o sută de sicli de argint și să-i dea tatălui fetei, pentru că a stârnit zvonuri rele despre o fată israelită; ea însă să-i rămână femeie și el să nu se poată despărți de ea toată viața lui.

22,20 Iar dacă cele spuse vor fi adevărate și nu se va găsi feciorie la fată,

22,21 atunci fata să fie adusă la ușa casei tatălui ei și locuitorii cetății ei să o ucidă cu pietre și să o omoare, pentru că a făcut lucru de rușine în Israel, desfrânându-se în casa tatălui său. Și așa să stârpești răul din mijlocul tău.

22,22 De se va găsi cineva dormind cu femeie măritată, pe amândoi să-i dați morții: și bărbatul, care a dormit cu femeia și femeia. Și așa să stârpești răul din Israel.

22,23 De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat și cineva o va întâlni în cetate și se va culca cu dânsa,

22,24 să-i aduceți pe amândoi la poarta cetății aceleia și să-i ucideți cu pietre: pe fată pentru că n-a țipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Și așa să stârpești răul din mijlocul tău.

22,25 Dacă vreun bărbat va întâlni la câmp o fată logodită și prinzând-o, se va culca cu ea, să-l ucideți numai pe bărbatul care s-a culcat cu ea;

22,26 Iar fetei să nu-i faci nimic. Asupra fetei nu este vină de moarte, căci aceasta este tot una ca și cum cineva s-ar ridica asupra aproapelui său și l-ar omorî;

22,27 Pentru că el a întâlnit-o în câmp și deși fata logodită va fi strigat, n-a avut

cine s-o scape.

22,28 De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși,

22,29 atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea.

22,30 Nimeni să nu ia de soție pe femeia tatălui său și să ridice marginea hainei tatălui său”.

23,1 „Scopitul și famenul să nu intre în obștea Domnului.

23,2 Fiul femeii desfrânate să nu intre în obștea Domnului.

23,3 Amonitul și Moabitul să nu intre în obștea Domnului; nici al zecelea neam al lor în veci să nu intre în obștea Domnului,

23,4 pentru că nu v-au întâmpinat cu pâine și cu apă în cale, când veneați din Egipt, și pentru că ei au plătit împotriva ta pe Valaam, fiul lui Beor, din Petorul Mesopotamiei, ca să vă blesteme.

23,5 Dar Domnul Dumnezeul tău n-a voit să asculte pe Valaam și a prefăcut Domnul Dumnezeul tău blestemul lui în binecuvântare pentru tine, pentru că Domnul Dumnezeul tău te iubește.

23,6 Să nu le dorești pace și fericire în toate zilele tale, în veci.

23,7 Să nu-ți fie scârbă de edomit căci acesta îți este frate. Să nu-ți fie scârbă de egiptean, că ai fost străin în pământul lui.

23,8 Copiii ce se vor naște acestora în al treilea neam pot intra în obștea Domnului.

23,9 Când vei ieși cu război asupra dușmanilor tăi, ferește-te de tot ce este rău.

23,10 De va fi careva din ai tăi necurat de ceea ce i s-a întâmplat noaptea, acela să iasă afară din tabără și să nu intre în tabără,

23,11 ci, după ce se va face seară, să-și spele trupul cu apă și după asfințitul soarelui să intre în tabără.

23,12 Să ai afară din tabără loc și acolo să ieși afară.

23,13 Afară de uneltele tale, să mai ai și o lopată și când vei vrea să ieși cu scaunul afară din tabără, să sapi o groapă și apoi să îngropi cu ea necurățeniile tale;

23,14 Că Domnul Dumnezeul tău umblă prin tabăra ta, ca să te izbăvească și să-ți dea pe vrăjmașii tăi în mâinile tale; de aceea tabăra ta să fie sfântă, ca să nu vadă El la tine ceva de rușine și să Se depărteze de la tine.

23,15 Să nu dai pe rob în mâinile stăpânului său, când acela va fugi de la Stăpânul său la tine;

23,16 Lasă-l să trăiască la tine, lasă-l să locuiască în mijlocul vostru, în locul ce-și va alege, în una din cetățile tale unde-i va place; dar să nu-l strâmtorezi.

23,17 Să nu fie desfrânată din fiicele lui Israel, nici desfrânat din fiii lui Israel.

23,18 Câștigul de la desfrânată și prețul de pe câine să nu-l duci în casa Domnului Dumnezeului tău pentru împlinirea oricărei făgăduințe, căci și unul și altul sunt urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

23,19 Să nu dai cu camătă fratelui tău nici argint, nici pâine, nici nimic din câte se pot da cu camătă.

23,20 Celui de alt neam să-i dai cu camătă; iar fratelui tău să nu-i dai cu camătă, ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze întru toate câte se fac de mâinile tale în

pământul în care mergi ca să-l iei în stăpânire.

23,21 De vei da făgăduință Domnului Dumnezeului tău, să nu întârzii a o împlini, căci Domnul Dumnezeul tău o va cere de la tine și păcat vei avea asupra ta.

23,22 Iar de n-ai dat făgăduință, nu va fi păcat asupra ta.

23,23 Ceea ce a ieșit din gura ta să păzești și să împlinești făgăduința pe care tu ai făcut-o de bună voie Domnului Dumnezeului tău, și de care ai grăit cu gura ta.

23,24 De vei intra în via aproapelui tău, poți să mănânci poamă până ce te vei sătura, dar în panerul tău să nu pui.

23,25 Și când vei intra în grâul aproapelui tău, rupe spice cu mâinile tale, iar secera să n-o pui în ogorul aproapelui tău”.

24,1 „De va lua cineva femeie și se va face bărbat ei, dar ea nu va afla bunăvoință în ochii lui, pentru că va găsi el ceva neplăcut la ea, și-i va scrie carte de despărțire, i-o va da la mână și o va slobozi din casa sa,

24,2 iar ea va ieși și ducându-se, se va mărita cu alt bărbat.

24,3 Dar dacă și acest din urmă bărbat o va urî și-i va scrie carte de despărțire și i-o va da la mână și o va slobozi din casa sa, sau va muri acest din urmă bărbat al ei, care a luat-o de soție,

24,4 bărbatul ei cel dintâi care a lăsat-o nu o poate lua iar de soție, după ce a fost întinată, că aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău; să nu întinezi pământul, pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă de moștenire.

24,5 Dacă cineva și-a luat femeie de curând, să nu se ducă la război și să nu i se pună nici o sarcină; lasă-l să rămână slobod la casa sa timp de un an, să veselească pe femeia sa pe care a luat-o.

24,6 Nimeni să nu ia zălog piatra de deasupra sau cea de dedesubt a râșniței, că ar însemna că iei zălog însăși viața cuiva.

24,7 De se va afla că cineva a furat pe vreunul din frații săi, din fiii lui Israel și făcându-l rob, l-a vândut, să fie omorât tălharul acela și să stârpești răul din mijlocul tău.

24,8 Fii atent cu tine la boala leprei, păzește foarte bine toată legea care te învață preoții cei din leviți, și împliniți cu sfințenie ceea ce le-am poruncit eu.

24,9 Adu-ți aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău Mariamei pe drum, când veneați voi din Egipt.

24,10 De vei da aproapelui tău ceva împrumut, să nu te duci în casa lui ca să iei zălog de la el;

24,11 Stai în uliță, și acela căruia i-ai dat împrumut să-ți scoată zălog în uliță.

24,12 Iar dacă acela va fi om sărac, să nu te culci, având la tine zălogului;

24,13 Ci să-i întorci zălogul la asfințitul soarelui, ca să se culce în haina sa și să te binecuvânteze; aceasta ți se va socoti ca o faptă bună înaintea Domnului Dumnezeului tău.

24,14 Să nu nedreptățești pe cel ce muncește cu plată, pe sărac și pe cel lipsit dintre frații tăi sau dintre străinii care sunt în pământul tău și în cetățile tale.

24,15 Ci să dai plata în aceeași zi și să nu apună soarele înainte de aceasta, că el este sărac și sufletul lui așteaptă această plată; ca să nu strige el asupra ta către Domnul și să nu ai păcat.

24,16 Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copiii să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina părinților; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea

pentru păcatul său.

24,17 Să nu judeci strâmb pe străin, pe orfan și pe văduvă, și văduvei să nu-i iei haina zălog.

24,18 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în Egipt și Domnul Dumnezeul tău te-a izbăvit de acolo, de aceea îți și poruncesc eu să faci aceasta.

24,19 Când vei secera holda în țarina ta și vei uita vreun snop în țarină, să nu te întorci să-l iei, ci lasă-l să rămână al străinului, săracului, orfanului și văduvei, ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze întru toate lucrurile mâinilor tale.

24,20 Când vei scutura măslinul tău, să nu te întorci să culegi rămășițele, ci lasă-le străinului, orfanului și văduvei”.

24,21 Când vei strânge roadele viei tale, să nu aduni rămășițele, ci lasă-le străinului, orfanului și văduvei.

24,22 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în pământul Egiptului și de aceea îți poruncesc eu să faci aceasta”.

25,1 „De va fi neînțelegere între oameni, să fie aduși la judecată și să fie judecați; celui drept să i se dea dreptate, iar cel vinovat să se osândească.

25,2 Dacă celui vinovat i se va cuveni bătaie, să poruncească judecătorii să fie pus jos și să fie bătut înaintea lor, după măsura vinovăției lui.

25,3 I se pot da până la patruzeci de lovituri, iar nu mai mult, ca nu cumva fratele tău, din pricina multelor lovituri, să fie schilodit înaintea ochilor tăi.

25,4 Să nu legi gura boului care treieră.

25,5 De vor trăi frații împreună și unul din ei va muri, fără să aibă fiu, femeia celui mort să nu se mărite în altă parte după străin, ci cumnatul ei să intre la ea, să și-o ia soție și să trăiască cu ea.

25,6 Întâiul născut pe care-l va naște ea să poarte numele fratelui lui cel mort, pentru ca numele acestuia să nu se șteargă din Israel.

25,7 Iar dacă el nu va voi să ia pe cumnata sa, aceasta să se ducă la poarta cetății, înaintea bătrânilor și să zică: Cumnatul meu nu vrea să păstreze numele fratelui său în Israel, nevrând să se căsătorească cu mine.

25,8 Iar bătrânii cetății lui să-l cheme și să-l sfătuiască și dacă el se va ridica și va zice: Nu vreau s-o iau,

25,9 atunci cumnata lui să se ducă la el acolo, în fața bătrânilor, să-i dezlege sandaua din piciorul lui, să-l scuipe în obraz și să zică: Așa se cuvine omului care nu vrea să zidească fratelui său casă în Israel.

25,10 Și casa acestuia se va numi în Israel casa descultului.

25,11 De se vor bate între dânșii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate și întinzându-și ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase,

25,12 să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău.

25,13 Să nu ai în săculețul tău două feluri de greutăți pentru cumpănă: unele mai mari și altele mai mici.

25,14 În casa ta să nu ai două feluri de efă: una mai mare și alta mai mică.

25,15 Greutățile pentru cumpăna ta să fie adevărate și drepte și efa ta să fie adevărată și dreaptă, ca să se înmulțească zilele tale pe pământul pe care ți-l dă Domnul Dumnezeul tău de moștenire;

25,16 Că urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău tot cel ce face strâmbătate.

25,17 Adu-ti aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneați voi din Egipt,

25,18 și cum te-a întâmpinat el în cale și a ucis în urma ta pe toți cei slăbiți, când erai ostenit și obosit, netemându-se de Dumnezeu.

25,19 Așadar, când Domnul Dumnezeul tău te va liniști de toți vrăjmașii tăi, din toate părțile, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă moștenire ca să-l stăpânești, să ștergi pomenirea lui Amalec de sub cer. Nu uita aceasta".

26,1 Când vei intra în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă moștenire, și-l vei lua în stăpânire și te vei așeza pe el,

26,2 să iei pârga tuturor roadelor pământului ce vei lua tu din pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă, să le pui în paner și să te duci la locul acela pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-i fie acolo numele Lui;

26,3 Să mergi la preotul care va fi în zilele acelea și să-i zici: Astăzi mărturisesc înaintea Domnului Dumnezeului tău că am intrat în acel pământ pentru care Domnul S-a jurat părinților noștri să ni-l dea nouă.

26,4 Iar când preotul va lua panerul din mâna ta și-l va pune înaintea jertfelnicului Domnului Dumnezeului tău,

26,5 tu să răspunzi și să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Tatăl meu a fost un arameian pribeag, s-a dus în Egipt, s-a așezat acolo cu puținii oameni ai săi și acolo s-a ridicat din el popor mare, puternic și mult la număr.

26,6 Dar egiptenii s-au purtat rău cu noi și ne-au strâmtorat și ne-au silit la munci grele.

26,7 De aceea am strigat noi către Domnul Dumnezeul părinților noștri; iar Domnul a auzit strigarea noastră, a văzut nenorocirea noastră, muncile noastre și împilarea noastră.

26,8 Și ne-a scos Domnul din Egipt, singur cu puterea Lui cea mare, cu mână tare și cu braț înalt, cu înfricoșare mare, cu semne și minuni;

26,9 Și ne-a adus în locul acesta și ne-a dat pământul acesta, țara în care curge lapte și miere.

26,10 Acum iată am adus pârga roadelor din pământul pe care Tu, Doamne, mi l-ai dat din pământul unde curge lapte și miere. Să pui roadele acelea înaintea Domnului Dumnezeului tău, să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău

26,11 și să te veselești de toate bunătățile ce Domnul Dumnezeul tău ți-a dat ție și casei tale; dar să se veselească și levitul și străinul care va fi la tine.

26,12 Iar când vei osebi toate zeciuielile din roadele pământului tău în anul al treilea, care este anul zeciuielii, și le vei da levitului, străinului, orfanului și văduvei, ca să mănânce aceștia în locașurile tale și să se sature,

26,13 atunci să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Am osebit din casa mea cele sfinte și le-am dat levitului, străinului, orfanului și văduvei, după toate poruncile Tale pe care mi le-ai dat Tu mie; n-am călcat poruncile Tale, nici nu le-am uitat;

26,14 N-am mâncat din ele în întristarea mea, nici nu le-am osebit în necurățenie, nici n-am dat din ele cu prilejul vreunui mort, ci m-am supus glasului Domnului Dumnezeului meu și am împlinit tot ce mi-ai poruncit Tu.

26,15 Caută deci din locașul Tău cel sfânt, din ceruri, și binecuvântează pe poporul Tău, Israel, și pământul pe care ni l-ai dat nouă, după cum Te-ai jurat părinților noștri, ca să ne dai pământul în care curge lapte și miere.

26,16 În ziua aceasta îți poruncește Domnul Dumnezeul tău să împlinești toate hotărârile și rânduielile acestea; să le păzești și să le împlinești din toată inima ta și din tot sufletul tău.

26,17 Astăzi ai mărturisit tu Domnului că El va fi Dumnezeul tău și că tu vei umbla în căile Lui și vei păzi hotărârile Lui, poruncile Lui și legile Lui și vei asculta glasul Lui.

26,18 Și Domnul ți-a făgăduit astăzi că tu vei fi poporul Lui adevărat, precum ți-a grăit El, de vei păzi toate poruncile Lui;

26,19 Și te va pune cu cinstea și cu mărirea și cu faima mai presus de toate popoarele pe care le-a făcut El și vei fi poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău, precum ți-a grăit El".

27,1 Moise, împreună cu bătrânii fiilor lui Israel, a poruncit poporului și a zis: „Toate poruncile pe care vi le poruncesc eu astăzi să le împliniți.

27,2 Când vei trece peste Iordan în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă, să-ți așezi pietre mari și să le văruiești cu var;

27,3 Și pe pietrele acelea să scrii toate cuvintele acestei legi când vei trece Iordanul, ca să intri în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă, în pământul unde curge lapte și miere, după cum ți-a grăit Domnul Dumnezeul părinților tăi.

27,4 După ce veți fi trecut Iordanul, să puneți pietrele acelea, precum vă poruncesc eu astăzi, pe muntele Ebal și să le văruiți cu var.

27,5 Să zidești acolo jertfelnic Domnului Dumnezeului tău, jertfelnic făcut din pietre, fără să pui asupra lor fierul.

27,6 Jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău însă să-l faci din pietre întregi și să aduci pe el Domnului Dumnezeului tău ardere de tot.

27,7 Să mai aduci jertfe de pace; să mănânci și să te saturi acolo și să te veselești înaintea Domnului Dumnezeului tău.

27,8 Dar să scrii pe pietrele acelea cuvintele legii acesteia foarte lămurit".

27,9 Moise cu preoții cei din leviți a grăit la tot Israelul și a zis: „Ia aminte și ascultă, Israele: Astăzi te-ai făcut poporul Domnului Dumnezeului tău.

27,10 Ascultă dar glasul Domnului Dumnezeului tău și plinește toate poruncile Lui și hotărârile Lui pe care ți le spun eu astăzi".

27,11 În ziua aceea a mai poruncit Moise poporului și a zis:

27,12 „După ce veți trece Iordanul, semințiile: Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif și Veniamin să stea pe muntele Garizim și să binecuvânteze poporul;

27,13 Iar semințiile: Ruben, Gad, Așer, Zabulon, Dan și Neftali să stea pe muntele Ebal, ca să rostească blestemul.

27,14 Atunci leviții să strige și să zică cu glas tare tuturor israeliților:

27,15 Blestemat să fie cel ce va face idol cioplit sau turnat, lucru de mână de meșter și urâciune înaintea Domnului și-l va pune la loc tainic! La aceasta tot poporul să răspundă și să zică: Amin!

27,16 Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Și tot poporul să zică: Amin!

27,17 Blestemat să fie cel ce va muta hotarul aproapelui său! Și tot poporul să zică:

Amin!

27,18 Blestemat să fie cel ce va abate pe orb din drum! Și tot poporul să zică: Amin!

27,19 Blestemat să fie cel ce va judeca strâmb pe străin, pe orfan și pe văduvă! Și tot poporul să zică: Amin!

27,20 Blestemat să fie cel ce se va culca cu femeia tatălui său, că a ridicat poala hainei tatălui său! Și tot poporul să zică: Amin!

27,21 Blestemat să fie cel ce se va culca cu vreun dobitoc! Și tot poporul să zică: Amin!

27,22 Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora sa, fiica tatălui său, sau fiica mamei sale! Și tot poporul să zică: Amin!

27,23 Blestemat să fie cel ce se va culca cu soacra sa! Și tot poporul să zică: Amin! Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora femeii sale! Și tot poporul să zică: Amin!

27,24 Blestemat să fie cel ce va ucide în ascuns pe aproapele său! Și tot poporul să zică: Amin!

27,25 Blestemat să fie cel ce va lua mită, ca să ucidă suflet și să verse sânge nevinovat! Și tot poporul să zică: Amin!

27,26 Blestemat să fie tot omul care nu va plini toate cuvintele legii acesteia și nu va urma după ea! Și tot poporul să zică: Amin!”

28,1 „Dacă tu, după ce vei trece peste Iordan, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău îi-l va da, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va pune mai presus de toate popoarele pământului.

28,2 De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, vor veni asupra ta toate binecuvântările acestea și se vor împlini asupra ta:

28,3 Binecuvântat să fii în cetate și binecuvântat să fii în țarină;

28,4 Binecuvântat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul dobitoacelor tale;

28,5 Binecuvântate să fie hambarele tale și cămările tale;

28,6 Binecuvântat să fii la intrarea ta în casă și binecuvântat să fii la ieșirea ta din casă;

28,7 Să bată Domnul înaintea ta pe vrăjmașii tăi cei ce se vor ridica asupra ta; pe o cale să vină asupra ta și pe șapte căi să fugă de tine;

28,8 Să-ți trimită Domnul binecuvântare peste grânarele tale și peste tot lucrul mâinilor tale și să te binecuvânteze în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă;

28,9 Să facă Domnul Dumnezeu din tine popor sfânt al Său, precum ți S-a jurat El ție și părinților tăi, dacă vei asculta poruncile Domnului Dumnezeului tău și vei umbla în căile Lui;

28,10 Vor vedea toate popoarele pământului că porți numele Domnului Dumnezeului tău și se vor teme de tine;

28,11 Domnul Dumnezeul tău îți va da belșug în toate bunătățile, în rodul pântecelui tău, în rodul dobitoacelor tale și în rodul ogoarelor tale din pământul pe care Domnul S-a jurat părinților tăi să ți-l dea;

28,12 Domnul îți va deschide comoara Sa cea bună, cerul, ca să dea ploaie pământului tău la vreme și ca să binecuvânteze toate lucrurile mâinilor tale; și vei da împrumut multor popoare, iar tu nu vei lua împrumut; vei domni peste multe

popoare, iar acelea nu vor domni peste tine;

28,13 Domnul Dumnezeul tău te va pune cap iar nu coadă și vei fi numai sus, iar jos nu vei fi, dacă te vei supune poruncilor Domnului Dumnezeului tău, care ți le spun eu astăzi să le ții și să le împlinești

28,14 și dacă nu te vei abate de la toate poruncile care ți le poruncesc eu astăzi nici la dreapta nici la stânga, ca să mergeți după alți dumnezei să le slujiți.

28,15 Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și nu te vei sili să împlinești toate poruncile și hotărârile Lui pe care îi le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea și să te ajungă:

28,16 Blestemat să fii tu în cetate și blestemat să fii tu în țarină;

28,17 Blestemate să fie grânarele tale și cămările tale;

28,18 Blestemat să fie rodul pântecelui tău și rodul pământului tău, rodul vacilor tale și rodul oilor tale;

28,19 Blestemat să fii tu la intrarea ta în casă și blestemat la ieșirea ta din casă;

28,20 Să trimită Domnul asupra ta blestem, tulburare și necaz în tot lucrul mâinilor tale pe care te vei apuca să-l faci, până vei fi stârpit și până vei pieri curând, pentru faptele tale rele și pentru că M-ai părăsit;

28,21 Ba să mai trimită Domnul asupra ta ciumă, până te va stârpi de pe pământul în care mergi ca să-l stăpânești;

28,22 Să te bată Domnul cu oftică, cu lingoare, cu friguri, cu aprindere, cu secetă, cu vânt rău și cu rugină, și te vor urmări acestea până vei pieri;

28,23 Cerurile tale, care sunt deasupra capului tău, să se facă aramă și pământul de sub tine fier;

28,24 în loc de ploaie, Domnul să dea pământului tău praf și pulbere, care să cadă din cer asupra ta până te va pierde și până vei fi prăpădit;

28,25 Domnul te va da să fii bătut de vrăjmașii tăi; pe un drum să mergi asupra lor și pe șapte drumuri să fugi de ei și să fii împrăștiat prin toate țările pământului;

28,26 Trupurile tale să fie hrană tuturor păsărilor cerului și fiarelor și nu va fi cine să le alunge;

28,27 Te va lovi Domnul cu lepra Egiptului, cu trânji, cu râie și cu pecingine, de care să nu te poți vindeca;

28,28 Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire și cu amorțirea inimii;

28,29 Pe dibuite să mergi ziua în amiaza mare, cum umblă orbul pipăind pe întuneric, și să te strâmtoreze și să te ocărască în toate zilele, și nimeni să nu te apere;

28,30 Cu femeie să te logodești și altul să se culce cu ea; casă să zidești, și să nu trăiești în ea; vie să sădești, dar de ea să nu te folosești;

28,31 Boul tău să fie junghiat sub ochii tăi și să nu-l mănânci tu; asinul să ți-l ia și să nu ți-l mai aducă; oile tale să fie date vrăjmașilor tăi și nimeni să nu te izbăvească;

28,32 Fiii tăi și fiicele tale să fie date la popor străin; ochii tăi să-i vadă și să se topească în toate zilele de mila lor, dar să nu ai nici o putere în mâinile tale;

28,33 Roadele pământului tău și toate ostenelile tale să le mănânce un popor pe care tu nu l-ai cunoscut, iar tu să fii numai strâmtorat și chinuit în toate zilele;

28,34 Din pricina celor ce-ți vor vedea ochii tăi, îți vei ieși din minți;

28,35 Domnul te va lovi cu lepră rea peste genunchi și peste fluiere și din tălpile picioarelor tale până în creștetul capului tău, de care nu te vei mai putea vindeca;

28,36 Te va duce Domnul pe tine și pe regele tău, pe care-l vei pune peste tine, la poporul pe care nu l-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, și acolo vei sluji altor dumnezei de lemn și de piatră;

28,37 Și vei fi de spaimă, de pomină și de râs la toate popoarele la care te va duce Domnul Dumnezeul tău;

28,38 Vei semăna multă sămânță în țarină, dar puțină vei culege, pentru că o vor mânca lăcustele;

28,39 Vii vei sădi și le vei lucra, dar nu le vei culege, nici nu vei bea vin, pentru că le vor mânca viermii;

28,40 Măslini încă vei avea în toate ținuturile tale, dar cu untdelemn nu te vei unge, pentru că măslinele tale vor cădea;

28,41 Fii și fiice vei naște, dar nu-i vei avea, pentru că vor fi luați în robie;

28,42 Toți pomii tăi și roadele pământului le va strica rugina;

28,43 Străinul cel din mijlocul tău se va înălța peste tine din ce în ce mai sus, iar tu te vei pogorî din ce în ce mai jos;

28,44 Acela îți va da împrumut, iar tu nu-i vei da lui împrumut; acela va fi cap, iar tu vei fi coadă.

28,45 Vor veni asupra ta toate blestemele acestea, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi stârpit, pentru că n-ai ascultat glasul Domnului Dumnezeului tău și n-ai păzit poruncile Lui, nici hotărârile Lui pe care ți le-a dat El.

28,46 Și vor fi ele semn și pecete asupra ta și asupra seminției tale în veci.

28,47 Pentru că tu n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu veselia și cu bucuria inimii, când erai îmbelșugat de toate.

28,48 Vei sluji vrăjmașului tău, pe care-l va trimite asupra ta Domnul Dumnezeul tău, când vei fi în foamete și în sete și în golătate și în tot felul de lipsă; acela va pune pe grumazul tău jug de fier și te va istovi.

28,49 Trimite-va Domnul asupra ta popor din depărtare, de la marginea pământului; ca un vultur va veni poporul acela a cărui limbă tu nu o vei înțelege;

28,50 Popor crunt, care nu va da cinste bătrânului și nu va cruța pe cel tânăr.

28,51 Va mânca acela rodul dobitoacelor tale și rodul pământului tău, până te va nimici, căci nu-ți va lăsa nici pâine, nici vin, nici untdelemn, nici rodul vitelor tale, nici rodul oilor tale, până te va pierde.

28,52 Te va strâmtora în toate cetățile tale, până ce va dărâma, în tot pământul tău, zidurile tale cele înalte și tari în care nădăjduiești tu și te va împila în toate locașurile tale, în tot pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă.

28,53 Și vei mânca tu rodul pântecelui tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe care ți-i va fi dat Domnul Dumnezeul tău în timpul împresurării și al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmașul tău.

28,54 Bărbatul tău, cel răsfățat și trăit în alintare, va privi cu ochi nemilostivi la fratele său; la soția de la sânul său și la ceilalți copii ai săi, care îți vor rămâne.

28,55 Și nu va da nici unuia din ei carne din copiii săi, pe care îi va mânca el, căci nu-i va mai rămâne nimic în vremea împresurării cu care te va strâmtora vrăjmașul tău în toate cetățile tale.

28,56 Femeia ta, trăită în belșug și răsfăț, care nu și-a pus piciorul său în pământ

din pricina traiului alintat și îndestulat dinainte, va privi cu ochi nemilostivi pe bărbatul de la sânul ei și la fiul său și la fiica sa,

28,57 și nu le va da fătul, care a ieșit din coapsele sale și copiii, pe care i-a născut, pentru că ea, din pricina lipsei de toate, îi va mânca pe ascuns în timpul împresurării și al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmașul tău în cetățile tale.

28,58 De nu te vei sili să împlinești toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta și nu te vei teme de acest nume slăvit și înfricoșător al Domnului Dumnezeului tău,

28,59 atunci Domnul te va bate pe tine și pe urmașii tăi cu plăgi nemaiauzite, cu plăgi mari și nesfârșite și cu boli rele și necurmate;

28,60 Va aduce asupra ta toate plăgile cele rele ale Egiptului, de care te-ai temut și se vor lipi acelea de tine.

28,61 Toată boala, toată plaga scrisă și toată cea nescrisă în cartea legii acesteia, o va aduce Domnul asupra ta, până vei fi stârpit.

28,62 Puțini din voi vor rămâne, deși veți fi fost ca stelele cerului, pentru că n-ați ascultat glasul Domnului Dumnezeului vostru.

28,63 Cum s-a bucurat Domnul, când v-a făcut bine și v-a înmulțit, tot așa se va bucura Domnul când vă va pierde și vă va stârpi și veți fi aruncați din pământul în care intrați ca să-l stăpâniți.

28,64 Atunci te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău prin toate popoarele și acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi; vei sluji la lemne și la pietre.

28,65 Dar și între aceste popoare nu te vei liniști și nu vei avea loc de odihnă pentru piciorul tău, că Domnul îți va da acolo inimă tremurătoare, topirea ochilor și durere sufletului.

28,66 Viața ta va fi mereu în primejdie înaintea ochilor tăi; vei tremura ziua și noaptea și nu vei fi sigur de viața ta.

28,67 De tremurul inimii tale, de care vei fi cuprins, și de cele ce vei vedea cu ochii tăi, dimineața vei zice: O, de ar veni seara! Iar seara vei zice: O, de ar veni ziua!

28,68 Și te va întoarce Domnul în Egipt, în corăbii pe calea aceea de care ți-a zis: „Să nu o mai vezi!”; și acolo vă veți da spre vânzare vrăjmașilor voștri robi și roabe și nu va fi cine să vă cumpere”.

29,1 Iată cuvintele legământului ce a poruncit Domnul lui Moise să încheie cu fiii lui Israel în pământul Moabului, afară de legământul pe care l-a încheiat Domnul cu ei în Horeb.

29,2 Atunci a chemat Moise pe toți fiii lui Israel și le-a zis: „Ați văzut toate câte a făcut Domnul înaintea ochilor voștri, în pământul Egiptului, cu Faraon și cu toate slugile lui și cu tot pământul lui,

29,3 acele pedepse mari pe care le-au văzut ochii tăi și acele semne și minuni, mâna cea tare și brațul cel înalt;

29,4 Dar până în ziua de astăzi nu v-a dat Domnul Dumnezeu minte ca să pricepeți, ochi ca să vedeți și urechi ca să auziți.

29,5 Patruzeci de ani v-a purtat prin pustie și hainele de pe voi nu s-au învechit, nici încălțămintele voastre nu s-au stricat în picioarele voastre.

29,6 Pâine n-ați mâncat, vin și sicheră n-ați băut, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

29,7 Când însă ați ajuns la locul acesta, s-a ridicat împotriva voastră Sihon, regele Heșbonului, și Og, regele Vasanului, ca să se lupte cu noi.

29,8 Dar noi i-am bătut și am cuprins țara lor și am dat-o moștenire semințiilor lui Ruben și Gad și la jumătate din semința lui Manase.

29,9 Păziți dar toate cuvintele așezământului acestuia și le împliniți, ca să aveți spor la toate câte veți face.

29,10 Voi cu toții vă înfățișați astăzi înaintea feței Domnului Dumnezeului vostru: căpeteniile semințiilor voastre, bătrânii voștri, judecătorii voștri, mai marii oștirii voastre și toți israeliții,

29,11 copiii voștri, femeile voastre și străinii tăi care se află în taberele tale, de la tăietorul de lemne până la cărătorul de apă.

29,12 Ca să închei legământ cu Domnul Dumnezeul tău și să ai parte de legământul făcut prin jurământ pe care Domnul Dumnezeul tău l-a încheiat astăzi cu tine,

29,13 ca să te faci astăzi poporul Lui și El să-ți fie Dumnezeu, precum ți-a grăit El și cum S-a jurat părinților tăi: lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.

29,14 Și nu numai cu voi singuri închei Eu acest legământ și fac acest jurământ,

29,15 ci atât cu cei ce stau astăzi aici cu noi înaintea feței Domnului Dumnezeului vostru, cât și cu acei care nu sunt astăzi aici cu noi.

29,16 Că știți cum am trăit noi în pământul Egiptului și cum am trecut prin mijlocul popoarelor pe la care ați venit,

29,17 și ați văzut urâciunile lor și idolii lor de lemn și de piatră, de argint și de aur, pe care îi au ele.

29,18 Să nu fie printre voi bărbat sau femeie, sau neam, sau semințe, a căror inimă să se abată acum de la Domnul Dumnezeul vostru, ca să meargă să slujească dumnezeilor acelor popoare; să nu fie printre voi rădăcină din care să răsară otravă și pelin,

29,19 nici astfel de om care, auzind cuvintele blestemului acestuia, s-ar lăuda în inima sa, zicând: „Eu voi fi fericit, cu toate că voi umbla după voința inimii mele”, și să piară astfel cel sătul cu cel flămând.

29,20 Pe unul ca acesta nu-l va ierta Domnul, ci îndată se va aprinde mânia Domnului și iuțimea Lui asupra unui astfel de om și va cădea asupra lui tot blestemul legământului acestuia, care este scris în cartea aceasta a legământului și va șterge Domnul numele lui de sub cer,

29,21 și-l va despărți Domnul spre pieire din toate semințiile lui Israel, după toate blestemele legământului, care sunt scrise în cartea aceasta a legii.

29,22 Rândul de oameni care va urma, copiii voștri care vor fi după voi, străinul care va veni din țară depărtată și toate popoarele, văzând pedepsirea pământului acestuia și bolile cu care îl pustiește Domnul,

29,23 văzând pucioasa și sarea și că tot pământul este zgură, încât nici nu se seamănă, nici nu rodește și nu răsare pe el nici un fir de iarbă, ca de pe urma Sodomei, Gomorei, Admei și Țeboimului, pe care le-a stricat Domnul în mânia Sa și în iuțimea Sa,

29,24 vor zice: Pentru ce a făcut Domnul așa cu țara aceasta? Cât de mare este aprinderea mâniei Lui!

29,25 Atunci vor răspunde: Pentru că au părăsit legământul Domnului Dumnezeului părinților lor, pe care Acesta l-a încheiat cu ei, când i-a scos din pământul Egiptului,

29,26 și s-au dus și s-au apucat să slujească altor dumnezei și s-au închinat acelor dumnezei pe care ei nu i-au cunoscut și pe care El nu i-a hotărât.

29,27 De aceea s-a aprins mânia Domnului asupra Zării acesteia și a adus El asupra ei toate blestemele legământului, scrise în această carte a legii,

29,28 și i-a lepădat Domnul din pământul lor cu mânie, cu iuțime și cu aprindere mare și i-a aruncat în alt pământ, cum vedem acum.

29,29 Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pe veci, ca să plinim toate cuvintele legii acesteia”.

30,1 „Când vor veni asupra ta toate cuvintele acestea, binecuvântarea și blestemul, pe care ți le-am spus eu și le vei primi în inima ta în toate popoarele printre care te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău,

30,2 și te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și cum ți-am poruncit eu astăzi, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, tu și fiii tăi, din toată inima ta și din tot sufletul tău,

30,3 atunci Domnul Dumnezeul tău va întoarce pe robii tăi și se va milostivi asupra ta și iar te va aduna din toate popoarele printre care te-a împrăștiat Domnul Dumnezeul tău.

30,4 Chiar de ai fi risipit de la o margine a cerului până la cealaltă margine a cerului, și de acolo te va aduna Domnul Dumnezeul tău și te va lua și de acolo,

30,5 și te va aduce Domnul Dumnezeul tău în pământul pe care l-au stăpânit părinții tăi și-l vei lua în stăpânire și te va face fericit și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.

30,6 Va tăia Domnul împrejur inima ta și inima urmașilor tăi, ca să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să trăiești.

30,7 Atunci Domnul Dumnezeul tău va întoarce toate blestemele acestea asupra vrăjmașilor tăi și a celor ce te-au urât și te-au prigonit;

30,8 Iar tu te vei întoarce și vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău și vei împlini toate poruncile Lui pe care ți le spun astăzi.

30,9 Domnul Dumnezeul tău îți va da cu prisosință spor la tot lucrul mâinilor tale, la rodul pântecelui tău, la rodul dobitoacelor tale, la rodul pământului tău, că se va bucura Domnul Dumnezeul tău din nou de tine, cum S-a bucurat de părinți tăi, și-ți va face bine,

30,10 de vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui, hotărârile Lui și legile Lui, și de te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău.

30,11 Căci porunca aceasta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine și nu este departe.

30,12 Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă și să ne-o dea s-o auzim și s-o facem?

30,13 și nu este ea nici peste mare, ca să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare, ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim și s-o împlinim?

30,14 Ci Cuvântul acesta este foarte aproape de tine; el este în gura ta și în inima ta, ca să-l faci.

30,15 Iată eu astăzi ți-am pus înainte viața și moartea, binele și răul,

30,16 poruncindu-ți astăzi să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui și să împlinești poruncile Lui, hotărârile Lui și legile Lui, ca să trăiești și să

te înmulțești și să te binecuvânteze Domnul Dumnezeul tău pe pământul pe care îl vei stăpâni.

30,17 Iar de se va întoarce inima ta și nu vei asculta, ci te vei lăsa ademenit și te vei închina la alți dumnezei și le vei sluji lor,

30,18 vă dau de știre astăzi că veți pieri și nu veți trăi mult în pământul pe care Domnul Dumnezeu ți-l dă și pentru a cărui stăpânire treci tu acum Iordanul.

30,19 Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul și pământul: viață și moarte Zi-am pus eu astăzi înainte, și binecuvântare și blestem. Alege viața ca să trăiești tu și urmașii tăi.

30,20 Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să asculți glasul Lui și să te lipești de El; căci în aceasta este viața ta și lungimea zilelor tale, ca să locuiești pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău cu jurământ l-a făgăduit părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov că îl va da lor".

31,1 Atunci s-a dus Moise și a grăit cuvintele acestea tuturor fiilor lui Israel

31,2 și le-a zis: „Eu acum sunt de o sută douăzeci de ani și nu mai pot intra și ieși și Domnul mi-a zis: Tu nu vei trece Iordanul acesta,

31,3 ci va merge înaintea ta însuși Domnul Dumnezeul tău și va stârpi El pe popoarele acestea de la fața ta și tu le vei stăpâni; și Iosua va merge înaintea ta, cum a zis Domnul.

31,4 Și va face Domnul cu ei cum a făcut și cu Sihon și cu Og, regii amoreilor, care erau dincoace de Iordan, și cum a făcut cu pământul acelora pe care i-a pierdut;

31,5 îi va da Domnul pe ei vouă și veți face cu ei după poruncile pe care vi le-am spus eu.

31,6 Fiți tari și curajoși, nu vă temeți, nu vă îngroziți, nici nu vă spăimântați de ei, că Domnul Dumnezeul tău va merge El însuși cu tine și nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi".

31,7 Apoi a chemat Moise pe Iosua și înaintea ochilor tuturor israeliților i-a zis: „Fii tare și curajos, că tu vei intra cu poporul acesta în pământul pe care Domnul S-a jurat părinților lui să i-l dea și tu i-l vei împărți în părți de moștenire.

31,8 Domnul însuși va merge înaintea ta; El însuși va fi cu tine și nu se va depărta de tine, nici te va părăsi; nu te teme, nici nu te spăimânta".

31,9 Apoi a scris Moise legea aceasta și a dat-o preoților, fiilor leviților, care purtau chivotul legii Domnului, și tuturor bătrânilor fiilor lui Israel.

31,10 Și le-a poruncit Moise acestora și le-a zis: „După trecerea a șapte ani, în anul iertării, la sărbătoarea corturilor,

31,11 când tot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea feței Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, să citești legea aceasta înaintea a tot Israelul și în auzul lui;

31,12 Să aduni poporul, bărbații, femeile, copiii și pe străinii tăi care se vor afla în cetățile tale, ca să audă și să învețe și ca să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru și ca să se silească să împlinească toate cuvintele legii acesteia.

31,13 Fiii lor care nu știu vor auzi și vor învăța a se teme de Domnul Dumnezeul vostru în toate zilele, cât veri trăi pe pământul în care treceți voi peste Iordan ca să-l stăpâniți".

31,14 După aceea a zis Domnul către Moise: „Iată s-a apropiat clipa în care să mori; cheamă pe Iosua și stați la ușa cortului adunării, că Eu îi voi da povețe!" și a venit

Moise cu Iosua și au stat la ușa cortului adunării.

31,15 Atunci S-a arătat Domnul în cort, în stâlp de nor, și stâlpul de nor a stat la ușa cortului adunării.

31,16 Și a zis Domnul către Moise: „Iată, tu te vei odihni cu părinții tăi, iar poporul acesta se va scula și se va desfrâna după dumnezeii străini ai pământului aceluia în care va intra, iar pe Mine Mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el;

31,17 Pentru aceasta se va aprinde mânia Mea asupra lui în ziua aceea și-i voi părăsi, îmi voi ascunde fața de la ei și vor fi omorâți și-i vor ajunge mulțime de necazuri și greutăți și atunci Israel va zice: Aceste necazuri nu m-au ajuns ele oare pentru că nu este Domnul Dumnezeul meu în mijlocul meu?

31,18 Dar Eu îmi voi ascunde fața Mea de la el în ziua aceea, pentru toate fărădelegile lui pe care le-a făcut el, întorcându-se la alți dumnezei.

31,19 Așadar, scrie-ți cuvintele cântării acesteia și învață pe fiii lui Israel și le-o pune în gura lor, pentru ca această cântare să-Mi fie mărturie printre fiii lui Israel.

31,20 Căci Eu îi voi duce în pământul cel bun, unde curge lapte și miere, după cum M-am jurat părinților lor, și vor mânca, se vor sătura, se vor îngrășa, se vor îndrepta spre alți dumnezei și vor sluji acelora, iar pe Mine Mă vor lepăda și vor călca legământul Meu, pe care l-am dat lor.

31,21 Dar când îi vor ajunge mulțime de nenorociri și de necazuri, atunci cântarea aceasta va fi mărturie împotriva lor, căci ea nu va pieri din gura lor și din gura urmașilor lor. Cunosc Eu cugetele lor pe care le au ei acum, înainte de a-i duce în pământul cel bun pentru care M-am jurat părinților lor”.

31,22 Și a scris Moise cântarea aceasta în ziua aceea și a spus-o fiilor lui Israel.

31,23 Iar Domnul a poruncit lui Iosua Navi și i-a zis: „Fii tare și curajos, căci tu vei duce pe fiii lui Israel în pământul pentru care M-am jurat lor, și Eu voi fi cu tine”.

31,24 Când a scris Moise în carte toate cuvintele legii acesteia până la sfârșit,

31,25 atunci Moise a poruncit leviților care purtau chivotul legii Domnului

31,26 și a zis: „Luați această carte a legii și o puneți de-a dreapta chivotului legii Domnului Dumnezeului vostru și va fi ea acolo mărturie împotriva ta.

31,27 Că eu cunosc îndărătnicia ta și cerbicia ta; dacă și acum, când trăiesc eu cu voi, sunteți îndărătnici înaintea Domnului, dar cu cât mai mult veți fi după moartea mea?

31,28 Chemați la mine pe toți bătrânii semințiilor voastre și pe judecătorii voștri și pe căpeteniile voastre și eu voi spune în auzul lor cuvintele acestea și voi chema martori împotriva lor cerul și pământul;

31,29 Căci știu eu că după moartea mea vă veți răzvrăti și vă veți abate de la calea pe care v-am arătat-o eu; în zilele cele de apoi vă vor ajunge necazuri, pentru că veți face rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeu, mâniindu-L cu lucrurile mâinilor voastre”.

31,30 Și a rostit Moise în auzul întregii obști a israeliților cuvintele cântării acesteia până la sfârșit:

32,1 „Ia aminte, cerule, și voi grăi! Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele!

32,2 Ca ploaia să curgă învățătura mea și graiurile mele să se coboare ca roua, ca bura pe verdeață și ca ploaia repede pe iarbă.

32,3 Căci numele Domnului voi preamări. Dați slavă Dumnezeului nostru!

32,4 El este tăria; desăvârșite sunt lucrurile Lui, căci toate căile Lui sunt drepte. Credincios este Dumnezeu și nu este întru El nedreptate; drept și adevărat este El,

32,5 iar ei s-au răzvrătit împotriva Lui; ei, după netrebniciile lor, nu sunt fiii Lui, ci neam îndărătnic și ticălos. Cu acestea răsplătiți voi Domnului?

32,6 Popor nechibzuit și fără de minte, au nu este El tatăl tău, Cel te-a zidit, te-a făcut și te-a întemeiat?

32,7 Adu-ți aminte de zilele cele de demult, cugetă la anii neamurilor trecute! Întreabă pe tatăl tău și-ți va da de știre, întreabă pe bătrâni, și-ți vor spune:

32,8 Când Cel Preaînalt a împărțit moștenire popoarelor, când a împărțit pe fiii lui Adam, atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu;

32,9 Iar partea Domnului este poporul lui Iacov, Israel e partea lui de moștenire.

32,10 Găsitu-l-a în pământ pustiu, în pustiu trist și cu urlete sălbatice, și l-a apărat, l-a îngrijit și l-a păzit, ca lumina ochiului Său.

32,11 Întocmai ca vulturul care îndeamnă la zbor puii săi și se rotește pe deasupra lor, întinzându-și aripile, a luat pe Israel și l-a dus pe penele sale.

32,12 Domnul l-a povățuit și n-a fost cu el dumnezeu străin.

32,13 Și l-a așezat pe înălțimile pământului și l-a hrănit cu roada țarinilor. I-a dat să scoată miere din piatră și cu untdelemn din stâncă vârtoasă l-a hrănit;

32,14 L-a hrănit cu unt de vacă și cu lapte de oi, cu grăsimea mieilor, a berbecilor de Vasan, a țapilor și cu grâu gras; a băut vin, sângele bobițelor de strugure.

32,15 A mâncat Iacov, s-a îngrășat Israel și s-a făcut îndărătnic; îngrășatu-s-a, îngroșatu-s-a și s-a umplut de grăsime; a părăsit pe Dumnezeu, Cel ce l-a făcut și a disprețuit cetatea mântuirii sale.

32,16 Întărâtat-au râvna Lui cu dumnezei străini și cu urâciunile lor L-au mâniat;

32,17 Adus-au jertfe demonilor, și nu lui Dumnezeu, unor dumnezei noi, pe care nu i-au știut, care au venit de la vecinii lor și pe care părinții lor nu i-au cunoscut.

32,18 Iar pe Apărătorul, Cel ce te-a născut, L-ai uitat și nu ți-ai adus aminte de Dumnezeu, Cel ce te-a zidit.

32,19 Văzut-a Domnul și S-a mâniat și în mânia Sa a trecut cu vederea pe fiii Săi și pe fiicele Sale,

32,20 și a zis: Îmi voi ascunde fața Mea de la ei și voi vedea cum va fi sfârșitul lor; căci neam ticălos sunt ei și copii în care nu este credincioșie.

32,21 Ei M-au întărâtat la gelozie prin cei ce nu sunt Dumnezeu și au aprins mânia Mea prin idolii lor; îi voi întărâta și Eu pe ei printr-un popor care nu e popor, le voi aprinde mânia printr-un neam fără pricepere.

32,22 Că foc s-a aprins din pricina mâniei Mele: va arde până în fundul locuinței morților, va mânca pământul și roadele lui și va pârjoli temeliile munților.

32,23 Voi strânge împotriva lor necazuri și voi cheltui asupra lor toate săgețile Mele;

32,24 Istoviți vor fi de foame și prăpădiți de lingoare și molimă rea; voi trimite asupra lor dinții fiarelor, veninul târâtoarelor din pulbere voi trimite.

32,25 De din afară îi va pierde sabia, iar prin case groaza, pierzând pe tânăr și pe tânără, pe copilul de țâță și pe bătrânul acoperit de căruntețe.

32,26 Am zis: Îi voi împrăștia și voi șterge pomenirea lor dintre oameni.

32,27 Dar am amânat aceasta, pentru răutatea vrăjmașilor, ca vrăjmașii lor să nu se

mândrească și să zică: Mâna noastră este puternică și toate acestea nu le-a făcut Domnul.

32,28 Că aceștia sunt oameni care și-au pierdut mintea și n-au nici o pricepere.

32,29 O, de ar judeca ei și de s-ar gândi la aceasta! De ar pricepe ce are să fie cu ei mai pe urmă:

32,30 Cum ar putea unul să pună pe fugă o mie, și doi, zece mii, dacă apărătorul lor nu i-ar vinde și Domnul nu i-ar părăsi!

32,31 Căci apărătorul lor nu este ca Apărătorul nostru și la aceasta chiar vrăjmașii noștri sunt martori.

32,32 Că via lor este din vița de vie a Sodomei și din șesurile Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviți și bobițele lor amare;

32,33 Vinul lor este venin de scorpion și otravă pierzătoare de aspidă.

32,34 Au nu sunt acestea ascunse la Mine? Și nu sunt ele pecetluite în cămările Mele?

32,35 A Mea este răzbunarea și răsplătirea când se va poticni piciorul lor; că aproape este ziua pieirii lor și curând vor veni cele gătite pentru ei.

32,36 Iar Domnul va judeca pe poporul Său și Se va milostivi asupra robilor Săi, când va vedea că a slăbit tăria lor și că nu se mai află nici robi, nici slobozi.

32,37 Atunci Domnul va zice: Unde sunt dumnezeii lor și tăria în care nădăjduiau ei?

32,38 Unde sunt cei ce au mâncat grăsimea jertfelor lor și au băut vinul turnărilor lor? Să se scoale, să vă ajute și să vă fie ocrotire.

32,39 Vedeți, vedeți, dar, că Eu sunt și nu este alt Dumnezeu afară de Mine: Eu omor și înviez, Eu rănesc și tămăduiesc și nimeni nu poate scăpa din mâna Mea!

32,40 Eu ridic la cer mâna Mea și Mă jur pe dreapta Mea și zic: Viu sunt Eu în veac!

32,41 Când voi ascuți sabia Mea cea lucitoare și va începe mâna Mea a judeca, Mă voi răzbuna pe vrăjmașii Mei și celor ce Mă urăsc le voi răsplăti.

32,42 Adăpa-voi săgețile Mele cu sânge și sabia Mea se va sătura de carnea și de sângele celor uciși și robiți și de capetele căpeteniilor vrăjmașului.

32,43 Veseliți-vă, ceruri, împreună cu El și vă închinați Lui toți îngerii lui Dumnezeu! Veseliți-vă, neamuri, împreună cu poporul Lui și să se întărească toți fiii lui Dumnezeu! Căci El va răzbuna sângele robilor Săi și va răsplăti cu răzbunare vrăjmașilor Săi și celor ce-L urăsc le va răsplăti și va curăți Domnul pământul poporului Său!”

32,44 În ziua aceea a scris Moise cântarea aceasta și a spus-o fiilor lui Israel. Atunci a venit Moise la popor și a rostit toate cuvintele cântării acesteia în auzul poporului, el și Iosua, fiul lui Navi.

32,45 Iar după ce a rostit Moise toate cuvintele acestea înaintea a tot Israelul, le-a zis:

32,46 „Puneți la inima voastră toate cuvintele pe care vi le-am spus eu astăzi și să le lăsați moștenire copiilor voștri, ca să se silească și ei a împlini toate poruncile legii acesteia;

32,47 Căci acestea nu sunt în deșert date vouă, ci acestea sunt viața voastră și prin acestea veți trăi multă vreme în pământul acela în care treceți acum peste Iordan, ca să-l stăpâniți”.

32,48 Tot în ziua aceea a grăit Domnul cu Moise și a zis:

32,49 „Suie-te în muntele acesta al Abarimului, în muntele Nebo, care este în pământul Moabului, în fața Ierihonului, și privește asupra Canaanului, pe care-l dau în stăpânirea fiilor lui Israel,

32,50 și mori pe munte și te adaugă la poporul tău, cum a murit și Aaron, fratele tău, pe muntele Hor și s-a adăugat la poporul său,

32,51 pentru că ați greșit înaintea Mea în mijlocul fiilor lui Israel, la apele Meribei, la Cadeș, în pustiul Sin, și pentru că n-ați arătat sfințenia Mea între fiii lui Israel.

32,52 Numai de departe vei vedea pământul pe care Eu îl dau fiilor lui Israel, dar de intrat nu vei intra în pământul acela”.

33,1 Iată acum și binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, a binecuvântat pe fiii lui Israel înainte de moartea sa.

33,2 Și a zis el: „Venit-a Domnul din Sinai și ni S-a descoperit întru slava Sa în Seir; strălucit-a din Munții Paranului și a ieșit cu mulțime mare de sfinți, având la dreapta focul legii.

33,3 Cu adevărat El a iubit pe poporul Său. Toți sfinții Lui sunt sub mâna Lui și au căzut la picioarele Lui ca să asculte cuvintele Lui.

33,4 Moise ne-a dat o lege, moștenire a obștii lui Iacov;

33,5 El a fost regele lui Israel, când se adunau căpeteniile popoarelor împreună cu semințiile lui Israel.

33,6 Să trăiască Ruben și să nu moară, și Simeon să nu fie puțin la număr!

33,7 Iar pentru Iuda a zis acestea: „Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda și adu-l la poporul său; cu mâinile sale să se apere și Tu să-i fii ajutor împotriva vrăjmașilor lui”.

33,8 Pentru Levi a zis: „Urimul Tău, Doamne, și Tumimul Tău să fie pentru bărbatul Tău cel sfânt, pe care Tu l-ai încercat la Massa și cu care Tu Te-ai certat la apele Meribei;

33,9 Care a zis de tatăl său și de mama sa: „Nu i-am văzut”, și pe frații săi nu i-a cunoscut și de fiii săi nu știe nimic; căci ei au ținut cuvintele Tale și legământul Tău l-au păzit;

33,10 învață pe Iacov legile Tale și pe Israel poruncile Tale; pune tămâie înaintea feței Tale și arderi de tot pe jertfelnicul Tău.

33,11 Binecuvântează, Doamne, puterea lui și lucrul mâinilor lui fie-ți plăcut; lovește coapsele celar ce se ridică împotriva lui și celor ce-l urăsc, ca să nu se poată împotrivi”.

33,12 Pentru Veniamin a zis: „Iubitul Domnului va sta lângă El fără primejdie și Dumnezeu îl va ocroti în toată vremea și el va odihni pe umerii Lui”.

33,13 Pentru Iosif a zis: „Să binecuvânteze Domnul pământul lui cu darurile cele alese ale cerului, cu roua și cu darurile adâncului celui dedesubt;

33,14 Cu roade alese din cele pe care le face să crească soarele și cu cele mai bune roade care odrăslesc în fiecare lună;

33,15 Cu cele mai alese din câte dau munții cei vechi și cu darurile alese ale dealurilor celor veșnice;

33,16 Și cu darurile cele alese ale pământului și ale celor ce-l umplu.
Binecuvântarea Celui ce S-a arătat în rug să vină pe capul lui Iosif, pe creștetul celui dintâi dintre frații lui!

33,17 Frumusețea lui să fie ca a taurului întâi născut și coarnele lui să fie ca și

coarnele bivolului; cu acelea va împunge popoarele toate până la marginile pământului; acestea sunt mulțimile mari ale lui Efraim, acestea sunt miile lui Manase”.

33,18 Pentru Zabulon a zis: „Veselește-te, Zabulon, în căile tale și tu, Isahare, în corturile tale!

33,19 Chema-vor aceștia poporul pe munte și acolo vor junghia jertfele cele legiuite, căci se hrănesc cu bogăția mării și cu comorile cele ascunse în nisip”.

33,20 Pentru Gad a zis: „Binecuvântat să fie cel ce a sporit pe Gad, care odihnește ca un pui de leu și sfărâmă și braț și cap.

33,21 Alesu-și-a el pârga cea bună a țării; acolo fost-a păstrată o moșie de căpetenie; venit-a în fruntea poporului și a împlinit dreptatea Domnului și judecățile lui Israel”.

33,22 Pentru Dan a zis: „Dan este pui de leu, care se aruncă din Vasan”.

33,23 Pentru Neftali a zis: „Neftali, tu cel sătul de bunăvoință și plin de binecuvântarea Domnului, ia marea și partea cea de miazăzi în stăpânire”.

33,24 Pentru Așer a zis: „Binecuvântat să fie Așer între fii, iubit să fie de frații lui și să-și afunde în untdelemn piciorul lui.

33,25 De fier și de aramă să fie zăvoarele și liniștea ta să țină cât zilele vieții tale.

33,26 Nimeni, o Israele, nu este ca Dumnezeu, Care să meargă pe ceruri întru ajutorul tău și pe nori întru slava Sa.

33,27 Dumnezeu este liman din vremi străvechi; căci cu brațul Lui cel veșnic El te sprijină și din fața ta gonind vrăjmașii, zice: „Stârpește-i!”

33,28 Israel locuiește neprimejduit. Ochiul lui Iacov privește îmbelșugat de pâine și de vin, și cerurile lui picură rouă.

33,29 Ferice de tine, Israele! Cine este asemenea ție, popor izbăvit de Domnul, scutul și ajutorul tău, sabia și slava ta. Vrăjmașii tăi se vor da înapoi înaintea ta și tu vei călca peste grumajii lor!”

34,1 Atunci s-a suit Moise din șesurile Moabului în Muntele Nebo, pe vârful Fazga, care este în fața Ierihonului, și i-a arătat Domnul tot pământul Galaad până la Dan,

34,2 tot pământul lui Neftali, tot pământul lui Efraim și Manase și tot pământul lui Iuda până la marea cea de la asfințit,

34,3 partea de la miazăzi a țării, șesul Ierihonului, cetatea Palmierilor, până la Țoar.

34,4 Și i-a zis Domnul: „Iată pământul pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: Seminției tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi; dar în el nu vei intra!

34,5 Și a murit Moise, robul lui Dumnezeu, acolo, în pământul Moabului, după Cuvântul Domnului;

34,6 Și a fost îngropat în vale, în pământul Moabului, în fața Bet-Peorului, dar nimeni nu știe mormântul lui nici până în ziua de astăzi.

34,7 Și era Moise de o sută douăzeci de ani, când a murit; dar vederea lui nu slăbise și tăria lui nu se împuținase.

34,8 Și au plâns fiii lui Israel pe Moise, în șesurile Moabului, la Iordan, aproape de Ierihon, treizeci de zile, până s-au împlinit zilele de jelit și de plâns după Moise.

34,9 Iar Iosua, fiul lui Navi, s-a umplut de duhul înțelepciunii, pentru că își pusese Moise mâinile asupra lui, și i s-au supus fiii lui Israel și au făcut așa după cum le poruncise Domnul prin Moise.

34,10 De atunci nu s-a mai ridicat în Israel prooroc asemenea lui Moise pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut față către față, nici să săvârșească toate semnele și minunile cu care Domnul l-a trimis în pământul Egiptului asupra lui Faraon și asupra tuturor dregătorilor lui și asupra a tot pământul lui; nici să facă cu mână tare și cu mari înfricoșări ceea ce a făcut Moise înaintea ochilor a tot Israelul.

Iosua 1,1 După moartea lui Moise, robul Domnului, a grăit Domnul cu Iosua, fiul lui Navi, slujitorul lui Moise, și a zis:

1,2 „Moise, robul Meu, a murit. Scoală dar și treci Iordanul tu și tot poporul acesta, în țara pe care o voi da fiilor lui Israel.

1,3 Tot locul pe care vor călca tălpile picioarelor voastre, îl voi da vouă, cum am spus lui Moise:

1,4 De la pustie și de la Libanul acesta până la râul cel mare, până la râul Eufratului și până la marea cea mare spre asfințitul soarelui vor fi hotarele voastre.

1,5 Nimeni nu se va putea împotrivi ție, în toate zilele vieții tale. Precum am fost cu Moise, așa voi fi și cu tine; nu Mă voi depărta de tine și nu te voi părăsi.

1,6 Fii tare și curajos, că tu vei împărți poporului acestuia, prin sorți, țara pe care M-am jurat părinților lor să le-o dau.

1,7 Fii dar tare și foarte curajos, ca să păzești și să împlinești toată legea pe care ți-a încredințat-o Moise, robul Meu; să nu te abați de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să pricepi toate câte ai de făcut.

1,8 Să nu se pogoare cartea legii acesteia de pe buzele tale, ci călăuzește-te de ea ziua și noaptea, ca să plinești întocmai tot ce este scris în ea; atunci vei fi cu izbândă în căile tale și vei păși cu spor.

1,9 Iată îți poruncesc: Fii tare și curajos, să nu te temi, nici să te spăimântezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindenea, oriunde vei merge”.

1,10 Atunci a poruncit Iosua căpeteniilor poporului și a zis:

1,11 „Treceți prin tabără și porunciți poporului și-i ziceți: Pregătiți-vă merinde de drum, că după trei zile veți trece peste Iordanul acesta, ca să mergeți și să luați în stăpânire pământul pe care Domnul Dumnezeul părinților voștri are să vi-l dea”.

1,12 Iar seminției lui Ruben și seminției lui Gad și la jumătate din semința lui Manase, Iosua le-a zis:

1,13 „Aduceți-vă aminte ce v-a poruncit Moise, sluga Domnului, când v-a zis: Domnul Dumnezeul vostru v-a liniștit și v-a dat pământul acesta.

1,14 Femeile voastre, copiii voștri și vitele voastre să rămână în pământul pe care vi l-a dat Moise dincoace de Iordan, iar voi toți câți puteți lupta, înarmându-vă, duceți-vă înaintea fraților voștri și le ajutați,

1,15 până ce Domnul Dumnezeul vostru va liniști și pe frații voștri, cum va liniștit și pe voi, și până ce vor primi și ei de moștenire pământul pe care Domnul Dumnezeul vostru îl dă lor. Atunci vă veți întoarce în moștenirea voastră și veți stăpâni pământul pe care Moise, sluga Domnului, vi l-a dat dincolo de Iordan, spre răsăritul soarelui”.

1,16 Iar ei au răspuns lui Iosua și au zis: „Toate, oricâte ne vei porunci, vom face și oriunde ne vei trimite, vom merge.

1,17 Cum am ascultat pe Moise, așa te vom asculta și pe tine, numai să fie Domnul Dumnezeul tău cu tine cum a fost cu Moise.

1,18 Tot cel ce se va împotrivi poruncilor tale și nu va asculta cuvintele tale, în toate

câte vei porunci, să moară. Dar fii tare și curajos!”

2,1 Atunci Iosua, fiul lui Navi, a trimis în taină din Sitim doi tineri să iscodească țara și a zis: „Duceți-vă și cercetați țara și mai ales Ierihonul!” și s-au dus cei doi tineri și ajungând la Ierihon, au intrat în casa unei desfrânate, al cărei nume era Rahab, și au rămas să se odihnească acolo.

2,2 Și s-a dat de știre regelui Ierihonului: „Iată, niște oameni din fiii lui Israel au venit aici în noaptea aceasta, ca să iscodească țara!”

2,3 Iar regele Ierihonului a trimis la Rahab să i se spună: „Scoate pe oamenii care au intrat în casa ta, în noaptea aceasta, că au venit să iscodească țara”.

2,4 Femeia însă, luând pe cei doi oameni, i-a ascuns și a zis: „Adevărat, au venit la mine niște oameni,

2,5 dar în amurg, când se închideau porțile, bărbații au plecat și nu știu unde s-au dus. Alergați după ei și-i veți ajunge”.

2,6 Apoi ea a suit pe cei doi oameni pe acoperiș și i-a ascuns în niște fuioare de in ce se aflau pe acoperișul casei ei.

2,7 Iar trimișii regelui au alergat după ei pe drumul cel către Iordan, până la vad, și porțile s-au închis îndată ce au ieșit cei ce urmăreau pe iscoade.

2,8 Înainte însă de a adormi iscoadele femeia s-a suit la dânșii pe acoperiș,

2,9 și le-a zis: „Știu că Domnul v-a dat vouă pământul acesta, căci frica voastră a căzut asupra noastră și toți locuitorii pământului acestuia au frică de voi,

2,10 pentru că am auzit noi cum a secat Domnul Dumnezeu înaintea voastră Marea Roșie, când ați ieșit din Egipt, și câte ați făcut voi cu cei doi regi ai amoreilor peste Iordan, cu Sihon și cu Og, pe care i-ați pierdut.

2,11 Când am auzit noi de acestea, ne-a slăbit inima și în nici unul din noi n-a mai rămas bărbăție în fața voastră, căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu în cer sus și pe pământ jos.

2,12 Acum dar jurați-mi pe Domnul Dumnezeul vostru că, precum am făcut eu milă cu voi, veți face și voi milă cu casa tatălui meu și dați-mi semn de nădejde,

2,13 că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele, toată casa mea și veți izbăvi sufletul meu de la moarte”.

2,14 Iar oamenii aceia au zis către dânsa: „Sufletul nostru îl vom pune pentru voi”. Și ea a zis: „Când Domnul vă va da cetatea aceasta, să faceți cu mine milă și dreptate”.

2,15 Apoi le-a dat drumul cu o frânghie pe fereastră, căci casa ei era în zidul cetății și ea locuia chiar deasupra zidului.

2,16 Și le-a zis: „Duceți-vă în munte, ca să nu vă întâlniți cu cei ce vă urmăresc și stați acolo ascunși trei zile, până se vor întoarce cei ce vă urmăresc și apoi vă veți duce în drumul vostru”.

2,17 Iar oamenii aceia au zis către dânsa: „De nu vei face cum îți vom zice, vom fi slobozi de acest jurământ al tău:

2,18 Iată, când vom intra noi în cetate pe partea aceasta, tu să pui semn această funie roșie la fereastra pe care ne-ai slobozit, iar pe tatăl tău, pe mama ta, pe frații tăi și pe toți cei din familia tatălui tău să-i aduni în casa ta.

2,19 Și de va ieși cineva afară pe ușa casei tale, sângele aceluia să fie asupra capului lui, și noi vom fi slobozi de acest jurământ al tău; iar cine va fi cu tine în casa ta, sângele aceluia să fie asupra capului nostru, de se va atinge de el mâna cuiva.

2,20 Dacă însă ne va năpăstui cineva și va descoperi fapta noastră, atunci vom fi slobozi de acest jurământ al tău”.

2,21 Și ea le-a zis: „Să fie cum ai grăit!” Apoi le-a dat drumul și s-au dus, iar ea a legat la fereastră funia cea roșie.

2,22 Ducându-se oamenii aceia și ajungând în munte, au așteptat acolo trei zile, până ce s-au întors cei ce-i urmăreau, care-i căutaseră pe toate drumurile și nu-i găsiră.

2,23 Întorcându-se apoi, cei doi tineri s-au coborât din munte, au trecut Iordanul și au venit la Iosua, fiul lui Navi, și i-au povestit tot ce se întâmplase cu ei,

2,24 și au zis către Iosua: „Domnul Dumnezeul nostru a dat tot pământul acesta în mâinile noastre și toți cei ce locuiesc în țara aceea tremură de frica noastră”.

3,1 Sculându-se apoi Iosua a doua zi dis-de-dimineață, a pornit de la Sitim și a venit până la Iordan, el și toți fiii lui Israel, și au poposit acolo înainte de a-l trece.

3,2 Iar după trei zile au trecut vestitori prin tabără,

3,3 și au poruncit poporului, zicând: „Când veți vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru și preoții voștri și pe leviții cei ce-l duc, atunci să porniți și voi de la locul vostru și să mergeți după el.

3,4 Iar depărtarea între voi și el să fie ca de două mii de coți; să nu vă apropiați prea mult de el, ca să puteți vedea bine calea pe care aveți să mergeți; căci înainte n-ați mai umblat pe calea aceasta niciodată”.

3,5 Și a mai zis Iosua către popor: „Sfințiți-vă pentru dimineață, căci mâine are să facă Domnul minuni între voi”.

3,6 Iar preoților le-a zis Iosua: „Ridicați chivotul legământului Domnului și mergeți înaintea poporului!” Și au luat preoții chivotul legământului Domnului și au purces înaintea poporului.

3,7 Atunci a zis Domnul către Iosua: „În ziua aceasta voi începe a te preamări înaintea ochilor tuturor fiilor lui Israel, ca să cunoască ei că, precum am fost cu Moise, așa am să fiu și cu tine.

3,8 Tu însă să poruncești preoților care poartă chivotul legământului și să zici: „Îndată ce veți intra în mijlocul apelor Iordanului, să vă opriți în Iordan!”

3,9 Iar Iosua a zis către fiii lui Israel: „Veniți încoace și ascultați cuvintele Domnului Dumnezeului vostru.

3,10 Din aceasta veți cunoaște că în mijlocul vostru este Dumnezeul cel viu Care va alunga de la voi pe canaanei, pe hetei, pe hevei, pe ferezei, pe gherghesei, pe amorei și pe iebusei.

3,11 Iată chivotul legământului Domnului a tot pământul va trece înaintea voastră peste Iordan.

3,12 Să vă alegeți doisprezece oameni dintre fiii lui Israel, câte un om din fiecare seminție;

3,13 Și îndată ce tălpile picioarelor preoților care duc Chivotul Domnului, Stăpânul a tot pământul, vor călca în apa Iordanului, apele Iordanului se vor despărți: cele de la vale se vor scurge, iar cele care vin din sus se vor opri ca un perete”.

3,14 Deci poporul a pornit de la corturile sale, ca să treacă Iordanul, iar preoții care duceau chivotul legământului Domnului mergeau înaintea poporului.

3,15 Îndată ce preoții cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan și picioarele preoților, care duceau chivotul, s-au afundat în apa Iordanului,

3,16 apa care curgea din sus s-a oprit și s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare, până la cetatea Adam, care e lângă Țartan, iar cea care curgea spre marea cea din Arabah, spre Marea Sărată, s-a scurs și a secat, iar poporul a trecut în fața Ierihonului. Atunci Iordanul umplea matca sa și ieșea din toate malurile sale, ca în timpul secerișului grâului.

3,17 Preoții care duceau chivotul legământului Domnului stăteau ca pe uscat în mijlocul Iordanului, cu picioarele neudate; iar fiii lui Israel au mers ca pe uscat, până ce tot poporul a trecut prin Iordan.

4,1 După ce a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul; a grăit Domnul către Iosua și a zis:

4,2 Ia din popor doisprezece bărbați, câte un om din fiecare seminție,

4,3 și le poruncește: „Luați din mijlocul Iordanului douăsprezece pietre, duceți-le cu voi și le puneți în tabăra voastră, unde aveți să tăbărâți la noapte”.

4,4 Și a chemat Iosua doisprezece bărbați pe care și-i alesese dintre fiii lui Israel, câte un om din fiecare seminție,

4,5 și le-a zis: „Mergeți înaintea chivotului Domnului Dumnezeului vostru, în mijlocul Iordanului, și luați de acolo și ridicați pe umerii voștri fiecare câte o piatră, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel,

4,6 ca să vă fie acestea puse pentru totdeauna ca semn în mijlocul vostru și când vă vor întreba mâine copiii voștri și vor zice: Ce înseamnă aici pietrele acestea?

4,7 Atunci veți spune fiilor voștri: Apele Iordanului s-au despărțit înaintea chivotului legământului Domnului a tot pământul, când acesta l-a trecut. Și așa pietrele acestea vor fi pentru fiii lui Israel amintire pentru vecie”.

4,8 Și au făcut fiii lui Israel așa cum le-a poruncit Iosua: după ce au isprăvit fiii lui Israel de trecut Iordanul, au luat douăsprezece pietre din Iordan, precum Domnul poruncise lui Iosua, după numărul semințiilor fiilor lui Israel și le-au dus cu ei în tabără și le-au pus acolo.

4,9 Iosua însă a pus alte douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, pe locul unde au stat picioarele preoților care duceau chivotul legământului Domnului, și sunt acolo până în ziua de astăzi.

4,10 Preoții care duceau chivotul Domnului au stat în mijlocul Iordanului până ce a isprăvit Iosua toate câte îi poruncise Domnul să spună poporului, cum poruncise Moise lui Iosua. Și poporul a grăbit să treacă Iordanul.

4,11 Iar după ce a trecut tot poporul, a trecut și chivotul Domnului și preoții au mers iarăși în fruntea poporului.

4,12 Atunci au trecut și fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din semința lui Manase, gata de război, înaintea fiilor lui Israel, cum le poruncise Moise.

4,13 Ca la patruzeci de mii de oameni înarmați pentru război au trecut înaintea Domnului, ca să lupte împotriva cetății Ierihonului.

4,14 În ziua aceea a preamărit Domnul pe Iosua înaintea a tot neamul lui Israel și s-au temut de dânsul cât a trăit, cum se temuseră și de Moise.

4,15 Apoi a grăit Domnul cu Iosua și a zis:

4,16 „Poruncește preoților care duc chivotul mărturiei Domnului, să iasă din Iordan”.

4,17 Și a poruncit Iosua preoților și a zis: „Ieșiți din Iordan!”

4,18 Și cum au ieșit din Iordan preoții, cei ce duceau chivotul legământului Domnului, și și-au pus picioarele pe uscat, apa Iordanului a pornit pe albia sa și a

curs ca mai înainte, până peste maluri.

4,19 Poporul a ieșit din Iordan în ziua a zecea a lunii întâi și au tăbărât fiii lui Israel la Ghilgal, în partea de răsărit a Ierihonului.

4,20 Iar cele douăsprezece pietre pe care le luaseră ei din Iordan, le-a așezat Iosua în Ghilgal.

4,21 Și a zis fiilor lui Israel: „Când vă vor întreba fiii voștri mâine și vor zice: Ce înseamnă aceste pietre?

4,22 Să spuneți fiilor voștri: Israel a trecut prin Iordanul acesta, ca pe uscat,

4,23 căci Domnul Dumnezeul vostru a secat apele Iordanului înaintea lor, până ce le-au trecut, cum făcuse Domnul Dumnezeul vostru și cu Marea Roșie, pe care a secat-o Domnul Dumnezeul nostru înaintea noastră până ce am trecut-o,

4,24 ca să cunoască toate neamurile pământului că puterea Domnului este mare și ca voi să vă temeți de Domnul Dumnezeul vostru, în toată vremea”.

5,1 Când au auzit regii amoreilor, care locuiau peste Iordan și regii canaaneilor, care locuiau pe lângă mare, că Domnul Dumnezeu a secat râul Iordanului înaintea fiilor lui Israel până ce l-au trecut, a slăbit inima lor, s-au înspăimântat și nu mai aveau curaj împotriva fiilor lui Israel.

5,2 În vremea aceea a zis Domnul către Iosua: „Fă-ți cuțite tăioase de cremene și taie împrejur pe fiii lui Israel a doua oară”.

5,3 Și și-a făcut Iosua cuțite ascuțite de cremene și a tăiat împrejur pe fiii lui Israel, la locul ce se numește Dealul Aralot.

5,4 Iată pricina pentru care Iosua a tăiat împrejur pe fiii lui Israel: Tot poporul de parte bărbătească care ieșise din Egipt, toți cei buni de război, muriseră pe cale, în pustiu, după ieșirea din Egipt;

5,5 Căci tot poporul care ieșise din Egipt era tăiat împrejur; iar poporul născut pe cale, în pustiu, după ieșirea din Egipt, nu era tăiat împrejur.

5,6 Căci fiii lui Israel umblaseră prin pustiu patruzeci și doi de ani, până ce a murit tot poporul bun de război, care ieșise din Egipt și care nu ascultase de glasul Domnului. Acestora Domnul se jurase să nu le dea voie să vadă țara pe care El făgăduise cu jurământ să o dea părinților lor, țara în care curge lapte și miere.

5,7 În locul acestora se ridicaseră fiii lor, pe care i-a tăiat împrejur Iosua, căci nu erau tăiați împrejur, pentru că se născuseră pe cale.

5,8 După ce poporul s-a tăiat împrejur, a rămas liniștit în tabără, până s-a însănătoșit.

5,9 Apoi a zis Domnul către Iosua, fiul lui Navi: „În ziua de astăzi am ridicat de pe voi ocara Egiptului”, și de aceea se și numește locul acela Ghilgal, până în ziua aceasta.

5,10 Fiii lui Israel au stat cu tabăra la Ghilgal și au făcut acolo, în șesul Ierihonului, Paștile în ziua a paisprezecea a lunii, seara.

5,11 Iar a doua zi de Paști au mâncat din roadele pământului acestuia azime și pâine nouă.

5,12 În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea și de a doua zi, după ce au mâncat din roadele pământului, fiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele Țării Canaanului.

5,13 Aflându-se însă Iosua aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi și iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Și apropiindu-se Iosua de

dânsul, i-a zis: „De-ai noștri ești sau ești dintre dușmanii noștri?”

5,14 Iar acela a răspuns: „Eu sunt căpetenia oștirii Domnului și am venit acum!” Atunci Iosua a căzut cu fața la pământ, s-a închinat și a zis către acela: „Stăpâne, ce poruncești slugii tale?”

5,15 Zis-a către Iosua căpetenia oștirii Domnului: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!” și a făcut Iosua așa.

6,1 Ierihonul însă era încuiat și întărit de frica fiilor lui Israel; nimeni nu intra în el și nimeni nu ieșea.

6,2 Atunci a zis Domnul către Iosua: „Iată, Eu voi da în mâinile tale Ierihonul, pe regii lui și pe puternicii lui.

6,3 Duceți-vă împrejurul cetății toți cei buni de război și înconjurați cetatea câteodată pe zi. Aceasta să o faceți șase zile.

6,4 Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe din corn de berbec, iar în ziua a șaptea să ocoliți cetatea de șapte ori și preoții să trâmbițeze din trâmbițe.

6,5 Când vor suna din trâmbița de corn de berbec și când veți auzi sunetul de trâmbiță, atunci tot poporul să strige cu glas tare deodată, și când vor striga ei zidurile cetății se vor prăbuși. Atunci tot poporul să năvălească în cetate, plecând fiecare din partea unde se află”.

6,6 Și a chemat Iosua, fiul lui Navi, pe preoți și le-a zis: „Luați chivotul legământului și șapte preoți să poarte șapte trâmbițe din corn de berbec înaintea chivotului Domnului”.

6,7 Și le-a mai zis acestora să spună poporului: „Mergeți și ocoliți cetatea, iar cei înarmați să meargă înaintea chivotului Domnului!”.

6,8 Îndată ce Iosua a spus acestea poporului, cei șapte preoți, care purtau cele șapte trâmbițe sfinte înaintea Domnului, au pornit și au început a suna tare din trâmbițe și chivotul legământului Domnului mergea în urma lor.

6,9 Cei înarmați mergeau înaintea preoților care sunau din trâmbițe, iar cei din urmă veneau după chivotul Domnului, trâmbițând în mers din trâmbițe.

6,10 Poporului însă Iosua i-a poruncit și a zis: „Să nu strigați! Nimeni să nu audă glasul vostru și nici o vorbă să nu iasă din gura voastră până în ziua când vă voi zice eu să strigați; atunci să strigați”.

6,11 Și așa chivotul Domnului a plecat împrejurul cetății și a înconjurat-o o dată; apoi a venit în tabără și a rămas în tabără.

6,12 A doua zi Iosua s-a sculat dis-de-dimineață și preoții au ridicat chivotul Domnului;

6,13 Și cei șapte preoți, care purtau cele șapte trâmbițe, mergeau înaintea chivotului Domnului și trâmbițau din trâmbițe; cei înarmați mergeau înaintea lor, iar celălalt popor venea în urma chivotului Domnului și preoții trâmbițau din trâmbițe.

6,14 Astfel și a doua zi au înconjurat cetatea o dată și s-au întors în tabără. Și au făcut așa șase zile.

6,15 În ziua a șaptea s-au sculat de dimineață, în revărsatul zorilor și au mers tot așa împrejurul cetății de șapte ori; numai în această zi au înconjurat cetatea de șapte ori.

6,16 Iar când au sunat preoții a șaptea oară din trâmbițe, Iosua a zis către fiii lui Israel: „Strigați, că v-a dat Domnul cetatea!

6,17 Cetatea va fi sub blestem și tot ce este în ea e al Domnului puterilor; numai

Rahab desfrânata să rămână vie, ea și tot cel ce va fi în casa ei, pentru că ea a ascuns iscoadele pe care le-am trimis noi.

6,18 Voi însă să vă păziți foarte de tot ce este dat blestemului, ca să nu cădeți și voi sub blestem, dacă ați lua ceva din cele date spre nimicire și pentru ca asupra taberei lui Israel să nu vină blestemul și să-i aducă pieire.

6,19 Tot aurul și argintul și vasele de aramă și de fier să fie sfințenie a Domnului și să intre în vistieria Domnului”.

6,20 Atunci au trâmbițat preoții din trâmbițe. Și cum a auzit poporul glasul de trâmbiță, a strigat tot poporul împreună cu glas tare și puternic și s-au prăbușit toate zidurile împrejurul cetății până în temelie și a intrat tot poporul în cetate, fiecare din partea unde era, și au luat cetatea.

6,21 Și au dat junghierii tot ce era în cetate: bărbați și femei și tineri și bătrâni și boi și oi și asini, tot au trecut prin ascuțișul sabiei.

6,22 Iar celor doi tineri care iscodiseră țara Iosua le-a zis: „Duceți-vă în casa desfrânatei aceleia, scoateți-o de acolo pe ea și pe toți cei ce vor fi cu dânsa, întrucât v-ați jurat ei”.

6,23 Și s-au dus tinerii care iscodiseră cetatea, la casa desfrânatei și au scos pe Rahab desfrânata, pe tatăl ei, pe mama ei, pe frații ei și pe toate rudele ei, i-au scos și i-au pus afară din tabăra israeliților,

6,24 iar cetatea și tot ce era în ea au ars cu foc; numai aurul și argintul și vasele de aramă și de fier le-au dat ca să le ducă Domnului în vistieria casei Domnului.

6,25 Pe Rahab desfrânata însă, casa tatălui ei și pe toți care erau la dânsa, Iosua i-a lăsat cu viață și trăiește ea în mijlocul lui Israel până în ziua de astăzi, pentru că a ascuns iscoadele, care fuseseră trimise de Iosua să iscodească Ierihonul.

6,26 În ziua aceea s-a jurat Iosua și a zis: „Blestemat să fie înaintea Domnului tot cel ce se va scula și va zidi cetatea aceasta a Ierihonului: pe fiul său cel întâi-născut să pună temeliile ei, iar porțile ei să le așeze pe fiul său cel mai mic”. Și așa a și făcut Ozan din Betel. Acesta pe Abiron, întâiul său născut, a pus temeliile ei, și pe fiul său cel mai mic a așezat porțile ei.

6,27 Domnul însă era cu Iosua și faima lui s-a răspândit în toată țara.

7,1 Iar fiii lui Israel au făcut păcat mare: au luat din cele date nimicirii; căci Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din tribul lui Iuda, a luat din cele date spre nimicire și s-a aprins mânia Domnului asupra fiilor lui Israel.

7,2 Din Ierihon, Iosua a trimis oameni asupra cetății Ai, care e aproape de Bet-Aven, la răsărit de Betel, și le-a zis: „Duceți-vă de iscodiți țara!” și s-au dus oamenii aceștia și au iscodit cetatea Ai.

7,3 Apoi întorcându-se la Iosua, i-au spus: „Să nu meargă tot poporul, ci să meargă numai două sau trei mii de oameni și să lovească cetatea Ai. Nu obosi până acolo tot poporul, pentru că acolo sunt puțini dușmani”.

7,4 Și s-au dus acolo ca la trei mii de oameni, dar aceștia au luat-o la fugă în fața celor din Ai.

7,5 Și locuitorii din Ai au ucis din ei vreo treizeci și șase de oameni și i-au fugărit de la poartă până la Șebarim, iar pe coasta dealului i-a bătut; din care pricină inima poporului a slăbit și și-au pierdut tot curajul.

7,6 Atunci Iosua și-a sfâșiat veșmintele sale, a căzut cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului și a stat așa până seara și el și bătrânii lui Israel și și-au presărat pulbere pe capetele lor.

7,7 Atunci a zis Iosua: „O, Doamne Dumnezeule, de ce a trecut robul Tău poporul acesta peste Iordan? Oare, ca să-l dai în mâinile amoreilor și să ne pierzi? Mai bine rămâneam să locuim de cealaltă parte de Iordan!

7,8 Ce să zic eu acum, când Israel a fugit înapoi dinaintea vrăjmașilor săi?

7,9 Auzind canaaneii și toți locuitorii țării, ne vor împresura și ne vor pierde de pe pământ. Și ce vei face Tu pentru numele Tău cel mare?”

7,10 Iar Domnul a zis către Iosua: „Scoală, pentru ce ai căzut cu fața la pământ?

7,11 A păcătuit poporul și a călcat legământul Meu pe care l-am încheiat cu el; au furat din lucrurile date spre nimicire, au mințit și le-au pus printre lucrurile lor.

7,12 De aceea fiii lui Israel n-au putut sta împotriva vrăjmașilor lor și au fugit înapoi, căci au căzut sub blestem și nu voi mai fi cu voi de nu veți ridica blestemul dintre voi.

7,13 Scoală dar și sfințește poporul și zi: Sfințiți-vă pentru mâine; căci așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Blestemul e în mijlocul tău, Israel. De aceea tu nu poți să stai împotriva vrăjmașilor tăi până nu vei îndepărta din mijlocul tău blestemul.

7,14 Mâine să vă apropiați toți, pe seminții; iar seminția pe care o va arăta Domnul să se apropie pe familii și familia pe care o va arăta Domnul să se apropie pe case; și casa pe care o va arăta Domnul să se apropie om cu om.

7,15 Iar omul care se va dovedi că a furat lucru dat spre nimicire, să se ardă cu foc și el și toate câte are, pentru că a călcat legământul Domnului și a făcut fărădelege în Israel”.

7,16 Atunci, sculându-se Iosua a doua zi dis-de-dimineață, a poruncit lui Israel să se apropie pe seminții; și a fost arătată seminția lui Iuda.

7,17 După aceea a poruncit să se apropie seminția lui Iuda pe familii și a fost arătată familia lui Zerah. Și a poruncit să se apropie familia lui Zerah pe case și a fost dată în vileag casa lui Zabdi.

7,18 Și a poruncit să se apropie casa lui Zabdi om cu om și a fost arătat Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminția lui Iuda.

7,19 Atunci Iosua a zis către Acan: „Fiul meu, dă astăzi slavă Domnului Dumnezeului lui Israel și fă mărturisire înaintea Lui și arată-mi ce-ai făcut. Să nu ascunzi de mine!”

7,20 Și răspunzând Acan lui Iosua, a zis: „Adevărat, am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel și iată ce am făcut:

7,21 Am văzut printre prăzi o haină frumoasă pestriță și două sute de sicli de argint, un drug de aur, greu de cincizeci de sicli; acestea mi-au plăcut și le-am luat și iată sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu și argintul este pus sub ele.

7,22 Atunci a trimis Iosua câțiva slujitori și aceștia au alergat la cort, în tabără, și toate acestea erau ascunse în cortul lui și argintul era sub ele.

7,23 Și au luat ei acestea din cort și le-au adus la Iosua și la bătrânii lui Israel și le-au pus înaintea Domnului.

7,24 Iar Iosua și împreună cu el tot poporul au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, haina, drugul cel de aur, pe fiii lui, pe fiicele lui, boii lui, asinii lui și toate oile lui, cortul lui și tot ce avea el și i-au scos pe ei și toate ale lor în valea Acor.

7,25 Și a zis Iosua: „Pentru că tu ai adus asupra noastră tulburare, să aducă și Domnul necaz asupra ta în ziua aceasta!” și toți israeliții i-au ucis cu pietre și după ce i-au ucis cu pietre, i-au ars cu foc.

7,26 Apoi au ridicat deasupra lor o grămadă mare de pietre, care se vede și astăzi. După aceasta s-a potolit mânia Domnului. De aceea locul acela se numește valea Acor până în ziua de astăzi.

8,1 Atunci a zis Domnul către Iosua: „Nu te teme, nici nu te înspăimânta! Ia cu tine toți bărbații buni de luptă și sculându-te, du-te la Ai. Iată Eu voi da în mâinile tale pe regele din Ai și pe poporul lui, cetatea și ținutul lui.

8,2 Și să faci cu Ai și cu regele său tot ceea ce ai făcut cu Ierihonul și cu regele lui. Numai prada lui și dobitoacele lui împărțiți-le între voi. Pune oameni la pândă înapoia cetății".

8,3 Și s-a sculat Iosua cu tot poporul bun de război, ca să meargă asupra cetății Ai. Și a ales Iosua treizeci de mii de oameni viteji și i-a trimis noaptea.

8,4 Acestora le-a poruncit și le-a zis: „Luați seama să pândiți înapoia cetății, să nu vă depărtați tare de cetate și să fiți cu toții gata.

8,5 Iar eu și toți cei cu mine vom înainta spre cetate. Și când locuitorii din Ai ne vor ieși înainte, ca prima dată, noi vom fugi de dânșii.

8,6 Și când vor alerga după noi și-i vom depărta de cetate, vor zice: „Iată fug de noi, ca prima dată".

8,7 Și când vom fugi noi de ei și ei după noi, atunci voi să ieșiți din ascunzătoare și să cuprindeți cetatea, că Domnul Dumnezeu o va da în mâinile voastre.

8,8 Iar după ce veți prăda cetatea, să-i dați foc; după cuvântul Domnului să faceți. Iată eu vă poruncesc!"

8,9 Așa i-a trimis Iosua și ei s-au dus și au stat la pândă între Betel și Ai, spre apus de cetatea Ai. Iar Iosua a rămas în noaptea aceea în mijlocul poporului.

8,10 Și sculându-se dis-de-dimineață, Iosua a cercetat poporul și s-a dus el și bătrânii lui Israel în fruntea poporului spre Ai.

8,11 Și tot poporul bun de luptă, care era cu el, a mers, a înaintat și s-a apropiat de cetate pe partea de răsărit, iar pânda era în partea de apus a cetății. Și a așezat tabăra spre miazănoapte de Ai; iar între el și Ai era o vale.

8,12 El luase ca la treizeci de mii de oameni și-i pusese la pândă între Betel și Ai, în partea de apus a cetății.

8,13 Iar poporul l-a așezat tot într-o tabără, care se întindea în partea de miazănoapte a cetății, așa încât coada taberei ajungea spre partea de apus a cetății. Și a venit Iosua în noaptea aceea în mijlocul văii.

8,14 Și când a văzut aceasta, regele din Ai s-a sculat îndată dis-de-dimineață, a ieșit înaintea lui Israel la luptă, el și tot poporul lui, la un loc hotărât, în șes, și nu știa el că e o pândă asupra lui în spatele cetății.

8,15 Iar Iosua, ca și cum ar fi fost învins, a fugit cu tot poporul pe calea dinspre pustiu.

8,16 Iar aceia au strigat tot poporul care era în cetate, ca să-i urmărească și urmărind ei pe fiii lui Israel, s-au depărtat de cetate.

8,17 Și n-a rămas în Ai și în Betel nici unul care să nu fi ieșit după Israel. Și urmărind ei pe Israel, și-au lăsat cetatea lor deschisă.

8,18 Atunci Domnul a zis către Iosua: „Întinde mâna ta cu sulița asupra cetății Ai, căci o voi da în mâinile tale și cei de la pândă vor ieși numaidecât de la locul lor!" și și-a întins Iosua mâna cu sulița spre cetate.

8,19 Și atunci cei ce ședeau la pândă sculându-se numaidecât de la locul lor, când și-

a întins el mâna, au alergat în cetate, au luat-o și i-au dat repede foc.

8,20 Atunci, uitându-se locuitorii cetății Ai înapoi și văzând fum ridicându-se din cetatea lor spre cer, nu mai aveau încotro fugi, căci poporul care fugea spre pustiu se întorsese împotriva celor ce-i urmăreau;

8,21 Și Iosua și tot Israelul, văzând că cei ce șezuseră în ascunzătoare luaseră cetatea și că din cetate se urca fum spre cer, s-au întors înapoi și au început să ucidă pe locuitorii din Ai.

8,22 Iar cei din cetate au ieșit în întâmpinarea lor, așa că aiții se aflau în mijlocul taberei israeliților, dintre care unii veneau dintr-o parte, iar alții din altă parte.

8,23 Și i-au ucis așa, încât n-a scăpat cu viață nici unul din ei. Iar pe regele din Ai l-au prins viu și l-au adus la Iosua.

8,24 După ce fiii lui Israel au ucis pe toți bărbații din Ai, în câmpia dinspre pustiu și dealurile unde aceștia îi urmăriseră, și după ce aceștia au căzut toți până la unul sub ascuțișul sabiei, israeliții s-au întors cu toții asupra cetății Ai și au lovit-o cu ascuțișul sabiei.

8,25 Iar toți locuitorii din Ai, bărbați și femei, care au căzut în ziua aceea au fost douăsprezece mii.

8,26 Și Iosua nu și-a lăsat în jos mâna sa, pe care o întinsese cu sulița, până nu a dat pierzării pe toți locuitorii din Ai.

8,27 Numai vitele și prada cetății le-au împărțit fiii lui Israel între dânșii, după cuvântul Domnului pe care-l spusese Domnul lui Iosua.

8,28 Și a ars Iosua cetatea Ai cu foc și a făcut-o dărâmătură veșnică și pustietate până în ziua de astăzi.

8,29 Iar pe regele din Ai l-a spânzurat de un copac unde a stat până seara; iar după asfințitul soarelui a poruncit Iosua de au coborât trupul lui din copac și l-au aruncat la porțile cetății și au ridicat deasupra lui o movilă de pietre, care este până în și ziua de astăzi.

8,30 Atunci Iosua a înălțat jertfelnic Domnului Dumnezeului lui Israel pe Muntele Ebal,

8,31 cum poruncise Moise, sluga Domnului, fiilor lui Israel, și de care este scris în legea lui Moise; jertfelnicul era din pietre întregi, asupra cărora nimeni n-a ridicat unealtă de fier și el au adus pe el ardere de tot Domnului și au făcut jertfe de împăcare.

8,32 Și a scris Iosua acolo din nou pe pietre legea pe care Moise o scrisese înaintea fiilor lui Israel.

8,33 Și tot Israelul cu bătrânii lui, cu căpeteniile lui, cu judecătorii lui, toți băștinașii și veneticii lui au stat de o parte și de alta a chivotului în fața preoților și a leviților care duceau chivotul legământului Domnului, așa că jumătate din ei se aflau pe muntele Garizim, iar cealaltă jumătate pe muntele Ebal, cum poruncise de mai înainte Moise, sluga Domnului, ca să se binecuvânteze poporul lui Israel.

8,34 După aceasta a citit Iosua toate cuvintele legii: binecuvântările și blestemul, cum era scris în legea lui Moise.

8,35 Din toate câte poruncise Moise lui Iosua n-a fost nici un cuvânt pe care Iosua să nu-l fi citit în auzul obștii fiilor lui Israel, înaintea bărbaților, a femeilor, a copiilor și a străinilor care mergeau împreună cu Israel.

9,1 Auzind acestea toți regii amoreilor, cei de peste Iordan, cei din munte și de la șes, cei de pe tot malul mării celei mari și cei din apropierea Libanului: heteii,

amoreii, ghergheseii, canaaneii, ferezeii, heveii și ibuseii,

9,2 s-au adunat împreună ca să se lupte toți cu Iosua și cu Israel.

9,3 Iar locuitorii Ghibeonului, auzind ce a făcut Iosua cu Ierihonul și cu Ai,

9,4 au pus la cale un vicleșug, căci s-au dus și au strâns merinde de drum și au pus pe asinii lor saci vechi cu pâine și vin în burdufuri vechi, rupte și cârpite

9,5 și în picioarele lor încălțăminte și sandale vechi și peticite, iar pe ei haine rele; pâinea lor de drum era uscată, mucedă și sfărâmată.

9,6 Așa au venit ei la Iosua în tabăra israeliților de la Ghilgal și au zis către el și către toți israeliții: „Noi am venit dintr-o țară foarte depărtată; încheiați dar legământ cu noi”.

9,7 Fiii lui Israel însă au zis către hevei: „Poate că locuiți aproape de noi? Cum să încheiem legământ cu voi?”

9,8 Iar ei au zis către Iosua: „Noi suntem robii tăi”. Iosua le-a zis: „Cine sunteți voi și de unde ați venit?”

9,9 Și ei au răspuns: „Robii tăi au venit dintr-o țară foarte depărtată, în numele Domnului Dumnezeului tău, că am auzit de numele Lui și de câte a făcut El în Egipt

9,10 și de câte a făcut El celor doi regi ai amoreilor, care erau dincolo de Iordan, lui Sihon, regele Heșbonului și lui Og, regele Vasanului, care locuia în Aștarot și Edrea.

9,11 Și auzind acestea, bătrânii noștri și toți locuitorii țării noastre ne-au grăit și au zis: Luați-vă merinde de drum și duceți-vă în întâmpinarea lor și le spuneți: Noi suntem robii voștri. Încheiați dar legământ cu noi!

9,12 Pâinile acestea erau calde în ziua când am plecat să venim la voi, iar acum iată s-au uscat și s-au mucezit.

9,13 Aceste burdufuri de vin, pe care le-am umplut noi, iată-le s-au învechit; și îmbrăcămintea noastră și încălțămintea noastră s-au tocit de drumul cel foarte lung”.

9,14 Căpeteniile israeliților au luat din merindele lor, dar n-au întrebat pe Domnul.

9,15 Și a făcut Iosua pace cu ei și a încheiat cu ei legământ, ca să nu fie uciși, iar căpeteniile obștii s-au legat față de ei cu jurământ.

9,16 La trei zile însă, după ce au încheiat legământ cu dânșii, au auzit că sunt aproape de ei și că trăiesc în ținuturile cuvenite lor,

9,17 căci fiii lui Israel, plecând la drum, a treia zi au ajuns la cetățile lor; iar cetățile lor erau Ghibeonul, Chefira, Beerot și Chiriat-Iearim.

9,18 Iar Iosua și fiii lui Israel nu i-au ucis, pentru că toate căpeteniile obștii li se juraseră pe Domnul Dumnezeul lui Israel. De aceea toată obștea lui Israel a început a cârti împotriva căpeteniilor.

9,19 Și toate căpeteniile au zis către întreaga obște: „Noi ne-am jurat lor pe Domnul Dumnezeul lui Israel și de aceea nu ne putem atinge de ei.

9,20 Dar iată ce le vom face: să-i robim și să-i păstrăm în viață, ca să nu ne ajungă mânia pentru jurământul cu care ne-am jurat lor”.

9,21 Și le-au mai zis căpeteniile: „Lăsați-i să trăiască, dar să taie lemne și să care apă la toată obștea”. Și toată obștea a făcut cum au zis căpeteniile.

9,22 Și i-a chemat Iosua și le-a zis: „Pentru ce m-ați amăgit, spunând: Suntem tare departe de tine; voi însă sunteți dintre cei ce locuiesc în ținuturile cuvenite nouă.

9,23 De aceea blestemați să fiți! Să nu încetați de a fi în robie, ca tăietori de lemne

și cărători de apă pentru casa Dumnezeului meu”.

9,24 Iar ei au răspuns lui Iosua și au zis: „Ni s-a vestit nouă câte a poruncit Domnul Dumnezeul tău lui Moise, slugii Sale, ca să vă dea toată țara aceasta, iar pe noi și pe toți locuitorii pământului acestuia să ne piardă de la fața voastră; și înfricoșându-ne foarte tare de voi pentru viața noastră, am făcut fapta aceasta.

9,25 Și acum iată suntem sub mâna voastră; faceți cu noi cum veți socoti și cum vi se pare mai drept”.

9,26 Și a făcut cu ei așa: i-a izbăvit Iosua în ziua aceea din mâinile fiilor lui Israel și nu i-a ucis.

9,27 Dar din ziua aceea i-a pus Iosua tăietori de lemne și cărători de apă pentru obște și pentru jertfelnicul Domnului. De aceea locuitorii Ghibeonului s-au făcut tăietori de lemne și cărători de apă pentru jertfelnicul lui Dumnezeu până în ziua de astăzi, la locul pe care avea să-l aleagă Domnul.

10,1 Auzind însă Adoni-Țedec, regele Ierusalimului, că Iosua a luat cetatea Ai și a dat-o blestemului și a făcut cu Ai și cu regele său cum făcuse cu Ierihonul și cu regele lui și că locuitorii Ghibeonului de bunăvoie s-au supus lui Iosua și lui Israel și au rămas între ei,

10,2 s-a spăimântat foarte tare, pentru că cetatea Ghibeonului era cetate mare, ca una ce era dintre cetățile domnești, mai mare decât Ai, și toți locuitorii ei erau oameni viteji.

10,3 De aceea Adoni-Țedec, regele Ierusalimului, a trimis la Hoham, regele Hebronului, la Piream, regele Iarmutului, la Iafia, regele Lachișului, și la Debir, regele Eglonului, zicând:

10,4 „Veniți la mine și-mi ajutați să bat Ghibeonul, pentru că s-a supus lui Iosua și fiilor lui Israel”.

10,5 Și acești cinci regi ai amoreilor: regele Ierusalimului, regele Hebronului, regele Iarmutului, regele Lachișului și regele Eglonului, s-au suit cu tot poporul lor și au tăbărât asupra Ghibeonului și l-au împresurat.

10,6 Atunci locuitorii Ghibeonului au trimis la Iosua, în tabăra israeliților de la Ghilgal, zicând: „Să nu-ți iei mâna de deasupra robilor tăi! Vino la noi repede de ne dă ajutor și ne izbăvește, că s-au adunat împotriva noastră toți regii amoreilor care trăiesc în munți”.

10,7 Și s-a suit Iosua din Ghilgal, el însuși și împreună cu dânsul tot poporul bun de război și toți bărbații viteji.

10,8 Iar Domnul a zis către Iosua: „Nu te teme de ei, că i-am dat în mâinile tale; nimeni dintre ei nu va putea sta împotriva voastră”.

10,9 Și a năvălit Iosua fără de veste asupra lor, după ce mersese toată noaptea venind din Ghilgal.

10,10 Și Domnul i-a făcut să se sperie la vederea fiilor lui Israel și i-a învins pe ei Domnul cu înfrângere grea la Ghibeon, și i-a urmărit în calea spre înălțimile Bet-Horon și i-a bătut până la Azeca și până la Macheda.

10,11 Pe când însă fugeau ei de fiii lui Israel, pe povârnișul Bet-Horon, Domnul a aruncat din cer asupra lor grindină mare, până la Azeca, și cei ce au murit de grindină au fost mai mulți decât cei uciși de fiii lui Israel cu sabia în luptă.

10,12 În ziua aceea în care Dumnezeu a dat pe Amorei în mâinile lui Israel și când i-a bătut la Ghibeon și au fost zdrobiți înaintea feței fiilor lui Israel, a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea israeliților: „Stai, soare, deasupra Ghibeonului, și tu

lună, oprește-te deasupra văii Aialon!”

10,13 Și s-a oprit soarele și luna a stat până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor. Oare nu de aceea se scrie în Cartea Dreptului: „Soarele a stat în mijlocul cerului și nu s-a grăbit către asfințit aproape toată ziua”.

10,14 Și n-a mai fost nici înainte, nici după aceea, o astfel de zi în care Domnul să asculte așa glasul omului; că Domnul lupta pentru Israel.

10,15 Apoi Iosua s-a întors cu tot Israelul în tabără, la Ghilgal.

10,16 Iar cei cinci regi au fugit și s-au ascuns în peștera din Macheda.

10,17 Când însă i s-a spus lui Iosua că: „Cei cinci regi au fost găsiți ascunși în peșteră, la Macheda”, Iosua a zis:

10,18 „Răsturnați pietre mari pe gura peșterii și puneți la ușa ei oameni ca să-i păzească;

10,19 Iar voi nu vă opriți acolo, ci goniți din urmă pe vrăjmașii voștri și nimiciți partea din urmă a oștirii lor; să nu-i lăsați să scape în cetățile lor, căci Domnul Dumnezeul vostru i-a dat în mâinile voastre!”

10,20 Și după ce Iosua și fiii lui Israel i-au zdrobit cu desăvârșire într-o bătălie foarte mare și cei ce au scăpat au fugit în cetăți întărite,

10,21 s-a întors tot poporul cu izbândă la Iosua, în tabără la Macheda, și n-a rostit nimeni nici un cuvânt împotriva fiilor lui Israel.

10,22 Atunci Iosua a zis: „Deschideți peștera și scoateți la mine pe cei cinci regi din peșteră!”

10,23 Și s-a făcut așa: au scos la dânsul pe cei cinci regi din peșteră: pe, regele Ierusalimului, pe regele Hebronului, pe regele Iarmutului, pe regele Lachișului și pe regele Eglonului.

10,24 Și după ce au scos pe regii aceștia la Iosua, Iosua a chemat pe toți israeliții și a zis către căpeteniile oștenilor care fuseseră cu el: „Apropiați-vă și puneți-vă picioarele pe grumajii regilor acestora!” și ei s-au apropiat și și-au pus picioarele pe grumajii lor.

10,25 Atunci Iosua le-a zis: „Nu vă temeți, nici nu vă spăimântați, ci îmbărbătați-vă și vă întăriți, că așa va face Domnul cu toți vrăjmașii voștri cu care vă veți lupta”.

10,26 După aceea i-a lovit Iosua și i-a ucis și i-a spânzurat pe cinci spânzurători și au stat spânzurați până seara.

10,27 Iar la asfințitul soarelui a poruncit Iosua de i-au pogorât din spânzurători și i-au aruncat în peștera în care fuseseră ascunși și au prăvălit pietre mari pe gura peșterii și stau acolo până în ziua de azi.

10,28 Tot în ziua aceea a cuprins Iosua Macheda și a lovit-o cu sabia, pe ea și pe regele ei, și a nimicit pe locuitorii ei și toată suflarea care se afla în ea; pe nimeni n-a cruțat ca să nu moară sau să fugă și a făcut cu regele din Macheda tot așa cum făcuse cu regele Ierihonului.

10,29 Apoi s-a dus Iosua împreună cu toți israeliții de la Macheda la Libna și a împresurat-o.

10,30 Și a dat-o Domnul și pe aceasta în mâinile lui Israel de a luat-o pe ea și pe regele ei și Iosua a trecut-o prin ascuțișul sabiei pe ea și toată suflarea din ea; pe nimeni n-a lăsat în ea, care să nu moară sau să fugă și a făcut cu regele ei cum făcuse cu regele Ierihonului.

10,31 De la Libna s-a dus Iosua împreună cu toți israeliții la Lachiș și l-a

împresurat, începând războiul cu ei.

10,32 Și a dat Domnul Lachișul în mâinile lui Israel și l-a luat a doua zi, l-a trecut prin sabie pe el și toată suflarea din el și l-a pierdut, cum făcuse și cu Libna.

10,33 Atunci s-a ridicat în ajutorul Lachișului Horam, regele din Ghezer. Dar Iosua l-a lovit și pe el și pe poporul lui cu sabia, încât n-a lăsat pe nimeni dintre ai lui care să nu moară sau să fugă.

10,34 Din Lachiș s-a dus Iosua împreună cu toți israeliții la Eglon și l-a împresurat, începând războiul împotriva lui.

10,35 Și Domnul l-a dat în mâinile lui Israel. Și l-a luat în aceeași zi și l-a lovit cu sabia pe el și toată suflarea ce era în el și l-a dat în ziua aceea blestemului, cum făcuse și cu Lachișul.

10,36 De la Eglon, Iosua împreună cu toți israeliții s-au dus la Hebron, l-au înconjurat

10,37 și l-au lovit cu ascuțișul sabiei pe el și pe regele lui și toate cetățile lui și toată suflarea câtă era în acesta, cum făcuse cu Eglonul; și l-a dat blestemului pe el și toată suflarea ce era în el.

10,38 După aceea s-a întors Iosua împreună cu toți israeliții asupra Debirului și l-a împresurat.

10,39 Și l-a luat pe el, pe regele lui și toate satele lui. Și le-au lovit cu ascuțișul sabiei, le-au nimicit pe ele și toată suflarea ce era în ele și n-a lăsat pe nimeni să scape; cum făcuse cu Hebronul și cu regele lui și cum a făcut cu Libna și regele ei, așa a făcut și cu Debirul și cu regele lui.

10,40 Apoi a lovit Iosua tot ținutul muntos, Neghebul, câmpia și ținutul mării și pe regii lor și n-a lăsat să scape nimeni, ci a omorât toată suflarea, cum poruncise Domnul Dumnezeul lui Israel.

10,41 Și i-a bătut Iosua de la Cadeș-Barnea până la Gaza și tot ținutul Goșen până la Ghibeon.

10,42 Și pe toți regii acestora și ținuturile lor le-a luat Iosua deodată, căci Domnul Dumnezeul lui Israel lupta pentru Israel.

10,43 După aceea Iosua împreună cu toți israeliții s-au întors în tabăra de la Ghilgal.

11,1 Cum a auzit de aceasta, Iabin, regele Hațorului, a trimis la Iobab, regele Madonului, la regele Șimronului și la regele Acșafului;

11,2 La regii cei de la miazănoapte; din munți, de pe podiș, de la miazăzi de Chinerot, în câmpie și în ținutul Dor, la apus;

11,3 La canaaneii din răsărit, de pe malul mării; la amorei, la hetei, la ferezei, la iebuseii din munți și la heveii de sub Hermon, în pământul Mițpa.

11,4 Și au ieșit aceștia împreună cu regii lor, popor mult la număr, ca nisipul de la marginea mării, și cai și care de război foarte multe.

11,5 Și s-au adunat toți regii aceștia și au tăbărât împreună la apele Merom, ca să se lupte cu Israel.

11,6 Domnul însă a zis: „Nu te teme de fața lor, căci mâine pe vremea aceasta îi voi da pe toți aceia fiilor lui Israel ca să-i ucidă; cailor lor să le tai vinele picioarelor, iar carele să le arzi cu foc”.

11,7 Atunci Iosua împreună cu tot poporul bun de luptă a ieșit fără de veste înaintea lor, la apele Merom și a năvălit în munți asupra lor.

11,8 Și i-a dat pe ei Domnul în mâinile lui Israel și i-a lovit și i-a urmărit până la

Sidonul cel Mare, până la Misrefot-Maim și până în valea Mițpa, la răsărit, și i-a ucis până n-a scăpat nimeni.

11,9 Și a făcut Iosua cu ei cum îi zisese Domnul: cailor lor le-a tăiat vinele picioarelor și carele lor le-a ars cu foc.

11,10 Tot atunci întorcându-se, Iosua a luat Hațorul și pe regele lui l-a omorât cu sabia. Hațorul fusese până atunci capul tuturor regatelor acestora.

11,11 Și a ucis toată suflarea din acesta cu sabia, dând toate pieirii; și n-a rămas nici un suflet, iar Hațorul l-a ars cu foc.

11,12 Astfel a luat Iosua toate cetățile regatelor acestora și pe toți regii lor i-a ucis cu sabia, dându-i pieirii, cum poruncise Moise, sluga Domnului.

11,13 Iar cetățile cele întărite nu le-a ars Israel, afară de Hațor, pe care l-a ars Iosua.

11,14 Toată prada cetăților acestora și toate vitele le-au luat fiii lui Israel pentru ei, iar pe oameni i-au ucis cu sabia, i-au dat blestemului și n-au lăsat din ei nici un suflet.

11,15 Precum poruncise Domnul lui Moise, sluga Sa, și cum poruncise și Moise lui Iosua, așa a făcut Iosua: nu s-a abătut de la nimic, nici de la un cuvânt din câte poruncise Domnul lui Moise.

11,16 Și așa a luat Iosua toată țara aceea de sus și tot ținutul Negheb, tot ținutul Goșen și ținuturile de jos, șesul și muntele lui Israel și locurile joase de pe lângă munte,

11,17 de la Muntele Pele, care se întinde spre Seir, până la Baal-Gad din valea Libanului, la poalele Hermonului; a luat pe toți regii lor și i-a lovit și i-a ucis.

11,18 Dar Iosua a purtat multă vreme război cu toți regii aceștia.

11,19 Și n-a fost cetate pe care să n-o fi luat cu fiii lui Israel; toate le-au luat cu război, afară de Ghibeon în care locuiau Heveii;

11,20 Căci așa a fost de la Domnul, ca să-și învârtoșeze inima lor și să întâmpine pe Israel cu război, ca să fie dați pieirii și ca să nu găsească milă, ci să fie nimiciți, cum poruncise Domnul lui Moise.

11,21 Apoi a venit Iosua în vremea aceea și a lovit pe toți anachimii de la munte, din Hebron, din Debir, din Anab, din toți munții lui Iuda și din toți munții lui Israel și i-a dat Iosua nimicirii împreună cu cetățile lor.

11,22 Și n-a rămas niciunul din anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat și în Așdod au rămas din ei.

11,23 Așa a luat Iosua tot pământul, cum poruncise Domnul lui Moise și l-a dat Iosua de moștenire lui Israel, împărțindu-l între semințiile lor. Și s-a liniștit pământul de război.

12,1 Iată regii pe care i-au bătut fiii lui Israel și al căror pământ l-au luat tot de moștenire dincolo de Iordan, spre răsăritul soarelui, de la râul Arnon până la muntele Hermon și tot șesul dinspre răsărit:

12,2 Sihon, regele amoreilor, care locuia în Heșbon și domnea de la Aroerul cel de pe malul râului Arnon, de la mijlocul râului și peste jumătate din Galaad, până la râul Iaboc, care este hotarul amoniților,

12,3 peste șes până lângă marea Chineretului, spre răsărit și până la marea șesului, până la Marea Sărată, spre răsărit, pe calea către Bet-Ieșimot, iar spre miazăzi peste locurile ce se întindeau pe la poalele muntelui Fazga;

12,4 Vecinul său Og, regele Vasanului, cel din urmă din Refaim, care locuia în Aștarot și Edrea

12,5 și care stăpânea muntele Hermon și Salca și tot Vasanul, până la hotarul Gheșurului și al Maaculuí și jumătate din Galaad, până la hotarul lui Sihon, regele Heșbonului.

12,6 Pe aceștia Moise, sluga Domnului, și fiii lui Israel i-au ucis și a dat Moise, sluga Domnului, pământul lor de moștenire semințiilor lui Ruben și Gad și la jumătate din semința lui Manase.

12,7 Iată acum și regii din țara amoreilor, pe care i-a bătut Iosua și fiii lui Israel dincoace de Iordan, spre apus de la Baal-Gad, din valea Libanului, până la Pele, muntele care se întinde spre Seir; și pământul l-a dat Iosua semințiilor lui Israel de moștenire, după cum le-au căzut sorții,

12,8 la munte sau la loc șes, la câmpie sau la locurile de sub munți, în pustiu și la miazăzi și care fusese al heteilor, amoreilor, canaaneilor, ferezeilor, heveilor și iebuseilor:

12,9 Un rege al Ierihonului, un rege al cetății Ai, care e aproape de Betel;

12,10 Un rege al Ierusalimului, un rege al Hebronului;

12,11 Un rege al Iarmutului, un rege al Lachișului;

12,12 Un rege al Eglonului, un rege al Ghezerului;

12,13 Un rege al Debirului, un rege al Ghederului;

12,14 Un rege al Hormei, un rege al Aradului;

12,15 Un rege al Libnei, un rege al Adulamului;

12,16 Un rege al Machedei; un rege al Betelului;

12,17 Un rege al Tapuahului, un rege al Heferului;

12,18 Un rege al Afecului, un rege al Șaronului;

12,19 Un rege al Madonului, un rege al Hațorului;

12,20 Un rege al Șimron-Meronului, un rege al Acșafului;

12,21 Un rege al Taanacului, un rege al Meghidonului;

12,22 Un rege al Chedeșului, un rege al Iocneamului de lângă Carmel;

12,23 Un rege al Dorului de lângă Nafat-Dor, un rege al Goimului din Ghilgal;

12,24 Un rege al Tirței. De toți treizeci și unu de regi.

13,1 Fiind Iosua bătrân și înaintat în zile, a zis Domnul către dânsul: „Iată tu ai îmbătrânit și ești în vârstă înaintată, dar pământ de luat în moștenire a mai rămas încă mult.

13,2 Pământul care a mai rămas de luat în moștenire este acesta: ținuturile filistenilor și toată țara Gheșurului și a Canaanului.

13,3 De la Sicor, care este la răsărit de Egipt, până la hotarele Ecronului, la miazănoapte, se socotesc cele cinci căpetenii filistene: Gaza, Așdod, Ascalonul, Gat și Ecronul.

13,4 Apoi țara heveilor: tot pământul Canaan și Maara sidonienilor, de la Teman până la Afec și până la hotarele amoreilor.

13,5 De asemenea ținutul filistean Ghebla și tot Libanul, spre răsăritul soarelui, de la Baal-Gad, de la poalele muntelui Hermon până la intrarea Hamatului.

13,6 Pe toți locuitorii muntelui de la Liban până la Misrefot-Maim, pe toți sidonienii

să-i pierzi de la fața fiilor lui Israel pământul lor să-l împarți lui Israel prin sorți, cum ți-am poruncit.

13,7 Așadar la cele nouă seminții și la jumătate din semința lui Manase, împarte-le moștenire prin sorți pământul acesta: de la Iordan până la marea cea mare de la apus să-l dai lor și marea cea mare să fie hotar.

13,8 Căci celelalte două seminții: a lui Ruben și Gad și jumătate din semința lui Manase au primit partea de la Moise, dincolo de Iordan, spre răsăritul soarelui, cum le-a dat Moise sluga Domnului,

13,9 de la Aroer, care e pe malul râului Arnon, cetatea cea din mijlocul văii și toată câmpia Medeba până la Dibon,

13,10 precum și toate cetățile lui Sihon, regele amoreilor, care a domnit în Heșbon, până la hotarele fiilor lui Amon,

13,11 și Galaadul, ținutul Gheșur și al Maacatienilor, tot muntele Hermon și tot Vasanul până la Salca;

13,12 Tot regatul lui Og al Vasanului, care a domnit în Aștarot și în Edrea. Acesta mai rămăsese din Refaimi, pe care Moise i-a bătut și i-a alungat”.

13,13 Dar fiii lui Israel n-au vrut să piardă pe Gheșureni și pe Maacatieni și până în ziua de astăzi locuiește regele din Gheșur și al Maacatienilor în mijlocul lui Israel.

13,14 Numai seminției lui Levi nu i-a dat Iosua moștenire, căci jertfele și prinoasele Domnului Dumnezeului lui Israel sunt partea ei, cum i-a zis Domnul.

13,15 Iată împărțirea pe care a făcut-o Moise fiilor lui Israel, după semințiile lor, în șesurile Moabului, dincolo de Iordan în fața Ierihonului: Seminției fiilor lui Ruben, după familiile ei, Moise i-a dat parte:

13,16 Hotarele ei cuprindeau cetatea Aroer, care se află pe malul râului Arnon, la mijlocul cursului acestui râu și tot șesul de lângă Medeba;

13,17 Heșbonul și toate cetățile lui cele din șes; Dibonul, Bamot-Baal și Bet-Baal-Meon;

13,18 Iahța, Chedemot și Mefaat;

13,19 Chiriataim, Sibma și Țeret-Hașahar, în muntele Emec;

13,20 Bet-Peor, locurile de la poalele muntelui Fazga și Bet-Ieșimot;

13,21 Toate cetățile din șes și toată împărăția lui Sihon, regele amoreilor, care a domnit la Heșbon și pe care l-a ucis Moise, ca și pe căpeteniile lui Madiam, pe Evi, Rechem, Țur, Hur și Reba, căpeteniile lui Sihon, care locuiau în țara aceea;

13,22 De asemenea și pe Valaam, fiul lui Beor, vrăjitorul, l-au ucis fiii lui Israel cu sabia, în numărul celor uciși de ei.

13,23 Hotarul fiilor lui Ruben era Iordanul. Aceasta e partea fiilor lui Ruben după familiile lor, după cetățile și satele lor.

13,24 De asemenea a dat Moise parte seminției lui Gad, fiilor lui Gad, după familiile lor.

13,25 În hotarele lor se cuprindea Iezerul și toate cetățile Galaadului și jumătate din țara fiilor lui Amon,

13,26 până la Aroer, care e în fața cetății Raba și țara de la Heșbon până la Ramat-Mițpa și Betonim și de la Mahanaim până la hotarele Debirului;

13,27 În vale i-a dat Bet-Haram, Bet-Nimra, Sucot și Țafon, rămășița regatului lui Sihon, regele Heșbonului. Hotarul lui era Iordanul până la marea Chineret, întinzându-se de la Iordan spre răsărit.

13,28 Aceasta era partea fiilor lui Gad după familiile lor, cetățile și satele lor.

13,29 Și a mai dat Moise parte și la jumătate din seminția lui Manase, adică la jumătate din seminția fiilor lui Manase, după familiile lor.

13,30 În hotarele lor se cuprindea tot Vasanul de la Mahanaim, toată împărăția lui Og, regele Vasanului, și toate sălașurile Iairului celui din Vasan, șaizeci de cetăți.

13,31 Iar jumătate din Galaad cu Aștarotul și Edrea, orașele nepotului lui Og al Vasanului, au fost date fiilor lui Machir, fiul lui Manase, la jumătate din fiii lui Machir după familiile lor.

13,32 Iată ce a dat Moise ca parte de moștenire în șesul Moabului, peste Iordan, în fața Ierihonului spre răsărit.

13,33 Dar seminției lui Levi, Moise nu i-a dat parte, că însuși Domnul Dumnezeul lui Israel este partea lor, cum le-a grăit El.

14,1 Iată ce moștenire au primit fiii lui Israel în țara Canaan, pe care le-au împărțit-o prin sorți preotul Eleazar și Iosua, fiul lui Navi, și căpeteniile de familii ale semințiilor fiilor lui Israel.

14,2 Moștenirea aceasta au împărțit-o prin sorți cum poruncise Domnul prin Moise, la cele nouă seminții și la jumătate din seminția lui Manase;

14,3 Căci la două seminții și la jumătate din seminția lui Manase le dăduse Moise parte peste Iordan. Iar leviților nu le-a dat moștenire între ei;

14,4 Căci din fiii lui Iosif se ridicaseră două seminții: a lui Manase și a lui Efraim; de aceea nu s-a dat leviților parte de pământ, ci numai cetăți pentru locuit cu împrejurimile lor, pentru vitele și pentru turmele lor.

14,5 Cum poruncise Domnul prin Moise, așa au și făcut fiii lui Israel, când au împărțit țara.

14,6 Atunci au venit fiii lui Iuda la Iosua în Ghilgal și a zis către el Caleb, fiul lui Iefone Chenezeul: „Tu știi ce a zis Domnul către Moise, omul lui Dumnezeu, pentru mine și pentru tine, la Cadeș-Barnea.

14,7 Eu eram de patruzeci de ani, când Moise, sluga lui Dumnezeu, m-a trimis din Cadeș-Barnea să iscodesc țara și eu i-am adus răspuns după dorința lui.

14,8 Frații mei, care fuseseră cu mine, au umplut de spaimă inima poporului, iar eu am urmat hotărât Domnului Dumnezeului meu.

14,9 Și s-a jurat Moise în ziua aceea și a zis: „Pământul pe unde a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta și a copiilor tăi pe veci, că tu ai urmat hotărât Domnului Dumnezeului nostru”.

14,10 Și iată Domnul m-a ținut viu cum a zis. Au trecut acum patruzeci și cinci de ani de când a spus Domnul lui Moise cuvântul acesta și Israel umbla prin pustiu; și iată acum am optzeci și cinci de ani

14,11 și sunt încă tare, ca și atunci când m-a trimis Moise; câtă putere aveam atunci, tot atâta am și acum, ca să ies și să intru în luptă.

14,12 Așadar îți cer muntele acesta, de care a vorbit Domnul în ziua aceea; căci tu ai auzit în ziua aceea cuvântul acesta acolo. Acum acolo sunt fiii lui Enac, care au cetăți mari și tari, dar de va fi Domnul cu mine, îi voi izgoni, cum mi-a zis Domnul”.

14,13 Și l-a binecuvântat Iosua și a dat Hebronul moștenire lui Caleb, fiul lui Iefone Chenezeul.

14,14 De aceea a ajuns Hebronul moșia lui Caleb, fiul lui Iefone, până în ziua de azi, pentru că el a urmat întocmai porunca Domnului Dumnezeului lui Israel.

14,15 Mai înainte Hebronul se numea Chiriat-Arba, capitala fiilor lui Enac. După aceea s-a liniștit țara de război.

15,1 Moșia căzută la sorți pentru seminția fiilor lui Iuda, după familiile lor, se întindea de la hotarele lui Edom din miazăzi și de la pustiul Sin până la Cadeș, spre răsărit.

15,2 Astfel hotarul lor de miazăzi pornește de la Marea Sărată, de unde pleacă un golf al ei spre miazăzi,

15,3 merge spre înălțimea Acravimului, trece prin pustiul Sin și ridicându-se dinspre miazăzi către Cadeș-Barnea, merge pe la Hețron și ajungând la Adar, trece pe partea dinspre apus a Cadeșului și se întoarce spre Carcaa;

15,4 Trece apoi prin Ațmon și urmează înainte până la râul Egiptului și apoi capătul acestui hotar atinge marea. Acesta va fi hotarul vostru de miazăzi.

15,5 Hotarul de răsărit e toată Marea Sărată până la gurile Iordanului. Iar apoi hotarul de miazănoapte pleacă din golful mării de la gurile Iordanului;

15,6 De aici se ridică spre Bet-Hogla. Trece pe la miazănoapte de Bet-Araba și merge în sus până la piatra lui Bohan, fiul lui Ruben;

15,7 Apoi hotarul se urcă spre Debir, din valea Acor și se îndreaptă spre miazănoapte către Ghilgal, care se află în fața Adumimului, pe partea de miazăzi a râului; apoi trece pe la apele En-Șemeș și se prelungește până la En-Roghel.

15,8 De aici hotarul merge în sus spre valea Ben-Hinom, pe partea de miazăzi de Iebus, care este Ierusalimul; apoi hotarul se ridică spre vârful muntelui, care este spre apus, în fața văii Hinom, la marginea văii Refaim, la miazănoapte.

15,9 Din vârful muntelui, hotarul se îndreaptă spre izvorul apelor Neftoah și merge spre cetățile din muntele Efron; apoi hotarul cotește spre Baala, care e Chiriat-Iearimul;

15,10 După aceea hotarul se întoarce de la Baala spre mare și merge spre muntele Seir, trece pe partea de miazănoapte a muntelui Iearim, care e Chesalonul și pogorându-se către Bet-Șemeș, trece prin Timna;

15,11 De aici hotarul merge pe partea de miazănoapte a Ecronului și se întoarce spre Șicron, trece prin muntele Baala și ajunge până la Iabneel și apoi se termină hotarul la mare. Hotarul de la apus îl formează Marea cea Mare.

15,12 Acesta este hotarul pământului fiilor lui Iuda, după familiile lor, din toate părțile.

15,13 Lui Caleb, fiul lui Iefone, i-a dat Iosua parte între fiii lui Iuda, cum poruncise Domnul lui Iosua și i-a dat Iosua Chiriat-Arba a tatălui lui Enac, care este Hebronul.

15,14 Însă Caleb, fiul lui Iefone, a alungat de acolo pe cei trei fii ai lui Enac: pe Șeșai, pe Ahiman și pe Talmai, copiii lui Enac.

15,15 De aici Caleb a pornit asupra locuitorilor Debirului; numele Debirului era mai înainte Chiriat-Sefer.

15,16 Și a zis Caleb: „Cel ce va bate Chiriat-Seferul și-l va lua, aceluia îi voi da pe Acsa, fiica mea, de femeie”.

15,17 Și l-a luat Otniel cel tânăr, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb și i-a dat Caleb de femeie pe Acsa, fiica sa.

15,18 Dar când a trebuit să plece, a fost învățată să ceară de la tatăl său o țarină. Și când a descălecat ea de pe asin, Caleb i-a zis: „Ce vrei?”

15,19 Iar ea a zis: „Dă-mi binecuvântare. Tu mi-ai dat pământul de la miazăzi; dă-mi

și izvoarele de apă!” și i-a dat izvoarele cele de sus și izvoarele cele de jos.
15,20 Aceasta este moștenirea fiilor lui Iuda, după familiile lor.
15,21 Cetățile care se aflau în partea de miazăzi, la marginea seminției fiilor lui Iuda, spre hotarul Edomului, erau: Cabțeel, Eder și Iagur;
15,22 China, Dimona și Adada;
15,23 Chedeș, Hațor și Itnan;
15,24 Zif, Telem și Bealot;
15,25 Hațor-Hadata, Cheriot-Hețron, adică Hațor;
15,26 Amam, Șerna și Molada;
15,27 Haṭar-Gada, Heșmon și Bet-Palet;
15,28 Haṭar-Șual, Beerșeba și Biziotia, cu împrejurimile și satele lor;
15,29 Baala, Iim și Ațem;
15,30 Eltolad, Chesil și Horma;
15,31 Țiclag, Madmana și Sansana;
15,32 Lebaot, Șilhim, Ain și Rimon; de toate douăzeci și nouă de cetăți cu satele lor.
15,33 Iar la șes erau: Eștaol, Țora, Așna și Gatnam;
15,34 Zanuah, En-Ganim, Tapuah și Enam;
15,35 Iarmut, Adulam, Memvra, Soco și Azeca;
15,36 Șaaraim, Aditaim, Ghedera și Ghederotaim; paisprezece cetăți cu satele lor.
15,37 Țenan, Hadașa și Migdal-Gad;
15,38 Dilean, Mițpe și Iocteel;
15,39 Lachiș, Boțcat și Eglon;
15,40 Cabon, Lahmas și Chitliș;
15,41 Ghederot, Bet-Dagon, Naama și Macheda; șaisprezece cetăți cu satele lor.
15,42 Libna, Eter și Așan;
15,43 Iftah, Așna și Nețib;
15,44 Cheila, Aczib, Mareșa și Edom; nouă cetăți cu satele lor.
15,45 Ecron cu cetățile care țineau de el și cu satele lui;
15,46 și de la Ecron spre mare tot ce se află împrejurul Așdodului cu satele lui;
15,47 Așdodul și cetățile care țineau de el și satele lui; Gaza cu cetățile care țineau de ea și satele ei până ia râul Egiptului și până la Marea cea Mare, care este hotar.
15,48 Iar în munți erau: Șamir, Iatir și Soco;
15,49 Dana, Chiriat-Sana, zis și Debir;
15,50 Anab, Eștemo și Anim;
15,51 Goșen, Holon și Ghilo: unsprezece cetăți cu satele lor.
15,52 Anab, Duma și Eșean;
15,53 Ianum, Bet-Tapuah și Afeca;
15,54 Humta, Chiriat-Arba, zisă și Hebronul și Țior; nouă cetăți cu satele lor.
15,55 Maon, Carmel, Zif și Iuta;
15,56 Izreel, Iocdeam și Zanuah;
15,57 Cain, Ghibeea și Timna: zece cetăți cu satele lor.

15,58 Halhul, Bet-Țur și Ghedor;

15,59 Maarat, Bet-Anot și Eltecon: șase cetăți cu satele lor. Tecoa, Efrata sau Betleemul, Peor, Etam, Culon, Tatam, Sores, Carem, Galem, Betir și Manah: unsprezece cetăți cu satele lor.

15,60 Chiriat-Baal sau Chiriat-Iearim și Harabah; două cetăți cu satele lor și cu împrejurimile.

15,61 În pustiu erau: Bet-Araba, Midin și Secaca;

15,62 Nibșan, Ir-Melah și En-Ghedi: șase cetăți cu satele lor.

15,63 Dar pe iebusei, locuitorii Ierusalimului, nu i-au putut alunga fiii lui Iuda și de aceea iebuseii trăiesc cu fiii lui Iuda în Ierusalim până în ziua de astăzi.

16,1 Apoi au căzut sorții fiilor lui Iosif; hotarul începe la Iordan, lângă Ierihon, merge către apele Ierihonului, având la răsărit pustiul care se întinde de la Ierihon până la Betel

16,2 și granița merge spre Luz, trece hotarul Archienilor până la Atarot,

16,3 apoi se lasă spre mare, către hotarele lui Iaflet, până la hotarele Bet-Horonului de jos și până la Ghezer și se înfundă la mare.

16,4 Această parte au primit-o fiii lui Iosif: Manase și Efraim.

16,5 Hotarele fiilor lui Efraim, după familiile lor, au fost acestea: hotarul moștenirii lor era la răsărit Atarot-Adar până la Bet-Horonul de Sus și Ghezer;

16,6 Apoi înainta spre apus pe la miazănoapte de Micmetat, se întorcea la răsărit spre Taanat-Șilo și trecea pe la răsărit de Ianoah.

16,7 De la Ianoah se pogora la Atarot și la Naarata, atingând Ierihonul și se prelungea până la Iordan.

16,8 De la Tapuah mergea spre apus, către râulețul Cana, pentru a se sfârși la mare. Aceasta este partea fiilor lui Efraim, după familiile lor.

16,9 Și fiilor lui Efraim li s-au mai dat cetăți și în partea fiilor lui Manase; toate acele cetăți erau cu satele lor.

16,10 Dar efraimiții n-au alungat pe canaanei, care locuiau în Ghezer; de aceea canaaneii au trăit între efraimiți până în ziua de astăzi, plătindu-le bir. În cele din urmă a venit Faraon, regele Egiptului, și a luat cetatea și a ars-o cu foc, și pe canaanei și pe ferezei și pe locuitorii Ghezerului i-a ucis și a dat Faraon cetatea de zestre fiicei sale.

17,1 De asemenea a căzut, la sorți, parte și seminției lui Manase, căci acesta era întâiul născut al lui Iosif. Lui Machir întâiul născut al lui Manase, care fusese viteaz în război, i-a căzut Galaadul și Vasanul.

17,2 Dar le-au căzut, la sorți, părți și celorlalți fii ai lui Manase, după familiile lor: fiilor lui Abiezer, fiilor lui Helec, fiilor lui Asriel, fiilor lui Sichem, fiilor lui Hefer și fiilor lui Șemida. Aceștia sunt fiii lui Manase, fiul lui Iosif de parte bărbătească, după familiile lor.

17,3 Iar Salfaad, fiul lui Hefer, fiul lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, n-a avut fii, ci numai fiice, ale căror nume sunt acestea: Mahla, Noa, Hogla, Milca și Tirța.

17,4 Acestea au venit la preotul Eleazar și la Iosua, fiul lui Navi, și la căpetenii și au zis: „Domnul a poruncit lui Moise să ni se dea parte și nouă între frații noștri”. Și li s-a dat parte, între frații tatălui lor.

17,5 Și a căzut lui Manase zece părți, afară de țara Galaadului și a Vasanului, care

erau peste Iordan,

17,6 pentru că fiicele fiilor lui Manase au primit părți printre fiii lui, iar rara Galaadului s-a cuvenit celorlalți fii ai lui Manase.

17,7 Hotarul pământului fiilor lui Manase pleca de la Așer către Micmetat, care e în fața Sichemului; de aici hotarul merge spre dreapta, până la locuitorii En-Tapuahului.

17,8 Pământul Tapuah a căzut lui Manase; iar cetatea Tapuah, de la hotarul lui Manase, a rămas fiilor lui Veniamin.

17,9 De aici hotarul se pogoară spre râul Cana, pe malul de miazăzi al râului.

17,10 Cetățile acestea sunt ale lui Efraim, deși sunt între fiii lui Manase. Hotarul lui Manase se sfârșește la mare, pe partea de miazănoapte a râului. Partea de miazăzi este a lui Efraim, iar cea de la miazănoapte este a lui Manase. Marea însă era hotarul lor la apus. La miazănoapte se mărginea cu Așer, iar spre răsărit cu Isahar.

17,11 În Isahar și Așer sunt ale lui Manase: Bet-Șean cu locurile care se țin de el, Ibleam cu locurile care se țin de el, locuitorii din Dor și din locurile care lin de el, locuitorii din En-Dor și locurile care țin de el, locuitorii din Taanac și locurile care țin de el, locuitorii Meghidonului și locurile care țin de el, și a treia parte din Nafet cu satele lui.

17,12 Fiii lui Manase n-au putut alunga pe locuitorii acestor orașe și canaaneii au rămas să locuiască în țara lui.

17,13 Când fiii lui Israel au ajuns puternici, atunci canaaneii au fost făcuți birnici ai lor, dar de alungat nu i-au alungat.

17,14 Fiii lui Iosif au zis către Iosua: „Pentru ce ne-ai dat o singură parte și un singur sorț, când noi suntem mulți, de vreme ce ne-a binecuvântat așa Domnul?”

17,15 Și Iosua le-a răspuns: „Dacă sunteți mulți, duceți-vă în păduri și acolo, în țara ferezeilor și refaimilor, căutați-vă loc, dacă muntele Efraim vă e strâmt!”

17,16 Iar fiii lui Iosif au zis: „Muntele nu va rămâne al nostru, pentru că toți canaaneii care locuiesc în vale au care de fier, atât cei din Bet-Șean și din locurile care țin de ea, cât și cei din șesul Izreel”.

17,17 Dar Iosua a zis către casa lui Iosif, lui Efraim și lui Manase: „Tu ești mult la număr și ai putere multă. Deci nu vei avea numai o parte.

17,18 Muntele va fi al tău și pădurea. Tu îl vei curăți și va fi al tău până la capătul lui, căci tu vei izgoni pe canaanei, deși ei au care de fier; deși ei sunt tari, tu îi vei birui”.

18,1 Atunci s-a adunat toată obștea fiilor lui Israel la Șilo și au așezat acolo cortul adunării, căci țara fusese supusă de ei.

18,2 Dar dintre fiii lui Israel mai rămăseseră șapte seminții care nu-și primiseră încă părțile lor.

18,3 Atunci a zis Iosua către fiii lui Israel: „Oare mult veți rămâne voi nepăsători de a merge să luați moștenire țara pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul părinților voștri?

18,4 „Dați câte trei oameni de semințe și eu îi voi trimite, iar ei, sculându-se, se vor duce prin țară și o vor descrie, cum trebuie să li se împartă în părți, și apoi vor veni la mine.

18,5 Să o împartă în șapte părți; Iuda să rămână în partea sa spre miazăzi, iar casa lui Iosif să rămână în partea sa la miazănoapte.

18,6 Voi însă întocmiți un plan al țării, împărțit în șapte părți și să mi-l aduceți și eu voi arunca sorți aici înaintea Domnului Dumnezeului nostru.

18,7 Leviții însă n-au parte între voi, căci preoția Domnului este partea lor. Iar Gad, Ruben și jumătate din seminția lui Manase și-au primit partea lor peste Iordan, spre răsărit, pe care le-a dat-o Moise, robul Domnului”.

18,8 Atunci s-au sculat oamenii aceia și s-au dus. Dar Iosua a dat celor ce s-au dus să facă planul țării astfel de poruncă: „Duceți-vă și cutreierați țara, descrieți-o și vă întoarceți la mine, și eu vă voi arunca aici sorți înaintea Domnului, în Șilo”.

18,9 Și ei s-au dus, au cutreierat țara, au cercetat-o și au împărțit-o, după cetățile ei, în șapte părți, după un plan, și apoi au venit la Iosua în Șilo.

18,10 Și le-a aruncat Iosua sorți în Șilo, înaintea Domnului, și a împărțit Iosua acolo țara fiilor lui Israel în părțile ce li se cuvenea.

18,11 Întâiul sorț a căzut seminției fiilor lui Veniamin, după familiile lor. Partea lor după sorț se întindea între fiii lui Iuda și fiii lui Iosif.

18,12 Hotarul lor de miazănoapte se începe de la Iordan și trece pe lângă Ierihon, pe partea de miazănoapte, și se urcă pe muntele de la apus și se sfârșește în pustiul Betaven.

18,13 De acolo hotarul merge spre Luz, pe partea de miazăzi a Luzului sau a Betelului; apoi hotarul, coborând spre Atarot-Adar, merge către muntele care e spre miazăzi de Bet-Horonul de jos.

18,14 Apoi hotarul se îndreaptă spre partea mării, pe la miazăzi de muntele care vine la miazăzi de Bet-Horon sau Chiriat-Iearim, cetatea fiilor lui Iuda. Aceasta este latura de la apus.

18,15 Iar în partea de miazăzi, de la Chiriat-Iearim, hotarul merge spre mare și ajunge până la izvorul apei Neftoah.

18,16 Apoi hotarul se coboară spre capătul muntelui celui din fata văii Ben-Hinom, la miazănoapte, și se coboară pe valea Hinom spre partea de miazăzi a Iebusului și merge spre En-Roghel.

18,17 Apoi se întoarce de la miazănoapte și merge spre En-Șemeș și înaintează către Ghelilot, care e în fața înălțimii Adumium, și se coboară spre piatra lui Bohan, fiul lui Ruben.

18,18 Apoi trece pe la miazănoapte de Harabah și se coboară la hotarul Arabei;

18,19 De acolo hotarul trece pe lângă Bet-Hogla, pe la miazănoapte, și se sfârșește la, golful de miazănoapte al Mării Sărate, la capătul de miazăzi al Iordanului. Acesta e hotarul de miazăzi. Iar spre răsărit hotarul îl formează Iordanul.

18,20 Aceasta este partea fiilor lui Veniamin cu hotarele ei din toate părțile, după familiile lor.

18,21 Iar cetățile fiilor lui Veniamin, după familiile lor, sunt acestea: Ierihonul, Bet-Hogla și Emec-Chețiț;

18,22 Bet-Harabah, Țemaraim și Betel;

18,23 Avim, Para și Ofra;

18,24 Chefar-Amonai, Ofni și Gheba: douăsprezece cetăți cu satele lor;

18,25 Ghibeon, Rama și Beerot;

18,26 Mițpa, Chefira și Moța;

18,27 Rechem, Irpeel și Tareala;

18,28 Țela, Elef și Iebus sau Ierusalimul, Ghibeat și Chiriat: paisprezece cetăți cu satele lor. Aceasta este partea lui Veniamin, după familiile lor.

19,1 Al doilea sorț a căzut lui Simeon, seminției fiilor lui Simeon, după familiile lor; partea lor de moștenire a fost între hotarele părții fiilor lui Iuda.

19,2 În partea lor se aflau: Beerșeba, Șeba și Molada;

19,3 Hațar-Șual, Bala și Ațem;

19,4 Eltolad, Betul și Horma;

19,5 Țiclag, Bet-Marcabot și Hațar-Susa;

19,6 Bet-Lebaot și Șaruhen: treisprezece cetăți cu satele lor.

19,7 Ain, Rimon, Eter și Așan: patru cetăți cu satele lor.

19,8 Și toate satele care se aflau împrejurul cetăților acestora chiar până la Baalat-Beer-Ramatul de miazăzi. Aceasta este partea de moștenire a fiilor lui Simeon, după familiile lor.

19,9 Din moșia lui Iuda a fost despărțită partea fiilor lui Simeon. Deoarece partea fiilor lui Iuda era prea mare pentru ei, fiii lui Simeon au primit parte între hotarele moșiei lor.

19,10 Al treilea sorț a căzut fiilor lui Zabulon, după familiile lor. Hotarul moștenirii lor se întindea până la Sarid,

19,11 se ridica la apus până la Mareala și atingea Dabeșetul și pârâul ce curge prin fața Iocneamului.

19,12 De la Sarid apuca îndărăt și mergea în partea de răsărit, spre răsăritul soarelui până la hotarul ținutului Chislot-Tabor și de aici apuca spre Dabrat și se urca către Iafia;

19,13 Apoi trecea spre răsărit la Ghet-Hefer, la Ita-Cațin și mergea spre Rimon, Metora și Nea;

19,14 După aceea hotarul se întorcea de la miazănoapte către Hanaton și se termina în valea Iftah-El.

19,15 Mai departe: Catat, Nahalal, șimron, Idala și Betleem: douăsprezece cetăți cu satele lor.

19,16 Aceasta e partea fiilor lui Zabulon, după familiile lor, și acestea sunt cetățile lor.

19,17 Al patrulea sorț a căzut lui Isahar, fiilor lui Isahar, după familiile lor.

19,18 În hotarul lor se cuprindeau: Izreel, Chesulot și Șunem;

19,19 Hafaraim, Șion și Anaharat;

19,20 Harabit, Chișion și Ebeț;

19,21 Remet, En-Ganim, En-Hada și Bet-Pațeț;

19,22 și atingea Taborul, Șahațima și Bet-Șemeș și hotarul lor se termina la Iordan: șaisprezece cetăți cu satele lor.

19,23 Aceasta e partea fiilor lui Isahar, după familiile lor și acestea sunt cetățile lor.

19,24 Al cincilea sorț a căzut seminției fiilor lui Așer, după familiile lor.

19,25 Hotarul lor trecea prin Helcat, Hali, Beten și Acșaf,

19,26 Alamelec, Amead și Mișeal și hotarul lor atingea, spre apus Carmelul și Șihor-Libnat.

19,27 După aceea, hotarul se întorcea spre răsăritul soarelui la Bet-Dagon și atingea

ținutul Zabulon și valea Iftah-El pe la miazănoapte și intra în hotarul Asatei la Bet-Emec și Neiel și mergea pe partea stângă a Cabulului.

19,28 Mai departe urmează Abdon, Rehob, Hamon și Cana, până la Sidonul cel Mare.

19,29 După aceea, hotarul se întorcea spre Rama până la orașul cel întărit al Tirului, apoi spre Hosa și se sfârșește la mare, în târgușorul Aczib.

19,30 După aceea, urmează: Aco, Afec și Rehob: douăzeci și două de cetăți și satele lor.

19,31 Aceasta este partea seminției fiilor lui Așer, după familiile lor, și acestea sunt cetățile și satele lor.

19,32 Al șaselea sorț a căzut fiilor lui Neftali, seminției fiilor lui Neftali, după familiile lor.

19,33 Hotarul lor mergea de la Helef și de la dumbrava cea din Țaananim către Adami-Necheb și Iabneel, până la Lacum și se sfârșea la Iordan.

19,34 De aici se întorcea hotarul spre apus, către Asnot-Tabor și de acolo mergea spre Hucoc și atingea ținutul Zabulonului în partea de miazăzi și ținutul Așer în partea de apus și ținutul lui Iuda la Iordan, spre răsăritul soarelui.

19,35 Cetăți întărite erau: Țidim, Țer, Hamat, Racat și Chineret,

19,36 Adama, Rama și Hațor;

19,37 Chedeș, Edrea și En-Hațor;

19,38 Ireon, Migdal-El, Horem, Bet-Anat și Bet-Șemeș: nouăsprezece cetăți cu satele lor.

19,39 Aceasta este partea seminției fiilor lui Neftali, după familiile lor, și acestea sunt cetățile și satele lor.

19,40 Seminției fiilor lui Dan, după familiile lor, i-a căzut al șaptelea sorț.

19,41 în hotarul moștenirii lor se cuprindeau: Țora, Eștaol și Ir-Șemeș;

19,42 Șaalabin, Aialon și Itla;

19,43 Elon, Timnata și Ecron;

19,44 Elteche, Ghibeton și Baalat;

19,45 Iehud, Bene-Berac și Gat-Rimon;

19,46 Me-Iarcon și Haracon cu hotarele aproape de Iopi. S-a văzut însă că partea moștenirii fiilor lui Dan e mică pentru ei.

19,47 Atunci s-au dus fiii lui Dan cu război asupra Leșemului și l-au împresurat, l-au lovit cu sabia și l-au luat moștenire și s-au așezat pe el și l-au numit Leșemul lui Dan, după numele lui Dan, tatăl lor.

19,48 Aceasta este partea seminției fiilor lui Dan, după familiile lor și acestea sunt cetățile și satele lor.

19,49 După ce au isprăvit împărțirea țării, prin sorți, fiii lui Israel au dat între ei parte de moștenire lui Iosua, fiul lui Navi.

19,50 După porunca Domnului, i-au dat lui cetatea Timnat-Serah, pe care a cerut-o el, în muntele lui Efraim. Și a zidit cetate și a locuit în ea.

19,51 Acestea sunt moșiile pe care Eleazar preotul, Iosua, fiul tui Navi, și căpeteniile familiilor le-au împărțit fiilor lui Israel, prin sorti, în Șilo, înaintea feței Domnului, la intrarea cortului adunării. Și așa s-a isprăvit împărțirea țării.

20,1 Și a zis Domnul către Iosua:

20,2 „Spune fiilor lui Israel: Faceți-vă orașe de scăpare cum v-am zis Eu prin Moise,

20,3 ca să poată scăpa acolo ucigașul care a ucis om din greșeală, fără precugetare; și să fie orașele acestea loc de scăpare pentru cel ce a ucis, ca să nu moară de mâna celui ce răzbună sângele vărsat, înainte de a se înfățișa înaintea obștii la judecată.

20,4 Și cine va fugi în una din cetățile acestea să stea la poarta cetății și să spună pricina sa în auzul bătrânilor cetății și ei îl vor primi în cetate și-i vor da loc, ca să trăiască la ei.

20,5 Și când va alerga după el cel ce răzbună sângele, atunci ei nu trebuie să-l dea pe ucigaș în mâinile lui, pentru că el a ucis fără să vrea pe aproapele său, neavând pe dânsul ură cu o zi sau cu două mai înainte.

20,6 Să trăiască el în cetatea aceasta până ce se va înfățișa înaintea obștii la judecată, până va muri arhiereul care va fi în acele zile. Apoi să se întoarcă ucigașul și să sa ducă în cetatea sa și la casa sa, în cetatea de unde a fugit”.

20,7 Și au rânduit Chedeșul în Galileea, în muntele Neftalimului; Sichemul în muntele Efraim și Chiriat-Arba sau Hebronul, în muntele lui Iuda.

20,8 Peste Iordan, în fața lerihonului, spre răsărit, au rânduit: Bețerul în pustiu, la șes, în seminția lui Ruben; Ramot în Galaad, în seminția lui Gad; și Golan în Vasan, în seminția lui Manase.

20,9 Aceste cetăți le-au rânduit pentru toți fiii lui Israel și pentru străinii care trăiesc printre ei, ca să fugă acolo cel ce va ucide om din greșeală, ca să nu moară de mâna celui ce răzbună sângele vărsat, până nu se va înfățișa înaintea obștii la judecată.

21,1 Căpeteniile familiilor Leviților au venit la Eleazar preotul și către Iosua, fiul lui Navi, și la căpeteniile semințiilor fiilor lui Israel,

21,2 și au vorbit cu ei în Șilo, în pământul Canaanului și au zis: „Domnul a poruncit prin Moise să ni se dea cetăți pentru locuit și împrejurimile lor pentru vitele noastre”.

21,3 Și au dat fiii lui Israel Leviților din părțile lor, după porunca Domnului, următoarele cetăți cu împrejurimile lor:

21,4 și s-au tras sorți pentru familia lui Cahat și Leviții, fiii lui Aaron preotul, au primit prin sorți treisprezece cetăți din seminția lui Iuda și din seminția lui Simeon și din seminția lui Veniamin.

21,5 Iar celorlalți fii ai lui Cahat le-au căzut la sorți zece cetăți din familiile seminției lui Efraim și din seminția lui Dan și de la jumătate din seminția lui Manase.

21,6 Fiilor lui Gherșon li s-au cuvenit prin sorți treisprezece cetăți de la familiile seminției lui Isahar și de la seminția lui Așer și de la seminția lui Neftali și de la jumătate din seminția lui Manase, în Vasan.

21,7 Iar fiilor lui Merari, după familiile lor, le-au căzut la sorți douăsprezece cetăți din seminția lui Ruben și din seminția lui Gad și din seminția lui Zabulon.

21,8 Și au dat fiii lui Israel cetățile acestea cu împrejurimile lor prin sorți, cum poruncise Domnul prin Moise.

21,9 Din seminția fiilor lui Iuda și din seminția fiilor lui Veniamin și din seminția fiilor lui Simeon au dat cetățile următoare, care se numesc pe nume:

21,10 Fiilor lui Aaron din familia lui Cahat dintre fiii lui Levi, fiindcă sorțul lor a fost întâiul,

21,11 li s-a dat: Chiriat-Arba, a tatălui lui Enac, sau Hebronul, în munții lui Iuda și locurile dimprejurul ei;

21,12 Iar țarina cetății acesteia și satele ei s-au dat ca moșie lui Caleb, fiul lui Iefone.

21,13 Și astfel fiilor lui Aaron preotul li s-a dat cetatea cea de scăpare a ucigașilor, Hebronul, și împrejurimile ei, Libna și împrejurimile ei.

21,14 Iatirul și împrejurimile lui, Eștemoa și împrejurimile ei;

21,15 Holonul și împrejurimile lui, Debirul și împrejurimile;

21,16 Ainul și împrejurimile lui, Iuta și împrejurimile ei, Bet-Semeșul și împrejurimile lui: nouă cetăți din aceste două seminții.

21,17 Iar din seminția lui Veniamin: Ghibeonul și împrejurimile lui, Gheba cu împrejurimile ei,

21,18 Anatotul cu împrejurimile lui, Almonul cu împrejurimile lui: patru cetăți.

21,19 Cetățile care au căzut la sorți pentru preoți, fiii lui Aaron, au fost toate treisprezece cu împrejurimile lor.

21,20 Iar celorlalți din familiile fiilor lui Cahat, Leviților, le-a căzut la sorți cetăți în pământul lui Efraim.

21,21 Și li s-a dat cetatea de scăpare pentru ucigași, Sichemul cu împrejurimile lui în muntele lui Efraim, Ghezerul cu împrejurimile lui,

21,22 Chibțaimul cu împrejurimile lui, Bet-Horonul cu împrejurimile lui: patru cetăți.

21,23 Din seminția lui Dan le-au căzut: Elteche și împrejurimile lui, Ghibetonul și împrejurimile lui;

21,24 Aialonul și împrejurimile lui, Gat-Rimonul și împrejurimile lui: patru cetăți.

21,25 Din jumătatea seminției lui Manase: Taanacul și împrejurimile lui, Gat-Rimonul și împrejurimile lui: două cetăți.

21,26 Toate cetățile cu împrejurimile lor căzute la sorți celorlalți fii ai lui Cahat au fost zece.

21,27 Iar fiilor lui Gherșon din familiile Leviților li s-au dat: două cetăți în Vasan, din jumătatea seminției lui Manase, și anume: Golanul, cetatea de scăpare pentru ucigași, cu împrejurimile lui, și Beștra cu împrejurimile ei;

21,28 Patru cetăți în seminția lui Isahar: Chișionul cu împrejurimile lui, Dabrat cu împrejurimile lui,

21,29 Iarmutul cu împrejurimile lui și En-Ganimul cu împrejurimile lui;

21,30 Patru cetăți în seminția lui Așer: Mișalul cu împrejurimile lui, Abdonul cu împrejurimile lui,

21,31 Helcatul cu împrejurimile lui și Rehobul cu împrejurimile lui;

21,32 Trei cetăți din seminția lui Neftali: Chedeșul Galileii, cetate pentru scăparea ucigașilor, cu împrejurimile ei, Hamot-Dorul cu împrejurimile lui și Cartanul cu împrejurimile lui.

21,33 Toate cetățile căzute la sorți fiilor lui Gherșon, după familiile lor, au fost treisprezece cetăți cu împrejurimile lor.

21,34 Celorlalți leviți din fiii lui Merari li s-au dat patru cetăți din seminția lui Zabulon: Iocneamul cu împrejurimile lui,

21,35 Carta cu împrejurimile ei, Dimna cu împrejurimile ei și Nahalalul cu

împrejurimile lui;

21,36 Patru cetăți de cealaltă parte de Iordan, în fața Ierihonului, în seminția lui Ruben: Bețerul, cetate de scăpare pentru ucigași, cu împrejurimile lui, în pustiul Miso, Iahța și împrejurimile ei,

21,37 Chedemotul și împrejurimile lui și Mefaatul cu împrejurimile lui.

21,38 În seminția lui Gad li s-au dat cetățile de scăpare pentru ucigași: Ramot-Galaadul cu împrejurimile lui, Mahanaimul cu împrejurimile lui,

21,39 Heșbonul cu împrejurimile lui și Iazerul cu împrejurimile lui.

21,40 Cetățile ieșite la sorți pentru familiile de Leviți din neamul lui Merari, după familiile lor, au fost douăsprezece.

21,41 Iar toate cetățile date Leviților între fiii lui Israel au fost patruzeci și opt de cetăți cu împrejurimile lor. Fiecare din aceste cetăți își avea împrejurimile ei de jur împrejur; așa erau toate cetățile acestea.

21,42 După ce a sfârșit Iosua împărțirea țării prin sorți, fiii lui Israel au dat parte lui Iosua după porunca Domnului; și i-au dat cetatea pe care a cerut-o el: Timnat-Serah, în muntele Efraim, și a zidit Iosua cetatea pe care a cerut-o și a locuit în ea. Și a luat Iosua cuțitele cele de piatră, cele cu care tăiase împrejur pe fiii lui Israel, care se născuseră pe cale în pustiu, căci în pustiu nu fuseseră tăiați împrejur, și le-a pus în Timnat-Serah.

21,43 Astfel a dat Domnul lui Israel toată țara, pe care jurase să o dea părinților lor și au primit-o ei moștenire și s-au așezat în ea.

21,44 Și le-a dat Domnul liniște și odihnă din toate părțile, cum jurase părinților lor, și nimeni dintre toți vrăjmașii lor n-a putut sta împotriva lor, ci pe toți vrăjmașii lor i-a dat Domnul în mâinile lor.

21,45 Și n-a rămas neîmplinit nici un cuvânt din toate cuvintele cele bune pe care le vorbise Domnul casei lui Israel: toate s-au împlinit.

22,1 Atunci Iosua a chemat seminția lui Ruben, a lui Gad și jumătate din a lui Manase și le-a zis:

22,2 „Voi ați împlinit toate câte v-a poruncit Domnul prin Moise și ați ascultat cuvintele mele întru toate câte v-am poruncit;

22,3 N-ați lăsat pe frații voștri în toată această îndelungată vreme, până în ziua aceasta și ați împlinit cele ce se cuvenea a împlini după porunca Domnului Dumnezeului vostru.

22,4 Acum Domnul Dumnezeul vostru a liniștit pe frații voștri, cum le spusese. Întoarceți-vă dar și duceți-vă la corturile voastre, în pământul moștenirii voastre, pe care vi l-a dat Moise, sluga Domnului, peste Iordan.

22,5 Dar să vă siliți a împlini cu grijă poruncile și legea pe care v-a dat-o Moise, sluga Domnului: de a iubi pe Domnul Dumnezeul vostru, de a umbla în toate căile Lui, de a păzi poruncile Lui, de a vă lipi de El și de a-I sluji Lui din toată inima voastră și din tot sufletul vostru”.

22,6 După aceea Iosua i-a binecuvântat și le-a dat drumul și ei s-au împărțit pe la corturile lor.

22,7 Unei jumătăți din seminția lui Manase i-a dat Moise parte în Vasan, iar celeilalte jumătăți i-a dat Iosua parte cu frații lui dincoace de Iordan, spre apus. Și când le-a dat drumul Iosua pe la corturile lor și i-a binecuvântat,

22,8 atunci le-a spus: „Cu mari bogății vă întoarceți voi pe la corturile voastre, cu

mare mulțime de vite și de argint, cu aur, cu aramă și cu fier și cu mare mulțime de haine: să împărțiți dar prada cu frații voștri”.

22,9 Și s-au întors fiii lui Ruben și ai lui Gad și jumătate din seminția lui Manase și au plecat de la fiii lui Israel din Șilo, care e în pământul Canaanului, ca să meargă în țara Galaadului, în pământul moștenirii lor, pe care îl luaseră în stăpânire după porunca Domnului dată prin Moise.

22,10 Și ajungând în preajma Iordanului ce e în țara Canaan, fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au zidit acolo lângă Iordan jertfelnic, jertfelnic mare la vedere.

22,11 Și au auzit fiii lui Israel că se zicea: „Iată fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au zidit jertfelnic pe pământul Canaanului, în preajma Iordanului, în fața fiilor lui Israel”.

22,12 Când au auzit acestea fiii lui Israel, s-a adunat toată obștea fiilor lui Israel la Șilo, ca să meargă împotriva lor cu război.

22,13 Dar fiii lui Israel au trimis mai întâi la fiii lui Ruben, la fiii lui Gad și la jumătate din seminția lui Manase, în țara Galaadului, pe Finees, fiul preotului Eleazar,

22,14 împreună cu zece căpetenii, câte o căpetenie de fiecare seminție a lui Israel de dincoace de Iordan; fiecare din aceștia era căpetenie de mie din semințiile lui Israel.

22,15 Și au venit ei la fiii lui Ruben și la fiii lui Gad și la jumătatea seminției lui Manase în pământul Galaadului și au vorbit cu ei și le-a zis:

22,16 „Așa grăiește toată obștea Domnului: Ce înseamnă nelegiuirea aceasta pe care ați făcut-o înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel, abătându-vă acum de la Domnul Dumnezeul lui Israel, ridicându-vă jertfelnic și sculându-vă acum împotriva Domnului?

22,17 Nu vă ajunge oare păcatul din Peor, de care nu ne-am spălat nici până în ziua de astăzi și pentru care a fost bătută obștea de Domnul?

22,18 Și iată astăzi voi vă abateți de la Domnul! Astăzi voi vă sculați împotriva Domnului, iar mâine se va mânia Domnul pe toată obștea lui Israel.

22,19 Dacă însă pământul moștenirii voastre vi se pare necurat, atunci treceți în pământul moștenirii Domnului, unde se află cortul Domnului, luați-vă parte între noi, dar nu vă ridicați împotriva Domnului, nici împotriva noastră nu vă ridicați, zidindu-vă jertfelnic afară de cel al Domnului Dumnezeului nostru.

22,20 Oare n-a făcut singur Acan, fiul lui Zerah, nelegiuire, luând din cele date nimicirii, dar mânia a venit asupra a toată obștea fiilor lui Israel? Și oare numai el singur a murit pentru nelegiuire?”

22,21 Atunci fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase, răspunzând la acestea, au zis căpeteniilor lui Israel:

22,22 „Dumnezeul dumnezeilor este Domnul și Domnul Dumnezeul dumnezeilor știe și să știe și Israel: de ne răzvrătim și ne abatem noi de la Domnul, atunci să nu ne cruțe pe noi Domnul astăzi!

22,23 Și dacă am ridicat noi un jertfelnic, ca să ne abatem de la Domnul Dumnezeul nostru și ca să aducem pe el arderi de tot și prinos de pâine și ca să săvârșim pe el jertfe de împăcare, atunci Domnul să ne ceară socoteală de aceasta!

22,24 Dar noi am făcut aceasta de teamă ca nu cumva în viitor fiii voștri să zică fiilor noștri: „Ce aveți voi cu Domnul Dumnezeul lui Israel?

22,25 Domnul a pus hotar între noi și voi, fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătatea

seminției lui Manase, Iordanul; voi n-aveți deci nici o legătură cu Domnul”. Și astfel fiii voștri nu vor îngădui fiilor noștri să se închine Domnului în Șilo.

22,26 De aceea am zis noi: Să ne facem un jertfelnic, nu pentru arderi de tot nici pentru jertfe,

22,27 ci ca să fie el între noi și voi, între urmașii noștri, mărturie că noi putem sluji Domnului cu arderile de tot ale noastre și cu jertfele noastre și cu cele de împăcare ale noastre, și pentru ca în vremurile viitoare să nu zică fiii voștri către fiii noștri: Voi nu aveți nici o legătură cu Domnul.

22,28 Și ziceam noi: Dacă ni se va zice astfel nouă și urmașilor noștri, atunci vom răspunde: Priviți chipul jertfelnicului Domnului pe care l-au făcut părinții noștri nu pentru arderi de tot și nu pentru jertfe, ci ca să fie mărturie între noi și voi și între fiii noștri și fiii voștri.

22,29 Să nu se întâmple una ca aceea ca să ne ridicăm noi împotriva Domnului și să ne abatem acum de la Domnul și să facem jertfelnic pentru arderi de tot și pentru prinos de pâine și pentru jertfe, afară de jertfelnicul Domnului Dumnezeu care se află înaintea cortului”.

22,30 Iar preotul Finees și toate căpeteniile obștii și căpeteniile peste miile lui Israel, care erau cu dânsul, auzind cuvintele pe care le-au vorbit fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătatea seminției lui Manase, au rămas mulțumiți.

22,31 Și a zis Finees, fiul preotului Eleazar, către fiii lui Ruben și către fiii lui Gad și către jumătatea de seminție a lui Manase: „Astăzi am aflat noi că Domnul este în mijlocul nostru și că voi n-ați făcut prin aceasta o nelegiuire; acum ați izbăvit pe fiii lui Israel din mâna Domnului”.

22,32 Și s-a întors Finees, fiul preotului Eleazar, și căpeteniile de la fiii lui Ruben și de la fiii lui Gad și de la jumătatea de seminție a lui Manase din pământul Galaadului în țara Canaan la fiii lui Israel și le-a adus răspunsul.

22,33 Și le-a plăcut aceasta fiilor lui Israel și au binecuvântat fiii lui Israel pe Dumnezeu și au zis să nu se mai ridice împotriva lor cu război, ca să pustiască țara în care locuiau fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase.

22,34 Iar fiii lui Ruben și fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase au numit jertfelnicul Ed, adică mărturie, căci își ziceau: Acesta este mărturie între noi că Domnul este Dumnezeul nostru.

23,1 Trecând multă vreme, după ce Domnul Dumnezeu a odihnit pe Israel, scutindu-l de toți vrăjmașii lui din toate părțile, Iosua a ajuns bătrân și înaintat în vârstă.

23,2 Atunci a chemat Iosua pe toți fiii lui Israel; pe bătrânii lor, căpeteniile lor, pe judecătorii lor și pe mai-marii oștilor lor și le-a zis: „Eu am îmbătrânit și sunt înaintat în vârstă;

23,3 Voi ați văzut ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru înaintea feței voastre cu toate aceste popoare, căci Domnul Dumnezeul vostru însuși S-a luptat pentru voi.

23,4 Iată eu v-am împărțit prin sorți popoarele acestea ce au mai rămas în moștenirea seminților voastre, toate popoarele pe care eu le-am nimicit de la Iordan până la Marea cea Mare de la apusul soarelui.

23,5 Domnul Dumnezeul vostru însuși le va alunga de la fața voastră până vor pieri; și va trimite asupra lor fiare sălbatice până le va stârpi pe ele și pe regii lor de la fața voastră, și le va nimici înaintea voastră, ca să primiți de moștenire țara lor, cum v-a grăit Domnul Dumnezeu.

23,6 De aceea siliți-vă să păziți și să faceți întocmai cele scrise în cartea legii lui

Moise, neabătându-vă de la ea nici la dreapta, nici la stânga.

23,7 Să nu intrați în legătură cu aceste popoare care au mai rămas printre voi, să nu pomeniți numele dumnezeilor lor, să nu vă plecați înaintea lor, nici să le slujiți, sau să vă închinați lor;

23,8 Ci vă lipiți de Domnul Dumnezeul vostru, cum ați făcut până în ziua de astăzi.

23,9 Domnul a alungat de la voi popoarele mari și tari și nimeni nu s-a putut împotrivi până astăzi;

23,10 Unul din voi a alungat mii, căci însuși Domnul Dumnezeul vostru S-a luptat pentru voi, cum v-a grăit.

23,11 De aceea siliți-vă să iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru.

23,12 Iar de vă veți întoarce și vă veți alătura la popoarele acestea rămase și veți intra în înrudire cu ele și veți merge la ele și ele vor veni la voi,

23,13 atunci să știți că Domnul Dumnezeul vostru nu va mai alunga de la voi popoarele acestea, ci ele vor fi pentru voi laț și mreajă, bici pentru spinările voastre și spin pentru ochii voștri, până veți fi stârpiți din această țară bună pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul vostru.

23,14 Iată eu astăzi plec în calea în care merg toți pământenii, iar voi să recunoașteți cu toată inima voastră și cu tot sufletul vostru că n-a rămas zadarnic nici un cuvânt din toate cuvintele bune pe care le-a rostit pentru voi Domnul Dumnezeul vostru: toate s-au împlinit pentru voi și nici un cuvânt n-a rămas neîmplinit.

23,15 Dar după cum s-a împlinit cu voi tot cuvântul bun pe care l-a grăit Domnul Dumnezeul vostru, tot așa va împlini Domnul asupra voastră și tot cuvântul rău până vă va stârpi din această țară bogată pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul vostru.

23,16 De veți călca așezământul Domnului Dumnezeului vostru, pe care l-a încheiat El cu voi și vă veți duce să slujiți la alți dumnezei și să vă închinați lor, se va aprinde asupra voastră mânia Domnului și veți pieri curând din țara aceasta bogată pe care v-a dat-o Domnul”.

24,1 Apoi a adunat Iosua toate semințiile lui Israel la Sichem și a chemat pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe mai-marii oștirii lui; și s-au înfățișat ei înaintea Domnului.

24,2 Și a zis Iosua către tot poporul: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: În vechime părinții voștri, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, au trăit dincolo de râu (Eufrat) și slujeau la alți dumnezei.

24,3 Dar Eu am luat pe părintele vostru Avraam de mână, de dincolo de Eufrat, și l-am povățuit către această țară a Canaanului și am înmulțit sămânța lui și i-am dat pe Isaac.

24,4 Lui Isaac i-am dat pe Iacov și pe Isav; lui Isav i-am dat muntele Seir de moștenire, iar Iacov și fiii lui s-au pogorât în Egipt și au ajuns acolo popor mare, tare și mult la număr și egiptenii au început să-i strâmtoreze.

24,5 Dar am trimis pe Moise și pe Aaron și am lovit Egiptul cu semne pe care le-am făcut Eu acolo și apoi v-am scos pe voi.

24,6 Eu am scos pe părinții voștri din Egipt și ați venit la Marea Roșie. Atunci egiptenii au alergat după părinții voștri cu care și cu călăreți până la Marea Roșie.

24,7 Iar ei au strigat către Domnul și El a pus nor între voi și egipteni și a adus asupra lor marea care i-a și acoperit. Ochii voștri au văzut ce am făcut Eu în Egipt. După aceea, ați rămas voi multă vreme în pustiu.

24,8 Apoi v-am dus Eu asupra amoreilor care locuiau peste Iordan; și ei s-au luptat cu voi, dar Eu i-am dat în mâinile voastre și ați primit de moștenire țara lor și Eu i-am stârpit înaintea voastră.

24,9 S-a sculat apoi Balac, fiul lui Sefor, regele Moabului, și a pornit cu război asupra lui Israel și a trimis să cheme pe Valaam, fiul lui Beor, ca să vă blesteme;

24,10 Dar Eu n-am voit să ascult pe Valaam și el v-a binecuvântat și v-am izbăvit din mâinile lui Balac.

24,11 După aceea ați trecut Iordanul și ați venit la Ierihon. Atunci au început a se lupta cu voi locuitorii Ierihonului, apoi amoreii, ferezeii, canaaneii, heteii, ghergheseii, heveii și iebuseii, dar Eu i-am dat în mâinile voastre.

24,12 Trimis-am înaintea voastră viespi care au gonit de la voi pe cei doi regi ai amoreilor; nu cu sabia ta, nici cu arcul tău ai făcut acestea.

24,13 Și v-am dat țara cu care nu v-ați ostenit și cetățile pe care nu le-ați zidit și trăiți în ele; din viile și din grădinile de măslini pe care nu le-ați sădit, iată, mâncați roade.

24,14 Temeți-vă dar de Domnul și-I slujiți Lui cu credincioșie și curățenie. Lepădați dumnezeii cărora au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt și slujiți Domnului.

24,15 Iar dacă nu vă place să slujiți Domnului, atunci alegeți-vă acum cui veți sluji: sau dumnezeilor cărora au slujit părinții voștri cei de peste râu sau dumnezeilor amoreilor, în țara călora trăiți. Eu însă și casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este!”

24,16 Și a răspuns poporul și a zis: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul și să ne apucăm să slujim la alți dumnezei,

24,17 căci Domnul este Dumnezeul nostru; El ne-a scos pe noi și pe părinții noștri din țara Egiptului, din casa robiei și a făcut înaintea ochilor noștri minuni mari și ne-a păzit în toată calea pe care am umblat și printre toate popoarele pe la care am trecut.

24,18 Domnul a alungat de la noi toate popoarele și pe amoreii care trăiau în țara aceasta. De aceea și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru!”

24,19 Și a zis Iosua poporului: „Nu veți putea să slujiți Domnului Dumnezeu, căci El este Dumnezeu sfânt, Dumnezeu zelos și nu va răbda nelegiuirile voastre, nici păcatele voastre.

24,20 Dacă voi veți părăsi pe Domnul și veți sluji la dumnezei străini, atunci El va aduce asupra voastră răul și vă va stârpi, după ce v-a făcut bine”.

24,21 Iar poporul a zis către Iosua: „Nu, noi Domnului vom sluji”.

24,22 Iosua însă a zis poporului: „Vă sunteți voi martori că v-ați ales pe Domnul să-I slujiți?” Ei au răspuns: „Suntem martori!”

24,23 „Așadar, a adăugat Iosua, lepădați dumnezeii străini pe care îi aveți și întoarceți-vă inima către Domnul Dumnezeul lui Israel!”

24,24 Și a zis poporul către Iosua: „Domnului Dumnezeului nostru vom sluji și glasul Lui vom asculta!”

24,25 Și a încheiat Iosua cu poporul legământ în ziua aceea și i-a dat legi și porunci în Sichem, înaintea cortului Domnului Dumnezeului lui Israel.

24,26 Și a scris Iosua cuvintele acestea în cartea legii lui Dumnezeu și a luat o piatră mare și a pus-o acolo sub stejarul care era lângă locașul sfânt al Domnului.

24,27 Apoi a zis Iosua către tot poporul: „Iată piatra aceasta ne va fi mărturie, căci ea a auzit toate cuvintele Domnului, pe care le-a grăit El cu noi astăzi. Să fie dar ca mărturie împotriva voastră în zilele viitoare, ca să nu mințiți înaintea Domnului Dumnezeului vostru!”

24,28 Și a dat Iosua drumul poporului și s-a întors fiecare la moștenirea lui.

24,29 Și a murit după aceea Iosua, fiul lui Navi, robul Domnului, fiind de o sută zece ani.

24,30 Și l-au îngropat în ținutul moștenirii sale la Timnat-Serah, care e în muntele Efraim, la miazănoapte de muntele Gaaș. Și au pus acolo cu dânsul, în mormântul în care l-au îngropat, cuțitele cele de piatră cu care Iosua a tăiat împrejur pe fiii lui Israel în Ghilgal, când i-a scos pe ei din Egipt, cum poruncise Domnul, și sunt ele acolo până în ziua de astăzi.

24,31 Israel a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor a căror viață s-a prelungit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile Domnului, pe care le făcuse El cu Israel.

24,32 Oasele lui Iosif, pe care le aduseseră fiii lui Israel din Egipt, le-au îngropat în Sichem, în partea de țarină pe care o cumpărase Iacov de la fiii lui Hemor, tatăl lui Sichem, cu o sută de arginți, și care căzuse de moștenire fiilor lui Iosif.

24,33 După aceasta a murit și Eleazar, fiul lui Aaron, arhiereul, și l-au îngropat în Ghibeea, orașul lui Finees, fiul lui, care i se dăduse în muntele Efraim.

24,34 În ziua aceea fiii lui Israel, luând chivotul lui Dumnezeu, l-au dus cu ei, iar Finees a fost preot în locul lui Eleazar, tatăl său, până ce a murit și a fost îngropat în cetatea sa Ghibeea.

24,35 Iar fiii lui Israel s-au dus fiecare la locul său și în cetatea sa. Și au început fiii lui Israel a sluji Astarteei și lui Aștarot și dumnezeilor popoarelor vecine. De aceea i-a dat Domnul în mâinile lui Eglon, regele Moabului, și i-a stăpânit optsprezece ani.

Judecătorii 1,1 După moartea lui Iosua, au întrebat fiii lui Israel pe Domnul, zicând: „Cine din noi să meargă mai întâi asupra canaaneilor, ca să se lupte cu ei?”

1,2 Și a zis Domnul: „Iuda să meargă și Eu voi da țara în mâna lui!”

1,3 Iuda a zis către Simeon, fratele său: „Intră cu mine în ținutul care mi-a căzut la sorți și să ne luptăm cu canaaneii și voi intra și eu cu tine în ținutul care ți-a căzut la sorți”. Și s-a dus Simeon cu el.

1,4 Atunci s-a dus Iuda cu Simeon și Domnul a dat pe canaanei și pe ferezei în mâinile lor și au ucis ei din aceia zece mii de oameni în Bezec.

1,5 Și s-au întâlnit ei în Bezec cu Adoni-Bezec și s-au bătut cu dânsul și au răpus pe canaanei și pe ferezei,

1,6 iar Adoni-Bezec a fugit; dar ei au alergat după el și l-au prins și i-au tăiat degetele cele mari de la mâini și de la picioare.

1,7 Atunci Adoni-Bezec a zis: „Șaptezeci de regi cu degetele cele mari tăiate de la mâinile și de la picioarele lor adunau fărâmituri sub masa mea; cum am făcut eu, așa mi-a plătit și mie Dumnezeu. Și l-au dus în Ierusalim și a murit acolo.

1,8 Apoi au mers fiii lui Iuda cu război asupra Ierusalimului și l-au luat și l-au trecut prin sabie, iar cetatea au dat-o focului.

1,9 După aceea s-au dus fiii lui Iuda să se lupte cu canaaneii care trăiau în munți, în țara de miazăzi și în părțile de jos.

1,10 Și a mers Iuda asupra canaaneilor care locuiau în Hebron; iar numele

Hebronului era mai înainte Chiriat-Arba; și a bătut per Șeșai, pe Ahiman și pe Talmai, din neamul lui Enac.

1,11 Iar de acolo s-au dus împotriva locuitorilor Debirului al cărui nume era mai înainte Chiriat-Sefer.

1,12 Atunci Caleb a zis: „Cine va lovi Chiriat-Seferul și-l va lua, aceluia îi voi da pe Acsa, fiica mea, de femeie”.

1,13 Și l-a luat Otniel, fiul lui Chenaz, fratele mai mic al lui Caleb, și acesta i-a dat de soție pe Acsa, fiica sa.

1,14 Și când a vrut ea să plece, Otniel a învățat-o să ceară la tatăl ei o țarină și ea s-a coborât de pe asin. Și i-a zis Caleb: „Ce vrei?”

1,15 Iar Acsa a zis către el: „Dă-mi binecuvântare; tu mi-ai dat pământul de la miazăzi, dă-mi și izvoarele de apă”. Și i-a dat Caleb, după dorința ei, izvoarele cele de sus și izvoarele cele de jos.

1,16 Iar fiii lui Hobab cheneul, socrul lui Moise, au mers din cetatea Palmierilor cu fiii lui Iuda în pustiul lui Iuda din Negheb, care este la miazăzi de Arad și venind, s-au așezat între Amaleciți.

1,17 Apoi a mers Iuda cu Simeon, fratele său și a lovit pe canaaneii care locuiau în Țefat și i-au dat pieirii; de aceea s-a numit cetatea aceea Horma.

1,18 Și a mai luat Iuda și Gaza cu împrejurimile ei, Ascalonul cu împrejurimile lui și Ecronul cu ținutul lui.

1,19 Și a fost Domnul cu Iuda și acesta a luat în stăpânire partea muntoasă; dar pe locuitorii din vale nu i-a putut alunga, pentru că ei aveau care de fier.

1,20 Și au dat lui Caleb Hebronul, cum zisese Moise, și a primit el acolo de moștenire cele trei cetăți ale fiilor lui Enac și a alungat pe cei trei fii ai lui Enac.

1,21 Iar fiii lui Veniamin n-au alungat pe iebuseii care locuiau în Ierusalim; și trăiesc iebuseii cu fiii lui Veniamin în Ierusalim până în ziua de astăzi.

1,22 S-au suit de asemenea și fiii lui Iosif asupra Betelului și Domnul a fost cu ei,

1,23 și s-au oprit ei și au cercetat Betelul; iar numele cetății acesteia era mai înainte Luz.

1,24 Și au văzut cei de strajă un om ieșind din cetate și l-au prins și i-au zis: „Arată-ne intrarea cetății și vom avea milă de tine”.

1,25 Și le-a arătat intrarea cetății și ei au lovit cetatea cu sabia, iar omului aceluia și la tot neamul lui i-au dat drumul.

1,26 Și s-a dus omul acela în pământul heteilor și a zidit acolo o cetate și i-a pus numele Luz. Și acesta este numele ei până în ziua de astăzi.

1,27 Manase de asemenea n-a alungat pe locuitorii Bet-Șeanului, care e Schitopole, și ai cetăților supuse lui, nici pe ai Taanacului și ai cetăților supuse lui, nici pe locuitorii din Dor și ai cetăților supuse lui, nici pe locuitorii Ibleamului și ai cetăților supuse lui, nici pe locuitorii Meghidonului și ai cetăților supuse lui; și au rămas canaaneii să trăiască în pământul acesta.

1,28 Când Israel a ajuns puternic, atunci a făcut pe canaanei birnici, dar de izgonit nu i-a izgonit.

1,29 Nici Efraim n-a izgonit pe canaaneii care locuiau în Ghezer, și au trăit canaaneii în mijlocul lor în Ghezer și le-au plătit bir.

1,30 Zabulon încă n-a izgonit pe locuitorii Chitronului și pe locuitorii Nahalolului; și au locuit canaaneii în mijlocul lor și le-au plătit bir.

1,31 Nici Așer n-a izgonit pe locuitorii din Aco care-i plăteau bir, nici pe locuitorii din Dor, nici pe locuitorii din Sidon și Mahaleb, din Aczib, din Helba, din Afec și din Rehob.

1,32 Și a locuit Așer între canaanei, locuitorii țării aceleia, căci nu i-a izgonit.

1,33 Nici Neftali n-a izgonit pe locuitorii din Bet-Șemeș, nici pe locuitorii din Bet-Anat, și a trăit între canaanei, locuitorii țării aceleia. Iar locuitorii din Bet-Șemeș și din Bet-Anat erau birnicii lui.

1,34 Dar amoreii au împins pe fiii lui Dan în munți și nu i-a lăsat să se coboare în vale.

1,35 Și au rămas amoreii să locuiască în Har-Heres, în Aialon și Șaalbim; dar mâna fiilor lui Iosif a răpus pe Amorei și au ajuns aceștia birnicii lor.

1,36 Iar hotarele amoreilor se întindeau până dincolo de înălțimea Acrabimului și de Sela.

2,1 Atunci s-a suit un înger al Domnului din Ghilgal către Bochim, către Betel și către casa lui Israel și le-a zis: „Așa grăiește Domnul:

2,2 Eu v-am scos din Egipt și v-am băgat în țara pentru care M-am jurat părinților voștri să v-o dau și am zis: Nu voi rupe în veac legământul Meu cu voi; voi însă să nu intrați în legătură cu locuitorii țării acesteia; dumnezeilor lor să nu vă închinați, idolii lor să-i sfărâmați și jertfelnicele lor să le dărâmați. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu. Pentru ce ați făcut aceasta?

2,3 De aceea vă zic: Nu Mă voi apuca să strămut pe locuitorii aceștia pe care Eu am voit să-i alung, nu-i voi izgoni de la voi și ei vă vor fi laț, iar dumnezeii lor vor fi pentru voi mreajă”.

2,4 Când a spus îngerul Domnului cuvintele acestea tuturor fiilor lui Israel, atunci poporul a ridicat strigare mare și a plâns.

2,5 De aceea s-a și numit locul acela Bochim. Și au adus ei acolo jertfă Domnului.

2,6 După ce a dat Iosua drumul poporului și s-au dus fiii lui Israel fiecare la casa sa și fiecare la moșia sa, ca să ia țara de moștenire,

2,7 atunci poporul a slujit Domnului în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor, a căror viață s-a prelungit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile cele mari ale Domnului, pe care le făcuse El cu Israel.

2,8 Iosua, fiul lui Navi, sluga Domnului, a murit fiind de o sută zece ani,

2,9 și l-au îngropat în cuprinsul moștenirii sale, la Timnat-Heres, în muntele lui Efraim, spre miazănoapte de muntele Gaaș;

2,10 Și după ce tot rândul acela de oameni a trecut la părinții lor și când s-a ridicat în locul lor alt rând de oameni, care nu cunoșteau pe Domnul și lucrurile Sale pe care le făcuse cu Israel,

2,11 atunci fiii lui Israel au început a face rele înaintea ochilor Domnului și s-au apucat să slujească baalilor;

2,12 Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, Care îi scosese din pământul Egiptului și s-au întors la alți dumnezei, către dumnezeii popoarelor dimprejurul lor și au început să se închine acelora și au mâniat pe Domnul;

2,13 Au părăsit pe Domnul și au început a se închina lui Baal și Astarteelor.

2,14 De aceea s-a aprins mânia Domnului asupra lui Israel și l-a dat în mâinile jefuitorilor care i-au jefuit; i-a dat în mâinile vrăjmașilor dimprejurul lor și n-au mai putut să se împotrivească vrăjmașilor lor.

2,15 Ori încotro apucau, mâna Domnului pretutindeni era împotriva lor, ca să facă rău, cum le grăise Domnul și cum li Se jurase. Și erau foarte strâmtorați.

2,16 Atunci le-a ridicat Domnul judecători care i-au izbăvit din mâinile jefuitorilor lor.

2,17 Dar nici pe judecători nu-i ascultau ei, ci se purtau desfrânat mergând pe urmele altor dumnezei și se închinau acelora și mâniau pe Domnul; ușor se abăteau de la calea pe care umblaseră părinții lor care se supuseseră poruncilor Domnului. Ei însă nu făceau așa.

2,18 Când le ridica lor Domnul judecători, atunci însuși Domnul era cu judecătorul și-i izbăvea pe ei de vrăjmașii lor în toate zilele judecătorului.

2,19 Dar cum murea judecătorul, ei iarăși făceau și mai rău decât părinții lor, abătându-se la alți dumnezei, slujind acelora și închinându-se lor, nu se lăsau de lucrurile lor și nu se abăteau de la calea lor cea rea.

2,20 Și se aprindea mânia Domnului asupra lui Israel și zicea: „Pentru că poporul acesta calcă poruncile Mele, pe care Eu le-am așezat cu părinții lor și nu ascultă glasul Meu,

2,21 de aceea nici Eu nu voi mai izgoni de la ei nici unul din acele popoare pe care le-a lăsat Iosua, fiul lui Navi, în țară, când a murit,

2,22 ca să ispitească prin ele pe Israel și să vadă de va ține el calea Domnului și de va umbla pe ea, cum s-au ținut părinții lor, sau nu”.

2,23 Și a lăsat Domnul pe popoarele acestea și nu le-a alungat îndată, nici nu le-a dat în mâinile lui Iosua.

3,1 Iată popoarele acelea pe care le-a lăsat Domnul ca să ispitească prin ele pe Israel și pe toți aceia care nu cunoșteau toate războaiele Canaanului;

3,2 Pe care le lăsase numai pentru ca generațiile viitoare de oameni ale fiilor lui Israel să știe și să învețe războiul pe care nu-l cunoscuseră mai înainte:

3,3 cinci stăpânitori filisteni, toți canaaneii, sidonienii și heveii care locuiau în munții Libanului de la muntele Baal-Hermon până la intrarea Hamatului.

3,4 Acestea fuseseră lăsate ca să se încerce prin ele israeliții și să se afle dacă se supun ei poruncilor Domnului, pe care le-a dat El părinților lor prin Moise.

3,5 Și au trăit fiii lui Israel între canaanei, hetei, amorei, ferezei, hevei, gherghesei și iebusei,

3,6 și și-au luat femei din fetele acelora și pe fetele lor le-au dat după feciorii acelora și au slujit dumnezeilor lor.

3,7 Deci au făcut rele înaintea ochilor Domnului fiii lui Israel și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și au slujit baalilor și astarteelor.

3,8 Atunci s-a aprins mânia Domnului asupra lui Israel și i-a dat în mâinile lui Cușan-Rișeataim, regele Mesopotamiei, și fiii lui Israel au robit lui Cușan-Rișeataim opt ani.

3,9 După aceea au strigat fiii lui Israel către Domnul și a ridicat Domnul un izbăvitor pentru fiii lui Israel, care i-a izbăvit și anume pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele mai mic al lui Caleb.

3,10 Și a fost Duhul Domnului peste acesta și a fost el judecător lui Israel. Acesta a ieșit la război împotriva lui Cușan-Rișeataim și Domnul a dat în mâinile lui pe Cușan-Rișeataim, regele Mesopotamiei, și a apăsat mâna lui pe Cușan-Rișeataim.

3,11 După aceea s-a odihnit țara patruzeci de ani și apoi a murit Otniel, fiul lui

Chenaz.

3,12 Apoi fiii lui Israel iarăși s-au apucat să facă rele înaintea ochilor Domnului și a întărit Domnul pe Eglon, regele Moabului, împotriva israeliților, pentru că ei făceau rele înaintea ochilor Domnului.

3,13 Și a adunat acela la sine pe toți moabiții și amaleciții și a plecat să lovească pe Israel; și au luat cetatea Palmierilor.

3,14 Iar fiii lui Israel au slujit lui Eglon, regele Moabului, optsprezece ani.

3,15 Atunci au strigat fiii lui Israel către Domnul și Domnul le-a ridicat ca izbăvitor pe Aod, fiul lui Ghera, din neamul lui Veniamin, care era stângaci. Și au trimis fiii lui Israel prin el daruri lui Eglon, regele Moabului.

3,16 Aod și-a făcut sabie cu două ascuțișuri, lungă de un cot și a încins-o sub mantaua sa la șoldul drept

3,17 și a mers cu daruri la Eglon, regele Moabului. Eglon însă era om foarte gras.

3,18 După ce a înfățișat Aod toate darurile, a dat drumul oamenilor care aduseseră darurile,

3,19 iar el însuși, întorcându-se de la idolii de lângă Ghilgal, a zis regelui: „Cuvânt în taină am a-ți spune, o rege!” Iar el a zis: „Mai încet!” Atunci au ieșit de la dânsul toți cei ce stăteau pe lângă el.

3,20 Și a intrat Aod la dânsul; căci el ședea într-un foișor răcoros, pe care îl avea acolo la o parte. Și a zis Aod: „Eu, o rege, am către tine un cuvânt al lui Dumnezeu”. Atunci Eglon s-a sculat de pe scaun înaintea lui.

3,21 Și când s-a sculat el, Aod și-a întins mâna sa stângă și a scos sabia de la coapsa sa dreaptă și a împlântat-o în pântecele lui,

3,22 așa încât a intrat după ascuțișul sabiei și mânerul și grăsimea a acoperit rana pe unde intrase sabia, căci Aod n-a scos-o din pântecele lui.

3,23 Apoi Aod a ieșit în tindă, trăgând după sine ușa foișorului și încuind-o.

3,24 Iar după ce a ieșit el, au venit slugile lui Eglon și văzând ușa foișorului încuiată au zis: „Se vede că el își acoperă picioarele în camera de vară”.

3,25 Și au așteptat ei destulă vreme; dar văzând că nu mai deschide nimeni ușa foișorului, au adus o cheie și au deschis și iată stăpânul lor zăcea mort la pământ.

3,26 Până să se dumirească aceia, Aod a plecat și nimeni nu se mai gândea la el; a trecut pe lângă idoli și a scăpat în Seira.

3,27 Iar după ce a venit în țara lui Israel, Aod a trâmbițat din trâmbiță pe muntele Efraim și s-au coborât la dânsul fiii lui Israel din muntele Efraim și el mergea înaintea lor.

3,28 Și a zis el către dânșii: „Veniți după mine, că a dat Domnul pe vrăjmașii noștri moabiți în mâinile voastre”. Și s-au dus după dânsul și au apucat vadul Iordanului spre Moab și nu au lăsat pe nimeni să treacă.

3,29 Și au ucis atunci din moabiți până la zece mii de oameni, toți sănătoși și voinici, încât nimeni n-a scăpat.

3,30 Așa au fost supuși în ziua aceea moabiții înaintea lui Israel și s-a liniștit țara lui optzeci de ani. Iar Aod a fost judecătorul lor până la moartea sa.

3,31 După dânsul a fost judecător Șamgar, fiul lui Anat, care a ucis șase sute de filisteni cu un băț, cu bold de mânat boii, și acesta a izbăvit de asemenea pe Israel.

4,1 După ce a murit Aod, fiii lui Israel au început iar să facă rele înaintea ochilor Domnului.

4,2 Și Domnul i-a dat în mâinile lui Iabin, regele Canaanului, care domnea în Hațor. Acesta avea căpetenie peste oștire pe Sisera care locuia în Haroșet-Goim.

4,3 Și au strigat fiii lui Israel către Domnul; căci Iabin avea nouă sute de care de fier și a apăsat cumplit pe fiii lui Israel douăzeci de ani.

4,4 În vremea aceea era judecător în Israel Debora-proorocița, soția lui Lapidot.

4,5 Aceasta locuia sub palmierul Deborei, între Rama și Betel, pe muntele Efraim și veneau acolo la ea fiii lui Israel să se judece.

4,6 Și a trimis Debora de a chemat pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeșul Neftalimului și i-a zis: „Domnul Dumnezeul lui Israel îți poruncește: Du-te și te suie pe muntele Tabor și ia cu tine zece mii de oameni din fiii lui Neftali și din fiii lui Zabulon;

4,7 Iar Eu voi aduce la tine, la pârâul Chișon, pe Sisera, căpetenia oștirilor lui Iabin și carele lui și oastea lui cea multă și-l voi da în mâinile tale”.

4,8 Iar Barac a zis către dânsa: „De mergi tu cu mine, mă voi duce; iar de nu mergi cu mine, eu nu mă voi duce. Căci eu nu știu ziua când are să trimită Domnul pe îngerul Său în ajutorul meu”.

4,9 Atunci ea a zis către el: „De mers voi merge cu tine, dar să știi că nu va mai fi slava ta în calea aceasta în care mergi; ci în mâna unei femei va da Domnul pe Sisera”. Și s-a sculat Debora și s-a dus cu Barac la Chedeș.

4,10 Și a chemat Barac pe Zabulonieni și Neftalimieni la Chedeș și s-au dus după dânsul zece mii de oameni și s-a dus și Debora cu dânșii.

4,11 Atunci Heber Cheneul s-a despărțit de Chenei, fiii lui Hobab, rudenia lui Moise, și și-a întins cortul său la dumbrava din Țaananim, aproape de Chedeș.

4,12 Și i s-a spus lui Sisera că Barac, fiul lui Abinoam, s-a suit pe muntele Taborului.

4,13 Atunci Sisera a adunat toate carele sale, nouă sute de care de fier, și tot poporul pe care-l avea și a venit din Haroșet-Goim la râul Chișon.

4,14 Iar Debora a zis către Barac: „Scoală, că aceasta este ziua aceea în care Domnul are să dea pe Sisera în mâinile tale. Însuși Domnul are să meargă înaintea ta”. Și s-a coborât Barac din muntele Taborului și după el și cei zece mii de oameni.

4,15 Atunci Domnul a pus pe fugă pe Sisera și toate carele lui și toată tabăra lui prin sabia lui Barac; și s-a coborât Sisera din carul său și a fugit pe jos.

4,16 Iar Barac a urmărit carele lui și tabăra lui până la Haroșet-Goim și a căzut toată oștirea lui Sisera de sabie și nimeni n-a rămas.

4,17 Sisera însă a fugit pe jos în cortul Iaelei, femeia lui Heber Cheneul; căci între Iabin, regele Hațorului, și casa lui Heber Cheneul era pace.

4,18 Și a ieșit Iaela în întâmpinarea lui Sisera și i-a zis: „Intră, domnul meu intră la mine, nu te teme!” și el a intrat la ea în cort și ea l-a acoperit cu haina sa.

4,19 Și a zis Sisera către ea: „Dă-mi puțină apă să beau, că mi-e sete! Și ea a dezlegat un burduf cu lapte și l-a adăpat și iar l-a acoperit.

4,20 Apoi Sisera i-a zis: „Stai la ușa cortului și de va veni cineva să te întrebe și va zice: Nu este aici cineva? Tu să zici: Nu!”

4,21 Apoi Iaela, femeia lui Heber, a luat un țăruș de la cort și un ciocan în mâna sa și s-a apropiat de el încetișor și i-a înfipt țărușul în tâmpla lui, așa încât l-a pironit la pământ, căci el dormea, fiind obosit; și așa a murit.

4,22 Și iată Barac alerga în urmărirea lui Sisera. Atunci Iaela a ieșit în întâmpinarea

lui și i-a zis: „Intră și-ți voi arăta pe omul pe care tu îl cauți”. Și el a intrat și iată Sisera zăcea mort cu țărușul în tâmplă.

4,23 Și a supus Domnul Dumnezeu în ziua aceea pe Iabin, regele Canaanului, în fața fiilor lui Israel.

4,24 Și s-a întărit mâna fiilor lui Israel din ce în ce mai mult asupra lui Iabin, regele Canaanului, până ce au stârpit pe Iabin, regele canaaneilor,

5,1 atunci Debora și Barac, fiul lui Abinoam, au cântat cântarea aceasta:

5,2 „Când se arată judecători în Israel, poporul merge de bunăvoie la război; Binecuvântați pe Domnul!

5,3 Ascultați dar, regilor! Căpetenii, luați aminte! Căci cântare voi cânta Domnului. Cânta-voi Domnului Dumnezeului lui Israel:

5,4 Când ieșeai Tu Doamne, din Seir, când treceai Tu prin câmpiile Edomului, pământul se cutremura și cerurile se topeau, norii picurau picuri de ploaie,

5,5 munții se năruiau înaintea Domnului, ca și acest Sinai, la vederea Dumnezeului lui Israel.

5,6 În zilele lui Șamgar, fiul lui Anat, pe vremea Iaelei, drumurile erau pustii; călătorii umblau atunci pe poteci ascunse.

5,7 Satele în Israel erau pustii... pustii... până m-am sculat eu Debora, până m-am ridicat eu mamă în Israel.

5,8 Pe atunci Israel își alesese dumnezei noi, de aceea războiul bătea la porți; dar nu se vedea nici scut, nici lance în mâini, la cei patruzeci de mii din Israel.

5,9 Inima îmi e la căpeteniile lui Israel, la cei ce plecau din popor de voie la război. Binecuvântați pe Domnul!

5,10 Aceia călăreau pe asine murge, sau ședeau în căruțe, sub coviltire de scoarțe scumpe și mergeau pe drum cântând.

5,11 Și în rândurile oștirii, ce tăbăra la fântâni, și acolo răsuna lauda Domnului, lauda căpeteniilor lui Israel. Atunci poporul Domnului ieșea la porți.

5,12 Deșteaptă-te Debora, deșteaptă-te! Deșteaptă-te, deșteaptă-te și cântă! Scoală și tu, Barac! Scoală fiul lui Abinoam și ia în robie pe cei ce te-au robit!

5,13 Atunci poporul Domnului s-a trezit. Rămășița lui s-a strâns cu cei viteji.

5,14 Din Efraim au purces căpetenii în vale la Chișon. Fratele tău Veniamin a fost printre oștenii tăi. Din Machir au venit căpetenii și din Zabulon cârmuitori de oștire.

5,15 Principii din Israel au fost lângă Debora. Isahar, credincios lui Barac, se îndrepta în urma lui spre vale. La pâraiele lui Ruben sunt grele cumpene sufletești!

5,16 Pentru ce ai rămas tu în mijlocul staulelor? Ca să asculți behăitul turmelor? La pâraiele lui Ruben, sunt grele cumpene sufletești!

5,17 Galaadul șade liniștit dincolo de Iordan. Și Dan de ce stă el la corăbiile sale? Așer stă pe malul mării și se odihnește în limanurile sale.

5,18 Zabulon este un popor ce înfruntă moartea, și este gata a-și da viața în luptă. Nu mai puțin ca el e Neftali, care locuiește podișurile înalte.

5,19 Atunci au venit regi să se războiască, războitu-s-au atunci regii Canaanului la Taanac, pe apa Meghidonului, dar n-au luat pradă, nici argint, nici bani.

5,20 Stelele de sus s-au luptat atunci, din mersul lor s-au războit cu Sisera.

5,21 Pârâul Chișon, pârâu străvechi! Pârâul Chișon i-a măturat. Suflete al meu, calcă-i în picioare!

5,22 Atunci copitele cailor în ropot loveau pământul, fugeau vitejii lor să-și frângă gâtul.

5,23 Blestem cetății Meroz, zice îngerul Domnului! Blestem, blestem celor ce locuiesc în ea! Că n-au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului cu cei viteji.

5,24 Binecuvântată să fie între femei Iaela, femeia lui Heber Cheneul! Binecuvântată fie între femeile țării.

5,25 Sisera i-a cerut apă; ea i-a dat lapte; în cupă scumpă i-a dat cel mai bun lapte.

5,26 Cu stânga a apucat țărușul, iar cu dreapta ciocan greu de lucrător. Cu ciocanul a zdrobit lui Sisera capul, cu țărușul i-a străpuns tâmpla.

5,27 Atunci a căzut îndată la picioarele ei și acolo a rămas. Căzut-a la picioarele ei și nu s-a mai sculat. Unde a căzut, acolo a rămas zdrobit.

5,28 Pe fereastră printre gratii privește, se uită mama lui Sisera și strigă: „De ce nu mai vin oare carele lui? Oare de ce zăbovesc ele așa de mult?”

5,29 Cea mai pricepută din femeile ei zice și singură răspunde la întrebarea sa:

5,30 „Se vede că au găsit și împart pradă: O fată sau două de cap de om, haine pestrițe pradă pentru Sisera, pradă de haine pestrițe cu aur cusute; două, trei șaluri vărgate, cusute cu aur, pentru grumajii viteazului”.

5,31 Așa să piară toți vrăjmașii Tăi, Doamne! Iar cei ce Te iubesc să fie ca soarele când răsare în toată strălucirea lui”. După aceea țara s-a bucurat de pace patruzeci de ani.

6,1 Fiii lui Israel au început iarăși să facă rele înaintea Domnului și Domnul i-a dat în mâinile madianiților pentru șapte ani.

6,2 Și mâna madianiților era grea pentru Israel, și fiii lui Israel și-au făcut, de răul madianiților, ascunzători în munți și peșteri și stânci greu de pătruns.

6,3 Când Israel semăna, veneau madianiții, amaleciții și locuitorii din pustie la el

6,4 și stăteau la ei în corturi, mâncând roadele pământului până la Gaza, și nu lăsau pentru hrana lui Israel nici oaie, nici bou, nici asin.

6,5 Căci ei veneau cu vitele și cu corturile lor și veneau mulți ca lăcustele; ei și cămilele lor erau fără număr și cutreierau țara lui Israel și o pustiau.

6,6 Și Israel a sărăcit cumplit din pricina madianiților și a strigat către Domnul.

6,7 Și când au strigat fiii lui Israel către Domnul împotriva madianiților,

6,8 a trimis Domnul prooroc la fiii lui Israel și le-a zis: „Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui Israel: Eu v-am scos din țara Egiptului, Eu v-am scos din casa robiei;

6,9 Eu v-am scăpat din mâinile egiptenilor și din mâinile tuturor celor ce vă apăsau, i-am alungat de la voi și țara lor am dat-o vouă,

6,10 și v-am spus: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; să nu cinstiți pe dumnezeii amoreilor, în țara cărora trăiți. Dar voi n-ați ascultat glasul Meu”.

6,11 Atunci a venit îngerul Domnului și a șezut în Ofra sub un stejar, care era al lui Ioaș, tatăl lui Abiezer; și fiul său Ghedeon treiera atunci grâul în arie, ca să-l ascundă de madianiți.

6,12 Și i s-a arătat îngerul Domnului și i-a zis: „Domnul este cu tine, voinicule!”

6,13 Iar Ghedeon i-a zis: „Domnul meu, dacă Domnul e cu noi, pentru ce ne-au ajuns pe noi toate necazurile acestea? Și unde sunt oare toate minunile Lui de care ne-au istorisit nouă părinții noștri când ne spuneau: Din Egipt ne-a scos pe noi Domnul.

Acum însă ne-a părăsit Domnul și ne-a dat în mâinile madianiților”.

6,14 Și căutând Domnul spre el, a zis: „Mergi cu această putere a ta și izbăvește pe Israel din mâinile madianiților. Iată, Eu te trimit!”

6,15 Atunci Ghedeon a zis: „Doamne, cum să izbăvesc eu pe Israel? Iată neamul meu este cel mai sărac din seminția lui Manase, iar eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu”. Domnul însă i-a zis:

6,16 „Eu voi fi cu tine și tu vei bate pe madianiți, ca pe un singur om”.

6,17 A zis Ghedeon către Dânsul: „De am aflat eu trecere în ochii Tăi, arată-mi un semn, ca să-mi dovedești cele ce-mi vorbești:

6,18 Să nu Te duci de aici, până nu mă voi întoarce la Tine și-mi voi aduce darul meu și ți-l voi da”. Și Domnul a zis: „Voi sta până te vei întoarce”.

6,19 Și s-a dus Ghedeon și a gătit un ied și azime dintr-o efă de făină; carnea a pus-o într-un coș, iar zeama a turnat-o într-o oală și a dus-o la El sub stejar și I-a pus-o înainte.

6,20 Și a zis către dânsul îngerul Domnului: „Ia carnea și azimile și pune-le pe piatra aceasta și toarnă zeama peste ele”. Și a făcut Ghedeon așa.

6,21 Atunci îngerul Domnului, întinzându-și vârful toiagului ce-l avea în mâna sa, s-a atins de carne și de azime; și a ieșit foc din piatră și a mistuit carnea și azimile; și îngerul Domnului s-a făcut nevăzut de la ochii lui.

6,22 Și a cunoscut Ghedeon că acesta este îngerul Domnului, și a zis Ghedeon: „Vai de mine, Stăpâne Doamne, că am văzut pe îngerul Domnului față către față!”

6,23 Zis-a Domnul: „Pace ție. Nu te teme, căci nu vei muri!”

6,24 Și a făcut acolo Ghedeon un jertfelnic Domnului și l-a numit „Iahve-Șalom”. Și se află acesta și astăzi în Ofra lui Abiezer.

6,25 În noaptea aceea i-a zis Domnul: „Ia un vițel din cireada tatălui tău și un taur de șapte ani și sfărâmă jertfelnicul lui Baal pe care-l are tatăl tău și taie copacul cel sfânt de lângă el;

6,26 Și zidește un jertfelnic în cinstea Domnului Dumnezeului tău, Care ți S-a arătat pe vârful stâncii acesteia; apoi ia taurul și-l adu ardere de tot pe lemnele copacului pe care ai să-l tai”.

6,27 Atunci Ghedeon a luat zece oameni dintre slugile sale și a făcut cum îi grăise Domnul. Și fiindcă se temea de casnicii tatălui său și de oamenii din cetate să facă acestea ziua, le-a făcut noaptea.

6,28 Și când s-au sculat dimineața locuitorii cetății, au văzut jertfelnicul lui Baal dărâmat și copacul cel de lângă el tăiat și taurul adus ardere de tot pe jertfelnicul cel nou.

6,29 Și ziceau unii către alții: „Cine oare a făcut acestea?” Iar după ce au cercetat și au întrebat, au zis: „Ghedeon, fiul lui Ioaș, a făcut acestea!”

6,30 Atunci au zis locuitorii cetății către Ioaș: „Scoate pe fiul tău, că trebuie să moară, pentru că a dărâmat jertfelnicul lui Baal și a tăiat copacul cel de lângă el”.

6,31 Iar Ioaș a zis celor ce veniseră la dânsul: „Voi oare vreți să treceți de partea lui Baal? Vreți voi oare să-l apărați? Cine va trece de partea lui acela va fi dat morții, chiar în dimineața aceasta; dacă el este dumnezeu, să se apere singur pe sine pentru că i s-a stricat jertfelnicul”.

6,32 Din acea zi au început a numi pe Ghedeon, Ierubaal, pentru că ziceau: „Să se judece singur Baal cu dânsul, pentru că i-a stricat jertfelnicul”.

6,33 În timpul acesta toți madianiții, amaleciții și locuitorii Răsăritului s-au adunat împreună, au trecut râul și și-au așezat tabăra în valea Izreel.

6,34 Atunci a cuprins Duhul Domnului pe Ghedeon și a trâmbițat acesta din trâmbiță și a fost chemată familia lui Abiezer să meargă cu dânsul.

6,35 Apoi s-au trimis soli prin toată semința lui Manase și aceasta a răspuns că merge cu dânsul. Și tot așa s-au trimis soli la Așer, la Zabulon și la Neftali și au venit și aceștia în întâmpinarea lor.

6,36 Atunci a zis Ghedeon către Dumnezeu: „De vrei să izbăvești pe Israel prin mâna mea, cum zici,

6,37 apoi iată eu întind aici în arie lâna ce am tuns; și de va fi rouă numai pe lână, iar încolo peste tot locul uscăciune, atunci voi ști că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai zis”.

6,38 Și s-a făcut așa; și a doua zi s-a sculat Ghedeon dis-de-dimineață și s-a apucat să stoarcă lâna și a stors rouă din lână un vas plin de apă.

6,39 Apoi iarăși a zis Ghedeon către Domnul: „Să nu Te mânii pe mine, dacă am să mai zic o dată și dacă am să mai fac numai o încercare cu lâna: să fie uscată numai lâna, iar peste tot locul să fie rouă”.

6,40 Și a făcut așa Dumnezeu în noaptea aceea: a fost uscăciune numai pe lână, iar peste tot locul a fost rouă.

7,1 Atunci s-a sculat Ierubaal, adică Ghedeon, și tot poporul care era cu dânsul dis-de-dimineață și au tăbărât la En-Harod, iar tabăra madianiților era spre miazănoapte de dânsul pe colina More cea din șes.

7,2 Iar Domnul a zis către Ghedeon: „E prea mult popor cu tine; nu voi putea Eu să dau pe Madian în mâinile lor, ca să nu se mândrească Israel înaintea Mea și să nu zică: Mâna mea m-a izbăvit!

7,3 De aceea grăiește în auzul poporului și zi: Cine este fricos și se teme, acela să se întoarcă și să se ducă înapoi din Muntele Galaad”. Și s-au întors din popor douăzeci și două de mii și au rămas zece mii.

7,4 Apoi a zis Domnul către Ghedeon: „Tot e prea mult popor; du-l la apă; acolo ți-l voi alege. Și de care voi zice să meargă cu tine, acela să meargă cu tine, iar de care îți voi zice că nu trebuie să meargă cu tine, acela să nu meargă”.

7,5 Și a dus el poporul la apă, iar Domnul a zis către Ghedeon: „Cine va limpăi apa cu limba din pumni, cum limpăie câinele, pe acela să-l pui deoparte; de asemenea să pui deoparte și pe toți aceia care-și vor pleca genunchii și vor bea apă”.

7,6 Și a fost numărul celor ce au limpăit cu limba lor din pumni, trei sute de oameni; iar tot celălalt popor s-a plecat pe genunchii săi să bea apă.

7,7 Atunci a zis Domnul către Ghedeon: „Cu cei trei sute care au limpăit am să vă izbăvesc Eu și am să dau pe madianiți în mâinile voastre, iar tot poporul celălalt să se ducă fiecare la locul său”.

7,8 Și au luat de la popor merindele și trâmbițele; apoi a dat Ghedeon drumul tuturor israeliților pe la corturi și a oprit la sine pe cei trei sute de oameni, iar tabăra madianiților era din jos de el, în vale.

7,9 În noaptea aceea i-a zis Domnul: „Scoală și te coboară la tabără, că Eu o voi da în mâinile tale.

7,10 Dacă însă te temi să te duci singur, atunci du-te la tabără tu și Pura, sluga ta,

7,11 și ai să auzi ce se grăiește și atunci au să se îmbărbăteze mâinile tale și ai să te

duci în tabără”. Și s-a dus el și Pura, sluga sa, până la cele dintâi străji ale taberei.

7,12 Iar madianiții și amaleciții și toți locuitorii Răsăritului se așezaseră în vale atât de mulți, ca lăcustele; cămilele nu mai aveau număr și erau multe, ca nisipul de pe malurile mării.

7,13 Ghedeon veni. Și iată unul povestea altuia un vis și zicea: „Am visat parcă o pâine rotundă de orz, ce se rostogolea prin tabăra madianită și ajungând la un cort, a izbit în el așa de tare, încât el a căzut, s-a răsturnat și s-a desfăcut”.

7,14 Celălalt i-a răspuns: „Aceasta nu este alta decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioaș israelitul; Dumnezeu a dat în mâna lui pe madianiți și toată tabăra”.

7,15 Auzind povestirea visului și tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului și s-a întors în tabăra israelită, zicând: „Sculați! Domnul a dat tabăra madianiților în mâinile noastre”.

7,16 Apoi a împărțit pe cei trei sute de oameni în trei cete și le-a dat la toți în mâini trâmbițe și oale goale și în oale făclii.

7,17 Și le-a zis: „Să vă uitați la mine și să faceți ce voi face eu; iată eu mă duc la tabără și ce voi face eu, să faceți și voi.

7,18 Când eu și cei cu mine vom trâmbița, să trâmbițați și voi din trâmbițele voastre împrejurul întregii tabere și să strigați: Sabia Domnului și a lui Ghedeon!”

7,19 Și s-a apropiat de tabără Ghedeon și cu el o sută de oameni, pe la începutul străjii de mijloc a nopții, și au deșteptat străjile și au trâmbițat din trâmbițe și au sfărâmat oalele pe care le aveau în mâini.

7,20 Și au trâmbițat tustreile cete din trâmbițe și au spart oalele și țineau în mâna stângă făclia, iar în mâna dreaptă trâmbițele și trâmbițau din trâmbițe și strigau: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!”

7,21 Și stăteau fiecare la locul său împrejurul taberei și au început cei din tabără a alerga în toată tabăra și a striga și au luat-o la fugă.

7,22 Pe când cei trei sute de oameni sunau din trâmbițe, în toată tabăra a întors Domnul sabia unora asupra altora, și a fugit tabăra către Țerera până la Betșita și până la hotarele lui Abelmehola, aproape de Tabat.

7,23 Atunci au fost chemați israeliții din semințiile lui Neftali și Așer și din toată semința lui Manase și au alergat după madianiți.

7,24 Iar Ghedeon a trimis soli în tot muntele lui Efraim să spună: „Ieșiți înaintea madianiților și prindeți vadul înaintea lor până la Betbara și Iordan”. Și s-au adunat toți efraimiții și au prins vadul până la Betbara și Iordan.

7,25 Și au prins pe cele două căpetenii ale madianiților: pe Oreb și Zeeb; au ucis pe Oreb la Țur-Oreb, iar pe Zeeb la Iecheb-Zeeb; și au urmărit pe madianiți; iar capetele lui Oreb și Zeeb le-au adus la Ghedeon, dincolo de Iordan.

8,1 Zis-au efraimiții către el: „De ce ai făcut așa și nu ne-ai chemat când ai mers să te lupți cu madianiții?” și s-au certat strașnic cu el.

8,2 Iar Ghedeon le-a răspuns: „Făcut-am eu oare ceva la fel cu ceea ce ați făcut voi? Nu e mai fericit oare Efraim că a cules toată via, decât Abiezer care s-a ales cu câțiva ciorchini?

8,3 În mâinile voastre a dat Dumnezeu pe căpeteniile madianiților Oreb și Zeeb și ce-am putut să fac eu asemenea cu ce ați făcut voi?” Atunci s-a liniștit duhul lor cel întărâtat împotriva lui, când le-a spus asemenea cuvinte.

8,4 Apoi a venit Ghedeon la Iordan și a trecut și el și cei trei sute de oameni care

erau cu dânsul și care obosiseră și flămânziseră, urmărind pe dușman.

8,5 El a zis către locuitorii din Sucot: „Dați pâine oamenilor care merg cu mine, căci sunt obosiți și urmărim pe Zebah și pe Țalmuna, regii madianiților”.

8,6 Iar căpeteniile din Sucot au răspuns: „Dar este oare mâna lui Zebah și Țalmuna în stăpânirea ta, ca să dăm pâine oștirii tale?”

8,7 Atunci Ghedeon a zis: „Când va da Domnul pe Zebah și pe Țalmuna în mâna mea, am să scarpin trupul vostru cu spinii pustiului și cu mărăcini”.

8,8 După aceea s-a dus el la Penuel și a spus la fel locuitorilor lui; dar locuitorii din Penuel i-au răspuns la fel cum răspunseseră și cei din Sucot.

8,9 Și a zis el și locuitorilor din Penuel: „Dacă mă voi întoarce biruitor, am să dărâm turnul acesta”.

8,10 Zebah și Țalmuna erau în Carcor și cu ei erau oștirile lor până la cincisprezece mii de oameni, toți cei ce mai rămăseseră din toată oștirea locuitorilor Răsăritului; căzuseră însă o sută douăzeci de mii de oameni purtători de sabie.

8,11 Și s-a dus Ghedeon la cei ce trăiau în corturi la Răsărit de Nobah și de Iogbeha, și au lovit tabăra tocmai când erau mai fără grijă.

8,12 Atunci Zebah și Țalmuna au fugit, iar el a alergat după dânșii și a prins pe amândoi regii madianiților, pe Zebah și pe Țalmuna, și a pus toată tabăra în învălmășeală.

8,13 Apoi s-a întors Ghedeon, fiul lui Ioaș, de la război de pe colina Heres.

8,14 Și a prins un tânăr locuitor din Sucot și l-a întrebat și acesta i-a înșirat în scris pe căpeteniile și bătrânii Sucotului, care erau în număr de șaptezeci și șapte de oameni.

8,15 Apoi a venit la locuitorii Sucotului și a zis: „Iată Zebah și Țalmuna, din pricina cărora ați râs de mine și mi-ați zis: Au doară mâna lui Zebah și Țalmuna e în stăpânirea ta, ca să dăm pâine oamenilor tăi celor obosiți?”

8,16 După aceea a luat spini din pustiu și mărăcini și a pedepsit cu ei pe bătrânii cetății și pe locuitorii din Sucot.

8,17 Și turnul din Penuel l-a dărâmat, iar pe locuitorii cetății i-a ucis.

8,18 Și a zis către Zebah și Țalmuna: „Ce fel erau aceia pe care i-ați ucis voi în Tabor?” Zis-au ei: „Așa, cum ești și tu; fiecare avea înfățișarea unui fiu de rege”.

8,19 Iar Ghedeon a zis: „Aceia erau frații mei, fiii mamei mele! Viu este Domnul, de i-ați fi lăsat cu viață, eu nu v-aș ucide!”

8,20 Apoi a zis către Ieter, întâiul său născut: „Scoală și-i ucide”. Dar tânărul nu și-a scos sabia, căci s-a temut, pentru că era încă tânăr.

8,21 Zis-au Zebah și Țalmuna: „Scoală tu și ne ucide, pentru că după cum este omul așa este și puterea lui!” Și s-a sculat Ghedeon și a ucis pe Zebah și Țalmuna și a luat frâiele de la gâtul cămilelor lor.

8,22 După aceea au zis israeliții către Ghedeon: „Domnește peste noi tu și fiul tău și fiul fiului tău, pentru că ne-ai izbăvit din mâinile madianiților!”

8,23 Iar Ghedeon le-a zis: „Nici eu nu voi domni peste voi, nici fiul meu nu va domni peste voi, ci Domnul să domnească peste voi!

8,24 Dar am să vă rog și eu un lucru, a adăugat Ghedeon, să-mi dea fiecare din voi câte un cercel din prăzile voastre; căci vrăjmașii aveau mulți cercei de aur, pentru că erau ismaeliți”.

8,25 Ei au zis: „Îți vom da”. Și au întins o manta și au aruncat acolo fiecare câte un

cercel din prada sa.

8,26 Și greutatea cerceilor de aur pe care i-a cerut el a fost o mie șapte sute de sicli de aur, afară de verigi, de nasturi și de hainele de purpură de pe cei doi regi ai madianiților și afară de lanțurile lor de aur care erau la gâtul cămilelor lor.

8,27 Din acestea a făcut Ghedeon un efod și l-a pus în cetatea sa, în Ofra; și a fost aceasta pricină de păcat pentru tot Israelul și cursă pentru Ghedeon și pentru toată casa lui.

8,28 Astfel s-au supus madianiții înaintea fiilor lui Israel și nu s-au mai apucat să-și ridice capul și s-a odihnit țara patruzeci de ani, în zilele lui Ghedeon.

8,29 Apoi s-a dus Ierubaal, fiul lui Ioaș, și a trăit în casa sa.

8,30 Și a avut Ghedeon șaptezeci de fii care au răsărit din coapsele lui, căci el a avut femei multe.

8,31 De asemenea i-a născut un fiu și concubina sa care trăia în Sichem și el i-a pus numele Abimelec.

8,32 Apoi a murit Ghedeon, fiul lui Ioaș, la bătrâneți adânci, și a fost înmormântat în mormântul tatălui său Ioaș, în Ofra lui Abiezer.

8,33 După ce a murit Ghedeon, fiii lui Israel au început iarăși a păcătui pe urma baalilor și și-au așezat ca dumnezeu pe Baal-Berit;

8,34 Nu și-au mai adus aminte fiii lui Israel de Domnul Dumnezeul lor, Care îi izbăvise din mâinile tuturor vrăjmașilor care îi înconjurau.

8,35 Casei lui Ierubaal, adică a lui Ghedeon, nu i-au dat nici o cinste pentru toate binefacerile pe care acesta le făcuse întregului Israel.

9,1 În vremea aceea Abimelec, fiul lui Ierubaal, s-a dus la Sichem, la frații mamei sale, și a grăit cu el și cu tot neamul tatălui mamei sale și a zis:

9,2 „Șoptiți la toți locuitorii din Sichem: Cum e mai bine pentru voi: să domnească peste voi toți cei șaptezeci de fii ai lui Ierubaal sau să domnească numai unul? Și amintiți-vă că eu sunt osul vostru și carnea voastră!”

9,3 Și au șoptit frații mamei sale din partea lui toate cuvintele acestea locuitorilor din Sichem. Și s-a înduplecat inima acestora pentru Abimelec, căci își ziceau așa: „E fratele nostru!”

9,4 Și i-au dat șaptezeci de sicli de argint din casa lui Baal-Berit, iar Abimelec și-a tocmit cu ei oameni răi și fără căpătâi care s-au și dus cu el.

9,5 Apoi a venit la casa tatălui său în Ofra și a ucis pe frații săi, pe cei șaptezeci de fii ai lui Ierubaal, pe o piatră, rămânând numai Iotam, fiul cel mai mic al lui Ierubaal, pentru că s-a ascuns.

9,6 După aceea s-au adunat toți locuitorii Sichemului și toată casa lui Milo și s-au dus de au pus rege pe Abimelec la stejarul cel de lângă Sichem.

9,7 Iar dacă s-a spus acestea lui Iotam, acesta s-a dus și a stat pe vârful muntelui Garizim și ridicându-și glasul, a strigat și a zis: „Ascultați-mă, locuitori ai Sichemului, și Dumnezeu să vă asculte!

9,8 S-au dus odată copacii să-și ungă împărat peste ei. Și au zis către măslin: Domnește peste noi!

9,9 Iar măslinul a zis: Lăsa-voi eu oare grăsimea mea, cu care se cinstește Dumnezeu și oamenii se mândresc și mă voi duce să umblu prin copaci?

9,10 Atunci copacii au zis către smochin: Vino tu și domnește peste noi!

9,11 Dar și smochinul a răspuns „Să-mi las eu oare dulceața mea și fructul meu cel

bun și să mă duc să cârmuiesc copacii?”

9,12 Apoi au zis copacii către vița de vie: „Vino tu de domnește paste noi!”

9,13 Și vița de vie a zis către ei: Cum să-mi las eu mustul meu care veselește pe Dumnezeu și pe oameni și să mă duc să cârmuiesc copacii?

9,14 În cele din urmă au zis toți copacii către un spin: Vino tu și domnește peste noi!

9,15 Iar spinul a zis către copaci: Dacă voi mă puneți cu adevărat împărat peste voi, atunci veniți și vă odihniți sub umbra mea; iar de nu, atunci va ieși foc din spini și va arde cedrii Libanului.

9,16 Așadar luați seama: „După dreptate și după adevăr v-ați purtat voi, când ați pus rege pe Abimelec? Și bine ați făcut ce ați făcut cu Ierubaal și cu casa lui? Și v-ați purtat oare potrivit cu binefacerile lui?

9,17 Tatăl meu a luptat pentru voi, fără să-și cruțe viața, și v-a izbăvit din mâna madianiților;

9,18 Iar voi v-ați sculat acum împotriva casei tatălui meu și ați ucis pe cei șaptezeci de feciori ai tatălui meu pe o piatră și ați pus rege peste locuitorii Sichemului pe Abimelec, fiul unei roabe a lui, pentru că e fratele vostru.

9,19 Dacă voi v-ați purtat după adevăr și după dreptate cu Ierubaal și cu casa lui, atunci să fie asupra voastră binecuvântare și să vă bucurați de Abimelec și să se bucure și el de voi!

9,20 Dacă însă nu, atunci să iasă foc din Abimelec și să ardă pe locuitorii Sichemului și toată casa lui Milo; să iasă foc din locuitorii Sichemului și din casa lui Milo și să ardă pe Abimelec”.

9,21 Apoi a fugit Iotam și s-a făcut nevăzut și s-a dus la Beer și a trăit acolo, ascunzându-se de fratele său Abimelec.

9,22 Iar Abimelec a domnit peste Israel trei ani.

9,23 După aceea a trimis Dumnezeu un duh rău între Abimelec și între locuitorii Sichemului, nemaivoind locuitorii din Sichem să se supună lui Abimelec;

9,24 Ca astfel să vină răzbunarea pentru cei șaptezeci de fii ai iui Ierubaal și sângele lor să se întoarcă asupra lui Abimelec, fratele lor, care-i ucisese, și asupra locuitorilor Sichemului care au îmbărbătat mâna lui ca să-și ucidă frații.

9,25 Și au trimis locuitorii Sichemului împotriva lui oameni la pândă pe vârfurile munților, ca să prade pe oricine va trece pe lângă ei pe cale. Și s-a spus aceasta lui Abimelec.

9,26 Atunci a venit și Gaal, fiul lui Ebed, cu frații săi, la Sichem și au umblat ei prin Sichem; iar locuitorii Sichemului s-au încrezut în el.

9,27 Apoi au ieșit ei în țarină și au cules viile, au stors strugurii, au făcut praznic și s-au dus la casa dumnezeului lor, unde au mâncat și au băut și au blestemat pe Abimelec.

9,28 Gaal însă, fiul lui Ebed, zicea: „Cine este Abimelec și ce este Sichemul, ca să-i slujim? Nu este el, oare, fiul lui Ierubaal, și căpetenia cea mai de seamă a Sichemului nu este oare Zebul? Să slujiți mai bine urmașilor lui Hemor, tatăl lui Sichem, iar aceluia pentru ce să-i slujim?

9,29 De mi-ar da cineva poporul acesta pe mâna mea, eu aș alunga pe Abimelec”. Atunci s-a zis lui Abimelec: „Înmulțește-ți oștirea și ieși!”

9,30 Iar Zebul, căpetenia cetății, a aflat ce zisese Gaal, fiul lui Ebed, și s-a aprins de mânie.

9,31 Apoi a trimis el cu vicleșug soli la Abimelec, ca să-i spună: „Iată Gaal, fiul lui Ebed, și frații lui au venit în Sichem și ațâță cetatea împotriva ta.

9,32 Scoală dar la noapte, tu și poporul care e eu tine, și stai de pândă în câmp;

9,33 Iar dimineața, la răsăritul soarelui, scoală repede și înaintează spre cetate; și când ei și poporul ce este cu ei vor ieși la tine, atunci să faci cu ei ce se va pricepe mâna ta”.

9,34 S-a sculat deci Abimelec noaptea și tot poporul ce era cu dânsul și au stat de pândă la Sichem patru cete.

9,35 Iar dimineața, Gaal fiul lui Ebed, a ieșit și a stat în poarta cetății. Atunci s-a sculat Abimelec și poporul ce era cu el în ascunzătoare.

9,36 Gaal însă, văzând poporul, a zis către Zebul: „Iată poporul se coboară de pe vârful munților”. Iar Zebul i-a răspuns: „Umbrele munților ți se par oameni”.

9,37 Și a grăit iarăși Gaal și a zis: „Iată poporul se coboară de pe înălțime și o ceată vine de la stejarul Meanim”.

9,38 A zis atunci Zebul: „Unde sunt buzele tale care ziceau: „Cine este Abimelec, ca să-i slujim lui? Acesta este poporul pe care tu l-ai nesocotit. Ieși acum și te luptă cu dânsul!”

9,39 Și s-a dus Gaal în fruntea locuitorilor Sichemului și s-a luptat cu Abimelec.

9,40 Și s-a năpustit Abimelec asupra lui și el a fugit de dânsul și au căzut mulți uciși până la porțile cetății.

9,41 Abimelec însă a rămas în Aruma; iar pe Gaal și pe frații lui i-a alungat Zebul, ca să nu mai locuiască Sichem.

9,42 A doua zi a ieșit poporul la câmp și au spus despre acestea lui Abimelec.

9,43 Iar acesta și-a luat poporul său și l-a împărțit în trei cete și l-a pus la pândă în câmp. Și văzând că a ieșit popor din cetate, s-a ridicat asupra acelora și i-a ucis.

9,44 Pe când Abimelec și cetele ce erau cu dânsul s-au apropiat și s-au oprit la porțile cetății, celelalte două cete, tăbărând asupra tuturor celor ce erau în câmp, i-au ucis.

9,45 Și s-a luptat Abimelec cu cetatea toată ziua aceea, a luat cetatea, a ucis poporul care era în ea și a dărâmat cetatea și a presărat locul ei cu sare.

9,46 Auzind de acestea, toți cei ce erau în turnul Sichemului s-au dus în turnul capiștei lui Baal-Berit.

9,47 Dar i s-a spus lui Abimelec că s-au adunat acolo toți cei ce fuseseră în turnul Sichemului.

9,48 Atunci Abimelec s-a dus în muntele Țalmon, el și tot poporul ce era cu dânsul; a luat Abimelec cu sine topoare și a tăiat lemne din pădure și le-a pus pe umăr și a zis către popor: „Ați văzut ce am făcut eu? Faceți repede și voi ceea ce am făcut eu!”

9,49 Și a tăiat fiecare din popor lemne și s-au dus toți cu Abimelec și le-au pus sub turn și au aprins cu ele turnul; și au murit toți cei ce erau în turnul Sichemului, aproape o mie de bărbați și de femei.

9,50 După aceea s-a dus Abimelec la Teveț și a împresurat Tevețul și l-a luat.

9,51 Și era în mijlocul cetății un turn întărit și au fugit acolo toți bărbații și femeile și toți oamenii din cetate; și l-au încuiat și s-au suit pe acoperișul turnului.

9,52 Abimelec însă a venit la turn și l-a împresurat și s-a apropiat de ușa turnului ca să-i dea foc.

9,53 Atunci o femeie a aruncat o bucată de piatră de râșniță în capul lui Abimelec și i-a spart capul.

9,54 Abimelec a chemat îndată un tânăr, care era purtătorul de arme al său, și i-a zis: „Scoate-ți sabia și mă ucide, ca să nu zică despre mine: A fost ucis de o femeie”. Și l-a străpuns tânărul acela și a murit.

9,55 Când au văzut israeliții că a murit Abimelec, s-a dus fiecare la locul său.

9,56 Așa a plătit Dumnezeu lui Abimelec, pentru nelegiuirea pe care el o făptuise față de tatăl său, ucigând pe cei șaptezeci de frați ai săi.

9,57 Și toate nelegiuirile locuitorilor Sichemului le-a întors Dumnezeu asupra capului lor. Și așa i-a ajuns blestemul lui Iotam, fiul lui Ierubaal.

10,1 După Abimelec s-a ridicat ca să izbăvească pe Israel, Tola fiul lui Pua, fiul lui Dodo, din seminția lui Isahar. Acesta trăia în Șamir, pe muntele lui Efraim.

10,2 Și a fost el judecătorul lui Israel douăzeci și trei de ani, și murind, a fost îngropat în Șamir.

10,3 După dânsul s-a sculat Iair din Galaad și a fost judecător lui Israel douăzeci și doi de ani.

10,4 Acesta a avut treizeci și doi de fii, care călăreau pe treizeci și doi de asini și aveau treizeci și două de cetăți.

10,5 Murind Iair, a fost îngropat în Camon.

10,6 Dar fiii lui Israel au făcut iarăși rele înaintea ochilor Domnului și au slujit baalilor și astarteelor și dumnezeilor amoreilor, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor amoniților, dumnezeilor moabiților și dumnezeilor filistenilor, iar pe Domnul L-au părăsit și nu L-au slujit.

10,7 Atunci s-a aprins mânia Domnului asupra lui Israel, și l-a dat în mâinile filistenilor și în mâinile amoniților.

10,8 Aceștia au strâmtorat și au chinuit pe fiii lui Israel din anul acela optsprezece ani în șir, adică pe toți fiii lui Israel de dincolo de Iordan, din țara amoreilor, care este în Galaad.

10,9 Iar amoniții au trecut Iordanul, ca să se războiască cu Iuda, cu Veniamin și cu casa lui Efraim. Așa că fiii lui Israel erau foarte strâmtorați.

10,10 Atunci au strigat fiii lui Israel către Domnul și au zis: „Greșit-am înaintea Ta, pentru că am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit baalilor”.

10,11 Domnul însă a zis către fiii lui Israel: „Nu v-au împilat oare egiptenii, amoreii, amoniții și filistenii,

10,12 sidonienii, amaleciții și moabiții, și când ați strigat către Mine, nu v-am izbăvit Eu oare din mâinile lor?

10,13 Dar voi M-ați părăsit iarăși și v-ați apucat să slujiți la alți dumnezei. De aceea nu vă voi mai izbăvi.

10,14 Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; să vă izbăvească aceia la vreme de necaz!”

10,15 Iar fiii lui Israel au zis către Domnul: „Greșit-am! Fă cu noi cum vei crede că e mai bine, numai izbăvește-ne și acum”.

10,16 Și au lepădat de la ei pe dumnezeii cei străini și au început să slujească numai Domnului. Și S-a îndurat Domnul de suferințele lui Israel.

10,17 Amoniții însă s-au adunat și și-au așezat tabăra în Galaad. S-au adunat de asemenea și fiii lui Israel și au tăbărât la Mițpa.

10,18 Atunci poporul și căpeteniile Galaadului au zis unii către alții: „Cine va începe lupta contra amoniților acela va fi căpetenie peste toți locuitorii Galaadului”.

11,1 Ieftae Galaaditul era un luptător viteaz. Acesta era fiul unei desfrânate care născuse lui Galaad pe Ieftae.

11,2 Dar și soția lui Galaad i-a născut acestuia fii. Iar dacă s-au făcut mari, fiii soției au izgonit pe Ieftae, zicându-i: „Tu nu ești moștenitor în casa tatălui nostru, pentru că ești feciorul altei femei”.

11,3 Atunci Ieftae a fugit de frații săi și a trăit în ținutul Tob. Acolo s-au adunat împrejurul lui Ieftae oameni fără căpătâi și umblau cu dânsul.

11,4 După câtva timp amoniții s-au ridicat cu război împotriva lui Israel.

11,5 Iar în timpul războiului amoniților cu israeliții, au venit bătrânii Galaadului să ia pe Ieftae din ținutul Tob,

11,6 și au zis către Ieftae: „Vino să ne fii căpetenie și te luptă cu amoniții”.

11,7 Ieftae însă a zis către bătrânii Galaadului: „Oare nu m-ați urât voi și m-ați alungat din casa tatălui meu? La ce ați venit la mine acum, când sunteți la necaz?”

11,8 Zis-au bătrânii Galaadului către Ieftae: „De aceea am venit acum la tine, ca să mergi cu noi, să te lupți cu amoniții și să ne fii căpetenie nouă, tuturor locuitorilor Galaadului”.

11,9 Iar Ieftae a zis către bătrânii Galaadului: „Dacă mă luați înapoi, ca să mă lupt cu amoniții, și dacă Domnul îmi va da mie izbândă, voi mai rămâne eu, oare, căpetenie la voi?”

11,10 Atunci au răspuns bătrânii Galaadului către Ieftae: „Domnul să fie martor între noi că vom face cum vei zice tu!”

11,11 Și s-a dus Ieftae cu bătrânii Galaadului și poporul l-a pus căpetenie și povățuitor al său. Și a rostit Ieftae toate cuvintele sale înaintea feței Domnului în Mițpa.

11,12 Apoi a trimis Ieftae soli la regele amoniților să-i spună: „Ce ai cu mine de ai venit la mine să te războiești pe pământul meu?”

11,13 Iar regele amoniților a răspuns solilor lui Ieftae: „Israel, când venea din Egipt, a luat pământul meu de la Arnon până la Iaboc și Iordan. Întoarce-mi-l dară cu pace și mă voi retrage”.

11,14 Și dacă s-au întors solii la Ieftae, Ieftae a trimis a doua oară soli la regele amoniților,

11,15 ca să-i spună: „Așa zice Ieftae: Israel n-a luat pământul moabiților, nici pământul amoniților;

11,16 Căci, când a venit din Egipt, Israel s-a dus în pustiu către Marea Roșie și apoi a venit la Cadeș.

11,17 De acolo a trimis Israel la regele Edomului soli să-i spună: „Lasă-mă să trec prin țara ta”. Dar regele Edomului n-a voit să audă. Și a trimis el și la regele Moabului, dar nici acela n-a îngăduit. De aceea Israel a rămas la Cadeș.

11,18 Apoi a plecat în pustiu și a ocolit pământul Edomului și pământul Moabului, ajungând la răsăritul lui. Atunci au tăbărât dincolo de Arnon, dar n-au intrat în hotarele Moabului, căci Arnonul este hotarul Moabului.

11,19 De acolo a trimis Israel soli la Sihon, regele amoreilor, regele Heșbonului și a zis Israel către el: „Dă-ne voie să trecem prin țara ta la locul nostru!”

11,20 Dar Sihon nu s-a învoit să dea drumul lui Israel prin hotarele sale și a adunat

Sihon tot poporul său și a tăbărât în Iahța și s-a bătut cu Israel.

11,21 Și a dat Domnul Dumnezeul lui Israel pe Sihon și tot poporul lui în mâinile lui Israel și acesta i-a ucis. Apoi a luat Israel de moștenire toată țara amoreilor, care locuiau în țara aceea.

11,22 Și atunci au primit ei de moștenire toate hotarele amoreilor de la Arnon până la Iaboc și de la pustie până la Iordan.

11,23 Și așa Domnul Dumnezeul lui Israel a izgonit pe amorei de la fața poporului Său Israel și tu voiești acum să-i iei moștenirea lui?

11,24 Nu stăpânești tu oare ceea ce ți-a dat ție Chemoș, dumnezeul tău? Și noi stăpânim de asemenea ceea ce ne-a dat de moștenire Domnul Dumnezeul nostru.

11,25 Oare tu ești mai bun decât Balac, fiul lui Sefor, regele moabiților? S-a certat cu el Israel, sau s-a luptat cu el?

11,26 Israel trăiește acum de mai bine de trei sute de ani în Heșbon și în cetățile care țin de el și în Aroer și în toate împrejurimile lui și în toate cetățile din apropierea Arnonului; de ce nu le-ați luat voi în vremea aceea?

11,27 Eu însă nu sunt vinovat față de tine; dar tu-mi faci un rău, venind asupra mea cu război. Domnul să fie judecător între fiii lui Israel și Amoniți!”

11,28 Dar regele amoniților n-a ținut seamă de cuvintele lui Ieftae, cu care îi trimisese acesta pe soli la el.

11,29 Atunci a fost peste Ieftae Duhul Domnului și a străbătut Ieftae pământul Galaadului și al lui Manase, apoi a ajuns până la Mițpa Galaadului și de la Mițpa Galaadului a plecat asupra amoniților.

11,30 În acel timp a făcut Ieftae făgăduință Domnului și a zis: „De vei da pe amoniți în mâinile mele,

11,31 când mă voi întoarce biruitor de la amoniți, oricine va ieși din porțile casei mele în întâmpinarea mea va fi afierosit Domnului și-l voi aduce ardere de tot”.

11,32 Apoi a venit Ieftae la amoniți să se bată cu ei și i-a dat Domnul în mâinile lui.

11,33 Și i-a bătut cumplit de la Aroer până spre Minit în douăzeci de cetăți și până la Abel-Cheramim și au fost umiliți amoniții în fața fiilor lui Israel.

11,34 După aceea a venit Ieftae în Mițpa la casa sa și iată fiica sa i-a ieșit în întâmpinare cu timpane și jocuri; aceasta era singurul lui copil, căci el nu mai avea nici băieți, nici fete.

11,35 Și când a văzut-o el, și-a sfâșiat haina și a zis: „Ah, fiica mea! Tu m-ai răpus și ești dintre cei ce-mi tulbură biruința. Eu mi-am deschis gura pentru tine înaintea Domnului și nu mă voi putea lepăda!”

11,36 Iar ea a zis către el: „Tatăl meu, dacă tu ți-ai deschis gura pentru mine înaintea Domnului, fă cu mine ceea ce a rostit gura ta, de vreme ce Domnul a săvârșit prin tine răzbunarea împotriva amoniților, vrăjmașii tăi!”

11,37 Apoi a zis iarăși către tatăl său: „Iată numai ce să-mi faci: Lasă-mă două luni, să mă duc să mă sui pe munte și să-mi plâng fecioria cu prietenele mele!”

11,38 Atunci el a zis: „Du-te!” și a lăsat-o două luni. Și s-a dus cu prietenele sale și și-a plâns fecioria în munți.

11,39 Apoi după trecerea celor două luni ea s-a întors la tatăl său și acesta a făcut cu ea cum făgăduise; și ea n-a cunoscut bărbat.

11,40 Și s-a făcut obicei în Israel, ca în fiecare an fiicele lui Israel să meargă să plângă pe fata lui Ieftae Galaaditeanul patru zile pe an.

12,1 După aceea s-au adunat efraimiții și au purces spre Țafon și au zis către Ieftae: „Pentru ce te-ai dus să te bați cu amoniții, iar pe noi nu ne-ai chemat cu tine? Vom arde dar casa ta cu foc, împreună cu tine”.

12,2 Iar Ieftae a zis: „Eu și poporul meu am avut cu amoniții ceartă mare și eu v-am chemat, dar voi nu m-ați scăpat din mâinile lor.

12,3 Văzând însă că nu este nici un izbăvitor, mi-am pus viața în primejdie și m-am dus împotriva amoniților și Domnul i-a dat în mâinile mele. De ce dar ați venit să vă bateți cu mine?”

12,4 Atunci a adunat Ieftae toți oamenii din Galaad și s-a bătut cu efraimiții și au bătut locuitorii Galaadului pe efraimiți, zicând: „Voi sunteți niște fugari din Efraim, Galaadul însă e între Efraim și Manase”.

12,5 Și au luat galaaditenii vadul Iordanului de la efraimiți și când vreunul din efraimiți zicea: „Îngăduie-mi să trec”, atunci oamenii din Galaad îi răspundeau: „Nu cumva ești efraimit?” Acela răspundea: „Nu!”

12,6 Ei însă îi ziceau: „Zi: Șibbolet”; el însă zicea: „Sibbolet”, că nu putea zice altfel. Atunci ei îl luau și-l junghiau acolo la vadul Iordanului. Și au căzut în vremea aceea din efraimiți patruzeci și două de mii.

12,7 Și a fost Ieftae judecător în Israel șase ani; apoi a murit Ieftae Galaaditeanul și a fost îngropat în unul din orașele Galaadului.

12,8 După el a fost judecător în Israel Ibțan din Betleem.

12,9 Acesta a avut treizeci de feciori și treizeci de fete a dat el din casa sa în căsătorie, iar treizeci de fete a luat de afară pentru fiii săi și a fost judecător în Israel șapte ani.

12,10 Apoi a murit Ibțan și a fost îngropat în Betleem.

12,11 După dânsul a fost judecător în Israel Elon Zabuloneanul și a judecat pe Israel zece ani.

12,12 Apoi a murit Elon Zabuloneanul și a fost înmormântat la Aialon, în pământul lui Zabulon.

12,13 După el a fost judecător în Israel Abdon, fiul lui Hilel Piratoneanul.

12,14 Acesta a avut patruzeci de fii și treizeci de nepoți care călăreau pe șaptezeci de mânji de asin și a judecat pe Israel opt ani.

12,15 Apoi a murit Abdon, fiul lui Hilel Piratoneanul și a fost îngropat în Piraton, în pământul lui Efraim, pe muntele lui Amalec.

13,1 Și fiii lui Israel au făcut iarăși rele înaintea ochilor Domnului și i-a dat Domnul în mâinile filistenilor pentru patruzeci de ani.

13,2 Era însă în vremea aceea un om de la Țora, din seminția lui Dan, cu numele Manoe și femeia lui era stearpă și nu năștea.

13,3 Odată însă s-a arătat îngerul Domnului femeii și i-a zis: „Iată tu ești stearpă și nu naști; dar vei zămisli și vei naște fiu.

13,4 Păzește-te dar, să nu bei vin, nici sicheră și nimic necurat să nu mănânci;

13,5 Că iată ai să zămislești și ai să naști un fiu; și nu se va atinge briciul de capul lui, pentru că pruncul acesta va fi chiar din pântecele mamei sale nazireu al lui Dumnezeu și va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor”.

13,6 Și a venit femeia și a spus bărbatului său, zicând: „A venit la mine un om al lui Dumnezeu, a cărui înfățișare era ca înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu, foarte luminos; nici eu nu l-am întrebat de unde este și nici el nu mi-a spus numele său;

13,7 Dar mi-a zis: Iată ai să zămislești și ai să nași un fiu; așadar să nu bei vin și sicheră și să nu mănânci nimic necurat, căci copilul chiar din pântecele mamei și până la moarte va fi nazireu al lui Dumnezeu”.

13,8 Atunci Manoe s-a rugat Domnului și a zis: „Doamne, fă să vină iarăși pe la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis Tu, și să ne învețe ce să facem cu copilul care se va naște!”

13,9 Și a ascultat Dumnezeu glasul lui Manoe și a venit îngerul iarăși la femeie, când era la câmp, însă Manoe, bărbatul ei, nu era cu dânsa.

13,10 Dar femeia a alergat îndată și a vestit pe bărbatul său, zicându-i: „Iată mi s-a arătat omul cel ce a venit atunci la mine”.

13,11 Și s-a sculat Manoe și s-a dus cu femeia sa și a venit la omul acela și a zis către el: „Tu, oare, ești omul acela care ai vorbit cu femeia?” Iar îngerul i-a răspuns: „Eu!”

13,12 Și a zis Manoe: „Așadar, dacă se va împlini cuvântul tău, cum să ne purtăm cu copilul acesta și ce să facem cu el?”

13,13 Iar îngerul a zis: „Să se păzească el de toate cele ce am spus eu femeii;

13,14 Să nu mănânce nimic din câte rodește vița de vie; să nu bea vin, nici sicheră și să nu mănânce nimic necurat și să păzească toate câte i-am poruncit ei”.

13,15 Atunci Manoe a zis: „Îngăduie-ne să te oprim până vom găti un ied”.

13,16 Iar îngerul a zis către Manoe: „Deși mă vei opri, eu nu voi mânca pâinea ta; dar de voiești să faci ardere de tot Domnului, atunci adu-o”. Și nu știa Manoe că acesta e îngerul Domnului.

13,17 Și a zis Manoe către îngerul Domnului: „Cum îți este numele? Ca să te mărim, când se va împlini cuvântul tău”.

13,18 Zis-a îngerul către el: „La ce mă întrebi tu de numele meu? Că el este minunat”.

13,19 Atunci a luat Manoe un ied și prinos de pâine și le-a adus Domnului pe o stâncă. Și a făcut acela minunea pe care au văzut-o Manoe și femeia sa.

13,20 Când a început a se înălța flacăra de la jertfelnic spre cer, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic. Văzând aceasta, Manoe și femeia lui au căzut cu fața la pământ.

13,21 Și s-a făcut nevăzut îngerul Domnului de Manoe și de femeia lui. Atunci Manoe a înțeles că acela fusese îngerul Domnului.

13,22 Și a zis Manoe către femeia sa: „De bună seamă avem să murim, căci am văzut pe Dumnezeu!”

13,23 Iar femeia lui i-a zis: „Dacă Domnul ar voi să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea de tot și prinosul de pâine și nu ne-ar fi arătat toate acelea și nu ne-ar fi descoperit acum aceasta”.

13,24 Și a născut femeia un fiu și i-au pus numele Samson. Și a crescut copilul și l-a binecuvântat Domnul.

13,25 Și a început Duhul Domnului să lucreze prin el în tabăra lui Dan, între Țora și Eștaol.

14,1 În vremea aceea s-a dus Samson la Timna și a văzut în Timna o femeie din fiicele filistenilor și aceasta i-a plăcut.

14,2 Și s-a dus și a spus el tatălui său și mamei sale și a zis: „Am văzut în Timna o femeie din fiicele filistenilor; luați-mi-o mie de soție!”

14,3 Iar tatăl său și mama sa i-au răspuns: „Au doară nu se găsesc femei printre fiicele fraților tăi și în tot poporul meu, de te duci să-ți iei soție de la filistenii cei netăiați împrejur?” A zis Samson către tatăl său: „Ia-mi-o pe aceea, pentru că mi-a plăcut!”

14,4 Și nu știau tatăl său și mama sa că aceasta este de la Domnul și că el caută prilej să se răzbune pe filisteni. Căci în vremea aceea filistenii domneau peste Israel.

14,5 Deci s-a dus Samson cu tatăl său și cu mama sa la Timna; iar când s-au apropiat de viile Timnei, iată un leu tânăr venea răcnind înaintea lor.

14,6 Atunci s-a coborât peste el Duhul Domnului și el a sfâșiat leul ca pe un ied; și nu avea nimic în mână. Și n-a spus tatălui său și mamei sale ce făcuse.

14,7 Și a venit și a vorbit cu femeia și aceasta a plăcut lui Samson.

14,8 Iar după câteva zile s-a dus el iarăși ca să o ia și s-a abătut să vadă trupul leului și iată un roi de albine și miere în trupul leului.

14,9 Și a luat el fagurele în mână și s-a dus și a mâncat pe cale; iar dacă a venit la tatăl său și la mama sa, le-a dat și lor de au mâncat; dar nu le-a spus că a luat fagurele acesta din trupul leului celui mort.

14,10 Apoi a mers tatăl său la femeie și a făcut acolo Samson ospăț de șapte zile, cum au obiceiul să facă mirii.

14,11 Și când l-au văzut cei de acolo, au ales treizeci de nuntași care să fie împrejurul lui.

14,12 Iar Samson a zis către ei: „Am să vă spun o ghicitoare și dacă mi-o veți ghici în cele șapte zile ale ospățului și mi-o veți dezlega, vă voi da treizeci de cămăși și treizeci de rânduri de haine.

14,13 Iar dacă nu veți putea s-o ghiciți, atunci să-mi dați voi mie treizeci de cămăși și treizeci de rânduri de haine”. Au zis aceia: „Spune ghicitoarea ta, ca s-o auzim”.

14,14 Atunci le-a zis: „Din cel ce mănâncă a ieșit mâncare, și din cel tare a ieșit dulceață”. Și n-au putut să dezlege ghicitoarea în trei zile.

14,15 Iar în ziua a șaptea, au zis aceia către femeia lui Samson: „Ademenește pe bărbatul tău să dezlege ghicitoarea; altfel te vom arde cu foc pe tine și casa tatălui tău; ne-ați chemat, oare, ca să ne jefuiți?”

14,16 Și a plâns femeia lui Samson înaintea lui, zicând: „Tu mă urăști și nu mă iubești; ai dat o ghicitoare fiilor poporului meu, iar mie nu mi-o dezlegi”. Și a zis el către ea: „Eu n-am dezlegat-o tatălui meu și mamei mele și să ți-o dezleg ție?”

14,17 Și a plâns ea înaintea lui șapte zile, cât a ținut ospățul la ei. În sfârșit în ziua a șaptea i-a dezlegat-o căci ea îl ruga stăruitor.

14,18 Iar ea a spus dezlegarea ghicitorii fiilor poporului său. Și iată în ziua a șaptea, înainte de răsăritul soarelui, au zis către oamenii cetății: „Ce e mai dulce ca mierea și ce e mai tare ca leul?” și el le-a zis: „De nu ați fi arat cu juninca mea, ghicitoarea mea n-o mai ghiceați voi”.

14,19 Atunci s-a coborât peste el Duhul Domnului și s-a dus în Ascalon și ucigând acolo treizeci de oameni, a dezbrăcat de pe ei hainele și a dat rândurile de haine celor ce au ghicit ghicitoarea sa. Și s-a aprins mânia lui și s-a dus la casa tatălui său.

14,20 Iar femeia lui Samson s-a măritat cu unul din nuntașii de la nunta sa, care au fost împrejurul lui.

15,1 Peste câteva zile, în timpul seceratului grâului, a venit Samson să se vadă cu femeia sa, aducând cu sine un ied. Iar când a zis: „Mă duc la femeia mea în odaia de

dormit”, tatăl ei nu l-a lăsat să intre.

15,2 Și a zis tatăl ei: „Eu am socotit că ai urât-o și am măritat-o cu un prieten al tău; iată sora ei mai mică e mai frumoasă decât ea; să fie aceasta în locul aceleia”.

15,3 Samson însă le-a zis: „De acum eu voi fi drept înaintea filistenilor, dacă mă voi apuca să le fac rău”.

15,4 Apoi Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă și între ele câte o făclie;

15,5 După aceea a aprins făcliile și a dat drumul vulpilor prin grânele filistenilor și a aprins și clăile și grâul nesecerat, viile și livezile de măslini.

15,6 Și ziceau filistenii: „Cine oare a făcut aceasta?” și li s-a spus: „Samson, ginerele Timneanului, căci acesta i-a luat femeia și a dat-o după un prieten al lui”. Atunci filistenii s-au dus și au ars-o cu foc și pe ea și casa tatălui ei.

15,7 Dar Samson le-a zis: „Cu toate că ați făcut aceasta, eu tot am să mă răzbun pe voi și numai atunci am să mă liniștesc”.

15,8 Și le-a sfărâmat fluierele picioarelor și șoldurile și apoi s-a dus și a șezut în peștera de la stânca Etam.

15,9 Filistenii însă s-au dus și și-au așezat tabăra în Iuda și s-au întins până la Lehi.

15,10 Iar locuitorii lui Iuda au zis: „Pentru ce ați ieșit voi asupra noastră?” Și ei au zis: „Am venit să legăm pe Samson, ca să facem cu el cum a făcut și el cu noi”.

15,11 Atunci s-au dus trei mii de oameni din Iuda la peștera de la stânca Etam și au zis către Samson: „Nu știi tu, oare, că filistenii domnesc peste noi? De ce ne-ai făcut tu una ca asta?” El însă a zis: „Cum s-au purtat ei cu mine, așa m-am purtat și eu cu ei”.

15,12 I-au zis lui: „Noi am venit să te legăm, ca să te dăm în mâinile filistenilor”. Atunci Samson le-a zis: „Jurați-vă mie că nu mă veți ucide!”

15,13 Și ei au răspuns: „Nu, noi numai te vom lega și te vom da în mâinile lor, dar de omorât nu te vom omorî”. Și l-au legat cu două funii noi și l-au dus din peșteră.

15,14 Dar când s-a apropiat el de Lehi, filistenii l-au întâmpinat cu strigăte. Atunci s-a coborât peste el Duhul Domnului și funiile care erau peste mâinile lui s-au făcut ca niște câlți arși de foc și au căzut legăturile de pe mâinile lui.

15,15 Iar el găsind o falcă sănătoasă de asin, și-a întins mâna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni.

15,16 Apoi a zis Samson: „Cu o falcă de măgar o ceată, două cete am stins, cu o falcă de măgar o mie de oameni am ucis”.

15,17 Și zicând acestea, a aruncat falca din mâini și a numit locul acela Ramat-Lehi.

15,18 Simțind însă sete mare, a strigat către Domnul și a zis: „Tu ai făcut prin mâna robului Tău această mare izbăvire; iar acum eu mor de sete și voi cădea în mâinile celor netăiați împrejur”.

15,19 Atunci a deschis Domnul o crăpătură într-o stâncă din Lehi și a curs din ea apă. Și a băut Samson și și-a astâmpărat setea și duhul lui s-a înviorat. De aceea s-a și numit locul acela: „Izvorul celui ce strigă”, care este în Lehi până în ziua de astăzi.

15,20 Și a fost el judecător în Israel pe vremea filistenilor douăzeci de ani.

16,1 Venind însă odată Samson la Gaza, a văzut acolo o femeie desfrânată și a intrat la ea.

16,2 Și li s-a spus oamenilor din Gaza: „Samson a venit aici”. Atunci aceștia l-au înconjurat și l-au pândit toată noaptea la porțile cetății și s-au ascuns toată noaptea,

zicând: „Să așteptăm până se va lumina de ziuă și să-l ucidem!”

16,3 Samson însă a dormit până la miezul nopții; iar la miezul nopții a luat porțile cetății din amândoi ușorii și ridicându-le împreună cu zăvoarele, le-a pus pe umerii săi și le-a dus pe vârful muntelui care este pe drumul spre Hebron și le-a lăsat acolo.

16,4 După acestea a iubit el o femeie care trăia în valea Sorec și pe care o chema Dalila.

16,5 La aceasta au venit fruntașii filistenilor și i-au zis: „Amăgește-l și află în ce stă puterea lui cea mare și cum l-am putea prinde, ca să-l legăm și să-l supunem; și-ți vom da pentru aceasta o mie și o sută de sicli de argint”.

16,6 Și a zis Dalila către Samson: „Spune-mi și mie în ce stă puterea ta cea mare și cu ce să te lege ca să te supună?”

16,7 I-a răspuns Samson: „De mă vor lega cu șapte vine crude și încă neuscate, voi ajunge slab și voi fi ca și ceilalți oameni”.

16,8 Atunci i-au adus ei fruntașii filistenilor șapte vine crude și încă neuscate și ea l-a legat cu ele.

16,9 Și unii stăteau la pândă la ea în odaia de dormit; și ea a zis către Samson: „Samsoane, filistenii vin asupra ta!” Atunci el a rupt vinele, cum ar fi rupt o ață de câlți arși de foc. Și astfel nu s-a aflat de unde vine puterea lui.

16,10 Dalila a zis însă către Samson: „Iată tu m-ai amăgit și mi-ai spus minciuni. Spune-mi dar cu ce să te lege?

16,11 Iar el i-a zis: „De mă vor lega cu funii noi, care să nu mai fi fost întrebuințate, atunci eu voi slăbi și voi fi ca și ceilalți oameni”.

16,12 Și a luat Dalila funii noi și l-a legat, iar cineva pândea. Apoi ea i-a zis: „Samsoane, filistenii vin asupra ta!” și el le-a rupt de pe mâinile sale, ca pe niște ațe.

16,13 Atunci Dalila a zis către Samson: „Tu mă amăgești mereu și-mi spui minciuni. Spune-mi drept, cu ce să te lege?” Iar el i-a zis: „De vei împleti șapte șuvițe de păr din capul meu și le vei prinde cu un cui de sulul de la războiul de țesut, atunci eu vai slăbi și voi fi ca și ceilalți oameni”.

16,14 Și l-a adormit Dalila pe brațele sale; iar dacă a adormit el, Dalila a luat șapte șuvițe din capul lui și le-a pironit de sulul de la război și apoi a strigat: „Samsoane, filistenii vin asupra ta!” Atunci el s-a deșteptat din somn și a smucit războiul împreună cu țesătura și nu s-a aflat de unde vine puterea lui.

16,15 Dalila însă i-a zis: „Cum de poți tu spune: „Te iubesc”, când inima ta nu este cu mine? Iată, de trei ori m-ai amăgit și nu mi-ai spus în ce stă puterea ta cea mare”.

16,16 Și fiindcă ea tot stăruia și-l necăjea cu vorbele sale în fiecare zi, s-a tulburat sufletul lui până la moarte.

16,17 Și atunci i-a descoperit el toată inima sa și i-a zis: „Briciul nu s-a atins de capul meu, căci eu sunt nazireu al lui Dumnezeu din pântecele maicii mele; de m-ar tunde cineva, atunci s-ar depărta de la mine puterea mea și eu aș slăbi și aș fi ca ceilalți oameni”.

16,18 Văzând Dalila că el i-a descoperit toată inima sa, a trimis de au chemat pe fruntașii filistenilor, zicându-le: „Veniți acum, că el mi-a descoperit toată inima sa!” Și au venit la ea fruntașii filistenilor și au adus argintul cu ei.

16,19 Apoi Dalila l-a adormit pe genunchii săi și a chemat un om și i-a poruncit să tundă cele șapte șuvițe ale capului lui. Atunci el a început a slăbi și s-a depărtat de el puterea lui;

16,20 Iar ea a zis: „Samsoane; filistenii vin asupra ta!” și deșteptându-se el din somnul său, a zis: „Voi face ca mai înainte și mă voi scăpa de ei”. Dar nu știa că Domnul Se depărtase de el.

16,21 Atunci l-au luat fruntașii filistenilor și i-au scos ochii și l-au dus la Gaza și l-au legat cu două lanțuri de aramă și râșnea în temniță.

16,22 Și a început să-i crească părul pe capul lui, pe unde fusese tuns.

16,23 Atunci s-au adunat fruntașii filistenilor, ca să aducă jertfă marelui Dagon, dumnezeul lor, și să se veselească, zicând: „Dumnezeul nostru a dat pe Samson, vrăjmașul nostru, în mâinile noastre”.

16,24 De asemenea și mulțimea, văzându-l, slăvea pe dumnezeul său, zicând: „Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre pe vrăjmașul nostru și pe pustiitorul țării noastre, care a ucis pe mulți dintre noi”.

16,25 Iar după ce s-a veselit inima lor, au zis: „Aduceți pe Samson din închisoare, ca să mai râdem de el”. Și au adus pe Samson din temniță și râdeau de el și-l trăgeau de urechi și l-au pus între doi stâlpi.

16,26 Atunci a zis Samson tânărului care-l ducea de mână: „Du-mă ca să pipăi stâlpii pe care este întemeiată casa și să mă reazem de ei”. Și tânărul a făcut așa.

16,27 Casa însă era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți fruntașii filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei, care se uitau și râdeau de Samson.

16,28 Atunci a strigat Samson către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine și întărește-mă încă o dată, o, Dumnezeule, ca printr-o singură lovitură să mă răzbun pe filisteni pentru cei doi ochi ai mei!”

16,29 Și a mișcat Samson din loc doi stâlpi din mijloc pe care era sprijinită casa, rezemându-se de ei, de unul cu mâna dreaptă și de celălalt cu stânga.

16,30 Și a zis Samson: „Mori, suflete al meu, cu filistenii!” Apoi s-a sprijinit cu toată puterea și s-a prăbușit casa peste fruntașii filistenilor și peste tot poporul ce era în ea. Și cei pe care i-a ucis Samson la moartea sa au fost mai mulți decât toți cei pe care-i ucisese în viața sa.

16,31 Atunci au venit frații lui și toată casa tatălui său și l-au luat și l-au dus de l-au îngropat între Țora și Eștaol, în mormântul lui Manoe, tatăl său. Și a fost el judecător în Israel douăzeci de ani. Iar după Samson s-a sculat Emegar, fiul lui Enan, și a ucis din filisteni șase sute de oameni, afară de vite. Acesta a izbăvit pe Israel.

17,1 În vremea aceea era cineva în Muntele Efraim, cu numele Mica.

17,2 Acesta a zis către mama sa: „Cei o mie și o sută de sicli de argint care ți s-au luat și pentru care tu ai rostit blestem în fața mea, acel argint este la mine, eu l-am luat”. A zis mama sa: „Binecuvântat fie fiul meu de Domnul!”

17,3 Și a întors acela cei o mie și o sută sicli de argint mamei sale. Iar mama lui a zis: „Acest argint eu l-am afierosit de la mine Domnului pentru tine, fiul meu, ca să fac din el un idol, un chip turnat. Așadar ți-l dau ție”.

17,4 El însă a întors argintul mamei sale. Iar mama sa a luat două sute sicli de argint și i-a dat unui turnător și acela a făcut din ei un idol, un chip turnat, care se și afla în casa lui Mica.

17,5 Și era la Mica locașul lui dumnezeu și a făcut un efod și un terafim și a pus el pe unul din fiii săi să fie preotul lui.

17,6 În zilele acelea nu era rege în Israel, ci fiecare făcea ce i se părea că este drept.

17,7 Și trăia pe atunci la Betleemul cel din seminția lui Iuda un tânăr levit.

17,8 Și s-a dus omul acesta din cetatea Betleemului lui Iuda, ca să trăiască unde se va nimeri, și mergând el pe cale, a ajuns pe Muntele Efraim la casa lui Mica.

17,9 Mica însă i-a zis: „De unde vii tu?” Iar el a răspuns: „Eu sunt levit din Betleemul lui Iuda și mă duc să trăiesc unde voi nimeri”.

17,10 Atunci Mica i-a zis: „Rămâi la mine și fii părinte aici la mine și preot; eu îți voi da câte zece sicli de argint pa an și hainele și hrana trebuitoare”.

17,11 Și a venit levitul la el și s-a învoit levitul să rămână la omul acesta; și era tânăr, ca unul din fiii lui.

17,12 Și Mica a sfințit pe levit și tânărul acesta a fost preot la el și a trăit în casa lui Mica.

17,13 Apoi a zis Mica: „Acum eu știu că Domnul îmi va face bine, pentru că am preot pe un levit”.

18,1 În zilele acelea nu era rege în Israel; și în timpul acela seminția lui Dan își căuta moșie unde să se așeze, căci până atunci nu-i căzuse încă parte deplină printre semințiile lui Israel.

18,2 Și au trimis fiii lui Dan din neamul lor cinci oameni, bărbați puternici, din Țora și din Eștaol, ca să cerceteze țara și s-o cunoască și li s-a zis: „Duceți-vă și cunoașteți țara aceea!” Și s-au dus aceia în Muntele Efraim, la casa lui Mica și au rămas acolo.

18,3 Pe când se aflau ei la casa lui Mica, au cunoscut glasul tânărului levit și intrând la el, l-au întrebat: „Cine te-a adus aici? Ce faci și pentru ce stai aici?”

18,4 Iar el le-a răspuns: „Cutare și cutare a făcut pentru mine Mica și mi-a dat simbrie și iată eu îi sunt preot”.

18,5 Aceia însă i-au zis: „Întreabă pe Dumnezeu, ca să știm, de vom izbuti pe calea în care am plecat”.

18,6 Iar preotul le-a zis: „Mergeți cu pace, calea voastră în care mergeți este înaintea Domnului”.

18,7 Și s-au dus cei cinci bărbați și au ajuns la Laiș și au văzut că poporul din el trăiește în pace, după obiceiul sidonienilor, liniștit și fără grijă, și că nu era în țara aceea cine să obijduiască cu ceva sau să aibă stăpânire: de sidonieni ei trăiau departe și cu nimeni nu aveau ei nici o treabă.

18,8 Atunci s-au întors cei cinci oameni la frații lor în Țora și Eștaol și au zis frații lor către ei: „Ce ne spuneți?”

18,9 Iar ei au răspuns: „Să ne sculăm și să mergem asupra lor. Am văzut țara și este foarte bună. Voi însă să nu stați pe gânduri și să nu zăboviți a merge și a lua în stăpânire țara aceea.

18,10 Când veți merge, veți da de un popor fără grijă și de o țară întinsă; Dumnezeu o va da în mâinile voastre; acolo este un loc, unde nu lipsește nimic din tot ce dă pământul”.

18,11 Și au plecat într-acolo din țara și din Eștaol din seminția lui Dan șase sute de oameni, încinși cu arme de război.

18,12 Aceștia s-au dus și au tăbărât în Chiriat-Iearim în Iuda. De aceea se și numește locul acela tabăra lui Dan până în ziua de astăzi și e în dosul lui Chiriat-Iearim.

18,13 De acolo s-au îndreptat spre Muntele Efraim și au venit la casa lui Mica,

18,14 atunci au zis cei cinci bărbați, care fuseseră să iscodească țara Laiș, către frații lor: „Știți voi oare că în una din casele acestea este un efod, un terafim, un idol și un chip turnat? Așadar, gândiți-vă ce trebuie să faceți”.

18,15 Apoi s-au abătut într-acolo și au intrat la casa levitului celui tânăr, în casa lui Mica și i-au dat bună ziua.

18,16 Cei șase sute de oameni din fiii lui Dan, încinși cu arme de război, s-au oprit la poartă.

18,17 Iar cei cinci oameni, care fuseseră de iscodiseră țara, s-au dus și au intrat acolo, au luat idolul și efodul și terafimul și chipul cel turnat. Preotul însă stătea la poartă cu cei șase sute de oameni încinși cu arme de război.

18,18 Când au intrat ei în casa lui Mica și au luat idolul, terafimul, efodul și chipul cel turnat, preotul le-a zis: „Ce faceți voi?”

18,19 Iar ei au zis: „Taci, pune-ți mâna la gură și vino cu noi și ne fii părinte și preot; este mai bine oare de tine să fii preot în casa unui singur om decât să fii preot într-o seminție sau într-o familie a lui Israel?”

18,20 Atunci preotul s-a îmbunat și a luat efodul, terafimul, idolul și chipul cel turnat și s-a dus cu mulțimea.

18,21 După aceea ei s-au întors și au plecat, punând copiii, vitele și avutul înainte.

18,22 Iar după ce s-au depărtat de casa lui Mica, Mica și locuitorii caselor vecine cu casa lui Mica s-au strâns și au alergat după fiii lui Dan,

18,23 și au strigat către fiii lui Dan, care s-au întors și au zis către Mica: „Ce ai de strigi așa?”

18,24 A zis Mica: „Voi mi-ați luat dumnezeul meu, pe care l-am făcut eu, și pe preotul meu și v-ați dus. Ce-mi mai rămâne? Cum dar ziceți: Ce ai?”

18,25 Iar fiii lui Dan i-au zis: „Taci, să nu-ți mai auzim gura! Altfel, supărându-se, unii din noi vor tăbărî pe tine, și vei pieri și tu și familia ta”.

18,26 Și s-au dus fiii lui Dan în drumul lor; iar Mica, văzând că aceia sunt mai tari decât el, s-a întors și s-a dus la casa sa.

18,27 Iar fiii lui Dan au luat ceea ce făcuse Mica și pe preotul care era la el și s-au dus la Laiș asupra unui popor liniștit și fără grijă și l-au ucis cu sabia și cetatea au ars-o cu foc.

18,28 Și n-a avut cine să-l ajute, căci era departe de Sidon și nu avea legături cu nimeni. Cetatea aceasta se afla în valea cea din apropiere de Bet-Rehob. Și au clădit din nou cetatea și s-au așezat în ea.

18,29 Apoi au pus numele cetății Dan, după numele strămunului lor Dan, fiul lui Israel; mai înainte însă numele cetății era Laiș.

18,30 Și au așezat fiii lui Dan idolul la ei. Iar Ionatan, fiul lui Gherșom, și fiii săi au fost preoți în seminția lui Dan până în ziua robirii țării.

18,31 Și au avut la ei idolul făcut de Mica în tot timpul cât cortul lui Dumnezeu a fost la Șilo.

19,1 În zilele acelea, când nu era rege în Israel, trăia un levit pe coasta Muntelui Efraim. Acesta și-a luat o concubină din Betleemul Iudei.

19,2 Și s-a certat cu el și s-a dus de la el înapoi la casa tatălui ei în Betleemul Iudei și a stat acolo patru luni.

19,3 Atunci bărbatul ei s-a sculat și s-a dus după ea, ca să se împace cu ea și s-o aducă acasă. Cu el era o slugă a sa și o pereche de asini. Și l-a dus ea în casa tatălui

său.

19,4 Socrul său, tatăl acestei tinere femei, văzându-l, l-a întâmpinat cu bucurie și l-a oprit și el a rămas la el trei zile. Au mâncat și au băut și au rămas acolo.

19,5 A patra zi s-au sculat ei de vreme și s-au gătit să plece. Iar tatăl tinerei femei a zis către ginerele său: „Întărește-ți inima cu o bucățică de pâine și apoi vei pleca”.

19,6 Și au rămas și au mâncat și au băut amândoi împreună. Apoi tatăl tinerei femei a zis către omul acela: „Rămâi încă și noaptea asta, ca să se veselească inima ta”.

19,7 Omul acela însă s-a sculat să plece, dar socrul său l-a rugat și el a mai rămas o noapte acolo.

19,8 A cincea zi s-a sculat el de dimineață ca să plece. Și tatăl acelei tinere femei iar i-a zis: „Întărește-ți inima ta cu pâine și zăbovește până când va fi soarele spre asfințit”. Și au mâncat ei amândoi și au băut.

19,9 Apoi s-a sculat omul acela ca să plece el și concubina sa și sluga sa. Iar socrul său, tatăl tinerei femei, a zis: „Iată s-a plecat ziua spre seară, rămâi, rogu-te, iată ziua se va sfârși curând, rămâi aici; să se veselească inima ta! Mâine vă veți scula de dimineață și veți pleca în calea voastră și te vei duce la casa ta”.

19,10 Dar omul nu s-a învoit să rămână, ci s-a sculat și a plecat și a venit până la Iebus, care acum este Ierusalimul. Cu el erau doi asini încărcați și concubina lui.

19,11 Dar când s-au apropiat ei de Iebus, ziua se apropia de seară. Atunci a zis sluga către stăpânul său: „Să ne abatem în cetatea aceasta a iebuseilor și să rămânem în ea”.

19,12 Stăpânul lui însă i-a zis: „Nu, să nu intrăm în cetatea unor oameni de alt neam, care nu sunt din fiii lui Israel, ci să mergem până la Ghibeea”.

19,13 Apoi a zis iar către sluga sa: „Să mergem până la unul din aceste locuri și să rămânem în Ghibeea sau Rama”.

19,14 Și au mers ei și au ajuns aproape de Ghibeea și când au ajuns la Ghibeea lui Veniamin, a asfințit soarele.

19,15 Și s-au abătut într-acolo, ca să meargă să rămână în Ghibeea. Și au venit și au rămas în ulița cetății, căci nimeni nu i-a chemat în casă ca să-i găzduiască.

19,16 Iată însă că venea un bătrân de la lucru din câmp, seara; acesta era de neam din Muntele Efraim și trăia în Ghibeea. Iar locuitorii din cetatea aceasta erau din fiii lui Veniamin.

19,17 Și ridicându-și ochii săi, văzu un trecător pe ulița cetății; și a zis bătrânul: „Încotro mergi și de unde vii?”

19,18 A zis acela: „Noi mergem de la Betleemul Iudei la muntele lui Efraim, de unde sunt eu; am fost la Betleemul Iudei și acum mă duc la casa Domnului; dar nimeni nu mă cheamă în casă;

19,19 Noi avem și paie și nutreț pentru asinii noștri; de asemenea pâine și vin pentru mine și pentru roaba ta și pentru sluga aceasta a robilor tăi; n-avem nevoie de nimic”.

19,20 Atunci bătrânul a zis: „Fiți liniștiți; toate lipsurile rămân asupra mea, numai să nu rămâi în uliță!”

19,21 Apoi l-a dus în casa sa și a dat nutreț asinilor lui, iar ei și-au spălat picioarele și au mâncat și au băut.

19,22 Dar după ce s-a veselit inima lor, iată locuitorii cetății, oameni desfrânați, au înconjurat casa, bătând în ușă și zicând bătrânului, stăpânul casei: „Scoate pe omul

care a intrat în casa ta, ca să-l cunoaștem”.

19,23 Atunci stăpânul casei a ieșit la ei și le-a zis: „Nu, frații mei, să nu faceți rău omului, de vreme ce a intrat în casa mea, să nu faceți această ticăloșie!

19,24 Iată, eu am o fiică fecioară și el are o concubină; vi le voi scoate, ca să le cunoașteți pe ele și să faceți cu ele ce vă place; iar cu omul acesta să nu faceți această nebunie!”

19,25 Dar ei n-au voit să-l asculte. Atunci omul a luat pe concubina sa și a scos-o în uliță. Iar ei au cunoscut-o pe ea și și-au bătut joc de ea toată noaptea până dimineața, și la ivirea zorilor au părăsit-o.

19,26 Și în revărsatul zorilor a venit femeia și a căzut înaintea ușii casei omului aceluia, la care era stăpânul ei și a zăcut acolo până s-a făcut ziuă.

19,27 Stăpânul ei însă s-a sculat dimineața, a deschis ușa casei și a ieșit, ca să plece în drumul său; și iată concubina sa zăcea la ușa casei, și mâinile ei erau pe prag.

19,28 Atunci el i-a zis: „Scoală să mergem!” Dar n-a primit nici un răspuns, pentru că murise. Atunci el a pus-o pe un asin și s-a ridicat și a plecat la casa sa.

19,29 Iar dacă a ajuns la casa sa, a luat un cuțit și apucând pe concubina sa, a tăiat-o bucățică cu bucățică în douăsprezece părți și le-a trimis în toate hotarele lui Israel.

19,30 Tot cel ce vedea acestea zicea: „N-a mai fost, nici nu s-a mai văzut ceva asemenea din zilele ieșirii fiilor lui Israel din țara Egiptului, până în ziua aceasta”. Iar oamenilor trimiși din partea sa le dăduse poruncă, zicându-le: „Așa să spuneți la tot Israelul: A mai fost oare cândva asemenea cu aceasta? Luați seama la aceasta, sfătuiți-vă și hotărâți!”

20,1 Atunci au ieșit fiii lui Israel și s-a adunat toată obștea, ca un singur om, de la Dan până la Beerșeba, cu țara Galaadului, înaintea Domnului la Mițpa.

20,2 Căpeteniile întregului popor și toate semințiile lui Israel s-au înfățișat înaintea Domnului, la adunarea poporului lui Dumnezeu, ca la patru sute de mii de pedeștri, purtători de sabie.

20,3 Și au auzit fiii lui Veniamin că fiii lui Israel au venit la Mițpa. Atunci au zis fiii lui Israel: „Spuneți cum s-a făcut nelegiuirea aceasta?”

20,4 Iar levitul, bărbatul femeii celei ucise, a răspuns și a zis: „Eu cu concubina mea am venit să rămânem în Ghibeea lui Veniamin.

20,5 Și s-au ridicat asupra mea locuitorii din Ghibeea și au înconjurat pentru mine casa, noaptea; aveau de gând să mă ucidă și au chinuit pe concubina mea, bătându-și joc de ea, așa încât ea a murit.

20,6 Atunci eu am luat concubina mea, am tăiat-o și am trimis-o în toate ținuturile stăpânirii lui Israel, pentru că ei au făcut un lucru nelegiuit și de rușine în Israel.

20,7 Iată acum voi, fiii lui Israel, cercetați cu toții acest lucru și hotărâți aici”.

20,8 Și s-a ridicat tot poporul, ca un singur om, și a zis: „Nu ne vom duce nici unul la corturile noastre și nimeni nu se va întoarce la casa sa,

20,9 ci iată ce vom face acum cu Ghibeea: Vom merge asupra ei după sorți;

20,10 Și vom lua câte zece oameni la sută din toate semințiile lui Israel, câte o sută la mie și câte o mie la zece mii, ca să aducă merinde pentru poporul care se va duce asupra Ghibeii lui Veniamin, ca să o pedepsească pentru lucrul rușinos pe care l-a făcut ea în Israel”.

20,11 Și s-au adunat toți israeliții asupra cetății într-un cuget, ca un singur om.

20,12 Și au trimis semințiile lui Israel în toată semința lui Veniamin să se spună:

„Ce lucru rușinos s-a făcut la voi?

20,13 Dați pe acei oameni ticăloși care sunt în Ghibeea, că avem să-i omorâm și să stârpim răul din Israel!” Dar fiii lui Veniamin n-au voit să asculte glasul fraților lor, adică al fiilor lui Israel.

20,14 Și s-au adunat fiii lui Veniamin de prin cetăți la Ghibeea, ca să meargă cu război asupra fiilor lui Israel.

20,15 Și s-au numărat în ziua aceea fiii lui Veniamin, care se adunaseră de prin cetăți, douăzeci și șase de mii de oameni purtători de sabie; afară de aceștia se mai numărau din locuitorii Ghibeii șapte sute de oameni aleși.

20,16 Din tot poporul acesta erau șapte sute de oameni aleși, care erau stângaci, și toți aceștia nimereau drept la țintă când aruncau pietre cu praștia în firul de păr.

20,17 Israeliții însă, afară de fiii lui Veniamin, numărau patru sute de mii de oameni purtători de sabie și toți aceștia erau destoinici la luptă.

20,18 Și s-au sculat și s-au dus la casa Domnului și au întrebat pe Dumnezeu și au zis fiii lui Israel: „Cine din noi va pleca întâi la război cu fiii lui Veniamin?” și Domnul a zis: „Iuda va pleca întâi!”

20,19 Apoi s-au sculat fiii lui Israel dimineața și au tăbărât lângă Ghibeea.

20,20 Și au pornit fiii lui Israel la război împotriva lui Veniamin și s-au pus fiii lui Israel în rânduială de război aproape de Ghibeea.

20,21 Iar fiii lui Veniamin au ieșit din Ghibeea și au pus în ziua aceea douăzeci și două de mii de israeliți la pământ.

20,22 Dar poporul israelit se îmbărbătă și se puse din nou în rânduială de război în același loc unde stătuse în ziua întâi.

20,23 Și s-au dus fiii lui Israel și au plâns înaintea Domnului până seara și au întrebat pe Domnul: „Să mai mergem oare la luptă cu fiii lui Veniamin, fratele meu?” și Domnul a zis: „Mergeți asupra lui!”

20,24 Și au înaintat fiii lui Israel asupra fiilor lui Veniamin a doua oară.

20,25 Și a ieșit Veniamin asupra lor din Ghibeea a doua zi și au mai pus la pământ din fiii lui Israel încă optsprezece mii de oameni purtători de sabie.

20,26 Atunci toți fiii lui Israel și tot poporul au plecat și au venit la casa Domnului și au postit în ziua aceea până seara și au adus arderi de tot și jertfe de împăcare înaintea Domnului.

20,27 Și au întrebat fiii lui Israel pe Domnul. Pe atunci chivotul legii Domnului se afla acolo,

20,28 și Finees, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, sta înaintea lui Dumnezeu, zicând: „Să mai ies eu oare la luptă cu fiii lui Veniamin, fratele meu, sau nu?” Iar Domnul a zis: „Duceți-vă, că mâine Eu am să-l dau în mâinile tale!”

20,29 Și au pus fiii lui Israel oameni de pază împrejurul Ghibeii.

20,30 Apoi s-au dus fiii lui Israel asupra fiilor lui Veniamin a treia zi și s-au pus în rânduială de război înaintea Ghibeii, ca și mai înainte.

20,31 Iar fiii lui Veniamin au ieșit asupra poporului și s-au depărtat de cetate, începând, ca și mai înainte, a ucide din popor pe căile ce duceau una spre Betleem, iar alta spre Ghibeea, peste câmp; și au ucis până la treizeci de inși dintre israeliți.

20,32 Atunci au zis fiii lui Veniamin: „Aceștia au să cadă înaintea noastră, ca și înainte”. Iar fiii lui Israel au zis: „Să fugim de ei și să-i depărtăm de cetate pe cale”. Și au făcut așa.

20,33 Atunci toți israeliții s-au sculat de la locurile lor și au tăbărât la Baal-Tamar. Iar oamenii de pază ai lui Israel au alergat de la locul lor, din partea de apus a Ghibeii.

20,34 Și au sosit înaintea Ghibeii zece mii de oameni aleși din tot Israelul și s-a început o luptă crâncenă; dar fiii lui Veniamin nu știau că-i amenință primejdia.

20,35 Și a lovit Domnul pe Veniamin înaintea israeliților și israeliții au răpus în ziua aceea din fiii lui Veniamin douăzeci și cinci de mii o sută de oameni purtători de sabie.

20,36 Atunci au văzut fiii lui Veniamin că sunt înfrânți; căci israeliții nu se retrăgeau din fața fiilor lui Veniamin, decât pentru că se bizuiau pe oamenii pe care ei îi puseseră de pază împotriva Ghibeii.

20,37 Cei puși la pândă s-au aruncat repede asupra Ghibeii și au intrat în ea și au trecut toată cetatea prin ascuțișul sabiei.

20,38 Israeliții însă se înțeleseseră cu oamenii de pază ca să le fie semn al năvălirii fumul ce se va ridica din cetate.

20,39 Deci când israeliții s-au tras înapoi de la locul de luptă, Veniamin a început să lovească și a rănit până la vreo treizeci de israeliți, și ziceau: „Iarăși au să cadă înaintea noastră, ca și în luptele dinainte!”

20,40 Atunci a început să se ridice din cetate un stâlp de fum. Și uitându-se Veniamin înapoi, iată din toată cetatea se înălța fum spre cer.

20,41 În clipa aceasta israeliții se întoarseră, iar Veniamin s-a speriat, căci a văzut că-l ajunsese primejdia;

20,42 Și au fugit ei de israeliți pe calea ce ducea spre pustie; dar măcelul îi urmărea și cei ce ieșeau din cetate erau uciși pe loc.

20,43 Și au împresurat israeliții pe Veniamin și l-au urmărit până la Menoha și i-au măcelărit până în partea răsăriteană a Ghibeii.

20,44 Atunci au căzut din fiii lui Veniamin optsprezece mii de inși, toți bărbați voinici.

20,45 Iar câți au rămas s-au abătut și au fugit în pustiu spre stânca lui Rimon și au mai ucis israeliții pe drum cinci mii de oameni; alergând după ei până la Ghideom au mai ucis din ei încă două mii de oameni.

20,46 Iar toți fiii lui Veniamin care au căzut în ziua aceea au fost douăzeci și cinci de mii, purtători de sabie, și toți aceștia erau oameni voinici.

20,47 Și au fugit cei ce scăpaseră în pustiu, la stânca lui Rimon, ca la șase sute de oameni și au rămas acolo în muntele cel stâncos al lui Rimon patru luni.

20,48 Iar israeliții s-au întors la fiii lui Veniamin și i-au lovit cu sabia în cetate, și oameni și vite și tot ce au întâlnit în toate cetățile și toate cetățile ce-au întâlnit în cale le-au ars cu foc.

21,1 Și s-au jurat israeliții în Mițpa, zicând: „Nimeni din noi să nu-și dea fetele sale de soții după fiii lui Veniamin”.

21,2 Apoi a venit poporul la Betel și a stat acolo până seara înaintea lui Dumnezeu, și a ridicat glasul său și a plâns cu jale mare,

21,3 zicând: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, pentru ce oare s-a petrecut aceasta în Israel, că iată acum lipsește din Israel o seminție?”

21,4 Iar a doua zi s-a sculat poporul de dimineață și a făcut acolo jertfelnic și a adus arderi de tot și jertfe de izbăvire.

21,5 Apoi au zis fiii lui Israel: „Cine oare n-a venit la adunarea ce s-a ținut înaintea Domnului dintre toate semințiile lui Israel?” Căci blestem mare se rostise asupra acelora care nu aveau să vină înaintea Domnului în Mițpa și se zisese că aceia să fie dați morții.

21,6 Și s-au înduioșat fiii lui Israel față de Veniamin, fratele lor, zicând: „Acum s-a tăiat o seminție din Israel.

21,7 Ce vom face pentru a găsi femei celor care au rămas, deoarece ne-am jurat înaintea Domnului să nu le dăm femei din fetele noastre?

21,8 Atunci s-a văzut că din Iabeș-Galaad nu venise nimeni înaintea Domnului la adunarea din tabără.

21,9 Și s-a cercetat poporul și iată nu era acolo nici unul din locuitorii Iabeșului din Galaad.

21,10 Atunci a trimis acolo obștea douăsprezece mii de oameni, bărbați voinici și le-a dat poruncă, zicând: „Mergeți și loviți pe locuitorii din Iabeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii.

21,11 Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat, să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață”. Și așa au făcut.

21,12 Și au găsit ei printre locuitorii din Iabeșul Galaadului patru sute de fete care nu cunoscuseră bărbat și le-au adus în tabără la Șilo, care e în pământul Canaan.

21,13 Atunci toată obștea a trimis să grăiască fiilor lui Veniamin care erau la stânca lui Rimon și să le vestească pace.

21,14 Și s-au întors fiii lui Veniamin la israeliți și israeliții le-au dat soții din femeile rămase în viață din Iabeșul Galaadului. Dar curând s-a văzut că acestea nu erau de ajuns.

21,15 Poporul însă jelea după Veniamin, că Domnul n-a păstrat în întregime semințiile lui Israel.

21,16 Au zis drept aceea bătrânii obștii: „Ce să facem cu cei rămași fără femei, căci au fost stârpite femeile în Veniamin?”

21,17 Apoi au zis: „Pământul de moștenire să rămână în întregime fiilor lui Veniamin, ca să nu piară semința lui din Israel.

21,18 Dar noi nu le putem da femei din fetele noastre, căci fiii lui Israel s-au jurat, zicând: Blestemat să fie cel ce va da femei lui Veniamin!”

21,19 Și au mai zis: „Iată, în fiecare an se face sărbătoarea Domnului în Șilo, care este așezat la miazănoapte de Betel și la răsărit de drumul ce duce de la Betel la Sichem și la miazăzi de Lebona”.

21,20 Drept aceea au poruncit fiilor lui Veniamin și au zis: „Mergeți și pândiți din vii

21,21 și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin.

21,22 Iar când vor veni părinții lor sau frații lor cu plângere la noi, noi le vom zice: „Iertați-i pentru noi, căci noi n-am luat în război femei pentru fiecare dintre ei și nici voi nu le-ați dat; acum și voi sunteți de vină”.

21,23 Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele.

21,24 În același timp israeliții s-au împărțit de acolo și s-a dus fiecare în semința sa și la moștenirea lui.

21,25 În zilele acelea nu era rege în Israel și fiecare făcea ce i se părea că este cu dreptate.

Rut 1,1 În zilele acelea, când cârmuiau în Israel judecătorii, s-a întâmplat foamete pe pământ. Atunci un om din Betleemul lui Iuda s-a dus cu femeia sa și cu cei doi feciori ai săi să locuiască în șesul moabiților.

1,2 Numele omului aceluia era Elimelec; pe femeia sa o chema Noemina, iar numele celor doi feciori ai lor erau Mahlon și Chilion. Aceștia erau Efrateni din Betleemul lui Iuda și venind în șesul moabiților, au rămas acolo.

1,3 După un timp Elimelec, bărbatul Noeminei, a murit ea a rămas cu cei doi feciori ai săi.

1,4 Aceștia și-au luat soții dintre moabitence: numele uneia era Orfa, iar numele celeilalte era Rut. Aceștia au trăit acolo ca la zece ani.

1,5 După aceea au murit amândoi feciorii ei, Mahlon și Chilion și a rămas femeia aceea și fără bărbatul său și fără cei doi feciori ai săi.

1,6 Atunci s-a hotărât ea cu nurorile sale să se întoarcă din șesul moabiților, căci auzise ea în șesul moabiților că Dumnezeu a cercetat pe poporul Său și i-a dat pâine.

1,7 Deci a plecat ea din locul acela în care trăia, împreună cu cele două nurori ale sale. Dar mergând ele pe cale, pentru a se întoarce în pământul lui Iuda,

1,8 Noemina a zis către cele două nurori ale sale: „Întoarceți-vă și vă duceți fiecare la casa mamei voastre; și să facă Domnul milă cu voi, cum ați făcut și voi cu cei morți și cu mine!

1,9 Domnul să vă ajute, ca să vă găsiți adăpost fiecare în casa bărbatului său!” Apoi le-a sărutat; iar ele, începând a se tângui și a plânge,

1,10 au zis: „Nu, ci ne vom întoarce împreună la poporul tău!”

1,11 Noemina însă a zis: „Întoarceți-vă, fiicele mele, de ce să mergeți voi cu mine? Au doară mai am eu feciori în pântecele meu care să vă poată fi bărbați?

1,12 Întoarceți-vă, fiicele mele, întoarceți-vă, căci eu sunt prea bătrână ca să mă mai mărit. Și chiar de v-aș spune că tot mai am nădejde și chiar dacă la noapte aș avea bărbat și apoi aș naște fii,

1,13 ați putea voi oare aștepta până vor crește? Puteți voi oare să întârziați să nu vă măritați? Nu, fiicele mele; mie îmi pare foarte rău de voi, căci mâna Domnului m-a apăsat”.

1,14 Atunci ele din nou și-au ridicat glasul și au început a plânge. Apoi Orfa și-a luat rămas bun de la soacra sa și s-a întors la poporul său, iar Rut a rămas cu ea.

1,15 Și a zis Noemina către Rut: „Iată cumnata ta s-a întors la poporul său și la dumnezeii săi. Întoarce-te și tu după cumnata ta!”

1,16 Iar Rut a zis: „Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu și unde vei trăi tu, voi trăi și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu;

1,17 Unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Orice-mi va face Domnul, numai moartea mă va despărți de tine!”

1,18 Văzând Noemina că este așa de hotărâtă să meargă cu ea, a încetat de a o mai îndemna să se întoarcă.

1,19 Și au plecat amândouă și au venit la Betleem. Iar dacă au sosit aici, s-a zvonit de ele în toată cetatea și se zicea: „Oare aceasta este Noemina?”

1,20 Iar ea zicea: „Nu mă mai numiți Noemina, ci numiți-mă Mara, pentru că

amărăciune mare mi-a trimis Atotțiitorul.

1,21 Îndestulată am ieșit eu de aici, iar Domnul m-a întors cu mâinile goale. La ce să mă mai numiți Noemina, când Domnul m-a făcut să sufăr și Atotțiitorul mi-a trimis necaz?”

1,22 Așa s-a întors Noemina cu nora sa Rut moabiteanca, venind din șesul moabiților și au intrat în Betleem pe la începutul secerișului orzului.

2,1 Noemina avea rudă după bărbatul său pe un om foarte bogat, din neamul lui Elimelec, al cărui nume era Booz.

2,2 Și a zis Rut moabiteanca Noeminei: „Mă duc în țarină să adun spice pe urma aceluia la care voi afla trecere”. Și aceasta a zis către ea: „Du-te, fiica mea!”

2,3 Și plecând ea, s-a dus în țarină să adune spice de pe urma secerătorilor. Și s-a întâmplat că acea parte de țarină era a lui Booz, din neamul lui Elimelec.

2,4 Și iată a venit Booz de la Betleem și a zis către secerători: „Domnul să fie cu voi!” Iar aceștia i-au răspuns: „Domnul să te binecuvânteze!”

2,5 Apoi a zis Booz către sluga sa, care era pusă peste secerători: Cine este această femeie tânără?”

2,6 Iar sluga care era pusă peste secerători a răspuns și a zis: „Această femeie tânără este moabiteanca aceea care a venit cu Noemina din țara moabiților.

2,7 Ea m-a rugat: „Voi culege și voi aduna spice printre snopi pe urma secerătorilor. Și se află aici de azi dimineață și acasă șade foarte puțin”.

2,8 Atunci Booz a zis către Rut: „Ascultă, fiica mea, să nu te duci să strângi în altă țarină și să nu te depărtezi de aici, ci rămâi aici cu slujnicele mele;

2,9 Să ai înaintea ochilor tăi țarina unde seceră ele și să mergi după ele. Iată am poruncit slugilor mele să nu te atingă. Când vei vrea să bei, mergi și bea de unde beau slugile mele”.

2,10 Și a căzut ea cu fața la pământ și s-a închinat până la pământ și a zis către el: „Cu ce am dobândit eu milă înaintea ta de mă primești, cu toate că sunt străină?”

2,11 Răspuns-a Booz și i-a zis: „Mie mi s-au spus toate cele ce ai făcut tu cu soacra ta, după moartea bărbatului tău, că ți-ai lăsat pe tatăl tău și pe mama ta și țara ta de naștere și ai venit la poporul pe care nu l-ai cunoscut nici ieri, nici alaltăieri.

2,12 Să-ți plătească Domnul pentru această faptă a ta și să ai plată deplină de la Domnul Dumnezeul lui Israel, la care ai venit, ca să te adăpostești sub aripile Lui!”

2,13 Iar ea a zis: „Domnul meu, fie să am milă înaintea ochilor tăi! Tu m-ai mângâiat și ai vorbit după inima roabei tale, deși nu sunt măcar ca una din slujnicele tale!”

2,14 Atunci Booz a zis către ea: „E vremea prânzului; vino de mănâncă pâine și-ți moaie bucătura în oțet”. Și a șezut lângă secerători, iar el i-a dat pâine și ea a mâncat și sa săturat și i-a mai și rămas.

2,15 Apoi s-a sculat și s-a apucat de strâns. Iar Booz a dat poruncă slugilor sale, zicând: „Lăsați-o să adune și printre snopi și să nu o stânjeniți!

2,16 Ba și din snopi să aruncați și să lăsați pentru ea; lăsați-o să adune și să mănânce; să n-o ocărâți”.

2,17 Și așa a adunat ea în țarină până seara și a bătut cele adunate și i-a ieșit aproape o efă de orz.

2,18 Și luând aceasta, s-a dus în cetate și soacra sa a văzut ce adunase. Apoi a scos Rut din sân și i-a dat ceea ce-i rămăsese după ce se săturase.

2,19 Și a zis soacra sa către ea: „Unde ai adunat tu astăzi și unde ai lucrat?

Binecuvântat să fie cel ce te-a primit! Și Rut a spus soacrei sale la cine a lucrat și a zis: „Pe omul acela, la care am lucrat astăzi, îl cheamă Booz”.

2,20 Și a zis Noemina către nora sa: „Binecuvântat este el de Domnul, care n-a lipsit de mila Sa nici pe cei vii, nici pe cei morți!” Apoi Noemina a adăugat: „Omul acela e aproape de noi, e una din rudeniile noastre”.

2,21 Și a zis Rut moabiteanca soacrei sale: „El chiar mi-a zis: „Rămâi cu slujnicele mele până când vor isprăvi secerișul meu”.

2,22 A zis Noemina către nora sa Rut: „Este bine, fiica mea, că ai să umbli cu slujnicele lui și nu vei fi stânjenită, ca în altă țarină”.

2,23 Și așa a rămas ea cu slujnicele lui Booz și a adunat spice până când s-a isprăvit secerișul orzului și secerișul grâului. Trăia însă la soacra sa.

3,1 După aceea a zis către ea Noemina, soacra sa: „Fiica mea, n-ar fi bine oare să-ți cauți un adăpost, ca să-ți fie bine?

3,2 Iată Booz, cu ale cărui slujnice ai fost, îmi este rudă și iată el în noaptea aceasta treieră orzul la arie.

3,3 Spală-te și te unge, îmbracă-ți hainele tale cele bune și du-te la arie, dar nu te arăta lui până nu va fi isprăvit de mâncat și de băut.

3,4 Iar după ce se va culca să doarmă, află locul unde este culcat și fă-ți loc la picioarele lui și te culcă, și el îți va spune ce să faci”.

3,5 Atunci Rut a zis: „Voi face tot ce mi-ai grăit”.

3,6 Ducându-se deci la arie, a făcut toate cum îi poruncise soacra sa.

3,7 Iar Booz a mâncat, a băut, s-a veselit inima lui și s-a dus de s-a culcat lângă un stog. Iar ea a venit încetișor, și-a făcut loc la picioarele lui și s-a culcat acolo.

3,8 Pe la miezul nopții însă a tresărit el și s-a ridicat; și iată la picioarele lui o femeie culcată.

3,9 Și a zis Booz către ea: „Cine ești tu?” Iar ea a zis: „Eu sunt Rut, roaba ta. Întinde-ți aripa ta peste roaba ta, că îmi ești rudă!”

3,10 Zis-a Booz: „Binecuvântată ești tu de Domnul Dumnezeu, fiica mea! Această de pe urmă faptă bună a ta este încă și mai frumoasă decât celelalte, căci nu te-ai dus să cauți oameni tineri, săraci sau bogați.

3,11 Deci fiica mea, nu te teme, îți voi face tot ce ai zis, căci în toate părțile poporului meu se știe că ești femeie vrednică.

3,12 Adevărat e că îți sunt rudă, dar mai ai o rudă încă și mai aproape decât mine.

3,13 Rămâi noaptea aceasta aici și mâine, de va vrea acela să te răscumpere, bine, să te răscumpere; iar de nu va vrea să te răscumpere el, te voi răscumpăra eu; viu este Domnul! Dormi aici până mâine!”

3,14 Și a dormit ea la picioarele lui până dimineața. Apoi s-a sculat înainte de a se fi putut ei cunoaște unul pe altul. Și a zis Booz: „Să nu se știe că a venit femeia la arie!”

3,15 Iar către ea a zis: „Dezbracă-ți haina ta cea de deasupra și ține-o”. Și ea a ținut-o, iar el i-a măsurat șase măsuri de orz și i le-a pus pe umăr și s-a dus în cetate.

3,16 Atunci a venit Rut la soacra sa și i-a zis: „Ce e, fiica mea?” și ea i-a povestit tot ce i-a făcut omul acela și a zis:

3,17 „Aceste șase măsuri de orz mi le-a dat el, zicându-mi: „Să nu te duci la soacra ta cu mâinile goale!”

3,18 Iar soacra a zis: „Ai răbdare fiica mea, până vei afla cum se va isprăvi lucrul acesta; căci omul acela nu se va liniști până nu va isprăvi chiar astăzi lucrul acesta”.

4,1 În ziua aceea a ieșit Booz la poarta cetății și a șezut acolo. Și iată trecea pe acolo ruda de care grăise Booz; și Booz i-a zis: „Vino încoace și șezi aici”. Și acela s-a dus și a șezut.

4,2 Și a luat Booz zece oameni dintre bătrânii cetății și a zis: „Ședeți aici!” și ei au șezut.

4,3 Apoi a zis Booz către ruda sa: „Noemina, întorcându-se din șesul moabiților, vinde partea de țarină, cuvenită fratelui nostru Elimelec; și eu m-am hotărât să fac cunoscut auzului tău și să-ti spun: Cumpăr-o în fața celor ce șed aici și în fața bătrânilor poporului meu.

4,4 De vrei s-o cumperi, cumpăr-o, iar de nu vrei s-o cumperi, spune-mi, ca să știu și eu. Căci afară de tine n-are cine s-o cumpere, iar după tine vin eu”. Și acela a zis: „O cumpăr!”

4,5 Răspuns-a Booz: „De cumperi țarina de la Noemina, atunci trebuie să cumperi și pe Rut moabiteanca, femeia celui mort, și trebuie să o iei de soție, ca să păstrezi numele celui mort în moștenirea lui”.

4,6 Iar ruda aceea a zis: „Nu pot să o iau, ca să nu-mi stric moștenirea mea; ia-o tu, căci eu nu pot să o iau!”

4,7 Înainte, la facerea unei cumpărături sau a unui schimb, pentru întărirea lucrului, era în Israel obiceiul acesta: unul își descălța sandaua sa și o da celuilalt, care primea dreptul de rudenie mai apropiată și aceasta era mărturie în Israel.

4,8 Și a zis ruda aceea către Booz: „Cumpăr-o pentru tine!”, și și-a descălțat sandaua sa și a dat-o acestuia.

4,9 Iar Booz a zis către bătrâni și către tot poporul: „Voi sunteți martori astăzi, că eu am cumpărat de la Noemina toate ale lui Elimelec și toate ale lui Chilion și toate ale lui Mahlon.

4,10 De asemenea și pe Rut moabiteanca, femeia lui Mahlon, o iau de soție, ca să păstrez numele celui mort în moștenirea lui și ca să nu piară numele celui mort dintre frații lui și din poarta locuinței lui; voi astăzi sunteți martori la aceasta”.

4,11 Și tot poporul care era la poartă și bătrânii au zis: „Suntem martori! Să facă Domnul pe femeia care intră în casa ta ca pe Rahila și ca pe Lia, care amândouă au ridicat casă lui Israel. Să câștigi avere în Efrata și numele tău să fie mărit în Betleem.

4,12 Iar casa ta să fie cum a fost casa lui Fares, pe care l-a născut Tamara lui Iuda, și să se slăvească prin sămânța ce ți-o va da Domnul din această femeie tânără”.

4,13 Și a luat Booz pe Rut și ea s-a făcut soția lui. Și intrând el la ea, Domnul i-a dat ei sarcină și a născut un fiu.

4,14 Și ziceau femeile către Noemina: „Binecuvântat este Domnul, că nu te-a lăsat fără moștenitor! Slăvit să fie numele lui Israel!

4,15 Acesta îți va fi bucurie și hrănitor la bătrânețile tale, căci l-a născut nora ta, care este mai bună pentru tine decât șapte fii”.

4,16 Și a luat Noemina pe copilul acesta și l-a purtat în brațele sale și i-a fost doică.

4,17 Iar vecinele i-au pus nume și au zis: „Noeminei i s-a născut fiu și i s-a pus numele Obed”. Acesta este părintele lui Iesei, tatăl lui David.

4,18 Iată acum spița neamului lui Fares: lui Fares i s-a născut Esron:

4,19 Lui Esron i s-a născut Aram; lui Aram i s-a născut Aminadab;

4,20 Lui Aminadab i s-a născut Naason; lui Naason i s-a născut Salmon;

4,21 Lui Salmon i s-a născut Booz; lui Booz i s-a născut Obed; lui Obed i s-a născut Iesei;

4,22 Lui Iesei i s-a născut David.

1Regi 1,1 Era în vremea aceea un om la Ramataim-Ţofim, în Muntele Efraim, cu numele Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Elihu, fiul lui Tohu, fiul lui Ţuf Efraimitul.

1,2 Omul acela avea două femei: numele uneia era Ana și numele celeilalte era Penina. Penina avea copii, iar Ana nu avea copii.

1,3 Omul acela se ducea în fiecare an din cetatea sa, la Șilo, să se închine și să aducă jertfă Domnului Savaot; acolo însă erau preoți ai Domnului cei doi fii ai lui Eli: Ofni și Finees.

1,4 În ziua când Elcana aducea jertfă dădea parte Peninei, femeii sale și tuturor fiilor și fiicelor ei;

1,5 Iar Anei îi dădea parte îndoită, deși aceasta nu avea copii, pentru că el iubea pe Ana mai mult decât pe Penina, căci Domnul închisese pântecele ei.

1,6 Potrivnica ei însă o amăra grozav, ațâțând-o ca să cârtească din pricină că nu i-a dat Domnul prunci.

1,7 Așa se întâmpla în fiecare an, când mergea ea la casa Domnului: aceea o amăra, iar aceasta plângea și se tânguia și nu mânca.

1,8 Dar iată o dată Elcana, bărbatul său, i-a zis: „Ana!” și ea a răspuns: „Iată-mă!” A zis Elcana: „Ce plângi și de ce nu mănânci și pentru ce e întristată inima ta? Nu sunt eu oare pentru tine mai bun decât zece copii?”

1,9 Atunci Ana, după ce au mâncat și au băut ei în Șilo, s-a sculat și a stat înaintea Domnului. Iar preotul Eli ședea atunci pe scaun la ușa cortului Domnului.

1,10 Ea însă s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plâns amarnic,

1,11 și a dat făgăduință, zicând: „Atotputernice Doamne, Dumnezeule Savaot, de vei căuta la întristarea roabei Tale și-Ți vei aduce aminte de mine și de nu vei uita pe roaba Ta, ci vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi da Ție, și nu va bea el nici vin, nici sicheră, nici brici nu se va atinge de capul lui”.

1,12 Dar pe când se ruga ea așa îndelung înaintea Domnului, Eli privea la gura ei;

1,13 Și fiindcă Ana vorbea în inima sa, iar buzele ei numai se mișcau, dar glasul nu i se auzea, Eli socotea că ea e beată.

1,14 De aceea i-a și zis Eli: „Până când ai să stai aici beată? Trezește-te și te du de la fața Domnului!”

1,15 Răspunzând însă Ana a zis: „Nu, domnul meu! Eu sunt o femeie cu inima întristată; nici vin, nici sicheră n-am băut, ci îmi dezvălui sufletul meu înaintea Domnului.

1,16 Să nu socoți pe roaba ta femeie netrebnică, căci din durerea mea cea mare și din întristarea mea am vorbit până acum”.

1,17 Atunci Eli i-a răspuns și i-a zis: „Mergi în pace și Dumnezeul lui Israel să-ți plinească cererea pe care I-ai făcut-o!”

1,18 Iar ea i-a zis: „Să afle roaba ta trecere înaintea ochilor tăi!” Apoi s-a dus ea în calea sa și a mâncat și fața nu-i mai era tristă ca mai înainte.

1,19 Iar dimineața s-au sculat ei și s-au închinat înaintea Domnului și întorcându-

se, au venit la casa lor în Rama. După aceea a cunoscut Elcana pe Ana, femeia sa, și și-a adus aminte Domnul de ea.

1,20 După câtva timp a zămislit Ana și a născut un fiu și i-a pus numele Samuel, căci își zicea ea: „De la Domnul Dumnezeul Savaot l-am cerut!”

1,21 Și s-a dus Elcana cu toată familia lui la Șilo să aducă jertfă Domnului, după făgăduințele sale, și toate zeciuielile de la pământul său.

1,22 Ana însă nu s-a dus cu el, spunând bărbatului său: „Când pruncul va fi înțărcat de la sân și va crește, atunci am să-l duc și va fi înfățișat el înaintea Domnului și va rămâne acolo pe totdeauna”.

1,23 Iar Elcana, bărbatul ei, a zis către ea: „Fă cum ți se pare că este bine; rămâi până-l vei înțărca; dar să întărească Domnul cuvântul ce a ieșit din gura ta”. Și a rămas femeia aceasta și a alăptat pruncul până l-a înțărcat.

1,24 Iar după ce l-a înțărcat, s-a dus cu el la Șilo, luând trei viței, câteva pâini, o efă de făină și un burduf de vin, și a venit la casa Domnului în Șilo și a venit și copilul împreună cu ei, dar copilul era încă prunc.

1,25 Și l-au adus înaintea feței Domnului, iar tatăl său a adus jertfa rânduită în asemenea zile și au junghiat un vițel. Ana a adus pe prunc la Eli,

1,26 zicând: „O, domnul meu!, viu să fie sufletul tău, domnul meu! Eu sunt acea femeie care am stat aici înaintea ta și m-am rugat Domnului.

1,27 Pentru acest copil m-am rugat eu și Domnul mi-a plinit cererea ce am cerut de la Dânsul.

1,28 Și acum eu îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui, să slujească Domnului”. Apoi s-au închinat acolo Domnului.

2,1 S-a rugat deci Ana și a zis: „Bucuratu-s-a inima mea întru Domnul, înălțată a fost fruntea mea de Domnul Dumnezeul meu și gura mea s-a deschis larg asupra vrăjmașilor mei, căci m-am bucurat de izbăvirea Ta.

2,2 Nimeni nu este sfânt ca Domnul, căci nu e altul afară de Tine; și nimeni nu e puternic ca Dumnezeul nostru.

2,3 Nu vă lăudați și cuvinte trufașe să nu iasă din gura voastră, căci Domnul este Dumnezeul a toată cunoștința și lucrurile la Dânsul sunt cântărite.

2,4 Arcul celor puternici s-a frânt, iar cei slabi s-au încins cu putere.

2,5 Cei sătui vor munci pentru pâine, iar cei flămânzi nu vor mai avea foame. Cea stearpă va naște de șapte ori, iar cea cu copii mulți va fi neputincioasă.

2,6 Domnul omoară și învie; El coboară la locuința morților și iarăși scoate.

2,7 Domnul sărăcește pe om și tot El îl îmbogățește; El smerește și El înalță. El ridică pe cel sărac din pulbere și din gunoi pe cel lipsit, punându-i în rând cu cei puternici și dându-le scaunul măririi, căci ale Domnului sunt temeliile pământului și El întemeiază lumea pe ele.

2,8 Pașii sfinților Săi El îi păzește, iar nelegiuiții vor pieri întru întuneric căci omul nu prin putere este tare.

2,9 Domnul va zdrobi pe cei ce se împotrivesc Lui; va tuna din cer asupra lor. Sfânt este Domnul; să nu se laude cel înțelept cu înțelepciunea sa și cel puternic să nu se laude cu puterea sa, nici cel bogat să nu se fălească cu bogăția sa; ci cel ce voiește să se laude, cu aceea să se laude că știe și cunoaște pe Domnul și face judecată și dreptate în mijlocul pământului.

2,10 Domnul din înălțimea cerului va tuna peste vrăjmașii Săi, El va judeca

marginile pământului, drept fiind, El va da tărie regilor noștri și fruntea Unsului Său o va înălța”.

2,11 Și au lăsat pe Samuel acolo, înaintea Domnului. Apoi Elcana s-a dus la casa sa în Rama, iar copilul a rămas să slujească Domnului sub povața preotului Eli.

2,12 Însă fiii lui Eli erau oameni netrebnici. Ei nu știau de Domnul,

2,13 nici de datoria preoțească față de popor. Când aducea cineva jertfă, feciorul preotului venea în timpul când se fierbea carnea cu o furculiță în mână,

2,14 o vâra în căldare, sau în blid, sau în tavă, sau în oală, și ce prindea furculița, aceea lua feciorul preotului. Așa făceau ei cu toți israeliții care veneau acolo în Șilo.

2,15 Chiar și înainte de a arde grăsimea venea feciorul preotului și zicea către cel ce aducea jertfă: „Dă carne de friptură pentru preot, căci el n-are să ia de la tine carne fiartă, ci dă-i-o crudă”.

2,16 Și dacă cineva zicea: „Lasă să se ardă mai întâi grăsimea, cum se cuvine, și apoi îți vei lua cât îți va pofti sufletul”, atunci el răspundea: „Ba nu, dă-mi chiar acum, iar de nu, voi lua cu de-a sila”.

2,17 Și păcatul acestor tineri era foarte mare înaintea Domnului, căci ei depărtau lumea de a mai aduce jertfă Domnului.

2,18 Iar copilul Samuel slujea înaintea Domnului, îmbrăcat cu efod de in.

2,19 Meilul de deasupra i-l făcea mama sa și i-l aducea în fiecare an, când venea cu bărbatul ei să aducă jertfa rânduită.

2,20 Și a binecuvântat Eli pe Elcana și pe femeia lui și a zis: „Să-ți dea ție Domnul copii de la femeia aceasta în locul celui afierosit, pe care tu l-ai dăruit Domnului!” și s-au dus ei la casa lor.

2,21 După aceea a cercetat Domnul pe Ana și ea a zămislit și a mai născut trei băieți și două fete, iar copilul Samuel creștea înaintea Domnului.

2,22 Eli însă era tare bătrân și auzea de toată purtarea fiilor săi față de întreg Israelul și că se culcau cu femeile celor ce se adunau la ușa cortului adunării.

2,23 Și le-a zis: „Pentru ce faceți voi asemenea lucruri, căci aud vorbe rele despre voi de la tot poporul Domnului?

2,24 Nu, copiii mei, nu este bună vestea ce o aud eu despre voi; nu mai faceți așa, căci nu este bună vestea care o aud eu; voi răzvrătiți poporul Domnului.

2,25 Că de va greși omul față de alt om, atunci se vor ruga pentru el lui Dumnezeu; iar de va păcătui cineva față de Domnul, atunci cine va mijloci pentru el?” Dar ei nu ascultau spusele tatălui lor, căci Domnul hotărâse să-i dea morții.

2,26 Iar copilul Samuel creștea mereu cu vârsta și era iubit și de Dumnezeu și de oameni.

2,27 În vremea aceea a venit la Eli un om al lui Dumnezeu și i-a zis: „Așa grăiește Domnul: Nu M-am arătat Eu oare casei tatălui tău când erau ei încă în Egipt, în casa lui Faraon?

2,28 Și nu l-am ales Eu oare din toate semințiile lui Israel să-Mi fie preot, ca să aprindă tămâie și să poarte efod înaintea Mea? Și nu am dat Eu oare casei tatălui tău din toate jertfele ce se frig pe foc de fiii lui Israel?

2,29 Pentru ce dar voi călcați în picioare jertfele Mele și prinoasele Mele de pâine, pe care le-am poruncit Eu pentru locașul Meu, și pentru ce tu ții mai mult la fiii tăi decât la Mine, îngrășându-i pe ei cu toată pârga poporului Meu Israel?

2,30 De aceea așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Eu am zis odinioară: Casa ta și

casa tatălui tău va umbla nestrămutat înaintea feței Mele în veac; dar acum Domnul zice: Să nu mai fie așa, căci Eu preamăresc pe cei ce Mă preaslăvesc pe Mine, iar cei ce Mă necinstesc vor fi rușinați.

2,31 Iată vin zile când Eu voi tăia brațul tău și brațul casei tatălui tău, încât să nu mai fie bătrân în casa ta niciodată.

2,32 Și tu vei vedea casa Mea ca un dușman pentru tine, deși Domnul va milui pe Israel și nu va mai fi în casa ta bătrân în toate zilele.

2,33 Nu voi depărta pe toți ai tăi de la jertfelnicul Meu, ca să chinuiesc ochii tăi și să apăs sufletul tău; dar toți urmașii casei tale vor muri la mijlocul anilor lor.

2,34 Și iată un semn pentru tine, care se va petrece cu cei doi fii ai tăi, Ofni și Finees: amândoi vor muri în aceeași zi.

2,35 Și-Mi voi pune un preot credincios. Acela se va purta după inima Mea și după sufletul Meu; și casa lui o voi întări și va umbla el înaintea Unsului Meu în toate zilele;

2,36 Și tot cel rămas din casa ta va veni să se închine lui pentru o gheră de argint și pentru o bucățică de pâine, și va zice: „Numără-mă la vreuna din slujbele levitice, ca să pot mânca o bucată de pâine!”

3,1 Și pruncul Samuel slujea Domnului sub povața preotului Eli. În zilele acelea cuvântul Domnului era rar și nici vedeniile nu erau dese.

3,2 Și iată în vremea aceea, când Eli stătea culcat la locul său și ochii lui începuseră a se închide și nu mai putea să vadă;

3,3 Când sfeșnicul Domnului nu se stinsese încă și Samuel era culcat în cortul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu,

3,4 a strigat Domnul către Samuel: „Samuele, Samuele!” Iar el a răspuns: „Iată-mă!”

3,5 Și a alergat la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Acela însă a răspuns: „Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!” și s-a dus Samuel și s-a culcat.

3,6 Iar Domnul a strigat a doua oară pe Samuel: „Samuele, Samuele!” și acesta s-a sculat și a venit iar la Eli și a zis: „Iată-mă! De ce m-ai chemat?” și acela i-a zis: „Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și te culcă!”

3,7 Samuel nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă.

3,8 Dar Domnul a strigat pe Samuel și a treia oară. Și s-a sculat acesta și a venit la Eli și a zis: „Iată-mă! La ce m-ai chemat?” Atunci a înțeles Eli că Domnul cheamă pe copil.

3,9 Și a zis Eli către Samuel: „Du-te înapoi și te culcă și când Cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!” și s-a dus Samuel și s-a culcat la locul său.

3,10 Și a venit Domnul și a stat și a strigat ca întâia și ca a doua oară: „Samuele, Samuele!” Iar Samuel a zis: „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!”

3,11 A zis Domnul către Samuel: „Iată, am să fac în Israel un lucru, încât cine va auzi de el, aceluia îi vor țiui amândouă urechile.

3,12 În ziua aceea voi face cu Eli toate câte am spus despre casa lui; toate le voi începe și le voi sfârși.

3,13 Eu i-am spus că am să pedepsesc casa lui pe veci pentru vina pe care el a știut-o, și anume că fiii fac nelegiuiri, dar nu i-a înfrânat.

3,14 De aceea mă jur casei lui Eli că vina casei lui Eli nu se va șterge, nici prin

jertfe, nici prin prinoase de pâine în veci”.

3,15 După aceea a adormit Samuel până dimineața, s-a sculat de noapte și a deschis ușile casei Domnului. Dar Samuel s-a temut să spună lui Eli vedenia aceasta.

3,16 Eli însă a chemat pe Samuel și a zis: „Fiul meu Samuel!” Iar acesta a răspuns: „Iată-mă!”

3,17 A zis Eli: „Ce ți s-a spus? Să nu ascunzi de mine! Dumnezeu să se poarte cu tine cu toată asprimea, dacă tu vei ascunde ceva de mine din toate câte ți s-au spus!”

3,18 Și i-a spus Samuel tot și n-a ascuns nimic de el. Atunci Eli a zis: „El este Domnul; facă dar ce va binevoi!”

3,19 Și a crescut Samuel și Domnul a fost cu el și n-a rămas neîmplinit nici unul din cuvintele Lui.

3,20 Atunci a aflat tot Israelul, de la Dan până la Beer-Șeba, că Samuel s-a învrednicit să fie prooroc al Domnului.

3,21 Și a urmat Domnul a Se arăta în Șilo după ce Se arătase lui Samuel acolo prin cuvântul Său. Și s-au încredințat toți în tot Israelul, de la o margine până la cealaltă margine a țării, că Samuel este proorocul Domnului. Iar Eli a ajuns foarte bătrân, și feciorii lui stăruiau pe calea lor înaintea Domnului.

4,1 În vremea aceea s-au sculat filistenii să se războiască cu israeliții și a fost cuvântul lui Samuel către tot Israelul. Și au pășit israeliții împotriva filistenilor cu război și au tăbărât la Eben-Ezer, iar filistenii au tăbărât la Afec.

4,2 Apoi filistenii s-au așezat în rânduială de război în fața israeliților și dându-se bătălia, au fost bătuți israeliții de către filisteni, care au ucis pe câmpul de luptă ca la patru mii de oameni.

4,3 După aceea au venit oamenii în tabără și au spus bătrânilor lui Israel: „Pentru ce oare ne-a lovit pe noi Domnul înaintea filistenilor? Să luăm cu noi din Șilo chivotul legii Domnului, ca să meargă în mijlocul nostru și să ne izbăvească din mâinile vrăjmașilor noștri!”

4,4 Și a trimis poporul la Șilo, de au adus de acolo chivotul legii Domnului Savaot, Cel ce șade pe heruvimi; iar pe lângă chivotul legii Domnului erau și cei doi fii ai lui Eli: Ofni și Finees.

4,5 Iar dacă a sosit chivotul legii Domnului în tabără, tot Israelul a ridicat strigăt așa de mare, încât s-a cutremurat pământul.

4,6 Și auzind filistenii răsunetul strigătelor, au zis: „Ce înseamnă aceste strigăte puternice în tabăra evreilor?” și au aflat că a sosit în tabără chivotul legii Domnului.

4,7 Atunci s-au înspăimântat filistenii, căci ziceau: „Dumnezeul lor a venit la ei în tabără”. Apoi au zis: „Vai de noi! Căci n-a mai fost asemenea lucru nici ieri, nici alaltăieri!

4,8 Vai de noi! Cine ne va scăpa din mâinile acestui Dumnezeu puternic? Acesta este acel Dumnezeu Care a bătut pe egipteni cu tot felul de pedepse în pustiu.

4,9 Întăriți-vă și fiți curajoși, filistenilor, ca să nu cădeți în robie la Evrei, cum sunt ei în robie la noi! Fiți curajoși și vă luptați cu ei!”

4,10 Și s-au luptat filistenii cu israeliții și au fost înfrânți aceștia, și a fugit fiecare în cortul său; bătălia aceasta a fost foarte mare, căzând dintre israeliți treizeci de mii de pedestrași.

4,11 Și a fost luat chivotul legii Domnului, iar cei doi fii ai lui Eli, Ofni și Finees, au murit.

4,12 Atunci a alergat un veniaminean de la locul bătăliei și a venit la Șilo în aceeași zi, având hainele de pe el rupte și pulbere pe cap.

4,13 Iar când a venit acela, Eli ședea pe scaun lângă drum la poartă și privea, căci i se bătea inima pentru chivotul lui Dumnezeu. Și după ce a sosit omul acela și a spus în cetate, atunci s-a tânguit strașnic toată cetatea.

4,14 Auzind Eli răsunetele tânguirilor, a întrebat: „Pentru ce este acest bocet?” Dar a sosit îndată omul acela și i-a spus toate lui Eli.

4,15 Eli însă era atunci de nouăzeci și opt de ani; ochii i se întunecaseră și nu mai putea să vadă.

4,16 Și a zis omul acela către Eli: „Eu vin din tabără. Chiar astăzi am fugit de pe câmpul de luptă”. Iar Eli a zis: „Ce s-a întâmplat, fiul meu?” Vestitorul însă a răspuns și a zis: „Israeliții au fugit din fața filistenilor și s-a făcut în popor ucidere mare; amândoi fiii tăi, Ofni și Finees, au murit și chivotul lui Dumnezeu a fost luat”.

4,17 Când a pomenit el de chivotul Domnului, Eli a căzut de pe scaun pe spate la poartă, și-a rupt spinarea și a murit, căci era bătrân și greoi.

4,18 El a fost judecător în Israel patruzeci de ani.

4,19 Iar nora lui, femeia lui Finees, era însărcinată și aproape de naștere. Când a auzit vestea despre luarea chivotului Domnului și despre moartea socrului său și a bărbatului său, a căzut în genunchi și a născut, căci o apucaseră durerile ei.

4,20 Și pe când murea ea, femeile care stăteau împrejur îi ziseră: „Nu te teme, că ai născut băiat”. Ea însă nu a răspuns și nu a dat semn de luare aminte.

4,21 Și au pus copilului numele: Icabod, zicând: „S-a dus slava din Israel, din pricina pierderii chivotului Domnului și a morții socrului și a bărbatului ei.

4,22 Și a zis ea: „S-a dus slava din Israel, căci s-a luat chivotul Domnului!”

5,1 Atunci au luat filistenii chivotul Domnului și l-au dus din Eben-Ezer la Așdod.

5,2 Apoi au ridicat filistenii chivotul Domnului și l-au vârât în capiștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon.

5,3 Iar a doua zi s-au sculat Așdodenii dis-de-dimineață și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui.

5,4 Și s-au sculat ei dis-de-dimineață în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui.

5,5 De aceea preoții lui Dagon și toți câți vin în capiștea lui Dagon din Așdod nu calcă pe pragul lui Dagon până în ziua de astăzi, ci pășesc peste el.

5,6 Și a apăsat mâna Domnului asupra Așdodenilor și i-a lovit și i-a pedepsit cu bube usturătoare pe cei din Așdod și din împrejurimile lui, iar înăuntrul țării s-au înmulțit șoarecii și s-a lățit în cetate deznădejde mare.

5,7 Văzând aceasta, Așdodenii au zis: „Să nu mai rămână chivotul Dumnezeului lui Israel la noi, că e grea mâna Lui și pentru noi și pentru Dagon, dumnezeul nostru!”

5,8 Apoi au trimis și au adunat la ei pe toți mai-marii filistenilor și le-au zis: „Ce să facem cu chivotul Dumnezeului lui Israel?” Iar gateenii au zis: „Să treacă dar chivotul Dumnezeului lui Israel la noi în Gat”. Și au trimis la Gat chivotul Dumnezeului lui Israel.

5,9 Iar după ce l-au trimis, a fost mâna Domnului asupra cetății aceleia cu strășnicie mare și a bătut Domnul pe locuitorii cetății de la mic până la mare și s-au ivit pe ei

buboaie.

5,10 De aceea au trimis chivotul Domnului la Ecron. Iar când a sosit chivotul Domnului în Ecron au strigat ecronenii și au zis: „Chivotul Dumnezeului lui Israel a venit la noi ca să omoare și pe poporul nostru”.

5,11 Atunci au trimis și au adunat toate căpeteniile filistenilor și au zis: „Trimiteți de aici chivotul Dumnezeului lui Israel; lăsați-l să se întoarcă la locul său, ca să nu ne ucidă pe noi și pe poporul nostru”. Căci groază de moarte era în tot orașul și mâna Domnului apăsa foarte tare asupra lor, de cum venise acolo chivotul Dumnezeului lui Israel.

5,12 Și aceia care nu muriseră fuseseră loviți cu buboaie, așa încât plânsetele cetății se înălțau până la cer.

6,1 Și a stat chivotul Domnului în țara filistenilor șapte luni și s-a umplut țara aceea de șoareci.

6,2 Atunci au adunat filistenii pe preoți, pe ghicitori și pe descântători și au zis: „Ce să facem oare cu chivotul Domnului? Învățați-ne cum să-l trimitem la locul lui?”

6,3 Iar aceia au zis: „Dacă voiți să trimiteți chivotul legii Domnului Dumnezeului lui Israel, să nu-l trimiteți fără nimic, ci aduceți-I jertfă pentru păcat, și atunci vă veți vindeca și veți afla pentru ce nu s-a îndepărtat de la voi mâna Lui”.

6,4 Apoi au mai zis: „Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-I aducem?” Iar aceia au zis: „După numărul căpeteniilor filistenilor, cinci buboaie de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra voastră și asupra căpeteniilor voastre.

6,5 Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboaie de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă Dumnezeului lui Israel; poate că își va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru.

6,6 De ce să vă învârtoșați inimile voastre, cum și-au învârtoșat inimile egiptenii și Faraon? Iată când Domnul și-a arătat puterea Sa asupra lor, atunci ei i-au lăsat și aceia au plecat.

6,7 Luați dar și faceți un car nou și luați două vaci care au fătat întâia oară, care n-au mai purtat jug, și înjugați vacile la car, iar vițeii lor duceți-i acasă.

6,8 Apoi luați chivotul Domnului și-l puneți în car, iar lucrurile cele de aur care I se aduc jertfă pentru păcat, să le puneți într-o lădiță alături, și dați-i drumul să se ducă.

6,9 Să vă uitați însă: Dacă el va pleca spre hotarele sale, spre Betșemeș, atunci acest mare rău ni l-a făcut El; dacă nu va porni într-acolo, atunci vom ști că nu ne-a lovit mâna Lui, ci aceasta ne-a venit din întâmplare”.

6,10 Și au făcut ei așa: au luat două vaci care au fătat întâia oară și le-au înjugat la car, iar vițeii i-au oprit acasă;

6,11 Apoi au pus chivotul Domnului în car, iar lădița cu șoarecii cei de aur și cu chipurile cioplite în chip de buboaie au pus-o alături de chivot.

6,12 Și au pornit vacile de-a dreptul pe drumul spre Betșemeș; și au ținut calea mereu înainte, mugind, dar neoprindu-se și neabătându-se nici la dreapta nici la stânga; iar căpeteniile filistenilor au mers în urma lor până la hotarele Betșemeșului.

6,13 Tocmai atunci locuitorii Betșemeșului secerau grâul în vale; și ridicându-și ochii, au văzut chivotul Domnului și s-au bucurat când l-au văzut.

6,14 Carul însă a venit în țarina lui Iosua din Betșemeș și s-a oprit acolo. Și se afla acolo o piatră mare; au despicat lemnele carului, iar vacile au fost aduse ardere de

tot Domnului.

6,15 Apoi leviții au ridicat chivotul Domnului și lădița cea de lângă el în care se aflau lucrurile cele de aur și le-au pus pe piatra cea mare; iar locuitorii din Betșemeș au adus în ziua aceea arderi de tot și au junghiat jertfe Domnului.

6,16 Și cele cinci căpetenii ale filistenilor, după ce au văzut aceasta, s-au întors în aceeași zi la Ecron.

6,17 Iar buboaiele cele de aur pe care le-au adus filistenii jertfă Domnului pentru păcat erau: unul pentru Așdod, unul pentru Gaza, unul pentru Ascalon, unul pentru Gat, unul pentru Ecron.

6,18 Iar șoarecii de aur erau după numărul tuturor cetăților filistene ale celor cinci căpetenii, de la cetățile întărite până la satele deschise, până la piatra cea mare pe care s-a pus chivotul Domnului și care se află până în ziua de astăzi în țarina lui Iosua din Betșemeș.

6,19 Dar dintre oamenii din Betșemeș nu s-au bucurat fiii lui Iehonia că au văzut chivotul Domnului. Și a lovit Domnul pe locuitorii din Betșemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Domnul poporul cu pedeapsă mare.

6,20 Au zis locuitorii din Betșemeș: „Cine poate să stea înaintea Domnului, a Acestui Dumnezeu sfânt? Și la cine se va duce El de la noi?” Deci au trimis soli la locuitorii din Chiriat-Iearim să le spună: „Filistenii au întors chivotul Domnului; veniți și-l luați la voi!”

7,1 Atunci au venit locuitorii din Chiriat-Iearim și au luat chivotul Domnului și l-au adus în casa lui Aminadab, pe deal, iar pe Eleazar, fiul lui, l-au sfințit ca să păzească chivotul Domnului.

7,2 Din ziua aceea, de când a rămas chivotul în Chiriat-Iearim, a trecut multă vreme, ca la douăzeci de ani. Și s-a întors toată casa lui Israel la Domnul.

7,3 Iar Samuel a zis către toată casa lui Israel: „De vă întoarceți cu toată inima voastră la Domnul, atunci depărtați din mijlocul vostru dumnezeii străini și astarteele și vă lipiți inimile voastre de Domnul și-I slujiți numai Lui, și El vă va izbăvi din mâinile filistenilor!”

7,4 Și au depărtat fiii lui Israel baalii și astartele și au început să slujească numai Domnului.

7,5 Apoi a zis iarăși Samuel: „Adunați pe toți israeliții la Mițpa și eu mă voi ruga pentru voi Domnului”.

7,6 Și s-au adunat la Mițpa și au scos apă, și au turnat înaintea Domnului și au postit în ziua aceea, zicând: „Greșit-am înaintea Domnului!” și a judecat Samuel pe fiii lui Israel în Mițpa.

7,7 Când însă au auzit filistenii că s-au adunat fiii lui Israel în Mițpa, s-au dus căpeteniile filistenilor asupra lui Israel. Auzind israeliții de aceasta, s-au temut de filisteni.

7,8 Atunci au zis fiii lui Israel către Samuel: „Nu înceta a striga pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne izbăvească din mâinile filistenilor”. Iar Samuel a zis: „Să nu fie cu mine una ca aceasta, ca să mă depărtez de Domnul Dumnezeul meu și să nu strig pentru voi întru rugăciune!

7,9 Apoi a luat Samuel un miel de lapte și l-a adus împreună cu tot poporul ardere de tot Domnului și a strigat Samuel către Domnul pentru Israel și l-a auzit pe el Domnul.

7,10 Când înălța Samuel ardere de tot, au venit filistenii să se bată cu Israel. Dar Domnul a tunat în ziua aceea cu tunet mare asupra filistenilor și a adus groază asupra lor, așa că au fost înfrânți în fața lui Israel.

7,11 Iar israeliții au ieșit din Mițpa și au urmărit pe filisteni și i-au bătut până sub Bet-Car.

7,12 Atunci a luat Samuel o piatră și a pus-o între Mițpa și Șen și a numit-o Eben-Ezer, zicând: „Până la locul acesta ne-a ajutat nouă Domnul!”

7,13 Așa au fost înfrânți filistenii și nu s-au mai apucat să mai umble peste hotarele lui Israel. Mâna Domnului a fost asupra filistenilor în toate zilele lui Samuel.

7,14 Și au fost întoarse lui Israel toate cetățile pe care le luaseră filistenii de la Israel, de la Ecron până la Gat, și ținuturile acestora le-a liberat Israel din mâinile filistenilor și a fost pace între Israel și Amorei.

7,15 Astfel a fost Samuel judecător în Israel în toate zilele vieții sale.

7,16 El mergea din an în an și cerceta Betelul și Ghilgalul și Mițpa și judeca pe Israel în toate locurile acestea.

7,17 Apoi se întorcea la Rama, căci acolo era casa lui și acolo judeca el pe Israel. Și a ridicat acolo jertfelnic Domnului.

8,1 Iar dacă a îmbătrânit Samuel, a pus pe fiii săi judecători peste Israel.

8,2 Numele fiului său celui mai mare era Ioil, iar numele fiului său al doilea era Abia. Aceștia erau judecători în Beer-Șeba.

8,3 Dar fiii lui nu umblau pe căile sale, ci se abăteau la lăcomie, luau daruri și judecau strâmb.

8,4 Atunci s-au adunat toți bătrânii lui Israel, au venit la Samuel, în Rama,

8,5 și au zis către el: „Tu ai îmbătrânit, iar fiii tăi nu-ți urmează căile. De aceea pune peste noi un rege, ca să ne judece acela, ca și la celelalte popoare!”

8,6 Cuvântul acesta însă n-a plăcut lui Samuel când i-au zis: „Dă-ne rege, ca să ne judece!” și s-a rugat Samuel Domnului.

8,7 Și a zis Domnul către Samuel: „Ascultă glasul poporului în toate câte îți grăiește; căci nu pe tine te-au lepădat, ci M-au lepădat pe Mine, ca să nu mai domnesc Eu peste ei.

8,8 Cum s-au purtat ei cu Mine din ziua aceea, când i-am scos din Egipt, până astăzi, părăsindu-Mă și slujind la dumnezei străini, așa se poartă și cu tine.

8,9 Ascultă deci glasul lor, dar să le spui și să le arăți drepturile regelui, care va domni peste ei”.

8,10 Și a spus Samuel toate cuvintele Domnului poporului care îi cerea rege

8,11 și a zis: „Iată care vor fi drepturile regelui care va domni peste voi: pe fiii voștri îi va lua și-i va pune la carele sale și va face din ei călăreții săi și vor fugi pe lângă carele lui.

8,12 Va pune din ei căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci; să lucreze țarinile sale, să-i secere pâinea sa, să-i facă arme de război și unelte la carele lui.

8,13 Fetele voastre le va lua, ca să facă miresme, să gătească mâncare și să coacă pâine.

8,14 Țarinile, viile și grădinile de măslini cele mai bune ale voastre le va lua și le va da slugilor sale.

8,15 Din semănăturile voastre și din viile voastre va lua zeciuială și va da oamenilor săi și slugilor sale.

8,16 Din robii voștri, din roabele voastre, din cei mai buni feciori ai voștri și din asinii voștri va lua și-i va întrebuința la treburile sale.

8,17 Din oile voastre va lua a zecea parte și chiar voi veți fi robii lui.

8,18 Veți suspina atunci sub regele vostru, pe care vi l-ați ales, și atunci nu vă va răspunde Domnul”.

8,19 Poporul însă nu s-a învoit să asculte pe Samuel, ci a zis: „Nu, lasă să fie rege peste noi,

8,20 și vom fi și noi ca celelalte popoare, ne va judeca regele nostru, va merge înainte și va purta războaiele noastre”.

8,21 A ascultat deci Samuel toate cuvintele poporului și le-a spus Domnului;

8,22 Iar Domnul a zis către Samuel: „Ascultă glasul lor și pune-le rege!” Atunci a zis Samuel către israeliți: „Duceți-vă fiecare în cetatea sa!”

9,1 În vremea aceea era unul din fiii lui Veniamin, cu numele Chiș, fiul lui Abiel, fiul lui Țeror, fiul lui Becorat, fiul lui Afia, fiul unui veniaminean, om de ispravă.

9,2 Acesta avea un fiu, cu numele Saul, tânăr și frumos, încât nu mai era nimeni în Israel mai frumos ca el; acesta era de la umeri în sus mai înalt decât tot poporul.

9,3 O dată s-au rătăcit asinele lui Chiș, tatăl lui Saul, și a zis Chiș către Saul, fiul său: „Ia cu tine pe unul din argați și sculându-te, du-te de caută asinele!”

9,4 Și a suit acesta muntele lui Efraim și a străbătut ținutul Șalișa, dar nu le-a găsit. Apoi a străbătut ținutul Șaalim, și nici acolo nu le-a găsit. Apoi a străbătut și pământul lui Veniamin și tot nu le-a găsit.

9,5 Iar când au ajuns în ținutul țuf, a zis Saul către sluga sa care era cu el: „Haidem înapoi, ca nu cumva tatăl meu, lăsând asinele, să înceapă a fi neliniștit de noi”.

9,6 Sluga însă i-a zis: „Iată în cetatea aceasta este un om al lui Dumnezeu, om cinstit de toți și tot ce spune el se plinește. Să mergem dar acolo; poate ne va arăta și nouă calea pe care să apucăm”.

9,7 A zis Saul către sluga sa: „Haidem să mergem, dar ce să ducem noi omului aceluia? Căci pâinea s-a isprăvit din traistele noastre și daruri nu avem ca să ducem omului lui Dumnezeu. Ce avem noi?”

9,8 Sluga a răspuns iarăși și a zis: „Iată am în mână un sfert de siclu de argint; îl voi da omului lui Dumnezeu și el ne va arăta calea”.

9,9 Înainte vreme în Israel, când mergea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea așa: „Hai la văzătorul!” Căci acela care astăzi se numește prooroc, înainte se numea văzător.

9,10 Și a zis Saul către sluga sa: „Bine zici tu; hai să mergem!” și s-au dus în cetate, unde era omul lui Dumnezeu.

9,11 Dar când se suiau ei la deal spre cetate, i-au întâmpinat niște fete care ieșiseră să aducă apă și le-au zis acestora: „Aici este văzătorul?”

9,12 Iar acelea au răspuns și au zis: „Aici; iată-l înaintea ta; dar grăbește că el astăzi a venit în cetate, pentru că astăzi poporul aduce jertfe pe deal.

9,13 Când veți ajunge în cetate, îl veți găsi până nu se duce pe acel deal la prânz; căci poporul nu începe să mănânce până nu vine el; pentru că el le binecuvântează jertfa și după aceea începe să mănânce. Duceți-vă dar, că-l veți apuca încă acasă”.

9,14 Și s-au dus ei în cetate. Dar când au sosit în mijlocul cetății, atunci iată și

Samuel le ieși înainte, ca să se ducă pe deal.

9,15 Domnul însă cu o zi înainte de sosirea lui Saul, îi descoperise lui Samuel și-i zisese:

9,16 „Mâine pe vremea asta voi trimite la tine pe un om din ținutul lui Veniamin și tu îl vei unge cârmuitor al poporului Meu Israel; acela va izbăvi pe poporul Meu din mâna filistenilor, căci am căutat spre poporul Meu, deoarece strigătul lui a ajuns până la Mine”.

9,17 Deci, când a văzut Samuel pe Saul, atunci Domnul i-a zis: „Iată omul despre care ți-am vorbit Eu. Acesta va cârmui pe poporul Meu!”

9,18 Și s-a apropiat Saul de Samuel la poartă și l-a întrebat: „Spune-mi unde este casa văzătorului?

9,19 Iar Samuel a răspuns lui Saul și a zis: „Eu sunt văzătorul; mergi înaintea mea pe deal, că aveți să prânziți cu mine astăzi, iar dimineață te voi lăsa să pleci; și tot ce ai pe inimă, îți voi spune.

9,20 Iar de asinele care ți s-au rătăcit acum trei zile nu purta grijă, căci s-au găsit. Și cui sunt oare păstrate cele mai scumpe lucruri în Israel, dacă nu ție și la toată casa tatălui tău?”

9,21 Atunci a răspuns Saul și a zis: „Nu sunt eu oare fiul lui Veniamin, una din cele mai mici din semințiile lui Israel? Și familia mea oare nu este cea mai mică din toate familiile seminției lui Veniamin? De ce dar îmi vorbești tu mie acestea?”

9,22 Și a luat Samuel pe Saul și pe sluga lui și i-a dus în casă și le-a dat locul cel dintâi între oaspeți, care erau ca la treizeci de oameni.

9,23 După aceea a zis Samuel către bucătar: „Dă-mi partea pe care ți-am dat-o și de care li-am zis: Păstreaz-o la tine!”

9,24 Și a luat bucătarul spata și cele ce erau cu ea și le-a pus înaintea lui Saul. Apoi a zis Samuel: „Iată aceasta este păstrată pentru tine; pune-ți-o dinainte și mănâncă, fiindcă pentru vremea aceasta s-au păstrat acestea pentru tine, când am adunat poporul!” și a prânzit Saul cu Samuel în ziua aceea.

9,25 Apoi s-au coborât de pe deal în cetate și a stat de vorbă Samuel cu Saul în foișorul de sus al casei, unde i s-a așternut lui Saul și a dormit.

9,26 Iar dimineața s-au sculat ei așa: la ivirea zorilor a strigat Samuel pe Saul din foișor și a zis: „Scoală și te voi petrece! Și s-a sculat Saul și au ieșit amândoi din casă, el și Samuel.

9,27 Iar dacă au ajuns ei la marginea cetății, a zis Samuel către Saul: „Spune-i slugii să treacă înaintea noastră”; și a plecat acela înainte. Apoi a zis: „Tu însă oprește-te acum, că am să-ți descopăr ceea ce a zis Dumnezeu”.

10,1 Atunci, luând Samuel vasul cel cu untdelemn, a turnat pe capul lui Saul și l-a sărutat, zicând: „Iată Domnul te unge pe tine cârmuitor al moștenirii Sale; vei domni peste poporul Domnului și-l vei izbăvi din mâna vrăjmașilor celor dimprejurul lor. Iată care-ți va fi semnul că Domnul te-a uns rege peste moștenirea Sa:

10,2 Când vei pleca acum de la mine, vei întâlni doi oameni aproape de mormântul Rahilei, în hotarele lui Veniamin, la Țelțah și aceia îți vor spune: S-au găsit asinele după care ai umblat și le-ai căutat și iată tatăl tău, uitând de asine, este neliniștit pentru voi, zicând: „Ce este cu fiul meu?”

10,3 Mergând apoi de acolo mai departe și ajungând la dumbrava Tabor, te vor întâmpina acolo trei oameni, care merg la Dumnezeu în Betel: unul duce trei iezi, altul duce trei pâini, iar al treilea duce un burduf cu vin.

10,4 Aceia, după ce te vor saluta, îți vor da două pâini și tu le vei lua din mâinile lor.

10,5 După aceea vei ajunge la Ghibeea Elohim, unde se află garda de pază a filistenilor; acolo sunt căpeteniile filistene. Și când vei intra în cetate, vei întâlni o ceată de prooroci coborându-se de pe înălțime, iar înaintea lor se cântă din psaltire și din timpan și din fluier și din harpă, iar ei proorocesc.

10,6 Atunci va veni peste tine Duhul Domnului și vei prooroci și tu cu ei și te vei face alt om.

10,7 După ce se vor adeveri cu tine aceste semne, atunci să faci ce vei putea, căci Dumnezeu este cu tine.

10,8 Dar să te duci înainte de mine în Ghilgal, unde am să vin și eu la tine, ca să aducem arderi de tot și jertfe de împăcare. Să aștepți șapte zile, până voi veni la tine și atunci am să-ți spun ce ai să faci”.

10,9 Îndată ce și-a întors spatele Saul, ca să plece de la Samuel, îi dădu Dumnezeu altă inimă și s-au împlinit cu el toate acele semne în aceeași zi.

10,10 Iar dacă au ajuns ei la Ghibeea, iată i-a întâmpinat o ceată de prooroci și a venit peste el Duhul lui Dumnezeu și a proorocit și el în mijlocul lor.

10,11 Toți cei ce-l cunoșteau de mai înainte, văzând că proorocește cu proorocii, vorbeau prin popor unul către altul: „Ce s-a întâmplat cu fiul lui Chiș? Au doară și Saul este printre prooroci?”

10,12 Iar unul din cei ce erau acolo a răspuns și a zis: „Dar tatăl acelora cine este oare?” De atunci a rămas zicătoarea: „Au doară și Saul este printre prooroci?”

10,13 Apoi a încetat el să proorocească și s-a suit pe un deal.

10,14 Atunci a zis unchiul lui Saul către acesta și către sluga lui: „Unde ați fost voi?” și el a zis: „Am căutat asinele, dar, văzând că nu le găsim, ne-am abătut pe la Samuel”.

10,15 Și a zis unchiul lui Saul: „Spune-mi ce v-a spus Samuel?”

10,16 Iar Saul a zis către unchiul său: „Ne-a spus că asinele s-au găsit”. Iar ceea ce îi spusese Samuel de domnie, nu i-a descoperit.

10,17 Atunci a adunat Samuel poporul la Domnul, în Mițpa,

10,18 și a zis către fiii lui Israel: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: „Eu am scos pe Israel din Egipt și v-am izbăvit din mâna egiptenilor și din mâna tuturor împărățiilor care vă apăsau.

10,19 Dar voi acum ați lepădat pe Domnul Dumnezeul vostru, Care vă scapă din toate necazurile și nevoile voastre și ați zis către El: „Pune rege peste noi!” înfățișați-vă dar înaintea Domnului, după semințiile voastre și după familiile voastre!”

10,20 Și a poruncit Samuel tuturor semințiilor lui Israel să se apropie și a fost arătată semința lui Veniamin.

10,21 Apoi a poruncit să se apropie familiile din semința lui Veniamin și a ieșit la sorți familia lui Matri; după aceea au fost aduși bărbații din familia lui Matri și a ieșit la sorți Saul, fiul lui Chiș și l-au căutat, dar nu l-au găsit.

10,22 Și au întrebat iarăși pe Domnul: „Va veni el oare aici?” Iar Domnul a zis: „Iată-l, se ascunde printre lucruri”.

10,23 Atunci au alergat și l-au luat de acolo și el a stat în mijlocul poporului și poporul îi venea numai până la umeri.

10,24 Și a zis Samuel către tot poporul: „Vedeți pe cine a ales Domnul? Asemenea lui nu este în tot poporul”. Atunci tot poporul a strigat și a zis: „Să trăiască regele!”

10,25 Și a înșirat Samuel poporului drepturile regelui, le-a scris în carte și le-a pus înaintea Domnului. După aceea a dat drumul la tot poporul să meargă fiecare la casa sa.

10,26 De asemenea s-a dus și Saul la casa sa, în Ghibeea, și s-au dus cu el și vitejii a căror inimă o atinsese Dumnezeu.

10,27 Iar oamenii netrebnici ziceau: „Acesta oare ne va izbăvi pe noi?” și-l disprețuiau și nu i-au adus daruri. Dar el s-a făcut că nu-i aude.

11,1 S-a întâmplat însă, după vreo lună, să vină Nahaș Amoniteanul și să împresoare cetatea Iabeș din Galaad. Atunci toți locuitorii din Iabeș au zis către Nahaș: „Încheie legământ cu noi și noi îți vom sluji ție”.

11,2 Dar Nahaș Amoniteanul a zis către ei: „Eu voi încheia cu voi legământ ca să se scoată fiecăruia din voi ochiul drept și prin aceasta să se arunce necinste asupra întregului Israel”.

11,3 Atunci bătrânii din Iabeș au zis către el: „Dă-ne vreme de șapte zile, ca să trimitem împuterniciți în toate hotarele lui Israel și de nu ne va ajuta nimeni, vom ieși la tine”.

11,4 Au mers deci tinerii la Ghibeea lui Saul și au spus vorbele acestea în auzul poporului și tot poporul a ridicat glas și a plâns.

11,5 Dar iată că a venit Saul de la câmp, în urma boilor și a zis: „Ce are poporul de plânge?” și i s-au spus vorbele locuitorilor din Iabeș.

11,6 Atunci s-a coborât Duhul lui Dumnezeu asupra lui Saul, când a auzit el cuvintele acestea și s-a aprins strașnic mânia lui.

11,7 Și a luat el o pereche de boi, i-a junghiat, i-a tăiat bucăți și a trimis în toate hotarele lui Israel prin împuterniciții aceia, spunând că așa se va face cu boii aceluia care nu va merge după Saul și Samuel. Atunci a căzut frica Domnului peste popor și au ieșit toți ca un singur om.

11,8 Și i-a cercetat Saul în Bezec și s-au găsit din fiii lui Israel trei sute de mii, iar din Iuda treizeci de mii de oameni.

11,9 Atunci s-a spus solilor veniți din Iabeș: „Așa să spuneți locuitorilor din Iabeșul Galaadului: ;Mâine, când va începe soarele să încălzească, ajutorul va fi la voi”. Au venit deci trimișii și au spus locuitorilor Iabeșului și aceștia s-au bucurat.

11,10 Apoi au zis locuitorii Iabeșului către Nahaș: „Mâine vom ieși la voi și veți face cu noi cum vă va place”.

11,11 A doua zi Saul împărți poporul în trei tabere. Și acestea au pătruns dis-de-dimineață în tabăra amoniților și i-a măcelărit până la sosirea arșiței zilei; iar câți au rămas s-au risipit de n-au rămas doi la un loc.

11,12 Atunci poporul a zis către Samuel: „Cine a zis: Saul oare are să domnească peste noi? Dați-ne pe acești nelegiuiți și-i vom omorî!”

11,13 Saul însă a zis: „Astăzi nu trebuie să fie ucis nimeni, căci astăzi Domnul a săvârșit izbăvirea în Israel”.

11,14 Iar Samuel a zis către popor: „Să mergem la Ghilgal și să începem acolo noua domnie!”

11,15 Și s-a dus tot poporul la Ghilgal și au pus acolo pe Saul rege înaintea Domnului în Ghilgal și au adus acolo jertfe de împăcare înaintea Domnului. Și s-a veselit foarte Saul acolo și toți israeliții.

12,1 A zis Samuel către tot poporul: „Iată eu am ascultat glasul vostru în toate câte

mi-ați grăit și am pus rege peste voi.

12,2 Iată regele umblă înaintea voastră, iar eu am îmbătrânit și am încărunțit; fiii mei sunt cu voi și eu am umblat înaintea voastră din tinerețile mele până acum.

12,3 Iată-mă, mărturisiți asupra mea înaintea Domnului și a unsului Lui, de am luat cuiva boul, de am luat cuiva asinul, de am asuprit pe cineva și de am apăsat pe cineva; de am luat de la cineva mită și am închis ochii la judecata lui, vă voi despăgubi".

12,4 Și au răspuns toți: „Tu nu ne-ai nedreptățit, nici nu ne-ai asuprit, nici nu ai luat nimic de la nimeni".

12,5 Atunci el a zis: „Martor ne este Domnul și martor este unsul Lui în ziua aceasta, că voi n-ați găsit nimic asupra mea!" Iar ei au zis: „Martor!"

12,6 Apoi a zis Samuel către popor: „Martor este Domnul, Cel ce a pus pe Moise și pe Aaron și Care a scos pe părinții voștri din țara Egiptului.

12,7 Acum însă veniți, că eu am să mă judec cu voi înaintea Domnului pentru toate binefacerile pe care le-a făcut El vouă și părinților voștri.

12,8 Când a venit Iacov în Egipt și părinții voștri au strigat către Domnul, atunci Domnul a trimis pe Moise și pe Aaron și au scos ei pe părinții voștri din Egipt și i-au strămutat în locul acesta.

12,9 Dar ei au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și El i-a dat în mâinile lui Sisera, căpetenia oștirilor Hațorului, în mâinile filistenilor și în mâinile regelui Moabului, care s-au războit împotriva lor.

12,10 Însă când au strigat ei către Domnul și au zis: „Am păcătuit, părăsind pe Domnul și apucându-ne să slujim baalilor și astarteelor; acum însă izbăvește-ne din mâinile vrăjmașilor, și-ți vom sluji ție",

12,11 atunci a trimis Domnul pe Ierubaal, pe Barac, pe Ieftae și pe Samuel și v-a izbăvit din mâinile vrăjmașilor voștri celor din jurul vostru și ați trăit în pace.

12,12 Iar când ați văzut că Nahaș, regele amoniților, vine împotriva voastră, ați zis către mine: „Nu, ci să domnească peste noi un rege!", deși peste voi împărățea Domnul Dumnezeul vostru.

12,13 Așadar iată regele pe care l-ați cerut; iată Domnul a pus peste voi rege.

12,14 De vă veți teme de Domnul, de-I veți sluji Lui și de veți asculta glasul Lui, de nu vă veți împotrivi poruncilor Domnului și de veți umbla și voi și regele care domnește peste voi în urma Domnului Dumnezeului vostru, atunci mâna Domnului nu va fi împotriva voastră.

12,15 Iar de nu veți asculta glasul Domnului, ci vă veți împotrivi poruncilor Lui, atunci mâna Domnului va fi împotriva voastră, cum a fost împotriva părinților voștri.

12,16 Acum sculați-vă și priviți la lucrul cel mare pe care-l va face Domnul înaintea ochilor voștri:

12,17 Nu e acum oare secerișul grâului? Dar eu voi striga către Domnul și El va trimite trăsnet și ploaie și veți afla și veți vedea cât de mare este păcatul pe care l-ați făcut voi înaintea ochilor Domnului, când ați cerut rege".

12,18 Și a strigat Samuel către Domnul și a trimis Domnul tunete și ploaie în ziua aceea; și teama de Domnul și de Samuel cuprins tot poporul.

12,19 Și a zis tot poporul către Samuel: „Roagă-te pentru robii tăi înaintea Domnului Dumnezeului tău, ca să nu murim; căci la toate celelalte păcate ale noastre am mai adăugat un păcat, când am cerut rege".

12,20 Iar Samuel a răspuns poporului: „Nu vă temeți. Păcatul acesta este făcut de voi, dar voi să nu vă depărtați de Domnul, ci să-I slujiți Lui cu toată inima.

12,21 Să nu apucați după dumnezeii cei de nimic, care nu aduc folos, nici nu izbăvesc, pentru că sunt nimic.

12,22 Domnul însă nu va lăsa pe poporul Său pentru numele Său cel mare, căci Domnul a binevoit să vă aleagă pe voi ca popor al Său.

12,23 Și eu de asemenea nu-mi voi îngădui să fac înaintea Domnului păcatul de a înceta să mă rog pentru voi și vă voi povățui pe căi bune și drepte. Decât numai să vă temeți de Domnul și să-I slujiți Lui cu adevărat, din toată inima voastră,

12,24 căci vedeți ce lucruri minunate a făcut El cu voi.

12,25 Iar de veți face rău, atunci veți pieri și voi și regele vostru”.

13,1 Se împlinise un an de când fusese făcut Saul rege și acum domnea în al doilea an peste Israel, când și-a ales el trei mii de israeliți:

13,2 Două mii erau cu Saul la Micmaș și pe Muntele Betelului și o mie era cu Ionatan în Ghibeea lui Veniamin; iar celălalt popor era lăsat de el pe la casele lor.

13,3 Și a sfărâmat Ionatan tabăra de pază a filistenilor, care era în Gheba. Și au auzit de aceasta filistenii, iar Saul a sunat din trâmbiță în toată țara, strigând: „Să audă evreii!”

13,4 Și după ce a auzit tot Israelul că Saul a sfărâmat tabăra de pază a filistenilor și că filistenii au urât pe israeliți, s-a adunat poporul la Saul în Ghilgal.

13,5 Filistenii s-au adunat și ei, ca să se războiască împotriva israeliților: treizeci de mii de care, șase mii de călăreți și popor mult ca nisipul de pe malul mării; și au venit și și-au pus tabăra în Micmaș, în partea de răsărit a Bet-Avenului.

13,6 Iar israeliții, văzându-se în primejdie, pentru că poporul era strâmtorat, s-au ascuns prin peșteri, prin stufișuri, printre stânci, prin turnuri și prin șanțuri;

13,7 Ba unii din israeliți au trecut peste Iordan în pământul lui Gad și al Galaadului. Saul însă se afla încă tot în Galaad și tot poporul care era cu el era cuprins de frică.

13,8 Acolo a așteptat el opt zile, până la vremea hotărâtă de Samuel; dar Samuel nu mai venea la Ghilgal. Acum poporul începuse să fugă de la el.

13,9 De aceea a zis Saul: „Aduceți-mi cele pentru jertfa de curățire”. Și a adus ardere de tot.

13,10 Dar nu apucase el bine să aducă ardere de tot, și iată veni și Samuel. Saul ieși înaintea lui ca să-l întâmpine și să-i ureze de bine.

13,11 Samuel însă i-a zis: „Ce ai făcut?” și i-a răspuns Saul: „Am văzut că poporul se împrăștie și fuge de la mine și tu nu ai venit la vremea hotărâtă, iar filistenii s-au adunat la Micmas.

13,12 Atunci am socotit că au să năvălească filistenii asupra mea în Ghilgal și eu n-am întrebat încă pe Domnul; de aceea m-am hotărât să aduc ardere de tot”.

13,13 Iar Samuel i-a zis: „Rău ai făcut, că nu ai împlinit porunca Domnului Dumnezeului tău care ți s-a dat, căci acum ar fi întărit Domnul domnia ta peste Israel de-a pururi.

13,14 Acum însă nu va dura domnia ta; Domnul își va găsi un bărbat după inima Sa și-i va porunci Domnul să fie conducătorul poporului Său, deoarece tu nu ai împlinit ceea ce ți s-a poruncit de la Domnul”.

13,15 Apoi s-a sculat Samuel și s-a dus din Ghilgal în Ghibeea lui Veniamin; iar oamenii care au rămas s-au dus cu Saul în întâmpinarea taberei vrăjmașului, care a

năvălit asupra lor când mergeau ei de la Ghilgal la Ghibeea lui Veniamin. Și a numărat Saul oamenii care erau cu el și s-au găsit până la șase sute de bărbați.

13,16 Apoi Saul cu fiul său Ionatan și cu oamenii care erau cu dânșii au șezut în Ghibeea și au plâns; iar filistenii stăteau în tabără la Micmaș.

13,17 Și au ieșit din tabăra filistenilor trei cete să pustiască țara: una a plecat pe drumul spre Ofra din ținutul Șual;

13,18 A doua ceată a plecat pe drumul Bethoronului, iar a treia s-a îndreptat pe calea ce duce spre hotar, în fața văii Țeboim, spre pustie.

13,19 Fierar nu era în toată Iara lui Israel, căci filistenii se temeau ca nu cumva israeliții să-și facă săbii și sulițe.

13,20 Trebuia deci să se ducă toți israeliții la filisteni ca să-și ascută fiarele plugurilor și sapelor lor, topoarele și securile lor,

13,21 când se făcea vreo știrbitură la ascuțișul fiarelor de plug, al sapelor, al topoarelor și securilor lor, sau când trebuia să îndrepte vreun corn de furcă.

13,22 De aceea în timpul războiului de la Micmaș, tot poporul care era cu Saul și Ionatan nu avea nici săbii, nici sulițe; numai Saul și Ionatan, fiul său, aveau.

13,23 Și a venit ceata întâi de filisteni și s-a așezat la trecătoarea Micmaș.

14,1 Într-o zi Ionatan, fiul lui Saul, a zis către tânărul care purta armele sale: „Hai să trecem la ceata filistenilor, care e dincolo”, iar tatălui său nu i-a spus de aceasta.

14,2 Saul însă se afla la marginea Ghibeii, sub rodiul cel din Migron; cu el era o ceată ca de șase sute de oameni.

14,3 Și Ahia, fiul lui Ahituv, fratele lui Icabod, fiul lui Finees, feciorul lui Eli, preotul Domnului din Șilo, purta efodul. Poporul însă nu știa că Ionatan plecase.

14,4 Strâmtoarea prin care căuta Ionatan să se strecoare spre ceata filistenilor trecea printre niște stânci ascuțite; numele uneia era Boțeț și numele alteia era Sene;

14,5 O stâncă se ridica la miazănoapte, spre Micmaș; cealaltă la miazăzi, spre Ghibeea.

14,6 Atunci a zis Ionatan către tânărul care purta armele sale: „Hai să trecem la acești netăiați împrejur; poate ne va ajuta Domnul, căci pentru Domnul nu e greu să izbăvească și prin puțini, ca și prin mulți”.

14,7 Cel ce purta armele a răspuns: „Fă tot ce-ți spune inima; mergi unde vrei și iată eu sunt cu tine”.

14,8 Iar Ionatan a zis: „Bine, atunci hai la acei oameni și să ne arătăm către ei.

14,9 Dacă ei ne vor zice: Stați până vom veni la voi, vom rămâne pe loc și nu ne vom sui la ei;

14,10 Iar de ne vor zice: Suiți-vă la noi, atunci ne vom sui, căci Domnul i-a dat în mâinile noastre și acesta va fi semnul pentru noi”.

14,11 Când au apărut ei amândoi în văzul cetei filistenilor, atunci filistenii au zis: „Iată evreii ies din peșterile în care s-au ascuns”.

14,12 Apoi oamenii din ceata filistenilor au strigat către Ionatan și către cel ce-i purta armele sale și a zis: „Suiți-vă la noi, că avem să vă spunem ceva”. Atunci Ionatan a zis către purtătorul lui de arme: „Vino după mine, că Domnul i-a dat în mâinile lui Israel”.

14,13 Și a început Ionatan să se urce, cățărându-se cu mâinile și cu picioarele, și cel ce-i purta armele se cățăra după el. Și au căzut filistenii înaintea lui, iar cel ce purta

armele în urma lui le da cele din urmă lovituri.

14,14 Și au căzut în acest atac dintâi, săvârșit de Ionatan și de purtătorul lui de arme ca la douăzeci de oameni, pe o bucată de loc cât o jumătate de pogon, atât cât pot să are doi boi într-o zi.

14,15 Atunci s-a făcut învălmășeală în tabăra din câmp și în tot poporul; rândurile dinainte ce pustiau țara s-au umplut de frică și nu voiau să se lupte; toată țara s-a cutremurat și i-a cuprins frică mare de la Domnul.

14,16 Atunci străjile lui Saul din Ghibeea lui Veniamin au văzut că mulțimea se împrăștie și fuge încolo și încoace.

14,17 Saul a zis către oamenii care erau cu el: „Căutați și vedeți care din ai noștri a plecat”. Și au căutat și iată nu erau Ionatan și purtătorul lui de arme.

14,18 A zis Saul către Ahia: „Adu chivotul lui Dumnezeu”, căci chivotul lui Dumnezeu în vremea aceea era cu fiii lui Israel.

14,19 Și pe când grăia încă Saul cu preotul, tulburarea din tabăra filistenilor se lățea și creștea din ce în ce mai mult. Atunci Saul a zis către preot: „Încrucișează-ți mâinile!”

14,20 Și a strigat Saul și tot poporul care era cu el și au venit la locul luptei și iată acolo sabia fiecăruia era ridicată asupra aproapelui său și tulburarea era foarte mare.

14,21 Atunci și evreii, care mai dinainte erau la filisteni și care umblau pretutindeni în tabăra lor, s-au unit cu israeliții cei ce erau cu Saul și Ionatan;

14,22 Și toți israeliții care se ascunseseră în muntele lui Efraim, auzind că filistenii au fugit, s-au unit de asemenea cu ai lor la luptă.

14,23 Și a izbăvit Domnul în ziua aceea pe Israel; lupta se întinsese însă până la Bet-Aven. Și tot poporul care era cu Saul era ca la zece mii de bărbați; și se da război în toate cetățile din muntele lui Efraim.

14,24 În ziua aceea s-au obosit oamenii din Israel. Iar Saul a pus poporul să jure, zicând: „Blestemat tot cel ce va mânca până seara, până când eu îmi voi răzbuna pe vrăjmașii mei”. De aceea nimeni din popor n-a gustat hrană,

14,25 ci s-a dus tot poporul în pădure, și acolo într-o poiană era miere.

14,26 Și a intrat poporul în pădure și a zis: „Iată curge miere”. Dar nimeni nu și-a dus mâna spre gura sa, căci poporul se temea de blestem.

14,27 Ionatan însă nu auzise de jurământul pe care-l pusese tatăl său pe popor; și întinzând vârful toiagului ce-l avea în mână, l-a muiat într-un fagure de miere și întorcându-l cu mâna spre gura sa, i s-au luminat ochii.

14,28 Atunci unul din popor i-a spus: „Tatăl tău a pus jurământ asupra poporului, zicând: Blestemat să fie cel ce va gusta astăzi hrană, și de aceea poporul e istovit”.

14,29 Dar Ionatan a zis: „Tatăl meu a tulburat țara. Iată mie mi s-au luminat ochii când am gustat puțin din această miere.

14,30 De ar fi mâncat astăzi poporul din prăzile ce s-au găsit la vrăjmașii lor, oare n-ar fi fost mai mare înfrângerea filistenilor?”

14,31 În ziua aceea au bătut pe filisteni de la Micmaș până la Aialon, dar poporul se istovise peste măsură.

14,32 Și s-a aruncat poporul asupra prăzilor și a luat oi și boi și vitei și au junghiat pe pământ și au mâncat oamenii carne cu sânge.

14,33 Și i s-a vestit lui Saul, zicându-i-se: „Iată poporul a greșit înaintea Domnului,

mâncând carne cu sânge”. Atunci Saul a zis: „Voi ați greșit. Prăvăliți acum aici spre mine o piatră mare”.

14,34 Apoi a zis Saul: „Treceți prin popor și ziceți-i: „Să-și aducă fiecare la mine boul său și oaia și să înjunghiați aici și să mâncați, și să nu greșiți înaintea Domnului mâncând carne cu sânge”. Și toți din popor și-au adus cu mâna sa fiecare boul său, noaptea, și l-au junghiat acolo.

14,35 Și a zidit Saul jertfelnic Domnului; acesta a fost cel dintâi jertfelnic făcut de el Domnului.

14,36 Atunci a zis Saul: „Hai după filisteni noaptea aceasta și să-i prădăm până dimineața și să nu lăsăm din ei nici un om”. Iar ei au zis: „Fă tot ce este bine în ochii tăi”. Preotul însă a zis: „Să ne apropiem aici de Dumnezeu!”

14,37 Și a întrebat Saul pe Dumnezeu: „Să merg eu oare după filisteni? Îi vei da, oare, pe ei în mâinile lui Israel?” Dar El nu i-a răspuns în ziua aceea.

14,38 Atunci Saul a zis: „Să vină aici toate căpeteniile poporului și voi căuta să aflu asupra cui este păcatul acum.

14,39 Că viu este Domnul, Cel ce a izbăvit pe Israel, că de va fi chiar asupra lui Ionatan, fiul meu, apoi și el va muri. Dar nimeni din tot poporul nu i-a răspuns.

14,40 Și a zis Saul către toți israeliții: „Stați voi de o parte iar eu și Ionatan, fiul meu, vom sta de altă parte”. Și a răspuns poporul lui Saul: „Fă ce este bine în ochii tăi!” Apoi Saul a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, pentru ce n-ai răspuns Tu acum robului Tău? Dacă vina este asupra mea sau asupra fiului meu Ionatan, Domnul Dumnezeul lui Israel, fă să iasă Urim, dacă vina este asupra poporului Tău Israel, fă să iasă Tumim.

14,41 Și sorțul a căzut pe Saul și pe Ionatan, iar poporul a ieșit drept.

14,42 Atunci Saul a zis: „Aruncați sorți asupra mea și asupra lui Ionatan, fiul meu, și pe cine-l va arăta Domnul, acela să moară”. Poporul însă a zis: „Să nu fie așa!” Dar Saul a stăruit în hotărârea sa, și au aruncat sorți asupra sa și a lui Ionatan, fiul lui, și a căzut sorțul pe Ionatan.

14,43 Atunci Saul a zis către Ionatan: „Spune-mi ce ai făcut?” Iar Ionatan i-a răspuns și a zis: „Doar am gustat puțină miere cu vârful toiagului pe care îl aveam în mână și iată trebuie să mor”.

14,44 Iar Saul a zis: „Așa și așa să-mi facă mie Dumnezeu și încă și mai mult să-mi facă, dacă nu vei muri astăzi, Ionatane!”

14,45 Dar poporul a zis către Saul: „Să moară oare Ionatan care a adus o izbăvire așa de minunată poporului! Să nu fie aceasta! Viu este Domnul, nici un păr din capul lui nu va cădea, pentru că el cu Dumnezeu a lucrat astăzi!” și a izbăvit poporul pe Ionatan și el n-a murit.

14,46 Și s-a întors Saul de la urmărirea filistenilor, iar filistenii s-au dus la locul lor.

14,47 Astfel și-a întărit Saul domnia sa peste Israel și s-a luptat cu toți vrăjmașii de primprejur: cu Moab și amoniții, cu Edom, cu regii din Țoba și cu filistenii și pretutindeni, împotriva oricui a mers, a avut izbândă.

14,48 Și și-a rânduit oaste, a bătut pe Amalec și a izbăvit pe Israel din mâinile jefuitorilor săi.

14,49 Fiii lui Saul erau: Ionatan, Iesui și Melchișua; iar numele celor două fiice ale sale erau: Merob, numele celei mai mari, și Micol, numele celei mai mici.

14,50 Iar numele femeii lui Saul era Ahinoam, fiica lui Ahimaaț, iar numele

căpeteniei oștirii lui era Abner, fiul lui Ner, unchiul lui Saul.

14,51 Chiș era tatăl lui Saul, Ner era tatăl lui Abner, fiul lui Abiel.

14,52 În tot timpul domniei lui Saul s-au dus războaie crâncene cu filistenii. Când Saul vedea vreun om voinic și războinic, îl lua la el.

15,1 În vremea aceea a zis Samuel către Saul: „Domnul m-a trimis să te ung rege peste poporul Lui, peste Israel; acum ascultă glasul Domnului.

15,2 Așa zice Domnul Savaot: Adusu-Mi-am aminte de cele ce a făcut Amalec lui Israel, cum i s-a împotrivit în cale, când venea din Egipt.

15,3 Mergi acum și bate pe Amalec și pe Ierim și nimicește toate ale lui. Să nu iei pentru tine nimic de la ei, ci nimicește și dă blestemului toate câte are. Să nu-i cruți, ci să dai morții de la bărbat până la femeie, de la tânăr până la pruncul de sân, de la bou până la oaie, de la cămilă până la asin”.

15,4 Atunci a adunat Saul poporul și l-a numărat în Telaim și s-au aflat două sute de mii de israeliți pedeștri și zece mii din seminția lui Iuda.

15,5 Și a mers Saul până la cetatea lui Amalec și a pus oameni la pândă în vale.

15,6 Apoi Saul a zis către Chenei: „Mergeți de vă despărțiți și ieșiți din mijlocul lui Amalec, ca să nu vă pierd împreună cu el, căci ați arătat bunăvoință către toți israeliții, când veneau ei din Egipt”. Și Cheneii s-au despărțit de Amalec.

15,7 Atunci a lovit Saul pe Amalec și l-a bătut de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului; iar pe Agag, regele lui Amalec, l-a prins viu și pe popor l-a ucis tot cu sabia și a ucis și pe Ierim.

15,8 Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag, pe cele mai bune din oi și din vitele cornute, mieii îngrășați și tot ce era bun și n-a vrut să le piardă;

15,9 Iar toate lucrurile neînsemnate și rele le-au pierdut.

15,10 Atunci a fost cuvântul Domnului către Samuel astfel: „Îmi pare rău că am pus pe Saul rege, căci el s-a abătut de la Mine și cuvântul Meu nu l-a împlinit”.

15,11 Și s-a întristat Samuel și a strigat către Domnul toată noaptea.

15,12 Iar a doua zi dis-de-dimineață, sculându-se, a ieșit în întâmpinarea lui Saul. Și i s-a spus lui Samuel că Saul a fost pe Carmel și și-a ridicat acolo semn de aducere aminte, iar de acolo s-a întors și s-a coborât la Ghilgal.

15,13 Iar după ce a ajuns Samuel la Saul, Saul i-a spus: „Iată am împlinit cuvântul tău!”

15,14 Samuel a zis: „Dar ce este acest behăit de oi ce-mi ajunge la urechi și acel muget de boi pe care-l aud?”

15,15 Iar Saul a răspuns: „Le-am adus de la Amalec, de vreme ce poporul a cruțat pe cele mai bune din oi și din vitele mari, ca să fie aduse jertfă Domnului Dumnezeului tău. Iar pe celelalte le-a nimicit”.

15,16 Samuel a zis către Saul: „Îngăduie-mi să-ți spun ce mi-a spus Domnul astă-noapte”. Iar Saul a zis: „Spune!”

15,17 Și a zis Samuel: „Când erai tu mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu oare căpetenia semințiilor lui Israel și Domnul te-a uns rege peste Israel?

15,18 Apoi te-a trimis Domnul la drum, zicând: Mergi și dă junghierii pe amaleciții cei necredincioși și luptă împotriva lor până îi vei stârpi.

15,19 Pentru ce n-ai ascultat glasul Domnului, și te-ai aruncat asupra prăzii și ai făcut rău în ochii Domnului?”

15,20 Iar Saul a zis către Samuel: „Eu am ascultat glasul Domnului și am plecat la drum încotro m-a trimis Domnul și am adus pe Agag, regele amalecit, iar pe Amalec l-am pierdut;

15,21 Poporul însă a luat din prăzi, din oi și din vite, a luat cele mai bune din cele afierosite ca să le aducă jertfă Domnului Dumnezeului tău în Ghilgal”.

15,22 A răspuns Samuel: „Au doară arderile de tot și jertfele sunt tot așa de plăcute Domnului, ca și ascultarea glasului Domnului? Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor.

15,23 Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel”.

15,24 Atunci Saul a zis către Samuel: „Am păcătuit, călcând porunca Domnului și cuvântul tău; dar m-am temut de popor și am ascultat glasul lui.

15,25 Ridică dar păcatul de pe mine și întoarce-te cu mine, ca să mă închin Domnului Dumnezeului tău”.

15,26 Iar Samuel a răspuns lui Saul: „Nu mă voi întoarce cu tine, pentru că ai lepădat cuvântul Domnului și Domnul te-a lepădat pe tine, ca să nu mai fii rege peste Israel”.

15,27 Apoi Samuel s-a întors să plece. Dar Saul s-a apropiat de poala hainei lui și a rupt-o.

15,28 Atunci Samuel a zis: „Astăzi a rupt Domnul regatul lui Israel de la tine și l-a dat altuia care este mai bun decât tine,

15,29 și nu va spune neadevăr Cel ce este tăria lui Israel și nu Se va căi, căci El nu este om ca să Se căiască”.

15,30 Zis-a Saul: „Am greșit; dar dă-mi acum cinste înaintea bătrânilor poporului meu și înaintea lui Israel și te întoarce cu mine și eu mă voi închina Domnului Dumnezeului tău”.

15,31 Și s-a întors Samuel după Saul și s-a închinat Saul Domnului.

15,32 Apoi Samuel a zis: „Adu la mine pe Agag, regele amalecit”; și s-a apropiat de el Agag, tremurând, și a zis: „De bună seamă amărăciunea morții a trecut”.

15,33 Samuel însă i-a răspuns: „Precum sabia ta a lipsit pe mame de copiii lor, așa și mama ta să fie între femei lipsită de fiu”. Și a tăiat Samuel pe Agag înaintea Domnului în Ghilgal.

15,34 Apoi s-a dus Samuel la Rama, iar Saul s-a dus la casa sa în Ghibeea lui Saul. Și nu s-a mai văzut Samuel cu Saul până în ziua morții sale. Dar s-a întristat Samuel pentru Saul, că se căise Domnul pentru că-l făcuse rege peste Israel.

16,1 Domnul a zis către Samuel: „Până când te vei tângui tu pentru Saul, pe care l-am lepădat, ca să nu mai fie rege peste Israel? Umple cornul tău cu mir și du-te, că te trimit la Iesei Betleemitul, căci dintre fiii lui Mi-am ales rege”.

16,2 Samuel a zis: „Cum să mă duc? Va auzi Saul și mă va ucide”. Iar Domnul a zis: „Ia cu tine o juncă din cireadă și zi: Am venit să aduc jertfă Domnului.

16,3 Și cheamă pe Iesei și pe fiii lui la jertfă, și Eu îți voi arăta ce să faci și-Mi vei unge pe acela pe care îți voi spune Eu”.

16,4 Și a făcut Samuel așa, cum i-a spus Domnul. Și când a sosit el la Betleem, bătrânii poporului, tremurând, i-au ieșit în întâmpinare și au zis: „Cu pace este venirea ta, văzătorule?”

16,5 Iar el a răspuns: „Cu pace. Am venit să aduc jertfă Domnului; sfinţiţi-vă şi veniţi cu mine să aducem jertfă!” Şi a sfinţit pe Iesei şi pe fiii lui şi i-a chemat la jertfă.

16,6 Iar după ce au venit ei, văzând el pe Eliab, a zis: „De bună seamă, acesta este înaintea Domnului unsul Lui”.

16,7 Dar Domnul a zis către Samuel: „Nu te uita la înfăţişarea lui şi la înălţimea staturii lui; Eu nu Mă uit ca omul; căci omul se uită la faţă, iar Domnul se uită la inimă”.

16,8 Apoi a chemat Iesei pe Aminadab şi l-a dus la Samuel, iar Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul”.

16,9 După aceea a adus Iesei pe Şama, şi Samuel a zis: „Nici pe acesta nu l-a ales Domnul”.

16,10 Şi aşa a adus Iesei pe şapte din fiii săi, dar Samuel a zis către Iesei: „Pe nici unul din aceştia nu l-a ales Domnul!”

16,11 După aceea a zis Samuel către Iesei: „Oare toţi fiii tăi sunt aici?” Iar Iesei a răspuns: „Mai am unul mai mic. Acela paşte oile”. A zis Samuel: „Trimite să-l aducă, pentru că nu vom şedea să prânzim până nu vine acela”.

16,12 Şi a trimis Iesei şi l-au adus. Acela era bălan, cu ochi frumoşi şi plăcut la faţă. Atunci Domnul a zis: „Scoală de-l unge, căci acesta este!”

16,13 Şi a luat Samuel cornul cu mir şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui, şi a odihnit Duhul Domnului asupra lui David din ziua aceea şi după aceea. Iar Samuel s-a sculat şi a plecat la Rama.

16,14 Atunci s-a depărtat de la Saul Duhul Domnului şi-l tulbura un duh rău, trimis de Domnul.

16,15 Şi au zis slugile lui Saul: „Iată un duh rău trimis de Domnul te tulbură.

16,16 Să poruncească dar domnul nostru slugilor sale care sunt înaintea ta şi să caute un om iscusit la cântarea din harpă, şi când va veni asupra ta duhul cel rău trimis de la Dumnezeu, atunci acela, cântând cu mâna sa, te va linişti”.

16,17 Şi a răspuns Saul slugilor sale: „Căutaţi-mi un om care cântă bine şi mi-l aduceţi”.

16,18 Atunci unul din slujitorii lui a zis: „Iată eu am văzut la Iesei Betleemitul un fiu care ştie să cânte, om voinic şi războinic, priceput la vorbă şi bărbat chipeş şi Domnul este cu el”.

16,19 A trimis deci Saul vestitori la Iesei şi i-a spus: „Trimite la mine pe David, fiul tău cel de la turmă”.

16,20 Şi a luat Iesei un asin încărcat cu pâine şi un burduf cu vin şi un ied şi le-a trimis cu David, fiul său, la Saul.

16,21 Şi a venit David la Saul, s-a înfăţişat înaintea lui şi a plăcut acestuia foarte mult şi l-a făcut purtătorul său de arme.

16,22 După aceea a trimis Saul să i se spună lui Iesei: „Lasă pe David să slujească la mine, că a aflat el bunăvoinţă în ochii mei!”

16,23 Iar când duhul cel trimis de Dumnezeu era peste Saul, David, luând harpa, cânta şi lui Saul îi era mai uşor şi mai bine şi duhul cel rău se depărta de el.

17,1 În vremea aceea filistenii şi-au strâns oştile pentru război şi au tăbărât la Soco cel din Iuda şi şi-au aşezat tabăra între Soco şi Azeca, la Efes-Damim.

17,2 Iar Saul cu israeliţii s-au adunat şi şi-au aşezat tabăra la Valea Stejarului şi s-

au pregătit de luptă cu filistenii.

17,3 Filistenii stăteau pe munte de o parte și israeliții stăteau pe munte de altă parte, iar la mijloc era valea.

17,4 Atunci a ieșit din tabăra filistenilor un luptător cu numele Goliat, din Gat. Acesta era la statură de șase coți și o palmă.

17,5 Pe cap avea coif de aramă și era îmbrăcat cu platoșă în solzi; greutatea platoșei lui cântărea cinci mii de sicli de aramă;

17,6 în picioare avea cizme cu turetci de aramă și la umăr purta un scut de aramă.

17,7 Coada suliței lui era ca sulul de la războaiele de țesut, iar fierul suliței era de șase sute sicli de fier, și înaintea lui mergea purtătorul lui de arme.

17,8 Și a început acesta să strige către cetele lui Israel și să le zică: „De ce ați ieșit voi să vă războiți? Nu sunt eu oare filistean, iar voi robii lui Saul? Alegeți dintre voi un om să se coboare la mine!

17,9 De se va putea acela lupta cu mine și mă va ucide, atunci noi să fim robii voștri; iar de-l voi birui eu și-l voi ucide, atunci voi să firi robii noștri și să ne slujiți nouă”.

17,10 Și a mai zis filisteanul: „Astăzi voi rușina tabăra lui Israel. Dați-ne un om și ne vom lupta în doi”.

17,11 Și a auzit Saul și toți israeliții cuvintele acestea ale filisteanului și s-au speriat și s-au temut foarte tare.

17,12 David era feciorul unui efraimit din Betleemul lui Iuda, anume Iesei, care avea opt feciori. Acest om în zilele lui Saul ajunsese la bătrânețe și era cel mai bătrân între ceilalți oameni.

17,13 Cei trei feciori mai mari ai lui Iesei plecaseră cu Saul la război. Numele acestor feciori mai mari ai lui, care se duseră la război, erau: cel mai mare Eliab, al doilea după el Aminadab și al treilea Șama.

17,14 David însă era cel mai mic. Când cei trei mai mari plecaseră cu Saul,

17,15 David se întorsese de la Saul, ca să pască oile tatălui său în Betleem.

17,16 Filisteanul acela însă ieșea dimineața și seara și s-a arătat patruzeci de zile.

17,17 Atunci a zis Iesei către David, fiul său: „Ia pentru frații tăi o efă de grăunțe uscate și aceste zece pâini și du-le cât mai degrabă în tabără la frații tăi;

17,18 Iar acești zece cași du-i căpeteniei celei peste mia lor; cercetează de sănătatea lor și află ce nevoi au”.

17,19 Atunci Saul și ei și toți israeliții se aflau în Valea Stejarului și se pregăteau de luptă cu filistenii.

17,20 S-a sculat deci David dis-de-dimineață și încredințând oile unui păstor, a luat sacul și a plecat, cum îi zisese Iesei, și a ajuns în tabără când oștirea era așezată în linie de bătaie și se gătea cu strigăte de război.

17,21 Și și-au așezat israeliții și filistenii rândurile unii în fața altora.

17,22 Iar David, lăsându-și lucrurile unei străji din tabără, a alergat între rânduri și ajungând, a întrebat pe frații săi de sănătate.

17,23 Și iată, pe când vorbea el cu ei, luptătorul cu numele de Goliat, filistean din Gat, a ieșit din rândurile filistenilor și a spus aceste cuvinte, și David le-a auzit.

17,24 Toți israeliții, văzând pe omul acela, fugeau de el, temându-se foarte tare;

17,25 Și ziceau israeliții: „Vedeți pe omul acesta care a ieșit înainte? Iese ca să înfrunte pe Israel. De l-ar ucide cineva, regele ar răsplăti pe acela cu mari bogății și

ar da pe fiica sa după el, iar casa tatălui aceluia ar ajunge liberă în Israel”.

17,26 David a zis către oamenii care stăteau cu el: „Ce se va face aceluia care va ucide pe acest filistean și va șterge ocara de pe Israel? Căci cine este acest filistean netăiat împrejur, de batjocorește așa oștirea Dumnezeului celui viu?”

17,27 Și i-a spus mulțimea aceleași cuvinte, zicând: „Iată ce se va face omului aceluia care-l va ucide”.

17,28 Și auzind Eliab, fratele cel mai mare al lui David, ce vorbea acesta cu oamenii, s-a mâniat Eliab pe David și a zis: „Pentru ce ai venit aici și cu cine ai lăsat acele puține oi în pustiu? Eu cunosc mândria ta și inima ta cea rea. Ai venit să privești la luptă”.

17,29 Iar David a zis: „Dar ce am făcut eu? Au nu sunt acestea numai niște vorbe?”

17,30 Și s-a întors de la el către altul și a spus aceleași vorbe, iar mulțimea i-a răspuns ca și mai înainte.

17,31 Auzindu-se cuvintele pe care le grăise David, s-au spus lui Saul și acesta l-a chemat.

17,32 Atunci David a zis către Saul: „Să nu se împuțineze nimeni cu duhul din pricina lui; robul tău se va duce și se va bate cu acest filistean!”

17,33 A zis Saul către David: „Tu nu vei putea să mergi împotriva acestui filistean, ca să te bați cu el, căci ești încă un copilandru, iar acesta este ostaș din tinerețile lui”.

17,34 David însă a zis către Saul: „Robul tău a păscut oile tatălui său și când se întâmpla să vină leul sau ursul să ia vreo oaie din turmă,

17,35 atunci eu alergam după el și i-o luam din gura lui; iar dacă el se arunca asupra mea, eu îl apucam de coamă și-l loveam până-l ucideam.

17,36 Și urși și lei a ucis robul tău; și cu acest filistean netăiat împrejur se va întâmpla același lucru ca și cu aceia, pentru că hulește așa oștirea Dumnezeului celui viu. Să mă duc dar și să-l lovesc, ca să spăl rușinea lui Israel? Căci cine e oare acest filistean?”

17,37 Apoi a mai zis David: „Domnul, Cel ce m-a scăpat de la lei și urși, mă va scăpa și din mâna acestui filistean!” Atunci Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine”.

17,38 Și a îmbrăcat Saul pe David cu hainele sale, a pus pe capul lui coif de aramă și l-a îmbrăcat cu zale.

17,39 Și s-a încins David cu sabia lui peste haine și a început să umble, căci nu era deprins cu astfel de armură; apoi a zis David către Saul: „Nu pot să umblu cu acestea, că nu sunt deprins”. Și s-a dezbrăcat David de toate acestea,

17,40 și și-a luat toiagul în mână, a ales cinci pietricele lucii din pârâu și le-a pus în traista sa de păstor; și cu traista și cu praștia în mână a ieșit înaintea filisteanului.

17,41 Atunci a ieșit și filisteanul, înaintând și apropiindu-se de David; iar purtătorul lui de arme mergea înainte.

17,42 Deci căutând filisteanul și văzând pe David, a privit cu dispreț la el, căci acesta era tânăr, bălan și frumos la față.

17,43 A zis filisteanul către David: „Ce vii asupra mea cu toiag și cu pietre? Au doară eu sunt câine?” Iar David a răspuns: „Nu, ci mai rău decât un câine”. Și a blestemat filisteanul pe David în numele dumnezeilor săi.

17,44 Apoi a zis filisteanul către David: „Apropie-te de mine și voi da trupul tău

păsărilor cerului și fiarelor câmpului!”

17,45 Iar David a răspuns filisteanului: „Tu vii asupra mea cu sabie și cu lance și cu scut; eu însă vin asupra ta în numele Domnului Savaot, Dumnezeul oștirilor lui Israel pe Care tu L-ai hulit.

17,46 Acum însă te va da Domnul în mâna mea și eu te voi ucide și-ți voi tăia capul, iar trupul tău și trupurile oștirii filistene le voi da păsărilor cerului și fiarelor câmpului, și va afla tot pământul că în Israel este Dumnezeu;

17,47 Și toată adunarea aceasta va cunoaște că nu cu sabia și cu sulița izbăvește Domnul, căci acest război este al Domnului și El vă va da în mâinile noastre”.

17,48 Iar după ce s-a ridicat filisteanul și a început a veni și a se apropia în întâmpinarea lui David, David a alergat cu grăbire spre rândurile oștirii în întâmpinarea filisteanului.

17,49 Și își vârî David mâna în traistă, luă de acolo o pietricică, o repezi cu praștia și lovi pe filistean în frunte, așa încât piatra se înfipse în fruntea lui și el căzu cu fața la pământ.

17,50 Așa a biruit David pe filistean, cu praștia și cu piatra, lovind pe filistean și ucigându-l; sabie nu se afla în mâna lui David.

17,51 Atunci David a alergat și călcând pe filistean, luă sabia lui și scoțând-o din teacă, îl lovi cu ea și-i tăie capul; filistenii, văzând că uriașul lor a murit, au fugit.

17,52 Deci s-au sculat bărbații lui Israel și ai lui Iuda și cu strigăte au gonit pe filisteni până la gura văii și până la porțile Ecronului. Și au căzut uciși filistenii pe calea Șaaraim, până la Gat și Ecron.

17,53 După aceea s-au întors fiii lui Israel din urmărirea filistenilor și au prădat tabăra lor.

17,54 Iar David a luat capul filisteanului și l-a dus la Ierusalim, și armele lui le-a pus în cortul său.

17,55 Când a văzut Saul pe David ieșind împotriva filisteanului, a zis către Abner, căpetenia oștirilor: „Abner, al cui este tânărul acesta?” Iar Abner, a răspuns: „Rege, viu fie sufletul tău, nu știu!”

17,56 „Întreabă dar, a zis regele, al cui fiu este tânărul acesta?”

17,57 Iar când se întorcea David, după uciderea filisteanului, Abner l-a luat și l-a dus la Saul și capul filisteanului era în mâna lui.

17,58 Atunci Saul l-a întrebat: „Tinere, al cui fiu ești tu?” și David a răspuns: „Fiul robului tău Iesei din Betleem”.

18,1 După ce a isprăvit David de vorbit cu Saul, sufletul lui Ionatan s-a lipit de sufletul lui și l-a iubit Ionatan, ca pe sufletul său.

18,2 Iar Saul l-a luat în ziua aceea și nu l-a lăsat să se mai întoarcă la casa tatălui lui.

18,3 Și a încheiat Ionatan legătură cu David, pentru că îl iubea ca pe sufletul său.

18,4 Și și-a dezbrăcat Ionatan haina sa cea de deasupra, pe care o avea pe el, și a dat-o lui David; de asemenea și celelalte haine ale sale, sabia sa, arcul său și brâul său.

18,5 David însă lucra cu pricepere peste tot, oriunde-l trimitea Saul; și Saul l-a făcut căpetenie peste oșteni; iar aceasta a plăcut la tot poporul și slujitorilor lui Saul.

18,6 Dar când se întorceau ei, după izbânda lui David asupra filisteanului, femeile din toate cetățile lui Israel ieșeau în întâmpinarea regelui Saul cu cântări și jocuri,

cu timpane de sărbătoare și cu chimvale;

18,7 Și jucând, femeile strigau și ziceau: „Saul a biruit mii, iar David zeci de mii!”

18,8 De aceea s-a mâniat Saul foarte tare, neplăcându-i cuvintele acestea și a zis: „Lui David i s-au dat zeci de mii, iar mie numai mii; acum numai domnia îi mai lipsește”.

18,9 Și din ziua aceasta în tot timpul următor, s-a uitat la David bănuitor.

18,10 Iar a doua zi s-a întâmplat de a căzut duhul cel rău de la Dumnezeu asupra lui Saul și acesta se îndrăcea în casa sa, iar David cânta cu mâna sa pe strune, ca și în alte zile; Saul avea în mână o lance.

18,11 Și a aruncat Saul lancea, cugetând: „Voi pironi pe David de perete!” Dar David s-a ferit de două ori de Saul.

18,12 Și a început a se teme Saul de David, pentru că Domnul era cu el, iar de Saul se depărtase.

18,13 De aceea Saul l-a îndepărtat de la sine și l-a pus căpetenie peste o mie; și se ducea și se întorcea el în fruntea poporului.

18,14 David în toate treburile sale se purta cu chibzuință și Domnul era cu el.

18,15 Saul vedea că este foarte chibzuit și se temea de el.

18,16 Iar Israelul tot și Iuda iubea pe David, pentru că el se ducea și se întorcea în fruntea lor.

18,17 Deci a zis Saul către David: „Iată fata mea cea mai mare, Merob, îți voi da-o de soție, numai să-mi fii viteaz și să duci războaiele Domnului”. Căci Saul socotea: „Lasă, să nu fie mâna mea asupra lui, ci să fie asupra lui mâna filistenilor”.

18,18 David însă a zis către Saul: „Cine sunt eu și ce este viața mea și neamul tatălui meu în Israel, ca să fiu ginerele regelui?”

18,19 Iar când a venit vremea să dea pe Merob, fiica lui Saul, după David, ea a fost măritată cu Adriel din Mehola.

18,20 Pe David însă îl iubea altă fată a lui Saul, Micol; și când i s-a spus despre aceasta lui Saul, aceasta i-a plăcut;

18,21 Căci Saul cugeta: „Am s-o dau după el și ea are să-i fie cursă și mâna filistenilor are să fie asupra lui”. Și a zis Saul către David: „A doua oară te înrudești acum cu mine”.

18,22 Atunci a poruncit Saul slujitorilor săi: „Spuneți lui David: Iată regele este binevoitor către tine și toți slujitorii lui te iubesc; fii dar ginerele meu!”

18,23 Și au vorbit slujitorii lui Saul în urechile lui David toate vorbele acestea. Iar David a zis: „Oare ușor lucru vi se pare vouă a fi ginerele regelui? Eu sunt un sărac și un neînsemnat”.

18,24 Și au înștiințat pe rege slugile sale și au zis: „Iată ce a spus David”.

18,25 Iar Saul a zis: „Așa să-i spuneți lui David: Regele nu voiește zestre decât numai o sută de prepuțuri filistene, ca răzbunare împotriva vrăjmașilor regelui”. Căci Saul avea în gând să piardă pe David prin mâna filistenilor.

18,26 Și slugile lui Saul au spus lui David cuvintele acestea și i-a plăcut lui David să se facă ginerele regelui.

18,27 Dar nu apucase încă să vină ziua sorocită, când David se sculă și merse el însuși și oamenii lui și ucise 200 de filisteni; și aduse David prepuțurile lor și le înfățișă regelui număr deplin, ca să se poată face ginerele regelui. Și a dat Saul după el pe Micol, fiica sa, de femeie.

18,28 Dar văzând și aflând Saul că Domnul este cu David și tot Israelul îl iubește și că și fiica sa Micol îl iubește,

18,29 începu încă și mai mult să se teamă de David și s-a făcut vrăjmașul lui pe viață și pe moarte.

18,30 De aceea, când au ieșit la război căpeteniile filistenilor, David, chiar de la ieșirea lor, lucra mai înțelepțește decât toate slugile lui Saul și numele lui a ajuns foarte vestit.

19,1 Atunci a zis Saul către Ionatan, fiul său și către toate slugile sale, să ucidă pe David. Ionatan fiul lui Saul însă iubea foarte mult pe David.

19,2 Și a vestit Ionatan pe David, zicând: „Tatăl meu Saul caută să te omoare. Deci să te păzești mine; ascunde-te și stai la loc tainic;

19,3 Iar eu voi ieși și voi fi lângă tatăl meu în câmp unde vei fi tu și voi vorbi tatălui meu de tine și ce voi vedea îți voi spune”.

19,4 Ionatan a vorbit de bine lui Saul, tatăl său, pentru David și i-a zis: „Să nu greșească regele împotriva robului tău David, căci el cu nimic n-a greșit împotriva ta și faptele lui sunt foarte folositoare pentru tine.

19,5 El și-a pus viața în primejdie, ca să lovească pe filisteni și Domnul a făcut izbăvire mare la tot Israelul. Tu ai văzut aceasta și te-ai bucurat. De ce dar vrei tu să păcătuiești împotriva unui sânge nevinovat și să ucizi pe David fără nici o pricină?”

19,6 Și a ascultat Saul glasul lui Ionatan și s-a jurat Saul: „Viu este Domnul! David nu va muri!”

19,7 Atunci a chemat Ionatan pe David și i-a spus Ionatan toate cuvintele acestea; și a adus Ionatan pe David la Saul și a slujit el ca și mai înainte.

19,8 Dar a început iarăși războiul și a ieșit David și s-a luptat cu filistenii și le-a pricinuit înfrângere mare și au fugit ei de el.

19,9 Iar duhul cel rău de la Dumnezeu a căzut asupra lui Saul și acesta ședea în casa sa și sulița lui era în mâna lui; David însă cânta din harfă.

19,10 Atunci Saul a vrut să pironească cu sulița pe David de perete, însă David s-a ferit de Saul și sulița s-a înfipt în perete; apoi David a fugit în noaptea aceea și a scăpat.

19,11 Și a trimis Saul slujitorii acasă la David, ca să-l pândească și să-l omoare până dimineața. Micol însă soția lui David, i-a zis: „Dacă tu nu-ți scapi sufletul în această noapte, dimineață vei fi ucis”.

19,12 Și a dat Micol drumul lui David pe fereastră; iar David, ieșind, a fugit și a scăpat.

19,13 După aceea Micol a luat un idol și l-a pus în pat, a pus o piele de capră pe capul lui și l-a învelit cu o haină.

19,14 Când Saul a trimis slujitorii ca să aducă pe David, Micol a zis: „E bolnav!”

19,15 Saul însă a trimis din nou slujitorii, ca să vadă bine pe David, zicând: „Aduceți-l la mine cu patul, ca să-l omor!”

19,16 Și au mers slujitorii la casa lui David, dar iată în pat era un idol și pe capul lui o piele de capră.

19,17 Atunci Saul a zis către Micol: „De ce m-ai amăgit tu așa și ai lăsat pe vrăjmașul meu să fugă?” Iar Micol a răspuns lui Saul: „Pentru că el mi-a zis: Dă-mi drumul, căci de nu, te ucid!”

19,18 Așa a scăpat David și a fugit și s-a dus la Samuel în Rama și i-a povestit toate

cele ce-i făcuse Saul. Apoi a mers el cu Samuel și s-a oprit la Naiotul cel din Rama.

19,19 Și s-a spus lui Saul: „Iată David este la Naiotul Ramei!”

19,20 Și a trimis Saul slujitori să prindă pe David; dar când au văzut aceștia ceata proorocilor proorocind și pe Samuel povățuindu-i, S-a pogorât Duhul lui Dumnezeu peste slujitorii lui Saul și au început și ei a prooroci.

19,21 Spunându-se acestea lui Saul, el a trimis alți slujitori, dar și aceștia au început a prooroci. Apoi Saul a trimis al treilea rând de slujitori și începură și aceștia să proorocească.

19,22 Mâniindu-se, în sfârșit, Saul a plecat însuși la Rama și a mers până la izvorul cel mare din Soco. Acolo a întrebat și a zis: „Unde sunt Samuel și David?” și i s-a spus: „Iată aici în Naiotul Ramei”.

19,23 Și a plecat el acolo, la Naiotul Ramei. Dar pe cale S-a pogorât peste el Duhul lui Dumnezeu, iar el a mers proorocind până a ajuns la Naiotul Ramei.

19,24 Acolo s-a dezbrăcat de haine și a proorocit înaintea lui Samuel și toată ziua aceea și toată noaptea a șezut dezbrăcat. De aceea se zice: „Au doară și Saul este printre prooroci?”

20,1 Atunci David a fugit din Naiotul Ramei și venind a zis către Ionatan: „Ce-am făcut eu oare? Care este strâmbătatea mea și cu ce am greșit înaintea tatălui tău, de-mi caută sufletul meu?”

20,2 Iar Ionatan i-a răspuns: „Nu, nu vei muri. Iată tatăl meu nu face nici un lucru mare sau mic, fără să-l descopere urechilor mele. Pentru ce dar ar ascunde tatăl meu de mine lucrul acesta? Aceasta nu se poate”.

20,3 David însă s-a jurat și a zis: „Tatăl tău știe bine că eu am dobândit trecere la tine, și de aceea își zice: „Nu trebuie să știe de aceasta Ionatan, ca să nu se amărască. Dar viu este Domnul și viu este sufletul tău; între mine și moarte n-a fost decât un pas”.

20,4 Atunci Ionatan a zis către David: „Tot ce dorește sufletul tău voi face pentru tine”.

20,5 Și David a zis către Ionatan: „Iată mâine este lună nouă și eu trebuie să stau cu regele la masă; dar lasă-mă să mă ascund în câmp până poimâine seară.

20,6 De va întreba tatăl tău de mine, tu să spui: „David s-a cerut de la mine să se ducă în cetatea sa Betleem, pentru că acolo se face jertfă anuală pentru tot neamul său”.

20,7 Dacă el la aceasta va răspunde: „Bine”, atunci este semn de pace pentru robul tău, iar dacă se va mânia, atunci să știi că el a pus la cale lucru rău.

20,8 Tu însă să faci milă cu robul tău, căci ai primit pe robul tău să facă legământul Domnului cu tine, și de este vreo vină asupra mea, atunci ucide-mă tu; de ce să mă mai duci la tatăl tău?”

20,9 Ionatan însă a zis: „În nici un chip nu se va întâmpla aceasta cu tine; căci de voi afla că în adevăr tatăl meu a hotărât să-ți facă vreun lucru rău, nu te voi vesti eu oare despre aceasta?”

20,10 Și a zis David către Ionatan: „Cine mă va vesti, dacă tatăl tău îți va răspunde aspru?”

20,11 A zis Ionatan către David: „Hai să ieșim la câmp”. Și au ieșit amândoi la câmp.

20,12 Acolo Ionatan a zis către David: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, mâine pe vremea aceasta sau poimâine, voi căuta să aflu de la tatăl meu, și dacă el este

binevoitor lui David și eu nu voi trimite la tine și nu voi descoperi aceasta urechilor tale,

20,13 atunci așa și așa să facă Domnul cu Ionatan și încă și mai mult să facă. Dacă însă tatăl meu plănuiește să-ți facă rău, aceasta voi descoperi-o urechilor tale și-ți voi da drumul să mergi în pace și să fie Domnul cu tine, cum a fost cu tatăl meu!

20,14 Dar și tu, de voi mai fi în viață, să-mi arăți mila Domnului.

20,15 Iar de voi muri, să nu-ți abați mila de la casa mea în veci, chiar și când Domnul ar pierde de pe fața pământului pe toți vrăjmașii lui David".

20,16 Așa a încheiat Ionatan legământ cu casa lui David și a zis: „Să pedepsească Domnul pe vrăjmașii lui David!"

20,17 Și iarăși s-a jurat Ionatan lui David pe iubirea sa cea către el, căci îl iubea ca pe sufletul său.

20,18 Și i-a zis Ionatan: „Mâine este lună nouă și se va întreba despre tine, căci locul tău va fi gol.

20,19 De aceea poimâine pleacă și grăbește spre locul acela unde te-ai ascuns și înainte și șezi lângă piatra Ezel;

20,20 Iar eu voi slobozi într-acolo trei săgeți, ca și cum aș trage la țintă.

20,21 Apoi voi trimite un băiat și-i voi zice: „Du-te de caută săgețile". Și de voi zice băiatului: „Iată săgețile sunt dincoace de tine, ia-le!", atunci să vii la mine, că este pace pentru tine, și viu este Domnul, nimic nu ți se va întâmpla.

20,22 Dacă însă voi zice băiatului așa: „Iată săgețile sunt dincolo de tine", atunci să pleci, căci Domnul te liberează.

20,23 Iar la cele ce am grăit eu cu tine, este martor Domnul între mine și tine în veci!"

20,24 Și s-a ascuns David în câmp și venind lună nouă, a ieșit regele la masă.

20,25 Regele a stat la locul său, ca de obicei, pe scaunul de la perete; Ionatan s-a sculat și Abner a stat lângă Saul; iar locul lui David a rămas gol.

20,26 În ziua aceea Saul nu a zis nimic, căci socotea că aceasta este o întâmplare, că David nu este curat, nu s-a curățit.

20,27 Dar a venit și ziua a doua după lună nouă și locul lui David a rămas gol. Atunci a zis Saul către fiul său Ionatan: „Pentru ce fiul lui Iesei n-a venit la masă nici ieri, nici astăzi?"

20,28 Ionatan însă a răspuns lui Saul: „David s-a cerut la mine să meargă la Betleem".

20,29 Și a zis: Dă-mi voie să mă duc, că în cetatea noastră este jertfă pentru neamul nostru și m-a poftit fratele meu. Deci de am aflat bunăvoință în ochii tăi, mă duc să mă văd cu frații mei. De aceea n-a venit el la masa regelui".

20,30 Atunci regele s-a mâniat strașnic pe Ionatan și i-a zis: „Fiu netrebnic și neascultător! Oare nu știu eu că te-ai împrietenit cu fiul lui Iesei, spre rușinea ta și spre batjocura mamei tale?

20,31 Căci atâta vreme cât fiul lui Iesei va fi viu pe pământ, nu ești scutit de primejdie, nici tu, nici regatul tău. Trimite dar acum și adu-mi-l mie, că este hotărât la moarte!"

20,32 A răspuns Ionatan lui Saul, tatăl său, și i-a zis: „De ce să-l omori? Ce-a făcut el?"

20,33 Atunci Saul a repezit sulița în el ca să-l lovească. Și a înțeles Ionatan că tatăl

său este hotărât să ucidă pe David.

20,34 Deci s-a sculat Ionatan de la masă, prins de mânie mare, și n-a mâncat a doua zi după lună nouă, pentru că era trist după David și pentru că-l ocărâse tatăl său.

20,35 A doua zi dimineața a ieșit Ionatan la câmp, la vremea sorocită lui David, și un băiat mic a ieșit cu el.

20,36 Și a zis el băiatului: „Fugi și caută săgețile pe care am să le slobod eu!” și a alergat băiatul, iar el a slobozit săgețile, așa încât au căzut dincolo de băiat.

20,37 Și a alergat băiatul spre locul unde aruncase Ionatan săgețile. Iar Ionatan a strigat în urma lui și a zis: „Vezi că săgețile sunt înaintea ta”.

20,38 Apoi iar a strigat Ionatan după băiat: „Umblă mai repede și nu te opri!” Băiatul a adunat săgețile lui Ionatan și a venit la stăpânul său.

20,39 Băiatul însă nu știa nimic din toate acestea; numai Ionatan și David știau de ce este vorba.

20,40 Și a dat Ionatan arma băiatului, care era cu el, și i-a zis: „Du-te și o du în cetate”.

20,41 După ce s-a dus băiatul, David s-a ridicat din partea de miazăzi a stâncii și s-a închinat de trei ori; apoi s-au sărutat ei unul pe altul și au plâns amândoi, împreună, iar David a plâns mai tare.

20,42 Și a zis Ionatan către David: „Mergi cu pace! Iar cele pentru care ne-am jurat noi amândoi pe numele Domnului zicând: „Domnul să fie între mine și tine și între copiii mei și copiii tăi, aceea să fie pe veci”.

20,43 Și s-a sculat David și s-a dus, iar Ionatan s-a întors în cetate.

21,1 După aceea a mers David în Nobe, la preotul Ahimelec și s-a mixat Ahimelec la întâlnirea cu David și i-a zis: „De ce ești singur și nu este nimeni cu tine?”

21,2 Iar David a răspuns preotului Ahimelec: „Regele mi-a încredințat o taină și mi-a zis: Să nu știe nimeni pentru ce te-am trimis și ce însărcinare ți-am dat. De aceea mi-am lăsat oamenii într-un loc anumit.

21,3 Dă-mi dar ce ai la îndemână, vreo cinci pâini, sau ce se va găsi!”

21,4 Preotul însă a răspuns lui David și i-a zis: „Pâine obișnuită n-am la îndemână, dar este pâine sfințită; dacă oamenii tăi s-au înfrânat de la femei, pot să mănânce”.

21,5 Iar David a răspuns preotului și i-a zis: „Femei n-am avut cu noi nici ieri, nici alaltăieri, de când am plecat, și vasele (trupurile) oamenilor sunt curate; deși călătoria nu este după orânduială religioasă, pâinea va rămâne curată în vasele (trupurile) lor”.

21,6 Și i-a dat preotul pâinea sfințită, căci nu avea altă pâine, afară de pâinile punerii înainte, care fuseseră luate de la fața Domnului, ca să se pună în locul lor pâini proaspete.

21,7 În ziua aceea se afla acolo înaintea Domnului unul din slujitorii lui Saul, cu numele Doeg, idumeu, căpetenia păstorilor lui Saul.

21,8 Și a zis David către Ahimelec: „N-ai cumva la îndemână vreo suliță sau vreo sabie? Căci eu nu mi-am luat nici sabia, nici altă armă, deoarece porunca regelui a fost grabnică”.

21,9 Preotul însă a răspuns: „Iată sabia lui Goliat filisteanul pe care l-ai ucis în Valea Stejarului; ea este învelită într-o haină, după efod; de vrei, ia-o; alta afară de aceea n-am aici”. David a răspuns: „Ca ea nu mai este alta, dă-mi-o!” și i-a dat-o.

21,10 Apoi David s-a sculat și a fugit în aceeași zi de la fața lui Saul și a mers și s-a

dus la Achiș, regele din Gat.

21,11 Iar slugile lui Achiș au zis acestuia: „Oare nu este acesta David, regele țării aceleia, și nu lui oare i se cânta în cor și se zicea: „Saul a biruit mii, iar David zeci de mii?”

21,12 David a pus cuvintele acestea la inimă și s-a temut tare de Achiș, regele din Gat,

21,13 și s-a prefăcut nebun înaintea ochilor lui, făcând năzdrăvănii și scriind pe uși; mergea în mâini și lăsa să-i curgă balele pe barbă.

21,14 Atunci a zis Achiș robilor săi: „Nu vedeți că este un om nebun? La ce l-ați adus la mine?

21,15 N-am eu destui nebuni? De ce l-ați adus și pe acesta să se schimonosească înaintea mea? Nu cumva vreți să intre în casă la mine?”

22,1 Și a plecat David de acolo și a fugit în peștera Adulam. Auzind aceasta, frații lui și toată casa tatălui său au venit la el.

22,2 Și s-au adunat la el toți prigoniții, toți datornicii și toți cei cu sufletul amărât și s-a făcut el căpetenie peste ei; și erau cu el ca la patru sute de oameni.

22,3 De acolo David s-a dus la Mițpa Moabului și a zis către regele Moabului: „Lasă pe tatăl meu și pe mama mea să stea la voi, până voi afla ce are să facă Dumnezeu cu mine”.

22,4 Și i-a adus la regele Moabului și au trăit ei tot timpul la el, cât David a rămas în cetatea aceea.

22,5 Dar proorocul Gad a zis lui David: „Nu mai rămâne în cetatea aceasta, ci pleacă și mergi în pământul lui Iuda”. Și a plecat David și a venit în pădurea Heret.

22,6 Dar a auzit Saul că s-a ivit David și oamenii cei ce erau cu el. Saul ședea atunci în Ghibeea, pe deal, sub un stejar, cu sulița în mână și toate slugile sale stăteau împrejurul lui.

22,7 Zis-a Saul către slugile cele dimprejurul lui: „Ascultați, fiii lui Veniamin. Oare tuturor vă va da fiul lui Iesei țarini și vii, și vă va pune pe toți sutași și căpetenii peste mii,

22,8 de v-ați sfătuit cu toții în contra mea și nimeni nu mi-a descoperit, când fiul meu a intrat în prietenie cu fiul lui Iesei, și nimeni din voi n-a avut milă de mine și nu mi-a descoperit că fiul meu a ațâțat împotriva mea pe robul meu să-mi urzească intrigi, cum se vede acum?”

22,9 Atunci a răspuns Doeg idumeul, care stătea cu slugile lui Saul, și a zis: „Eu am văzut cum a venit fiul lui Iesei în Nobe, la Ahimelec, fiul lui Ahituv,

22,10 și acela a întrebat pentru el pe Domnul și i-a dat merinde; ba i-a dat și sabia lui Goliat filisteanul.

22,11 Atunci a trimis regele să cheme pe Ahimelec, fiul lui Ahituv preotul, și toată casa tatălui lui, preoții din Nobe. Și au venit ei cu toții la rege.

22,12 Iar Saul le-a zis: „Ascultă, fiul lui Ahituv!” și acela răspunse: „Da, domnul meu!”

22,13 Și a zis Saul către el: „Pentru ce v-ați unit voi împotriva mea, tu și fiul lui Iesei, că i-ai dat pâini și sabie și ai întrebat pentru el pe Dumnezeu, ca să se răzvrătească împotriva mea și să mă pândească, cum se vede acum?”

22,14 A răspuns Ahimelec regelui și a zis: „Cine din toți robii tăi este credincios ca David? Și apoi el este și ginerele regelui, îndeplinitorul poruncilor tale, și cu cinste

în casa ta.

22,15 Și apoi oare de astăzi am început eu să întreb pe Dumnezeu pentru el? Nu, nu învinui de asta, o, rege, pe robul tău și toată casa tatălui meu, căci în toată pricina aceasta nu cunoaște robul tău nici un lucru mare sau mic”.

22,16 Atunci regele a zis: „Tu, Ahimelec, trebuie să mori, tu și toată casa tatălui tău”.

22,17 Apoi regele a zis către paznicii lui, care stăteau împrejurul său: „Mergeți și omorâți pe preoții Domnului, căci și mâna lor este cu David; au știut că el a fugit și nu mi-au descoperit”. Paznicii regelui însă n-au voit să-și ridice mâna, ca să ucidă pe preoții Domnului.

22,18 Atunci regele a zis lui Doeg: „Mergi tu și ucide pe preoți”. Și s-a dus Doeg idumeul și a năvălit asupra preoților și a ucis în ziua aceea optzeci și cinci de bărbați care purtau efod de in,

22,19 iar cetatea preoțească Nobe a trecut-o prin ascuțișul sabiei, și bărbați și femei și tineri și copii și boi și asini și oi, tot a trecut prin ascuțișul sabiei.

22,20 A scăpat numai un singur fiu al lui Ahimelec, fiul lui Ahituv, anume Abiatar, și a fugit la David.

22,21 Și a spus Abiatar lui David că Saul a ucis pe preoții Domnului.

22,22 Atunci David a zis lui Abiatar: „Am știut eu din ziua aceea că, fiind acolo, Doeg idumeul va da de știre negreșit lui Saul și eu sunt vinovat pentru toate sufletele casei tatălui tău.

22,23 Rămâi la mine și nu te teme, căci cine va căuta sufletul meu are să caute și sufletul tău; tu vei fi aici, la mine, în pază!”

23,1 Atunci i s-a vestit lui David și i s-a spus: „Iată filistenii au năvălit în Cheila și pradă ariile”.

23,2 Și a întrebat David pe Domnul, zicând: „Să merg oare să lovesc pe acești filisteni?” Iar Domnul a răspuns lui David: „Mergi, lovește pe filisteni și izbăvește Cheila!”

23,3 Dar cei ce erau cu David i-au zis: „Iată noi ne temem aici în Iuda. Cum dar să mergem în Cheila contra taberelor filistene? Vrei să cădem pradă filistenilor?”

23,4 Atunci David a întrebat din nou pe Domnul și Domnul i-a răspuns și i-a zis: „Scoală și mergi la Cheila, căci Eu am să dau pe filisteni în mâinile tale”.

23,5 Și s-a dus David cu oamenii săi la Cheila, de s-a luptat cu filistenii, le-a luat vitele, le-a pricinuit înfrângere mare și a salvat David pe locuitorii din Cheila.

23,6 Când Abiatar, fiul lui Ahimelec, a fugit la David și apoi s-a dus cu el la Cheila, a adus cu sine și efodul.

23,7 Atunci s-a spus lui Saul că David a mers la Cheila; iar Saul a zis: „Dumnezeu l-a dat în mâinile mele, căci a intrat în cetate și s-a închis cu porii și cu zăvoare”.

23,8 Și a chemat Saul tot poporul la război, ca să meargă la Cheila să împresoare pe David și pe oamenii lui.

23,9 Când însă David a aflat că Saul i-a pus gând rău, a zis preotului Abiatar: „Adu efodul Domnului!”

23,10 Apoi David a adăugat: „Doamne, Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila să dărâme cetatea din pricina mea.

23,11 Mă vor da locuitorii din Cheila pe mâinile lui și va veni Saul aici, cum a auzit robul Tău? Doamne Dumnezeul lui Israel, descoperă aceasta robului Tău”. Iar

Domnul a zis: „Va veni!”

23,12 Și a zis David: „Mă vor da locuitorii din Cheila pe mine și oamenii mei în mâinile lui Saul?” și a zis Domnul: „Te vor da!”

23,13 Atunci s-a ridicat David și oamenii lui ca la șase sute de inși, au ieșit din Cheila și s-au dus unde au putut. Lui Saul însă i s-a spus că David a fugit din Cheila și atunci el și-a schimbat planul.

23,14 Iar David a petrecut prin pustiu în locuri nestrăbătute și apoi pe un munte din pustiul Zif. Saul îl căuta în toate zilele, dar Dumnezeu nu l-a dat în mâinile lui.

23,15 David văzuse că Saul a ieșit să caute sufletul lui, dar el se afla într-o pădure din pustiul Zif.

23,16 Atunci s-a sculat Ionatan, fiul lui Saul, a venit la David în pădure și l-a întărit cu nădejdea în Dumnezeu,

23,17 zicându-i: „Nu te teme, căci nu te va găsi mâna tatălui meu Saul și tu vei împărăți peste Israel, iar eu voi fi al doilea după tine; Saul, tatăl meu, știe aceasta”.

23,18 Și au încheiat ei între ei legământ înaintea feței Domnului. Apoi Ionatan s-a întors la casa sa, iar David a rămas în pădure.

23,19 Atunci au venit Zifeii la Saul în Ghibeea și au zis: „Iată David stă ascuns la noi prin locuri nestrăbătute, în pădure, pe muntele Hachila, care vine la dreapta Ieșimonului.

23,20 Așadar, o, rege, mergi după dorința sufletului tău, iar treaba noastră va fi să-l dăm în mâinile regelui”.

23,21 Saul însă le-a zis: „Binecuvântați să fiți voi la Domnul, că ați avut milă de mine.

23,22 Mergeți și vă mai încredințați încă; cercetați și vedeți locul lui, pe unde îi calcă piciorul și cine l-a văzut acolo, căci mie mi se spune că este foarte șiret.

23,23 Cercetați și aflați toate ascunzișurile în care se dosește; apoi întoarceți-vă la mine cu știri amănunțite și eu voi merge cu voi, de este în acea țară; îl voi căuta în toate miile lui Iuda”.

23,24 S-au sculat deci aceia și s-au dus la Zif, înainte de Saul. David însă și oamenii lui erau în pustia Maon, în șes, la dreapta Ieșimonului.

23,25 Și a plecat Saul cu oamenii săi să-l caute, dar David a fost vestit de aceasta și a trecut spre stâncă, rămânând în pustia Maon. De aceasta a auzit și Saul și a alergat după David în pustia Maon:

23,26 Saul mergea pe o coastă a muntelui, iar David cu oamenii săi se afla pe cealaltă coastă a muntelui. Când David grăbea să se depărteze de Saul, iar Saul cu oamenii lui se sileau să împresoare pe David și pe oamenii lui, ca să-i prindă,

23,27 atunci a venit la Saul un crainic și a zis: „Grăbește și vino, că filistenii au intrat în țară”. Atunci s-a întors Saul din urmărirea lui David și s-a dus în întâmpinarea filistenilor, din care pricină s-a și numit locul acela: Sela-Hamahlecot (Stânca împărțirii).

24,1 David însă, plecând de acolo, petrecea prin locurile neprimejdioase ale deșertului Enghedi.

24,2 Iar după ce s-a întors Saul de la filisteni, i s-a spus, zicându-i-se: „Iată David este în pustiul Enghedi”.

24,3 Atunci a luat Saul trei mii de bărbați aleși din tot Israelul și s-a dus să caute pe David și oamenii lui pe stânci, unde locuiesc căprioarele;

24,4 Și a mers până la o stână de oi, care era lângă drum; acolo era o peșteră și Saul a intrat în ea pentru nevoile sale; David însă și oamenii lui ședeau în fundul peșterii.

24,5 Atunci au zis către David oamenii lui: „Aceasta este ziua de care îi-a vorbit Domnul, zicând: „Iată Eu voi da pe vrăjmașul tău în mâinile tale și vei face cu el ce vei vrea”.

24,6 David s-a sculat și a tăiat încetișor poala hainei de deasupra a lui Saul.

24,7 Apoi a zis către oamenii săi: „Să mă ferească Dumnezeu să fac aceasta domnului meu, unsul Domnului, și să-mi ridic mâna mea asupra lui, căci este unsul Domnului”.

24,8 Și așa a oprit David pe oamenii săi cu aceste cuvinte și nu i-a lăsat să se ridice asupra lui Saul. Iar Saul s-a sculat și a ieșit din peșteră la drum.

24,9 Apoi s-a sculat și David și ieșind din peșteră, a strigat după Saul și a zis: „Domnul meu, rege!” Saul s-a uitat înapoi, iar David s-a aruncat cu fața la pământ și i s-a închinat.

24,10 Apoi a zis David către Saul: „De ce asculți de vorbele oamenilor care zic: Iată David uneltește rele împotriva ta?

24,11 Iată, astăzi văd ochii tăi că Domnul te-a dat acum în mâinile mele, aici în peșteră, și mie mi s-a zis să te ucid; eu însă te-am cruțat și am zis: Nu voi ridica mâna asupra domnului meu, pentru că este unsul Domnului.

24,12 Privește, părintele meu, poala hainei tale în mâinile mele; ți-am tăiat poala hainei, dar de ucis nu te-am ucis. Află dar și te încredințează că nu este rău în mâna mea, nici vicleșug și n-am greșit cu nimic împotriva ta; tu însă cauți sufletul meu ca să-l iei.

24,13 Să judece dar Domnul între mine și între tine și să mă răzbune împotriva ta; dar mâna mea nu va fi asupra ta. Din nelegiuiți, nelegiuiți ies, dar mâna mea nu va fi asupra ta.

24,14 Răul de la cel rău vine, zice vechea zicală. De aceea eu nu voi pune mâna pe tine.

24,15 Asupra cui a ieșit regele lui Israel? După cine alergi tu? După un câine mort, după un purice.

24,16 Domnul să fie judecător și să ne judece pe amândoi. El va cerceta, va descurca pricina mea și mă va izbăvi din mâinile tale!”

24,17 După ce David a isprăvit de vorbit cuvintele acestea către Saul, Saul a zis: „Al tău e oare glasul acesta, fiul meu David? Și ridicându-și glasul, a plâns.

24,18 Și a zis către David: „Tu ești mai drept decât mine, căci mi-ai răsplătit cu bine, iar eu te-am răsplătit cu rău;

24,19 Tu astăzi ai dovedit aceasta, purtându-te cu mine milostiv; când Domnul m-a dat în mâinile tale, tu nu m-ai omorât.

24,20 Cine oare, prinzând pe vrăjmașul său, i-ar da drumul să meargă cu bine? Domnul să-ți răsplătească cu bine pentru ceea cea ai făcut tu astăzi cu mine!

24,21 De acum știu că fără îndoială vei domni și regatul lui Israel va fi tare în mâna ta.

24,22 Așadar, jură-mi pe Domnul că nu vei stârpi pe urmașii mei și nu vei șterge numele meu din casa tatălui meu”.

24,23 Și s-a jurat David lui Saul. Apoi Saul s-a dus la casa sa, iar David și oamenii săi s-au suit în niște locuri întărite.

25,1 În vremea aceea a murit Samuel și s-a adunat tot Israelul de l-au plâns și l-au îngropat în casa lui, în Rama. Iar David s-a sculat și s-a coborât în pustiul Maonului.

25,2 În Maon era un om foarte bogat, care-și avea turmele în Carmel; acesta avea trei mii de oi și o mie de capre și venise în Carmel la tunsul oilor sale. Numele omului aceluia era Nabal, iar numele femeii lui era Abigail.

25,3 Femeia aceasta era foarte deșteaptă și frumoasă la chip, iar el era om aspru și rău la năravuri; se trăgea din neamul lui Caleb.

25,4 Auzind David în pustiu că Nabal își tunde oile în Carmel,

25,5 a trimis zece tineri cărora David le-a zis: „Suiți-vă în Carmel și mergeți la Nabal să-i spuneți multă sănătate din partea mea!

25,6 Și-i ziceți așa: „Să trăiți! Pace ție! Pace casei tale! Pace la toate ale tale!

25,7 Am auzit acum că la tine se tund oile; iată păstorii tăi au fost cu noi și noi nu le-am făcut nici un rău; nimic din ale lor nu s-a pierdut în tot timpul ședерii lor în Carmel,

25,8 întreabă slugile și îți vor spune. Să afle dar băieții aceștia bunăvoință înaintea ochilor tăi, că la zi bună am venit. Dă robilor tăi și fiului tău David ce se îndură mâna ta”

25,9 S-au dus deci oamenii lui David și au spus lui Nabal, în numele lui David, toate cuvintele acestea. Apoi au tăcut. Nabal însă a sărit și a răspuns trimișilor lui David și a zis:

25,10 „Cine este David și cine este fiul lui Iesei? Acum sunt o mulțime de robi care fug de la stăpânii lor.

25,11 Nu cumva voi lua pâinile mele și apa mea și vinul meu și carnea pregătită pentru cei ce tund oile mele și să le dau la niște oameni pe care nu-i știu de unde sunt?”

25,12 Și s-au dus înapoi pe calea lor oamenii lui David și întorcându-se, au venit și i-au spus toate vorbele acestea.

25,13 Atunci David a zis oamenilor săi: „Încingeți-vă fiecare sabia!” și și-a încins fiecare sabia și a încins însuși David sabia sa; și au plecat după David ca la patru sute de oameni, iar două sute au rămas în tabără.

25,14 Iar Abigail, femeia lui Nabal, fusese vestită de unul din slujitori, care-i zisese: „Iată David a trimis din pustie soli să salute pe stăpânul nostru, dar el s-a purtat cu el ca un netrebnic.

25,15 Oamenii aceștia sunt însă foarte buni cu noi, nu ne-au făcut rău și nimic din ale noastre nu s-a pierdut în timpul cât am umblat cu ei când eram la câmp.

25,16 Ei au fost pentru noi ca un zid de apărare și ziua și noaptea în timpul cât am păscut oile aproape de ei.

25,17 Așadar gândește-te și vezi ce este de făcut, căci de bună seamă primejdia amenință pe stăpânul nostru și toată casa lui; el însă este om rău și nu putem grăi cu el”.

25,18 Atunci Abigail a luat repede două sute de pâini, două burdufuri de vin, cinci oi gătite, cinci măsuri de grăunțe prăjite, o sută de legături de stafide și două sute de legături de smochine și încărcându-le pe asini,

25,19 a zis slugilor sale: „Plecați înaintea mea, căci iată eu vin după voi”. Iar bărbatului său, Nabal, nu i-a spus nimic.

25,20 Când însă ea, șezând pe un asin, se cobora pe drumul șerpuitor al muntelui,

iată David și oamenii săi veneau în întâmpinarea ei și ea s-a întâlnit cu el.

25,21 Atunci David a zis: „În zadar am apărat eu în pustiu toată averea acestui om, încât nimic nu s-î pierdut din cele ce erau ale lui și iată, el îmi plătește cu rău pentru bine.

25,22 Așa și așa să facă Dumnezeu cu robul Său David și încă și mai mult să facă, dacă până mâine în revărsatul zorilor voi mai lăsa pe cineva de parte bărbătească din tot ce are Nabal”.

25,23 Când Abigail a văzut pe David, s-a coborât repede de pe asină și a căzut înaintea lui David cu fața sa și i s-a închinat până la pământ.

25,24 Apoi a căzut la picioarele lui și a zis: „Asupra mea este păcatul, domnul meu! Îngăduie roabei tale să vorbească urechilor tale și ascultă cuvintele roabei tale.

25,25 Să nu întoarcă domnul meu luarea aminte asupra acestui om rău, asupra lui Nabal; căci cum îi e numele, și nebunia se ține de el. Iar eu, roaba ta, n-am văzut pe tinerii domnului meu, pe care i-ai trimis.

25,26 Dar acum, domnul meu, viu este Domnul și viu este sufletul tău, nu-ți va îngădui Domnul să mergi la vărsare de sânge și va înfrâna mâna ta de la răzbunare.

25,27 Vrăjmașii tăi, cei ce plănuiesc rele împotriva domnului meu, să ajungă ca Nabal.

25,28 Iartă vinovăția roabei tale! Domnul negreșit va ridica casă tare domnului meu, căci lupta Domnului luptă domnul meu și rău nu se află în tine în toată viața ta.

25,29 De se va scula vreun om să te urmărească și să caute sufletul tău, atunci sufletul domnului meu va fi legat în mănunchiul celor vii de lângă Domnul Dumnezeul tău, iar sufletul vrăjmașilor tăi îl va arunca el ca dintr-o praștie.

25,30 Iar când va face Domnul domnului meu tot binele ce l-a grăit pentru tine și te va pune povățuitor peste Israel,

25,31 atunci nu va fi pentru inima domnului meu amărăciune și neliniște faptul că n-a vărsat în zadar sânge și s-a ferit de răzbunare. Iar Domnul va face bine stăpânului meu și-ti vei aduce aminte de roaba ta și-i vei arăta milă”.

25,32 Atunci David a zis către Abigail: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Care te-a trimis acum în întâmpinarea mea!

25,33 Binecuvântată fie mintea ta și binecuvântată să fii și tu, că nu m-ai lăsat acum să merg la vărsare de sânge și să mă răzbun:

25,34 Dar viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, Care m-a oprit de-ați face ție rău; dacă nu te-ai fi grăbit să vii întru întâmpinarea mea, apoi până mâine în revărsatul zorilor n-aș fi lăsat lui Nabal pe nimeni de parte bărbătească”.

25,35 Și a primit David din mâinile ei cele ce-i adusese și i-a zis: „Mergi sănătoasă la casa ta! Iată am ascultat glasul tău și Ți-am cinstit fața”.

25,36 După aceea a venit Abigail la Nabal și iată acesta avea ospăț în casa sa, ospăț împărătesc, și inima lui Nabal era veselă, căci băuse de se îmbătase. De aceea nu i-a spus ea nici un cuvânt, nici mare, nici mic, până dimineața.

25,37 Iar dimineața, când Nabal s-a trezit, femeia sa i-a spus toate cele ce se întâmplaseră. Atunci a încremenit inima lui și el a rămas ca de piatră.

25,38 Iar după vreo zece zile a lovit Domnul pe Nabal și acesta a murit.

25,39 Auzind David că Nabal a murit, a zis: „Binecuvântat fie Domnul, Care a răsplătit înjosirea ce mi-a pricinuit-o Nabal și a ferit pe robul Său de la rău. Domnul a întors răul lui Nabal în capul lui”. Și a trimis David să spună Abigailei că el o ia de

soție.

25,40 Deci au venit slujitorii lui David la Abigail în Carmel și i-au zis așa: „David ne-a trimis la tine, ca să te luăm să-i fii femeie”.

25,41 Atunci ea s-a sculat și s-a închinat cu fața până la pământ și a zis: „Iată roaba ta este gata să fie slujnică, ca să spele picioarele slugilor domnului meu”.

25,42 Și s-a gătit repede Abigail, s-a suit pe asin și cinci slujnice au însoțit-o; și s-a dus ea după trimișii lui David și a ajuns femeia lui.

25,43 Și a mai luat David și pe Ahinoam din Izreel și au fost amândouă femeile lui.

25,44 Iar Saul a dat pe fiica sa Micol, femeia lui David, lui Paltiel, fiul lui Laiș, din Galim.

26,1 Atunci au venit Zifeii de la miazăzi la Saul în Ghibeea și au zis: „Iată David stă ascuns la noi, pe muntele Hachila, care vine în fața Ieșimonului”.

26,2 S-a sculat deci Saul și s-a coborât în pustiul Zif, cu trei mii de bărbați, israeliți aleși, ca să caute pe David prin pustiul Zif.

26,3 Saul și-a așezat tabăra pe muntele Hachila, care vine în fața Ieșimonului, lângă drum; iar David se afla în pustiu și vedea că Saul merge după el în pustiu.

26,4 Deci a trimis David iscoade și a aflat că Saul venise cu adevărat din Cheila.

26,5 Și sculându-se David pe ascuns, s-a dus la locul unde se așezase Saul cu tabăra și a văzut David locul unde dormea Saul și Abner, fiul lui Ner, căpetenia oștirii lui. Saul însă dormea în cort, iar oștenii erau așezați împrejurul lui.

26,6 Apoi întorcându-se, David a grăit cu Ahimelec Heteul și cu Abișai, fiul lui Țeruia, fratele lui Ioab, și a zis: „Cine merge cu mine la Saul în tabără?” Răspuns-a Abișai: „Eu merg cu tine”.

26,7 Și au venit David și Abișai la oamenii lui Saul, noaptea. Saul era culcat și dormea în cort; sulița lui era înfiptă în pământ la căpătâiul lui; iar Abner și oștenii dormeau împrejurul lui.

26,8 Atunci Abișai a zis lui David: „Acum Dumnezeu a dat pe vrăjmașul tău în mâinile tale; îngăduie-mi deci să-l pironesc de pământ cu sulița dintr-o singură lovitură”.

26,9 David însă a zis către Abișai: „Să nu-l ucizi, căci cine-și va ridica mâna asupra unsului Domnului și va rămâne nepedepsit?”

26,10 Apoi David a zis: „Viu este Domnul! El dar să-l lovească; sau va veni ziua lui și va muri, sau va merge la război și va pieri; iar mie să nu-mi îngăduie Domnul să-mi ridic mâna asupra unsului Domnului!

26,11 Dar ia sulița lui, care este la căpătâiul lui, și vasul cu apă și să mergem într-ale noastre”.

26,12 Și a luat David sulița și vasul cu apă de la căpătâiul lui Saul și s-au dus ei într-ale lor și nimeni nu i-a văzut, nici nu i-a simțit; căci nimeni nu s-a deșteptat, că Domnul trimisese peste ei somn adânc și dormeau toți.

26,13 Iar după ce David a trecut dincolo, a stat pe vârful muntelui, fiind acum depărtare mare între ei.

26,14 A strigat David către oșteni și către Abner, fiul lui Ner și a zis: „Ei! Abner!” Iar Abner a zis: „Cine ești și de ce strigi să-l tulburi pe rege?”

26,15 A răspuns David lui Abner: „Au nu ești tu bărbat și cine este asemenea ție în Israel? De ce dar nu păzești pe regele, stăpânul tău? Căci a venit cineva din popor ca să ucidă pe regele, stăpânul tău.

26,16 Nu faci bine ce faci! Viu este Domnul, voi sunteți vrednici de moarte, pentru că nu păziți pe domnul vostru, unsul Domnului. Privește, unde este sulița regelui și vasul cu apă care era la capul lui!”

26,17 Saul însă a cunoscut glasul lui David și a zis: „Al tău este glasul acesta, fiul meu?” Iar David a răspuns: „Al meu, domnul meu, rege!”

26,18 Apoi a adăugat: „Pentru ce urmărește domnul meu pe robul său? Ce-am făcut eu? Sau ce rău este în mâna mea?

26,19 Să asculte dar regele, stăpânul meu, cuvintele robului său: Dacă Domnul te-a îndemnat împotriva mea, să fie aceasta din partea ta jertfă cu bună mireasmă; iar dacă fiii oamenilor te-au pus la cale, blestemați să fie ei înaintea Domnului, căci ei m-au izgonit acum, ca să nu mai fac parte din moștenirea Domnului, zicând: Mergi de slujește la dumnezei străini.

26,20 Să nu se verse însă sângele meu pe pământ înaintea Domnului; căci regele lui Israel a ieșit să caute un purice, cum se caută prepelițele pe dealuri”.

26,21 Iar Saul a zis: „Am greșit! Întoarce-te, fiul meu David, că nu-ți voi mai face rău, pentru că sufletul meu a fost acum scump în ochii tăi; nebunește m-am purtat și am greșit foarte mult”.

26,22 David însă a răspuns și a zis: „Iată sulița regelui; să vină unul din oameni și să o ia,

26,23 și să-i dea fiecăruia Domnul după dreptatea lui și după credință, deoarece Domnul te-a dat pe tine astăzi în mâinile mele, dar cu n-am vrut să-mi ridic mâna mea asupra unsului Domnului;

26,24 Și precum a fost acum viața ta prețioasă în ochii mei, așa să se prețuiască viața mea în ochii Domnului și să mă izbăvească El de toată strâmtorarea „.

26,25 Iar Saul a zis către David: „Binecuvântat să fii tu, fiul meu David; și să lucrezi lucrul tău cu spor și să-l isprăvești cu bine”. Și s-a dus David în drumul său, iar Saul s-a întors la locul lui.

27,1 Atunci și-a zis David în inima sa: „Voi cădea cândva în mâinile lui Saul și nu-mi rămâne nimic mai bun decât să fug în țara filistenilor; astfel Saul va înceta de a mă mai căuta prin toate meleagurile lui Israel, iar eu voi scăpa din mâna lui”.

27,2 S-a sculat deci David și a plecat el însuși și cei șase sute de bărbați care erau cu el, la Achiș, fiul lui Maoc, regele Gatului.

27,3 Și a trăit David la Achiș în Gat, el și oamenii lui, fiecare cu familia sa, David și amândouă femeile sale, Ahinoam izraeliteanca și Abigail carmeliteanca, fosta femeie a lui Nabal carmelitul.

27,4 Și i s-a spus lui Saul că David a fugit în Gat și nu s-a mai apucat să-l caute.

27,5 David însă a zis către Achiș: „De am aflat trecere înaintea ta, atunci să mi se dea loc în una din cetățile țării și voi locui acolo; la ce să locuiască robul tău în cetatea regelui împreună cu tine?”

27,6 Atunci i-a dat Achiș Țiclagul și de aceea Țiclagul a rămas al regilor Iudei până astăzi.

27,7 Tot timpul cât a trăit David în țara filistenilor a fost un an și patru luni.

27,8 În vremea aceea a ieșit David cu oamenii săi și au năvălit asupra Gheșurenilor, Ghirzenilor și Amaleciților, care locuiau demult această țară până la Șur și până la țara Egiptului.

27,9 Și a pustiit David țara aceea și n-a lăsat în viață nici bărbat, nici femeie; iar

oile și boii, asinii, cămilele și lucrurile le-a luat și întorcându-se, a venit la Achiș.

27,10 Iar Achiș a zis către David: „Asupra cui ai năvălit acum?” Răspuns-a David: „Asupra laturii de miazăzi de Ierahmeel și asupra laturii de miazăzi a Cheneilor”.

27,11 Și nu a lăsat David în viață nici bărbat, nici femeie, nici n-a adus în Gat, zicând: „Aceștia ar putea să ne pârască și să zică: Așa a fost David și astfel a fost purtarea lui în timpul șederii lui în țara filistenilor”.

27,12 Și s-a încrezut Achiș în David, zicând: „Acesta a ajuns să fie urât poporului său Israel și va fi pe veci sluga mea”.

28,1 În vremea aceea și-au adunat filistenii oștirea pentru război, ca să se bată cu Israel. Deci a zis Achiș către David: „Știut să-ți fie că ai să mergi cu mine la război și tu și oamenii tăi”.

28,2 Iar David a răspuns lui Achiș: „Acum ai să afli ce are să facă robul tău”. Și a zis Achiș lui David: „De aceea te și fac eu paznicul capului meu pentru totdeauna”.

28,3 Murind Samuel, l-a plâns tot Israelul și l-au îngropat în Rama, cetatea lui. Saul însă izgonise pe cei ce chemau morții și pe ghicitori din țară.

28,4 S-au adunat deci filistenii și s-au dus de și-au așezat tabăra la Șunem; și-a adunat și Saul tot poporul lui Israel și și-a așezat tabăra pe Ghilboa.

28,5 Văzând însă Saul tabăra filistenilor, s-a spăimântat și s-a tulburat tare inima lui.

28,6 Și a întrebat Saul pe Domnul, dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci.

28,7 Atunci Saul a zis slugilor sale: „Căutați-mi o femeie vrăjitoare, ca să merg la ea s-o întreb”. Iar slugile i-au răspuns: „Este aici în Endor o femeie vrăjitoare”.

28,8 Apoi și-a dezbrăcat Saul hainele sale și a îmbrăcat altele și s-a dus el însuși cu doi oameni și au venit la femeie noaptea; și i-a zis Saul: „Rogu-te, ghicește-mi chemând un mort și scoate-mi pe cine îți voi spune eu!”

28,9 Dar femeia i-a răspuns: „Tu știi ce a făcut Saul, cum a alungat el din țară pe cei ce cheamă morții și pe ghicitori. Pentru ce dar întinzi tu cursă sufletului meu spre pieirea mea?”

28,10 Și s-a jurat Saul pe Domnul, zicând: „Viu este Domnul, nu vei suferi nici un necaz pentru fapta aceasta”.

28,11 Atunci femeia a întrebat: „Pe cine să-ți scot?” Răspuns-a el: „Pe Samuel să mi-l scoli!”

28,12 Când a văzut femeia pe Samuel, a răcnit tare. Apoi întorcându-se femeia către Saul, a zis: „Pentru ce m-ai amăgit? Tu ești Saul”.

28,13 I-a zis regele: „Nu te teme. Spune-mi ce vezi?” și răspunzând, femeia a zis: „Văd parcă un dumnezeu, ieșind din pământ”.

28,14 „Ce înfățișare are?” a întrebat-o regele. Ea a răspuns: „Iese din pământ un bărbat foarte bătrân, îmbrăcat cu o haină lungă”. Atunci a cunoscut Saul că acela este Samuel și a căzut cu fața la pământ și s-a închinat.

28,15 A zis Samuel către Saul: „Pentru ce mă tulburi, ca să ies?” Iar Saul a răspuns: „Îmi este tare greu; filistenii se luptă împotriva mea, iar Dumnezeu S-a depărtat de mine și nu-mi mai răspunde nici prin prooroci, nici în vis, nici în vedenie; de aceea te-am chemat, ca să mă înveți ce să fac”.

28,16 A zis Samuel: „La ce mă mai întrebi pe mine, dacă Domnul S-a depărtat de tine și S-a făcut vrăjmașul tău?

28,17 Domnul face ceea ce a grăit prin mine: Va lua Domnul domnia din mâinile tale și o va da lui David, aproapele tău.

28,18 Deoarece tu n-ai ascultat glasul Domnului și n-ai împlinit iuțimea mâniei Lui asupra lui Amalec, de aceea Domnul face aceasta cu tine acum.

28,19 Și va da Domnul pe Israel împreună cu tine în mâinile filistenilor; mâine tu și fiii tăi veți fi cu mine și tabăra lui Israel o va da Domnul în mâinile filistenilor”.

28,20 Atunci Saul a căzut deodată cu tot trupul său la pământ, căci se spăimântase grozav de cuvintele lui Samuel; afară de aceasta și puterile îl părăsiseră, căci nu mâncase pâine toată ziua aceea și toată noaptea.

28,21 Și s-a apropiat femeia aceea de Saul și văzând că este tare înspăimântat, a zis: „Iată roaba ta a ascultat glasul tău și și-a pus viața în primejdie și a împlinit porunca ce i-ai dat.

28,22 Rogu-te dar acum, ascultă și tu glasul roabei tale; îți voi aduce o bucățică de pâine; mănâncă, să prinzi putere, ca să pleci la drum”.

28,23 Dar el n-a voit, ci a zis: „Nu voi mânca!” și au început slugile lui să-l îndemne, precum și femeia; și el a ascultat glasul lor și s-a sculat de la pământ și a șezut pe pat.

28,24 Iar femeia avea la casa ei și un vițel îngrășat și s-a grăbit să-l taie; apoi, luând făină, a frământat și a copt azime.

28,25 Și a pus înaintea lui Saul și slugilor lui și ei au mâncat; apoi s-au sculat și au plecat în aceeași noapte.

29,1 Atunci și-au adunat filistenii toate cetele la Afec, iar israeliții și-au așezat tabăra la fântâna cea din Izreel.

29,2 Căpeteniile filistenilor mergeau cu sutele și cu miile lor; iar David și cu oamenii lui mergeau în urmă cu Achiș.

29,3 Căpeteniile filistenilor însă au zis: „Ce este cu evreii aceștia?” Achiș a răspuns căpeteniilor filistenilor: „Nu știți oare că acesta este David, robul lui Saul, regele lui Israel? El este la mine de mai bine de un an și n-am găsit nimic rău la el de când a venit și până acum”.

29,4 Și s-au mâniat pe el căpeteniile filistenilor: „Dă drumul omului acestuia să se ducă să șadă la locul lui pe care i l-ai hotărât tu și să nu mai meargă cu noi la război pentru ca să nu se facă în război vrăjmașul nostru. Cu ce poate el să dobândească mila domnului său decât cu capetele acestor oameni?

29,5 Nu este oare el acel David, căruia i se cânta la horă: Saul a biruit mii, iar David zeci de mii?”

29,6 Atunci a chemat Achiș pe David și i-a zis: „Viu este Domnul! Tu ești om cinstit și ochilor mei le-ar fi plăcut ca tu să intri și să ieși cu mine în tabere; căci eu n-am văzut rău la tine de când ai venit la mine și până în ziua aceasta; dar în ochii căpeteniilor tu nu ești bun.

29,7 Întoarce-te dar acum și mergi sănătos, ca să nu arăți pe căpeteniile filistenilor”.

29,8 David însă a zis către Achiș: „Ce-am făcut eu oare și ce-ai găsit tu la robul tău de când am venit înaintea feței tale și până în ziua aceasta? Pentru ce să nu merg și să mă lupt cu vrăjmașii domnului meu, regele?”

29,9 Răspuns-a Achiș lui David: „Fii încredințat că în ochii mei tu ești bun, ca un înger al lui Dumnezeu; dar căpeteniile filistenilor au zis: El să nu meargă cu noi la război.

29,10 Așadar scoală-te dimineață, tu și robii stăpânului tău, care au venit cu tine, și duceți-vă la locul pe care vi l-am rânduit eu și să nu ai gând rău în inima ta. Sculați-vă dar dimineață și când se va lumina, plecați”.

29,11 Și s-a sculat David, și oamenii lui, dimineața ca să plece și să se întoarcă în pământul filistenilor, iar filistenii s-au dus la război în Israel.

30,1 A treia zi după ce David și oamenii lui au plecat la Țiclag, amaleciții au năvălit din miazăzi asupra Țiclagului și luându-l, l-au ars cu foc.

30,2 Iar femeile și pe toți câți erau în el de la mic până la mare nu i-au ucis, ci i-au luat în robie și s-au dus în drumul lor.

30,3 Când au ajuns David și oamenii săi la cetate, iată aceasta era arsă cu foc, iar femeile lor și fiii și fiicele erau duși în robie.

30,4 Atunci David și poporul ce era cu el au ridicat bocet și au plâns până când li s-au istovit puterile de plâns.

30,5 Și au fost duse în robie și amândouă femeile lui David, Ahinoam izraeliteanca și Abigail carmeliteanca, fosta femeie a lui Nabal.

30,6 David a fost tare tulburat, deoarece poporul voise să-l ucidă cu pietre, căci poporul tot era amărât la suflet, fiecare pentru fiii săi și pentru fiicele sale.

30,7 Dar David s-a întărit cu nădejdea în Domnul Dumnezeul său și a zis către preotul Abiatar, fiul lui Ahimelec: „Adu-mi efodul”. Și a adus Abiatar efodul la David.

30,8 Și a întrebat David pe Domnul zicând: „Să urmăresc eu oare această ceată? O voi ajunge oare?” și i s-a răspuns: „Urmărește-o, o vei ajunge și-i vei lua prăzile”.

30,9 Atunci s-a dus David el însuși și cei șase sute de bărbați care erau cu el și sosind la pârâul Besor, s-au oprit acolo cei osteniți.

30,10 David însă cu patru sute de oameni au urmărit înainte, iar două sute de oameni s-au oprit, pentru că n-au mai fost în stare să treacă prin Besor.

30,11 Atunci au găsit în câmp pe un egiptean și l-au adus la David, i-au dat pâine să mănânce și l-au adăpat cu apă.

30,12 I-au mai dat încă o jumătate de legătură de smochine, două legături de stafide și a mâncat acela și s-a întărit, căci nu mâncase pâine și nu băuse apă de trei zile și trei nopți.

30,13 Apoi David i-a zis: „Al cui și de unde ești tu?” Iar acela a zis: „Eu sunt fiu de egiptean, robul unui amalecit și m-a lepădat stăpânul meu, pentru că mă îmbolnăvisem de vreo trei zile.

30,14 Noi am năvălit în latura de miazăzi a Cheretienilor, în țara lui Iuda și în latura de miazăzi a lui Caleb, iar Țiclagul l-am ars cu foc”.

30,15 I-a zis David: „Poți să mă duci până la această ceată?” și el a zis: „Jură-mi pe Dumnezeu că nu mă vei omorî și nu mă vei da în mâinile stăpânului meu și eu te voi duce la această ceată”.

30,16 David i s-a jurat și el l-a dus. Și iată amaleciții se risipiseră prin toată țara aceea, mâncau, beau și jucau de bucurie pentru marea pradă care o luaseră ei din țara filistenilor și din pământul lui Iuda.

30,17 Atunci a năvălit asupra lor David și i-a măcelărit din zori și până a doua zi seara și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri care s-au suit pe cămile și au fugit.

30,18 Apoi a luat David toate câte răpiseră amaleciții și a luat și pe cele două femei

ale sale.

30,19 Și n-a pierit din al lor nimic, nici mare, nici mic, nici din fii, nici din fiice, nici din prăzi; nici din tot ce luaseră amaleciții de la ei: toate le-a adus înapoi David.

30,20 Și a luat David toate vitele mari și mici și cei ce mânau turma aceasta ziceau: „Aceasta este prada lui David”.

30,21 După aceea a venit David la cele două sute de oameni care nu fuseseră în stare să-i urmeze și pe care îi lăsase la pârâul Besor; și au ieșit aceștia în întâmpinarea lui David și în întâmpinarea oamenilor care erau cu el. Iar David, apropiindu-se de acei oameni, i-a întrebat de sănătate.

30,22 Atunci cei răi și netrebnici dintre oamenii cei ce merseseră cu David au început să zică: „Pentru că ei n-au mers cu noi, nu le vom da din prăzile ce am luat, ci să-și ia fiecare numai femeia sa și copiii săi și să plece”.

30,23 David însă a zis: „Să nu faceți așa cu frații mei, acum, după ce Domnul ne-a dat nouă acestea și ne-a păzit și a dat în mâinile noastre taberele celor ce veniseră asupra noastră.

30,24 Și apoi cine vă va asculta pe voi, în această treabă? Aceștia nu sunt mai răi decât noi. Ce parte au cei ce au mers la război, aceeași parte trebuie să se împartă și celorlalți”.

30,25 Așa a fost totdeauna, din timpul acela și până acum, căci a pus aceasta ca lege și ca dreptar până în ziua de astăzi.

30,26 Apoi a venit David în Țiclag și a trimis din prăzi bătrânilor lui Iuda, prietenii săi:

30,27 Celor din Betel, din Rama de miazăzi și din Iatir;

30,28 Celor din Aroer, din Amada, din Sifmot, din Eștemoa și din Gat;

30,29 Celor din Chimat, din Safec, din Timat, din Racal, din cetățile Ierahmeeliților și din cetățile cheneene;

30,30 Celor din Horma, din Corașan și din Atac;

30,31 Celor din Hebron și din toate locurile pe unde fusese David și oamenii lui, zicând: „Iată vă trimit dar din prăzile luate de la vrăjmașii Domnului”.

31,1 Filistenii însă s-au bătut cu israeliții și au fugit aceștia de filisteni și au căzut uciși pe muntele Ghelboa.

31,2 Și au ajuns filistenii pe Saul și pe fiii lui și au ucis pe Ionatan, pe Aminadab și pe Melchișua, fiii lui Saul.

31,3 Lupta contra lui Saul ajunsese cumplită și arcașii îl loviră pe acesta, rănindu-l greu.

31,4 Atunci a zis Saul purtătorului său de arme: Trage-ți sabia și mă străpunge cu ea, ca să nu vină acești netăiați împrejur să mă ucidă și să-și bată joc de mine”. Purtătorul de arme însă n-a voit, căci se temea cumplit. Atunci Saul și-a luat sabia și s-a aruncat în ea.

31,5 Văzând purtătorul de arme că Saul a murit, s-a aruncat și el în sabia sa și a murit cu el.

31,6 Așa a murit în ziua aceea Saul și cei trei fii ai lui și purtătorul de arme al său, precum și toți oamenii lui.

31,7 Israeliții, care locuiau peste vale și peste Iordan, văzând că ostașii israeliți au fugit și că Saul și fiii lui au murit, și-au părăsit cetățile și au fugit, iar filistenii au venit și s-au așezat în ele.

31,8 A doua zi filistenii au venit să jefuiască pe cei uciși și au găsit pe Saul și pe cei trei fii ai lui căzuți pe muntele Ghelboa.

31,9 Ei i-au tăiat capul, au luat armele de pe el și au trimis în toată țara filistenilor ca să se vestească despre aceasta în capiștile idolilor lor și poporului.

31,10 Armele lui le-au pus în capiștea Astartei, iar trupul lui l-au spânzurat pe zidurile cetății Bet-San.

31,11 Auzind locuitorii Iabeșului din Galaad cele ce făcuseră filistenii cu Saul,

31,12 s-au ridicat toți oamenii puternici, au mers toată noaptea și au luat trupul lui Saul și trupurile fiilor lui de pe zidurile cetății Bet-San și le-au adus în Iabeș și le-au ars acolo;

31,13 Iar oasele lor le-au luat și le-au îngropat sub un stejar în Iabeș. Apoi au postit șapte zile.

2Regi 1,1 După moartea lui Saul, când David se întorcea din războiul ce-l purtase împotriva Amaleciților și după ce s-a oprit două zile în Țiclag,

1,2 iată că a treia zi a venit un om din tabăra lui Saul. Acesta avea pe el hainele rupte și pe cap țărână și după ce a ajuns la David, a căzut la pământ și i s-a închinat.

1,3 Iar David i-a zis: „De unde vii tu?” „Am fugit din tabăra lui Israel”, răspunse acela.

1,4 „Spune-mi, a zis David, ce s-a întâmplat?” „Poporul, a zis omul, a fugit din luptă și mulțime din popor a căzut și a murit, și a murit și Saul și fiul său Ionatan”.

1,5 „Cum știi că Saul și fiul său Ionatan au murit?” a întrebat David pe tânărul care-i adusese vestea.

1,6 „Din întâmplare, m-am dus pe muntele Ghelboa, a zis omul ce-i grăia, și iată Saul stătea sprijinit pe sulița sa, iar carele și călăreții îl ajungeau.

1,7 Atunci el s-a întors și văzându-mă pe mine, m-a strigat și eu am răspuns: „Iată-mă!”

1,8 Și el mi-a zis: „Cine ești tu?” și eu i-am răspuns: „Sunt un amalecit!”

1,9 Atunci el mi-a zis: „Apropie-te de mine și mă ucide, că durerea morții m-a cuprins și sufletul meu este încă tot în mine!”

1,10 Și eu m-am apropiat și l-am ucis, căci știam că n-are să mai trăiască după căderea sa. Apoi am luat cununa regească de pe capul lui, brățara ce era la mâna lui și le-am adus aici la stăpânul meu”.

1,11 Atunci a apucat David hainele sale și le-a rupt; asemenea și oamenii cei ce erau cu el și-au rupt hainele lor,

1,12 și au plâns și s-au tânguit și au postit până seara după Saul și după fiul său Ionatan, după poporul Domnului și după casa lui Israel, care căzuseră de sabie.

1,13 Apoi David a zis către omul care-i spusese acestea: „De unde ești tu?” „Eu, a zis acela, sunt fiul unui străin amalecit”.

1,14 Și David a zis: „Cum nu te-ai temut tu să-li ridici mâna, ca să ucizi pe unsul Domnului?”

1,15 Apoi chemând David pe unul din slujitori, i-a zis: „Vino de-l ucide!” și l-a ucis.

1,16 Iar David a zis către el: „Sângele tău să fie pe capul tău, căci buzele tale au mărturisit împotriva ta, când ai zis: Eu am ucis pe unsul Domnului”.

1,17 Și a plâns David pe Saul și pe Ionatan, fiul lui, prin această cântare de jale,

1,18 pe care a poruncit să o învețe fiii lui Iuda, după cum este scrisă în cartea

dreptului, unde se zice:

1,19 „Podoaba ta, Israele, a fost doborâtă pe înălțimile tale! Cum au căzut vitejii!

1,20 Nu vestiți în Gat și nu dați de știre pe ulițele Ascalonului, ca să nu se bucure fiicele filistenilor, ca să nu prăznuiască fiicele celor netăiați împrejur!

1,21 Munților Ghelboa, să nu mai cadă pe voi nici rouă, nici ploaie; și să nu mai fie pe voi țarini roditoare, căci acolo a fost doborât scutul celor războinici, scutul lui Saul, ca și cum n-ar fi fost uns cu untdelemn sfințit.

1,22 Arcul lui Ionatan nu se întorcea fără sânge de răniți, fără grăsimea celor puternici, nici sabia lui Saul nu se învârtea zadarnic!

1,23 Saul și Ionatan, cei iubiți și uniți în viața lor, nici la moarte nu s-au despărțit. Fost-au mai iuți decât vulturii și mai puternici decât leii!

1,24 Fiicele lui Israel, plângeți pe Saul, cel ce v-a îmbrăcat în purpură cu podoabe și v-a pus pe haine podoabe de aur!

1,25 Cum au căzut vitejii în toiul luptei! Ucis a fost Ionatan pe înălțimile tale, Israele!

1,26 Frate Ionatane, întristat sunt după tine, căci tu mi-ai fost foarte scump și iubirea ta a fost pentru mine mai presus de iubirea femeiască!

1,27 Cum au căzut cei viteji! Pierit-a arma de război!”

2,1 După aceasta David a întrebat pe Domnul și a zis: „Să mă duc, oare, în vreuna din cetățile lui Iuda?” „Du-te!”, i-a zis Domnul. „Unde să mă duc?”, a întrebat iarăși David. „În Hebron”, i s-a răspuns.

2,2 Și s-a dus acolo David și cele două femei ale sale, Ahinoam izraeliteanca și Abigail carmeliteanca, fosta femeie a lui Nabal.

2,3 Și pe oamenii cei ce fuseseră cu el i-a adus David pe fiecare cu familia lui și s-a așezat în cetatea Hebron.

2,4 Atunci au venit bărbații lui Iuda și au uns acolo pe David rege pentru casa lui Iuda, spunându-i-se lui David că locuitorii din Iabeșul Galaadului au îngropat pe Saul.

2,5 Atunci a trimis David soli la locuitorii din Iabeșul Galaadului, ca să le spună: „Binecuvântați sunteți voi de Domnul, pentru că ați arătat milă lui Saul, domnul vostru și unsul Domnului, și l-ați îngropat pe el și pe fiul lui, Ionatan.

2,6 Să vă răsplătească dar Domnul cu milă și cu credincioșie, și eu vă voi face bine, pentru că ați făcut aceasta.

2,7 Să se întărească mâinile voastre și să fiți curajoși, căci stăpânul vostru Saul a murit și casa lui Iuda m-a uns pe mine rege peste voi.

2,8 Dar Abner, fiul lui Ner, căpetenia oștirilor lui Saul, a luat pe Ișboșet, fiul lui Saul, și l-a dus din tabăra lui la Mahanaim

2,9 și l-a făcut rege peste Galaad, Așer, Izreel, Efrem, Veniamin și peste tot Israelul.

2,10 Ișboșet însă, fiul lui Saul, era ca de patruzeci de ani când s-a făcut rege peste Israel și a domnit doi ani; iar cu David a rămas numai casa lui Iuda.

2,11 Tot timpul cât a domnit David în Hebron peste casa lui Iuda, au fost șapte ani și șase luni.

2,12 Atunci Abner, fiul lui Ner, și slugile lui Ișboșet, fiul lui Saul, au ieșit din Mahanaim la Ghibeon și a ieșit și Ioab, fiul Țeruiei, cu slugile lui David și s-au întâlnit la iazul Ghibeonului.

2,13 Și s-au așezat unii de o parte de iaz, iar alții de cealaltă parte a iazului.

2,14 Și a zis Abner către Ioab: „Să se scoale tinerii și să joace înaintea noastră!” „Să se scoale!”, a zis Ioab.

2,15 Și s-au sculat și s-au dus un număr de doisprezece Veniamineni din partea lui Ișboșet, fiul lui Saul, și doisprezece dintre slugile lui David.

2,16 Și s-au apucat de cap unul pe altul și și-au înfipt sabia unul altuia în coastă și au căzut împreună. Și s-a numit locul acela Helcat-Hațurim, (Locul Săbiilor), care se află în Ghibeon.

2,17 Apoi s-a dat în ziua aceea bătălia cea mai crâncenă și Abner cu oamenii lui Israel au fost bătuți de slugile lui David.

2,18 Acolo se aflau trei feciori ai Țeruiei: Ioab, Abișai și Asael. Asael însă era sprinten de picior, ca o căprioară de câmp.

2,19 Și a alergat Asael după Abner și l-a urmărit, fără să se abată nici la dreapta, nici la stânga de pe urmele lui.

2,20 Și uitându-se Abner înapoi, a zis: „Asael, tu ești oare?” „Eu!” a zis acesta.

2,21 „Abate-te la dreapta sau la stânga, a zis Abner, și alege-ți unul din oameni și ia armele lui!”

2,22 Dar Asael nu a voit să se lase de el. Și a zis iarăși Abner către Asael: „Lasă-te de mine, ca să nu te dobor la pământ. Atunci cu ce obraz mă voi arăta înaintea lui Ioab, fratele tău? Ce este aceasta? Întoarce-te la fratele tău!”

2,23 Dar acela nu a voit să se lase. Atunci Abner, întorcându-și lancea, l-a lovit în pântece și lancea a trecut printr-însul și el a căzut chiar acolo și a murit pe loc. Și toți cei ce treceau pe la locul unde căzuse și murise Asael se opreau.

2,24 Ioab și Abișai încă urmăreau pe Abner. Soarele asfințise când au sosit aceștia la dealul Amma ce vine în fața Ghiahului, pe calea ce duce spre pustiul Ghibeonului.

2,25 Și atunci, adunându-se Veniaminenii împrejurul lui Abner, au alcătuit o oștire și au stat pe vârful unui deal,

2,26 de unde a strigat Abner către Ioab și a zis: „Oare mereu va sfâșia sabia? Dare nu știi tu că urmările au să fie dureroase? Până când nu vei zice oamenilor să înceteze de a mai urmări pe frații lor?”

2,27 „Viu este Dumnezeu, a zis Ioab, dacă tu ne-ai fi grăit altfel, încă de dimineață ar fi încetat oamenii mei de a mai urmări pe frații lor”.

2,28 Apoi a sunat Ioab din trâmbiță și tot poporul s-a oprit și mai mult n-au mai urmărit pe israeliți, încetând lupta.

2,29 Abner însă și oamenii lui au mers pe șes toată noaptea aceea și au trecut Iordanul și străbătând tot Bitronul, au venit la Mahanaim.

2,30 Ioab însă s-a întors din urmărirea lui Abner și a adunat tot poporul și au lipsit de la număr, dintre oamenii lui David, nouăsprezece inși, precum și Asael.

2,31 Iar slugile lui David, lovind pe Veniamineni și pe oamenii lui Abner, au căzut din aceștia trei sute șaizeci de oameni.

2,32 Și luând pe Asael, l-au îngropat în mormântul tatălui său, ce se află în Betleem. Apoi Ioab cu oamenii săi au mers toată noaptea și în revărsatul zorilor au ajuns la Hebron.

3,1 Și a ținut multă vreme dușmănia între casa lui Saul și casa lui David. David însă se întărea mereu, iar casa lui Saul slăbea din ce în ce mai mult.

3,2 Lui David i s-au născut șase fii în Hebron. Întâiul său născut a fost Amnon din

Ahinoam, izraeliteanca.

3,3 Al doilea fiu al lui a fost Chileab din Abigail carmeliteanca, fosta femeie a lui Nabal. Al treilea a fost Abesalom, fiul Maachei, fiica lui Talmai, regele Gheșurului.

3,4 Al patrulea a fost Adonia, fiul Haghitei. Al cincilea a fost Șefatia, fiul Abitalei.

3,5 Iar al șaselea a fost Itream din Egla, femeia lui David. Aceștia i s-au născut lui David în Hebron.

3,6 Pe când era dușmănie între casa lui Saul și casa lui David, Abner ținea cu casa lui Saul.

3,7 Saul avusese o concubină cu numele Rițpa, fiica lui Aia. Abner a intrat la ea, iar Ișboșet a zis către Abner: „La ce ai intrat tu la concubina tatălui meu?”

3,8 Abner însă, mâniindu-se strașnic de vorbele lui Ișboșet, a zis: „Au doară eu sunt cap de câine? Eu, împotriva casei lui Iuda, am arătat acum milă casei lui Saul, tatăl tău, fraților lui și prietenilor lui, și nu te-am dat în mâinile lui David; iar tu îmi găsești acum vină pentru o femeie?

3,9 Așa și așa să facă Dumnezeu lui Abner și încă și mar mult să-i facă! Precum s-a jurat Domnul lui David, tocmai așa voi și face în ziua aceasta:

3,10 Voi lua domnia de la casa lui Saul și voi pune tronul lui David peste cața lui Israel și peste Iuda, de la Dan până la Beer-Șeba”.

3,11 Și n-a putut Ișboșet să răspundă lui Abner nimic, căci se temea de el.

3,12 Abner însă a trimis din partea sa vestitori la David în Hebron, unde se afla el, să-i zică: „Al cui este pământul acesta?”, și să-i mai zică încă: „Încheie legământ cu mine și mâna mea va fi cu tine, ca să întoarcă la tine pe tot poporul lui Israel!”

3,13 Iar David a răspuns: „Bine, voi încheia legământ cu tine; dar te rog un lucru anume: nu vei vedea fața mea, dacă nu vei aduce cu tine și pe Micol, fiica lui Saul, când vei veni să te vezi cu mine”.

3,14 Apoi a trimis David soli la Ișboșet, fiul lui Saul, să-i zică: „Dă-mi pe femeia mea, Micol, pe care am luat-o de femeie pentru o sută de prepuțuri filistene”.

3,15 Și a trimis Ișboșet și a luat-o de la bărbatul ei, de la Paltiel, fiul lui Laiș;

3,16 Și s-a dus cu ea și bărbatul ei și a petrecut-o cu plângere până la Bahurim. Dar Abner a zis către el: „Du-te înapoi!” și acela s-a întors.

3,17 Atunci s-a întors Abner către bătrânii lui Israel și a zis: „Voi și ieri și alaltăieri ați dorit ca David să fie rege peste voi;

3,18 Acum faceți aceasta, căci Domnul a zis către David: Prin mâna robului Meu David voi izbăvi poporul Meu Israel din mâna filistenilor și din mâna tuturor vrăjmașilor lui”.

3,19 La fel a grăit Abner și Veniaminenilor. S-a dus apoi Abner la Hebron, ca să spună lui David tot ce dorea Israel și toată casa lui Veniamin.

3,20 Și a venit Abner la David în Hebron, și cu el au venit și douăzeci de oameni, și a făcut David ospăț pentru Abner și pentru însoțitorii lui.

3,21 Abner a zis lui David: „Eu mă voi scula și mă voi duce și voi aduna la regele, stăpânul meu, tot poporul lui Israel ca să facă legământ cu tine și vei fi rege peste toți, după cum dorește sufletul tău”. Iar David a dat drumul lui Abner și s-a dus cu pace.

3,22 Și iată slugile lui David cu Ioab au venit de la bătălie și au adus cu ei pradă multă. Dar Abner nu mai era cu David în Hebron, căci David îi dăduse drumul și se dusese cu pace.

3,23 Și când Ioab și toată oștirea lui au venit, i s-a spus lui Ioab: „Abner, fiul lui Ner, a venit la rege și acesta i-a dat drumul de s-a dus cu pace”.

3,24 Atunci a venit Ioab la rege și a zis: „Ce ai făcut? Iată a venit la tine Abner; de ce n-ai dat drumul să plece?

3,25 Tu știi pe Abner, fiul lui Ner; el a venit să te înșele și să afle pe unde intri și pe unde ieși și să cunoască tot ceea ce faci tu”.

3,26 Ieșind apoi Ioab de la David, a trimis oameni după Abner și l-au întors aceștia de la fântâna Sira, fără știrea lui David.

3,27 Și când Abner s-a întors la Hebron, Ioab l-a băgat pe poartă înăuntru, ca și cum ar fi vrut să vorbească cu el în taină, și acolo l-a lovit în pântece. Și a murit Abner pentru sângele lui Asael, fratele lui Ioab.

3,28 Auzind în urmă David de aceasta, a zis: „Nevinovat sunt eu și regatul meu în veac înaintea Domnului de sângele lui Abner, fiul lui Ner; cadă el pe capul lui Ioab și peste toată casa tatălui său;

3,29 Niciodată să nu lipsească din casa lui Ioab cei ce pătimesc de scurgere, cei leproși, cei ce merg în cârje, cei omorâți de sabie și cei lipsiți de pâine”.

3,30 Ioab însă și fratele său Abișai uciseseră pe Abner, pentru că acesta omorâse pe fratele lor Asael în lupta de la Ghibeon.

3,31 David însă a zis către Ioab și către toți oamenii care erau cu el: „Rupeți-vă hainele și vă încingeți cu sac și jeliți pe Abner!”

3,32 Apoi regele David a mers după sicriul lui și când a fost îngropat Abner în Hebron, regele a plâns tare la mormântul lui Abner și a plâns și tot poporul.

3,33 Și a zis regele, când plângea pe Abner:

3,34 „Cum să moară Abner ca un rău? Mâinile nu ți-au fost legate, nici picioarele nu-ți erau încătușate, ci ai căzut ca cei doborâți de tâlhari!”

3,35 Atunci tot poporul a început să plângă încă și mai tare după el. Și a venit tot poporul să aducă lui David pâine, când încă era ziuă; însă David s-a jurat, zicând: „Așa și așa să facă Dumnezeu cu mine și încă și mai mult să facă, de voi gusta pâine sau altceva înainte de asfințitul soarelui”.

3,36 Și a aflat de aceasta tot poporul și i-a plăcut aceasta, cum plăcea întregului popor tot ceea ce făcea regele.

3,37 Și a aflat în ziua aceea tot poporul și tot Israelul că nu din pricina regelui s-a săvârșit uciderea lui Abner, fiul lui Ner.

3,38 Și a zis regele către slugile sale: „Știți voi oare că astăzi a căzut în Israel un bărbat și o căpetenie mare?

3,39 Eu astăzi sunt încă slab, deși sunt uns rege; iar oamenii aceștia, fiii Țeruiei, sunt mai tari decât mine. Să răsplătească deci Domnul celui ce face rău după răutatea lui!”

4,1 Auzind Ișboșet, fiul lui Saul, că a murit Abner în Hebron, i-au slăbit mâinile și tot Israelul s-a tulburat.

4,2 Ișboșet, fiul lui Saul, avea două căpetenii de oștire; numele unuia era Baana și numele celuilalt era Rechab, feciorii lui Rimon Beeroteanul, din urmașii lui Veniamin, căci și Beerotul se socotea al lui Veniamin.

4,3 Și au fugit Beerotenii la Ghitaim rămânând acolo ca străini până azi.

4,4 De la Ionatan, fiul lui Saul, rămăsese ura fiu șchiop. Acesta era de cinci ani, când a venit din Israel vestea despre moartea lui Saul și a lui Ionatan, iar doica lui l-

a luat și a fugit. Dar pe când fugea ea grăbită, el a căzut și a rămas șchiop. Numele lui era Mefiboșet.

4,5 Atunci au plecat Rechab și Baana, fiii lui Rimon Beeroteanul, și au venit în casa lui Ișboșet chiar în arșița zilei; acesta însă dormea de amiază în patul său.

4,6 Iar portarului casei, care curățise grâu, îi venise somn și adormise. Atunci Rechab și Baana, fratele său, au intrat în casă, ca și-cum ar fi vrut să ia grâu, și l-au lovit pe Ișboșet în stomac și apoi au fugit.

4,7 Și când intraseră ei în casă, Ișboșet dormea în patul său, în odaia sa de dormit, și ei l-au lovit și l-au omorât și i-au tăiat capul și au luat capul lui cu ei și au mers prin câmpie toată noaptea

4,8 și au adus capul lui Ișboșet la David, în Hebron, și au zis către rege: „Iată capul lui Ișboșet, fiul lui Saul, dușmanul tău, care a căutat sufletul tău. Acum Domnul a răzbunat pe domnul meu regele, împotriva lui Saul, vrăjmașul tău, și împotriva urmașilor lui”.

4,9 Și răspunzând David lui Rechab și lui Baana, fratele lui, feciorii lui Rimon Beeroteanul, le-a zis: „Viu este Domnul, Care a izbăvit sufletul meu din tot necazul,

4,10 că dacă pe cel ce mi-a adus vestea și a zis: „Iată a murit Saul și Ionatan”, și se socotea pe sine vestitor de bucurie, eu, în loc să-l răsplătesc, l-am prins și l-am ucis în Țiclag,

4,11 apoi acum, când niște oameni netrebnici au ucis un om nevinovat în casa lui și în patul lui, oare nu voi cere sângele lui din mâinile voastre și nu vă voi stârpi de pe pământ?”

4,12 Și a poruncit David slugilor și i-au ucis, și le-au tăiat mâinile și picioarele și le-au spânzurat deasupra iazului din Hebron. Iar capul lui Ișboșet l-au luat și l-au îngropat în mormântul lui Abner, în Hebron.

5,1 Atunci au venit toate triburile lui Israel la David în Hebron și au zis:

5,2 „Iată, noi suntem oasele tale și carnea ta. Încă de pe când Saul domnea peste noi, tu ai povățuit pe Israel și Domnul a zis către tine: Tu vei paște pe poporul Meu Israel și tu vei fi povățuitorul lui Israel”.

5,3 Au venit toți bătrânii lui Israel la rege în Hebron și a încheiat cu ei regele David legământ în Hebron, înaintea Domnului; și au uns pe David rege peste tot Israelul.

5,4 David însă era ca de treizeci de ani când s-a făcut rege și a domnit patruzeci de ani.

5,5 În Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni, iar în Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și peste Iuda.

5,6 Atunci au pornit regele și oamenii lui la Ierusalim, împotriva iebuseilor, locuitorii țării aceleia. Dar aceștia au zis către David: „Nu vei intra aici, căci te vor goni orbii și șchiopii care zic: David nu va intra aici!”

5,7 David însă a luat cetatea Sionului; aceasta este cetatea lui David.

5,8 Și a zis David în ziua aceea: „Tot cel ce va ucide pe iebusei să lovească cu lancea și pe șchiopii și pe orbii care urăsc sufletul lui David”. De aceea se și zice: „Orbul și șchiopul nu vor intra în casa Domnului!”

5,9 Atunci s-a mutat David în cetate și a numit-o cetatea lui David; și a făcut întărituri de jur împrejur, de la Milo și până înăuntru.

5,10 Și a propășit David și s-a înălțat, și Domnul Dumnezeul Savaot era cu el.

5,11 În vremea aceea a trimis Hiram, regele Tirului, soli la David și lemn de cedru,

tâmplari, pietrari și zidari, și aceștia au făcut casă lui David.

5,12 Și a înțeles David că Domnul l-a întărit rege peste Israel și a înălțat regatul său din pricina poporului său Israel.

5,13 Și și-a mai luat David femei și concubine din Ierusalim, după ce a venit din Hebron.

5,14 Și i s-au mai născut lui David fii și fiice. Iată și numele celor ce i s-au născut în Ierusalim: Șamua și Șobab, Natan și Solomon;

5,15 Ibhar și Elișua, Nefeg și Iafia;

5,16 Elișama, Eliada și Elifelet; Samae, Iesivat, Natan, Galamaan, Ievaar, Teisus, Elfalat, Naged, Nafec, Ionatan, Leasamis, Baalimat și Elifaat.

5,17 Iar dacă au auzit filistenii că David a fost uns rege peste Israel, s-au ridicat filistenii cu toții să caute pe David. Auzind însă David, s-a dus în cetate;

5,18 Iar filistenii au venit și s-au așezat în valea Refaim.

5,19 Și a întrebat David pe Domnul, zicând: „Să mă duc oare împotriva filistenilor? Îi vei da Tu, oare, în mâinile mele?” „Du-te, a zis Domnul către David, căci Eu voi da pe filisteni în mâinile tale!”

5,20 Atunci s-a dus David la Baal-Perațim și i-a lovit acolo și a zis David: „Domnul a măturat pe vrăjmașii mei dinaintea mea, ca și cum i-ar fi luat apa”. Și de aceea s-a și dat locului aceluia numele de Baal-Perațim.

5,21 Filistenii însă și-au lăsat acolo idolii lor, iar David și oamenii săi i-au luat și a poruncit să-i ardă cu foc.

5,22 Dar filistenii au năvălit iarăși și s-au așezat în valea Refaim.

5,23 David a întrebat din nou pe Domnul, zicând: „Să mă duc oare împotriva filistenilor și îi vei da Tu oare în mâinile mele?” „Să nu ieși înaintea lor, i-a răspuns El, ci i-ai pe la spate și înaintează spre ei dinspre dumbrava murelor;

5,24 Și când vei auzi un zgomot, ca și cum ar veni pe vârful arborilor dumbrăvilor, atunci să pornești, căci atunci a pornit Domnul înaintea ta, ca să lovească oștirea filistenilor”.

5,25 Și a făcut David cum i-a poruncit Domnul și a lovit pe filisteni de la Ghibeon până la Ghezer.

6,1 După aceea a adunat David din nou pe toți aleșii săi din Israel, ca la treizeci de mii.

6,2 Și David, cu tot poporul care era cu el, a pornit la Baalat în Iuda, ca să aducă chivotul Domnului, asupra căruia este chemat numele Domnului Savaot Cel ce șade pe heruvimi.

6,3 Și punând chivotul Domnului într-un car nou, l-au scos din casa lui Aminadab; iar fiii lui Aminadab, Uza și Ahio, duceau carul cel nou.

6,4 Și l-au adus cu chivotul Domnului din casa lui Aminadab cea de pe deal și Ahio mergea înaintea chivotului Domnului.

6,5 Iar David și toți fiii lui Israel cântau înaintea Domnului din tot felul de instrumente muzicale de lemn de chiparos, din harpe, din psaltire, din timpane, din fluiere și din chimvale.

6,6 Când însă au ajuns la aria lui Nachon, Uza și-a întins mâinile sale spre chivotul Domnului ca să-l sprijine, și s-a apucat de el, căci boii erau gata să-l răstoarne.

6,7 Domnul însă s-a mâniat pe Uza și l-a lovit Dumnezeu chiar acolo pentru îndrăzneala lui și a murit el acolo lingă chivotul Domnului.

6,8 Atunci s-a întristat David că a lovit Domnul pe Uza și locul acesta și până astăzi se cheamă Perei-Uza.

6,9 Și s-a temut David în ziua aceea de Domnul și a zis: „Cum va intra chivotul Domnului la mine?”

6,10 Și n-a voit David să ducă chivotul Domnului la sine, în cetatea lui David, ci l-au întors în casa lui Obed-Edom Gateanul.

6,11 Și a rămas chivotul Domnului în casa lui Obed-Edom Gateanul trei luni și a binecuvântat Domnul pe Obed-Edom și toată casa lui.

6,12 Iar când i s-a spus regelui David și i s-a zis: „Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și toate câte erau ale lui pentru chivotul Domnului”, atunci s-a dus David și a adus cu alai chivotul Domnului din casa lui Obed-Edom în cetatea lui David.

6,13 Dar când cei ce duceau chivotul Domnului făceau câte șase pași, el aducea jertfă un viței și un berbec.

6,14 Și David dănțuia cât putea înaintea Domnului și era îmbrăcat cu efod de in.

6,15 Așa a adus David și tot poporul chivotul Domnului cu strigăte și cu sunete de trâmbiță.

6,16 Iar când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Micol, fiica lui Saul, se uita pe fereastră și văzând pe regele David sărind și jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima sa.

6,17 Și au dus chivotul Domnului și l-au pus la locul lui, în mijlocul cortului, pe care-l făcuse pentru el David; apoi David a adus arderi de tot înaintea Domnului și jertfe de împăcare.

6,18 Iar dacă a isprăvit David de adus arderile de tot și jertfele de împăcare, a binecuvântat poporul în numele Domnului Savaot.

6,19 Și a împărțit la tot poporul, la toată mulțimea lui Israel de la Dan până la Beer-Șeba, fiecăruia, atât bărbaților cât și femeilor, câte o pâine și câte o bucată de carne friptă și câte o turtă. Și s-a dus tot poporul, mergând fiecare la casa sa.

6,20 Dar când s-a întors David ca să binecuvânteze casa sa, atunci Micol, fiica lui Saul, i-a ieșit întru întâmpinare și i-a zis: „Câtă cinste și-a făcut azi regele lui Israel, descoperindu-se înaintea ochilor roabelor și robilor săi, cum se descoperă un om de nimic”.

6,21 „Înaintea Domnului voi juca, a zis David către Micol; binecuvântat este Domnul, Cel ce m-a ales pe mine în locul tatălui tău și a casei lui întregi, întărindu-mă cârmuitor al poporului Domnului, Israel; cânta-voi și voi juca înaintea Domnului.

6,22 Și încă și mai mult mă voi înjosi și voi fi încă și mai mic în ochii tăi, iar înaintea slujnicelor de care grăiești tu, voi fi în cinste”.

6,23 Și Micol, fiica lui Saul, n-a avut copii până în ziua morții ei.

7,1 Pe când regele trăia în casa sa și-l liniștise Domnul dinspre toți vrăjmașii săi de primprejur,

7,2 a zis regele către proorocul Natan: „Iată, eu locuiesc în casă de cedru, iar chivotul Domnului stă în cort”.

7,3 „Tot ce ai la inimă, a zis Natan către rege, mergi și fă, căci Domnul este cu tine!”

7,4 Și chiar în noaptea aceea a fost cuvântul Domnului către Natan, zicând:

7,5 „Mergi și spune robului Meu David: Așa grăiește Domnul: Tu oare ai să-Mi zidești casă pentru locuința Mea,

7,6 când Eu n-am locuit în casă din timpul în care am scos pe fiii lui Israel din Egipt

și până astăzi, ci am trecut din cort în cort?

7,7 Pe oriunde am umblat cu toți fiii lui Israel, am spus Eu, oare, măcar o vorbă cuiva din seminții, căruia i-am încredințat să păstorească poporul Meu Israel și am zis Eu oare: Pentru ce nu-Mi faceți casă de cedru?

7,8 Și acum așa să zici robului Meu David: Așa zice Domnul Savaot: Te-am luat de la stână, de la oi, ca să fii povățuitorul poporului Meu Israel;

7,9 Am fost cu tine pretutindeni; oriunde ai umblat, am stârpit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea feței tale și am făcut numele tău mare, ca numele celor mari de pe pământ.

7,10 Voi tocmi loc pentru poporul Meu, pentru Israel, îl voi înrădăcina și va trăi el în pace la locul său și mai mult nu se va mai neliniști; oamenii necredincioși nu-l vor mai strâmtora, ca mai înainte,

7,11 pe vremea când puneam judecători peste poporul Meu Israel. Ba te voi liniști și pe tine dinspre vrăjmașii tăi.

7,12 Iată Domnul îți vestește că-ți va întări casa, iar când se vor împlini zilele tale și vei răposa cu părinții tăi, atunci voi ridica după tine pe urmașul tău, care va răsări din coapsele tale și voi întări stăpânirea sa.

7,13 Acela va zidi casă numelui Meu și Eu voi întări scaunul domniei lui în veci.

7,14 Eu voi fi aceluia tată, iar el îmi va fi fiu; de va greși, îl voi pedepsi Eu cu toiagul bărbaților și cu loviturile fiilor oamenilor,

7,15 dar mila Mea nu o voi lua de la el cum am luat-o de la Saul, pe care l-am lepădat înaintea feței tale

7,16 casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veșnic înaintea ta și tronul tău va sta în veci”.

7,17 Toate cuvintele acestea și toată vedenia aceasta le-a spus Natan lui David.

7,18 Atunci s-a dus regele David și stând înaintea feței Domnului, a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeul meu, și ce este casa mea, de m-ai mărit așa?

7,19 Ba încă aceasta s-a părut lucru mic în ochii Tăi, Doamne Dumnezeul meu, și ai mai vestit încă și de viitorul casei robului Tău! Este aceasta, oare lucru omenesc, Doamne Dumnezeul Meu?

7,20 Ce mai poate să-ți spună David? Tu știi pe robul Tău, Doamne Dumnezeule!

7,21 Pentru cuvântul Tău și după inima Ta faci aceasta, descoperind toată mărirea aceasta robului Tău.

7,22 În toate ești mare, Doamne Dumnezeule, căci nu este asemenea Ție și nu este Dumnezeu afară de Tine, după toate câte am auzit noi cu urechile noastre.

7,23 Cine este asemenea poporului Tău Israel, singurul popor de pe pământ, pentru care a venit Dumnezeu, ca să și-I câștige de popor, să-și preaslăvească numele Lui și să săvârșească lucruri mari și minunate, înaintea poporului Tău, pe care Tu ți l-ai câștigat de la egipteni, izgonind popoarele și zeii lor?

7,24 Și Tu ți-ai întărit pe poporul Tău Israel, ca popor al Tău pe veci, și Tu Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lui.

7,25 Și acum, Doamne Dumnezeule, întărește pe veci cuvântul pe care l-ai rostit despre robul Tău și despre casa lui și împlinește ceea ce i-ai sortit,

7,26 ca să preaînalțe numele Tău în veci și să se zică: Domnul Savaot este Dumnezeu peste Israel. Casa robului Tău David să fie tare înaintea feței Tale.

7,27 De vreme ce Tu, Doamne Savaot, Dumnezeul lui Israel, ai descoperit robului Tău, zicând: „Îți voi face casă”, apoi robul Tău și-a gătit inima sa, ca să se roage Ție

cu această rugăciune.

7,28 Deci, Doamne Dumnezeul meu, Tu ești Dumnezeu și cuvintele Tale sunt neschimbate și Tu ai vestit robului Tău un astfel de bine.

7,29 Începe acum și binecuvântează casa robului Tău, ca să fie ea veșnic înaintea feței Tale, căci Tu Doamne Dumnezeule, ai vestit aceasta, și prin binecuvântarea Ta, se va face casa robului Tău binecuvântată, ca să fie înaintea Ta în veci".

8,1 După aceasta David a lovit pe filisteni și i-a supus și a luat David Meteg-Haama din mâna filistenilor.

8,2 Apoi a bătut și pe moabiți și i-a măsurat cu funia, punându-i la pământ; și a măsurat două funii spre ucidere, și o funie spre cruțare și lăsare în viață. Atunci au ajuns moabiții robi lui David și birnici.

8,3 Apoi a bătut David pe Hadad-Ezer, fiul lui Rehob, regele din Țoba, pe când acesta mergea ca să-și întemeieze din nou domnia sa la râul Eufratului;

8,4 Și a luat David de la el o mie șapte sute de călăreți și douăzeci de mii de pedestrași și a tăiat David vinele la toți caii de la care, lăsând pentru sine din ei numai pentru o sută de care.

8,5 Atunci au venit sirienii din Damasc în ajutor lui Hadad-Ezer, regele Țobei; însă David a omorât douăzeci și două de mii de sirieni.

8,6 Și a pus David oști de pază în Siria Damascului, iar sirienii au ajuns robi și birnici lui David. Domnul însă a păzit pe David pretutindeni unde s-a dus.

8,7 Atunci a luat David scuturile cele de aur care s-au găsit la robii lui Hadad-Ezer și le-a dus la Ierusalim.

8,8 Pe acestea le-a luat apoi Șișac, regele Egiptului, în timpul năvălirii lui asupra Ierusalimului, în zilele lui Roboam, fiul lui Solomon. Iar din Tebah și Beritai, cetățile lui Hadad-Ezer, regele David a luat foarte multă aramă.

8,9 Auzind Tou, regele Hamatului, că David a bătut toată oștirea lui Hadad-Ezer,

8,10 a trimis pe Hadoram, fiul său, la regele David să-l salute și să-i mulțumească, pentru că s-a războit cu Hadad-Ezer și l-a biruit. Căci Hadad-Ezer se afla în război cu Tou. Iar în mâinile lui Hadoram se aflau vase de argint, de aur și de aramă.

8,11 Pe acestea încă le-a hărăzit David Domnului, împreună cu aurul și argintul pe care îl afierosise din cele luate de la toate popoarele supuse: de la sirieni, filisteni și amaleciți și din prada de la Hadad-Ezer, fiul lui Rehob, regele Țobei.

8,12 Astfel și-a făcut David nume, întorcându-se de la înfrângerea celor optsprezece mii de sirieni din Valea Sărată.

8,13 Apoi a pus oștiri de pază în Idumeea; în toată Idumeea a pus oștiri de pază și toți Idumeii au ajuns robii lui David.

8,14 Iar Domnul a păzit pe David pretutindeni pe unde a fost.

8,15 Și a domnit David peste tot Israelul, făcând judecată și dreptate în tot poporul său.

8,16 Ioab, fiul lui Țeruia, era căpetenia oștirii, iar Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar.

8,17 Țadoc, fiul lui Ahitub, și Ahimelec, fiul lui Abiatar, au fost preoți, iar Seraia a fost dregător.

8,18 Benaia, fiul lui Iehoiada, a fost căpetenie peste Cheretieni și Peletieni, iar fiii lui David erau cei dintâi la curte.

9,1 „N-a mai rămas oare, cineva din casa lui Saul? - zise David. Eu i-aș arăta milă

din pricina lui Ionatan”.

9,2 În casa lui Saul însă fusese un rob, cu numele Țiba. Pe acesta l-au chemat la David și i-a zis regele: „Tu ești Țiba?” „Eu, robul tău”, a răspuns acesta.

9,3 „Nu cumva mai este cineva din casa lui Saul? a întrebat regele, că i-aș arăta mila lui Dumnezeu”. „Ba este, fiul lui Ionatan, cel șchiop de picioare”, a zis Țiba către rege.

9,4 Iar regele zise: „Unde este?” „Iată, a răspuns Țiba regelui, el este în casa lui Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar”.

9,5 Și a trimis regele David de l-au luat de la casa lui Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar.

9,6 Și a venit Mefiboșet, fiul lui Ionatan, la David și căzând cu fața la pământ, s-a închinat regelui. Și a zis regele: „Mefiboșet!” „Da, robul tău!” a răspuns acesta.

9,7 „Nu te teme, a zis regele David, că eu îți voi arăta milă pentru tatăl tău Ionatan, și-ți voi întoarce toate țarinile lui Saul, bunicul tău, și tu vei mânca totdeauna pâine la masa mea”.

9,8 Atunci s-a închinat Mefiboșet și a zis: „Ce este robul tău, de ai căutat tu la un asemenea câine mort, cum sunt eu?”

9,9 Regele însă a chemat pe Țiba sluga lui Saul, și i-a zis: „Toate câte au fost ale lui Saul și ale întregii lui case le dau fiului stăpânului tău:

9,10 Deci lucrează pentru el pământul, tu cu fiii tăi și cu robii tăi, și strânge roadele lui, ca fiul stăpânului tău să aibă pâine de hrană. Mefiboșet, fiul stăpânului tău, va mânca totdeauna la masa mea”.

9,11 Țiba avea cincisprezece feciori și douăzeci de robi. Și a zis Țiba către rege: „Tot ce poruncește regele, stăpânul meu, robului său, robul tău va îndeplini”.

9,12 Și mânca Mefiboșet la masa lui David, ca unul din copiii regelui. Mefiboșet avea un copil mic cu numele Micha. Și toți cei ce trăiau în casa lui Țiba erau slugile lui Mefiboșet.

9,13 Iar Mefiboșet era olog. Trăia în Ierusalim și mânca totdeauna la masa regelui.

10,1 Trecând câtăva vreme, a murit regele amoniților, iar în locul lui s-a făcut rege Hanun, fiul lui.

10,2 Atunci a zis David: „Voi arăta milă lui Hanun, fiul lui Nahaș, pentru binefacerea ce mi-a arătat tatăl său”. Apoi a trimis David pe slugile sale să mângâie pe Hanun de moartea tatălui său. Și au venit slugile lui David în țara amoniților.

10,3 Însă căpeteniile amoniților au zis către Hanun, domnul lor: „Socotiți oare, că David din dragoste către tatăl tău a trimis mângâietori la tine? Nu cumva a trimis David slugile sale la tine ca să iscodească cetatea și să vadă ce este în ea și apoi s-o dărâme?

10,4 Atunci a luat Hanun pe slugile lui David și a ras fiecăruia jumătate de barbă și le-a tăiat hainele pe jumătate, până la șolduri, și apoi le-a dat drumul.

10,5 Când i s-a spus aceasta lui David, acesta a trimis înaintea lor, deoarece erau foarte batjocoriți. Și a poruncit regele să li se spună: „Rămâneți în Ierihon până vă vor crește bărbile și atunci vă veți întoarce”.

10,6 Amoniții însă, văzând că s-au făcut nesuferiți înaintea lui David, au trimis să tocmească cu plată pe sirienii din Bet-Rehov și pe sirienii din Țoba, douăzeci de mii de pedestrași, de la regele Amalecit din Maacha o mie de oameni și din Iștov douăsprezece mii de oameni.

10,7 Când a auzit de aceasta, David a trimis pe Ioab cu toată oștirea de viteji.

10,8 Și ieșind, amoniții s-au așezat în rânduri de luptă la poartă, iar sirienii din Țoba, din Rehov, din Iștov și din Maacha au stat deoparte în câmp.

10,9 Văzând Ioab că oștirea dușmană era așezată împotriva lui și înainte și în urmă, a ales oștenii cei mai de seamă ai lui Israel și i-a pus în rânduri de luptă împotriva sirienilor.

10,10 Iar cealaltă parte de oameni a încredințat-o lui Abișai, fratele său, ca să-i pună în rânduri de luptă împotriva Amaleciților:

10,11 Apoi a zis Ioab: „Dacă sirienii mă vor birui pe mine, tu să mă ajuți, iar dacă amoniții te vor birui pe tine, îți voi veni eu în ajutor.

10,12 Fii curajos și să ne ținem cu bărbăție pentru poporul nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru, și Domnul va face ce va binevoi”.

10,13 După aceea a intrat Ioab și poporul ce era cu el în luptă cu sirienii, dar aceștia au fugit de el.

10,14 Amoniții, văzând că sirienii pleacă, au fugit și ei de Abișai și s-au dus în cetate. Întorcându-se Ioab de la Amoniți, a intrat în Ierusalim.

10,15 Sirienii însă, văzând că au fost biruiți de israeliți, s-au adunat la un loc.

10,16 Și a trimis Hadad-Ezer de au chemat pe sirienii cei de peste râul Eufrat și aceștia au venit la Helam, iar Sovac, căpetenia oștirii lui Hadad-Ezer, îi conducea.

10,17 Când s-a spus de aceasta lui David, acesta a adunat pe toți israeliții și trecând Iordanul, a venit la Helam. Sirienii s-au așezat împotriva lui David și s-au bătut cu el.

10,18 Dar au fugit sirienii de israeliți și David a nimicit sirienilor șapte sute de care și patruzeci de mii de călăreți; ba a lovit și pe căpetenia Sovac, care a și murit acolo.

10,19 Și când regii supuși lui Hadad-Ezer au văzut că sunt învinși de israeliți, au încheiat pace cu israeliții și s-au supus acestora. Iar sirienii s-au temut să mai dea ajutor amoniților.

11,1 Peste un an, pe vremea când regii pornesc la război, David a trimis pe Ioab și slugile sale cu el și pe toți israeliții și aceștia au lovit pe amoniți și au împresurat Raba;

11,2 Dar David a rămas în Ierusalim. Odată, spre seară, sculându-se David din pat și plimbându-se pe acoperișul casei domnești, a văzut de pe acoperiș o femeie scăldându-se, și femeia aceasta era foarte frumoasă.

11,3 Atunci a trimis David să se cerceteze cine este acea femeie. Și i s-a spus că este Batșeba, fiica lui Eliam, femeia lui Urie Heteul.

11,4 Apoi David a trimis slugile să o ia; ea a venit la el și el s-a culcat cu ea. Iar dacă s-a curățit ea de necurăția ei, s-a întors la casa sa.

11,5 Femeia aceasta a rămas însărcinată și a trimis de s-a vestit lui David, zicând: „Eu sunt însărcinată”.

11,6 Atunci a trimis David să se zică lui Ioab: „Trimite la mine pe Urie Heteul!” și a trimis Ioab pe Urie la David.

11,7 Venind Urie la David, acesta l-a întrebat de sănătatea lui Ioab, de starea poporului și de mersul războiului.

11,8 Apoi a zis David către Urie: „Du-te acasă și-ți spală picioarele!” Ieșind Urie din casa regelui, în urma lui i s-a trimis un dar de la masa regelui.

11,9 Dar Urie a dormit la poarta casei regelui cu toate slugile stăpânului său și nu s-

a dus la casa sa.

11,10 Și i s-a spus lui David, zicând: „Urie nu s-a dus la casa sa”. „Iată, a zis David către Urie, tu ai venit de pe drum, de ce nu te-ai dus la casa ta?”

11,11 Iar Urie a zis: „Chivotul Domnului și Israel și Iuda sunt în corturi; stăpânul meu Ioab și robii domnului meu sunt în tabără, iar eu să mă duc la casa mea să mănânc, să beau și să mă culc cu femeia mea? Mă jur pe viața ta și pe viața sufletului tău că nu voi face aceasta”.

11,12 „Rămâi aici și ziua aceasta, a zis David lui Urie, iar mâine îți voi da drumul”. Și a rămas Urie în Ierusalim în ziua aceea până a doua zi.

11,13 Și l-a chemat David și a mâncat Urie înaintea lui și a băut și David i-a arătat cinste. Dar seara Urie s-a dus să se culce în patul său cu robii stăpânului său, iar la casa sa nu s-a dus.

11,14 Dimineața David a scris scrisoare lui Ioab și a trimis-o pe Urie.

11,15 În scrisoarea aceea el scria așa: „Puneți pe Urie unde va fi luptă mai crâncenă și retrageți-vă de la el, ca să fie lovit și ucis”.

11,16 De aceea, când Ioab a împresurat cetatea, a pus pe Urie într-un astfel de loc, de care știa că este apărat de oameni viteji.

11,17 Și au ieșit oamenii din cetate și s-au luptat cu Ioab și au căzut câțiva din popor, din slugile lui David. Acolo a fost ucis și Urie Heteul.

11,18 Atunci a trimis Ioab să se facă cunoscut lui David tot mersul luptei.

11,19 Și a poruncit trimisului și i-a zis: „După ce vei povesti regelui tot mersul luptei,

11,20 și vei vedea că regele se mânie și-ți zice: „De ce v-ați apropiat să vă luptați așa aproape de cetate? Nu știați voi că de pe zidurile cetății pot să arunce în voi?

11,21 Cine oare a ucis pe Abimelec, fiul lui Ierubaal? Au nu o femeie, care a aruncat în el de pe zid o bucată de râșniță și l-a lovit și el a murit în Tebeț? De ce v-ați apropiat așa tare de cetate?” Atunci să-i zici: „Și robul tău Urie Heteul a fost lovit și a murit”.

11,22 S-a dus deci trimisul lui Ioab la rege în Ierusalim și ajungând, a povestit lui David despre toate, pentru care fusese trimis de Ioab și de tot mersul luptei. Și s-a mâniat David pe Ioab și a zis trimisului: „De ce v-ați apropiat așa tare de cetate să vă luptați? Nu știați voi oare că vă pot lovi de pe zidurile cetății? Cine a ucis pe Abimelec, fiul lui Ierubaal? Oare nu o femeie care a aruncat în el de pe zid cu o bucată de râșnită, și a murit în Tebeț? De ce v-ați apropiat așa tare de zid?”

11,23 Atunci trimisul a spus lui David: „Acei oameni ne-au răpus pe noi și au ieșit asupra noastră în câmp, dar noi i-am alungat până la poartă.

11,24 Atunci au început a săgeta arcașii de pe ziduri asupra robilor tăi și au murit câțiva din robii regelui; și a murit de asemenea și robul tău Urie Heteul”.

11,25 Atunci David a zis: „Așa să spui lui Ioab: Să nu te tulbure lucrul acesta, căci sabia o dată mănâncă pe unul, altă dată mănâncă pe altul. Întețește lupta împotriva cetății și dărâm-o. Așa să-l încurajezi”.

11,26 Și auzind femeia lui Urie că a murit Urie, bărbatul ei, a plâns după el.

11,27 Iar dacă s-a isprăvit vremea plângerii, a trimis David și a luat-o în casa sa și ea a ajuns femeia lui și i-a născut un fiu. Fapta aceasta, pe care a făcut-o David, a fost rea înaintea Domnului.

12,1 Atunci a trimis Domnul pe Natan proorocul la David și a venit acela la el și i-a

zis: „Erau într-o cetate doi oameni: unul bogat și altul sărac.

12,2 Cel bogat avea foarte multe vite mari și mărunte,

12,3 iar cel sărac n-avea decât o singură oiță, pe care el o cumpărase de mică și o hrănise și ea crescuse cu copiii lui. Din pâinea lui mâncase și ea și se adăpase din ulcica lui, la sânul lui dormise și era pentru el ca o fiică.

12,4 Dar iată că a venit la bogat un călător, și gazda nu s-a îndurat să ia din oile sale sau din vitele sale, ca să gătească cină pentru călătorul care venise la el, ci a luat oița săracului și a gătit-o pe aceea pentru omul care venise la el”.

12,5 Atunci s-a mâniat David cumplit asupra acelui om și a zis către Natan: „Precum este adevărat că Domnul este viu, tot așa este de adevărat că omul care a făcut aceasta este vrednic de moarte;

12,6 Pentru oaie el trebuie să întoarcă împătrit, pentru că a făcut una ca aceasta și pentru că n-a avut milă”.

12,7 Atunci Natan a zis către David: „Tu ești omul care a făcut aceasta. Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Eu te-am uns rege pentru Israel și Eu te-am izbăvit din mâna lui Saul,

12,8 ți-am dat casa domnului tău și femeile domnului tău la sânul tău; ți-am dat ție casa lui Israel și a lui Iuda și dacă aceasta este puțin pentru tine, ți-aș mai adăuga.

12,9 Pentru ce însă ai nesocotit tu cuvântul Domnului, făcând rău înaintea ochilor Lui? Pe Urie Heteul tu l-ai lovit cu sabia, pe femeia lui ți-ai luat-o de soție, iar pe el l-ai ucis cu sabia amoniților.

12,10 Deci nu se va depărta sabia de deasupra casei tale în veac, pentru că tu M-ai nesocotit pe Mine și ai luat pe femeia lui Urie Heteul, ca să-ți fie nevastă.

12,11 Așa zice Domnul: Iată Eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia.

12,12 Tu ai făcut pe ascuns, iar Eu voi face aceasta înaintea a tot Israelul și înaintea soarelui”. „Am păcătuit înaintea Domnului”, a zis David către Natan.

12,13 „Și Domnul a ridicat păcatul de deasupra ta, a zis Natan, și tu nu vei muri.

12,14 Dar fiindcă tu prin această faptă ai dat vrăjmașilor Domnului pricină să-L hulească, de aceea va muri fiul ce ți se va naște”.

12,15 Apoi s-a dus Natan la casa sa, iar Domnul a lovit copilul pe care i-l născuse lui David femeia lui Urie și acela s-a îmbolnăvit.

12,16 Și s-a rugat David Domnului pentru copil, a postit și ducându-se deoparte, a petrecut noaptea întins pe pământ.

12,17 Atunci au intrat la el bătrânii casei lui ca să-l ridice de la pământ, dar el n-î voit și nici n-a mâncat pâine cu ei.

12,18 După șapte zile a murit copilul și slugile lui David se temeau să-i spună că a murit copilul. Căci ei își ziceau: „Când copilul era încă viu și noi îl mângâiam, el nu ne băga în seamă; cum să-i spunem acum: A murit copilul? Ar putea să facă vreun rău”.

12,19 Dar văzând David că slugile sale șoptesc între ele, a priceput că a murit copilul și le-a întrebat: „A murit copilul?” „A murit”, i s-a răspuns.

12,20 Atunci David s-a sculat de la pământ, s-a spălat, s-a uns și și-a schimbat hainele și s-a dus în casa Domnului și s-a rugat. Întorcându-se apoi acasă, a cerut să i se dea pâine și a mâncat.

12,21 Și i-au zis slugile: „Ce va să zică aceasta? Când copilul era încă în viață, ai postit, ai plâns și n-ai dormit; iar după ce copilul a murit, te-ai sculat, ai mâncat și ai băut?”

12,22 „Câtă vreme copilul era viu, a zis David, am postit și am plâns, căci socoteam: Cine știe, poate mă va milui Domnul și va trăi copilul.

12,23 Dar acum el a murit; de ce să mai postesc? Îl mai pot eu, oare, întoarce? Eu mă voi duce la el, iar el nu se va mai întoarce la mine”.

12,24 Și a mângâiat David pe Batșeba, femeia sa, a intrat la ea, s-a culcat cu ea și ea a zămislit și a mai născut un fiu și i-a pus numele Solomon. Domnul l-a iubit pe acesta,

12,25 și a trimis pe proorocul Natan, și acesta i-a pus numele Iedida, adică iubitul Domnului, cum îi spusese Domnul.

12,26 Ioab însă lupta împotriva cetății amoniților, Raba, și aproape luase cetatea domnească.

12,27 Atunci a trimis Ioab la David să i se spună: „Am tăbărât asupra cetății Raba și am luat cetatea prin apă.

12,28 Adună acum celălalt popor și vino asupra cetății și o ia; căci de o voi lua eu, atunci se va slăvi numele meu”.

12,29 Atunci a adunat David tot poporul și s-a dus asupra cetății Raba, s-a luptat împotriva ei și a luat-o.

12,30 Și a luat David de pe capul regelui ei coroana, care era de un talant de aur și cu pietre scumpe, și a pus-o pe capul său; a luat și foarte multă pradă din cetate.

12,31 Iar pe poporul care se afla în ea l-a scos și l-a pus sub fierăstrău și sub grapă de fier și sub securi de fier și i-a aruncat în cuptoarele de ars cărămidă. Așa a făcut el cu toate cetățile amoniților. După aceea David s-a întors la Ierusalim cu tot poporul.

13,1 După aceea s-au petrecut următoarele: Abesalom, fiul lui David, avea o soră frumoasă, cu numele Tamara. Pe aceasta o iubea Amnon, alt fiu al lui David.

13,2 Și s-a chinuit Amnon până într-atâta, că s-a îmbolnăvit din pricina surorii sale Tamara, căci aceasta era fecioară și lui Amnon i se părea greu să-i facă ceva.

13,3 Avea însă Amnon un prieten, anume Ionadab, fiul lui Șama, fratele lui David.

13,4 Ionadab era om foarte șiret. Acesta i-a zis: „Fiul regelui, de ce slăbești tu așa pe fiecare zi? Spune mie!” „Iubesc pe Tamara, sora lui Abesalom, fratele meu”, a zis Amnon către el.

13,5 „Culcă-te în patul tău, i-a zis Ionadab, și te fă bolnav; iar când tatăl tău va veni să te cerceteze, să-i zici: Lasă să vină Tamara, sora mea, să mă întărească cu hrană, pregătind mâncare înaintea ochilor mei, ca să văd și să mănânc din mâinile ei!”

13,6 Și s-a culcat Amnon și s-a făcut bolnav și a venit regele să-l cerceteze. Atunci Amnon a zis către rege: „Lasă pe Tamara, sora mea, să vină și să coacă înaintea ochilor mei o turtă sau două și să mănânc din mâinile ei”.

13,7 Și a trimis David la Tamara acasă să-i spună: „Du-te acasă la Amnon, fratele tău, și-i fă de mâncare!”

13,8 Și s-a dus ea acasă la fratele său Amnon; acesta sta culcat. Și a luat ea făină, a frământat-o, a făcut înaintea ochilor lui turte și le-a copt;

13,9 Apoi a luat tigaia și a pus-o înaintea lui, dar el n-a vrut să mănânce. Și a zis Amnon: „Să iasă toți de la mine!”

13,10 Și au ieșit de la el toți oamenii. Apoi Amnon a zis către Tamara: „Du mâncarea în odaia cea din fund și voi mânca acolo din mâinile tale”. Atunci a luat Tamara turtele ce le gătise și le-a dus lui Amnon, fratele său, în odaia cea din fund.

13,11 Dar când le-a pus înaintea lui ca să mănânce, el a apucat-o și i-a zis: „Vino și te culcă cu mine, sora mea!”

13,12 „Nu, frate, a zis ea, nu mă necinsti, căci aceasta nu se face în Israel; nu face ticăloșia aceasta!

13,13 Căci unde mă voi duce eu cu necinstea mea? Și tu vei fi în Israel cu unul din cei fără de minte. Vorbește cu regele și el nu se va împotrivi să mă dea după tine”.

13,14 El însă n-a vrut să asculte cuvintele ei, ci a silit-o și s-a culcat cu ea și a necinstit-o.

13,15 După aceea a urât-o Amnon cu ura cea mai mare, așa încât ura cu care a urât-o el era mai mare decât iubirea pe care o avusese către ea. Și i-a zis ei Amnon: „Scoală și pleacă!”

13,16 „Ba nu, frate, i-a zis Tamara, a mă alunga este un rău și încă și mai mare decât cel dintâi, pe care mi l-ai făcut tu mie”.

13,17 Dar el n-a vrut să o asculte, ci a chemat pe omul său care-l slujea și i-a zis: „Alungă pe aceasta de la mine afară și încuie ușa după ea”.

13,18 Ea însă era îmbrăcată cu haină pestriță, căci astfel de haine purtau pe deasupra fetele regelui care erau fecioare. Și a scos-o sluga afară și a încuiat ușa după ea.

13,19 Iar Tamara și-a presărat cenușă pe capul său și-a rupt haina cea pestriță, cu care era îmbrăcată și punându-și mâinile pe cap, mergea așa și striga.

13,20 Atunci a zis către ea Abesalom, fratele ei: „Nu cumva Amnon, fratele tău, a umblat cu tine? Dar taci acum, sora mea, căci el este fratele tău; nu-ți zdrobi inima pentru fapta aceasta”. Și a șezut Tamara părăsită în casa lui Abesalom, fratele său.

13,21 Și a auzit regele David de toate cele întâmplate și s-a mâniat foarte tare, dar n-a stricat inima lui Amnon, fiul său, căci îl iubea, pentru că era întâiul său născut.

13,22 Abesalom însă nu grăia cu Amnon nici bine, nici rău, căci Abesalom ura pe Amnon, pentru că acesta necinstise pe Tamara, sora sa.

13,23 Iar după doi ani, pe vremea când tundeau oile lui Abesalom în Baal-Hațor, care se află în Efraim, a chemat Abesalom pe toți fiii regelui.

13,24 Și venind Abesalom la rege, a zis: „Iată acum este tunsul oilor la robul tău; deci să meargă regele și slugile sale la robul tău!”

13,25 Regele însă a zis către Abesalom: „Ba nu, fiul meu, nu vom merge cu toții, ca să nu te împovărăm”. Abesalom însă l-a rugat cu mare stăruință, dar el n-a vrut să se ducă, ci l-a binecuvântat.

13,26 Atunci Abesalom a zis către el: „Dacă nu, să meargă cu noi măcar Amnon, fratele meu”. „De ce să meargă el cu tine?” a zis regele.

13,27 Dar stăruind Abesalom, regele a dat drumul lui Amnon și la toți fiii regelui să se ducă cu el. Și a făcut Abesalom ospăț, ca ospățul unui rege.

13,28 Și a mai poruncit Abesalom slugilor sale, zicând: „Luați seama, că îndată ce inima lui Amnon se va veseli de vin și când eu voi zice: Loviți pe Amnon, să-l ucideți și să nu vă temeți; eu vă poruncesc aceasta, să fiți curajoși și viteji!”

13,29 Și au făcut slugile lui Abesalom cu Amnon cum le poruncise Abesalom. Atunci s-au sculat fiii regelui cu toții și încălecând fiecare pe catârul său, au fugit.

13,30 Și încă pe cale fiind ei, a ajuns la David vestea că Abesalom a omorât pe coti fiii regelui și n-a mai rămas nici unul din ei.

13,31 Atunci s-a sculat regele și și-a rupt hainele sale și s-a aruncat la pământ; și toate slugile sale, care stăteau înaintea sa, și-au rupt veșmintele lor.

13,32 Atunci Ionadab, fiul lui Șama, fratele lui David, a zis: „Să nu creadă regele, stăpânul meu, că au omorât pe toți băieții, fiii regelui; numai singur Amnon a murit, căci Abesalom avea aceasta în gând încă din ziua când Amnon a necinstit pe sora sa, Tamara.

13,33 Deci, regele, stăpânul meu, să nu se tulbure cu gândul că ar fi murit toți fiii regelui, căci numai Amnon singur a murit".

13,34 Atunci a fugit Abesalom, iar omul de strajă, ridicându-și ochii săi, a privit și iată popor mult venea pe drumul de pe coasta muntelui. Și venind straja, a dat de veste regelui, zicând: „Am văzut oameni pe drumul Bahurim, de pe coasta muntelui".

13,35 Atunci Ionadab a zis către rege: „Iată vin fiii regelui; cum a zis robul tău așa și este".

13,36 Și cum a sfârșit el vorbele acestea, iată au sosit și fiii regelui și au ridicat strigăt și au plâns. Și a plâns și regele însuși și toate slugile lui plângere mare.

13,37 Iar Abesalom a fugit și s-a dus la Talmai, fiul lui Amihud, regele Gheșurului. Și a plâns regele David după fiul său în toate zilele.

13,38 Iar Abesalom, fugind și ducându-se în Gheșur, a stat acolo trei ani. Dar regele David nu s-a apucat să urmărească pe Abesalom, căci se mângâiase de moartea lui Amnon.

14,1 Cunoscând Ioab, fiul Țeruiei, că inima regelui s-a întors spre Abesalom,

14,2 a trimis Ioab la Tecoa și a luat de acolo o femeie înțeleaptă și i-a zis: „Fă-te că ești bocitoare, îmbracă-te cu haine de jale, nu te unge cu untdelemn și fii ca a femeie care a plâns zile multe după un mort;

14,3 Și du-te la rege și zi către el așa și așa". Și i-a spus Ioab ce anume să zică.

14,4 Venind deci femeia cea din Tecoa la rege și căzând cu fața la pământ, s-a închinat și a zis: „Ajutor, o, rege, ajutor!"

14,5 „Ce ai?" a zis regele către ea. „Sunt de mult văduvă, a zis ea, căci mi-a murit bărbatul.

14,6 Și avea roaba ta doi feciori și aceștia s-au sfădit în țarină; și neavând cine-i despărți, a lovit unul din ei pe celălalt și l-a omorât.

14,7 Și iată s-au sculat toate rudele asupra roabei tale și zic: „Dă-ne pe ucigașul fratelui său să-l omorâm pentru sufletul fratelui său pe care l-a pierdut el și vom pierde chiar și pe moștenitorul lui". Și așa vor să stingă ei și cea din urmă scânteie a mea, ca să nu mai lase bărbatului meu nici nume, nici urmași pe fața pământului".

14,8 „Mergi în pace la casa ta, a zis regele către femeie, căci voi da poruncă pentru tine".

14,9 Dar femeia cea din Tecoa a zis către rege: „O, rege, stăpânul meu, asupra mea să fie vina și asupra casei tatălui meu; iar regele și tronul lui este nevinovat".

14,10 „Pe cel ce va fi împotriva ta, a zis regele, să-l aduci la mine și mai mult nu te va mai atinge".

14,11 „Poruncește, o, rege, în numele Domnului Dumnezeului tău, a zis ea, ca să nu se înmulțească răzbunătorii sângelui și să nu piardă pe fiul meu". „Viu este Domnul, a zis regele, nici un fir de păr de al fiului tău nu va cădea pe pământ!"

14,12 „Îngăduie roabei tale, a zis femeia, să mai spun o vorbă regelui, stăpânului meu”.

14,13 „Spune”, a zis el. „Pentru ce cugeți tu așa împotriva poporului Domnului?, a zis femeia. Rostind cuvântul acesta, regele s-a osândit pe sine însuși, pentru că nu aduce înapoi pe izgonitul său.

14,14 Noi vom muri și vom fi ca apa vărsată pe pământ, care nu se mai poate aduna. Dumnezeu însă nu voiește să piardă sufletul și se gândește cum ar face să nu lepede de la Sine nici pe cel înlăturat.

14,15 Și acum eu am venit să spun regelui, stăpânul meu, cuvintele acestea, pentru că poporul mă sperie și roaba ta a zis: „Am să grăiesc eu cu regele, să văd nu va face el după cuvântul roabei sale?

14,16 De bună seamă regele va asculta și va izbăvi pe roaba sa din mâna oamenilor care voiesc să mă piardă împreună cu fiul meu din moștenirea lui Dumnezeu.

14,17 Și roaba ta a zis: Să fie cuvântul regelui, stăpânul meu, spre mângâierea mea, căci regele, stăpânul meu, este ca îngerul lui Dumnezeu și poate ca să asculte și bune și rele, și Domnul Dumnezeul tău va fi cu tine”.

14,18 Și răspunzând, regele a zis către femeie: „Să nu ascunzi de mine ceea ce am să te întreb!” „Grăiește, a zis femeia, o, rege, stăpânul meu!”

14,19 „Nu cumva este mâna lui Ioab în tot ce spui tu?” a zis regele. Iar femeia i-a răspuns și a zis: „Să trăiască sufletul tău, o, rege! Nu pot să mă abat nici la dreapta, nici la stânga de la ceea ce a zis regele, stăpânul meu. Adevărat, robul tău Ioab mi-a poruncit și el a pus în gura roabei tale toate cuvintele acestea;

14,20 Și tot robul tău m-a învățat ca prin pildă să dau lucrului această înfățișare. Dar regele, stăpânul meu, este înțelept, cum este înțelept îngerul lui Dumnezeu, ca să cunoască tot ce este pe pământ”.

14,21 Atunci regele a zis către Ioab: „Iată, fac lucrul acesta; du-te dar și adu înapoi pe băiatul Abesalom”.

14,22 Atunci Ioab a căzut cu fața la pământ și s-a închinat și a binecuvântat pe rege, zicând: „Acum robul tău cunoaște că a aflat bunăvoință înaintea ochilor tăi, o, rege, stăpânul meu, de vreme ce regele a făcut cum a zis robul tău”.

14,23 Și sculându-se, Ioab s-a dus în Gheșur și a adus pe Abesalom la Ierusalim.

14,24 Și a zis regele: „Să se întoarcă la casa sa, dar fața mea nu o va vedea”. Și s-a întors Abesalom la casa sa; dar fața regelui n-a văzut-o.

14,25 În tot Israelul nu era bărbat așa de frumos ca Abesalom și așa de lăudat ca el; din tălpile picioarelor și până în creștetul capului nu avea nici o meteahnă.

14,26 Când își tundea capul său - și și-l tundea în fiecare an, pentru că-l îngreuia - părul de pe capul lui cântărea două sute de sicli, după cântarul regesc.

14,27 Și i s-au născut lui Abesalom trei băieri și o fată, anume Tamara. Aceasta a fost o femeie frumoasă la chip și a ajuns soția lui Roboam, fiul lui Solomon și i-a născut pe Abia.

14,28 Abesalom a rămas în Ierusalim doi ani, dar fața regelui n-a văzut-o.

14,29 Și a trimis Abesalom după Ioab, ca să-l trimită la rege, dar acesta n-a vrut să vină la el. Și a trimis și a doua oară și acesta tot n-a vrut să vină.

14,30 Atunci a zis Abesalom slugilor sale: „Vedeți voi partea de țarină a lui Ioab, care este lângă a mea și unde el are semănat orz? Duceți-vă și-i dați foc!” și au ars slugile lui Abesalom acea parte de țarină cu foc. Deci venind slugile lui Ioab la

acesta cu hainele rupte, au zis: „Slugile lui Abesalom au ars ogorul tău cu foc”.

14,31 Atunci s-a sculat Ioab și a venit la Abesalom acasă și i-a zis: „Pentru ce slugile tale au ars cu foc ogorul meu?”

14,32 Iar Abesalom a zis: „Iată, eu am trimis la tine și am zis: Vino încoace, ca să te trimit la rege să-i zici: Pentru ce am venit din Gheșur? Mai bine-mi era să fi rămas acolo. Vreau să văd fața regelui. De sunt vinovat, atunci ucide-mă”.

14,33 Și s-a dus Ioab la rege și i-a spus aceasta. Și a chemat regele pe Abesalom și a venit acesta la rege și căzând cu fața sa la pământ înaintea regelui, i s-a închinat, iar regele a sărutat pe Abesalom.

15,1 După aceasta Abesalom și-a înjghebat care și cai și cincizeci de bărbați, care mergeau înaintea sa.

15,2 Și se scula Abesalom dis-de-dimineață, se oprea la poartă lângă cale, și când venea cineva la rege să se judece pentru vreo pricină, Abesalom îl chema la sine și-l întreba: „Din ce cetate ești tu?” și când acela îi răspundea: „Robul tău este din cutare trib al lui Israel”,

15,3 atunci Abesalom îi zicea: „Iată pricina ta este bună și dreaptă, dar la rege n-are cine să te asculte”.

15,4 Și mai zicea Abesalom: „O, de m-ar pune pe mine judecător în țara aceasta, ar veni la mine oricine ar avea neînțelegeri și judecată și eu l-aș judeca drept”.

15,5 Și de se apropia cineva să i se închine, el își întindea mâna și-l îmbrățișa și-l săruta.

15,6 Așa se purta Abesalom cu tot israelitul care venea pentru judecată la rege și a intrat Abesalom la inima israeliților.

15,7 După patruzeci de ani de domnie a lui David, a zis Abesalom către rege: „Mă duc la Hebron să-mi împlinesc o făgăduință, pe care am făcut-o Domnului,

15,8 căci eu, robul tău, pe când trăiam la Gheșur în Siria, am făcut făgăduința aceasta: De mă va întoarce Domnul la Ierusalim, voi aduce jertfă Domnului”.

15,9 Și i-a zis regele: „Du-te cu pace!” și el s-a sculat și s-a dus la Hebron.

15,10 Atunci a trimis Abesalom șapte fete la toate triburile lui Israel, zicând: „Când veți auzi sunetul cornului, să ziceți: Abesalom s-a făcut rege în Hebron”.

15,11 Și s-au dus cu Abesalom două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră poftiți de el, dar s-au dus din nevinovăție, neștiind ce este la mijloc.

15,12 În timpul jertfei, Abesalom a trimis și a chemat pe Ahitofel Ghiloneanul, sfetnicul lui David, din cetatea lui, Ghilo. Și s-a făcut răzvrătire mare și curgea poporul și se înmulțea împrejurul lui Abesalom.

15,13 Deci a venit un vestitor la David și a zis: „Inima israeliților a înclinat în partea lui Abesalom”.

15,14 Iar David a zis către toate slugile sale, care erau cu el în Ierusalim: „Sculați-vă să fugim, căci nu vom scăpa de Abesalom. Grăbiți-vă să plecăm, ca să nu ne ajungă și să ne prindă, ca să nu aducă necaz asupra noastră și să strice cetățile cu sabia”.

15,15 Și slugile regelui au zis către rege: „La tot ce va voi regele, stăpânul nostru, noi slugile tale suntem gata”.

15,16 Și a ieșit regele pe jos și după el a mers toată casa lui. Regele însă a lăsat zece femei din concubinele sale, ca să păzească casa.

15,17 Și au plecat regele și tot poporul pe jos și s-au oprit la Bet-Merhac.

15,18 Toate slugile lui mergeau pe lângă el, iar toți Cheretienii și toți Peletienii și

toți Gateienii, ca la șase sute de oameni, care veniseră împreună cu el din Gat, mergeau înaintea regelui.

15,19 „Pentru ce mergi și tu cu noi? a zis regele către Itai din Gat. Întoarce-te și rămâi cu regele, căci tu ești străin și ai venit aici din țara ta.

15,20 Ieri ai venit și astăzi să te silesc să mergi cu noi? Eu mă duc unde se va întâmpla. Întoarce-te și întoarce și pe frații tăi cu tine. Domnul să facă milă și dreptate cu tine”.

15,21 „Precum e adevărat că Domnul este viu, a răspuns Itai regelui, și precum este viu regele, stăpânul meu, tot așa este de adevărat că oriunde va fi regele, stăpânul meu, la viață și la moarte, acolo va fi și robul tău”.

15,22 „Atunci, a zis regele David către Itai, vino și umblă cu mine”. Și s-a dus Itai din Gat și toți oamenii lui și toți copiii care erau cu el.

15,23 Și a plâns toată țara cu glas mare și tot poporul a trecut pârâul Chedron și a trecut și regele pârâul Chedron și s-a dus tot poporul cu regele pe calea spre pustiu.

15,24 Și iată era acolo și Țadoc preotul, împreună cu toți Leviții care duceau chivotul legământului Domnului din Betar și au pus acolo chivotul lui Dumnezeu; iar Abiatar a stat pe un loc înalt până ce a ieșit tot poporul din cetate.

15,25 „Întoarce chivotul lui Dumnezeu în cetate, a zis regele către Țadoc, ca să stea la locul lui. De voi afla milă în ochii Domnului, mă va întoarce și-mi va da să-L văd pe El și locașul Lui.

15,26 Iar dacă El îmi va zice: „Nu mai este bunăvoința Mea cu tine”, atunci iată-mă, facă cu mine ce va binevoi”.

15,27 „Înțelegi tu? a mai zis regele către Țadoc preotul, întoarce-te cu pace în cetate, cu Ahimaaț, fiul tău și cu Ionatan, fiul lui Abiatar, amândoi fiii voștri.

15,28 Să știți, eu am să rămân în câmpia din pustiu până îmi va veni veste de la voi”.

15,29 Atunci Țadoc și Abiatar au întors chivotul lui Dumnezeu în Ierusalim și au rămas acolo.

15,30 Iar David s-a dus în Muntele Eleonului și mergând, plângea; capul îi era acoperit și picioarele desculțe. Și toți oamenii care erau cu el își acoperiseră fiecare capul și mergeau plângând.

15,31 Atunci s-a spus lui David: „Și Ahitofel este în numărul răzvrătiților cu Abesalom”. „Doamne, Dumnezeul meu, a zis atunci David, risipește planurile lui Ahitofel!”

15,32 Iar când David a ajuns pe vârful muntelui, unde s-a închinat lui Dumnezeu, iată a venit în întâmpinarea lui Hușai Archianul, cel mai bun prieten al lui David. Acesta avea haina sfâșiată și pe cap cenușă.

15,33 „De vei merge cu mine, i-a zis David, îmi vei fi o povară.

15,34 Iar de te vei întoarce în cetate și vei zice lui Abesalom: „Rege, frații tăi au trecut; a trecut și regele, tatăl tău, și acum eu sunt robul tău; iasă-mă cu viață. Până acum am fost robul tatălui tău, iar acum sunt robul tău”. Atunci vei strica planurile lui Ahitofel cele împotriva mea.

15,35 Iată este acolo cu tine Țadoc și Abiatar preoții și tot cuvântul ce vei auzi la casa regelui să-l spui preoților Țadoc și Abiatar.

15,36 Acolo sunt și cei doi fii ai lor: Ahimaaț, fiul lui Țadoc și Ionatan, fiul lui Abiatar. Prin aceștia să trimiteți la mine orice veste veți auzi”.

15,37 Și a venit Hușai, prietenul lui David, în cetate. Abesalom însă intra atunci în

Ierusalim.

16,1 După ce David a trecut puțin de vârful muntelui, iată îl întâmpină Țiba, sluga lui Mefibošet, cu o pereche de asini încărcați, pe care se aflau două sute de pâini, o sută de legături de stafide, o sută de legături de smochine și un burduf de vin.

16,2 Și regele a zis către Țiba: „Ce sunt acestea?” „Asinii, a răspuns Țiba, sunt pentru rege, ca să umble, pâinile și fructele pentru hrana oamenilor, iar vinul, ca să bea cei ce vor slăbi în pustie”.

16,3 „Unde este fiul stăpânului tău?” a întrebat regele. „A rămas în Ierusalim”, a răspuns Țiba regelui; căci a zis: „Acum casa lui Israel îmi va întoarce mie domnia tatălui meu”.

16,4 „Ale tale să fie toate câte are Mefibošet”, a zis regele către Țiba. „Să aflu milă în ochii domnului meu, regele”, a răspuns Țiba, închinându-se.

16,5 Iar când a ajuns regele David la Bahurim, ieșea de acolo un om din neamul casei lui Saul, cu numele de Șimei, fiul lui Ghera. El mergea și blestema,

16,6 aruncând cu pietre asupra lui David și asupra tuturor robilor lui David; Iar poporul tot și toți oamenii de luptă erau la dreapta și la stânga regelui.

16,7 „Pleacă, pleacă, ucigașule și nelegiuitule, zicea Șimei, blestemând pe rege.

16,8 Domnul a întors asupra ta tot sângele casei lui Saul, în locul căruia te-ai făcut tu rege și a dat Domnul domnia în mâinile lui Abesalom; fiul tău; și iată tu ești în necaz, pentru că ești băutor de sânge”.

16,9 „Pentru ce acest câine leșinat blesteamă pe domnul meu, rege?, a zis Abișai, fiul Țeruiei. Mă duc să-i iau capul”.

16,10 „Fiii Țeruiei, a zis regele, ce ne privește aceasta pe mine și pe voi? Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a poruncit să blesteme pe David. Cine deci poate să-i zică: „De ce faci tu așa?”

16,11 Apoi David a mai zis lui Abișai și tuturor slugilor sale: „Iată, dacă fiul; meu, care a ieșit din coapsele mele, caută sufletul meu, cu atât mai vârtos fiul unui veniaminean. Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a poruncit.

16,12 Poate va căuta Domnul la umilirea mea și-mi va răsplăti cu bine pentru acest blestem al lui”.

16,13 Și s-a dus David și oamenii lui în drumul lor, iar Șimei mergea pe coasta muntelui în preajma lui, mergea și blestema, aruncând spre el cu pietre și cu praf.

16,14 Apoi, ajungând regele și tot poporul ce era cu el la Aiefim, s-a odihnit acolo.

16,15 Abesalom însă și tot poporul lui Israel au venit în Ierusalim și împreună cu ei a venit și Ahitofel.

16,16 Și când Hușai Archianul, prietenul lui David, a venit la Abesalom și i-a zis: „Trăiască regele!”

16,17 Abesalom a zis către Hușai: „Așa dragoste ai tu către prietenul tău? De ce nu te-ai dus și tu cu prietenul tău?”

16,18 „Nu, a zis Hușai către Abesalom, eu urmez pe acela pe care l-a ales Domnul și acest popor și tot Israelul; cu acela sunt eu și cu acela rămân.

16,19 Și apoi cui am să slujesc? Oare nu fiului său? Cum am slujit tatălui tău, așa am să-ți slujesc și ție”.

16,20 „Dați-mi sfat, a zis Abesalom către Ahitofel, ce să facem!”

16,21 „Intră la concubinele tatălui tău, a răspuns Ahitofel, pe care le-a lăsat el să păzească casa sa; și vor auzi toți israeliții că tu ai ajuns să fii urât de tatăl tău și se

vor întări mâinile tuturor celor ce sunt cu tine”.

16,22 Atunci au întins pentru Abesalom un cort pe acoperișul casei. Și a intrat Abesalom la concubinele tatălui său, înaintea ochilor a tot Israelul.

16,23 Iar sfaturile lui Ahitofel, pe care le dădea el, se socoteau atunci ca și cum ar fi cerut cineva povață de la Dumnezeu. Așa fusese orice sfat al lui Ahitofel atât pentru David, cât și pentru Abesalom.

17,1 „Eu, a zis Ahitofel către Abesalom, am să aleg douăsprezece mii de oameni și mă voi ridica să mă duc noaptea asta în urmărirea lui David;

17,2 Și voi năvăli asupra lui când va fi ostenit și cu mâinile slăbănogite, și-l voi umple de groază și toți oamenii care sunt cu el se vor împrăștia și voi ucide numai pe rege,

17,3 iar pe oameni îi voi întoarce pe toți la tine. Și când nu va mai fi unul, al cărui suflet îl cauți tu, atunci tot poporul va fi în pace”.

17,4 Și a plăcut vorba aceasta lui Abesalom și tuturor bătrânilor lui Israel.

17,5 „Chemați pe Hușai Archianul, a zis Abesalom, să auzim ce zice el”.

17,6 Atunci a venit Hușai la Abesalom și Abesalom i-a zis: „Iată ce zice Ahitofel; să facem oare cum zice el? Iar dacă nu, spune-mi tu!”

17,7 „De data aceasta, a zis Hușai către Abesalom, nu este bun sfatul pe care l-a dat Ahitofel”.

17,8 „Tu cunoști pe tatăl tău și pe oamenii lui, urmă mai departe Hușai. Ei sunt viteji și foarte îndârjiți, ca ursoaica pustiului când i se răpesc puii și ca vierul sălbatic din câmp. Și apoi tatăl tău este om războinic; el nu stă să rămână cu poporul.

17,9 Iată acum ei, de bună seamă, se ascunde în vreo peșteră sau în alt loc; și de cade cineva la cel dintâi atac asupra lor, se va auzi și se va zice: „Au fost înfrânți oamenii care au urmat lui Abesalom”.

17,10 Atunci până și cel mai viteaz care are inima ca de leu va cădea cu duhul; căci la tot Israelul este cunoscut cât de viteaz este tatăl tău și cât de curajoși sunt cei ce se află cu el.

17,11 De aceea eu vă sfătuiesc: Să se adune la tine tot Israelul de la Dan până la Beerșeba, la număr tocmai ca nisipul mării, și să mergi tu însuți în mijlocul lor.

17,12 Atunci vom merge asupra lui, în orice loc s-ar afla, și vom năvăli asupra lui, cum cade roua pe pământ, și nu-i va mai rămâne pe lângă el nici un om din cei ce se află cu el.

17,13 Iar de va intra în vreo cetate, atunci tot Israelul va aduce frânghii la cetatea aceea și o vom târî în râu, încât nu va rămâne din ea nici pietricică”.

17,14 „Sfatul lui Hușai Archianul, au zis atunci Abesalom și tot Israelul, e mai bun decât sfatul lui. Ahitofel”. Așa a judecat Domnul să strice sfatul cel mai bun al lui Ahitofel, ca să aducă Domnul pieirea asupra lui Abesalom.

17,15 Apoi Hușai a zis către preoții Țadoc și Abiatar: „Așa și așa a sfătuit Ahitofel pe Abesalom și pe bătrânii lui Israel, iar eu i-am sfătuit așa și așa”.

17,16 Deci trimiteți acum repede să spună lui David așa: Tu, noaptea asta, să nu rămâi pe câmp în pustiu, ci să treci mai repede, ca să nu piară regele și oamenii care sunt cu el”.

17,17 În vremea aceasta Ionatan și Ahimaaț stăteau la En-Roghel. Deci s-a dus o slujnică și le-a spus acestora, iar aceștia s-au dus și au vestit pe regele David, căci ei nu se puteau arăta în cetate.

17,18 Dar i-a zărit un tânăr și a spus lui Abesalom. Ei însă au plecat amândoi repede și s-au dus la Bahurim, în casa unui om, în ograda căruia se afla o fântână, și s-au ascuns în ea;

17,19 Iar femeia omului a luat o pătură și a întins-o pe gura fântânii, a pus pe ea niște grâu pisat, așa încât nu se vedea nimic.

17,20 Și venind slujitorii lui Abesalom în casă la femeie, i-au zis: „Unde sunt Ahimaaț și Ionatan?” „Au trecut pârâul”, le-a răspuns femeia. Și i-au căutat oamenii lui Abesalom, dar nu i-au găsit și s-au întors la Ierusalim.

17,21 Iar dacă au plecat aceștia, ei au ieșit din fântână și s-au dus de au spus lui David: „Ridicați-vă și treceți repede apa, căci acestea a sfătuit Ahitofel împotriva voastră”.

17,22 Atunci s-a ridicat David și toți oamenii care erau cu el și au trecut Iordanul și până la ziuă n-a rămas niciunul care să nu fi trecut.

17,23 Ahitofel însă, văzând că planul său n-a fost urmat, a pus șaua pe asin, a plecat și s-a dus la casa sa, în cetatea sa, și și-a făcut testamentul în folosul casei sale, apoi s-a spânzurat și a murit și a fost înmormântat în cetatea tatălui său.

17,24 David a venit după aceea la Mahanaim, iar Abesalom a trecut Iordanul și tot Israelul era cu el.

17,25 În locul lui Ioab, Abesalom a pus peste oștire pe Amasa. Amasa era fiul unui om cu numele Itra, din Israel, care intrase la Abigail, fiica lui Nahaș, sora Țeruiei, mama lui Ioab.

17,26 Israel cu Abesalom și-au așezat tabăra în ținutul Galaad.

17,27 Când David a venit la Mahanaim, Șobi, fiul lui Nahaș, din „Raba amoniților, Machir, fiul lui Amiel din Lodebar, și Barzilai Galaaditeanul, din Roghelim,

17,28 au adus zece paturi pregătite, zece talere, vase de lut, grâu, orz, făină, grăunte prăjite, bob, linte și pâine;

17,29 Miere, unt, oi și brânză de vaci și le-au dat lui David și oamenilor care erau cu el, căci zicea: „Poporul este flămând și ostenit și a suferit de sete în pustie”.

18,1 Atunci a numărat David pe oamenii care erau cu el și a pus căpetenii peste sute și căpetenii peste mii.

18,2 Și a trimis David pe oamenii săi: a treia parte sub comanda lui Ioab, a treia parte sub comanda lui Abișai, fiul Țeruiei, fratele lui Ioab, și a treia parte sub comanda lui Itai Gateul. Și a zis regele către oameni „Și eu însumi voi merge cu voi”.

18,3 „Să nu mergi; i-au zis oamenii, că noi chiar de vom fugi, nu se va tine seamă de aceasta; și chiar de ar muri jumătate din noi, de asemenea nu se va line seamă; iar tu singur ești cât noi, zece mii. Deci pentru noi este mai bine ca tu să ne dai ajutor din cetate!”

18,4 „Ce vi se pare că este bine, a răspuns regele, aceea voi face”. Atunci a stat regele la poartă și a ieșit tot poporul rânduit pe sute și pe mii.

18,5 Apoi regele a dat poruncă lui Ioab, lui Abișai și lui Itai și le-a zis: „Să-mi cruțați pe băiatul Abesalom!” și tot poporul a auzit cum a poruncit regele tuturor căpeteniilor pentru Abesalom.

18,6 Au ieșit deci oamenii la câmp în întâmpinarea israeliților, și s-a dat bătălia în pădurea lui Efraim.

18,7 Acolo a fost în ziua aceea bătălie mare; poporul israelit a fost înfrânt de robii lui David, căzând uciși douăzeci de mii de oameni.

18,8 Lupta s-a întins în tot ținutul acela și pădurea a mâncat în ziua aceea mai mulți oameni decât a doborât sabia.

18,9 Când s-a întâlnit Abesalom cu oamenii lui David, era călare pe un catâr. Când catârul a fugit cu el pe sub crăcile unui stejar mare, părul lui Abesalom s-a încurcat în crengile stejarului și el a rămas spânzurat în văzduh, iar catârul de sub el s-a dus înainte.

18,10 Atunci cineva a văzut aceasta și a spus lui Ioab, zicând: „Iată, am văzut pe Abesalom spânzurat de un stejar”.

18,11 „Dacă l-ai văzut, a zis Ioab către omul care-i adusese vestea, de ce nu l-ai doborât acolo, la pământ? ți-aș fi dat zece sicli de argint și o cingătoare!”

18,12 „De mi-ai fi pus în mână și o mie de sicli de argint, a răspuns acela lui Ioab, nici atunci nu mi-aș fi ridicat mâna asupra fiului regelui, căci în auzul nostru ți-a poruncit regele ție și lui Abișai și lui Itai și a zis: „Cruțați-mi pe băiatul Abesalom!”

18,13 Și dacă eu însumi aș fi făcut altfel cu primejdia vieții mele, aceasta nu s-ar fi putut ascunde de rege și tu singur te-ai fi ridicat asupra mea”.

18,14 „N-am la ce să mai zăbovesc cu tine”, a zis Ioab. Apoi a luat în mână trei săgeți și le-a înfipt în inima lui Abesalom, care era încă viu în crengile stejarului.

18,15 Apoi au împresurat pe Abesalom zece tineri care duceau armele lui Ioab și lovindu-l, l-au ucis.

18,16 După aceea Ioab a sunat din trâmbiță și s-au întors oamenii de la urmărirea lui Israel, căci Ioab a cruțat poporul.

18,17 Apoi au luat pe Abesalom și l-au aruncat acolo în pădure într-o groapă adâncă și au aruncat deasupra lui o grămadă mare de pietre. Iar israeliții s-au împrăștiat cu toții, ducându-se fiecare la casa sa.

18,18 Abesalom însă își făcuse un monument încă de pe când trăia, în Valea Regelui; căci își zisese: „Eu n-am fiu, ca să mi se păstreze amintirea!” și a dat monumentului numele său, așa că și astăzi se numește el: Monumentul lui Abesalom.

18,19 Iar Ahimaaț, fiul lui Țadoc, a zis către Ioab: „Mă duc să vestesc pe regele că Domnul prin judecata Sa l-a izbăvit din mâinile dușmanilor lui”.

18,20 „Astăzi, a răspuns Ioab, n-ai să fii un bun vestitor. Îl vei vesti în altă zi, iar nu astăzi, căci a murit fiul regelui”.

18,21 „Du-te, a zis apoi Ioab către Hușai, du-te și spune regelui ceea ce ai văzut”. Hușai, închinându-se înaintea lui Ioab, s-a dus numaidecât,

18,22 iar Ahimaaț, fiul lui Țadoc, a zis stăruitor către Ioab: „Fie ce-o fi, dar eu mă duc cu Hușai”. „De ce să te duci, fiul meu? a zis Ioab. Nu duci o veste bună!”

18,23 „Fie și așa, a răspuns Ahimaaț, dar eu tot mă duc”. „Du-te”, i-a zis Ioab. Și a apucat Ahimaaț la fugă pe un drum mai de-a dreptul și a întrecut pe Hușai.

18,24 David ședea atunci între cele două porți; iar straja se suise pe acoperișul porții, pe zid, și ridicându-și ochii, a văzut pe cel ce venea și a strigat și a zis către rege: „Iată un om vine în fugă”.

18,25 „Dacă este numai unul, a zis regele, atunci ne aduce o veste”. Omul însă se apropia din ce în ce mai mult.

18,26 Atunci straja a mai văzut un om venind în fugă; și a strigat straja la portar și a zis: „Iată că mai aleargă un om”. „Și acela este un vestitor”, a zis regele. „Eu văd, a zis straja, că mersul omului dinainte seamănă cu mersul lui Ahimaaț, fiul lui Țadoc”.

18,27 „Acesta este om bun, a zis regele, și vine cu veste bună!”

18,28 Și a strigat Ahimaaț și a zis către rege: „Pace!” Apoi s-a închinat regelui cu fața până la pământ și a zis: „Binecuvântat este Domnul Dumnezeul tău, Care a dat în mâinile noastre pe oamenii care își ridicaseră mâinile lor împotriva regelui, stăpânul meu!”

18,29 „Dar băiatul Abesalom este sănătos?” a întrebat regele. „Am văzut tulburare mare acolo când Ioab, robul regelui, a trimis pe robul tău, a zis Ahimaaț, dar eu nu știu ce era acolo”.

18,30 „Treci și rămâi aici”, a zis regele. Și Ahimaaț a trecut și a stat acolo.

18,31 Atunci a sosit și Hușai. Și Hușai a zis către rege: „Veste bună aduc regelui, stăpânul meu! Domnul ți-a făcut astăzi dreptate, izbăvindu-te din mâna tuturor celor ce s-au ridicat împotriva ta”.

18,32 „Băiatul Abesalom este oare el sănătos?”, a întrebat regele pe Hușai. „Întâmple-se dușmanilor regelui, stăpânul meu, a răspuns Hușai, și tuturor celor ce au uneltit rele împotriva ta, ce i s-a întâmplat lui!”

18,33 Atunci regele s-a tulburat și s-a dus în foișorul de deasupra porții și a plâns, iar când se ducea, zicea: „O, fiul meu Abesalom, Abesalom, fiul meu! Mai bine muream eu în locul tău! Abesalom, Abesalom, fiul meu!”

19,1 Atunci i s-a spus lui Ioab: „Iată regele plânge după Abesalom”.

19,2 Astfel biruința din ziua aceea s-a prefăcut în plângere pentru tot poporul, căci poporul a auzit chiar în ziua aceea și zicea că regele este întristat după fiul său.

19,3 Atunci a intrat poporul în cetate pe furiș, cum se furișează oamenii rușinați care au luat-o la fugă în timpul luptei.

19,4 Regele însă, acoperindu-și fața, striga tare: „Abesalom, Abesalom, fiul meu!”

19,5 Dar venind Ioab la rege în casă, a zis: „Tu astăzi ai umplut de rușine pe toate slugile tale care au izbăvit acum viața ta și viața fiilor și fiicelor tale, viața femeilor și concubinelor tale.

19,6 Tu iubești pe cei ce te urăsc și pe cei ce te iubesc îi urăști; căci ai arătat astăzi că pentru tine sunt nimic și căpeteniile și slugile; astăzi am aflat eu că de ar fi rămas Abesalom cu viață, iar noi am fi murit cu toții, aceasta ți-ar fi fost mai plăcut.

19,7 Deci, scoală și ieși de grăiește după inima slugilor tale. Căci mă jur pe Domnul că dacă nu ieși, în noaptea aceasta nu-ți va mai rămâne nici un om. Și aceasta va fi pentru tine cea mai mare din toate nenorocirile care au venit asupra ta din tinerețea ta și până acum!”

19,8 Atunci s-a sculat regele și a șezut la poartă, iar poporului întreg s-a vestit că regele stă la poartă. Și a venit tot poporul în fața regelui la poartă, iar israeliții au fugit pe la vetrele lor.

19,9 Tot poporul din toate triburile lui Israel vorbea și zicea: „Regele David ne-a izbăvit din mâinile vrăjmașilor noștri și ne-a scăpat din mâinile filistenilor, iar acum el însuși a fugit din țara aceasta, din regatul său, de frica lui Abesalom.

19,10 Abesalom însă, pe care noi l-am uns rege pentru noi, a murit în război. Pentru ce dar întârziem noi acum a aduce înapoi pe rege?” și aceste vorbe au străbătut tot Israelul și au ajuns și până la rege.

19,11 Atunci regele David a trimis să se spună preoților Țadoc și Abiatar: „Spuneți bătrânilor lui Iuda: Pentru ce voiți să fiți cei din urmă în a aduce înapoi pe rege, când cuvintele a tot Israelul au ajuns până la rege, în casa lui?

19,12 Voi sunteți frații mei; oasele mele și carnea mea voi sunteți. Pentru ce dar voiți să fiți cei din urmă în a aduce pe rege înapoi?

19,13 Iar lui Amasa să-i ziceți: „Nu ești tu oare osul meu și carnea mea? Așa și așa să-mi facă mie Dumnezeu și încă și mai rău să-mi facă, dacă tu nu ai să fii căpetenia oștirii mele pentru totdeauna în locul lui Ioab!”

19,14 Și așa a înduplecat regele inima tuturor iudeilor ca a unui singur om; iar aceștia au trimis la rege să-i spună: „Întoarce-te tu însuți și toate slugile tale!

19,15 Și s-a întors regele și a venit la Iordan, iar iudeii au venit la Ghilgal, ca să întâmpine pe rege și să-l treacă Iordanul.

19,16 Atunci Șimei, fiul lui Ghera, un veniaminean din Bahurim, s-a grăbit să iasă cu iudeii în întâmpinarea regelui David.

19,17 Acesta avea cu el o mie de oameni Veniamineni, și pe Țiba, sluga casei lui Saul, cu cei cincisprezece fii ai săi și cu douăzeci de robi ai săi. Aceștia au trecut Iordanul înaintea regelui și au pregătit pentru rege trecerea Iordanului.

19,18 Când însă au pornit luntrea, ca să aducă pe rege și casa lui, ca să-i slujească, atunci Șimei, fiul lui Ghera, a căzut cu fața la pământ înaintea regelui, îndată ce acesta a trecut Iordanul,

19,19 și a zis către rege: „Domnul meu, să nu-mi socotești ca o nelegiuire și să nu pomenești ceea ce ți-a greșit robul tău în ziua aceea când regele, stăpânul meu, a ieșit din Ierusalim și să nu iei în seamă, o, rege, aceasta!

19,20 Căci robul tău știe că a greșit. Și iată eu acum am venit cel dintâi din toată casa lui Iosif, ca să ies în întâmpinarea regelui, stăpânul meu”.

19,21 „Se poate oare, a zis Abișai, fiul Țeruiei, ca Șimei să nu moară pentru că a blestemat pe unsul Domnului?”

19,22 „Fiii Țeruiei, ce este între mine și voi? a zis David, și pentru ce vă împotriviți voi astăzi mie? E timpul oare astăzi să se ucidă cineva în Israel? Nu văd eu, oare, acum că sunt rege peste Israel?”

19,23 Iar lui Șimei i-a zis regele: „Nu, tu nu vei muri!” și i s-a jurat regele.

19,24 Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, a ieșit în întâmpinarea regelui. Acesta, din ziua în care ieșise regele și până în ziua când se întorsese cu pace, nu-și mai spălase picioarele, nici nu-și mai tăiase unghiile, nici nu-și îngrijise barba și nici hainele nu și le mai spălase.

19,25 Și când a ieșit din Ierusalim în întâmpinarea regelui, regele i-a zis: „Mefiboșet, pentru ce n-ai mers și tu cu mine?”

19,26 „Stăpânul meu, rege, a răspuns acela, sluga mea m-a înșelat, căci eu, robul tău, am zis: „Voi pune șaua pe asin și voi încăleca și mă voi duce c; regele, deoarece robul tău este olog.

19,27 Iar el a clevetit pe robul tău înaintea regelui, stăpânul meu. Dar regele, stăpânul meu, este ca un înger al lui Dumnezeu. Fă ce binevoiești.

19,28 Deși toată casa tatălui meu a fost vinovată de moarte înaintea domnului meu, regele, totuși tu ai pus pe robul tău printre cei ce mănâncă la masa ta. Ce drept am eu oare să mă jeluiesc înaintea regelui?”

19,29 „De ce grăiești tu toate acestea? i-a zis regele. Eu am zis ca tu și Țiba să împărțiți între voi țarina!”

19,30 „Să ia chiar toată țarina, a răspuns Mefiboșet. Bine că s-a întors cu pace domnul meu, regele, la casa sa!”

19,31 Atunci a venit și Barzilai Galaaditeanul din Roghelim și a trecut Iordanul cu regele, ca să-l petreacă pe acesta până peste Iordan.

19,32 Barzilai însă era foarte bătrân, ca de optzeci de ani, și el ospătase pe rege în timpul șederii lui la Mahanaim, pentru că era om foarte bogat.

19,33 „Hai cu mine, a zis regele către Barzilai, și te voi ospăta și eu în Ierusalim”.

19,34 „Mult oare mi-a mai rămas de trăit, a răspuns Barzilai, ca să merg cu regele la Ierusalim?

19,35 Eu am acum optzeci de ani. Mai pot eu oare osebi binele de rău? Și va afla oare robul tău gustul celor ce va mânca și va bea? Sau voi fi eu în stare să aud glasul cântărelilor și cântărețelor? La ce dar să fie robul tău o povară pentru domnul meu, regele?

19,36 Robul tău va mai merge puțin dincolo de Iordan cu regele. Pentru ce să-mi răsplătească regele cu așa milă?

19,37 Dă voie robului tău să se întoarcă, ca să moară în cetatea sa, lângă mormântul tatălui meu și al mamei mele. Dar iată fiul meu Chimham, robul tău! Să meargă el cu domnul meu, regele, și fă cu el ceea ce binevoiești!

19,38 „Să meargă cu mine Chimham, a zis regele, și voi face cu el ce vrei și orice vei voi tu de la mine voi face pentru tine!”

19,39 Și a trecut tot poporul Iordanul, de asemenea și regele. Apoi a sărutat regele pe Barzilai și l-a binecuvântat și acesta s-a întors la casa sa.

19,40 După aceea regele s-a îndreptat spre Ghilgal și s-a dus cu el și Chimham, și tot poporul lui Iuda și jumătate din poporul lui Israel a petrecut pe rege.

19,41 Dar iată tot Israelul a venit la rege și a zis către el: „Pentru ce bărbații lui Iuda, frații noștri, te-au răpit și au trecut pe rege și casa lui și pe toți oamenii lui David peste Iordan?” „Pentru aceea, că regele este mai apropiat de noi, au răspuns israeliților toți bărbații lui Iuda. Și de ce să vă supărați voi pentru aceasta? Am mâncat noi, oare, ceva de la rege, sau am primit daruri de la el, sau ne-a scutit de dări?”

19,42 Și israeliții au răspuns bărbaților lui Iuda: „Noi suntem zece părți din rege și noi suntem încă și întâi născuți fală de vor. Pentru ce dar ne-ați disprețuit? Oare nu noi trebuia să spunem cel dintâi cuvânt pentru întoarcerea regelui? Dar cuvântul bărbaților lui Iuda a fost mai puternic decât cuvântul israeliților.

20,1 Din întâmplare, se afla acolo un om netrebnic, anume Șeba, fiul lui Bicri veniamineanul. Acesta a sunat din trâmbiță și a zis: „Noi n-avem nici o împărtășire cu David și nici o legătură cu fiul lui Iesei! Fiecare la cortul său, Israele!”

20,2 Atunci s-au despărțit de David toți israeliții și s-au dus după Șeba, fiul lui Bicri. Iudeii însă au rămas de partea regelui lor, de la Iordan, până la Ierusalim.

20,3 Ajungând apoi David la casa sa în Ierusalim, a luat regele pe cele zece concubine pe care le lăsase să aibă în grijă casa și le-a pus într-o casă deosebită, sub supraveghere și le purta de grijă, dar nu se ducea la ele. Și au trăit ele acolo până la moartea lor, ca văduve.

20,4 Apoi a zis David către Amasa: „În timp de trei zile cheamă pe iudei la mine și să vii și tu aici!”

20,5 Și s-a dus Amasa să cheme pe iudei, dar a zăbovit mai multă vreme decât i se dăduse.

20,6 Atunci David a zis lui Abișai: „Acum Șeba, fiul lui Bicri, are să ne facă mai mult rău decât Abesalom. Ia tu slugile stăpânului tău și urmărește-l, ca să nu-și găsească cetăți întărite și să nu scape din ochii noștri!”

20,7 Și a plecat Abișai, urmat de oamenii lui Ioab, de Cheretieni și Peletieni și de

toți oamenii buni de luptă din Ierusalim, să urmărească pe Șeba, fiul lui Bicri.

20,8 Dar pe când erau ei aproape de piatra cea mare, de lângă Ghibeon, s-a întâlnit cu ei Amasa. Ioab era îmbrăcat cu hainele sale ostășești și încins cu sabia care atârna la șold în teaca ei, în care intra și ieșea foarte ușor.

20,9 „Ești sănătos, frate?” a zis Ioab către Amasa. Apoi a apucat Ioab pe Amasa cu mâna de barbă, ca să-l sărute.

20,10 Amasa însă nu s-a ferit de sabia care era în mâna lui Ioab și acesta l-a lovit cu ea în pântece și i-a vărsat măruntaiele jos și nu i-a mai dat altă lovitură. Și Amasa a murit. Apoi Ioab cu fratele său Abișai au alergat după Șeba, fiul lui Bicri.

20,11 Unul din oamenii lui Ioab însă a rămas lângă Amasa și striga: „Cine vrea pe Ioab și cine este pentru David să urmeze pe Ioab!”

20,12 Amasa însă zăcea mort în sânge, în mijlocul drumului. Dar văzând omul acela al lui Ioab că tot poporul se oprește la trupul lui Amasa, l-a târât pe acesta din drum în câmp și a aruncat peste el o haină, deoarece vedea că orice trecător se apropia de el.

20,13 Iar după ce a fost târât din drum, tot poporul lui Israel s-a dus după Ioab, să urmărească pe Șeba, fiul lui Bicri.

20,14 Ioab însă a trecut prin toate triburile israelite până la Abel și Bet-Maaca și prin tot ținutul Berim și toți locuitorii cetăților s-au adunat și au mers după el.

20,15 Venind apoi, au împresurat pe Șeba în Abel și în Bet-Maaca și au ridicat un val împrejurul cetății; și apropiindu-se de zid, toți cei ce erau cu Ioab se sileau să spargă zidul.

20,16 Atunci o femeie înțeleaptă a strigat de pe zidul cetății: „Ascultați, ascultați, spuneți lui Ioab să vină încoace, că am să-i vorbesc!”

20,17 Apropiindu-se Ioab, femeia a zis: „Tu ești Ioab?” „Eu!” a răspuns Ioab. „Ascultă vorba roabei tale!” a zis, femeia. „Ascult!” a răspuns Ioab.

20,18 „Odinioară era obiceiul, a adăugat ea, să se spună: Să se întrebe în Abel și în Dan, dacă se mai păstrează ceea ce au hotărât credincioșii din Israel

20,19 Eu sunt din cetățile pașnice și credincioase ale lui Israel, și tu voiești să strici o cetate și încă mama cetăților lui Israel. De ce să strici tu moștenirea Domnului?”

20,20 „Departe, departe de mine gândul de a strica sau de a dărâma! a răspuns Ioab.

20,21 Lucrul nu era așa, ci un om din munții lui Efraim, anume Șeba, fiul lui Bicri, și-a ridicat mâna asupra regelui David. Dați-mi-l numai pe el singur și mă voi depărta de cetate”. „Iată, a zis femeia către Ioab, capul lui îți va fi aruncat peste zid!”

20,22 Și s-a dus femeia cu vorba ei înțeleaptă la tot poporul și a spus la tot poporul ca să taie capul lui Șeba, fiul lui Bicri. Și au tăiat capul lui Șeba, fiul lui Bicri, și l-au aruncat lui Ioab. Atunci Ioab a sunat din trâmbiță și toți oamenii s-au depărtat de cetate și s-au dus pe la casele lor. Iar Ioab s-a întors în Ierusalim la rege.

20,23 Și era Ioab peste toată oștirea israeliților, iar Benaia, fiul lui Iehoiada, era peste Cheretieni și Peletieni.

20,24 Adoram era peste dări; Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar;

20,25 Siva era secretar; Țadoc și Abiatar erau preoți.

20,26 De asemenea și Ira din Iair era sfetnic apropiat al lui David.

21,1 În zilele lui David a fost foamete în țară trei ani, unul după altul. Și a întrebat David pe Domnul și Domnul a zis: „Aceasta este din pricina lui Saul și a casei lui cea

însetată de sânge, pentru că el a ucis pe Ghibeoniți”.

21,2 Atunci regele a chemat pe Ghibeoniți și a vorbit eu ei. Ghibeoniții însă nu erau din fiii lui Israel, ci rămășițe din Amorei, și israeliții le făcuseră jurământ, dar Saul a voit să-i piardă din râvnă pentru fiii lui Israel și ai lui Iuda.

21,3 „Ce să fac pentru voi, a zis David către Ghibeoniți, și cu ce să vă împac, ca să binecuvântați moștenirea Domnului?”

21,4 „Nouă nu ne trebuie nici aur, nici argint de la Saul sau de la casa lui, au răspuns Ghibeoniții, și nici nu trebuie să se ucidă cineva din Israel”. „Atunci ce voiți să fac eu pentru voi?” a întrebat din nou David.

21,5 „Fiindcă acel om, au răspuns ei regelui, ne-a măcelărit și a vrut să ne stârpească astfel ca să nu mai fim nici unul în ținuturile lui Israel,

21,6 de aceea, dă-ne din urmașii acelui om șapte bărbați și noi îi vom spânzura, înaintea Domnului în Ghibeea lui Saul, alesul Domnului”. „Vă voi da!”, a zis regele.

21,7 Dar regele a cruțat pe Mefibošet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, pentru jurământul pe numele Domnului, care era între ei, între David și Ionatan, fiul lui Saul.

21,8 A luat însă regele pe cei doi fii pe care Rițpa, fiica lui Aia, îi născuse lui Saul, Armoni și Mefibošet, și pe cei cinci fii pe care Merob, fiica lui Saul, îi născuse lui Adriel, fiul lui Barzilai din Mehola,

21,9 și i-a dat în mâinile Ghibeoniților; iar aceștia i-au spânzurat, pe munte, înaintea Domnului; și au pierit toți șapte împreună. Ei au fost uciși în cele dintâi zile ale secerișului orzului.

21,10 Atunci Rițpa, fiica lui Aia, a luat sac și l-a întins pe stâncă în chip de cort și a șezut de la începutul secerișului până a dat Dumnezeu ploaie din cer și n-a lăsat să se atingă de ei ziua păsările cerului și noaptea fiarele câmpului.

21,11 Și i s-a spus lui David ce a făcut Rițpa; fiica lui Aia, concubina lui Saul.

21,12 Atunci David s-a dus și a luat oasele lui Saul și oasele lui Ionatan, fiul lui, de la locuitorii din Iabešul Galaadului, pe care aceștia le luaseră pe ascuns din piața Bet-Sanului, unde fuseseră spânzurate de filisteni, când filistenii uciseseră pe Saul pe muntele Ghilboa.

21,13 Și a strămutat el de acolo oasele lui Saul și oasele lui Ionatan, fiul lui, și a adunat și oasele celor ce fuseseră spânzurați;

21,14 Și a îngropat oasele lui Saul și ale lui Ionatan, fiul lui, și oasele celor spânzurați în ținutul lui Veniamin, la Țela, în mormântul lui Chiș, tatăl lui Saul. Și s-a făcut tot ce a poruncit regele. Ți după aceea S-a milostivit Domnul asupra țării.

21,15 Dar din nou s-a pornit război între filisteni și israeliți. Și a ieșit David împreună cu slugile lui și au luptat cu filistenii. David însă a obosit.

21,16 Atunci Išbi-Benob, unul din urmașii lui Rafa, a cărui suliță era de trei sute de sicli de aramă, și care era încins cu sabie nouă, a vrut să lovească pe David;

21,17 Dar i-a ajutat lui David Abișai, fiul Țeruiei, și a scăpat Abișai pe David și a lovit pe filistean și l-a omorât. Atunci oamenii lui David s-au jurat și au zis: „Tu să nu mai ieși cu noi la război, ca să nu se stingă făclia în Israel”.

21,18 După aceea a fost din nou război cu filistenii la Gob. Atunci Sibecai Hušatitul a ucis pe Saf, unul din urmașii lui Rafa.

21,19 Și a mai fost o altă bătălie la Gob cu filistenii. Atunci Elhanan, fiul lui Iaare Oreghim din Betleem, a ucis pe Goliat din Gat, a cărui coadă de suliță era ca un sul

de la războiul de țesut.

21,20 Și a mai fost încă o bătălie în Gat. Și era acolo un om înalt, care avea câte șase degete la mână și la picioare, în total deci douăzeci și patru, tot din urmașii lui Rafa.

21,21 Acesta hulea pe israeliți, dar l-a ucis Ionatan, fiul lui Șama, fratele lui David.

21,22 Toți acești patru oameni erau din neamul lui Rafa, din Gat, și au căzut de mâna lui David și a slugilor lui.

22,1 Atunci a cântat David cântarea aceasta Domnului, în ziua când Domnul l-a izbăvit de toți vrăjmașii lui și din mâinile lui Saul, și a zis:

22,2 „Domnul este întărirea mea, scăparea mea și izbăvitorul meu.

22,3 Dumnezeu este stânca mea cea de scăpare, Scutul meu și puterea cea mântuitoare, Adăpostul meu cel tare și scăparea mea! Mântuitorul meu, din necaz m-ai izbăvit!

22,4 Pe Domnul Cel vrednic de laudă L-am chemat și de vrăjmașii mei am fost izbăvit.

22,5 Valurile morții mă-mpresuraseră și eram potopit de șuvoaiele răutății;

22,6 Lanțurile iadului mă încătușaseră și eram prins în lanțurile morții.

22,7 Dar în necazul meu am chemat pe Domnul, Strigăt am înălțat către Dumnezeul meu și El mi-a auzit glasul din locașul Său și strigătul meu a ajuns la urechile Lui.

22,8 Atunci s-a clătinat și s-a cutremurat pământul, și temeliile cerurilor s-au zguduit, Pentru că Se mâniase Domnul!

22,9 Fum ieșea din nările Lui, Din gura Lui ieșea foc mistuitor și cărbuni aprinși țâșneau.

22,10 Plecat-a cerurile și S-a coborât și sub picioarele Lui era negură deasă.

22,11 Șezut-a pe heruvimi și a zburat, zburat-a pe aripile vântului!

22,12 Din negură și-a făcut adăpost și cort împrejurul Său; Cu ape întunecoase și cu nori negri era înfășurat.

22,13 De strălucirea ce-I mergea înainte Se împrăștiau norii, Aruncând grindină și cărbuni de foc.

22,14 Atunci Domnul a tunat în ceruri și Cel Preaînalt a făcut să răsuna glasul Său;

22,15 Slobozit-a săgețile Sale și a împrăștiat pe vrăjmași, înmulțitu-și-a fulgerele și i-a pus pe fugă.

22,16 De certarea Ta, Doamne, De suflarea nărilor Tale, S-au arătat fundurile mării și temeliile lumii s-au descoperit.

22,17 Tinzându-și El mâna de sus, m-a apucat și m-a scos din ape adânci;

22,18 Izbăvitu-m-a de vrăjmașul meu cel puternic, De cei ce mă urau și erau mai tari ca mine:

22,19 Aceștia mă împresuraseră în ziua necazului, Dar Domnul a fost ajutorul meu;

22,20 El m-a scos le loc larg, izbăvitu-m-a, pentru că m-a iubit!

22,21 Domnul mi-a dat după nevinovăția mea, După curăția mâinilor mele mi-s plătit.

22,22 Căci am urmat căile Domnului, și înaintea Dumnezeului meu m-am pocăit.

22,23 Toate poruncile Lui le-am avut înaintea mea și de la legea Lui nu m-am abătut.

22,24 Fără prihană am fost înaintea Lui și de nedreptate m-am păzit.

22,25 Deci Domnul mi-a plătit după nevinovăția mea și după curăția mâinilor mele pe care a cunoscut-o.

22,26 Căci Tu, Doamne, cu cel bun Te arăți bun, cu omul drept Te porți cu dreptate,

22,27 cu cel cuvios, Cuvios ești, Iar cu cel îndărătnic, Te porți după îndărătnicia lui.

22,28 Tu pe poporul smerit îl izbăvești, Iar ochii cei mândri îi smerești.

22,29 Tu ești lumina mea, Doamne! Doamne, luminează întunericul meu!

22,30 Cu Tine mă voi arunca spre oștirea înarmată, Cu Dumnezeul meu voi doborî zidul.

22,31 Căile Domnului sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului e lămurit prin foc. Și scut este El tuturor celor ce nădăjduiesc în El;

22,32 Căci cine este Dumnezeu, dacă nu Domnul? Și cine este apărător, dacă nu Dumnezeul nostru?

22,33 Dumnezeu este Cel ce mă încinge cu putere și calea cea dreaptă-mi arată;

22,34 Care dă picioarelor mele sprinteneala cerbului, și la locurile cele înalte mă așează;

22,35 Care-mi deprinde mâinile mele la război și brațele mele să întindă arzul de aramă.

22,36 Doamne, Tu mă aperi cu scutul Tău izbăvitor, Cu dreapta Ta mă sprijini și înalți cu bunătatea Ta,

22,37 Tu lărgești calea sub pașii mei și picioarele mele nu se poticnesc.

22,38 Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde. Nu mă voi întoarce până nu-i stârpesc.

22,39 Îi voi lovi și nu se vor putea ține. Cădea-vor sub picioarele mele.

22,40 Tu mă încingi cu putere pentru război și faci să cadă potrivnicii sub mine

22,41 Pe vrăjmașii mei Tu-i pui pe fugă înaintea mea și pe cei ce mă urăsc îi spulberi.

22,42 Striga-vor, dar nimeni nu-i va scăpa, Pe Domnul vor striga, dar nu-i va auzi;

22,43 Ca praful ce-l ia vântul îi voi pisa și-i voi călca în picioare ca tina ulițelor.

22,44 Tu mă izbăvești de răzvrătirea poporului și în fruntea neamurilor mă pui.

22,45 Poporul pe care nu-l cunoșteam îmi slujește și dintr-un cuvânt mi se supune.

22,46 Fiii celor de alt neam pălesc de frică și tremură în zidurile cetății lor.

22,47 Viu este Domnul și binecuvântat este numele Lui! Lăudat fie Dumnezeu, Cel ce mă izbăvește,

22,48 Dumnezeu, Cel ce mă răzbună, Care pune popoarele sub stăpânirea mea și de vrăjmașii mei mă izbăvește.

22,49 Doamne, Tu mă înalți peste vrăjmașii mei și de omul nedrept mă izbăvești.

22,50 De aceea Te voi lăuda printre popoare și voi da slavă numelui Tău,

22,51 Cel ce dă biruință strălucită regelui Său și face milă cu unsul Său, David, și cu urmașii lui din veac în veac”.

23,1 Iată cele din urmă cuvinte ale lui David: „Cuvintele lui David, fiul lui Iesei, Graiurile bărbatului suspus, Ale unsului lui Dumnezeu, celui din Iacov, Ale dulcelui cântăreț din Israel:

23,2 „Duhul Domnului grăiește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea.

23,3 Dumnezeul lui Israel a vorbit. Tăria lui Israel mi-a zis: Cel ce domnește între

oameni cu dreptate. Cel ce stăpânește cu temere de Dumnezeu

23,4 E a lumina dimineții când răsare soarele, E ca dimineața fără nori, Ca razele după ploaie ce fac să răsară iarba din pământ.

23,5 Nu este așa oare, casa mea la Dumnezeu? Căci legământ veșnic a încheiat El cu mine, Așezământ pe veci și neschimbat, și El face să răsară toată voia și nădejdea mea!

23,6 Iar cei răi sunt ca spinii aruncați, Care nu se pot lua cu mâna;

23,7 Ci se iau cu fierul sau cu coada unei sulițe, și-n răspântii de foc se ard".

23,8 Iată acum și numele vitejilor lui David: Ioșeb-Bașebet Tașchemonitul, unul dintre marile căpetenii. Acesta și-a ridicat lancea sa asupra a opt sute de oameni deodată și i-a ucis.

23,9 După el vine Eleazar, fiul lui Dodo, fiul lui Ahohi, unul din cei trei viteji care împreună cu David au înfruntat pe filisteni, când se adunaseră la război și când israeliții se retrăseseră pe înălțimi.

23,10 Acesta s-a ridicat atunci și a lovit în filisteni până ce i-a obosit și i s-a lipit mâna de sabia sa. În ziua aceea a dat Domnul biruință mare și poporul s-a dus după el, numai ca să adune pe cei uciși.

23,11 După el vine Șama, fiul lui Aghe, din Harar. Când filistenii s-au adunat la Lehi, unde era o țarină semănată cu linte, și când poporul a fugit de filisteni,

23,12 acesta a rămas în țarină și a apărat-o, bătând pe filisteni. Atunci Domnul a dat biruință mare.

23,13 Aceștia trei mai însemnați din cele treizeci de căpetenii s-au dus și au intrat în vremea secerișului la David în peștera Adulam, când cetele filistenilor tăbărâseră în valea Refaim.

23,14 David se afla într-un loc întărit, iar o ceată de filisteni era în Betleem.

23,15 Și fiindu-i sete lui David, a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului cea de la poartă?"

23,16 Atunci acești trei viteji au străbătut prin tabăra filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au adus-o lui David; dar el n-a vrut s-o bea, ci a vărsat-o înaintea Domnului, zicând:

23,17 „Să mă ferească Dumnezeu să fac una ca aceasta! Aceasta nu este, oare, sângele oamenilor, care și-au pus viața în primejdie?" și n-a vrut să bea. Iată ce-au făcut acești trei viteji.

23,18 Abișai, fratele lui Ioab, fiul Țeruiei, era întâiul între alți trei. El a ucis cu sulița sa trei sute de oameni și era în mare cinste între acești trei.

23,19 Între acești trei el era cel mai de seamă și căpetenie, dar cu cei trei de mai sus nu se asemăna.

23,20 Benaia, fiul lui Iehoiada, un om din Cabțeel, viteaz și vestit prin fapte mari, a ucis pe cei doi fii ai lui Ariel Moabitul și s-a coborât într-o groapă și a ucis un leu pe vreme de iarnă.

23,21 Tot el a ucis un egiptean de o statură falnică. Egipteanul avea suliță în mână, iar el s-a dus la acela cu un băț, i-a smucit sulița și l-a ucis cu ea.

23,22 Iată ce a făcut Benaia, fiul lui Iehoiada, și era mult prețuit de cei trei.

23,23 El era cel mai de seamă între cei treizeci, dar cu cei trei de mai sus nu se asemăna. Și David l-a primit între cei mai de aproape sfetnici ai săi.

23,24 Asael, fratele lui Ioab, este din numărul celor treizeci, Elhanan, fiul lui Dodo,

din Betleem.

23,25 Șama Haroditeanul; Elica Haroditeanul;

23,26 Heleț Paltianul; Ira, fiul lui Icheș, din Tecoa;

23,27 Abiezer din Anatot; Mebunai din Husa.

23,28 Țalmon Ahohitul; Maharai din Netof,

23,29 Heleb, fiul lui Baana, din Netof; Itai, fiul lui Ribai, din Ghibeea lui Veniamin;

23,30 Benaia din Piraton; Hidai din Nahale-Gaaș;

23,31 Abi-Baal din Araba; Azmavet din Bahurim;

23,32 Eliahba din Șaalbon; Ionatan unul din fiii lui Iașen;

23,33 Șama din Harar; Ahiam, fiul lui Șarar, din Arar;

23,34 Elifelet, fiul lui Ahasbai, fiul unui Maacatean; Eliam, fiul lui Ahitofel, din Ghilo;

23,35 Hețrai din Carmel; Paarai din Arba;

23,36 Igal, fiul lui Natan, din Țoba; Bani din Gad.

23,37 Țelec Amonitul; Naharai din Beerot, armașul lui Ioab, fiul Țeruiei.

23,38 Ira din Ieter; Gareb din Ieter;

23,39 Urie Heteul. De toți treizeci și șapte.

24,1 Mânia Domnului s-a aprins iarăși asupra israeliților, pentru că cineva din ei îndemnase pe David, zicând: „Mergi de numără pe Israel și pe Iuda!”

24,2 Și a zis regele către Ioab, căpetenia oștirii care era cu el: „Cutreieră toate triburile din Israel și ale lui Iuda, de la Dan până la Beer-Șeba, numără poporul, ca să știu numărul oamenilor”.

24,3 „Domnul Dumnezeul tău, a răspuns Ioab, să înmulțească poporul încă pe atâta pe cât este, ba încă și de o sută de ori atâta și ochii domnului meu, regele, să vadă. Și pentru ce domnul meu, regele, voiește acest lucru?”

24,4 Dar cuvântul regelui, dat lui Ioab și căpeteniilor oștirii, a biruit. Și s-a dus Ioab cu căpeteniile oștirii de la rege să numere poporul lui Israel.

24,5 Trecând Iordanul, au poposit la Aroer, în partea dreaptă a cetății care este în mijlocul văii Gad, aproape de Iazer.

24,6 De acolo au mers în Galaad și în pământul Tahtim-Hodși, de unde au venit la Dan-Iaan,

24,7 și ocolind Sidonul, au mers la cetatea Tir și prin toate cetățile heveilor și canaaneilor și au ieșit în partea de miazăzi a Iudei, la Beer-Șeba.

24,8 Apoi au străbătut toată țara aceasta și după nouă luni și douăzeci de zile au ajuns la Ierusalim.

24,9 Și a dat Ioab regelui cartea cu numărătoarea poporului, din care se vedea că israeliții erau opt sute de mii de bărbați vârstnici, buni de război, iar cei din Iuda cinci sute de mii.

24,10 Atunci s-a cutremurat inima lui David după ce a numărat poporul. Și a zis David către Domnul: „Greu am păcătuit eu, făcând așa, și acum mă rog înaintea Ta, Doamne, iartă păcatul robului Tău, căci m-am purtat peste măsură de nebunește!”

24,11 A doua zi dimineața s-a sculat David. Fusese însă cuvântul Domnului către Gad proorocul, ca să spună lui David viitorul, zicându-i:

24,12 „Mergi și spune lui David: Așa zice Domnul: Îți arăt trei pedepse: alege-ți una

din ele, să vină asupra ta”.

24,13 Și a venit Gad la David și i-a vestit, zicându-i: „Alege-ți ce vrei: foamete în țara ta șapte ani; să fugi trei luni de vrăjmașii tăi și ei să te urmărească; sau timp de trei zile să fie ciumă în țara ta? Chibzuiește și hotărăște; ce să spun Celui ce m-a trimis”,

24,14 „E tare greu, a răspuns David lui Gad, dar să cad mai bine în mâna Domnului, căci mila Lui este mare; numai în mâinile oamenilor să nu cad!” și și-a ales David ciuma în vremea secerișului grâului.

24,15 Și a trimis Domnul ciumă asupra lui Israel de dimineață până la vremea hotărâtă. Și a început molima în popor și au murit de la Dan până la Beer-Șeba șaptezeci de mii de oameni.

24,16 Și și-a întins îngerul Domnului mâna asupra Ierusalimului, ca să-l pustiască, dar I S-a făcut milă Domnului și a zis îngerului care ucidea poporul: „Destul! Oprește-i acum mâna!” îngerul Domnului se afla atunci la aria lui Aravna iebuseul.

24,17 Și văzând David pe îngerul care lovea poporul, a zis către Domnul: „Iată eu am păcătuit! Fărădelegea am făcut-o eu. Dar aceste oi ce-au făcut? Deci îndreaptă-ți mâna Ta asupra mea și asupra casei tatălui meu!”

24,18 În ziua aceea Gad a venit la David și a zis: „Mergi de ridică jertfelnic Domnului în aria lui Aravna iebuseul”.

24,19 Și s-a dus David, cum îi zisese proorocul Gad și cum poruncise Domnul.

24,20 Și privind Aravna, a văzut pe rege și slugile lui venind la el; și a ieșit Aravna și s-a închinat regelui cu fața până la pământ.

24,21 „La ce a venit domnul meu, regele, la robul tău?” a întrebat Aravna. „Ca să cumpăr de la tine aria, a răspuns David, și să fac acolo jertfelnic Domnului, pentru ca să înceteze moartea în popor”

24,22 „Să ia domnul meu, regele, și să aducă jertfă Domnului ce voiește, a zis Aravna către David. Iată boii pentru ardere de tot, iar carele și jugurile boilor vor sluji de lemne.

24,23 Toate acestea le dăruiesc regelui. Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze!” a adăugat Aravna.

24,24 „Ba nu, a zis regele către Aravna, eu am să-ți plătesc prețul și nu voi aduce Domnului Dumnezeului meu arderi de tot, lucruri luate în darn. Și a cumpărat David aria și boii cu cincizeci de sicli de argint.

24,25 Și a ridicat David acolo jertfelnic Domnului și a adus arderi de tot și jertfe de împăcare. Și S-a milostivit Domnul asupra țării și a încetat moartea în Israel.

3Regi 1,1 Când regele David a ajuns la adânci bătrânețe, îl acopereau cu haine, însă nu putea să se încălzească.

1,2 Atunci slugile lui i-au zis: „Să se caute pentru domnul nostru rege o fată tânără, care să stea înaintea regelui, să-l îngrijească și să se culce cu el, ca să se încălzească domnul nostru regele”.

1,3 Și i-au căutat în toate ținuturile lui Israel o fată frumoasă și au găsit pe Abișag Sunamiteanca și au adus-o la rege.

1,4 Fata era foarte frumoasă, îngrijea pe rege și-l servea; însă regele n-a cunoscut-o.

1,5 Atunci Adonia, fiul Haghitei, s-a fălit și a zis: „Eu am să fiu rege”. Și și-a gătit care de război, călăreți și cincizeci de oameni care să-i alerge înainte.

1,6 Căci tatăl său niciodată nu-l oprise și nu-i zisese: „Pentru ce faci aceasta?” El însă mai era și foarte frumos la chip și născut după Abesalom.

1,7 Și s-a înțeles cu Ioab, fiul Țeruiei, și cu Abiatar preotul; și aceștia ajutau pe Adonia.

1,8 Iar preotul Țadoc și Benaia, fiul lui Iehoiada, proorocul Natan, Șimei, Rei și vitejii lui David n-au fost de partea lui Adonia.

1,9 Și junghiind Adonia oi, boi și viței grași la piatra Zohelet, cea de la En-Roghel, a chemat pe tați frații săi, fiii regelui, dimpreună cu toți bărbații lui Iuda, care erau în slujbă la rege.

1,10 Iar pe proorocul Natan, pe Benaia, pe viteji și pe Solomon, fratele lui, nu i-a chemat.

1,11 Atunci Natan a grăit către Batșeba, mama lui Solomon, zicând: „Auzit-ai tu că Adonia, fiul Haghitei, s-a făcut rege, iar domnul nostru David nu știe de aceasta?

1,12 Acum, iată, îți dau un sfat: Să-ți scapi viața ta și a fiului tău Solomon.

1,13 Du-te și intră la regele David șl-i spune: „Nu tu, oare, domnul meu rege, te-ai jurat către roaba ta, zicând: Solomon, fiul tău, va fi rege după mine, și va ședea pe tronul meu? Pentru ce dar Adonia s-a făcut rege?”

1,14 Și iată, când tu încă vei vorbi acolo cu regele, voi intra și eu în urma ta, voi adeveri și voi întregi cuvintele tale”,

1,15 deci a intrat Batșeba la rege în odaia unde odihnea. Și iată regele era foarte bătrân și Abișag Sunamiteanca îngrijea de el.

1,16 Și s-a plecat Batșeba și s-a închinat regelui și el a întrebat-o: „Ce voiești?”

1,17 Iar ea i-a spus: „Domnul meu rege, tu te-ai jurat pe Domnul Dumnezeul tău către roaba ta, zicând: Solomon, fiul tău, va fi rege după mine și va ședea pe tronul meu.

1,18 Dar acum iată că Adonia s-a făcut rege și tu, domnul meu rege, nu știi nimic de aceasta.

1,19 Acela a înjunghiat o mulțime de boi, viței grași și oi; și a poftit pe toți fiii regelui, pe preotul Abiatar și pe Ioab, mai-marele oștirii; iar pe Solomon, robul tău, nu l-a chemat.

1,20 Însă tu ești rege, domnul meu. Ochii tuturor israeliților la tine privesc, ca să le arăți cine va ședea rege pe tronul domnului meu, după el.

1,21 Altfel, când domnul meu, regele, va răposa cu părinții săi, voi fi învinuită eu și fiul meu Solomon”.

1,22 Și iată, când încă vorbea cu regele, a venit și proorocul Natan.

1,23 Și i s-a spus regelui, zicând: „Iată Natan proorocul!” și a intrat Natan la rege și i s-a închinat regelui cu fața până la pământ.

1,24 Și a zis Natan: „Domnul meu rege, ai spus tu oare: Adonia va fi rege și va ședea pe tronul meu după mine?

1,25 Pentru că el chiar astăzi a plecat și a junghiat o mulțime de boi, viței grași și oi; și a poftit pe toți fiii regelui, pe mai-marii oștirii și pe Abiatar preotul; și iată, ei mănâncă și beau dinaintea lui și zic: „Trăiască regele Adonia!”

1,26 Iar pe mine, robul tău, pe preotul Țadoc, pe Benaia, fiul lui Iehoiada, și pe Solomon, robul tău, nu ne-a chemat.

1,27 Și dacă cu voia ta, domnul meu rege, s-a făcut lucrul acesta, atunci pentru ce tu n-ai descoperit robului tău cine va ședea rege pe tronul domnului meu, după el?”

1,28 Dar regele David a răspuns și a zis: „Chemați pe Batșeba la mine!” și a intrat ea la rege și a stat înaintea lui.

1,29 Atunci regele s-a jurat și a zis: „Viu este Domnul, Care mi-a scăpat sufletul meu de la orice necaz!

1,30 Precum m-am jurat pe Domnul Dumnezeul lui Israel către tine, zicând: „Solomon, fiul tău, va fi rege după mine, și va ședea pe tronul meu în locul meu, așa voi face chiar astăzi!”

1,31 Și s-a plecat Batșeba cu fața până la pământ și i s-a închinat regelui și i-a zis: „Să trăiască domnul meu, regele David, în veci!”

1,32 Apoi a zis regele David: „Chemați la mine pe preotul Țadoc, pe proorocul Natan și pe Benaia, fiul lui Iehoiada!” și ei au intrat la rege.

1,33 Și regele le-a spus: „Să luați pe slugile domnului vostru cu voi și să puneți pe Solomon, fiul meu, călare pe catârul meu și să-l duceți până la Ghihon,

1,34 și acolo să-l ungă preotul Țadoc și proorocul Natan de rege peste Israel și să sunați din trâmbiță și să ziceți: „Să trăiască regele Solomon!”

1,35 Apoi să-l petreceți înapoi, ca să vină și să șadă pe tronul meu; căci el va fi rege în locul meu și lui i-am poruncit să fie conducătorul lui Israel și al lui Iuda”.

1,36 Și a răspuns Benaia, fiul lui Iehoiada regelui și i-a zis: „Amin! Așa să întărească Domnul Dumnezeul domnului meu, regele, cuvântul acesta!

1,37 Și cum Domnul Dumnezeu a fost cu domnul meu, regele, așa să fie el și cu Solomon și să-i preamărească tronul lui mai mult decât tronul domnului meu, regele David!”

1,38 Și așa au plecat preotul Țadoc, proorocul Natan, Benaia, fiul lui Iehoiada, Cheretienii și Peletienii și au pus pe Solomon călare pe catârul regelui David și l-au dus până la Ghihon.

1,39 Și a luat preotul Țadoc cornul cu untdelemn sfințit din cort și a uns pe Solomon. Și s-a sunat din trâmbițe și tot poporul a strigat: „Trăiască regele Solomon!”

1,40 Apoi tot poporul l-a petrecut pe Solomon și i-a cântat din fluiere și bucurie mare era pe popor, încât și pământul se zguduia de strigătele lui.

1,41 Atunci a auzit Adonia de aceasta și toți cei chemați ai lui, tocmai când isprăviseră de mâncat; iar Ioab, auzind sunetul de trâmbițe, a zis: „Ce este acest zgomot de care răsună cetatea?”

1,42 Și pe când el încă vorbea, iată că a venit Ionatan, fiul preotului Abiatar. Și a zis Adonia: „Intră, căci tu ești om cinstit și aduci veste bună!”

1,43 Și a răspuns Ionatan lui Adonia și i-a zis: „Ba chiar veste rea; căci domnul nostru, regele David, a făcut rege pe Solomon.

1,44 Și a trimis regele cu el pe Țadoc și pe proorocul Natan, pe Benaia, fiul lui Iehoiada, și pe Cheretieni și Peletieni și l-au pus călare pe catârul regelui.

1,45 Și l-au uns preotul Țadoc și proorocul Natan rege la Ghihon și de acolo s-au întors cu bucurie și au pus în mișcare cetatea. Iată zgomotul pe care-l auziți”.

1,46 Și a șezut Solomon pe tronul regatului.

1,47 Și slugile regelui au venit să-l binecuvânteze pe domnul nostru regele David, zicând: „Să mărească Dumnezeul tău numele lui Solomon mai mult decât numele tău și să-i aducă tronul lui la mărire mai multă decât tronul tău!” și s-a închinat regele în patul lui;

1,48 Și a zis regele așa: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Care a

făcut să fie astăzi din sămânța mea un urmaș pe tronul meu și să văd cu ochii mei aceasta!”

1,49 Atunci toți cei chemați, care erau cu Adonia, s-au spăimântat și sculându-se, s-au dus fiecare în drumul său.

1,50 Iar Adonia, temându-se de Solomon, s-a sculat și s-a dus și s-a apucat cu mâinile de coarnele jertfelnicului.

1,51 Și i s-a spus lui Solomon, zicând: „Iată, Adonia s-a temut de regele Solomon; căci iată, că se ține cu mâinile de coarnele jertfelnicului, zicând: Să-mi făgăduiască astăzi cu jurământ regele Solomon că nu va omorî pe robul său cu sabia”.

1,52 Și a zis Solomon: „Dacă el va fi om cinstit, nici un păr din capul lui nu va cădea pe pământ; iar dacă va fi om viclean, va muri”.

1,53 Și a trimis regele Solomon și l-a adus de la jertfelnic cu de-a sila; și a venit și s-a închinat regelui Solomon. Și Solomon i-a zis: „Du-te la casa ta!”

2,1 Apropiindu-se vremea lui David ca să moară, a lăsat el fiului său Solomon acest legământ:

2,2 „Iată, eu mă duc pe drumul pe care toți pământenii se duc; fii tare și să fii bărbat.

2,3 Să păzești legământul Domnului Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și așezămintele Lui, precum sunt scrise în legea lui Moise, pentru ca să-ți fie bine-cunoscut tot ce vei face, oriunde și ori încotro te vei întoarce;

2,4 Și ca să își țină și Domnul cuvântul Său care l-a grăit către mine, zicând: „Dacă fiii tăi își vor păzi drumul lor, ca să se poarte cu credincioșie înaintea Mea, din toată inima și din tot sufletul lor, atunci nu va conteni să fie din tine bărbat pe tronul lui Israel.

2,5 Dar și tu știi ce mi-a făcut Ioab, fiul Țeruiei, cum s-a purtat cu cele două căpetenii ale oștirii lui Israel, cu Abner, fiul lui Ner, și cu Amasa, fiul lui Ieter, pe care i-a omorât; și cum a vărsat în timp de pace sânge ca în timp de război, mânjind cu sângele cel vărsat ca la război încingătoarea de la coapsele sale și încălțămintea din picioarele sale.

2,6 Să faci dar cu el după înțelepciunea ta, ca să nu se coboare căruntețea lui cu pace în locuința morților.

2,7 Iar fiilor lui Barzilai Galaaditul arată-le milă, ca să fie cu cei care se hrănesc la masa ta, căci ei au venit la mine când am fugit de Abesalom, fratele tău.

2,8 Iată că ai la tine și pe Șimei, fiul lui Ghera veniamineanul din Bahurim, care m-a blestemat cu greu blestem, când mergeam la Mahanaim; dar fiindcă mi-a ieșit în cale la Iordan, m-am jurat pe Domnul către el, zicând: Nu te voi mai ucide cu sabia.

2,9 Acum însă să nu-l lași nepedepsit, căci ești bărbat înțelept, și știi ce să faci cu el, ca să cobori căruntețea lui cu sânge în locuința morților”.

2,10 Și a răposat David cu părinții săi și a fost înmormântat în cetatea lui David.

2,11 Timpul domniei lui David peste Israel a fost de patruzeci de ani: în Hebron șapte ani și în Ierusalim treizeci și trei de ani.

2,12 Și s-a așezat Solomon pe tronul lui David, tatăl său, și domnia lui a fost foarte strălucită.

2,13 Atunci a venit Adonia, fiul Haghitei, la Batșeba, mama lui Solomon, și i s-a închinat. Și ea i-a zis: „Cu pace îți este venirea?” Iar el a răspuns: „Cu pace!”

2,14 Apoi a zis: „Am să-ți spun o vorbă!” și ea a zis: „Spune!”

2,15 Și a zis el: „Tu știi că domnia era a mea și că tot Israelul privea la mine ca la viitorul lor rege; dar domnia a trecut de la mine și i s-a dat fratelui meu, pentru că de la Domnul i-a fost lui aceasta.

2,16 Acum te rog un lucru: Să nu mă nesocotești!” și ea i-a zis: „Grăiește!”

2,17 Iar el a zis: „Te rog vorbește cu regele Solomon, căci el va ține seamă de vorba ta, ca să-mi dea pe Abișag Sunamiteanca de femeie”.

2,18 Și a zis Batșeba: „Bine, voi vorbi cu regele pentru tine”.

2,19 Deci, a intrat Batșeba la regele Solomon, ca să-i vorbească pentru Adonia. Regele s-a sculat înaintea ei, i s-a închinat și s-a așezat pe tronul lui. Și s-a pus și pentru mama regelui un tron; și ea a stat de-a dreapta lui

2,20 și a zis: „Am să-ți fac o mică rugăminte, să nu mi-o treci cu vederea!” A zis regele: „Cere, mama mea!”

2,21 Ea a zis: „Să dai pe Abișag Sunamiteanca lui Adonia, fratele tău, de femeie!”

2,22 Atunci a răspuns regele Solomon și a zis mamei sale: „Dar de ce ceri tu pe Abișag Sunamiteanca pentru Adonia? Cere atunci pentru el și domnia, căci el este fratele meu cel mai mare și cu el este preotul Abiatar și tot cu el este prieten și Ioab, fiul Țeruiei, mai-marele oștirii!”

2,23 Apoi s-a jurat regele Solomon pe Domnul, zicând: „Așa rău să-mi dea mie Dumnezeu și încă și altele să mă ajungă, dacă n-a grăit Adonia cuvântul acesta împotriva vieții mele.

2,24 Dar acum, viu este Domnul, Care m-a socotit pe mine vrednic de cinste și m-a așezat pe tronul lui David, tatăl meu, și mi-a zidit casă precum a grăit El; Adonia chiar astăzi va muri”.

2,25 Și a trimis regele Solomon pe Benaia, fiul lui Iehoiada, care fără de milă l-a lovit pe acela și a murit Adonia în ziua aceea.

2,26 Iar lui Abiatar preotul, regele i-a zis: „Să pleci la Anatot, la moșia ta; căci și tu ești vrednic de moarte; dar acum nu te voi omorî, căci ai purtat chivotul Domnului Dumnezeu înaintea lui David, tatăl meu și ai suferit și tu ce a suferit tatăl meu”.

2,27 Și l-a îndepărtat Solomon pe Abiatar de la preoția Domnului, ca să se împlinească cuvântul Domnului care l-a grăit pentru casa lui Eli în Șilo.

2,28 Vestea aceasta a ajuns până la Ioab, fiul Țeruiei, fiindcă și Ioab se dăduse de partea lui Adonia și nu de partea lui Solomon și a fugit Ioab la cortul Domnului și s-a apucat cu mâinile de coarnele jertfelnicului.

2,29 Și i s-a spus regelui Solomon, zicând: „Iată Ioab a fugit la cortul Domnului și iată s-a apucat cu mâinile de coarnele jertfelnicului. Și a trimis Solomon la Ioab să-i zică: „Ce ți-am făcut de ai fugit la jertfelnic?” și a răspuns Ioab: „M-am temut de fața ta și am fugit la Domnul”. Și a trimis Solomon pe Benaia, fiul lui Iehoiada, zicând: „Mergi, omoară-l și-l îngroapă!”

2,30 Și s-a dus Benaia, fiul lui Iehoiada, la Ioab, la cortul Domnului, și i-a zis: „Așa zice regele: Să ieși!” și a zis Ioab: „Nu ies, pentru că vreau să mor aici!” și s-a întors Benaia, fiul lui Iehoiada și a spus de aceasta regelui, zicând: „Așa a zis Ioab și așa mi-a răspuns!”

2,31 Iar regele i-a zis: „Du-te și fă-i așa cum a zis; omoară-l și-l îngroapă. Și ia de pe mine și de pe casa tatălui meu sângele nevinovat vărsat de Ioab.

2,32 Să-i întoarcă Domnul pe capul lui sângele nedreptății lui, pentru că a ucis pe

doi bărbați nevinovați și mai buni decât el, omorându-i cu sabia, fără de știrea tatălui meu, David: pe Abner, fiul lui Ner, mai-marele oștirii lui Israel, și pe Amasa, fiul lui Ieter, mai marele oștirii lui Iuda.

2,33 Pe capul lui și pe capul seminției lui în veci să se întoarcă sângele lor; iar David și seminția lui și casa lui și tronul lui să aibă în veci pace de la Domnul!

2,34 Și s-a dus Benaia, fiul lui Iehoiada și a lovit pe Ioab și l-a omorât; și a fost înmormântat la casa lui, în pustiu.

2,35 Iar regele Solomon a pus în locul lui peste oștire pe Benaia, fiul lui Iehoiada. Cârmuirea regatului era însă la Ierusalim; iar mai mare peste preoți, în locul lui Abiatar, regele a pus pe Țadoc preotul.

2,36 Și trimițând regele, a chemat pe Șimei și i-a zis: „Fă-ți casă în Ierusalim și trăiește aici și de aici să nu mai ieși.

2,37 Dar să știi că în ziua în care vai ieși și vei trece pârâul Chedron, numaidecât cu moarte vei muri. Sângele tău va fi asupra capului tău!”

2,38 Și a zis Șimei regelui: „Bine, cum a poruncit domnul meu regele, așa va face robul tău”. Și a trăit Șimei în Ierusalim multă vreme.

2,39 Iar peste trei ani s-a întâmplat că au fugit doi robi de la Șimei la Achiș, fiul lui Maaca, regele Gatului. Și i s-a spus lui Șimei: „Iată, robii tăi sunt la Gat”.

2,40 Și sculându-se Șimei și punând șaua pe asinul său, a plecat la Gat, la Achiș, ca să-și caute robii săi. Și s-a întors Șimei și a adus robii săi de la Gat.

2,41 Dar, spunându-i-se lui Solomon că Șimei a mers din Ierusalim până la Gat și că s-a întors, a trimis regele și a chemat pe Șimei și i-a zis:

2,42 „Nu m-am jurat eu, oare, pe Domnul către tine și nu ți-am spus eu, oare, înainte, zicând: Să știi că în ziua în care vei ieși din Ierusalim și te vei duce undeva, numaidecât vei muri? Și tu mi-ai spus: Bine!

2,43 De ce n-ai păzit legea pe care ți-am dat-o înaintea Domnului cu jurământ?”

2,44 Apoi a mai zis regele către Șimei: „Tu știi și știe și inima ta tot răul care l-ai făcut tatălui meu David; să se întoarcă asupra capului tău răutatea ta!

2,45 Iar regele Solomon să fie binecuvântat și tronul lui David să fie neclintit înaintea Domnului în veci!”

2,46 Și a poruncit regele lui Benaia, fiul lui Iehoiada; și el s-a dus și a lovit pe Șimei și acela a murit.

3,1 După ce regatul s-a întărit în mâinile lui Solomon, Solomon s-a înrudit cu Faraon, regele Egiptului, căci a luat pentru el pe fiica lui Faraon și a adus-o în cetatea lui David, până a terminat de zidit casa sa, templul Domnului și zidul dimprejurul Ierusalimului.

3,2 Poporul tot mai aducea jertfe pe înălțimi, căci nu era încă zidit templul numelui Domnului până în acel timp.

3,3 Și Solomon, care iubea pe Domnul, purtându-se după legea tatălui său, a adus și el jertfe și tămâieri pe înălțimi.

3,4 Deci s-a sculat și el și s-a dus la Ghibeon, ca să aducă jertfe acolo, căci acolo era cea mai mare înălțime. O mie de jertfe pentru ardere de tot a adus Solomon pe acel jertfelnic.

3,5 La Ghibeon însă S-a arătat Domnul lui Solomon noaptea în vis și a zis: „Cere ce vrei să-ți dau!”

3,6 Și a zis Solomon: „Tu ai făcut cu robul Tău David, tatăl meu, mare milă; și pentru

că el s-a purtat cu vrednicie și cu dreptate și inimă curată înaintea Ta, nu ți-ai luat această milă mare de la el; și i-ai dăruit fiu pe tronul lui, precum și este aceasta astăzi.

3,7 Și acum Tu, Doamne Dumnezeul meu, ai pus pe robul Tău rege în locul lui David, tatăl meu; însă eu sunt foarte tânăr și nu știu să conduc.

3,8 Și robul Tău este în mijlocul poporului Tău pe care l-ai ales, popor nesfârșit de mare, care din pricina mulțimii lui nu se poate nici socoti, nici număra.

3,9 Dăruiește-i dar robului Tău minte pricepută, ca să asculte și să judece poporul Tău și să deosebească ce este bine și ce este rău; căci cine poate să povățuiască pe acest popor al Tău, care este nesfârșit de mare?”

3,10 Și i-a plăcut Domnului că Solomon a cerut aceasta.

3,11 Și a zis Dumnezeu: „Deoarece tu ai cerut aceasta și n-ai cerut viață lungă; n-ai cerut bogăție, n-ai cerut sufletele dușmanilor tăi, ci ai cerut înțelepciune, ca să știi să judeci,

3,12 iată Eu voi face după cuvântul tău; iată, Eu îți dau minte înțeleaptă și pricepută, cum nici unul n-a fost ca tine înaintea ta și cum nici nu se va mai ridica după tine.

3,13 Ba îți voi da și ceea ce tu n-ai cerut: bogăție și slavă, așa încât nici unul dintre regi nu va fi asemenea ție, în toate zilele tale.

3,14 Și dacă vei umbla pe drumul Meu, ca să păzești legile Mele și poruncile Mele, cum a umblat tatăl tău David, îți voi înmulți și zilele tale”.

3,15 Și s-a trezit Solomon din somn și iată, acesta fusese vis. Apoi s-a sculat și a venit la Ierusalim și a stat înaintea jertfelnicului celui de dinaintea chivotului cu legea Domnului, care era în Sion, a adus arderi de tot, a săvârșit jertfe de împăcare și a făcut mare ospăț pentru toate slugile sale.

3,16 Atunci au venit două femei desfrânate la rege și au stat înaintea lui.

3,17 Și a zis una din femei: „Rogu-mă, domnul meu, noi trăim într-o casă; și eu am născut la ea, în casa aceea.

3,18 A treia zi după ce am născut eu, a născut și această femeie și eram împreună și nu era nimeni străin cu noi în casă, afară de noi amândouă.

3,19 Însă noaptea a mușit fiul acestei femei, căci a adormit peste el.

3,20 Și s-a sculat ea pe la miezul nopții și mi-a luat pe fiul meu de lângă mine, când eu, roaba ta, dormeam și l-a pus la pieptul ei; iar pe fiul ei cel mort l-a pus la pieptul meu.

3,21 Dimineața când m-am sculat ca să-mi alăptez fiul, iată, el era mort; iar când m-am uitat la el mai bine dimineața, acesta nu era fiul meu, pe care-l născusem”.

3,22 Iar cealaltă femeie a zis: „Ba nu, fiul meu e viu, iar fiul tău e mort!” Iar aceasta îi zicea: „Ba nu, fiul tău este mort și al meu e viu!” și vorbeau ele așa înaintea regelui.

3,23 Atunci regele a zis: „Aceasta zice: Fiul meu este cel viu, iar fiul tău este cel mort; iar aceea zice; Ba nu, fiul tău este cel mort și fiul meu aste cel viu”.

3,24 Apoi a zis Solomon: „Dați-mi o sabie”; și i s-a adus regelui o sabie.

3,25 Și a zis regele: „Tăiați copilul cel viu în două și dați o jumătate din el uneia și o jumătate din el celeilalte!”

3,26 Și a răspuns femeia al cărui fiu era viu, regelui, - căci i se rupea inima de milă pentru fiul ei: „Rogu-mă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorâți!” Iar

cealaltă a zis: „Ca să nu fie nici al meu, nici al ei, tăiați-l!”

3,27 Și regele a zis: „Dați-i acesteia copilul cel viu, că aceasta este mama lui!”

3,28 Și a auzit tot Israelul de judecata aceasta pe care a făcut-o regele. Și au început să se teamă de rege, căci vedeau că înțelepciunea lui Dumnezeu este în el, ca să facă judecată și dreptate.

4,1 Și a fost regele Solomon rege peste tot Israelul.

4,2 Iată acum căpeteniile pe care le avea el la curtea sa: Azaria, fiul lui Țadoc, preotul;

4,3 Elihoref și Ahia, fiii lui Șișa, scriitori; Ioasaf, fiul lui Ahilud, cronicar;

4,4 Benaia, fiul lui Iehoiada, căpetenie peste oștire; Țadoc și Abiatar, preoți;

4,5 Azaria, fiul lui Natan, căpetenie peste ispravnici, iar Zabud, fiul lui Natan, preot și prieten al regelui;

4,6 Ahișar era căpetenie peste casa regelui; Eliav, fiul lui Saf, era peste moșii și Adoniram, fiul lui Abda, era peste dări.

4,7 Și mai avea Solomon doisprezece ispravnici peste tot Israelul, care aduceau alimente pentru rege și casa lui; fiecare trebuia să aducă alimente pe o lună în an.

4,8 Iată numele lor: Ben-Hur, peste muntele lui Efraim, singur;

4,9 Ben-Decher, peste Macaț, peste Șaalebim, peste Bet-Șemeș, peste Elon și peste Bet-Hanan;

4,10 Ben-Hased, peste Arubot; și tot sub el mai era și Soco, cum și tot pământul Hefer;

4,11 Ben-Abinadab, peste tot Nafat-Dor; Tafat, fiica lui Solomon, era femeia lui;

4,12 Baana, fiul lui Ahilud, peste Tanac, peste Meghidon și peste tot pământul Bet-Șeanului, care este aproape de Țartan, mai jos de Izreel, de la Bet-Șean până la Abel-Mehol și chiar până dincolo de Iocmeam;

4,13 Ben-Gheber, peste Ramot-Galaad; sub el mai erau și satele lui Iair, fiul lui Manase, care sunt în Galaad; tot sub el mai era și ținutul Argob, care este în Vasan, șaizeci de cetăți mari cu ziduri și zăvoare de aramă;

4,14 Ahinadab, fiul lui Ido, peste Mahanaim;

4,15 Ahimaaț, care a avut de femeie pe Basemat, fiica lui Solomon, era peste pământul Neftali;

4,16 Baana, fiul lui Hușai, peste Așer și Bealot;

4,17 Iosafat, fiul lui Paruah, peste Isahar;

4,18 Șimei, fiul lui Ela, peste Veniamin;

4,19 Gheber, fiul lui Urie, peste Galaad, peste țara lui Sihon, regele amoreilor, și a lui Og, regele Vasanului. El era singur ispravnic peste aceste pământuri.

4,20 Iuda și Israel, care erau nesfârșit de mulți la număr, ca nisipul de pe țărmul mării, mâncau, beau și se veseleau.

4,21 Solomon domnea peste toate regatele de la râul Eufrat până la pământul filistenilor și până în hotarul Egiptului. Acestea îi aduceau daruri și au slujit lui Solomon în toate zilele vieții lui.

4,22 Hrana lui Solomon pe fiecare zi era: treizeci de cori făină de grâu și șaizeci cori de alte preparate de făină;

4,23 Zece boi îngrășați, douăzeci boi din cei care pășteau iarbă și o sută de oi, afară de vânatul de cerbi, căprioare, ciute și de păsările îngrășate;

4,24 Căci domnea peste tot pământul de dincoace de Eufrat, de la Tifsah până la Gaza, și peste toți regii de dincoace de Eufrat, și era în pace cu toate țările de primprejur.

4,25 Astfel a trăit Iuda și Israelul în liniște, fiecare sub vița sa de vie și sub smochinul său, de la Dan până la Beer-Șeba, în toate zilele lui Solomon.

4,26 Solomon avea patruzeci de mii de iesle pentru caii de la carele lui și douăsprezece mii de călăreți.

4,27 Și acei ispravnici aduceau regelui Solomon tot ce trebuia pentru masa regelui, fiecare în luna lui, și nu lăsa să ducă lipsă de nimic.

4,28 Și orz și paie pentru cai și pentru celelalte vite aducea fiecare, când îi era rândul lui, la locul unde se afla regele.

4,29 Și a dat Dumnezeu lui Solomon înțelepciune și pricepere foarte mare și cunoștințe multe, ca nisipul de pe țărmul mării.

4,30 Și era înțelepciunea lui Solomon mai presus de înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și mai presus de toată înțelepciunea egiptenilor.

4,31 El era mai înțelept decât toți oamenii; mai înțelept mult și decât Etan Ezrahiteanul, decât Heman și decât Calcol și Darda, feciorii lui Mahol; și numele lui era în slavă la toate popoarele de primprejur.

4,32 Solomon a spus trei mii de pilde; și cântările lui au fost o mie și cinci.

4,33 El a vorbit despre copaci, de la cedrii cei din Liban până la isopul de pe ziduri; a vorbit și despre animale, despre păsări, despre târâtoare și despre pești.

4,34 Și veneau de la toate popoarele, ca să asculte înțelepciunea lui Solomon, și de la toți regii pământului care auzeau de înțelepciunea lui.

5,1 Atunci a trimis Hiram, regele Tirului, pe slugile sale la Solomon, când a auzit că l-au uns rege în locul tatălui său. Căci Hiram fusese prieten cu David toată viața.

5,2 Ți-a trimis și Solomon la Hiram ca să-i spună:

5,3 „Tu știi că David, tatăl meu, n-a putut să înalțe casă numelui Domnului Dumnezeului său, din pricina războaielor cu popoarele dimprejur, până ce Domnul nu le-a supus sub talpa picioarelor lui.

5,4 Acum însă Domnul Dumnezeul meu mi-a dăruit odihnă din toate părțile; n-am nici potrivnic, nici alte primejdii.

5,5 Și iată eu mă gândesc să zidesc templu numelui Domnului Dumnezeului meu, după cum a grăit Domnul către tatăl meu David, zicând: Fiul tău pe care Eu îl voi pune în locul tău pe tron, acela va zidi templu numelui Meu.

5,6 Așadar poruncește să taie pentru mine cedri din Liban; și iată robii mei vor fi împreună cu robii tăi; și eu îți voi da plată pentru robii tăi cât vei hotărî tu, că tu cunoști că la noi nu sunt oameni care să știe a tăia lemnele așa ca sidonienii”.

5,7 Când a auzit Hiram cuvintele lui Solomon, s-a bucurat foarte și a zis: „Binecuvântat fie astăzi Domnul, Care a dat lui David fecior înțelept pentru povățuirea acestui popor nesfârșit de mare!

5,8 Și a trimis Hiram la Solomon să-i spună: „Am auzit pentru ce ai trimis la mine și îți îndeplinesc toată dorința ta pentru lemnul de cedru și lemnul de chiparos.

5,9 Robii mei le vor scoate din Liban la mare și eu cu plutele le voi duce pe mare la locul care ni-l vei hotărî; și acolo le voi descărca și tu le vei lua; însă și tu să plinești dorința mea: să aduci pâine pentru casa mea!”

5,10 A dat deci Hiram lui Solomon lemn de cedru și lemn de chiparos, toate tocmai

după dorința lui.

5,11 Iar Solomon a dat lui Hiram douăzeci de mii de cori de grâu pentru hrana casei lui și douăzeci de cori de untdelemn de măsline curat. Atât îi da Solomon lui Hiram pe fiecare an.

5,12 Domnul i-a dat înțelepciune lui Solomon după cum i-a făgăduit. Și a fost pace între Hiram și Solomon și amândoi între ei au făcut legământ.

5,13 Și a pus regele Solomon o corvoadă peste tot Israelul și corvoada era de treizeci de mii de oameni.

5,14 Și-i trimitea la Liban, câte zece mii pe lună, cu schimbul: o lună erau la Liban, iar două luni la casa lor. Iar Adoniram era căpetenie mai mare peste ei.

5,15 Și mai avea Solomon încă șaptezeci de mii de salahori și optzeci de mii de oameni tăietori de piatră în munte,

5,16 afară de cele trei mii și trei sute de căpetenii, care erau puse de Solomon, să supravegheze poporul care făcea lucrul.

5,17 Și a poruncit regele să pregătească pietre mari, pietre cu ciubuce pentru temelia templului și pietre cioplite

5,18 Și le-au lucrat lucrătorii lui Solomon, lucrătorii lui Hiram și lucrătorii din Biblos. Și așa s-a pregătit lemnul și piatra pentru ridicarea templului, timp de trei ani.

6,1 Iar în anul patru sute optzeci, după ieșirea fiilor lui Israel din Egipt, în al patrulea an al domniei lui Solomon peste Israel, în luna Zif, care este a doua lună a anului, a început el să zidească templul Domnului.

6,2 Templul, pe care l-a zidit regele Solomon Domnului era lung de șaizeci de coți, lat de douăzeci și înalt de treizeci.

6,3 Pridvorul de dinaintea templului era lung de douăzeci de coți, răspunzând cu lățimea templului, și lat de zece coți înaintea templului.

6,4 Și a făcut el la acele odăi ferestre cu zăbrele, largi înăuntru și strâmte în afară.

6,5 Și a mai făcut o clădire lângă zidul templului, cu trei caturi în jurul pereților templului, în jurul Sfintei Sfintelor.

6,6 Catul de jos al clădirii era lat de cinci coți; cel din mijloc lat de șase coți, iar cel de al treilea, lat de șapte coți; căci împrejurul templului erau făcute prichiciuri de zid, ca zidirea să nu fie lipită de pereții templului.

6,7 Când era zidit templul, la zidirea lui au întrebuințat pietre cioplite, lucrate mai dinainte. Așa că nici ciocan, nici topor, nici orice altă unealtă de fier nu s-au auzit la zidirea lui.

6,8 Intrarea la catul de jos al clădirii era pe partea dreaptă a templului. Pe scări în spirală se suiau la catul din mijloc, și de la catul din mijloc, la catul al treilea.

6,9 Și a zidit el templul și l-a terminat și a pardosit templul cu scânduri de cedru.

6,10 Odăilor dimprejurul întregului templu le-a dat înălțime de câte cinci coți la fiecare cat și erau legate de templu prin grinzi de cedru.

6,11 Atunci a fost cuvântul Domnului către Solomon și i-a zis:

6,12 „Iată, tu-Mi zidești casă; dacă te vei purta după legile Mele, și vei urma după hotărârile Mele, și vei păzi toate poruncile Mele, lucrând după ele, atunci îmi voi împlini și Eu cu tine cuvântul Meu pe care l-am grăit către David, tatăl tău:

6,13 Voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu Israel”.

6,14 Și a zidit Solomon templul și l-a terminat.

6,15 Și a îmbrăcat pereții templului pe dinăuntru cu scânduri de cedru; de la pardoseala templului până la tavan pe dinăuntru l-a îmbrăcat peste tot cu lemn de cedru; iar pardoseala templului a făcut-o din scânduri de chiparos.

6,16 Și a făcut în partea din fund a templului o despărțitură de douăzeci de coți lungime și a îmbrăcat pereții și tavanul casei acestei despărțituri cu scânduri de cedru; și așa a făcut despărțitura pentru Sfânta Sfintelor.

6,17 De patruzeci de coți era despărțitura întâi a templului.

6,18 Pe scândurile de cedru dinăuntru templului erau făcute sculpturi în formă de castraveți și flori de trandafiri îmbobociți; totul era acoperit cu cedru și piatra nu se vedea.

6,19 Iar despărțitura din fundul templului el a pregătit-o, ca să pună acolo chivotul cu legea Domnului.

6,20 Și despărțitura aceasta era lungă de douăzeci de coți, lată de douăzeci de coți și înaltă de douăzeci de coți; și a îmbrăcat-o cu aur curat; asemenea a îmbrăcat și jertfelnicul cel de cedru.

6,21 Și a îmbrăcat Solomon templul și pe dinăuntru cu aur curat; și a întins lanțuri de aur pe dinaintea catapetesmei și a îmbrăcat-o cu aur.

6,22 Tot templul l-a îmbrăcat cu aur, tot templul până la capăt, și tot jertfelnicul care este dinaintea altarului l-a îmbrăcat cu aur.

6,23 Și a făcut în Sfânta Sfintelor doi heruvimi de lemn de măslin, înalți de zece coți.

6,24 O aripă a heruvimului era de cinci coți și cealaltă aripă a heruvimului era tot de cinci coți. Zece coți erau de la un vârf al aripilor lui până la vârful celeilalte aripi.

6,25 Tot de zece coți era și celălalt heruvim; amândoi heruvimii aveau aceeași măsură și aceeași înfățișare.

6,26 Înălțimea unui heruvim era de zece coți; la fel și celălalt heruvim.

6,27 Și a așezat el heruvimii la mijloc în partea de la fund a templului. Aripile heruvimilor erau însă întinse; și atingea aripa unuia un perete și aripa celuilalt heruvim atingea pe celălalt perete. Iar celelalte aripi ale lor se atingeau în mijlocul templului aripă de aripă.

6,28 Și a îmbrăcat el heruvimii cu aur.

6,29 Pe toți pereții templului de jur împrejur, pe dinăuntru și pe dinafară, a făcut chipuri săpate de heruvimi, de copaci, de finici și de flori îmbobocite.

6,30 Și a îmbrăcat cu aur pardoseala în templu, în partea din fund și în partea din față.

6,31 Pentru intrat în Sfânta Sfintelor, a făcut uși de lemn de măslin care se deschid în două părți, cu ușori în cinci muchii.

6,32 Pe cele două jumătăți ale ușilor de lemn de măslin, el a făcut heruvimi săpați, finici și flori îmbobocite; și le-a îmbrăcat în aur și heruvimii și finicii.

6,33 La intrarea în templu a făcut ușori din lemn de măslin în patru muchii

6,34 și două uși din lemn de chiparos, fiecare cu câte două canate. Amândouă jumătățile unei uși se învârteau într-o parte și în alta și amândouă jumătățile celeilalte uși de asemenea se; învârteau într-o parte și în alta.

6,35 Și a săpat pe ele heruvimi, finici și flori îmbobocite, și le-a îmbrăcat cu aur peste săpătură.

6,36 Și a făcut de asemenea curtea cea dinăuntru din trei rânduri de pietre cioplite și dintr-un rând de grinzi de cedru.

6,37 În anul al patrulea, în luna Zif, care este a doua lună a anului, a pus el temelia casei Domnului.

6,38 Iar în anul al unsprezecelea, în luna Bul, care este luna a opta, a terminat el templul, cu toate părțile lor și după toate rânduielile lor; așa că l-a zidit în șapte ani.

7,1 Iar Solomon a zidit și a terminat casa sa în treisprezece ani.

7,2 Casa aceasta a făcut-o de lemn din Liban, lungă de o sută de coți, largă de cincizeci de coți și înaltă de treizeci de coți, pe patru șiruri de stâlpi de cedru și pe stâlpi erau puse grinzi de cedru.

7,3 Iar peste grinzi deasupra era întinsă podeaua da lemn de cedru, care se rezema pe patruzeci și cinci de stâlpi, câte cincisprezece în șir.

7,4 Și erau trei rânduri și fiecare rând avea ferestre așezate unele în dreptul altora, așa că răspundea fereastră cu fereastră în toate cele trei rânduri.

7,5 Toate ușile și ușorii de uși erau din grinzi pătrate, și ferestrele la cele trei rânduri față în față unele de altele.

7,6 Și a mai făcut un pridvor pe stâlpi, lung da cincizeci de coți, lat de treizeci de coți; și înaintea lui un pridvor mai mic, au stâlpi și trepte în față.

7,7 Și a făcut de asemenea pridvor cu tron, de pe care el judeca, numit pridvorul judecății; pe acesta l-a făcut și l-a îmbrăcat cu cedru, da la pardoseală până la tavan.

7,8 La casa sa de locuit, era făcută la fel altă curte și tot cu porți. Asemenea și casa fiicei lui Faraon care Solomon o luase de femeie, a făcut el un astfel de pridvor.

7,9 Toate aceste clădiri au fost făcute din pietre alese și frumos lucrate, cioplite după măsură, retezate cu fierăstrăul înăuntru și în afară, de la temelie până la streașină, și din afară până la curtea cea mare.

7,10 La temelie au fost puse de asemenea pietre alese, pietre mari, pietre de zece coți și opt coți.

7,11 Și deasupra, pietre cioplite, lucrate după măsură și lemn de cedru.

7,12 Curtea cea mare avea împrejur o îngrăditură din trei rânduri de pietre cioplite și un rând de grinzi de cedru. Tot astfel era îngrădită și curtea dinlăuntru a templului Domnului, precum și pridvorul templului.

7,13 Și a trimis regele Solomon și a luat pe meșterul Hiram din Tir.

7,14 Acesta era fiul unei văduve din seminția lui Neftali. Tatăl lui, un tirian, era arămar; era și Hiram plin de pricepere, cu meșteșug și cu știința de a face orice lucru din aramă. Și a venit la regele Solomon și a făcut tot felul de lucruri.

7,15 A turnat pentru pridvor doi stâlpi de aramă, fiecare stâlp de optsprezece coți înălțime, și rotundul fiecărui stâlp ara cât putea să-l cuprindă o sfoară de doisprezece coți. Grosimea era da patru degete, iar pe dinăuntru era gol.

7,16 Și pentru pus în capetele stâlpilor, a făcut două coroane, turnate din aramă; înălțimea unei coroane era de cinci coți și înălțimea celeilalte coroane de cinci coți;

7,17 Și pentru acoperit coroanele care erau în capetele stâlpilor, a făcut el două rețele, lucrate împletit, șnururi în formă de lanțuri: șapte la o coroană și șapte la cealaltă coroană.

7,18 Și când a făcut stâlpii, a făcut și două șiruri de rodii de aramă, atârnate împrejur pe marginea rețelelor, ca să împodobească coroana ce era pe vârful stâlpului; la fel a făcut și celeilalte coroane de la celălalt stâlp.

7,19 Coroanele din capetele stâlpilor de la pridvor erau făcute în forma cupei florii de crin, de patru coți la gură;

7,20 Și la coroanele de la amândoi stâlpii erau sus, la încheietura lor, în dreptul marginii rețelei, rodii de aramă; și șirurile de rodii dimprejur la fiecare coroană erau de câte două sute de rodii.

7,21 Și a așezat stâlpii la pridvorul templului, punând un stâlp în partea din dreapta și dându-i numele Iachin; și pe celălalt stâlp în partea stângă, dându-i numele Booz.

7,22 Și pe capul stâlpilor a pus coroanele, făcute în forma cupei florii de crin. Așa s-a sfârșit lucrul stâlpilor.

7,23 A mai făcut o mare, turnată din aramă, de zece coți de la o margine a ei până la cealaltă margine, rotundă de jur împrejur; înaltă de cinci coți și groasă cât o cuprindea o sfoară de treizeci de coți.

7,24 Pe la gură de jur împrejur avea sculpturi în formă de colocinți, câte zece la un cot, care împrejmuiau marea din toate părțile. Chipurile colocinților așezați în două șiruri erau turnate odată cu marea dintr-o singură bucată.

7,25 Aceasta era așezată pe doisprezece boi de aramă, din care: trei priveau spre miazănoapte, trei spre apus, trei spre miazăzi și trei spre răsărit. Marea ședea pe ei și toată partea dinapoi a trupului lor era înăuntru.

7,26 Grosimea pereților ei era de un lat de mână; și marginile ei, făcute ca marginile potirului, semănau cu floarea de crin îmbobocit. Și încăpeau în ea două mii de baturi (vedre).

7,27 A mai făcut apoi zece postamente de aramă. Lungimea fiecărui postament era de patru coți, lățimea de patru coți și înălțimea de trei coli.

7,28 Înfățișarea postamentelor era așa: erau lucrate în tăblii, și tăbliile erau încheiate la unghiuri;

7,29 Și pe tăbliile acestea, care erau încheiate la unghiuri, erau săpați lei și boi și heruvimi; asemenea și pe încheieturi. Iar deasupra și dedesubtul leilor și boilor erau închipuite ghirlande de flori.

7,30 Fiecare postament avea câte patru roți de aramă și osii de aramă. La cele patru colțuri ale lor erau niște console, în chipul unor numere; jos sub cupa spălătoarei și pe lângă fiecare ghirlandă de flori era o policioară turnată.

7,31 Postamentul în partea de deasupra avea înăuntru o adâncitură de pus ligheanul, adâncă de un cot; gura ei era rotundă ca baza stâlpilor, de un cot și jumătate în diametru; și împrejurul gurii erau podoabe săpate; iar tăbliile ei de pe laturi erau pătrate și nu rotunde.

7,32 Cele patru roți erau sub tăblii; și osiile roților erau fixate în postamente; înălțimea fiecărei roți era de un cot și jumătate.

7,33 Forma roților era aceeași, ca forma roților de trăsură. Osiile lor, obezile lor, spițele lor și butucii lor, toate erau turnate.

7,34 Cele patru console de la cele patru colțuri ale fiecărui postament erau tot turnate; policioarele erau ieșite din postament.

7,35 Partea de deasupra a postamentului se termina prin o cunună înaltă de o jumătate de cot și făcută așa, ca să se poată pune spălătoarea deasupra; aceasta cu consolele și policioarele ei erau turnate din o bucată.

7,36 Și a săpat pe fețele consolelor postamentului și pe policioarele dintre ele heruvimi, lei și finici, pe unde a găsit loc; și împrejur a atârnat ghirlande de flori.

7,37 Așa a făcut el zece postamente: toate aveau aceeași turnătură, aceeași măsură și aceeași înfățișare.

7,38 Și a mai făcut zece lighene de aramă: în fiecare lighean încăpea câte patruzeci de baturi; fiecare lighean era de patru coți și fiecare lighean sta pe unul din cele zece postamente.

7,39 Și a așezat postamentele cinci în partea dreaptă a templului și cinci în partea stângă a templului, iar marea a așezat-o în partea dreaptă a templului în partea de răsărit-miazăzi.

7,40 Și a mai făcut Hiram căldări, lopeți și cupe. Și așa a isprăvit Hiram toate lucrările date de Solomon să le facă pentru templul Domnului:

7,41 Cei doi stâlpi cu cele două capiteluri rotunde așezate în capetele stâlpilor; cele două împletituri care acopereau capetele rotunde ale capitelurilor pe vârful stâlpilor;

7,42 Cele patru sute de rodii de aramă de la cele două rețele; două șiruri de rodii la fiecare rețea, pentru acoperirea celor două globuri ale coroanelor care erau pe stâlpi;

7,43 Cele zece postamente și cele zece spălători de pe postamente;

7,44 O mare și cei doisprezece boi de sub mare;

7,45 Căldările, lopețile și cupele. Toate lucrurile care le-a făcut Hiram regelui Solomon pentru templul Domnului erau de aramă șlefuită.

7,46 Regele a pus să le toarne într-un pământ clisos din împrejurimile Iordanului, între Sucot și Țartan.

7,47 Și a pus Solomon toate aceste lucruri la locul lor. Din pricina mulțimii lor peste măsură, greutatea aramei nu se mai știa.

7,48 Și a mai făcut Solomon toate lucrurile care erau în templul Domnului: jertfelnicul cel de aur și masa cea de aur a pâinilor punerii înainte;

7,49 Sfeșnice de aur curat: cinci în partea dreaptă și cinci în partea stingă, înaintea Sfintei Sfintelor, cu florile, candelele și mucurile lor, toate de aur;

7,50 Lighene, cuțite, cupe, linguri și cădelnițe tot de aur curat; și țâțânile ușilor celor din fundul templului de la Sfânta Sfintelor și ale ușilor celor de la templu erau toate de aur.

7,51 Așa s-a sfârșit toată lucrarea pe care a făcut-o regele Solomon la templul Domnului. Și a adus Solomon și pe cele afierosite de David, tatăl lui: argint și aur și lucruri, și le-a dat în vistieria templului Domnului.

8,1 Atunci a adunat Solomon la el în Ierusalim pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile semințiilor și pe toți capii de familii ai fiilor lui Israel, ca să aducă chivotul cu legea Domnului din cetatea lui David, adică din Sion.

8,2 Și s-au adunat la regele Solomon toți israeliții în zilele sărbătorilor din luna Etanim, care este a șaptea lună.

8,3 Iar după ce au venit toți bătrânii lui Israel, au ridicat preoții chivotul

8,4 și au adus chivotul Domnului și cortul adunării și toate lucrurile sfinte care au fost în cort; acestea le-au adus preoții și leviții.

8,5 Iar regele Solomon împreună cu toată obștea fiilor lui Israel, care se adunaseră la el, mergea înaintea chivotului, aducând jertfe vite mărunte și mari, care nu se puteau socoti și nici număra din pricina mulțimii lor.

8,6 Și au băgat preoții chivotul cu legea Domnului la locul lui, în Sfânta Sfintelor din templu, sub aripile heruvimilor;

8,7 Căci heruvimii își aveau aripile întinse peste locul chivotului și heruvimii

acopereau de sus chivotul și pârghiile lui:

8,8 Pârghiile însă se împinseseră așa, încât capetele lor se vedeau din locașul sfânt, din fața Sfintei Sfintelor, iar de afară nu se zăreau; și acolo se află ele până în ziua de azi.

8,9 În chivot nu era nimic, decât cele două table de piatră pe care Moise le pusese acolo în Horeb, când Domnul a făcut legământ cu fiii lui Israel, după ieșirea lor din pământul Egiptului.

8,10 Când preoții au ieșit din locașul sfânt, un nor a umplut templul Domnului.

8,11 Și n-au putut preoții să stea la slujbă, din pricina norului, căci slava Domnului umpluse templul Domnului.

8,12 Atunci Solomon a zis: „Domnul a spus că binevoiește să locuiască în norul cel întunecos.

8,13 Eu ți-am zidit templul pentru locuință, în care Tu să petreci în veci”.

8,14 Apoi s-a întors regele cu fața spre mulțime și a binecuvântat toată adunarea israeliților, căci toată adunarea israeliților sta de față,

8,15 și a zis: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Care a grăit cu gura Sa către David, tatăl meu, ceea ce astăzi a împlinit cu mâna Sa!

8,16 El a zis: Din ziua în care am scos pe poporul Meu Israel din Egipt, nu Mi-am ales cetate în nici una din semințiile lui Israel, unde să fie zidită casa în care să petreacă numele Meu; dar apoi am ales Ierusalimul pentru petrecerea numelui Meu în el și am ales pe David ca să fie peste poporul Meu, Israel.

8,17 Lui David, tatăl meu, îi intrase la inimă să zidească casă numelui Domnului Dumnezeului lui Israel;

8,18 însă Domnul a zis către David, tatăl meu: ți-ai pus în gând să zidești casă numelui Meu; este bine că ți-ai pus aceasta la inimă.

8,19 Însă nu tu v ai zidi templul, ci fiul tău care va ieși din coapsele tale, acela va zidi casă numelui Meu.

8,20 Și a împlinit Domnul cuvântul Său care l-a grăit. Eu am urmat în locul tatălui meu. David, și am șezut pe tronul lui Israel, precum Domnul a zis, și am zidit templu numelui Domnului Dumnezeului lui Israel;

8,21 Și am pregătit acolo loc pentru chivotul în care se află legământul Domnului, făcut cu părinții noștri, când i-a scos din pământul Egiptului”.

8,22 Apoi a stat Solomon înaintea jertfelnicului Domnului, în fața întregii adunări a lui Israel, și și-a ridicat mâinile la cer și a zis:

8,23 „Doamne Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu asemenea Ție, nici în cer sus, nici pe pământ jos; Tu păzești legământul și ai milă de robii Tăi care umblă cu toată inima lor înaintea Ta;

8,24 Tu ai împlinit ce ai grăit către robul Tău David, tatăl meu; căci ce ai grăit cu gura Ta, aceea astăzi ai împlinit cu mâna Ta.

8,25 Și asum, Doamne Dumnezeul lui Israel, să împlinești ceea ce ai grăit cu robul Tău David, tatăl meu, zicând: „Nu-ți va lipsi niciodată înaintea Mea un urmaș, care să șadă pe tronul lui Israel, dacă fiii tăi își vor păzi drumul lor, purtându-se așa cum te-ai purtat tu înaintea Mea!”

8,26 Și acum, Doamne Dumnezeul lui Israel, fă să se adeverească cuvântul Tău care l-ai grăit cu robul Tău David, tatăl meu!

8,27 Oare adevărat să fie că Domnul va locui cu oamenii pe pământ? Cerul și cerul

cerurilor nu Te încap, cu atât mai puțin acest templu pe care l-am zidit numelui Tău;

8,28 Însă caută la rugăciunea robului Tău și la cererea lui, Doamne Dumnezeul meu! Ascultă strigarea și rugăciunea lui cu care se roagă astăzi;

8,29 Să-ți fie ochii Tăi deschiși ziua și noaptea la templul acesta, la acest loc, pentru care Tu ai zis: „Numele Meu va fi acolo”; să asculți strigarea și rugăciunea cu care robul Tău se va ruga în locul acesta.

8,30 Să asculți rugăciunea robului Tău și a poporului Tău, Israel, când ei se vor ruga în locul acesta; să asculți din locul șederii Tale cel din ceruri, să asculți și să miluiești.

8,31 Când cineva va greși împotriva aproapelui său și i se va cere jurământ ca să jure și pentru jurământ ei vor veni înaintea jertfelnicului Tău la templul acesta,

8,32 atunci Tu să asculți din cer și să faci judecată robilor Tăi, să osândești pe cel vinovat, întorcându-i în capul lui fapta lui, și să scapi pe cel drept, dându-i după dreptatea lui!

8,33 Când poporul Tău Israel va fi bătut de dușman, pentru că a păcătuit înaintea Ta, și ei se vor întoarce la Tine și se vor mărturisi numelui Tău aducând rugăciuni și cereri în acest templu,

8,34 atunci Tu să asculți din cer, să ierți păcatul poporului Tău Israel și să-l întorci în pământul pe care l-ai dat părinților lor!

8,35 Când se va încuia cerul și nu va fi ploaie, pentru că ei au păcătuit înaintea Ta, și îți vor aduce rugăciuni în locul acesta și vor mărturisi numele Tău și se vor întoarce de la păcatul lor, căci Tu i-ai smerit,

8,36 atunci Tu să asculți din cer și să ierți păcatul robilor Tăi și al poporului Tău Israel, arătându-le calea cea bună pe care să meargă, și să trimiți ploaie pământului Tău pe care l-ai dat poporului Tău de moștenire!

8,37 De va fi foamete pe pământ, de va fi ciumă și boală molipsitoare, de va fi vânt dogoritor, uscăciune, lăcustă, omidă, dușmanul de îl va strâmtora în porțile cetății lui, de va fi orice necaz sau orice boală,

8,38 orice rugăciune, orice cerere care se va face de orice om din tot poporul lui Israel, când ei își vor cunoaște mustrarea cugetului lor și își vor întinde mâinile lor la templul acesta,

8,39 Tu să asculți din cer, din locul șederii Tale, și să miluiești; să faci și să dai fiecăruia după căile sale, după cum Tu cunoști inima lui; căci Tu singur știi inima tuturor fiilor oamenilor;

8,40 Pentru ca să se teamă de Tine toate zilele, cât vor trăi pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri!

8,41 Chiar străinul, care nu este din poporul Tău Israel, de va veni pentru numele Tău din pământ depărtat,

8,42 căci se va auzi de numele Tău cel mare și de mâna Ta cea puternică și de brațul Tău cel întins, și el va veni și se va ruga la templul acesta,

8,43 să-l ascuți din cer, din locul șederii Tale, și să faci tot ceea ce străinul îți va cere Ţie, pentru ca să știe toate popoarele pământului de numele Tău, să se teamă de Tine, cum se teme poporul Tău Israel, și să știe că numele Tău este chemat peste templul acesta pe care eu l-am zidit!

8,44 Când poporul Tău va porni cu război împotriva dușmanului său, pe drumul pe care-l vei trimite, și se v ruga Domnului, întorcându-se spre cetatea care ți-ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit numelui Tău,

8,45 atunci ascultă din cer rugăciunea lor și să faci ceea ce le este cu dreptate!

8,46 Când ei vor păcătui înaintea Ta, căci nu este om care să nu păcătuiască, și Tu Te vei mânia pe ei și îi vei da dușmanilor lor, și cei care i-au robit îi vor duce în pământul dușmanului, departe sau aproape,

8,47 și când ei, în pământul în care se vor găsi în robie, își vor veni în sine și se vor întoarce și ți se vor ruga în pământul celor ce i-au robit, zicând: „Am păcătuit, fărădelege am făcut, vinovați suntem”,

8,48 și se vor întoarce către Tine cu toată inima lor și cu tot sufletul lor, în pământul dușmanilor care i-au robit, și se vor ruga către Tine, întorcându-se spre pământul care l-ai dat părinților lor, spre cetatea care ți-ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit numelui Tău,

8,49 atunci să asculți din cer, din locul șederii Tale, rugăciunea și cererea lor, făcându-le ceea ce este cu dreptate.

8,50 Să ierți poporului Tău ce a păcătuit înaintea Ta și toate nelegiuirile lui care le-a făcut înaintea Ta și să trezești mila către ei în cei ce i-au robit, pentru ca să fie miloși cu ei;

8,51 Căci ei sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care l-ai scos din Egipt, din cuptorul cel de fier!

8,52 Să-ți fie urechile Tale și ochii Tăi deschiși la rugăciunea robului Tău și la rugăciunea poporului Tău Israel, pentru ca să-i auzi totdeauna, când ei vor striga către Tine,

8,53 că Tu ți l-ai ales spre moștenire dintre toate popoarele pământului, precum ai grăit prin Moise, robul Tău, când ai scos pe părinții noștri din Egipt, Stăpâne Doamne!”

8,54 Când Solomon a sfârșit toată această rugăciune și cerere către Domnul, s-a sculat dinaintea jertfelnicului Domnului, unde stătuse îngenunchiat cu mâinile întinse spre cer,

8,55 și stând în picioare, a binecuvântat toată adunarea israeliților, zicând:

8,56 „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeu, Care a dat odihnă poporului Său Israel, precum a grăit! Nu a rămas neîmplinit nici un cuvânt din toate bunele Lui cuvinte care le-a grăit prin robul Său Moise.

8,57 Să fie cu noi Domnul Dumnezeul nostru cum a fost El cu părinții noștri și să nu ne lase, părăsindu-ne.

8,58 Plecând spre El inima noastră, să umblăm pe toate căile Lui și să păzim poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care le-a poruncit părinților noștri;

8,59 Și să fie cuvintele acestea cu care m-am rugat astăzi, înaintea Domnului, aproape de Domnul Dumnezeul nostru, ziua și noaptea, pentru ca să facă dreptate robului și poporului Său Israel, din zi în zi,

8,60 pentru ca să cunoască toate popoarele că Domnul este Dumnezeu și nu este altul afară de El!

8,61 Să fie inima voastră întreagă la Domnul Dumnezeul nostru, ca să petreceți după rânduielile Lui și să păziți poruncile Lui, ca acum!”

8,62 Și regele împreună cu toți israeliții au adus jertfă Domnului.

8,63 Pentru jertfa de împăcare pe care a adus-o el Domnului, Solomon a adus douăzeci și două de mii de vite mari și o sută douăzeci de mii de vite mărunte. Așa a sfințit regele și toți fiii lui Israel templul Domnului.

8,64 Tot în acea zi regele a mai sfințit și mijlocul curții care era înaintea templului Domnului, săvârșind acolo arderea de tot, darul de pâine și grăsimea jertfelor de împăcare, pentru că jertfelnicul de aramă care se afla înaintea Domnului era mic pentru a încăpea arderea de tot, darul de pâine și grăsimea jertfelor de împăcare.

8,65 Și a sărbătorit Solomon și sărbătoarea (Corturilor) în același timp împreună cu tot Israelul, strângându-se adunare mare de la intrarea Hamatului și până la râul Egiptului, pentru a fi înaintea Domnului Dumnezeului nostru timp de șapte zile și alte șapte zile, adică paisprezece zile.

8,66 În ziua a opta Solomon a dat drumul poporului. Și au binecuvântat toți pe rege și s-au întors la corturile lor, bucurându-se și veselindu-se cu inima pentru tot binele ce l-a făcut Domnul robului Său David și poporului Său Israel.

9,1 După ce Solomon a sfârșit de zidit templul Domnului și casa regelui și tot ce Solomon a dorit să facă,

9,2 S-a arătat Domnul lui Solomon a doua oară, la Ghibeon,

9,3 și i-a zis Domnul: „Am auzit rugăciunea ta și cererea ta cu care te-ai rugat către Mine și ți-am îndeplinit toate după cererea ta; am sfințit templul pe care l-ai zidit, ca să petreacă numele Meu acolo în veci și vor fi ochii și inima Mea acolo în toate zilele.

9,4 Dacă tu te vei purta înaintea feței Mele, cum s-a purtat tatăl tău David, cu inimă curată și cu dreptate, împlinind tot ce Eu ți-am poruncit, și vei păzi rânduielile și legile Mele,

9,5 atunci voi întări tronul regatului tău peste Israel în veci, precum i-am grăit lui David, tatăl tău, zicând: Nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe tronul lui Israel.

9,6 Iar dacă voi și fiii voștri vă veți depărta de la Mine și nu veți păzi poruncile Mele și rânduielile Mele pe care Eu vi le-am dat și vă veți duce și veți sluji și vă veți închina la alți dumnezei,

9,7 atunci Eu voi stârpi pe Israel de pe fața pământului pe care i l-am dat, iar templul pe care l-am sfințit în numele Meu îl voi lepăda de la fața Mea și Israel va fi de pomină și de râs între toate popoarele.

9,8 Și de acest templu înalt, oricine va trece pe lângă el se va îngrozi și va fluiera și va zice: Pentru ce Domnul a făcut așa cu acest pământ și cu acest templu?

9,9 Și se va zice: Pentru că au părăsit pe Domnul Dumnezeul lor, Care a scos pe părinții lor din pământul Egiptului, din casa robiei și au primit în schimb alți dumnezei și s-au închinat lor și au slujit lor; pentru aceasta a adus Domnul peste ei toată această nenorocire”.

9,10 După trecerea celor douăzeci de ani în care Solomon a zidit templul Domnului și casa regelui,

9,11 pentru care Hiram, regele Tirului, a dat lui Solomon lemn de cedru, lemn de chiparos și aur după cerința lui, regele Solomon a dat lui Hiram douăzeci de cetăți din pământul Galileii.

9,12 Și a plecat Hiram din Tir și s-a dus în Galileea ca să vadă cetățile dăruite de Solomon și nu i-au plăcut.

9,13 Și a zis: „Ce sunt, fratele meu, cetățile acestea care mi le-ai dat?” și le-a numit pământul Cabul, cum se numesc ele până în ziua de astăzi.

9,14 Și Hiram trimisese regelui Solomon o sută de talanți de aur.

9,15 Iată hotărârea pentru darea pe care a pus-o regele Solomon, ca să zidească templul Domnului, casa lui, Milo, zidul Ierusalimului, Hațorul, Meghido și Ghezerul;

9,16 Căci Faraon, regele Egiptului, venise și luase Ghezerul și-l arsese cu foc și pe
canaaneii care locuiau în cetate îi ucisese, și-l dăduse de zestre fiicei sale, femeii lui
Solomon.

9,17 Și a zidit Solomon cetățile Ghezer, Bet-Horonul de Jos,

9,18 Baalat și Tadmorul din pustiu,

9,19 și toate cetățile grânare, care le-a avut Solomon și cetățile pentru carele de
război, cetățile pentru călăreți și tot ce a vrut Solomon să zidească în Ierusalim, în
Liban și în pământul stăpânirii sale.

9,20 Pe tot poporul care a rămas de la amorei, hetei, ferezei, canaanei, hevei, iebusei
și gherghesei, care nu erau dintre fiii lui Israel,

9,21 și pe fiii acestora, rămași în țară după ei și pe care fiii lui Israel nu au putut să-
i stăpânească, Solomon i-a făcut lucrători de corvoadă până în ziua de azi,

9,22 iar pe fiii lui Israel, Solomon nu i-a făcut lucrători; pe ei îi avea însă pentru
oștirea lui, pentru slujitorii lui, pentru căpitanii lui, pentru căpeteniile lui și pentru
conducători la carele lui și la călăreții lui.

9,23 Iar ispravnicii cei de frunte, de peste lucrările lui Solomon, cei ce supravegheau
poporul care făcea lucrul, erau cinci sute cincizeci.

9,24 Atunci fiica lui Faraon a trecut din cetatea lui David în casa zidită de Solomon
pentru ea. Apoi a zidit el Milo.

9,25 Solomon aducea de trei ori pe an arderi de tot și jertfe de împăcare pe
jertfelnicul pe care-l zidise Domnului, săvârșind tămâiere înaintea Domnului. Și a
terminat el și zidirea casei lui.

9,26 Regele Solomon a mai făcut și corăbii la Ețion-Gheber, care este lângă Elot, pe
malul Mării Roșii, în pământul lui Edom.

9,27 Și a trimis Hiram dintre supușii săi corăbieri, cunoscători ai mării, ca să ducă
corăbiile cu supușii lui Solomon.

9,28 Și s-au dus la Ofir și au luat de acolo patru sute douăzeci de talanți de aur și i-
au dus regelui Solomon.

10,1 Regina din Saba însă, auzind de slava lui Solomon cea în numele Domnului, a
venit să-i încerce înțelepciunea cu cuvinte greu de înțeles.

10,2 Venind ea la Ierusalim cu foarte mare bogăție, cu cămile încărcate cu aromate,
cu foarte mult aur și pietre scumpe, a mers la Solomon și s-a sfătuit cu el pentru tot
ce avea ea pe inimă.

10,3 Și i-a dezlegat Solomon toate vorbele ei și n-a fost vorbă adâncă pe care să n-o
cunoască regele și să nu i-o dezlege.

10,4 Văzând deci regina din Saba toată înțelepciunea lui Solomon, casa care a zidit-o
el,

10,5 bucatele de la masa lui, locuința robilor lui, rânduiala slugilor lui,
îmbrăcămintea lor, paharnicii lui și arderile de tot ale lui care le aducea în templul
Domnului, nu a putut să se mai stăpânească

10,6 și a zis regelui: „Adevărat este ce am auzit eu în țara mea de lucrurile tale și de
înțelepciunea ta;

10,7 însă eu nu credeam vorbele, până n-am venit și n-am văzut cu ochii mei și iată,
nici pe jumătate nu mi se spusese; tu ai înțelepciune și bogăție mult mai mare decât
am auzit eu.

10,8 Ferice de oamenii tăi și de aceste slugi ale tale, care totdeauna îți stau înainte

și ascultă înțelepciunea ta!

10,9 Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul tău Care a binevoit să te pună pe tronul lui Israel! Domnul, din dragostea cea veșnică a Lui către Israel, te-a pus rege să faci judecată și dreptate”.

10,10 Și a dăruit ea regelui o sută douăzeci de talanți de aur și o mulțime de aromate și de pietre scumpe; niciodată însă nu i s-a adus atât de multe aromate, câte a dăruit regina din Saba regelui Solomon.

10,11 Iar corăbiile lui Hiram, care aduceau aur de la Ofir, au adus foarte mult lemn roșu și pietre scumpe.

10,12 Și a făcut regele din acest lemn roșu balustrade pentru templul Domnului și pentru casa regelui și de asemenea chitare și harpe pentru cântăreți. Niciodată nu i s-a adus lui atâta lemn roșu, nici nu s-a mai văzut până în ziua de azi.

10,13 Iar regele Solomon a dat reginei din Saba tot ce a dorit și a cerut, pe lângă ce i-a dăruit regele Solomon cu mâna lui. Și s-a întors ea înapoi la țara ei, ea și toate slugile ei.

10,14 Greutatea aurului care i se aducea pe fiecare an lui Solomon era de șase sute șaizeci și șase de talanți de aur,

10,15 afară de ce primea el de la aducătorii de mărfuri și de la negustori, de la toți regii arabi și de la căpeteniile ținuturilor.

10,16 Și a făcut regele Solomon două sute de scuturi de aur ciocănit, câte șase sute de sicli pentru fiecare scut,

10,17 și trei sute de scuturi mai mici tot din aur ciocănit; câte trei mine de aur intra în fiecare scut; și le-a pus regele în casa numită Pădurea Libanului.

10,18 Și a mai făcut regele un tron mare de os de fildeș, ferecându-l cu aur curat.

10,19 Tronul avea șase trepte, iar vârful spetezei tronului era rotund; și avea de o parte și de alta a locului de ședere rezemători, pe care stăteau doi lei.

10,20 Și mai erau încă doisprezece lei care stăteau de o parte și de alta a tronului, pe cele șase trepte. Asemenea tron nu mai era în nici un regat.

10,21 Toate vasele de băut ale regelui Solomon erau de aur; lighenele lui tot de aur și toate vasele din casa Pădurea Libanului erau de aur curat; de argint nu era nimic făcut; argintul nu valora în zilele lui Solomon,

10,22 căci regele avea pe mare corăbii care mergeau la Tarsis cu corăbiile lui Hiram și la trei ani o dată veneau corăbiile din Tarsis și îi aduceau aur, argint, fildeș, maimuțe și păuni.

10,23 Regele Solomon a întrecut pe toți regii pământului în bogăție și în înțelepciune.

10,24 Și toți regii de pe pământ căutau să vadă pe Solomon, ca să-i asculte înțelepciunea pe care i-o pusese Dumnezeu în inima lui.

10,25 Și-i aduceau fiecare de la ei, ca dar în fiecare an, vase de aur și argint, haine, arme, aromate, cai și catâri.

10,26 Și și-a adunat Solomon care și călăreți; și avea el o mie patru sute de care și douăsprezece mii de călăreți; și i-a așezat în cetățile unde ținea carele și pe lângă rege, în Ierusalim. Și e! era domn peste toți regii de la râul Eufrat până la pământul filistenilor și până în hotarul Egiptului.

10,27 El a făcut ca argintul să fie tot așa de prețuit la Ierusalim ca pietrele, iar cedrii, prin mulțimea lor i-a făcut să fie prețuiți ca și smochinii cei sălbatici care

cresc prin locuri joase.

10,28 Iar caii pentru regele Solomon se aduceau din Egipt și din Coa. Negustorii regelui luau cai din Coa (Cheve) cu bani.

10,29 Un car din Egipt se cumpăra și se aducea cu șase sute sicli de argint, iar un cal, cu o sută cincizeci de sicli. Tot astfel aduceau ei toate acestea și pentru regii heteilor și regii Siriei.

11,1 Regele Solomon, în afară de fața lui Faraon, a iubit și alte multe femei străine: moabite, amonite, idumeiene, sidoniene, hetite și amoriene,

11,2 adică din acele popoare pentru care Domnul zisese fiilor lui Israel: „Să nu vă duceți la ele, nici ele să nu vină la voi, ca să nu vă întoarcă inima voastră spre dumnezeii lor”. De acestea s-a lipit Solomon cu dragoste.

11,3 Și a avut el șapte sute de femei și trei sute de concubine; și femeile i-au smintit inima lui.

11,4 La timpul bătrâneții lui Solomon, femeile lui i-au întors inima spre alți dumnezei și inima lui nu i-a mai fost deloc întreagă la Domnul Dumnezeul său, ca inima lui David, tatăl său.

11,5 Și a început Solomon să slujească Astarteei, zeița sidonienilor, și lui Moloh, idolul amoniților.

11,6 Astfel a făptuit Solomon lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului și nu a urmat cu stăruință după Domnul, cum urmase David, tatăl lui.

11,7 Atunci a zidit Solomon capiștea lui Chemoș, idolul moabiților, pe muntele din fața Ierusalimului, și capiștea lui Moloh, idolul amoniților.

11,8 Tot așa a făcut el pentru toate femeile sale străine, care tămâiau și aduceau jertfe dumnezeilor lor.

11,9 Atunci S-a mâniat Domnul pe Solomon, pentru că și-a abătut inima lui de la Domnul Dumnezeul lui Israel, Care de două ori i Se arătase,

11,10 și-i poruncise chiar anume pentru aceasta, ca el să nu umble după alți dumnezei, ci să păzească și să facă cele ce i-a poruncit Domnul Dumnezeu; dar el n-a împlinit cele ce i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

11,11 Și a zis Domnul lui Solomon: „Pentru că s-au făcut aceste lucruri cu tine și pentru că tu nu ai ținut legământul și rânduielile Mele pe care ți le-am poruncit, voi rupe regatul tău din mâna ta și-l voi da slujitorului tău;

11,12 însă nu voi face aceasta în zilele tale, pentru David, tatăl tău, ci din mâna fiului tău îl voi rupe.

11,13 Și nu tot regatul îl voi rupe: o seminție o voi da fiului tău, pentru David, robul Meu, și pentru Ierusalimul pe care l-am ales”.

11,14 Și a ridicat Domnul un vrăjmaș împotriva lui Solomon, pe Hadad Idumeul, viță de rege din Edom.

11,15 Căci pe când David era în Idumeea și Ioab, mai-marele oștirii lui, venise ca să îngroape pe cei uciși și a ucis pe toți cei de parte bărbătească din Idumeea,

11,16 pentru că șase luni a stat acolo Ioab și toți israeliții, stârpind pe toți cei de parte bărbătească din Idumeea,

11,17 atunci acest Hadad a fugit în Egipt și împreună cu el și vreo câțiva idumei, care fuseseră în slujba tatălui lui. Hadad era pe atunci copil mic.

11,18 Plecând din Madian, ei au venit la Paran și au luat cu ei oameni din Paran și au venit în Egipt la Faraon, regele Egiptului.

11,19 Și s-a dus Hadad la Faraon și acesta i-a dat casă, i-a purtat grijă de mâncare și i-a dat și pământ. În sfârșit, Hadad a găsit la Faraon milă foarte mare, căci el i-a dat femeie pe sora femeii lui, pe sora reginei Tafnes.

11,20 Și i-a născut sora Tafnesei fiu lui Hadad pe Ghenubat, pe care Tafnes însuși l-a crescut în casa lui Faraon. Și a trăit Ghenubat în casa lui Faraon la un loc cu fiii lui Faraon.

11,21 Când Hadad a auzit că David a răposat cu părinții lui și că Ioab, mai-marele oștirii a murit, atunci a zis lui Faraon: „Dă-mi drumul, că vreau să plec în țara mea!”

11,22 Și i-a zis Faraon lui Hadad: „Ce lipsește ție aici la mine, de vrei să pleci? Și el a răspuns: „Nimic; însă așa te rog, să-mi dai drumul!” și s-a întors Hadad în țara lui.

11,23 Apoi a mai ridicat Dumnezeu împotriva lui Solomon încă un vrăjmaș, pe Rezon, fiul lui Eliada, care fugise la Hadad-Ezer, regele din Țoba.

11,24 Acesta, după ce David a zdrobit pe Hadad-Ezer, adunându-și oameni împrejurul său, s-a făcut căpetenia unei bande de hoți și s-a dus la Damasc și a locuit acolo și s-a făcut stăpân pe Damasc.

11,25 El a dușmănit pe Israel în toate zilele lui Solomon și afară de răul ce-l pricinuia Hadad acestuia din urmă, Rezon totdeauna a adus vătămare lui Israel și s-a făcut rege în Siria.

11,26 Asemenea și Ieroboam, fiul lui Nabat, Efremiteanul din Țereda, pe a cărui mamă văduvă o chema Țerua, și care era roaba lui Solomon, a ridicat mâna împotriva regelui.

11,27 Și iată împrejurarea în care el și-a ridicat mâna împotriva regelui: Pe când Solomon zidea Milo și repara stricăciunile de la cetatea lui David, tatăl său,

11,28 se afla acolo și Ieroboam, om tare în putere. Solomon, băgând de seamă că acest om tânăr știe să facă treabă, l-a pus dregător peste lucrătorii de corvoadă din casa lui Iosif.

11,29 În acel timp i s-a întâmplat lui Ieroboam să iasă din Ierusalim și l-a întâlnit în drum proorocul Ahia din Șilo, care avea pe el o haină nouă. În câmp erau numai ei amândoi.

11,30 Și a luat Ahia de pe el haina cea nouă, a rupt-o în douăsprezece bucăți

11,31 și a zis lui Ieroboam: „Ia-ți pentru tine zece bucăți căci așa grăiește Domnul Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu rup regatul din mâna lui Solomon și-ți dau ție zece seminții,

11,32 iar două seminții îi vor rămâne lui, pentru robul Meu David și pentru cetatea Ierusalimului, pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel.

11,33 Și aceasta o fac, pentru că ei M-au părăsit și au început să se închine Astartei, zeița sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul moabiților, și lui Moloh, dumnezeul fiilor amoniților, și n-au umblat în căile Mele, ca să facă cele plăcute înaintea ochilor Mei și să păzească rânduielile Mele și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl lui Solomon.

11,34 Tot regatul nu din mâna lui îl iau, căci îl las pe el să fie stăpân în toate zilele vieții lui, pentru David, robul Meu, pe care l-am ales și care a păzit poruncile și rânduielile Mele;

11,35 Ci din mâna fiului lui voi lua regatul și-ți voi da din el ție zece seminții;

11,36 Iar fiului lui îi voi da două seminții, pentru ca să fie și pentru David, robul Meu, în toate zilele, o lumină înaintea fetei Mele, în cetatea Ierusalimului pe care am ales-o pentru petrecerea numelui Meu acolo.

11,37 Și pe tine te voi alege și vei domni peste tot ce-ți dorește sufletul tău și vei fi rege peste Israel.

11,38 Și dacă tu vei păzi tot ce-ți poruncesc și vei umbla în căile Mele și vei face cele plăcute înaintea ochilor Mei ca să păzești rânduielile Mele și poruncile Mele, cum a făcut David, robul Meu, atunci Eu voi fi cu tine și-ii voi zidi casă tare, cum am zidit lui David și îți voi da Israelul;

11,39 Și voi umili neamul lui David pentru aceasta, însă nu pentru totdeauna”.

11,40 De aceea Solomon a căutat să omoare pe Ieroboam; dar Ieroboam s-a sculat și a fugit în Egipt, la Șișac, regele Egiptului, și a trăit în Egipt până la moartea lui Solomon.

11,41 Iar celelalte fapte ale lui Solomon de la sfârșit și tot ce el a mai făcut și toată înțelepciunea lui sunt scrise în cartea faptelor lui Solomon.

11,42 Timpul domniei lui Solomon în Ierusalim peste tot Israelul a fost de patruzeci de ani.

11,43 Și a adormit cu părinții lui și a fost înmormântat Solomon la un loc cu părinții lui, în cetatea lui David, tatăl său; iar în locul lui în Ierusalim s-a făcut rege Roboam, fiul său.

12,1 Atunci s-a dus Roboam la Sichem, căci la Sichem veniseră toți israeliții, ca să-l facă rege.

12,2 Și a auzit și Ieroboam, fiul lui Nabat, de aceasta, pe când se afla încă în Egipt, unde fugise de regele Solomon, și a venit Ieroboam din Egipt, căci au trimis unii după el și l-au chemat.

12,3 Atunci Ieroboam și toată adunarea israeliților au venit de i-au grăit regelui Roboam și i-au zis:

12,4 „Tatăl tău a pus jug greu pe noi; însă ușurează-ne munca cea grea a tatălui tău și jugul cel greu care l-a pus el pe noi, și îți vom sluji!”

12,5 Și a zis el către ei: „Duceți-vă și să veniți poimâine la mine!” și a plecat poporul.

12,6 Atunci regele Roboam a întrebat pe bătrânii care fuseseră sfetnici pe lângă Solomon, tatăl lui, pe când trăia el, și le-a zis: „Cum mă sfătuiți să răspund poporului la cererea aceasta?”

12,7 Grăit-au lui aceia și au zis: „Dacă tu vei fi slugă astăzi poporului acestuia și-i vei sluji, dacă le vei face gustul lor și le vei vorbi cu blândețe, atunci ei îți vor fi robi în toate zilele!

12,8 Însă el n-a ținut seamă de sfatul bătrânilor pe care i l-au dat, și a făcut sfat cu cei tineri, crescuți odată cu el, și care erau sfetnicii lui și le-a zis:

12,9 „Ce mă sfătuiți să răspund poporului care mi-a zis: Ușurează jugul pe care l-a pus tatăl tău pe noi?”

12,10 Și i-au grăit oamenii cei tineri, care crescuseră odată cu el și erau acum sfetnicii lui, și i-au zis: „Așa să spui poporului acestuia care ți-a grăit și ți-a zis: Tatăl tău a pus jug greu pe noi; tu însă ușurează-l de pe noi; așa spune-le: Degetul meu cel mic este mai gros decât mijlocul tatălui meu.

12,11 Deci dacă tatăl meu v-a împovărat cu jug greu, eu și mai greu voi face jugul vostru; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, iar eu vă voi pedepsi cu scorpioni!

12,12 Atunci a venit Ieroboam și tot poporul la Roboam a treia zi, după cum poruncise regele, când a zis: „Să veniți la mine poimâine!”

12,13 Și a răspuns regele poporului cu asprime și n-a ținut seamă de sfatul care i-l

dăduseră bătrânii,

12,14 ci a grăit către el după sfatul celor tineri și a zis: „Tatăl meu a pus jug greu peste voi; eu însă și mai greu voi face jugul vostru; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, eu însă vă voi pedepsi cu scorpioni!”

12,15 Și n-a ascultat regele de popor, căci așa fusese rânduit de Domnul ca să se împlinească cuvântul Lui pe care l-a grăit Domnul prin Ahia din Șilo către Ieroboam, fiul lui Nabat.

12,16 Iar când toți israeliții au văzut că regele n-a vrut să-i asculte, a răspuns și poporul regelui și i-a zis: „Ce parte avem noi cu David? Nici o moștenire nu avem noi cu fiul lui Iesei. Pleacă, dar, la corturile tale, Israele! Și tu, Davide, cunoaște-ți acum casa ta! Și s-a împrăștiat Israel la corturile lui.

12,17 Acum Roboam domnea numai peste fiii lui Israel care locuiau în cetățile lui Iuda.

12,18 Și a trimis regele Roboam pe Adoniram, căpetenia cea peste dări, în contra lor; însă toți israeliții au aruncat cu pietre asupra lui și el a murit; iar regele Roboam s-a suit repede într-un car, ca să fugă la Ierusalim.

12,19 Și astfel s-a rupt Israelul de casa lui David până în ziua de astăzi.

12,20 Când toți israeliții au auzit că Ieroboam s-a întors din Egipt, au trimis și l-au chemat la adunare și l-au făcut rege peste toți israeliții. Cu casa lui David n-a rămas nimeni, decât semința lui Iuda.

12,21 Roboam, venind la Ierusalim, a adunat din toată casa lui Iuda și din semința lui Veniamin o sută și optzeci de mii de ostași, pregătiți pentru război, ca să se lupte cu casa lui Israel și să întoarcă regatul iarăși sub stăpânirea lui Roboam, fiul lui Solomon.

12,22 Și a fost cuvântul Domnului către Șemaia, omul lui Dumnezeu, și i-a zis:

12,23 „Spune-i lui Roboam, fiul lui Solomon, regele lui Iuda, și la toată casa lui Iuda și a lui Veniamin și la celălalt popor:

12,24 Așa zice Domnul: Să nu mergeți, nici să nu începeți război cu frații voștri, fiii lui Israel. Să vă întoarceți fiecare la casele voastre, căci de la Mine a fost aceasta! Și au ascultat ei de cuvântul Domnului și s-au întors înapoi după cuvântul Domnului.

12,25 Și a zidit Ieroboam Sichemul, pe muntele lui Efraim, și s-a așezat cu locuința lui în el; și a plecat de acolo și a zidit Penuelul.

12,26 Și a zis Ieroboam în sine: „Regatul poate să treacă iar la casa lui David.

12,27 Dacă poporul acesta va mai merge la Ierusalim pentru aducere de jertfă în templul Domnului, atunci inima poporului acestuia are să se întoarcă la domnul lor Roboam, regele lui Iuda; pe mine au să mă ucidă, iar ei au să se întoarcă iarăși sub stăpânirea lui Roboam, regele lui Iuda”.

12,28 Și sfătuindu-se, regele a făcut doi viței de aur și a zis poporului: „Nu trebuie să vă mai duceți la Ierusalim; iată Israele dumnezeii tăi, care te-au scos din pământul Egiptului!”

12,29 Și a pus unul în Betel, iar pe celălalt în Dan.

12,30 Însă fapta aceasta a dus la păcat, căci poporul a început să meargă pentru a se închina unuia din ei, până la Dan, și a părăsit templul Domnului.

12,31 Și a zidit el și capiști pe înălțimi și a făcut preoți, luați din popor, care nu erau fii ai lui Levi.

12,32 Și a așezat Ieroboam și o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a

lunii, asemenea cu sărbătoarea care era în Iuda, și a adus jertfe pe jertfelnic. Tot așa a făcut el și la Betel, ca să aducă jertfe vițeilor pe care-i făcuse. Și a așezat la Betel preoți pentru înălțimile făcute de el.

12,33 Și a adus jertfe pe jertfelnicul pe care l-a făcut la Betel în ziua a cincisprezecea din luna a opta, lună pe care și-o alesese el după placul lui pentru sărbătorire. Și a făcut sărbătoare pentru fiii lui Israel și s-a apropiat de jertfelnic, ca să săvârșească tămâiere.

13,1 Iată însă un om al lui Dumnezeu a venit, după cuvântul Domnului, din Iuda la Betel, în timpul când Ieroboam se afla la jertfelnic, ca să tămâieze.

13,2 Și a grăit cuvântul Domnului înaintea jertfelnicului și a zis: „Jertfelnice, jertfelnice, așa zice Domnul: Iată că i se va naște casei lui David un fiu, numele lui, Iosia, și va jertfi pe tine pe preoții înălțimilor care tămâiază acum înaintea ta și va arde pe tine oase de oameni!”

13,3 Și a arătat în acea zi și un semn zicând: „Iată semnul după care se va cunoaște că Domnul a grăit aceasta: Jertfelnicul acesta se va despica, și cenușa care este pe el se va împrăștia!”

13,4 Când regele Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu pe care l-a grăit în gura mare în fața jertfelnicului de la Betel, și și-a întins mâna lui de la jertfelnic, zicând: „Puneți mâna pe el!”, i-a înlemnit mâna care o întinsese asupra lui și nu putea să o întoarcă înapoi.

13,5 Și jertfelnicul s-a despicat și cenușa de pe jertfelnic s-a împrăștiat, după semnul care l-a dat omul lui Dumnezeu prin cuvântul Domnului.

13,6 Atunci a zis regele Ieroboam către omul lui Dumnezeu: „Îmblânzește fața Domnului Dumnezeului tău și roagă-te pentru mine, ca să mi se poată întoarce mâna mea la mine”. Și a îmblânzit omul lui Dumnezeu fața Domnului și mâna regelui s-a întors la el și s-a făcut ca și înainte.

13,7 Și a grăit regele către omul lui Dumnezeu: „Vino la mine acasă și prânzește cu mine și-ți voi da un dar!”

13,8 Însă omul lui Dumnezeu a zis regelui: „Măcar să-mi dai tu și jumătate din casa ta, eu nu voi merge la tine, nici pâine nu voi mânca și nici apă nu voi bea în acest loc.

13,9 Căci așa mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului: Să nu mănânci acolo pâine, apă să nu bei, nici să te întorci pe drumul pe care te-ai dus!”

13,10 Și a plecat el pe alt drum și nu s-a întors înapoi pe drumul pe care venise la Betel.

13,11 În Betel trăia atunci un prooroc bătrân; și au venit fiii săi și i-au istorisit tot ce a făcut omul lui Dumnezeu în acea zi în Betel; de asemenea au istorisit ei tatălui lor și cuvintele care le-a grăit el regelui.

13,12 Și i-a întrebat tatăl lor: „Pe ce drum a apucat el?” Și fiii lui i-au arătat drumul pe care a apucat omul lui Dumnezeu, care venise din Iuda.

13,13 Și a zis el fiilor săi: „Puneți-mi șaua pe asin”. Și i-a pus șaua pe asin și a încălecat pe el.

13,14 Și a plecat după omul lui Dumnezeu și l-a găsit șezând sub un stejar și i-a zis: „Tu ești omul lui Dumnezeu venit din Iuda?” El a zis: „Da, eu sunt!”

13,15 Și i-a zis lui: „Hai cu mine acasă, ca să mănânci pâine!”

13,16 Acela a zis: „Nu pot să mă întorc, nici să merg la tine, că eu pâine nu voi mânca și nici apă nu voi bea în acest loc la tine,

13,17 căci prin cuvântul Domnului mi s-a spus: Să nu mănânci pâine, să nu bei acolo apă și nici să te întorci pe drumul pe care te-ai dus!”

13,18 Și i-a zis el: „Și eu sunt prooroc ca tine; și îngerul mi-a grăit prin cuvântul Domnului și a zis: Întoarce-l la tine acasă, ca să mănânce pâine și să bea apă!”

13,19 Și l-a înșelat, căci s-a întors cu el și a mâncat pâine și a băut apă în casa lui.

13,20 Pe când ei încă ședeau la masă, cuvântul Domnului a fost către proorocul cel întors din drum și a grăit omului lui Dumnezeu venit din Iuda

13,21 și a zis: „Așa zice Domnul: Fiindcă tu nu te-ai supus cuvintelor Domnului și nici n-ai păzit porunca dată de Domnul Dumnezeul tău,

13,22 ci te-ai întors, ai mâncat pâine și ai băut apă în locul de care El ți-a spus: Să nu mănânci pâine, nici să bei apă, trupul tău nu va fi îngropat în mormântul părinților tăi!”,

13,23 iar după ce el a mâncat pâine și a băut apă, proorocul bătrân a pus șaua pe asinul său pentru proorocul care fusese întors.

13,24 Și a plecat acela și l-a întâlnit un leu în drum și l-a omorât. Și zăcea trupul lui, aruncat în drum; iar asinul și leul stăteau lângă el.

13,25 Și iată niște drumeți, care au trecut pe alături, i-au văzut trupul aruncat în drum și pe leu stând lângă trup. Aceștia au venit și au vestit cetății în care trăia proorocul cel bătrân.

13,26 Proorocul care l-a întors de pe drum, auzind acestea, a zis: „Acesta este omul lui Dumnezeu, acela care nu s-a supus cuvintelor Domnului; Domnul l-a dat leului care l-a sfâșiat și l-a omorât, după cuvântul Domnului, pe care l-a grăit pentru el”.

13,27 Și a zis fiilor săi: „Puneți șaua pe asin!” și i-au pus ei șaua pe asin.

13,28 Și a plecat și a găsit trupul lui, aruncat în drum, iar asinul și leul stăteau lângă trup; leul nu mâncase trupul omului lui Dumnezeu și nici pe asin nu-l sfâșiase.

13,29 Și a ridicat proorocul trupul omului lui Dumnezeu și l-a pus pe asin și l-a adus înapoi. Și a venit proorocul cel bătrân în cetatea sa, ca să-l plângă și să-l înmormânteze.

13,30 Și i-a pus trupul lui într-un mormânt al său și l-a plâns, zicând: „Vai, vai, fratele meu!”

13,31 Iar după ce l-a înmormântat, a zis el fiilor săi: „Când eu voi muri, să mă înmormântați și pe mine tot în mormântul în care este înmormântat omul lui Dumnezeu; să puneți oasele mele lângă oasele lui;

13,32 Căci cu adevărat se va împlini cuvântul, care l-a grăit el din porunca Domnului pentru jertfelnicul din Betel și pentru toate capiștele înălțimilor, care sunt în cetățile Samariei”.

13,33 Dar Ieroboam nu s-a întors din calea lui cea rea nici după întâmplarea aceasta, ci a venit iarăși la calea dinainte și a făcut din poporul de rând preoți pentru înălțimi; pe cine vrea, pe acela își punea mâna lui și-l făcea pe acela preot de înălțimi.

13,34 Aceasta a dus casa lui Ieroboam la păcat și la pieire și la stârpirea ei de pe fața pământului.

14,1 În acel timp s-a îmbolnăvit Abia, fiul lui Ieroboam.

14,2 Și a zis Ieroboam femeii sale: „Scoală-te și te schimbă de haine, ca să nu te cunoască nimeni că tu ești femeia lui Ieroboam, și du-te la Șilo. Acolo este proorocul Ahia; el mi-a spus că voi fi rege peste acest popor.

14,3 Ia cu tine pentru omul lui Dumnezeu: zece pâini, turte și un ulcior cu miere și du-te la el, că el îți va spune ce se va întâmpla cu copilul acesta”.

14,4 Femeia lui Ieroboam așa a și făcut; s-a sculat și s-a dus la Șilo și a tras la casa lui Ahia. Acum însă Ahia nu putea să vadă, căci ochii i se întunecaseră de bătrânețe.

14,5 Și a zis Domnul lui Ahia: „Iată, vine femeia lui Ieroboam, ca să te întrebe de fiul ei, că este bolnav; așa și așa îi vei spune; ea vine schimbată de haine”.

14,6 Ahia auzind zgomotul pașilor ei, când a intrat pe ușă, a zis: „Intră femeie a lui Ieroboam. Ce gând ai avut de n-ai schimbat hainele? Eu sunt trimis să-ți vestesc lucruri grozave.

14,7 Du-te și spune-i lui Ieroboam: Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Te-am ridicat din mijlocul poporului de jos și te-am pus conducător peste poporul Meu Israel.

14,8 Și am rupt regatul de la casa lui David și ți l-am dat ție; iar tu nu te-ai purtat așa cum s-a purtat robul Meu David, care a păzit poruncile Mele și a umblat după Mine cu toată inima lui, făcând numai lucrurile care sunt plăcute înaintea ochilor Mei.

14,9 Tu însă ai întrecut în răutate pe toți care au fost înaintea ta, căci te-ai dus și ți-ai făcut alți dumnezei și chipuri turnate, ca să Mă întărâți la mânie, iar pe Mine M-ai aruncat înapoia ta.

14,10 Pentru aceasta voi aduce necazuri peste casa lui Ieroboam și voi stârpi din casa lui Ieroboam pe toți cei de parte bărbătească, rob sau liber în Israel, și voi curăța casa lui Ieroboam cum se mătură gunoiul, de rămâne curat.

14,11 Cine va muri dintre cei care sunt ai lui Ieroboam în cetate, pe acela câinii îl vor mânca; cine va muri în câmp, pe acela păsările cerului îl vor ciuguli, pentru că așa a grăit Domnul.

14,12 Scoală-te dar, și du-te la casa ta; și îndată ce piciorul tău va călca în cetate, copilul va muri.

14,13 Și-l vor plânge toți israeliții și-l vor înmormânta; căci el singur dintre acei care sunt ai lui Ieroboam va fi îngropat în mormânt, fiindcă numai în el, din casa lui Ieroboam, s-a găsit ceva bun înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel.

14,14 Și își va așeza Domnul un rege peste Israel care va nimici casa lui Ieroboam în acea zi. Dar când? Chiar acum începe necazul.

14,15 Și va lovi Domnul pe Israel și va fi el ca trestia, care se clatină în apă, și va azvârli pe israeliți din acest pământ bun pe care l-a dat părinților lor și-i va spulbera dincolo de Eufrat, pentru că ei și-au făcut dumbrăvi închinate Astartei, întărâtând la mânie pe Domnul.

14,16 Domnul va vinde pe Israel pentru păcatele lui Ieroboam pe care el însuși le-a făcut și cu care a dus la păcat pe Israel”.

14,17 Atunci s-a sculat femeia lui Ieroboam și a plecat și a venit la Tirța și când a pășit ea cu piciorul peste pragul casei, copilul a murit.

14,18 Și l-au înmormântat și l-au jelit toți israeliții, după cuvântul Domnului, încredințat robului Său Ahia proorocul.

14,19 Celelalte fapte ale lui Ieroboam, cum a purtat războaie și cum a domnit, sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

14,20 Timpul domniei lui Ieroboam a fost de douăzeci și doi de ani; și a adormit cu părinții lui, iar în locul lui s-a făcut rege Nadab, fiul lui.

14,21 Iar în Iuda domnea Roboam, fiul lui Solomon. Roboam, când s-a făcut rege, era ca de patruzeci și unu de ani; și a domnit șaptesprezece ani în Ierusalim, în cetatea pe care a ales-o Domnul din toate seminţiile lui Israel, ca să petreacă numele Lui acolo. Pe mama lui o chema Naama Amonita.

14,22 Și a făcut și Iuda lucruri foarte rele înaintea ochilor Domnului și L-au mâniat cu păcatele lor, pe care le-au făcut mai mult decât părinții lor;

14,23 Căci și aceștia și-au făcut înălțimi, idoli și Astarte, pe orice deal înalt și sub orice copac umbros.

14,24 Și erau de asemenea și sodomiți în această tară, și făceau toate ticăloșiile păgânilor, pe care Domnul îi gonise din fața fiilor lui Israel.

14,25 Iar în anul al cincilea al domniei lui Roboam, Șișac, regele Egiptului, a pornit război asupra Ierusalimului,

14,26 și a luat vistieriile templului Domnului și vistieriile casei regelui și scuturile cele de aur pe care le luase David din mâna robilor lui Hadad Ezer, regele din Țoba, și le adusese în Ierusalim; toate le-a luat și a prădat toate scuturile de aur pe care le făcuse Solomon.

14,27 Și a făcut regele Roboam în locul lor scuturi de aramă și le-a dat în mâinile căpitanilor de gărzi, care păzeau intrarea casei regelui.

14,28 Numai când regele mergea la templul Domnului, numai atunci garda le purta; și pe urmă le ducea iarăși în casa de gardă.

14,29 Celelalte fapte ale lui Roboam și tot ce el a făcut sunt scrise în cronica regilor lui Iuda.

14,30 Între Roboam și Ieroboam a fost război în toate zilele vieții lor.

14,31 Și a adormit cu părinții lui și a fost înmormântat Roboam la un loc cu părinții lui în cetatea lui David. Pe mama lui o chema Naama Amonita. Iar în locul lui s-a făcut rege Abia, fiul său.

15,1 Abia s-a făcut rege peste Iuda, în anul al optsprezecelea al domniei lui Ieroboam, fiul lui Nabat.

15,2 Și a domnit trei ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Maaca și era fiica lui Abesalom.

15,3 Acesta a umblat în toate păcatele tatălui său, pe care tatăl său le făcuse mai înainte, și inima lui nu i-a fost întreagă la Domnul Dumnezeul lui, cum a fost inima lui David, strămoșul său.

15,4 Dar din dragostea către David, Domnul Dumnezeul lui i-a dat o lumină în Ierusalim, căci a înălțat după el pe fiul său și a întărit Ierusalimul,

15,5 Pentru că David a făcut tot ce a fost plăcut înaintea ochilor Domnului și nu s-a abătut în toate zilele vieții lui de la poruncile pe care El i le-a dat, afară de fapta cu Urie Heteul.

15,6 Și a fost război între Roboam și Ieroboam în toate zilele vieții lor.

15,7 Celelalte fapte ale lui Abia și tot ce a făcut el sunt scrise în cartea cronicilor regilor lui Iuda. Și a fost război între Abia și Ieroboam.

15,8 Apoi a trecut Abia la părinții lui și l-au înmormântat în cetatea lui David. Și s-a făcut rege Asa, fiul său.

15,9 Asa a început să domnească peste Iuda în al douăzecilea an al domniei lui Ieroboam, regele lui Israel.

15,10 Și a domnit patruzeci și unu de ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Ana,

din neamul lui Abesalom.

15,11 Asa a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului, ca David, strămoșul lui;

15,12 Căci a izgonit pe desfrânați din țară și a îndepărtat toți idolii pe care îi făcuseră părinții lui;

15,13 Ba a lipsit chiar pe mama lui, Ana, de numele de regină, pentru că ea făcuse un chip turnat Astartei. Așa a sfărâmat Asa chipul cel turnat al Astartei arzându-l pe prundul pârâului Chedron.

15,14 Dar înălțimile nu le-a stricat. Însă inima lui Asa i-a fost întreagă la Domnul în toate zilele vieții sale.

15,15 Și a adus el în templul Domnului lucrurile afierosite de tatăl lui și lucrurile afierosite de el: argint, aur și vase sfinte.

15,16 Război a fost între Asa și Baeșa, regele lui Israel, în toate zilele lor.

15,17 Căci Baeșa, regele lui Israel, a venit în contra Iudei și a început să zidească Rama, pentru ca nimeni să nu iasă sau să intre la Asa, regele Iudei.

15,18 Atunci Asa a luat tot argintul și aurul care se mai afla în vistieriile templului Domnului și în vistieriile casei regelui și le-a dat în mâna slugilor lui; și i-a trimis regele Asa ca să se ducă cu ele la Benhadad, fiul lui Tabrimon, fiul lui Hezion, regele Siriei, care trăia în Damasc, și a zis:

15,19 „Legământ să fie între mine și tine, cum a fost între tatăl meu și tatăl tău; iată, eu îți trimit ca dar argint și aur; și tu să rupi legământul tău care îl ai cu Baeșa, regele lui Israel, ca să se retragă acela de la mine!”

15,20 Și a ascultat Benhadad de regele Asa și a trimis pe mai-marii oștirii lui asupra cetăților lui Israel, și a bătut Ainul, Danul, Abel, Bet-Maaca și tot Chineretul, dimpreună cu tot pământul lui Neftali.

15,21 Iar Baeșa, cum a auzit de aceasta, a încetat să mai zidească Rama și s-a întors la Tirța.

15,22 Atunci regele Asa a chemat pe toți iudeii, fără să scutească pe nimeni, și a cărat cu ei pietrăria și lemnăria din Rama, pe care Baeșa le întrebuințase la zidire; și a zidit regele Asa cu ele Ghibeea lui Veniamin și Mițpa.

15,23 Toate celelalte fapte ale lui Asa, și toate ostenelile lui, și tot ce el a făcut și cetățile pe care le-a zidit sunt scrise în cronica regilor lui Iuda, afară de faptul că la bătrânețea lui s fost bolnav de picioare.

15,24 Apoi a adormit cu părinții lui și a fost înmormântat Asa la un loc cu părinții lui în cetatea lui David, strămoșul său. Iar în locul lui s-a făcut rege Iosafat, fiul său.

15,25 Nadab însă, fiul lui Ieroboam a început să domnească peste israeliți în anul al doilea al lui Asa, regele Iudei, și a domnit peste Israel doi ani.

15,26 Acesta a săvârșit fapte neplăcute înaintea ochilor Domnului, căci a umblat pe drumul tatălui său, cum și în păcatele lui cu care a făcut pe Israel să păcătuiască.

15,27 Împotriva lui a uneltit Baeșa, fiul lui Ahia, din casa lui Isahar; Baeșa l-a omorât la Ghibeton, cetatea filistenilor, pe când Nadab și toți israeliții împresuraseră Ghibetonul.

15,28 Baeșa l-a omorât în anul al treilea al lui Asa, regele Iudei, și s-a făcut rege în locul lui.

15,29 Acesta, cum s-a făcut rege, a stârpit toată casa lui Ieroboam și n-a lăsat nici un suflet din neamul lui Ieroboam, până ce nu l-a nimicit, după cuvântul Domnului, pe care-l grăise prin robul Său Ahia din Șilo,

15,30 din pricina păcatelor pe care Ieroboam le făcuse și cu care a făcut pe Israel să păcătuiască și pentru fărădelegea cu care el a mâniat pe Domnul Dumnezeul lui Israel.

15,31 Celelalte fapte ale lui Nadab și tot ce el a făcut sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

15,32 Între Asa și Baeșa, regele lui Israel, a fost război în toate zilele vieții lor.

15,33 Baeșa, fiul lui Ahia, a început să domnească peste toți israeliții la Tirța, în anul al treilea al lui Asa, regele lui Iuda, și a domnit douăzeci și patru de ani.

15,34 Acesta a săvârșit fapte rele înaintea ochilor Domnului căci a umblat pe drumul lui Ieroboam și în păcatele lui, cu care acesta a dus pe Israel în păcat.

16,1 Atunci a fost cuvântul Domnului către Iehu, fiul lui Hanani, pentru Baeșa, zicând:

16,2 „Pentru că Eu te-am scuturat de țărână și te-am făcut domn peste poporul Meu Israel, iar tu ai umblat pe drumul lui Ieroboam și ai dus pe poporul Meu Israelit la păcat, ca să Mă mânii cu păcatele lor,

16,3 iată, Eu voi dărâma de tot casa lui Baeșa și casa urmașilor lui și voi face cu casa ta ce am făcut cu casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat;

16,4 Cine va muri din neamul lui Baeșa în cetate, pe acela câinii îl vor mânca, iar cine va muri în câmp, pe acela păsările cerului îl vor mânca”.

16,5 Celelalte fapte ale lui Baeșa, tot ce a făcut el și războaiele lui, sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

16,6 Și a adormit cu părinții săi și a fost înmormântat Baeșa în Tiria. În locul lui s-a făcut rege Ela, fiul său.

16,7 Dar despre Baeșa, despre casa lui și despre tot răul ce l-a făcut înaintea ochilor Domnului, mâniindu-L cu faptele mâinilor sale și urmând casei lui Ieroboam, pentru care acesta a și fost stârpit, fusese cuvântul Domnului prin Iehu, fiul lui Hanani.

16,8 Ela, fiul lui Baeșa, a început să domnească peste Israel în Tirța, în anul al douăzeci și șaselea al lui Asa, regele Iudei, și a domnit doi ani.

16,9 Împotriva lui a uneltit robul său Zimri, care era mai mare peste jumătate din carele de război.

16,10 Când a băut acesta de s-a îmbătat la Tirța, în casa lui Arța, mai marele curții din Tirța, atunci a intrat Zimri, l-a lovit și l-a omorât, în anul al douăzeci și șaptelea al lui Asa, regele Iudei, și s-a făcut rege în locul lui.

16,11 Acesta, cum s-a făcut rege și s-a așezat pe tronul lui, a stârpit toată casa lui Baeșa, nelăsând nici picior de bărbat, nici din rudele lui, nici din prietenii lui.

16,12 Și a stârpit Zimri toată casa lui Baeșa, după cuvântul Domnului grăit pentru Baeșa, prin Iehu proorocul,

16,13 pentru toate fărădelegile lui Baeșa și pentru cele ale lui Ela, fiul său, pe care le-a săvârșit, făcând pe Israel să păcătuiască, și mâniind cu idolii lor pe Domnul Dumnezeul lui Israel.

16,14 Celelalte fapte ale lui Ela, tot ce a făcut el sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

16,15 Zimri s-a făcut rege în anul al douăzeci și șaptelea al lui Asa, regele Iudei, și a domnit șapte zile în Tiria, când poporul se găsea în tabere la Ghibeton, cetatea filistenilor.

16,16 Când poporul care se găsea în tabere a auzit că Zimri a uneltit și a omorât pe

rege, toți israeliții au ales și ei rege pe Omri, mai-marele oștirii lui Israel, tot în aceeași zi, în tabără.

16,17 Și a plecat Omri cu toți israeliții de la Ghibeton, împresurând Tiria.

16,18 Când a auzit Zimri că cetatea este luată, s-a dus în odaia din fund a casei domnești și a dat foc casei domnești, în care era, și a pierit

16,19 în păcatele sale, căci săvârșise fapte rele înaintea ochilor Domnului, umblând pe calea lui Ieroboam și în fărădelegile lui, pe care acela le făptuise și cu care a dus pe Israel la păcat.

16,20 Celelalte fapte ale lui Zimri și uneltirile lui pe care le-a urzit sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

16,21 Atunci s-a împărțit poporul lui Israel în două: jumătate de popor era pentru Tibni, fiul lui Ghinat, ca să-l facă rege și jumătate pentru Omri.

16,22 Și cei care urmau pe Omri au biruit pe cei care urmau pe Tibni, fiul lui Ghinat. Și a murit Tibni și Ioram, fratele lui, tot în acel timp; în locul lui Tibni s-a făcut rege Omri.

16,23 Omri a început să domnească peste Israel în anul treizeci și unu al lui Asa, regele Iudei; și a domnit doisprezece ani. Șase ani a stat în Tirța.

16,24 Și a cumpărat Omri muntele Samariei de la Șemer, cu doi talanți de argint și a zidit pe acest munte o cetate și a numit cetatea pe care o zidise Samaria, după numele lui Șemer, stăpânul muntelui Samariei.

16,25 Omri a săvârșit fapte rele înaintea ochilor Domnului și a fost mai nelegiuit decât toți cei dinaintea lui.

16,26 El a umblat în totul pe căile lui Ieroboam, fiul lui Nabat și întru fărădelegile eu care acesta a dus pe Israel la păcat, mâniind pe Domnul Dumnezeul lui Israel cu idolii lor.

16,27 Celelalte fapte ale lui Omri, pe care le-a făcut și vitejia în războaie sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

16,28 Și a adormit Omri cu părinții lui și a fost înmormântat în Samaria. În locul lui s-a făcut rege Ahab, fiul său.

16,29 Ahab, fiul lui Omri, a început să domnească peste Israel în anul al treizeci și optulea al lui Asa, regele lui Iuda; și a domnit Ahab, fiul lui Omri, peste Israel în Samaria douăzeci și doi de ani.

16,30 Și a săvârșit Ahab, fiul lui Omri, fapte rele înaintea ochilor Domnului, mai mult decât toți cei ce au fost înaintea lui.

16,31 Căci nu i-a fost de ajuns să cadă numai în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat; ci dacă și-a luat de femeie pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele Sidonului, a început să slujească lui Baal și să i se închine.

16,32 Și a ridicat pentru Baal un jertfelnic în templul lui Baal, pe care îl zidise în Samaria.

16,33 A făcut Ahab și o Așeră (stâlp făcut din lemn, sfințit în cinstea zeiței Astarte), încât Ahab, mai mult decât toți regii lui Israel, care au fost înaintea lui, a săvârșit fărădelegi, prin care a mâniat pe Domnul Dumnezeul lui Israel și și-a pierdut sufletul său.

16,34 În zilele lui, Hiel din Betel a zidit Ierihonul; temelia a pus-o pe mormântul lui Abiram, întâiul născut al lui, iar porțile le-a pus pe mormântul lui Segub, feciorul cel mai mic al lui, după cuvântul Domnului pe care-l grăise prin Iosua, fiul lui Navi.

17,1 Atunci Ilie Tesviteanul, prooroc din Tesba Galaadului, a zis către Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie decât numai când voi zice eu!”

17,2 Și a zis Domnul către Ilie:

17,3 „Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit și te ascunde la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului.

17,4 Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ți aducă acolo!”

17,5 Și a plecat Ilie și a făcut după cuvântul Domnului; s-a dus și a șezut la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului.

17,6 Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața, pâine și carne seara; iar apă bea din pârâu.

17,7 După o vreme pârâul a secat, nemaifiind ploaie pe pământ.

17,8 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând:

17,9 „Scoală și du-te la Sarepta Sidonului și șezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească!”

17,10 Și s-a sculat el și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la porțile cetății, iată o femeie văduvă aduna vreascuri și a chemat-o Ilie și i-a zis: „Adu-mi puțină apă ca să beau!”

17,11 Și s-a dus ca să-i aducă, dar Ilie a strigat-o și i-a zis: „Adu-mi și o bucată de pâine să mănânc!”

17,12 Ea însă a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nici o fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior. Și iată, am adunat câteva vreascuri și mă duc să o gătesc pentru mine și pentru fiul meu și apoi să mâncăm și să murim!”

17,13 Atunci i-a zis Ilie: „Nu te teme, ci du-te și fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine și adu-mi-o, iar pentru tine și pentru fiul tău vei face mai pe urmă.

17,14 Căci așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Făina din vas nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ!”

17,15 Și s-a dus ea și a făcut așa, cum i-a zis Ilie; și s-a hrănit ea și el și casa ei o bucată de vreme.

17,16 Căci făina din vas n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împuținat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie.

17,17 După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, și boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul.

17,18 Și a zis ea către Ilie: „Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomenești păcatele mele și să-mi omori fiul?”

17,19 Iar Ilie a zis: „Dă-mi pe fiul tău!” și l-a luat din brațele ei și l-a suit în foișor unde ședea el și l-a pus pe patul său.

17,20 Apoi a strigat Ilie către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, oare și văduvei la care locuiesc îi faci rău, omorând pe fiul ei?”

17,21 Și suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!”

17,22 Și a ascultat Domnul glasul lui Ilie; și s-a întors sufletul copilului acestuia în el și a înviat.

17,23 Și a luat Ilie copilul și s-a coborât cu el din foișor în casă și l-a dat mamei sale și a zis Ilie: „Iată copilul tău este viu!”

17,24 Atunci a zis femeia către Ilie: „Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu și cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta!”

18,1 După trecere de mai multe zile, a fost cuvântul Domnului către Ilie în anul al treilea, zicând: „Du-te și te arată lui Ahab și Eu voi da ploaie pe pământ!”

18,2 Și a plecat Ilie să se arate lui Ahab, în Samaria fiind foamete mare.

18,3 Atunci a chemat Ahab pe Obadia, mai-marele curții și Obadia era un om foarte temător de Dumnezeu;

18,4 Căci când Izabela a ucis pe proorocii Domnului, Obadia a luat o sută de prooroci și i-a ascuns: cincizeci într-o peșteră și cincizeci în alta și i-a hrănit cu pâine și cu apă.

18,5 Și a zis Ahab către Obadia: „Du-te prin țară la toate izvoarele de apă și pe la toate pâraiele, poate să găsim undeva iarbă, ca să ne hrănim caii, catârii și să nu prăpădim vitele”.

18,6 Atunci și-au împărțit între ei țara ca s-o cutreiere: Ahab a apucat singur pe un drum, iar Obadia a apucat singur pe altul.

18,7 Când Obadia mergea pe drum, iată i-a ieșit înainte Ilie. Obadia l-a cunoscut și a căzut cu fața la pământ, zicând: „Oare tu ești domnul meu, Ilie?”

18,8 Iar acela i-a zis: „Eu sunt; du-te și spune domnului tău: Ilie este aici!”

18,9 Obadia însă a zis: „Cu ce am greșit eu de dai pe robul tău pe mâna lui Ahab, ca să mă omoare?

18,10 Viu este Domnul Dumnezeul tău! Nu este popor și împărăție la care să nu fi trimis domnul meu ca să te caute. Și când i s-a spus că nu ești acolo, a pus pe acea împărăție și pe acel popor să jure că nu te-a găsit pe tine.

18,11 Iar acum zici: Du-te și spune domnului tău: Ilie este aici!

18,12 Când voi pleca de la tine, Duhul Domnului are să te ducă cine știe unde și dacă mă voi duce și voi spune lui Ahab de tine și apoi el nu te va găsi, mă va ucide pe mine; iar robul tău este temător de Dumnezeu din tinerețile mele.

18,13 Oare nu ți s-a spus, domnul meu, ce am făcut eu când Izabela a ucis pe proorocii Domnului, în ce chip am ascuns o sută de oameni, prooroci ai Domnului: cincizeci de inși într-o peșteră și cincizeci de inși în alta și acolo i-am hrănit cu pâine și cu apă?

18,14 Tu zici: „Du-te, spune domnului tău: „Ilie este aici”. „Vrei să mă ucidă?”

18,15 Și a zis Ilie: „Viu este Domnul Savaot Căruia îi slujesc. Astăzi mă voi arăta lui Ahab!”

18,16 Și a plecat Obadia în întâmpinarea lui Ahab și i-a spus de aceasta. Și a venit Ahab în întâmpinarea lui Ilie.

18,17 Când a văzut Ahab pe Ilie, i-a zis: „Tu ești oare cel ce aduci nenorociri peste Israel?”

18,18 Iar Ilie a zis: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și mergeți după baali.

18,19 Trimite dar acum și adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal și cu cei patru sute de prooroci ai Așerei, care mănâncă la masa Izabelei”.

18,20 Și a trimis Ahab pe toți fiii lui Israel și a luat pe toți proorocii în muntele

Carmel.

18,21 Atunci s-a apropiat Ilie de tot poporul și a zis: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați Lui! Și dacă este Baal, urmați aceluia”. Poporul însă n-a răspuns nimic.

18,22 Și a zis Ilie către popor: „Prooroc al Domnului am rămas numai eu singur, iar prooroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci de oameni și prooroci ai Așerei patru sute.

18,23 Dați-ne doi viței; el să-și aleagă unul, să-l taie bucăți și să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă, iar eu voi tăia bucăți pe celălalt vițel și-l voi pune pe lemne și foc nu voi face.

18,24 Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru, iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu. Și Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela este Dumnezeu”. Și a răspuns tot poporul: „Bine ai grăit!”

18,25 Și a zis Ilie proorocilor lui Baal: „Să vă alegeți un vițel și să-l pregătiți voi înainte, căci sunteți mai mulți și să chemați numele dumnezeului vostru, dar foc să nu faceți”.

18,26 Și au luat ei vițelul care li s-a dat și l-au pregătit și au chemat numele lui Baal de dimineață până la amiază, zicând: „Baale, auzi-ne!” Dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Și săreau împrejurul jertfelnicului pe care-l făcuseră.

18,27 Iar pe la amiază, Ilie a început să râdă de ei și zicea: „Strigați mai tare, căci doar este dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva, sau se îndeletnicește cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doarme; strigați tare să se trezească!”

18,28 Și ei strigau cu glas mai tare și se înțepau după obiceiul lor cu săbii și cu lănci, până ce curgea sânge.

18,29 Trecuse acum de amiază și ei s-au zbuciumat mereu până la timpul jertfei. Dar n-a fost nici glas, nici răspuns, nici auzire. Atunci a zis Ilie Tesviteanul către proorocii lui Baal: „Dați-vă acum la o parte, ca să-mi săvârșesc și eu jertfa mea!” și s-au dat la o parte.

18,30 Atunci a zis Ilie către popor: „Apropiați-vă de mine!” și s-a apropiat tot poporul de el. Și a făcut jertfelnicul Domnului ce fusese dărâmat;

18,31 A luat Ilie douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, către care a zis Domnul: „Israel va fi numele tău!”

18,32 Și a zidit din pietrele acelea jertfelnicul în numele Domnului, făcând împrejurul jertfelnicului șanț în care încăpeau două măsuri de sămânță,

18,33 a așezat lemnele pe jertfelnic, a tăiat vițelul bucăți și le-a pus pe el.

18,34 Și a zis: „Umpleți patru cofe cu apă și le turnați peste jertfa arderii de tot și peste lemne!” și au făcut așa. Apoi a zis: „Faceți aceasta a doua oară!” și au făcut la fel a doua oară. Și a zis: „Faceți așa și a treia oară!”

18,35 Și umbla apa împrejurul jertfelnicului și șanțul se umpluse de apă.

18,36 Iar la vremea jertfei de seară, s-a apropiat Ilie proorocul și a strigat la cer și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur ești Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău.

18,37 Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne ești Dumnezeu și că Tu le întorci inima la Tine!”

18,38 Și s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot și lemnele și

pietrele și țărâna și a mistuit și toată apa care era în șanț.

18,39 Și tot poporul, când a văzut aceasta, a căzut cu fața la pământ și a zis „Domnul este Dumnezeu, Domnul este Dumnezeu!”

18,40 Iar Ilie le-a zis: „Prindeți pe proorocii lui Baal, ca să nu scape nici unul din ei!” și i-au prins, și s-a dus Ilie la pârâul Chișonului și i-a junghiat acolo.

18,41 Apoi a zis Ilie către Ahab: „Du-te de mănâncă și bea, căci se aude vuiet de ploaie!”

18,42 Și a plecat Ahab să mănânce și să bea; iar Ilie s-a suit în vârful Carmelului și s-a aplecat la pământ până a atins genunchii au fața sa.

18,43 Și a zis ucenicului său: „Du-te și te uită spre mare!” și s-a dus el și s-a uitat și a zis: „Nu văd nimic!” El i-a zis: „Du-te și fă aceasta de șapte ori”.

18,44 Iar a șaptea oară a zis: „Iată se ridică din mare un nor cât o palmă”. Iar Ilie a zis: „Du-te și spune lui Ahab: Înhamă și fugi, ca să nu te apuce ploaia!”

18,45 Și pe când grăbea el, cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare. Iar Ahab, suindu-se în căruță, s-a dus la Izreel.

18,46 Iar mâna Domnului a fost peste Ilie, care, încingându-și mijlocul, a alergat înaintea lui Ahab, până la Izreel.

19,1 Și a spus Ahab Izabelei tot ce a făcut Ilie și cum a ucis pe toți proorocii cu sabia.

19,2 Atunci a trimis Izabela un vestitor la Ilie, ca să-i spună: „Dacă tu ești Ilie și eu Izabela, așa și așa să-mi facă dumnezeii, ba încă și mai mult, dacă mâine pe vremea aceasta nu voi face cu viața ta la fel cum ai făcut și tu cu fiecare din ei!”

19,3 Când a auzit Ilie aceasta, s-a sculat și a plecat, să-și scape viața sa, și a venit la Beer-Șeba, care este în Iuda, și și-a lăsat ucenicul acolo,

19,4 iar el s-a dus mai departe în pustiu, cale de o zi, și s-a așezat sub un ienupăr și își ruga moartea, zicând: „Îmi ajunge acum, Doamne! Ia-mi sufletul că nu sunt eu mai bun decât părinții mei!”

19,5 Și s-a culcat și a adormit acolo sub ienupăr. Și iată un înger l-a atins și i-a zis: „Scoală de mănâncă și bea!”

19,6 Și a căutat Ilie și iată, la căpătâiul lui, o turtă coaptă în vatră și un urcior cu apă. Și a mâncat și a băut și a adormit iar.

19,7 Dar iată îngerul Domnului s-a întors a doua oară, s-a atins de el și a zis: „Scoată de mănâncă și bea, că lungă-ți este calea!”

19,8 Și s-a sculat Ilie și a mâncat și a bătut și întărindu-se cu acea mâncare, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până la Horeb, muntele lui Dumnezeu.

19,9 Și a intrat acolo într-o peșteră și a rămas acolo. Și iată cuvântul Domnului a fost către el și i-a zis: „Ce faci aici, Ilie?”

19,10 Iar Ilie a zis: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale și pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia, rămânând numai eu singur, dar caută să ia și sufletul meu!”

19,11 A zis Domnul: „Ieși și stai pe munte înaintea feței Domnului! Că iată Domnul va trece; și înaintea Lui va fi vijelie năprasnică ce va despica munții și va sfărâma stâncile, dar Domnul nu va fi în vijelie. După vijelie va fi cutremur, dar Domnul nu va fi în cutremur;

19,12 După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul”.

19,13 Auzind aceasta, Ilie și-a acoperit fața cu mantia lui și a ieșit și a stat la gura peșterii. Și a fost către el un glas care i-a zis: „Ce faci aici, Ilie?”

19,14 Iar el a zis: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Dumnezeul Savaot, că au părăsit fiii lui Israel legământul Tău, au dărâmat jertfelnicele Tale și pe proorocii Tăi i-au ucis cu sabia; numai eu singur am rămas, dar caută să ia și sufletul meu!”

19,15 Și a zis Domnul: „Mergi și întoarce-te pe calea ta prin pustiu la Damasc și când vei ajunge acolo, să ungi rege peste Siria pe Hazael;

19,16 Pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel; iar pe Elisei, fiul lui Șafat din Abel-Mehola, să-l ungi prooroc în locul tău!

19,17 Cine va fugi de sabia lui Hazael, pe acela să-l omoare Iehu, iar cine va scăpa de sabia lui Iehu, pe acela să-l omoare Elisei.

19,18 Eu însă mi-am oprit dintre israeliți șapte mii de bărbați; genunchii tuturor acestora nu s-au plecat înaintea lui Baal și buzele tuturor acestora nu l-au sărutat!”

19,19 Atunci a plecat Ilie de acolo și a găsit pe Elisei, fiul lui Șafat, arând; acesta avea douăsprezece perechi de boi la pluguri și la perechea a douăsprezecea era el însuși. Și Ilie a trecut pe lângă el aruncându-i mantia.

19,20 Atunci a lăsat Elisei boii și a alergat după Ilie, zicând: „Lasă-mă să merg să sărut pe tatăl și pe mama mea și voi veni după tine!” Iar el i-a zis: „Du-te și vino înapoi, că ce-am făcut e făcut!”

19,21 Plecând de la el, a luat o pereche de boi pe care i-a junghiat și făcând foc cu plugul boilor, a fript carnea lor și au împărțit-o la oameni și au mâncat-o. Iar el s-a sculat și s-a dus după Ilie și a început să-i slujească.

20,1 Benhadad, regele Siriei, și-a adunat oștirea sa; și s-au însoțit cu el treizeci și doi de regi, cu cai și care de război. Și s-a dus și a împresurat Samaria și s-a războit împotriva ei.

20,2 Atunci a trimis soli la Ahab, regele lui Israel, în cetate și a zis:

20,3 „Așa zice Benhadad: Argintul tău și aurul tău este al meu, femeile tale și fiii tăi cei frumoși sunt ai mei!”

20,4 Iar regele lui Israel a răspuns și a zis: „După cuvântul tău să fie, domnul meu rege. Eu și toate ale mele ale tale să fie!”

20,5 Și s-au întors solii și au zis: „Așa zice Benhadad: Am trimis la tine ca să-ti spună: Argintul și aurul tău, femeile și fiii tăi să mi le dai!

20,6 De aceea mâine, pe vremea aceasta, voi trimite robii mei la tine, iar ei îți vor scotoci casa ta și casele slugilor tale și pe tot ce este mai scump în ochii tăi vor pune mâna și vor lua!”

20,7 Atunci a chemat regele lui Israel pe toți bătrânii țării și a zis: „Luați seama și vedeți că îmi caută mereu pricină; când a trimis la mine pentru femeile mele și pentru fiii mei și pentru argintul meu și pentru aurul meu, eu nu l-am respins!”

20,8 Și au zis toți bătrânii și tot poporul: „Să nu-l asculți, nici să nu te învoiești!”

20,9 Și a zis el solilor lui Benhadad: „Spuneți domnului meu, regele: Toate lucrurile pentru care ai trimis la robul tău ia început sunt gata să le fac; dar acest lucru nu pot să-l fac!” și au plecat solii și au dus răspunsul.

20,10 Și a trimis Benhadad la el, ca să-i spună: „Asta și asta să-mi facă mie dumnezeii și așa să mă pedepsească, dacă țărâna Samariei are să ajungă să umple pumnii tuturor oamenilor care au să vină cu mine!”

20,11 Și a răspuns regele lui Israel și a zis: „Spuneți să nu se laude cel ce se încinge

ca cel ce se descinge”.

20,12 Când a primit acest răspuns, Benhadad era la ospăț în corturi, cu ceilalți regi. Și a zis robilor săi: „Împresurați cetatea!” și au împresurat-o.

20,13 Dar iată un prooroc s-a apropiat de Ahab, regele lui Israel, și a zis: „Așa zice Domnul: Vezi toată mulțimea aceasta mare? Iată, Eu ți-o dau astăzi în mână, ca să cunoști că Eu sunt Domnul.

20,14 Iar Ahab a zis: „Prin cine?” Răspuns-a acela: „Așa zice Domnul: Prin slugile căpeteniilor de peste ținuturi!” și a zis Ahab: „Cine va începe lupta?” Iar acela a zis: „Tu!”

20,15 Atunci a numărat Ahab slugile căpeteniilor de peste ținuturi, și s-au găsit două sute treizeci și două; după ei a numărat și tot poporul și toți fiii lui Israel au fost șapte mii.

20,16 Și au ieșit la război pe la amiază. Iar Benhadad băuse până se îmbătase în corturi cu cei treizeci și doi de regi, care-i dăduseră ajutor.

20,17 Și au ieșit la război mai întâi slugile căpeteniilor de peste ținuturi. Și a trimis Benhadad pe unii din ai lui, și aceștia i-au făcut cunoscut că oamenii din Samaria au ieșit la război.

20,18 Iar el le-a zis: „Dacă ei au venit pentru pace, să-i prindeți de vii; iar dacă au venit pentru război, tot de vii să-i prindeți!”

20,19 Au ieșit, așadar, la război slugile căpeteniilor de peste ținuturi din cetate și oștirea care era după ei și au lovit fiecare pe potrivnicul său;

20,20 Și au fugit sirienii, iar israeliții îi fugăreau din urmă; și Benhadad a scăpat pe un cal cu călăreții săi.

20,21 Atunci, ieșind regele israelian, a luat caii și carele și a făcut măcel mare în rândul sirienilor.

20,22 Și s-a apropiat proorocul de regele israelit și i-a zis: „Du-te de te întărește, ca să știi să bagi de seamă ce ai de făcut, pentru că după un an regele Siriei are să se scoale din nou împotriva ta!”

20,23 Zis-au slugile regelui sirian către el: „Dumnezeul lor este Dumnezeul munților, iar nu Dumnezeul văilor, pentru aceasta au fost ei mai tari decât noi; dar de ne vom bate cu ei în vale, vom fi noi mai tari decât ei.

20,24 Așadar, iată ce să faci: Să scoți pe fiecare rege de la locul lui, și să-l înlocuiești cu căpeteniile din ținuturi.

20,25 Și să strângi atâta oștire, câtă oștire ai pierdut, și cai atâția, câți ai avut, și care atâtea, câte ai avut, și să ne batem cu ei și în vale; și atunci de bună seamă vom fi mai tari decât ei”. Și a ascultat el cuvântul lor și a făcut așa.

20,26 După trecerea anului, Benhadad a numărat pe sirieni și a mers la Afec, ca să se bată cu Israel.

20,27 Fiii lui Israel însă erau și ei cu toate gata de luptă și au ieșit în întâmpinarea lor. Fiii lui Israel și-au așezat tabăra înaintea lor, ca două turme mici de capre, iar sirienii umpleau pământul.

20,28 Atunci s-a apropiat omul lui Dumnezeu și a zis regelui lui Israel: „Așa zice Domnul: Pentru că sirienii vorbesc: Domnul este Dumnezeul munților, iar nu Dumnezeul văilor, iată Eu îți voi da toată această mulțime în mâna ta, ca să cunoști că Eu sunt Domnul!”

20,29 Și au stat taberele una în fața celeilalte șapte zile; iar în ziua a șaptea s-a

început bătălia și fiii lui Israel au doborât într-o singură zi o sută de mii de pedestrași sirieni.

20,30 Ceilalți au fugit la Afec, în cetate; acolo a căzut zidul peste douăzeci și șapte de mii de oameni, din cei rămași. Iar Benhadad a fugit în cetate și a intrat la curtea domnească într-o cămară dosnică.

20,31 Slugile sale însă i-au zis: „Am auzit că regii casei lui Israel sunt regi milostivi; dă-ne voie să punem sac peste coapsele noastre și peste capetele noastre funii, să mergem la regele israelit; poate ne va cruța viața”.

20,32 Și s-au încins ei peste coapsele lor cu sac și au venit la regele lui Israel și i-au zis: „Robul tău Benhadad zice: Cruță-mi viața!” Acela însă a zis: „De mai trăiește încă, e fratele meu!”

20,33 Și oamenii aceștia au luat aceasta ca semn bun și repede i-au apucat vorba din gură și au zis: „Fratele tău Benhadad trăiește”. Iar el a zis: „Duceți-vă de-l aduceți”. Și a venit Benhadad la el, și acesta l-a luat cu el în car.

20,34 Și i-a zis Benhadad: „Cetățile care le-a luat tatăl meu de la tatăl tău, eu ți le întorc; și îți deschid târg de vânzare în Damasc, cum și-a deschis tatăl meu în Samaria”. Și a zis Ahab: „Cu acest legământ și eu îți voi da drumul!” și încheind cu el legământ, i-a dat drumul.

20,35 Atunci un om din fiii proorocilor a zis către un prieten al său, după cuvântul Domnului: „Bate-mă!” Dar acesta nu s-a învoit să-l bată.

20,36 Atunci i-a zis: „Pentru că nu asculți de glasul Domnului, iată, când vei pleca de lângă mine, te va ucide un leu”. Și plecând omul acela de la el, l-a întâlnit un leu și l-a ucis pe dânsul.

20,37 Iar cel din fiii proorocilor a găsit un alt om și i-a zis: „Lovește-mă!” și acest om l-a lovit și l-a rănit.

20,38 Și s-a dus proorocul în calea regelui, acoperindu-și ochii cu părul capului său.

20,39 Iar când a trecut regele pe lângă el, a strigat după rege și a zis: „Robul tău a fost la bătălie, și iată un om care stătuse la o parte mi-a adus un alt om și mi-a zis: Păzește pe omul acesta; de îl vei scăpa, vei răspunde cu sufletul tău pentru sufletul lui sau va trebui să-l plătiți cu un talant de argint.

20,40 Când robul tău se îndeletnicea cu unele treburi, acela a scăpat”. Și i-a zis regele lui Israel: „Osânda ta singur ai spus-o”.

20,41 Atunci el și-a dat la o parte părul de peste ochii lui și l-a cunoscut regele că este unul din prooroci.

20,42 Și i-a zis: „Așa zice Domnul: Pentru că ai dat drumul din mâinile tale unui om blestemat de Mine, sufletul tău va fi în locul sufletului lui și poporul tău în locul poporului lui!”

20,43 Și s-a dus regele lui Israel acasă, trist și aprins de mânie și a venit în Samaria.

21,1 Iar după aceasta iată ce s-a mai întâmplat: Nabot Izreeliteanul avea în Izreel o vie lângă curtea lui Ahab, regele Samariei.

21,2 Și a grăit Ahab cu Nabot și a zis: „Să-mi dai mie via ta, ca să-mi fac din ea o grădină de verdețuri, căci e aproape de casa mea; iar în locul ei îți voi da o vie mai bună decât aceasta, sau dacă îți convine mai bine, îți voi da argint cât prețuiește ea”.

21,3 Nabot însă a zis către Ahab: „Să mă ferească Dumnezeu să-ți dau eu moștenirea părinților mei!”

21,4 Și a venit Ahab acasă trist și mânios pentru cuvântul care i-l spusese Nabot

Izreeliteanul, zicând: Nu-ți dau moștenirea părinților mei. Și cu duhul tulburat, s-a culcat în patul său, s-a întors cu fața la perete și n-a mâncat.

21,5 Atunci a intrat Izabela, femeia lui la el și i-a zis: „De ce este întristat duhul tău și nu mănânci?”

21,6 Iar el a zis: „Când am vorbit cu Nabot Izreeliteanul și i-am zis: Dă-mi via ta pe bani, sau dacă vrei, să-ți dau altă vie în locul ei, el a zis: Nu-ți dau via mea, că este moștenirea părinților mei”.

21,7 A zis Izabela, femeia lui: „Ce cârmuire ar mai fi în Israel, dacă tu ai face tot așa? Scoală, mănâncă și fii cu voie bună, că via lui Nabot Izreeliteanul ți-o dau eu!”

21,8 Apoi ea a scris scrisori în numele lui Ahab, le-a pecetluit cu inelul lui și a trimis aceste scrisori la bătrânii și la fruntașii din cetatea lui Nabot, care locuiau cu el acolo.

21,9 În scrisori însă ea scria așa: „Vestiți tuturor să postească post și puneți pe Nabot înaintea poporului.

21,10 Și aduceți doi oameni netrebnici să mărturisească împotriva lui și să spună: Ai hulit pe Dumnezeu și pe rege; și apoi să-l scoateți afară și să-l ucideți cu pietre și așa să moară”.

21,11 Și au făcut bărbații cetății lui Nabot, bătrânii și fruntașii care locuiau cu el în cetate, așa cum le poruncise Izabela și cum era scris în scrisorile trimise de ea lor:

21,12 Au vestit post tuturor și au pus pe Nabot înaintea poporului.

21,13 Atunci au ieșit doi oameni ticăloși. Și au stat împotriva lui Nabot și au mărturisit acești oameni răi în fața poporului și au zis: „Nabot a hulit pe Dumnezeu și pe rege”. Iar ei l-au scos afară din cetate și l-au bătut cu pietre și a murit.

21,14 Apoi au trimis la Izabela să-i spună: „Nabot a fost omorât cu pietre”.

21,15 Auzind Izabela că Nabot a fost bătut cu pietre și a murit, a zis către Ahab: „Scoală și ia în stăpânire via lui Nabot Izreeliteanul, care n-a vrut să ți-o vândă cu bani; că Nabot nu mai trăiește, ci a murit!”

21,16 Când a auzit Ahab că Nabot Izreeliteanul a fost ucis, și-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat cu sac, și apoi s-a sculat Ahab ca să se ducă la via lui Nabot Izreeliteanul și să o ia în stăpânire.

21,17 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie Tesviteanul:

21,18 „Scoală și ieși în întâmpinarea lui Ahab, regele lui Israel, care este în Samaria, că iată acum e la via lui Nabot, unde s-a dus ca să o ia în stăpânire,

21,19 și spune-i: Așa grăiește Domnul: Ai ucis și vrei încă să intri în moștenire? Și să-i mai spui: Așa zice Domnul: În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii și sângele tău!”,

21,20 și a zis Ahab către Ilie: „M-ai aflat, dușmanule, și aici!” Iar el a zis: „Te-am aflat, căci te-ai încumetat să săvârșești fapte nelegiuite înaintea ochilor Domnului și să-L mânți.

21,21 Așa zice Domnul: „Iată voi aduce peste tine necazuri și te voi mătura și voi stârpi din ai lui Ahab pe cei de parte bărbătească, fie rob, fie slobod, în Israel;

21,22 Și voi face cu casa ta cum am făcut cu casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat, și cu casa lui Baeșa, fiul lui Ahia, pentru fărădelegea cu care M-ai mâniat și ai dus pe Israel în păcat”.

21,23 Asemenea și pentru Izabela a grăit Domnul: „Câinii vor mânca pe Izabela pe zidul Izreelului.

21,24 Cine va muri din ai lui Ahab în cetate, pe acela câinii îl vor mânca, iar cine va muri în câmp, pe acela păsările cerului îl vor mânca;

21,25 Căci n-a fost încă nimeni ca Ahab, care să se încumete a săvârși fapte urâte înaintea ochilor Domnului, la care l-a împins Izabela soția sa.

21,26 S-a purtat rău ca un ticălos, urmând după idoli, cum au făcut amoreii pe care Domnul i-a izgonit de la fața fiilor lui Israel”.

21,27 Când a auzit Ahab toate cuvintele acestea, a început să plângă, și-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat pesta trupul său cu sac, a postit și a dormit în sac și a umblat trist.

21,28 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie Tesviteanul, pentru Ahab, și a zis Domnul:

21,29 „Vezi cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Fiindcă s-a smerit înaintea Mea, de aceea nu voi aduce necazurile în zilele lui, ci în zilele fiului lui voi aduce necazurile peste casa lui!”

22,1 Au trecut trei ani fără război între Siria și Israel.

22,2 În al treilea an s-a dus Iosafat, regele Iudei, la regele lui Israel;

22,3 și a zis regele lui Israel către slugile sale: „Știți voi, oare, că Ramotul Galaadului este al nostru, și noi tăcem de atâta vreme și nu-l scoatem din mâna regelui Siriei?”

22,4 Apoi a zis el lui Iosafat: „Vei merge și tu cu mine la război împotriva Ramot-Galaadului?” Iar Iosafat a zis către regele lui Israel: „Cum ești tu, așa sunt și eu; cum este poporul tău, așa este și poporul meu; cum sunt caii tăi, așa sunt și caii mei!”

22,5 Și a mai zis Iosafat, regele lui Iuda, către regele lui Israel: „Întreabă dar, astăzi, ce zice Domnul?”

22,6 Și a adunat regele lui Israel ca la patru sute de prooroci și le-a zis: „Să merg eu, oare, cu război împotriva Ramot-Galaadului sau nu?” și ei au zis: „Să mergi, că Domnul îl va da în mâinile regelui!”

22,7 Și a zis Iosafat: „Nu mai este oare aici vreun prooroc al Domnului, ca să întrebăm pe Domnul prin el?”

22,8 Și a zis regele lui Israel către Iosafat: „Mai este un om prin care se poate întreba Domnul, însă eu nu-l iubesc, căci nu proorocește de bine pentru mine, ci numai de rău; acesta e Miheia, fiul lui Imla”. Și a zis Iosafat: „Nu vorbi așa, rege!”

22,9 Și a chemat regele lui Israel pe un famen și a zis: „Du-te repede după Miheia, fiul lui Imla!”

22,10 Apoi regele lui Israel și Iosafat, regele Iudei, s-au așezat fiecare în tronul său, îmbrăcați în haine domnești, pe locul dinaintea porții Samariei, și toți proorocii prooroceau înaintea lor.

22,11 Iar Sedechia, fiul lui Chenaana, și-a făcut niște coarne de fier și a zis: „Așa zice Domnul: cu acestea vei împunge pe sirieni până ce vor muri”.

22,12 Și toți proorocii au proorocit la fel, zicând: „Să te duci împotriva Ramot-Galaadului, că vei izbuti. Domnul îl va da în mâna regelui”.

22,13 Iar trimisul, care s-a dus să cheme pe Miheia, i-a grăit acestuia, zicând: „Iată toți proorocii proorocesc într-un glas de bine regelui; să fie dar și cuvântul tău asemenea cu cuvântul fiecăruia din ei”.

22,14 Iar Miheia a zis: „Viu este Domnul! Ce-mi va spune Domnul, aceea voi grăi!”

22,15 Apoi a venit el a rege și regale i-a zis: „Miheia, să mai mergem noi oare cu

război împotriva Ramot-Galaadului sau nu?” și i-a zis acela: „Du-te, că vei izbuti. Domnul îl va da în mâna regelui!”

22,16 Și i-a zis regele: „Iar și iar te jur, ca să nu-mi grăiești nimic, decât ce este adevărat, în numele Domnului”.

22,17 Și a zis el: „Iată, văd pe toți israeliții împrăștiați prin munți, ca oile ce n-au păstor. Și a zis Domnul: Ei n-au domn, să se întoarcă fiecare cu pace la casa sa”.

22,18 Atunci regele lui Israel a zis către Iosafat, regele Iudei: „Nu ți-am spus eu oare că el nu proorocește de bine pentru mine, ci numai de rău?”

22,19 Miheia însă a zis: „Nu este așa. Nu eu grăiesc; ascultă cuvântul Domnului. Nu este așa. Am văzut pe Domnul stând pe tronul Său, și toată oștirea cerească sta lângă El, la dreapta, și la stânga Lui”.

22,20 Și a zis Domnul: „Cine ar îndupleca pe Ahab să meargă în Ramot-Galaad și să piară acolo?” Unul spunea una, și altul alta.

22,21 Atunci a ieșit un duh și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Eu îl voi ademeni”. Domnul a zis: „Cum?”

22,22 Iar acela a zis: „Mă duc și mă fac duh mincinos în gura tuturor proorocilor lui”. Domnul a zis: „Tu îl vei ademeni și vei face aceasta; du-te și fă cum ai zis!”

22,23 Și iată cum a îngăduit Domnul duhului celui mincinos să fie în gura tuturor acestor prooroci ai tăi; însă Domnul n-a grăit bine de tine!”

22,24 Atunci s-a apropiat Sedechia, fiul lui Chenaana, și lovind pe Miheia peste obraz, a zis: „Cum? Au doară s-a depărtat Duhul Domnului de la mine, ca să grăiască prin tine?”

22,25 Iar Miheia a zis: „Iată, ai să vezi aceasta în ziua când vei fugi din cămară în cămară, ca să te ascunzi”.

22,26 A zis regele lui Israel: „Luați pe Miheia și-l duceți la Amon, căpetenia cetății, și la Ioaș, fiul regelui,

22,27 și spuneți: Așa zice regele: Aruncați-l în temniță și-l hrăniți numai cu puțină pâine și cu puțină apă, până ce mă voi întoarce biruitor”.

22,28 Iar Miheia a zis: „Că ai să te întorci biruitor, aceasta n-a grăit-o Domnul prin mine”. Apoi a zis: „Ascultați, toate popoarele!”

22,29 După aceea a purces regele lui Israel și Iosafat, regele Iudei, împreună asupra Ramot-Galaadului.

22,30 Și a zis regele lui Israel către Iosafat: „Eu îmi schimb hainele și intru în luptă, iar tu îmbracă-ți hainele de rege!” și și-a schimbat hainele regele lui Israel și a intrat în luptă.

22,31 Regale sirian însă a poruncit celor treizeci și două de căpetenii ale carelor de război și a zis: „Să nu vă luptați nici cu mic, nici cu mare, ci numai eu regele lui Israel”.

22,32 Căpeteniile carelor, văzând pe Iosafat, au crezut că acesta este cu adevărat regele lui Israel și s-au repezit asupra lui, ca să se lupte cu el. Iosafat însă a strigat.

22,33 Atunci căpeteniile carelor, văzând că nu este acesta regele lui Israel, s-au abătut de la el.

22,34 Iar un om și-a întins arcul și a lovit din întâmplare pe regele lui Israel într-o încheietură a platoșei, și acesta a zis cărăușului său: „Întoarce îndărăt și mă scoate din oaste, că sunt rănit”.

22,35 Și s-a pornit luptă mare în acea zi și regele a stat în carul lui în fața sirienilor

toată ziua, iar seara a murit; și a curs sânge din rana sa pe podul carului.

22,36 Și la asfințitul soarelui s-a dat de veste la toată tabăra, zicând: „Să meargă fiecare la cetatea lui, fiecare la ținutul lui!”

22,37 Și murind regele, a fost dus și l-au înmormântat în Samaria.

22,38 Și au spălat carul lui în iazul Samariei; și câinii i-au lins sângele lui Ahab, iar desfrânatele s-au scăldat în spălătura acelui sânge, după cuvântul pe care l-a grăit Domnul.

22,39 Celelalte fapte ale lui Ahab, tot ce a făcut el și casa cea de fildeș pe care a făcut-o el și toate cetățile pe care el le-a zidit sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

22,40 Adormind cu părinții săi, în locul lui Ahab s-a făcut rege Ohozia, fiul său.

22,41 Iosafat, fiul lui Asa, a început să domnească peste Iuda în anul al patrulea al lui Ahab, regele lui Israel.

22,42 Când s-a făcut rege, Iosafat era ca da treizeci și cinci de ani și douăzeci și cinci de ani a domnit el în Ierusalim. Pe mama lui o chema Azuba și era fiica lui Șilhi.

22,43 El a umblat întru totul pe căile lui Asa, tatăl său și nu s-a abătut de la ele, săvârșind fapte plăcute înaintea ochilor Domnului. Numai înălțimile nu le-a desființat, căci poporul încă săvârșea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

22,44 Iosafat a făcut pace cu regele lui Israel.

22,45 Celelalte fapte ale lui Iosafat și războaiele pe care le-a purtat sunt scrise în cronica regilor lui Iuda.

22,46 Și rămășița desfrânaților care mai rămăsese din zilele tatălui său Asa, a stârpit-o din țară.

22,47 În Idumeea pe atunci nu era rege, ci numai un locțiitor de rege.

22,48 Regele Iosafat a făcut și corăbii ca cele de Tarsis, ca să se ducă să aducă aur de la Ofir; dar n-au putut să ajungă, sfărâmându-se la Ețion Gheber.

22,49 Atunci a zis Ohozia, fiul lui Ahab, către Iosafat: „Să se ducă și slugile mele cu slugile tale cu corăbiile”. Însă Iosafat n-a vrut.

22,50 Și a adormit cu părinții săi în cetatea lui David, strămoșul său, și a fost îngropat Iosafat cu ei, în cetatea lui David și în locul lui s-a făcut rege Ioram, fiul său.

22,51 Ohozia, fiul lui Ahab, s-a făcut rege peste Israel în Samaria în anul al șaptesprezecelea al lui Iosafat, regele Iudei; și a domnit peste Israel în Samaria doi ani.

22,52 El a săvârșit fapte urâte înaintea ochilor Domnului și a umblat pe căile tatălui său și pe căile mamei sale și pe căile lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel la păcat;

22,53 Căci a slujit lui Baal și i s-a închinat lui și a mâniat pe Domnul Dumnezeul lui Israel, cum făcuse și tatăl său.

4Regi 1,1 După moartea lui Ahab, Moabul s-a răzvrătit împotriva lui Israel.

1,2 Iar Ohozia, căzând printre gratiile foișorului său cel din Samaria, s-a îmbolnăvit și a trimis soli și le-a zis: „Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului: Mă voi însănătoși eu oare din boala aceasta?” și aceștia s-au dus să întrebe.

1,3 Atunci îngerul Domnului a zis către Ilie Tesviteanul: „Scoală și ieși înaintea

trimișilor regelui Samariei și le spune: Au doară în Israel nu este Dumnezeu, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?

1,4 De aceea așa zice Domnul: Din patul în care te-ai suit, nu te vei mai coborî, ci vei muri". Și s-a dus Ilie și le-a spus.

1,5 Atunci s-au întors solii la Ohozia și acesta le-a zis: „De ce v-ați întors?"

1,6 Iar ei i-au răspuns: „Ne-a ieșit înainte un om și ne-a zis: Întoarceți-vă și vă duceți la regele care v-a trimis și-i spuneți: Așa zice Domnul: Au doar nu este în Israel Dumnezeu, de trimiți să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea nu te vei mai coborî din patul în care te-ai suit, ci vei muri".

1,7 Iar regele le-a zis: „Ce înfățișare avea omul acela care v-a ieșit înainte și v-a grăit cuvintele acestea?"

1,8 Și ei i-au răspuns: „Omul acela este păros peste tot și încins peste mijloc cu o cingătoare de curea". A zis regele: „Acela este Ilie Tesviteanul".

1,9 Atunci regele a trimis la el o căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci ai lui; și acesta a venit la el, când Ilie sta pe vârful muntelui și i-a zis: „Omul lui Dumnezeu, regele îți zice: „Coboară-te!"

1,10 Iar Ilie a răspuns: „De sunt omul lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer și să te ardă pe tine și pe cei cincizeci ai tăi!" și s-a coborât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci ai lui.

1,11 Apoi a trimis regele la el altă căpetenie cu alți cincizeci. Acesta i-a zis: „Omul lui Dumnezeu, așa a zis regele: Coboară-te degrabă!"

1,12 Și răspunzând, Ilie i-a zis: „De sunt omul lui Dumnezeu, să se coboare foc din cer și să te ardă pe tine și pe cei cincizeci ai tăi!" și s-a coborât focul lui Dumnezeu din cer și l-a ars pe el și pe cei cincizeci ai lui.

1,13 Și a mai trimis regele a treia oară o căpetenie cu cincizeci. Dar a treia căpetenie, venind și căzând în genunchi înaintea lui Ilie, l-a rugat, zicând: „Omul lui Dumnezeu, să nu fie trecut cu vederea de ochii tăi sufletul meu și sufletul acestor cincizeci de robi ai tăi!

1,14 Iată s-a coborât foc din cer și a mistuit pe cele două căpetenii peste cincizeci și pe oamenii lor; acum însă să nu fie sufletul meu trecut cu vederea de ochii tăi!"

1,15 Atunci îngerul Domnului a zis către Ilie: „Du-te cu el și nu te teme de el!" și s-a sculat Ilie și s-a dus cu el la rege.

1,16 Și a zis către el: „Așa zice Domnul: De vreme ce tu ai trimis soli să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca și cum în Israel n-ar fi Dumnezeu, ca să-I ceri cuvântul, de aceea din patul în care te-ai suit nu te vei mai coborî, ci vei muri".

1,17 Și apoi a murit Ohozia, după cuvântul Domnului pe care l-a rostit Ilie. Și în locul lui s-a făcut rege Ioram, fratele lui Ohozia, în anul al doilea al lui Ioram, fiul lui Iosafat, regele Iudei, căci Ohozia nu avea fecior.

1,18 Celelalte fapte pe care le-a făcut Ohozia sunt scrise în cartea cronicilor regilor lui Israel.

2,1 În vremea când Domnul a vrut să înalțe pe Ilie în vârtej de vânt la cer Ilie a plecat cu Elisei din Ghilgal.

2,2 Și Ilie a zis către Elisei: „Stai aici, căci Dumnezeu mă trimite la Betel. Iar Elisei a zis: „Cât este de adevărat că Domnul este viu și cum este viu și sufletul tău, tot așa de adevărat este că nu te voi lăsa singur". Și s-au dus amândoi la Betel.

2,3 Și au ieșit fiii proorocilor cei din Betel la Elisei și au zis către el: „Știi oare că

astăzi Domnul va să ridice pe stăpânul tău deasupra capului tău?” Și el a zis: „Știu și eu, dar tăceți!”

2,4 Atunci Ilie a zis către el: „Elisei, rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Ierihon”. Iar Elisei a zis: „Cât este de adevărat că Domnul este viu și viu este și sufletul tău, tot așa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!”

2,5 Și au venit amândoi la Ierihon. Atunci s-au apropiat fiii proorocilor cei din Ierihon de Elisei și i-au zis: „Știi oare că Domnul ia pe stăpânul tău și-l înalță deasupra capului tău?” și el a răspuns: „Știu și eu, dar tăceți!”

2,6 A zis Ilie: „Rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Iordan!” Iar Elisei a răspuns: „Cât este de adevărat că Domnul este viu și cum este viu și sufletul tău, tot așa de adevărat este că nu te voi lăsa singur!”

2,7 Și s-au dus amândoi; s-au dus și cincizeci din fiii proorocilor și au stat deoparte în fața lor, iar ei amândoi ședeau lângă Iordan.

2,8 Atunci, luând Ilie mantia sa și strângând-o vălătuc, a lovit cu ea apa și aceasta s-a strâns la dreapta și la stânga și au trecut ca pe uscat.

2,9 Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: „Cere ce să-ți fac, înainte de a fi luat de la tine”. Iar Elisei a zis: „Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!”

2,10 Răspuns-a Ilie: „Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi așa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi”.

2,11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer.

2,12 Iar Elisei se uita și striga: „Părinte, părinte, carul lui Israel și caii lui!” și apoi nu l-a mai văzut. Și apucându-și hainele le-a sfâșiat în două.

2,13 Apoi, apucând mantia lui Ilie, care căzuse de la acesta, s-a întors înapoi și s-a oprit pe malul Iordanului.

2,14 Și a luat mantia lui Ilie care căzuse de la acesta și a lovit apa cu ea, zicând: „Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?” și lovind, apa s-a tras la dreapta și la stânga și a trecut Elisei.

2,15 Iar fiii proorocilor cei din Ierihon, văzându-l de departe, au zis: „Duhul lui Ilie s-a odihnit peste Elisei! Și au ieșit înaintea lui și i s-au plecat până la pământ, zicându-i:

2,16 „Iată, la noi, robii tăi, se află cincizeci de oameni voinici; să se ducă să caute pe stăpânul tău, poate l-a dus Duhul Domnului și l-a aruncat pe vreun munte sau într-o vale”. Iar el a zis: „Să nu-i trimiteți!”

2,17 Ei însă au stăruit mult pe lângă el și el, văzând că nu poate scăpa de ei, le-a zis: „Trimiteți-i!” și au trimis ei cincizeci de oameni și au căutat trei zile și nu l-au găsit;

2,18 Întorcându-se apoi aceia la el în Ierihon, unde rămăsese în vremea aceea, a zis către ei Elisei: „Nu v-am spus eu să nu vă duceți?”

2,19 Iar locuitorii cetății aceleia au zis către Elisei: „Iată așezarea cetății acesteia este bună, după cum poate vedea și stăpânul nostru, dar apa nu este bună și pământul este neroditor”.

2,20 Și el a zis: „Aduceți-mi o oală nouă și puneți sare în ea!”

2,21 Și i-au adus și a ieșit el la fântâna de apă și aruncând sarea în ea, a zis: „Așa zice Domnul: Iată am făcut apa aceasta sănătoasă și nu va mai pricinui nici vătămare, nici moarte, nici nerodire”.

2,22 Și s-a făcut apa curată până astăzi, după cuvântul pe care l-a spus Elisei.

2,23 De acolo s-a dus el la Betel. Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să râdă de al zicând: „Hai, pleșuvule, hai!”

2,24 Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele Domnului. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii.

2,25 De aici Elisei s-a dus la muntele Carmelului, iar de acolo s-a întors în Samaria.

3,1 Ioram, fiul lui Ahab, se făcuse rege peste Israel în Samaria, în anul al optsprezecelea al lui Iosafat, regele Iudei, și a domnit doisprezece ani.

3,2 Acesta a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, dar nu așa cum făcuse tatăl său și mama sa, căci el a depărtat stâlpii cu pisanii făcuți în cinstea lui Baal, pe care-î făcuse tatăl său.

3,3 Dar de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în rătăcire, s-a ținut și el și nu s-a lăsat de ele.

3,4 Meșa, regele Moabului, era bogat în vite și trimitea regelui lui Israel câte o sută de mii de miei și câte o sută de mii de berbeci netunși.

3,5 Dar când a murit Ahab, regele Moabului s-a răzvrătit împotriva regelui lui Israel.

3,6 În vremea aceea a ieșit regele Ioram din Samaria și a numărat tot Israelul;

3,7 Iar după aceea s-a dus la Iosafat, regele Iudei, să-i zică: „Regele Moabului s-a răzvrătit asupra mea. Vrei să mergi cu mine la război împotriva Moabului?” Iar acesta a zis: „Merg. Cum ești tu, așa sunt și eu; cum este poporul tău, așa este și al meu și cum sunt caii tăi, așa sunt și ai mei!”

3,8 Apoi a zis: „Pe ce drum să mergem?” Iar el a răspuns: „Pe calea pustiului Edomului”.

3,9 Și a plecat regele lui Israel și regele Iudei și regele Edomului și au înconjurat cale de șapte zile; dar nu era apă pentru oștire și pentru vitele ce veneau în urmă.

3,10 Atunci a zis regele lui Israel: „Ah, iată a chemat Domnul pe acești trei regi ca să-i dea în mâinile lui Moab”.

3,11 Iar Iosafat a zis: „Nu este oare pe aici vreun prooroc al Domnului, ca să întrebăm pe Domnul prin el?” și auzind, unul din slujitorii regelui lui Israel a zis: „Este aici Elisei, fiul lui Safat, care turna apă pe mâini lui Ilie”.

3,12 A zis Iosafat: „El are cuvântul Domnului”. Și s-au dus la el regele lui Israel și regele Iudei și regele Edomului.

3,13 Atunci a zis Elisei către regele lui Israel: „Ce poate fi între mine și tine? Du-te la proorocii tatălui tău și la proorocii mamei tale!” Iar regele lui Israel a zis către el: „Ba nu, căci Domnul a chemat aici pe acești trei regi ca să-i dea în mâinile lui Moab”.

3,14 Iar Elisei a zis: „Pe cât este de adevărat că Domnul Savaot, Căruia slujesc, este viu, tot așa este de adevărat că de nu aș cinsti pe Iosafat, regele Iudei, nici nu m-aș uita la tine și nici nu te-aș vedea!

3,15 Acum însă chemați-mi un cântăreț!” și dacă a început acesta a cânta, s-a atins mâna Domnului de Elisei

3,16 Și acesta a zis: „Așa grăiește Domnul: Faceți în valea aceasta șanțuri.

3,17 Căci așa zice Domnul: Nu veți vedea vânt, nici ploaie nu veți vedea, dar valea aceasta se va umplea de apă, din care veți bea și voi și vitele voastre cele mici și cele mari.

3,18 Însă acesta este puțin lucru în ochii Domnului. El și pe Moab îl va da în mâinile voastre;

3,19 Și veți bate toate cetățile cele întărite și toate cetățile însemnate, toți copacii cei mai buni îi veți tăia și toate izvoarele de apă le veți astupa și toate ogoarele cele mai bune le veți strica cu pietre”.

3,20 Dimineața însă, când se înălța darul de pâine, deodată s-a revărsat apă pe drumul dinspre Edom și s-a umplut pământul de apă.

3,21 Și când au auzit moabiții că vin regii să se bată cu ei, s-au adunat toți care erau în stare să poarte arme, ba și cei mai bătrâni și au stat da hotar.

3,22 Iar dimineața s-au sculat de noapte și când a strălucit soarele deasupra apei, moabiților li s-a părut din depărtare că apa aceea este roșie ca sângele.

3,23 Și au zis: „Acela este sânge. Regii aceia s-au luptat între ei rănindu-se unul pe altul. Acum la pradă, Moabe!”

3,24 Și au venit ei spre tabăra israelită. Și s-au sculat israeliții și au început a bate pe moabiți și aceștia au fugit de ai, iar ei i-au urmărit mereu și au bătut pe moabiți.

3,25 Cetățile lor le-au dărâmat și în toate ogoarele cele mai bune au aruncat fiecare cu pietre și le-au umplut cu pietre; toate izvoarele de apă le-au astupat și toți copacii cei mai buni i-au tăiat; apoi prăștiașii au înconjurat Chir-Hareșetul și l-au luat și n-au lăsat decât numai pietrele.

3,26 Atunci, văzând regele Moabului că este biruit în război, a luat cu sine șapte sute de oameni, deprinși la mânuirea sabiei, ca să pătrundă la regele Edomului, dar n-a putut.

3,27 Deci a luat pe fiul său cel întâi născut, care trebuia să domnească în locul lui, și l-a adus ardere de tot pe zid. Aceasta a pricinuit o mare mânie asupra israeliților și s-au dus de la el, întorcându-se în țara lor.

4,1 În vremea aceea o femeie a unuia din fiii proorocilor striga către Elisei, zicând: „Robul tău, bărbatul meu a murit și tu știi că robul tău era om cu temere de Domnul. Acum însă iată că au venit datornicii să ia robi pe amândoi fiii mei!”

4,2 Elisei însă i-a zis: „Ce să-ți fac? Spune-mi ce ai tu în casă?” Iar ea a răspuns: „Roaba ta n-are în casă nimic, afară de un vas cu untdelemn”.

4,3 A zis Elisei: „Mergi și împrumută vase din altă parte, pe la toți vecinii tăi.

4,4 Ia vase goale cit de multe și apoi intră și-ți încuie ușa după tine și după fiii tăi; apoi toarnă untdelemn în toate vasele acelea și pe cele pline dă-le la o parte”.

4,5 Și ducându-se ea de la dânsul a încuiat ușa după sine și după fiii săi; și aceștia îi dădeau vasele și ea le umplea.

4,6 Iar dacă s-au umplut vasele, a zis ea către fiul său: „Mai dă-mi un vas”. El însă a zis: „Nu mai sunt vase”. Și untdelemnul a încetat să curgă.

4,7 Și venind, ea a spus omului lui Dumnezeu, iar acesta a zis: „Du-te și vinde untdelemnul și-ți plătește datoriile tale, iar cu ceea ce va rămâne, cu aceea vei trăi tu cu fiii tăi”.

4,8 Într-una din zile a venit Elisei la Șunem și acolo o femeie bogată l-a poftit la masă și după aceea, ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce.

4,9 Și a zis aceasta către bărbatul său: „Eu știu că omul lui Dumnezeu care trece mereu pe aici este sfânt;

4,10 Să-i facem dar un mic foișor sus și să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic și când va veni pe la noi, să se ducă acolo”.

4,11 Venind deci Elisei într-o zi acolo și intrând în foișor, s-a culcat acolo.

4,12 Și a zis către Ghehazi, sluga sa: „Cheamă pe sunamiteanca aceasta!” și a

chemat-o și ea a stat înaintea lui.

4,13 Apoi a zis lui Ghehazi: „Zi-i: Iată tu te îngrijești atâta de noi. Ce să-ți facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele sau cu căpetenia oștirii?” Iar ea a zis: „Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu”.

4,14 Zis-a iarăși Elisei către Ghehazi: „Atunci ce să-i fac?” Iar Ghehazi a răspuns: „Iată, n-are nici un copil și bărbatul ei este bătrân”.

4,15 Și a zis Elisei: „Cheam-o încoace!” și a chemat-o și ea a stat în ușă.

4,16 Iar Elisei a zis: „La anul pe vremea asta vei ține în brațe un fiu”. Ea a răspuns: „Nu, omule al lui Dumnezeu și stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta!”

4,17 Dar femeia aceea a zămislit și în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei.

4,18 Crescând acel copii, s-a dus întruna din zile la tatăl său, la secerători.

4,19 Și a zis către tatăl său: „Vai, mă doare capul!” Iar acesta a zis către o slugă: „Du-l la mama lui!”

4,20 Și l-a luat și l-a dus la mama lui. Și a stat pe brațele ei până la amiază și a murit.

4,21 Atunci ea s-a dus și l-a pus în patul omului lui Dumnezeu și l-a încuiat acolo și a ieșit.

4,22 Apoi a chemat pe bărbatul său și a zis: „Trimite-mi o slugă și o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu și mă întorc îndată”.

4,23 Bărbatul a zis: „De ce să te duci la el? Astăzi nu este nici lună nouă, nici zi de odihnă”. Ea a zis: „Fii pe pace!”

4,24 Și punând șaua pe asină, a zis către sluga sa: „Ia-o și pornește, dar să nu mă oprești din mers până nu-ți voi spune eu!”

4,25 Și pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în muntele Carmelului. Și când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghehazi: „Asta este sunamiteanca aceea!

4,26 Aleargă întru întâmpinarea ei și întreab-o: Ești sănătoasă? Și bărbatul tău e sănătos? Și copilul tău e sănătos?”

4,27 Și ea a răspuns: „Sunt sănătoși!” Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui. Atunci Ghehazi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: „Las-o, căci este cu sufletul amărât și Domnul a ascuns aceasta de mine și nu mi-a arătat”.

4,28 Iar ea a zis: „Au cerut-am eu fiu de la domnul meu? N-am zis eu oare, nu amăgi pe roaba ta?”

4,29 Atunci Elisei a zis către Ghehazi: „Încinge-ți mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta și du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi, și să pui toiagul meu pe fața copilului!”

4,30 Iar mama copilului a zis: „Pe cât este de adevărat că Domnul este viu, cum este viu și sufletul tău, tot așa este de adevărat că nu te voi lăsa!”

4,31 Atunci el s-a sculat și s-a dus după dânsa. Ghehazi însă s-a dus înaintea lor și a pus toiagul pe fața copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Și a ieșit Ghehazi întru întâmpinarea lui Elisei și i-a spus, zicând: „Copilul nu se trezește!”

4,32 Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său.

4,33 Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s-a rugat Domnului.

4,34 Apoi s-a ridicat și s-a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe buzele lui și ochii săi pe ochii lui și palmele sale pe palmele lui și s-a întins pe el și a încălzit trupul copilului.

4,35 Sculându-se apoi, Elisei s-a plimbat prin foișor înainte și înapoi. După aceea s-a dus și s-a întins iar peste copil. Și a strănutat copilul de șapte ori și și-a deschis copilul ochii.

4,36 Atunci a chemat pe Ghehazi și i-a zis: „Cheamă pe sunamiteanca aceea!” și acela a chemat-o și venind ea, i-a zis: „Ia-ți copilul!”

4,37 Iar ea apropiindu-se, a căzut la picioarele lui și s-a închinat până la pământ. Apoi și-a luat copilul și a ieșit.

4,38 Iar Elisei s-a întors la Ghilgal și era foamete în pământul acela și fiii proorocilor ședeau înaintea lui. Și a zis Elisei slugii sale: „Pune căldarea cea mare și fierbe ceva pentru fiii proorocilor”.

4,39 Iar unul dintr-înșii, ieșind la câmp să adune verdețuri, a găsit o buruiană sălbatică, agățătoare, a cules din ea roade o poală plină și venind, le-a aruncat în căldarea cu fiertură, fără să le cunoască.

4,40 Apoi le-a dat să mănânce. Dar îndată ce au început a mânca, au strigat: „Omul lui Dumnezeu, în căldare este moarte!” și n-au mai putut să mănânce.

4,41 Iar el a zis: „Aduceți făină!” și a presărat-o în căldare și a zis către Ghehazi: „Dă oamenilor să mănânce!” și n-a mai rămas în căldare nimic vătămător.

4,42 Tot pe atunci a venit un om din Baal-Șalișa și a adus omului lui Dumnezeu pârgă de pâine douăzeci de pâini de orz și grăunțe proaspete de grâu într-un săcușor. Elisei a zis: „Dați oamenilor să mănânce!”

4,43 Iar sluga sa a zis: „Ce să dau eu de aici la o sută de oameni?” Zis-u Elisei: „Dă oamenilor să mănânce; căci așa zice Domnul: Se vor sătura și va mai și rămâne”.

4,44 Și a dat și s-au săturat și a mai rămas, după cuvântul Domnului.

5,1 Neeman, căpetenia oștirii regelui Siriei, era om de seamă și cu trecere înaintea stăpânului său, pentru că prin Domnul dăduse biruință sirienilor. Dar acest ostaș vrednic era lepros.

5,2 O dată sirienii au ieșit în cetate și între altele luaseră din pământul lui Israel o copilă, care acum slujea la femeia lui Neeman.

5,3 Aceasta a zis către stăpâna sa: „O, dacă stăpânul meu s-ar duce la proorocul cel din Samaria, de bună seamă s-ar tămădui de lepră”.

5,4 Atunci s-a dus Neeman și a spus aceasta stăpânului său: „Așa și așa zice fetița cea din pământul lui Israel”.

5,5 Iar regele Siriei a zis către Neeman: „Scoală și du-te și voi trimite și eu scrisoare regelui lui Israel”. Și s-a dus Neeman, luând cu sine zece talanți de argint, șase mii de sicli de aur și zece rânduri de haine;

5,6 Și a dus regelui lui Israel scrisoarea în care zicea: „Împreună cu scrisoarea aceasta, trimit pe Neeman, sluga mea, ca să cureți lepra de pe el”.

5,7 Când a citit regele lui Israel scrisoarea, și-a rupt hainele sale și a zis: „Au doară eu sunt Dumnezeu, ca să omor și să fac viu, de trimite el la mine, ea să vindec pe acest om de lepră? Iată acum să vedeți și să știți că el caută pricină de dușmănie împotriva mea”.

5,8 Când însă a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că regele lui Israel și-a rupt hainele sale, a trimis să i se spună regelui: „Pentru ce Ți-ai rupt tu hainele tale? Lasă-l să

vină la mine și vor cunoaște că este prooroc în Israel”.

5,9 Și a venit Neeman cu caii și cu căruța sa, oprindu-se la poarta casei lui Elisei.

5,10 Iar Elisei a trimis la el pe sluga sa să-i zică: „Du-te și te scaldă de șapte ori în Iordan, că ți se va înnoi trupul tău și vei fi curat!”

5,11 Neeman însă s-a mâniat și a plecat, zicând: „Iată, socoteam că va ieși el și stând la rugăciune, va chema numele Domnului Dumnezeului său, își va pune mâna pe locul bolnav și va curăți lepra.

5,12 Au doară Abana și Farfar, râurile Damascului, nu sunt ele mai bune decât toate apele lui Israel? Nu puteam eu oare să mă scald în ele și să mă curăț? Și așa s-a întors și a plecat mânios.

5,13 Dar slugile lui, apropiindu-se, i-au grăit și i-au zis: „Stăpâne, dacă proorocul ți-ar fi zis să faci ceva însemnat, oare n-ai fi făcut? Cu atât mai vârtos trebuie să faci când ți-a zis numai: Spală-te și vei fi curat!”

5,14 Atunci el s-a coborât și s-a cufundat de șapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu, și i s-a înnoit trupul ca trupul unui copil mic și s-a curățit.

5,15 Atunci s-a întors la omul lui Dumnezeu cu toți cei ce-l însoțeau și venind, a stat înaintea lui și a zis: „Iată am cunoscut că în tot pământul nu este Dumnezeu decât numai în Israel! Deci, ia un dar de la robul tău!”

5,16 Iar Elisei a zis: „Pe cât este de adevărat că Domnul, înaintea Căruia slujesc, este viu, tot atât este de adevărat că nu voi primi”.

5,17 Acela însă îl silea să primească, dar el n-a vrut. Atunci a zis Neeman: „Dacă nu, atunci să sa dea robului tău pământ cât pot duce doi catâri, pentru că de aici înainte robul tău nu va mai aduce arderi de tot și jertfe la alți dumnezei afară de Domnul.

5,18 Numai iată ce să ierte Domnul robului tău: Când va merge stăpânul meu în templul lui Rimon, ca să se închine acolo, și se va sprijini de mâna mea, și mă voi închina și eu în templul lui Rimon, atunci, pentru închinarea mea în templul lui Rimon, să ierte Domnul pe robul tău la asemenea întâmplare”.

5,19 Elisei l-a răspuns: „Mergi în pace!” și el s-a dus.

5,20 Iar dacă s-a depărtat puțin, Ghehazi, sluga lui Elisei, omul lui Dumnezeu, și-a zis: „Iată, stăpânul meu n-a vrut să ia din mâna acestui Neeman Sirianul ceea ce i-a adus. Pe cât de adevărat că Domnul este viu, așa este de adevărat că voi alerga după el și voi lua de la el ceva”.

5,21 Și a alergat Ghehazi după Neeman, iar Neeman, văzându-l alergând după el, s-a coborât din căruță înaintea lui și a zis: „Cu pace vii?”

5,22 Și Ghehazi a răspuns: „Cu pace. M-a trimis stăpânul meu să-ți spun: Iată au venit acum la mine din muntele lui Efraim doi tineri din fiii proorocilor; dă-le un talant de argint și două rânduri de haine”.

5,23 Și a zis Neeman: „Ia, rogu-te, doi talanți de argint”. Și l-a rugat, și s legat doi talanți de argint în doi saci și două rânduri de haine și le-a dat la două slugi care le-a dus înaintea lui.

5,24 Iar dacă au ajuns sub deal, le-a luat din mâinile lor și le-a ascuns în casă. Apoi a dat drumul oamenilor de s-au dus.

5,25 Când însă a venit și s-a arătat stăpânului său, Elisei i-a zis: „De unde vii Ghehazi?” și El a răspuns: „Robul tău n-a fost nicăieri”.

5,26 Iar Elisei i-a zis: „Au doar inima mea nu te-a întovărășit când omul acela s-a dat jos din căruță și a venit în întâmpinarea ta? Este timpul oare să iau argint și

haine, măslini și vii, vite mari sau mărunte, robi sau roabe?

5,27 Să se lipească dar lepra lui Neeman de tine și de urmașii tăi în veci”. Și a ieșit Ghehazi de la Elisei alb de lepră ca zăpada.

6,1 Atunci au zis fiii proorocilor către Elisei: „Iată, locul unde trăim aici la tine e strâmt pentru noi.

6,2 Să mergem dar la Iordan și să luăm de acolo fiecare câte o bârnă și să ne facem locuință acolo”.

6,3 Și el a zis: „Duceți-vă!” Iar unul a zis: „Fă milă și mergi și tu cu robii tăi!” și el a zis: „Merg!” și s-a dus cu ei.

6,4 Și ajungând la Iordan, s-au apucat de tăiat copaci.

6,5 Și când a prăvălit unul o bârnă, i-a căzut toporul în apă și a strigat acela și a zis: „Ah, stăpânul meu! Acesta îl luasem împrumut!”

6,6 A zis omul lui Dumnezeu: „Unde a căzut?” și acela i-a arătat locul. Iar Elisei a tăiat o bucată de lemn și aruncând-o acolo, a ieșit toporul deasupra. Apoi a zis: „Ia-ți-l!”

6,7 Și acela a întins mâna și l-a luat.

6,8 În vremea aceea s-a ridicat regele Siriei cu război împotriva israeliților și s-a sfătuit cu slujitorii săi zicând: „Am să așez tabăra în cutare sau în cutare loc”.

6,9 Și a trimis omul lui Dumnezeu la regele lui Israel să i se spună: „Păzește-te de a trece prin locul acela; căci acolo s-au ascuns sirienii”.

6,10 Și a trimis regele lui Israel la locul acela de care-i grăise omul lui Dumnezeu și-i spusese să se ferească și s-a păzit de el mereu.

6,11 Și s-a neliniștit inima regelui Siriei de întâmplarea aceasta și chemând pe slujitorii săi, a zis: „Spuneți-mi care din ai voștri este în legătură cu regele lui Israel?”

6,12 Și răspunzând unul din slujitori, a zis: „Nimeni, stăpânul meu rege. Dar Elisei proorocul, pe care-l are Israel, spune regelui lui Israel până și cuvintele ce le grăiești tu în odaia ta de culcare”.

6,13 A zis regele: „Duceți-vă și aflați unde este, căci am să trimit să-l iau”. Și i s-a spus: „Iată, este în Dotan”.

6,14 Și a trimis acolo cai și care și mulțime de oștire, care au venit noaptea și au împresurat cetatea.

6,15 Iar dimineața slujitorul omului lui Dumnezeu, sculându-se și ieșind a văzut oștirea împrejurul cetății, și caii și carele; și a zis slujitorul său către el: „Vai, stăpânul meu! Ce să facem?”

6,16 El însă i-a zis: „Nu te teme, pentru că cei ce sunt cu noi sunt mai numeroși decât cei ce sunt cu ei”.

6,17 Și s-a rugat Elisei și a zis: „Doamne, deschide-i ochii ca să vadă!” și a deschis Domnul ochii slujitorului și acesta a văzut că tot muntele era plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei.

6,18 Iar când au venit asupra lui sirienii, Elisei s-a rugat Domnului și a zis: „Lovește-i cu orbire!” și Domnul i-a orbit, după cuvântul lui Elisei.

6,19 Apoi Elisei le-a zis: „Nu este acesta drumul și nici cetatea nu este aceasta. Dar veniți după mine și eu vă voi duce la omul acela pe care-l căutați!” și i-a dus în Samaria.

6,20 Iar la intrarea lor în Samaria, Elisei a zis: „Doamne, deschide-ne ochii ca să

vadă!” și le-a deschis Domnul ochii și au văzut că sunt în Samaria.

6,21 Și văzându-i, regele lui Israel a zis către Elisei: „Să-i ucid, părinte?”

6,22 Iar Elisei a zis: „Să nu-i ucizi. Au doară cu arcul tău și cu sabia ta i-ai prins ca să-i ucizi? Dă-le pâine și apă, să mănânce și să bea și apoi să se ducă la domnul lor”.

6,23 Și le-a făcut masă mare și ei au mâncat și au băut. După aceea le-a dat drumul și s-au dus la stăpânul lor. Și n-au mai venit taberele siriene în țara lui Israel.

6,24 După aceea a adunat Benhadad, regele Siriei, toată oștirea sa și a venit și a împresurat Samaria.

6,25 Și a fost în Samaria foamete mare în timpul împresurării lor, încât un cap de asin se vindea cu optzeci de sicli de argint și un sfert de căpățână de ceapă sălbatică se vindea cu cinci sicli de argint.

6,26 Și trecând odată regele lui Israel pe zid, o femeie, plângând, i-a zis: „Ajută-mă, domnul meu rege!”

6,27 Și regele i-a zis: „De nu te va ajuta Domnul, cu ce te pot ajuta eu? Au doară eu vin de la arie sau de la teascuri?” Apoi i-a zis regele: „Ce ai?” Iar ea a răspuns:

6,28 „Iată, femeia aceasta mi-a zis: Dă pe fiul tău să-l mâncăm astăzi, iar pe fiul meu îl vom mânca mâine.

6,29 Și așa am fiert noi pe fiul meu și l-am mâncat; și a doua zi am zis către ea: Dă acum pe fiul tău să-l mâncăm. Ea însă a ascuns pe fiul său”.

6,30 Și auzind regele cuvintele femeii, și-a rupt hainele și apoi a trecut înainte pe zidul cetății, iar poporul a văzut că pe dinăuntru trupul său era îmbrăcat în haină de jale.

6,31 Apoi a zis regele: „Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă va rămâne azi capul lui Elisei, fiul lui Safat, pe umeri”.

6,32 Elisei însă ședea în casa sa și bătrânii ședeau împreună cu el. Și a trimis regele un om al său; dar înainte de a veni cel trimis la el, el a zis către bătrâni: „Știți voi oare că acest fiu de ucigaș a trimis să mi se taie capul? Băgați de seamă; când va veni trimisul lui, să încuiați ușa și să-l opriți la ușă. Dar iată și zgomotul pașilor stăpânului său se aude în urma lui!”

6,33 Și încă grăind el cu ei, a venit la el trimisul și a zis: „Iată, ce necaz a venit de la Domnul! Ce să mai așteptăm acum de la Domnul?”

7,1 Iar Elisei a zis: „Ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul: Mâine, pe vremea aceasta, în poarta Samariei o măsură de făină din cea mai bună va fi un siclu și două măsuri de orz tot un siclu”.

7,2 Slujbașul de al cărui braț se sprijinea regele a răspuns: „Chiar dacă Domnul ar deschide ferestrele cerului nici atunci n-ar putea fi una ca aceasta!” Iar Elisei a zis: „Iată așa ai să vezi cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din acelea!”

7,3 în vremea aceasta la poarta Samariei se aflau patru oameni leproși și ziceau unul către altul: „Ce ședem noi aici și așteptăm moartea?

7,4 De ne vom hotărî să ne ducem în cetate, în cetate e foamete și vom muri acolo; iar dacă vom ședea aici, tot vom muri. Să ne ducem mai bine în tabăra sirienilor! De ne vor lăsa cu viață, vom trăi, de nu, vom muri”.

7,5 Și s-au sculat ei în amurg, ca să se ducă în tabăra sirienilor. Dar când au ajuns la marginea taberei sirienilor, acolo nu mai era nici un om;

7,6 Căci Domnul făcuse în tabăra sirienilor să se audă zgomot de care și nechezat de cai și zgomot de oștire mare. Și au zis ei unul către altul: „De bună seamă, regele lui.

Israel a tocmit să vină împotriva noastră pe regii heteilor și ai Egiptului”.

7,7 Și s-au sculat și au fugit în amurg și și-au lăsat corturile, caii, asinii lor și toată tabăra cum era și au fugit, ca să-și scape viața.

7,8 Ajungând deci leproșii aceia la marginea taberei, au intrat într-un cort și au mâncat și au băut și au luat de acolo argint și aur și haine și s-au dus de le-au ascuns. Și s-au mai dus și în alt cort și au luat și de acolo și au ascuns.

7,9 Apoi au zis unul către altul: „Ceea ce facem, nu facem bine. Ziua aceasta este zi de veste bună. Dacă întârziem și așteptăm lumina zilei atunci vina va cădea asupra noastră. Hai deci să vestim casa regelui!”

7,10 Și au venit ei și au strigat pe portarii cetății și le-au povestit, zicând: „Noi am fost în tabăra sirienilor și iată acolo nu se vedea nimeni și nu se auzea nimic, ci numai cai legați și corturi cum trebuie să fie”.

7,11 Și portarii au strigat și au dat de veste la casa regelui.

7,12 Și s-a sculat regele noaptea și a zis slugilor sale: „Am să vă spun ce fac Sirie cu noi: Ei știu că noi suferim de foame și au ieșit din tabără și s-au ascuns în câmp, cugetând așa: Când vor ieși ei din cetate, îi vom prinde vii și vom năvăli în cetate”.

7,13 Dar unul din cei ce slujeau înaintea lui a răspuns și a zis: „Să se ia cei cinci cai rămași care mai sunt în cetate (din toată tabăra lui Israel numai atâta mai rămăsese; cealaltă tabără a lui Israel pierise toată) și să trimitem oameni să vadă”.

7,14 Au luat deci două perechi de cai înhămați la căruțe și a trimis regele pe urma oștirii siriene, zicând: „Duceți-vă și vedeți!”

7,15 Și s-au dus după ei până la Iordan și iată tot drumul era semănat cu haine și cu lucruri aruncate de sirieni în graba lor. Și s-au întors trimișii și au spus regelui.

7,16 Atunci a ieșit poporul și a prădat tabăra siriană și a fost măsura de făină din cea mai bună un siclu și două măsuri de orz un siclu, după cuvântul Domnului.

7,17 Iar regele a luat pe slujitorul acela de mâna căruia se sprijinea și l-a rânduit de pază la poarta cetății; acesta a fost călcat în picioare de popor și a murit la poartă, cum zisese omul lui Dumnezeu când venise trimisul regelui la el;

7,18 Pentru că atunci când omul lui Dumnezeu a spus regelui așa: „Mâine pe vremea aceasta în poarta Samariei două măsuri de orz vor fi un siclu și o măsură de făină din cea mai bună va fi tot un siclu”,

7,19 atunci acest slujitor a răspuns omului lui Dumnezeu și a zis: „Chiar dacă Domnul va deschide ferestrele cerului, nici atunci n-ar putea fi una ca aceasta!” Iar Elisei i-a zis: „Vei vedea-o cu ochii tăi, dar nu vei mânca din ea!”

7,20 Și așa s-a întâmplat cu el: l-a călcat poporul în poartă și a murit.

8,1 În vremea aceea a grăit Elisei cu femeia căreia îi înviase copilul și i-a zis: „Scoală și du-te de la casa ta și trăiește unde vei putea, căci Domnul a chemat foametea și aceea va veni asupra pământului pentru șapte ani”.

8,2 Și s-a sculat femeia aceea și a făcut după cuvântul omului lui Dumnezeu și s-a dus ea și casa sa și a trăit în pământul filistenilor șapte ani.

8,3 Iar după trecerea celor șapte ani s-a întors femeia aceea din pământul filistenilor și a venit să roage pe rege pentru casa sa și pentru țarina sa.

8,4 Tocmai atunci regele vorbea cu Ghehazi, sluga omului lui Dumnezeu, și a zis: „Povestește-mi tot ce este mai însemnat din câte a făcut Elisei!”

8,5 Și pe când istorisea el regelui despre copilul înviat de Elisei, a rugat pe rege pentru casa sa și pentru țarina sa. Și a zis Ghehazi: „Stăpânul meu rege, aceasta este

chiar femeia aceea și el este acel fiul al ei pe care l-a înviat Elisei”.

8,6 Și a întrebat regele și pe femeie și i-a povestit și ea. Atunci regele i-a dat pe unul de la curte, zicând: „Să i se întoarcă toate câte sunt ale ei și toate veniturile țarinei din ziua când ea a părăsit țarina până acum”.

8,7 Și a venit Elisei în Damasc, când Benhadad, regele Siriei, era bolnav. Și i s-a spus acestuia și i s-a zis: „A venit aici omul lui Dumnezeu”.

8,8 Iar regele a zis către Hazael: „Ia în mâna ta un dar și du-te în întâmpinarea omului lui Dumnezeu și întreabă pe Domnul prin el, zicând: Mă voi însănătoși eu, oare, de boala aceasta?”

8,9 Și s-a dus Hazael în întâmpinarea lui și a luat dar în mâna sa din cele mai bune lucruri din Damasc cât pot duce patruzeci de cămile și a venit și a stat înaintea feței lui și a zis: „Benhadad, fiul tău, regele Siriei, m-a trimis la tine să întreb: Mă voi însănătoși eu, oare, de boala aceasta?”

8,10 Iar Elisei i-a zis: „Du-te și spune-i: „Te vei însănătoși!” Cu toate acestea, Domnul mi-a descoperit că el va muri”.

8,11 Și și-a îndreptat Elisei privirile spre Hazael și l-a privit mult, apoi a plâns omul lui Dumnezeu.

8,12 Și a zis Hazael. „De ce plânge domnul meu?” și el a zis: „Pentru că știu ce rău ai să faci tu fiilor lui Israel; tăria lor o vei da focului, pe tinerii lor cu sabia îi vei ucide, pe copiii lor de sân îi vei omorî și pe cele însărcinate ale lor le vei tăia”.

8,13 A zis Hazael: „Robul tău este câine ca să facă asemenea lucru necugetat?” și Elisei a zis: „Domnul mi-a arătat în tine pe regele Siriei”.

8,14 Și s-a dus Hazael de la Elisei și a venit la domnul său și acesta i-a zis: „Ce ți-a grăit Elisei?” Iar el a zis: „Mi-a grăit că ai să te faci sănătos”.

8,15 A doua zi însă a luat o învelitoare, a udat-o cu apă, a pus-o pe fața lui și a murit regele. Și în locul lui s-a făcut rege Hazael.

8,16 În anul al cincilea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, în locul lui Iosafat, regele Iudei, s-a făcut rege Ioram, fiul lui Iosafat, regele Iudei.

8,17 Acesta era de treizeci și doi de ani când s-a făcut rege.

8,18 El a domnit în Ierusalim opt ani și a pășit pe urma regilor lui Israel, cum se purtase casa lui Ahab, pentru că fata lui Ahab era soția lui Iosafat și a făcut lucruri rele în ochii Domnului.

8,19 Cu toate acestea Domnul n-a vrut să piardă pe Iuda pentru David, robul Său, deoarece îi făgăduise că îi va da totdeauna o făclie printre fiii săi.

8,20 În zilele lui Ioram a ieșit Edom de sub mâna lui Iuda și ei și-au pus rege.

8,21 Și s-a dus Ioram la Țair și împreună cu el s-au dus toate carele lui. Apoi s-a sculat el noaptea și a lovit pe edomiții care-l împresuraseră, și pe căpeteniile carelor, dar poporul a fugit în corturile sale.

8,22 Edom a ieșit de sub mâna lui Iuda și a rămas așa până în ziua de astăzi.

8,23 Și tot atunci a ieșit și Libna. Celelalte fapte pe care le-a făcut Ioram, sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.

8,24 Și a răposat Ioram cu părinții săi și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David, iar în locul lui s-a făcut rege Ohozia, fiul său.

8,25 În anul al doisprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, s-a făcut rege în Iuda Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei.

8,26 Ohozia era de douăzeci și doi de ani când s-a făcut rege și a domnit un an în

Ierusalim. Numele mamei lui era Atalia, fiica lui Omri, regele lui Israel.

8,27 Ohozia a păşit pe urmele casei lui Ahab şi a făcut rele în ochii Domnului, ca şi casa lui Ahab, pentru că era înrudit cu casa lui Ahab.

8,28 Şi s-a dus el cu Ioram, fiul lui Ahab, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramot în Galaad. Atunci au rănit sirienii pe Ioram.

8,29 Şi regele Ioram s-a întors ca să se vindece în Izreel de rana ce i-o pricinuiseră sirienii la Ramot când se luptase cu Hazael, regele Siriei. Iar Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei, a venit să-l vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, în Izreel, căci acesta era bolnav.

9,1 Atunci Elisei proorocul a chemat pe unul dintre fiii proorocilor şi i-a zis: „Încingeţi mijlocul şi ia acest vas cu untdelemn în mâna ta şi du-te la Ramot în Galaad.

9,2 Iar dacă vei ajunge acolo, caută pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi, şi apropiindu-te, porunceşte-i să iasă dintre fraţii lui şi du-l în cămara cea mai dinăuntru.

9,3 Apoi ia vasul cu untdelemn şi toarnă pe capul lui şi zi: Aşa zice Domnul: Iată te ung rege peste Israel. După aceea deschide uşa şi fugi fără zăbavă”.

9,4 Şi s-a dus tânărul, sluga proorocului, la Ramot în Galaad.

9,5 Şi ajungând acolo, a văzut pe căpeteniile oştirii şezând şi a zis: „Am un cuvânt către tine, căpetenie!” şi a zis Iehu: „Către care din noi toţi?” Iar el a zis: „Către tine, căpetenie!”

9,6 Atunci s-a sculat acesta şi a intrat în casă. Iar tânărul a turnat untdelemn pe capul lui şi i-a zis: „Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Te ung rege peste poporul Domnului, peste Israel.

9,7 Tu vei nimici casa lui Ahab, stăpânul tău, de la faţa Mea şi vei răzbuna asupra Izabelei sângele robilor Mei, proorocii, şi sângele tuturor slujitorilor Domnului.

9,8 Toată casa lui Ahab va pieri şi voi stârpi din ai lui Ahab pe tot cel de parte bărbătească, pe cel rob şi pe cel slobod în Israel;

9,9 Voi face casa lui Ahab ca şi casa lui Ieroboam, fiul lui Nabat şi ca şi casa lui Baeşa, fiul lui Ahia.

9,10 Iar pe Izabela, câinii o vor mânca în câmpia lui Izreel şi nimeni nu o va îngropa”. Apoi tânărul a deschis uşa şi a fugit.

9,11 După aceea a ieşit Iehu la slujitorii domnului său şi aceştia i-au zis: „E pace? De ce a venit acest necunoscut la tine?” şi el i-a zis: „Voi cunoaşteţi pe acest om şi de ce a venit”. Iar ei au zis: „Nu este adevărat!

9,12 Spune-ne!” şi el le-a zis: „Iată el mi-a spus: Aşa grăieşte Domnul: Iată te ung rege peste Israel”.

9,13 Atunci ei s-au grăbit să-şi ia fiecare haina sa şi i-au aşternut-o pe trepte, au trâmbiţat şi au zis: „Iehu s-a făcut rege!”

9,14 S-a sculat deci Iehu; fiul lui Iosafat, fiul lui Nimşi, împotriva lui Ioram. Ioram însă fusese cu toţi israeliţii la Ramot în Galaad şi-l apărase împotriva lui Hazael, regele Siriei.

9,15 Iar acum regele Ioram se întorsese la Izreel, ca să se vindece de rănile ce i le pricinuiseră sirienii, când se luptase el cu Hazael, regele Siriei. Şi a zis Iehu: „Dacă sunteţi de părerea mea, să nu iasă nimeni din cetate, ca să dea de veste la Izreel”.

9,16 Apoi a încălecat Iehu pe cal şi s-a dus în Izreel, unde zăcea Ioram, regele lui

Israel și se îngrijea de rănile ce i le pricinuiseră sirienii la Ramot, în timpul luptei cu Hazael, regele Siriei, cel tare și puternic și unde venise Ohozia, regele Iudei, ca să cerceteze pe Ioram.

9,17 În turnul din Izreel stătea un ostaș de strajă. Văzând acesta ceata lui Iehu venind, a zis: „Văd o ceată!” Iar Ioram a zis: „Ia un călăreț și trimite-l în întâmpinare, ca să întrebe: Cu pace vii?”

9,18 Și s-a dus călărețul călare în întâmpinarea lui și a zis: „Cu pace vii?” Iar Iehu a zis: „Ce ai tu cu pacea? Treci în urma mea!” și straja a dat de veste, zicând: „A ajuns la ei, dar nu se întoarce”:

9,19 și a trimis alt călăreț și acesta s-a dus la ei și a zis: „Așa zice regele: Cu pace vii?” Iar Iehu a zis: „Ce ai tu cu pacea? Treci în urma mea!”

9,20 Și a vestit straja, zicând: „A ajuns la ei, dar nu se întoarce. Și mersul parc-ar fi al lui Iehu, fiul lui Nimși, pentru că merge nebunește”.

9,21 Atunci Ioram a zis: „Înhamă!” și au înhămat la carul lui, și a ieșit Ioram, regele lui Israel și Ohozia; regele Iudei, fiecare în carul său, în întâmpinarea lui Iehu și s-au întâlnit cu el în țarina lui Nabot Izreeliteanul.

9,22 Și când a văzut Ioram pe Iehu, a zis: „Cu pace, Iehu? Iar el a zis: „Ce pace, când sunt atâtea desfrânările Izabelei, mama ta, și vrăjitoriile ei?”

9,23 Și întorcându-se Ioram să fugă, a zis către Ohozia: „Vânzare, Ohozia!

9,24 Iar Iehu și-a întins arcul cu mâna sa și a lovit pe Ioram între umeri și săgeata a trecut prin inima lui și el a căzut în carul său.

9,25 Și a zis Iehu către Bidcar, căpetenia oștirii: „Ia-l și-l aruncă în țarina lui Nabot Izreeliteanul, căci adu-ți aminte că atunci când mergeam eu și cu tine călări în urma lui Ahab, tatăl său, Domnul a rostit împotriva lui proorocia aceasta:

9,26 Adevărat, am văzut ieri sângele fiilor lui, zice Domnul, și Mă voi răzbuna pe tine în țarina aceasta. Deci ia-l și-l aruncă în țarină, după cuvântul Domnului”.

9,27 Iar Ohozia, regele lui Iuda, văzând aceasta, a fugit pe drum spre casa ce se afla în grădină. Dar Iehu a alergat după el, zicând: „Ucide-ți-l și pe el în car!” și l-au lovit pe înălțimea Gur, care vine lângă Ibleam. Și a fugit Ohozia la Moghido și a murit acolo.

9,28 Iar slujitorii lui l-au dus la Ierusalim, l-au îngropat în mormânt cu părinții lui, în cetatea lui David.

9,29 Ohozia se făcuse rege în Iuda în anul al unsprezecelea al lui Ioram, fiul lui Ahab.

9,30 Apoi Iehu a venit în Izreel. Iar Izabela, fiind înștiințată de aceasta, și-a uns fața, și-a împodobit capul și privea de la fereastră.

9,31 Iar când a intrat Iehu pe poartă, ea a zis: „Zimri, ucigașul stăpânului său, va avea el oare pace?”

9,32 Și ridicându-și el fața sa și privind spre fereastră, a zis: „Cine, cine este cu mine?” Atunci s-au plecat spre el doi sau trei eunuci;

9,33 Și el le-a zis: „Aruncați-o jos!” și au aruncat-o și a țâșnit sângele ei pe zid și pe caii care au călcat-o în picioare.

9,34 După aceea a venit Iehu de a mâncat și a băut și a zis: „Căutați pe ticăloasa aceea și îngropați-o, căci e fiică de rege!”

9,35 Și s-au dus să o îngroape, dar n-au mai găsit nimic din ea, decât numai țeasta, picioarele și palmele mâinilor.

9,36 Și s-au întors și i-au spus. Iar el a zis: „Așa a fost cuvântul Domnului, rostit prin robul Său Ilie Tesviteanul, zicând: În țarina Izreel câinii vor mânca trupul Izabelei;

9,37 Și va fi trupul Izabelei în țarina Izreel ca gunoiul pe ogor, încât nimeni nu va zice: Iată ea e Izabela!”

10,1 Ahab avea în Samaria șaptezeci de fii. Și a scris Iehu scrisori și le-a trimis la Samaria căpeteniilor cetății, bătrânilor și celor ce creșteau pe copiii lui Ahab,

10,2 zicând: „Când va ajunge scrisoarea aceasta la voi, la care se află și fiii domnului vostru, precum și care și cai, cetatea întărită și arme,

10,3 să alegeți pe cel mai bun și mai vrednic dintre fiii domnului vostru și să-l puneți pe tronul tatălui său și să vă luptați pentru casa domnului vostru”.

10,4 Aceștia însă s-au speriat cumplit și au zis: „Iată, doi regi nu i-au putut sta înainte; cum dar vom sta noi?”

10,5 Și căpetenia casei domnești, căpeteniile cetății, bătrânii și cei ce creșteau pe copiii regelui au trimis la Iehu să-i spună: „Noi suntem robii tăi și ce ne vei zice, aceea vom face; nu vom pune pe nimeni rege, ci fă ceea ce-ți place”.

10,6 Și le-a scris Iehu scrisoare a doua oară și le-a zis: „De sunteți ai mei și de vă supuneți cuvântului meu, atunci ridicați capetele fiilor domnului vostru și veniți la mine în Izreel, mâine pe vremea aceasta”. Fiii regelui erau în număr de șaptezeci și-i creșteau oameni de vază ai cetății.

10,7 Când a ajuns la ei scrisoarea, ei au luat pe fiii regelui și i-au junghiat pe toți cei șaptezeci, au pus capetele în panere și le-au trimis la el în Izreel.

10,8 Și venind trimisul, i-a adus știre și a zis: „S-au adus capetele fiilor regelui”. Iar el a zis: „Așezați-le până dimineață în două grămezi la poartă”.

10,9 Și ieșind el dimineața a stat și a zis către tot poporul: „Voi nu sunteți vinovați. Iată eu m-am sculat împotriva stăpânului meu și l-am ucis.

10,10 Dar pe aceștia cine i-a omorât? Să știți deci că nimic din ceea ce a spus Domnul împotriva casei lui Ahab n-a rămas neîmplinit. Domnul a făcut ce zisese prin robul Său Ilie”.

10,11 Și a omorât Iehu pe toți cei ce rămăseseră din casa lui Ahab în Izreel și pe toți cei mari ai lui și pe cei de aproape ai lui și pe preoții lui, încât n-a scăpat nici unul.

10,12 Apoi sculându-se, a plecat să meargă la Samaria. Dar în drumul său, ajungând la Bet-Eched, adică la Colibele Păstorilor,

10,13 Iehu a întâlnit pe frații lui Ohozia, regele Iudei, și le-a zis: „Cine sunteți voi?” Iar ei au răspuns: „Noi suntem frații lui Ohozia și ne ducem să aflăm de sănătatea fiilor regelui și a fiilor reginei”.

10,14 Și el a zis: „Prinde-ți-i de vii!” și i-au prins de vii și i-au junghiat la fântâna de lângă Colibele Păstorilor. Aceia erau patruzeci și doi de oameni și n-a mai rămas nici unul din ei.

10,15 Apoi plecând de acolo, s-a întâlnit cu Ionadab, fiul lui Recab, care venea în întâmpinarea lui, și l-a salutat și a zis: „Inima ta este ea oare cum este inima mea către inima ta?” Iar Ionadab a zis: „Da”. „De este așa, dă-mi mâna!” și i-a dat mâna și l-a ridicat la el în car,

10,16 zicând: „Hai cu mine, ca să vezi râvna mea pentru Domnul”. Și l-a așezat în car.

10,17 Și ajungând în Samaria, a ucis pe toți cei ce rămăseseră din ai lui Ahab în

Samaria și așa a stârpit neamul lui cu totul, după cuvântul Domnului ce-l rostise prin Ilie.

10,18 Apoi a adunat Iehu tot poporul și a zis: „Ahab a slujit puțin lui Baal; Iehu însă îi va sluji mai mult.

10,19 Deci chemați la mine pe toți proorocii lui Baal, pe toți slujitorii lui și pe toți preoții lui, și nimeni să nu lipsească, pentru că am să fac o jertfă mare lui Baal. Tot cel ce va lipsi nu va rămâne cu viață”. Iehu însă a făcut aceasta cu gând viclean, ca să stârpească pe slujitorii lui Baal.

10,20 Și a zis Iehu: „Vestiți o zi de sărbătoare în cinstea lui Baal!”

10,21 Și au vestit, iar Iehu a trimis în tot Israelul de au venit toți slujitorii lui Baal și n-a rămas nici unul care să nu fi venit. După aceea au intrat în templul lui Baal și s-a umplut templul de la un capăt la celălalt.

10,22 Atunci a zis Iehu către păstrătorul veșmintelor: „Adu veșminte pentru toți slujitorii lui Baal”. Și acela le-a adus veșminte.

10,23 Apoi a intrat și Iehu cu Ionadab, fiul lui Recab, în templul lui Baal și a zis slujitorilor lui Baal: „Căutați și vedeți nu cumva se află printre voi careva din slujitorii Domnului, pentru că aici trebuie să fie numai slujitorii lui Baal singuri”.

10,24 Apoi s-au apropiat ei să facă jertfele și arderile de tot. Iar Iehu a pus afară optzeci de oameni și le-a zis: „Sufletul aceluia căruia îi va scăpa careva din oamenii pe care vi-i voi da în mâini, va fi în locul celui scăpat”.

10,25 Iar după ce s-a isprăvit arderea de tot, Iehu a zis către oștenii săi și către căpeteniile lor: „Duceți-vă și-i ucideți și să nu scape nici unul”. Oștenii și căpeteniile i-au lovit cu ascuțișul sabiei și i-au aruncat acolo.

10,26 Apoi s-au dus în cetate unde era capiștea lui Baal, au scos idolii din capiștea lui Baal și i-au ars;

10,27 Și au sfărâmat chipul cel cioplit al lui Baal și au dărâmat capiștea lui Baal și au făcut din ea loc de necurățenii până în ziua de astăzi.

10,28 Astfel a stârpit Iehu pe Baal din pământul lui Israel;

10,29 Iar în ce privește păcatele lui Ieroboam, feciorul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită, de la acestea nu s-a depărtat nici Iehu; nu s-a lepădat de viteii de aur, din Betel și Dan.

10,30 Și a zis Domnul către Iehu: „Pentru că tu cu plăcere ai făcut ceea ce era drept în ochii Mei și ai îndeplinit împotriva casei lui Ahab tot ceea ce aveam la inima Mea, feciorii tăi până la al patrulea neam vor ședea pe tronul lui Israel”.

10,31 Dar Iehu nu s-a silit să umble din toată inima după legea Domnului Dumnezeului lui Israel și nu s-a abătut de la păcatele lui Ieroboam, care a dus pe Israel în ispită.

10,32 În zilele acelea a început Domnul să taie părți din pământul lui Israel și Hazael a lovit hotarele lui Israel,

10,33 pustiind la răsărit de Iordan tot pământul Galaadului, al lui Gad, al lui Ruben și al lui Manase, începând de la Aroer, care vine lângă Arnon, și Galaadul și Vasanul.

10,34 Celelalte fapte ale lui Iehu, tot ce a făcut el, precum și vitejiile lui sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Israel.

10,35 Și a răposat Iehu cu părinții săi în Samaria, iar în locul lui s-a făcut rege Ioahaz, fiul său.

10,36 Iar timpul domniei lui Iehu peste Israel, în Samaria, a fost de douăzeci și opt

de ani.

11,1 Atalia, mama lui Ohozia, văzând că fiul său a murit, s-a sculat și a stârpit tot neamul regesc.

11,2 Dar Ioșeba, fiica regelui Ioram, sora lui Ohozia, a furat pe Ioaș, fiul lui Ohozia, dintre fii regelui care trebuiau uciși și l-a dus pe ascuns în odaia de dormit, împreună cu doica lui, și l-a ascuns de Atalia și n-a fost ucis.

11,3 Acesta a stat ascuns împreună cu ea în templul Domnului șase ani, în care timp a domnit peste țară Atalia.

11,4 Iar în anul al șaptelea a trimis Iehoiada de au luat sutași din gardă și din oștire și i-au adus la el în casa Domnului. Aici a făcut cu ei legământ, luând de la ei jurământ în templul Domnului și apoi le-a arătat pe fiul regelui,

11,5 și le-a dat ordin, zicând: „Iată ce să faceți! A treia parte din voi, din cei ce veniți în ziua de odihnă, veți face strajă la casa domnească,

11,6 a treia parte la poarta Sur și a treia parte la poarta gărzii, străjuind casa, ca să nu fie vreo vătămare;

11,7 Iar două părți din voi, din cei plecați în ziua de odihnă, veți face strajă la templul Domnului pentru rege.

11,8 Și veți înconjura pe rege din toate părțile, având fiecare arma sa în mână; cine va intra în rânduri, acela să fie ucis; și veți fi pe lângă rege și când va ieși și când va intra”.

11,9 Și au făcut ostașii tot ce le-a poruncit preotul Iehoiada. A luat fiecare pe oamenii săi cei ce intrau de servici și cei ce ieșeau din servici în ziua de odihnă și au venit la preotul Iehoiada.

11,10 Iar preotul a împărțit sutașilor sulițele și scuturile regelui David care erau în templul Domnului.

11,11 Și s-au așezat oștenii, fiecare cu arma în mână, împrejurul regelui, de la dreapta templului până la stânga lui și până la jertfelnic.

11,12 Apoi au scos pe fiul regelui, au pus pe capul lui coroana și podoabele regești și astfel l-au uns și l-au făcut rege, bătând din palme și strigând: „Trăiască regele!”

11,13 Auzind Atalia glasul poporului ce striga, s-a dus în templul Domnului.

11,14 Pe când se uita ea, iată regele stătea la locul de sus, după obicei, iar lângă rege stăteau cântăreții și trâmbițașii și tot poporul țării se veselea și suna din trâmbițe. Atunci Atalia și-a rupt veșmintele sale și a strigat: „Vânzare, vânzare!”

11,15 Dar preotul Iehoiada a dat poruncă sutașilor, care cârmuiau oștirea, și le-a zis: „Scoateți-o din rânduri și pe cel ce se va duce după ea ucideți-l cu sabia”, căci preotul zisese: „Să nu o ucideți în templul Domnului”.

11,16 Deci i-au făcut loc de a trecut pe poarta cailor, spre casa domnească, și au ucis-o acolo.

11,17 Și a încheiat Iehoiada legământ între Domnul și între rege și popor, ca acesta să fie poporul Domnului, precum și între rege și popor.

11,18 Și s-a dus tot poporul țării în capiștea lui Baal de a stricat jertfelnicele lui și chipurile lui le-au sfărâmat cu totul, iar pe Matan, preotul lui Baal, l-a ucis înaintea jertfelnicului, și preotul Iehoada a așezat strajă în templul Domnului.

11,19 Apoi a luat pe sutași cu garda și oștirea și tot poporul țării și au petrecut pe rege din templul Domnului și au venit pe drumul ce trece pe poarta gărzii, la casa regelui și s-a urcat pe tronul regesc.

11,20 Apoi s-a vestit poporului țării și cetatea s-a liniștit. Pe Atalia au omorât-o cu sabia în casa domnească.

11,21 Ioaș era de șapte ani când a fost făcut rege.

12,1 Astfel s-a făcut Ioaș rege în anul al șaptelea al lui Iehu și a domnit în Ierusalim patruzeci de ani.

12,2 Ioaș a făcut fapte plăcute în ochii Domnului în toate zilele sale, cât l-a povățuit preotul Iehoiada;

12,3 Numai înălțimile nu le-a desființat, căci poporul tot mai aducea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

12,4 Deci a zis Ioaș către preoți: „Tot argintul dăruit, care se aduce în templul Domnului: argintul de la trecători, argintul adus pentru răscumpărarea sufletului, după prețuirea hotărâtă, și tot argintul cât îl lasă pe cineva inima să-l aducă în templul Domnului,

12,5 să-l ia preoții pentru ei, fiecare de la cunoscutul său, și să repare stricăciunile casei oriunde s-ar afla”.

12,6 Însă până la anul al douăzeci și treilea al regelui Ioaș preoții n-au reparat stricăciunile templului Domnului.

12,7 De aceea regele Ioaș a chemat pe preotul Iehoiada și pe ceilalți preoți și le-a zis: „De ce nu reparați stricăciunile templului Domnului? Deci să nu mai luați de acum argintul de la cunoscuții voștri, ci să-l dați pentru repararea stricăciunilor templului Domnului”.

12,8 Și s-au învoit preoții să nu mai ia argintul pe care-l va da poporul pentru repararea stricăciunilor templului Domnului.

12,9 Atunci a luat preotul Iehoiada o ladă, i-a făcut o deschizătură în partea ei de deasupra și a pus-o lângă jertfelnic, în partea dreaptă, pe unde intra poporul în templul Domnului. Și preoții care stăteau de pază la prag puneau acolo tot argintul ce se aducea în templul Domnului.

12,10 Și când vedeau că s-a strâns argint mult în ladă, venea vistiernicul regelui și arhiereul și scoteau argintul găsit în templul Domnului și-l legau în saci.

12,11 Argintul așa socotit îl dădeau în primirea celor rânduiți să facă lucrările la templul Domnului, iar aceștia îl cheltuiau cu dulgherii și meșteșugarii care lucrau la templul Domnului,

12,12 cu zidarii și pietrarii, precum și cu cumpărarea lemnului și a pietrelor de cioplit, cu repararea stricăciunilor la templul Domnului și cu tot ce trebuia pentru întreținerea templului Domnului.

12,13 Dar din argintul adus în templul Domnului nu s-au făcut pentru templul Domnului vase de argint, cuțite, cupe pentru turnare, trâmbițe, nici tot felul de vase de aur și de argint.

12,14 Ci argintul care intra în templul Domnului se dădea lucrătorilor ca să săvârșească lucrul și să-l întrebuințeze la repararea templului Domnului.

12,15 Și nu se cerea socoteală de la oamenii cărora li se încredința argintul ca să-l împartă celor ce făceau lucrările, pentru că aceștia se purtau cinstit.

12,16 Însă argintul ce se plătea pe jertfa pentru vină și argintul ce se plătea pe jertfa pentru păcat nu se ducea în templul Domnului, ci acesta era al preoților.

12,17 Atunci s-a ridicat Hazael, regele Siriei, și a pornit cu război împotriva cetății Gat și a luat-o. Și și-a pus Hazael în gând să meargă și asupra Ierusalimului.

12,18 Însă Ioaș, regele Iudei, a luat toate lucrurile dăruite, pe care le dăruiseră templului Domnului Iosafat, Ioram și Ohozia, părinții lui, regii Iudei, precum și cele ce erau dăruite de el și tot aurul ce s-a găsit în vistieria templului Domnului și a casei regești și le-a trimis lui Hazael, regele Siriei, și acesta s-a retras din Ierusalim.

12,19 Celelalte despre Ioaș și despre toate cele ce a făcut el sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.

12,20 În urmă s-au sculat slugile lui și au făcut răzvrătire împotriva lui și au ucis pe Ioaș, în casa Milo, pe calea spre Sela.

12,21 Și l-au ucis slugile sale Iozacar, fiul lui Șimeat, și Iozabad, fiul lui șomer. Și el a murit și l-au îngropat cu părinții lui în cetatea lui David. Și în locul lui s-a făcut rege Amasia, fiul său.

13,1 În anul al douăzeci și treilea al lui Ioaș, fiul lui Ohozia, regele lui Iuda, s-a făcut rege peste Israel în Samaria Ioahaz, fiul lui Iehu, și a domnit șaptesprezece ani.

13,2 Acesta a făcut rele în ochii Domnului și a umblat în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită și nu s-a lăsat de ele.

13,3 De aceea s-a aprins mânia Domnului asupra lui Israel și l-a dat pentru totdeauna în mâna lui Hazael, regele Siriei, și în mâna lui Benhadad, fiul lui Hazael.

13,4 Atunci s-a rugat Ioahaz Domnului și Domnul l-a auzit, pentru că vedea necazul Izraeliților și cum îi strâmtora regele Siriei.

13,5 Și a dat Domnul israeliților izbăvitor și au ieșit de sub mâna sirienilor și au trăit fiii lui Israel în cetățile lor ca și mai înainte.

13,6 Dar tot nu s-au depărtat de păcatele casei lui Ieroboam, care a dus pe Israel în ispită, ci au umblat în ele și Așera a rămas mai departe în Samaria,

13,7 lui Ioahaz nu-i rămăsese din oștire decât numai cincizeci de călăreți, zece care și zece mii de pedestrași, căci îi nimicise regele Siriei și-i prefăcuse în pulbere de călcat cu picioarele.

13,8 Celelalte știri despre Ioahaz, despre vitejiile lui și despre tot ceea ce a făcut el, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

13,9 Apoi a răposat Ioahaz cu părinții săi și l-au îngropat în Samaria, iar în locul lui s-a făcut rege Ioaș.

13,10 În anul al treizeci și șaptelea al lui Ioaș, regele Iudei, s-a făcut rege peste Israel în Samaria Ioaș, fiul lui Ioahaz, domnind șaisprezece ani.

13,11 Și a făcut fapte netrebnice înaintea Domnului și nu s-a abătut de la toate păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită, ci a umblat în ele.

13,12 Celelalte știri despre Ioaș, tot ceea ce a făcut el, isprăvile lui, războiul avut cu Amasia, regele Iudei, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

13,13 Apoi a adormit Ioaș cu părinții săi, iar pe scaunul lui s-a suit Ieroboam. Ioaș a fost îngropat în Samaria, lângă regii lui Israel.

13,14 În vremea lui Ioaș s-a îmbolnăvit Elisei de o boală de care apoi a și murit. Atunci a venit la el Ioaș, regele lui Israel și plângând deasupra lui, a zis: „Părinte, părinte, carul lui Israel și călărețul lui!”

13,15 Iar Elisei a zis către el: „Ia un arc și niște săgeți!”

13,16 Și a luat regele un arc și niște săgeți. Apoi Elisei a zis către regele lui Israel: „Pune mâna pe arc!” și a pus regele mâna pe arc, și și-a pus și Elisei mâinile sale pe mâinile regelui,

13,17 și a zis: „Deschide fereastra dinspre răsărit!” și regele a deschis-o. Și a zis Elisei: „Săgetează!”. Și a săgetat regele. Elisei a zis: „Aceasta este săgeata izbăvirii ce vine de la Domnul și săgeata izbăvirii de sirieni, căci vei bate pe sirieni cu desăvârșire, la Afec”.

13,18 Apoi iarăși a zis Elisei: „Ia niște săgeți!” și regele a luat. Și a zis Elisei către regele lui Israel: „Lovește în pământ!” și a lovit de trei ori și s-a oprit.

13,19 Iar omul lui Dumnezeu s-a mâniat pe el, și a zis: „Trebuia să lovești de cinci sau de șapte ori, căci atunci ai fi bătut cu desăvârșire pe sirieni; acum însă vei bate pe sirieni numai de trei ori”.

13,20 Apoi a murit Elisei și l-au îngropat, iar în anul următor au intrat în țară cete de Moabiți.

13,21 Dar iată, odată, când îngropau un mort, s-a întâmplat ca cei ce-l îngropau să vadă una din aceste cete și speriindu-se, au aruncat mortul în mormântul lui Elisei. Căzând acela, s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și s-a sculat pe picioarele sale.

13,22 Iar Hazael, regele Siriei, a strâmtorat pe israeliți în toate zilele lui Ioahaz.

13,23 Domnul însă S-a milostivit asupra lor de i-a iertat și S-a întors spre ei pentru legământul Său cel încheiat cu Avraam, Isaac și Iacov și n-a voit să-i piardă, nici nu i-a lepădat de la fața Sa, până astăzi.

13,24 După ce a murit Hazael, regele Siriei, în locul lui a fost făcut rege Benhadad, fiul său.

13,25 Atunci Ioaș, fiul lui Ioahaz, a luat înapoi din mâinile lui Benhadad, fiul lui Hazael, cetățile pe care le luase acela cu război din mâinile tatălui său, Ioahaz. De trei ori l-a bătut Ioaș și a întors cetățile lui Israel.

14,1 În anul al doilea al lui Ioaș, fiul lui Ioahaz, regele lui Israel, s-a făcut rege în Iuda, Amasia, fiul lui Ioaș, regele Iudei.

14,2 Amasia era de douăzeci și cinci de arii când a fost făcut rege și a domnit în Ierusalim douăzeci și nouă de ani. Numele mamei sale era Ioadin și era din Ierusalim.

14,3 Acesta a făcut fapte plăcute în ochii Domnului, dar nu ca strămoșul său David; s-a purtat însă în toate ca tatăl său Ioaș.

14,4 Numai înălțimile n-au fost înlăturate, căci poporul tot mai săvârșea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

14,5 Când a pus bine mâna pe domnie, Amasia a ucis slugile sale care uciseseră pe tatăl său;

14,6 Dar pe copiii ucigașilor nu i-a ucis, de vreme ce în cartea legii lui Moise, prin care poruncește Domnul, este scris: „Părinții nu trebuie să fie pedepsiți cu moarte pentru copii, nici copiii nu trebuie să fie pedepsiți cu moarte pentru părinți, ci fiecare pentru vina sa trebuie să fie pedepsit cu moarte!”

14,7 Tot el a bătut zece mii de edomiți în Valea Sărată și a luat Șilo prin luptă și i-a pus numele Iocteel, pe care-l poartă până în ziua de astăzi.

14,8 Atunci a trimis Amasia soli la Ioaș, regele lui Israel, fiul lui Ioahaz, fiul lui Iehu, zicând: „Vino să ne vedem la față”.

14,9 Iar Ioaș, regele lui Israel, a trimis la Amasia, regele Iudei, să i se zică: „Spânul cel din Liban a trimis la cedrul Libanului să-i zică: Dă-ți fata după fiul meu! Și trecând fiarele sălbatice din Liban au călcat spinul.

14,10 Tu ai bătut pe edomiți și s-a înălțat inima ta! Bucură-te de biruință, dar șezi

acasă la tine! De ce să te cerți spre răul tău? Vei cădea și cu tine va cădea Iuda!”

14,11 Amasia însă n-a ascultat. Atunci s-a sculat Ioaș, regele lui Israel, și s-a văzut față către față, el și Amasia, regele lui Iuda, la Bet-Șemeș în Iuda.

14,12 Dar au fost bătuți iudeii de israeliți și au fugit în corturile lor.

14,13 Iar pe Amasia, regele Iudei, fiul lui Ioaș, fiul lui Ohozia, l-a prins Ioaș, regele lui Israel, în Bet-Șemeș și s-a dus Ioaș la Ierusalim și a stricat zidul Ierusalimului de la porțile lui Efraim până la porțile din colț, pe o întindere de patru sute de coji.

14,14 Și au luat tot aurul și argintul și toate vasele câte s-au găsit la templul Domnului și în vistieria casei regelui și ostateci și s-au întors în Samaria.

14,15 Celelalte știri despre Ioaș, faptele și vitejiile lui și cum s-a luptat el cu Amasia, regele Iudei, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

14,16 În urmă a adormit Ioaș cu părinții săi și a fost îngropat în Samaria cu regii lui Israel; iar în locul lui a fost făcut rege Ieroboam, fiul său.

14,17 Amasia, fiul lui Ioaș, regele Iudei, a trăit cincisprezece ani după moartea lui Ioaș, fiul lui Ioahaz, regele lui Israel.

14,18 Celelalte fapte ale lui Amasia sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

14,19 Făcându-se însă la Ierusalim răzvrătire împotriva lui, a fugit în Lachiș, și s-a trimis după el în Lachiș și l-au ucis acolo,

14,20 și l-au adus pe cai și l-au îngropat în Ierusalim, cu părinții săi, în cetatea lui David.

14,21 După aceea tot poporul iudeu a luat pe Azaria, care era atunci numai de șaisprezece ani, și l-a făcut rege în locul tatălui său Amasia.

14,22 El a zidit Elatul și l-a întors la Iuda, după ce regele răposase cu părinții săi.

14,23 În anul al cincisprezecelea al lui Amasia, fiul lui Ioaș, regele Iudei, a fost făcut rege în Samaria Ieroboam, fiul lui Ioaș, regele lui Israel.

14,24 Și a domnit patruzeci și unu de ani și a făcut fapte netrebnice în ochii Domnului; neabătându-se de la toate păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită.

14,25 Acesta a așezat din nou vechiul hotar al lui Israel de la intrarea în Hamat până la marea Araba, după cuvântul Domnului Dumnezeului lui Israel, rostit prin robul Său Iona, fiul lui Amitai, proorocul cel din Gat-Hefer,

14,26 că Domnul văzuse necazul foarte amar al lui Israel cel strâmtorat, lipsit și părăsit și nu era cine să-l ajute.

14,27 Și n-a vrut Domnul să stârpească numele israeliților de sub cer, ci i-a izbăvit prin mâna lui Ieroboam, fiul lui Ioaș.

14,28 Celelalte știri despre Ieroboam, despre toate cele ce a făcut el, și cum a întors Damascul și Hamatul lui Iuda în Israel sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

14,29 Apoi a adormit Ieroboam, cu părinții săi, cu regii lui Israel, iar în locul lui a fost făcut rege Zaharia, fiul său.

15,1 În anul al douăzeci și șaptelea al lui Ieroboam, regele lui Israel, s-a făcut rege Azaria, fiul lui Amasia, regele lui Iuda.

15,2 Acesta era de șaisprezece ani când S-a făcut rege și a domnit în Ierusalim cincizeci și doi de ani. Numele mamei sale era Iecolia din Ierusalim.

15,3 Azaria a făcut fapte plăcute în ochii Domnului, purtându-se în toate ca tatăl

său Amasia.

15,4 Numai înălțimile nu le-a depărtat, căci poporul tot mai săvârșea jertfe și tămâieri pe înălțimi.

15,5 Dar a lovit Domnul pe rege, și acesta a fost lepros până în ziua morții sale și a trăit într-o casă osebită, în vreme ce Iotam, fiul regelui, era în casa domnească, judecând poporul țării.

15,6 Celelalte știri despre Azaria și tot ce a făcut el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

15,7 În urmă a răposat Azaria cu părinții săi și l-au îngropat cu părinții lui în cetatea lui David, iar în locul lui S-a făcut rege Iotam, fiul său.

15,8 În anul al treizeci și optulea al lui Azaria, regele Iudei, s-a făcut rege peste Israel, în Samaria, Zaharia, fiul lui Ieroboam, și a domnit șase luni.

15,9 Acesta a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, cum făcuseră și părinții lui, căci nu s-a lăsat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită.

15,10 Dar împotriva lui a făcut răzvrătire Șalum, fiul lui Iabeș, și l-a lovit înaintea poporului și l-a ucis și s-a făcut rege în locul lui.

15,11 Celelalte știri despre Zaharia sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

15,12 Și astfel s-a împlinit cuvântul Domnului, cel rostit către Iehu, când a zis: „Fiii tăi până la al patrulea neam vor ședea pe tronul lui Israel”.

15,13 Șalum, fiul lui Iabeș, s-a făcut rege în anul al treizeci și nouălea al lui Azaria, regele Iudei, și a domnit o lună în Samaria.

15,14 Atunci s-a dus Menahem, fiul lui Gadi, din Tirța și ajungând în Samaria, a lovit pe Șalum, fiul lui Iabeș, în Samaria și l-a ucis și s-a făcut rege în locul lui.

15,15 Alte știri despre Șalum și despre răzvrătirea pe care a făcut-o el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

15,16 Atunci Menahem a bătut Tapuahul și pe toți cei ce erau în el și în hotarele lui, începând din Tirța, pentru că nu și-a deschis porțile, și a tăiat pe toate femeile însărcinate de acolo.

15,17 Apoi Menahem, fiul lui Gadi, s-a făcut rege peste Israel în anul al treizeci și nouălea al lui Azaria, regele Iudei, și a domnit în Samaria zece ani;

15,18 Și a făcut fapte rele în ochii Domnului, nelăsându-se în toate zilele sale de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită.

15,19 Atunci a venit Ful (Tiglatfalasar III), regele Asiriei, asupra țării israelite. Însă Menahem a dat lui Ful o mie de talanți de argint, ca să-l susțină și să întărească domnia în mâinile lui.

15,20 Apoi Menahem a scos argintul acesta de la israeliți, de la toți cei bogați, câte cincizeci de sicli de argint de fiecare om, ca să-i dea regelui Asiriei. Și regele Asiriei s-a întors și n-a rămas acolo în tară.

15,21 Celelalte știri despre Menahem, tot ce a făcut el, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

15,22 În urmă a adormit Menahem cu părinții săi și în locul lui s-a făcut rege Pecahia, feciorul său.

15,23 Pecahia, feciorul lui Menahem, s-a făcut rege peste Israel în Samaria în anul al cincizecilea al lui Azaria, regele Iudei și a domnit doi ani.

15,24 Și a făcut fapte rele în ochii Domnului, nelăsându-se de păcatele lui Ieroboam,

fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită.

15,25 Dar împotriva lui s-a răzvrătit Pecah, fiul lui Remalia, cel al treilea în rang după el, împreună cu Argob și cu Arie, care aveau cu ei cincizeci de bărbați din Galaad și l-au lovit în Samaria, chiar în turnul casei regale, l-au omorât și s-a făcut rege în locul lui.

15,26 Celelalte știri despre Pecahia, tot ce a făcut el, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

15,27 În anul al cincizeci și doilea al lui Azaria, regele Iudei, s-a făcut rege peste Israel, în Samaria, Pecah, fiul lui Remalia și a domnit douăzeci de ani.

15,28 Și a făcut lucruri rele în ochii Domnului, nelăsându-se de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în ispită.

15,29 În zilele lui Pecah, regele lui Israel, a venit Tiglatfalasar, regele Asiriei, și a luat Ionul, Abel-Bet-Maaca, Ianoah, Chedeș, Hațor, Galaadul, Galileea și tot pământul lui Neftali și pe locuitori i-a strămutat în Asiria.

15,30 Atunci Osea, fiul lui Ela, a făcut o uneltire împotriva lui Pecah, fiul lui Remalia și l-a lovit și l-a ucis și s-a făcut rege în locul lui, în anul al douăzecilea al lui Ioatam, fiul lui Azaria.

15,31 Celelalte știri despre Pecah și despre tot ce a făcut el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Israel.

15,32 În anul al doilea al lui Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, s-a făcut rege Ioatam, fiul lui Azaria, regele Iudei.

15,33 Acesta era de douăzeci și cinci de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim șaisprezece ani. Numele mamei lui era Ierușa, fiica lui Țadoc.

15,34 Și a făcut el lucruri plăcute în ochii Domnului. Cum s-a purtat tatăl său Azaria așa s-a purtat și el în toate.

15,35 Numai înălțimile nu le-a înlăturat, căci poporul tot mai săvârșea jertfe și tămâieri pe înălțimi. Tot el a făcut poarta de sus la templul Domnului.

15,36 Iar celelalte știri despre Ioatam și tot ce a făcut el, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

15,37 În zilele acelea a început Domnul a trimite asupra Iudei pe Rațon, regele Siriei, și pe Pecah, fiul lui Remalia.

15,38 Ioatam a răposat cu părinții săi și a fost îngropat cu ei în cetatea lui David, strămoșul său, iar în locul lui a fost făcut rege Ahaz, fiul său.

16,1 În anul al șaptesprezecelea al lui Pecah, fiul lui Remalia, a fost făcut rege Ahaz, fiul lui Ioatam, regele lui Iuda.

16,2 Ahaz era de douăzeci de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim șaisprezece ani, dar n-a făcut fapte plăcute în ochii Domnului Dumnezeului său, ca David, strămoșul său,

16,3 ci a pășit pe urmele regilor lui Israel și chiar și pe fiul său l-a trecut prin foc, urmând urâciunile popoarelor pe care le alungase Domnul de la fața fiilor lui Israel;

16,4 Și a adus jertfe și tămâieri pe înălțimi și dealuri și sub tot pomul umbros.

16,5 Atunci s-au dus Rațon, regele Siriei, și Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, asupra Ierusalimului, ca să-l cuprindă și au ținut pe Ahaz împresurat, dar nu l-au putut birui.

16,6 În vremea aceea Rațon, regele Siriei, a întors Elatul la Siria și a izgonit pe iudei din Elat; apoi au intrat în Elat edomiții și trăiesc acolo până în ziua de astăzi.

16,7 Atunci a trimis Ahaz soli la Tiglatfalasar, regele Asiriei, să-i spună: „Robul tău și fiul tău sunt eu; vino și mă apără de mâna regelui Siriei și de mâna regelui lui Israel, care s-au ridicat împotriva mea!”

16,8 Cu acel prilej a luat Ahaz argintul și aurul care s-a găsit în templul Domnului și în vistieria casei domnești și l-a trimis dar regelui Asiriei.

16,9 Deci l-a ascultat regele Asiriei și s-a dus regele Asiriei la Damasc, unde a prins pe Rațon și pe locuitorii lui i-a strămutat în Chir, iar pe Rațon l-a ucis.

16,10 Atunci a ieșit regele Ahaz întru întâmpinarea lui Tiglatfalasar, regele Asiriei, la Damasc; și a văzut jertfelnicul cel din Damasc și a trimis regele Ahaz lui Urie preotul chipul jertfelnicului și planul alcătuirii lui.

16,11 Iar preotul Urie a făcut un jertfelnic după planul ce i-l trimisese regele Ahaz din Damasc; așa a făcut preotul Urie până a venit regele de la Damasc.

16,12 Iar dacă a venit regele de la Damasc și a văzut jertfelnicul, s-a apropiat regele de jertfelnic,

16,13 a adus jertfă pe el și a ars arderea de tot a sa cu darul de pâine; a săvârșit turnarea sa și l-a stropit cu sângele jertfei de împăcare.

16,14 Iar jertfelnicul cel de aramă, care era înaintea Domnului, l-a mutat din fața templului, dintre jertfelnicul cel nou și templul Domnului, și l-a pus în partea dinspre miazănoapte a acestuia.

16,15 Apoi regele Ahaz a dat poruncă preotului Urie, zicând: „Pe jertfelnicul cel mare să arzi arderea de tot cea de dimineață și darul de pâine cel de seară, arderea de tot a regelui și darul lui de pâine, arderea de tot din partea întregului popor al țării și darul lui cel de pâine, turnarea lui și cu tot sângele arderii de tot și cu tot sângele jertfei să-l stropești, iar jertfelnicul cel de aramă va rămâne până voi vedea ce este de făcut cu el”.

16,16 Și a făcut preotul Urie așa cum a poruncit regele Ahaz.

16,17 După aceea a desprins regele Ahaz pervazurile postamentelor, a luat bazinele de pe ele și a luat și marea de pe boii cei de aramă, care erau sub ea și a așezat-o pe o temelie de piatră;

16,18 A desființat de asemenea pridvorul acoperit numit al zilei de odihnă, care fusese făcut la templul Domnului și pridvorul din afară al templului Domnului, care se numea al regelui, numai ca să placă regelui Asiriei.

16,19 Celelalte știri despre Ahaz și cele ce a făcut el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

16,20 Apoi a răposat Ahaz cu părinții săi în cetatea lui David; iar în locul lui a fost făcut rege Iezechia, fiul său.

17,1 În anul al doisprezecelea al lui Ahaz, regele Iudei, a fost făcut rege în Samaria peste Israel, Osea, fiul lui Ela și a domnit nouă ani.

17,2 El a făcut lucruri rele în ochii Domnului, dar nu ca regii lui Israel, care au fost înainte de el.

17,3 Împotriva lui s-a ridicat Salmanasar, regele Asiriei, și a ajuns Osea supusul acestuia și-i plătea bir.

17,4 Dar regele Asiriei a simțit necredincioșia lui Osea, căci acesta trimisese robi la So, regele Egiptului, și nu plătise bir regelui Asiriei în fiecare an. De aceea regele Asiriei l-a luat legat și l-a aruncat în închisoare.

17,5 Apoi regele Asiriei a năvălit asupra țării întregi și a mers și la Samaria și a

ținut-o împresurată trei ani.

17,6 Iar în anul al zecelea al lui Osea, regele Asiriei a luat Samaria și a strămutat pe israeliți în Asiria și i-a așezat în Halach și în Habor, lângă râul Gozan, în cetățile Mediei.

17,7 Când fiii lui Israel au început a păcătui înaintea Domnului Dumnezeului lor, Care îi scosese din pământul Egiptului și de sub mâna lui Faraon, regele Egiptului, și s-au apucat să cinstească dumnezeii altora;

17,8 Când au început ei să se poarte după obiceiurile popoarelor pe care le alungase Domnul de la fața fiilor lui Israel și după obiceiurile regilor lui Israel, făcând cum făceau aceștia;

17,9 Când au început fiii lui Israel a face fapte neplăcute Domnului Dumnezeului lor, zidindu-și înălțimi prin toate târgurile lor, de la turnul de strajă, până la cetatea întărită,

17,10 și așezând idolii și chipurile Astartei pe tot dealul înalt și sub tot pomul umbros;

17,11 Și când s-au apucat să săvârșească tămâieri pe toate înălțimile, ca popoarele pe care le izgonise Domnul de la ei și să facă fapte urâte, care mâniaseră pe Domnul

17,12 Slujind idolilor de care Domnul le zisese: „Să nu faceți aceasta”,

17,13 atunci Domnul a dat mărturie împotriva lui Israel și a lui Iuda prin toți proorocii Săi, prin toți văzătorii, zicând: „Întoarceți-vă din căile voastre cele rele și păziți poruncile Mele, așezămintele Mele și toată învățătura pe care Eu am dat-o părinților voștri și pe care v-am dat-o și vouă prin prooroci, robii Mei”.

17,14 Dar ei n-au ascultat, ci și-au învârtoșat cerbicia, ca și părinții lor care nu crezuseră în Domnul Dumnezeul lor

17,15 și au disprețuit poruncile Lui și legământul Lui, pe care-l încheiase El cu părinții lor și descoperirile Lui, cu care El îi deșteptase și au umblat după idoli și au ajuns netrebnici, purtându-se ca popoarele cele dimprejur de care Domnul le zisese să nu se poarte ca ele;

17,16 Și au părăsit toate poruncile Domnului Dumnezeului lor și au făcut chipurile turnate a doi viței și au așezat Așere și s-au închinat la toată oștirea cerului și au slujit lui Baal;

17,17 Și au trecut pe fiii lor și pe fiicele lor prin foc, au ghicit și au vrăjit și s-au apucat să facă lucruri netrebnice în ochii Domnului și să-L mânie.

17,18 Atunci S-a mâniat Domnul tare pe israeliți și i-a lepădat de la fața Sa, și n-a mai rămas decât seminția lui Iuda.

17,19 Dar nici Iuda n-a păzit poruncile Domnului Dumnezeului său și s-a purtat după obiceiurile israeliților, cum Se purtau aceștia.

17,20 Și și-a întors Domnul fața de la toți urmașii lui Israel și i-a smerit dându-i în mâinile jefuitorilor și în sfârșit i-a lepădat de la fața Sa.

17,21 Căci israeliții se dezbinaseră de la casa lui David și făcuseră rege pe Ieroboam, fiul lui Nabat, Ieroboam a abătut pe israeliți de la Domnul și i-a băgat în păcat mare.

17,22 Și au umblat fiii lui Israel în toate păcatele lui Ieroboam, câte făcuse acesta și nu s-a depărtat de la ele, până când n-a lepădat Domnul pe Israel de la fața Sa, cum zisese prin toți proorocii, robii Săi.

17,23 Și a fost strămutat Israel din pământul său în Asiria, unde se află până în ziua de astăzi.

17,24 După aceea regele Asiriei a adunat oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat și din Sefarvaim și i-a așezat prin cetățile Samariei în locul fiilor lui Israel. Aceștia au stăpânit Samaria și au început a locui prin cetățile ei.

17,25 Dar fiindcă la începutul vieţuirii lor acolo ei nu cinsteau pe Domnul, de aceea Domnul a trimis asupra lor lei care-i omorau.

17,26 Atunci s-a spus regelui Asiriei, zicând: „Popoarele pe care tu le-ai strămutat și le-ai așezat prin cetățile Samariei nu cunosc legea Dumnezeului acelei țări și de aceea El trimite asupra lor lei și iată aceștia le omoară, pentru că ele nu cunosc legea Dumnezeului acelei țări”.

17,27 Iar regele Asiriei a poruncit și a zis: „Trimiteți acolo pe unul din preoții pe care i-ați adus de acolo, ca să se ducă să trăiască acolo și să-i învețe legea Dumnezeului acelei țări”.

17,28 Atunci a venit unul din preoții cei ce fuseseră aduși din Samaria și a locuit în Betel și i-a învățat cum să cinstească pe Domnul.

17,29 Afară de acestea, fiecare popor și-a mai făcut și dumnezeii săi și i-a pus în capiștile de pe înălțimi pe care le făcuseră Samarinenii; fiecare popor în cetatea sa în care trăia.

17,30 Căci Babilonenii și-au făcut pe Sucot-Benot, Cutienii și-au făcut pe Nergal, Hamatienii și-au făcut pe Așima,

17,31 Aveenii și-au făcut pe Nivhaz și Tartac, iar Sefarvaimii își ardeau pe fiii și pe fiicele lor cu foc în cinstea lui Adramelec și Anamelec, zeii lor.

17,32 Cinsteau însă și pe Domnul și și-au făcut dintre ei preoți pentru înălțimi și aceștia slujeau la ei, în capiștile de pe înălțimi.

17,33 Dar ei cinsteau pe Domnul și slujeau zeilor săi după obiceiul popoarelor din mijlocul cărora fuseseră aduși.

17,34 Așa urmează ei până în ziua de astăzi, după obiceiurile lor cele de la început; de Domnul nu se tem și nu urmează după așezămintele, după rânduielile, după legea și după poruncile pe care le-a poruncit Domnul fiilor lui Iacov, căruia îi dăduse numele de Israel și cu ai cărui urmași încheiase legământ și le poruncise așa: „Să nu cinstiți pe dumnezeii altora, nici să vă închinați lor;

17,35 Să nu le slujiți nici să le aduceți jertfe;

17,36 Ci să cinstiți pe Domnul, Care v-a scos din pământul Egiptului cu putere mare și cu braț înalt; pe Acesta să-L cinstiți și Lui să vă închinați și să-I aduceri jertfe;

17,37 Siliți-vă în toate zilele să împliniți rânduielile, așezămintele, legea și poruncile pe care vi le-a scris El, iar pe zeii altora să nu-i cinstiți;

17,38 Legământul pe care l-am încheiat cu voi să nu-l uitați și pe zeii altora să nu-i cinstiți;

17,39 Ci să cinstiți numai pe Domnul Dumnezeul vostru și El vă va izbăvi din mâna tuturor vrăjmașilor voștri”.

17,40 Dar ei n-au ascultat, ci au urmat obiceiurile celor de mai înainte.

17,41 Astfel popoarele acestea cinsteau pe Domnul, dar slujeau și idolilor lor. Ba și copiii lor și copiii copiilor lor până în ziua de astăzi urmează tot așa cum au urmat și părinții lor.

18,1 În anul al treilea al lui Osea, fiul lui Ela, regele lui Israel, s-a făcut rege Iezechia, fiul lui Ahaz, regele Iudei.

18,2 Acesta era de douăzeci și cinci de ani când s-a făcut rege și a domnit douăzeci

și nouă de ani în Ierusalim. Numele mamei sale era Abia, fiica lui Zaharia.

18,3 Acesta a făcut fapte plăcute în ochii Domnului în toate, cum făcuse și David, tatăl său, că el a desființat înălțimile, a sfărâmat stâlpii cu pisanii idolești, Așerele,

18,4 și a stricat șarpele cel de aramă, pe care-l făcuse Moise; chiar până în zilele acelea fiii lui Israel îl tămâiau și-l numeau Nehuștan.

18,5 Și a nădăjduit el în Domnul Dumnezeu. Ca el n-a mai fost altul între toți regii lui Iuda, nici înainte, nici după;

18,6 Căci s-a lipit el de Domnul și nu s-a abătut de la El, ci a păzit poruncile Lui, cum poruncise Domnul lui Moise.

18,7 De aceea Domnul a fost cu el și tot ce a făcut Iezechia, făcea cu chibzuință. Și s-a depărtat el de regele Asiriei și n-a mai slujit aceluia.

18,8 Apoi a bătut pe filisteni până la Gaza, precum și în cuprinsul ei, de la turnul de pază până la cetatea întărită.

18,9 În anul al patrulea al regelui Iezechia, adică în anul al șaptelea al lui Osea, fiul lui Ela, regele lui Israel, s-a dus Salmanasar, regele Asiriei, asupra Samariei și a împresurat-o și după trei ani a luat-o.

18,10 În anul al șaptelea al lui Iezechia, adică în anul al zecelea al lui Osea, regele lui Israel, a fost luată Samaria.

18,11 Atunci regele Asiriei a strămutat pe israeliți în Asiria și i-a așezat în Halach, în Habor, lângă râul Gozan, în cetățile Mediei,

18,12 pentru că n-au ascultat glasul Domnului Dumnezeului lor și au călcat legământul Lui; tot ceea ce a poruncit Moise, robul Domnului, ei nici n-au ascultat, nici n-au făcut.

18,13 Iar în anul al paisprezecelea al regelui Iezechia s-a dus Senaherib, regele Asiriei, asupra tuturor cetăților întărite ale lui Iuda și le-a luat.

18,14 Atunci a trimis Iezechia, regele Iudei, la regele Asiriei în Lachiș, ca să-i zică: „Vinovat sunt! Du-te de la mine, căci ceea ce vei pune asupra mea, voi plăti!” și a pus regele Asiriei asupra lui Iezechia, un bir de trei sute de talanii de argint și treizeci de talanți de aur.

18,15 Și a dat Iezechia tot argintul ce s-a găsit în templul Domnului și în vistieria casei domnești.

18,16 În vremea aceea a luat Iezechia aurul de pe ușile templului Domnului și de pe stâlpii cei vechi pe care-i aurise însuși Iezechia. Și l-a dat regelui Asiriei.

18,17 Și a trimis regele Asiriei din Lachiș pe Tartan, pe Rabsaris și pe Rabșache cu oștire mare asupra Ierusalimului și sosind, s-au oprit la canalul iazului de sus, care se află lângă drumul ce merge spre țarina nălbitorului.

18,18 Și chemând aceia pe rege, au ieșit la ei Eliachim, fiul lui Hilchia, căpetenia curții domnești, Șebna scriitorul și Ioah cronicarul, fiul lui Asaf.

18,19 Atunci a zis către ei Rabșache: „Spuneți lui Iezechia: Așa zice regele cel mare, regele Asiriei: Ce fel de nădejde este aceea în care te rezemi? Tu ai spus numai vorbe goale; pentru război însă trebuie pricepere și putere.

18,20 Acum însă în cine nădăjduiești tu, de te-ai răzvrătit împotriva mea?

18,21 Iată, tu socoți să te rezemi pe Egipt, pe acea trestie frântă care de se sprijinește cineva în ea îi intră în mână și i-o sparge. Așa este Faraon, regele Egiptului, pentru toți cei ce nădăjduiesc în el.

18,22 Iar de-mi veți zice: Noi nădăjduim în Domnul Dumnezeul nostru! Apoi în

acela, oare, ale cărui înălțimi și jertfelnice le-a stricat Iezechia și a zis lui Iuda și Ierusalimului: Numai înaintea acestui jertfelnic să vă închinați, care este în Ierusalim?

18,23 Deci intră în legătură cu stăpânul meu, regele Asiriei, și eu îți voi da două mii de cai; poți tu oare să găsești călăreți pentru ei?

18,24 Cum vei birui tu măcar o singură căpetenie dintre cele mai mici slugi ale stăpânului meu? Ai nădejde în Egipt, pentru care și pentru călăreți?

18,25 Pe lângă aceasta, au doară eu fără voia Domnului am venit la locul acesta ca să-l stric? Domnul mi-a zis: Du-te asupra țării acesteia și o strică!”

18,26 Iar Eliachim, fiul lui Hilchia, Șabna și Ioah au zis către Rabșache: „Vorbește cu robii tăi în limba aramaică, pentru că noi înțelegem, și nu grăi cu noi în limba iudaică, în auzul poporului, care stă pe zid!”

18,27 Zis-a Rabșache către ei: „Au doară stăpânul meu m-a trimis să spun aceste cuvinte numai stăpânului țării și ție? Nu, ci și poporului care stă pe zid și care va ajunge să-și mănânce murdăria și să-și bea udul cu voi!”

18,28 Apoi s-a sculat Rabșache și a strigat cu glas tare în limba iudaică și a spus aceste cuvinte: „Ascultați cuvântul regelui celui mare, regele Asiriei!

18,29 Așa zice regele: Să nu vă înșele pe voi Iezechia, căci nu poate să vă izbăvească din mâna mea,

18,30 și să nu vă încurajeze Iezechia cu Domnul, zicând: Ne va izbăvi Domnul și cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile regelui Asiriei.

18,31 Să nu ascultați pe Iezechia, căci așa zice regele Asiriei: Împăcați-vă cu mine și ieșiți la mine; să-și mănânce fiecare rodul viței sale de vie și al smochinului său și să bea fiecare apă din fântâna sa, până nu vin să vă iau într-o țară la fel cu țara voastră,

18,32 în țara pâinii și a vinului, în țara fructelor și a viilor, în țara smochinelor și mierii, și nu veți muri, ci veți trăi. Deci nu ascultați pe Iezechia, care vă amăgește, zicând: Domnul ne va izbăvi.

18,33 Dumnezeii popoarelor au izbăvit ei oare fiecare țara sa din mâna regelui Asiriei?

18,34 Unde sunt dumnezeii Hamatului și ai Arpadului? Unde sunt dumnezeii Sefarvaimului, Inei și Hevei? Au scăpat oare Samaria din mâna mea?

18,35 Care din dumnezeii țărilor acestora a izbăvit țara sa din mâna mea? Așadar va izbăvi Domnul Ierusalimul din mâna mea?”

18,36 Poporul însă a tăcut și nu i-a răspuns nici un cuvânt, pentru că porunca regelui era să nu-i răspundă.

18,37 După aceea a venit Eliachim, fiul lui Hilchia, căpetenia curții domnești, șebna scriitorul și Ioah cronicarul, fiul lui Asaf, la Iezechia, cu hainele sfâșiate și i-au spus vorbele lui Rabșache.

19,1 Auzind acestea, regele Iezechia și-a rupt hainele sale, s-a îmbrăcat cu sac și s-a dus în templul Domnului.

19,2 Atunci a trimis pe Eliachim, căpetenia curții domnești, pe șebna scriitorul și pe preoții cei mai mari, îmbrăcați în sac, la Isaia proorocul, fiul lui Amos,

19,3 și aceștia au zis către el: „Așa zice Iezechia: Zi de necaz, de pedeapsă și de rușine este ziua aceasta, căci pruncii sunt aproape să iasă din pântecele mamelor și ele nu pot naște.

19,4 Poate va auzi Domnul Dumnezeul tău toate cuvintele lui Rabșache, pe care l-a trimis regele Asiriei, stăpânul lui, să defaime pe Dumnezeul cel viu și să-L hulească cu vorbele pe care le-a auzit Domnul Dumnezeul tău. Adu dar rugăciune pentru cei ce au rămas și se află printre cei vii!”

19,5 Și au venit slugile regelui Iezechia la Isaia,

19,6 iar Isaia le-a zis: „Așa să ziceți domnului vostru: Așa grăiește Domnul: Nu te teme de vorbele ce le-ai auzit și cu care M-au hulit pe Mine slugile regelui Asiriei.

19,7 Căci iată voi trimite în el duh și va auzi o veste și se va întoarce în țara sa, iar acolo îl voi lovi cu sabia”.

19,8 Atunci s-a întors Rabșache și a găsit pe regele Asiriei războindu-se împotriva Libnei, căci auzise că acesta a plecat din Lachiș.

19,9 Și a auzit el de Tirhaca, regele Etiopiei, căci i s-a spus: „Iată vine să se lupte cu tine”. Și din nou a trimis soli la Iezechia să-i spună:

19,10 „Așa să ziceți lui Iezechia, regele Iudei: Să nu te înșele Dumnezeul tău, în Care nădăjduiești tu, gândind: Nu va fi dat Ierusalimul în mâinile regelui Asiriei!

19,11 Doar tu ai auzit ce a făcut regele Asiriei cu toate țările, aruncând asupra lor blestem. Și tu ai să rămâi?

19,12 Dumnezeii popoarelor pe care le-au ruinat părinții mei le-au izbăvit ei oare?

19,13 Unde este regele Hamatului, sau regele Arpadului, sau regele cetății Sefarvaimului, Inei și Hevei?”

19,14 Și a luat Iezechia scrisoarea din mâna solilor și a citit-o; apoi s-a dus în templul Domnului și a deschis-o Iezechia înaintea feței Domnului.

19,15 Și s-a rugat Iezechia înaintea feței Domnului și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Israel, Cel ce ședzi pe heruvimi, numai Tu singur ești Dumnezeul tuturor regatelor pământului, Tu ai făcut cerul și pământul!

19,16 Pleacă-ți, Doamne, urechea Ta și mă auzi! Deschide-ți, Doamne, ochii Tăi și vezi și auzi cuvintele lui Senaherib, cel ce a trimis să Te hulească pe Tine, Dumnezeul cel viu!

19,17 Adevărat, o, Doamne, regii Asiriei au pustiit popoarele și țările lor, au aruncat dumnezeii acestora în foc, dar aceia nu erau dumnezei, ci lucruri de mâini omenești, lemn și piatră, și de aceea i-a și nimicit pe ei.

19,18 Și acum, Doamne Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui,

19,19 și vor afla toate regatele pământului că numai Tu, Doamne, ești Dumnezeu!”

19,20 Atunci a trimis Isaia, fiul lui Amos, la Iezechia să-i spună: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Cele pentru care te-ai rugat tu Mie împotriva lui Senaherib, regele Asiriei, le-am auzit.

19,21 Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul pentru el: Te disprețuiește și râde de tine fecioara, fiica Sionului, și clatină din cap, în urma ta, fiica Ierusalimului.

19,22 Pe cine însă ai mustrat și ai hulit tu? Și asupra cui ți-ai ridicat tu glasul și ți-ai înălțat așa de sus ochii tăi? Asupra Sfântului lui Israel.

19,23 Prin trimișii tăi tu ai înfruntat pe Domnul și ai zis: Cu mulțimea carelor mele m-am urcat pe înălțimea munților, pe coastele Libanului, și am tăiat cedrii cei falnici și chiparoșii cei minunați ai lui, și am ajuns la cea din urmă adăpostire a lui, la grădina lui plină de pomi;

19,24 Și am săpat și am băut apă străină și cu tălpile picioarelor mele voi seca râurile Egiptului.

19,25 N-ai auzit tu, oare, că aceasta Eu am făcut-o de demult, din zilele cele de demult am hotărât-o? Acum însă am îndeplinit-o prin aceea că tu pustiești și prefaci cetățile în dărâmături,

19,26 iar locuitorii lor au ajuns neputincioși, tremură și rămân rușinați; au ajuns ca iarba câmpului și ca verdeața cea fragedă, ca buruienile de pe acoperișul casei și ca niște fire de grâu uscate înainte de a da în spic.

19,27 De șezi, de intri, ori de ieși, Eu toate le știu și știu și obrăznicia ta față de Mine.

19,28 Pentru obrăznicia ta cea față de Mine și pentru că trufia ta a ajuns până la urechile Mele, îmi voi pune veriga Mea în nările tale și în buzele tale belciugul Meu și te voi întoarce pe același drum pe care ai venit.

19,29 Iar pentru tine, Iezechia, iată semn: Anul acesta veți mânca din cele ce vor crește din semințele scuturate; în anul al doilea veți mânca din cele ce vor crește de la sine, iar în anul al treilea veți semăna și veri secera, veți sădi vii și veți mânca roadele lor.

19,30 Ceea ce nu se va strica în casa lui Iuda, ceea ce va rămâne, va da rădăcini în jos, iar în sus va aduce rod, căci din Ierusalim vor ieși câțiva rămași și din Sion, câțiva izbăviți.

19,31 Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

19,32 De aceea așa zice Domnul de regele Asiriei: Nu va intra în cetatea aceasta, nici va arunca săgeți încoace; nu se va apropia de ea cu scut, nici va face întărituri de șanțuri împotriva ei.

19,33 Pe drumul pe care a venit, se va întoarce și în cetatea aceasta nu va intra, zice Domnul;

19,34 Căci Eu voi păzi cetatea aceasta, ca să o izbăvesc pentru Mine și pentru David, robul Meu”.

19,35 În noaptea aceea s-a întâmplat că a ieșit îngerul Domnului și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii, și când s-au sculat dimineața, iată erau peste tot numai trupuri moarte.

19,36 Atunci Senaherib, regele Asiriei, sculându-se, a plecat și s-a întors și a locuit în Ninive.

19,37 Dar pe când se ruga el în casa lui Nisroc, zeul său, l-au ucis cu sabia fiii săi Adramelec și Șarețer și au fugit în pământul Ararat, iar în locul lui s-a făcut rege Asarhadon, fiul lui.

20,1 În zilele acelea s-a îmbolnăvit Iezechia de moarte și a venit la el Isaia proorocul, fiul lui Amos, și i-a zis: „Așa grăiește Domnul: Fă testament pentru casa ta, căci nu te vei mai însănătoși, ci vei muri!”

20,2 Atunci s-a întors Iezechia cu fața la perete și s-a rugat Domnului,

20,3 zicând: „O, Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea feței Tale cu credință și cu inimă dreaptă și am făcut cele plăcute în ochii Tăi!” și a plâns Iezechia tare.

20,4 Isaia însă nu plecase încă din cetate, când a fost cuvântul Domnului către el și i-a zis:

20,5 „Întoarce-te și spune lui Iezechia, stăpânul poporului Meu: Așa zice Domnul Dumnezeul lui David, strămoșul tău: Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale; te vei vindeca și a treia zi te vei duce în templul Domnului;

20,6 Și voi mai adăuga la zilele tale cincisprezece ani și din mâna regelui Asiriei te

voi izbăvi pe tine și cetatea aceasta o voi apăra pentru Mine și pentru David, robul Meu!”

20,7 Și a zis Isaia: „Luați o turtă de smochine! Și au luat o turtă de smochine și au pus-o pe rană și s-a însănătoșit Iezechia.

20,8 Și a zis către Isaia: „Care este semnul că Domnul mă va vindeca și că mă voi duce a treia zi în templul Domnului?”

20,9 Iar Isaia a zis: „Iată semn de la Domnul că-și va împlini Domnul cuvântul pe care l-a rostit: Vrei să treacă umbra la ceasul de soare cu zece linii înainte sau să se dea cu zece linii înapoi?”

20,10 Iezechia a zis: „E ușor ca umbra să se miște cu zece linii înainte. Nu, ci să se dea umbra cu zece linii înapoi”.

20,11 Și a strigat Isaia proorocul către Domnul și s-a dat înapoi cu zece linii.

20,12 În vremea aceea Merodac Baladan, fiul lui Baladan, regele Babilonului, a trimis scrisoare și dar lui Iezechia căci auzise că Iezechia a fost bolnav.

20,13 Ascultând Iezechia pe trimiși, le-a arătat cămările sale, argintul, aurul, aromatele, mirurile cele scumpe și toată casa sa de arme și tot ce se afla în vistieriile sale; și nu a rămas nici un lucru din casa sa și din toată stăpânirea sa pe care să nu-l fi arătat lor Iezechia.

20,14 Venind însă Isaia proorocul la regele Iezechia, a zis către el: „Ce au zis oamenii aceștia și de unde au venit la tine?” Iezechia a răspuns: „Dintr-o țară depărtată, au venit din Babilon”.

20,15 Isaia a zis: „Ce au văzut ei în casa ta?” și Iezechia a zis: „Tot ce este în casa mea au văzut și n-a rămas nici un lucru din vistieriile mele pe care să nu-l fi văzut”.

20,16 Atunci Isaia a zis: „Ascultă cuvântul Domnului: Iată vor veni zile când vor fi luate toate câte sunt în casa ta și ce-au adunat părinții tăi până în ziua aceasta și vor fi duse la Babilon. Nimic nu va rămâne, zice Domnul.

20,17 Din fiii tăi care vor răsări din tine și pe care îi vei naște tu,

20,18 se vor lua și vor fi eunuci în palatul regelui Babilonului”.

20,19 Iezechia a răspuns lui Isaia: „Bun este cuvântul Domnului pe care l-ai rostit tu!” Apoi a adăugat: „Să fie pace și liniște în zilele mele!”

20,20 Celelalte fapte ale lui Iezechia, luptele lui și cum că el a făcut iazul și canalul pentru adus apă în cetate, sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda. Apoi a răposat Iezechia cu părinții săi și în locul lui s-a făcut rege Manase, fiul său.

21,1 Manase era de doisprezece ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim cincizeci și cinei de ani. Numele mamei lui era Hefțibah.

21,2 Acesta a făcut lucruri netrebnice înaintea Domnului, urmând urâciunile păgânilor pe care-i izgonise Domnul de la fața fiilor lui Israel.

21,3 El a făcut din nou înălțimile pe care le stricase tatăl său Iezechia și a așezat jertfelnice pentru Baal; a făcut Așere, cum făcuse și Ahab, regele lui Israel, și s-a închinat la toată oștirea cerească, slujind acesteia.

21,4 Apoi a zidit jertfelnice chiar și în templul Domnului, de care zisese Domnul: „În Ierusalim voi pune numele Meu!”

21,5 Și a făcut jertfelnice la toată oștirea cerului în amândouă curiile templului Domnului;

21,6 A trecut pe fiul său prin foc, a ghicit, a vrăjit, a adus oameni care se îndeletniceau cu chemarea morților și vrăjitori și a făcut și alte multe lucruri urâte

Domnului, ca să-L mânie.

21,7 După aceea chipul Așerei pe care îl făcuse l-a așezat în casa despre care Domnul îi zisese lui David și lui Solomon, fiul lui: „În casa aceasta și în Ierusalim, pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel, voi pune numele Meu pe vecie;

21,8 Și nu voi mai da să calce picior de israelit afară din țara pe care am dat-o părinților lor, de se vor sili să se poarte potrivit cu toate cele ce Eu le-am poruncit și cu toată legea care le-a dat-o robul Meu Moise”.

21,9 Dar ei n-au ascultat, ci i-a rătăcit Manase până într-atâta, încât ei s-au purtat mai rău decât acele popoare pe care Domnul le stârpise de la fața fiilor lui Israel.

21,10 Atunci Domnul a grăit prin prooroci, robii Săi, și a zis:

21,11 „Pentru că Manase, regele Iudei, a făcut astfel de urâciuni, mai rele decât tot ce au făcut amoreii care au fost înainte de el, și a vârât pe Iuda în păcat cu idolii lui,

21,12 de aceea așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Iată Eu voi aduce așa rău asupra Ierusalimului și asupra lui Iuda, încât celui ce va auzi îi vor țiui amândouă urechile;

21,13 Și voi întinde peste Ierusalim frânghia de măsurat a Samariei și cumpăna casei lui Ahab, și voi șterge Ierusalimul, așa cum se șterge un vas și se pune apoi cu gura în jos;

21,14 Și voi lepăda rămășita moștenirii Mele și-i voi da în mâinile vrăjmașilor lor, și vor fi de pradă și de jaf pentru toți prietenii lor,

21,15 pentru că au făcut lucruri netrebnice înaintea ochilor Mei și M-au mâniat din ziua aceea când părinții lor au ieșit din Egipt și până în ziua aceasta”.

21,16 Mai mult încă, Manase, pe lângă păcatul său de a fi dus pe Iuda în ispită, a vărsat și foarte mult sânge nevinovat, încât a mânjit Ierusalimul de la o margine la alta.

21,17 Celelalte știri despre Manase și despre toate câte a făcut el și despre păcatele lui, în ce anume a păcătuit, sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.

21,18 Apoi a răposat Manase cu părinții săi și a fost îngropat în grădina de lângă casa lui, în grădina lui Uza, iar în locul lui s-a făcut rege Amon, fiul său.

21,19 Amon era de douăzeci și doi de ani când s-a făcut rege și a domnit doi ani în Ierusalim. Numele mamei lui era Meșulemet, fiica lui Haruț din Iotba.

21,20 Și acesta a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, cum făcuse și Manase, tatăl său;

21,21 A umblat întocmai pe aceeași Cale pe care umblase și tatăl său, slujind idolilor cărora slujise și tatăl său și închinându-se lor.

21,22 A părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților săi și n-a umblat în calea Domnului.

21,23 Dar slugile lui Amon s-au răzvrătit împotriva lui și au ucis pe rege în casa lui.

21,24 Poporul însă a ucis pe toți cei ce luaseră parte la răzvrătire împotriva regelui Amon și a pus rege în locul lui pe Iosia, fiul lui.

21,25 Celelalte știri despre Amon și despre cele ce a făcut el sunt scrise în cartea faptelor regilor lui Iuda.

21,26 Amon a fost îngropat în gropnița lui, în grădina lui Uza, iar în locul lui s-a făcut rege Iosia, fiul lui.

22,1 Iosia era de opt ani când s-a făcut rege și a domnit treizeci și unu de ani în Ierusalim; numele mamei lui era Iedida, fiica lui Adaia din Boțcat.

22,2 Iosia a făcut fapte plăcute înaintea Domnului și a umblat în toate pe calea lui David, strămoșul său, neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga.

22,3 În anul al optsprezecelea al regelui Iosia, regele a trimis pe scriitorul Șafan, fiul lui Ațalia, fiul lui Meșulam, în templul Domnului, zicându-i:

22,4 „Du-te la Hilchia, arhiereul, ca să socotească argintul adus în templul Domnului, pe care l-au strâns de la popor cei ce stau de strajă la prag,

22,5 și să-l dea în mâna celor puși să facă lucrările la templul Domnului, iar aceștia să-l dea celor ce lucrează și repară stricăciunile lui:

22,6 Dulgherilor, pietrarilor și zidarilor, și la cumpărarea lemnului și a pietrelor cioplite pentru repararea templului;

22,7 Însă să nu le cereți socoteală de argintul ce s-a dat în mâna lor, pentru că se poartă cinstit”.

22,8 Iar Hilchia arhiereul a zis către Șafan scriitorul: „Am găsit în templul Domnului cartea legii”. Apoi Hilchia a dat lui Șafan cartea și el a citit-o.

22,9 Și venind Șafan scriitorul la rege, a adus răspuns regelui și a zis: „Robii tăi au luat argintul ce s-a găsit în casă și l-au dat în mâinile celor puși să facă lucrările la templul Domnului”.

22,10 Și a mai adus Șafan la cunoștința regelui și acestea, zicând: „Preotul Hilchia mi-a dat o carte”. Și a citit-o Șafan înaintea regelui.

22,11 Auzind regele cuvintele cărții legii, și-a sfâșiat hainele sale.

22,12 Apoi regele a poruncit preotului Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Acbor, fiul lui Miheia, lui Șafan scriitorul și lui Asaia, sluga regelui:

22,13 „Mergeți și întrebați pe Domnul pentru mine și pentru popor și pentru tot Iuda despre cuvintele acestei cărți găsite, căci mare este mânia Domnului ce s-a aprins asupra noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat cuvintele cărții acesteia, ca să se poarte după cele ce ni s-a poruncit”.

22,14 Atunci s-a dus Hilchia preotul, Ahicam, Acbor, Șafan și Asaia la proorocița Hulda, soția lui Șalum, fiul lui Țicva, fiul lui Harhas, păstrătorul veșmintelor, care locuia în Ierusalim, în despărțitura a doua, și au grăit cu ea.

22,15 Iar ea le-a zis: „Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui Israel: Spuneți omului care v-a trimis la mine:

22,16 Așa zice Domnul: Voi aduce rău asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, după toate cuvintele cărții pe care a citit-o regele Iudei.

22,17 Pentru că M-au părăsit și tămâiază pe alți dumnezei, ca să mă ațâțe cu toate lucrurile mâinilor lor, s-a aprins mânia Mea asupra locului acestuia și nu se va stinge.

22,18 Iar regelui lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul, spuneți-i: Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel despre cuvintele pe care tu le-ai auzit:

22,19 Deoarece s-a muiat inima ta și tu te-ai smerit înaintea Domnului, când ai auzit ce am grăit Eu asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, că vor fi ținta groazei și a blestemului, și Ți-ai rupt veșmintele și ai plâns înaintea Mea, de aceea și Eu te-am auzit, zice Domnul.

22,20 De aceea iată te voi adăuga la părinții tăi și vei fi pus în gropnița ta cu pace; și nu vor vedea ochii tăi toate acele nenorociri pe care le voi aduce asupra locului acestuia”. Și s-a adus regelui răspunsul acesta.

23,1 Atunci a trimis regele să fie chemați toți bătrânii lui Iuda și ai Ierusalimului.

23,2 Apoi s-a dus regele în templul Domnului și toți iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au mers cu el, și preoții și proorocii și tot poporul de la mic până la mare și au citit în auzul lor toate cuvintele cărții legământului, ce s-a găsit în templul Domnului.

23,3 După aceea a stat regele pe un loc înalt și a încheiat înaintea Domnului legământ ca să urmeze Domnului și să păzească poruncile Lui, descoperirile Lui și legiuirile Lui cu toată inima sa și cu tot sufletul, ca să împlinească cuvintele legământului acestuia, scrise în cartea aceasta.

23,4 Apoi regele a poruncit lui Hilchia arhiereul, preoților de mâna a doua și celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul Domnului toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte și pentru toată oștirea cerului și să le ardă afară din Ierusalim, în valea Chedronului, iar cenușa lor să o ducă la Betel.

23,5 A izgonit după aceea pe preoții idolilor pe care-i puseseră regii Iudei, ca să facă tămâieri pe înălțimi, în cetățile Iudei și în împrejurimile Ierusalimului, și care tămâiau pe Baal, soarele, luna, stelele și toată oștirea cerului.

23,6 Atunci au scos Așera din templul Domnului afară din Ierusalim, la pârâul Chedron, au ars-o la pârâul Chedron și au făcut-o praf; și praful l-au aruncat asupra cimitirului obștesc al poporului.

23,7 Apoi au dărâmat casele de desfrâu care se aflau lângă templul Domnului, unde femeile țineau veșminte pentru Astarte;

23,8 Au scos pe toți slujitorii idolilor din cetățile lui Iuda și au spurcat înălțimile pe care ei săvârșeau tămâieri, de la Gheba până la Beer-Șeba, stricând înălțimile de la porți: cea care se afla la poarta lui Iosua, căpetenia cetății, și cea care se afla în partea stângă a porților cetății.

23,9 De atunci slujitorii înălțimilor nu aduceau jertfe pe jertfelnicul Domnului celui din Ierusalim, ci mâncau numai azime cu frații lor.

23,10 După aceea regele a spurcat locurile de jertfă din valea fiilor lui Hinom, ca nimeni să nu mai treacă pe fiul său sau pe fiica sa prin foc lui Moloh.

23,11 A nimicit caii pe care regii lui Israel îi așezaseră în cinstea soarelui înaintea intrării templului Domnului, aproape de locuința eunucului Netan-Melec cea din Parvarim, iar carul soarelui l-a ars.

23,12 Jertfelnicele cele de pe acoperișul foișorului lui Ahaz, pe care le făcuseră regii Iudei, și jertfelnicele pe care le făcuse Manase în amândouă curțile templului Domnului, le-a dărâmat regele și le-a luat de acolo, aruncând molozul lor în pârâul Chedronului.

23,13 Apoi a spurcat regele cele două înălțimi din fața Ierusalimului, din dreapta Muntelui Măslinilor, pe care le făcuse Solomon, regele lui Israel, pentru Astarte, idolul Sidonului, pentru Chemoș, idolul Moabului, și pentru Milcom, idolul amoniților.

23,14 A sfărâmat stâlpii idolești și a tăiat Așerele și locul lor l-a umplut cu oase omenești.

23,15 De asemenea și jertfelnicul cel din Betel și înălțimea făcută de Ieroboam, fiul lui Nabat, care a dus pe Israel în păcat, le-a stricat regele Iosia și a ars înălțimea aceasta și a făcut-o praf; și a mai ars și pe Așera.

23,16 Și întorcând capul, Iosia a văzut mormintele ce erau acolo pe munte, și a trimis de a luat oasele din morminte și le-a ars pe jertfelnic și l-a spurcat după cuvântul Domnului, rostit de omul lui Dumnezeu care prezisese întâmplarea aceasta, când stătea Ieroboam în timpul unei sărbători înaintea jertfelnicului. După aceea,

întorcându-se, Iosia a ridicat ochii la mormântul omului lui Dumnezeu care prezisese întâmplarea aceasta,

23,17 și a zis: „Ce mormânt este acesta, pe care-l văd eu?” Iar locuitorii cetății i-au răspuns: „Acesta este mormântul omului lui Dumnezeu care a venit din Iuda și a prevestit cele ce tu faci cu jertfelnicul din Betel”.

23,18 Iosia a zis: „Lăsați-l în pace; nimeni să nu atingă oasele lui”. Și au păstrat oasele lui și oasele proorocului care venise din Samaria.

23,19 De asemenea a dărâmat Iosia și toate capiștile înălțimilor din cetățile samarinene, pe care le făcuseră regii lui Israel, mâniind pe Domnul, și a făcut cu ele ceea ce făcuse și în Betel;

23,20 Și a junghiat pe jertfelnice pe toți preoții înălțimilor care erau acolo; a ars oase omenești pe jertfelnice și apoi s-a întors în Ierusalim.

23,21 După aceea a poruncit regele la tot poporul și a zis: „Săvârșiți Paștile Domnului Dumnezeului vostru, după cum este scris în această carte a legii!”

23,22 Pentru că nu se mai săvârșise astfel de Paști din zilele Judecătorilor, care judecaseră pe Israel, în tot timpul regilor lui Iuda și al regilor lui Israel;

23,23 Iar în anul al optsprezecelea al regelui Iosia s-au săvârșit aceste Paști ale Domnului, în Ierusalim.

23,24 A mai nimicit regele Iosia pe cei ce se îndeletniceau cu chemarea morților, pe vrăjitori, pe terafimii, idolii și toate urâciunile care se iviseră în pământul lui Iuda și în Ierusalim, ca să împlinească cuvintele legii, scrise în cartea pe care o găsise Hilchia preotul în templul Domnului.

23,25 Asemenea lui Iosia n-a mai fost rege înainte de el, care să se fi întors la Domnul cu toată inima sa, cu toate puterile sale și cu tot sufletul său, după toată legea lui Moise, dar nici după el nu s-a mai ridicat altul asemenea lui.

23,26 Cu toate acestea Domnul n-a schimbat marea iuțime a mâniei Sale, cu care se aprinsese mânia Sa asupra lui Iuda, din pricina tuturor relelor pe care le făcuse Manase ca să-L mânie.

23,27 Și a zis Domnul: „Și pe Iuda îl voi lepăda de la fața Mea, cum am lepădat pe Israel; și voi lepăda orașul acesta, Ierusalimul, pe care l-am ales și casa despre care am zis: „Acolo va fi numele Meu”.

23,28 Celelalte știri despre Iosia și despre toate câte a făcut el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

23,29 În zilele lui s-a dus Faraonul Neco, regele Egiptului, împotriva regelui Asiriei, la râul Eufratului. Atunci a ieșit Iosia în întâmpinarea lui, iar acela când l-a văzut l-a omorât în Meghido.

23,30 Iar robii lui l-au luat mort din Meghido și l-au dus la Ierusalim de l-au îngropat în gropnița lui. Apoi a luat poporul țării pe Ioahaz, fiul lui Iosia, i-au uns și l-au făcut rege în locul tatălui lui.

23,31 Ioahaz era de douăzeci și trei de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim trei luni. Numele mamei lui era Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna.

23,32 Ioahaz a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, întocmai cum făcuseră părinții lui.

23,33 Dar l-a legat Faraonul Neco în Ribla, în țara Hamat, ca să nu mai domnească în Ierusalim, și a pus pe țară un bir de o sută de talanți de argint și o sută de talanți de aur.

23,34 Apoi Faraonul Neco a pus rege pe Eliachim, fiul lui Iosia, în locul lui Iosia, tatăl lui, dar i-a schimbat numele în Ioiachim; pe Ioahaz l-a luat și l-a dus în Egipt, unde a murit.

23,35 Ioiachim a dat lui Faraon aurul și argintul; și a prețuit el și pământul, ca să se dea argint după porunca lui Faraon; și a cerut la fiecare din poporul țării să aducă după prețuirea sa aur și argint ca să dea Faraonului Neco.

23,36 Ioiachim însă era de douăzeci și cinci de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim unsprezece ani. Numele mamei lui era Zebuda, fiica lui Pedaia, din Ruma. Acesta a făcut rele înaintea Domnului, cum făcuseră și părinții lui.

24,1 În zilele lui Ioiachim a venit cu război Nabucodonosor, regele Babilonului, și Ioiachim a ajuns supusul lui timp de trei ani, dar apoi s-a răsculat împotriva lui.

24,2 Atunci Domnul a trimis asupra lui cete de caldei, cete de sirieni, cete de moabiți și cete de amoniți; și le-a trimis asupra lui Iuda, ca să-l piardă, după cuvântul Domnului pe care l-a rostit prin robii Săi, proorocii.

24,3 Aceasta s-a făcut cu Iuda numai din porunca Domnului, ca să fie lepădat de la fața Lui pentru păcatele lui Manase și pentru tot ce făcuse acesta;

24,4 Și pentru sângele nevinovat pe care-l vărsase el, umplând tot Ierusalimul, Domnul n-a vrut să-l ierte.

24,5 Celelalte știri despre Ioiachim și despre tot ce a făcut el sunt scrise în cartea Cronicilor regilor lui Iuda.

24,6 Ioiachim a răposat cu părinții săi, iar în locul lui s-a făcut rege Iehonia, fiul său.

24,7 Regele Egiptului n-a mai ieșit din țara sa, pentru că regele Babilonului a luat regelui Egiptului tot ce avea acesta de la râul Egiptului până la râul Eufratului.

24,8 Iehonia era de optsprezece ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim trei luni. Numele mamei lui era Nehușta, fiica lui Elnatan, din Ierusalim.

24,9 El a făcut lucruri netrebnice în ochii Domnului, în toate, așa cum făcuse tatăl său.

24,10 În vremea aceea slujitorii lui Nabucodonosor, regele Babilonului, au venit asupra Ierusalimului și au împresurat cetatea. Iar după ce slugile lui au înconjurat cetatea, a venit și regele Nabucodonosor.

24,11 Și a ieșit Iehonia, regele lui Iuda, la regele Babilonului, împreună cu mama sa, cu slujitorii săi, cu căpeteniile și eunucii lui,

24,12 și l-a luat rob regele Babilonului în al optulea an al domniei sale;

24,13 Și a scos toate comorile templului Domnului și comorile casei domnești, și a sfărâmat, după cum spusese Domnul, toate vasele cele de aur pe care le făcuse Solomon, regele lui Israel, pentru templul Domnului, și s-a dus în robie tot Ierusalimul,

24,14 pe toți fruntașii și pe toți oamenii viteji, aproape zece mii de robi, cu toți dulgherii și fierarii, și n-a rămas nimeni decât numai poporul țării cel sărac.

24,15 Și a dus și pe Iehonia la Babilon; de asemenea au dus robi din Ierusalim la Babilon pe mama și femeile regelui, pe eunucii lui și pe puternicii țării;

24,16 Toată oștirea în număr de șapte mii, teslarii, fierarii în număr de o mie, și toți oamenii vârstnici și buni de oștire i-a dus regele Babilonului robi la Babilon.

24,17 Atunci regele Babilonului a pus rege în locul lui Iehonia, pe Matania, unchiul lui Iehonia, schimbându-i numele în Sedechia.

24,18 Sedechia era de douăzeci și unu de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim unsprezece ani. Numele mamei lui era Hamutal, fiica lui Ieremia din Libna.

24,19 Și a făcut și acesta lucruri netrebnice în ochii Domnului, în toate, așa cum făcuse și Iehonia.

24,20 Și mânia Domnului era peste Ierusalim și peste Iuda atât de mare, încât i-a lepădat de la fața Sa. Și s-a lepădat și Sedechia de regele Babilonului.

25,1 Iar în anul al nouălea al domniei lui Sedechia, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa asupra Ierusalimului și l-a împresurat și a făcut împrejurul lui întărituri.

25,2 Și a stat cetatea împresurată până în anul al unsprezecelea al regelui Sedechia.

25,3 Iar în anul al unsprezecelea al regelui Sedechia, în ziua a noua a lunii a patra, era mare foamete în cetate și poporul țării nu mai avea pâine.

25,4 Atunci cetatea a fost luată și toți ostașii au fugit noaptea pe calea porților care se aflau între două ziduri, lângă grădina regelui. Caldeii însă stăteau împrejurul cetății; și a ieșit și regele pe calea ce duce în câmpie.

25,5 Dar a alergat oștirea caldeilor după rege și l-au ajuns în șesul Ierihonului; iar oștirea lui a fugit toată de la el.

25,6 Și au luat pe rege și l-au dus la regele Babilonului, în Ribla, și l-au supus judecății.

25,7 Și au junghiat pe fiii regelui înaintea ochilor lui, iar lui Sedechia i-au scos ochii, l-au pus în lanțuri și l-au dus la Babilon.

25,8 Iar în luna a cincea, în ziua a șaptea a lunii, adică în anul al nouăsprezecelea al lui Nabucodonosor, regele Babilonului, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, slujitorul regelui Babilonului, a venit la Ierusalim

25,9 și a ars templul Domnului, casa regelui și toate casele din Ierusalim; toate casele cele mari le-a ars cu foc.

25,10 Iar oștirea caldeilor care era cu comandantul gărzii a dărâmat și zidurile cele dimprejurul Ierusalimului.

25,11 Apoi Nebuzaradan, căpetenia gărzii, a strămutat la Babilon și celălalt popor care mai rămăsese în Ierusalim, pe cei ce se predaseră regelui Babilonului și rămășița poporului de rând.

25,12 Numai puțini din poporul sărac al țării au fost lăsați de căpetenia gărzii, să lucreze viile și ogoarele.

25,13 Caldeii au stricat și stâlpii cei de aramă care erau în templul Domnului, postamentele, marea cea de aramă din templul Domnului și arama lor au dus-o în Babilon.

25,14 Căldările, lopețile, cuțitele, lingurile și toate vasele de aramă, care se întrebuințau la slujbă, le-au luat.

25,15 Și a mai luat căpetenia gărzii cădelnițele, cupele și tot ce era de aur și ce era de argint.

25,16 Au luat cei doi stâlpi, marea și postamentele pe care le făcuse Solomon pentru templul Domnului. Arama din toate aceste lucruri nu se mai putea cântări.

25,17 Un singur stâlp era înalt de optsprezece coți; coroana lui era de aramă și înălțimea ei era de trei coți; pereții ei și împletiturile dimprejurul ei, toate erau de aramă. Asemenea era și al doilea stâlp cu coroana lui.

25,18 Apoi a mai luat căpetenia gărzii pe Seraia arhiereul, pe Țefania, al doilea preot și pe alți trei care stăteau de strajă la prag.

25,19 Iar din cetate a luat un eunuc, care era căpetenie peste oșteni și cinci oameni, care stăteau înaintea regelui și care acum se aflau în cetate; pe căpetenia cea mare a oștirii, care înscria la oaste poporul și șaizeci de oameni din poporul țării, care se aflau în cetate.

25,20 Pe aceștia i-a luat Nebuzaradan, căpetenia gărzii și i-a dus la regele Babilonului, în Ribla.

25,21 Iar regele Babilonului i-a lovit și i-a ucis la Ribla, în ținutul Hamat. Așa a fost strămutat Iuda din țara lui.

25,22 Iar peste poporul care a rămas în țara Iudei și pe care l-a lăsat Nabucodonosor, regele Babilonului, a pus căpetenie pe Ghedalia, fiul lui Ahican, fiul lui Șafan.

25,23 Când au auzit toate căpeteniile și ostașii lor că regele Babilonului a pus căpetenie pe Ghedalia, au venit la Ghedalia în Mițpa: Ismael, fiul lui Netania, Iohanan, fiul lui Careah, Seraia, fiul lui Tanhumet, din Netofa, și Iaazania, fiul lui Maacati, ei împreună cu oamenii lor.

25,24 Și a jurat Ghedalia acestora și oamenilor lor și le-a zis: „Nu vă temeri a fi supușii caldeilor. Așezați-vă în țara aceasta și slujiți regelui Babilonului și va fi bine!”

25,25 Dar în luna a șaptea a venit Ismael, fiul lui Netania al lui Elișama din neamul regesc, cu zece oameni și a lovit pe Ghedalia și acesta a murit și a lovit și pe iudeii și pe caldeii care erau cu el în Mițpa.

25,26 Atunci s-a sculat tot poporul, de la mic până la mare, cu căpeteniile oștirii și s-au dus în, Egipt, pentru că se temeau de caldei.

25,27 În anul al treizeci și șaptelea de la strămutarea lui Ioiachim, regele lui Iuda, în luna a douăsprezecea, în ziua a douăzeci și șaptea a acestei luni, Evil-Merodac, regele Babilonului, în anul urcării sale pe tron, a scos pe Ioiachim, regele Iudei, din temniță,

25,28 a vorbit cu el prietenos și a pus tronul lui mai sus de tronurile regilor care erau la el în Babilon;

25,29 I-a schimbat hainele lui de temniță și Ioiachim a mâncat totdeauna la masa regelui, în toate zilele vierii lui.

25,30 Cele trebuitoare hranei lui i-au fost date neîncetat de rege, zi cu zi, cât a trăit el.

1Paralipomena 1,1 Adam, Set, Enos;

1,2 Chenan, Mahalaleel, Iared;

1,3 Enoh, Matusalem, Lameh;

1,4 Noe, Sem, Ham și Iafet.

1,5 Fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Elișa, Tubal, Meșec și Tiras.

1,6 Fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.

1,7 Fiii lui Iavan: Elișa, Tarșiș, Chitim și Dodanim.

1,8 Fiii lui Ham: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.

1,9 Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Savta Rama și Sabteca. Fiii lui Rama: Șeba și Dedan.

1,10 Lui Cuș i s-a mai născut de asemenea și Nimrod. Acesta a început să fie

puternic pe pământ.

1,11 Lui Mițraim i s-a născut: Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim,

1,12 Patrusim, Casluhim, din care se trag filistenii și Caftorim.

1,13 Lui Canaan i s-au născut: Sidon, întâiul său născut și Het,

1,14 Iebuseu, Amoreu, Ghergheseu,

1,15 Heveu, Archeu, Sineu,

1,16 Arvadeu, țemareu și Hamateu.

1,17 Fiii lui Sem: Elam, Asur, Arpaxad, Lud și Aram. Fiii lui Aram: Ut, Hul, Gheter și Meșec.

1,18 Lui Arpaxad i s-a născut Cainan, lui Cainan i s-a născut Șelah, lui Șelah i s-a născut Eber.

1,19 Lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit țara; iar numele fratelui său era Ioctan.

1,20 Lui Ioctan i s-au născut: Almodad, Șelef, Hațarmavet, Iarah,

1,21 Hadoram, Uzal, Dicla,

1,22 Ebal, Abimael, Șeba,

1,23 Ofir, Havila și Iobab. Toți aceștia sunt fiii lui Ioctan.

1,24 Iar fiii lui Sim sunt: Arpaxad, Cainan, Șelah,

1,25 Eber, Peleg, Reu,

1,26 Serug, Nahor, Terah

1,27 și Avram, adică Avraam.

1,28 Fiii lui Avraam sunt Isaac și Ismael.

1,29 Iată spița neamului lor: Nebaiot, întâiul născut al lui Ismael, apoi: Chedar, Adbeel, Mibsam,

1,30 Mișma, Duma, Mașa, Hadad, Tema,

1,31 Ietur, Nafiș și Chedma. Aceștia sunt fiii lui Ismael.

1,32 Fiii Cheturei, țiitoarea lui Avraam. Ea a născut pe Zimran, Iocșan, Medan, Madian, Ișbac și Șuah. Fiii lui Iocșan sunt: Șeba și Dedan. Fiii lui Dedan sunt: Raguel, Navdeel, Așurim, Letușim și Leumim.

1,33 Fiii lui Madian sunt: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sunt fiii Cheturei.

1,34 Lui Avraam i s-a născut Isaac. Fiii lui Isaac sunt: Isav și Israel.

1,35 Fiii lui Isav sunt: Elifaz, Raguel, Ieuș, Ialam și Core.

1,36 Fiii lui Elifaz sunt: Teman, Omar, Țefi, Gatam, Chenaz; iar Temna, concubina lui Elifaz, i-a născut pe Amalec.

1,37 Fiii lui Raguel sunt: Nahat, Zerah, Șama și Miza.

1,38 Fiii lui Seir sunt: Lotan, Șobal, Țibeon, Ana, Dișon, Ețer și Dișan.

1,39 Fiii lui Lotan sunt: Hori și Heman; iar sora lui Lotan se numea Timna.

1,40 Fiii lui Șobal sunt: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam. Fiii lui Țibeon sunt: Aia și Ana.

1,41 Fiii lui Ana sunt: Dișon și Olibama; fiii lui Dișon sunt: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.

1,42 Fiii lui Ețer sunt: Bilhan, Zaavan și Acan; fiii lui Dișan sunt: Uț și Aran.

1,43 Aceștia sunt regii care au domnit în pământul Edom, înainte de a se ridica rege, peste fiii lui Israel, Bela, fiul lui Beor, cetatea căruia se numea Dinhaba.

1,44 Murind Bela, după el a fost făcut rege Iobab, fiul lui Zerah din Boțra.

1,45 După moartea lui Iobab s-a făcut rege Hușam, în țara Temaniților.

1,46 Murind Hușam, s-a făcut rege după el Hadad, fiul lui Bedad, care a lovit pe madianiți în câmpia Moabului. Orașul lui se numea Avit.

1,47 Murind Hadad, s-a făcut rege după el Șamla, din Masreca;

1,48 Murind Șamla, s-a făcut rege după el Șaul, din Rehobotul cel de lângă râu.

1,49 Murind Șaul, s-a făcut rege după el Baal-Hanan, fiul lui Acbor.

1,50 Murind Baal-Hanan, s-a făcut rege după el Hadad. Numele cetății lui era Pau, iar numele femeii lui era Mehetabel, fiica lui Matred, fiica lui Mezahab.

1,51 Murind Hadad, au urmat căpetenii peste Edom: căpetenia Timna, căpetenia Alia, căpetenia Ietet,

1,52 căpetenia Oholibama, căpetenia Ela, căpetenia Pinon,

1,53 căpetenia Chenaz, căpetenia Teman, căpetenia Mibțar,

1,54 căpetenia Magdiel, căpetenia Iram. Acestea sunt căpeteniile Edomului.

2,1 Iată acum fiii lui Israel: Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon,

2,2 Dan, Iosif, Veniamin, Neftali, Gad și Așer.

2,3 Fiii lui Iuda sunt: Ir, Onan și Șela. Acești trei i s-au născut lui din fata unui canaanit anume Șua. Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului și l-a omorât.

2,4 Tamara, nora lui Iuda, i-a născut acestuia pe Fares și pe Zara. Așa că, de toții, fiii lui Iuda au fost cinci.

2,5 Fiii lui Fares sunt Hețron și Hamul.

2,6 Fiii lui Zara sunt: Zimri, Etan, Heman, Calcol și Darda; cinci de toți.

2,7 Fiul lui Carmi este Acar, care a adus nenorocire asupra lui Israel, călcând jurământul.

2,8 Fiul lui Etan este Azaria.

2,9 Fiii lui Hețron care i s-a născut sunt: Ierahmeel, Ram și Chelubai (Caleb).

2,10 Lui Ram însă i s-a născut Aminadab; lui Aminadab i s-a născut Naason, căpetenia fiilor lui Iuda.

2,11 Lui Naason i s-a născut Salmon, lui Salmon i s-a născut Booz.

2,12 Lui Booz i s-a născut Obed, lui Obed i s-a născut Iesei.

2,13 Lui Iesei i s-a născut Eliab, întâiul său născut, apoi al doilea, Aminadab, al treilea, Șama,

2,14 al patrulea, Natanael, al cincilea, Radai,

2,15 al șaselea, Oțem și al șaptelea, David.

2,16 Surorile lor au fost Țeruia și Abigail. Fiii Țeruiei au fost trei: Abișai, Ioab și Asael.

2,17 Abigail a născut pe Amasa; iar tatăl lui Amasa este Ieter Ismaelitul.

2,18 Caleb, fiul lui Hețron, a avut de la Azuba, femeia sa, și de la Ieriot următorii copii: Ieșer, Șobab și Ardon.

2,19 Murind însă Azuba, Caleb și-a luat de femeie pe Efrata și aceasta i-a născut pe

Hur.

2,20 Lui Hur i s-a născut Urie; lui Urie i s-a născut Beţaleel.

2,21 După aceea Heţron a intrat la fata lui Machir, tatăl lui Galaad; şi a luat-o, fiind de şaizeci de ani şi ea i-a născut fiu pe Segub.

2,22 Lui Segub i s-a născut Iair şi avea el atunci douăzeci şi trei de cetăţi în pământul Galaadului.

2,23 Dar Gheşurenii şi sirienii le-au luat sălaşurile lui Iair cu Chenatul şi cetăţile care ţineau de el, în număr de şaizeci. Toate aceste cetăţi erau ale fiilor lui Machir, tatăl lui Galaad.

2,24 După ce a murit Heţron, Caleb a intrat la Efrata, femeia lui Heţron, tatăl său, care a născut pe Aşur, tatăl lui Tecoa.

2,25 Fiii lui Ierahmeel, întâiul născut al lui Heţron, sunt: întâiul născut Ram, după el Vuna, Oren, Oţem şi Ahia.

2,26 Ierahmeel a mai avut şi altă femeie, cu numele Atara; aceasta este mama lui Onan.

2,27 Fiii lui Ram, întâiul născut al lui Ierahmeel, sunt: Maaţ, Iamin şi Echer.

2,28 Fiii lui Onan au fost: Şamai şi Iada. Fiii lui Şamai au fost: Nadab şi Abişur.

2,29 Numele femeii lui Abişur era Abihail şi aceasta i-a născut pe Ahban şi pe Molid.

2,30 Fiii lui Nadab au fost: Seled şi Efraim. Dar Seled a murit fără copii.

2,31 Fiul lui Efraim a fost Işei, iar fiul lui Işei a fost Şeşan; iar fiul lui Şeşan a fost Ahlai.

2,32 Fiii lui Iada, fratele lui Şamai, au fost Ieter şi Ionatan. Ieter a murit fără copii.

2,33 Fiii lui Ionatan au fost: Pelet şi Zaza. Aceştia sunt fiii lui Ierahmeel.

2,34 Şeşan n-a avut fii, ci numai fiice. Şeşan avea un rob egiptean, cu numele Iarha.

2,35 Şeşan a dat pe o fată sa lui Iarha, robul său, de femeie şi ea a născut pe Atai.

2,36 Atai a avut de fiu pe Natan, iar lui Natan i s-a născut Zabad.

2,37 Lui Zabad i s-a născut Eflal, iar lui Eflal i s-a născut Obed.

2,38 Lui Obed i s-a născut Iehu, iar lui Iehu i s-a născut Azaria.

2,39 Lui Azaria i s-a născut Heleţ, iar lui Heleţ i s-a născut Eleasa.

2,40 Lui Eleasa i s-a născut Sismai, iar lui Sismai i s-a născut Şalum.

2,41 Şalum a avut de fiu pe Iecamia, iar Iecamia pe Elişama.

2,42 Fiul lui Caleb, fratele lui Ierahmeel, era Meşa, întâiul său născut, tatăl lui Zif. Acesta a avut ca fiu pe Mareşa, tatăl lui Hebron.

2,43 Fiii lui Hebron sunt: Core, Tapuah, Rechem şi Şema.

2,44 Lui Şema i s-a născut Raham tatăl lui Iorchean, iar lui Rechem i s-a născut Şamai.

2,45 Fiul lui Şamai a fost Maon, iar Maon este tatăl lui Bet-Ţur.

2,46 Şi Efa, concubina lui Caleb, a născut pe Haran, Moţa şi Gazez; iar Haran a fost tatăl lui Gazez.

2,47 Fiii lui Iahdai sunt: Reghem, Iotan, Gheşan, Pelet, Efa şi Şaaf.

2,48 Concubina lui Caleb, Maaca, a născut pe Şeber şi pe Tirhana;

2,49 Tot ea a născut pe Şaaf, tatăl Madmanei, pe Şeva, tatăl Macbenei şi tatăl

Ghibeii. Fiica lui Caleb este Acsa.

2,50 Aceștia au fost fiii lui Caleb. Fiul lui Hur, întâiul născut al Efratei a fost Șobal, tatăl lui Chiriat-Iearim;

2,51 Salma, tatăl lui Betleem; Haref, tatăl lui Betgader.

2,52 Șobal, tatăl Chiriat-Iearimului a avut fii pe Haroe, Hați și Hamenuhot.

2,53 Familiile Chiriat-Iearimului sunt: Itrienii, Putienii, Șumatienii și Mișraenii. Din acestea se trag Țoreenii și Eștauleenii.

2,54 Fiii lui Salma sunt: Betleem, Netofatiții, Atrot-Bet-Ioab, jumătate din Manahteni, Țoareni,

2,55 familiile Soferiților, care trăiau în Iabeț, Tiratiții, Șimatiții, Sucatiții. Aceștia sunt Chineenii, care se trag din Hamat, tatăl casei lui Recab.

3,1 Fiii lui David, care i s-au născut în Hebron, au fost: întâiul născut Amnon din Ahinoama Izreeliteanca; al doilea, Daniel, din Abigail Carmeliteanca.

3,2 Al treilea, Abesalom, fiul Maacăi, fata lui Talmai, regele din Gheșur; al patrulea, Adonia, fiul Haghitei;

3,3 Al cincilea, Șefatia din Abitala; al șaselea, Itrean din Egla, femeia sa.

3,4 Acești șase i s-au născut în Hebron. În Hebron David a domnit șapte ani și șase luni, iar în Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani.

3,5 Iată și cei ce i s-au născut în Ierusalim: Șimea, Șobab, Natan și Solomon, patru, din Batșeba, fiica lui Amiel.

3,6 Ibhar, Elișama, Elifelet,

3,7 Nogah, Nefeg, Iafia,

3,8 Elișama, Eliada și Elifelet; în total nouă.

3,9 Aceștia sunt toți fiii lui David, afară de cei de la țiitoare. Iar sora lor era Tamara.

3,10 Fiul lui Solomon este Roboam; fiul acestuia este Abia, iar al acestuia, Asa, iar al lui Asa este Iosafat.

3,11 Fiul acestuia este Ioram, al acestuia este Ahazia și al acestuia este Ioaș.

3,12 Fiul lui este Amasia, al acestuia este Azaria, iar al acestuia este Ioatam.

3,13 Fiul acestuia este Ahaz, al acestuia este Iezechia, iar al acestuia este Manase;

3,14 Fiul acestuia este Amon, iar al acestuia este Iosia.

3,15 Fiii lui Iosia au fost: întâiul născut Iohanan, al doilea Ioiachim, al treilea Sedechia și al patrulea Șalum.

3,16 Fiii lui Ioiachim au fost: Iehonia, fiul lui; Sedechia, fiul lui.

3,17 Fiii lui Iehonia, cel dus în robie, au fost: Salatiel,

3,18 Malchiram, Pedaia, Șenațar, Iecamia, Hoșama și Nedabia.

3,19 Iar fiii lui Pedaia au fost: Zorobabel și Șimei. Iar fiii lui Zorobabel au fost: Meșulam și Hanania, și sora lor Șelomit.

3,20 Fiii lui Meșulam: Hașuba, Ohel, Berechia, Hasadia și Iușab-Hesed.

3,21 Fiii lui Hanania au fost Pelatia și Isaia; fiul acestuia a fost Refaia, al acestuia a fost Arnan, al acestuia a fost Obadia, iar al acestuia Șecania.

3,22 Fiii lui Șecania au fost șase: Șemaia, Hatuș, Igheal, Bariah, Nearia și Șafat.

3,23 Fiii lui Nearia au fost trei: Elioenai, Iezechia și Azricam.

3,24 Fiii lui Elioenai au fost șapte: Hodavia, Eliașib, Pelaia, Acub, Iohanan, Delaia și

Anani.

4,1 Fiii lui Iuda au fost: Fares, Hețron, Carmi, Hur și Șobal.

4,2 Reaia, fiul lui Șobal, a avut fiu pe Iahat; lui Iahat i s-a născut Ahumai și Lahad. Din el se trag familiile Țoreenilor.

4,3 Fiii lui Etam sunt: Izreel, Ișma și Idbaș, și sora lor cu numele Hațlelponi.

4,4 Panuel, tatăl lui Ghedor și Ezer, tatăl lui Husa sunt fiii lui Hur, întâiul născut din Efrata și tatăl lui Betleem.

4,5 Așhur, tatăl lui Tecoa, a avut două femei: pe Helea și Naara.

4,6 Naara i-a născut pe Ahuzam, Hefer, Temni și Ahaștari. Aceștia sunt fiii Naarei.

4,7 Iar fiii Helei sunt: Țeret, Țohar Etna și Coț.

4,8 Lui Coț i s-au născut: Anub, Țobeba, Iaheț și familiile lui Aharhel, fiul lui Harum.

4,9 Iabeț a fost mai însemnat decât frații săi. Mama lui i-a dat numele de Iabeț, zicând: „Cu durere l-am născut”.

4,10 Și a strigat Iabeț către Dumnezeul lui Israel și a zis: „O, de m-ai binecuvânta Tu cu binecuvântare, de ai lărgi hotarele mele și de ar fi mâna Ta cu mine, păzindu-mă de rele, ca să nu fiu omorât...” Atunci Dumnezeu i-a trimis ceea ce a dorit el.

4,11 Și lui Chelub, fratele lui Șuha, i s-a născut Mehir. Acesta e tatăl lui Eșton.

4,12 Lui Eșton i s-au născut Bet-Rafa, Paseah și Techina, tatăl cetății Nahaș; aceștia sunt locuitorii din Recab.

4,13 Fiii lui Chenaz sunt Otniel și Seraia. Fiii lui Otniel au fost Hatat și Meonotai.

4,14 Lui Meonotai i s-a născut Ofra. Lui Seraia i s-a născut Ioab, strămoșul lui Gheharașim, numiți așa pentru că ei erau dulgheri.

4,15 Fiii lui Caleb, fiul lui Iefoni, au fost: Ir, Ela și Naam. Fiul lui Ela a fost Chenaz.

4,16 Fiii lui Iehaleleel au fost: Zif, Zifa, Tiria și Asareel.

4,17 Fiii lui Ezdra sunt: Ieter, Mered, Efer și Ialon; iar lui Ieter i s-au născut Miriam, Șamai și Ișbah, tatăl lui Eștemoa.

4,18 Femeia acestuia, Iehudia, a născut pe Iered, tatăl lui Ghedor, pe Heber, tatăl lui Soco, și pe Iecutiel, tatăl lui Zanoah. Aceștia sunt fiii Bitiei, fata lui Faraon, pe care a luat-o Mered.

4,19 Fiii femeii acestuia, Hodia, sora lui Naham, tatăl Cheilei, sunt: Garmi și Eștemoa Maacateanul.

4,20 Fiii lui Simeon sunt: Amnon, Rina, Benhanan și Tilon. Fiii lui Iși sunt Zohet și Benzohet.

4,21 Fiii lui Șela, fiul lui Iuda, sunt: Er, tatăl lui Leca, Laeda, tatăl lui Mareșa, și familiile din casa lui Așbeia, care lucrau visonul,

4,22 Iochim și locuitorii din Cozeba; Ioaș și Saraf, care au stăpânit asupra Moabului și Iașubi-Lehem. Dar acestea sunt întâmplări mai vechi.

4,23 Aceștia erau olari și trăiau la grădini și la livezi și prin cetăți; ei trăiau acolo la rege ca să-i lucreze lui.

4,24 Fiii lui Simeon au fost: Nemuel, Iamin, Iarib, Zerah și Saul.

4,25 Fiul lui Saul a fost Șalum, fiul acestuia a fost Mibsam, iar al acestuia a fost Mișma.

4,26 Fiii lui Mișma au fost: Hamuel, fiul lui; fiul acestuia a fost Zacur, iar al

acestuia a fost Șimei.

4,27 Șimei a avut șaisprezece fii și șase fete, iar frații lui au avut puțini copii și tot neamul lor n-a fost așa de numeros ca neamul fiilor lui Iuda.

4,28 Ei trăiau în Beer-Șeba, Molada și Hațar-Șual,

4,29 în Bilha, Ețem, Tolad,

4,30 Betuel, Horma, Țiclag,

4,31 în Bet-Marcabot, Hațar-Susim, Bet-Birei și Șaaraim. Iată cetățile lor dinainte de domnia lui David cu satele lor.

4,32 Și mai aveau: Etam, Ain, Rimon, Tochen și Așan, cinci cetăți,

4,33 cu toate satele lor, care se aflau împrejurul acestor cetăți până la Baal. Iată locurile lor de locuință și spița neamului lor:

4,34 Meșobab, Iamlec și Ioșa, fiul lui Amasia

4,35 Ioil și Iehu, fiul lui Ioșibia, fiul lui Seraia, fiul lui Asiel;

4,36 Elioenai, Iaacoba, Ieșohaia, Asaia, Adiel, Ieșimiel, Benaia,

4,37 Ziza, fiul lui Șifei, fiul lui Alon, fiul lui Iedaia, fiul lui Șimri, fiul lui Șemaia.

4,38 Acești numiți mai sus au fost căpetenii neamurilor lor, iar casa tatălui lor s-a împărțit în multe ramuri.

4,39 Ei s-au întins până în partea Gherarei și până în partea de răsărit a văii Gai, ca să găsească pășuni pentru turmele lor;

4,40 Și au găsit pășuni grase și bune și pământ larg, liniștit și lipsit de primejdii, pentru că înainte de ei au trăit acolo numai puțini Hamiți.

4,41 Și au venit aceștia, care sunt scriși pe nume, în zilele lui Iezechia, regele Iudei, și au bătut pe nomazi și pe cei așezați, care se aflau acolo și i-au nimicit pentru totdeauna și s-au așezat în locul lor, căci acolo se aflau pășuni pentru turmele lor.

4,42 Dar din ei, din fiii lui Simeon, s-au dus către muntele Seir cinci sute de oameni, în frunte cu Pelatia, Nearia, Refaia și Uziel, fiii lui Ișei,

4,43 și au bătut rămășița de Amaleciți, ce se mai găsea acolo, și trăiesc acolo până în ziua de astăzi.

5,1 Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, căci el a fost născut întâi, dar pentru că a întinat el patul tatălui său, întâietatea lui a fost dată fiilor lui Iosif, fiul lui Israel, ca să nu se mai înscrie ei (fiii lui Ruben) ca întâi născuți;

5,2 Căci Iuda era cel mai puternic dintre frații săi și povățuitorul e din el, dar întâietatea a trecut la Iosif.

5,3 Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, au fost: Enoh, Palu, Hețron și Carmi.

5,4 Fiii lui Ioil au fost: Șemaia, fiul lui, fiul acestuia a fost Gog, iar al acestuia a fost Șimei;

5,5 Fiul acestuia a fost Mihea, al acestuia a fost Reaia, iar al acestuia a fost Baal;

5,6 Fiul acestuia a fost Beera, pe care l-a dus în robie Tiglatfalasar, regele Asiriei. El era căpetenia Rubeniților.

5,7 Și frații lui, după familiile lor, după spira neamului lor, au fost: cel mai însemnat Ioil, apoi Zaharia,

5,8 și Bela, fiul lui Azaz, fiul lui Șema, fiul lui Ioil. El locuia în Aroer până la Nebo și Baal-Meon.

5,9 Iar spre răsărit a locuit el până la marginea pustiului, care pleacă de la râul

Eufrat, pentru că turmele lui erau foarte multe în ținutul Galaadului.

5,10 În zilele lui Saul au purtat ei război cu Agarenii, care au căzut în mâinile lor, și au locuit în corturi, în toată latura de răsărit a Galaadului.

5,11 Fiii lui Gad trăiau în fața lor, în țara Vasanului, până la Salca.

5,12 În Vasan, cel mai de seamă era Ioil. Șafam era al doilea, apoi venea Iaenai și Șafat.

5,13 Frații lor cu familiile lor erau în număr de șapte: Micael, Meșulam, Șeba, Iorai, Iacan, Zia și Eber.

5,14 Iată fiii lui Abihail, fiul lui Huri, fiul lui Iaroah, fiul lui Galaad, fiul lui Micael, fiul lui Ieșișai, fiul lui Iahdo, fiul lui Buz.

5,15 Ahi, fiul lui Abdiel, fiul lui Guni, era capul neamului său.

5,16 Ei trăiau în Galaad, în Vasan și în cetățile care țineau de el în toate împrejurimile Șirionului, până la capătul lor.

5,17 Ei cu toții au fost numărați în zilele lui Ioatam, regele Iudei, și în zilele lui Ieroboam, regele lui Israel.

5,18 Urmașii lui Ruben, ai lui Gad și o jumătate din seminția lui Manase aveau oameni războinici, bărbați care purtau scut și sabie, care trăgeau cu arcul și deprinși la luptă, patruzeci și patru de mii șapte sute șaizeci care ieșeau la război.

5,19 Și s-au luptat ei cu Agarenii, cu Ietur, cu Nafiș și cu Nodab.

5,20 Dar li s-a dat ajutor contra acelora și au fost dați în mâna lor Agarenii și toate ale lor, pentru că ei în vremea luptei au strigat către Dumnezeu și El i-a auzit, pentru că ei nădăjduiau în El.

5,21 Atunci au luat ei turmele acelora: cincizeci de mii de cămile, două sute cincizeci de mii de oi și capre, două mii de asini și o sută de mii de oameni,

5,22 pentru că mulți au căzut uciși, căci lupta aceasta a fost de la Dumnezeu. Și au locuit ei în locul acelora până la ducerea în robie.

5,23 Urmașii jumătății din tribul lui Manase au trăit în acel pământ de la Vasan până la Baal-Ermon și Senir și până la muntele Hermon, și erau mulți la număr.

5,24 Iată capii de familie cei mai însemnați ai lor: Efer, Ișei, Eliel, Azriel, Ieremia, Hodavia și Iahdiel, bărbați puternici, bărbați vestiți, căpetenii ale neamurilor lor.

5,25 Dar când ei au greșit împotriva Dumnezeului părinților lor și au început să se desfrâneze după dumnezeii popoarelor pământului aceluia, pe care le stârpise Dumnezeu de la fața lor,

5,26 atunci Dumnezeul lui Israel a întărâtat duhul lui Ful, regele Asiriei, adică al lui Tiglatfalasar, regele Asiriei și acesta a strămutat pe Rubeniți și pe Gadiți și jumătate din tribul lui Manase și i-a dus în Halach, Habor, Hara și la râul Gozan, unde sunt până astăzi.

6,1 Fiii lui Levi sunt: Gherșom, Cahat și Merari.

6,2 Fiii lui Cahat sunt: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel.

6,3 Copiii lui Amram sunt: Aaron, Moise și Mariam. Fiii lui Aaron sunt: Nadab, Abiud, Eleazar și Itamar.

6,4 Lui Eleazar i s-a născut Finees, lui Finees i s-a născut Abișua;

6,5 Lui Abișua i s-a născut Buchi, iar lui Buchi i s-a născut Uzi;

6,6 Lui Uzi i s-a născut Zerahia, iar lui Zerahia i s-a născut Meraiot.

6,7 Lui Meraiot i s-a născut Amaria, iar lui Amaria i s-a născut Ahitub;

6,8 Lui Ahitub i s-a născut Ţadoc, iar lui Ţadoc i s-a născut Ahimaaţ;

6,9 Lui Ahimaaţ i s-a născut Azaria, iar lui Azaria i s-a născut Iohanan;

6,10 Lui Iohanan i s-a născut Azaria; acesta e acela care a fost preot la templul zidit de Solomon în Ierusalim.

6,11 Lui Azaria i s-a născut Amaria, iar lui Amaria i s-a născut Ahitub;

6,12 Lui Ahitub i s-a născut Ţadoc, iar lui Ţadoc i s-a născut Şalum;

6,13 Lui Şalum i s-a născut Hilchia, iar lui Hilchia i s-a născut Azaria;

6,14 Lui Azaria i s-a născut Seraia, iar lui Seraia i s-a născut Iehosadac.

6,15 Iehosadac a mers în robie când Domnul a strămutat pe cei din Iuda şi pe cei din Ierusalim prin mâna lui Nabucodonosor.

6,16 Astfel fiii lui Levi au fost: Gherşom, Cahat şi Merari.

6,17 Iată numele fiilor lui Gherşom: Libni şi Şimei.

6,18 Fiii lui Cahat au fost: Amram, Iţhar, Hebron şi Uziel.

6,19 Fiii lui Merari au fost: Mahli şi Muşi. Iată urmaşii lui Levi după neamurile lor.

6,20 Gherşom a avut pe Libni, fiul lui; pe Iahat, fiul lui, şi pe Zima, fiul lui;

6,21 Pe Ioah, fiul lui; pe Ido, fiul lui; pe Zerah, fiul lui, şi pe Ieatrai, fiul lui.

6,22 Fiii lui Cahat au fost: Aminadab, fiul lui; Core, fiul lui, şi Asir, fiul lui;

6,23 Elcana, fiul lui; Ebiasaf, fiul lui, şi Asir, fiul lui;

6,24 Tahat, fiul lui, Uriel, fiul lui; Uzia, fiul lui, şi Saul, fiul lui.

6,25 Fiii lui Elcana sunt: Amasai şi Ahimot,

6,26 Elcana, fiul lui; Ţofai fiul lui, şi Nahat, fiul lui,

6,27 Eliab, fiul lui; Ieroham, fiul lui; Elcana, fiul lui; Samuel, fiul lui.

6,28 Fiii lui Samuel au fost: întâiul născut Ioil, al doilea, Abia.

6,29 Fiii lui Merari au fost: Mahli, Libni, fiul lui; Şimei, fiul lui; Uza, fiul lui;

6,30 Şimea, fiul lui; Aghia, fiul lui, şi Asaia, fiul lui.

6,31 Iată cei pe care David i-a pus căpetenii peste cântăreţi în casa Domnului, în timpul când a aşezat în ea chivotul legii,

6,32 care au servit de cântăreţi înaintea cortului adunării, până când Solomon a zidit templul Domnului în Ierusalim, şi care fuseseră rânduiţi la slujba lor după rânduiala lor;

6,33 Iată pe cei care au fost rânduiţi cu fiii lor: din fiii lui Cahat: Heman cântăreţul, fiul lui Ioil, fiul lui Samuel,

6,34 fiul lui Elcana, fiul lui Ieroham, fiul lui Eliel, fiul lui Toah,

6,35 fiul lui ţuf, fiul lui Elcana, fiul lui Mahat, fiul lui Amasai,

6,36 fiul lui Elcana, fiul lui Ioil, fiul lui Azaria, fiul lui Ţefania,

6,37 fiul lui Tahat, fiul lui Asir, fiul lui Abiasaf, fiul lui Core,

6,38 fiul lui Iţhar, fiul lui Cahat, fiul lui Levi, fiul lui Israel.

6,39 Şi fratele său Asaf, care stătea în partea dreaptă a lui, adică Asaf, fiul lui Berechia, fiul lui Şimea,

6,40 fiul lui Micael, fiul lui Baaseia, fiul lui Malchia,

6,41 fiul lui Etni, fiul lui Zerah, fiul lui Adaia,

6,42 fiul lui Etan, fiul lui Zima, fiul lui Şimei,

6,43 fiul lui Iahat, fiul lui Gherșom, fiul lui Levi.

6,44 Iar din fiii lui Merari, frații lor, au fost în partea stângă: Etan, fiul lui Chiși, fiul lui Abdi, fiul lui Maluc,

6,45 fiul lui Hașabia, fiul lui Amasia, fiul lui Hilchia,

6,46 fiul lui Amți, fiul lui Bani, fiul lui Șemer,

6,47 fiul lui Mahli, fiul lui MușI, fiul lui Merari, fiul lui Levi.

6,48 Frații lor leviți erau rânduiți la tot felul de slujbe, la casa Domnului.

6,49 Iar Aaron și fiii lor ardeau pe jertfelnic arderi de tot și tămâie pe altarul tămâierii, săvârșind toate slujbele sfinte în Sfânta Sfintelor și pentru ispășirea lui Israel, în toate, cum poruncise robul lui Dumnezeu Moise.

6,50 Iată fiii lui Aaron: Eleazar, fiul lui; Finees, fiul lui; Abișua, fiul lui;

6,51 Buchi, fiul lui; Uzi, fiul lui; Zerahia, fiul lui;

6,52 Meraiot, fiul lui; Amaria, fiul lui; Ahitub, fiul lui;

6,53 Țadoc, fiul lui; Ahimaaț, fiul lui.

6,54 Iată locuințele lor după satele lor în hotarele lor: fiilor lui Aaron din familia lui Cahat, după cum le-a căzut sorțul,

6,55 li s-au dat Hebronul, în pământul lui Iuda și împrejurimile lui,

6,56 iar țarinile acestei cetăți și satele ei s-au dat lui Caleb, fiul lui Iefonie.

6,57 Fiilor lui Aaron li s-au dat de asemenea orașele de scăpare: Hebron și Libna și împrejurimile lor, Iatir și Eștemoa și ținuturile lor,

6,58 Hilenul (Holonul) și pășunile lui, Debirul și pășunile lui;

6,59 Așanul (Ainul) și împrejurimile lui, Betșemeșul și împrejurimile lui;

6,60 Iar de la tribul lui Veniamin: Gheba și pășunile ei, Alemetul (Almonul) și împrejurimile lui, Anatotul și ținuturile lui; cetățile familiilor lor erau de toate treisprezece cetăți.

6,61 Celorlalți fii ai lui Cahat, din familiile acestui trib, li s-au dat, după sorți, zece cetăți din hotarele jumătății tribului lui Manase.

6,62 Fiilor lui Gherșom, după familiile lor, li s-au dat treisprezece cetăți din tribul lui Isahar, din tribul lui Așer, din tribul lui Neftali și din tribul lui Manase, în Vasan.

6,63 Fiilor lui Merari, după familiile lor, li s-au dat prin sorți douăsprezece cetăți din tribul lui Ruben, din tribul lui Gad și din tribul lui Zabulon.

6,64 Așa au dat fiii lui Israel Leviților cetăți cu împrejurimile lor.

6,65 Li s-au dat prin sorți din tribul fiilor lui Iuda, din tribul fiilor lui Simeon și din tribul fiilor lui Veniamin acele cetăți pe care ei le-au numit pe nume.

6,66 Iar unora din familiile fiilor lui Cahat li s-au dat cetăți din tribul lui Efraim.

6,67 Li s-au dat cetățile de scăpare: Sichemul și împrejurimile lui, pe muntele Efraim și Ghezerul cu împrejurimile lui;

6,68 Iocmeamul (Chibțoimul) cu împrejurimile lui și Bethoronul cu împrejurimile lui;

6,69 Aialonul cu împrejurimile lui și Gat-Rimonul cu împrejurimile lui.

6,70 Din jumătatea tribului lui Manase li s-au dat: Anerul cu împrejurimile lui, Bileanul cu împrejurimile lui. Acestea sunt locuințele pentru ceilalți fii ai lui Cahat.

6,71 Fiilor lui Gherșom din familiile din jumătatea tribului lui Manase li s-au dat Golanul în Vasan cu împrejurimile lui și Aștarotul cu împrejurimile lui.

6,72 Din tribul lui Isahar li s-au dat Chedeșul (Chișionul) cu împrejurimile lui, Dobratul cu împrejurimile lui,

6,73 Ramotul cu împrejurimile lui și Anemul cu împrejurimile lui.

6,74 Din tribul lui Așer li s-au dat: Mașalul cu împrejurimile lui și Abdonul cu împrejurimile lui;

6,75 Hucocul (Helcotul) cu ținutul lui și Rehobul cu ținutul lui;

6,76 Din tribul lui Neftali li s-au dat Chedeșul în Galileea, cu ținutul lui, Hamonul cu ținutul lui și Chiriataimul cu ținutul lui.

6,77 Iar celorlalți fii ai lui Merari li s-au dat: din tribul lui Zabulon, Rimonul cu ținutul lui și Taborul cu ținutul lui,

6,78 iar dincolo de Iordan, în fața Ierihonului, la răsărit de Iordan, li s-a dat în tribul lui Ruben: Bețerul, în pustiu, cu ținutul lui, și Iahța cu ținutul ei,

6,79 Chedemotul cu împrejurimile lui și Mefaatul cu ținutul lui.

6,80 Din tribul lui Gad li s-au dat: Ramotul în Galaad cu ținutul lui și Mahanaimul cu ținutul lui;

6,81 Heșbonul și Iazerul cu ținuturile lor.

7,1 Fiii lui Isahar au fost patru: Tola, Pua, Iașub și Șimron.

7,2 Fiii lui Tola au fost: Uzi, Refaia, Ieriil, Iahmai, Ibsam și Samuel; aceștia sunt cei mai de seamă în neamul lui Tola, oameni războinici în neamul lor; numărul lor în zilele lui David era douăzeci și două de mii și șase sute.

7,3 Fiul lui Uzi a fost Izrahia; iar fiii lui Izrahia au fost: Micael, Obadia, Ioil și Ișia, de toți cinci. Toți aceștia sunt căpetenii.

7,4 Ei, după familiile lor și după neamurile lor, aveau oștire de treizeci și șase de mii de oameni, pentru că ei au avut multe femei și mulți copii.

7,5 Iar frații lor, în toate neamurile lui Isahar, aveau oameni de luptă optzeci și șapte de mii, înscriși în tăblițele cele cu spița neamului.

7,6 Veniamin a avut trei: pe Bela, Becher și Iediael (Așbel).

7,7 Fiii lui Bela au fost cinci: Ețbon, Uzi, Uziel, Ierimot și Iri, toți căpetenii de familii, oameni războinici. În tăblițele cu spița neamului sunt înscriși douăzeci și două de mii treizeci și patru.

7,8 Fiii lui Becher au fost: Zemira, Ioaș, Eliezer, Elioenai, Omri, Ieremot, Abia, Anatot și Alemet; toți aceștia sunt fiii lui Becher.

7,9 În tăblițele cu spița neamului sunt înscriși din aceștia, după familiile și după neamurile lor, oameni războinici douăzeci de mii și două sute.

7,10 Fiul lui Iediael (Așbel) a fost Bilhan. Fiii lui Bilhan au fost: Ieuș, Veniamin, Ehud, Chenaana, Zetan, Tarșiș și Ahișahar.

7,11 Toți acești fii ai lui Iediael (Așbel), au fost capi de familie, oameni războinici; șaptesprezece mii și două sute erau în stare de a ieși la război.

7,12 Șupim și Hupim erau fiii lui Ir, iar Hușim era fiul lui Aher.

7,13 Fiii lui Neftali au fost: Iahțiel, Guni, Iețer și Șalum (Silem), copiii Bilhei.

7,14 Fiii lui Manase au fost: Asriel, pe care l-a născut concubina sa arameană; tot aceasta a născut pe Machir, tatăl lui Galaad.

7,15 Machir și-a luat de femeie pe sora lui Hupim și a lui Șupim, al cărei nume era Maaca. Numele fiului al doilea a fost Salfaad. Salfaad a avut numai fete.

7,16 Maaca, femeia lui Machir, a născut un fiu și i-a pus numele Pereș, iar numele

fratelui lui era Șereș. Fiii acestuia au fost Ulam și Rechem.

7,17 Fiul lui Ulam a fost Bedan. Aceștia sunt fiii lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase.

7,18 Sora sa, Molechet, a născut pe Ișhod, pe Abiezer și pe Mahla.

7,19 Fiii lui Șemida au fost: Ahian, Șechem, Lichi și Aniam.

7,20 Fiii lui Efraim au fost: Șutelah, Bered, fiul lui; Tahat, fiul lui; Eleadah, fiul lui și Tahat, fiul lui;

7,21 Zabad, fiul lui; Șutelah, fiul lui; Ezer și Elead. Pe aceștia i-au ucis locuitorii din Gat, băștinașii țării aceleia, pentru că ei se duseseră să le apuce turmele lor.

7,22 După ei a plâns Efraim, tatăl lor, zile multe și au venit frații lui să-l mângâie.

7,23 Apoi a intrat el la femeia sa și ea a zămislit și a născut un fiu și el i-a pus numele Beria, pentru că nenorocirea se atinsese de casa lui.

7,24 Și a avut el și o fată: Șeera. Aceasta a zidit Bethoronul de jos și de sus și Uzen-Șeera.

7,25 Refah, fiul său, și Reșef, fiul său; Telah, fiul său, și Tahan, fiul său.

7,26 Ladan, fiul său; Amiud, fiul său, și Elișama, fiul său.

7,27 Non, fiul său; Iosua, fiul său.

7,28 Moșiile lor și locurile lor de locuit au fost: Betelul și cetățile care țineau de el, spre răsărit Naaranul, spre apus Ghezerul și cetățile care țineau de el; Sichemul și cetățile care țineau de el până la Gaza și cetățile ce țineau de aceasta.

7,29 Iar din partea fiilor lui Manase: Bet-Șeanul și cetățile ce țineau de el, Taanacul și cetățile ce țineau de el, Meghidonul și cetățile ce țineau de el, Dorul și cetățile ce țineau de el. În ele locuiau fiii lui Iosif, fiul lui Israel.

7,30 Fiii lui Așer erau: Imna,Ișva, Ișvi și Beria și sora lor Serah.

7,31 Fiii lui Beria au fost: Heber și Malchiel. Acesta e tatăl lui Birzait.

7,32 Heber a avut fii pe Iaflet, Șemer și Hotam și pe sora lor Șua.

7,33 Fiii lui Iaflet au fost: Pasac, Bimhal și Așvat. Aceștia sunt fiii lui Iaflet.

7,34 Fiii lui Șemer au fost: Ahi, Rohga, Huba și Aram.

7,35 Fiii lui Helem, fratele lui, au fost: Țofah, Imna, Șeleș și Amal.

7,36 Fiii lui Țofah au fost: Suah, Harnefer, Șual, Beri, Imra,

7,37 Bețer, Hod, Șama, Șilșa, Itran și Beera.

7,38 Fiii lui Ieter au fost: Iefune, Pispa și Ara.

7,39 Fiii născuți din Ula au fost: Arah, Haniel și Riția.

7,40 Toți aceștia sunt fiii lui Așer, capi de familie, oameni aleși, războinici, căpetenii de mâna întâi. În tăblițele lor cu spița neamului sunt înscriși în oștire pentru război un număr de douăzeci și șase de mii de oameni.

8,1 Lui Veniamin i s-a născut Bela, întâiul său născut; al doilea, Așbel, al treilea, Ahrah,

8,2 al patrulea, Noha și al cincilea, Rafa.

8,3 Fiii lui Bela au fost: Adar, Ghera, Abiud,

8,4 Abișua, Naaman, Ahoah,

8,5 Ghera, Șefufan și Huram.

8,6 Iată fiii lui Ehud, care au fost capi de familii, care au trăit în Gheba și au fost

strămutați în Manahat:

8,7 Naaman, Ahia și Ghera, care i-a strămutat, a născut pe Uza și pe Ahiud.

8,8 Lui Șaharaim i s-au născut copii în țara moabiților, după ce a dat drumul femeilor sale, Hușim și Baara.

8,9 I s-au născut din Hodeșa, femeia sa: Iobab, Țibia, Meșa și Malcam;

8,10 Ieuț, Șachia și Mirma. Aceștia sunt fiii lui, capi de familie.

8,11 Din Hușim i s-au născut Abitub și Elpaal.

8,12 Fiii lui Elpaal au fost: Eber, Mișeam și Șemed, care au zidit Ono și Lodul și cetățile ce țineau de el,

8,13 precum și Beria și Sema. - Aceștia au fost capii familiilor locuitorilor Aialonului; ei au alungat pe locuitorii din Gat. -

8,14 Ahio, Șașac, și Iremot;

8,15 Zebadia, Arad și Eder;

8,16 Micael, Ișpa și Ioha, fiii lui Beria.

8,17 Zecadia, Meșulam, Hizchi și Heber,

8,18 Ieșmere, Izliah și Iobab, fiii lui Elpaal.

8,19 Iachim, Zicri și Zabdi,

8,20 Elienai, Țiltai și Eliel,

8,21 Adaia, Beraia și Șimrat, fiii lui Șimei.

8,22 Ișpan, Eber și Eliel,

8,23 Abdon, Zicri și Hanan,

8,24 Hanania, Elam și Antotia,

8,25 Ifdia și Fanuil, fiii lui Șișac.

8,26 Șamșerai, Șeharia și Atalia,

8,27 Iaareșia, Elia și Zicri, fiii lui Ieroham.

8,28 Acestea sunt căpeteniile familiilor mai de seamă ale neamului lor. Ei au locuit în Ierusalim.

8,29 În Ghibeon a trăit Ieguel, tatăl Ghibeoniților. Numele femeii lui a fost Maaca

8,30 și fiul lui, întâiul născut, Abdon, după el Țur, Chiș, Baal, Nadab, Ner,

8,31 Ghedeor, Ahio, Zecher și Miclot;

8,32 Lui Miclot i s-a născut Șimea. Și au trăit ei împreună cu frații lor în Ierusalim.

8,33 Lui Ner i s-a născut Chiș; lui Chiș i s-a născut Saul; lui Saul i s-a născut Ionatan, Melchișua, Aminadab și Eșbaal.

8,34 Fiul lui Ionatan a fost Meribaal; (Mefiboșet); a avut de fiu pe Mica.

8,35 Fiii lui Mica au fost: Piton, Melec, Tarea și Ahaz.

8,36 Lui Ahaz i s-a născut Iehoada, lui Iehoada i s-a născut Alemet, Asmavet și Zimri; lui Zimri i s-a născut Moța;

8,37 Lui Moța i s-a născut Binea; Rafa, fiul lui; Eleasa, fiul lui; Ațel, fiul lui.

8,38 Ațel a avut șase feciori și iată numele lor: Azricam, Bocru, Ismael, Șearia, Obadia și Hanan. Toți aceștia sunt fiii lui Ațel.

8,39 Fiii lui Eșec, fratele său, au fost: Ulam, întâiul său născut; al doilea, Ieuș; al treilea Elifelet.

8,40 Fiii lui Ulam au fost oameni războinici, trăgători din arc, având mulți copii și nepoți până la o sută cincizeci. Toți aceștia sunt din fiii lui Veniamin.

9,1 Așa au fost numărați după neamurile lor toți israeliții și iată sunt înscriși în cartea regilor lui Israel. Iar iudeii, pentru fărădelegile lor, au fost duși în Babilon.

9,2 Cei dintâi locuitori care au trăit în pământurile lor, prin orașele lui Israel, au fost israeliții, preoții, leviții și cei afierosiți templului.

9,3 În Ierusalim au trăit unii din fiii lui Iuda, din fiii lui Veniamin și din fiii lui Efraim și ai lui Manase.

9,4 Utai, fiul lui Amihud, fiul lui Omri, fiul lui Imri, fiul lui Bani, din fiii lui Fares, fiul lui Iuda;

9,5 Din fiii lui Șiloni: Asaia, întâiul născut, și fiii acestuia.

9,6 Din fiii lui Zerah: Ieuel și frații lui, șase sute nouăzeci;

9,7 Din fiii lui Veniamin: Salu, fiul lui Meșulam, fiul lui Hodavia, fiul lui Asenua

9,8 și Ibneia, fiul lui Ieroham, și Ela, fiul lui Uzi, fiul lui Micri, și Meșulam, fiul lui Șefatia, fiul lui Reguel, fiul lui Ibneia

9,9 și frații lor, după neamurile lor: nouă sute cincizeci și șase. Acești bărbați erau capi de familie în neamul lor.

9,10 Iar dintre preoți: Iedaia, Ioiarib, Iachin

9,11 și Azaria, fiul lui Hilchia, fiul lui Meșulam, fiul lui Țadoc, fiul lui Meraiot, fiul lui Ahitub, căpetenia în casa lui Dumnezeu;

9,12 Adaia, fiul lui Ieroham, fiul lui Pașhur, fiul lui Malchia; și Maesai, fiul lui Adiel, fiul lui Iahzera, fiul lui Meșulam, fiul lui Meșilemit, fiul lui Imer.

9,13 Și frații lor, capi în familiile lor: o mie șapte sute șaizeci, bărbați de ispravă la slujbele din casa Domnului.

9,14 Iar din leviți: Șemaia, fiul lui Hașub, fiul lui Azricam, fiul lui Hașabia; aceștia sunt din fiii lui Merari.

9,15 Bacbacar, Hereș, Galal și Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zicri, fiul lui Asaf,

9,16 Obadia, fiul lui Șemaia, fiul lui Galal, fiul lui Iedutun; Berechia, fiul lui Asa, fiul lui Elcana, care locuia în satele Netofatiților.

9,17 Iar din portari: Șalum, Acub, Talmon și Ahiman și frații lor; Șalum era căpetenie.

9,18 Acești portari fac strajă fiilor leviților până astăzi la porțile regale cele de la răsărit.

9,19 Șalum, fiul lui Core, fiul lui Ebiasaf, fiul lui Corah, și frații lui cei din neamul lui Corah, după datoria slujbei lor, aveau paza cortului, iar părinții lor păzeau intrarea în tabăra Domnului.

9,20 Finees, fiul lui Eleazar, fusese înainte căpetenie peste ei și Domnul era cu el.

9,21 Zaharia, fiul lui Meșelemia, era portar la ușa cortului adunării.

9,22 Toți cei aleși ca portari la praguri erau două sute doisprezece. Ei erau înscriși în registre după așezările lor. Pe ei îi pusese David și Samuel înainte-văzătorul, pentru credincioșia lor.

9,23 Și ei și fiii lor țineau strajă la ușile casei Domnului, la casa cortului.

9,24 În patru laturi se aflau portari: la răsărit, la apus, la miazănoapte și la miazăzi.

9,25 Iar frații lor trăiau în sălașurile lor, venind la ei din timp în timp, pentru șapte zile.

9,26 Aceste patru căpetenii de portari leviți erau de încredere și tot ei aveau grija casei Domnului și vistieriei ei.

9,27 Împrejurul casei lui Dumnezeu ei petreceau și noaptea, căci asupra lor era lăsată paza și trebuia să deschidă în fiecare dimineață ușile.

9,28 Unii din ei erau puși de pază la vasele de slujbă, așa că ei cu număr le primeau și cu număr le dădeau.

9,29 Altora din ei le era încredințată cealaltă zestre și toate lucrurile trebuitoare pentru cele sfinte: făina cea mai bună, vinul, untdelemnul și tămâia cea mirositoare.

9,30 Iar dintre fiii preoților unii pregăteau mir cu aromate.

9,31 Matatia levitul, care era întâiul născut al lui Șalum, fiul lui Core, era pus să aibă grijă de coptul aluaturilor în tigăi.

9,32 Unora din frații lor, din fiii lui Cahat, le era încredințată pregătirea pâinilor punerii înainte, ca să le pună în fiecare zi de odihnă.

9,33 Iar cântăreții, cei mai de seamă din neamul Leviților, erau liberi de ocupații în cămările templului, pentru că ziua și noaptea erau îndatorați să se îndeletnicească cu cântarea.

9,34 Aceștia erau cei mai de seamă între familiile leviților și locuiau în Ierusalim.

9,35 În Ghibeon locuiau: tatăl Ghibeoniților, Ieguel, a cărui femeie se numea Maaca;

9,36 Și fiul lui, întâiul născut, se numea Abdon; după el venea Țur, Chiș, Baal, Ner, Nadab,

9,37 Ghedor, Ahio, Zaharia și Miclot.

9,38 Lui Miclot i s-a născut Șimeam. Și ei trăiau lângă frații lor, în Ierusalim, împreună cu frații lor.

9,39 Lui Ner i s-a născut Chiș; lui Chiș i s-a născut Saul, lui Saul i s-a născut Ionatan, Melchișua, Aminadab și Eșbaal.

9,40 Fiul lui Ionatan a fost Meribaal; lui Meribaal i s-a născut Mica.

9,41 Fiii lui Mica au fost: Piton, Melec, Tareia și Ahaz.

9,42 Lui Ahaz i s-a născut Iara; lui Iara i s-au născut Alemet, Asmavet și Zimri; lui Zimri i s-a născut Moța.

9,43 Lui Moța i s-a născut Binea; Refaia, fiul lui; Eleasa, fiul lui; Ațel, fiul lui.

9,44 Lui Ațel i s-au născut șase fii și iată numele lor: Azricam, Bocru, Ismael, Șearia, Obadia și Hanan. Aceștia sunt fiii lui Ațel.

10,1 În vremea aceea filistenii s-au ridicat cu război asupra lui Israel și israeliții au fugit de filisteni și au căzut biruiți pe muntele Ghilboa.

10,2 Atunci au alergat filistenii după Saul și după fiii lui și au ucis filistenii pe Ionatan, pe Aminadab și pe Melchișua, fiii lui Saul.

10,3 Iar lupta împotriva lui Saul s-a întețit și arcașii au tras asupra lui, așa că el a fost rănit de săgeți.

10,4 Saul a zis purtătorului său de arme: „Scoate sabia ta și mă străpunge cu ea, ca să nu vină acești netăiați împrejur și să-și bată joc de mine”. Dar purtătorul de arme nu s-a hotărât la aceasta, pentru că se speriase foarte tare. Atunci Saul a luat sabia și s-a aruncat în ea.

10,5 Văzând purtătorul de arme că Saul a murit, s-a aruncat și el în sabia sa.

10,6 Așa a murit Saul cu cei trei fii ai lui și toată casa a murit împreună cu el.

10,7 Când au văzut israeliții, care erau în vale, că fug toți și că Saul și fiii lui au

murit, au lăsat cetățile lor și au fugit în toate părțile, iar filistenii au venit și s-au așezat în ele.

10,8 A doua zi au venit filistenii să ridice pe cei uciși și găsind pe Saul și pe fiii lui căzuți pe muntele Ghilboa,

10,9 l-au dezbrăcat și i-au luat capul și armele și au trimis prin țara filistenilor, să se vestească aceasta înaintea idolilor lor și înaintea poporului.

10,10 Armele lui le-au pus în templul zeilor lor, iar capul lui l-au spânzurat în templul lui Dagon.

10,11 Atunci auzind tot Iabeșul Galaadului ce au făcut filistenii cu Saul,

10,12 s-au ridicat toți oamenii de luptă, au luat trupul lui Saul și trupurile fiilor lui, le-au dus în Iabeș și au îngropat oasele lor sub un stejar în Iabeș și au postit șapte zile.

10,13 Așa a murit Saul pentru nelegiuirea sa pe care o făcuse el înaintea Domnului, pentru că n-a păzit cuvântul Domnului și pentru că a întrebat și a cercetat o vrăjitoare

10,14 și nu a cercetat pe Domnul. De aceea a și fost el omorât și domnia a fost dată lui David, fiul lui Iesei.

11,1 După aceea s-au adunat toți israeliții la David în Hebron zicând: „Iată noi suntem oasele tale și carnea ta.

11,2 Și mai înainte, când Saul era încă rege, tu ai povățuit pe Israel la război și l-ai adus teafăr înapoi și Domnul Dumnezeul tău ți-a spus: Tu vei paște pe poporul Meu Israel și tu vei fi povățuitorul poporului Meu Israel”.

11,3 Și au venit toate căpeteniile lui Israel la rege în Hebron și a încheiat cu ei David legământ în Hebron înaintea fetei Domnului; și au uns pe David de rege peste Israel, după cuvântul Domnului care fusese prin Samuel.

11,4 Apoi s-a dus David și tot Israelul la Ierusalim, adică la Iebus. Acolo însă erau iebuseii, locuitorii țării aceleia.

11,5 Și au zis locuitorii Iebusului către David: „Nu vei intra aici!” Dar David a luat cetatea Sionului. Aceasta este cetatea lui David.

11,6 Apoi a zis David: „Cine va lovi cel dintâi pe iebuseu, acela va fi cap și căpetenie peste oștire”. Și s-a sculat înainte de toți Ioab, fiul Țeruiei, și s-a făcut căpetenie.

11,7 David a locuit în cetatea aceea și ea s-a și numit cetatea lui David.

11,8 El a zidit cetatea împrejur, începând de la Milo, iar Ioab a reânnoit celelalte părți ale cetății.

11,9 După aceea a propășit David și s-a ridicat din ce în ce mai mult și Domnul Savaot era cu el.

11,10 Iată cei mai de seamă dintre puternicii lui David, care s-au luptat tare împreună cu el, în domnia lui, împreună cu tot Israelul, ca să întărească domnia lui asupra lui Israel, după cuvântul Domnului.

11,11 Și iată numărul vitejilor pe care i-a avut David: Iașobeam (Ioșeb-Bașebet), fiul lui Hacmoni, cel mai de seamă între cei treizeci; el și-a ridicat sulița asupra a trei sute de oameni și i-a ucis dintr-o dată.

11,12 După el vine Eleazar, fiul lui Dodo Ahohitul, unul din cei trei viteji.

11,13 Acesta a fost cu David la Pasdamim, unde se adunaseră filistenii pentru război. Acolo, parte din câmp era semănat cu orz și israeliții au fugit de filisteni;

11,14 Dar ei au stat în mijlocul câmpului, l-au apărat și au înfrânt pe filisteni și le-a

dăruit Domnul biruință mare.

11,15 Trei din cele treizeci de căpetenii s-au coborât pe stâncă la David, în peștera Adulam, când tabăra filistenilor era așezată în valea Refaim.

11,16 David atunci era la loc întărit, iar oștirea de întărire a filistenilor era atunci în Betleem.

11,17 Și a dorit David și a zis: „Cine mă va adăpa cu apă din fântâna Betleemului care este la poartă?”

11,18 Atunci acești trei au străbătut prin tabăra filistenilor, au scos apă din fântâna Betleemului cea de la poartă și au luat-o și au dus-o lui David. Dar David n-a voit să o bea și a vărsat-o înaintea Domnului,

11,19 zicând: „Să mă ferească Dumnezeu să fac eu aceasta! Aș putea să beau eu sângele celor care s-au dus acolo cu primejduirea vieții lor? Căci cu primejduirea vieții lor au adus-o!” și n-a vrut să o bea. Iată ce au făcut acești trei viteji.

11,20 Și Abișai, fratele lui Ioab, era căpetenia celor trei; el a rănit deodată cu sulița trei sute de oameni și era vestit între cei trei.

11,21 El era mai strălucit decât cei treizeci și le era căpetenie, dar cu ceilalți trei nu era deopotrivă.

11,22 Benaia, fiul lui Iehoiada, bărbat viteaz, mare după fapte, era din Cabțeel; el a ucis doi fii ai lui Ariel Moabitul și s-a coborât într-o groapă și a ucis un leu pe o vreme cu zăpadă.

11,23 Tot el a ucis un egiptean, un om cu statură de cinci coți, care avea în mână o suliță, ca un sul de la războiul de țesut; el s-a dus la el cu toiagul, i-a smuls sulița din mână și l-a ucis cu sulița lui.

11,24 Iată ce a făcut Benaia, fiul lui Iehoiada, care era în cinste la cei trei viteji.

11,25 El era mai vestit decât cei treizeci, dar cu cei trei nu era deopotrivă și David l-a pus cel mai de aproape împlinitor al poruncilor sale.

11,26 Iar dintre oștenii cei mai de seamă erau: Asael, fratele lui Ioab; Elhanan, fiul lui Dodo, din Betleem;

11,27 Șamot din Haror; Heleț din Pelon;

11,28 Ira, fiul lui Icheș din Tecoa; Abiezer din Anatot;

11,29 Sibecai Hușateul, Ilai din Ahoh;

11,30 Maharai din Netofat, Heled, fiul lui Baana din Netofat,

11,31 Itai, fiul lui Ribai, din Ghibeea lui Veniamin; Benaia din Piraton

11,32 Hurai din Nahali-Gaaș; Abiel din Araba;

11,33 Azmavet din Bahurim; Eliahba din Șaalbon;

11,34 Fiii lui Hașem din Ghizon: Ionatan, fiul lui Șaghi din Harar;

11,35 Ahiam, fiul lui Sacar din Harar; Elifelet, fiul lui Uri.

11,36 Hefer din Mechera, Ahia din Pelon,

11,37 Hețro din Carmel, Naarai, fiul lui Ezbai;

11,38 Ioil, fratele lui Natan; Mibhar, fiul lui Hagri;

11,39 Țelec Amonitul; Nahrai din Beerot, purtătorul de arme al lui Ioab, fiul Țeruiei,

11,40 Ira din Iatir, Gareb din Iatir;

11,41 Urie Heteul; Zabad, fiul lui Ahlai;

11,42 Adina, fiul lui Șiza Rubenitul, căpetenia Rubeniților care avea sub el treizeci

de inși,

11,43 Hanan, fiul lui Maaca; Iosafat din Mitni,

11,44 Uzia din Aștarot; Șama și Iehiel, fiii lui Hotam din Aroer,

11,45 Iediael, fiul lui Șimri și Ioha, fratele lui Tițitul,

11,46 Eliel din Mahavim, Ieribai și Ioșavia, fiii lui Elnaam și Itma Moabitul,

11,47 Eliel, Obed și Iaasiel din Mețoba.

12,1 Iată pe cei care au mai mers la David în Țiclag, pe când stătea el încă ascuns de Saul, fiul lui Chiș. Aceștia erau dintre vitejii care ajutaseră la luptă.

12,2 Ei erau arcași, aruncau pietre și cu dreapta și cu stânga și din arcuri trăgeau cu săgeți și făceau parte dintre Veniamineni, frații lui Saul, și anume:

12,3 Căpetenia Ahiezer, apoi Ioaș, fiii lui Șemaa din Ghibeea, Ieziel și Pelet, fiii lui Azmavet, Beraca și Iehu din Anatot;

12,4 Ișmaia Ghibeoneanul, un viteaz dintre cei treizeci și căpetenie peste treizeci; Ieremia, Iahaziel, Iohanan și Iozabad din Ghedera;

12,5 Eluzai, Ierimot, Bealia, Șemaria și Șefatia Harifianul;

12,6 Elcana, Ișia, Azareel, Ioezer și Iașobeam, Coreiți;

12,7 Ioela și Zebadia, fiii lui Ieroham din Ghedor.

12,8 Din Gaditeni au trecut la David, în cetatea din pustie, oameni curajoși, războinici și înarmați cu scut și suliță, cu fața lor ca fața leului și iuți ca și căprioarele din munți și anume:

12,9 Căpetenia Ezer, al doilea Obadia și al treilea Eliab;

12,10 Al patrulea Mașmana, al cincilea Ieremia,

12,11 al șaselea Atai, al șaptelea Eliel,

12,12 al optulea Iohanan și al nouălea Elzabad,

12,13 al zecelea Ieremia și al unsprezecelea Macbanai.

12,14 Aceștia sunt din fiii lui Gad și erau căpetenii în oștire: cei mai mici, peste sute și cei mai mari, peste mii.

12,15 Aceștia au trecut Iordanul în luna întâi, când el iese din matca sa, și au alungat pe toți cei ce locuiau pe văi, spre răsărit și apus.

12,16 Au mai venit de asemenea și dintre fiii lui Veniamin și ai lui Iuda în cetate, la David.

12,17 Iar David a ieșit în întâmpinarea lor și le-a zis: „De ați venit cu pace, ca să-mi ajutați, atunci să fie în mine și în voi o singură inimă; iar de ați venit ca prin vicleșug să mă dați vrăjmașilor mei, atunci, cum nu este prihană în mâinile mele, va vedea și va judeca Dumnezeul părinților noștri”.

12,18 Atunci a cuprins Duhul pe Amasai, căpetenia celor treizeci și a zis: „Suntem cu tine, Davide, și pacea să fie cu tine, fiul lui Iesei! Pace ție și pace celor ce-ți ajută, că îți ajută Dumnezeul tău”. Și i-a primit David și i-a pus în capul oștirii.

12,19 Și din tribul lui Manase au trecut unii la David, când mergea el cu filistenii la război contra lui Saul, dar nu l-au ajutat, pentru că conducătorii filistenilor, sfătuindu-se, l-au trimis înapoi, zicând: „Pentru primejduirea capului nostru, el va trece la domnul său Saul”.

12,20 După ce s-a întors el la Țiclag, au trecut la dânsul din ai lui Manase: Adnah, Iozabad, Iediael, Micael, Iozabad, Elihu și Țiltai, căpetenii peste mii în Manase.

12,21 Aceștia au ajutat lui David contra năvălitorilor, căci toți aceștia erau oameni viteji și căpetenii în oștire.

12,22 Astfel în fiecare zi veneau lui David în ajutor până întru atât, încât tabăra lui ajunsese mare, ca o tabără a lui Dumnezeu.

12,23 Iată acum numărul căpeteniilor de oștire, care au venit la David în Hebron, ca să-i încredințeze domnia lui Saul, după cuvântul Domnului:

12,24 Fii de-ai lui Iuda care purtau scut și suliță erau șase mii opt sute, gata de luptă;

12,25 Din fiii lui Simeon erau șapte mii o sută, oameni viteji de oștire;

12,26 Din fiii lui Levi, patru mii șase sute;

12,27 Iehoiada, căpetenie din neamul lui Aaron, și cu el trei mii șapte sute,

12,28 și Țadoc, un tânăr voinic cu neamurile lui douăzeci și două de căpetenii.

12,29 Din fiii lui Veniamin, frații lui Saul, au venit trei mii, dar încă mulți din ei se țineau de casa lui Saul;

12,30 Din fiii lui Efraim, douăzeci de mii opt sute de oameni viteji, oameni cunoscuți în neamul lor;

12,31 Din jumătate din seminția lui Manase, optsprezece mii care au fost chemați pe nume ca să meargă să facă rege pe David;

12,32 Dintre fiii lui Isahar au venit oameni înțelepți care știau ce și când trebuie să facă Israel; aceștia erau două sute căpetenii și toți frații lor urmau sfatul lor;

12,33 Din tribul lui Zabulon au venit oameni gata de luptă și înarmați cu tot felul de arme, în număr de cincizeci de mii, în ordine și într-un suflet;

12,34 Din tribul lui Neftali, o mie de căpetenii și cu ei treizeci și șapte de mii cu scuturi și cu sulițe;

12,35 Din tribul lui Dan au venit douăzeci și opt de mii șase sute oameni gata de luptă;

12,36 Din Așer au venit oșteni, gata de luptă, patruzeci de mii;

12,37 De peste Iordan, din tribul lui Ruben, al lui Gad și din jumătate de trib al lui Manase, au venit o sută douăzeci de mii cu tot felul de arme de luptă.

12,38 Toți acești oșteni, gata de luptă și cu toată inima, au venit la Hebron să facă rege pe David peste Israel. Dar și toți ceilalți israeliți erau într-un cuget pentru a fi făcut rege David.

12,39 Și au rămas acolo la David trei zile și au mâncat și au băut, pentru că frații lor pregătiseră toate pentru ei.

12,40 Și apoi chiar vecinii lor, până chiar și Isahar, Zabulon și Neftali, aduseseră toate de ale mâncării pe asini, pe cămile, pe catâri și cu carele de boi: făină, smochine și stafide, vin, untdelemn și vite mari și mărunte, mulțime multă, pentru că bucurie mare era peste Israel.

13,1 Atunci David s-a sfătuit cu căpeteniile cele peste mii, cu sutașii și cu toate căpeteniile,

13,2 și a zis David către toată adunarea israeliților: „Dacă binevoiți voi și dacă este voia Domnului Dumnezeului nostru, să trimitem pretutindeni la ceilalți frați ai noștri, în toată țara lui Israel și totodată și la preoți și leviți prin orașele și prin satele lor, ca sa Se adune la noi;

13,3 Și să aducem la noi chivotul Dumnezeului nostru, pentru că în zilele lui Saul

ne-am îndreptat spre el”.

13,4 Atunci toată adunarea a zis: „Așa să fie”, pentru că lucrul acesta s-a părut drept înaintea a tot poporul.

13,5 Astfel a adunat David pe toți israeliții, de la Șihorul egiptean până la intrarea Hamatului, ca să strămute chivotul Domnului din Chiriat-Iearim.

13,6 Atunci s-a dus David și tot Israelul la Chiriat-Iearim, ce este în Iuda, ca să strămute de acolo chivotul lui Dumnezeu, înaintea căruia se cheamă numele Domnului Celui care sade pe heruvimi.

13,7 Și au adus chivotul lui Dumnezeu într-un car nou din casa lui Abinadab; iar carul îl conduceau Uza și Ahia.

13,8 David însă și toți israeliții jucau înaintea lui Dumnezeu cât puteau cu cântări din gură, din chitară, din psalterion, din timpane și țimbale și din trâmbițe;

13,9 Dar când au ajuns la aria lui Chidon, Uza și-a întins mâna, ca să sprijine chivotul, căci boii erau să-l răstoarne.

13,10 Atunci S-a mâniat Domnul pe Uza și l-a lovit, pentru că și-a întins mâna spre chivot; și el a murit acolo pe loc înaintea lui Dumnezeu.

13,11 Și s-a întristat David că Domnul lovise pe Uza și a numit locul acela Pereț-Uza și așa se numește până azi.

13,12 Și s-a temut David de Dumnezeu în ziua aceea și a zis: „Cum voi duce la mine chivotul lui Dumnezeu?”

13,13 De aceea nu a dus David chivotul la sine, în cetatea lui David, ci l-a întors la casa lui Obed-Edom.

13,14 Și a rămas chivotul Domnului la Obed-Edom, în casa lui, trei luni și a binecuvântat Domnul casa lui Obed-Edom și toate ale lui.

14,1 În vremea aceea a trimis Hiram, regele Tirului, soli la David și lemne de cedru și pietrari și dulgheri, ca să-i ridice casa.

14,2 Când a aflat David că l-a întărit Domnul rege peste Israel, că domnia lui a fost înălțată sus pentru poporul său Israel,

14,3 și-a luat încă alte femei din Ierusalim și i s-au mai născut lui David fii și fiice.

14,4 Iată numele celor ce i s-au născut în Ierusalim: Șamua, Șobab, Natan și Solomon;

14,5 Ibhar, Elișua și Elifelet;

14,6 Nogah, Nefeg și Iafia;

14,7 Elișama, Beeliada și Elifelet.

14,8 Auzind însă filistenii că David a fost uns rege peste tot Israelul, s-au ridicat ei toți să caute pe David. Și auzind David de aceasta, a ieșit înaintea lor.

14,9 Iar filistenii au venit și s-au așezat în valea Refaim.

14,10 Atunci a întrebat David pe Dumnezeu, zicând: „Să merg eu oare contra filistenilor și-i vei da Tu în mâna mea?” și Domnul i-a răspuns: „Mergi, că îi voi da în mâna ta!”

14,11 Și s-au dus ei în Baal-Perațim și acolo i-a lovit David; apoi David a zis: „Dumnezeu a zdrobit pe vrăjmași cu mâna mea, ca pe o surpătură de apă”. De aceea au și dat văii aceleia numele de Baal- Perațim.

14,12 Filistenii și-au lăsat acolo zeii, iar David i-a adunat și i-a ars cu foc.

14,13 Și au venit iarăși filistenii și au tăbărât în vale.

14,14 Iar David a întrebat din nou pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a zis: „Nu te duce de-a dreptul asupra lor; abate-te de la ei și te du asupra lor pe la dumbrava duzilor;

14,15 Și când vei auzi zgomot ca de pași prin vârful duzilor, atunci să intri în luptă, căci a ieșit Dumnezeu înaintea ta, ca să bată tabăra filistenilor”.

14,16 Și a făcut David cum îi poruncise Dumnezeu; și a lovit tabăra filistenilor de la Ghibeon până la Ghezer.

14,17 Atunci a răsunat numele lui David prin toate țările dimprejur și l-a făcut Domnul înfricoșător pentru toate popoarele vecine.

15,1 David și-a făcut apoi case în cetatea lui, a pregătit loc pentru chivotul lui Dumnezeu și a făcut pentru el un cort.

15,2 Atunci David a zis: „Nimeni, afară de leviți, nu trebuie să poarte chivotul lui Dumnezeu și să-I slujească Lui în veci”.

15,3 Atunci a adunat David pe toți israeliții la Ierusalim, ca să ducă chivotul lui Dumnezeu la locul lui, pe care i-l pregătise el.

15,4 A chemat deci David pe fiii lui Aaron și pe leviți și anume:

15,5 Din urmașii lui Cahat a chemat pe căpetenia Uriel și pe frații lui, o sută douăzeci;

15,6 Din urmașii lui Merari a chemat pe căpetenia Asaia și pe frații lui, două sute douăzeci de oameni;

15,7 Din urmașii lui Gherșom a chemat pe căpetenia Ioil și pe frații lui, o sută treizeci de oameni;

15,8 Din urmașii lui Elițafan a chemat pe căpetenia Șemaia și pe frații lui, două sute de oameni;

15,9 Din urmașii lui Hebron a chemat pe căpetenia Eliel și pe frații lui, optzeci de oameni;

15,10 Din urmașii lui Uziel a chemat pe căpetenia Aminadab și pe frații lui, o sută douăzeci de oameni.

15,11 Apoi a chemat David pe preoții Țadoc și Abiatar și pe leviții Uriel, Asaia, Ioil, Șemaia, Eliel și Aminadab,

15,12 și le-a zis: „Voi, căpeteniile familiilor levite, sfințiți-vă voi și frații voștri și aduceți chivotul Domnului Dumnezeului lui Israel la locul pe care l-am pregătit eu pentru el.

15,13 Deoarece înainte n-ați făcut voi aceasta, Domnul Dumnezeul nostru ne-a lovit, pentru că nu L-am căutat cum se cuvine”.

15,14 Atunci s-au sfințit preoții și leviții, ca să aducă chivotul Domnului Dumnezeului lui Israel.

15,15 Și au adus fiii leviților chivotul Domnului, cum poruncise Moise după cuvântul Domnului, pe pârghii; pe umeri, iar nu cu căruța.

15,16 Apoi a poruncit David căpeteniilor leviților să pună pe frații lor cântăreți cu instrumente muzicale, cu psalterioane, ca să vestească cu glas tare de bucurie.

15,17 Aceștia au pus pe leviții: Heman, fiul lui Ioil, iar din frații lui, pe Asaf, fiul lui Berechia. Din urmașii lui Merari, frații lor, au pus pe Etan, fiul lui Cușaia.

15,18 Iar pe frații lor din a doua spiță: Zaharia, fiul lui Iaaziel, Șemiramot, Iehiel, Uni, Eliab, Benaia, Maaseia, Matitia, Elifelehu, Micneia, Obed-Edom și Ieiel, i-au pus portari.

15,19 Heman, Asaf și Etan cântau puternic din țimbale de aramă;

15,20 Zaharia, Iaaziel, Șemiramot, Iehiel, Uni, Eliab, Maaseia și Benaia cântau din psalterioanele cu sunete subțiri.

15,21 Matitia însă, Elifelehu, Micneia, Obed-Edom, Ieiel și Azazia făceau începutul cu harpele cu câte opt coarde.

15,22 Iar Chenaia, căpetenia leviților, era dascăl de cântări, pentru că era iscusit în acestea.

15,23 Berechia și Elcana erau ușieri la chivot.

15,24 Preoții Șebania, Iosafat, Natanael, Amasai, Zaharia, Benaia și Eliezer trâmbițau din trâmbițe înaintea chivotului lui Dumnezeu. Obed-Edom și Iehia erau ușieri la chivot.

15,25 Astfel s-au dus David cu bătrânii lui Israel și căpeteniile cele peste mii să aducă chivotul Domnului din casa lui Obed-Edom cu veselie.

15,26 Și după ce a ajutat Dumnezeu leviților să aducă chivotul Domnului, atunci au junghiat pentru jertfe șapte viței și șapte berbeci.

15,27 David era îmbrăcat cu veșminte de vison, asemenea erau îmbrăcați și toți leviții care aduceau chivotul și cântăreții și Chenania, căpetenia muzicanților și cântărelilor. David însă mai avea pe el și un efod de in.

15,28 Așa tot Israelul a adus chivotul legământului Domnului cu strigăte de bucurie, cu sunete de corn, de trâmbițe, de țimbale și de harpe.

15,29 Când chivotul legământului Domnului a intrat în cetatea lui David, Micol, fata lui Saul, privea de la fereastră și văzând pe regele David jucând și veselindu-se, l-a disprețuit în inima sa.

16,1 Astfel au adus chivotul lui Dumnezeu și l-au așezat în mijlocul cortului pe care-l făcuse David pentru el și au înălțat lui Dumnezeu arderi de tot și jertfe de pace.

16,2 După ce David a isprăvit de adus arderile de tot și jertfele de pace, a binecuvântat poporul în numele Domnului,

16,3 și a împărțit tuturor israeliților, femei și bărbați, câte o pâine și câte o bucățică de carne și câte o turtă de struguri.

16,4 Apoi a pus la slujbă înaintea chivotului Domnului din leviți, ca să preaslăvească, să mulțumească și să preaînalțe pe Domnul Dumnezeul lui Israel, și anume:

16,5 Pe Asaf, căpetenie; al doilea după el a pus pe Zaharia; apoi urmau Uziel, Șemiramot, Iehiel, Matitia, Eliab, Benaia, Obed-Edom și Ieiel cu psalterioane și harpe, iar Asaf cânta din țimbale.

16,6 A pus de asemenea pe preoții Benaia și Oziel să sune necontenit din trâmbițe înaintea chivotului legământului lui Dumnezeu.

16,7 În această zi David, pentru întâia oară, a dat, prin Asaf și frații lui, următorul psalm de laudă Domnului:

16,8 „Lăudați pe Domnul și chemați numele Lui; vestiți între neamuri lucrurile Lui!

16,9 Cântați, cântați în cinstea Lui! Spuneți toate minunile Lui!

16,10 Lăudați-vă cu numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce-L caută pe El!

16,11 Alergați la Domnul și la ajutorul Lui; căutați pururea fața Lui!

16,12 Neamul lui Israel, sluga Lui, fiii lui Iacov, aleșii Lui,

16,13 aduceți-vă aminte de minunile Lui, de semnele Lui și de judecățile gurii Lui!

16,14 Căci El este Domnul Dumnezeul nostru și dreptatea Lui este peste tot pământul.

16,15 Aduceți-vă aminte de așezământul Lui, de făgăduința dată pentru mii de neamuri.

16,16 De legământul făcut cu Avraam și de jurământul Său către Isaac,

16,17 jurământ pus ca o lege pentru Iacov, și ca un legământ veșnic pentru Israel,

16,18 zicând: Ție-ți voi da pământul Canaan, ca partea voastră de moștenire.

16,19 Ei atunci erau puțini la număr și neînsemnați, și străini în țara aceasta.

16,20 Și treceau de la popor la popor și dintr-o împărăție la altă împărăție.

16,21 Dar El n-a lăsat pe nimeni să-i apese, și a pedepsit regi pentru ei, zicând:

16,22 Nu vă atingeți de unșii Mei și proorocilor Mei să nu le faceți rău.

16,23 Cântați Domnului tot pământul, binevestiți din zi în zi izbăvirea Lui!

16,24 Vestiri păgânilor slava Lui, spuneți la toate popoarele minunile Lui!

16,25 Că mare este Domnul și vrednic de laudă și mai înfricoșat decât toți dumnezeii.

16,26 Că toți dumnezeii păgânilor sunt nimic, iar Domnul a făcut cerurile.

16,27 Înaintea Lui este strălucire și măreție, putere și bucurie în locașul Lui cel sfânt.

16,28 Dați Domnului, neamuri păgâne, dați Domnului slavă și cinste!

16,29 Dați Domnului slavă pentru numele Lui; aduceți-vă darul, mergeți înaintea feței Lui, închinați-vă Domnului în podoabele sfințeniei Lui!

16,30 Să tremure înaintea Lui tot pământul, că El a întemeiat lumea și nu se va clătina.

16,31 Să se bucure cerurile și să prăznuiască pământul, iar printre popoare să se spună: Domnul este împărat!

16,32 Să se zguduie marea și toate cele din ea; câmpia și toate cele de pe ea să se veselească!

16,33 Să dănțuiască împreună toți copacii dumbrăvii înaintea feței Domnului, că vine să judece pământul.

16,34 Lăudați pe Domnul, că în veac este mila Lui!

16,35 Ziceți: Izbăvește-ne pe noi, Dumnezeule, Izbăvitorul nostru! Adună-ne și ne izbăvește de prin popoare, ca să slăvim sfânt numele Tău și să ne lăudăm cu slava Ta!

16,36 Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel din veac în veac!” și tot poporul a zis: „Amin! Aliluia!”

16,37 Și a lăsat David acolo, înaintea chivotului legământului Domnului, pe Asaf și pe frații lui, ca să slujească ei înaintea chivotului neîncetat, în fiecare zi;

16,38 Pe Obed-Edom și pe frații lui, șaizeci și opt de oameni; pe Obed-Edom, fiul lui Iedutun și pe Hosa, i-a lăsat ușieri.

16,39 Iar pe preotul Țadoc și pe ceilalți preoți, frații săi, i-a pus înaintea locașului Domnului, cel de pe înălțimea din Ghibeon,

16,40 ca să înalțe arderi de tot Domnului pe jertfelnicul arderilor de tot neîncetat, dimineața și seara, pentru toate cele scrise în legea Domnului, pe care El le-a poruncit lui Israel.

16,41 Și cu ei a lăsat pe Heman, pe Iedutun și pe ceilalți aleși, care au fost numiți pe nume, ca să slăvească pe Domnul, că în veac este mila Lui.

16,42 Împreună cu ei, Heman și Iedutun preaslăveau pe Dumnezeu, cântând din trâmbițe și felurite instrumente muzicale; pe fiii lui Iedutun i-a pus la poartă.

16,43 Apoi s-a dus tot poporul, fiecare la casa sa. De asemenea s-a întors și David, ca să binecuvânteze casa sa.

17,1 Când David locuia în casa sa, a zis el către Natan proorocul: „Iată eu trăiesc în casă de cedru, iar chivotul legământului Domnului este în cort”.

17,2 Iar Natan a zis către David: „Fă tot ce ai la inimă, că Dumnezeu este cu tine!”

17,3 Dar în aceeași noapte a fost cuvântul Domnului către Natan și i-a zis:

17,4 „Mergi și spune robului Meu David: Așa zice Domnul: Nu tu ai să-Mi zidești Mie casă de locuit,

17,5 căci Eu n-am locuit în casă din ziua în care am scos pe fiii lui Israel și până astăzi, ci am umblat din cort în cort și din locaș în locaș.

17,6 Oriunde am mers Eu cu tot Israelul, spus-am Eu oare măcar un cuvânt cuiva din judecătorii lui Israel, cărora le-am poruncit să păstorească pe poporul Meu, pentru ce nu-Mi zidești Mie casă de cedru?

17,7 Și acum așa să spui robului Meu David: Eu te-am luat de la turma de oi, ca să fii conducătorul poporului Meu Israel;

17,8 Și am fost cu tine pretutindeni, oriunde ai umblat; am stârpit pe toți vrăjmașii tăi înaintea feței tale și am făcut numele tău ca numele celor puternici ai pământului.

17,9 Am rânduit loc pentru poporul Meu Israel și l-am înrădăcinat, și va trăi el în pace la locul său, și nu va mai fi neliniștit și necredincioșii nu-l vor mai strâmtora ca altădată,

17,10 ca în zilele acelea, când puneam judecători peste poporul Meu Israel; dar am supus pe toți vrăjmașii tăi și ți-am vestit că Domnul ți-a pregătit ție casă.

17,11 Când se vor împlini zilele tale și vei trece la părinții tăi, atunci Eu voi ridica pe urmașul tău după tine, și voi întări domnia ta.

17,12 Acela îmi va zidi Mie casă și voi întemeia tronul lui pe veci.

17,13 Eu îi voi fi tată și el îmi va fi fiu și mila Mea nu o voi lua de la el, cum am luat-o de la cel ce a fost înaintea ta.

17,14 ÎI voi pune pe acela în casa Mea și în împărăția Mea pe veci și tronul lui în veci va fi tare”.

17,15 Toate cuvintele și toată vedenia aceasta le-a spus Natan lui David.

17,16 Atunci a venit regele David și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai înălțat așa?

17,17 Dar și aceasta s-a părut încă puțin în ochii Tăi, Dumnezeule, căci iată vestești despre casa robului Tău în viitor și privești la mine, ca la un om mare, Doamne Dumnezeule!

17,18 Ce mai poate adăuga David înaintea Ta pentru mărirea robului Tău? Tu cunoști pe robul Tău.

17,19 Doamne, pentru robul Tău, după inima Ta, faci toate aceste lucruri mari, ca să arăți toată mărirea.

17,20 Doamne, nu este altul asemenea Ție, și nu este Dumnezeu afară de Tine, după

câte am auzit noi.

17,21 Și nu este încă alt popor pe pământ ca poporul Tău Israel, pe care l-a călăuzit Dumnezeu, ca să-l răscumpere Sieși de popor, să-și facă nume mare și strălucit, izgonind popoarele de la fața poporului Tău, pe care l-ai izbăvit din Egipt.

17,22 Tu ai făcut pe poporul Tău, Israel, poporul Tău pe veci și Tu, Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lui.

17,23 Așadar, Doamne, cuvântul pe care l-ai grăit Tu acum despre robul Tău și despre casa lui, întărește-l pe veci, și fă cum ai zis Tu.

17,24 Să rămână și să se preamărească numele Tău în veci, ca să se zică că Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, este Dumnezeu peste Israel, și casa robului Tău David să fie tare înaintea feței Tale.

17,25 Căci Tu, Dumnezeul meu, ai descoperit robului Tău că-i vei zidi casă, de aceea robul Tău a și îndrăznit să se roage înaintea Ta.

17,26 Și acum, Doamne, Tu ești adevăratul Dumnezeu și Tu ai vestit despre robul Tău astfel de lucruri bune.

17,27 Începe dar a binecuvânta casa robului Tău, ca să fie ea veșnică înaintea feței Tale. Căci dacă Tu, Doamne, o vei binecuvânta, binecuvântată va fi ea în veci”.

18,1 După aceasta a lovit David pe filisteni și i-a supus și a luat cetatea Gat și orașele ce țineau de ea din mâinile filistenilor.

18,2 A lovit el de asemenea și pe moabiți și au ajuns moabiții robii lui David, plătindu-i tribut.

18,3 Apoi a lovit David pe Hadadezer, regele Țobei, la Hamat, când mergea acela să-și întărească stăpânirea la râul Eufrat.

18,4 Și a luat David de la el o mie de care de război, șapte mii de călăreți și douăzeci de mii de pedestrași. Și a stricat David toate carele, neoprind din ele decât numai o sută.

18,5 Sirienii din Damasc ar fi venit în ajutor lui Hadadezer, regele Țobei, dar David a bătut douăzeci și două de mii de sirieni.

18,6 Apoi a așezat David oștire de pază în Siria Damascului și au ajuns sirienii robii lui David, plătindu-i tribut. Domnul a ajutat lui David pretutindeni, oriunde a mers el.

18,7 Atunci a luat David scuturile de aur, care erau la robii lui Hadadezer, și le-a adus în Ierusalim.

18,8 Iar din Tibhat și din Cun, cetățile lui Hadadezer, a luat David foarte multă aramă. Din arama aceasta a făcut Solomon marea cea de aramă, stâlpii și vasele cele de aramă.

18,9 Auzind Tou, regele din Hamat, că David a bătut toată armata lui Hadadezer, regele Țobei,

18,10 a trimis pe Hadoram, fiul său, la regele David, să-l salute și să-i mulțumească, pentru că s-a războit cu Hadadezer și l-a bătut, căci Tou era în război cu Hadadezer, și a trimis cu el tot felul de vase de aur, de argint și de aramă.

18,11 Regele David a închinat aceste vase Domnului, împreună cu aurul și argintul pe care-l luase el de la toate popoarele: de la edomiți, moabiți, amoniți, filisteni și amaleciți.

18,12 Și Abișai, fiul Țeruiei, a bătut optsprezece mii de edomiți în Valea Sărată.

18,13 Și a pus în Edom oaste de pază și s-au făcut edomiții robii lui David, căci

Domnul ajuta lui David oriunde mergea.

18,14 Și a domnit David peste tot Israelul și a făcut judecată și dreptate la tot poporul său.

18,15 Ioab, fiul Țeruiei, era comandantul oștirii, iar Iosafat, fiul lui Ahilud, era cronicar.

18,16 Țadoc, fiul lui Ahitub, și Ahimelec, fiul lui Abiatar, au fost preoți, iar Șausa (Serais) a fost secretar.

18,17 Benaia, fiul lui Iehoiada, era căpetenie peste Cheretieni și Peletieni, iar fiii lui David erau cei întâi pe lângă rege,

19,1 după aceasta a murit Nahaș, regele amoniților, și în locul lui s-a făcut rege fiul său.

19,2 Atunci David a zis: „Am să arăt milă lui Hanun, fiul lui Nahaș, pentru binefacerea ce mi-a arătat tatăl său”. Și a trimis David soli să-l mângâie pentru pierderea tatălui său. Au mers deci solii lui David în țara amoniților, ca să-l mângâie pe Hanun.

19,3 Însă căpeteniile amoniților au zis către Hanun: „Socotești tu, oare, că David din dragoste pentru tatăl tău a trimis la tine mângâietori? Nu cumva au venit slugile lui la tine, ca să iscodească și să vadă țara și apoi să o pustiască”

19,4 Atunci a prins Hanun pe trimișii lui David și i-a ras și le-a tăiat hainele pe jumătate, până la coapsă, și așa le-a dat drumul și ei au plecat.

19,5 Spunându-se lui David de pățania oamenilor acelora, a trimis el în întâmpinarea lor, că erau tare batjocoriți, și li s-a zis: „Rămâneți în Ierihon până vă vor crește bărbile și atunci vă veți întoarce acasă”.

19,6 După ce amoniții au văzut că au ajuns urâți lui David, au trimis Hanun și amoniții o mie de talanți de argint, ca să ia în solda lor niște care de război și călăreți din Siria Mesopotamiei, Siria Maacăi și din Țoba.

19,7 Și au luat în solda lor treizeci și două de mii de care și pe regele Maacăi cu poporul lui, care au venit și au tăbărât înaintea Medebei. Iar amoniții s-au adunat din cetățile lor și au ieșit la război.

19,8 Când David a auzit de acestea, a trimis pe Ioab cu toată oștirea de viteji.

19,9 Atunci au înaintat amoniții și s-au așezat în linie de bătaie la porțile cetății, iar regii care veniseră erau la o parte în câmp.

19,10 Ioab, văzând că are a lupta pe două laturi, una în față și alta în spate, a ales oșteni din toți cei mai de seamă din Israel și i-a rânduit contra sirienilor.

19,11 Iar cealaltă parte de popor a încredințat-o lui Abișai, fratele său, ca să se îndrepte contra amoniților.

19,12 Apoi a zis: „Dacă sirienii vor fi mai tari decât mine, să-mi vii tu în ajutor, iar dacă amoniții vor fi mai tari decât tine, îți voi veni eu în ajutor.

19,13 Fii curajos și să stăm cu tărie pentru apărarea poporului nostru și pentru cetățile Dumnezeului nostru, și Domnul să facă ce va binevoi”.

19,14 Și a intrat Ioab și oamenii ce erau cu el în luptă cu sirienii, dar aceștia au fugit de el.

19,15 Amoniții însă, văzând că sirienii fug, au fugit și ei de Abișai, fratele lui Ioab, și s-au dus în cetate. Atunci Ioab a venit la Ierusalim.

19,16 Sirienii, văzând că sunt bătuți de israeliți, au trimis soli și au scos pe sirienii care erau dincolo de râu, iar Șofac, căpetenia lui Hadadezer, îi conducea.

19,17 Când s-a spus aceasta lui David, el a adunat pe toți israeliții, a trecut Iordanul și venind asupra acelora, s-a așezat în linie de bătaie în fața lor. Și a intrat David în luptă cu sirienii și aceștia s-au luptat cu el.

19,18 Dar curând sirienii au fugit de israeliți, iar David, a nimicit sirienilor șapte mii de care și patruzeci de mii de pedestrași, și pe Șofac, comandantul oștirii, l-a ucis.

19,19 Când au văzut slugile lui Hadadezer că sunt biruiți de israeliți, au încheiat pace cu David și s-au supus. Și n-au mai voit sirienii să mai ajute pe Amoniți.

20,1 Peste un an, pe vremea când regii ies la război, a scos Ioab oștirea și a început să pustiască țara amoniților și a venit și a înconjurat Raba. Însă David a rămas în Ierusalim. Ioab a cucerit Raba și a dărâmat-o.

20,2 Și a luat David coroana regelui lor de pe capul lui și s-a aflat că are aur în greutate de un talant și erau pe ea și pietre scumpe; și s-a pus coroana aceasta pe capul lui David. Și au fost scoase din cetatea aceea și foarte multe prăzi.

20,3 Iar poporul care era în ea a fost scos și omorât cu fierăstraie, cu ciocane de fier și cu securi. Așa a făcut David cu toate orașele amoniților și apoi s-a întors el și tot poporul la Ierusalim.

20,4 După aceea s-a început războiul cu filistenii la Ghezer. Atunci Sibecai Hușatitul a bătut pe Sipai, unul din urmașii refaimilor, și s-au supus și ei.

20,5 Apoi iar a fost război cu filistenii. Dar Elhanan, fiul lui Iair, a lovit pe Lahmi, fratele lui Goliat Gateul; coada suliței lui era ca a sulului de la războiul de țesut.

20,6 Și a mai fost o luptă la Gat. Acolo era un om înalt care avea câte șase degete la mâini și la picioare, adică de toate douăzeci și patru. Și acesta era tot din urmașii refaimilor.

20,7 El batjocorea pe Israel, dar Ionatan, fiul lui Șama, fratele lui David, l-a ucis.

20,8 Aceștia erau oameni născuți din Refaimi în Gat și au căzut de mâna lui David și de mâna oamenilor lui.

21,1 Atunci s-a sculat Satana împotriva lui Israel și a îndemnat pe David să facă numărătoarea israeliților.

21,2 Deci a zis David către Ioab și către căpeteniile poporului: „Mergeți și numărați pe israeliți de la Beer-Șeba până la Dan și-mi aduceți răspuns ca să știu numărul lor!”

21,3 Ioab însă a zis: „Să înmulțească Domnul pe poporul Său de o sută de ori mai mult decât este el acum! Au doară nu sunt ei toți, o, rege, domnul meu, robii stăpânului meu? Pentru ce dar cere aceasta domnul meu? Oare pentru a se scoate asta ca o vină lui Israel?”

21,4 Dar cuvântul regesc biruind pe Ioab, s-a dus acesta de a cutreierat tot Israelul și venind la Ierusalim,

21,5 a dat Ioab lui David catagrafia înscrierii poporului și s-au aflat în tot Israelul un milion și o sută de mii de bărbați destoinici de război, iar în Iuda, patru sute șaptezeci de mii în stare de a lua parte la război.

21,6 Pe leviți însă și pe Veniamineni el nu i-a numărat împreună cu ei, pentru că cuvântul regelui nu plăcuse lui Ioab.

21,7 Lucrul acesta n-a fost plăcut nici înaintea lui Dumnezeu și de aceea a lovit El pe Israel.

21,8 Atunci a zis David către Dumnezeu: „Am greșit mult, făcând aceasta; iartă dar vina robului Tău, că m-am purtat cu totul nepriceput”.

21,9 Iar Domnul a grăit cu Gad, proorocul lui David și i-a zis:

21,10 „Mergi și spune lui David: Așa zice Domnul: Îți pun înainte trei pedepse; alege-ți una din ele și o voi trimite asupra ta”.

21,11 A venit deci Gad la David și i-a zis: „Așa grăiește Domnul, alege:

21,12 Sau trei ani de foamete, sau trei luni să fii tu urmărit de vrăjmașii tăi și sabia dușmanilor să ajungă până la tine, sau trei zile sabia Domnului și molima să fie pe pământ și îngerul Domnului să pustiască în toate hotarele lui Israel. Vezi acum ce trebuie să răspund Celui ce m-a trimis cu acest cuvânt”.

21,13 Și a răspuns David lui Gad: „Sunt într-o mare neliniște! Să cad mai bine în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt foarte multe, dar să nu cad în mâinile oamenilor”.

21,14 Atunci a trimis Domnul molimă asupra lui Israel și au murit șaptezeci de mii de israeliți.

21,15 Și a trimis Dumnezeu îngerul la Ierusalim ca să-l piardă. Și când a început el să pustiască, a văzut Domnul și I s-a făcut milă pentru această nenorocire și a zis către îngerul pierzător: „Destul! De acum lasă-ți mâinile în jos!” îngerul Domnului stătea atunci deasupra ariei lui Ornan (Aravna) iebuseul.

21,16 Atunci ridicându-și David ochii săi, a văzut pe îngerul Domnului stând între pământ și cer cu sabia goală în mâna sa, întinsă asupra Ierusalimului; și a căzut David și bătrânii cu fetele la pământ, îmbrăcați în sac.

21,17 Și a zis David către Dumnezeu: „Oare nu eu am poruncit să se numere poporul? Eu am greșit, eu am făcut rău; dar aceste oi ce au făcut? Doamne Dumnezeul meu, să vină mâna Ta asupra mea, asupra casei tatălui meu, iar nu asupra poporului Tău, ca să-l piardă pe el!”

21,18 Iar îngerul Domnului a zis lui Gad proorocul să spună lui David: „Să se suie David și să ridice un jertfelnic Domnului în aria lui Ornan iebuseul”.

21,19 Și s-a dus David, după cuvântul lui Gad pe care i-l grăise în numele Domnului.

21,20 Ornan, întorcându-se, a văzut îngerul, și cei trei fii ai lui s-au ascuns împreună cu el; în vremea aceea Ornan treiera.

21,21 A venit deci David la Ornan; iar Ornan, privind și văzând pe David, a ieșit din arie și s-a plecat înaintea lui David cu fața până la pământ.

21,22 Atunci David a zis către Ornan: „Dă-mi un loc în arie, că am să fac pe el jertfelnic Domnului; dă-mi-l cu prețul cât costă, ca să înceteze prăpădul în popor”.

21,23 Iar Ornan a zis lui David: „Ia-ți! Facă domnul meu regele ce binevoiește! Iată eu dau și boi pentru ardere de tot și uneltele de treierat ca lemne pentru foc și grâu pentru prinos. Toate acestea le dau în dar!”

21,24 Regele David a zis către Ornan: „Nu, eu voiesc să cumpăr de la tine cu preț adevărat, căci nu mă voi apuca să aduc avutul tău Domnului și nu voi aduce ardere de tot vite luate în dar”.

21,25 Și a dat David lui Ornan pentru acest loc șase sute de sicli de aur.

21,26 Apoi a făcut David acolo jertfelnic Domnului și a înălțat ardere de tot și jertfe de împăcare și a chemat pe Domnul și Dumnezeu l-a auzit trimițând foc din cer pe altarul arderii de tot.

21,27 Atunci a zis Domnul către înger: „Pune-ți sabia în teacă”.

21,28 În vremea aceasta, văzând David că Domnul l-a auzit în aria lui Ornan iebuseul, a adus acolo jertfă.

21,29 Cortul Domnului însă, pe care-l făcuse Moise în pustiu și altarul arderii de tot se aflau în vremea aceea pe înălțimea de la Ghibeon.

21,30 Și nu s-a putut duce David acolo, ca să întrebe pe Domnul, pentru că era îngrozit de sabia îngerului Domnului.

22,1 Apoi a zis David: „Iată templul Domnului Dumnezeu și iată jertfelnicul arderilor de tot al lui Israel!”

22,2 Și a poruncit David să aducă pe străinii din pământul lui Israel și i-a pus cioplitori de piatră ca să cioplească pietre pentru zidirea templului Domnului.

22,3 Apoi a pregătit David fier foarte mult pentru piroane la ferecarea ușilor și pentru legături; aramă atât de multă încât nu se mai putea cântări;

22,4 Lemne de cedru, nemăsurat, pentru că sidonienii și tirienii aduseseră lui David foarte mult lemn de cedru.

22,5 După aceea a zis David: „Solomon, fiul meu, e tânăr și cu puțină putere, iar templul care are a se zidi pentru Domnul trebuie să fie foarte măreț, spre slava și podoaba a toată lumea; deci voi pregăti eu toate pentru el”. Și a pregătit David multe până la moartea sa.

22,6 Chemând apoi pe fiul său Solomon, i-a poruncit să ridice templul Domnului Dumnezeului lui Israel.

22,7 Și a zis David lui Solomon: „Fiul meu, eu am avut la inimă să zidesc templu în numele Domnului Dumnezeului meu;

22,8 Dar a fost către mine cuvântul Domnului și a zis: Tu ai vărsat mult sânge și ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zidești tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feței Mele.

22,9 Iată însă ție ți se va naște un fiu; acela va fi pașnic și Eu îi voi da liniște din partea tuturor vrăjmașilor dimprejur; de aceea numele lui va fi Solomon. Și voi da lui Israel în zilele lui pace și liniște.

22,10 El va zidi templu numelui Meu și el îmi va fi fiu, iar Eu îi voi fi tată și voi întări tronul domniei lui peste Israel pe veci.

22,11 Și acum, fiul meu, să fie Domnul cu tine, ca să ai spor și să zidești templul Domnului Dumnezeului tău, cum a vorbit El despre tine.

22,12 Să-ți dea ție Domnul minte și înțelepciune și să te pună peste Israel! Să păzești legile Domnului Dumnezeului tău!

22,13 Atunci vei fi cu spor, de te vei sili să împlinești așezămintele și legile pe care le-a dat Domnul lui Moise pentru Israel. Fii tare și curajos, nu te teme și nu te deznădăjdui.

22,14 Și iată eu din sărăcia mea am pregătit pentru templul Domnului o sută de mii de talanți de aur și un milion de talanți de argint, iar fier și aramă fără număr, pentru că acestea sunt foarte multe; și lemn și piatră de asemenea am pregătit și să mai adaugi și tu la acestea.

22,15 Ai mulțime de lucrători și cioplitori de piatră, sculptori, dulgheri și tot felul de oameni pricepuți la tot felul de lucruri.

22,16 Aur, argint, aramă și fier ai cât nu se pot cântări; începe și fă! Domnul va fi cu tine”.

22,17 Apoi a poruncit David tuturor mai-marilor lui Israel să ajute lui Solomon, fiul său, zicând:

22,18 „Au nu este cu voi Domnul Dumnezeul vostru, Care v-a dăruit pace din toate

părțile, pentru că El a dat în mâinile mele pe locuitorii țării și s-a supus țara înaintea Domnului și înaintea poporului Său?

22,19 Așadar îndreptați-vă inima și sufletul vostru, ca să caute pe Domnul Dumnezeul vostru! Sculați-vă și ziditi locaș sfânt Domnului Dumnezeu, ca să mutați chivotul legământului Domnului și vasele sfinte ale lui Dumnezeu în locașul zidit numelui Domnului”.

23,1 Îmbătrânind David și săturându-se de viață, a făcut rege peste Israel pe fiul său Solomon.

23,2 A adunat pe toate căpeteniile lui Israel și pe preoți și pe leviți.

23,3 Și au fost numărați leviții, de la treizeci de ani în sus și s-a aflat numărul lor, numărați pe cap, treizeci și opt de mii de bărbați.

23,4 Dintre ei au fost rânduiți pentru lucru în templul Domnului douăzeci și patru de mii; șase mii să fie scriitori și judecători,

23,5 patru mii să fie portari și patru mii să laude pe Domnul cu instrumentele muzicale pe care el le făcuse pentru aceasta.

23,6 Și i-a împărțit David în cete, care să facă de rând, după fiii lui Levi: Gherșon, Cahat și Merari.

23,7 Din Gherșoniți erau Laedan și Șimei.

23,8 Fiii lui Laedan au fost trei: Iehiel, căpetenie, Zetam și Ioil.

23,9 Fiii lui Șimei au fost trei: Șelomit, Haziel și Haran. Aceștia sunt căpeteniile familiilor lui Laedan.

23,10 Tot fii ai lui Șimei au mai fost: Iahat, Ziza, Ieuș și Beraia. Acești patru sunt tot fii ai lui Șimei.

23,11 Iahat a fost căpetenie; Ziza era al doilea; Ieuș și Beraia au avut puțini copii și de aceea ei au fost socotiți la un loc la casa tatălui lor.

23,12 Fiii lui Cahat au fost patru: Amram, Ițhar, Hebron și Uziel.

23,13 Fiii lui Amram au fost: Aaron și Moise. Aaron a fost ales ca să fie sfințit pentru Sfânta Sfintelor, el și fiii lui pe veci, pentru a săvârși tămâierea înaintea feței Domnului, ca să-I slujească Lui și să binecuvânteze numele Lui în veci.

23,14 Iar Moise, omul lui Dumnezeu și fiii lui au fost numărați la tribul lui Levi.

23,15 Fiii lui Moise au fost: Gherșom și Eliezer.

23,16 Fiul lui Gherșom a fost Șebuel, căpetenia.

23,17 Fiul lui Eliezer a fost: Rehabia, căpetenia. Eliezer n-a mai avut alți copii. Rehabia însă a avut foarte mulți copii.

23,18 Fiul lui Ițhar a fost Șelomit, căpetenia.

23,19 Fiii lui Hebron au fost: întâiul Ieria, al doilea Amaria, al treilea Iahaziel și al patrulea Iecameam.

23,20 Fiii lui Uziel au fost: întâiul Mica și al doilea Ișia.

23,21 Fiii lui Merari au fost: Mahli și MușI; fiii lui Mahli au fost: Eleazar și Chiș.

23,22 Eleazar însă a murit și n-a avut feciori, ci numai fete și le-au luat de soții fiii lui Chiș, verii lor.

23,23 Fiii lui MușI au fost trei: Mahli, Eder și Ieremot.

23,24 Aceștia sunt fiii lui Levi, după casele părinților lor, adică a capilor de familie, după numărătoarea lor pe nume și pe capete, care făceau slujbă la templul Domnului de la douăzeci de ani în sus.

23,25 Căci David a zis: „Domnul Dumnezeul lui Israel a dat liniște poporului Său și l-a așezat în Ierusalim pe veci,

23,26 și leviții nu vor mai duce cortul și tot felul de lucruri ale lui pentru slujbele din el”.

23,27 De aceea, după cele din urmă porunci ale lui David, au fost numărați leviții de la douăzeci de ani în sus,

23,28 ca să fie pe lângă fiii lui Aaron, pentru a sluji la templul Domnului, în curte și în camerele din jur, pentru curățirea a tot ceea ce este sfânt și pentru săvârșirea slujbelor în templul lui Dumnezeu,

23,29 pentru a îngriji de pâinile punerii înainte, de făina de grâu pentru prinosul de pâine și azime, pentru cele de copt, de fript și de toată măsura și cântarul,

23,30 și pentru a sta dimineața și seara să laude și să slăvească pe Domnul,

23,31 și la toate arderile de tot aduse Domnului sâmbăta, la lună nouă și la sărbători, după număr, cum este scris pentru ele, să fie totdeauna înaintea Domnului,

23,32 și ca să păzească chivotul legii și locașul sfânt și pe fiii lui Aaron, frații lor, la slujbele din templul Domnului.

24,1 Iată acum cetele în care au fost împărțiți fiii lui Aaron: Fiii lui Aaron au fost: Nadab, Abiud, Eleazar și Itamar.

24,2 Nadab și Abiud au murit înainte de tatăl lor, iar copii n-au avut și de aceea au preoțit numai pe Eleazar și Itamar.

24,3 David i-a împărțit astfel: Pe Țadoc, unul din fiii lui Eleazar și pe Ahimelec, unul din fiii lui Itamar, i-a pus să facă slujbele cu rândul.

24,4 S-au găsit însă între fiii lui Eleazar mai multe căpetenii decât între fiii lui Itamar și i-a împărțit astfel: Din fiii lui Eleazar șaisprezece capi de familii, iar din fiii lui Itamar opt.

24,5 Și i-a împărțit prin sorți, pentru că cei mai însemnați în locașul sfânt și înaintea lui erau dintre fiii lui Eleazar și dintre fiii lui Itamar.

24,6 Și i-a înscris Șemaia, fiul lui Natanael, scriitor din leviți, înaintea feței regelui și a căpeteniilor, înaintea preoților Țadoc și Ahimelec, fiul lui Abiatar și înaintea capilor de familie ai preoților și leviților, luând prin tragere la sorți o familie din neamul lui Eleazar și apoi una din neamul lui Itamar.

24,7 Întâiul sorț a căzut lui Iehoiarib, al doilea lui Iedaia,

24,8 al treilea lui Harim, al patrulea lui Seorim,

24,9 al cincilea lui Malchia, al șaselea lui Miiamin,

24,10 al șaptelea lui Hacoț, al optulea lui Abia,

24,11 al nouălea lui Ieșua, al zecelea lui Șecania,

24,12 al unsprezecelea lui Eliașib, al doisprezecelea lui Iachim,

24,13 al treisprezecelea lui Hupa, al paisprezecelea lui Ișbaal,

24,14 al cincisprezecelea lui Bilga, al șaisprezecelea lui Imer,

24,15 al șaptesprezecelea lui Hezir, al optsprezecelea lui Hapițeț,

24,16 al nouăsprezecelea lui Petahia, al douăzecilea lui Iezechiel,

24,17 al douăzeci și unulea lui Iachin, al douăzeci și doilea lui Gamul,

24,18 al douăzeci și treilea lui Delaia și al douăzeci și patrulea lui Maazia.

24,19 Aceasta era înșirarea lor la slujbă, cum trebuia să vină în templul Domnului,

după rânduiala lor dată prin Aaron, tatăl lor, cum poruncise acestuia Domnul Dumnezeul lui Israel.

24,20 Ceilalți fiii ai lui Levi au fost împărțiți astfel: Din fiii lui Amram: Șubael; din fiii lui Șubael: Iehdia;

24,21 Din fiii lui Rehabia, întâiul era Ișia;

24,22 Din ai lui Ițhar, Șelomot; din ai lui Șelomot era Iahat;

24,23 Din ai lui Hebron întâiul era Ieria, al doilea, Amaria, al treilea, Iahaziel, al patrulea, Iecameam.

24,24 Din ai lui Uziel era Mica; din ai lui Mica era Șamir.

24,25 Fratele lui Mica a fost Ișia; din fiii lui Ișia era Zaharia.

24,26 Fiii lui Merari au fost: Mahli și MușI; din fiii lui Iaazia a fost Beno;

24,27 Din fiii lui Merari, după Iaazia, au fost: Beno, Șoham, Zacur și Ibri.

24,28 Mahli a avut pe Eleazar, iar acesta n-a avut fii.

24,29 Chiș a avut pe Ierahmeel.

24,30 Fiii lui MușI au fost: Mahli, Eder și Ierimot. Aceștia sunt fiii leviților, după familii.

24,31 Au aruncat și ei sorți la fel ca și frații lor, fiii lui Aaron, înaintea feței regelui David, a lui Țadoc și Ahimelec, și a capilor familiilor preoțești și levite, fără să se facă deosebire între cei bătrâni și cei tineri.

25,1 Apoi David și căpeteniile oștirii au împărțit la slujbă pe fiii lui Asaf, ai lui Heman și ai lui Iedutun, ca să proorocească acompaniați de harfe, alăute și chimvale.

25,2 Din fiii lui Asaf au fost rânduiți la slujbele lor aceștia: Zacur, Iosif, Netania și Așarela, fiii lui Asaf, sub conducerea lui Asaf, care cântau după porunca regelui.

25,3 Din ai lui Iedutun au fost rânduiți fiii lui Iedutun: Ghedalia, Țeri, Isaia, Șimei, Hașabia și Matitia; ei erau șase sub conducerea tatălui lor Iedutun, care cânta din chitară spre slava și lauda Domnului.

25,4 Din ai lui Heman au fost rânduiți fiii lui Heman: Buchia, Matania, Uziel, Șebuel, Ierimot, Hanania, Hanani, Eliata, Ghidalti, Romamti-Ezer, Ioșbecașa, Maloti, Hotir și Mahaziot.

25,5 Toți aceștia sunt fiii lui Heman, care era văzătorul regelui, după cuvintele lui Dumnezeu, ca să mărească slava Lui. Și i-a dat Dumnezeu lui Heman paisprezece fii și trei fete.

25,6 Toți aceștia cântau sub conducerea tatălui lor în templul Domnului din chimvale, psalterioane și harpe, la slujbele din templul Domnului, după arătările lui David sau ale lui Asaf, Iedutun și Heman.

25,7 Iar numărul lor, cu al fraților lor care învățaseră să cânte înaintea Domnului, și al tuturor care știau acest lucru era două sute optzeci și opt.

25,8 Au aruncat și ei sorți pentru rândul la slujbă, mic cu mare, dascăl și ucenic deopotrivă.

25,9 Întâiul sorț a căzut pentru Iosif, fiul lui Asaf, cu frații și fiii lui; ei erau doisprezece; al doilea, lui Ghedalia cu frații și fiii lui, ei erau doisprezece;

25,10 Al treilea, lui Zacur cu frații lui și cu fiii lui; ei erau doisprezece.

25,11 Al patrulea, lui Iți cu fiii și cu frații lui; ei erau doisprezece.

25,12 Al cincilea, lui Netania cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.

25,13 Al șaselea, lui Buchia cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.

25,14 Al șaptelea lui Ieșarela cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,15 Al optulea, lui Isaia cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,16 Al nouălea, lui Matania cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,17 Al zecelea, lui Șimei cu fiii și cu frații lui; ei erau doisprezece.
25,18 Al unsprezecelea, lui Azareel cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,19 Al doisprezecelea, lui Hașabia cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,20 Al treisprezecelea, lui Șebuel cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,21 Al paisprezecelea, lui Matitia cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,22 Al cincisprezecelea, lui Ierimot cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,23 Al șaisprezecelea, lui Hanania cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,24 Al șaptesprezecelea, lui Ioșbecașa cu fiii și cu frații lui; ei erau doisprezece.
25,25 Al optsprezecelea, lui Hanani cu fiii și frații lui; aceștia erau doisprezece.
25,26 Al nouăsprezecelea, lui Maloti cu fiii și frații lui; aceștia erau doisprezece.
25,27 Al douăzecilea, lui Eliata cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,28 Al douăzeci și unulea, lui Hotir cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,29 Al douăzeci și doilea, lui Ghidalti cu fiii și frații lui; ei erau doisprezece.
25,30 Al douăzeci și treilea, lui Mahaziot cu fiii și frații lui; aceștia erau doisprezece.
25,31 Al douăzeci și patrulea, lui Romamti-Ezer cu fiii și frații lui; aceștia erau doisprezece.
26,1 Iată acum împărțirea portarilor. Din fiii lui Core: Meșelemia, fiul lui Core, unul din fiii lui Asaf.
26,2 Fiii lui Meșelemia au fost: întâiul născut Zaharia, al doilea Iediael, al treilea Zebadia, al patrulea Iatniel,
26,3 al cincilea Elam, al șaselea Iohanan, al șaptelea Elihoenai.
26,4 Fiii lui Obed-Edom au fost: întâiul născut Șemaia, al doilea Iehozabad, al treilea Ioah, al patrulea Sacar, al cincilea Natanael,
26,5 al șaselea Amiel, al șaptelea Isahar, al optulea Peultai, pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat.
26,6 Fiului său Șemaia i s-a născut de asemenea fii, care au fost căpetenii în neamul lor, pentru că au fost oameni puternici.
26,7 Fiii lui Șemaia au fost: Otni, Rafael, Obed și Elzabad; frații lui, oameni puternici, au fost: Elihu, Semachia și Isbacom.
26,8 Toți aceștia sunt dintre fiii lui Obed-Edom; ei, fiii lor și frații lor, au fost oameni sârguincioși și la slujbă pricepuți; au fost șaizeci și doi din Obed-Edom.
26,9 Meșelemia a avut optsprezece fii și frați, oameni vrednici.
26,10 Hosa, unul din fiii lui Merari, a avut fii pe Șimri, căpetenie, deși n-a fost întâiul născut, dar tatăl său l-a pus căpetenie;
26,11 Al doilea Hilchia, al treilea Tebalia, al patrulea Zaharia; toți fiii și frații lui Hosa au fost treisprezece.
26,12 Așa a fost împărțirea portarilor, după capii de familie, vrednici de slujbă, împreună cu frații lor, ca să slujească la templul Domnului.
26,13 Și au aruncat și ei sorți, mare și mic, după familiile lor, pentru fiecare poartă.
26,14 Și pentru poarta dinspre răsărit a căzut sorțul lui Șelemia; și lui Zaharia, fiul

lui, sfetnic înțelept, i s-a aruncat sorț și i-a căzut sorț pentru poarta de miazănoapte.

26,15 Lui Obed-Edom i-a căzut poarta dinspre miazăzi; iar fiilor lui le-a căzut sorțul pentru cămări.

26,16 Lui Șupim și Hosa le-a căzut pentru cea dinspre apus, la porțile Șelechet, unde drumul urcă și unde sunt străji față în față.

26,17 Spre răsărit câte șase leviți, spre miazănoapte câte patru, spre miazăzi câte patru, iar la cămări câte doi.

26,18 Spre apus, în fața pridvorului la drum, câte patru, iar la pridvor câte doi.

26,19 Acestea sunt cetele de portari din fiii lui Core și din fiii lui Merari.

26,20 Iar alții dintre leviți, frații lor, păzeau vistieria templului lui Dumnezeu și vistieria lucrurilor sfinte,

26,21 și anume: Fiii lui Laedan, fiul lui Gherșon, Căpeteniile familiilor din Laedan Gherșonitul: Iehiel,

26,22 și fiii lui Iehiel: Zetam și Ioil, fratele lui, care păzeau vistieria templului lui Dumnezeu,

26,23 împreună cu urmașii lui Amram Ițhar, Hebron, Uziel;

26,24 Șebuel, fiul lui Gherșon, fiul lui Moise, era străjuitor de căpetenie al vistieriilor.

26,25 Fratele său Eleazar avea fiu pe Rehabia; acesta a avut fiu pe Isaia; acesta a avut fiu pe Ioram; acesta a avut fiu pe Zicri, iar acesta a avut fiu pe Șelomit.

26,26 Șelomit și frații lui privegheau asupra tuturor vistieriilor lucrurilor sfinte care le hărăzise regele David, căpeteniile familiilor, căpeteniile peste mii și peste sute și căpeteniile de oștire.

26,27 Din cuceriri și prăzi ei afierosiseră pentru întreținerea templului Domnului

26,28 și tot ce afierosise Samuel proorocul și Saul, fiul lui Chiș, Abner, fiul lui Ner, și Ioab, fiul Țeruiei; toate cele afierosite erau în grija lui Șelomit și a fraților lui.

26,29 Din neamul lui Ițhar, Hanania și fiii lui erau rânduiți la slujbele din afară ale israeliților, ca scriitori și judecători.

26,30 Din neamul lui Hebron, Hașabia și fiii lui, oameni curajoși, în număr de o mie șapte sute, aveau supravegherea asupra lui Israel de cealaltă parte de Iordan, spre apus, pentru tot felul de slujbe ale Domnului și ale regelui.

26,31 În neamul Hebroniților, Ieria era căpetenia Hebroniților, în neamul și familiile lor. În anul al patruzecilea al domniei lui David ei au fost numărați și s-au găsit între ei bărbați curajoși în Iazerul Galaadului.

26,32 Și frații lui, oameni vrednici, în număr de două mii șapte sute erau capi de familie. Pe aceștia i-a pus regele David peste triburile lui Ruben și Gad și peste jumătate din semința lui Manase, pentru toate treburile lui Dumnezeu și ale regelui.

27,1 Iată fiii lui Israel, după numărul lor, capii de familie, căpeteniile peste mii, peste sute și cârmuitorii care, împărțiți în cete, slujeau regelui la tot cuvântul, ducându-se și venind în fiecare lună, în toate lunile anului. În fiecare ceată erau câte douăzeci și patru de mii.

27,2 Peste ceata întâi, pentru luna întâi, era căpetenia Iașobeam, fiul lui Zabdiel; în ceata lui erau douăzeci și patru de mii;

27,3 El era din fiii lui Fares, mai-mare peste toate căpeteniile de oștire în luna întâi.

27,4 Peste ceata din luna a doua era Dodai Ahohitul; în ceata lui se afla și căpetenia

Miclot; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,5 A treia mare căpetenie de oștire, pentru luna a treia, era Benaia, fiul lui Iehoiada preotul; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,6 Acest Benaia era unul dintre cei treizeci de viteji și căpetenie peste ei; și în ceata lui se afla Amizabad, fiul său.

27,7 A patra căpetenie, pentru luna a patra, era Asael, fratele lui Ioab, și după el era Zebadia, fiul său; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii;

27,8 A cincea căpetenie, pentru luna a cincea, era Șamhut Izrahitul; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,9 A șasea căpetenie, pentru luna a șasea, era Ira, fiul lui Icheș Tecoanul; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,10 A șaptea căpetenie, pentru luna a șaptea, era Heleț Peloninul, din fiii lui Efraim; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,11 A opta căpetenie, pentru luna a opta, era Sibecai Hușatitul, din seminția lui Zarah; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,12 A noua căpetenie, pentru luna a noua, era Abiezer Anatoteanul, din fiii lui Veniamin; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,13 A zecea căpetenie, pentru luna a zecea, era Maherai din Netofat, din familia lui Zara; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,14 A unsprezecea căpetenie, pentru luna a unsprezecea, era Benaia din Piraton, din fiii lui Efraim; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,15 A douăsprezecea căpetenie, pentru luna a douăsprezecea, era Heldai din Netofat, din urmașii lui Otniel; și în ceata lui erau douăzeci și patru de mii.

27,16 Iar peste triburile lui Israel căpetenii înalte erau: la Rubeniți, Eliezer, fiul lui Zicri; la Simeon, Șefatia, fiul lui Maaca;

27,17 La leviți era Hașabia, fiul lui Chemuel; la Aaron era Țadoc;

27,18 La Iuda era Elihu, din frații lui David; la Isahar era Omri, fiul lui Micael;

27,19 La Zabulon era Ișmaia, fiul lui Obadia; la Neftali era Ierimot, fiul lui Azriel;

27,20 La fiii lui Efraim era Hoseia, fiul lui Azazia; la jumătatea de trib a lui Manase era Ioil, fiul lui Pedaia;

27,21 La jumătatea de trib al lui Manase din Galaad, era Ido, fiul lui Zaharia; la Veniamin era Iaasiel, fiul lui Abner;

27,22 La Dan era Azareel, fiul lui Ieroham. Iată căpeteniile triburilor lui Israel.

27,23 David n-a făcut numărătoarea acelora, care erau de la douăzeci de ani în jos, pentru că Domnul zisese că El va înmulți pe Israel ca stelele cerului.

27,24 Ioab, fiul Țeruiei, începuse să facă numărătoarea, dar nu o sfârșise. Și pentru aceasta a venit mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel și numărătoarea aceea n-a intrat în cronica regelui David.

27,25 Peste vistieriile regale era Azmavet, fiul lui Adiel, iar peste depozitele de provizii de la câmp, de prin cetăți și de prin sate și turnuri era Ionatan, fiul lui Uzia.

27,26 Peste cei ce se îndeletniceau cu lucrul câmpului, cu agricultura, era Ezri, fiul lui Chelub.

27,27 Peste vii era Șimei din Rama, iar peste depozitele de vin din vii era Zabdi, fiul lui Șifmi.

27,28 Peste livezile de măslini și de smochini din câmpie era Baal-Hanan din

Gheder, iar peste depozitele de untdelemn era Ioaș.

27,29 Peste vitele mari care păștеau în Șaron era Șitrai Hașaroneanul; iar peste cele din văi, Șafat, fiul lui Adlai.

27,30 Peste cămile era Obil Ismaelitul; peste asini era Iehdia Meroneanul.

27,31 Peste oi și capre era Iaziz Agariteanul. Toți aceștia erau căpetenii peste averea regelui David.

27,32 Ionatan, unchiul lui David, era sfetnic, om înțelept și scriitor; Iehiel, fiul lui Hacmoni, era pe lângă fiii regelui.

27,33 Ahitofel era sfetnicul regelui; Hușai Architul era prietenul regelui.

27,34 Iar după Ahitofel a fost Iehoiada, fiul lui Benaia și Abiatar, iar Ioab era căpetenia oștirii pe lângă rege.

28,1 Apoi a adunat David la Ierusalim pe toate căpeteniile lui Israel, pe mai marii triburilor, căpeteniile cetelor care slujeau regelui, căpeteniile peste mii, peste sute, îngrijitorii moșiilor și turmelor regelui, pe fiii săi cu eunucii, căpeteniile oștirii și pe toți vitejii lui.

28,2 Și sculându-se, regele David a zis: „Ascultați-mă, fraților și poporul meu! Am avut la inima mea gând să zidesc locaș de odihnă pentru chivotul legământului Domnului și așternut picioarelor Dumnezeului nostru și cele de trebuință pentru zidire le-am pregătit.

28,3 Dar Dumnezeu mi-a zis: Să nu zidești locaș numelui Meu, pentru că tu ești om războinic și ai vărsat sânge.

28,4 Cu toate acestea m-a ales Domnul Dumnezeul lui Israel din toată casa tatălui meu, ca să fiu rege peste Israel în veci, pentru că pe Iuda l-a ales El domn, iar din casa lui Iuda a ales casa tatălui meu și din casa tatălui meu și dintre fiii tatălui meu a binevoit a mă pune pe mine rege peste tot Israelul;

28,5 Iar din toți fiii mei - căci mulți fii mi-a dat Domnul - a ales pe Solomon, fiul meu, să șadă pe tronul regatului Domnului, peste Israel.

28,6 Și mi-a zis: Solomon, fiul tău, va zidi locașul Meu și curțile Mele, pentru că Mi l-am ales pe el de fiu și Eu îi voi fi lui tată.

28,7 Și voi întări domnia lui pe veci, dacă va fi tare în împlinirea poruncilor Mele și a așezămintelor Mele, ca până astăzi.

28,8 Și acum înaintea ochilor a tot Israelul, a adunării Domnului și în auzul Dumnezeului nostru vă grăiesc: Păziți și țineți toate poruncile Domnului Dumnezeului vostru, ca să stăpâniți tot pământul cel bun și să-l lăsați după voi moștenire copiilor voștri pe veci.

28,9 Și tu, Solomon, fiul meu, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și îi slujește din toată inima și din tot sufletul, căci Domnul cercetează toate inimile și cunoaște toată mișcarea gândurilor. De îl vei căuta pe El, îl vei găsi, iar de îl vei părăsi și El te va părăsi.

28,10 Bagă de seamă însă, de vreme ce Domnul te-a ales să zidești locaș sfințeniei Lui, fii tare și fă ceea ce a rânduit El”.

28,11 Și a dat David lui Solomon, fiul său, planul pridvorului și al caselor lui, al cămărilor lui, al odăilor celor mari de primire, al odăilor celor mai dinăuntru de odihnă și al casei chivotului legii.

28,12 A dat de asemenea planul tuturor celor ce avea el în gândul său: Planul curții templului Domnului, al tuturor cămărilor dimprejur, al vistieriilor lucrurilor sfinte

28,13 Al încăperilor preoților și leviților, al tuturor slujitorilor din templul Domnului și al tuturor vaselor sfinte din templul Domnului,

28,14 al lucrurilor de aur, cu arătarea greutății, al tuturor vaselor de slujbă, al tuturor lucrurilor de argint, cu arătarea greutății lor și al tuturor celorlalte vase de slujbă.

28,15 Apoi i-a dat aurul pentru sfeșnicele și pentru candelele de aur ale lor, cu însemnarea greutății fiecăruia din sfeșnice și din candelele lui; de asemenea și argintul pentru sfeșnicele de argint, cu însemnarea greutății fiecăruia din sfeșnice și din candelele lui, potrivit cu menirea de slujbă a fiecăruia din sfeșnice;

28,16 Și aurul pentru mesele pâinilor punerii înainte, cu însemnarea greutății fiecăreia din mesele de aur și argintul pentru mesele de argint.

28,17 I-a dat aurul pentru furculițele, castroanele și cupele cele de aur curat și pentru vasele de aur, cu însemnarea greutății fiecărui vas și argintul pentru vasele de argint, cu însemnarea greutății fiecărui vas,

28,18 precum și aurul pentru jertfelnicul tămâierii, turnat din aur, cu însemnarea greutății. I-a dat modelul carului divin, al heruvimilor de aur, cu aripile întinse pentru acoperirea chivotului legământului Domnului.

28,19 „Toate acestea sunt în scrisoarea insuflată de la Domnul - a zis David - cum m-a luminat El pentru toate lucrările zidirii”.

28,20 Apoi a zis David către fiul său Solomon: „Fii tare și curajos și pășește la lucru, nu te teme, nici te speria, căci Domnul Dumnezeu, Dumnezeul meu, este cu tine. El nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi, până nu vei isprăvi toată lucrarea ce se cere la templul Domnului.

28,21 Iată și cetele de preoți și de leviți pentru toate slujbele cele de la templul lui Dumnezeu. Ai de asemenea oameni sârguincioși pentru orice lucru și iscusiți pentru orice lucrare; și căpeteniile și tot poporul sunt gata să împlinească toate poruncile tale”.

29,1 După aceea a zis regele David către toată adunarea: „Solomon, fiul meu, singurul pe care l-a ales Dumnezeu, este tânăr și cu puțină putere, iar lucrul acesta este mare, fiindcă nu este pentru om zidirea aceasta, ci pentru Domnul Dumnezeu.

29,2 Din toate puterile am pregătit eu pentru templul lui Dumnezeu mult aur pentru lucrurile cele de aur, argint pentru cele de argint, aramă pentru cele de aramă, fier pentru cele de fier, lemn pentru cele de lemn, pietre de onix și pietre pentru încrustat, pietre frumoase de diferite culori și tot felul de pietre scumpe și multă marmură.

29,3 Mai mult! Din dragoste pentru templul Dumnezeului meu, dau încă tot ce am eu aur și argint, templului Dumnezeului meu, afară de ceea ce am pregătit eu pentru templul cel sfânt,

29,4 și anume: trei mii de talanți de aur, aur de Ofir, șapte mii de talanți de argint curat, pentru căptușirea pereților în templu,

29,5 pentru orice lucru de aur, pentru tot lucrul de argint și pentru tot lucrul de mână de meșter. Și cine vrea să vină astăzi cu mâinile pline la Domnul?”

29,6 Au început atunci să aducă jertfă capii de familii și căpeteniile triburilor, căpeteniile peste mii și peste sute și căpeteniile cele peste averea regelui.

29,7 Și au dat pentru zidirea templului lui Dumnezeu cinci mii de talanți și zece mii de drahme aur, argint zece mii de talanți, aramă optsprezece mii talanți și fier o sută de mii de talanți.

29,8 Și cei care aveau pietre scumpe, le-au dat și pe acelea în vistieria templului Domnului, prin mâinile lui Iehiel Gherșonitul.

29,9 Și s-a bucurat poporul de râvna lor, pentru că din toată inima au jertfit Domnului. De asemenea s-a bucurat foarte mult și regele David.

29,10 Atunci a slăvit David pe Domnul înaintea a toată adunarea și a zis: „Binecuvântat ești Tu, Doamne Dumnezeul lui Israel, Tatăl nostru, din veac și până în veac.

29,11 A Ta este, Doamne, măreția și puterea și slava și biruința și strălucirea; toate câte sunt în cer și pe pământ sunt ale Tale; a Ta este, Doamne, împărăția și Tu ești mai presus de toate, ca unul ce împărățești peste toate.

29,12 Bogăția și slava sunt de la fața Ta și Tu domnești peste toate; în mâna Ta este tăria și puterea și în puterea Ta stă să mărești și să întărești toate.

29,13 Și acum dar, Dumnezeul nostru, Te slăvim pe Tine și lăudăm preaslăvit numele Tău.

29,14 Că cine sunt eu și cine este poporul meu, încât să avem putința de a face asemenea jertfe? Dar de la Tine sunt toate și cele primite din mâna Ta ți le-am dat Ție;

29,15 Căci călători suntem noi înaintea Ta și pribegi, ca toți părinții noștri; ca umbra sunt zilele noastre pe pământ și nimic nu este statornic.

29,16 Doamne Dumnezeul nostru, toată această mulțime de lucruri, pe care am pregătit-o noi pentru a zidi templu sfânt numelui Tău, din mâna Ta le avem și ale Tale sunt toate.

29,17 Știu, Dumnezeul meu, că ispitești inimile și iubești curățenia inimii! Eu din inimă curată am jertfit toate și văd acum că și poporul Tău, care se află aici, cu bucurie îți jertfește Ție.

29,18 Doamne Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov, părinții noștri, păzește acestea în veci, această aplecare a gândurilor inimii poporului Tău și îndreaptă inimile lor către Tine.

29,19 Iar lui Solomon, fiul meu, dăruiește-i inimă dreaptă ca să păzească poruncile Tale, descoperirile Tale și legile Tale și să împlinească toate acestea și să înalțe clădirea pentru care am făcut pregătire”.

29,20 Apoi a zis David către toată adunarea: „Binecuvântați pe Domnul Dumnezeul nostru!” și toată adunarea a binecuvântat pe Domnul Dumnezeul părinților săi și a căzut și s-a închinat Domnului și regelui.

29,21 Apoi au adus Domnului jertfe și au înălțat arderi de tot Domnului, a doua zi după aceasta: o mie de miei, o mie de berbeci și o mie de vitei cu turnările lor și o mulțime de jertfe de la tot Israelul.

29,22 Și au mâncat și au băut înaintea Domnului în ziua aceea cu mare bucurie; iar în alt rând au făcut rege pe Solomon, fiul lui David, și l-au uns înaintea Domnului ca rege, iar pe Țadoc arhiereu.

29,23 Și s-a urcat Solomon pe tronul Domnului, ca rege, în locul lui David, tatăl său, și a avut spor și tot Israelul s-a supus lui.

29,24 S-au supus lui Solomon de asemenea toate căpeteniile și puternicii, precum și toți fiii lui David.

29,25 Iar Domnul a mărit pe Solomon în ochii a tot Israelul și i-a dăruit domnie slăvită, cum nu mai avusese înainte de el nici unul din regii lui Israel.

29,26 David, fiul lui Iesei, a domnit peste tot Israelul.

29,27 Timpul domniei lui peste Israel a fost patruzeci de ani: în Hebron a domnit el șapte ani, iar în Ierusalim a domnit treizeci și trei.

29,28 Și a murit la adânci bătrânețe, sătul de viață, de bogăție și de slavă, iar în locul lui s-a făcut rege Solomon, fiul său.

29,29 Faptele lui David, cele dintâi și cele de pe urmă, sunt scrise în însemnările lui Samuel văzătorul și în însemnările lui Natan proorocul și în însemnările lui Gad văzătorul,

29,30 precum și toată domnia lui și bărbăția lui și întâmplările ce s-au petrecut cu el și cu Israel și cu toate împărățiile pământului.

2Paralipomena 1,1 În vremea aceea Solomon, fiul lui David, se întărise în domnie și Domnul Dumnezeul lui era cu el, înălțându-l foarte sus.

1,2 Solomon a poruncit să se adune tot Israelul: căpeteniile peste mii, căpeteniile peste sute, judecătorii și toți cei ce cârmuiau în Israel până la capii de familie.

1,3 Apoi s-a dus Solomon și toată adunarea pe înălțimea cea din Ghibeon, căci acolo era cortul cel dumnezeiesc al adunării pe care-l făcuse Moise, robul lui Dumnezeu, în pustiu.

1,4 Chivotul Domnului îl adusese David din Chiriat-Iearim la locul pe care-l pregătise pentru el David, în Ierusalim, unde-i făcuse un cort nou.

1,5 Iar jertfelnicul cel de aramă, pe care-l făcuse Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, rămăsese acolo, înaintea cortului celui vechi al Domnului. Pe acesta îl cerceta Solomon cu adunarea.

1,6 Și aici, înaintea feței Domnului, pe jertfelnicul cel de aramă, care era înaintea cortului adunării, a adus Solomon o mie de arderi de tot.

1,7 În noaptea aceea S-a arătat Dumnezeu lui Solomon și i-a zis: „Cere ce dorești să-ți dau?”

1,8 Iar Solomon a zis către Dumnezeu: „Tu ai făcut cu David, tatăl meu, milă mare și m-ai pus pe mine rege în locul lui.

1,9 Să se împlinească dar, Doamne Dumnezeule, cuvântul Tău cel către David, tatăl meu! De vreme ce m-ai pus pe mine peste un popor mult la număr, ca pulberea pământului,

1,10 apoi dă-mi mie acum înțelepciune și știință, ca să pricep cum să cârmuiesc pe poporul acesta, căci cine poate să cârmuiască pe acest mare popor al Tău?”

1,11 Atunci Dumnezeu a zis către Solomon: „Pentru că tu ai avut la inimă asemenea lucru și n-ai cerut bogăție, averi și slavă, nici sufletele neprietenilor tăi; n-ai cerut de asemenea nici zile multe, ci ai cerut înțelepciune și știință, ca să judeci pe poporul Meu peste care te-am pus rege,

1,12 de aceea ți se dă înțelepciune și știință, iar bogăție, averi și slavă îți voi da atâta, câtă n-au mai avut regii cei dinainte de tine și nici după tine nu vor mai avea”.

1,13 Apoi a venit Solomon de pe înălțimea cea din Ghibeon, de la cortul adunării, la Ierusalim și a domnit peste Israel.

1,14 După aceea Solomon a adunat care de război și călăreți; și avea o mie patru sute de care de război și douăsprezece mii de călăreți. Pe toți aceștia i-a așezat în cetățile în care ținea carele de război, precum și pe lângă rege în Ierusalim.

1,15 Și a făcut regele ca argintul și aurul să fie în Ierusalim la preț ca pietrele de rând, iar cedrii, prin mulțimea lor, ajunseseră la preț ca smochinii cei sălbatici care

cresc mulțime prin locurile joase.

1,16 Caii i se aduceau lui Solomon din Egipt și din Cheve (Coa); negustorii regelui îi cumpărau cu bani, din Cheve (Coa).

1,17 Un car de război se cumpăra și se aducea din Egipt cu șase sute sicli de argint, iar calul cu o sută cincizeci. Tot astfel aduceau ei și tuturor heteilor și regilor Siriei.

2,1 Apoi Solomon hotărî să înalțe templu numelui Domnului și casă domnească pentru sine.

2,2 În acest scop Solomon a tocmit șaptezeci de mii de oameni ca să care poveri și optzeci de mii de tăietori de piatră din munte, iar peste ei, trei mii șase sute de supraveghetori.

2,3 Apoi a trimis Solomon la Hiram, regele Tirului, să i se spună: „Cum ai făcut cu David, tatăl meu, și i-ai trimis cedrii pentru clădirea casei lui de locuit, așa să faci și cu mine.

2,4 Iată și eu, fiul lui, zidesc templu numelui Domnului Dumnezeului meu, ca să îl închin Lui, pentru ca să se ardă înaintea Lui tămâie mirositoare, să I se înfățișeze pururea pâinile punerii înainte și să I se aducă arderi de tot dimineața și seara, în ziua odihnei, la lună nouă și la sărbătorile Domnului Dumnezeului nostru, ceea ce s-a poruncit pentru totdeauna lui Israel.

2,5 Templul pe care voiesc să-l fac este mare, pentru că mare este Dumnezeul nostru și mai presus de toți dumnezeii.

2,6 Și cine poate să-I zidească Lui templu, când cerul și cerurile cerurilor nu-L încap? Și cine sunt eu, ca să-I pot zidi templu? Fără numai doar pentru a se tămâia înaintea Lui.

2,7 Trimite-mi dar un om care să știe să facă lucruri de aur, de argint, de aramă și de fier, de tort purpuriu, stacojiu și albastru și care să mai știe a săpa și a face toate acestea împreună cu meșterii care sunt aici la mine în Iuda și Ierusalim și pe care i-a pregătit David, tatăl meu.

2,8 Să-mi trimiți lemn de cedru, de chiparos și de molift din Liban, căci știu că robii tăi pricep să taie lemn în Liban, și robii mei vor merge cu ai tăi,

2,9 ca să-mi pregătească lemn mult, deoarece locașul pe care voiesc să-l fac este mare și minunat.

2,10 Iată, robilor tăi, tăietorilor care taie lemnul, le dau hrană: douăzeci de mii de cori de grâu, douăzeci de mii de cori de orz, douăzeci de mii de baturi de vin și douăzeci de mii de baturi de untdelemn”.

2,11 Hiram, regele Tirului, a răspuns la aceasta, prin o scrisoare pe care a trimis-o lui Solomon, următoarele: „Din iubire pentru poporul Său, Domnul te-a pus pe tine rege peste el”.

2,12 Apoi Hiram mai zicea: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Cel ce a făcut cerul și pământul și a dat regelui David fiu înțelept, cu minte și pricepere, care are de gând să înalțe templu Domnului și casă regală pentru sine.

2,13 Așadar îți trimit un om înțelept și înzestrat cu știință, și anume pe meșterul Hiram-Abi,

2,14 fiul unei femei dintre fiicele lui Dan, iar tatăl său e tirian. Acela știe să facă lucruri de aur și de argint, de aramă și de fier, de piatră și de lemn, de tort purpuriu, stacojiu și albastru, de in și de purpură; știe să facă tot felul de sculpturi și să îndeplinească tot ce i se va porunci, împreună cu meșterii tăi, cu meșterii domnului meu David, tatăl tău.

2,15 Iar grâul, orzul, untdelemnul și vinul de care vorbești tu, domnul meu, trimite-l robilor tăi.

2,16 Noi însă vom tăia lemn din Liban cât îți va trebui și-l vom duce cu plutele pe mare la Iafa, iar de acolo îl vei duce tu la Ierusalim”.

2,17 Apoi Solomon a numărat pe toți străinii care se aflau atunci în pământul lui Israel, afară de numărătoarea pe care o făcuse David, tatăl său, și s-au găsit o sută cincizeci și trei de mii șase sute inși.

2,18 Din aceștia a făcut șaptezeci de mii cărători cu spatele și optzeci de mii tăietori de piatră în munte, iar trei mii șase sute, supraveghetori, ca să îndemne pe oameni la lucru.

3,1 Solomon a început să înalțe templul Domnului în Ierusalim, pe muntele Moria, unde se arătase Domnul lui David, tatăl său, și pe locul pe care-l pregătise David, în aria lui Ornan iebuseul.

3,2 Zidirea s-a început în ziua a doua a lunii a doua din anul al patrulea al domniei lui Solomon.

3,3 Iată temelia pusă de Solomon la zidurile templului Domnului: lungimea lui era de șaizeci de coji, iar lățimea de douăzeci de coți.

3,4 Pridvorul, care era înaintea templului, avea lungimea de douăzeci de coți, cât lățimea templului, iar înălțimea de o sută douăzeci de coți și pe dinăuntru l-a căptușit cu aur curat.

3,5 Casa cea mare (Sfânta) însă a căptușit-o cu lemn de chiparos și a îmbrăcat-o cu aur de cel mai bun, iar pe el a săpat finici și lănțișoare.

3,6 Apoi a împodobit casa cu pietre scumpe. Aurul era din Parvaim (Ofir).

3,7 Pereții casei, tavanul, ușorii, ferestrele și ușile le-a acoperit cu aur și pe pereți a sculptat chipuri de heruvimi.

3,8 Sfânta Sfintelor a făcut-o lungă de douăzeci de coți, cât lărgimea casei, și largă de douăzeci de coți, și a îmbrăcat-o cu șase sute de talanți din cel mai bun aur.

3,9 Cuiele de aur erau în greutate de cincizeci de sicli fiecare cui. Încăperile de sus încă le-a îmbrăcat cu aur.

3,10 Apoi a făcut în Sfânta Sfintelor doi heruvimi săpați în lemn și i-a ferecat cu aur.

3,11 Aripile heruvimilor aveau în lungime douăzeci de coți: o aripă de cinci coți atingea peretele templului, iar cealaltă aripă de cinci coți atingea aripa celuilalt heruvim.

3,12 Asemenea și aripa de cinci coți a celuilalt heruvim atingea peretele templului, iar cealaltă aripă de cinci coți atingea aripa heruvimului întâi.

3,13 Aripile acestor heruvimi întinse erau de douăzeci de coți; heruvimii stăteau în picioare, cu fețele spre Sfânta.

3,14 După aceea au făcut o perdea de torturi purpurii, stacojii și albastre și de vison, iar pe ea a închipuit heruvimi.

3,15 Înaintea templului au făcut doi Stâlpi, înalți de treizeci și cinci de coți, iar coroanele de deasupra, de cinci coți fiecare.

3,16 Au mai făcut lănțișoare, ca cele din Sfânta Sfintelor, și le-a pus pe capetele stâlpilor. Apoi au făcut o sută de rodii și le-au înșirat pe lănțișoare.

3,17 În sfârșit au așezat stâlpii înaintea templului, unul în dreapta și altul în stânga și le-a pus nume: celui din dreapta Iachin, iar celui din stânga Booz.

4,1 După aceea a făcut jertfelnic de aramă, lung de douăzeci de coți, lat de douăzeci de coți, înalt de zece coți.

4,2 A făcut așa-numita mare de aramă turnată rotund, care avea de la o margine până la cealaltă zece coți, iar înălțimea ei era de cinci coți; o sfoară de treizeci de coți putea să o cuprindă împrejur.

4,3 Sub ea de jur-împrejur se aflau chipuri de boi turnate. Boii aceștia, turnați împreună cu marea, erau așezați sub ea de jur-împrejur pe două rânduri, la zece coți depărtare unul de altul.

4,4 Marea stătea pe doisprezece boi: trei îndreptați spre miazănoapte, trei îndreptați spre apus, trei îndreptați spre miazăzi și trei îndreptați spre răsărit, iar marea deasupra, pe ei; spatele boilor însă erau înăuntru, sub mare.

4,5 Ea era groasă în pereți de un lat de palmă; marginile ei erau ca marginile unei cupe, semănând cu o floare deschisă de crin; în ea încăpeau până la trei mii de baturi.

4,6 A mai făcut zece ligheane și le-a așezat cinci în partea dreaptă și cinci în partea stângă, ca să se spele în ele cele pregătite pentru arderile de tot; marea însă era pentru preoți, ca să se spele în ea.

4,7 De asemenea a făcut zece sfeșnice de aur, cum trebuia să fie, și le-a pus în templul Domnului, cinci în partea dreaptă și cinci în partea stângă.

4,8 A făcut încă zece mese și le-a pus în templul Domnului, cinci în partea dreaptă și cinci în partea stângă; și a făcut o sută de vase de aur.

4,9 A făcut apoi curtea preoților și curtea cea mare; la curți a făcut porți și porțile le-a ferecat cu aramă.

4,10 Marea a pus-o în partea dreaptă, spre miazăzi-răsărit.

4,11 După aceea Hiram a făcut ligheane și lopeți, castroane, cădelnițe și toate vasele pentru jertfe. Și a sfârșit Hiram lucrările pe care le-a făcut lui Solomon pentru templul lui Dumnezeu:

4,12 Cei doi stâlpi cu cele două coroane de pe vârfurile stâlpilor, și două rețele pentru acoperit cele două coroane, care erau pe capetele stâlpilor;

4,13 Patru sute de rodii a pus pe rețele, câte două rânduri de rodii pentru fiecare rețea, care acoperea cele două coroane de pe vârful stâlpilor.

4,14 A făcut postamente și pe postamente ligheane de spălat;

4,15 O mare și sub ea doisprezece boi;

4,16 Ligheane, lopeți, furculițe și toate celelalte lucruri le-a făcut meșterul Hiram regelui Solomon, pentru templul Domnului, din aramă lustruită.

4,17 Acestea le-a turnat regele în preajma Iordanului, într-un pământ cleios, între Sucot și Țereda (Țartan).

4,18 Toate lucrurile acestea le-a făcut Solomon în așa de mare număr, încât nu se mai știa greutatea aramei.

4,19 De asemenea a făcut Solomon toate lucrurile pentru templul Domnului, jertfelnicul cel de aur și mesele pentru pâinile punerii înainte;

4,20 Sfeșnicele și candelele lor de aur curat, ca să fie aprinse după rânduială înaintea Sfintei Sfintelor.

4,21 Mucurile, candelele și tăvițele de aur, din cel mai curat aur.

4,22 Cuțitele, potirele, cățuile și cești tot din cel mai bun aur: ușile templului Domnului, ușile dinăuntru de la Sfânta Sfintelor și ușa de la Sfânta, tot de aur.

5,1 Astfel s-a sfârșit tot lucrul pe care l-a făcut Solomon pentru templul Domnului. Și a adus Solomon cele hărăzite de David, tatăl lui: argint și aur și toate lucrurile și le-a dat în vistieria templului Domnului.

5,2 Atunci a adunat Solomon pe bătrânii lui Israel și pe toți capii semințiilor și căpeteniile familiilor fiilor lui Israel la Ierusalim, ca să strămute chivotul legământului Domnului din cetatea lui David, adică din Sion.

5,3 Și s-au adunat la rege toți israeliții la sărbătoare, în luna a șaptea.

5,4 După ce au venit toate căpeteniile lui Israel, leviții au luat chivotul.

5,5 Și au dus chivotul și cortul adunării și toate lucrurile sfinte care erau în cort, le-au dus preoții și leviții.

5,6 Iar regele Solomon și toată obștea lui Israel, care se adunase la el înaintea chivotului, au adus jertfe de oi și boi atâtea, cât nu se puteau număra din pricina mulțimii.

5,7 Preoții au dus chivotul legământului Domnului la locul lui, înăuntrul templului în Sfânta Sfintelor, sub aripile heruvimilor.

5,8 Heruvimii își întindeau aripile peste locul chivotului și acopereau ei chivotul și pârghiile lui de sus.

5,9 Apoi pârghiile au fost împinse așa, încât capetele pârghiilor chivotului se vedeau din Sfânta, în fața Sfintei Sfintelor, iar pârghiile nu se puteau vedea, și acolo sunt ele până astăzi.

5,10 În chivot nu era nimic, fără numai cele două table pe care le pusese Moise în Horeb, când încheiase Domnul legământul cu fiii lui Israel, după ieșirea din Egipt.

5,11 După ce au ieșit preoții din Sfânta, căci toți preoții care se aflau acolo se sfințiseră, fără să se țină seamă de rând,

5,12 și când toți leviții care erau cântăreți, Asaf, Heman, Iedutun, fiii lor și frații lor - îmbrăcați în vison, și cu chimvale, chitare și harfe au stat în partea de răsărit a jertfelnicului și împreună cu ei au stat o sută douăzeci de preoți care trâmbițau din trâmbițe

5,13 și îndată ce aceia care sunau din trâmbițe și cei care cântau, uniți într-un singur glas ca să slăvească și să laude pe Domnul, au făcut să răsune trâmbițele, chitarele și celelalte instrumente muzicale, și au slăvit pe Domnul, zicând: „Căci El este bun, că în veac este mila Lui!”, atunci templul Domnului s-a umplut de norul slavei Lui,

5,14 încât preoții nu puteau sta la slujbă din pricina norului, pentru că slava Domnului umpluse templul Domnului.

6,1 Atunci Solomon a zis: „Domnul a spus că El binevoiește să locuiască în negură,

6,2 iar eu am zidit templul, ca să locuiești Tu, Cel Sfânt, și locaș unde să petreci Tu în veci”.

6,3 Apoi și-a întors regele fața sa și a binecuvântat toată adunarea lui Israel, căci toată adunarea israeliților sta înainte.

6,4 Și a zis regele: „Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, Care a grăit cu gura Sa către David, tatăl meu, și a împlinit cu mâinile Sale ceea ce spusese, zicând:

6,5 Din ziua când am scos pe poporul Meu din țara Egiptului, nu Mi-am ales cetate nici într-una din semințiile lui Israel, ca să-Mi zidesc templu în care să petreacă numele Meu, nici nu Mi-am ales om care să fie cârmuitor poporului Meu Israel.

6,6 Acum însă am ales Ierusalimul, ca să petreacă numele Meu acolo, și am ales pe

David, ca să păstorească peste poporul Meu Israel.

6,7 Iar lui David, tatăl meu, îi intrase la inimă să înalțe templu numelui Domnului Dumnezeului lui Israel.

6,8 Însă Domnul a zis lui David, tatăl meu: ți-a intrat la inimă să zidești templu numelui Meu; bine e că ți-a intrat acest lucru la inimă;

6,9 Dar nu vei zidi tu templul, ci fiul tău care va ieși din coapsele tale, acela va zidi templu numelui Meu.

6,10 Și a împlinit Domnul cuvântul Său, care l-a grăit; căci eu am urmat în locul lui David, tatăl meu, și am șezut pe tronul lui Israel, cum zisese Domnul, și am zidit templu numelui Domnului Dumnezeului lui Israel.

6,11 Și am pus acolo chivotul în care se află legământul Domnului, cel încheiat cu fiii lui Israel".

6,12 Apoi stând Solomon la jertfelnicul Domnului, înaintea adunării israeliților și-a ridicat mâinile sale,

6,13 căci Solomon își făcuse un amvon de aramă, lung de cinci coți, lat de cinci coți și înalt de trei coți, și-l pusese în mijlocul curții. Pe acest amvon a stat el și și-a plecat genunchii înaintea întregii adunări a israeliților. El a ridicat mâinile sale la cer

6,14 și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Israel, nu este Dumnezeu asemenea Ție, nici în cer și nici pe pământ. Tu păzești legământul și mila cu robii Tăi, care umblă cu toată inima lor înaintea Ta;

6,15 Tu ai împlinit robului Tău David, tatăl meu, ce i-ai grăit; că ceea ce ai grăit cu gura Ta, aceea ai împlinit în ziua aceasta cu mâna Ta!

6,16 Și acum, Doamne Dumnezeul lui Israel, împlinește cele ce ai grăit către robul Tău David, tatăl meu, când ai zis: Nu va lipsi bărbat din tine care să șadă înaintea feței Mele pe tronul lui Israel, dacă fiii tăi își vor păzi calea lor purtându-se după legea Mea, așa cum te-ai purtat tu înaintea Mea.

6,17 Deci acum, Doamne Dumnezeul lui Israel, fă să se adeverească cuvântul Tău, către robul Tău David.

6,18 Adevărat să fie că Dumnezeu va locui cu oamenii pe pământ? Dacă cerul și cerurile cerurilor nu Te încap, cu cât mai puțin Te va încăpea templul acesta pe care ți l-am zidit eu?

6,19 Dar caută la rugăciunea robului Tău și la cererea lui, Doamne Dumnezeul meu! Ascultă strigarea și ruga cu care robul Tău se roagă înaintea Ta:

6,20 Să fie ochii Tăi deschiși ziua și noaptea spre templul acesta și spre locul unde ai făgăduit să-ți pui numele Tău, ca să asculți rugăciunea cu care robul Tău se va ruga în locul acesta.

6,21 Să iei aminte la cererile robului Tău și ale poporului Tău Israel, cu care se vor ruga ei în locul acesta; să auzi din locul șederii Tale, din ceruri, să asculți și să miluiești.

6,22 Când va greși cineva împotriva aproapelui său și i se va cere jurământ ca să jure, jurământul se va face înaintea jertfelnicului Tău în templul acesta.

6,23 Atunci să asculți din cer și să faci judecată robilor Tăi: să osândești pe cel vinovat, făcând să i se întoarcă asupra capului lui fapta sa și să izbăvești pe cel drept, dându-i după dreptatea lui.

6,24 Când poporul Tău Israel va fi bătut de dușman, pentru că a păcătuit înaintea

Ta, dar apoi se va întoarce către Tine, va preaslăvi numele Tău și va cere și se va ruga înaintea Ta, în templul acesta,

6,25 atunci să asculți din cer și să ierți păcatul poporului Tău Israel și să-l întorci în pământul pe care l-ai dat lor și părinților lor.

6,26 Când se va încuia cerul și nu va fi ploaie, pentru că au păcătuit ei înaintea Ta, și-ți vor aduce rugi în locul acesta, vor mărturisi numele Tău și se vor întoarce de la păcatul lor pentru că i-ai smerit,

6,27 atunci să asculți din cer și să ierți păcatul robilor Tăi, al poporului Tău Israel, arătându-le calea cea bună pe care să meargă, și să trimiți ploaie pământului Tău, pe care l-ai dat poporului Tău de moștenire.

6,28 De va fi foamete pe pământ, de va fi boală molipsitoare, de va fi vânt dogorâtor sau pălitură, lăcustă sau omidă, dușmanii de-i vor strâmtora în țara lor, stau în cetățile lor, de va fi orice necaz, orice boală,

6,29 atunci orice rugăciune și orice cerere care se va face de orice om sau de tot poporul Tău Israel, când ei își vor simți fiecare necazul său și durerea și își vor întinde mâinile lor spre templul acesta,

6,30 Tu să asculți din cer, din locul șederii Tale, și să ierți; să dai fiecăruia după căile lui, căci Tu cunoști inima lui și singur știi inima fiilor oamenilor,

6,31 pentru ca să se teamă de Tine și să umble în căile Tale în toate zilele, cât vor trăi pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri.

6,32 Chiar și străinul, care nu este din poporul Tău Israel, când va purcede din pământ depărtat pentru numele Tău cel mare, pentru mâna Ta cea puternică și pentru brațul Tău cel înalt și va veni și se va ruga în templul acesta,

6,33 Tu să asculți din cer, din locul sălășluirii Tale, și să-i împlinești tot lucrul pentru care străinul va striga către Tine, ca să știe toate popoarele pământului, de numele Tău și să se teamă de Tine, cum se teme poporul Tău Israel, și să știe că în numele Tău este închinat templul pe care l-am zidit eu.

6,34 Când poporul Tău va pleca cu război împotriva dușmanilor săi, pe drumul pe care-l vei trimite Tu și se va ruga Ție, întorcându-se spre cetatea aceasta, care Ți-ai ales-o, și spre templul acesta pe care l-am zidit eu numelui Tău,

6,35 atunci să asculți din cer rugăciunea lor și cererea lor și să le faci dreptate.

6,36 Când vor păcătui ei înaintea Ta - căci nu este om care să nu păcătuiască - și Tu Te vei supăra pe ei și-i vei da dușmanilor lor și cei ce i-au luat robi îi vor duce în pământ depărtat sau apropiat,

6,37 și când ei, în pământul în care vor fi robiți, își vor veni în sine și se vor întoarce și ți se vor ruga în pământul robiei lor, zicând: am păcătuit, am făcut fărădelege, vinovați suntem;

6,38 Dacă se vor întoarce către Tine cu toată inima lor și cu tot sufletul lor, în pământul robiei lor, unde ei se vor afla duși robi și se vor ruga, întorcându-se spre pământul lor, pe care Tu l-ai dat părinților lor și spre cetatea care ți-ai ales-o și spre templul pe care l-am zidit eu numelui Tău,

6,39 atunci să asculți din cer, din locul șederii Tale, rugăciunea lor și cererea lor, și să le faci dreptate și să ierți pe poporul Tău de ceea ce a păcătuit înaintea Ta.

6,40 Dumnezeul meu, să-ți fie ochii Tăi deschiși și urechile Tale cu luare aminte la rugăciunea care ți se va face în locul acesta.

6,41 Și acum, Doamne Dumnezeule, scoală-Te și vino la locul de odihnă al Tău, Tu și chivotul puterii Tale. Preoții Tăi, Doamne Dumnezeule, se vor îmbrăca întru

mântuire și cuvioșii Tăi se vor desfăta de bunătăți.

6,42 Doamne Dumnezeule, să nu-Ți întorci fața Ta nici de la unsul Tău, ci adu-Ți aminte de îndurările cele către David, robul Tău”.

7,1 Când a sfârșit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele, și slava Domnului a umplut templul.

7,2 Atunci n-au putut preoții să intre în templul Domnului din pricina slavei lui Dumnezeu care umpluse templul.

7,3 Și toți fiii lui Israel, văzând cum s-a coborât focul și slava Domnului peste templu, au căzut cu fața la pământ pe pardoseală, s-au închinat și au slăvit pe Domnul: „Că este bun, că în veac este mila Lui!”

7,4 Apoi regele și tot poporul au început să aducă jertfe înaintea feței Domnului.

7,5 Regele Solomon a adus jertfă douăzeci și două de mii de boi și o sută douăzeci de mii de oi; așa au sfințit templul lui Dumnezeu regele și tot poporul.

7,6 Preoții stăteau la slujbele lor și leviții cu instrumentele de cântare ale Domnului, pe care le făcuse regele David, ca să laude pe Domnul: „Că în veac este mila Lui”; căci David cu acestea îl slăvea, iar preoții trâmbițau din trâmbițe înaintea lui, iar Israelul tot stătea de față.

7,7 Apoi a mai sfințit Solomon și mijlocul curții care era înaintea templului Domnului; căci a adus acolo arderile de tot și grăsimea jertfelor de împăcare, fiindcă jertfelnicul cel de aramă pe care îl făcuse Solomon nu putea cuprinde arderile de tot și prinoasele de pâine și de grăsime.

7,8 În vremea aceea a făcut Solomon sărbătoare de șapte zile și împreună cu el a prăznuit tot Israelul, adunare foarte mare, venită de la intrarea Hamatului, până la râul Egiptului.

7,9 Iar în ziua a opta au sărbătorit încheierea sărbătorii, căci sfințirea jertfelnicului a ținut șapte zile, iar sărbătoarea alte șapte zile.

7,10 Și în ziua a douăzeci și treia a lunii a șaptea, regele a dat drumul la corturile sale poporului, care se bucura și se veselea de binele ce dăduse Domnul lui David, lui Solomon și poporului Său Israel.

7,11 Astfel a isprăvit Solomon templul Domnului și casa regelui; tot ce plănuise Solomon în inima sa să facă pentru templul Domnului și pentru casa sa, le-a isprăvit după dorință.

7,12 Atunci S-a arătat Domnul lui Solomon, noaptea, și i-a zis: „Am auzit ruga ta și Mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe.

7,13 De voi încuia cerul și nu va fi ploaie, de voi porunci lăcustei să mănânce țara, sau voi trimite vreo boală molipsitoare asupra poporului Meu

7,14 și se va smeri poporul Meu, care se numește cu numele Meu, și se vor ruga și vor căuta fața Mea, și se vor întoarce de la căile lor cele rele, atunci îi voi auzi din cer, le voi ierta păcatele lor și le voi tămădui țara.

7,15 Acum ochii Mei vor fi deschiși și urechile Mele vor fi cu luare-aminte la rugăciunea ce se va face în locul acesta.

7,16 Căci am ales acum și am sfințit templul acesta, pentru ca să fie numele Meu acolo în veci; și ochii Mei și inima Mea să fie acolo în toate zilele.

7,17 Dacă tu vei umbla înaintea fetei Mele, cum a umblat David, tatăl tău, și vei face toate câte ți-am poruncit, și vei păzi rânduielile și legile Mele,

7,18 atunci îți voi întări tronul regatului tău, după cum am făgăduit lui David, tatăl

tău, când am zis: Nu va lipsi din tine bărbat care să domnească peste Israel.

7,19 Iar dacă vă veți abate și veți părăsi rânduielile Mele și poruncile Mele, care vi le-am dat, și vă veți duce și veți începe a sluji la alți dumnezei și vă veți închina lor,

7,20 atunci voi stârpi pe Israel de pe fața pământului Meu pe care l-am dat lor, și templul acesta pe care l-am sfințit numelui Meu, îl voi lepăda de la fața Mea, iar pe Israel îl vai da de pildă și de ocară la toate popoarele;

7,21 Iar de templul acesta înalt va rămâne uimit tot cel ce va trece pe lângă el, și va zice: Pentru ce a făcut așa Domnul cu pământul acesta și cu templul acesta?

7,22 Și vor zice: Pentru că au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților lor, Care i-a scos din pământul Egiptului, și pentru că s-au lipit de alți dumnezei și s-au închinat și au slujit lor, pentru aceea a adus El asupra lor toate relele acestea”.

8,1 După sfârșirea celor douăzeci de ani, în care Solomon a zidit templul Domnului și casa sa,

8,2 a zidit Solomon cetățile pe care i le dăruise Hiram și a așezat în ele pe fiii lui Israel.

8,3 Apoi a plecat Solomon împotriva Hamat-Țobei și a luat-o

8,4 și a zidit el Tadmorul, în pustiu, și toate cetățile cele pentru provizii, pe care le întemeiase în Hamat.

8,5 El a mai zidit de asemenea Bet-Horonul de Sus și Bet-Horonul de Jos, întărindu-le cu ziduri de jur-împrejur, cu porți și cu zăvoare;

8,6 Baalatul și toate cetățile pentru provizii, pe care le avea Solomon, și toate cetățile pentru carele de război, cetățile pentru călăreți și tot ce a dorit Solomon să zidească în Ierusalim, în Liban, în tot pământul stăpânirii lui.

8,7 Tot poporul care a rămas din hetei, amorei, ferezei, hevei, iebusei, care nu erau dintre fiii lui Israel;

8,8 Pe copiii lor care au rămas în țară după ei și pe care fiii lui Israel nu i-au stârpit, Solomon i-a făcut oameni de corvoadă până în ziua de astăzi.

8,9 Iar pe fiii lui Israel, Solomon nu i-a făcut oameni de corvoadă pentru lucrările lui; pe ei însă îi avea pentru ostași căpetenii peste gărzi și pentru căpetenii peste carele și călăreții lui.

8,10 Regele Solomon avea două sute cincizeci de conducători mari care supravegheau oamenii la lucru.

8,11 Iar pe fiica lui Faraon, Solomon a mutat-o din cetatea lui David în casa pe care o zidise pentru ea; căci zicea el: Femeia mea nu trebuie să locuiască în casa lui David, regele lui Israel, pentru că acea casă este sfântă de când a intrat în ea chivotul Domnului.

8,12 Atunci a început Solomon să aducă arderi de tot Domnului pe jertfelnicul pe care-l făcuse pentru Domnul înaintea pridvorului,

8,13 pentru ca să se aducă pe el arderi de tot, după rânduială și după porunca lui Moise, în fiecare zi, în toate zilele de odihnă, la lunile noi și la cele trei sărbători de peste an: la sărbătoarea azimelor, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor.

8,14 Și a așezat el, după rânduiala lui David, tatăl său, preoții să-și facă slujba lor, cu rândul; și tot cu rândul a rânduit să fie de strajă leviții, să cânte cântările de laudă și să slujească pe preoți, după rânduiala de fiecare zi; pe ușieri, după cetele lor, i-a rânduit la fiecare ușă, pentru că așa poruncise David, omul lui Dumnezeu.

8,15 Și nu s-a făcut întru nimic nici o abatere de la poruncile regelui, cele pentru preoți și pentru leviți, și nici de la cele pentru vistierie.

8,16 Așa s-a săvârșit toată lucrarea lui Solomon din ziua punerii temeliei la templul Domnului până la terminarea lui.

8,17 Atunci s-a dus Solomon la Ețion-Gheber și la Elot, pe țărmul mării, care este în țara lui Edom.

8,18 Iar Hiram i-a trimis cu slugile sale corăbii și robi, cunoscători ai mărilor, care s-au dus cu slugile lui Solomon la Ofir și au luat de acolo patru sute cincizeci de talanți de aur și i-au adus regelui Solomon.

9,1 Auzind regina din Saba de faima lui Solomon și voind să-l încerce cu întrebări grele, a venit la Ierusalim cu foarte multă bogăție, cu cămile încărcate cu aromate, cu aur mult și pietre scumpe; și a venit la Solomon și i-a grăit lui toate câte avea în sufletul ei.

9,2 Și i-a dezlegat Solomon toate întrebările ei și nu s-a găsit nimic necunoscut pentru Solomon, încât să nu-i dezlege el.

9,3 Văzând regina din Saba înțelepciunea lui Solomon și casa pe care o zidise el,

9,4 mâncările de la masa lui, locurile de ședere ale robilor lui, rânduiala slujitorilor lui și îmbrăcămintea lor, paharnicii lui, îmbrăcămintea lor și arderile de tot pe care le aducea în templu, a rămas uimită.

9,5 Și a zis regelui: „Cele ce am auzit eu în țara mea despre lucrurile tale și despre înțelepciunea ta, sunt adevărate;

9,6 Dar eu n-am crezut vorbele ce mi se spuneau, până ce n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și iată nici pe jumătate nu mi s-a grăit de mărirea înțelepciunii tale; tu întreci cu mult faima auzită de mine, despre tine.

9,7 Fericiți sunt oamenii tăi și fericite sunt aceste slugi ale tale, care-ți stau totdeauna înainte și-ți ascultă înțelepciunea!

9,8 Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul tău Care a binevoit să te pună pe tronul Său, pentru ca să fii rege în numele Domnului Dumnezeului tău. Din dragostea pe care Dumnezeul tău o are către Israel, ca să-l întărească în veci, te-a făcut rege peste el, ca să faci judecată și dreptate”.

9,9 Și a dăruit ea regelui o sută douăzeci de talanți de aur și mulțime mare de aromate și de pietre scumpe; asemenea aromate, ca cele dăruite de regina din Saba regelui Solomon, nu se mai văzuseră.

9,10 În vremea aceea slugile lui Hiram și slugile lui Solomon, care-i aduceau aur de la Ofir, îi aduseseră și lemn roșu și pietre scumpe.

9,11 Din acest lemn roșu făcuse regele scările de la templul Domnului și de la casa domnească, precum și chitare și harpe pentru cântăreți. Astfel de lemn nu se mai văzuse niciodată înainte în țara lui Iuda.

9,12 Iar regele Solomon a dat reginei din Saba tot ce ea a dorit și a cerut, afară de darul pe care i l-a dat pentru lucrurile pe care ea le adusese regelui. Și așa s-a întors înapoi în țara sa, ea și slugile sale.

9,13 Greutatea aurului care i se adusese lui Solomon într-un an era de șase sute șaizeci și șase de talanți de aur.

9,14 Afară de acestea, mai aduceau lui Solomon aur și argint solii de la diferite popoare și negustorii, precum și toți regii Arabiei și conducătorii de provincii.

9,15 Regele Solomon a făcut două sute de scuturi mari de aur ciocănit în care au

intrat câte șase sute de sicli de aur de fiecare scut ciocănit.

9,16 Și trei sute de scuturi mici, tot de aur ciocănit, în care au intrat câte trei sute de sicli de aur de fiecare scut. Pe acestea le-a pus regele în Casa Pădurii din Liban.

9,17 Apoi a făcut regele un tron mare de os de fildeș și l-a îmbrăcat peste tot cu aur curat,

9,18 iar la tron a făcut șase trepte de suit, un scăunel de aur pentru picioare, prins de tron, rezemători de o parte și de alta a locului de ședere și doi lei care stăteau lângă rezemători

9,19 și încă doisprezece lei care stăteau acolo pe cele șase trepte de o parte și de alta. Așa tron nu se mai găsea în nici un regat.

9,20 Toate vasele de băut ale regelui Solomon erau de aur și toate vasele din Casa Pădurii din Liban erau de aur ales. În zilele lui Solomon argintul se socotea ca nimic,

9,21 căci corăbiile regelui umblau la Tarsis eu slugile lui Hiram și la trei ani o dată se întorceau aducând aur și argint, fildeș, maimuțe și păuni.

9,22 Astfel Solomon a întrecut pe toți regii pământului în bogăție și înțelepciune.

9,23 Și toți regii țărilor căutau să vadă pe Solomon, ca să-i asculte înțelepciunea pe care i-o pusese Dumnezeu în inima lui.

9,24 Și fiecare din ei îi aducea vase de argint, de aur, veșminte, arme, aromate, cai și catâri, în fiecare an.

9,25 Solomon avea patru mii de iesle pentru caii de pe la carele lui și douăsprezece mii de călăreți, așezați în cetățile unde avea carele și pe lângă rege în Ierusalim.

9,26 El domnea peste toți regii, de la râul Eufrat până la țara filistenilor și până la hotarul Egiptului.

9,27 Și a făcut regele să fie aurul și argintul prețuit în Ierusalim ca pietrele de pe drum, iar cedrii, din pricina mulțimii lor, i-a făcut să fie prețuiți ca smochinii cei sălbatici de prin locuri joase.

9,28 Cai pentru Solomon i se aduceau din Egipt și din toate țările.

9,29 Celelalte fapte ale lui Solomon, de la cele dintâi până la cele din urmă, sunt scrise în cartea lui Natan proorocul, în proorocia lui Ahia Șilonitul și în vedeniile lui Ido văzătorul despre Ieroboam, fiul lui Nabat.

9,30 Solomon a domnit în Ierusalim peste tot Israelul patruzeci de ani.

9,31 Apoi a răposat Solomon cu părinții săi și l-au îngropat în cetatea lui David, tatăl său. Iar în locul lui s-a făcut rege Roboam, fiul său.

10,1 Atunci s-a dus Roboam la Sichem, pentru că la Sichem se adunaseră toți israeliții, ca să-l facă rege.

10,2 Când a auzit de aceasta Ierobnam, fiul lui Nabat, care se afla în Egipt, unde fugise de regele Solomon, s-a întors Ieroboam din Egipt.

10,3 Iar israeliții au trimis și l-au chemat. Venind deci Ieroboam și tot Israelul, au grăit lui Roboam așa:

10,4 „Tatăl tău a pus jug greu pe noi. Tu însă ușurează-ne de munca sălnică a tatălui tău și de jugul cel greu, care d-a pus el pe noi și îți vom sluji”.

10,5 Iar Roboam le-a zis: „Veniți peste trei zile la mine!” și s-a împrăștiat poporul.

10,6 Atunci s-a sfătuit regele Roboam eu bătrânii care fuseseră sfetnicii lui Solomon, tatăl lui, cât a trăit el și le-a zis: „Cum mă sfătuiți să răspund poporului acestuia?”

10,7 Iar ei i-au zis: „De vei fi bun acum cu poporul acesta, de le vei face pe plac și le vei vorbi cu blândețe, atunci ei îți vor fi robi în toate zilele”.

10,8 Dar el n-a ținut seama de sfatul ce i-au dat bătrânii, ci a început să se sfătuiască cu oamenii cei tineri care crescuseră cu el și-i avea ca sfetnici pe lângă sine

10,9 și le-a zis: „Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia, care mi-a grăit așa: Ușurează-ne jugul pe care tatăl tău l-a pus pe noi?”

10,10 Oamenii cei tineri, care crescuseră cu el, i-au răspuns și i-au zis: „Poporului care ți-a vorbit: Tatăl tău a pus jug greu peste noi, iar tu ușurează-ni-l, spune-le așa: Degetul meu cel mic e mai gros decât mijlocul tatălui meu.

10,11 Tatăl meu a pus jug greu pe voi, eu însă voi mări jugul vostru; tatăl meu v-a pedepsit cu biciul, eu însă vă voi bate cu scorpioni”.

10,12 Și a venit Ieroboam împreună eu tot poporul la Roboam, în ziua a treia, după cum le poruncise regele, când zisese: „Veniți la mine peste trei zile”.

10,13 Atunci regele le-a răspuns cu asprime, căci n-a ținut seamă regele Roboam de sfatul bătrânilor, ci le-a grăit după sfatul oamenilor tineri așa:

10,14 „Tatăl meu pus jug greu peste voi, eu însă îl voi mări; tatăl meu v-a pedepsit cu biciul; eu însă vă voi bate cu scorpioni”.

10,15 Și n-a ascultat regele de popor, pentru că așa fusese rânduit de la Dumnezeu, ca să-și împlinească Domnul cuvântul Său, pe care-l grăise prin Ahia Șilonitul lui Ieroboam, fiul lui Nabat.

10,16 Când tot Israelul a văzut că regele nu-l ascultă, atunci poporul a răspuns regelui, zicând: „Ce parte mai avem noi cu David? Nu mai avem nimic cu fiul lui Iesei. La corturi, Israele! Davide, vezi de casa ta!” și s-au împrăștiat toți israeliții pe la corturile lor.

10,17 Iar Roboam a rămas rege numai peste fiii lui Israel care locuiau în cetățile Iudei.

10,18 Atunci regele Roboam a trimis împotriva lor pe Adoniram, care era căpetenie peste strânsul dărilor; dar fiii lui Israel l-au bătut cu pietre și el a murit. Iar regele Roboam s-a grăbit să se suie în carul său, ca să fugă la Ierusalim.

10,19 Așa s-a despărțit Israel de casa lui David, până în ziua de astăzi.

11,1 Atunci a venit Roboam la Ierusalim și a strâns din casa lui Iuda și a lui Veniamin o sută șaptezeci de mii de ostași aleși, ca să lupte în Israel și să întoarcă regatul iarăși sub stăpânirea lui Roboam.

11,2 Și a fost cuvântul Domnului spre Șemaia, omul lui Dumnezeu și i-a zis:

11,3 „Spune lui Roboam, fiul lui Solomon, regele Iudei și la tot Israelul din neamul lui Iuda și al lui Veniamin:

11,4 Așa zice Domnul: Să nu mergeți și să nu faceți război cu frații voștri. Întoarceți-vă fiecare la casa voastră, căci de Mine s-a făcut acest lucru!” și au ascultat ei de cuvintele Domnului și s-au întors înapoi din drumul lor împotriva lui Ieroboam.

11,5 Roboam ședea în Ierusalim și a împrejmuit cetățile lui Iuda cu ziduri.

11,6 El a întărit Betleemul, Etamul și Tecoa;

11,7 Bet-Țurul, Soco și Adulamul,

11,8 Gatul, Mareșa și Ziful,

11,9 Adoraimul, Lachișul și Azeca,

11,10 Țora, Aialonul și Hebronul, care se aflau în neamul lui Iuda și al lui Veniamin.

11,11 Cetățile acestea le-a întărit el cu ziduri și a așezat în ele căpetenii și magazii pentru ținut pâine, untdelemn și vin.

11,12 Fiecărei cetăți i-a dat scuturi și sulițe și le-a întărit cu foarte mare tărie. Și așa a rămas cu el Iuda și Veniamin.

11,13 Apoi s-au adunat la el din toate părțile preoții și leviții, care erau în tot pământul lui Israel,

11,14 căci leviții și-au părăsit așezările și locurile lor, stăpânite de ei, și au venit în Iuda și la Ierusalim, din pricină că Ieroboam și fiii lui îi îndepărtaseră din dregătoria preoției Domnului

11,15 și pentru că Ieroboam își pusese preoți pentru înălțimi și pentru țapii și viței pe care îi făcuse el.

11,16 Iar după ei au venit la Ierusalim din toate semințiile lui Israel și aceia care își aveau inima îndreptată să caute pe Domnul Dumnezeul lui Israel, pentru ca să aducă jertfă Domnului Dumnezeului părinților lor.

11,17 Și așa au întărit aceștia regatul lui Iuda și l-au sprijinit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani., pentru că trei ani a umblat el pe căile lui David și ale lui Solomon.

11,18 Roboam și-a luat de femeie pe Mahalat, fiica lui Ierimot, fiul lui David și al Abihailei, fiica lui Eliab, fiul lui Iesei.

11,19 Aceasta i-a născut fii pe Ieuș, pe Șemaria și pe Zaham.

11,20 După ea a mai luat pe Maaca, fiica lui Abesalom, care i-a născut pe Abia, pe Atai, pe Ziza și pe Șelomit.

11,21 Roboam însă iubea pe Maaca, fiica lui Abesalom, mai mult decât pe toate femeile și decât pe toate concubinele sale, căci el a avut optsprezece femei și șaizeci de concubine și a născut cu ele douăzeci și opt de băieți și șaizeci de fete.

11,22 Și a pus Roboam pe Abia, fiul Maacăi, conducător peste frații lui, pentru că pe el voia să-l facă rege.

11,23 Și a lucrat înțelepțește, căci și-a împărțit toți feciorii săi în toate cetățile întărite din tot pământul lui Iuda și al lui Veniamin și le-a dat întreținere mare și le-a căutat mulțime de femei.

12,1 După ce s-a întărit regatul lui Roboam și a ajuns destul de puternic, Roboam a părăsit legea Domnului și dimpreună cu el și tot Israelul.

12,2 Dar pentru că s-au abătut ei de la Domnul, de aceea în anul al cincilea al domniei lui Roboam, Șișac, regele Egiptului, a plecat cu război împotriva Ierusalimului,

12,3 cu o mie două sute de care de război și cu șaizeci de mii de călăreți; iar poporul, care venise cu el din Egipt: libieni, suchieni și etiopieni, era foarte numeros.

12,4 Aceștia au luat cetățile întărite din Iuda și au venit la Ierusalim.

12,5 Atunci Șemaia proorocul a venit la Roboam și la căpeteniile lui Iuda, care se strânseseră la Ierusalim din pricina lui Șișac și le-a zis: „Așa zice Domnul: Pentru că M-ați părăsit, de aceea vă las pe mâinile lui Șișac”.

12,6 Iar căpeteniile lui Israel și regele s-au smerit și au zis: „Drept este Domnul!”

12,7 Când a văzut Domnul că ei s-au smerit, atunci a fost cuvântul Domnului din nou către Șemaia și a zis: „S-au smerit; nu-i voi mai stârpi și în curând le voi da și izbăvire. Mânia Mea nu se va mai vărsa asupra Ierusalimului prin mâna lui Șișac.

12,8 Dar ei tot vor fi slugile lui ca să cunoască ce înseamnă să-Mi slujească Mie și ce înseamnă să slujească regatelor pământului”.

12,9 Atunci a venit Șișac, regele Egiptului, la Ierusalim și a luat vistieriile templului Domnului și vistieriile casei regelui; tot ce a găsit, a luat; a luat și scuturile cele de aur, pe care le făcuse Solomon.

12,10 Iar regele Roboam a făcut în locul lor scuturi de aramă și le-a dat în mâinile căpeteniilor de peste gărzi, care păzeau intrarea la casa regelui.

12,11 Și numai când mergea regele la templul Domnului, numai atunci venea garda și le purta și pe urmă le aducea iarăși în casa de gardă.

12,12 După ce s-a smerit Roboam, s-a îndepărtat mânia Domnului de la el și nu l-a nimicit cu totul. Afară de aceasta și în Iuda se găsea câte ceva bun.

12,13 Așa s-a întărit iar regele Roboam în Ierusalim și a domnit. Roboam era de patruzeci și unu de ani când s-a făcut rege și a domnit șaptesprezece ani în Ierusalim, în cetatea pe care o alesese Domnul dintre toate semințiile lui Israel, ca să-și pună numele în ea. Pe mama lui Roboam o chema Naama Amonita.

12,14 Dar a făcut el rele, pentru că nu și-a îndreptat inima sa ca să caute pe Domnul.

12,15 Faptele lui Roboam, cele dintâi și cele de pe urmă, sunt scrise în amintirile lui Șemaia proorocul și ale lui Ido văzătorul în spițele neamurilor. Roboam a purtat războaie cu Ieroboam în toate zilele vieții lor.

12,16 Apoi a răposat Roboam cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David. Iar în locul lui s-a făcut rege Abia, fiul său.

13,1 Abia a început să domnească peste Iuda în anul al optsprezecelea al domniei lui Ieroboam.

13,2 Și a domnit trei ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Maaca și era fiica lui Uriel din Ghibea și a fost război și între Abia și Ieroboam.

13,3 Abia a început războiul cu o armată numai de oameni viteji, adică de patru sute de mii de oameni aleși. Iar Ieroboam a ieșit împotriva lui la luptă cu opt sute de mii de oameni, tot numai oameni aleși și viteji.

13,4 Abia cu armata sa s-a așezat pe vârfui muntelui Țemaraim, unul dintre munții lui Efraim și a zis: „Ascultați-mă, Ieroboame și voi toți israeliții.

13,5 Nu știți voi, oare, că Domnul Dumnezeul lui Israel a dat lui David domnia peste Israel în veci, lui și fiilor lui, prin legământ veșnic?

13,6 Dar s-a sculat Ieroboam, fiul lui Nabat, care era rob la Solomon, fiul lui David, și s-a răzvrătit împotriva stăpânului său.

13,7 Atunci s-au strâns împrejurul lui oameni netrebnici, oameni înrăiți și s-au îndârjit împotriva lui Roboam, fiul lui Solomon; iar Roboam era tânăr și cu inima fricoasă și n-a putut să li se împotrivească.

13,8 Voi și acum ziceți că puteți să vă împotriviți regatului Domnului, care se află în mâna fiilor lui David, pentru că sunteți o mulțime mare de popor și aveți viței de aur, pe care vi i-a făcut Ieroboam, ca dumnezei.

13,9 N-ați izgonit voi oare pe preoții Domnului, pe fiii lui Aaron și pe leviți, și nu v-ați făcut voi oare singuri preoți după pilda popoarelor din celelalte țări? La voi, oricine vine să se curățească cu un vițel și cu șapte berbeci, se face preot celui ce nu este dumnezeu.

13,10 Iar la noi Domnul este Dumnezeul nostru; noi nu L-am părăsit și slujbele cele

către Domnul le fac preoții, care sunt dintre fiii lui Aaron și leviții, care sunt la slujba de strajă.

13,11 Ei fac să se ridice în fiecare dimineață și în fiecare seară fum de arderi de tot către Domnul, cum și fum de tămâieri bine mirositoare; și așează în rânduri pâinile punerii înainte pe masa cea curată și aprind policandrele cele de aur și candelele lui, ca să ardă în fiecare seară, pentru că noi păzim legea Domnului Dumnezeului nostru, iar voi L-ați părăsit.

13,12 Și iată, noi avem în fruntea noastră pe Dumnezeu și pe preoții Lui și trâmbițele cele răsunătoare, ca să răsune cu vuiet mare împotriva voastră. Fii ai lui Israel, să nu vă luptați cu Domnul Dumnezeul părinților voștri, că nu veți avea nici un spor”.

13,13 Dar Ieroboam a trimis o ceată mare de oameni care stau la pândă, să învăluiască pe Iuda și să le cadă în spate, așa că ei se aflau în fața lui Iuda, iar cei de la pândă în spatele lui.

13,14 Dar iudeii au prins de veste aceasta și au început lupta și în față și în spate și au strigat către Domnul, iar preoții au trâmbițat din trâmbițe.

13,15 Atunci au ridicat iudeii strigăt mare. Dar când iudeii au ridicat strigătul, Dumnezeu a lovit pe Ieroboam și pe toți israeliții în fața lui Abia și a lui Iuda.

13,16 Și au fugit fiii lui Israel din fața celor din Iuda și Dumnezeu i-a dat în mâinile lor.

13,17 Iar Abia dimpreună cu poporul lui le-a dat o lovitură puternică și au căzut morți din Israel cinci sute de mii de oameni aleși.

13,18 Atunci s-au smerit fiii lui Israel, iar fiii lui Iuda s-au făcut puternici, pentru că au nădăjduit în Domnul Dumnezeul părinților lor.

13,19 Abia l-a fugărit din urmă pe Ieroboam și i-a luat cetățile Betelul cu satele lui, Ieșana cu satele ei și Efronul cu satele lui.

13,20 După aceea Ieroboam n-a mai avut putere să se împotrivească în toate zilele lui Abia. Și l-a lovit Domnul și a murit.

13,21 Iar Abia s-a întărit. El și-a luat paisprezece femei și a născut cu ele douăzeci și doi de băieți și șaisprezece fete.

13,22 Celelalte fapte ale lui Abia, purtările sale și vorbele sale sunt scrise în amintirile lui Ido proorocul.

14,1 Apoi a răposat Abia cu părinții săi și l-au îngropat în cetatea lui David, iar în locul lui s-a făcut rege Asa, fiul său. În zilele sale țara a avut pace zece ani.

14,2 Asa a făcut cele bune și plăcute înaintea Domnului Dumnezeului său,

14,3 căci el a îndepărtat jertfelnicele dumnezeilor străini și înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești și a tăiat Așerele.

14,4 El a poruncit iudeilor să caute pe Domnul Dumnezeul părinților lor și să împlinească legea și poruncile Lui;

14,5 A îndepărtat din toate cetățile lui Iuda înălțimile și chipurile turnate ale soarelui. Regatul sub domnia lui a avut pace.

14,6 El a zidit cetăți tari în Iuda; căci țara a fost în pace și n-a avut războaie cu nimeni în acei ani, fiindcă Domnul i-a dat odihnă.

14,7 Tot el a zis iudeilor: „Să zidiți cetățile acestea și să le îngrădiți cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare; țara este încă a noastră, pentru că am căutat pe Domnul Dumnezeul nostru; L-am căutat și El ne-a dăruit odihnă din toate părțile”. Și

au început să le zidească și au izbutit.

14,8 Asa avea în oștirea lui trei sute de mii de oameni aleși din seminția lui Iuda, înarmați cu scuturi și cu lănci; iar din seminția lui Veniamin, două sute optzeci de mii de oameni aleși, înarmați cu scuturi și erau și trăgători din arcuri.

14,9 Atunci s-a sculat împotriva sa Zerah Etiopianul cu o armată de un milion și cu trei sute de care și a venit până la Mareșa.

14,10 Aici i-a ieșit Asa înainte și s-a așezat cu armata sa în linie de bătaie, în valea lui Țefat, lângă Mareșa.

14,11 Apoi a strigat Asa către Domnul Dumnezeul său și a zis: „Doamne, la Tine este puterea, ca să ajuți și celui tare și celui ce nu este tare; ajută-ne dar nouă, Doamne Dumnezeul nostru, căci noi în Tine nădăjduim și în numele Tău am pornit împotriva acestei mulțimi, care este atât de mare; Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru, să n-aibă omul putere împotriva Ta”.

14,12 Atunci a lovit Domnul pe etiopieni înaintea feței lui Asa și înaintea feței lui Iuda și au fugit etiopienii.

14,13 Iar Asa i-a fugărit din urmă împreună cu poporul care era cu el, până la Gherar, și au căzut atâția etiopieni, de se credea că n-a mai rămas nimeni din ei cu suflet, pentru că aceia cădeau zdrobiți înaintea Domnului și înaintea oștirii Lui. Și au luat de la ei o mare mulțime de pradă.

14,14 Și au sfărâmat toate cetățile dimprejurul Gherarei, pentru că groaza Domnului intrase în ele. Și au prădat israeliții toate cetățile și au adus din ele foarte multă pradă.

14,15 De asemenea au jefuit și sălașele și au luat o mulțime de turme cu vite mărunte și cămile și s-au întors cu ele la Ierusalim.

15,1 Atunci s-a pogorât Duhul lui Dumnezeu asupra lui Azaria, fiul lui Oded,

15,2 și i-a ieșit înaintea lui Asa și i-a zis: „Ascultați-mă, Asa și tot Iuda și Veniamin: Domnul este cu voi când și voi sunteți cu El. De-L veți căuta, va fi găsit de voi, iar de îl veți părăsi, și El vă va părăsi.

15,3 Multe zile a fost Israel fără Dumnezeul Cel adevărat și fără de preot-învățător și fără de lege;

15,4 Dar când el, în strâmtorarea lui, s-a întors la Domnul Dumnezeul lui Israel și L-a căutat, El S-a lăsat găsit de ei.

15,5 În acele vremuri n-a avut pace, nici cel ce ieșea, nici cel ce intra, căci mari tulburări au fost între toți locuitorii țărilor;

15,6 Popor cu popor se lupta și cetate cu cetate, pentru că Dumnezeu îi aducea la tulburări prin tot felul de necazuri.

15,7 Dar voi întăriți-vă și să nu vă obosească mâinile, pentru că veți avea plată pentru faptele voastre!”

15,8 Când a auzit Asa cuvintele acestea și proorocia lui Azaria, fiul lui Oded, proorocul, s-a înfiripat în putere și a azvârlit idolii păgânești din toată țara lui Iuda și a lui Veniamin și din cetățile pe care le luase din muntele lui Efraim, și a înnoit jertfelnicul Domnului care era dinaintea pridvorului.

15,9 Apoi a adunat pe tot Iuda și pe tot Veniaminul și pe străinii din Efraim, din Manase și din Simeon, care locuiau cu ei, căci mulți din Israel au trecut la el, când au văzut că Domnul Dumnezeu este cu el.

15,10 Aceștia s-au adunat la Ierusalim în luna a treia din anul al cincisprezecelea al

domniei lui Asa.

15,11 Și au adus în ziua aceea jertfă Domnului din prada care o adunaseră: din vitele cele mari, șapte sute de jertfe, și din vitele mărunte, șapte mii.

15,12 După aceea au făcut legământ între ei, ca să caute pe Domnul Dumnezeul părinților lor, cu toată inima lor și cu tot sufletul lor;

15,13 Iar tot cel ce nu va căuta pe Domnul Dumnezeul lui Israel să moară, ori mic de va fi, ori mare, ori bărbat de va fi, ori femeie.

15,14 Și s-au legat ei cu jurământ către Domnul cu glas tare și cu strigăte mari și în sunetul trâmbițelor și al buciumelor.

15,15 Și le-a părut bine la toți iudeii de acest jurământ, pentru că cu toată inima lor s-au jurat și cu toată stăruința L-au căutat, și El S-a dat lor să fie găsit. Și le-a dat lor Domnul odihnă din toate părțile.

15,16 Pe Maaca, mama sa, regele Asa a lipsit-o de vrednicia de regină, pentru că ea făcuse un chip turnat pentru Astarte. Asa a răsturnat chipul cel turnat, pe care-l făcuse ea, l-a sfărâmat în bucăți și l-a ars în valea Chedronului.

15,17 Deși înălțimile din Israel n-au fost de tot depărtate, ci au mai durat încă în Israel, totuși Asa și-a avut inima sa întreagă la Domnul în toate zilele vieții sale.

15,18 Și a adus el în templul lui Dumnezeu lucrurile care le afierosise tatăl său și lucrurile care le afierosise el: adică aurul, argintul și vasele.

15,19 Și război n-a mai fost până în anul al treizeci și cincilea al domniei lui Asa.

16,1 Iar în anul al treizeci și șaselea al domniei lui Asa, Baeșa, regele lui Israel, a plecat împotriva lui Iuda și a început să zidească Rama, pentru ca să nu poată nimeni nici să plece de la Asa, regele lui Iuda, nici să vină la el.

16,2 Atunci a scos Asa argintul și aurul din vistieriile templului Domnului și ale casei regelui și l-a trimis la Damasc lui Benhadad, regele Siriei, zicând:

16,3 „Legământ să fie între mine și între tine, cum a fost între tatăl meu și între tatăl tău. Iată eu îți trimit argint și aur, du-te și rupe legământul tău, care-l ai cu Baeșa, regele lui Israel, ca să plece de la mine”.

16,4 Și a ascultat Benhadad de regele Asa și a trimis pe mai-marii oștirii, ce-i avea, împotriva cetăților lui Israel; aceștia au pustiit Ainul, Danul, Abel-Maimul (Abel-Bet) și toate hambarele cu provizii din cetățile lui Neftali.

16,5 Când a auzit Baeșa de aceasta, a încetat să mai zidească Rama, oprind lucrarea sa.

16,6 Iar Asa regele a strâns pe toți cei ai lui Iuda și a cărat cu ei din Rama pietrele și lemnele pe care Baeșa le folosea la întărire, și a zidit cu ele Gheba și Mițpa.

16,7 În timpul acela a venit Hanani văzătorul la Asa, regele lui Iuda, și i-a zis: „Fiindcă ai nădăjduit în regele Siriei și n-ai nădăjduit în Domnul Dumnezeul tău, pentru aceea ți-a scăpat oastea regelui Siriei din mâna ta.

16,8 Oare etiopienii și libienii n-au avut ei oaste mare și care și călăreți, cărora nu li se mai știa numărul? Dar pentru că tu ți-ai pus încrederea în Domnul, El ți i-a dat în mâna ta;

16,9 Căci ochii Domnului văd oriunde, peste tot pământul, pentru ca să sprijine pe cei care sunt cu inima lor întreagă la El. Ne înțelepțește ai lucrat dar acum. Pentru aceasta, de acum înainte tu vei avea războaie”.

16,10 Și s-a mâniat Asa pe văzător, și l-a pus la închisoare; fiindcă din pricina aceasta prinsese mare ciudă pe el; și a mai apăsat în acel timp Asa și pe unii din

popor.

16,11 Iar faptele lui Asa de la cele dintâi până la cele de pe urmă sunt scrise în cartea regilor lui Iuda și Israel.

16,12 În anul al treizeci și nouălea al domniei sale s-a îmbolnăvit Asa de picioare și boala lui s-a întins până la părțile cele mai de sus ale corpului; dar el nici la boala sa n-a căutat pe Domnul, ci pe doctori.

16,13 Și a răposat Asa cu părinții săi și a murit în anul al patruzeci și unulea al domniei lui.

16,14 Și l-au îngropat în mormântul pe care și-l săpase el în cetatea lui David; și i-au pus pe un pat pe care-l umpluse cu aromate și cu tot felul de miresme; la înmormântarea lui i s-au ars foarte multe aromate.

17,1 În locul lui Asa, s-a făcut rege Iosafat, fiul său. Și s-a întărit și el împotriva israeliților;

17,2 Căci a așezat oștire în toate cetățile întărite ale Iudei și în cetățile lui Efraim pe care le stăpânise Asa, tatăl său.

17,3 Și a fost Domnul cu Iosafat, pentru că acesta a umblat în căile cele dintâi ale lui David, tatăl său, și n-a căutat la Baali,

17,4 ci a căutat pe Dumnezeul tatălui său și a lucrat după poruncile Lui, iar nu după faptele israeliților.

17,5 Pentru aceasta i-a întărit Domnul domnia în mâna lui și tot Iuda îi aducea daruri lui Iosafat, și a avut el bogăție și mărire multă.

17,6 Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului. Afară de aceasta, el a desființat din Iuda și înălțimile cu jertfelnice și Așerele.

17,7 Iar în anul al treilea al domniei sale, a trimis pe cinci din căpeteniile sale și anume: pe Benhail, Obadia, Zaharia, Natanael și Miheia, ca să învețe poporul prin cetățile lui Iuda;

17,8 împreună cu ei a trimis și din leviți: pe Șemaia, Netania, Zebadia, Asael, Șemiramot, Ionatan, Adonie, Tobie, Tob-Adonie; iar din preoți, pe Elișama și pe Ioram.

17,9 Aceștia au învățat în Iuda, având cu ei cartea legii Domnului; și au cutreierat toate cetățile lui Iuda și au învățat poporul.

17,10 În vremea aceasta, în toate regatele țărilor, care erau împrejurul Iudei, intrase frica Domnului și nu îndrăznea nimeni să se lupte cu Iosafat.

17,11 Și i se aduceau lui Iosafat daruri și argint ca bir, până și din partea filistenilor; asemenea și arabii îi aduceau vite mărunte; șapte mii șapte sute de berbeci și șapte mii șapte sute de țapi.

17,12 Astfel a ajuns Iosafat la cea mai înaltă mărire și a zidit în Iuda cetățui și cetăți pentru provizii.

17,13 El a avut multe provizii în cetățile lui Iuda și oameni de război viteji în Ierusalim.

17,14 Iată cartea numărătorii lor, după familiile cele după tată ale lor: Din Iuda erau căpetenii peste mii: Adna, căpetenie, care avea sub el trei sute de mii de ostași aleși;

17,15 După el Iohanan, căpetenie, care avea sub el două sute optzeci de mii de oameni.

17,16 După acesta, Amasia, fiul lui Zicri, care se făgăduise pe sine Domnului, avea cu el două sute de mii de ostași viteji.

17,17 Din Veniamin: viteazul ostaș Eliada, care avea sub el două sute de mii de ostași, înarmați cu arcuri și cu scuturi;

17,18 După el Iehozabad, care avea sub el o sută optzeci de mii de ostași înarmați.

17,19 Aceștia au slujit pe rege, afară de cei pe care regele îi împărțise prin cetățile întărite în tot ținutul lui Iuda.

18,1 Iosafat a avut multă bogăție și mărire și s-a înrudit cu Ahab.

18,2 După câțiva ani s-a dus la Ahab în Samaria, iar acesta a junghiat, pentru el și pentru poporul ce era cu el, un număr foarte mare de vite mărunte și mari și l-a câștigat să meargă împotriva Ramotului din Galaad.

18,3 Căci Ahab, regele lui Israel, a zis lui Iosafat, regele lui Iuda: „Vrei să mergi cu mine la război împotriva Ramotului din Galaad?” Acela însă i-a răspuns: „Cum ești tu, așa sunt și eu; și cum este poporul tău, așa este și poporul meu: merg cu tine la război!”

18,4 Și a zis Iosafat către regele lui Israel: „Întreabă astăzi, ce zice Domnul?”

18,5 Atunci a adunat regele lui Israel ca la patru sute de prooroci și le-a zis: „Să mergem noi oare la război împotriva Ramotului din Galaad ori să ne lăsăm?” și ei au zis: „Du-te, că Dumnezeu îl va da în mâinile regelui”.

18,6 Zis-a Iosafat: „Nu se găsește pe aici vreun prooroc al Domnului, ca să-l întrebăm și pe el?”

18,7 Iar regele lui Israel a răspuns lui Iosafat: „Mai este un om prin care am putea întreba pe Domnul, dar nu-l iubesc, pentru că nu proorocește de bine pentru mine, ci totdeauna îmi proorocește numai de rău; acesta este Miheia, fiul lui Imla”. Iosafat însă a zis: „Nu grăi așa, rege!”

18,8 După aceea a chemat regele lui Israel pe un famen și i-a zis: „Du-te repede după Miheia, fiul lui Imla”.

18,9 Atunci regele lui Israel și Iosafat, regele lui Iuda, ședeau fiecare pe tronul său îmbrăcați în haine regești, în locul din fața porții Samariei, și toți proorocii prooroceau înaintea lor.

18,10 Sedechia, fiul lui Chenaana își făcuse și coarne de fier și zicea: „Așa zice Domnul: Cu acestea îi vei împunge pe sirieni până îi vei nimici”.

18,11 Și toți proorocii prooroceau același lucru, zicând: „Du-te împotriva Ramotului din Galaad, și vei izbuti, că Domnul îl va da în mâinile regelui”.

18,12 Trimisul care se dusese să cheme pe Miheia i-a grăit, zicând: „Iată proorocii proorocesc toți într-un glas de bine regelui; să fie și cuvântul tău asemenea cu al fiecăruia din ei; proorocește și tu de bine”.

18,13 Miheia însă a zis: „Viu este Domnul, ce-mi va spune Dumnezeul meu, aceea voi prooroci”.

18,14 După aceea a venit el la rege, iar regele i-a zis: „Miheia, să mergem noi oare la război împotriva Ramotului din Galaad sau să ne lăsăm?” Iar acela a zis: „Duceți-vă, că veți izbuti, căci aceia vor cădea în mâinile voastre”.

18,15 Și i-a zis regele: „De câte ori să te jur eu oare în numele Domnului, ca să grăiești numai adevărul?”

18,16 Atunci Miheia a zis: „Am văzut pe toți fiii lui Israel risipiți prin munți ca oile care n-au păstor, iar Domnul mi-a zis: Aceștia neavând domn, să se întoarcă fiecare la casa lui cu pace!”

18,17 Zis-a regele lui Israel către Iosafat: „Nu ți-am spus eu oare, că el nu-mi

proorocește de bine, ci numai de rău?”

18,18 Iar Miheia a zis: „Ascultați așadar cuvântul Domnului: Am văzut pe Domnul șezând pe tronul Său și toată oștirea cerească stătea de-a dreapta și de-a stânga Lui.

18,19 Atunci Domnul a zis: „Cine din voi ar putea să ducă în ispită pe Ahab, regele lui Israel, ca să se ducă și să cadă în Ramotul din Galaad?” și a răspuns unul una și altul alta.

18,20 Atunci a ieșit un duh și a stat înaintea feței Domnului și a zis: „Eu îl voi duce în ispită”. Și a zis Domnul: „În ce chip?”

18,21 Acela a zis: „Mă duc și mă fac duh al minciunii în gurile tuturor proorocilor lui”. Iar Domnul a zis: „Tu îl vei duce în ispită și ai să izbutești. Du-te și fă așa!

18,22 Și acum iată a slobozit Domnul pe duhul minciunii ca să intre în gurile acestor prooroci ai tăi. Dar Domnul n-a grăit de bine pentru tine”.

18,23 Și s-a apropiat Sedechia, fiul lui Chenaana și a lovit pe Miheia peste obraz, zicând: „Pe ce drum anume s-a retras Duhul Domnului de la mine, ca să grăiască prin tine?”

18,24 Iar Miheia a zis: „Iată ai să vezi aceasta în ziua când vei fugi din cămară în cămară, ca să te ascunzi”.

18,25 Atunci a zis regele lui Israel: „Luați-l pe Miheia, duceți-l la Amon, căpetenia orașului, și la Ioaș, fiul regelui,

18,26 și le spuneți: Așa grăiește regele: Puneți pe acesta la închisoare și să-l hrăniți ca în vreme de lipsă, cu puțină pâine și cu puțină apă, până când mă voi întoarce cu pace”.

18,27 Dar Miheia a zis: „Dacă te vei întoarce sănătos, despre aceasta Domnul n-a grăit prin mine”. Apoi a zis: „Ascultați acestea toți!”

18,28 După aceea a plecat regele lui Israel și Iosafat, regele lui Iuda, împotriva Ramotului din Galaad.

18,29 Zis-a regele lui Israel către Iosafat: „Eu îmi schimb hainele și intru în luptă; iar tu îmbracă-te în hainele tale cele de rege”. Și și-a schimbat hainele regele lui Israel și a intrat în luptă.

18,30 Regele Siriei însă poruncise căpeteniilor carelor de război, zicând: „Să nu vă luptați nici cu mic, nici cu mare, ci numai cu regele lui Israel!”

18,31 Când căpeteniile carelor de război au văzut pe Iosafat, ei și-au zis: „Acesta este regele lui Israel” și l-au împresurat ca să se lupte cu el. Însă Iosafat a strigat, iar Dumnezeu i-a dat ajutor și i-a îndepărtat Domnul de la el.

18,32 Și când căpeteniile carelor de război au văzut că acesta nu este regele lui Israel, s-au dat înapoi de la el.

18,33 Dar un om, din întâmplare, și-a întins arcul său atunci și a rănit pe regele lui Israel prin încheietura armăturii, iar regele a zis celui ce-i mâna carul: „Întoarce-te și scoate-mă din luptă, căci sunt rănit”.

18,34 În acea zi, lupta a fost crâncenă și regele lui Israel a stat în car în fața sirienilor până seara, iar la asfințitul soarelui a murit.

19,1 După aceea Iosafat, regele lui Iuda, s-a întors în pace la casa lui în Ierusalim.

19,2 I-a ieșit însă înainte Iehu, fiul lui Hanani văzătorul, și a zis regelui Iosafat: „Fiindcă ai ajutat pe un nelegiuit și ai legat prietenie cu cei pe care-i urăște Domnul, de aceea mânia Domnului va fi asupra ta.

19,3 Dar ai și fapte bune, căci ai stricat chipurile cele cioplite din pământul lui Iuda

și ți-ai îndreptat inima ta ca să caute pe Dumnezeu”.

19,4 Atunci Iosafat, s-a așezat cu locuința în Ierusalim și a început el să umble iarăși prin poporul său de la Beer-Șeba, până la muntele lui Efraim și l-a întors la Domnul Dumnezeul părinților săi.

19,5 Și a așezat judecători în țară, prin toate cetățile întărite și în fiecare cetate.

19,6 Și a zis el judecătorilor: „Luați seama la ce veți face; să nu faceți judecată omenească, ci judecata Domnului, că la rostirea judecății El este cu voi.

19,7 De aceea să fiți cu frica Domnului în voi, să lucrați cu pază, căci la Domnul nu-i nici nedreptate, nici părtinire și nici daruri”.

19,8 Iosafat a pus și în Ierusalim pe unii din leviți, din preoți și din capii de familie, ca să facă judecata Domnului, să judece pricinile dintre israeliții ce locuiau în Ierusalim.

19,9 Și iată ce porunci a dat el acestora: „Așa să lucrați, în frica Domnului, cu credință și cu inimă curată!

19,10 La orice fel de pricini, care vor veni înaintea voastră de la frații voștri care locuiesc în cetățile lor, fie pentru vărsare de sânge, sau pentru lege și poruncă, fie pentru rânduieli și ceremonii, să-i învățați să nu facă rău, ca să nu se găsească vinovați înaintea Domnului și să nu vină mânia Lui asupra voastră și asupra fraților voștri; lucrați așa și nu veți greși

19,11 și iată Amaria arhiereul este pus peste voi în toate lucrurile Domnului; iar Zebadia, fiul lui Israel, căpetenia casei lui Iuda, este pus pentru toate lucrurile regelui, iar ca dregători înaintea voastră aveți pe leviți. Fiți tari și lucrați astfel, și Domnul va fi cu cel bun”.

20,1 După aceasta au venit moabiții și dimpreună cu ei au venit și Amon asupra lui Iosafat cu război.

20,2 Atunci au venit unii și au spus lui Iosafat, zicând: „Vine o mare mulțime de popor împotriva ta de dincolo de mare, din Siria; și iată-i se află la Hațațon-Tamar, adică la Enghedi”.

20,3 La vestea aceasta s-a înfricoșat Iosafat și și-a îndreptat fața sa, ca să caute pe Domnul făcând cunoscut tuturor din tot Iuda ca să postească.

20,4 Deci s-a adunat Iuda ca să ceară ajutor de la Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda ca să roage pe Domnul.

20,5 Iar Iosafat a stat în mijlocul adunării lui Iuda și a Ierusalimului, la templul Domnului dinaintea curții noi

20,6 și a zis: „Doamne Dumnezeul părinților noștri! Nu ești Tu oare Dumnezeu în cer sus, domnind peste toate regatele popoarelor și n-ai Tu oare în mâna Ta tăria și puterea, încât nimeni nu este să-ți stea Ție împotrivă?

20,7 Dumnezeul nostru, oare nu Tu ai izgonit pe locuitorii acestei țări din fața poporului Tău Israel și ai dat-o pe veci urmașilor lui Avraam, pe care îl iubeai?

20,8 Și ei s-au așezat în ea și ți-au zidit templu sfânt numelui Tău, zicând:

20,9 De va veni vreo nenorocire peste noi, ori sabia care ne pedepsește, sau vreo boală molipsitoare, sau foamete, și noi vom sta înaintea templului acesta și înaintea feței Tale - căci numele Tău este în templul acesta - și vom striga în strâmtorarea noastră, către Tine, Tu să ne asculți și să ne izbăvești.

20,10 Și acum, iată amoniții, moabiții și locuitorii muntelui Seir, prin țara cărora Tu nu le-ai îngăduit israeliților să treacă, când veneau ei din pământul Egiptului, ci au

trecut pe lângă ei și nu i-au nimicit,

20,11 iată ei vor să ne răsplătească, fiindcă au venit să ne izgonească din stăpânirea Ta care ne-ai dat-o de moștenire.

20,12 Dumnezeul nostru, judecă-i Tu, căci noi n-avem nici o putere împotriva acestei mari mulțimi care a venit asupra noastră și nu știm ce să facem; dar ochii noștri ne sunt la Tine”.

20,13 Și stăteau toți iudeii înaintea feței Domnului și copiii cei mici ai lor, femeile lor și feciorii lor.

20,14 Atunci S-a pogorât Duhul Domnului în mijlocul adunării peste Iahaziel, fiul Zahariei, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levit dintre fiii lui Asaf

20,15 și acesta a zis: „Ascultați toți ai lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și tu rege Iosafat! Așa zice Domnul către voi: Să nu vă temeți, nici să vă spăimântați de mulțimea aceasta mare, căci războiul nu este al vostru, ci al lui Dumnezeu.

20,16 Mâine să plecați împotriva lor; iată ei urcă coasta țiț și aveți să-i găsiți în capătul văii din fața pustiei Ieruel.

20,17 Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înșirați-vă, stați și priviți izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă. Iuda și Ierusalime! Să nu vă temeți, nici să vă spăimântați! Să le ieșiți mâine înainte și Domnul va fi cu voi!”

20,18 Atunci s-a plecat Iosafat cu fața la pământ, de asemenea și toți iudeii și locuitorii Ierusalimului au căzut înaintea Domnului, ca să se închine Domnului.

20,19 Apoi s-au sculat leviții dintre fiii lui Cahat și dintre fiii lui Core, ca să laude pe Domnul Dumnezeul lui Israel cu glas foarte tare.

20,20 Și s-au sculat ei de dimineață tare și au ieșit să se ducă în pustiul Tecoa; pe când ieșeau ei, a stat Iosafat și a zis: „Ascultați-mă iudeilor, voi, locuitori ai Ierusalimului! Aveți încredere în Domnul Dumnezeul vostru și fiți tari! Aveți încredere în proorocii Lui și veți izbuti cu bine!”

20,21 Apoi s-a sfătuit el cu poporul și a rânduit cântăreți care să cânte Domnului, ca, ieșind aceștia în podoabe sfinte înaintea celor înarmați, să preamărească și să zică: „Slăviți pe Domnul, că în veac este mila Lui!”

20,22 Dar când au început ei să scoată strigăte de laudă și să preamărească, Domnul a stârnit neînțelegeri între amoniți și moabiți și între locuitorii muntelui Seir, care veniseră în Iuda, și au fost bătuți;

20,23 Căci s-au sculat amoniții și moabiții împotriva locuitorilor muntelui Seir, bătându-i și stârpindu-i; iar când au sfârșit cu locuitorii din Seir, atunci au început să se ucidă și ei unul pe altul.

20,24 Și când cei din Iuda au ajuns pe dealul de unde se vedea pustiul și s-au uitat la acea mulțime de lume, iată toți erau stârvuri căzute pe pământ și nici unul nu era teafăr.

20,25 Atunci a venit Iosafat și poporul lui ca să adune prada; și au găsit la ei multe bogății, haine și lucruri scumpe și au adunat atâta cât nu puteau să ducă. Trei zile au adunat, atât de multă pradă au aflat.

20,26 Iar în ziua a patra s-au adunat la Emec Beraca, fiindcă acolo binecuvântaseră ei pe Domnul. Pentru aceasta se și cheamă locul acela Valea Binecuvântării până în ziua de azi.

20,27 Apoi toți bărbații din Iuda și din Ierusalim și cu Iosafat în fruntea lor s-au întors foarte voioși la Ierusalim, pentru că Domnul le dăduse biruință asupra vrăjmașilor lor.

20,28 Și au venit în Ierusalim la templul Domnului, cu chitare, cu harfe și cu trâmbițe.

20,29 Și frica lui Dumnezeu a cuprins pe toate regatele pământului, când au auzit că însuși Domnul a luptat împotriva vrăjmașilor lui Israel.

20,30 După aceea domnia lui Iosafat a fost în liniște, pentru că Dumnezeu i-a dat odihnă din toate părțile.

20,31 Așa a domnit Iosafat peste Iuda. Când s-a făcut rege, el era de treizeci și cinci de ani și douăzeci și cinci de ani a domnit în Ierusalim. Pe mama lui o chema Azuba, fiica lui Șilhi.

20,32 El a ținut drumul lui Asa, tatăl său și nu s-a dat în lături de loc, făcând tot fapte ce erau plăcute în ochii Domnului.

20,33 Numai înălțimile n-au fost de tot îndepărtate și nici poporul nu se îndreptase încă cu tărie către Dumnezeul părinților lor.

20,34 Celelalte fapte ale lui Iosafat, de la cele dintâi până la cele din urmă, se află scrise în istoria lui Iehu, fiul lui Hanani, și sunt trecute și în cartea regilor lui Israel.

20,35 Apoi Iosafat, regele lui Iuda, a intrat în legătură cu Ohozia, regele lui Israel, care petrecea în fărădelegi,

20,36 și s-a întovărășit cu el, ca să facă corăbii, spre a fi trimise la Tarsis; și corăbiile le-au făcut ei la Ețion-Gheber.

20,37 Atunci a proorocit Eliezer, fiul lui Dodava, din Mareșa, o proorocie asupra lui Iosafat, zicând: „Fiindcă tu ai intrat în legătură cu Ohozia, de aceea Domnul ți-a sfărâmat lucrurile tale”. Și s-au spart corăbiile și n-au mai putut să mai meargă la Tarsis.

21,1 Iosafat a răposat cu părinții săi și a fost înmormântat la un loc cu părinții lui, în cetatea lui David. Iar în locul lui s-a făcut rege Ioram, fiul său.

21,2 El avea ca frați pe fiii lui Iosafat, adică pe Azaria, pe Iehiel, pe Zaharia, pe Azaria, pe Micael și pe Șefatia. Toți erau fiii lui Iosafat, regele Iudei.

21,3 Acestora tatăl lor le făcuse daruri mari de argint, de aur și de lucruri prețioase, dimpreună cu cetățile întărite, care erau în Iuda, iar domnia a dat-o lui Ioram, pentru că el era fiul lui cel întâi-născut.

21,4 Însă Ioram, dacă a luat domnia tatălui său și s-a întărit, a ucis pe toți frații lui cu sabia, de asemenea și pe unii dintre căpeteniile lui Israel.

21,5 Ioram era de treizeci și doi de ani când s-a făcut rege și a domnit opt ani în Ierusalim.

21,6 Dar el a umblat pe drumul regilor lui Israel, după cum făcuse și casa lui Ahab, pentru că el avea de femeie chiar pe o fiică a lui Ahab; și a făcut lucruri care nu erau plăcute în ochii Domnului.

21,7 Totuși Domnul, pentru legământul pe care-l făcuse cu David, n-a vrut să piardă de tot casa lui David, căci îi făgăduise să-i dea lui și fiilor lui un sfeșnic luminos în toate timpurile.

21,8 În zilele lui s-a rupt Edomul de sub stăpânirea lui Iuda și și-au pus pentru ei rege osebit.

21,9 Atunci a plecat Ioram împotriva lor cu mai-marii oștirii lui și cu toate carele de război, care le avea; și sculându-se noaptea, a bătut pe toți edomiții care-l împresuraseră și pe toate căpeteniile carelor acelora; și poporul s-a întors repede la taberele lor.

21,10 Edomul a rămas tot rupt de sub stăpânirea lui Iuda până în ziua de astăzi. Tot în acel timp s-a mai rupt de sub stăpânirea lui Iuda și Libna, pentru că el a părăsit pe Domnul Dumnezeul părinților săi.

21,11 De asemenea a făcut el înălțimile de pe munții lui Iuda și a dus pe locuitorii Ierusalimului la desfrâu și pe Iuda la rătăcire.

21,12 Atunci i-a venit o scrisoare de la Ilie proorocul, în care se spunea: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui David, strămoșul tău: Fiindcă tu n-ai umblat pe căile lui Iosafat, tatăl tău, și pe căile lui Asa, regele lui Iuda,

21,13 ci ai umblat pe drumul regilor lui Israel și ai dus pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului la desfrâu, după cum a dus și casa lui Ahab pe Israel la desfrâu, ba încă ai ucis și pe frații tăi, fiii tatălui tău, care erau mai buni decât tine,

21,14 pentru aceasta, iată Domnul va lovi cu lovitură mare pe poporul tău, pe fiii tăi și pe femeile tale și toată averea ta.

21,15 Iar pe tine însuți te va lovi cu boală grea, cu boala măruntaielor tale, până ce vor ieși din tine zi cu zi din pricina bolii”.

21,16 Apoi a întărâtat Domnul împotriva lui Ioram duhul filistenilor și al Arabilor, care se învecinează cu etiopienii;

21,17 Și au plecat aceștia împotriva Iudei, au năvălit în toată țara și au luat toată averea care se afla în casa regelui; de asemenea și pe fiii lui și pe femeile lui și nu i-a mai rămas lui nici un fecior, afară de Ohozia, cel mai mic dintre fiii lui.

21,18 Iar după toate acestea l-a lovit Domnul la măruntaiele lui și cu o boală fără vindecare.

21,19 Așa s-a trecut zi cu zi, una după alta; iar la sfârșitul anului al doilea, din pricina bolii lui, au ieșit din el toate măruntaiele și a murit în cele mai grozave chinuri. La înmormântarea lui poporul nu i-a mai ars aromate, cum făcuse pentru părinții lui.

21,20 El a fost de treizeci și doi de ani când s-a făcut rege și opt ani a domnit în Ierusalim; și a murit neplâns și l-au îngropat în cetatea lui David; însă nu în gropnițele regilor.

22,1 În locul lui locuitorii Ierusalimului au făcut rege pe Ohozia, fiul cel mai mic al lui, fiindcă pe toți fiii cei mai mari îi ucisese mulțimea care venise cu arabii la tabără. Astfel s-a făcut rege Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei.

22,2 Ohozia era de douăzeci și doi de ani când s-a făcut rege și a domnit în Ierusalim un an. Pe mama lui o chema Atalia și era fiica lui Omri.

22,3 El de asemenea a mers pe drumul casei lui Ahab, pentru că a avut pe mama lui sfătuitoare la fapte nelegiuite.

22,4 De aceea a făcut el lucruri care nu erau plăcute ochilor Domnului, ca și casa lui Ahab; pentru că pe casa aceasta a avut-o el de sfătuitor după moartea tatălui său, spre pieirea lui.

22,5 După sfatul lor, a plecat cu Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, în Ramotul din Galaad. Atunci arcașii sirieni au rănit pe Ioram.

22,6 Acesta, ca să se lecuiască de rănile ce căpătase la Ramot, când s-a luptat cu Hazael, regele Siriei, s-a întors înapoi la Izreel. Și Ohozia, fiul lui Ioram, regele Iudei, s-a dus și el la Izreel, ca să vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, pentru că acela era bolnav.

22,7 Cu voia lui Dumnezeu și spre pieirea lui a venit Ohozia la Ioram, căci, după

sosirea lui aici, a plecat cu Ioram împotriva lui Iehu, fiul lui Nimși, pe care-l unsese Domnul pentru stârpirea casei lui Ahab.

22,8 Astfel pe când Iehu aducea la îndeplinire judecata care era asupra casei lui Ahab, a găsit și pe căpeteniile lui Iuda și pe fiii fraților lui Ohozia, care-i slujeau, și i-a ucis.

22,9 Apoi Iehu a poruncit să caute și pe Ohozia și l-au prins pe când el se ascundea în Samaria, l-au adus la Iehu și l-au ucis și l-au înmormântat, căci ziceau: „Este fiul lui Iosafat care a căutat pe Domnul din toată inima sa”. Și n-a rămas în casa lui Ohozia nimeni care să poată domni,

22,10 căci Atalia, mama lui Ohozia, văzând că a murit fiul ei, s-a sculat și a stârpit toată sămânța de rege din casa lui Iuda.

22,11 Dar Ioșeba, fiica regelui Ioram, a pus mâna pe Ioaș, fiul lui Ohozia” l-a scos din mijlocul fiilor regelui, care aveau să fie uciși și l-a ascuns pe el și pe doica lui în odaia de dormit. Și astfel Ioșeba, fiica regelui Ioram, femeia lui Iehoiada preotul și sora lui Ohozia, a ascuns pe Ioaș din fata Ataliei, și nu l-a omorât.

22,12 Și l-au ținut ei ascuns în templul lui Dumnezeu șase ani; iar peste țară a domnit Atalia.

23,1 Iar în anul al șaptelea s-a întărit Iehoiada și a luat de tovarăș cu el pe căpeteniile de peste sute, adică pe Azaria, fiul lui Ieroham, pe Ismael, fiul lui Iohanan, pe Azaria, fiul lui Obed, pe Maaseia, fiul lui Adaia și pe Elișafat, fiul lui Zicri.

23,2 Și au umblat de jur-împrejur prin Iuda și au adunat pe leviții din toate cetățile lui Iuda și pe capii de familii după tată ai lui Israel și au venit la Ierusalim.

23,3 Aici a făcut toată adunarea legământ cu regele în templul lui Dumnezeu. Și a zis Iehoiada către ei: „Iată fiul regelui trebuie să fie de acum rege, așa a grăit Domnul pentru fiii lui David.

23,4 Iată ce trebuie să faceți voi: Trei părți dintre voi, care intră cu rândul de săptămână, atât dintre preoți, cât și dintre leviți, să fie ușieri pe la uși;

23,5 Trei părți la casa regelui și trei părți la poarta Iesod; iar poporul să stea tot în curțile templului Domnului.

23,6 Nimeni să nu intre în templul Domnului, afară de preoții și leviții care fac slujbă. Ei pot să intre, pentru că sunt sfințiți; iar tot poporul să stea de strajă pentru Domnul.

23,7 Leviții să înconjoare pe rege din toate părțile, fiecare cu arma lui în mâna sa; și cine va intra în templu să fie ucis. Și să fiți pe lângă rege, când va intra și când va ieși”.

23,8 Și au făcut leviții și tot Iuda ce le-a poruncit Iehoiada preotul. Atunci și-a luat fiecare oamenii săi, de aceia care intrau eu rândul de săptămână sau pe acei care își făcuseră săptămâna, pentru că Iehoiada preotul nu dăduse drumul rândurilor care erau să fie schimbate.

23,9 Și a împărțit Iehoiada preotul căpeteniilor de peste sute sulițele și scuturile cele mari și cele mici ale lui David, care erau în templul lui Dumnezeu.

23,10 Apoi a așezat tot poporul, având fiecare în mână arma sa, de la partea dreaptă a templului până la partea stângă a templului, înconjurând jertfelnicul și templul, ca să facă cerc în jurul regelui.

23,11 După aceea l-au adus pe rege și i-au pus coroana și podoabele, i-au dat să țină în mână legea și l-au făcut rege; iar ungerea a săvârșit-o Iehoiada preotul și fiii lui,

zicând: „Să trăiască regele!”

23,12 Atunci a auzit Atalia strigătele poporului care alerga și cânta laude pentru rege și a venit și ea la popor în templul Domnului să privească;

23,13 Și iată regele ședea pe tronul lui la intrare și pe lângă rege, căpeteniile, trâmbițașii și tot poporul țării se veseleau și sunau din trâmbițe; iar cântăreții, care erau cu instrumente de cântare și cei care cântau din gură, cântau cântările de laudă. Atunci Atalia și-a rupt hainele sale și a început să strige: „Vânzare! Vânzare!”

23,14 Iar Iehoiada preotul a chemat pe căpeteniile cele peste sute, care erau cu comanda armatei și le-a zis: „Scoateți-o afară din templu și cine va urma după ea să fie ucis cu sabia!” Pentru că preotul zisese: „Să nu o ucideți în templul Domnului!”

23,15 Și i-au făcut loc să iasă. Iar când a ajuns ea la intrarea casei regelui, cea dinspre poarta cailor, au omorât-o acolo.

23,16 Și a făcut Iehoiada legământ cu tot poporul și cu regele, ca să fie ei popor al Domnului.

23,17 Apoi s-a dus tot poporul la capiștea lui Baal și au dărâmat-o și au sfărâmat jertfelnicele lui și chipurile lui și a omorât pe Matan, preotul lui Baal, dinaintea jertfelnicelor.

23,18 După aceea a încredințat Iehoiada dregătoriile templului Domnului în mâinile preoților și ale leviților; a împărțit pe preoți și pe leviți în cete, care trebuiau să facă slujbă cu rândul, cum așezase David pentru templul Domnului, ca să aducă arderi de tot Domnului, cum este scris în legea lui Moise, cu bucurie și cu cântare după cum rânduise David.

23,19 A așezat de asemenea portari la porțile templului Domnului, ca să nu poată intra cel ce este necurat prin vreo faptă.

23,20 Apoi a luat pe căpeteniile cele peste sute, pe viteji, pe căpeteniile poporului și pe tot poporul țării și l-au petrecut pe rege de la templul Domnului până la casa domnească, intrând pe poarta cea înaltă, în casa regelui; și l-au așezat pe tronul regatului.

23,21 Și s-a veselit tot poporul țării și s-a liniștit cetatea. Iar pe Atalia au omorât-o cu sabia.

24,1 Ioaș era de șapte ani când a fost făcut rege și a domnit patruzeci de ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Țibia și era din Beer-Șeba.

24,2 Ioaș a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului, în toate zilele lui Iehoiada preotul.

24,3 Iehoiada i-a luat două femei și a avut cu ele băieți și fete.

24,4 După aceasta și-a pus în gând Ioaș să înnoiască templul Domnului.

24,5 De aceea a adunat pe preoți și pe leviți și le-a zis: „Duceți-vă prin cetățile lui Iuda și strângeți de la toți israeliții argint în fiecare an pentru repararea templului Dumnezeului vostru și grăbiți-vă cu lucrul acesta”. Însă leviții nu s-au grăbit.

24,6 Atunci a chemat regele pe Iehoiada, capul lor și i-a zis: „Pentru ce nu ceri de la leviți să adune din Iuda și din Ierusalim darea hotărâtă de Moise, robul Domnului, și de către adunarea israeliților pentru cortul adunării?

24,7 Căci Atalia cea nelegiuită și fiii ei au despuiat templul lui Dumnezeu și toate lucrurile care erau sfințite pentru templul Domnului și le-au întrebuințat pentru baali”.

24,8 Apoi a poruncit regele de s-a făcut o ladă și a pus-o afară la ușa templului

Domnului.

24,9 Și s-a dat de veste la tot poporul din Iuda și din Ierusalim ca să aducă Domnului darea pe care o pusese Moise, robul lui Dumnezeu, asupra israeliților în pustiu.

24,10 De aceasta le-a părut bine la toate căpeteniile și la tot poporul și au adus și au aruncat argint în ladă până s-a umplut ea.

24,11 Și când la timpul său se aducea lada de către leviți la dregătorii regelui și când vedeau că era mult argint în ea, atunci veneau scriitorul regelui și dregătorul arhiereului și deșertau lada, o ridicau și o puneau iar la locul ei. Așa făceau în toate zilele și s-a strâns argint mult.

24,12 Iar regele și Iehoiada preotul l-au dat meșterilor de lucrări ai templului Domnului și aceștia și-au tocmit cioplitori de piatră și dulgheri pentru înnoire, asemenea și lucrători în fier și aramă ca să repare templul Domnului.

24,13 Și au luat meșterii și au săvârșit lucrările cu mâinile lor și au adus templul lui Dumnezeu la starea lui de mai înainte și l-au întărit.

24,14 Iar după ce au sfârșit toate de lucru, au adus argintul rămas înaintea regelui și a lui Iehoiada. Și au făcut din acest argint vase pentru templul Domnului, vase pentru slujbe și pentru arderi de tot, cupe și celelalte vase de aur și de argint. Și au adus necontenit arderi de tot în templul Domnului în toate zilele lui Iehoiada.

24,15 Apoi a îmbătrânit Iehoiada și a murit sătul de zile, căci era de o sută treizeci de ani când a murit.

24,16 Și l-au înmormântat în cetatea lui David, la un loc cu regii, pentru binele care îl făcuse în Israel, pentru Dumnezeu și pentru templul Lui.

24,17 Iar după moartea lui Iehoiada, au venit căpeteniile lui Iuda și s-au închinat regelui; și de atunci regele a început să asculte de ei.

24,18 Și au părăsit templul Domnului Dumnezeului părinților lor și au început să slujească așerelor și idolilor. Din pricina acestui păcat, s-a coborât mânia Domnului peste Iuda și peste Ierusalim.

24,19 Și a trimis la ei prooroci, pentru a-i face să se întoarcă la Domnul și i-au sfătuit, dar ei nu i-au ascultat.

24,20 Atunci Duhul lui Dumnezeu a cuprins pe Zaharia, fiul lui Iehoiada preotul, care s-a suit pe amvon înaintea poporului și le-a zis: „Așa zice Domnul: Pentru ce călcați poruncile Domnului? Nu veți propăși, fiindcă voi ați părăsit pe Domnul și El vă va părăsi pe voi”.

24,21 Dar s-au vorbit cu toții împotriva lui și l-au ucis cu pietre, din porunca regelui Ioaș, în curtea templului Domnului.

24,22 Regele Ioaș nu și-a adus aminte de binefacerea care i-a făcut-o Iehoiada, tatăl lui Zaharia, ci a ucis pe fiul lui și acesta, când murea, a zis: „Domnul să vadă și să facă dreptate!”

24,23 Iar după un an, a venit împotriva lui armata siriană, a intrat în Iuda și în Ierusalim și a stârpit din popor pe toate căpeteniile poporului și toată prada luată de la ei a trimis-o regelui, la Damasc.

24,24 Deși oștirea sirienilor care venise era alcătuită dintr-un mic număr de oameni, Domnul însă a dat în mâna lor o oaste foarte mare, pentru că ei părăsiseră pe Domnul Dumnezeul părinților lor, iar sirienii aduceau la îndeplinire judecata care era asupra lui Ioaș.

24,25 Iar după ce s-au retras sirienii de la el, rămânând el greu bolnav, slujitorii lui

au uneltit împotriva lui, din cauza sângelui fiului lui Iehoiada preotul; și l-au ucis în patul lui și așa a murit. Și l-au înmormântat în cetatea lui David, însă nu l-au îngropat în mormântul regilor.

24,26 Iar acei care au uneltit împotriva lui au fost: Zabad, fiul Șimeatei Amonita și Iehozabad, fiul Șimritei Moabita.

24,27 Amănuntele despre fiii lui și despre mulțimea proorociilor împotriva lui, precum și despre înnoirea templului lui Dumnezeu, se găsesc scrise în cartea regilor. Iar în locul său a fost făcut rege Amasia, fiul său.

25,1 Amasia a început să domnească când era în vârstă de douăzeci și cinci de ani și a domnit douăzeci și nouă de ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Iehoadan și era de loc din Ierusalim.

25,2 El a făcut lucruri plăcute înaintea Domnului, însă nu din toată inima.

25,3 Când domnia s-a întărit în mâna lui, el a ucis pe robii săi care uciseseră pe rege, tatăl său.

25,4 Însă pe copiii lor nu i-a ucis, fiindcă a făcut după cum este scris în lege, în cartea lui Moise, unde a poruncit Domnul, zicând: „Părinții nu trebuie să fie uciși pentru feciori, nici feciorii nu trebuie să fie uciși pentru părinți, ci fiecare să fie ucis pentru păcatul lui”.

25,5 Apoi a adunat Amasia pe cei din Iuda și i-a așezat după neamurile cele după tată sub comanda căpeteniilor peste mii și a căpeteniilor peste sute, pe toți ai, lui Iuda și ai lui Veniamin; și i-a socotit de la vârsta de douăzeci de ani în sus și a găsit trei sute de mii de oameni voinici care erau în stare să meargă la război și să poarte suliță și scut.

25,6 Apoi a mai tocmit cu plată din israeliți încă o sută de mii de ostași viteji cu o sută de talanți de argint.

25,7 Dar un om al lui Dumnezeu a venit la el și i-a zis: „O, rege, oștirea care o ai din Israel să nu meargă cu tine, pentru că Domnul nu ține cu israeliții, nici cu toți fiii lui Efraim;

25,8 Ci du-te singur și luptă-te cu bărbăție în război. Altfel Dumnezeu te va face să cazi în fața dușmanului; căci Dumnezeu are putere și să te sprijine și să te facă să cazi”.

25,9 Iar Amasia a zis către omul lui Dumnezeu: „Ce să fac cu cei o sută de talanți dăruiți oștirii lui Israel?” și a zis omul lui Dumnezeu: „Domnul poate să-ți dea mai mult decât atâta”.

25,10 Atunci Amasia a ales oștirea care îi venise din țara lui Efraim, ca să se întoarcă la locul său. Dar ei s-au aprins de mânie asupra lui Iuda și s-au întors la locul lor foarte mânioși.

25,11 Iar Amasia a prins curaj și și-a luat poporul său și a plecat la bătălie cu el în Valea Sării și a omorât zece mii de oameni dintre fiii lui Seir;

25,12 Și alte zece mii de oameni vii i-au luat ca robi fiii lui Iuda și i-au dus pe vârful unei stânci și i-au aruncat de pe vârful stâncii. Și toți s-au zdrobit cu desăvârșire.

25,13 Iar oștirea pe care Amasia o trimisese înapoi, ca să nu meargă cu el la război, a năvălit asupra cetăților lui Iuda din Samaria până la Bet-Horon și au ucis în ele trei mii de oameni, luând foarte multă pradă.

25,14 Iar Amasia după ce a lovit pe edomiți, a adus, la întoarcerea lui acasă, pe zeii fiilor lui Seir și i-a așezat să-i aibă ca dumnezei pentru el și s-a închinat lor și i-a tămâiat.

25,15 Atunci Domnul S-a făcut foc de mânie asupra lui Amasia și a trimis pe un prooroc și acela i-a zis: „De ce ai căutat pe dumnezeii poporului acestuia, care n-au fost în stare să-și scape poporul din mâna ta?”

25,16 Când el i-a grăit aceste vorbe, regele i-a răspuns: „Te-a pus cineva să fii sfătuitor regelui? Stăpânește-te, ca nu cumva să fii ucis”. Și s-a oprit proorocul și a zis: „Știu că Dumnezeu a hotărât să te piardă, pentru că ai făcut acest lucru și nu ai ascultat sfatul meu!”

25,17 Atunci s-a sfătuit Amasia, regele lui Iuda, cu ai săi și a trimis la Ioaș, fiul lui Ioahaz, fiul lui Iehu, regele lui Israel, ca să-i spună: „Vino să ne vedem unul cu altul!”

25,18 Iar Ioaș, regele lui Israel, a trimis la Amasia, regele lui Iuda, ca să-i spună: „Spinul, care este în Liban, a trimis să-i spună cedrului, care este tot în Liban: Dă pe fiica ta fiului meu de femeie. Însă fiarele sălbatice, care sunt în Liban, au trecut pe lângă acest spin și l-au călcat.

25,19 Tu zici: Iată eu am bătut pe edomiți și s-a înălțat inima ta de mărire deșartă. Șezi mai bine acasă și te astâmpără; de ce să te apuci de un lucru primejdios, prin care să cazi și tu și Iuda cu tine?”

25,20 Dar Amasia nici n-a vrut să audă, fiindcă aceasta a fost de la Dumnezeu să cadă el în mâna lui Ioaș, pentru că a căutat pe dumnezeii edomiților.

25,21 Și a venit Ioaș, regele lui Israel, să dea ochi unul cu altul, el și cu Amasia, regele lui Iuda, la Bet-Șemeș, care este în Iuda.

25,22 Și Iuda a fost bătut de Israel și fiecare a fugit la cortul său.

25,23 Și pe Amasia, regele lui Iuda, fiul lui Ioaș, fiul lui Ioahaz, l-a prins Ioaș, regele lui Israel, la Bet-Șemeș, și l-a dus la, Ierusalim și a dărâmat zidul Ierusalimului pe o întindere de patru sute de coți, de la porțile lui Efraim până la porțile din colțul cetății;

25,24 Apoi a luat tot aurul și argintul și toate vasele care erau în templul lui Dumnezeu, sub îngrijirea lui Obed-Edom și vistieriile casei regelui, precum și oameni ca ostatici și s-a întors cu ei în Samaria.

25,25 Amasia, fiul lui Ioaș, regele lui Iuda, a mai trăit după moartea lui Ioaș, fiul lui Ioahaz, cincisprezece ani.

25,26 Celelalte fapte ale lui Amasia, cele dintâi și cele de pe urmă, se află scrise în cartea regilor lui Iuda și ai lui Israel.

25,27 De pe timpul când Amasia s-a abătut de la Domnul, s-a urzit în Ierusalim o uneltire împotriva lui și a fugit la Lachiș, dar l-au omorât acolo.

25,28 Și l-au adus pe cai și l-au înmormântat cu părinții lui în cetatea lui Iuda.

26,1 Atunci tot poporul lui Iuda a luat pe Ozia, care era de șaisprezece ani și l-a făcut rege în locul lui Amasia, tatăl său.

26,2 Acesta a zidit Elatul și l-a întors la Iuda, după ce a răposat regele cu părinții lui.

26,3 Ozia era de șaisprezece ani când a fost făcut rege și a domnit cincizeci și doi de ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Iecolia, de loc din Ierusalim.

26,4 Acesta a făcut lucruri care erau plăcute înaintea ochilor Domnului, întocmai așa cum făcuse și Amasia, tatăl său;

26,5 Căci el a alergat la Dumnezeu în zilele lui Zaharia, care îl învăța frica lui Dumnezeu. Și în timpul cât a alergat el la Domnul și Dumnezeu l-a ajutat de i-a mers

bine.

26,6 Într-o vreme a plecat el de s-a bătut cu filistenii și a dărâmat zidurile cetății Gat și zidurile cetății Iabne și zidurile cetății Așdod; și a zidit cetăți în ținutul Așdodului și între filisteni.

26,7 Iar Dumnezeu i-a ajutat să se bată cu filistenii și cu arabii care locuiesc la Gur-Baal și cu Meuniții.

26,8 Așa că chiar amoniții îi dădeau daruri lui Ozia încât s-a dus vestea de numele lui până la hotarele Egiptului, căci ajunsese foarte puternic.

26,9 Apoi a zidit Ozia turnuri în Ierusalim, deasupra porților din colț și deasupra porților din vale, cum și la colțul zidului și l-a întărit.

26,10 A zidit de asemenea turnuri și în pustiu și a săpat multe fântâni, pentru că avea multe vite și pe șes și pe vale; avea lucrători de pământ și vieri în munte și pe Carmel, căci el iubea lucrarea pământului.

26,11 A mai avut Ozia și oștire care mergea la bătălie în cete, după cum era rânduită în catagrafia alcătuită de Ieiel, scriitorul, și de Maasia, judecătorul, care se aflau sub conducerea lui Hanania, unul din căpeteniile de frunte ale regelui.

26,12 Numărul total al capilor de familii ale războinicilor viteji era de două mii șase sute;

26,13 Și sub conducerea lor era o putere ostășească de trei sute șapte mii cinci sute de ostași, care puteau să meargă la luptă cu bărbăție ostășească, pentru a ajuta pe rege împotriva dușmanului.

26,14 Pentru ei a pregătit Ozia toată oastea, scuturi, sulițe, coifuri și platoșe, arcuri și pietre de praștie.

26,15 Apoi a făcut în Ierusalim mașini, construite cu meșteșug, ca să le pună în turnuri și pe la colțurile zidurilor și să arunce cu ele săgeți și pietre mari. Și s-a dus vestea de numele lui foarte departe, pentru că în chip minunat a fost ajutat și s-a făcut puternic.

26,16 Și când a ajuns puternic, el s-a mândrit în inima lui spre pieirea lui; și a săvârșit o nelegiuire înaintea Domnului Dumnezeului său, căci a intrat în templul Domnului, ca să tămâieze pe jertfelnicul tămâierii.

26,17 Dar după el a intrat și Azaria preotul, împreună cu optzeci de preoți ai Domnului, oameni aleși,

26,18 și s-au împotrivit regelui Ozia și i-au zis: „Nu ți-e dat ție, Ozia, să tămâiezi înaintea Domnului, ci preoților, fiilor lui Aaron, care sunt sfințiți să tămâieze; ieși din locașul sfânt, căci ai făcut o fărădelege și nu-ți va fi de loc spre cinste acest lucru înaintea Domnului Dumnezeu”.

26,19 Ozia însă s-a supărat pe ei; și cum ținea în mâna lui cădelnița, ca să tămâieze, deodată s-a ivit lepra pe fruntea lui în fața preoților, în templul Domnului, dinaintea altarului tămâierii.

26,20 Iar dacă s-au uitat la el cu luare aminte Azaria arhiereul și toți preoții, iată el avea pe fruntea lui lepră. Și l-au silit să iasă de acolo; dar și el însuși s-a grăbit să iasă, căci îl lovise Domnul.

26,21 Și a fost lepros regele Ozia până în ceasul morții lui; după aceea el a trăit ascuns într-o casă osebit, fiind oprit de a mai intra în templul Domnului. Iar îngrijirea peste casa regelui și cârmuirea poporului țării a ținut-o Iotam, fiul lui.

26,22 Celelalte fapte ale lui Ozia, cele dintâi și cele de pe urmă, le-a scris Isaia proorocul, fiul lui Amos.

26,23 Și a răposat Ozia cu părinții lui și l-au înmormântat la un loc cu părinții lui în câmpul cu mormintele regilor, că ziceau: El a fost lepros. Și în locul lui a fost făcut rege Iotam, fiul său.

27,1 Iotam era de douăzeci și cinci de ani când a fost făcut rege și a domnit șaisprezece ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Ierușa, fiica lui Sadoc.

27,2 Acesta a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului, întocmai cum a făcut și Ozia, tatăl său, numai că n-a intrat, ca el, în locașul sfânt al Domnului. Și poporul continua încă să se strice.

27,3 El a zidit porțile cele de sus ale templului Domnului și a făcut multe adaosuri la zidul Ofel.

27,4 La fel a zidit și cetăți pe muntele lui Iuda, iar în păduri, cetățui și turnuri.

27,5 Iotam a avut război cu regele amoniților și i-a biruit. În acel an amoniții i-au dat o sută de talanți de argint, zece mii de cori de grâu și zece mii cori de orz. Această dare i-au dat-o amoniții și în al doilea și în al treilea an.

27,6 Și s-a făcut Iotam așa de puternic, pentru că și-a îndreptat căile sale numai înaintea feței Domnului Dumnezeului său.

27,7 Celelalte fapte ale lui Iotam, toate războaiele sale și purtarea sa se găsesc scrise în cartea regilor lui Israel și a regilor lui Iuda.

27,8 El era de douăzeci și cinci de ani când a fost făcut rege și a domnit în Ierusalim șaisprezece ani.

27,9 Apoi a răposat Iotam cu părinții săi, și l-au înmormântat în cetatea lui David. Iar în locul lui a fost făcut rege Ahaz, fiul său.

28,1 Ahaz era de douăzeci de ani când a fost făcut rege și a domnit șaisprezece ani în Ierusalim; însă el n-a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului, precum făcuse David, strămoșul lui,

28,2 ci a mers pe urmele regilor lui Israel și a făcut chiar chipuri turnate de baali.

28,3 A săvârșit tămâieri în valea fiilor lui Hinom și a trecut pe fiii săi prin foc făcând urâciunile popoarelor pe care le alungase Domnul dinaintea fiilor lui Israel.

28,4 A adus jertfe și tămâieri pe înălțimi, pe dealuri și pe sub orice copac înfrunzit.

28,5 De aceea l-a dat Domnul Dumnezeu în mâna regelui sirienilor, care l-au lovit și i-au luat o mulțime de robi și i-au dus în Damasc. De asemenea a mai fost dat și în mâna regelui lui Israel, care și acela a pricinuit mari pierderi regatului său;

28,6 Căci Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, a ucis într-o singură zi o sută douăzeci de mii în Iuda, toți numai oameni de război, pentru că aceia părăsiseră pe Domnul Dumnezeul părinților lor.

28,7 Iar Zicri, un viteaz din Efraim, a ucis pe Maaseia, fiul regelui, pe Azricam, căpetenia curții, și pe Elcana, care era al doilea după rege.

28,8 Și au luat fiii lui Israel de la frații lor din Iuda două sute de mii de femei, băieți și fete, ca robi; de asemenea au luat de la ei și multă pradă și au dus prada în Samaria.

28,9 Acolo însă se afla un prooroc al Domnului, care se numea Oded. Acesta a ieșit înaintea oștirii care venea la Samaria și le-a zis: „Iată Domnul Dumnezeul părinților voștri, fiind mâniat pe Iuda, i-a dat în mâinile voastre, și voi i-ați ucis cu o sălbăticie care a ajuns până la cer.

28,10 Și acum vă gândiți să vă faceți robi și roabe pe fiii lui Iuda și ai Ierusalimului.

28,11 Așadar, ascultați-mă și duceți înapoi pe robii care i-ați luat de la frații voștri;

căci altfel flacăra mâniei Domnului va fi peste voi”.

28,12 Atunci s-au sculat unii din căpeteniile fiilor lui Efraim: Azaria, fiul lui Iohanan, Berechia, fiul lui Meșilemot, Iezechia, fiul lui Șalum și Amasa, fiul lui Hadlai, împotriva celor care se întorceau din război

28,13 și le-au zis: „Să nu aduceți pe robi aici, pentru că am fi vinovați înaintea Domnului. Vreți să mai adăugați la păcatele noastre și la vinovățiile noastre? Căci și așa este mare vinovăția noastră și văpaia mâniei Domnului este peste Israel”.

28,14 Atunci ostașii au luat pe robi și prăzile înaintea căpeteniilor oștirii și a întregii adunări.

28,15 Și s-au sculat bărbații amintiți mai sus, au luat pe robi și din pradă au îmbrăcat pe toți cei goi, le-au dat haine și încălțăminte, i-au hrănit, i-au adăpat și i-au uns cu untdelemn, și pe toți care erau slabi i-au pus pe asini și i-au dus la Ierihon, cetatea finicilor, la frații lor; iar ei s-au întors apoi la Samaria.

28,16 În acea vreme a trimis regele Ahaz la regele asirienilor, ca să-l ajute,

28,17 că edomiții iar au venit și au ucis pe mulți din Iuda și au luat robi;

28,18 Asemenea și filistenii năvăliseră în cetățile din ținuturile de la șes și de la miazăzi ale lui Iuda și luaseră Bet-Șemeșul, Aialonul, Ghederotul și Soco cu satele care țineau de el, Timna cu satele care țineau de ea, și Ghimzo cu satele lui și se așezaseră acolo.

28,19 Așa smerise Domnul pe Iuda din pricina lui Ahaz, regele lui Iuda, pentru că dusese el pe Iuda la destrăbălare și păcătuise greu înaintea Domnului.

28,20 Tiglatfalasar, regele Asiriei, a venit într-adevăr la el; însă în loc să-l ajute, i-a făcut greutăți,

28,21 pentru că Ahaz luase vistieriile din templul Domnului și din casa regelui și de la căpeteniile poporului și le dăduse regelui Asiriei, dar nu spre bine.

28,22 Căci el și atunci, când se afla în strâmtorare, n-a încetat a săvârși fărădelege înaintea Domnului. Așa era regele Ahaz.

28,23 El a adus jertfe dumnezeilor din Damasc, crezând că ei l-au bătut, și zicea: „Fiindcă dumnezeii regilor sirienilor le-au ajutat lor, le voi aduce jertfă, și ei îmi vor ajuta și mie”. Însă ei au fost pricina căderii lui și pricina căderii a tot Israelul.

28,24 Ahaz a strâns vasele templului lui Dumnezeu, le-a sfărâmat și a încuiat ușile templului Domnului; și și-a făcut jertfelnice pe la toate colțurile în Ierusalim;

28,25 Și prin toate cetățile lui Iuda a făcut locuri înalte ca să tămâieze la alți dumnezei. Prin aceasta a mâniat pe Domnul Dumnezeul părinților săi.

28,26 Celelalte fapte ale lui și toate căile lui, cele dintâi și cele de pe urmă, se găsesc scrise în cartea regilor lui Iuda și ai lui Israel.

28,27 Și a răposat Ahaz cu părinții săi și l-au înmormântat în cetate, în Ierusalim; dar nu l-au pus în gropnițele regilor lui Israel. În locul lui s-a făcut rege Iezechia, fiul său.

29,1 Iezechia a fost făcut rege când era de douăzeci și cinci de ani și a domnit douăzeci și nouă de ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Abia și era fiica lui Zaharia.

29,2 Acesta a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului, după cum făcuse și David, strămoșul lui.

29,3 În anul întâi al domniei sale, în luna întâi, a descuiat el ușile templului Domnului și le-a înnoit.

29,4 Apoi a poruncit să vină preoții și leviții; pe aceștia i-a adunat în locul deschis dinspre răsărit,

29,5 și le-a zis: „Ascultați-mă, leviți! Să vă curățiți acum înșivă prin jertfe și să sfințiți templul Domnului Dumnezeului părinților voștri și să aruncați necurățenia din locul sfânt afară.

29,6 Căci părinții voștri au săvârșit fărădelegi și au făcut lucruri care nu erau plăcute ochilor Domnului Dumnezeului nostru, pe Care L-au părăsit, și-au abătut fețele de la locașul Domnului și s-au întors cu spatele la el;

29,7 Ba și ușile pridvorului le-au încuiat, au stins candelele și n-au mai tămâiat tămâie și nici n-au mai adus arderi de tot în locașul sfânt al Domnului lui Israel.

29,8 De aceea s-a coborât mânia Domnului peste Iuda și peste Ierusalim și i-a dat El pustiirii, batjocurii și rușinii, cum vedeți și voi singuri cu ochii voștri.

29,9 Iată părinții noștri au căzut de ascuțișul sabiei, iar fiii noștri, fetele noastre și femeile noastre se găsesc din pricina aceasta în robie până astăzi, într-o țară care nu este a lor.

29,10 Acum însă mi-am pus în gând să fac legământ cu Domnul Dumnezeul lui Israel, ca să-și întoarcă iuțimea mâniei Sale de la noi.

29,11 Fiii mei, să nu pregetați nicidecum, căci pe voi v-a ales Domnul, ca să-I stați înaintea feței Lui, să-I slujiți și să-I fiți slujitori și aprinzători de tămâie”.

29,12 Atunci s-au sculat leviții: Mahat, fiul lui Amasia și Ioil, fiul lui Azaria, dintre fiii lui Cahat; Chiș, fiul lui Abdi și Azaria, fiul lui Iehaleleel, din seminția lui Merari; Ioah, fiul lui Zima și Eden, fiul lui Ioah, din neamul lui Gherșon;

29,13 Șimri și Ieiel din fiii lui Elițafan; Zaharia și Matania, din fiii lui Asaf;

29,14 Iehiel și Șimei, din fiii lui Eman; Șemaia și Uziel din fiii lui Iedutun.

29,15 Aceștia au adunat pe frații lor și s-au curățit prin aduceri de jertfe; apoi s-au dus, după porunca regelui, să curețe și templul Domnului, după cuvintele Domnului.

29,16 Și au intrat preoții înăuntrul templului Domnului pentru curățire și au scos afară în curtea templului tot ce au găsit necurat în locașul sfânt al Domnului; iar leviții au luat acestea ca să le scoată afară la pârâul Chedron.

29,17 Apoi au început a face sfințirea în ziua întâi a lunii întâi și în ziua a opta a aceleiași luni au intrat în pridvorul templului Domnului. Templul Domnului l-au sfințit opt zile; în ziua a șaisprezecea din luna întâi l-au terminat.

29,18 După aceea s-au dus la regele Iezechia acasă și i-au spus: „Noi am curățit templul Domnului și jertfelnicul cel pentru arderi de tot, cu toate vasele lui; masa pentru pâinile punerii înainte, cu toate vasele ei;

29,19 Și toate vasele pe care le aruncase regele Ahaz în timpul domniei lui, în nelegiuirea sa, noi le-am pregătit și le-am sfințit; și iată ele sunt înaintea jertfelnicului Domnului”.

29,20 Atunci s-a sculat regele Iezechia foarte de dimineață, a adunat căpeteniile cetății și s-a dus la templul Domnului.

29,21 Și au adus șapte viței, șapte berbeci, șapte miei și șapte țapi, ca jertfă pentru păcat: pentru regat, pentru locașul de sfințire și pentru Iuda. A poruncit apoi preoților, fiilor lui Aaron, ca să-i aducă arderi de tot pe jertfelnicul Domnului.

29,22 Au junghiat vitei și au luat preoții sângele și au stropit cu el jertfelnicul; au junghiat berbecii și au stropit cu sângele lor jertfelnicul; au junghiat mieii și au stropit cu sângele lor de asemenea jertfelnicul.

29,23 Apoi au adus țapii cei pentru păcat înaintea regelui și a adunării; aceștia și-au pus mâinile peste ei.

29,24 Și i-au junghiat preoții și au curățit cu sângele lor jertfelnicul pentru ștergerea păcatelor întregului Israel, căci regele poruncise să se aducă arderi de tot și jertfă pentru păcat, pentru sine și pentru tot Israelul.

29,25 Apoi a așezat în templul Domnului leviți cu chimvale, cu harpe și cu chitare, după rânduiala lui David și a lui Gad, văzătorul regelui, și a lui Natan proorocul, fiindcă de către Domnul se așezase această rânduială prin proorocii Lui.

29,26 Și stăteau leviții cu instrumentele de cântare ale lui David și preoții cu trâmbițele.

29,27 Și a poruncit Iezechia să se aducă arderi de tot pe jertfelnic. Și în timpul când a început arderea de tot, a început și cântarea pentru Domnul cu trâmbițele și cu instrumentele de cântare ale lui David, regele lui Israel.

29,28 Și toată adunarea a făcut rugăciuni, iar cântăreții au cântat din fluiere, până s-a terminat arderea de tot.

29,29 Iar după terminarea arderii de tot, regele și toți care se aflau cu el s-au plecat și s-au închinat.

29,30 Iezechia regele și căpeteniile au zis către leviți, să slăvească pe Domnul cu cuvintele lui David și ale lui Asaf văzătorul, și ei L-au slăvit cu mare bucurie și s-au plecat la pământ și s-au închinat.

29,31 Apoi a început Iezechia a grăi și a zis: „Acum v-ați sfințit pe voi Domnului; apropiați-vă și aduceți jertfe și prinoase de mulțumire în templul Domnului”. Și a adus toată adunarea jertfe și prinoase de laudă și de împăcare, și cel pe care-l lăsa inima, arderi de tot.

29,32 Numărul vitelor pentru arderile de tot, aduse de cei ce se adunaseră a fost: șaptezeci de boi, o sută de berbeci, două sute de miei. Toate acestea au fost jertfite ca arderi de tot Domnului.

29,33 Pentru celelalte jertfe sfinte au fost șase sute de vite mari și trei mii de vite mărunte.

29,34 Însă preoții au fost puțini și nu puteau să jupoaie toate arderile de tot; de aceea le-au ajutat și leviții, frații lor, până ce au terminat lucrul și până ce s-au sfințit preoții; căci leviții au fost mai silitori la sfințire decât preoții.

29,35 Afară de aceasta a mai fost o mulțime de arderi de tot cu grăsimi de jertfe de împăcare și cu turnări de vin la arderi de tot. Așa s-a așezat la loc slujba în templul Domnului.

29,36 Și s-a bucurat Iezechia dimpreună cu tot poporul, că Dumnezeu a potrivit așa pe popor, încât s-a făcut acest lucru, cum nici nu se așteptase.

30,1 Apoi a trimis Iezechia prin toată țara lui Israel și a lui Iuda și a scris scrisori lui Efraim și lui Manase, ca să vină la templul Domnului la Ierusalim pentru sărbătorirea Paștilor Domnului Dumnezeului lui Israel.

30,2 Căci la sfatul pe care-l ținuse regele în Ierusalim, împreună cu căpeteniile, chibzuiseră ca să sărbătorească Paștile în luna a doua,

30,3 din pricină că nu le putuse sărbători la timpul lor, pentru că nu erau nici preoți sfințiți în număr de ajuns și nici poporul nu se strânsese la Ierusalim.

30,4 Acest lucru a plăcut regelui și întregii adunări.

30,5 Și au hotărât să se dea de veste la tot Israelul, de la Beer-Șeba până la Dan, ca

să vină la Ierusalim pentru sărbătorirea Paștilor Domnului Dumnezeului lui Israel, căci demult nu se mai sărbătorise așa cum este scris.

30,6 Și s-au dus trimișii cu scrisorile, care erau făcute de rege și de căpeteniile lui, prin toată țara lui Israel și a lui Iuda și după porunca regelui, le spuneau: „Fii ai lui Israel, întoarceți-vă la Domnul Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Israel, și Se va întoarce și El la cei rămași dintre voi, care ați mai scăpat din mâna regilor Asiriei.

30,7 Și nu mai fiți așa ca părinții voștri și ca frații voștri, care au săvârșit fărădelegi înaintea Domnului Dumnezeului părinților lor, și El i-a dat pustiirii, precum vedeți.

30,8 Nici să nu vă mai țineți de acum tari la cerbice, ca părinții voștri, ci supuneți-vă Domnului și venin la locașul de sfințire al Lui, pe care El l-a sfințit pe veci; și slujiți Domnului Dumnezeului vostru și El își va abate flacăra mâniei Sale de la voi.

30,9 Când vă veți întoarce la Domnul atunci frații voștri și fiii voștri au să găsească și ei milă la acei care i-au luat pe ei robi și se vor întoarce în țara aceasta; căci bun și îndurat este Domnul Dumnezeul vostru și nu-și va întoarce fața de la voi, dacă vă veți întoarce la El”.

30,10 Și au mers trimișii din cetate în cetate prin ținutul lui Efraim și al lui Manase și până la acela al Zabulonului; aceia râdeau, bătându-și joc de ei.

30,11 Totuși unii din seminția lui Așer, a lui Manase și a lui Zabulon s-au smerit și au venit la Ierusalim.

30,12 Și a fost mâna Domnului peste Iuda, Care le-a dăruit o singură inimă, ca să împlinească porunca regelui și a căpeteniilor, după cuvântul Domnului.

30,13 Și s-a adunat la Ierusalim mulțime de popor pentru sărbătorirea praznicului azimelor, în luna a doua și adunarea a fost foarte mare.

30,14 Și s-au sculat și au răsturnat jertfelnicele care erau în Ierusalim și toate jertfelnicele pe care se săvârșeau tămâierile pentru idoli, le-au sfărâmat și le-au aruncat în pârâul Chedron.

30,15 Apoi au junghiat mielul Paștilor în ziua a paisprezecea a lunii a doua. Preoții și leviții, rușinându-se, s-au sfințit și au adus arderi de tot în templul Domnului.

30,16 Apoi au stat la locul lor, după rânduiala pe care o aveau prin legea lui Moise, omul lui Dumnezeu. Preoții stropeau cu sângele pe care-l luau din mâna leviților.

30,17 Fiindcă în adunare erau mulți din cei care nu erau curați, de aceea, pentru cei necurățiți, leviții junghiau mielul Paștilor

30,18 și mulți din popor, din seminția lui Efraim, a lui Manase, a lui Isahar și a lui Zabulon, care nu se sfințiseră, au mâncat Paștile împotriva Scripturii.

30,19 Dar Iezechia s-a rugat pentru ei, zicând: „Domnul cel bun să ierte pe tot cel ce și-a îndreptat inima să caute pe Domnul Dumnezeul părinților săi, deși ei n-au curățirea cerută pentru cele sfinte!”

30,20 Și a ascultat Domnul pe Iezechia și a iertat poporul.

30,21 Și au sărbătorit fiii lui Israel, care s-au aflat în Ierusalim, sărbătoarea azimilor șapte zile cu mare veselie. În fiecare zi leviții și preoții lăudau pe Domnul cu instrumente de cântare făcute spre preaslăvirea Domnului.

30,22 Apoi a grăit Iezechia către toți leviții care au bună pricepere la serviciul Domnului, după inima lor. Și au mâncat azimile de sărbătoare șapte zile, aducând jertfe de pace și slăvind pe Domnul Dumnezeul părinților lor.

30,23 Și a hotărât toată adunarea ca să mai sărbătorească alte șapte zile, și le-au

petrecut pe acestea cu veselie,

30,24 pentru că Iezechia, regele lui Iuda, dăduse celor ce se adunaseră o mie de viței și zece mii de vite mărunte; căpeteniile dăduseră de asemenea celor ce se adunaseră o mie de viței și zece mii de vite mărunte, și mulți preoți se sfințiseră.

30,25 Și s-a veselit toată obștea lui Iuda și preoții și leviții, toată adunarea și străinii care veniseră din țara lui Israel și locuiau în Iuda.

30,26 Și a fost veselie mare în Ierusalim, pentru că din zilele lui Solomon, fiul lui David, regele lui Israel, nu se mai făcuse nici o veselie ca aceasta în Ierusalim.

30,27 Apoi s-au sculat preoții și leviții și au binecuvântat poporul; și glasul lor a fost auzit, căci rugăciunea lor s-a suit până la locașul cel sfânt al Domnului, Care este în ceruri.

31,1 După ce s-au terminat toate acestea, s-au dus toți israeliții care se găseau acolo în cetățile lui Iuda și au sfărâmat idolii, au tăiat Așerele și au stricat locurile înalte și jertfelnicele din Iuda și din tot pământul lui Veniamin, al lui Efraim și al lui Manase, până la margini. Apoi s-au întors toți fiii lui Israel, fiecare la moșia sa, în cetățile lor.

31,2 Iar Iezechia a așezat cetele de preoți și de leviți, după împărțirea lor, pe fiecare la slujba sa, pe care o avea de preot sau de levit, pentru ca să facă slujbe, laude și doxologii, la timpul arderilor de tot și al jertfelor de împăcare, la porțile curții templului Domnului.

31,3 De asemenea a hotărât regele o parte din averea sa pentru arderile de tot, adică pentru arderile de tot de dimineața și de seara; pentru arderile de tot din ziua odihnei, de la lunile noi și de la sărbători, după cum este scris în legea Domnului.

31,4 Apoi a poruncit el și poporului din Ierusalim să dea preoților și leviților întreținerea hotărâtă, pentru ca ei să fie mai cu tragere de inimă la împlinirea legii Domnului.

31,5 Când s-a adus la cunoștință tuturor această poruncă, atunci fiii lui Israel au adus prinoase de pâine, de vin, de untdelemn, de miere și din toate roadele țarinii, din belșug; au adus de asemenea din belșug și zeciuieli din toate.

31,6 Dar și israeliții și cei din Iuda, care locuiau prin cetățile lui Iuda, au adus asemenea zeciuieli din vitele mari și din vitele mărunte, cum și zeciuieli din jertfele pe care le făgăduiseră ei Domnului Dumnezeului lor, și le-au făcut grămezi.

31,7 Grămezile au început să le facă în luna a treia, iar în luna a șaptea le-au sfârșit.

31,8 Atunci a venit Iezechia și cu căpeteniile lui și au văzut grămezile și au binecuvântat pe Domnul și poporul lui Israel.

31,9 Apoi a întrebat Iezechia pe preoți și pe leviți despre aceste grămezi: „Pentru ce grămezile stau așa?”

31,10 Și a răspuns Azaria arhiereul, care era din casa lui Țadoc, și a zis: „De când a început a se aduce prinoase în templul Domnului, de atunci am mâncat și noi de ne-am săturat și a mai și rămas din belșug, pentru că Domnul a binecuvântat pe poporul Său. Și această grămadă mare este din cele ce au rămas”.

31,11 Atunci Iezechia a poruncit să se pregătească în templul Domnului cămări; și dacă le-au pregătit,

31,12 au cărat acolo prinoasele de pârgă, zeciuielile și darurile, cu toată credincioșia. Și a pus ca ispravnic peste ele pe Conania levitul și pe fratele său Șimei, ca al doilea.

31,13 Iar pe Iehiel, Azazia, Nahat, Asael, Ierimot, Iozabad, Eliel, Ismachia, Mahat și

pe Benaia, i-a pus ca supraveghetori sub mâna lui Conania și a lui Șimei, fratele său, după cum rânduiseră regele Iezechia și Azaria, căpetenia templului lui Dumnezeu.

31,14 Core, fiul lui Imna levitul, care era portar în partea de răsărit, era supraveghetor peste prinoasele care se aduceau de bunăvoie lui Dumnezeu; ca să împartă prinoasele de pârgă aduse Domnului și lucrurile mai de seamă care se sfințiseră.

31,15 Sub mâna lui se aflau Eden, Miniamin, Iosua, Șemaia, Amaria și Șecania, în cetățile preoților, ca să împartă cu credincioșie fraților lor părțile ce li se cuveneau, precum celui mare, așa și celui mic,

31,16 în afara celor scriși în catagrafii, tuturor celor de parte bărbătească de la trei ani în sus, tuturor celor care intrau în templul Domnului la slujbă, pentru trebuințele zilnice, după dregătoriile lor și după cete,

31,17 precum și preoților înscriși în catagrafie, după familiile lor, și leviților de la douăzeci de ani în sus, după dregătoriile lor și după cetele lor,

31,18 celor înscriși în catagrafie și la toți nevârstnicii lor, cu femeile lor, cu băieții lor și cu fetele lor, adică la toată obștea de neam preoțesc; căci ei se arătaseră cu toată credincioșia la sfânta slujbă.

31,19 Pentru fiii lui Aaron, care erau preoți în satele dimprejurul cetăților lor, erau puși anume bărbați, la fiecare cetate ca să le împartă tuturor celor de parte bărbătească dintre preoți părțile ce li se cuveneau; precum și la toți leviții înscriși în catagrafie.

31,20 Așa a făcut Iezechia în tot Iuda. El a făcut lucruri care erau bune, drepte și adevărate în fața Domnului Dumnezeului său.

31,21 Și tot lucrul pe care l-a început pentru slujba din templul lui Dumnezeu, pentru păzirea legii și a poruncilor, fiind cu gândul la Dumnezeul său, el l-a făcut cu toată tragerea sa de inimă și a avut spor la ei.

32,1 După atâtea lucruri și atâta credincioșie, a venit Sanherib, regele asirienilor, și a intrat în Iuda și a împresurat cetățile întărite și și-a făcut planul ca să le răpească pentru el.

32,2 Când Iezechia a văzut că a venit Sanherib cu gândul ca să lupte împotriva Ierusalimului,

32,3 a hotărât împreună cu sfetnicii și cu vitejii săi ca să astupe izvoarele de apă care erau afară din cetate și aceștia l-au ajutat.

32,4 Atunci s-a adunat o mulțime de popor și a astupat toate izvoarele și pârâul care curgea prin mijlocul țării, zicând: Să nu vină regele Asiriei și găsind apă multă, să se întărească.

32,5 Și s-a întărit Iezechia și a făcut la loc tot zidul care se stricase și a ridicat turnuri, a zidit pe din afară un alt zid, a înălțat zidul cetății lui David și a pregătit o mulțime de arme și de scuturi.

32,6 A pus căpetenii ostășești peste popor și i-a adunat pe lângă el în locul larg de la poarta văii și le-a grăit pe inima lor zicând:

32,7 „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă, să nu vă temeți, nici să vă înfricoșați de fața regelui și de fața întregului neam care este cu el, căci cu noi sunt mai mulți decât cu el.

32,8 Cu el sunt brațe de carne, iar cu noi este Domnul Dumnezeul nostru Care ne ajută și Care luptă în bătăliile noastre”. Și s-a încurajat poporul de cuvintele lui Iezechia, regele lui Iuda.

32,9 După aceasta Sanherib, regele Asiriei, care era cu toată oștirea lui în fața Lachișului, a trimis pe niște slujbași ai săi la Ierusalim, la Iezechia, regele lui Iuda, și la toți cei din Iuda care erau în Ierusalim, ca să le spună:

32,10 „Așa zice Sanherib, regele Asiriei: Pe ce vă bizuiți de ședeți închiși în cetatea Ierusalimului?

32,11 Nu vedeți că Iezechia vă amăgește, ca să vă dea morții prin foame și prin sete, zicând: Domnul Dumnezeul nostru ne va scăpa din mâna regelui Asiriei?

32,12 Nu vedeți că acest Iezechia a desființat locurile înalte ale lui și jertfelnicele lui și a spus lui Iuda și Ierusalimului: Să vă închinați înaintea unui singur jertfelnic și numai pe el să tămâiați?

32,13 Oare nu știți ce am făcut eu și părinții mei tuturor popoarelor țărilor? Putut-au oare dumnezeii popoarelor acestor țări să le scape țara lor din mâna mea?

32,14 Care din toți dumnezeii popoarelor, pe care le-au pierdut părinții mei, a putut să-și scape poporul din mâna mea? Cum dar Dumnezeul vostru vă va putea scăpa din mâna mea?

32,15 Și acum păziți-vă, ca să nu vă mai amăgească Iezechia, nici să nu vă mai înduplece astfel! Să nu-l credeți! Căci dacă n-a fost în stare nici un dumnezeu de al nici unui popor și regat să-și scape poporul său din mâna mea și din mâna părinților mei, atunci nici Dumnezeul vostru nu vă va scăpa din mâna mea”.

32,16 Încă și altele multe au vorbit robii lui împotriva Domnului Dumnezeu și împotriva lui Iezechia, robul Lui.

32,17 Ba scrisese el și scrisori prin care hulea pe Domnul Dumnezeul lui Israel și în care grăia împotriva Lui astfel de cuvinte: „Precum dumnezeii popoarelor pământului n-au scăpat pe popoarele lor din mâna mea, așa nici Dumnezeul lui Iezechia nu va scăpa pe poporul Său din mâna mea”.

32,18 Și strigau cu glas tare în limba iudeilor către poporul din Ierusalim, care era pe zid, ca să-i îngrozească și să-i sperie și să le ia cetatea.

32,19 Ei vorbeau despre Dumnezeul Ierusalimului, ca despre dumnezeii popoarelor pământului, care sunt lucruri de mâini omenești.

32,20 Atunci s-a rugat regele Iezechia și Isaia proorocul, fiul lui Amos, și au strigat cu glas mare la cer.

32,21 Și a trimis Domnul pe un înger care a pierdut pe tot viteazul și războinicul și căpetenia și generalul din tabăra regelui Asiriei, încât acesta s-a întors cu rușine în țara sa; și când a intrat în casa dumnezeului său, l-au ucis cu sabia acolo fiii lui.

32,22 Așa a scăpat Domnul pe Iezechia și pe locuitorii Ierusalimului din mâna lui Sanherib, regele Asiriei, și din mâna tuturor celorlalți și i-a apărat din toate părțile.

32,23 Atunci mulți au adus daruri Domnului în Ierusalim și lucruri scumpe lui Iezechia, regele Iudei, care după aceasta a câștigat în ochii tuturor popoarelor mărire mare.

32,24 În zilele acelea s-a îmbolnăvit Iezechia de moarte și s-a rugat Domnului și Domnul l-a auzit și i-a dat semn.

32,25 Însă Iezechia n-a fost recunoscător pentru binefacerea care i s-a făcut, căci s-a semețit în inima lui. Și a căzut mânia lui Dumnezeu peste el și peste Iuda și peste Ierusalim.

32,26 Dar îndată ce Iezechia s-a smerit pentru mândria inimii lui și cu el împreună și locuitorii Ierusalimului, mânia Domnului nu s-a mai coborât asupra lor în zilele lui Iezechia.

32,27 Iezechia a avut bogăție și mărire foarte mare; și și-a făcut vistierii de păstrat
argint, aur, pietre scumpe, aromate, scuturi și tot felul de vase prețioase.

32,28 A făcut de asemenea și hambare pentru roade: grâu, vin și untdelemn; așezări
și iesle pentru tot felul de vite și staule pentru turme.

32,29 Și-a zidit și cetăți și a avut o mulțime de vite mari și de vite mărunte, pentru
că Dumnezeu îi dăduse lui foarte multă avere.

32,30 Tot acest Iezechia a astupat gura de sus a apelor Ghihonului și le-a făcut să
curgă în jos prin partea de apus a cetății lui David. Și la tot lucrul lui, Iezechia a
lucrat cu spor.

32,31 Când trimișii regelui Babilonului au venit la el să-l întrebe pentru semnul care
se săvârșise în țară, atunci l-a părăsit Dumnezeu, ca să-l încerce și să cunoască tot
ce avea el în inima lui,

32,32 celelalte fapte ale lui Iezechia și milosteniile lui sunt scrise în vedenia lui
Isaia-proorocul, fiul lui Amos, și în cartea regilor lui Iuda și Israel.

32,33 Apoi a răposat Iezechia cu părinții lui și l-au îngropat în rândul de sus al
mormintelor fiilor lui David și tot Iuda și locuitorii din Ierusalim i-au făcut mare
cinste la moartea lui. Iar în locul lui a fost făcut rege Manase, fiul său.

33,1 Manase era de doisprezece ani când s-a făcut rege și a domnit cincizeci și cinci
de ani în Ierusalim.

33,2 Acesta a făcut lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului, umblând după
urâciunile popoarelor izgonite de Domnul din fața fiilor lui Israel.

33,3 Căci a făcut din nou locurile înalte pe care le sfărâmase Iezechia, tatăl său, și a
așezat jertfelnice pentru baali, a făcut Așere, s-a închinat la toată oștirea cerească și
i-a slujit;

33,4 A făcut jertfelnice și în templul Domnului, despre care Domnul zisese: „În
Ierusalim va fi numele Meu în veci”;

33,5 A zidit jertfelnice pentru toată oștirea cerească în amândouă curțile templului
Domnului.

33,6 Tot el a trecut prin foc pe fiii săi în valea Ben-Hinom și a făcut vrăjitorie,
farmece și magie; a adus oameni care chemau duhurile morților și fermecători; și a
înmulțit relele împotriva Domnului, mâniindu-L.

33,7 Apoi a făcut un idol cioplit și l-a așezat în templul lui Dumnezeu, deși
Dumnezeu grăise către David și către Solomon, fiul lui: „În templul acesta și în
Ierusalimul pe care l-am ales dintre toate semințiile lui Israel, îmi voi pune numele
Meu în veac;

33,8 Mai mult, nu voi îngădui ca piciorul lui Israel să pășească afară din pământul
acesta, pe care l-am dat părinților lor, numai dacă ei vor fi stăruitori în a face tot ce
le-am spus, după toată legea, rânduielile și poruncile date prin Moise”.

33,9 Însă Manase a dus pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului la atâta rătăcire, încât
ei au săvârșit mai rău decât acele popoare pe care Domnul le stârpise din fața fiilor
lui Israel.

33,10 De aceea a grăit Domnul lui Manase și poporului său, dar ei n-au ascultat.

33,11 De aceea a adus Domnul peste ei pe căpeteniile armatei regelui Asiriei, care l-
au prins pe Manase cu arcanul și l-au legat cu cătușe de fier și l-au dus la Babilon.

33,12 Și în strâmtorarea sa, el a căutat fața Domnului Dumnezeului său și s-a smerit
foarte înaintea Dumnezeului părinților săi.

33,13 Iar dacă s-a rugat, Dumnezeu l-a auzit și i-a ascultat rugăciunea lui și l-a adus înapoi la Ierusalim, în regatul său. Și a cunoscut Manase că Domnul este Dumnezeul cel adevărat.

33,14 După aceea a zidit el zidul cel din afară al cetății lui David, în partea de apus a Ghihonului, pe vale și până la poarta peștilor, a înconjurat Ofelul, l-a făcut înalt și a așezat căpetenii de oaste prin toate cetățile întărite ale lui Iuda.

33,15 Apoi a doborât pe dumnezeii cei străini și idolul cel din templul Domnului și toate capiștele pe care le zidise pe muntele templului Domnului și în Ierusalim le-a aruncat afară din cetate.

33,16 A făcut la loc jertfelnicul Domnului și a adus pe el jertfe de împăcare și de laudă iar lui Iuda i-a spus să slujească Domnului Dumnezeului lui Israel.

33,17 Poporul mai aducea jertfe pe locurile înalte, dar numai pentru Domnul Dumnezeul său.

33,18 Celelalte fapte ale lui Manase și rugăciunea lui către Dumnezeul său și cuvintele văzătorilor, care i s-au grăit în numele Domnului Dumnezeului lui Israel, se găsesc scrise în istoria regilor lui Israel.

33,19 Și rugăciunea lui și cum l-a ascultat pe el Dumnezeu și toate păcatele lui și fărădelegile lui și locurile în care el a zidit locuri înalte și a așezat chipurile Astartei și idolii, înainte de a se smeri, se găsesc scrise în istoria lui Hozai.

33,20 Apoi a răposat Manase cu părinții săi și l-au îngropat în grădina casei lui, iar în locul lui s-a făcut rege Amon, fiul său.

33,21 Amon era de douăzeci și doi de ani când s-a făcut rege și a domnit doi ani în Ierusalim.

33,22 Și a făcut el lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului, precum făcuse și Manase, tatăl său; căci a adus jertfe la toate chipurile cioplite, pe care le făcuse Manase, tatăl său, și le-a slujit.

33,23 Dar el nu s-a smerit înaintea feței Domnului, cum s-a smerit Manase, tatăl său; dimpotrivă, Amon și-a înmulțit păcatele sale.

33,24 Și au uneltit slugile lui împotriva lui și l-au omorât în casa sa.

33,25 Însă poporul țării a omorât pe toți care uneltiseră împotriva regelui Amon. Și în locul lui poporul țării a făcut rege pe Iosia, fiul său.

34,1 Iosia era de opt ani când s-a făcut rege și a domnit treizeci și unu de ani în Ierusalim.

34,2 Acesta a făcut lucruri plăcute înaintea ochilor Domnului și a umblat pe căile lui David, strămoșul său și nu s-a abătut nici la dreapta nici la stânga;

34,3 Căci în anul al optulea al domniei lui, fiind încă tânăr, a început să caute pe Dumnezeul lui David, strămoșul său, iar în anul al doisprezecelea a început să curețe Iuda și Ierusalimul de locurile înalte, de Așere, de idolii ciopliți și de idolii turnați.

34,4 A sfărâmat în fața lui jertfelnicele baalilor și idolii de pe ele; a tăiat Așerele și a prefăcut în praf idolii ciopliți și idolii turnați și praful l-a risipit pe mormintele celor ce le aduseseră jertfe;

34,5 A ars oasele preoților pe jertfelnicele lor și a curățit Iuda și Ierusalimul.

34,6 De asemenea și cetățile lui Manase, ale lui Efraim, ale lui Simeon, ba și pe ale seminției lui Neftali și locurile pustiite dimprejurul lor.

34,7 Sfărâmând jertfelnicele și stricând Așerele, făcând chipurile cioplite praf și sfărâmând toți idolii din tot pământul lui Israel s-a întors la Ierusalim.

34,8 În anul al optsprezecelea al domniei sale, după curățirea țării și a templului lui Dumnezeu, el a trimis pe Șafan, fiul lui Ațalia, pe Maaseia, căpetenia cetății și pe Ioab, fiul lui Ioahaz, cronicarul, ca să înnoiască templul Domnului Dumnezeului său.

34,9 Aceștia au venit la Hilchia arhiereul și i-au dat argintul care se adusese în templul lui Dumnezeu și pe care leviții cei ce stăteau de pază la uși îl adunaseră din mâinile semințiilor lui Manase și ale lui Efraim și ale tuturor celorlalți israeliți, de la toți cei din Iuda și Veniamin și de la locuitorii Ierusalimului

34,10 și l-au dat în mâinile meșterilor de lucrări care erau tocmiți la templul Domnului, ca să-l împartă lucrătorilor, care lucrau la templul Domnului, la repararea și consolidarea lui.

34,11 Și ei l-au împărțit la dulgheri și la zidari, ca să cumpere pietre cioplite, bârne pentru legături și pentru pus la acoperișul clădirilor pe care le stricaseră regii lui Iuda.

34,12 Oamenii aceștia au lucrat cinstit la lucrare și au avut ca supraveghetori peste ei pe Iahat și pe Obadia care erau leviți dintre fiii lui Merari; pe Zaharia și pe Meșulam, care erau dintre fiii lui Cahat, precum și pe toți leviții care știau să cânte cu instrumente muzicale.

34,13 Tot aceștia erau puși și peste salahori și supravegheau pe toți lucrătorii la fiecare lucru; și dintre leviți erau scriitori, judecători și portari.

34,14 Când au luat ei argintul care se adusese în templul Domnului, atunci Hilchia preotul a găsit cartea legii Domnului care fusese dată prin mâinile lui Moise.

34,15 Și a început Hilchia să grăiască și a zis către Șafan scriitorul: „Am găsit cartea legii în templul Domnului!” și Hilchia a dat acea carte lui Șafan.

34,16 Iar Șafan s-a dus cu cartea la rege și i-a dus regelui o dată cu cartea și știrea: „Tot ce ai încredințat robilor tăi se va face!

34,17 Apoi au dus argintul care s-a găsit în templul Domnului și l-au dat în mâinile supraveghetorilor și în mâinile meșterilor de lucrări.

34,18 După aceea Șafan, scriitorul regelui, a mai făcut cunoscut, zicând: „Hilchia preotul mi-a dat o carte”. Și Șafan a citit-o înaintea regelui.

34,19 Când a auzit regele cuvintele legii și-a rupt hainele sale.

34,20 Și a dat poruncă regele lui Hilchia, lui Ahicam, fiul lui Șafan, lui Abdon, fiul lui Miheia, lui Șafan scriitorul, lui Asaia, slujitorul regelui, zicând:

34,21 „Duceți-vă de întrebați pe Domnul despre mine și despre cei ce au rămas în Israel și despre acei din Iuda, pentru cuvintele cărții acesteia care s-a găsit, pentru că mare este mânia Domnului care s-a aprins peste noi, din pricină că părinții noștri n-au păzit cuvintele Domnului, ca să facă după cum este scris în cartea aceasta”.

34,22 Atunci s-a dus Hilchia și cei ce erau din partea regelui la Hulda, proorocița, femeia lui Șalum, veșmântarul, fiul lui Tochat, fiul lui Hasra. Ea locuia în despărțământul al doilea în Ierusalim și au vorbit cu ea de aceasta.

34,23 Iar ea le-a spus: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Spuneți acelui om care v-a trimis la mine:

34,24 Așa zice Domnul: Iată voi aduce nenorociri peste locul acesta și peste locuitorii lui toate blestemele, care sunt scrise în cartea aceasta pe care ați citit-o în fața regelui lui Iuda,

34,25 din pricină că M-au părăsit și au tămâiat pe alți dumnezei, ca să Mă supere cu toate faptele mâinilor lor. Mânia Mea se va aprinde peste acest loc și nu se va potoli.

34,26 Iar către regele lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul, așa să-i spuneți: Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel pentru cuvintele pe care tu le-ai auzit:

34,27 Fiindcă inima ta s-a înmuiat și tu te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu, auzind cuvintele Lui pentru locul acesta și pentru locuitorii lui și tu te-ai smerit înaintea Mea și ți-ai rupt hainele tale și ai plâns înaintea Mea și Eu te-am auzit, zice Domnul:

34,28 Iată Eu te voi așeza la un loc cu părinții tăi și vei fi pus în mormântul tău cu pace; ochii tăi nu vor vedea nenorocirile pe care le voi aduce peste locul acesta și peste locuitorii lui". Și i-au adus regelui răspunsul acesta.

34,29 Și a trimis regele și a adunat pe toți bătrânii lui Iuda și ai Ierusalimului,

34,30 și s-a dus regele la templul Domnului și împreună cu el, tot Iuda și locuitorii Ierusalimului, preoții, leviții și tot poporul de la mic până la mare; și el le-a citit în auzul lor toate cuvintele cărții legământului care s-a găsit în templul Domnului.

34,31 Și a stat regele la locul lui și a făcut legământ în fața Domnului, ca să urmeze Domnului și să păzească poruncile Lui, descoperirile și rânduielile Lui, cu toată inima și cu tot sufletul lor, ca să împlinească cuvintele legământului, care sunt scrise în cartea aceasta.

34,32 Apoi a poruncit regele ca acest legământ să aibă tărie pentru toți cei ce se află în Ierusalim și în toată țara lui Veniamin; și au început locuitorii Ierusalimului să se poarte după legământul Domnului Dumnezeului părinților lor

34,33 și a alungat Iosia toate urâciunile, din toate ținuturile, cărora se închinau fiii lui Israel; și a poruncit tuturor celor care se aflau în pământul lui Israel să slujească Domnului Dumnezeului lor. Și în toate zilele vieții lui nu s-au abătut ei de la Domnul Dumnezeul părinților lor.

35,1 În vremea aceea a sărbătorit Iosia Paștile Domnului în Ierusalim și a junghiat mielul Paștilor în ziua a paisprezecea a lunii întâi.

35,2 A așezat pe preoți la locul lor și i-a obligat să slujească în templul Domnului;

35,3 Iar leviților, care învățau pe toți israeliții și care erau sfințiți pentru Domnul, le-a zis: „Puneți chivotul cel sfânt în templul pe care l-a zidit Solomon, fiul lui David, regele lui Israel; nu mai aveți nevoie să-l mai purtați pe umeri, ci slujiți acum Domnului Dumnezeului vostru și poporului Său Israel

35,4 și vă rânduiți după neamurile voastre părintești și după cetele voastre, cum a scris David, regele lui Israel și cum a scris Solomon, fiul lui;

35,5 Așezați-vă în locașul sfânt după cetele voastre între fiii poporului, frații voștri, și după cetele în care sunt împărțiți leviții, după neamurile lor.

35,6 Junghiați mielul Paștilor și vă sfințiți și-l pregătiți pentru frații voștri, ca să facă ei după cuvântul Domnului care s-a dat prin Moise".

35,7 După aceea a dat Iosia ca dar fiilor poporului, tuturor care se aflau acolo, tot pentru jertfa Paștilor, din vite mărunte un număr de treizeci de mii de miei și de țapi tineri și trei mii de boi. Acestea erau din averea regelui.

35,8 Căpeteniile lui au făcut de bună voie un dar poporului, preoților și leviților: Hilchia, Zaharia și Iehiel, căpeteniile templului lui Dumnezeu, au dat preoților pentru jertfa Paștilor, două mii șase sute de oi, miei și țapi, și trei sute de boi;

35,9 Conania, Șemaia și Natanael frații lui, și Hașabia, Ieiel și Iozabad, căpeteniile leviților, au dăruit leviților pentru jertfa Paștilor cinci mii de oi și cinci sute de boi.

35,10 Așa s-a înjghebat slujba: preoții s-au așezat la locul lor și leviții după cetele lor și după porunca regelui;

35,11 Și au junghiat mielul Paștilor și au stropit preoții cu sânge, luându-l din mâinile leviților; iar leviții jupuiau pielea de pe animalele de jertfă.

35,12 Apoi au rânduit cele gătite pentru arderile de tot, ca să le împartă poporului, cum era acesta împărțit în cete după familii, ca ei să le aducă Domnului, cum este scris în cartea lui Moise. Tot așa au făcut ei și cu boii.

35,13 Și au fript mielul Paștilor pe foc, după rânduială; și jertfele cele sfinte le-au fiert în căldări, în oale și în tigăi și le-au împărțit fără multă trudă la tot poporul,

35,14 iar pentru ei și pentru preoți au gătit după aceasta, căci preoții, fiii lui Aaron, au fost ocupați cu aducerea de jertfe și de grăsimi până noaptea; și de aceea leviții au gătit și pentru ei și pentru preoți, fiii lui Aaron.

35,15 Și cântăreții, fiii lui Asaf, au stat la locurile lor, după rânduiala lui David, a lui Asaf, a lui Heman și a lui Iedutun, văzătorii regelui, asemenea și portarii au stat la fiecare poartă; și ei nici nu aveau nevoie să lipsească de la slujba lor, fiindcă leviții, frații lor, găteau pentru ei.

35,16 Așa s-a gătit în acea zi toată slujba care a fost pentru Domnul, ca să se sărbătorească Paștile și să se aducă arderile de tot pe jertfelnicul Domnului, după porunca regelui Iosia.

35,17 Fiii lui Israel, care se aflau acolo, au prăznuit în vremea aceea Paștile și sărbătoarea azimelor, timp de șapte zile.

35,18 Pești ca acestea însă nu mai fuseseră sărbătorite în Israel din zilele lui Samuel proorocul; nici unul dintre regii lui Israel n-a sărbătorit Paștile așa cum a sărbătorit Iosia cu preoții și leviții, cu tot Iuda și Israelul care se aflau acolo, și cu locuitorii Ierusalimului.

35,19 Paștile acestea au fost sărbătorite în anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia.

35,20 După toate acestea, care le-a făcut Iosia în templul lui Dumnezeu, și cum regele Iosia a ars cu foc pe cei ce grăiesc din pântece, pe magi, capiștile, idolii și Așerele ce erau în Ierusalim și în Iuda, ca să se păzească cuvintele Domnului, scrise în cartea pe care o găsise Hilchia preotul în templul Domnului, n-a fost ca el nici unul dintre regii dinainte de el, ca să se fi întors la Domnul cu toată inima lui și cu tot sufletul lui și cu toată tăria lui, după toată legea lui Moise, și nici după el nu s-a ridicat ca el. Totuși Domnul nu și-a potolit de tot iuțimea cea mare a mâniei Lui, iuțime cu care Domnul Se mâniase pe Iuda, pentru toate fărădelegile pe care le săvârșise Manase. Și a zis Domnul: „Și pe Iuda îl voi lepăda de la fața Mea, cum am lepădat casa lui Israel; și voi lepăda cetatea Ierusalimului, pe care am ales-o, și templul despre care am zis: Numele Meu va fi acolo”. Și a venit Neco, regele Egiptului, cu război asupra Carchemișului, pe Eufrat; și Iosia i-a ieșit înainte.

35,21 În vremea aceea a trimis Neco soli la el, ca să-i spună: „Ce treabă am eu cu tine, rege al lui Israel? Nu împotriva ta vin eu acum, ci merg acolo unde am război. Și Dumnezeu mi-a poruncit să grăbesc; să nu te împotrivești lui Dumnezeu, Care este cu mine, ca să nu te piardă”.

35,22 Dar Iosia nu s-a dat îndărăt dinaintea lui, ci s-a pregătit să se lupte cu el; și n-a ascultat de cuvintele lui Neco, care erau din gura lui Dumnezeu, ci a ieșit la luptă în valea Meghido.

35,23 Atunci arcașii au tras asupra regelui Iosia; și a zis regele slugilor sale: „Duceri-mă de aici, pentru că sunt greu rănit”.

35,24 Și l-au luat slugile lui din car și l-au așezat în alt car care-l avea el și l-au dus la Ierusalim. Și a murit și a fost înmormântat cu părinții săi. Și tot Iuda și

Ierusalimul l-au jelit pe Iosia.

35,25 Asemenea și Ieremia l-a jelit pe Iosia într-o cântare de jale. De Iosia au vorbit și toți cântăreții și toate cântărețele în cântările lor de jelire, care s-au păstrat până azi și se întrebuințează în Israel. Ele se găsesc scrise în cartea cântărilor de jelire.

35,26 Celelalte lucrări ale lui Iosia și faptele cele bune ale lui, pe care le-a săvârșit după cele scrise în legea Domnului,

35,27 cum și faptele lui, cele dintâi și cele de pe urmă, se găsesc scrise în cartea regilor lui Israel și ai lui Iuda.

36,1 Atunci a luat poporul țării pe Ioahaz, fiul lui Iosia, l-au uns și l-au făcut rege în locul tatălui său, în Ierusalim.

36,2 Ioahaz era de douăzeci și trei de ani când s-a făcut rege și a domnit trei luni în Ierusalim. Pe mama lui o chema Hamutal și era fiica lui Ieremia din Libna. Acesta a făcut lucruri rele înaintea Domnului, întocmai cum făcuseră părinții lui. Dar faraonul Neco l-a luat legat la Ribla, în ținutul Hamatului, ca să nu mai domnească în Ierusalim.

36,3 După ce l-a dat jos de pe tronul din Ierusalim, regele Egiptului l-a dus în Egipt și a pus pe țară o dajdie de o sută talanți de argint și un talant de aur.

36,4 Iar peste Iuda și Ierusalim, regele Egiptului a pus rege pe Eliachim, fratele lui Ioahaz, căruia i-a schimbat numele în Ioiachim; iar pe Ioahaz, fratele lui, l-a luat Neco și l-a dus în Egipt și a murit acolo. Ioiachim i-a dat lui Faraon argintul și aurul cerut. De atunci a început țara să plătească bir după cuvântul lui Faraon și fiecare, după puterea ce avea, cerea argint și aur de la poporul țării pentru bir, care era trimis Faraonului Neco.

36,5 Ioiachim era de douăzeci și cinci de ani când s-a făcut rege și a domnit unsprezece ani în Ierusalim. Pe mama lui o chema Zebuda și era fiica lui Pedaia din Ruma. Acesta a făcut lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului său, cum făcuseră și părinții lui. În zilele lui a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, asupra țării și Ioiachim i-a fost supus trei ani și apoi s-a lepădat de el. Atunci a trimis Domnul împotriva lor pe caldei, pe tâlharii Siriei, pe tâlharii moabiților, pe fiii lui Amon și pe cei ai Samariei și s-au retras pentru acest cuvânt, pentru cuvântul Domnului, pe care l-a grăit prin gura robilor Săi prooroci. Însă mânia Domnului tot a mai dăinuit asupra lui Iuda, ca să-l lepede de la fața Sa, pentru toate păcatele lui Manase, pe care le făcuse acesta și pentru sângele cel nevinovat pe care l-a vărsat Ioiachim, umplând Ierusalimul cu sânge nevinovat. Însă Domnul tot n-a vrut să-l stârpească.

36,6 Împotriva lui s-a ridicat Nabucodonosor, regele Babilonului, și l-a legat în cătușe de fier, ca să-l ducă la Babilon.

36,7 Nabucodonosor a dus la Babilon și o parte din vasele templului Domnului și le-a pus în capiștea sa în Babilon.

36,8 Celelalte fapte ale lui Ioiachim și urâciunile lui, pe care le-a făcut el și care s-au mai găsit asupra lui, sunt scrise în cartea regilor lui Israel și ai lui Iuda. Și a răposat Ioiachim cu părinții lui și a fost îngropat în Ganozai la un loc cu părinții săi și în locul lui s-a făcut rege Iehonia, fiul său.

36,9 Iehonia era de optsprezece ani când s-a făcut rege și a domnit trei luni și zece zile în Ierusalim. Acesta a făcut lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului.

36,10 După trecerea unui an, a trimis regele Nabucodonosor și a poruncit să-l aducă la Babilon împreună cu vasele cele prețioase din templul Domnului și peste Iuda și Ierusalim a pus rege pe Sedechia, fratele său.

36,11 Sedechia era de douăzeci și unu de ani când s-a făcut rege și a domnit unsprezece ani în Ierusalim;

36,12 Și el a făcut lucruri neplăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului său. El nu s-a smerit înaintea lui Ieremia proorocul, care îi proorocea cuvintele din gura Domnului.

36,13 El s-a răzvrătit împotriva regelui Nabucodonosor, care-l pusese să jure pe numele Domnului și s-a făcut tare de cerbice și și-a învârtoșat inima sa până într-atâta, că nu s-a mai întors la Domnul Dumnezeul lui Israel.

36,14 La fel au păcătuit mult și toate căpeteniile preoților și ale poporului, făcând toate urâciunile păgânilor și au spurcat templul Domnului pe care îl sfințise el în Ierusalim.

36,15 Atunci a trimis la ei Domnul Dumnezeul părinților lor pe trimișii săi foarte de dimineață, pentru că i-a fost milă de popor și de locașul Său.

36,16 Dar ei și-au bătut joc de trimișii cei de la Dumnezeu și n-au ținut seamă de cuvintele Lui; au batjocorit pe proorocii Lui, până ce mânia Domnului s-a coborât peste poporul Lui, încât acesta n-a mai avut scăpare.

36,17 Căci El a adus asupra lor pe regele caldeilor și acela a omorât pe tinerii lor cu sabia în locașul cel sfânt al lor și n-a cruțat nici pe Sedechia, nici pe băieți, nici pe fete, nici pe bătrâni, nici pe cei încărunțiți; pe toți Dumnezeu i-a dat în mâna lui.

36,18 Toate vasele din templul lui Dumnezeu, cele mari și cele mici, vistieriile templului și vistieriile regelui și ale căpeteniilor lui, toate le-a adus el în Babilon.

36,19 Apoi a dat foc templului lui Dumnezeu, a dărâmat zidul Ierusalimului, toate cămările lui le-a ars cu foc și toate palatele cele mari le-a nimicit.

36,20 Iar pe cei care au scăpat de sabie i-a strămutat în Babilon; și au fost ei ca robi ai lui și ai fiilor lui, până în timpul domniei regelui Persiei,

36,21 pentru ca să se împlinească cuvântul Domnului cel zis prin gura lui Ieremia, până ce țara va termina de ținut zilele sale de odihnă; căci în toate zilele pustiirii ea s-a odihnit până la împlinirea celor șaptezeci de ani.

36,22 Iar în anul dintâi al lui Cirus, regele Persiei, pentru împlinirea cuvintelor Domnului rostite prin Ieremia, a trezit Domnul duhul lui Cirus, regele Persiei, și a poruncit acesta să se facă cunoscut tuturor din tot regatul său, prin cuvânt și prin scris și să le spună:

36,23 „Așa zice Cirus, regele Perșilor: Toate regatele pământului, Domnul Dumnezeul cerului mi le-a dat mie și mi-a poruncit să-I zidesc templul în Ierusalimul cel din Iuda. Cine este între voi din tot poporul Lui? Domnul Dumnezeul lui să fie cu el și să se ducă acolo”.

Ezdra 1,1 În anul întâi al domniei lui Cirus, regele Perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului, cel grăit prin gura lui Ieremia, a deșteptat Domnul duhul lui Cirus, regele Perșilor și acesta a poruncit să se facă știut în tot regatul său, prin grai și prin scris, acestea:

1,2 „Așa grăiește Cirus, regele Perșilor: Toate regatele pământului mi le-a dat mie Domnul Dumnezeul cerului și mi-a poruncit să-I fac locaș la Ierusalim în Iuda.

1,3 Așadar, aceia dintre voi, din tot poporul Lui, care voiesc - fie cu ei Dumnezeul lor - să se ducă la Ierusalim în Iuda și să zidească templul Domnului Dumnezeului lui Israel, a Acelui Dumnezeu Care este în Ierusalim;

1,4 Și tot celui rămas în toate locurile, oriunde ar trăi, să-i ajute locuitorii locului aceluia cu argint și cu aur și cu altă avere și cu vite, cu daruri de bună voie pentru

templul lui Dumnezeu care este la Ierusalim”.

1,5 Atunci s-au ridicat căpeteniile semințiilor lui Iuda și ale lui Veniamin, și preoții și leviții și toți aceia cărora Dumnezeu le deșteptase duhul să se ducă să înalțe templul Domnului care este la Ierusalim.

1,6 Și toți vecinii lor i-au ajutat cu vase de argint, cu aur și cu altă avuție și cu vite și cu lucruri scumpe și cu tot felul de daruri de bună voie pentru templu.

1,7 Iar regele Cirus a scos vasele templului Domnului, pe care Nabucodonosor le luase din Ierusalim și le pusese în casa dumnezeului său;

1,8 Pe acestea le-a scos Cirus, regele Perșilor, prin mâna lui Mitridat, vistiernicul, care le-a dat pe seama lui Șeșbațar, căpetenia lui Iuda.

1,9 Și numărul lor era: treizeci de vase de aur, o mie de vase de argint, douăzeci și nouă de cuțite,

1,10 treizeci de cupe de aur, patru sute zece cupe de argint de mâna a doua, o mie alte felurite vase;

1,11 Iar de toate erau cinci mii patru sute de vase de argint și de aur. Toate acestea le-a luat cu el Șeșbațar, când au plecat robii cei ce voiau să se întoarcă din Babilon la Ierusalim.

2,1 Iată fiii țării, dintre robii strămutați din Iuda, pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, i-a dus la Babilon, care s-au întors și au venit la Ierusalim și în Iuda, fiecare în orașul său, cu Zorobabel,

2,2 Iosua, Neemia, Seraia, Reelaia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Mispar, Bigvai, Rehum și Baana. Numărul oamenilor poporului israelit care s-au întors a fost acesta:

2,3 Fiii lui Fares: două mii o sută șaptezeci și doi;

2,4 Fiii lui Șefatia: trei sute șaptezeci și doi;

2,5 Fiii lui Arah: șapte sute șaptezeci și cinci;

2,6 Fiii lui Pahat-Moab, din fiii lui Iosua și Ioab: două mii opt sute doisprezece;

2,7 Fiii lui Elam: o mie două sute cincizeci și patru;

2,8 Fiii lui Zatu: nouă sute patruzeci și cinci;

2,9 Fiii lui Zacai: șapte sute șaizeci;

2,10 Fiii lui Bani: șase sute patruzeci și doi;

2,11 Fiii lui Bebai: șase sute douăzeci și trei;

2,12 Fiii lui Azgad: o mie două sute douăzeci și doi;

2,13 Fiii lui Adonicam: șase sute șaizeci și șase;

2,14 Fiii lui Bigvai: două mii cincizeci și șase;

2,15 Fiii lui Adin: patru sute cincizeci și patru;

2,16 Fiii lui Ater, din casa lui Iezechia: nouăzeci și opt;

2,17 Fiii lui Bețai: trei sute douăzeci și trei;

2,18 Fiii lui Iora: o sută doisprezece;

2,19 Fiii lui Hașum: două sute douăzeci și trei;

2,20 Fiii lui Ghibar: nouăzeci și cinci;

2,21 Oamenii din Betleem: o sută douăzeci și trei;

2,22 Oamenii din Netofa: cincizeci și șase;

2,23 Oamenii din Anatot: o sută douăzeci și opt;

2,24 Oamenii din Betazmavet: patruzeci și doi;
2,25 Din Chiriat-Iearim, Chefira și Beerot: șapte sute patruzeci și trei;
2,26 Din Rama și Gheba: șase sute douăzeci și unu;
2,27 Oamenii din Micmas: o sută douăzeci și doi;
2,28 Oamenii din Betel și din Ai: două sute douăzeci și trei;
2,29 Oamenii din Nebo: cincizeci și doi;
2,30 Oamenii din Magbiș: o sută cincizeci și șase;
2,31 Fiii celuilalt Elam: o mie două sute cincizeci și patru;
2,32 Fiii lui Harim: trei sute douăzeci;
2,33 Oamenii din Lod, Hadid și Ono: șapte sute douăzeci și cinci;
2,34 Oamenii din Ierihon: trei sute patruzeci și cinci;
2,35 Fiii lui Senaa: trei mii șase sute treizeci;
2,36 Preoți: fiii lui Iedaia, din casa lui Iosua: nouă sute șaptezeci și trei;
2,37 Fiii lui Imer: o mie cincizeci și doi;
2,38 Fiii lui Pașhur: o mie două sute patruzeci și șapte;
2,39 Fiii lui Harim: o mie șaptesprezece;
2,40 Leviți: fiii lui Iosua și Cadmiel, din fiii lui Hodavia: șaptezeci și patru;
2,41 Cântăreți: fiii lui Asaf: o sută douăzeci și opt;
2,42 Fiii portarilor: fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acuv, fiii lui Hatita, fiii lui Șobai, cu toții la un loc: o sută treizeci și nouă;
2,43 Cei încredințați templului: fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot,
2,44 Fiii lui Cheros, fiii lui Siaha, fiii lui Fadon;
2,45 Fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Acub;
2,46 Fiii lui Hagab, fiii lui Șamlai, fiii lui Hanan;
2,47 Fiii lui Ghidel, fiii lui Gahar, fiii lui Reaia;
2,48 Fiii lui Rețin, fiii lui Necoda;
2,49 Fiii lui Gazam, fiii lui Uza, fiii lui Paseah;
2,50 Fiii lui Besai, fiii lui Asna, fiii lui Meunim;
2,51 Fiii lui Nefișim, fiii lui Bacbuc;
2,52 Fiii lui Hacufa, fiii lui Harhur, fiii lui Bațlut, fiii lui Mechida, fiii lui Harșa;
2,53 Fiii lui Barcos, fiii lui Sisera, fiii lui Tamah;
2,54 Fiii lui Nețiah, fiii lui Hatifa.
2,55 Fiii robilor lui Solomon: fiii lui Sotai, fiii lui Soferet, fiii lui Peruda;
2,56 Fiii lui Iaala, fiii lui Darcon, fiii lui Ghidel;
2,57 Fiii lui Șefatia, fiii lui Hatil, fiii lui Pocheret-Hațebaim, fiii lui Ami.
2,58 Cei încredințați templului și fiii robilor lui Solomon erau cu toții trei sute nouăzeci și doi;
2,59 Iar cei ce au ieșit din Telmelah, din Telharșa și din Cherub-Adan-Imer, care n-au putut să-și arate semința și neamul lor, ca să arate că sunt din Israel, au fost:
2,60 Fiii lui Delaia, fiii lui Tobie și fiii lui Necoda: șase sute cincizeci și doi.
2,61 Iar din neamul preoților: fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț și fiii lui Barzilai care și-a

luat femeie din fiicele lui Barzilai Galaaditul al cărui nume l-a adoptat.

2,62 Și-au căutat cartea spiței neamului lor și n-au găsit-o și de aceea au fost îndepărtați de la preoție.

2,63 Și Tirșata le-a zis să nu mănânce din cele sfinte, până nu se va ridica preot cu Urim și Tumim.

2,64 Deci toată adunarea la un loc se alcătuia din patruzeci și două de mii trei sute șaizeci de oameni,

2,65 afară de robii lor și de roabele lor, care erau în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte; și mai erau cu ei două sute de cântăreți și cântărețe;

2,66 Și aveau șapte sute treizeci și șase de cai,

2,67 două sute patruzeci și cinci de catâri, patru sute treizeci și cinci de cămile și șase mii șapte sute douăzeci de asini.

2,68 Și ajungând unele din căpeteniile semințiilor la templul Domnului care este la Ierusalim, au dăruit de bunăvoie pentru templul lui Dumnezeu, ca să fie ridicat din nou pe temeliile lui.

2,69 Și aceștia din prisosul lor au dăruit în casa obștească pentru începerea lucrărilor: șaizeci și una de mii de drahme de aur, cinci mii de mine de argint și o sută de veșminte preoțești.

2,70 Și au început să locuiască preoții și leviții și poporul și cântăreții și portarii și cei încredințați templului în orașele lor și tot Israelul s-a așezat în cetățile sale.

3,1 Iar când a venit luna a șaptea și când fiii lui Israel erau prin orașele lor, s-a strâns poporul ca un singur om la Ierusalim;

3,2 Și s-a sculat Iosua, fiul lui Ioțadac, și frații lui, preoții și Zorobabel, fiul lui Salatiel, și frații lui și au făcut jertfelnic Dumnezeului lui Israel, ca să aducă pe el arderi de tot, cum se scrie în legea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

3,3 Și au așezat jertfelnicul pe temeliile lui, deși se temeau de popoarele străine, și au început să aducă pe el arderi de tot Domnului, arderi de tot dimineața și seara.

3,4 Și au săvârșit sărbătoarea corturilor, după cum este scris, cu ardere de tot zilnică, după numărul hotărât și după rânduiala fiecărei zile.

3,5 După aceea au început să săvârșească arderea de tot cea obișnuită, și cea de la lună nouă, și cea de la sărbătorile închinate Domnului, și jertfele pe care le aducea Domnului fiecare de bună voie.

3,6 Chiar din ziua întâi a lunii a șaptea au început să aducă Domnului arderi de tot. Iar temelia templului Domnului nu se pusese încă.

3,7 Și au început a da argint pietrarilor și dulgherilor, iar sidonienilor și tirienilor bucate și băutură și untdelemn, ca să aducă pe mare la Iafa lemn din Liban, după învoirea dată lor de Cirus, regele perșilor.

3,8 Și în anul al doilea după sosirea lor la templul lui Dumnezeu din Ierusalim, în luna a doua, Zorobabel, fiul lui Salatiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și ceilalți frați ai lor, preoții și leviții, și toți cei ce veniseră din robie la Ierusalim au făcut început și au pus pe leviții de la douăzeci de ani în sus să supravegheze lucrările templului Domnului.

3,9 Și așa Iosua cu fiii și frații lui, și Cadmiel cu fiii lui, fiii lui Iuda, precum și fiii lui Henadad cu fiii lor și cu frații lor, leviții, au stat să supravegheze pe cei ce lucrau la templul lui Dumnezeu.

3,10 Și când ziditorii puneau temelia templului Domnului, atunci preoții, îmbrăcați

în veșmintele lor și cu trâmbițe, și leviții, fiii lui Asaf, cu chimvale, au fost puși să laude pe Domnul, după rânduiala lui David, regele lui Israel.

3,11 Și au început ei să cânte pe rând „Lăudați și slăviți pe Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui spre Israel”. Și tot poporul striga cu glas mare, slăvind pe Domnul, pentru că a ajutat să se pună temeliile templului Domnului.

3,12 În vremea aceasta mulți din preoți și din leviți și din capii de familie și din bătrânii care văzuseră vechiul templu, văzând punerea temeliei acestui templu, plângeau cu hohote, mulți însă cântau tare de bucurie;

3,13 însă poporul nu putea osebi strigătele de bucurie de bocetele de plâns ale mulțimii, pentru că poporul striga tare și glasul se auzea departe.

4,1 Auzind vrăjmașii lui Iuda și ai lui Veniamin că cei ce s-au întors din robie zidesc templu Domnului Dumnezeului lui Israel,

4,2 au venit la Zorobabel și au zis către el: „Să zidim și noi cu voi, pentru că și noi, ca și voi, căutăm pe Dumnezeul vostru și Lui îi aducem jertfe încă din zilele lui Asarhadon, regele Asiriei, care ne-a adus aici”.

4,3 Iar Zorobabel, Iosua și celelalte căpetenii ale semințiilor lui Israel le-au zis: „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi templu Dumnezeului nostru, ci numai noi singuri vom zidi templu Domnului Dumnezeului lui Israel, precum ne-a poruncit Cirus, regele Perșilor”.

4,4 Atunci poporul țării aceleia a început să descurajeze poporul lui Iuda și să-l împiedice de la zidire,

4,5 cumpărând contra lor pe sfetnicii regelui, ca să zădărnicească planul lor în toate zilele lui Cirus, regele Perșilor, până în zilele lui Darie, regele Perșilor.

4,6 Și sub domnia lui Ahașveroș, pe la începutul domniei acestuia, au scris plângere împotriva locuitorilor lui Iuda și ai Ierusalimului.

4,7 Și în zilele lui Artaxerxe, Bișlam, Mitridat, Tabeel și ceilalți tovarăși ai lor au scris lui Artaxerxe, regele Perșilor. Și scrisoarea a fost scrisă cu slove aramaice și în limba aramaică.

4,8 Și sfetnicul Rehum cu scriitorul Șimșai încă au scris către regele Artaxerxe următoarea scrisoare împotriva Ierusalimului:

4,9 „Atunci Rehum, cârmuitorul, și Șimșai scriitorul și ceilalți tovarăși ai lor: Dineii și Arfarsateii, Tarpeleii, Afarseii, Erecii, Babilonienii, Suzienii, Dehaveii,

4,10 Elamiții și celelalte popoare, pe care strălucitul și marele Asurbanipal le-a strămutat și le-a așezat în cetățile Samariei și în celelalte cetăți de peste râu, scriu către regele Artaxerxe...”.

4,11 Iată copia de pe scrisoarea ce au trimis către regele Artaxerxe: „Slugile tale, oamenii de dincolo de Eufrat...

4,12 Cunoscut să fie regelui că iudeii care au plecat de la tine și au venit la noi la Ierusalim rezidesc cetatea cea rea și răzvrătită și fac ziduri, și temeliile le-au și isprăvit.

4,13 Și să mai știe regele că, dacă cetatea aceasta se va zidi și zidurile ei se vor face din nou, atunci iudeii nu vor plăti nici bir, nici dări, nici vamă și pagube se vor face vistieriei regale.

4,14 Și fiindcă noi mâncăm sare de la curtea regelui și nu putem suferi să vedem pe rege păgubit, de aceea dăm de știre regelui:

4,15 Să se caute în cartea faptelor părinților tăi și în cartea faptelor vei găsi și vei

afla că cetatea aceasta este cetate răzvrătită și primejdioasă pentru regi și ținuturi și că din vechime s-au petrecut în ea abateri, din care pricină a și fost pustiită cetatea aceasta.

4,16 De aceea noi înștiințăm pe rege că, dacă cetatea aceasta se va isprăvi de zidit și zidurile ei se vor face, atunci nu vei mai avea stăpânire peste râu”.

4,17 Iar regele a trimis răspunsul următor lui Rehum cârmuitorul și lui Șimșai scriitorul și celorlalți tovarăși ai lor, care locuiesc în Samaria și în celelalte cetăți de peste râu.

4,18 „Pace... Scrisoarea ce mi-ați trimis a fost citită cu luare-aminte înaintea noastră,

4,19 și s-a dat din partea noastră poruncă de s-a cercetat și s-a aflat că cetatea aceea de mult s-a răzvrătit împotriva regilor ți că s-a făcut în ea tulburări și răscoale;

4,20 Și că au fost în Ierusalim regi puternici care au stăpânit toată latura cea de peste râu și cărora li s-au plătit bir și vamă.

4,21 Așadar, poruncă dați ca oamenii aceia să înceteze de a mai lucra și ca cetatea aceea să nu se mai zidească, până nu va veni poruncă de la mine;

4,22 Și să fiți cu luare-aminte, ca să nu vă scape ceva nebăgat în seamă în treburile acestea. De ce îngăduiți înmulțirea lucrărilor vătămătoare în paguba regelui?”

4,23 Îndată ce s-a citit scrisoarea aceasta a regelui Artaxerxe, înaintea lui Rehum și a lui Șimșai scriitorul și a tovarășilor lor, aceștia au trimis îndată la Ierusalim și cu puterea armelor au oprit lucrările iudeilor.

4,24 Atunci s-au oprit lucrările la templul lui Dumnezeu cel din Ierusalim, și oprirea aceasta a ținut până în anul al doilea al domniei lui Darie, regele Perșilor.

5,1 Dar proorocul Agheu și proorocul Zaharia, fiul lui Ido, au grăit iudeilor celor din Ierusalim și din Iuda cuvinte proorocești în numele Dumnezeului lui Israel.

5,2 Atunci s-au sculat Zorobabel, fiul lui Salatiel, și Iosua, fiul lui Ioțadac, și au început a zidi templul lui Dumnezeu cel din Ierusalim, fiind cu ei proorocii lui Dumnezeu, care îi întăreau.

5,3 În vremea aceea au venit la el Tatnai, cârmuitorul ținuturilor de peste fluviu, și Șetar-Boznai și tovarășii lor, și le-au grăit așa: „Cine v-a dat vouă învoire să zidiți casa aceasta și să isprăviți zidurile acestea?”

5,4 Atunci noi le-am spus numele acelor oameni care zideau casa aceasta.

5,5 Dar ochiul Dumnezeului lor era spre căpeteniile iudaice, și aceia nu i-au mustrat până nu au adus lucrurile la cunoștința lui Darie și până n-a venit dezlegare în chestiunea aceasta.

5,6 Iată cuprinsul scrisorii pe care Tatnai, cârmuitorul ținuturilor de peste Eufrat, și Șetar-Boznai cu tovarășii lor, cu Arfarsateii cei de peste fluviu, au trimis-o regelui Darie,

5,7 și iată ce era scris în înștiințarea trimisă lui:

5,8 „Pace întru toate regelui Darie! Cunoscut fie regelui că noi am fost în ținutul lui Iuda, la templul Dumnezeului celui mare, și am văzut că el se zidește din pietre mari și se pune și lemn în zid și lucrarea aceasta merge repede și au spor la mână.

5,9 Atunci am întrebat noi pe căpetenii și le-am zis așa: Cine v-a dat vouă învoire să zidiți casa aceasta și zidurile acestea să le isprăviți?

5,10 Pe lângă aceasta i-am mai întrebat și de numele acelora, ca să-ți dăm de veste

și să-ți seriem numele acelor oameni, care sunt mai însemnați la ei.

5,11 Și ei mi-au răspuns eu vorbele acestea: Noi suntem robii Dumnezeului cerului și al pământului și zidim templul care a fost făcut cu mult înainte de aceasta și pe care un mare rege al lui Israel l-a zidit și l-a isprăvit.

5,12 Când însă părinții noștri au mâniat pe Dumnezeul cerului, Acesta i-a dat în mâna lui Nabucodonosor, regele Babilonului, care a dărâmat templul acesta și pe popor l-a strămutat la Babilon.

5,13 Iar în anul întâi al lui Cirus, regele Babilonului, regele Cirus a dat învoire să se zidească acest templu al lui Dumnezeu;

5,14 Chiar și vasele de aur și de argint ale templului lui Dumnezeu, pe care Nabucodonosor le luase din templul Ierusalimului și le dusese în capiștea din Babilon, le-a scos regele Cirus din capiștea Babilonului și le-a dat în seama lui Șeșbațar, pe care l-a numit el cârmuitor și i-a zis:

5,15 Ia vasele acestea, mergi și pune-le în templul din Ierusalim, și templul lui Dumnezeu să se zidească pe locul lui vechi.

5,16 Atunci Șeșbațar acela a venit și a pus temelia templului lui Dumnezeu din Ierusalim, și de atunci și până astăzi se zidește el și nu s-a isprăvit.

5,17 Deci, dacă binevoiește regele, să se caute în casa vistieriei regale de acolo din Babilon și să se vadă dacă în adevăr regele Cirus a dat învoire să se zidească acest templu al lui Dumnezeu în Ierusalim și să ni se trimită știre care este voința regelui în această privință”.

6,1 Atunci regele Darie a dat poruncă să se cerceteze la locul unde se păstrau actele și unde se ținea vistieria la Babilon.

6,2 Și s-a găsit în palatul din Ecbatana, care este în ținutul Mediei, un sul de pergament, în care era scrisă această amintire:

6,3 „În anul întâi al regelui Cirus, regele Cirus a dat această poruncă pentru templul lui Dumnezeu cel din Ierusalim: Să se zidească templul pe locul acela unde se aduc jertfele și să i se pună temelii sănătoase! Înălțimea lui să fie de șaizeci de coți și lărgimea lui tot de șaizeci de coți.

6,4 Să se pună trei rânduri de pietre și un rând de lemn, iar cheltuielile să se dea din casa regelui.

6,5 Chiar și vasele de aur și de argint ale templului lui Dumnezeu, pe care Nabucodonosor le-a luat din templul din Ierusalim și le-a dus la Babilon să se înapoieze și să se ducă în templul din Ierusalim și să se pună fiecare la locul lui în templul lui Dumnezeu”.

6,6 „Deci, Tatnai, cârmuitor al ținuturilor de peste fluviu, și Șetar-Boznai cu tovarășii voștri, cu Arfarsateii cei de peste fluviu, depărtați-vă de acolo și nu opriți lucrările la acel templu al lui Dumnezeu;

6,7 Lasă pe cârmuitorul iudeu și pe căpeteniile iudaice să zidească acel templu al lui Dumnezeu pe locul lui.

6,8 Iar din partea mea se dă poruncă cu privire la cele cu care voi trebuie să ajutați acelor căpetenii iudaice la zidirea acelui templu al lui Dumnezeu: Luați numaidecât din birul ținuturilor de peste fluviu și dați oamenilor acelora, ca lucrul să nu se oprească; și ce trebuie pentru arderile de tot ale Dumnezeului ceresc:

6,9 Viței, sau berbeci, sau miei, precum și grâu, sare, vin și untdelemn, să li se dea, cum vor zice preoții cei din Ierusalim,

6,10 ca ei să aducă jertfă plăcută Dumnezeului ceresc și să se roage pentru

sănătatea regelui și a fiilor lui.

6,11 Tot de mine poruncă se mai dă că dacă vreun om va schimba această hotărâre, atunci se va scoate o bârnă din casa lui și va fi acela ridicat și pironit pe ea, iar casa lui se va preface pentru aceasta în dărâmătură.

6,12 Și Dumnezeu al Cărui nume locuiește acolo să doboare pe tot regele și poporul care și-ar întinde mâna sa ca să schimbe aceasta în paguba acestui templu al lui Dumnezeu din Ierusalim. Eu, Darie, am dat porunca aceasta; să fie întocmai adusă la îndeplinire!”

6,13 Atunci Tatnai, cârmuitorul ținuturilor de peste fluviu, și Șetar-Boznai cu tovarășii lor au făcut întocmai așa, cum poruncise regele Darie.

6,14 Și căpeteniile iudeilor au zidit și au sporit, după proorocia lui Agheu proorocul și a lui Zaharia, fiul lui Ido. Și cu voia Dumnezeului lui Israel și a lui Cirus și Darie și Artaxerxe, regii Perșilor, l-au zidit și l-au isprăvit.

6,15 Și s-a isprăvit templul acesta în ziua a treia a lunii Adar, în al șaselea an al domniei regelui Darie.

6,16 Și fiii lui Israel, preoții și ceilalți, care se întorseseră din robie, au săvârșit cu bucurie sfințirea acestui templu al lui Dumnezeu.

6,17 La sfințirea acestui templu al lui Dumnezeu s-au adus: o sută de boi, două sute de berbeci, patru sute de miei și doisprezece țapi, jertfă de iertarea păcatelor pentru tot Israelul, după numărul semințiilor lui Israel.

6,18 Și au fost puși preoții cu rândul și leviții tot cu rândul să slujească lui Dumnezeu în Ierusalim, cum era scris în cartea lui Moise.

6,19 Și cei ce se întorseseră din robie au săvârșit Paștile în ziua a paisprezecea a lunii întâi,

6,20 pentru că se curățiseră preoții și leviții și cu toții până la unul erau curați; și au junghiat mielul Paștilor pentru toți cei ce se întorseseră din robie, pentru frații lor preoți și pentru ei înșiși.

6,21 Și au mâncat fiii lui Israel, cei ce se întorseseră din robie și cei ce se despărțiseră cu ei de necurățenia popoarelor țării, ca să caute pe Domnul Dumnezeul lui Israel;

6,22 Și au prăznuit sărbătoarea azimelor șapte zile cu bucurie, pentru că îi înveselise Domnul și întorsese spre ei inima regelui Asiriei, ca să le întărească mâinile la zidirea templului Domnului Dumnezeului lui Israel.

7,1 După întâmplările acestea, sub domnia lui Artaxerxe, regele Perșilor, Ezdra, fiul lui Seraia, fiul lui Azaria, fiul lui Hilchia,

7,2 fiul lui Șalum, fiul lui Țadoc, fiul lui Ahitub,

7,3 fiul lui Amaria, fiul lui Azaria, fiul lui Meraiot,

7,4 fiul lui Zerahia, fiul lui Uzi,

7,5 fiul lui Buchi, fiul lui Abișua, fiul lui Finees, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron arhiereul,

7,6 acest Ezdra a ieșit din Babilon; și era el cărturar iscusit și cunoscător al legii lui Moise, pe care o dăduse Domnul Dumnezeul lui Israel. Iar regele i-a dat lui tot ce a dorit, pentru că mâna Dumnezeului său era peste el.

7,7 Și împreună cu el au plecat la Ierusalim și unii din fiii lui Israel și preoți și leviți și cântăreți și portari și cei încredințați templului, în anul al șaptelea al domniei lui Artaxerxe.

7,8 Și a venit el la Ierusalim tot în al șaptelea an al regelui, în luna a cincea;

7,9 Căci în ziua întâi a lunii întâi a fost plecarea lui din Babilon, iar în ziua întâi a lunii a cincea a ajuns la Ierusalim, pentru că mâna binefăcătoare a lui Dumnezeu era peste el;

7,10 Căci Ezdra se hotărâse cu toată inima să învețe legea Domnului și s-o împlinească și să învețe pe Israel legea și dreptatea.

7,11 Iată acum și cuprinsul scrisorii pe care Artaxerxe a dat-o lui Ezdra, preotul și cărturarul, care propovăduise în Israel cuvintele poruncilor Domnului și ale legilor Lui:

7,12 „Artaxerxe, regele regilor, către Ezdra, preotul, învățătorul legii Dumnezeului ceresc Celui desăvârșit...

7,13 S-a dat de mine poruncă, ca în regatul meu toți aceia din poporul lui Israel și din preoții lui și din leviții lui, care doresc să se ducă la Ierusalim, să meargă cu tine.

7,14 Fiindcă tu ești trimis de rege și de cei șapte sfetnici ai lui, ca să cercetezi Iuda și Ierusalimul după legea Dumnezeului tău, pe care o ai în mâna ta,

7,15 și să duci argintul și aurul pe care regele și sfetnicii lui l-au jertfit Dumnezeului lui Israel a Căruia locuință este în Ierusalim

7,16 și tot aurul și argintul pe care-l vei aduna tu din toată țara Babilonului, împreună cu toate darurile de bună voie de la popor și preoți, pe care le vor jertfi ei pentru templul Dumnezeului lor, cel din Ierusalim.

7,17 De aceea cumpără numaidecât cu banii aceștia, boi, berbeci, miei și daruri de pâine cât trebuie, și turnări pentru ei și du-le la jertfelnicul templului Dumnezeului vostru cel din Ierusalim.

7,18 Și ce veți crede voi și frații voștri că este bine să faceți cu celălalt argint și aur, aceea să faceți după voia Dumnezeului vostru.

7,19 Și vasele ce ți s-au dat ție pentru slujbele templului Dumnezeului tău, pune-le înaintea Dumnezeului Ierusalimului.

7,20 Și alte lucruri de trebuință pentru templul Dumnezeului tău, ce vei crede tu că trebuie, dă-le din casa vistieriilor regești.

7,21 Din partea mea, a regelui Artaxerxe, se dă tuturor păstrătorilor vistieriilor de peste râu porunca aceasta: Tot ce va cere de la voi preotul Ezdra, învățătorul legii Dumnezeului ceresc, să-i dați numaidecât;

7,22 Argint până la o sută de talanți, grâu până la o sută de cori, vin până la o sută de baturi și tot până la o sută de baturi de untdelemn; iar sare, fără măsură.

7,23 Tot ce s-a poruncit de Dumnezeul ceresc trebuie să se facă cu îngrijire pentru templul Dumnezeului celui ceresc. Băgați de seamă să nu-și întindă cineva mâna asupra templului Dumnezeului celui ceresc, ca să nu fie mânia Lui asupra regatului, a regelui și a fiilor lui.

7,24 Și vă dăm știre că nici asupra unuia din preoți, sau leviți, sau cântăreți, sau portari, sau cei încredințați templului, sau slujitori ai acestui templu al lui Dumnezeu să nu se pună nici bir, nici dare, nici vamă.

7,25 Iar tu, Ezdra, după înțelepciunea Dumnezeului tău, care este în mâna ta, să pui cârmuitori și judecători și să judece aceia tot poporul cel de peste fluviu, pe toți cei ce știu legea Dumnezeului tău, iar pe cei ce nu o știu, să-i învățați.

7,26 Și cine nu va împlini legea Dumnezeului tău și legea regelui, asupra aceluia să

se facă îndată judecată și să se osândească sau la moarte, sau la izgonire, sau la amendă, sau la închidere în temniță”.

7,27 „Binecuvântat este Domnul Dumnezeul părinților noștri Care a pus în inima regelui gândul să împodobească templul Domnului cel din Ierusalim și a atras asupra mea mila regelui și a sfetnicilor lui și a tuturor dregătorilor celor puternici ai regelui!

7,28 Atunci eu m-am întărit, căci mâna Domnului Dumnezeului meu era peste mine, și am adunat pe căpeteniile lui Israel, ca să meargă cu mine”.

8,1 „Iată capii de familie și spița neamului acelora care au plecat cu mine din Babilon, în timpul domniei regelui Artaxerxe:

8,2 Gherșom din fiii lui Finees; Daniel din fiii lui Itamar; Hatuș din fiii lui David;

8,3 Zaharia din fiii lui Șecania, care se trăgea din fiii lui Fares, și împreună cu el o sută cincizeci de suflete, parte bărbătească, scrise în spița neamului;

8,4 Elioenai, fiul lui Zerahia, din neamul lui Pahat-Moab împreună cu două sute de suflete, parte bărbătească.

8,5 Șecania, fiul lui Iahaziel, din urmașii lui Zatu, cu trei sute de suflete, parte bărbătească.

8,6 Ebed, fiul lui Ionatan, din urmașii lui Adin, cu cincizeci de suflete, parte bărbătească.

8,7 Isaia, fiul lui Atalia, din urmașii lui Elam, cu șaptezeci de oameni.

8,8 Zebadia, fiul lui Mihail, din urmașii lui Șefatia, cu optzeci de oameni.

8,9 Obadia, fiul lui Iehiel, din urmașii lui Ioab, cu două sute optsprezece oameni.

8,10 Șelomit, fiul lui Iosifia, din urmașii lui Lani, cu o sută șaizeci de oameni.

8,11 Zaharia, fiul lui Bebai, din urmașii lui Bebai, cu douăzeci și opt de oameni.

8,12 Iohanan, fiul lui Hacatan, din urmașii lui Azgad, cu o sută zece oameni.

8,13 Și cei din urmă din fiii lui Adonicam, ale căror nume erau: Ielifelet, Ieiel și Șemaia cu șaizeci de oameni.

8,14 Utai și Zabud, din fiii lui Bigvai, cu șaptezeci de oameni.

8,15 Pe aceștia i-am adunat eu la râul ce curge prin Ahava și am poposit acolo trei zile; iar când am cercetat eu poporul și pe preoți, n-am găsit acolo pe nimeni din fiii lui Levi.

8,16 Și am trimis să cheme pe Eleazar, Ariel, Șemaia, Elnatan, Iariv, Elnatan, Natan, Zaharia și Meșulam, care erau căpetenii, și pe Ioarib și Elnatan, care erau învățători,

8,17 și le-am dat acestora însărcinare către Ido, care era căpetenie în ținutul Casifia, și le-am pus în gura lor ce să grăiască cu Ido și cu frații lui, și cu cei încredințați templului din ținutul Casifia, ca să ne aducă slujitori pentru templul Dumnezeului nostru.

8,18 Pentru că mâna binefăcătoare a Dumnezeului nostru era peste noi, ne-au adus ei un om înțelept din fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israel, anume pe Șerevia, și pe fiii acestuia și pe frații lui în număr de optsprezece;

8,19 Și ne-au mai adus pe Hașabia și pe Isaia din fiii lui Merari, împreună cu frații lor și cu fiii lor, douăzeci de oameni;

8,20 Și dintre cei încredințați templului pe care i-a dat David și dregătorii lui în slujba leviților, ne-a adus două sute douăzeci de inși; aceștia toți erau numiți pe nume.

8,21 Și acolo, la râul Ahava, am rânduit post, ca să ne smerim înaintea feței Dumnezeului nostru și să cerem de la El călătorie bună pentru noi și pentru copiii noștri și pentru toată avuția noastră,

8,22 căci îmi fusese rușine să cer de la rege oștire și călăreți, ca să ne păzească de vrăjmași în cale, că noi, când am grăit cu regele, am zis: „Mâna Dumnezeului nostru este binefăcătoare pentru toți cei ce aleargă la El, iar asupra tuturor celor ce-L părăsesc este puterea Lui și mânia Lui!”

8,23 Și așa am postit noi și am rugat pentru aceasta pe Dumnezeul nostru, și El ne-a auzit.

8,24 Și am luat din cei ce erau mai mari peste preoți doisprezece oameni: pe Șerevia și pe Hașabia și împreună cu ei pe cei zece frați ai lor.

8,25 Și le-am dat lor cu cântarul aurul și argintul și vasele și tot ce se dăruise pentru templul Dumnezeului nostru, ce dăruise regele și sfetnicii lui și dregătorii lui și toți israeliții care se aflau acolo.

8,26 Acestea le-am dat în mâna lor, cântărite: argint, șase sute cincizeci de talanți, vase de argint, ca la o sută de talanți, aur o sută de talanți,

8,27 cupe de aur, douăzeci, de o mie de drahme una, și două vase de aramă din cea mai bună, lucitoare, care se prețuiește ca și aurul.

8,28 Și le-am zis: „Voi sunteți sfinții Domnului și vasele sunt sfințite, iar argintul și aurul sunt darurile cele de bună voie Domnului Dumnezeului părinților voștri!

8,29 Vegheați și păziți acestea, până le veți da cu cântarul mai-marilor preoților, leviților și căpeteniilor semințiilor lui Israel la Ierusalim, în camerele templului Domnului”.

8,30 Și au primit preoții și leviții aurul și argintul și vasele cântărite ca să le ducă la Ierusalim, în templul Dumnezeului nostru.

8,31 După aceea am plecat noi de la râul Ahava în ziua a douăsprezecea a lunii întâi, ca să mergem la Ierusalim; și mâna Dumnezeului nostru a fost cu noi și ne-a scăpat din mâna vrăjmașului și de cei ce ne pândeau în cale.

8,32 Și am venit la Ierusalim și am rămas acolo trei zile,

8,33 iar a patra zi am dat cu cântarul argintul și aurul și vasele la templul Dumnezeului nostru, în mâna lui Meremot preotul, fiul lui Urie, împreună și lui Eleazar, fiul lui Finees, precum și lui Iozabat, fiul lui Iosua, și lui Noadia, fiul lui Binui, leviții.

8,34 Toate le-am dat cântărit și numărat și toate cele cântărite s-au scris în același timp.

8,35 Și cei veniți din robie au adus ardere de tot Dumnezeului lui Israel, doisprezece viței pentru tot Israelul, douăzeci și șase de berbeci, șaptezeci și șapte de miei și doisprezece țapi, jertfă pentru păcat; toate acestea le-au adus ardere de tot Domnului.

8,36 Și am dat poruncile regelui satrapilor și guvernatorilor de peste râu, și aceștia au arătat cinste poporului și templului lui Dumnezeu”.

9,1 După isprăvirea acestora, au venit la mine căpeteniile și au zis: „Poporul lui Israel și preoții și leviții nu s-au deosebit de popoarele cele de alt neam și de urâciunile lor, adică de canaanei, hetei, ferezei, iebusei, amoniți, moabiți, egipteni și amorei,

9,2 pentru că au luat pe fiicele acelora soții pentru ei și pentru feciorii lor și s-a amestecat sămânța cea sfântă cu popoarele cele de alt neam, ba încă mâna celor mai

însemnați și mai de frunte a fost cea dintâi în această nelegiuire”.

9,3 Auzind cuvântul acesta, mi-am rupt haina cea de deasupra și cea de dedesubt și mi-am smuls părul din capul meu și din barba mea și am căzut de mâhnire.

9,4 Atunci s-au adunat la mine toți cei ce se temeau de cuvintele Dumnezeului lui Israel, din pricina nelegiuirii celor veniți din robie, și eu am stat în întristare până la jertfa cea de seară.

9,5 Iar la vremea jertfei de seară m-am sculat din locul tânguirii mele și cu hainele rupte de deasupra și de dedesubt am căzut în genunchi și mi-am întins mâinile către Domnul Dumnezeul meu și am zis:

9,6 „Dumnezeul meu, mă rușinez și mă tem să-mi ridic fața către Tine, Dumnezeul meu, pentru că fărădelegile noastre au trecut peste cap și vina noastră s-a mărit până la cer.

9,7 Din zilele părinților noștri și până astăzi suntem în mare vinovăție, și pentru fărădelegile noastre am fost dați noi, și regii noștri, și preoții noștri, în mâinile regilor celor de alt neam, și în sabie și în robie, și pradă și în rușine, cum suntem și astăzi.

9,8 Și iată, după puțină vreme, ni s-a dat îndurare de la Domnul Dumnezeul nostru și El ne-a lăsat pe câțiva să scăpăm și ne-a ajutat să ne așezăm în locul cel sfânt al Lui și ne-a dăruit să ne înviorăm puțin din robia noastră.

9,9 Noi robi suntem, dar nici în robie nu ne-a părăsit pe noi Dumnezeul nostru și a îndreptat El spre noi mila regilor Perșilor ca să ne lase să înviem, să zidim templu Dumnezeului nostru, să-l scoatem din dărâmăturile lui și ne-a dat întărire în Iuda și în Ierusalim.

9,10 Dar acum, după toate acestea, ce vom zice noi, Dumnezeul nostru? Căci ne-am abătut de la poruncile Tale,

9,11 pe care le-ai dat Tu prin prooroci, robii Tăi, și ai zis: Pământul în care vă duceți voi ca să-l stăpâniți este pământ necurat, căci este spurcat de necurățenia popoarelor celor de alt neam și de urâciunile lor, cu care ele l-au umplut de la un capăt la altul.

9,12 Deci pe fetele voastre să nu le dați după feciorii lor și pe fetele lor să nu le luați pentru feciorii voștri și pacea lor și bunurile lor să nu le căutați în veci, ca să vă întăriți și să vă hrăniți cu bunătățile pământului aceluia și să-l lăsați moștenire veșnică fiilor voștri.

9,13 După toate cele ce ne-au ajuns pe noi pentru faptele noastre cele rele și pentru marea noastră vinovăție și pentru că Tu, Dumnezeule, nu Te-ai purtat cu noi după măsura nelegiuirilor noastre și ne-ai dat și izbăvirea aceasta,

9,14 au doară iarăși vom călca poruncile Tale și vom intra în legătură de rudenie cu aceste popoare ticăloase? Nu Te vei mânia Tu oare atâta, încât să ne stârpești și să nu mai rămână nici unul și să nu mai fie nici o izbăvire?

9,15 Doamne Dumnezeul lui Israel, drept ești Tu, pentru că am scăpat noi până în ziua de astăzi; și iată noi și astăzi suntem în nelegiuirile noastre; deci astfel fiind, n-ar trebui să stăm înaintea feței Tale”.

10,1 Pe când se ruga astfel Ezdra și se mărturisea, plângând și îngenunchind înaintea templului lui Dumnezeu, s-a strâns la el o mare mulțime de israeliți, bărbați și femei și copii, pentru că și poporul a plâns foarte mult.

10,2 Și a grăit Șecania, fiul lui Iehiel, care era din urmașii lui Elam, și a zis către Ezdra: „Noi am făcut nelegiuire înaintea Dumnezeului nostru, când ne-am luat femei

de alt neam din popoarele pământului acestuia, dar mai este încă o nădejde pentru Israel în lucrul acesta;

10,3 Să încheiem acum legământ cu Dumnezeul nostru că, după sfatul stăpânului meu și al celor ce cinstesc poruncile Dumnezeului nostru, să dăm drumul tuturor femeilor și copiilor născuți cu ele, ca să fim după lege.

10,4 Scoală deci, că aceasta este treaba ta, îmbărbătează-te și lucrează, că noi suntem cu tine”.

10,5 Și s-a sculat Ezdra și a pus pe căpeteniile preoților și ale leviților și pe tot Israelul să facă jurământ că vor face așa. Și ei au făcut jurământ.

10,6 Și după ce s-a sculat, Ezdra s-a dus de la templul lui Dumnezeu la locuința lui Iohanan, fiul lui Eliașib și ajungând acolo, n-a mâncat pâine, nici, apă n-a băut, căci plângea pentru nelegiuirea celor din robie.

10,7 Și a făcut cunoscut în Iuda și în Ierusalim tuturor celor ce fuseseră în robie să se adune la Ierusalim;

10,8 Și cel ce nu va veni până în trei zile, pe averea aceluia, după sfatul căpeteniilor și al bătrânilor, se va pune blestem, iar el însuși va fi îndepărtat din obștea celor ce fuseseră în robie.

10,9 Și s-au adunat toți locuitorii Iudei și ai ținutului lui Veniamin la Ierusalim în trei zile. Și aceasta era în luna a noua, în ziua a douăzecea a lunii acesteia. Și s-a așezat tot poporul în piața de la templul lui Dumnezeu, tremurând atât pentru păcatul acesta, cât și din pricina ploilor.

10,10 Și s-a sculat Ezdra preotul și le-a zis: „Voi ați făcut păcat, luându-vă femei de neam străin și cu aceasta ați mărit vina lui Israel.

10,11 Așadar, pocăiți-vă de păcatul acesta înaintea Domnului Dumnezeului părinților voștri și faceți voia Lui și depărtați-vă de popoarele pământului acestuia și de femeile celor de alt neam”.

10,12 Și răspunzând toată adunarea, a zis cu glas tare: „Cum zici tu, așa vom face!

10,13 Însă poporul este mult la număr și acum este timp ploios și nu putem sta afară. Și apoi și treaba aceasta nu este de-o zi ori de două, pentru că mulți din noi am săvârșit acest păcat.

10,14 Deci să rămână căpeteniile noastre pentru întreaga obște și toți cei din orașele noastre care și-au luat femei străine să vină aici la vremea hotărâtă și împreună cu ei să vină și căpeteniile fiecărui oraș și judecătorii lui, până se va potoli de la noi mânia cea arzătoare a Dumnezeului nostru, care s-a pornit pentru păcatul acesta”.

10,15 Atunci Ionatan, fiul lui Asael și Iahzeia, fiul lui Ticva, au fost puși pentru lucrul acesta; iar leviții Meșulam și Șabetai erau ajutoarele lor.

10,16 Cei ce se întorseseră din robie au făcut așa. Și Ezdra preotul a rânduit la treaba aceasta și pe căpeteniile semințiilor din fiecare seminție și i-a numit pe nume. Și au făcut ei sfat în ziua întâi a lunii a zecea, ca să cerceteze lucrul acesta,

10,17 și au isprăvit cercetarea tuturor celor ce-și luaseră femei de alt neam, în ziua întâi a lunii întâi.

10,18 Din fiii preoților care-și luaseră femei străine, s-au găsit: Maaseia, Eliezer, Iariv și Ghedalia, din fiii lui Iosua, al lui Ioțadac și frații lui;

10,19 Și aceștia și-au dat mâinile că vor da drumul femeilor lor și că vor aduce jertfă un berbec pentru vina lor.

10,20 Și s-au mai găsit: Hanani și Zebadia, din fiii lui Imer;

10,21 Maaseia, Ilie, Șemaia, Iehiel și Uzia, din fiii lui Harim;

10,22 Elioenai, Maaseia, Ismael, Natanael, Iozabad și Eleasa, din fiii lui Pașhur;

10,23 Iozabad, Șimei, Chelaia, zis și Chelita, Petahia, Iuda și Eliezer, din leviți;

10,24 Eliașib, din cântăreți; Șalum, Telem și Uri, din portari.

10,25 Iar din israeliți: Ramia, Izia, Malchia, Miamin, Eleazar, Malchia și Benaia, din fiii lui Fares;

10,26 Matania, Zaharia, Iehiel, Abdie, Iremot și Ilie, din fiii lui Elam;

10,27 Elioenai, Eliașib, Matania, Ieremot, Zabad și Aziza, din fiii lui Zatu;

10,28 Iohanan, Hanania, Zabai și Atlai, din fiii lui Bebai;

10,29 Meșulam, Maluc, Adaia, Iașub, Șeal și Ieramot, din fiii lui Bani;

10,30 Adna, Chelal, Benaia, Maaseia, Matania, Binui, Manase și Bețaleel, din fiii lui Pahat-Moab;

10,31 Eliezer, Ișia, Malchia, Șemaia,

10,32 Simeon, Veniamin, Maluc și Șemaria, din fiii lui Harim;

10,33 Matnai, Matata, Zabad, Elifelet, Ieremai, Manase și Șimei, din fiii lui Hașun;

10,34 Iar din fiii lui Bani: Maadai, Amram, Ioel,

10,35 Benaia, Bedia, Cheluhu,

10,36 Vania, Meremot, Eliașib,

10,37 Matania, Matnai, Iaașai,

10,38 Bani, Binui, Șimei,

10,39 Șelemia, Natan, Adaia,

10,40 Macnadbai, Șașai, Șarai,

10,41 Azariel, Șelemiahu, Șemaria,

10,42 Șalum, Amaria și Iosif;

10,43 Și în sfârșit din fiii lui Nebo: Ieiel, Matitia, Zabad, Zebina, Iadai, Ioel și Benaia.

10,44 Toți aceștia își luaseră femei străine și unele din aceste femei le născuseră copii.

Neemia 1,1 Cuvintele lui Neemia, fiul lui Hacalia. „În luna Chislev, în anul al douăzecilea al regelui Artaxerxe, mi s-a întâmplat să fiu în capitala Suza.

1,2 Atunci a venit din Iuda Hanani, unul din frații mei și alți câțiva oameni; și i-am întrebat despre cei ce scăpaseră din robie și rămăseseră în Iuda și despre Ierusalim.

1,3 „Cei ce au scăpat din robie și au rămas - îmi spuseră ei - sunt acolo, în țara lor, în mare necaz și înjosire; iar zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile lui arse”.

1,4 Auzind eu cuvintele acestea, am început să plâng și am fost întristat câteva zile, am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului ceresc, zicând:

1,5 „Doamne, Dumnezeule al cerurilor, Dumnezeul cel mare și înfricoșător, Care păzești legământul Tău și ești milostiv cu cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale,

1,6 să fie urechile Tale cu luare-aminte și ochii Tăi deschiși, ca să auzi rugăciunea robului Tău, cu care mă rog eu acum ziua și noaptea înaintea Ta, pentru fiii lui Israel, robii Tăi, mărturisind păcatele fiilor lui Israel, cu care am păcătuit înaintea Ta și eu și casa tatălui meu.

1,7 Noi Te-am mâniat și n-am păzit poruncile, legile și orânduielile pe care le-ai dat

Tu lui Moise, robul Tău.

1,8 Adu-Ți aminte însă de cuvântul pe care L-ai spus robului Tău Moise, când ai zis: „De veți păcătui, vă voi împrăștia printre popoare;

1,9 Iar când vă veți întoarce la Mine și veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, atunci, de ați fi izgoniți chiar și la marginea cerului, și de acolo vă voi aduna și vă voi aduce la locul pe care L-am ales, ca să-Mi pun numele Meu acolo”.

1,10 Aceștia însă sunt robii Tăi și poporul Tău, pe care Tu l-ai răscumpărat cu puterea Ta și cu mâna Ta cea puternică.

1,11 Rogu-Te dar, o, Doamne, să fie urechile Tale cu luare-aminte la rugăciunea robului Tău și la rugăciunea robilor Tăi, cărora le place să se teamă de numele Tău, și ajută robului Tău acum și-i dă să dobândească milă la omul acesta. Căci eu eram paharnicul regelui”.

2,1 „În luna Nisan, în anul al douăzecilea al regelui Artaxerxe, având vinul în seama mea, am luat vin și am dat regelui și niciodată, mi se pare, nu m-am arătat trist înaintea lui.

2,2 Dar regele mi-a zis: „De ce este tristă fața ta? De bolnav, nu ești bolnav! Se vede că ai vreo întristare la inimă!”

2,3 Și m-am speriat strașnic și am răspuns regelui: „În veci să trăiască regele! Cum să nu fie tristă fața mea, când cetatea, casa mormintelor părinților mei, este pustiită și porțile ei arse cu foc!”

2,4 „Și ce dorești tu?” - întrebă regele. Eu însă, după ce m-am rugat Dumnezeului ceresc, am zis către rege:

2,5 „De binevoiește regele și de are robul tău trecere la tine, atunci trimite-mă în Iuda, la cetatea unde sunt mormintele părinților mei, ca să o zidesc”.

2,6 Iar regele și regina, care ședea lângă el, mi-au zis: „Cât timp are să dureze călătoria ta și când ai să te întorci?” și după ce am arătat cât timp am să lipsesc, regele a binevoit să mă trimită în Iuda.

2,7 La plecare însă am zis către rege: „De binevoiește regele, să-mi dea scrisori către guvernatorii de peste fluviu, ca să-mi dea drumul să pot ajunge în Iuda,

2,8 precum și o scrisoare către Asaf, păzitorul pădurilor regelui, ca să-mi dea lemn pentru porțile cetății, cele dinspre templul Domnului, și pentru zidul cetății și pentru casa mea de locuit”. Și mi-a dat regele scrisori, pentru că mâna binefăcătoare a Dumnezeului meu era peste mine.

2,9 Și am mers la guvernatorii de peste fluviu și le-am dat scrisorile regelui. Regele însă trimisese cu mine căpetenii militare cu călăreți.

2,10 Dar când au auzit de aceasta Sanbalat Horonitul și Tobie, robul amonit, le-a părut foarte rău că a venit un om să se îngrijească de binele fiilor lui Israel.

2,11 Iar după ce am ajuns la Ierusalim și am stat acolo trei zile,

2,12 m-am sculat noaptea cu puținii oameni ai mei să cercetez cetatea. Nu spusesem însă nimănui ce-mi dăduse Dumnezeu în gând să fac pentru Ierusalim și nu se afla acolo la mine nici o vită, decât numai aceea pe care încălecasem eu.

2,13 Și am ieșit atunci noaptea pe Poarta Văii și m-am îndreptat spre izvorul Dragonului și spre Poarta Gunoiului și am cercetat zidurile Ierusalimului cele stricate și porțile lui cele arse.

2,14 Și m-am apropiat de poarta Izvorului și de iazul Regelui, dar nu era loc să treacă dobitocul care mă purta.

2,15 Și de aceea m-am suit înapoi pe vale și am cercetat din nou zidurile și intrând tot pe Poarta Văii, m-am înapoiat.

2,16 Căpeteniile însă nu știau unde fusesem eu și ce făcusem. Până atunci eu nu spusesem nimic nici iudeilor, nici preoților, nici celor mai de seamă, nici căpeteniilor, nici celorlalți care se îndeletniceau cu felurite lucrări.

2,17 Atunci însă le-am zis: „Voi vedeți în ce stare rea ne aflăm: Ierusalimul este dărâmat și porțile lui mistuite de foc. Hai să zidim zidurile Ierusalimului și nu vom mai fi de batjocură!”

2,18 Și le-am istorisit cum mâna binefăcătoare a lui Dumnezeu fusese peste mine și cum mi-a vorbit regele. Atunci ei au zis: „Hai să zidim!” și s-au întărit ei în această hotărâre bună.

2,19 Dar auzind despre aceasta, Sanbalat Horonitul, Tobie, robul amonit și Gheșem Arabul au râs de noi și cu dispreț ne-au zis: „Ce v-ați apucat să faceți voi aici? Nu cumva gândiți să vă răzvrătiți împotriva regelui?” „Dumnezeul cel ceresc ne va ajuta, le răspunsei eu. Noi, slujitorii Lui, ne vom apuca de zidit, iar voi n-aveți nici parte, nici drept, nici pomenire în Ierusalim”.

3,1 „Atunci s-a ridicat Eliașib, preotul cel mare, cu frații săi preoți și au zidit Poarta Oilor și punându-i canaturile, au sfințit-o; tot ei au reparat și zidul de la turnul Mea până la turnul Hananeel și l-au sfințit.

3,2 Lângă Eliașib au zidit Ierihonenii, iar lângă aceștia a zidit Zacur, fiul lui Imri.

3,3 Fiii lui Senaa au zidit Poarta Peștilor și au acoperit-o, punându-i canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare.

3,4 De la aceștia înainte a reparat Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț; lângă acesta a reparat Meșulam, fiul lui Berechia, fiul lui Meșezabeel; de la aceștia înainte a reparat Țadoc, fiul lui Baana.

3,5 Alături de aceștia au reparat cei din Tecoa, ai căror fruntași de altfel nu și-au plecat grumazul să lucreze pentru Domnul lor.

3,6 Ioiada, fiul lui Paseah și Meșulam, fiul lui Besodia, au reparat Poarta Veche și acoperind-o, i-au pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare.

3,7 De la ei înainte au lucrat Melatia Ghibeonitul și Iadon din Meronot, precum și oamenii din Ghibeon și din Mițpa, supuși stăpânirii guvernatorilor de dincolo de fluviu.

3,8 Alături de aceștia a reparat Uziel, fiul lui Harhaia Argintarul, iar de la acesta înainte a reparat Hanania, fiul lui Rocheim. Și întăriră Ierusalimul până la zidul cel lat.

3,9 De la ei înainte a reparat Refaia, fiul lui Hur, căpetenia unei jumătăți din ținutul Ierusalimului.

3,10 Lângă acesta a reparat, în fața casei lui, Iedaia, fiul lui Harumaf, iar lângă el a reparat Hatuș, fiul lui Hașabneia.

3,11 O altă parte de zid a fost reparată de Malchia, fiul lui Harim și de Hașub, fiul lui Pahat-Moab; tot ei au reparat și turnul Cuptoarelor.

3,12 De la ei înainte au lucrat, cu fiicele sale, Șalum, fiul lui Haloheș, căpetenia celeilalte jumătăți a ținutului Ierusalimului.

3,13 Hanun și locuitorii din Zanoah au reparat Poarta Văii. Ei au zidit-o și i-au pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele. Tot ei au făcut mai bine de o mie de coți de zid, până la Poarta Gunoiului.

3,14 Malchia, fiul lui Recab, căpetenia ținutului Bet-Hacherem, a reparat Poarta Gunoiului; i-a pus canaturile, cu încuietorile și zăvoarele necesare.

3,15 Șalum, fiul lui Col-Hoze, căpetenia ținutului Mițpa, a reparat Poarta Izvorului, a zidit-o și i-a pus canaturile cu încuietorile și zăvoarele trebuitoare. El a mai făcut zidul de la scăldătoarea Siloam, de lângă grădina regelui, până la scara ce coboară din cetatea lui David.

3,16 De la el înainte a reparat Neemia, fiul lui Azbuc, căpetenia unei jumătăți din ținutul Bet-Țur, până în fața mormintelor lui David și până la iazul cel săpat și până la Casa Vitejilor.

3,17 De la el înainte au reparat leviții: Rehum, fiul lui Bani; lângă acesta a reparat Hașabia, căpetenia unei jumătăți din ținutul Cheila, din partea acestui ținut.

3,18 Mai departe au reparat frații lui: Bavai, fiul lui Henanad, căpetenia celeilalte jumătăți din ținutul Cheila,

3,19 și lângă el Ezer, fiul lui Iosua, căpetenia din Mițpa, a reparat altă parte de zid din fața scării armelor până la colț.

3,20 De la el înainte Baruc, fiul lui Zabai, a reparat cu multă sârguință o altă parte de zid, de la colț până la poarta casei lui Eliașib, preotul cel mare.

3,21 După el a reparat o altă parte de zid Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoț, de la poarta casei lui Eliașib până la capătul casei lui Eliașib.

3,22 Mai departe au reparat preoții din împrejurimile Ierusalimului.

3,23 Iar lângă ei, Veniamin și Hașub au reparat zidul în dreptul casei lor. Lângă ei Azaria, fiul lui Maaseia, fiul lui Anania, a reparat zidul lângă casa sa.

3,24 Lângă acesta, Binui, fiul lui Henadad a reparat altă bucată de zid, de la casa lui Azaria până în dreptul colțului.

3,25 Palal, fiul lui Uzai, a reparat în dreptul unghiului și al turnului, care se ridică deasupra casei de sus a regelui cea din apropierea curții închisorii. Lângă acesta a reparat Pedaia, fiul lui Paroș.

3,26 Iar cei încredințați templului, care erau pe deal, au reparat zidul până în dreptul Porții Apelor, spre răsărit și până la turnul cel înalt.

3,27 De la ei înainte cei din Tecoa au reparat o parte, în fața turnului celui mare și înalt până la zidul lui Ofel.

3,28 De la Poarta Cailor în sus au reparat preoții, fiecare în dreptul casei sale.

3,29 De la ei înainte a reparat Țadoc, fiul lui Imer, dinaintea casei sale, iar după el a reparat Șemaia, fiul lui Șecania, străjerul Porții Răsăritului.

3,30 După el Hanania, fiul lui Șelemia și Hanun, al șaselea fiu al lui Țalaf, au reparat altă parte de zid. După ei Meșulam, fiul lui Berechia, a reparat în dreptul locuinței lui.

3,31 Apoi Malchia făurarul a reparat până la casa celor încredințați templului și a negustorilor, în dreptul porții lui Mifcad și până la foișorul din colț.

3,32 Iar argintarii și negustorii au dres zidul de la foișorul din colț și până la Poarta Oilor”.

4,1 „Când a auzit Sanbalat, că noi refacem zidurile Ierusalimului, s-a mâniat și s-a tulburat tare și a batjocorit pe iudei;

4,2 Și de față cu frații săi și de față cu ostașii samarineni a zis: „Ce fac acești iudei neputincioși? Se poate oare să li se îngăduie aceasta? Se poate oare să aducă jertfe? Se poate oare să li se îngăduie aceasta? Se poate oare să dezgroape pietrele din

movilele de moloz și încă arse?”

4,3 Iar Tobie Amonitul de lângă el a zis: „Lasă-i să zidească, fiindcă are să vină o vulpe și are să le strice zidul lor cel de piatră!”

4,4 Auzi, Dumnezeul nostru, în ce dispreț suntem noi și întoarce ocara lor asupra copiilor lor și dă-i disprețului în țara robiei.

4,5 Și nelegiuirile lor să nu le acoperi, nici păcatul lor să nu se șteargă înaintea feței Tale, pentru că au amărât pe cei ce zideau!

4,6 Și noi totuși am lucrat înainte la zid și l-am încheiat peste tot până la jumătate; și poporului nu-i lipsea râvnă de a lucra.

4,7 Dar Sanbalat, Tobie, arabii, amoniții și cei din Așdod, auzind că se înalță zidurile Ierusalimului, că spărturile lui au început să se astupe, s-au mâniat foarte tare;

4,8 Și s-au sfătuit împreună să vină cu război și să dărâme Ierusalimul.

4,9 Atunci noi ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus strajă, ca să ne păzească de ei ziua și noaptea.

4,10 Iudeii însă au zis: „Puterile salahorilor au slăbit și moloz e foarte mult; noi nu mai suntem în stare să facem zidul”.

4,11 Iar dușmanii noștri grăiau: „Nici n-au să afle, nici n-au să vadă nimic până când vom ajunge în mijlocul lor; îi vom ucide și vom face să înceteze lucrul”.

4,12 Și după ce au venit iudeii care locuiau lângă ei și ne-au spus de vreo zece ori, din toate părțile, că dușmanii noștri au să năvălească asupra noastră,

4,13 atunci în părțile de jos ale cetății, după ziduri, am așezat poporul după semințiii, cu săbii și cu lănci și cu arcuri.

4,14 Apoi am cercetat toate și sculându-mă, am zis celor mai de seamă și căpeteniilor și celuilalt popor: „Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșător și luptați-vă pentru frații voștri, pentru fiii voștri, pentru fiicele voastre, pentru femeile voastre și pentru casele voastre!”

4,15 Când au auzit dușmanii noștri că ne este cunoscut gândul lor, atunci Dumnezeu a risipit planul lor; iar noi ne-am întors cu toții la ziduri, apucându-ne fiecare de lucrul nostru.

4,16 Din acea zi jumătate din tinerii mei se îndeletniceau cu lucrul, iar jumătate din ei stăteau gata de apărare cu lănci, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe, iar îndărătul lor se aflau căpeteniile a toată casa lui Iuda.

4,17 Cei ce lucrau la zid și cei ce cărau, cu o mână lucrau, iar cu cealaltă țineau lancea.

4,18 Fiecare din cei ce zideau erau încinși peste coapsele lor cu sabia și așa lucrau; iar lângă mine se afla cel ce suna din trâmbiță.

4,19 Și eu am zis celor mai însemnați și căpeteniilor și poporului de rând: „Lucrul este mult și greu și noi suntem risipiți pe ziduri și depărtați unii de alții.

4,20 De aceea să alergați la mine acolo unde veți auzi sunetul trâmbiței și Dumnezeul nostru se va lupta pentru noi”.

4,21 Și așa am lucrat noi, iar jumătate stătea cu lancea în mână de la răsăritul soarelui până seara la ieșirea stelelor.

4,22 Afară de aceasta, tot atunci am mai zis poporului să rămână toți în Ierusalim cu robii lor, străjuind în timpul nopții, iar în timpul zilei lucrând.

4,23 Și nici eu, nici frații mei, nici slugile mele, nici străjerii care mă însoțiseră, nu s-au dezbrăcat de haine și fiecare până și la apă mergea cu sabia în mână”.

5,1 Atunci s-a făcut murmur mare în popor și între femei împotriva fraților lor iudei.

5,2 Erau unii care ziceau: „Noi cu fiii și cu fiicele noastre suntem mulți, să ni se dea pâine să ne hrănim și să trăim”.

5,3 Alții ziceau: „Ne-am pus zălog viile și ogoarele și casele noastre, ca să ne luăm pâine să ne astâmpărăm foamea”.

5,4 Iar alții ziceau: „Noi luăm bani cu camătă ca să plătim bir regelui, zălogindu-ne viile și ogoarele noastre.

5,5 Și noi avem același trup ca și frații voștri și fiii voștri sunt tot așa cum sunt și fiii lor; dar iată că noi suntem nevoiți să ne dăm fiii și fiicele robi, ba unele din fiicele noastre se și află în robie. N-avem la îndemână nici un mijloc de răscumpărare. Și viile noastre și ogoarele noastre sunt în stăpânirea altora”.

5,6 Când am auzit eu murmurul lor și astfel de vorbe m-am mâniat foarte tare.

5,7 Inima mea s-a tulburat și am dojenit aspru pe cei mai însemnați și pe căpetenii. „Voi luați mită de la frații voștri”, le-am zis eu. Și am făcut împotriva lor o adunare mare,

5,8 și le-am zis: „Noi, pe cât ne-au ajutat puterile, am răscumpărat frați de ai noștri, iudei, care fuseseră vânduți păgânilor; iar voi vindeți pe frații voștri”. Ei însă tăceau și nu găseau răspuns.

5,9 „Nu faceți bine - am zis eu mai departe. Nu vi se cuvine oare să umblați în frica lui Dumnezeu, ca să înlăturați ocara neamurilor vrăjmașe nouă?

5,10 Și eu, frații mei și slujitorii mei, le-am dat împrumut și argint și pâine, dar n-am mai cerut înapoi.

5,11 Întoarceți-le dar chiar acum ogoarele, viile, măslinii și casele lor și dobânda argintului, pâinii, vinului și untdelemnului, pentru care le-ați dat împrumut”.

5,12 „Se vor întoarce și nu vom mai cere de la ei - ziseră ei. Vom face așa cum zici tu”. Atunci am chemat preoții și le-am poruncit să le ia jurământ că vor face așa.

5,13 Iar eu mi-am scuturat haina și am zis: „Așa să scuture Dumnezeu și de casă și de avere pe fiecare om care nu-și va ține cuvântul său și așa să fie el scuturat și gol. „Amin” - zise toată adunarea. Atunci am preaslăvit pe Dumnezeu și poporul și-a împlinit cuvântul.

5,14 Și din ziua aceea în care eu am fost numit guvernator al lor în țara lui Iuda, din anul al douăzecilea până în anul al treizeci și doilea al regelui Artaxerxe, timp de doisprezece ani eu și frații mei n-am mâncat pâinea de conducător.

5,15 Iar conducătorii de mai înainte, apăsau poporul și luau de la el pâine și vin, pe lângă cei patruzeci de sicli de argint; ba până și slugile lor apăsau poporul. Eu însă n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu.

5,16 În vremea aceasta eu am mers înainte cu lucrul la zidurile acestea și nici o țarină n-am cumpărat și toți slujbașii mei se adunau acolo la lucru.

5,17 Eu aveam la masa mea până la o sută cincizeci de oameni, iudei și căpetenii, afară de cei ce veneau la noi de pe la popoarele dimprejur.

5,18 Și iată ce se gătea în fiecare zi: un bou, șase oi îngrășate și păsări; și la fiecare zece zile se consuma mulțime de vin de tot felul. Cu toate acestea pâinea de conducător n-am cerut-o, deoarece poporul acesta avea de dus o muncă grea.

5,19 Dumnezeu să primească tot ce am făcut eu spre binele poporului acestuia”.

6,1 Canaturile porților încă nu le pusesem, când a auzit Sanbalat, Tobie, Gheșem

Arabul și ceilalți dușmani ai noștri că eu am reparat zidul și nu a mai rămas nici o spărtură în el.

6,2 Atunci au trimis Sanbalat și Gheșem la mine să mi se spună: „Vino să ne întâlnim împreună într-unul din satele din Valea Ono!” Căci ei puseseră la cale să-mi facă rău.

6,3 Dar eu am trimis la ei robi să le spună: „Am de făcut un lucru mare și nu pot să vin, căci lucrul ar înceta, dacă l-aș lăsa și aș veni la voi”.

6,4 De patru ori au trimis ei la mine cu aceeași poftire și eu le-am răspuns la fel.

6,5 Atunci a trimis la mine Sanbalat a cincea oară pe slujitorul său care avea în mâna sa o scrisoare deschisă.

6,6 În ea se scria: „Umblă zvonul printre popoare și spune și Gheșem, cum că tu și iudeii v-ați gândit să vă răsculați, pentru care scop și zidești zidul și vrei să fii regele lor, după aceleași zvonuri;

6,7 Și ai fi pus și prooroci, ca să te vestească în Ierusalim și să-ți zică regele Iudei, și astfel de zvonuri vor ajunge până la rege. Vino deci să ne sfătuim împreună”.

6,8 Eu însă am trimis să i se spună: „Nimic de felul celor ce spui tu n-a fost. Acestea le-ai născocit tu din capul tău”.

6,9 Căci toți ne înfricoșează socotind că ne vom lăsa de lucru și zidul nu se va mai face. Dar eu încă și mai mult mă încurajam la lucru și ziceam: „Întărește-mă și acum, Dumnezeule!”

6,10 Și am mers eu în casa lui Șemaia, fiul lui Delaia, fiul lui Mehetabel, și el, încuindu-se, a zis: „Să ne adunăm în templul lui Dumnezeu, în mijlocul lui, și să încuiem ușile, căci au să vină să te ucidă, și au să vină noaptea să te ucidă”.

6,11 „Se poate oare să fugă un astfel de om, ca mine? - am răspuns eu. Se poate oare ca unul ca mine să intre în templu, pentru a rămâne cu viață? Nu merg!”

6,12 Și am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimisese, ci el grăia ca un prooroc împotriva mea, pentru că îl cumpăraseră Tobie și Sanbalat.

6,13 Și fusese cumpărat ca eu să mă sperii și să fac așa și să greșesc, ca apoi să aibă lumea părere urâtă despre mine, și să fiu prigonit pentru această scădere.

6,14 Pomenește, Dumnezeul meu, pe Tobie și pe Sanbalat după aceste fapte ale lor; de asemenea și pe proorocița Noadia și pe ceilalți prooroci care au vrut să mă sperie!

6,15 Zidul a fost isprăvit în ziua a douăzeci și cincea a lunii Elul, adică în cincizeci și două de zile.

6,16 Când au auzit de aceasta toți dușmanii noștri și au văzut aceasta toate popoarele cele dimprejurul nostru, s-au smerit foarte mult și au cunoscut că acest lucru a fost făcut de Dumnezeul nostru.

6,17 Pe lângă aceasta, în zilele acelea, cei mai de seamă ai Iudei au scris multe scrisori, pe care le-au trimis la Tobie, iar ei primeau scrisori de-ale lui Tobie;

6,18 Căci mulți din Iuda erau cu el în legătură întărită prin jurământ, căci el era ginerele lui Șecania, fiul lui Arah, iar fiul său Iohanan luase de nevastă pe fiica lui Meșulam, fiul lui Berechia.

6,19 Ba îmi vorbeau ei și de bunătatea lui și vorbele mele ajungeau la el. Și Tobie trimitea scrisori, ca să mă sperie.

7,1 După ce s-a terminat zidul și am pus canaturile și au fost așezați la slujba lor portarii și cântăreții și leviții,

7,2 atunci am poruncit fratelui meu Hanani și lui Anania, căpetenia cetății

Ierusalimului, căci el cu mult mai mult decât alții era om credincios și temător de Dumnezeu,

7,3 și le-am zis: „Să nu se deschidă porțile Ierusalimului până nu răsare soarele, și să le închidă și să le încuie în fața voastră”. Și am pus străjeri pe locuitorii Ierusalimului, fiecare când îi venea rândul și fiecare în fața casei sale.

7,4 Cetatea însă era întinsă și mare, iar popor era puțin în ea și case nu se zidiseră din nou.

7,5 Și mi-a dat Dumnezeul meu gând să aduc pe cei mai mari, pe căpetenii și poporul, ca să fac o numărătoare, după spițele neamului lor, și am găsit cartea cu spițele de neam ale celor ce veniseră întâia oară, și într-însa erau scrise următoarele:

7,6 Iată locuitorii țării care au plecat din robie, unde-i dusese Nabucodonosor, regele Babilonului, și s-au întors la Ierusalim și în Iuda, așezându-se fiecare în cetatea sa,

7,7 împreună venind cu Zorobabel: Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Misperet, Bigvai, Nehum și Baana. Numărul poporului lui Israel:

7,8 Fiii lui Fares, două mii o sută șaptezeci și doi;

7,9 Fiii lui Șefatia, trei sute șaptezeci și doi;

7,10 Fiii lui Arah, șase sute cincizeci și doi;

7,11 Fiii lui Pahat-Moab, din urmașii lui Iosua și Ioab, două mii opt sute optsprezece;

7,12 Fiii lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru;

7,13 Fiii lui Zatu, opt sute patruzeci și cinci;

7,14 Fiii lui Zacai, șapte sute șaizeci;

7,15 Fiii lui Binui, șase sute patruzeci și opt;

7,16 Fiii lui Bebai, șase sute douăzeci și opt;

7,17 Fiii lui Azgad, două mii trei sute douăzeci și doi;

7,18 Fiii lui Adonicam, șase sute șaizeci și șapte;

7,19 Fiii lui Bigvai, două mii șaizeci și șapte;

7,20 Fiii lui Adin, șase sute cincizeci și cinci;

7,21 Fiii lui Ater, din familia lui Iezechia, nouăzeci și opt;

7,22 Fiii lui Hașum, trei sute douăzeci și opt;

7,23 Fiii lui Bețai, trei sute douăzeci și patru;

7,24 Fiii lui Harif, o sută doisprezece;

7,25 Ghibeoniții, nouăzeci și cinci;

7,26 Oameni din Betleem și Netofa, o sută optzeci și opt;

7,27 Oameni din Anatot, o sută douăzeci și opt;

7,28 Oameni din Bet-Azmavet, patruzeci și doi;

7,29 Oameni din Chiriat-Iearim, din Chefira și din Beerot, șapte sute patruzeci și trei;

7,30 Oameni din Rama și din Gheba, șase sute douăzeci și unu;

7,31 Oameni din Micmas, o sută douăzeci și doi;

7,32 Oameni din Betel și din Ai, o sută douăzeci și trei;

7,33 Oameni din celălalt Nebo, cincizeci și doi;

7,34 Fiii celuilalt Elam, o mie două sute cincizeci și patru;

7,35 Fiii lui Harim, trei sute douăzeci;
7,36 Ierihoneni, trei sute patruzeci și cinci;
7,37 Lodieni, Hadidieni și oameni din Ono, șapte sute douăzeci și unu.
7,38 Fiii lui Senaa, trei mii nouă sute treizeci.
7,39 Preoții: fiii lui Iedaia, din casa lui Iosif, nouă sute șaptezeci și trei;
7,40 Fiii lui Imer, o mie cincizeci și doi;
7,41 Fiii lui Pașhur, o mie două sute patruzeci și șapte;
7,42 Fiii lui Harim, o mie șaptesprezece;
7,43 Leviții: fiii lui Iosua și ai lui Cadmiel, din casa lui Hodavia, șaptezeci și patru.
7,44 Cântăreții: fiii lui Asaf, o sută patruzeci și opt.
7,45 Portarii: fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acuv, fiii lui Hatita, fiii lui șobai, o sută treizeci și opt.
7,46 Cei încredințați templului: fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot,
7,47 fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon,
7,48 fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Șalmai,
7,49 fiii lui Hanan, fiii lui Ghidel, fiii lui Gahar,
7,50 fiii lui Reaia, fiii lui Rețin, fiii lui Necoda,
7,51 fiii lui Gazam, fiii lui Uza, fiii lui Paseah,
7,52 fiii lui Besai, fiii lui Meunim, fiii lui Nefișim,
7,53 fiii lui Bacbuc, fiii lui Hacufa, fiii lui Harhur,
7,54 fiii lui Bațlit, fiii lui Mehida, fiii lui Harșa,
7,55 fiii lui Barcos, fiii lui Sisera, fiii lui Tamah,
7,56 fiii lui Nețiah, fiii lui Hatifa.
7,57 Fiii robilor lui Solomon: fiii lui Sotai, fiii lui Soferet, fiii lui Perida;
7,58 Fiii lui Iaala, fiii lui Darcon, fiii lui Ghidel;
7,59 Fiii lui Șefatia, fiii lui Hatil, fiii lui Pocheret-Hațebaim, fiii lui Amon.
7,60 Netineii și fiii robilor lui Solomon în total erau trei sute nouăzeci și doi.
7,61 Iată acum și cei ce au plecat din Tel-Melah, din Tel-Harșa, din Cherub-Adon și din Imer, și care n-au putut să-și arate nici casa din care se trag, nici seminția, pentru a dovedi că sunt israeliți:
7,62 Fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiii lui Necoda, șase sute patruzeci și doi.
7,63 Și dintre preoți: fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, care a luat de soție una din fiicele lui Barzilai Galaaditul și a primit numele acesteia.
7,64 Ei și-au căutat spița neamului lor, dar nu și-au găsit-o, și au fost scoși din preoție;
7,65 Și guvernatorul le-a zis să nu mănânce din lucrurile de mare sfințenie până nu se va ridica un preot cu Urim și Tumim.
7,66 Adunarea întreagă a fost de patruzeci și două de mii trei sute șaizeci de suflete,
7,67 afară de robi și roabe, care erau în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte. Printre ei se mai aflau două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe.
7,68 Ei aveau șapte sute treizeci și șase de cai, două sute patruzeci și cinci de catâri,
7,69 patru sute treizeci și cinci cămile și șase mii șapte sute douăzeci asini.

7,70 Unii capi de familie au făcut daruri pentru lucru. Tirșata a dat la vistierie o mie de drahme de aur, cincizeci de cupe și cinci sute treizeci veșminte preoțești.

7,71 Căpeteniile caselor au dat în vistieria lucrărilor douăzeci de mii de drahme de aur și două mii două sute mine de argint. Celălalt popor a dat douăzeci de mii de drahme de aur și două mii de mine de argint și șaizeci și șapte de veșminte preoțești.

7,72 Preoții și leviții, portarii, cântăreții și oamenii din popor, cei încredințați templului și tot Israelul s-au așezat în cetățile lor.

7,73 Și când a sosit luna a șaptea, fiii lui Israel se aflau prin cetățile lor.

8,1 Atunci s-a adunat tot poporul ca un singur om în piața cea din fața Porții Apelor și a zis lui Ezdra cărturarul să aducă el cartea legii lui Moise pe care a dat-o Domnul lui Israel.

8,2 Și cărturarul Ezdra a adus legea înaintea adunării, care era alcătuită din bărbați și din femei și din toți acei ce erau în stare să înțeleagă. Aceasta s-a făcut în ziua întâi a lunii a șaptea.

8,3 Și a citit Ezdra din carte de dimineață până la amiază în piața cea de dinaintea Porții Apelor, înaintea bărbaților și femeilor și a celor ce erau în stare să priceapă și tot poporul a fost cu luare-aminte la citirea cărții legii.

8,4 Ezdra cărturarul stătea sus pe un podeț de lemn, făcut anume pentru acest prilej. Alături de el, la dreapta lui, stăteau Matitia, Șema, Anaia, Urie, Hilchia și Maaseia; iar la stânga lui se aflau Pedaia, Misael, Malchia, Hașum, Hașbadana, Zaharia și Meșulam.

8,5 Și a deschis Ezdra cartea înaintea ochilor a tot poporul, căci el se afla mai sus decât tot poporul și când a deschis el cartea, tot poporul stătea în picioare în piață.

8,6 Mai întâi Ezdra a binecuvântat pe Domnul, marele Dumnezeu și tot poporul, ridicându-și mâinile, a răspuns: Amin, Amin! Și plecându-se, s-a închinat înaintea Domnului până la pământ.

8,7 Apoi Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia, și leviții au tâlcuit poporului legea, stând fiecare la locul lui.

8,8 Ei citeau lămurit bucăți din cartea legii lui Dumnezeu, iar bucățile citite le lămureau și poporul înțelegea cele ce se citeau.

8,9 Atunci Neemia, guvernatorul, Ezdra preotul și cărturarul, și leviții care învățau poporul au zis către tot poporul: „Ziua aceasta este închinată Domnului Dumnezeului vostru, să nu fiți triști, nici să plângeți! Căci tot poporul plângea, auzind cuvintele legii.

8,10 Ci mergeți de mâncați carne grasă și beți vin dulce - adăugară ei - și trimiteți parte și celor ce n-au nimic gătit, căci ziua aceasta este sfințită Domnului nostru. Nu fiți triști, căci bucuria Domnului va fi puterea voastră”.

8,11 Și au liniștit leviții tot poporul, zicând: „Tăceți, căci ziua aceasta este sfântă. Nu fiți triști!”

8,12 Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea și să trimită părți celor ce nu aveau și să facă veselie mare; căci înțeleseseră ei cuvintele ce li se tâlcuiseră.

8,13 A doua zi, capii familiilor din tot poporul, preoții și leviții se strânseseră împrejurul lui Ezdra cărturarul, ca să asculte tălmăcirea cuvintelor legii.

8,14 Și au găsit ei scris în legea pe care Domnul a dat-o lui Moise, că fiii lui Israel în timpul sărbătorilor din luna a șaptea trebuie să locuiască în corturi.

8,15 Și au vestit aceasta în toate cetățile lor și în Ierusalim, zicând: „Duceți-vă de

căutați, în munte, crengi de măslin sălbatic, de mirt, de finici și de tufari și faceți corturi cum este scris”.

8,16 Atunci poporul s-a dus să caute crengi și a făcut fiecare cort pe acoperișul casei lor, în curtea sa, în curtea templului Domnului și în piața de dinaintea Porții Apelor și în piața de dinaintea Porții lui Efraim.

8,17 Toată obștea celor ce se întorseseră din robie și-a făcut corturi și a stat în ele. Din zilele lui Iosua, fiul lui Navi, până în ziua aceasta, fiii lui Israel nu mai fuseseră așa. Și a fost bucurie foarte mare.

8,18 Și s-a citit din cartea legii Domnului în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. Și au ținut sărbătoarea șapte zile iar a opta zi au făcut o adunare sărbătorească, după rânduială.

9,1 În ziua de douăzeci și patru a acestei luni s-au adunat toți fiii lui Israel, îmbrăcați cu sac și cu capetele presărate cu cenușă, ca să postească.

9,2 Și osebindu-se cei ce erau din neamul lui Israel de toți cei de alt neam, au venit de și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor.

9,3 Și după ce s-au așezat la locurile lor, li s-a citit din cartea legii Domnului Dumnezeului lor un sfert de zi, iar alt sfert de zi și-au mărturisit păcatele lor și s-au închinat Domnului Dumnezeului lor.

9,4 Apoi Iosua, Binui, Cadmiel, Șebania, Buni, Șerebia, Baani și Chenani s-au urcat pe podețul leviților și au strigat cu glas mare către Domnul Dumnezeul lor;

9,5 Și leviții Iosua, Cadmiel, Bani, Hașabneia, Șerebia, Hodia, Șebania și Petahia au zis: „Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul Dumnezeul vostru din veac în veac!” „Dumnezeule - a zis Ezdra - slăvească-se numele Tău cel slăvit și mai presus de urice laudă și slăvire!

9,6 Numai Tu ești Domn și numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, pământul și toate cele de pe el, mările și toate cele ce se cuprind în ele; Tu dai viață la toate și Ție se închină oștirea cerurilor.

9,7 Tu, Doamne Dumnezeule ai ales pe Avram, l-ai scos din Urul Caldeii și i-ai dat numele de Avraam.

9,8 Tu ai găsit că inima lui e credincioasă înaintea Ta, Tu ai făcut legământ cu el și Tu ai făgăduit să dai urmașilor lui țara Canaanului, a heteilor, a amoreilor, a ferezeilor, a iebuseilor și a ghergheseilor; și Tu ți-ai ținut cuvântul, pentru că Tu ești drept.

9,9 Tu ai văzut necazul părinților noștri în Egipt și ai auzit strigătele lor la Marea Roșie.

9,10 Tu ai făcut semne și minuni înaintea lui Faraon, împotriva tuturor slugilor lui și împotriva întregului popor din țara lui, pentru că Tu ai văzut cu câtă răutate s-au purtat ei cu părinții noștri și ți-ai făcut nume până în ziua de astăzi.

9,11 Tu ai despărțit marea înaintea părinților noștri și au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, dar i-ai cufundat în adânc, cum se cufundă o piatră în apă, pe cei ce-i urmăreau.

9,12 Tu i-ai povățuit ziua cu stâlp de nor și noaptea cu stâlp de foc și le-ai luminat calea pe care aveau să meargă.

9,13 Tu Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai grăit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte; legi ale adevărului, învățături și orânduiri minunate.

9,14 Tu le-ai arătat odihna Ta cea sfântă și le-ai scris prin Moise, sluga Ta, porunci, rânduieli și lege.

9,15 Tu le-ai dat din înălțimea cerului pâine, când au flămânzit și le-ai scos apă din piatră, când au însetat, și le-ai zis să intre și să moștenească țara pe care cu jurământ le-ai făgăduit-o.

9,16 Dar părinții noștri s-au îndărătnicit și și-au învârtoșat cerbicia lor; n-au ascultat poruncile Tale, nici s-au supus și au uitat minunile pe care le-ai făcut pentru ei.

9,17 Învârtoșatu-și-au cerbicia lor și în răzvrătirea lor și-au ales o căpetenie, ca să se întoarcă în robia lor; dar Tu, fiind Dumnezeu iubitor și iertător, negrabnic la mânie și bogat în milă și îndurare, nu i-ai părăsit.

9,18 Chiar când și-au făcut un vițel turnat și au zis: „Iată dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!” și s-au dedat la hule mari împotriva Ta,

9,19 în nemărginita Ta îndurare, nu i-ai părăsit în pustiu și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua în calea lor, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul ce făceau.

9,20 Trimisu-le-ai Duhul Tău cel bun, ca să-i înțelepțească; nu ai lipsit gura lor de mana Ta și în setea lor le-ai dat apă.

9,21 Timp de patruzeci de ani i-ai hrănit în pustie și nimic nu le-a lipsit; hainele lor nu s-au învechit, nici încălțămintele lor nu s-au rupt.

9,22 Le-ai dat regate și popoare le-ai împărțit și au pus stăpânire pe țara lui Sihon, regele Heșbonului și pe pământul lui Og, regele Vasanului.

9,23 Tu ai înmulțit pe fiii lui ca stelele cerului și i-ai dus în țara de care ai spus părinților lor că o vor moșteni.

9,24 Și fiii lor au intrat și au moștenit țara aceea; ai supus înaintea lor pe locuitorii pământului aceluia, pe canaanei și i-ai dat pe aceștia în mâna lor cu regele și cu tot poporul băștinaș, ca să le facă ce vor vrea.

9,25 Și s-au făcut ei stăpâni peste cetăți tari și peste pământul roditor, peste case pline de toate bunătățile, fântâni săpate în piatră, vii, măslini și pomi roditori din belșug; și au mâncat și s-au săturat și s-au îngrășat trăind în desfătări prin bunătatea Ta.

9,26 Dar ei s-au ridicat și s-au răzvrătit împotriva Ta; au aruncat legea Ta la spate; pe proorocii Tăi care-i îndemnau să se întoarcă la Tine i-au ucis; și ți-au adus hule mari.

9,27 Atunci Tu i-ai dat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au apăsat. Dar în vremea necazului lor au strigat către Tine și Tu i-ai auzit din înălțimea cerurilor și în mila Ta cea mare, le-ai trimis izbăvitori ca să-i izbăvească din mâinile vrăjmașilor lor.

9,28 Iar dacă s-au odihnit, au început iar să facă rău înaintea Ta. Atunci Tu i-ai dat din nou în mâna vrăjmașilor lor ca să-i stăpânească. Și ei din nou au strigat către Tine și Tu i-ai auzit din înălțimea cerurilor și în mila Ta cea mare, i-ai izbăvit de multe ori.

9,29 I-ai povățuit să se întoarcă la legea Ta, dar ei s-au îndărătnicit și n-au ascultat poruncile Tale, ci au păcătuit împotriva poruncilor care dau viață celui ce le împlinește și și-au îndârjit spinarea lor și cerbicia lor și-au învârtoșat-o și nu s-au supus.

9,30 Tu însă, așteptând întoarcerea lor, i-ai îngăduit mulți ani și le-ai deșteptat luarea-aminte prin Duhul Tău și prin proorocii Tăi, dar ei nu și-au plecat urechea. Atunci i-ai dat în mâna popoarelor străine.

9,31 Dar, în mila Ta cea mare, nu i-ai stârpit, nici nu i-ai părăsit, căci Tu ești un

Dumnezeu milos și îndurat.

9,32 Și acum, Dumnezeul nostru, Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșător, Cel ce ții legământul Tău și faci milă, nu socoți ca puțin lucru suferințele ce am îndurat noi, regii noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, proorocii noștri, părinții noștri și tot poporul Tău din vremea regilor Asiriei până în ziua aceasta.

9,33 Tu ești drept în toate câte ne-au ajuns, căci Tu ai fost credincios, iar noi am făcut rău.

9,34 Regii noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri și părinții noștri n-au păzit legea Ta și n-au luat aminte nici la poruncile Tale, nici la îndemnurile ce le-ai dat.

9,35 Cât au fost în regatul lor în mijlocul binefacerilor Tale, într-o țară largă și roditoare pe care le-ai dat-o Tu, ei nu ți-au slujit Ție, nici nu s-au întors de la faptele lor cele urâte.

9,36 Și astăzi iată suntem robi și țara ce Tu ai dat-o părinților noștri, ca să se bucure de roadele ei și de bunătățile ei,

9,37 ea își înmulțește astăzi roadele pentru regii cărora ne-ai supus pentru păcatele noastre. Ei domnesc peste noi și peste vitele noastre, după bunul lor plac și noi ne aflăm în necaz mare.

9,38 Pentru toate acestea facem legământ pe care și noi înșine cu iscălitură, și căpeteniile, leviții și preoții noștri îl întăresc cu pecetea”.

10,1 Iată acum și cei care și-au pus pecetea lor: Neemia guvernatorul, fiul lui Hacalia;

10,2 Preoții: Sedechia, Seraia, Azaria, Ieremia,

10,3 Pașhur, Amaria, Malchia,

10,4 Hatuș, Șebania, Maluc,

10,5 Harim, Meremot, Obadia,

10,6 Daniel, Ghineton, Baruc,

10,7 Meșulam, Abia, Miamin,

10,8 Maazia, Bilgai, Șemaia.

10,9 Leviții: Iosua, fiul lui Azania, Binui, din fiii lui Henadad, Cadmiel;

10,10 Și frații lor: Șebania, Hodia, Chelita, Pelaia, Hanan,

10,11 Mica, Rehob, Hașabia,

10,12 Zacur, Șerebia, Șebania,

10,13 Hodia, Bani, Beninu.

10,14 Căpeteniile poporului: Paroș, Pahat-Moab, Elam, Zatu, Bani,

10,15 Buni, Azgad, Bebai,

10,16 Adonia, Bigvai, Adin,

10,17 Ater, Iezechia, Azur,

10,18 Hodia, Hașum, Bețai,

10,19 Harif, Anatot, Nebai,

10,20 Magpiaș, Meșulam, Hezir,

10,21 Meșezabeel, Țadoc, Iadua,

10,22 Pelatia, Hanan, Anaia,

10,23 Hozea, Hanania, Hașub,

10,24 Haloheș, Pileha, Șobec,

10,25 Rehum, Hașabna, Maaseia,

10,26 Ahia, Hanan, Anan,

10,27 Maluc, Harim, Baana.

10,28 Celălalt popor: preoți, leviți, portari, cântăreți, cei încredințați templului și toți cei ce s-au despărțit de popoarele străine, ca să urmeze legea lui Dumnezeu, femeile lor, băieții lor și fetele lor, toți cei ce erau în stare să priceapă și să înțeleagă

10,29 S-au unit cu frații și cu căpeteniile lor și au făgăduit cu blestem și jurământ și au jurat să se poarte după legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, sluga lui Dumnezeu, să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânul nostru, hotărârile și legile Lui.

10,30 Am făgăduit să nu dăm fetele noastre popoarelor țării, nici să luăm fetele lor pentru feciorii noștri;

10,31 Să nu cumpărăm nimic în ziua de odihnă, în zilele de sărbătoare de la popoarele din țară, când ne vor aduce în acele zile de vânzare mărfuri sau orice bucate; iar în anul al șaptelea să iertăm toate datoriile.

10,32 Am luat de asemenea îndatorirea să dăm a treia parte de siclu, pe an, pentru slujbele templului Dumnezeului nostru.

10,33 Pentru pâinile punerii înainte, pentru jertfa cea necontenită, pentru arderile de tot necontenite, care se fac în zile de odihnă, la lună nouă și la sărbători, pentru lucrurile sfinte, pentru jertfa de iertare, spre curățirea lui Israel, și pentru tot ce se săvârșește în templul Dumnezeului nostru.

10,34 Apoi au tras la sorti preoții, leviții și poporul, după casele noastre părintești, ca să se știe cine și când trebuie să aducă în fiecare an, la anumită vreme, lemne în templul Dumnezeului nostru, spre a se arde pe altarul Domnului Dumnezeului nostru, după cum este scris în lege.

10,35 Am mai hotărât să mai ducem în fiecare an la templul Domnului pârga din roadele pământului nostru și pârga din roadele tuturor pomilor;

10,36 Să aducem la templul Dumnezeului nostru, preoților care fac slujbele în templul Dumnezeului nostru, pe întâiul născut dintre fiii noștri și dintre dobitoacele noastre, cum este scris în lege, și pe întâiul-născut al vitelor noastre mari și mărunte;

10,37 Să aducem la preoți, în vistieria templului Dumnezeului nostru, pârga din aluatul nostru și ofrandele noastre de fructe din tot pomul, din vin și untdelemn, și să dăm dijmă pentru pământul nostru leviților, care au dreptul să o ia în toate cetățile de pe pământurile lucrate de noi.

10,38 Un preot, fiu al lui Aaron, va fi cu leviții, când aceștia vor lua zeciuiala; și din zeciuiala luată, leviții vor duce zeciuială în templul Dumnezeului nostru, în odăile vistieriei.

10,39 Căci în aceste odăi atât fiii lui Israel, cât și fiii leviților trebuie să aducă prinoase de pâine, de vin și de untdelemn. Acolo sunt casele sfinte și stau preoții care slujesc și portarii și cântăreții. Astfel noi nu vom lăsa în părăsire templul Dumnezeului nostru.

11,1 Căpeteniile poporului s-au așezat în Ierusalim, iar celălalt popor a tras sorți, ca a zecea parte din ei să locuiască în sfânta cetate a Ierusalimului, iar celelalte nouă părți să rămână în celelalte cetăți.

11,2 Și a binecuvântat poporul pe toți cei ce s-au învoit de bună voie să se așeze în

Ierusalim.

11,3 Iată căpeteniile țării care s-au așezat în Ierusalim și în cetățile lui Iuda, locuind fiecare pe moșia sa, în cetatea sa: israeliții, preoții și leviții, cei încredințați templului și urmașii slujitorilor lui Solomon.

11,4 În Ierusalim s-au așezat din fiii lui Iuda și din fiii lui Veniamin. Din fiii lui Iuda s-au așezat: Ataia, fiul lui Uzia, fiul lui Zaharia, fiul lui Amaria, fiul lui Șefatia, fiul lui Mahalaleel din fiii lui Fares,

11,5 și Maaseia, fiul lui Baruc, fiul lui Col-Hoze, fiul lui Hazaia, fiul lui Adaia, fiul lui Ioiarib, fiul lui Zaharia, fiul lui Șiloni.

11,6 Fiii lui Fares care s-au așezat în Ierusalim erau în total patru sute șaizeci și opt de oameni de oaste.

11,7 Iată acum fiii lui Veniamin: Salu, fiul lui Meșulam, fiul lui Ioed, fiul lui Pedaia, fiul lui Colaia, fiul lui Maaseia, fiul lui Itiel, fiul lui Isaia,

11,8 apoi Gabai și Șalai, nouă sute douăzeci și opt.

11,9 Ioil, fiul lui Zicri, era căpetenia lor, iar Iuda, fiul lui Senua, era a doua căpetenie a cetății.

11,10 Din preoți: Iedaia, fiul lui Ioiarib, și Iachin,

11,11 Seraia, fiul lui Hilchia, fiul lui Meșulam, fiul lui Țadoc, fiul lui Meraiot, fiul lui Ahitub, căpetenia templului Domnului;

11,12 Și frații lor, care se îndeletnicesc cu slujba în templul Domnului, opt sute douăzeci și doi; Adaia, fiul lui Ieroham, fiul lui Pelalia, fiul lui Amți, fiul lui Zaharia, fiul lui Pașhur, fiul lui Malchia,

11,13 și frații săi, căpeteniile caselor părintești, două sute patruzeci și doi; și Amasai, fiul lui Azareel, fiul lui Ahzai, fiul lui Meșilemot, fiul lui Imer,

11,14 și frații lor, bărbați de oaste, o sută douăzeci și opt; Zabdiel, fiul lui Ghedolim, era căpetenia lor.

11,15 Dintre leviți: Șemaia, fiul lui Hașub, fiul lui Azricam, fiul lui Hașabia, fiul lui Buni,

11,16 Șabetai și Iozabad, căpetenii ale leviților pentru treburile din afară ale templului lui Dumnezeu;

11,17 Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zabdi, fiul lui Asaf, căpetenia care începea laudele în timpul rugăciunii, și Bacbuchia, al doilea între frații săi și Abda, fiul lui Șamua, fiul lui Galal, fiul lui Iedutun.

11,18 Toți leviții în cetatea sfântă erau două sute optzeci și patru.

11,19 Portarii: Acub, Talmon și frații lor, păzitorii porților, o sută șaptezeci și doi.

11,20 Ceilalți israeliți, preoți și leviți, se așezară în toate cetățile lui Iuda, fiecare la moșia sa.

11,21 Cei încredințați templului se așezară pe colină și aveau de căpetenie pe Țiha și Ghișpa.

11,22 Căpetenia leviților la Ierusalim era Uzi, fiul lui Bani, fiul lui Hașabia, fiul lui Matania, fiul lui Mica, dintre fiii lui Asaf, cântăreți însărcinați să facă slujbă la templul lui Dumnezeu;

11,23 Căci pentru cântăreli era o poruncă din partea regelui, prin care li se hotăra o plată anumită pe fiecare zi.

11,24 Petahia, fiul lui Meșezabeel din fiii lui Zerah, fiul lui Iuda, era împuternicit de

rege pentru toate nevoile poporului.

11,25 Iar dintre cei ce trăiesc în sate pe țarinile lor, fii de ai lui Iuda, s-au așezat la Kiriat-Arba și în satele ce țineau de el; la Dibon și în satele ce țineau de el; la Iecabțeel și în satele lui;

11,26 La Ieșua, la Molada, la Bet-Pelet;

11,27 La Hațar-Șual, la Beer-Șeba și în satele ce țineau de ea;

11,28 La Țiclag, la Mecona și în satele ce țineau de ea;

11,29 La En-Rimon, la Țorea, la Iarmut;

11,30 La Zanoah, la Adulam și în satele ce țineau de el; la Lachiș și în țarinile ce țineau de el; la Azeca și în satele ce țineau de el; s-au așezat ei de la Beer-Șeba până la Ghe-Hinom.

11,31 Fiii lui Veniamin s-au așezat, începând de la Gheba: în Micmas, în Aia, în Betel și în satele lui;

11,32 în Anatot, în Nob, în Anania,

11,33 în Hațor, în Rama, în Ghitaim,

11,34 în Hadid, în Țeboim, în Nebalat,

11,35 în Lod, în Ono și în Gheharașim.

11,36 Erau și leviți care aveau țarini în Veniamin, cu toate că erau socotiți în partea lui Iuda.

12,1 Iată preoții și leviții care au venit cu Zorobabel, fiul lui Salatiel, și cu Iosua: Seraia, Ieremia, Ezdra,

12,2 Amaria, Maluc, Hatuș,

12,3 Șecania, Rehum, Meremot,

12,4 Ido, Ghineton, Abia,

12,5 Miiamin, Moadia, Bilga,

12,6 Șemaia, Ioiarib, Iedaia,

12,7 Salu, Amoc, Hilchia, Iedaia. Aceștia au fost căpeteniile preoților și ale fraților lor în vremea lui Iosua.

12,8 Leviții au fost: Iosua, Binui, Cadmiel, Șerebia, Iuda, Matania, care împreună cu frații săi conducea pe cântăreli în timpul slujbelor de laudă;

12,9 Bacbuchia și Uni, care împreună cu frații lor cântau de cealaltă parte.

12,10 Iosua a născut pe Ioachim, Ioachim a născut pe Eliașib, Eliașib a născut pe Ioiada;

12,11 Ioiada a născut pe Iohanan, Iohanan a născut pe Iadua.

12,12 În zilele lui Ioachim, preoți, căpetenii de familii, erau: Meraia pentru casa lui Seraia; Hanania pentru casa lui Ieremia;

12,13 Meșulam pentru casa lui Ezdra; Iohanan pentru casa lui Amaria;

12,14 Ionatan pentru casa lui Maluc, Iosif pentru casa lui Șecania;

12,15 Adna pentru casa lui Harim; Helcai pentru casa lui Meremot;

12,16 Zaharia pentru casa lui Ido; Meșulam pentru casa lui Ghineton;

12,17 Zicri pentru casa lui Abia; Piltai pentru casa lui Miiamin și Moadia;

12,18 Șamua pentru casa lui Bilga; Ionatan pentru casa lui Șemaia;

12,19 Matanai pentru casa lui Ioiarib; Uzi pentru casa lui Iedaia;

12,20 Calai pentru casa lui Salai; Eber pentru casa lui Amoc;

12,21 Hașabia pentru casa lui Hilchia; Natanael pentru casa lui Iedaia.

12,22 În zilele lui Eliașib, ale lui Ioiada, ale lui Iohanan și ale lui Iadua, leviții, căpetenii de case, au fost înscriși cu preoții până la domnia lui Darie Persanul;

12,23 Fiii lui Levi, căpetenii de familie, au fost înscriși în cartea Cronicilor până în timpul lui Iohanan, nepot de fiu al lui Eliașib;

12,24 Căpeteniile leviților erau deci: Hașabia, Șerebia și Iosua, fiul lui Cadmiel; iar frații lor alcătuiau ceata a doua pentru a lăuda și a slăvi numele lui Dumnezeu, după rânduiala lui David, omul lui Dumnezeu, răspunzând o ceată celeilalte.

12,25 Matania, Bacbuchia și Obadia, Meșulam, Talmon și Acub aveau slujba de portari și străjuiau când se aduna poporul înaintea porții.

12,26 Aceștia au trăit pe vremea lui Ioachim, fiul lui Iosua, fiul lui Ioțadac și pe timpul lui Neemia guvernatorul și al preotului și cărturarului Ezdra.

12,27 La sfințirea zidului Ierusalimului încă s-au chemat leviții din toate locurile, poruncindu-li-se să vină la Ierusalim pentru săvârșirea sfințirii și pentru sărbătoarea veselă cu doxologii și cântări, în sunetul chimvalelor, lirelor și harfelor.

12,28 Cei din neamul cântărelilor s-au adunat din împrejurimile Ierusalimului și din cetățile netofatiene,

12,29 din Bet-Ghilgal, din șesurile Ghebei, din Azmavet, căci cântăreții își făcuseră satele în apropiere de Ierusalim.

12,30 Și preoții și leviții s-au curățit și au sfințit poporul, porțile și zidurile.

12,31 Și am suit eu căpeteniile lui Iuda pe ziduri și am pus două coruri mari pentru cântarea de laudă; unul din ele s-a așezat în partea dreaptă a zidului, spre poarta Gunoiului.

12,32 În urma lor mergeau Hoșaia și jumătate din căpeteniile lui Iuda:

12,33 Azaria, Ezdra și Meșulam;

12,34 Iuda, Veniamin, Șemaia și Ieremia;

12,35 Iar dintre fiii preoților mergeau cu trâmbițe: Zaharia, fiul lui Ionatan, fiul lui Șemaia, fiul lui Matania, fiul lui Mica, fiul lui Zacur, fiul lui Asaf,

12,36 și frații lui: Șemaia, Azareel, Milalai, Ghilalai, Maai, Natanael, Iuda și Hanani cu instrumentele muzicale ale lui David, omul lui Dumnezeu, iar înaintea lor se afla cărturarul Ezdra.

12,37 La Poarta Izvorului, în fața lor, s-au urcat pe treptele scării de la cetatea lui David, care ducea pe zidul de deasupra casei lui David, până la Poarta Apelor, spre răsărit.

12,38 Al doilea cor s-a îndreptat în cealaltă parte, și după el am mers eu și jumătate din popor și am înaintat pe zid de la turnul Cuptoarelor și până la zidul cel lat,

12,39 și de la Poarta Efraim, am trecut pe lângă poarta veche și Poarta Peștilor, pe lângă turnul lui Hananeel, pe lângă turnul Mea spre Poarta Oilor și ne-am oprit la Poarta închisorii.

12,40 Apoi amândouă corurile au mers la templul lui Dumnezeu. Și am făcut același lucru și noi, eu și căpeteniile care erau cu mine

12,41 și preoții: Eliachim, Maaseia, Miniamin, Mica, Elioenai, Zaharia, Hanania cu trâmbițe,

12,42 Maaseia, Șemaia, Eleazar, Uzi, Iohanan, Malchia, Elam și Ezer. Cântăreții

cântau sub conducerea lui Izrahia.

12,43 Și s-au adus în ziua aceea mulțime de jertfe și s-au veselit, căci Dumnezeu dăduse poporului pricină mare de bucurie. Și femeile și copiii s-au veselit, iar strigătele lor de bucurie din Ierusalim se auzeau până departe.

12,44 În aceeași zi au fost puși oameni supraveghetori la cămările unde aveau să se aducă prinoasele, pârga și zeciuielile, și au fost împuterniciți să adune din țarinile din jurul cetăților părțile hotărâte prin lege pentru preoți și leviți. Și iudeii s-au bucurat când au văzut pe preoți și pe leviți la slujba lor,

12,45 îndeplinind toate cele pentru slujba dumnezeiască și pentru curățire. Cântăreții și portarii și-au îndeplinit datoria lor după porunca lui David și a lui Solomon, fiul lui;

12,46 Încă de demult, din zilele lui David și Asaf se hotărâseră căpeteniile cântăreților și cântările cele de laudă și de mulțumire în cinstea lui Dumnezeu.

12,47 În zilele lui Zorobabel și Neemia, tot Israelul dădea parte cântăreților și portarilor pentru fiecare zi; și dădeau leviților darurile sfințite, și leviții le dădeau de asemenea darurile sfințite urmașilor lui Aaron.

13,1 În acea zi s-a citit din cartea lui Moise în auzul poporului și s-a găsit scris în ea că Amonitul și Moabitul nu pot fi primiți niciodată în adunarea lui Dumnezeu,

13,2 pentru că ei n-au întâmpinat pe fiii lui Israel cu pâine și apă și pentru că au tocmit împotriva lor pe Valaam, ca să-i blesteme, dar Dumnezeul nostru a schimbat blestemul în binecuvântare.

13,3 Și auzind această lege, a despărțit Israel tot ce era străin.

13,4 Dar înainte de aceasta, preotul Eliașib, mai-marele peste cămările templului Dumnezeului nostru, și rudă cu Tobie,

13,5 rânduise pentru acesta o odaie mare, unde mai înainte se puneau prinoasele, tămâia, vasele sfinte, zeciuiala de pâine, de vin și de untdelemn, ce era hotărâtă pentru leviți, cântăreți, portari, și ceea ce se cuvenea preoților.

13,6 Eu nu eram la Ierusalim când s-au făcut toate acestea, pentru că mă întorsesem la rege, în anul al treizeci și doilea al domniei lui Artaxerxe, regele Babilonului.

13,7 Și la sfârșitul acestui an, am căpătat de la rege învoirea de a veni la Ierusalim, și am aflat de răul ce a făcut Eliașib, dând lui Tobie o cămară în curtea templului lui Dumnezeu.

13,8 Și mi-a părut foarte rău de acestea și am aruncat afară din cămară toate lucrurile care erau ale lui Tobie, dând poruncă să fie sfințite cămările.

13,9 Și am pus din nou lucrurile templului lui Dumnezeu, prinoasele și tămâia.

13,10 Am mai înțeles de asemenea că părțile ce se cuveneau leviților nu le fuseseră date și că leviții și cântăreții, însărcinați să facă slujbă, fugiseră pe la țarinile lor.

13,11 De aceea am mustrat pe căpetenii și am zis: „Pentru ce a fost părăsit templul lui Dumnezeu?” și i-am adunat pe leviți și pe cântăreți și i-am pus la locurile lor.

13,12 Atunci toți iudeii au început a aduce la cămară zeciuială de pâine, de vin și de untdelemn;

13,13 Și eu am încredințat supravegherea cămărilor lui Șelemia preotul și lui Țadoc cărturarul, și lui Pedaia, unul dintre leviți, și le-am dat ca ajutor pe Hanan, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, căci aceștia se bucurau de mare cinste. Și tot ei au fost împuterniciți să facă împărțire fraților lor.

13,14 Pomenește-mă, Dumnezeul meu, pentru aceasta și nu uita faptele mele

evlavioase făcute pentru templul Dumnezeului meu și pentru slujbele din el!

13,15 În zilele acelea am văzut în Iuda oameni care călcau în teascuri în ziua odihnei, aduceau snopi și încărcau pe asini vin, struguri, smochine și tot felul de greutăți și le duceau în ziua odihnei la Ierusalim. Și le-am făcut mustrare aspră chiar atunci, când vindeau lucruri de mâncare.

13,16 De asemenea se aflau Tirieni, așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri și le vindeau, în ziua odihnei, iudeilor în Ierusalim.

13,17 Și am mustrat pe mai-marii iudeilor și le-am zis: „Ce înseamnă aceste fapte urâte, pe care le faceți voi, pângărind ziua odihnei?

13,18 Oare nu așa au făcut părinții voștri și nu din pricina aceasta a adus Dumnezeul nostru aceste necazuri asupra voastră și asupra acestei cetăți? Și voi atrageți din nou mânia Lui asupra lui Israel, necinstind ziua odihnei!”

13,19 Apoi am poruncit să se închidă toate porțile Ierusalimului în ajunul zilei de odihnă, când începe a se întuneca, și să nu se mai deschidă decât după ea. Și am pus câte unul din slujitorii mei la porți, ca să împiedice intrarea de mărfuri în ziua odihnei.

13,20 Atunci negustători și vânzători de tot felul de lucruri au rămas câteodată sau de două ori afară din Ierusalim.

13,21 Dar eu i-am mustrat aspru, zicându-le: „Pentru ce petreceți voi noaptea înaintea zidurilor? De veți mai face aceasta, voi pune mâna pe voi!” De atunci ei n-au mai venit în ziua odihnei.

13,22 Și am mai poruncit eu leviților să se curețe și să vină să păzească porțile, ca să sfințească ziua odihnei. Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, pentru acestea și mă ocrotește după mare mila Ta!

13,23 Tot atunci am văzut eu iudei, luându-și femei așdodiene, amonite și moabite.

13,24 Jumătate din copiii lor vorbeau limba așdodiană și nu știau să vorbească evreiește; nu știau decât limba unuia sau altuia din acele popoare.

13,25 Eu i-am mustrat aspru și pe aceștia și i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit, le-am smuls părul și i-am jurat pe numele lui Dumnezeu, zicând: „Să nu vă dați fetele după feciorii lor și să nu luați pe fetele lor, nici pentru fiii voștri, nici pentru voi.

13,26 Oare nu așa a păcătuit Solomon, regele lui Israel? Nu se afla rege ca el la nici un popor și el era iubit de Dumnezeu și Domnul îl pusese rege peste tot Israelul; dar femeile cele de alt neam l-au atras și pe el în păcat.

13,27 Se poate oare să aud eu de voi că faceți acest rău mare și păcătuiți înaintea lui Dumnezeu, luându-vă femei de alt neam?”

13,28 Unul din fiii lui Ioiada, fiul lui Eliașib, preotul cel mare, era ginerele lui Sanbalat Horonitul; dar eu l-am alungat de la mine.

13,29 Adu-Ți aminte de ei, Dumnezeul meu, căci au spurcat preoția și legământul preoțesc și levit!

13,30 Astfel i-am curățit eu de toți străinii și am pus rânduială preoților și leviților, fiecăruia după slujba lui,

13,31 și deasemenea pentru aducerea lemnelor la vremea hotărâtă, precum și a prinoaselor de pârgă. Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, spre binele meu!

Estera 1,1 După întâmplările acestea, în zilele lui Artaxerxe, care domnea peste o sută douăzeci și șapte de țări, de la India până în Etiopia,

1,2 în vremea când regele Artaxerxe își avea scaunul său domnesc în cetatea Suza,

1,3 în anul al treilea al domniei lui, a dat el ospăț pentru dregătorii săi și pentru cei ce-i slujeau lui, pentru căpeteniile mai înalte ale oștirii Persiei și Mediei și pentru guvernatorii țărilor sale,

1,4 arătându-și marea bogăție a regatului său și strălucirea deosebită a măririi sale, în curgere de mai multă vreme, anume timp de o sută optzeci de zile.

1,5 După sfârșitul acestor zile, regele a făcut și pentru poporul său care se afla în capitala Suza, de la mic până la mare, ospăț de șapte zile, în grădina curții sale domnești,

1,6 împodobită cu covoare de mătase albă și de purpură violetă, atârnate pe frânghii de in și de mătase, trecute prin verigi de argint, întărite în stâlpi de marmură.

1,7 Divanuri de aur și de argint erau așezate pe pardoseală de porfiră, de marmură albă, de sidef și marmură neagră.

1,8 Băuturile se turnau în vase de aur și în cupe felurite, în valoare de treizeci de mii de talanți, iar vin din care bea însuși regele a fost mult, după bogăția și dărnicia regelui. Băutura se consuma cuviincios și fără silă, că regele poruncise tuturor cârmuitorilor din casa sa să facă fiecăruia după voia lui.

1,9 Regina Vasti a făcut și ea ospăț, pentru femei, în casa domnească a regelui Artaxerxe.

1,10 În ziua a șaptea, când inima regelui s-a înveselit de vin, acesta a zis către Mehuman, Bizeta, Harbona, Bigta, Abgata, Zetar și Carcas, cei șapte eunuci care slujeau înaintea feței regelui Artaxerxe,

1,11 să aducă pe regina Vasti înaintea feței regelui cu coroana regească pe cap, ca să arate popoarelor și căpeteniilor frumusețea ei, pentru că era foarte frumoasă.

1,12 Dar regina Vasti n-a voit să vină după porunca regelui ce i s-a trimis prin eunuci.

1,13 Din pricina aceasta s-a mâniat regele tare și s-a aprins într-însul urgie mare și a zis către înțelepții care știau datinile din trecut, (căci așa era rânduiala ca orice pricină a regelui să se spună înaintea celor ce cunoșteau legile și dreptul):

1,14 „Cum să se aplice legea față de regina Vasti, pentru că ea nu a împlinit porunca regelui Artaxerxe, ce i s-a trimis prin eunuci?”

1,15 Și erau în apropierea regelui: Carșena, Șetar, Admata, Tarșiș, Mereș, Marsena și Memucan, șapte căpetenii ale Mediei și Persiei, care puteau vedea fața regelui și țineau locurile cele dintâi în regat.

1,16 Atunci a răspuns Memucan înaintea regelui și a căpeteniilor: „Regina Vasti s-a făcut vinovată nu numai înaintea regelui, ci și înaintea tuturor dregătorilor și înaintea tuturor popoarelor care sunt în toate țările regelui Artaxerxe,

1,17 pentru că purtarea reginei Vasti va ajunge la știrea tuturor femeilor, și vor nesocoti și acelea pe bărbații lor și vor zice: Regele Artaxerxe a poruncit să fie adusă regina Vasti înaintea feței sale și ea n-a venit.

1,18 De acum soțiile dregătorilor din Persia și Media, care vor auzi de purtarea reginei, vor zice la fel dregătorilor regelui, și va fi destul dispreț și mânie.

1,19 Deci, dacă binevoiește regele, să iasă de la el hotărâre regească și să se scrie în legile Persiei și Mediei, cu neschimbare, că regina Vasti nu va mai intra înaintea regelui Artaxerxe, iar vrednicia de regină a ei regele o va da alteia mai vrednică decât ea.

1,20 Când se va auzi de această hotărâre a regelui, care se va împrăștia în toată împărăția lui cât este ea de mare, atunci toate femeile își vor cinsti bărbații de la mic până la mare”.

1,21 Și cuvântul a plăcut regelui și dregătorilor, și a făcut după sfatul lui Memucan.

1,22 Regele a trimis în toate țările scrisori, scrise pentru fiecare țară cu scrisul ei și pentru fiecare popor în limba lui, ca fiecare bărbat să fie stăpân în casa sa. Aceasta s-a adus la cunoștința fiecăruia în limba părintească a fiecăruia.

2,1 După întâmplarea aceasta, când s-a potolit mânia regelui Artaxerxe, și-a adus el aminte de regina Vasti, de ceea ce făcuse ea și de ce se hotărâse împotriva ei,

2,2 iar oamenii regelui, care-i slujeau lui, au zis: „Să se caute pentru rege fete tinere și frumoase.

2,3 Să rânduiască dar regele dregători în toate țările regatului său, care să adune toate fetele tinere și frumoase la față în capitala Suza, în casa femeilor, sub supravegherea lui Hegai, eunucul regelui, păzitorul femeilor, și să le dea săpun și celelalte de trebuință pentru spălat.

2,4 Și fata care va Plăcea ochilor regelui să fie regină în locul Vastei”. Cuvântul acesta a plăcut regelui, și el a făcut așa.

2,5 În vremea aceea era în capitala Suza un iudeu cu numele Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chiș, din seminția lui Veniamin.

2,6 Acesta fusese adus din Ierusalim împreună cu robii luați cu Iehonia, regele lui Iuda, pe care-i luase Nabucodonosor, regele Babilonului.

2,7 El creștea pe Hadasa, adică pe Estera, fiica unchiului său, deoarece ea nu avea nici tată, nici mamă. Fata aceasta era mândră la înfățișare și frumoasă la chip și după moartea tatălui ei și a mamei ei, o luase Mardoheu ca fiică.

2,8 Când s-a făcut cunoscută porunca regelui și hotărârea lui și când au fost adunate multe fete în capitala Suza, sub supravegherea lui Hegai, atunci a fost luată și Estera în casa regelui sub supravegherea lui Hegai, păzitorul femeilor.

2,9 Fata aceasta a plăcut ochilor lui și și-a atras bunăvoința lui. De aceea s-a grăbit el să-i dea cele de spălat și tot ce i se cuvenea și a pus pe lângă ea șapte fete vrednice de a fi cu ea și au așezat-o pe ea și fetele ei în cea mai bună încăpere din casa femeilor.

2,10 Estera însă n-a spus nimic nici de poporul său, nici de neamurile sale, pentru că Mardoheu îi dăduse poruncă să nu spună.

2,11 Mardoheu venea în fiecare zi în curtea casei femeilor, ca să afle știri despre sănătatea Esterei și cele ce se petreceau cu ea.

2,12 Când venea fiecărei fete vremea să intre la regele Artaxerxe, după ce timp de douăsprezece luni se săvârșeau asupra ei cele rânduite pentru femei, (căci atât timp ținea vremea curățirii lor: șase luni cu miruri și șase luni cu aromate și alte unsori femeiești),

2,13 atunci fata intra la rege și orice ar fi cerut, i se dădea pentru a merge din casa femeilor în casa regelui.

2,14 Seara ea intra și dimineața se ducea în a doua casă a femeilor sub supravegherea lui Șaașgaz, eunuc al regelui, păzitorul concubinelor, și nu mai intra după aceea la rege decât doar dacă ar fi voit-o regele și ar fi fost chemată anume.

2,15 Când a venit vremea Esterei, fiica lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o luase la sine ca fiică, să meargă la rege, atunci ea nu a cerut nimic, decât numai ceea ce-i zisese Hegai, eunucul regelui, păzitorul femeilor. Ea a aflat trecere înaintea

tuturor celor ce o vedeau.

2,16 Estera a fost luată la regele Artaxerxe și dusă în casa lui domnească în luna a zecea, adică în luna Tebet, în al șaptelea an al domniei lui.

2,17 Și a iubit regele pe Estera mai mult decât pe toate femeile, și ea a dobândit bunăvoința lui și trecere mai mult decât toate femeile, și el a pus coroana domnească pe capul ei și a făcut-o regină în locul Vastei.

2,18 Apoi a făcut regele ospăț mare pentru toți dregătorii săi și pentru cei ce-i slujeau lui. Acesta a fost ospăț pentru Estera; regele a mai făcut mari ușurări țărilor și a împărțit daruri cu dărnicie de rege.

2,19 Iar când s-au adunat fetele a doua oară și Mardoheu ședea la poarta regelui,

2,20 Estera nu spusese nimic despre neamul său, așa cum îi poruncise Mardoheu, pentru că Estera împlinea cuvântul lui Mardoheu, ca și când era sub ocrotirea lui.

2,21 Într-o zi, când Mardoheu ședea la poarta regelui, doi eunuci ai regelui, Bigtan și Tereș, căpeteniile paznicilor lui, s-au aprins de mânie, că se dăduse întâietate lui Mardoheu, și căutau să pună mâna pe regele Artaxerxe.

2,22 Aflând acest lucru, Mardoheu i-a spus reginei Estera, iar Estera i-a spus regelui în numele lui Mardoheu.

2,23 Fapta s-a cercetat și s-a găsit adevărată. Amândoi eunucii au fost spânzurați în curte. Această binefacere a lui Mardoheu a fost scrisă în cartea amintirilor zilnice ale regelui.

3,1 După aceea a ridicat regele Artaxerxe pe Aman, fiul lui Hamadata, din țara Agag, și a pus scaunul lui mai presus decât al tuturor căpeteniilor pe care le avea.

3,2 Toți cei ce slujeau regelui, care erau la poarta regelui, se închinau și se aruncau cu fețele la pământ înaintea lui Aman, căci așa poruncise regele; iar Mardoheu nu se închina și nu-și pleca fața la pământ.

3,3 De aceea cei ce slujeau regelui și care erau la poartă, ziceau lui Mardoheu: „De ce calci tu porunca regelui?”

3,4 Și cum ei ziceau aceasta în fiecare zi, iar el nu-i asculta, i-au spus lui Aman, ca să vadă de va stărui Mardoheu în purtarea sa, căci el le spusese că este iudeu.

3,5 Când a văzut Aman că Mardoheu nu se închină și nu-și pleacă fruntea până la pământ înaintea sa, s-a umplut de mânie.

3,6 Dar i s-a părut prea puțin lucru să pună mâna numai pe Mardoheu. Și fiindcă i se spusese din ce popor e Mardoheu, Aman și-a pus în gând să ucidă pe toți iudeii care se aflau în tot regatul lui Artaxerxe, întrucât erau poporul lui Mardoheu.

3,7 Au făcut deci sfat în luna întâi, adică în luna Nisan, în anul al doisprezecelea al domniei lui Artaxerxe, și au aruncat Pur, adică sorți, de față cu Aman, ca să vadă în ce lună și în ce zi să fie ucis dintr-o dată poporul lui Mardoheu, și a căzut sorțul pe luna a douăsprezecea, adică pe luna lui Adar.

3,8 În vremea aceasta a spus Aman regelui Artaxerxe: „Este un popor risipit și împrăștiat printre popoare, prin toate țările regatului tău. Legile lui sunt deosebite de legile tuturor popoarelor, legilor regelui nu se supun și regele nu se cuvine să-l lase așa.

3,9 Dacă binevoiește regele, atunci să se hotărască în scris să fie uciși și eu voi cântări zece mii de talanți de argint și voi da în mâna vistiernicilor, ca să-i verse în vistieria regelui”.

3,10 Atunci și-a scos regele inelul său din mâna sa și l-a dat lui Aman, fiul lui

Hamadata, din țara Agag, ca să întărească decretul cel împotriva iudeilor,

3,11 zicând lui Aman: „Îți dau ție acest argint și poporul; fă cu el ce vrei!”

3,12 Atunci au fost chemați scriitorii regelui în a treisprezecea zi a lunii întâi, și s-a scris, cum poruncise Aman, către satrapii regatului și către căpetenia fiecărei din cele o sută douăzeci și șapte de țări, de la țările Indiei și până la Etiopia, și către căpeteniile fiecărui popor; și s-a scris fiecărei țări cu scrierea ei și fiecărui popor în limba lui și toate s-au scris în numele regelui Artaxerxe și au fost întărite cu inelul lui.

3,13 Scrisorile s-au trimis prin ștafete în toate țările regelui, ca să ucidă, să piardă și să nimicească pe toți iudeii, mic și mare, copii și femei, într-o singură zi, și anume în a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, adică în luna Adar, iar averile lor să le jefuiască.

3,14 Cuprinsul acestei porunci să se dea în fiecare țară, ca lege cu putere pentru toate popoarele, ca ele să fie gata pentru ziua aceea”.

3,15 Ștafetele au zburat repede cu porunca regelui. Porunca s-a făcut cunoscută și în capitala Suza. Regele și Aman ședeau și beau, iar cetatea Suza era în fierbere.

4,1 Când Mardoheu a aflat tot ce se făcuse, și-a rupt hainele sale, și-a pus pe sine sac și cenușă și ieșind în mijlocul cetății, a ridicat strigăt amarnic.

4,2 Ajungând însă până la poarta regelui, s-a oprit, deoarece nu putea să intre pe poarta regelui îmbrăcat cu sac și cu cenușă pe cap.

4,3 Tot așa și în fiecare țară și loc, unde ajungea porunca regelui și scrisoarea lui, era tânguire mare printre iudei, post, plângere și bocet. Sacul și cenușa erau așternutul multora.

4,4 Atunci au venit slujitorii Esterei, eunucii și slujnicele ei și i-au spus; și regina s-a tulburat strașnic. Apoi a trimis haine lui Mardoheu, ca să se îmbrace cu ele și să lepede de pe el sacul. Dar el n-a voit.

4,5 De aceea a chemat Estera pe Hatac, unul din eunucii regelui pe care acesta îl pusese să fie pe lângă ea, și l-a trimis la Mardoheu, ca să afle de ce și pentru ce sunt acestea.

4,6 Mergând Hatac la Mardoheu, în piața orașului cea din fața curții regelui,

4,7 i-a spus Mardoheu toate câte se întâmplase și de numărul arginților ce făgăduise Aman să verse în vistieria domnească pentru iudei ca să-i stârpească.

4,8 Îi dădu de asemenea și o copie de pe porunca domnească, cuprinsă în hrisovul dat în Suza pentru stârpirea lor, ca să-l arate Esterei și să-i dea de veste despre toate. Pe lângă aceasta o sfătuia să meargă la rege și să-l roage de iertare pentru poporul ei, aducându-și aminte de zilele sale cele smerite, când era crescută sub mâna lui, a lui Mardoheu, pentru că Aman, cel al doilea după rege, a osândit pe iudei la moarte; să strige de asemenea către Domnul, ca să-i izbăvească pe ei de la moarte.

4,9 Deci a venit Hatac și a spus Esterei vorbele lui Mardoheu.

4,10 Atunci a vorbit Estera cu Hatac și l-a trimis să spună lui Mardoheu:

4,11 „Toți cei ce slujesc regelui și popoarele din țările regelui știu că tot cel ce va intra la rege înăuntrul curții, bărbat sau femeie, fără să fie chemat, ia o singură osândă: moartea. Numai acela spre care va întinde regele sceptrul său de aur scapă cu viață. Eu însă n-am fost chemată la rege de mai bine de treizeci de zile”.

4,12 Aceste cuvinte ale Esterei au fost spuse lui Mardoheu.

4,13 Iar Mardoheu a răspuns Esterei următoarele: „Să nu socoți că ai să scapi tu

singură în casa regelui, dintre toți iudeii.

4,14 Dacă tu vei tăcea în vremea aceasta, atunci izbăvirea și eliberarea vor veni pentru iudei din altă parte, iar tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă tu n-ai ajuns la vrednicia de regină tocmai pentru vremile acestea?”

4,15 Atunci Estera a răspuns lui Mardoheu:

4,16 „Mergi, adună pe toți iudeii din Suza și postiți pentru mine; să nu mâncați și să nu beți trei zile, nici ziua, nici noaptea și voi posti și eu cu slujnicele mele și apoi mă voi duce la rege, deși aceasta este împotriva legii și de va fi să pier, voi pieri”.

4,17 Atunci s-a dus Mardoheu și a făcut cum îi poruncise Estera.

5,1 După trei zile de rugăciune Estera și-a dezbrăcat hainele cele de jale și s-a îmbrăcat în cele de regină și făcându-se strălucită și chemând pe Dumnezeul cel atoatevăzător și mântuitor, a luat cu ea două slujnice: una de care se sprijinea oarecum din alintare, iar alta care, urmându-i, îi ținea hainele.

5,2 Apoi regele și-a întins spre Estera sceptrul său cel de aur, care era în mâna sa. Atunci Estera s-a apropiat și s-a atins de vârful sceptrului, iar regele i-a pus sceptrul pe grumazul ei și a sărutat-o, zicându-i: „Vorbește-mi!” și ea a zis: „Stăpânul meu, eu am văzut în tine parcă pe îngerul lui Dumnezeu și s-a tulburat inima mea de frică în fața slavei tale, că minunat ești stăpâne și fața ta este plină de har”. Și când vorbea ea, a căzut din pricina slăbiciunii și regele s-a tulburat și toate slugile lui o mângâiau.

5,3 Apoi regele i-a zis: „Ce voiești, regină Estera și care-ți este cererea? Chiar și jumătate din regat ți se va da”.

5,4 Și a zis Estera: „Eu am acum zi de sărbătoare. De binevoiește regele, să vină cu Aman astăzi la ospățul pe care i l-am pregătit eu”.

5,5 Iar regele a zis: „Mergi degrabă după Aman, ca să se facă după cuvântul Esterei”. Și a venit regele cu Aman la ospățul ce-l pregătise Estera.

5,6 La băutură regele a zis către Estera: „Ce dorință ai? Ea ți se va îndeplini. Care este cererea ta? Ea ți se va împlini chiar și până la jumătate din regatul meu!”

5,7 Atunci Estera a răspuns și a zis: „Iată dorința și cererea mea:

5,8 De am aflat bunăvoință în ochii regelui și de binevoiește el să împlinească dorința mea și să-mi împlinească cererea, atunci să vină regele cu Aman mâine la ospățul ce-l voi pregăti, și eu voi da răspuns după porunca regelui”.

5,9 În ziua aceea a ieșit Aman vesel și voios. Dar când Aman a văzut pe Mardoheu la poarta regelui și că acesta nu s-a sculat măcar de la locul său înaintea lui, s-a umplut de mânie asupra lui Mardoheu.

5,10 Cu toate acestea Aman s-a stăpânit. Ajungând acasă, a trimis să cheme pe prietenii săi și pe Zereș, femeia sa.

5,11 Și le-a povestit Aman despre bogăția sa cea mare, despre mulțimea fiilor săi și despre felul cum l-a mărit pe el regele și cum l-a înălțat peste căpeteniile și slujitorii săi.

5,12 „Ba și regina Estera, a zis mai departe Aman, pe nimeni afară de mine n-a chemat cu regele la ospățul pe care l-a pregătit. Chiar și mâine sunt chemat la ea la ospăț.

5,13 Dar toate acestea nu mă mulțumesc câtă vreme văd pe iudeul Mardoheu șezând la poarta domnească”.

5,14 La acestea Zereș, soția sa, și prietenii săi i-au zis: „Să se pregătească

spânzurătoare înaltă de cincizeci de coți și mâine dimineață cere regelui să fie spânzurat Mardoheu și apoi vei merge voios la ospăț cu regele”. Acest cuvânt a plăcut lui Aman și a pus să se pregătească spânzurătoarea.

6,1 În noaptea aceea Domnul a depărtat somnul de la rege și acesta a poruncit slugii să-i aducă Cronica însemnărilor zilnice și ele au fost citite înaintea regelui.

6,2 Acolo se afla scris ce descoperise Mardoheu regelui cu privire la Bigtan și Tereș, cei doi eunuci ai regelui, păzitorii pragului, care uneltiseră să pună mâna pe regele Artaxerxe.

6,3 Atunci a zis regele: „Ce cinste și răsplată s-a dat lui Mardoheu pentru aceasta?” Iar oamenii regelui, care-i slujeau, au zis: „Nu i s-a făcut nimic”.

6,4 Când întreba regele de binefacerile lui Mardoheu, a venit Aman în curte, iar regele a zis: „Cine este în curte?” Aman însă venise în curtea de afară a casei regelui să vorbească cu regele, ca să fie spânzurat Mardoheu în spânzurătoarea pe care i-o pregătise el.

6,5 Și oamenii regelui au zis: „Iată Aman stă în curte”. Regele a zis: „Să intre!”

6,6 Aman a intrat, iar regele i-a zis: „Ce să se facă omului pe care regele vrea să-l cinstească? Aman socotea în inima sa: „Pe cine altul voiește regele să cinstească, dacă nu pe mine?”

6,7 Și a zis Aman: „Pentru omul pe care vrea să-l cinstească regele,

6,8 să se aducă îmbrăcăminte regească și calul pe care călărește regele și coroană de rege;

6,9 Apoi să se dea hainele, coroana și calul unuia dintre cei dintâi dregători ai regelui, ca să îmbrace pe omul acela, pe care vrea regele să-l cinstească și să-l plimbe călare pe cal prin piața cetății și să se strige înaintea lui: Așa se face omului, pe care vrea regele să-l cinstească!”

6,10 Atunci regele a zis lui Aman: „Bine ai zis! Ia repede haine și cal, cum ai spus, și fă așa iudeului Mardoheu, care șade la poarta regelui. Să nu lași nimic din toate câte ai zis”.

6,11 Și a luat Aman haine și cal, a îmbrăcat pe Mardoheu și l-a plimbat călare pe cal prin piața cetății, strigând înaintea lui: „Așa se face omului, pe care regele vrea să-l cinstească!”

6,12 Apoi Mardoheu s-a întors la poarta regelui, iar Aman s-a dus repede acasă trist și cu capul în pământ.

6,13 Și a spus Aman soției sale, Zereș și tuturor prietenilor săi toate câte se petrecuseră cu el. Iar înțelepții lui și Zereș, femeia sa, i-au zis: „Dacă Mardoheu, din pricina căruia a început căderea ta, e din neamul iudeilor, atunci tu nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea sigur înaintea lui, căci cu el este Dumnezeul cel viu.

6,14 Și încă grăind ei cu el, au venit eunucii regelui și-l grăbeau pe Aman să meargă la ospățul pe care-l pregătise Estera.

7,1 În ziua aceea regele cu Aman au venit să prânzească la regina Estera.

7,2 În timpul ospățului, regele a zis iarăși către Estera: „Care este dorința ta, regină Estera? Că ea îți va fi împlinită. Și care este rugămintea ta, că ți se va împlini chiar și până la jumătate din regatul meu”.

7,3 Regina Estera a răspuns: „De am aflat bunăvoință în ochii tăi, o, rege, și dacă binevoiește regele, atunci să ni se dăruiască viață mie și poporului meu, după ruga mea.

7,4 Căci suntem vânduți noi, eu și poporul meu, spre ucidere, spre nimicire și pieire. De am fi vânduți ca să fim robi eu aș fi tăcut, deși vrăjmașul nu ar fi acoperit paguba regelui”.

7,5 Și regele Artaxerxe a răspuns: „Cine este acela și unde este omul care a îndrăznit a gândi să facă așa?”

7,6 Iar Estera a răspuns: „Asupritorul și vrăjmașul este răutăciosul Aman!” și s-a cutremurat Aman înaintea regelui și a reginei.

7,7 Și s-a sculat regele de la ospăț plin de mânie și s-a dus în grădina palatului; iar Aman a rămas să roage pe regina Estera, pentru viața sa, căci vedea bine că regele hotărâse pieirea lui.

7,8 Când s-a întors regele din grădina palatului, Aman tocmai se aruncase pe patul pe care se afla Estera. Și a zis regele: „Vrei încă să și siluiești pe regină aici, în casa mea?” Acest cuvânt, ieșit din gura regelui, acoperi de tulburare fața lui Aman.

7,9 Atunci Harbona, unul din eunucii regelui, a zis: „Iată și spânzurătoarea pe care a pregătit-o Aman pentru Mardoheu, care a grăit de bine pe rege, stă la casa lui Aman, înaltă de cincizeci de coți”. Iar regele a zis: „Spânzurați-l acolo!”

7,10 Și au spânzurat pe Aman în spânzurătoarea pregătită de el. Numai așa s-a potolit mânia regelui.

8,1 În ziua aceea, regele Artaxerxe a dat reginei Estera casa lui Aman, vrăjmașul iudeilor; iar Mardoheu a fost chemat de rege, căci Estera îi spusese că el este rudă cu ea.

8,2 Și regele și-a scos inelul pe care-l luase de la Aman, și l-a dat lui Mardoheu; iar Estera a pus pe Mardoheu ispravnic peste casa lui Aman.

8,3 Apoi Estera a vorbit din nou înaintea regelui, a căzut la picioarele lui, a plâns și l-a rugat să abată răutatea lui Aman Agaghitul și uneltirea lui pe care el o îndreptase împotriva iudeilor.

8,4 Atunci regele și-a întins sceptrul său cel de aur către Estera, și s-a ridicat Estera și a stat înaintea feței regelui,

8,5 și a zis: „De binevoiește regele și de am aflat eu trecere înaintea feței lui; de este drept lucrul acesta înaintea regelui și de plac eu ochilor lui, atunci să se scrie, ca să fie revocate scrisorile cele trimise după uneltirile lui Aman, fiul lui Hamadata, din țara Agag, pentru uciderea iudeilor în toate părțile regatului;

8,6 căci cum aș putea eu să privesc nenorocirea care ar atinge pe poporul meu și cum aș putea să văd pieirea neamului meu?”

8,7 Regele Artaxerxe a zis către Estera și Mardoheu: „Casa lui Aman am dat-o Esterei, iar pe el l-am spânzurat, pentru că și-a întins mâna sa asupra iudeilor.

8,8 Scrieți și voi despre iudei ce vă place, în numele regelui și întăriți cu inelul regelui, căci scrisoarea scrisă în numele regelui și întărită cu inelul regelui nu se poate schimba”.

8,9 Atunci au fost chemați scriitorii regelui, în luna a treia, adică în luna Sivan, în ziua de douăzeci și trei ale lunii, și cum a poruncit Mardoheu, așa s-a scris iudeilor și satrapilor, guvernatorilor țărilor și cârmuitorilor ținuturilor lor, de la India până la Etiopia, din cele o sută douăzeci și șapte țări; și s-a scris fiecărei țări cu scrierea ei și fiecărui popor în limba lui, și iudeilor le-a scris cu literele lor și în limba lor.

8,10 Mardoheu a scris în numele regelui Artaxerxe, scrisorile le-a pecetluit cu inelul regelui și le-a trimis prin curieri călări, pe caii din herghelиile regelui,

8,11 spunând că regele îngăduie iudeilor din fiecare cetate să se adune ca să-și apere

viața lor, să bată, să ucidă și să piardă pe toți cei puternici din popor și din țară, care ar vrea să-i atace, cu femeile și cu copiii lor, iar averea lor să o jefuiască.

8,12 Aceasta să se facă în toate țările lui Artaxerxe, într-o singură zi, în a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, adică a lunii Adar.

8,13 Copii ale acestei scrisori să se dea în fiecare țară, ca lege, astfel ca iudeii să fie gata pentru ziua aceea să se răzbune pe vrăjmașii lor”.

8,14 Curieri, călări pe cai iuți din hergheliile regelui, au alergat repede și cu mare grabă, cu porunca regelui. Porunca a fost vestită și în cetatea Suza.

8,15 Mardoheu a ieșit de la rege în veșminte regești de culoare purpurie și albă și cu cunună mare de aur, iar cetatea Suza s-a bucurat și s-a veselit.

8,16 La iudei a fost atunci lumină în case, bucurie, veselie și mare prăznuire.

8,17 De asemenea în toate țările, prin toate cetățile și în toate locurile unde ajunsese scrisoarea cu porunca regelui, a fost bucurie, veselie, ospețe și prăznuire la iudei. Chiar și dintre popoarele țării mulți se făcură iudei, pentru că-i cuprinsese frica de iudei.

9,1 În luna a douăsprezecea, adică în luna Adar, în a treisprezecea zi, când a sosit timpul aducerii la îndeplinire a poruncii regelui și a decretului lui; în ziua aceea, când nădăjduiau dușmanii iudeilor să-i biruiască, s-a dovedit dimpotrivă că iudeii și-au arătat puterea asupra dușmanilor lor;

9,2 Atunci iudeii s-au adunat în toate cetățile lor, prin toate țările lui Artaxerxe, ca să pună mâna pe cei ce le doreau răul și nimeni n-a putut sta împotriva feței lor, pentru că frica de iudei apăsa asupra tuturor popoarelor.

9,3 Toate căpeteniile țărilor, satrapii, guvernatorii și slujitorii regelui au sprijinit pe iudei, de teama lui Mardoheu,

9,4 căci Mardoheu era mare în casa regelui și renumele lui se lățise în toate țările, deoarece omul acesta, Mardoheu, devenise tot mai puternic.

9,5 Atunci au stârpit iudeii pe toți dușmanii lor, ucigând cu sabia, omorând, pierzând și făcând cu dușmanii lor după voia lor.

9,6 În cetatea Suza, au ucis iudeii cinci sute de oameni.

9,7 Între aceștia au ucis și pe Parșandata, pe Dalfon, pe Aspata,

9,8 pe Porata, pe Adalia, pe Aridata,

9,9 pe Parmașta, pe Arisai, pe Aridai și pe Iezata,

9,10 adică pe cei zece feciori ai lui Aman, fiul lui Hamadata, vrăjmașul iudeilor; dar ei nu i-au prădat de averile lor.

9,11 În acea zi s-a adus la cunoștință regelui numărul celor uciși în cetatea Suza.

9,12 Atunci regele a zis către regina Estera: „În cetatea Suza, au ucis iudeii cinci sute de oameni și pe cei zece fii ai lui Aman. Ce vor fi făcut ei în celelalte țări ale regelui? Care este dorința ta? Ea ți se va împlini. Și ce dorință mai ai? Că ea îți va fi împlinită”.

9,13 Estera a răspuns: „De binevoiește regele, să se îngăduie iudeilor celor din Suza să facă același lucru și mâine, pe care l-au făcut astăzi, iar pe cei zece fii ai lui Aman să-i spânzure”.

9,14 Și a poruncit regele să se facă așa; s-a dat poruncă în Suza și pe cei zece fii ai lui Aman i-au spânzurat.

9,15 Și s-au adunat iudeii cei din Suza și în ziua a paisprezecea a lunii lui Adar și au omorât trei sute de oameni, dar la jaf nu și-au întins mâinile.

9,16 Iar ceilalți iudei care se aflau în țările regelui s-au adunat ca să-și apere viața lor și să fie netulburați de vrăjmașii lor. Aceștia au omorât din dușmanii lor șaptezeci și cinci de mii, iar la jaf nu și-au întins mâinile.

9,17 Aceasta s-a petrecut în treisprezece ale lunii lui Adar. În ziua de paisprezece a aceleiași luni s-au liniștit și au făcut-o zi de ospăț și de veselie.

9,18 Iudeii însă, care se aflau în Suza, s-au adunat în ziua de treisprezece și de paisprezece ale lunii lui Adar, iar în cincisprezece ale ei s-au liniștit și au făcut-o zi de ospăț și de veselie.

9,19 De aceea iudeii din provincie, care locuiesc în sate neîntărite, petrec ziua de paisprezece ale lunii Adar în veselie și ospețe, ca zi de sărbătoare, trimițându-și daruri unii altora; iar cei ce trăiesc în orașe petrec și ziua de cincisprezece ale lunii Adar în mare veselie, trimițând daruri vecinilor.

9,20 După aceea Mardoheu a scris toate întâmplările acestea și a trimis scrisori tuturor iudeilor care erau în țările regelui Artaxerxe, la cei de aproape și la cei de departe,

9,21 ca să sărbătorească acele zile bune în fiecare an, în ziua de paisprezece și de cincisprezece ale lunii Adar,

9,22 întrucât acestea sunt zilele în care iudeii au fost lăsați în pace de vrăjmașii lor și întrucât aceasta este luna în care întristarea lor s-a prefăcut în bucurie și tânguirea în zi de sărbătoare. Să facă dar din ele zile de petrecere și de veselie, trimițându-și unii altora daruri și dând milostenie la săraci.

9,23 Și au primit iudeii cele ce le scrisese Mardoheu:

9,24 Cum Aman, fiul lui Hamadata, din țara Agag, vrăjmașul tuturor iudeilor, se gândise să-i ucidă și aruncase Pur, adică sori, pentru pierderea lor;

9,25 Cum Estera a străbătut până la rege și cum regele a poruncit prin scrisoare nouă, ca uneltirea cea rea a lui Aman, pe care o plănuise el asupra iudeilor, să se întoarcă asupra capului lui și să-l spânzure pe el și pe fiii lui.

9,26 De aceea s-au și numit aceste zile Purim, de la numirea Pur. Deci, potrivit cu toate cuvintele scrisorii și cu toate cele ce ei văzuseră și cu cele ce se petrecuseră la ei,

9,27 iudeii au stabilit și au primit pentru ei și pentru urmașii lor și pentru cei ce li se vor alătura, ca să sărbătorească fără abatere aceste două zile în fiecare an după rânduială,

9,28 și ca zilele acestea ale Purimului să fie pomenite și prăznuite din neam în neam, în fiecare familie, la iudei, în fiecare țară și în fiecare cetate.

9,29 Regina Estera, fiica lui Abihail și Mardoheu Iudeul au scris a doua oară în chip stăruitor cele ce au făcut ei, ca să întărească scrisoarea despre Purim,

9,30 și au trimis scrisori tuturor iudeilor din cele o sută douăzeci și șapte de țări ale regatului lui Artaxerxe cu cuvinte de pace și de credincioșie,

9,31 ca ei să păzească cu tărie aceste zile ale Purimului la vremea lor, precum le statorniciseră Mardoheu Iudeul și regina Estera, pentru ei și pentru urmașii lor cu post și tânguire.

9,32 Și porunca Esterei întări așezarea sărbătorii Purimului scriind-o în carte.

10,1 După aceea regele Artaxerxe puse bir pe țări și pe insulele mării.

10,2 De altfel toate faptele slăvite și atotputernicia lui, cum și arătarea amănunțită a măririi lui Mardoheu cu care-l cinstise regele, sunt scrise în cartea Cronicilor regilor

Mediei și Persiei.

10,3 De asemenea e arătat acolo că iudeul Mardoheu era al doilea după regele Artaxerxe, mare înaintea iudeilor și iubit între mulțimile fraților săi, căci căuta binele poporului său și vorbea în folosul neamului lui.

Iov 1,1 Era odată în ținutul Uz un om pe care îl chema Iov și acest om era fără prihană și drept; se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău.

1,2 Și i s-au născut șapte feciori și trei fete.

1,3 El avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi și cinci sute de asini și mulțime mare de slugi. Și omul acesta era cel mai de seamă dintre toți răsăritenii.

1,4 Feciorii lui se duceau unul la altul și făceau ospețe în casele lor, fiecare la ziua lui, și trimiteau să cheme pe surorile lor ca să mănânce și să bea cu ei.

1,5 Și apoi, când isprăveau zilele petrecerii lor, Iov chema și sfințea pe feciorii săi și se scula dis-de-dimineață și aducea arderi de tot, după numărul lor al tuturor, căci Iov zicea: „Se poate ca feciorii mei să fi păcătuit și să fi cugetat cu păcat împotriva lui Dumnezeu”. Și așa făcea Iov mereu.

1,6 Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei.

1,7 Atunci Domnul a zis către Satan: „De unde vii?” Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos”.

1,8 Și Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău?”

1,9 Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Ore degeaba se teme Iov de Dumnezeu?

1,10 N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul?

1,11 Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!”

1,12 Atunci Domnul a zis către Satan: „Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”. Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu.

1,13 Și într-o zi, când feciorii și fetele lui Iov mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare,

1,14 a sosit un vestitor la Iov și i-a spus: „Boii erau la arătură și asinele pășteau pe lângă ei;

1,15 Atunci Sabeenii au năvălit asupra lor, au pus mâna pe vite, și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!”

1,16 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!”

1,17 Nu a sfârșit vorba bine și altul a sosit și a spus: „Caldeii, împărțiți în trei cete, au dat năvală peste cămilele tale și le-au ridicat și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!”

1,18 Nu sfârșise vorba bine și altul a sosit și a spus: „Feciorii tăi și fetele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare,

1,19 și iată că un vânt puternic s-a stârnit dinspre pustiu și a izbit în cele patru colțuri ale casei și casa s-a prăbușit peste tineri și ei au murit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste”.

1,20 Atunci Iov s-a sculat și-a sfâșiat veșmântul, s-a ras pe cap și căzând la pământ, s-a închinat,

1,21 și a rostit: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!”

1,22 Și întru toate acestea, Iov nu a păcătuit și nu a rostit nici un cuvânt de hulă împotriva lui Dumnezeu.

2,1 Și iarăși au venit într-o zi îngerii lui Dumnezeu să se înfățișeze înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei să se înfățișeze înaintea Domnului.

2,2 Și Domnul a zis către Satan: „De unde vii?” Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos”.

2,3 Și Domnul a zis către Satan: „Ai luat tu seama la robul Meu Iov? Că nu este nici unul ca el pe pământ, fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău. El se ține cu putere în statornicia lui și tu M-ai întărâtat pe nedrept împotriva lui ca să-l prăpădesc”.

2,4 Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: „Cojoc pentru cojoc! Că tot ce are omul dă pentru viața lui.

2,5 Dar ia întinde-ți mâna și atinge-Te de osul și de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în față!”

2,6 Și Domnul a zis către Satan: „Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui”.

2,7 Atunci Satan a plecat dinaintea Domnului și a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor până în creștetul capului.

2,8 Și a luat Iov un ciob ca să se scarpine și ședea pe gunoi, afară din oraș.

2,9 Atunci nevasta lui a zis către el: „Te ții mereu în statornicia ta? Blesteamă pe Dumnezeu și mori!

2,10 Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?” și în toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc cu buzele sale.

2,11 Iar trei prieteni ai lui Iov au aflat despre toate aceste nenorociri care dăduseră peste el și au venit fiecare din țara lui și ei erau: Elifaz din Teman, Bildad din Șuah și Țofar din Naamah. Ei se înțeleseseră împreună să vină să împărtășească durerea lui și să-l mângâie.

2,12 Și când ei și-au ridicat ochii de departe nu l-au mai recunoscut. Atunci au slobozit glasurile lor, s-au tânguit și și-au sfâșiat fiecare veșmântul și și-au presărat capul cu țărână.

2,13 Apoi au șezut pe pământ, lângă el, șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună nici un cuvânt, căci vedeau cât este de mare durerea lui.

3,1 După aceea, Iov a deschis gura sa și a blestemat ziua în care s-a născut.

3,2 Și Iov a vorbit și a zis:

3,3 „Piară ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!

3,4 Ziua aceea să se facă întuneric și Domnului din cer să nu-I pese de ea și lumina să n-o mai lumineze.

3,5 Bezna și umbra morții s-o cotropească, norii s-o învăluiască și toate negurile s-o înspăimânte!

3,6 Întunericul să cuprindă noaptea aceea și să nu mai fie pusă în zilele anului și în socoteala lunilor să nu mai intre!

3,7 Pustie să rămână noaptea aceea și nici o bucurie să nu pătrundă în ea!

3,8 Blestemată să fie de către cei ce blesteamă zilele, de către cei ce știu să descânte Leviatanul.

3,9 Să se întunece stelele revărsatului zorilor ei; să aștepte lumina și nimic să nu vină și să nu mai vadă genele aurorei,

3,10 pentru că n-a închis pântecele care m-a zămislit și n-a ascuns durerea dinaintea ochilor mei.

3,11 De ce n-am murit când eram în sânul mamei mele? Și nu mi-am dat duhul, ieșind din pântecele ei?

3,12 De ce m-au primit cei doi genunchi și de ce cei doi sâni mi-au dat să sug?

3,13 Căci acum aș sta culcat și liniștit, aș dormi și m-aș odihni,

3,14 cu împărații și cu dregătorii pământului, care și-au zidit morminte în singurătate,

3,15 sau cu domnitorii care umplu de aur și de argint casele lor.

3,16 Sau de ce n-am fost o stârpitură aruncată și ascunsă, ca acei prunci care n-au apucat să vadă lumina?

3,17 Acolo cei nelegiuiți se astâmpără și cei împovărați se odihnesc.

3,18 Acolo cei ce poartă lanțuri ajung la liman de pace și nu mai aud glasul paznicului.

3,19 Mic și mare acolo sunt tot una și robul a scăpat de stăpânul său.

3,20 Pentru ce dă Dumnezeu lumina vieții celui nenorocit și zile celor cu sufletul amărât;

3,21 Celor ce așteaptă moartea, și ea nu vine, și care scormonesc după ea mai mult ca după o comoară;

3,22 Celor ce se bucură cu bucurie mare și sunt plini de fericire, fiindcă au găsit un mormânt;

3,23 Celui care nu știe încotro să meargă și pe care îl îngrădește Dumnezeu de jur-împrejur?

3,24 Gemetele mele sunt pâinea mea și vaietele mele curg ca apa.

3,25 De ceea ce mă tem, aceea mi se întâmplă și de ceea ce mi-e frică tocmai de aceea am parte.

3,26 N-am nici tihnă, nici odihnă, nu-mi găsesc nici o pace și zbuciumul mă stăpânește”.

4,1 Atunci Elifaz din Teman a deschis gura și a zis:

4,2 „Să-ți vorbim ori să nu-ți vorbim? Necazul tău e crâncen! Dar cine ar putea să-și înăbușe cuvintele?

4,3 Iată, tu dădeai învățătură multora și întăreai multe mâini slăbite.

4,4 Cuvintele tale au ținut în sus pe cei ce erau să cadă și tu ai întărit genunchii care se clătinau.

4,5 Acum când ți-a venit și ție rândul, ești la strâmtorare și ți-ai pierdut firea; acum

când lovitura te-a ajuns, te-ai spăimântat!

4,6 Frica ta de Dumnezeu nu-ți dă încredere și desăvârșirea căilor tale nu-ți dă nădejde?

4,7 Ia adu-ți aminte, care nevinovat s-a prăpădit și unde le-a pierit urma celor drepți în fața lui Dumnezeu?

4,8 După cum am văzut eu, numai cei ce ară nelegiuirea și seamănă răutatea au parte de asemenea roade.

4,9 La porunca Domnului, ei vor pieri, de suflarea mâniei Lui se vor stinge.

4,10 Răcnetul leului și glasul leopardului, precum și dinții puilor de lei se sfărâmă.

4,11 Leul bătrân moare că nu mai are ce mânca și puii leoaicei se risipesc.

4,12 O șoaptă a răzbit până la mine și urechea mea a prins ceva din ea.

4,13 În spaimele care vin din nălucirile nopții, atunci când somn adânc se lasă peste oameni,

4,14 cutremur m-a apucat și fiori mi-au scuturat toate oasele.

4,15 Atunci un duh a trecut prin fața mea; tot părul mi s-a zbârlit de groază.

4,16 A stat drept în picioare, dar n-am știut cine este; o umbră este înaintea ochilor mei, și aud o voce ușoară care zice:

4,17 „Un om poate să fie drept în fața lui Dumnezeu? O făptură omenească este ea curată înaintea Celui ce a zidit-o?

4,18 Dacă El nu se încrede în slujitorii Săi și dacă găsește vină chiar îngerilor Săi,

4,19 cu cât mai vârtos celor ce locuiesc în locuințe de lut, a căror obârșie este în țărână și pe care îi strivește ca pe o molie.

4,20 De dimineață până seara sunt zdrobiți, pier pe vecie fără să-i scape nimeni.

4,21 Mor, dar nu mor de prea multă înțelepciune”.

5,1 Strigă acum, dacă o fi cineva care să-ți răspundă. Către care din sfinții îngeri te vei îndrepta?

5,2 Mânia ucide pe cel fără de minte, iar aprinderea omoară pe cel rătăcit.

5,3 Am văzut pe nebun prinzând rădăcină și pe loc am blestemat sălașul lui:

5,4 Să se depărteze copiii lui de orice izbăvire și să fie călcați în picioare la poartă și nimeni să nu le vină într-ajutor.

5,5 Secerișul lui să-l mănânce flămânzii și să-l ducă cu ei în ascunzișuri și toată averea lui s-o soarbă însetații!

5,6 Pentru că nelegiuirea nu iese din pământ și necazul nu răsare din pulbere,

5,7 ci omul își naște singur suferința, precum vulturii se ridică în aer, prin puterile lor;

5,8 Dar eu alerg la Dumnezeu și Lui îi arăt necazul meu.

5,9 El face lucruri mari și nepătrunse, lucruri minunate și fără număr.

5,10 El dă ploaie pe pământ și trimite apă pe câmpii.

5,11 El înalță pe cei smeriți și izbăvește pe cei necăjiți.

5,12 El destramă planurile celor vicleni și cu mâinile lor nu pot să izbândească.

5,13 El prinde pe înțelepți în istețimea lor și sfatul celor înșelători iese prost.

5,14 Ziua în amiaza mare dau de întuneric și umblă ca pe timp de noapte în ceas de zi.

5,15 Dar Dumnezeu scapă din gura lor pe omul dosădit și din mâna celui puternic pe cel sărac.

5,16 Astfel, sărmanul prinde nădejde și nedreptatea își închide gura.

5,17 Fericit este omul pe care Dumnezeu îl mustră! Și să nu disprețuiești certarea Celui Atotputernic.

5,18 Căci El rănește și El leagă rana, El lovește și mâinile Lui tămăduiesc.

5,19 De șase ori din nevoi te va scoate, iar a șaptea oară, răul te va ocoli.

5,20 În timp de foamete, te va scăpa de la moarte și în bătălie din primejdia sabiei.

5,21 Vei fi la adăpost de biciul bârfelii și nu te vei teme de prăpăd când va veni.

5,22 Îți vei râde de pustiire și de foamete și nu-ți va păsa de fiarele pământului.

5,23 Căci vei avea legământ cu pietrele câmpului și fiara sălbatică va trăi cu tine în pace.

5,24 Tu vei ști cortul tău la adăpost și când îți vei cerceta locuința nu vei avea dezamăgire.

5,25 Vei ști că urmașii tăi sunt numeroși și că odraslele tale sunt multe ca iarba pământului.

5,26 Sosi-vei la mormânt, la adânci bătrânețe, ca o șiră de grâu strânsă la vremea ei.

5,27 Iată ceea ce am cercetat și așa este. Ascultă și învață spre folosul tău”.

6,1 Atunci Iov a răspuns și a grăit:

6,2 „O, dacă durerea mea s-ar cântări și nenorocirea mea ar fi pusă la cântar!

6,3 Și fiindcă este mai grea decât nisipul mărilor, de aceea cuvintele mele sunt bâlbâite!

6,4 Pentru că săgețile Celui Atotputernic stau înfipte în mine și duhul meu bea veninul lor, de aceea spaimele lui Dumnezeu vin cete-cete împotriva mea.

6,5 Zbiară măgarul sălbatic când e lângă pășunea verde? Mugește boul când stă lângă nutreț?

6,6 Poți să mănânci ce n-are sare fără sare? Are vreun gust albușul oului?

6,7 Sufletul meu n-a voit să se atingă de ele; inima mea s-a dezgustat de pâinea mea.

6,8 Cine îmi va dărui îndeplinirea rugăciunii mele și va face ca Dumnezeu să-mi dea ce aștept,

6,9 și să primească să mă sfărâme și să-și întindă mâna și să mă nimicească!

6,10 Dar va fi încă o mângâiere pentru mine și voi tresălta, deși împovărat de dureri nemiloase, fiindcă n-am ascuns poruncile Celui Sfânt.

6,11 Ce putere mai am ca să aștept și ce viitor mai am ca să prelungesc viața mea?

6,12 Tăria mea este tăria pietrelor? Trupul meu este oare de aramă?

6,13 Aș putea găsi vreun sprijin în mine și tot ajutorul n-a fugit, oare, departe de mine?

6,14 Celui ce este în suferință i se cuvine mila prietenului său, dar el uită teama de Cel Atotputernic.

6,15 Frații mei s-au arătat înșelători ca un puhoi, ca albia puhoaielor repezi.

6,16 Erau acoperite de ghiață, zăpada stătea grămadă peste ele;

6,17 Dar cum se topește zăpada, ele și seacă și cum se încălzește, ele se usucă pe loc.

6,18 Caravanele se abat din drumul lor, ele înaintează în pustiu și se rătăcesc.

6,19 Caravanele din Tema așteaptă, convoaiele din Saba nădăjduiesc în ele.

6,20 Și sunt uimiți că au avut încredere; când sosesc lângă uscatele puhoaie sunt uimiți.

6,21 Așa ați fost și voi acum pentru mine: Vă scutură spaima și vă este frică!

6,22 Nu cumva v-am zis: Dați-mi de pomană și împărțiți din averile voastre pentru mine?

6,23 Sau scăpați-mă din mâna unui dușman sau răscumpărați-mă din mâna tiranilor?

6,24 Fiți învățătorii mei și eu voi tăcea; lămuriți-mă unde este păcatul meu!

6,25 Cât de îmbietoare sunt cuvintele întregimii sufletești! Dar ce judecă judecata care vine de la voi?

6,26 Cugetați voi să faceți judecata vorbelor? Ducă-se în vânt cuvintele unui deznădăjduit!

6,27 Voi năpăstuiți pe orfan, voi împovărați pe prietenul vostru.

6,28 Și acum întrebați și vă întoarceți către mine și în fața voastră nu voi spune minciună!

6,29 Cercetați din nou! Nu este nici o viclenie! Cercetați din nou! Dreptatea mea este mereu aici!

6,30 Este oare vreo strâmbătate pe limba mea și cerul gurii mele nu va deosebi el ce este rău și ce este amar?

7,1 Oare omul pe pământ nu este ca într-o slujbă ostășească și zilele lui nu sunt ca zilele unui simbriaș?

7,2 El este asemenea robului care suspină după umbră, asemenea năimitului care-și așteaptă simbria.

7,3 Astfel și eu am avut parte de luni de durere, și mi-au fost date nopți de suferință.

7,4 Dacă mă culc, zic: Când va veni ziua? Dacă mă scol, mă întreb: Când va veni seara? Și sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfințit.

7,5 Trupul meu e plin de păduchi și de solzi de murdărie; pielea mea crapă și se zbârcește.

7,6 Zilele mele au fost mai grabnice ca suveica și s-au isprăvit, fiindcă firul s-a terminat.

7,7 Adu-Ți aminte, Doamne, că viața mea e o suflare, că ochiul meu nu va mai vedea fericirea.

7,8 Ochiul celui ce mă vedea nu mă va mai zări; ochii Tăi mă vor căuta, dar eu nu voi mai fi.

7,9 Negura se risipește, piere, tot astfel cel ce coboară în iad nu mai vine înapoi.

7,10 Nu se mai înapoiază în casa sa și locuința sa nu-l mai cunoaște.

7,11 Drept aceea nu voi pune strajă gurii mele, ci voi vorbi întru deznădejdea duhului meu și mă voi plânge întru amărăciunea inimii mele.

7,12 Sunt eu, oare, oceanul sau balaurul din ocean, ca să pui să mă păzească?

7,13 Când gândesc: Patul meu mă va odihni, culcușul meu îmi va alina durerile,

7,14 atunci Tu mă spăimântezi cu vise și mă îngrozești cu năluciri.

7,15 Pentru aceea, sufletul meu ar vrea mai bine ștreangul, mai bine moartea decât aceste chinuri.

7,16 Mă isprăvesc, nu voi trăi în veac; lasă-mă, căci zilele mele sunt o suflare.

7,17 Ce este omul, ca să-ți bați capul cu el și ca să-i dai luarea Ta aminte?

7,18 De ce îl cercetezi în fiecare dimineață și de ce îl urmărești în orice clipă?

7,19 Când vei înceta să mă privești? Când îmi vei da răgaz să-mi înghit saliva?

7,20 Dacă am greșit, ce ți-am făcut Ție, Păzitorule de oameni? De ce m-ai luat țintă pentru săgețile Tale și de ce ți-am ajuns povară?

7,21 De ce nu îngădui greșeala mea și nu lași să treacă fărădelegea mea? Degrabă mă voi culca în țărână; mă vei căuta, dar nu mă vei mai găsi".

8,1 Atunci Bildad din Șuah a răspuns și a zis:

8,2 „Până când vei tot vorbi astfel de lucruri și cuvintele din gura ta vor izvorî ca vijelia?

8,3 Dumnezeu o să încovoaie ce e drept? Cel Atotputernic o să strâmbe El dreptatea?

8,4 Dacă feciorii tăi au păcătuit față de El, El i-a lăsat să se prăbușească sub povara nelegiuirii lor.

8,5 Dar tu dacă vii la Dumnezeu, dacă te rogi de Cel Atotputernic,

8,6 dacă ești nevinovat și fără pată, atunci de bună seamă că va veghea asupra ta și va clădi la loc casa dreptății tale

8,7 și starea ta cea veche va fi nimica toată, atât de mult vei fi deasupra în starea ta cea nouă.

8,8 Întreabă pe cei care au fost înaintea noastră și ia aminte la cele trăite și pățite de părinți.

8,9 Căci noi suntem de ieri și nu știm nimic, căci zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră.

8,10 Ei îți vor da învățătură, ei îți vor grăi și din inima lor îți vor cuvânta unele ca acestea:

8,11 Oare papura crește fără baltă și rogozul fără umezeală?

8,12 Pe când încă este în floare și nu este tăiat, el se usucă, mai înainte decât orice buruiană.

8,13 Tot așa se întâmplă cu toți aceia care uită pe Dumnezeu și așa se veștejește nădejdea celui nelegiuit.

8,14 Încrederea lui e spulberată și bizuința lui este o pânză de păianjen.

8,15 Se sprijină pe casa sa, dar ea nu se ține; se agață de ea, dar casa se prăvale.

8,16 Stă plin de suc în fața soarelui și în grădina unde este își întinde vlăstarii;

8,17 Rădăcinile lui se împletesc cu pietrele și se înfig în adâncul stâncilor.

8,18 Dacă îl smulgi din loc, locul îl tăgăduiește: Nu te-am văzut niciodată!

8,19 Iată-l acum putred, pe cărare, și din pământ răsar alți vlăstari.

8,20 Dumnezeu nu disprețuiește pe cel desăvârșit și nu ia de mână pe răufăcători.

8,21 Gura ta va fi plină încă o dată de râsete și buzele tale de veselie.

8,22 Cei ce te urăsc se vor înveșmânta în rușine și cortul celor răi va pieri!"

9,1 Atunci Iov a răspuns și a zis:

9,2 „Știu bine că așa este; căci cum ar putea un om să fie drept înaintea lui

Dumnezeu?

9,3 Dacă ar fi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să-I răspundă nici la unul singur.

9,4 A Lui este înțelepciunea și atotputernicia; cine ar putea să-I stea împotrivă și să rămână teafăr?

9,5 El mișcă munții din loc fără ca ei să prindă de veste că El i-a răsturnat în mânia Lui.

9,6 El zguduie pământul din temelia lui, așa încât stâlpii lui se clatină.

9,7 El poruncește soarelui și soarele nu se mai ridică. El pune pecetea Lui asupra stelelor.

9,8 El singur este Cel ce întinde cerurile și umblă pe valurile mării.

9,9 El a zidit Carul mare, Ralița, Pleiadele și cămările stelelor de miazăzi.

9,10 El a făcut lucruri mari și nepătrunse și minuni fără de număr.

9,11 Iată, dacă trece pe lângă mine, eu nu-L văd, și dacă se strecoară, eu nu-I prind de veste.

9,12 Dacă ia și ridică, cine va putea să-L oprească și cine-I va zice: Ce ai făcut?

9,13 Dumnezeu nu-și înfrânează mânia Sa și sub El se încovoaie toți slujitorii mândriei.

9,14 Și eu atunci cum o să-I răspund și ce cuvinte o să aleg?

9,15 Chiar dacă aș avea dreptate, nu-I voi răspunde, ci mă voi ruga judecătorului.

9,16 Chiar dacă m-ar asculta, când îl chem, tot n-aș putea să cred că ascultă glasul meu,

9,17 căci El mă sfărâmă ca sub furtună și înmulțește fără cuvânt rănile mele.

9,18 El nu-mi dă răgaz să răsuflu și mă adapă cu amărăciune.

9,19 Dacă este vorba de putere, El este Cel puternic. Dacă este vorba de judecată, cine mă va apăra?

9,20 Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi și dacă sunt fără prihană ea mă scoate vinovat.

9,21 Sunt oare desăvârșit? Eu singur nu mă cunosc pe mine și viața mea o disprețuiesc.

9,22 Pentru aceea am zis: Tot una este! El nimicește pe cel desăvârșit și pe cel viclean.

9,23 Dacă o nenorocire aduce moartea deodată, ce-I pasă Lui de deznădejdea celor fără de vină?

9,24 Dacă o țară a încăput pe mâna unui om viclean, El acoperă fața judecătorilor Săi. Și dacă nu El, cine atunci?

9,25 Zilele mele sunt mai grabnice decât un aducător de vești și au fugit fără să vadă fericirea.

9,26 S-au strecurat ca niște bărci de papură, ca un vultur care se năpustește asupra prăzii sale.

9,27 Dacă zic: Vreau să-mi uit suferința, să-mi schimb înfățișarea și să fiu voios,

9,28 sunt năpădit de teama chinurilor mele, știind bine că Tu nu mă vei scoate nevinovat.

9,29 Dacă sunt vinovat, de ce să mă mai trudesc zadarnic?

9,30 Dacă m-aș spăla cu zăpadă și mi-aș curăți mâinile cu leșie,

9,31 atunci Tu tot m-ai cufunda în noroi, încât și veșmintele mele s-ar scârbi de mine.

9,32 Căci Dumnezeu nu este un om ca mine, ca să stau cu El de vorbă și ca să mergem împreună la judecată.

9,33 Între noi nu se află un al treilea care să-și pună mâna peste noi amândoi

9,34 și care să depărteze varga Sa de deasupra capului meu, așa încât groaza Lui să nu mă mai tulbure;

9,35 Atunci aș vorbi și nu m-aș mai teme de El. Dar nu este așa și eu sunt singur cu mine însumi.

10,1 Sufletul meu este dezgustat de viața mea. Voi lăsa să curgă slobodă tânguirea mea și voi vorbi întru suferința sufletului meu.

10,2 Voi spune către Domnul: Nu mă osândi; lămurește-mă, să știu pentru ce Te cerți cu mine.

10,3 Care e folosul Tău, când ești aprig și disprețuiești făptura mâinilor Tale și ești surâzător la sfatul celor răi?

10,4 Ai Tu ochi materiali și vezi lucrurile precum le vede omul?

10,5 Zilele Tale sunt oare ca zilele omului și anii Tăi ca anii omenești,

10,6 ca să cercetezi fărădelegea mea și să cauți păcatul meu,

10,7 când știi bine că nu sunt vinovat și că nimeni nu mă poate scăpa din mâna Ta?

10,8 Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit și apoi Tu mă nimicești în întregime.

10,9 Adu-Ți aminte că m-ai făcut din pământ și că mă vei întoarce în țărână.

10,10 Nu m-ai turnat oare ca pe lapte și nu m-ai închegat ca pe caș?

10,11 M-ai îmbrăcat în piele și în carne, m-ai țesut din oase și din vine;

10,12 Apoi mi-ai dat viață, și bunăvoința Ta și purtarea Ta de grijă au ținut vie suflarea mea,

10,13 și ceea ce Tu țineai ascuns în inima Ta, iată știu acum gândul Tău:

10,14 Dacă păcătuiesc, Tu mă supraveghezi și nu mă dezvinovățești de greșeala mea.

10,15 Dacă sunt vinovat este amar de mine și dacă sunt drept nu cutez să ridic capul, ca unul ce sunt sătul de ocară și sunt apăsat de necazuri.

10,16 Și astfel fără vlagă cum sunt, Tu mă vânezi ca un leu și din nou Te arăți minunat față de mine.

10,17 Tu înnoiești dușmănia Ta împotriva mea. Tu sporești mânia Ta asupră-mi ca niște oștiri primenite care se luptă cu mine.

10,18 De ce m-ai scos din sânul mamei mele? Aș fi murit și nici un ochi nu m-ar fi văzut!

10,19 Aș fi fost ca unul care n-a fost niciodată și din pântecele mamei mele aș fi trecut în mormânt.

10,20 Nu sunt oare zilele mele destul de puține? Dă-Te la o parte ca să pot să-mi vin puțin în fire,

10,21 mai înainte ca să plec spre a nu mă mai întoarce din ținutul întunericului și al umbrelor morții,

10,22 țara de întuneric și neorânduială unde lumina e totuna cu bezna”.

11,1 Atunci Țofar, din Naamah, a luat cuvântul și a vorbit:

11,2 „Cel ce înșiră atâtea vorbe să nu primească nici un răspuns și tocmai vorbărețul să aibă dreptate?

11,3 Toate câte le-ai spus îi vor face pe oameni să tacă și vei râde de ei, fără ca nimeni să te înfrunte?

11,4 Fiindcă tu zici: Credința mea este curată și în ochii Tăi n-am nici o vină.

11,5 Dar cine va face pe Dumnezeu să vorbească, să își deschidă buzele spre tine,

11,6 și să-ți destăinuiască tainele înțelepciunii? (căci ele sunt cu anevoie de înțeles); atunci de-abia vei ști că Dumnezeu îți cere socoteală de greșeala ta.

11,7 Descoperi-vei tu care este firea lui Dumnezeu? Urca-vei tu până la desăvârșirea Celui Atotputernic?

11,8 Ea este mai înaltă decât cerurile. Și ce vei face tu? Ea este mai adâncă decât împărăția morții. Cum vei pătrunde-o tu?

11,9 Măsura ei este mai lungă decât pământul și mai lată decât marea.

11,10 Dacă trece cu vederea, dacă ține ascuns, dacă dă pe față, cine poate să-L oprească?

11,11 El cunoaște pe cei ce trăiesc din înșelăciune, El vede nedreptatea și o ține în seamă;

11,12 Astfel deci un om fără minte câștigă înțelepciune, precum puiul de asin ajunge asin mare.

11,13 Cât despre tine, dacă inima ta e credincioasă și dacă întinzi mâinile către El,

11,14 și depărtezi de mâna ta fărădelegea ei și nu rabzi să locuiască nedreptatea în corturile tale,

11,15 atunci vei ridica fruntea ta fără pată pe ea, vei fi puternic și fără frică.

11,16 Fiindcă vei uita necazul tău de azi și-ți vei aduce aminte de el numai ca de niște ape, care au fost și au trecut.

11,17 Și viața ta va înflori mai mândră decât miezul zilei, iar întunericul se va face revărsat de zori.

11,18 Atunci tu vei fi la adăpost, căci vei fi plin de nădejde, te vei simți ocrotit și te vei culca fără grijă.

11,19 Te vei întinde fără ca să te strâmtoreze nimeni și mulți vor răsfăța obrazul tău.

11,20 Dar ochii nelegiuiților tânjesc și loc de scăpare nu au, iar nădejdea este când își vor da sufletul”.

12,1 Atunci Iov a răspuns și a zis:

12,2 „Cu adevărat numai voi sunteți înțelepți și înțelepciunea va muri o dată cu voi.

12,3 Dar și eu am minte ca voi și nu sunt mai prejos decât voi și cine nu cunoaște lucrurile pe care mi le-ați spus?

12,4 Eu am ajuns pricină de batjocură pentru prietenul meu, eu care chem pe Dumnezeu și căruia El răspunde: cel drept, cel fără vină e pricină de râs.

12,5 Să disprețuim nenorocirea (gândesc cei fericiți); încă o lovitură celor ce se poticnesc.

12,6 Foarte liniștite stau și sunt corturile jefuitorilor și cei ce mânie pe Dumnezeu sunt plini de încredere, ca unii care au făcut din pumnul lor un dumnezeu.

12,7 Dar ia întreabă dobitoacele și te vor învăța, și păsările cerului, și te vor lămuri;

12,8 Sau vorbește cu pământul, și-ți va da învățătură și peștii mării îți vor istorisi cu de-amănuntul.

12,9 Cine nu cunoaște din toate acestea că mâna Domnului a făcut aceste lucruri?

12,10 În mâna Lui El ține viața a tot ce trăiește și suflarea întregii omeniri.

12,11 Urechea nu deosebește ea cuvintele tot așa, precum cerul gurii deosebește mâncarea?

12,12 Oare nu la bătrâni sălășluiește înțelepciunea și priceperea nu merge mână în mână cu vârsta înaintată?

12,13 La Dumnezeu se află înțelepciunea și puterea; sfatul și pătrunderea sunt ale Lui.

12,14 Ceea ce dărâmă El, nimeni nu mai zidește la loc și pe cine-l închide, nimeni nu poate să-l mai deschidă.

12,15 Dacă oprește apele pe loc, ele scad și pier; dacă le dă drumul, ele răstoarnă lumea;

12,16 Tăria și înțelepciunea sunt la El. El este stăpân și peste rătăcit și peste cel ce-l face să rătăcească.

12,17 El gonește pe sfetnici în picioarele goale și pe judecători îi aruncă pradă nebuniei.

12,18 El destramă puterea împăraților și pune cingătoare de frânghie în jurul coapselor lor.

12,19 El gonește pe preoți în picioarele goale și dă peste cap pe cei puternici.

12,20 El taie vorba celor meșteri la cuvânt și ia mintea celor bătrâni.

12,21 El face de ocară pe cei mari și slăbește încingătoarea celor voinici.

12,22 El scoate din întuneric lucrurile ascunse și aduce la lumină ceea ce era acoperit de umbră.

12,23 El sporește neamurile și apoi le pierde, El le lasă să se întindă și apoi le strâmtorează.

12,24 El scoate din minți pe căpeteniile popoarelor și îi lasă să rătăcească în singurătăți fără cărări.

12,25 Acolo ei orbecăiesc în întuneric, fără nici o lumină, căci Dumnezeu îi lasă să se împleticească aidoma celui ce s-a îmbătat.

13,1 De bună seamă, ochiul meu a văzut toate acestea, urechea mea le-a auzit și le-a înțeles.

13,2 Ceea ce știți voi, știu și eu și nu sunt deloc mai prejos decât voi.

13,3 Dar eu vreau să vorbesc cu Cel Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu.

13,4 Căci voi sunteți niște născocitori ai minciunii, sunteți cu toții niște doctori neputincioși!

13,5 Ce bine ar fi fost dacă ați fi tăcut! Câtă înțelepciune ar fi fost din partea voastră!

13,6 Ascultați acum apărarea mea și băgați de seamă la rostirea buzelor mele.

13,7 Oare de dragul lui Dumnezeu spuneți voi lucruri strâmbe și spre apărarea Lui croiți minciuni?

13,8 Voiți să țineți cu El și să fiți apărătorii Lui?

13,9 Și dacă ar fi ca să vă cerceteze, ar fi bine de voi, sau vreți să-L înșelați cum înșelați un om?

13,10 Desigur El vă va osândi dacă în ascuns vreți să fiți părtinitori cu El.

13,11 Măreția Lui oare nu vă înfricoșează și groaza Lui nu va cădea oare peste voi?

13,12 Rostirile voastre au tăria cenușei. Răspunsurile voastre se prefac în noroi.

13,13 Închideți gura în fața mea și eu voi vorbi, orice ar fi să se întâmple.

13,14 Drept aceea îmi voi lua în dinți carnea mea și viața mea o pun în mâna mea.

13,15 Dacă o fi să mă ucidă, nu voi tremura, dar voi descurca în fața Sa firele pricinii mele,

13,16 și chiar aceasta îmi va fi mie izbândă, fiindcă un nelegiuit nu se înfățișează înaintea Lui.

13,17 Ascultați cu luare-aminte cuvintele mele și ceea ce vă voi spune să vă rămână în urechi.

13,18 Iată am pus la cale o judecată, și știu că eu sunt cel ce am dreptate.

13,19 Are cineva ceva de spus împotriva mea? Atunci voi amuți degrabă și voi aștepta moartea.

13,20 Numai scutește-mă de două lucruri, și nu mă voi ascunde de fața Ta.

13,21 Depărtează mâna Ta de deasupra-mi și nu mă mai tulbura cu groaza Ta.

13,22 Apoi cheamă-mă și eu îți voi răspunde, sau lasă-mă să vorbesc eu și Tu să-mi dai răspuns.

13,23 Câte greșeli și câte păcate am făcut? Dă-mi pe față călcarea mea de lege și păcatul meu.

13,24 De ce ascunzi fața Ta și mă iei drept un dușman al Tău?

13,25 Vrei oare, să înspăimânți o frunză pe care o bate vântul? Vrei să Te îndârjești împotriva unui pai uscat?

13,26 De ce să scrii împotriva mea aceste hotărâri amare? De ce să-mi scoți ochii cu greșelile tinereții?

13,27 De ce să-mi vâri picioarele în butuci și să pândești toți pașii mei și toate urmele mele?

13,28 Când Tu știi că trupul meu se nimicește ca un putregai și ca o haină mâncată de molii!

14,1 Omul născut din femeie are puține zile de trăit, dar se satură de necazuri.

14,2 Ca și floarea, el crește și se veștejește și ca umbra el fuge și e fără durată.

14,3 Și asupra lui privești și pe mine Tu mă silești să vin la judecată cu Tine.

14,4 Cine ar putea să scoată ceva curat din ceea ce este necurat? Nimeni!

14,5 Deoarece zilele lui sunt măsurate și știi socoteala lunilor lui și i-ai pus un hotar peste care nu va trece.

14,6 Întoarce-ți privirea de la el, ca să aibă puțin răgaz, să se poată bucura ca simbriașul la sfârșitul zilei (de muncă).

14,7 Un copac, de pildă, tot are nădejde, căci dacă-l tai, el crește din nou și vlăstarii nu-i vor lipsi.

14,8 Dacă rădăcina lui îmbătrânește în pământ și dacă trunchiul lui putrezește,

14,9 când dă de apă înverzește din nou și se acoperă cu ramuri ca și cum ar fi atunci sădit.

14,10 Dar omul când moare rămâne nimicit; când omul își dă sufletul, unde mai este el?

14,11 Apele mărilor pot să dispară, fluviile pot să scadă și să sece.

14,12 La fel și omul se culcă și nu se mai scoală; și cât vor sta cerurile, el nu se mai deșteaptă și nu se mai trezește din somnul lui.

14,13 O, de m-ai ascunde în împărăția morților, ca să mă ții acolo până când va trece mânia Ta, și de mi-ai soroci o vreme, când iarăși să-ți aduci aminte de mine!

14,14 Dacă omul a murit o dată, fi-va el iarăși viu? Toate zilele robiei mele aș aștepta până ce vor veni să mă schimbe.

14,15 Atunci Tu mă vei chema și eu îți voi răspunde; Tu vei cere înapoi lucrul mâinilor Tale.

14,16 Pe când astăzi Tu numeri pașii mei; atunci Tu nu vei mai lua seama la păcatul meu.

14,17 Nelegiuirea mea ar fi pecetluită ca într-un sac și greșeala mea ai spăla-o și ai face-o albă.

14,18 Și precum muntele se dărâmă și se preface în nisip și precum stânca e rostogolită din locul ei,

14,19 și precum apele mănâncă pietrele și valurile lor acoperă pământul, tot așa Tu sfărâmi nădejdea omului.

14,20 Tu Te ridici uriaș împotriva lui, și el se nimicește; Tu schimbi înfățișarea lui și-l trimiți de la Tine.

14,21 Dacă feciorii lui ajung la mare cinste, el nu mai știe; dacă au ajuns de râsul lumii, el nu-i mai vede.

14,22 Carnea lui e în întristare mare numai pentru el. Sufletul lui numai pentru el e cuprins de jale”.

15,1 Atunci Elifaz, din Teman, a răspuns și a zis:

15,2 „Este oare cinstit pentru înțelept să răspundă cu cuvinte ușuratice și să-și umple pieptul cu suflarea vântului de răsărit?

15,3 I se cuvine lui să judece cu vorbe seci și prin cuvântări care n-au nici o noimă?

15,4 Tu mergi atât de departe, încât desființezi cucernicia și nesocotești rugăciunea înaintea lui Dumnezeu.

15,5 Nelegiuirea ta insuflă gura ta și tu împrumuți vorbirea ta de la cei vicleni.

15,6 Chiar gura ta te osândește și nu eu, chiar buzele tale sunt martore împotriva ta.

15,7 Nu cumva ești tu cel dintâi om care s-a născut? Venit-ai tu pe lume mai înainte decât munții?

15,8 Ai stat tu de sfat cu Dumnezeu și te-ai făcut tu stăpân pe toată înțelepciunea?

15,9 Ce știi tu pe care să nu-l știm și noi? Ce pricepi tu și noi nu pricepem?

15,10 Printre noi se află oameni vechi de zile, bătrâni mai în vârstă decât tatăl tău.

15,11 Ți se pare puțin lucru mângâierile în numele lui Dumnezeu și cuvintele spuse cu blândețe?

15,12 De ce te lași târât de inima ta și de ce privești așa trufaș cu ochii tăi?

15,13 De ce întorci spre Dumnezeu mânia ta și dai drumul din gura ta la astfel de cuvântări?

15,14 Ce este omul ca să se creadă curat, și cel născut din femeie, ca să se creadă

neprihănit?

15,15 Dacă Dumnezeu nu are încredere în sfinții Săi și dacă cerurile nu sunt destul de curate înaintea ochilor Săi,

15,16 cu atât mai puțin o făptură urâcioasă și stricată cum este omul cel ce bea nedreptatea ca apa.

15,17 Vreau să-ți dau o învățătură, ascultă-mă; și ceea ce am văzut vreau să-ți aduc la cunoștință;

15,18 Ceea ce înțelepții au vestit fără să ascundă nimic, precum au auzit de la părinții lor,

15,19 atunci când țara le-a fost dată numai lor și nici un străin nu se așezase încă printre ei.

15,20 Nelegiuitul se chinuiește în toate zilele vieții sale și de-a lungul anilor hărăziți celui tiran.

15,21 Glasuri îngrozitoare fac larmă în urechile lui; în mijlocul păcii, i se pare că un ucigaș se năpustește asupra lui.

15,22 El nu mai nădăjduiește să mai iasă din întuneric și își simte capul mereu sub sabie.

15,23 Se și vede aruncat de mâncare vulturilor, fiindcă știe că prăpădul lui este fără întârziere.

15,24 Ziua întunericul îl înspăimântă. Zbuciumul și tulburarea îl strâng la mijloc și se aruncă asupra-i gata de împresurare,

15,25 fiindcă a îndrăznit să-și îndrepte mâna împotriva lui Dumnezeu și să facă pe viteazul față de Cel Atotputernic;

15,26 Fiindcă a îndrăznit să năvălească împotriva Lui cu gâtul întins și la adăpostul scuturilor sale groase și rotunde.

15,27 Chipul lui i se ascundea în grăsime și osânza stătea grea pe coapsele lui,

15,28 și sălășluia în cetăți pustiite, în case în care nu mai stătea nimeni, fiindcă amenințau să se prăbușească.

15,29 Nu va aduna bogăție și ce are nu va ține mult, iar umbra lui nu se va lungi pe pământ.

15,30 Nu va mai putea să iasă din întuneric. Focul va mistui ramurile sale și vijelia va mătura florile lui;

15,31 Să nu se creadă în minciună, fiindcă știm că e deșertăciune.

15,32 Vrejul său se va ofili mai înainte de vreme și mlădița sa nu va da muguri verzi.

15,33 Ca vița mănată, va lăsa să cadă rodul său și la fel ca măslinul va împrăștia florile sale.

15,34 Fiindcă ceata celui rău la inimă va fi lăsată stearpă și focul mistuie corturile cu bogății de jaf.

15,35 Ei zămislesc răutatea și nasc nelegiuirea, dar cu aceasta pântecele lor dospește înșelăciunea”.

16,1 Atunci Iov a răspuns și a grăit:

16,2 „Am auzit mereu astfel de lucruri; sunteți toți niște jalnici mângâietori.

16,3 Când se vor sfârși aceste vorbe goale și ce te chinuiește ca să răspunzi?

16,4 Și eu aș vorbi așa ca voi, dacă sufletul vostru ar fi în locul sufletului meu; aș

putea să spun multe cuvinte împotriva voastră și să dau din cap în privința voastră.

16,5 V-aș mângâia numai cu gura și cu mișcarea buzelor mele v-aș aduce ușurare.

16,6 Dar, dacă vorbesc, durerea mea nu se liniștește și dacă tac din gură, durerea mea nu se depărtează de la mine.

16,7 În ceasul de față, Dumnezeu mi-a luat toată vlaga; toată ticăloșia mea mă împresoară, Doamne!

16,8 M-ai acoperit cu zbârcituri, care toate mărturisesc împotriva mea; neputința mea ea însăși mă dă de gol și bârfitorul stă împotriva mea.

16,9 El mă sfâșie în furia Lui și se poartă cu mine dușmănos, scrâșnește din dinți împotriva mea; dușmanul meu aruncă asupră-mi săgețile ochilor săi;

16,10 Deschis-au gura lor împotriva mea, în batjocură m-au lovit peste obraji. Toți grămadă se înghesuie împotriva mea.

16,11 Dumnezeu mă dă pe mâna unui păgân. El mă aruncă pradă celor răi.

16,12 Mi-era destul de bine, dar El m-a sfărâmat. M-a luat de ceafă și m-a făcut praf și a aruncat asupră-mi toate săgețile Sale;

16,13 în jurul meu se învârtesc săgețile Sale; El îmi străpunge rărunchii fără milă; El varsă pe pământ fierea mea.

16,14 El mă dărâmă bucată cu bucată și năvălește asupra mea ca un războinic.

16,15 Am cusut un sac pe trupul meu și am vârât în țărână capul meu.

16,16 Chipul meu s-a înroșit de plânset și umbra morții s-a sălășluit în pleoapele mele;

16,17 Și cu toate acestea, în mâinile mele nu este nici o sâlnicie și rugăciunea mea este curată!

16,18 Pământule, nu ascunde sângele meu și să nu fie nici un loc nestrăbătut de bocetele mele.

16,19 Iar acum martorul meu este în ceruri și cel ce dă pentru mine bună mărturie este sus în locurile înalte.

16,20 Prietenii mei își bat joc de mine, dar ochiul meu varsă lacrimi înaintea lui Dumnezeu.

16,21 O, de-ar fi îngăduit omului să stea de vorbă cu Dumnezeu, cum stă de vorbă un om cu prietenul său!

16,22 Căci acești puțini ani se vor scurge și voi apuca pe un drum de pe care nu mă voi mai întoarce.

17,1 Sufletul meu e dărăpănat, zilele mele se sting, mormântul mă așteaptă.

17,2 Sunt împresurat de batjocoritori și ochii mei trebuie să privească spre ocările lor.

17,3 Dă-mi acum chezășia Ta lângă Tine, altfel cine ar vrea să răspundă pentru mine?

17,4 Pentru că Tu ai luat priceperea din inima lor, de aceea Tu nu-i vei ridica.

17,5 Sunt unii care fac ospăț cu prietenii, atunci când acasă ochii copiilor se sting de foame.

17,6 Am ajuns de poveste între oameni; sunt acela pe care-l scuipi în față.

17,7 Ochii mei s-au întunecat de supărare, mădularele mele s-au subțiat ca umbra.

17,8 Oamenii cei drepți stau înmărmuriți și cel nevinovat se răscoală împotriva celui

nelegiuit.

17,9 Cel ce este drept se ține însă de calea sa și cine este cu mâinile curate e din ce în ce mai tare.

17,10 Cât despre voi ceilalți, voi toți dați înapoi și veniți aici, căci nu voi găsi printre voi nici un înțelept.

17,11 Zilele mele s-au scurs, socotințele mele s-au sfărâmat și la fel dorințele inimii mele.

17,12 Din noapte ei vor să facă zi și spun că lumina este mai aproape decât întunericul.

17,13 Mai pot să nădăjduiesc? Împărăția morții este casa mea, culcușul meu l-am întins în inima întunericului.

17,14 Am zis mormântului: tu ești tatăl meu; am zis viermilor: voi sunteți mama și surorile mele!

17,15 Atunci unde mai este nădejdea mea și cine a văzut pe undeva norocul meu?

17,16 El s-a rostogolit până în fundul iadului și împreună cu mine se va cufunda în țărână”.

18,1 Atunci Bildad din Șuah a început să vorbească și a zis:

18,2 „Când vei ajunge odată la capătul unor astfel de vorbe? Vino-ți în fire și apoi vom vorbi.

18,3 Pentru ce suntem socotiți ca niște dobitoace? De ce să trecem în ochii tăi drept vite cornute?

18,4 Nu cumva pentru tine care te sfâșii în mânia ta, o să ajungă pământul să se pustiască și stâncile să se mute din locul lor?

18,5 Firește, lumina nelegiuitului se stinge și flacăra focului lui nu mai strălucește.

18,6 Lumina se întunecă în cortul lui și candela de deasupra lui se isprăvește.

18,7 Pașii lui, altădată vânjoși, se îngustează și propriul lui sfat acum îl poticnește.

18,8 El dă cu picioarele în laț și se plimbă în rețeaua de sfori.

18,9 Capcana l-a prins de călcâi și lațul s-a încolăcit pe el.

18,10 Cursa care trebuia să-l prindă este ascunsă în pământ și prinzătoarea stă în poteca lui;

18,11 Spaimele dau peste el din toate părțile și se țin de el pas cu pas.

18,12 Lângă bunătățile lui el moare de foame și nenorocirea lui stă gata lângă el.

18,13 Boala mușcă din trupul lui. Primul născut al morții roade mădularele lui.

18,14 Din cortul unde stătea la adăpost este scos afară și târât înaintea groaznicului împărat.

18,15 Nimeni din ai lui nu mai sălășluiește în cortul lui, care nu mai este al lui. Pe locuința lui plouă cu pucioasă.

18,16 Rădăcinile lui se usucă în pământ, iar ramurile lui se veștejesc în aer.

18,17 Pomenirea lui se șterge de pe pământ și în toată lumea numele i-a pierit.

18,18 De la lumină i-au dat brânci în întuneric și de pretutindeni e scos afară.

18,19 Nu lasă nici urmași, nici sămânță în poporul său și nimeni nu mai trăiește după el prin locurile prin care a locuit.

18,20 Cei din apus s-au mirat foarte de soarta lui și cei din răsărit au simțit fiori în ei.

18,21 Aceasta rămâne din sălașurile celui nelegiuit și iată locul celui ce n-a cunoscut pe Dumnezeu”.

19,1 Atunci Iov a început să vorbească și a zis:

19,2 „Câtă vreme veți întrista voi sufletul meu și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre?

19,3 Iată a zecea oară de când mă batjocoriți. Nu vă este rușine că vă purtați așa?

19,4 Chiar dacă ar fi adevărat că am păcătuit, greșeala mea este pe capul meu.

19,5 Iar dacă voi vă faceți tari și mari împotriva mea și-mi scoateți ochii cu ticăloșia mea,

19,6 să știți că Dumnezeu este Cel ce mă urmărește și că El m-a învăluit cu lațul Său.

19,7 Dacă strig de multa-apăsare, nu primesc nici un răspuns; țip în gura mare, dar nimeni nu-mi face dreptate.

19,8 El a astupat calea mea, ca să nu mai trec pe ea, și a acoperit cu beznă toate drumurile mele.

19,9 M-a dezbrăcat de mărirea mea și mi-a smuls cununa de pe cap.

19,10 M-a dărâmat de jur împrejur și sunt în ceasul morții și nădejdea mea a scos-o din rădăcină ca pe un copac.

19,11 Aprins-a împotriva mea mânia Sa și m-a luat drept dușmanul Său.

19,12 Hoardele Sale sosesc grămadă, își fac drum până la mine și pun tabără de jur împrejurul cortului meu.

19,13 A depărtat pe frații mei de lângă mine și cunoscuții mei își întorc fața când mă văd.

19,14 Rudele mele au pierit, casnicii mei au uitat de mine.

19,15 Cei ce locuiau împreună cu mine și slujnicele mele se uită la mine ca la un străin; sunt în ochii lor ca unul venit din altă țară.

19,16 Chem pe sluga mea și nu-mi răspunde, măcar că o rog cu gura mea.

19,17 Suflarea mea a ajuns nesuferită pentru femeia mea și am ajuns să miros greu pentru fiii cei născuți din coapsele mele.

19,18 Până și copiii îmi arată dispreț; când mă scol, vorbesc pe seama mea.

19,19 Toți sfetnicii mei cei mai de aproape mă urgisesc și aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.

19,20 Oasele mele ies afară din piele și nu mi-au mai rămas tefere decât gingiile.

19,21 Milă fie-vă de mine, aveți milă de mine, o, voi, prietenii mei, căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit!

19,22 De ce mă prigoniți cu urgia lui Dumnezeu și nu vă mai săturați de carnea mea?

19,23 Cât aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, cât aș vrea să fie săpate pe aramă.

19,24 Să fie săpate pe veci, cu un condei de fier și de plumb, într-o stâncă!

19,25 Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea ce se destramă.

19,26 Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu.

19,27 Pe El Îl voi vedea și ochii mei Îl vor privi, nu ai altuia. Și de dorul acesta măruntaiele mele tânjesc în mine.

19,28 Iar dacă ziceți: Cum îl vom urmări și ce pricină de proces vom găsi noi în el?

19,29 Temeți-vă de sabie, pentru voi înșivă, când mânia va izbucni împotriva greșelii voastre. Și atunci veți învăța că este o judecată!”

20,1 Și Țofar din Naamah a început să vorbească și a zis:

20,2 „Cugetul meu mă împinge să vorbesc, din pricina frământării pe care o simt în mine.

20,3 Am auzit o învățătură care mă scoate din sărite și atunci o pornire vijelioasă, din duhul meu, mă face să răspund.

20,4 Nu știi tu oare că de mult de tot, din zilele când omul a fost așezat pe pământ,

20,5 desfătarea celor fără de lege ține foarte puțin și bucuria fățarnicului nu stă decât o clipă?

20,6 Chiar dacă statura lui s-ar înălța până la ceruri și cu capul s-ar atinge de nori,

20,7 el totuși va pieri ca o nălucă, pe vecie, și cei ce îl vedeau vor întreba: Ce s-a făcut?

20,8 Zboară ca un vis și nu mai dai de el, e măturat ca o vedenie de noapte.

20,9 Ochiul, care îl privea, nu-l mai vede și locul unde se găsea, nu-l mai zărește.

20,10 Feciorii lui vor trebui să cerșească mila celor săraci și mâinile lui vor da înapoi ce a luat cu forța.

20,11 Oasele lui sunt încă pline de vlaga tinereții, dar ea se va culca cu el în pulbere;

20,12 Dacă răutatea este dulce în gura lui, el o ascunde sub limba lui.

20,13 Dacă o tine în gură și nu o scuipă, dacă o mestecă în cerul gurii,

20,14 totuși hrana lui în măruntaiele lui se strică și se face în intestinele lui venin de năpârcă.

20,15 Averea, pe care a înghițit-o, acum o varsă; Dumnezeu i-o dă afară din pântece.

20,16 Venin de șarpe otrăvitor sugea. Limba de năpârcă îl omoară!

20,17 El nu va mai vedea pâraiele de proaspăt untdelemn, valurile de miere și de smântână.

20,18 Dă îndărăt ce-a câștigat și nu se mai folosește de câștig și de roadele negustoriei sale nu se mai bucură.

20,19 Pentru că a asuprit fără milă pe săraci și a furat o casă, în loc să o zidească.

20,20 El nu va cunoaște pacea lăuntrică și el nu va scăpa nimic din toate câte prețuiește.

20,21 Nimic nu scapă de lăcomia lui, de aceea înflorirea lui nu va ține deloc.

20,22 Când bogăția lui va fi la culme, tulburarea îl va apuca deodată și toate loviturile nenorocirii vor cădea în capul lui.

20,23 Când va fi gata să-și sature pântecele, Dumnezeu va dezlănțui asupră-i urgia mâniei Sale și va ploua cu săgeți peste el.

20,24 Dacă va scăpa de platoșa de fier, îl va străpunge arcul de aramă.

20,25 O săgeată îi iese din spate, o alta i s-a înfipt în ficați și spaimele morții îl sfârșesc.

20,26 Toată neagra pieire amenință comorile pe care le-a adunat; un foc care arde neaprins îl mistuie pe oricine va mai rămâne din cortul lui.

20,27 Cerurile vor dezveli fărădelegea lui și pământul i se va ridica împotrivă.

20,28 Năprasnică revărsare de ape va mătura casa lui și apele vor curge în ziua dumnezeiești mânii.

20,29 Aceasta este partea hărăzită de Dumnezeu omului nelegiuit, aceasta este moștenirea pe care el o primește de la Domnul”.

21,1 Atunci Iov a vorbit încă o dată și a zis:

21,2 „Ascultați cu luare-aminte cuvântul meu și aici să se oprească mângâierile voastre.

21,3 Îngăduiți-mi să vorbesc și eu, și după ce voi vorbi, atunci poți să-ți bați joc.

21,4 Oare plângerea mea se înalță împotriva unui om? Și atunci răbdarea mea cum n-o să fie pe sfârșite?

21,5 Uitați-vă la mine și mirați-vă foarte și puneți mâna la gură.

21,6 Căci, când mă gândesc, mă apucă groaza și toată carnea de pe mine tremură.

21,7 Pentru ce ticăloșii au viață, ajung la adânci bătrânețe și sporesc în putere?

21,8 Urmașii lor se ridică voinici în fața lor și odraslele lor dăinuiesc sub ochii lor.

21,9 Casele lor stau nevătămate, fără teamă și varga lui Dumnezeu nu stă deasupra lor.

21,10 Taurii sunt plini de vlagă și prăsitori, juncanele lor fată și nu leapădă.

21,11 Copiii lor zburdă ca oile și odraslele lor dănțuiesc împrejur.

21,12 Ei cântă din tobă și din harfă și se desfată la sunetele flautului.

21,13 Își isprăvesc zilele în fericire și coboară cu pace în împărăția morții.

21,14 Și tocmai ei ziceau lui Dumnezeu: „În lături de la noi! Nu vrem deloc să cunoaștem căile Tale!

21,15 Cine este Cel Atotputernic ca să-I slujim Lui și ce folos vom avea să-I înălțăm rugăciuni?”

21,16 N-ai zice, oare, că fericirea lor e în mâna lor? Sfatul celor răi nu este totdeauna departe de Dumnezeu?

21,17 De câte ori se stinge candela nelegiuiților și nenorocirea dă năvală peste ei? De câte ori Dumnezeu nimicește cu mânia Sa pe cei răufăcători,

21,18 ca să fie ei ca paiul în bătaia vântului și ca pleava pe care o răsucește vârtejul?

21,19 Dumnezeu, vei zice, păstrează pentru copiii lui răsplata fărădelegii lui. Dar să-l pedepsească pe el însuși, ca să se învețe.

21,20 Să-și vadă cu ochii nenorocirea și să se adape din mânia Celui Atotputernic!

21,21 Fiindcă ce-i mai pasă de casa lui, după moartea lui, când numărul lunilor lui a fost retezat?

21,22 Dar nu cumva îi vom da noi învățătură lui Dumnezeu, Lui care stă și judecă pe cei de sus?

21,23 Unul moare, în plinătatea puterii sale, când este înconjurat de fericire și de pace,

21,24 când găletile îi sunt pline de lapte și oasele pe care le suge, pline cu măduvă.

21,25 Altul moare, cu sufletul copleșit de amărăciune, fără să fi gustat vreo fericire.

21,26 Și unul și altul se culcă în țărână și viermii îi cotropesc.

21,27 Știu prea bine gândurile voastre și socotințele pe care vi le făuriți în privința mea.

21,28 Voi ziceți în mintea voastră: Unde este casa asupritorului și unde este cortul în care locuiau nelegiuiții?

21,29 N-ați întrebat oare pe cei ce trec pe drum și n-ați recunoscut dreptatea spuselor lor?

21,30 Anume cum că în ziua nenorocirii cel rău este cruțat și că în ceasul mâniei el scapă?

21,31 Cine îl mustră în față pentru purtarea lui și cine-i întoarce cu aceeași măsură faptele pe care le-a făcut?

21,32 Iar când este dus la locul de odihnă, din stâlpul de la căpătâi el parcă stă de strajă.

21,33 Bulgării pământului îi sunt ușori; în convoi pe urma lui înaintează toată lumea, și înaintea lui o mulțime nenumărată.

21,34 Atunci ce sunt deșartele mângâieri pe care mi le dați? Din toate cuvintele voastre nu rămâne decât înșelăciune”.

22,1 Elifaz din Teman a răspuns atunci și a zis:

22,2 „Poate omul să fie de vreun folos lui Dumnezeu? Nu, fiindcă înțeleptul își este de folos lui însuși.

22,3 Ce are Cel Atotputernic dacă tu ești fără prihană? Și care este câștigul Lui, dacă drumurile tale sunt fără vină?

22,4 Oare El te pedepsește pentru cucernicia ta și pentru ea intră cu tine în judecată?

22,5 Nu, dimpotrivă, fiindcă răutatea ta este mare și fărădelegile tale sunt fără hotar!

22,6 Căci tu fără dreptate luai zăloage de la frații tăi și smulgeai veșmântul de pe oameni și-i lăsai goi.

22,7 Tu nu dădeai să bea celui însetat și nu dădeai să mănânce celui flămând;

22,8 Cel cu pumnul tare cotropește pământul și cel cu trecere îl ia, în stăpânire.

22,9 Goneai de la pragul tău pe văduve cu mâinile goale și brațele celor orfani tu le sfărâmai.

22,10 Acesta este cuvântul pentru care lațuri te înconjoară și spaimele te-au apucat dintr-o dată.

22,11 Lumina s-a stins pentru tine și nu mai vezi și o apă revărsată te-a dat la fund.

22,12 Dumnezeu nu este El oare mai presus de ceruri? Privește în sus spre stele cât de sus sunt ele!

22,13 Tu ai zis: Ce știe Dumnezeu! Judecă El oare prin umbră?

22,14 Norii sunt ca o perdea în fața Lui și El nu poate să vadă; El se plimbă numai de jur împrejurul cerurilor.

22,15 Voiești tu să urmezi pe străvechea cale pe care au bătătorit-o oamenii cei fără de lege?

22,16 Cei ce au fost măturați înainte de vreme, când un fluviu s-a rostogolit peste temeliile lor,

22,17 și ei ziceau lui Dumnezeu: „În lături de la noi! Și ce poate să ne facă Cel Atotputernic?”

22,18 Dar tocmai El umpluse casele lor de bunătăți, însă sfatul celor răi rămânea departe de Dumnezeu.

22,19 Cei drepți se uită și se bucură, iar cel nevinovat râde de ei.

22,20 Iată, avuția lor a nimicit-o și focul a mistuit toată strânsura lor!

22,21 Împacă-te cu Dumnezeu și cazi la pace. Atunci bine va fi de tine.

22,22 Primește, te rog, învățătură din gura Lui și pune la inimă cuvintele Lui;

22,23 Dacă te întorci la Cel puternic și te smerești, dacă depărtezi nedreptatea de cortul tău,

22,24 atunci aurul tău îl vei prețui drept țărână și comorile Ofirului drept pietricele,

22,25 pentru că Cel Atotputernic va fi pentru tine sloi de aur și grămezi de argint.

22,26 Atunci tu te vei desfăta întru Cel Atotputernic și ridica-vei fața ta către Dumnezeu.

22,27 Tu vei chema numele Lui și El te va auzi și tu vei împlini juruințele tale.

22,28 Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbuti și lumina va străluci pe toate drumurile tale,

22,29 fiindcă Dumnezeu smerește pe mândri și mândria, și mântuiește pe acela care-și pleacă ochii în pământ.

22,30 El izbăvește pe cel nevinovat și tu la fel vei scăpa, când mâinile tale vor fi curate”.

23,1 Dar Iov iarăși a vorbit și a zis:

23,2 „Și de data aceasta plângerea mea este luată tot ca răzvrătire și totuși mâna mea de-abia înăbușe suspinele mele.

23,3 O, dacă aș ști unde să-L găsesc! Dacă aș putea să ajung la palatul Lui!

23,4 Atunci aș dezvălui înaintea Lui pricina mea și aș umple gura mea cu învinuiri.

23,5 Aș ști atunci cuvintele cu care mi-ar răspunde și aș înțelege rostul spuselor Lui.

23,6 Și-ar dezlănțui El oare toată puterea în cearta Lui cu mine? Nu, El ar sta și m-ar asculta.

23,7 El ar lua aminte la omul drept care vorbește în fața Lui și astfel aș fi iertat pe vecie de Judecătorul meu.

23,8 Căci iată, dacă o iau spre răsărit, El nu este acolo; dacă o iau spre apus, nu-L zăresc!

23,9 L-am căutat spre miazănoapte și n-am dat de El, m-am întors către miazăzi și nici aici nu L-am văzut!

23,10 Dar El cunoaște și umbletul meu și starea mea pe loc și dacă ar fi să mă treacă prin cuptor de foc, voi ieși din cuptor curat ca aurul.

23,11 M-am ținut cu pasul meu după pasul Lui, am păzit calea Lui și nu m-am abătut din ea.

23,12 De la porunca buzelor Sale nu m-am depărtat, la sânul meu am ținut ascunse cuvintele gurii Sale.

23,13 Dar hotărârea Lui este luată și cine-L va împiedica? Căci ceea ce sufletul Său a poftit, aceea va și face.

23,14 Fiindcă El aduce la îndeplinire hotărârea Sa și alte foarte multe lucruri la fel, care sunt în gândul Său.

23,15 Iată pentru ce sunt înspăimântat în fața Lui. Mă gândesc și mi-e teamă de El.

23,16 Dumnezeu a slăbit inima mea și Cel Atotputernic m-a îngrozit.

23,17 Și n-am tăcut din pricina întunericului și din pricina nopții care a învăluit fața mea.

24,1 De ce, pentru Cel Atotputernic, vremurile răsplătirilor sunt ascunse și cei ce-L cunosc n-au văzut zilele Sale de judecător?

24,2 Viclenii mută hotarele țarinilor, fură turma de oi cu cioban cu tot.

24,3 Duc la ei acasă asinul copiilor orfani și iau zălog boul văduvei.

24,4 Dau la o parte de pe cale pe cei săraci din țară, iar pe toți nenorociții din țară îi silesc să se ascundă.

24,5 Aceștia la fel cu asinii sălbatici din pustie ies pe furiș să-și caute de mâncare și după ce lucrează până seara, tot n-au pâine pentru copii.

24,6 Ei seceră noaptea pe câmp, ei culeg via nelegiuitului;

24,7 Petrec noaptea goi, fiindcă n-au cu ce să se învelească, pentru că n-au veșmânt să se apere de frig.

24,8 Ploaia repede din munți îi udă până la piele și în loc de adăpost strâng în brațe stâncile.

24,9 Cei dintâi smulg pe orfan de la țâță și iau zălog haina săracului.

24,10 Și săracii umblă goi, fără îmbrăcăminte și istoviți de foame, duc în spinare snopii.

24,11 La teascul bogatului, ei storc untdelemnul, ei calcă jgheaburile cu struguri și tânjesc de sete.

24,12 În cetate, muribunzii se vaită și sufletul celor răniți cere ajutor; dar Dumnezeu n-aude rugăciunea lor!

24,13 Mai sunt răzvrătiți împotriva zilei, care nu cunosc cărările ei și nu rămân în potecile ei.

24,14 Ucigașul se scoală dis-de-dimineață, ucide pe cel sărac și nevoiaș și jefuiește.

24,15 Ochii celui desfrânat pândesc amurgul zilei și el își zice: Nu mă vede nici țipenie de om, și își pune o mahramă pe față.

24,16 Tâlharul, acoperit de întuneric, sparge casele și intră în ele, căci el le-a pus semn de cu ziuă,

24,17 iar când vine dimineața, parcă ar fi pentru ei umbra morții. Când zorii strălucesc, toate spaimele morții dau peste ei.

24,18 Nelegiuitul plutește ușor ca pe fața apelor, dar pe pământ partea lui este plină de blestem și fericirea nu va călca niciodată via lui.

24,19 Precum seceta și arșița sorb apele zăpezilor topite, tot astfel soarbe locuința morților pe păcătoși.

24,20 Pântecele mamei lor l-au uitat, viermii se desfătează din el, nimeni nu-l mai ține minte și astfel nelegiuirea lor s-a frânt ca un copac.

24,21 Ei chinuiau pe femeia stearpă și fără de copii, ei s-au purtat aprig cu femeia văduvă.

24,22 Dar Cel ce, prin puterea Lui, strunește pe cei puternici, se ridică răzbunător și toți aceștia nu se mai țin stăpâni pe viața lor.

24,23 El îi lasă să se sprijine cu bună încredințare, dar ochii Lui erau asupra căilor lor.

24,24 Se ridicaseră, dar acum nu mai sunt, s-au așternut ca nalba, când o cosești și ca spicul ierbii s-au veștejit.

24,25 Dacă ziceți că nu este așa, cine îmi va dovedi că am mințit și cine va spulbera cuvântul meu?”

25,1 Atunci Bildad din Șuah a început să vorbească și a zis:

25,2 „A Lui este stăpânirea, a Lui este puterea înfricoșătoare! Și El sălășluiește pacea în locurile preaînalte.

25,3 Cine poate să numere oștile Sale? Și peste cine nu se ridică paza Lui?

25,4 Cum ar putea un om să fie fără de prihană înaintea lui Dumnezeu, sau cum ar putea să fie curat cel ce se naște din femeie?

25,5 Iată nici luna nu strălucește destul în ochii Lui și nici stelele nu sunt de tot curate, pentru El!

25,6 Cu cât mai puțin omul, care nu este decât putreziciune, cu atât mai puțin născutul din om, care nu este decât un vierme!”

26,1 Atunci Iov a răspuns și a zis:

26,2 „În ce chip ajuți tu pe cel ce este fără de putere și sprijini brațul care a slăbit?

26,3 Cum știi tu să sfătuiești pe cel lipsit de înțelepciune și ce belșug de știință ai dat pe față?

26,4 Către cine ai îndreptat tu cuvintele tale și al cui duh grăia prin gura ta?

26,5 Înaintea lui Dumnezeu, umbrele răposaților tremură sub pământ, iar apele și vietățile din ape se înspăimântă.

26,6 Împărăția morților este goală înaintea Lui și adâncul este fără acoperiș.

26,7 El întinde miază noaptea peste genune; El spânzură pământul pe nimic.

26,8 El închide apele în norii Săi și norii nu se rup sub greutatea apelor.

26,9 El acoperă fața lunii pline, desfășurând asupra ei norii Săi.

26,10 El a tras un cerc pe suprafața apelor, până la hotarul dintre lumină și întuneric.

26,11 Stâlpii cerului se clatină și se înspăimântă la mustrarea Lui.

26,12 Cu puterea Lui El a despicat marea și cu înțelepciunea Lui a sfărâmat furia ei.

26,13 Suflarea Lui însenin ează cerurile și mâna Lui străpunge șarpele fugar!

26,14 Și dacă acestea sunt marginile din afară ale înfăptuirilor Sale, cât de puțin lucru este ceea ce străbate până la noi! Dar tunetul puterii Sale, cine ar putea să-l înțeleagă?”

27,1 Dar Iov a mers mai departe cu pildele lui și a zis:

27,2 „Viu este Dumnezeu Care a dat la o parte dreptatea mea! Viu este Cel Atotputernic Care a împovărat sufletul meu!

27,3 Câtă vreme duhul meu va fi întreg în mine și suflarea lui Dumnezeu în pieptul meu,

27,4 buzele mele nu vor rosti nici un neadevăr și limba mea nu va grăi nici o minciună!

27,5 Departe de mine gândul să vă dau dreptate! Până când o fi să-mi dau duhul nu mă voi lepăda de nevinovăția mea.

27,6 Țin cu tărie la dreptatea mea și nu voi lăsa-o să-mi scape; inima mea nu se rușinează de zilele pe care le-am trăit.

27,7 Dușmanul meu să aibă partea nelegiuitului și cel ce este împotriva mea să aibă partea celui ce lucrează nedreptatea!

27,8 Care este nădejdea unui înrăit, când el se roagă și își ridică sufletul către Dumnezeu?

27,9 Aude oare Dumnezeu strigarea lui, când dă peste el vreo nenorocire?

27,10 Este oare Cel Atotputernic desfătarea lui? Cheamă el în toată vremea numele lui Dumnezeu?

27,11 Voiesc să vă învăț căile lui Dumnezeu și ceea ce este în gândul Celui Atotputernic nu vreau să vă ascund.

27,12 Și dacă voi toți ați dovedit-o (ca și mine), atunci pentru ce vorbiți în zadar?

27,13 Iată partea pe care Dumnezeu o păstrează celui rău și moștenirea pe care asupritorii vor primi-o de la Cel Atotputernic.

27,14 Dacă fiii săi sunt numeroși, sunt pentru tăișul sabiei și odraslele lui nu au atâta pâine cât să se sature:

27,15 Câți mai scapă dintre ai lui vor muri de ciumă și văduvele lor nu-i vor jeli.

27,16 Dacă adună bani mulți ca nisipul și grămădește veșminte multe ca noroiul,

27,17 poate să le grămădească, dar cu ele se va îmbrăca un om fără prihană și de toți banii lui va avea parte unul cu inima curată.

27,18 Casa pe care și-a zidit-o este casa unei molii și ca o colibă pe care și-o face un pândar.

27,19 Se culcă bogat, dar nu se mai culcă a doua oară; deschide ochii și nu mai este.

27,20 Spaimele l-au ajuns ziua în amiaza mare; în puterea nopții, un vârtej l-a smuls.

27,21 Vântul de la răsărit l-a spulberat și se duce; din locul de unde era îl spulberă.

27,22 Dumnezeu îl împovărează fără milă și înaintea mâinii care îl pedepsește el caută să fugă.

27,23 Oamenii bat din mâini la priveliștea aceasta și cu fluierături îl alungă de peste tot.

28,1 Argintul are zăcămintele lui de obârșie și aurul are locul lui de unde-l scoți și-l lămurești.

28,2 Din pământ scoatem fierul și din stânca topită scoatem arama.

28,3 Omul a pus hotare întunericului și cercetează până în cele mai depărtate adâncuri, sfredelind piatra ascunsă în umbră și în beznă.

28,4 Un popor străin a săpat cărări pe sub pământ, uitate de piciorul celor de deasupra și departe de oameni; scormonitorii se spânzură pe funii și se clatină încoace și în colo.

28,5 Și deasupra este pământul din care iese pâinea, dar pe dedesubt este răvășit ca de foc.

28,6 Aici pietrele lui sunt de safir, dincoace sunt puzderii de aur,

28,7 cărări pe care nu le-a cunoscut pasărea de pradă și pe care ochiul vulturului nu și le-a însemnat.

28,8 Fiarele sălbatice nu le-au călcat niciodată, niciodată leul nu s-a strecurat pe aici.

28,9 Dar omul a ajuns cu mâna lui la aceste stânci de cremene și munții i-a răsturnat din temelie.

28,10 El a săpat șanțuri în stânci și nimic de preț nu scapă privirii lui.

28,11 El a răscolit izvoarele apelor și tot ce era în adâncime a scos afară la lumină.

28,12 Dar înțelepciunea de unde izvorăște ea și care este locul de obârșie al

priceperii?

28,13 Pământeanul nu cunoaște calea către ea, căci ea nu se găsește pe meleagurile celor vii.

28,14 Adâncul a grăit: Ea nu se află în sânul meu! Și marea a spus la fel: Ea nu este la mine!

28,15 Mintea cea înaltă nu poate fi schimbată cu bulgări de aur și argintul nu-l cântărești ca s-o plătești.

28,16 Ea nu poate să fie prețuită nici cu aurul Ofirului, nici cu prețioasa cornalină, nici cu pietre de safir!

28,17 Cu ea alături nu pot să stea nici aurul, nici cristalul și cu un vas din aurul cel mai curat nu se poate schimba ea.

28,18 Despre mărgean și despre diamant, nici să mai pomenim, iar agonisirea înțelepciunii întrece cu mult pe aceea a mărgăritarelor.

28,19 Topazele Etiopiei nu stau în cumpănă cu ea și cu aurul cel mai curat nu vei plăti-o niciodată!

28,20 Și această înțelepciune de unde vine ea și care este sălașul priceperii?

28,21 Ea a fost ascunsă de ochii oricărei făpturi vii; ea a fost tăinuită și de pasărea cerului.

28,22 Adâncul și moartea au zis: Noi am auzit vorbindu-se de ea.

28,23 Dumnezeu îi cunoaște drumul și numai El este Cel ce știe locuința ei.

28,24 Când El privea până la marginile pământului și îmbrățișa cu ochii tot ce se află sub ceruri,

28,25 ca să dea vântului cumpănă și să chibzuiască legea apelor,

28,26 când El statornicea ploilor un făgaș și o cale bubuitului tunetului,

28,27 atunci El a văzut înțelepciunea și a cântărit-o, atunci a pus-o în lumină și i-a măsurat adâncimea.

28,28 După aceea Dumnezeu a zis omului: „Iată, frica de Dumnezeu, aceasta este înțelepciunea, iar în depărtarea de cel rău stă priceperea”.

29,1 Apoi Iov a mers mai departe cu pildele sale și a zis:

29,2 „O, dacă aș fi încă o dată ca în lunile de mai înainte, ca în zilele când Dumnezeu mă ocrotea,

29,3 ca atunci când El ținea strălucitoare deasupra capului meu candela Sa și luminat de ea, eu străbăteam prin întuneric!

29,4 De ce nu sunt încă o dată ca în zilele toamnei mele, când Dumnezeu ținea parte cortului meu,

29,5 când Cel Atotputernic era încă cu mine și împrejurul meu stăteau feciorii mei,

29,6 iar picioarele mele se scăldau în lapte și stânca aspră izvora pentru mine pâraie de untdelemn?

29,7 Atunci când ieșeam la poarta de sus a cetății și așezam în piață scaunul meu,

29,8 tineretul, văzându-mă, se ascundea cu sfială, iar cei bătrâni se ridicau în picioare și rămâneau așa.

29,9 Fruntașii poporului își opreau cuvântările și își puneau mâna la gură.

29,10 Glasul căpeteniilor scădea și limba lor se lipea de cerul gurii.

29,11 Căci urechea care mă auzea mă fericea și ochiul care mă vedea îmi dădea mare

mărturie.

29,12 Fiindcă scăpam de pieire pe cel sărman care striga după ajutor și pe orfanul fără sprijin.

29,13 Binecuvântările celui ce era gata să piară veneau asupră-mi și umpleam de bucurie inima văduvei.

29,14 Mă îmbrăcam întru dreptate, ca într-un veșmânt și judecata mea cea dreaptă era mantia mea și turbanul meu.

29,15 Eram ochii celui orb și piciorul celui șchiop;

29,16 eram tatăl celor neputincioși și cercetam cu sârguință pricinile care îmi erau necunoscute.

29,17 Sfărâmam fălcile nelegiuitului și smulgeam prada din dinții lui.

29,18 Și îmi ziceam: „Voi adormi în cuibul meu și ca pasărea Phoenix voi înmulți zilele mele”.

29,19 Rădăcina mea se va răsfira pe lângă apă și roua se va lăsa, noaptea, peste ramurile mele.

29,20 Slava mea va întineri neîncetat și arcul meu se va înnoi în mâna mea.

29,21 Oamenii mă ascultau și stăteau fără grai și așteptau să audă sfatul meu.

29,22 După ce le vorbeam eu, ei nu mai spuneau nimic și cuvântul meu cădea asupra lor picătură cu picătură.

29,23 Mă așteptau precum aștepți ploaia și căscau gura lor, ca pentru bura de primăvară.

29,24 Dacă le surâdeam, nu-și credeau ochilor și surâsul meu nu-l lăsau să se piardă.

29,25 Le arătam care este dreapta cale și stăteam mereu în fruntea lor, stăteam ca un împărat, între ostașii săi și oriunde-i duceam, ei veneau după mine.

30,1 Iar acum am ajuns de batjocură pentru cei mai tineri decât mine și pe ai căror părinți îi prețuiam prea puțin, ca să-i pun alături cu câinii turmelor mele.

30,2 Ce aș fi făcut cu puterea brațelor lor, odată ce vlaga lor se dusese toată?

30,3 Din pricina sărăciei și a foametei înspăimântătoare, ei mâncau rădăcini din locuri uscate și mama lor era câmpia pustie și jalnică.

30,4 Ei culegeau ierburi de prin mărăcini și pâinea lor era rădăcina de ienupăr.

30,5 Erau goniți din mijlocul oamenilor și după ei lumea urla ca după niște hoți.

30,6 Drept aceea, au ajuns să se aciueze pe marginea șuvoaielor, prin găurile pământului și prin văgăunile stâncilor.

30,7 Zbiară prin hățișuri, stau grămadă pe sub scaieți.

30,8 Neam de oameni ticăloși, neam de oameni fără nume, ei erau gunoaiele pe care le arunci din țară!

30,9 Și astăzi, iată că sunt cântecul lor, am ajuns basmul lor.

30,10 Le e groază de mine, s-au depărtat de mine și pentru obrazul meu n-au făcut economie cu scuipatul lor!

30,11 Cel ce și-a deznodat ștreangul robiei mă asuprește și tot așa cel ce și-a scos zăbalele din gură.

30,12 În dreapta mea se ridică martori potrivnici mie, în cursa lor au prins picioarele mele și și-au croit drumuri împotrivă-mi.

30,13 Au dărâmat poteca mea, cu gând ca să mă piardă, ei se suie încoace și nimeni nu le este stavilă.

30,14 Ca printr-o spărtură largă, ei dau iureș și în dărâmături se tăvălesc.

30,15 Mulțimea spaimelor s-a întors asupra mea, slava mea au gonit-o ca vântul și izbăvirea mea a trecut ca un nor.

30,16 Și acum sufletul meu se topește în mine, zile de amărăciune mă cuprind.

30,17 Noaptea oasele mele sunt ca sfredelite și nervii mei nu știu de odihnă.

30,18 Cu o putere năprasnică, Dumnezeu mă ține de haină și mă strânge de gât ca gulerul cămășii.

30,19 Mi-a dat brânci în noroi și am ajuns să fiu la fel cu praful și cu cenușa.

30,20 Strig către Tine și nu-mi răspunzi, stau în picioare și Tu nu mă vezi.

30,21 Tu Te-ai făcut asupritorul meu și cu toată puterea brațului Tău mă prigonești.

30,22 Tu mă ridici deasupra vântului și mă pui pe el călare și apoi mă nimicești cu iureșul furtunii.

30,23 Știu foarte bine că Tu mă duci spre moarte și la locul de întâlnire al tuturor muritorilor.

30,24 Totuși împotriva sărmanului nu ridicam mâna mea, când striga către mine, în nenorocirea lui.

30,25 N-am plâns oare și eu împreună cu cel care-și ducea viața greu? Sufletul meu n-avea milă de cel sărman?

30,26 Mă așteptam la fericire și iată că a venit nenorocirea; așteptam lumina și a venit întunericul.

30,27 Măruntaiele mele au fiert în clocote fără încetare; zile de jale grea mi-au sosit înainte.

30,28 Am umblat înnegrit la față, dar nu de soare; m-am ridicat în adunare și am strigat.

30,29 Am ajuns frate cu șacalii, am ajuns tovarăș cu struții.

30,30 Pielea s-a făcut pe mine neagră și oasele mele sunt arse de friguri.

30,31 Astfel harfa mea a ajuns instrument tânguirii și flautul meu glasul bocitoarelor.

31,1 Făcusem legământ cu ochii mei și asupra unei fecioare nu-i ridicam.

31,2 Și care este partea pe care Dumnezeu o trimite din ceruri și ce câștig hărăzește, din înălțime, Cel Atotputernic?

31,3 Nefericirea nu este ea oare pentru cel nedrept și nenorocirea pentru făptuitorii fărădelegii?

31,4 Nu vede, oare, Dumnezeu căile mele și nu numără El toți pașii mei?

31,5 Umblat-am oare întru minciună și picioarele mele au zorit spre înșelăciune?

31,6 Să mă cântărească în cumpăna dreptății și Dumnezeu să cunoască neprihănirea mea.

31,7 Dacă pașii mei s-au abătut de la calea cea dreaptă și inima mea a fost târâtă de ochii mei, iar de mâinile mele s-a lipit vreo murdărie,

31,8 atunci altul să mănânce ceea ce eu semăn și vlăstarii mei să fie scoși din rădăcină!

31,9 Dacă inima mea a fost amăgită de vreo femeie și am stat de pândă la ușa

aproapelui meu,

31,10 atunci nevasta mea să învârtească la râșniță pentru altul și alții să aibă parte de ea.

31,11 Căci aceasta ar fi o urâciune, o nelegiuire vrednică de pedeapsa judecătorilor,

31,12 un foc care mistuie până la iad și care nimicește toată strânsura mea;

31,13 Dacă aș fi nesocotit dreptul slugii sau al slujnicei mele, în socotelile lor cu mine,

31,14 ce mă voi face eu; când Dumnezeu se va ridica și ce răspuns îi voi da, când va lua procesul în cercetare?

31,15 Cel ce m-a făcut pe mine în pântecele mamei mele nu l-a făcut și pe robul meu? Nu este, oare, El singur Care ne-a alcătuit în pântece?

31,16 Datu-m-am, oare, în lături, când săracul dorea ceva și lăsat-am să se stingă de plânsete ochii văduvelor?

31,17 Mâncam, oare, singur bucata mea de pâine și orfanului nu-i dădeam din ea?

31,18 Dimpotrivă, din tinerețile mele, am crescut pe orfan ca un tată și de la naștere, am călăuzit pe văduvă.

31,19 Dacă vedeam un nenorocit fără haină și vreun sărac care n-avea cămașă pe el,

31,20 nu mă binecuvântau coapsele lui și nu-l încălzea lâna mieilor mei?

31,21 Dacă am repezit mâna mea împotriva vreunui orfan, fiindcă vedeam că am sprijinitori la masa judecății,

31,22 atunci să cadă umărul meu din încheietură și brațul meu să se dezlege de osul celălalt!

31,23 Dar eu mă temeam de pedeapsa lui Dumnezeu și înaintea măreției Lui nu puteam să stau.

31,24 Mi-am pus eu încrederea în aur sau am zis aurului lămurit: Tu ești nădejdea mea?

31,25 Ori eram fericit peste măsură, că aveam atâta avere și că mâna mea agonisise mult?

31,26 Ori când vedeam soarele în strălucirea lui și luna înaintând cu măreție,

31,27 a fost inima mea amăgită în taină și am dus eu mâna la gură, ca s-o sărut?

31,28 Și aceasta ar fi fost o mare fărădelege, fiindcă aș fi tăgăduit pe Dumnezeul cel Preaînalt.

31,29 M-am bucurat eu de nenorocirea dușmanului meu și am tresăltat când vreo răutate dăduse peste el?

31,30 Eu n-am îngăduit limbii mele să greșească și să ceară moartea dușmanului, blestemându-l.

31,31 Oamenii care țineau de casa mea ziceau: „Unde s-ar găsi vreunul care să nu se fi săturat la masa lui?”

31,32 Străinul nu petrecea noaptea niciodată afară; porțile mele le deschideam călătorului.

31,33 Acoperit-am eu, ca lumea cealaltă, păcatele mele, ascunzând, în sânul meu, greșeala făptuită,

31,34 pentru că, adică, mă temeam de zarva cetății și mă înspăimânta disprețul cetățenilor și atunci rămâneam fără glas și nu mai mă arătam în poartă?

31,35 O, cine, îmi va da pe cineva care să mă asculte? Iată aici iscălitura mea! Cel Atotputernic să-mi răspundă! Iar învinuirea scrisă de potrivnicii mei,

31,36 voi purta-o pe umărul meu, voi înnoda-o în jurul capului meu, ca o cunună.

31,37 Îi voi da socoteală de toți pașii mei, ca un principe mă voi înfățișa înaintea Lui.

31,38 Nu cumva ogoarele mele cer răzbunare împotriva mea și brazdele lor sunt pridídite de lacrimi?

31,39 Nu cumva m-am înfruptat din roadele lor și n-am plătit și am făcut pe vechii lor stăpâni să se plângă de mine?

31,40 Dacă ar fi așa, atunci să crească pe ele pălămidă în loc de grâu și neghină în loc de orz!" Aici cuvintele lui Iov se termină.

32,1 Astfel, acești trei bărbați nu mai răspunseră nimic lui Iov, pentru că el se socotea fără vină.

32,2 Atunci se aprinse de mânie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. Și mânia lui se aprinse împotriva lui Iov, fiindcă el pretindea că este drept înaintea lui Dumnezeu,

32,3 și iarăși se aprinse mânia lui împotriva celor trei prieteni ai lui Iov, fiindcă ei nu găseau nici un răspuns și totuși osândeau pe Iov.

32,4 Elihu însă așteptase pe când ei vorbeau cu Iov, fiindcă ei erau mai în vârstă decât Elihu.

32,5 Dar când a văzut el că nu mai este nici un răspuns în gura celor trei oameni, atunci s-a aprins mânia lui.

32,6 Și așa Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, a început a vorbi și a zis: „Eu sunt tânăr și voi sunteți bătrâni, de aceea m-am sfiit și m-am temut să vă dau pe față gândul meu.

32,7 Mi-am zis: Vârsta trebuie să vorbească și mulțimea anilor să ne învețe înțelepciunea.

32,8 Dar duhul din om și suflarea Celui Atotputernic dau priceperea.

32,9 Nu cei bătrâni sunt înțelepți și nici moșnegii nu sunt cei ce înțeleg totdeauna dreptatea.

32,10 Drept aceea am zis: Luați aminte la mine, voi arăta și eu ce știu.

32,11 Iată că am așteptat cuvintele voastre, am stat cu urechea ațintită la judecățile voastre, pe când voi vă căutați ce aveați de spus.

32,12 Am stat cu ochii ațintiți asupra voastră și iată că nici unul n-a convins pe Iov, nici unul n-a răsturnat cuvintele lui;

32,13 De aceea să nu ziceți: Noi am găsit înțelepciunea și Dumnezeu ne dă învățătura, iar nu un om.

32,14 Astfel, nu voi pune înainte niște cuvinte ca acestea și nu-i voi răspunde cu temeiurile voastre.

32,15 Ei au fost opăriți, n-au mai răspuns nimic, cuvintele le-au fugit din gură

32,16 și eu am așteptat! Dar pentru că ei nu mai vorbesc, fiindcă au stat pe loc și nu mai răspund,

32,17 voi zice și eu ceva din partea mea, voi arăta și eu știința mea,

32,18 căci sunt plin de cuvinte până în gât și duhul meu lăuntric îmi dă zor.

32,19 Iată că cugetul meu în mine este ca un vin care n-are pe unde să răsufle, ca un vin care sparge niște burdufuri noi.

32,20 Voi vorbi deci ca să mă ușurez, voi deschide gura mea și nu-l voi lăsa pe Iov
fără răspuns.
32,21 Nu voi lua partea nimănui și nu voi măguli pe nimeni,
32,22 căci nu mă pricep să lingușesc, altfel într-o clipeală m-ar smulge Ziditorul
meu.
33,1 Drept aceea, Iov, te rog, ascultă cuvintele mele și ia aminte la toate cuvintele
mele.
33,2 Iată că am deschis gura mea și limba mea grăiește.
33,3 Inima mea va scoate la iveală cuvinte de învățătură, buzele mele se vor rosti cu
limpezime,
33,4 Duhul lui Dumnezeu este Cel ce m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic este
dătătoarea vieții mele.
33,5 Dacă poți, răspunde-mi, apără-ți pricina înaintea mea, fii tare!
33,6 Înaintea lui Dumnezeu eu sunt la fel cu tine și eu ca și tine am fost frământat
din lut,
33,7 de aceea frica de mine să nu te tulbure, nici mâna mea să nu atârne greu
asupra ta.
33,8 Tu ai spus în auzul meu și eu am auzit rostul vorbelor tale spunând așa:
33,9 „Eu sunt curat și fără nici o vină, eu sunt fără prihană și n-am nici o greșeală;
33,10 Dar iată că Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea și mă socotește ca
un vrăjmaș al Lui.
33,11 El pune picioarele mele în butuci și pândește toți pașii mei!”
33,12 Dar aici îți voi răspunde că tu n-ai dreptate, fiindcă Dumnezeu este mai mare
decât omul.
33,13 De ce grăiești împotriva Lui, fiindcă El nu dă nimănui socoteală de toate câte
face?
33,14 Vezi că Dumnezeu vorbește când într-un fel, când într-alt fel, dar omul nu ia
aminte.
33,15 Și anume, El vorbește în vis, în vedeniile nopții, atunci când somnul se lasă
peste oameni și când ei dorm în așternutul lor.
33,16 Atunci El dă înștiințări oamenilor și-i cutremură cu arătările Sale.
33,17 Ca să întoarcă pe om de la cele rele și să-l ferească de mândrie
33,18 Ca să-i ferească sufletul de prăpastie și viața lui de calea mormântului;
33,19 De aceea, prin durere, omul este mustrat în patul lui și oasele lui sunt
zguduite de un cutremur neîntrerupt.
33,20 Pofta lui este dezgustată de mâncare și inima lui nu mai poftește nici cele mai
bune bucate.
33,21 Carnea după el se prăpădește și piere și oasele lui, până acum nevăzute, îi ies
prin piele.
33,22 Sufletul lui vine încet, încet spre prăpastie și viața lui spre împărăția morților.
33,23 Dacă atunci se află un înger lângă el, un mijlocitor între vii, care să-i arate
omului calea datoriei,
33,24 Dumnezeu Se milostivește de el și zice îngerului: „Izbăvește-l ca să nu cadă în
prăpastie; am găsit pentru sufletul lui prețul de răscumpărare!”

33,25 Atunci trupul lui înflorește ca în tinerețe și el vine înapoi la zilele de la începutul vieții sale.

33,26 El se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi arată bunătatea Sa și-i îngăduie să vadă fața Sa cu mare bucurie și astfel îi dă omului iertarea Sa.

33,27 Atunci omul privește peste semenii săi și zice: „Păcătuisem și călcasem dreptatea, dar n-am fost pedepsit după faptele mele.

33,28 Căci El a izbăvit sufletul meu ca să nu treacă prin strâmtorile morții și ochii mei văd încă lumina”.

33,29 Iată toate acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori cu omul,

33,30 ca să-i scoată sufletul din pieire și ca să-l lumineze cu lumina celor vii.

33,31 Ia aminte Iov, ascultă-mă pe mine, taci și eu voi vorbi!

33,32 Dacă ai ceva de spus dă-mi răspuns, vorbește, căci dorința mea este să-ți dau dreptate.

33,33 Iar dacă nu, ascultă la mine: Ține-ți gura și te voi învăța care este înțelepciunea”.

34,1 Elihu a vorbit mai departe și a zis:

34,2 „Ascultați, înțelepților, cuvintele mele și voi, învățaților, ațintiți-vă urechile,

34,3 fiindcă urechea deosebește cuvintele, precum cerul gurii gustă mâncarea.

34,4 Să cercetăm între noi ce este drept, să știm între noi ceea ce este bine,

34,5 fiindcă Iov a zis: „Eu sunt drept, dar Dumnezeu nu-mi dă dreptate!

34,6 Deși nevinovat, trec drept mincinos; rana mea este nevindecată, deși eu nu am nici o greșeală”.

34,7 Cine mai este ca Iov, care să bea batjocura, cum ar bea apa?

34,8 Care să se însoțească cu cei care fac nedreptate și să meargă în pas cu făcătorii de rele?

34,9 Căci Iov a zis: „Omul n-are nici un folos, dacă se străduiește să fie plăcut lui Dumnezeu”.

34,10 Dar voi oameni de inimă, ascultați-mă! Departe este de Dumnezeu răutatea, departe este de El nedreptatea!

34,11 Căci Dumnezeu întoarce omului după faptele lui și se poartă cu fiecare după purtarea lui.

34,12 Cu adevărat, Dumnezeu nu făptuiește răul și Cel Atotputernic nu strâmbă dreptatea.

34,13 Cine i-a încredințat cârmuirea pământului și cine i-a dat în grijă această lume întreagă?

34,14 Dacă Dumnezeu n-ar cugeta decât la Sine însuși și dacă ar lua înapoi la Sine duhul Său și suflarea Sa,

34,15 toate făpturile ar pieri deodată și omul s-ar întoarce în țărână.

34,16 Dacă ai minte, ascultă aceasta, pleacă urechea la cuvintele mele.

34,17 Unul care prigonește dreptatea ar putea oare să domnească? Și vei osândi tu pe Cel mare și drept?

34,18 El, Care strigă împăraților: Netrebnicilor! Și celor mai mari de pe pământ: Nelegiuiților!

34,19 El nu caută la fața celor mari și nu face deosebire între bogat și sărac, pentru

că toți sunt lucrarea mâinilor Sale.

34,20 Într-o clipită ei mor și se duc; în miez de noapte, un popor se zbuciumă și fără greutate prăbușește pe tiran.

34,21 Pentru că ochii Domnului supraveghează cărările omului și vede toți pașii lui.

34,22 Pentru El nu este nici întuneric, nici umbră, unde să se poată ascunde cei ce lucrează nelegiuirea.

34,23 Dumnezeu n-are nevoie să privească multă vreme pe cineva, ca să-l tragă înaintea judecății Sale.

34,24 El zdrobește pe puternici, fără lungă cercetare și pune pe alții în locul lor.

34,25 De vreme ce El cunoaște faptele lor, El îi răstoarnă în fapt de noapte și-i zdrobește.

34,26 Ca pe niște nelegiuiți ce sunt, El îi lovește de față cu foarte mulți privitori,

34,27 fiindcă s-au dat la o parte din preajma Sa și n-au voit să priceapă cărările Sale

34,28 și au făcut să urce până la Domnul strigătul celui sărac și să răsune în urechile Sale plânsul celor nenorociți.

34,29 Dacă Domnul se odihnește, cine poate să-L smulgă din odihna Lui și dacă își acoperă fața, cine poate să-L mai zărească? Dar El stă și supraveghează și pe popoare și pe oameni,

34,30 ca unul Care nu voiește stăpânirea celor nelegiuiți, nici poticnirea popoarelor.

34,31 Dacă un fățarnic zice lui Dumnezeu: „Am fost târât la păcat și nu voi mai face ce este rău,

34,32 ceea ce nu știu, Tu învață-mă; dacă am săvârșit vreo nedreptate nu voi porni iar de la capăt!”

34,33 Crezi tu, după părerea ta, că Dumnezeu îi va face în schimb tot așa? Fiindcă ai fost disprețuitor, fiindcă te faci tu judecător în locul meu, spune-mi atunci ce știi tu?

34,34 Oamenii în toată firea vor zice și tot așa orice om cuminte care mă ascultă:

34,35 Iov nu vorbește după dreapta învățătură și cuvintele lui nu sunt după sfânta dreptate.

34,36 Însă Iov trebuie cercetat până la capăt cu privire la acele răspunsuri vrednice de niște nelegiuiți.

34,37 El a sporit păcatul său; aici între noi el pune la îndoială greșeala lui și îngrămădește vorbele sale împotriva lui Dumnezeu”.

35,1 Elihu a vorbit mai departe și a zis:

35,2 „Crezi tu că ai dreptate și socotești că te-ai limpezit înaintea lui Dumnezeu,

35,3 când zici: „Ce folosesc, ce câștig am eu, că nu păcătuiesc?”

35,4 Iată ce-ți voi răspunde și ție și prietenilor tăi:

35,5 Privește cerurile și îndreaptă într-acolo ochii; uite-te la nori, cât sunt ei de sus, față de tine!

35,6 Dacă păcătuiești, ce rău îi faci lui Dumnezeu și dacă păcatele tale sunt numeroase, ce-I strică Lui?

35,7 Dacă ești drept, ce dar îi faci sau ce primește El din mâna ta?

35,8 Răutatea ta poate să strice unui om ca și tine, dreptatea ta să folosească celui ce este ca și tine născut din om.

35,9 Ei strigă atunci când împilarea a trecut orice margini, ei răcnesc în mâinile

celor puternici.

35,10 Dar ei nu întreabă: Unde este Dumnezeu Cel ce ne-a făcut, El Care dăruiește nopții cântări de veselie?

35,11 El Care ne dă mai multă înțelepciune decât dobitoacelor pământului și mai multă pricepere decât păsărilor cerului?

35,12 Să tot strige ei atunci, căci Dumnezeu nu răspunde, din pricina trufașei împilări a celor răi.

35,13 Zadarnică le este truda; Dumnezeu nu aude și Cel Atotputernic nu ia aminte.

35,14 Cu atât mai puțin, când tu zici că nu știi de unde să-L iei, că tu ești cu El în judecată și că-L tot aștepți să vină.

35,15 Ba, încă atunci când tu spui că mânia Lui nu pedepsește și că El nu prea știe limpede ce este aceea nelegiuire!

35,16 Da, Iov își deschide gura zadarnic și neștiind ce spune, înmulțește cuvintele fără rost.

36,1 Elihu a mers mai departe și a grăit:

36,2 „Așteaptă o clipă și vei învăța și altele, căci sunt încă temeiuri și cuvinte de partea lui Dumnezeu.

36,3 Voi porni cu știința mea de departe și voi dovedi dreptatea Ziditorului meu.

36,4 Căci cu adevărat ceea ce-ți spun eu nu este minciună și cel ce stă lângă tine este unul desăvârșit în cunoștință.

36,5 Firește, Dumnezeu este prea puternic, dar nu leapădă pe nimeni; El este prea puternic prin înălțimea înțelepciunii Sale.

36,6 El nu lasă pe nelegiuit să propășească și celor nenorociți le face dreptate.

36,7 El nu despoaie pe cei drepți de dreptatea lor, iar cu împărații la fel: îi pune în jețuri împărătești și-i așază să domnească de-a pururi. Dar ei se umflă de trufie.

36,8 Și atunci iată-i ferecați cu lanțuri și iată-i prinși cu funiile mâhnirii.

36,9 După aceea, Dumnezeu le dezvăluie fapta pe care au făcut-o și nelegiuirea în care au căzut, anume că s-au trufit.

36,10 Dar El le face această destăinuire ca să ia aminte și le dă poruncă să se întoarcă de la răutatea lor;

36,11 Dacă dau ascultare și vin la supunere, ei își isprăvesc zilele lor în fericire și anii lor în desfătări;

36,12 Iar dacă sunt neascultători, atunci trec prin strâmtorile morții și se sting nepricepuți și orbi.

36,13 Nelegiuiții se mânie; ei nu se roagă lui Dumnezeu, când sunt puși în lanțuri.

36,14 Unii ca aceștia se sting de tineri și viața lor se veștejește în floare.

36,15 Dar pe cel nenorocit Dumnezeu îl scapă prin nenorocirea lui și prin suferință Dumnezeu îi dă învățătură.

36,16 Tot așa și pe tine te va scoate din strânsoarea durerii, ca să te pună la loc larg, unde nu mai este nici o stinghereală și unde masa ta va fi încărcată cu mâncări grase și alese.

36,17 Dacă tu ai fost pedepsit cu strășnicie, ca un nelegiuit, tu scoate din pedeapsă puterea dreptății;

36,18 Certarea Lui să nu te împingă la mânie împotriva Lui și mulțimea bătăii să nu te scoată din calea cugetului drept.

36,19 Era oare să pună Dumnezeu vreun preț pe bogățiile tale? Nu! Nici pe aur, nici pe toate mijloacele puterii pământești.

36,20 Nu pofti noaptea (depărtării de Dumnezeu), căci în ea, popoare întregi au fost smulse din locul lor.

36,21 Ia seama, nu te duce la nedreptate, căci ea este adevărata cauză a suferinței.

36,22 Da, Dumnezeu este nespus de mare prin puterea Lui! Cine poate să învețe ca El?

36,23 Cine I-a dat învățătură cum să se poarte? Și cine poate să-I spună: „Aceasta ai făcut-o rău?”

36,24 Adu-ți aminte și preamărește opera Lui, pe care o cântă, în laudele lor, oamenii;

36,25 Orice om o privește, măcar că o îmbrățișează cu ochiul, numai de departe.

36,26 Cât este de mare Dumnezeu! Dar noi nu putem să-L înțelegem și numărul anilor Săi nu se poate socoti.

36,27 El atrage picăturile de apă, El le preface în aburi și dă ploaia.

36,28 Iar norii o trec prin sita lor și o varsă picături peste mulțimile omenești.

36,29 Cine poate să priceapă cum se desfășoară norii și cum bubuie tunetul în cortul lui?

36,30 Iată că El a rostogolit aburii Săi și a acoperit adâncimile mării.

36,31 Prin el Domnul hrănește popoarele și le dă belșug de mâncare.

36,32 El ridică fulgerul, cu amândouă mâinile și-l trimite să lovească la țintă.

36,33 El dă din vreme de veste ciobanului și oilor, care simt din aer apropierea vijeliei.

37,1 Și din pricina aceasta inima mea se zbuciumă și se zbate din locul ei.

37,2 Ascultați bubuitul glasului Său și tunetul care iese din gura Sa.

37,3 Peste toată întinderea cerului El azvârle fulgerul Său și fulgerul Său ajunge până la marginile pământului.

37,4 În urma fulgerului, vine un muget prelung. El tună cu glasul Lui zguduitor, El nu mai împiedică fulgerele cât timp glasul Lui răsună.

37,5 Dumnezeu cu tunetul Său săvârșește minuni, El face lucruri mari pe care noi nu putem să le pricepem.

37,6 El poruncește zăpezii: „Cazi pe pământ” și ploilor îmbelșugate: „Stăruiți cu putere!”

37,7 Pe fiecare om El pune a Sa pecete, pentru ca toți oamenii să recunoască puterea Lui.

37,8 Fiarele sălbatice se dau înapoi în culcușurile lor și rămân ascunse în vizuinile lor.

37,9 Vijelia vine de la miazăzi și frigul vine de la miazănoapte.

37,10 La suflarea lui Dumnezeu se încheagă ghiața și întinderea apelor se face sloi.

37,11 El umple norii cu apă și din întunecimea furtunii sloboade fulgerele.

37,12 Iar norii, învârtindu-se în cercuri, aleargă după planurile Sale, astfel că îndeplinesc tot ce le poruncește, în lungul și în latul lumii Sale pământești.

37,13 Și Domnul îi trimite: aici ca o bătaie pentru pământ, dincolo ca o milostivire a voinței Sale.

37,14 Iov, ia aminte la aceste lucruri, stai locului și te uită la minunile lui Dumnezeu!

37,15 Înțelegi tu cum cârmuiește Dumnezeu norii Săi și în ce fel poate norul să sloboadă fulgerul pe pământ?

37,16 Înțelegi tu plutirea norilor, minuni ale Aceluia a Cărui știință este desăvârșită?

37,17 Tu, care te aprinzi în veșmintele tale, când pământul se odihnește sub vântul arzător din miazăzi,

37,18 poți să întinzi la fel cu El boltitura cerului, ca o oglindă turnată din metal?

37,19 Spune-mi și mie ce vom putea să grăim cu El? Ce vorbă vom începe noi cu El, astfel întunecați la minte precum suntem?

37,20 Acum, când eu vorbesc, cine-I dă de veste ce zic eu? Când a vorbit cineva ceva, El o știe fiindcă I-a spus altul?

37,21 Oamenii nu pot să privească prea luminosul soare, care strălucește pe cer, acum după ce vântul a împrăștiat norii.

37,22 Acum lumină biruitoare se revarsă din norii de la miazănoapte și măreția Domnului robește și cutremură inima.

37,23 Pe Cel Atotputernic nu putem să-L ajungem cu priceperea noastră. El este atotînalt în putere și bogat în judecată și nu calcă niciodată dreptatea în picioare.

37,24 Pentru aceea oamenii se tem de El și I se închină; El însă nu-și pogoară privirile asupra nici unuia dintre cei ce se cred pe sine înțelepți.

38,1 Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei, și i-a zis:

38,2 „Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte fără înțelepciune?

38,3 Încinge-ți deci coapsele ca un viteaz și Eu te voi întreba și tu îmi vei da lămuriri!

38,4 Unde erai tu, când am întemeiat pământul? Spune-Mi, dacă știi să spui.

38,5 Știi tu cine a hotărât măsurile pământului sau cine a întins deasupra lui lanțul de măsurat?

38,6 În ce au fost întărite temeliile lui sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului,

38,7 atunci când stelele dimineții cântau laolaltă și toți îngerii lui Dumnezeu Mă sărbătoreau?

38,8 Cine a închis marea cu porți, când ea ieșea năvalnică, din sânul firii,

38,9 și când i-am dat ca veșmânt negura și norii drept scutece,

38,10 apoi i-am hotărnicit hotarul Meu și i-am pus porți și zăvoare

38,11 și am zis: Până aici vei veni și mai departe nu te vei întinde, aici se va sfărâma trufia valurilor tale?

38,12 Ai poruncit tu dimineții, vreodată în viața ta, și i-ai arătat aurorei care este locul ei,

38,13 ca să apuce pământul de colțuri și să scuture pe nelegiuiți de pe pământ?

38,14 În revărsatul zorilor, pământul se face roșu ca roșiile peceți și ia culori ca de veșmânt.

38,15 Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) și brațul ridicat este frânt.

38,16 Ai fost tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei?

38,17 Ți s-au arătat oare porțile morții și porțile umbrei le-ai văzut?

38,18 Ai cugetat oare la întinderea pământului? Spune, știi toate acestea?

38,19 Care drum duce la palatul luminii și care este locul întunericului,

38,20 ca să știi să-l călăuzești în cuprinsul lui și să poți să nimerești potecile care duc la el acasă?

38,21 Tu știi bine, căci atunci erai născut și numărul zilelor tale e foarte mare.

38,22 Ai ajuns tu la cămările zăpezii? Ai văzut tu cămările grindinei,

38,23 pe care le țin deoparte pentru vremuri de strâmtorare, pentru zilele de bătălie și de război?

38,24 Unde se risipesc aburii și se răspândește pe pământ vântul de la răsărit?

38,25 Cine a săpat albie puhoaielor cerului și cine a croit drum bubuitului tunetului,

38,26 ca să plouă pe un pământ nelocuit și pe o pustietate unde nu se află ființă omenească

38,27 și să adape ținuturile sterpe și uscate și să scoată pajiște de iarbă din întinderea pleșuvă?

38,28 Are ploaia un tată? Cine a zămislit stropii de rouă?

38,29 Din sânul cui a ieșit gheața? Și cine este cel ce naște promoroaca din cer?

38,30 Apele se încheagă și se întăresc ca piatra și fața mării se face sloi!

38,31 Poți tu să legi cataramele Pleiadelor sau să deznozi lanțurile Orionului?

38,32 Poți tu să scoți la vreme cununa Zodiacului și vei fi tu cârmaci Carului Mare și stelelor lui?

38,33 Cunoști tu legile cerului și poți tu să faci să fie pe pământ ceea ce este scris în ele?

38,34 Poți tu să ridici până la nori glasul tău ca să se sloboadă peste tine potopul ploilor?

38,35 Ești tu în stare să azvârli fulgerele și ele să plece și să-ți spună: Iată-ne?

38,36 Cine a pus atâta înțelepciune în pasărea ibis sau cine i-a dat pricepere cocoșului?

38,37 Cine poate să țină cu destoinicie socoteala norilor și să verse pe pământ burdufurile cerului,

38,38 ca să se adune pulberea și să se întărească, iar bulgării de pământ să se lipească laolaltă?

38,39 Tu ești cel ce aduci pradă leoaicei și potolești foamea puilor de leu,

38,40 când s-au ascuns în vizuini sau stau și pândesc ascunși în hățișuri?

38,41 Cine are grijă de mâncarea corbului, când puii lui croncănesc la Dumnezeu, de foame, și zboară încoace și încolo după hrană?

39,1 Știi tu când nasc caprele sălbatice? Ai băgat de seamă care este vremea cerboaicelor?

39,2 Numeri tu lunile sarcinii lor și știi tu când le vine ceasul să nască?

39,3 Ele îngenunchează, fată puii și scapă de durerile lor,

39,4 iar puii lor prind putere, se fac mari pe câmp, pornesc și nu se mai întorc spre mamele lor.

39,5 Cine a lăsat slobod asinul sălbatic și l-a dezlegat de la iesle?

39,6 I-am dat pustiul ca să-l locuiască și pământul sărat i l-am hărăzit ocol;

39,7 El își bate joc de zarva orașelor; el nu aude strigătele nici unui stăpân;

39,8 El străbate munții, locul său de pășune, și umblă după orișice verdeață.

39,9 Va voi bivolul sălbatic să se bage la tine slugă și să petreacă noaptea lingă ieslele tale?

39,10 Poți tu să-l legi cu funia de gât și să tragă grapa după tine, peste arătură?

39,11 Poți să te încrezi în el, fiindcă este atât de tare, și să-i lași în grijă munca ta?

39,12 Te bizui tu pe el, că mai vine înapoi să-ți aducă roadele la aria ta?

39,13 Aripile struțului sunt negrăit de agere; struțul are pene preafrumoase ți mândru penaj.

39,14 Când își lasă ouăle pe pământ și le lasă să se clocească în nisipul fierbinte,

39,15 el uită că oarecine poate să le calce cu piciorul și că vreo fiară sălbatică poate să le strivească.

39,16 Struțul e hain cu puii săi, ca și cum n-ar fi ai lui, și nu-i pasă deloc de truda sa zadarnică.

39,17 Vezi că Dumnezeu nu l-a înzestrat cu pricepere și pătrundere.

39,18 Când se scoală însă și pornește, face de ocară și pe cal și pe călăreț.

39,19 Tu ești cel ce dai putere calului? Tu i-ai împodobit gâtul cu falnica lui coamă?

39,20 Tu l-ai învățat să sară ușor, ca o lăcustă? Nechezatul lui viteaz insuflă spaimă!

39,21 El bate pământul cu copita și mândru de puterea lui pornește spre taberele înarmate;

39,22 El își bate joc de primejdie și n-are nici o teamă și nu se dă înapoi dinaintea sabiei.

39,23 La oblânc îi sună tolba cu săgeți; fulgere aruncă sulița și lancea.

39,24 De aprindere, de nerăbdare, el mănâncă, gonind, pământul și când a sunat trâmbița, nu mai are astâmpăr.

39,25 La chemarea trâmbiței, pare că zice: Haide! Și de departe soarbe cu nările bătălia, tunetul poruncilor căpeteniilor și strigătele războinice.

39,26 Oare, prin deșteptăciunea ta s-a îmbrăcat în pene șoimul și își întinde aripile ca niște seceri, spre miazăzi?

39,27 Nu cumva vulturul se ridică în înălțime din porunca ta și își așază cuibul pe vârfuri neajunse?

39,28 El își face sălașul în stânci și acolo petrece noaptea - pe un vârf de stâncă și pe vreo înălțime prăpăstioasă.

39,29 Acolo el stă și își pândește prada; ochii săi străpung depărtările,

39,30 puii săi beau sângele prăzii și unde sunt hoiturile, acolo se adună vulturii”.

40,1 Și Domnul a vorbit mai departe cu Iov și i-a zis:

40,2 „Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu va răspunde ceva?”

40,3 Și Iov a răspuns Domnului zicând:

40,4 „Dacă am fost ușuratic, ce răspuns să-Ți mai dau? Voi pune mâna mea pe gura mea.

40,5 Am vorbit o dată, dar încă o dată nu voi mai vorbi; de două ori și nu voi lua-o

iar de la început”.

40,6 Atunci Domnul a vorbit cu Iov, din mijlocul furtunii și a zis:

40,7 „Încinge-ți coapsele ca un viteaz și te voi întreba și îmi vei da lămuriri.

40,8 Poți tu cu adevărat să găsești cusur judecății Mele? Și Mă vei osândi pe Mine, ca să-ți faci dreptate?

40,9 Este brațul tău ca brațul lui Dumnezeu? Și glasul tău este, oare, tunet, precum este glasul Lui?

40,10 Atunci împodobește-te cu măreție și cu semeție, îmbracă-te cu strălucire și cu cinste!

40,11 Revarsă puhoaiele mâniei tale și doboară cu o privire pe cel trufaș!

40,12 Vezi de toți semeții și smerește-i și calcă în picioare, fără zăbavă, pe toți cei răi!

40,13 Ascunde-i pe toți grămadă, în pământ, și îi înmormântează.

40,14 Și atunci Eu însumi te voi preamări, pentru toate câte ai izbândit cu dreapta ta.

40,15 Ia privește acum înaintea ta, hipopotamul; și el ca și tine este făptura Mea; el paște iarbă ca boul.

40,16 Vezi ce putere are în coapsele lui și ce tărie are în mușchii de pe pântece.

40,17 Coada lui e dârză ca lemnul cedrului și vinele de pe pulpele lui stau ca niște noduri.

40,18 Oasele lui sunt ca niște țevi de aramă și mădularele ca niște drugi de fier.

40,19 El este fruntea făpturilor lui Dumnezeu și făcut să fie cel mai mare peste celelalte dobitoace.

40,20 Munții îi dau hrană și toate fiarele sălbatice sunt îngrozite când îl văd.

40,21 El se culcă sub florile de lotus, în ocolul trestiilor și al bălții.

40,22 Frunzele de lotus îi fac umbră și sălciile bălții îl împrejmuiesc.

40,23 Dacă fluviul vine mare, fără de veste, el nu se sinchisește; el stă liniștit pe loc, chiar când ar fi ca Iordanul să-i urce năvalnic până la gură.

40,24 Cine poate să-l privească? Cine poate să-i străpungă nasul cu un laț?

41,1 Poți tu să prinzi leviatanul cu undița, ori să-i legi limba cu o sfoară?

41,2 Vei putea tu să-i vâri în nas o trestie sau să-i găurești falca cu cârligul?

41,3 Îți va face el multe rugăminți și îți va spune el lucruri drăgălașe?

41,4 Ori va face cu tine legământ și-l vei lua la tine rob pe toată viața?

41,5 Te vei juca tu cu el, cum te joci cu o pasăre, sau îl vei lega tu ca să-ți înveselești fetele?

41,6 Pescarii întovărășiți vor putea să-l scoată de vânzare și negustorii să-l vândă cu bucata?

41,7 Vei putea tu să-i găurești pielea cu săgeți și capul cu cârligul pescăresc?

41,8 Ridică-ți numai mâna împotriva lui și vei pomeni de o asemenea luptă și nu o vei mai începe niciodată!

41,9 Iată, este o deșertăciune să mai nădăjduiești în izbândă; numai înfățișarea lui și te dă la pământ.

41,10 Cine este atât de nechibzuit încât să-l întărâte? Cine va îndrăzni să dea piept cu Mine?

41,11 Cine M-a îndatorat cu ceva, ca să fiu acum dator să-i dau înapoi? Tot ce se află sub ceruri este al Meu.

41,12 Cât despre leviatan, voi vorbi despre mădularele lui și despre tăria lui și despre frumoasa lui întocmire.

41,13 Cine a ridicat pulpana din față a veșmântului lui și cine poate pătrunde în căptușeala armurii lui?

41,14 Cine a deschis vreodată porțile gurii lui? Zimții lui sunt îngrozitori!

41,15 Spinarea lui este ca un șirag de scuturi, pe care le-ai fi întărit și pecetluit puternic.

41,16 Ele sunt strânse unul într-altul atât de tare, că nici vântul nu pătrunde printre ele.

41,17 Fiecare e lipit de cel de lângă el și se țin așa și nu se mai despart.

41,18 Din strănutul lui scapără lumină și ochii lui sunt roșii ca pleoapele zorilor.

41,19 Din gura lui ies parcă niște torțe aprinse și izbucnesc valuri de scântei.

41,20 Din nările lui iese fum, ca dintr-o căldare pusă la foc și care fierbe.

41,21 Răsuflarea lui este de cărbuni aprinși și din gura lui țâșnesc flăcări.

41,22 Puterea lui e adunată în grumazul lui și înaintea lui țâșnește groaza.

41,23 Carnea lui e îndesată; oricât ai apăsa în ea nu se lasă.

41,24 Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra râșniței, cea de dedesubt.

41,25 De măreția lui se tem și valurile; valurile mării se dau înapoi din fața lui.

41,26 Să-l atingi cu sabia nu folosești nimic; nici cu lancea, nici cu săgeata, nici cu toporul.

41,27 Fierul pentru pielea lui este ca paiul, iar arama ca lemnul putred.

41,28 Săgeata nu-l pune pe fugă și pietrele din praștie cad pe el ca niște pleavă.

41,29 O săgeată pentru el este un pai în vânt și își bate joc de vâjâitul unei lănci ce zboară.

41,30 Sub pântecele lui sunt niște solzi ascuțiți; când dă prin noroi, pare că dă cu grapa.

41,31 Când se afundă, apa fierbe ca într-o căldare; el preface marea într-un cazan de fiert mirodenii.

41,32 El lasă în urmă o dâră luminoasă și adâncul pare un cap cu plete albe.

41,33 Pe pământ el nu-și află perechea și e făcut să nu cunoască frica.

41,34 El se uită de sus la toți câți sunt puternici și este împărat peste toate fiarele sălbatice”.

42,1 Și Iov a răspuns Domnului zicând:

42,2 „Știu că poți să faci orice și că nu este nici un gând care să nu ajungă pentru Tine faptă.

42,3 Cine cutează, ai zis Tu, să bârfească planurile Mele, din lipsă de înțelepciune? Cu adevărat, am vorbit fără să înțeleg despre lucruri prea minunate pentru mine și nu știam.

42,4 Ascultă - ai spus Tu iar - și Eu voi vorbi, te voi întreba și tu îmi vei da lămuriri.

42,5 Din spusele unora și altora auzisem despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.

42,6 Pentru aceea, mă urgisesc eu pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și în cenușă”.

42,7 Iar după ce Domnul a rostit aceste cuvinte către Iov, a grăit către Elifaz din Teman: „Mânia Mea arde împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit de Mine așa de drept, precum a vorbit robul Meu Iov.

42,8 Acum deci luați șapte viței și șapte berbeci și duceți-vă la robul Meu Iov și aduceți-le, pentru voi, ardere de tot; iar robul Meu Iov să se roage pentru voi; din dragoste pentru el, voi fi îngăduitor, ca să nu Mă port cu voi după nebunia voastră, întrucât n-ați vorbit despre Mine așa de drept cum a vorbit robul Meu Iov”.

42,9 Astfel Elifaz din Teman, Bildad din Șuah și Țofar din Naamat, s-au dus și au făcut cum le spusese Domnul, și Domnul a primit rugăciunea lui Iov.

42,10 Și Domnul l-a pus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat pentru prieteni, și i-a întors îndoit tot ce avusese mai înainte.

42,11 Și toți frații și toate surorile și toți prietenii lui de altă dată au venit să-l cerceteze, au mâncat pâine în casa lui, l-au compătimit, l-au mângâiat de toate nenorocirile pe care le slobozise Domnul asupra lui și fiecare i-a dat câte un chesita și câte un inel de aur.

42,12 Și Dumnezeu a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai bogat decât începutul ei, și el a strâns paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de asine.

42,13 Și a avut șapte fii și trei fiice.

42,14 Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua, Cheția și celei de a treia, Cheren-Hapuc.

42,15 Iar în toată țara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov, și tatăl lor le-a făcut părtașe la moștenire, lângă frații lor.

42,16 Și Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam.

42,17 Și Iov a murit bătrân și încărcat de zile.

Psalmii 1,1 Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat și pe scaunul hulitorilor n-a șezut;

1,2 Ci în legea Domnului e voia lui și la legea Lui va cugeta ziua și noaptea.

1,3 Și va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa și frunza lui nu va cădea și toate câte va face vor spori:

1,4 Nu sunt așa necredincioșii, nu sunt așa! Ci ca praful ce-l spulberă vântul de pe fața pământului.

1,5 De aceea nu se vor ridica necredincioșii la judecată, nici păcătoșii în sfatul drepților.

1,6 Că știe Domnul calea drepților, iar calea necredincioșilor va pieri.

2,1 Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni?

2,2 S-au ridicat împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a unsului Său, zicând:

2,3 „Să rupem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor”.

2,4 Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii și Domnul îi va batjocori pe ei!

2,5 Atunci va grăi către ei întru urgia Lui și întru mânia Lui îi va tulbura pe ei;

2,6 Iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind

porunca Domnului.

2,7 Domnul a zis către Mine: „Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut!

2,8 Cere de la Mine și-ți voi da neamurile moștenirea Ta și stăpânirea Ta marginile pământului.

2,9 Le vei paște pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!”

2,10 Și acum împărați înțelegeți! Învățați-vă toți, care judecați pământul!

2,11 Slujiți Domnului cu frică și vă bucurați de El cu cutremur.

2,12 Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul și să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrabă mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

3,1 Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Mulți se scoală asupra mea;

3,2 Mulți zic sufletului meu: „Nu este mântuire lui, întru Dumnezeul lui!”

3,3 Iar Tu, Doamne, sprijinitorul meu ești, slava mea și Cel ce înalți capul meu.

3,4 Cu glasul meu către Domnul am strigat și m-a auzit din muntele cel sfânt al Lui.

3,5 Eu m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, că Domnul mă va sprijini.

3,6 Nu mă voi teme de mii de popoare, care împrejur mă împresoară.

3,7 Scoală Doamne, mântuiește-mă Dumnezeul meu, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit.

3,8 A Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.

4,1 Când Te-am chemat, m-ai auzit, Dumnezeul dreptății mele! Întru necaz m-ai desfătat! Milostivește-Te spre mine și ascultă rugăciunea mea.

4,2 Fiii oamenilor, până când grei la inimă? Pentru ce iubiți deșertăciunea și căutați minciuna?

4,3 Să știți că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său; Domnul mă va auzi când voi striga către Dânsul.

4,4 Mâniați-vă, dar nu greșiți; de cele ce ziceți în inimile voastre, întru așternuturile voastre, vă căiți.

4,5 Jertfiți jertfa dreptății și nădăjduiți în Domnul.

4,6 Mulți zic: „Cine ne va arăta nouă cele bune?” Dar s-a însemnat peste noi lumina feței Tale, Doamne!

4,7 Dat-ai veselie în inima mea, mai mare decât veselia pentru rodul lor de grâu, de vin și de untdelemn ce s-a înmulțit.

4,8 Cu pace, așa mă voi culca și voi adormi, că Tu, Doamne, îndeosebi întru nădejde m-ai așezat.

5,1 Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înțelege strigarea mea!

5,2 Ia aminte la glasul rugăciunii mele, împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine, mă voi ruga, Doamne!

5,3 Dimineața vei auzi glasul meu; dimineața voi sta înaintea Ta și mă vei vedea.

5,4 Că Tu ești Dumnezeu, Care nu voiești fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce viclenește.

5,5 Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toți cei ce lucrează fără de lege.

5,6 Pierde-vei pe toți cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaș și pe viclean îl urăște Domnul.

5,7 Iar eu, întru mulțimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închina-mă-voi spre sfânt

locașul Tău, întru frica Ta.

5,8 Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta din pricina dușmanilor mei! Îndreptează înaintea mea calea Ta.

5,9 Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deșartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc.

5,10 Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mulțimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne,

5,11 și să se veselească toți cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura și le vei fi lor sălaș și se vor lăuda cu Tine toți cei ce iubesc numele Tău.

5,12 Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma bunei voiri ne-ai încununat pe noi.

6,1 Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

6,2 Miluiește-mă, Doamne, că neputincios sunt; vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele;

6,3 Și sufletul meu s-a tulburat foarte și Tu, Doamne, până când?

6,4 Întoarce-Te, Doamne; izbăvește sufletul meu, mântuiește-mă, pentru mila Ta.

6,5 Că nu este întru moarte cel ce Te pomenește pe Tine. Și în iad cine Te va lăuda pe Tine?

6,6 Ostenit-am întru suspinul meu, spăla-voi în fiecare noapte patul meu, cu lacrimile mele așternutul meu voi uda.

6,7 Tulburatu-s-a de supărare ochiul meu, îmbătrânit-am între toți vrăjmașii mei.

6,8 Depărtați-vă de la mine toți cei ce lucrați fărădelegea, că a auzit Domnul glasul plângerii mele.

6,9 Auzit-a Domnul cererea mea, Domnul rugăciunea mea a primit.

6,10 Să se rușineze și să se tulbure foarte toți vrăjmașii mei; să se întoarcă și să se rușineze foarte degrabă.

7,1 Doamne, Dumnezeul meu, în Tine am nădăjduit. Mântuiește-mă de toți cei ce mă prigonesc și mă izbăvește,

7,2 ca nu cumva să răpească sufletul meu ca un leu, nefiind cine să mă izbăvească, nici cine să mă mântuiască.

7,3 Doamne, Dumnezeul meu, de am făcut aceasta, de este nedreptate în mâinile mele,

7,4 de am răsplătit cu rău celor ce mi-au făcut mie rău și de am jefuit pe vrăjmașii mei fără temei,

7,5 să prigonească vrăjmașul sufletul meu și să-l prindă, să calce la pământ viața mea și mărirea mea în țărână să o așeze.

7,6 Scoală-Te Doamne, întru mânia Ta, înalță-Te până la hotarele vrăjmașilor mei; scoală-Te Doamne Dumnezeul meu, cu porunca cu care ai poruncit

7,7 și adunare de popoare Te va înconjura și peste ea la înălțime Te întoarce.

7,8 Domnul va judeca pe popoare; judecă-mă Doamne, după dreptatea mea și după nevinovăția mea.

7,9 Sfârșească-se răutatea păcătoșilor și întărește pe cel drept, Cel ce cerci inimile și rărunchii, Dumnezeule drepte.

7,10 Ajutorul meu de la Dumnezeu, Cel ce mântuiește pe cei drepți la inimă.

7,11 Dumnezeu este judecător drept, tare și îndelung-răbdător și nu se mânie în fiecare zi.

7,12 De nu vă veți întoarce, sabia Sa o va luci, arcul Său l-a încordat și l-a pregătit

7,13 și în el a gătit unelte de moarte; săgețile Lui pentru cei ce ard le-a lucrat.

7,14 Iată a poftit nedreptatea, a zămislit sâlnicia și a născut nelegiuirea.

7,15 Groapă a săpat și a adâncit-o și va cădea în groapa pe care a făcut-o.

7,16 Să se întoarcă nedreptatea lui pe capul lui și pe creștetul lui sâlnicia lui să se coboare.

7,17 Lăuda-voi pe Domnul după dreptatea Lui și voi cânta numele Domnului Celui Preaînalt.

8,1 Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul! Că s-a înălțat slava Ta, mai presus de ceruri.

8,2 Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă, pentru vrăjmașii Tăi, ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător.

8,3 Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic:

8,4 Ce este omul că-ți amintești de el? Sau fiul omului, că-l cercetezi pe el?

8,5 Micșoratu-l-ai pe dânsul cu puțin față de îngeri, cu mărire și cu cinste l-ai încununat pe el.

8,6 Pusu-l-ai pe dânsul peste lucrul mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.

8,7 Oile și boii, toate; încă și dobitoacele câmpului;

8,8 Păsările cerului și peștii mării, cele ce străbat cărările mărilor.

8,9 Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul!

9,1 Lăuda-Te-voi, Doamne, din toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

9,2 Veseli-mă-voi și mă voi bucura de Tine; cânta-voi numele Tău, Preaînalte.

9,3 Când se vor întoarce vrăjmașii mei înapoi, slăbi-vor și vor pieri de la fața Ta!

9,4 Că ai făcut judecata mea și dreptatea mea; șezut-ai pe scaun, Cel ce judeci cu dreptate.

9,5 Certat-ai neamurile și au pierit nelegiuiții; stins-ai numele lor în veac și în veacul veacului.

9,6 Vrăjmașului i-au lipsit de tot săbiile și cetățile i le-ai sfărâmat; pierit-a pomenirea lor în sunet.

9,7 Iar Domnul rămâne în veac; gătit-a scaunul Lui de judecată

9,8 și El va judeca lumea; cu dreptate va judeca popoarele.

9,9 Și a fost Domnul scăpare săracului, ajutor la vreme potrivită în necazuri.

9,10 Să nădăjduiască în Tine cei ce cunosc numele Tău, că n-ai părăsit pe cei ce Te caută pe Tine, Doamne!

9,11 Cântați Domnului, Celui ce locuiește în Sion, vestiți între neamuri faptele Lui.

9,12 Că Cel ce răzbună sângele lor și-a adus aminte. N-a uitat strigătul săracilor.

9,13 Miluiește-mă, Doamne! Vezi smerenia mea, de către vrăjmașii mei, Cel ce mă înalți din porțile morții,

9,14 ca să vestesc toate laudele Tale, în porțile fiicei Sionului; veseli-mă-voi de mântuirea Ta!

9,15 Căzut-au neamurile în groapa pe care au făcut-o; în cursa aceasta, pe care au ascuns-o, s-a prins piciorul lor.

9,16 Se cunoaște Domnul când face judecată! Întru faptele mâinilor lui s-a prins păcătosul.

9,17 Să se întoarcă păcătoșii în iad; toate neamurile care uită pe Dumnezeu.

9,18 Că nu până în sfârșit va fi uitat săracul, iar răbdarea săracilor în veac nu va pieri.

9,19 Scoală-Te, Doamne, să nu se întărească omul; să fie judecate neamurile înaintea Ta!

9,20 Pune, Doamne, legiuitor peste ele, ca să cunoască neamurile că oameni sunt.

9,21 Pentru ce, Doamne, stai departe? Pentru ce treci cu vederea la vreme de necaz?

9,22 Când se mândrește necredinciosul, se aprinde săracul; se prind în sfaturile pe care le gândesc.

9,23 Că se laudă păcătosul cu poftele sufletului lui, iar cel ce face strâmbătate, pe sine se binecuvintează.

9,24 Întărâtat-a cel păcătos pe Domnul, după mulțimea mâniei lui; nu-L va căuta; nu este Dumnezeu înaintea lui.

9,25 Spurcate sunt căile lui în toată vremea; lepădate sunt judecățile Tale de la fața lui, peste toți vrăjmașii lui va stăpâni.

9,26 Că a zis întru inima sa: Nu mă voi clinti din neam în neam, rău nu-mi va fi.

9,27 Gura lui e plină de blestem, de amărăciune și de vicleșug; sub limba lui osteneală și durere.

9,28 Stă la pândă în ascuns cu cei bogați ca să ucidă pe cel nevinovat; ochii lui spre cel sărac privesc.

9,29 Pândește din ascunziș, ca leul din culcușul său; pândește ca să apuce pe sărac, pândește pe sărac ca să-l tragă la el.

9,30 În lanțul lui îl va smeri; se va pleca și va cădea asupra lui, când va stăpâni pe cei săraci.

9,31 Că a zis în inima lui: „Uitat-a Dumnezeu! Întors-a fața Lui, ca să nu vadă până în sfârșit!”

9,32 Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit!

9,33 Pentru ce a mâniat necredinciosul pe Dumnezeu? Că a zis în inima lui: Domnul nu va cerceta!

9,34 Vezi, pentru că Tu privești la necazuri și la durere, ca să le iei în mâinile Tale; căci în Tine se încrede săracul, iar orfanului Tu i-ai fost ajutor.

9,35 Zdrobește brațul celui păcătos și rău, păcatul lui va fi căutat și nu se va afla.

9,36 Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului! Pieriți neamuri din pământul Lui.

9,37 Dorința săracilor a auzit-o Domnul; la râvna inimii lor a luat aminte urechea Ta.

9,38 Judecă pe sărac și pe smerit, ca să nu se mai mândrească omul pe pământ.

10,1 În Domnul am nădăjduit. Cum veți zice sufletului meu: „Mută-te în munți, ca o pasăre?”

10,2 Că iată păcătoșii au încordat arcul, au gătit săgeți în tolbă, ca să săgeteze în

întuneric pe cei drepți la inimă.

10,3 Că au surpat ceea ce ai așezat; dar dreptul ce a făcut?

10,4 Domnul este în locașul cel sfânt al Său, Domnul în cer are scaunul Său. Ochii Lui spre sărac privesc, genele Lui cercetează pe fiii oamenilor.

10,5 Domnul cercetează pe cel drept și pe cel necredincios; iar pe cel ce iubește nedreptatea îl urăște sufletul Său.

10,6 Va ploua peste păcătoși lațuri, foc și pucioasă; iar suflare de vifor este partea paharului lor.

10,7 Că drept este Domnul și dreptatea a iubit și fața Lui spre cel drept privește.

11,1 Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împuținat adevărul de la fiii oamenilor.

11,2 Deșertăciuni a grăit fiecare către aproapele său, buze viclene în inimă și în inimă rele au grăit.

11,3 Pierde-va Domnul toate buzele cele viclene și limba cea plină de mândrie.

11,4 Pe cei ce au zis: „Cu limba noastră ne vom mări, căci buzele noastre la noi sunt; cine ne este Domn?”

11,5 Pentru necazul săracilor și suspinul nenorociților, acum Mă voi scula, zice Domnul; le voi aduce lor mântuirea și le voi vorbi pe față.

11,6 Cuvintele Domnului, cuvinte curate, argint lămurit în foc, curățat de pământ, curățat de șapte ori.

11,7 Tu, Doamne, ne vei păzi și ne vei feri de neamul acesta în veac.

11,8 Căci, atunci când se ridică sus oamenii de nimic, nelegiuiții mișună pretutindeni.

12,1 Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit? Până când vei întoarce fața Ta de la mine?

12,2 Până când voi grămădi gânduri în sufletul meu, durere în inima mea ziua și noaptea?

12,3 Până când se va înălța vrăjmașul meu împotriva mea?

12,4 Caută, auzi-mă, Doamne, Dumnezeul meu, luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm întru moarte,

12,5 ca nu cumva să zică vrăjmașul meu: „Întăritu-m-am asupra lui”. Cei ce mă necăjesc se vor bucura de mă voi clătina.

12,6 Iar eu spre mila Ta am nădăjduit; bucura-se-va inima mea de mântuirea Ta; cânta-voi Domnului, Celui ce mi-a făcut bine și voi cânta numele Domnului Celui Preaînalt.

13,1 Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!” Stricatu-s-au oamenii și urâți s-au făcut întru îndeletnicirile lor. Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul.

13,2 Domnul din cer a privit peste fiii oamenilor, să vadă de este cel ce înțelege, sau cel ce caută pe Dumnezeu.

13,3 Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut; nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul.

13,4 Oare, nu se vor înțelepți toți cei ce lucrează fărădelegea? Cei ce mănâncă pe poporul Meu ca pâinea, pe Domnul nu L-au chemat.

13,5 Acolo s-au temut de frică, unde nu era frică, că Dumnezeu este cu neamul

drepților.

13,6 Săracul nădăjduiește în Domnul și voi ați râs de nădejdea lui, zicând: Cine va da din Sion mântuire lui Israel?

13,7 Dar când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucura-se-va Iacob și se va veseli Israel.

14,1 Doamne, cine va locui în locașul Tău și cine se va sălășlui în muntele cel sfânt al Tău?

14,2 Cel ce umblă fără prihană și face dreptate, cel ce are adevărul în inima sa,

14,3 cel ce n-a viclenit cu limba, nici n-a făcut rău împotriva vecinului său și ocară n-a rostit împotriva aproapelui său.

14,4 Defăimat să fie înaintea Lui cel ce viclenește, iar pe cei ce se tem de Domnul îi slăvește; cel ce se jură aproapelui său și nu se leapădă,

14,5 argintul său nu l-a dat cu cămătă și daruri împotriva celor nevinovați n-a luat. Cel ce face acestea nu se va clătina în veac.

15,1 Păzește-mă, Doamne, că spre Tine am nădăjduit.

15,2 Zis-am Domnului: „Domnul meu ești Tu, că bunătățile mele nu-Ți trebuie”.

15,3 Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru ei.

15,4 Înmulțitu-s-au slăbiciunile celor ce aleargă după alți dumnezei. Nu voi lua parte la adunările lor cu jertfe de sânge, nici nu voi pomeni numele lor pe buzele mele.

15,5 Domnul este partea moștenirii mele și a paharului meu. Tu ești Cel care îmi așezi mie iarăși moștenirea mea.

15,6 Sorții mi-au căzut între cei puternici, că moștenirea mea este puternică.

15,7 Binecuvânta-voi pe Domnul, Cel ce m-a înțelepțit; la aceasta și noaptea mă îndeamnă inima mea.

15,8 Văzut-am mai înainte pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin.

15,9 Pentru aceasta s-a veselit inima mea și s-a bucurat limba mea, dar încă și trupul meu va sălășlui întru nădejde.

15,10 Că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea.

15,11 Cunoscute mi-ai făcut căile vieții; umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta și la dreapta Ta de frumuseți veșnice mă vei sătura.

16,1 Auzi, Doamne, dreptatea mea, ia aminte cererea mea, ascultă rugăciunea mea, din buze fără de viclenie.

16,2 De la fața Ta judecata mea să iasă, ochii mei să vadă cele drepte.

16,3 Cercetat-ai inima mea, noaptea ai cercetat-o; cu foc m-ai lămurit, dar nu s-a aflat întru mine nedreptate.

16,4 Ca să nu grăiască gura mea lucruri omenești, pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre.

16,5 Îndreaptă picioarele mele în cărările Tale, ca să nu șovăie pașii mei.

16,6 Eu am strigat, că m-ai auzit Dumnezeule; pleacă urechea Ta către mine și auzi cuvintele mele.

16,7 Minunate fă milele Tale, Cel ce mântuiești pe cei ce nădăjduiesc în Tine de cei

ce stau împotriva dreptei Tale.

16,8 Păzește-mă, Doamne, ca pe lumina ochilor; cu acoperământul aripilor Tale acoperă-mă

16,9 de fața necredincioșilor care mă necăjesc pe mine. Vrăjmașii mei sufletul meu l-au cuprins;

16,10 Cu grăsime inima lor și-au încuiat, gura lor a grăit mândrie.

16,11 Izgonindu-mă acum m-au înconjurat, ochii lor și-au ațintit ca să mă plece la pământ.

16,12 Apucatu-m-au ca un leu gata de pradă, ca un pui de leu ce locuiește în ascunzișuri.

16,13 Scoală-Te, Doamne, întâmpină-i pe ei și împiedică-i! Izbăvește sufletul meu de cel necredincios, cu sabia Ta.

16,14 Doamne, desparte-mă de oamenii acestei lumi, ce-și iau partea în viață, căci s-a umplut pântecele lor de bunătățile Tale; săturatu-s-au fiii lor și au lăsat rămășițele pruncilor.

16,15 Iar eu întru dreptate mă voi arăta feței Tale, sătura-mă-voi când se va arăta slava Ta.

17,1 Iubi-Te-voi Doamne, vârtutea mea. Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu,

17,2 Dumnezeul meu, ajutorul meu și voi nădăjdui spre Dânsul,

17,3 Apărătorul meu și puterea mântuirii mele și sprijinitorul meu.

17,4 Lăudând voi chema pe Domnul și de vrăjmașii mei mă voi izbăvi.

17,5 Cuprinsu-m-au durerile morții și râurile fărădelegii m-au tulburat.

17,6 Durerile iadului m-au înconjurat; întâmpinatu-m-au lațurile morții.

17,7 Și când mă necăjeau am chemat pe Domnul și către Dumnezeul meu am strigat.

17,8 Auzit-a din locașul Lui cel sfânt glasul meu și strigarea mea, înaintea Lui, va intra în urechile Lui.

17,9 Și s-a clătinat și s-a cutremurat pământul și temeliile munților s-au tulburat și s-au clătinat că S-a mâniat pe ele Dumnezeu.

17,10 Întru mânia Lui fum s-a ridicat și pară de foc de la fața Lui, cărbuni aprinși de la El.

17,11 Și a plecat cerurile și S-a coborât și negură era sub picioarele Lui.

17,12 Și S-a suit pe heruvimi și a zburat; zburat-a pe aripile vântului.

17,13 Și și-a pus întunericul acoperământ, împrejurul Lui cortul Lui, apă întunecoasă în norii văzduhului.

17,14 De strălucirea feței Lui norii au fugit, glasul Lui prin grindină și cărbuni de foc.

17,15 Și a tunat din cer Domnul și Cel Preaînalt a dat glasul Său.

17,16 Trimis-a săgeți și i-a risipit pe ei, și fulgere a înmulțit și i-a tulburat pe ei.

17,17 Și s-au arătat izvoarele apelor și s-au descoperit temeliile lumii,

17,18 de certarea Ta, Doamne, de suflarea Duhului mâniei Tale.

17,19 Trimis-a din înălțime și m-a luat, ridicatu-m-a din ape multe.

17,20 Izbăvește-mă de vrăjmașii mei cei tari și de cei ce mă urăsc pe mine, că s-au întărit mai mult decât mine.

17,21 Întâmpinatu-m-au ei în ziua necazului meu, dar Domnul a fost întărirea mea

17,22 și m-a scos la loc larg, m-a izbăvit, că m-a voit.

17,23 Și îmi va răsplăti mie Domnul după dreptatea mea, și după curăția mâinilor mele îmi va răsplăti mie,

17,24 că am păzit căile Domnului și n-am fost necredincios Dumnezeului meu.

17,25 Că toate judecățile Lui sunt înaintea mea, și îndreptările Lui nu s-au depărtat de la mine.

17,26 Și voi fi fără prihană cu Dânsul, și mă voi păzi de fărădelegea mea.

17,27 Și îmi va răsplăti mie Domnul după dreptatea mea, și după curăția mâinilor mele înaintea ochilor Lui.

17,28 Cu cel cuvios, cuvios vei fi; și cu omul nevinovat, nevinovat vei fi.

17,29 Și cu cel ales, ales vei fi; și cu cel îndărătnic Te vei îndărătnici.

17,30 Că Tu pe poporul cel smerit îl vei mântui, și ochii mândrilor îi vei smeri.

17,31 Că Tu vei aprinde făclia mea, Doamne; Dumnezeul meu, vei lumina întunericul meu.

17,32 Căci cu Tine mă voi izbăvi de ispită, și cu Dumnezeul meu voi trece zidul.

17,33 Dumnezeul meu, fără prihană este calea Lui, cuvintele Domnului în foc lămurite; scut este tuturor celor ce nădăjduiesc în El.

17,34 Că cine este Dumnezeu afară de Domnul? Și cine este Dumnezeu afară de Dumnezeul nostru?

17,35 Dumnezeu, Cel ce mă încinge cu putere, și a pus fără prihană calea mea.

17,36 Cel ce face picioarele mele ca ale cerbului și peste cele înalte mă pune.

17,37 Cel ce întărești mâinile mele în vreme de război, și ai pus arc de aramă în brațele mele.

17,38 Și mi-ai dat mie scutul mântuirii mele și dreapta Ta m-a sprijinit.

17,39 Și certarea Ta m-a îndreptat până în sfârșit, și certarea Ta însăși mă va învăța.

17,40 Lărgit-ai pașii mei sub mine, și n-au slăbit picioarele mele.

17,41 Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde pe dânșii și nu mă voi întoarce până ce se vor sfârși.

17,42 Îi voi zdrobi pe ei și nu vor putea să stea, cădea-vor sub picioarele mele.

17,43 Și m-ai încins cu putere spre război și ai împiedicat pe toți cei ce se sculau împotriva mea.

17,44 Și pe vrăjmașii mei i-ai făcut să fugă, iar pe cei ce mă urăsc pe mine i-ai nimicit.

17,45 Strigat-au către Domnul, și nu era cel ce mântuiește; și nu i-a auzit pe ei.

17,46 Și-i voi sfărâma pe ei ca praful în fața vântului, ca tina ulițelor îi voi zdrobi pe ei.

17,47 Izbăvește-mă de răzvrătirile poporului; pusu-m-ai căpetenie neamurilor.

17,48 Poporul pe care nu l-am cunoscut mi-a slujit mie. Cu auzul urechii m-a auzit.

17,49 Fiii străini m-au mințit pe mine. Fiii străini au îmbătrânit și au șchiopătat din cărările lor.

17,50 Viu este Domnul și binecuvântat este Dumnezeul meu, și să se înalțe Dumnezeul mântuirii mele.

17,51 Dumnezeule, Cel ce mi-ai dat izbânda și mi-ai supus popoarele; Izbăvitorul meu de vrăjmașii cei furioși,

17,52 de la cei ce se ridică împotriva mea, înalță-mă, de omul nedrept izbăvește-mă.

17,53 Pentru aceasta Te voi lăuda între neamuri, Doamne, și numele Tău îl voi cânta.

17,54 Cel ce mărești mântuirea împăratului Tău și faci milă unsului Tău, lui David și seminției lui până în veac.

18,1 Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

18,2 Ziua zilei spune cuvânt, și noaptea nopții vestește știință.

18,3 Nu sunt graiuri, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă.

18,4 În tot pământul a ieșit vestirea lor, și la marginile lumii cuvintele lor.

18,5 În soare și-a pus locașul său; și el este ca un mire ce iese din cămara sa.

18,6 Bucura-se-va ca un uriaș, care aleargă drumul lui.

18,7 De la marginea cerului ieșirea lui, și oprirea lui până la marginea cerului; și nu este cine să se ascundă de căldura lui.

18,8 Legea Domnului este fără prihană, întoarce sufletele; mărturia Domnului este credincioasă, înțelepțește pruncii;

18,9 Judecățile Domnului sunt drepte, veselesc inima; porunca Domnului este strălucitoare, luminează ochii.

18,10 Frica de Domnul este curată, rămâne în veacul veacului. Judecățile Domnului sunt adevărate, toate îndreptățite.

18,11 Dorite sunt mai mult decât aurul, și decât piatra cea de mare preț; și mai dulci decât mierea și fagurele.

18,12 Că robul Tău le păzește pe ele, și răsplătire multă are.

18,13 Greșelile cine le va pricepe? De cele ascunse ale mele curățește-mă

18,14 și de cele străine ferește pe robul Tău; de nu mă vor stăpâni, atunci fără prihană voi fi și mă voi curăți de păcat mare.

18,15 Și vor bine plăcea cuvintele gurii mele și cugetul inimii mele înaintea Ta pururea; Doamne, Ajutorul meu și Izbăvitorul meu.

19,1 Să te audă Domnul în ziua necazului și să te apere numele Dumnezeului lui Iacob.

19,2 Trimită ție ajutor din locașul Său cel sfânt și din Sion să te sprijinească pe tine.

19,3 Pomenească toată jertfa ta și arderea de tot a ta bineplăcută să-I fie.

19,4 Dea ție Domnul după inima ta și tot sfatul tău să-l plinească.

19,5 Bucura-ne-vom de mântuirea ta și întru numele Dumnezeului nostru ne vom mări. Plinească Domnul toate cererile tale.

19,6 Acum am cunoscut că a mântuit Domnul pe unsul Său, cu puterea dreptei Sale.

19,7 Îl va auzi pe dânsul din cerul cel sfânt al Lui.

19,8 Unii se laudă cu căruțele lor, alții cu caii lor, iar noi ne lăudăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru.

19,9 Aceștia s-au împiedicat și au căzut, iar noi ne-am sculat și ne-am îndreptat.

19,10 Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema.

20,1 Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și întru mântuirea Ta se va bucura foarte.

20,2 După dorirea inimii lui i-ai dat lui, și de voia buzelor lui nu l-ai lipsit pe el.

20,3 Că l-ai întâmpinat pe el cu binecuvântările bunătății, pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă.

20,4 Viață a cerut de la Tine și i-ai dat lui lungime de zile în veacul veacului.

20,5 Mare este slava lui întru mântuirea Ta, slavă și mare cuviință vei pune peste el.

20,6 Că îi vei da lui binecuvântare în veacul veacului, îl vei veseli pe dânsul întru bucurie cu fața Ta.

20,7 Că împăratul nădăjduiește în Domnul și întru mila Celui Preaînalt nu se va clinti.

20,8 Află-se mâna Ta peste toți vrăjmașii Tăi, dreapta Ta să afle pe toți cei ce Te urăsc pe Tine.

20,9 Îi vei pune pe ei ca un cuptor de foc în vremea arătării Tale;

20,10 Domnul întru mânia Sa îi va tulbura pe ei, și-i va mânca pe ei focul.

20,11 Rodul lor de pe pământ îl vei pierde și sămânța lor dintre fiii oamenilor.

20,12 Că au gândit rele împotriva Ta, au cugetat sfaturi care nu vor putea să stea.

20,13 Că îi vei pune pe ei pe fugă și cu arcul Tău vei ținti capul lor.

20,14 Înalță-Te, Doamne, întru tăria Ta, cânta-vom și vom lăuda puterile Tale.

21,1 Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greșelilor mele.

21,2 Dumnezeul meu, striga-voi ziua și nu vei auzi, și noaptea și nu Te vei gândi la mine.

21,3 Iar Tu întru cele sfinte locuiești, lauda lui Israel.

21,4 În Tine au nădăjduit părinții noștri, nădăjduit-au în Tine și i-ai izbăvit pe ei.

21,5 Către Tine au strigat și s-au mântuit, în Tine au nădăjduit și nu s-au rușinat.

21,6 Iar eu sunt vierme și nu om, ocara oamenilor și defăimarea poporului.

21,7 Toți cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând:

21,8 „Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voiește pe el”.

21,9 Că Tu ești Cel ce m-ai scos din pântece, nădejdea mea, de la sânul maicii mele.

21,10 Spre Tine m-am aruncat de la naștere, din pântecele maicii mele Dumnezeul meu ești Tu.

21,11 Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, și nu este cine să-mi ajute.

21,12 Înconjuratu-m-au viței mulți, tauri grași m-au împresurat.

21,13 Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpește și răcnește.

21,14 Ca apa m-am vărsat și s-au risipit toate oasele mele.

21,15 Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topește în mijlocul pântecelui meu.

21,16 Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, și limba mea s-a lipit de cerul gurii mele și în țărâna morții m-ai coborât.

21,17 Că m-au înconjurat câini mulți, adunarea celor vicleni m-a împresurat.

21,18 Străpuns-au mâinile mele și picioarele mele.

21,19 Numărat-au toate oasele mele, iar ei priveau și se uitau la mine.

21,20 Împărțit-au hainele mele loruși și pentru cămașa mea au aruncat sorți.

21,21 Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte.

21,22 Izbăvește de sabie sufletul meu și din gheara câinelui viața mea.

21,23 Izbăvește-mă din gura leului și din coarnele taurilor smerenia mea.

21,24 Spune-voi numele Tău fraților mei; în mijlocul adunării Te voi lăuda, zicând:

21,25 Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L pe El, toată semința lui Iacob slăviți-L pe El!

21,26 Să se teamă de Dânsul toată semința lui Israel.

21,27 Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului,

21,28 nici n-a întors fața Lui de la mine și când am strigat către Dânsul, m-a auzit.

21,29 De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El.

21,30 Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului.

21,31 Își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului.

21,32 Și se vor închina înaintea Lui toate semințiile neamurilor.

21,33 Că a Domnului este împărăția și El stăpânește peste neamuri.

21,34 Mâncat-au și s-au închinat toți grașii pământului, înaintea Lui vor cădea toți cei ce se coboară în pământ.

21,35 Și sufletul meu în El viază, și semința mea va sluji Lui.

21,36 Se va vesti Domnului neamul ce va să vină. Și vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naște și ce a făcut Domnul.

22,1 Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi.

22,2 La loc de pășune, acolo m-a sălășluit; la apa odihnei m-a hrănit.

22,3 Sufletul meu l-a întors, povățuitu-m-a pe căile dreptății, pentru numele Lui.

22,4 Că de voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești.

22,5 Toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mângâiat.

22,6 Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic.

22,7 Și mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile.

23,1 Al Domnului este pământul și plinirea lui; lumea și toți cei ce locuiesc în ea.

23,2 Acesta pe mări l-a întemeiat pe el și pe râuri l-a așezat pe el.

23,3 Cine se va sui în muntele Domnului și cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

23,4 Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima, care n-a luat în deșert sufletul său și nu s-a jurat cu vicleșug aproapelui său.

23,5 Acesta va lua binecuvântare de la Domnul și milostenie de la Dumnezeu, Mântuitorul său.

23,6 Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul, al celor ce caută fața Dumnezeului lui Iacob.

23,7 Ridicați, căpetenii, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice și va intra împăratul slavei.

23,8 Cine este acesta împăratul slavei? Domnul Cel tare și puternic, Domnul Cel tare în război.

23,9 Ridicați, căpetenii, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice și va intra împăratul slavei.

23,10 Cine este acesta împăratul slavei? Domnul puterilor, Acesta este împăratul slavei.

24,1 Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeul meu.

24,2 Spre Tine am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac, nici să râdă de mine vrăjmașii mei.

24,3 Pentru că toți cei ce Te așteaptă pe Tine nu se vor rușina; să se rușineze toți cei ce fac fărădelegi în deșert.

24,4 Căile Tale, Doamne, arată-mi, și cărările Tale mă învață.

24,5 Îndreptează-mă spre adevărul Tău și mă învață, că Tu ești Dumnezeu, Mântuitorul meu, și pe Tine Te-am așteptat toată ziua.

24,6 Adu-Ți aminte de îndurările și milele Tale, Doamne, că din veac sunt.

24,7 Păcatele tinereților mele și ale neștiinței mele nu le pomeni.

24,8 După mila Ta pomenește-mă Tu, pentru bunătatea Ta, Doamne.

24,9 Bun și drept este Domnul, pentru aceasta lege va pune celor ce greșesc în cale.

24,10 Îndrepta-va pe cei blânzi la judecată, învăța-va pe cei blânzi căile Sale.

24,11 Toate căile Domnului sunt milă și adevăr pentru cei ce caută așezământul Lui și mărturiile Lui.

24,12 Pentru numele Tău, Doamne, curățește păcatul meu că mult este.

24,13 Cine este omul cel ce se teme de Domnul? Lege va pune lui în calea pe care a ales-o.

24,14 Sufletul lui întru bunătăți se va sălășlui și seminția lui va moșteni pământul.

24,15 Domnul este întărirea celor ce se tem de El, așezământul Lui îl va arăta lor.

24,16 Ochii mei sunt pururea spre Domnul că El va scoate din laț picioarele mele.

24,17 Caută spre mine și mă miluiește, că părăsit și sărac sunt eu.

24,18 Necazurile inimii mele s-au înmulțit; din nevoile mele scoate-mă.

24,19 Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele.

24,20 Vezi pe vrăjmașii mei că s-au înmulțit și cu ură nedreaptă m-au urât.

24,21 Păzește sufletul meu și mă izbăvește, ca să nu mă rușinez că am nădăjduit în Tine.

24,22 Cei fără răutate și cei drepți s-au lipit de mine, că Te-am așteptat, Doamne.

24,23 Izbăvește, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui.

25,1 Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat și în Domnul nădăjduind, nu voi slăbi.

25,2 Cercetează-mă, Doamne, și mă cearcă; aprinde rărunchii și inima mea.

25,3 Că mila Ta este înaintea ochilor mei și bine mi-a plăcut adevărul Tău.

25,4 Nu am șezut în adunarea deșertăciunii și cu călcătorii de lege nu voi intra.

25,5 Urât-am adunarea celor ce viclenesc și cu cei necredincioși nu voi ședea.

25,6 Spăla-voi întru cele nevinovate mâinile mele și voi înconjura jertfelnicul Tău, Doamne,

25,7 ca să aud glasul laudei Tale și să spun toate minunile Tale.

25,8 Doamne, iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale.

25,9 Să nu pierzi cu cei necredincioși sufletul meu și cu vărsătorii de sânge viața mea,

25,10 întru ale căror mâini sunt fărădelegi și dreapta cărora e plină de daruri.

25,11 Iar eu întru nerăutatea mea am umblat; izbăvește-mă, Doamne, și mă miluiește,

25,12 căci piciorul meu a stat întru dreptate; întru adunări Te voi binecuvânta, Doamne.

26,1 Domnul este luminarea mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme?

26,2 Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?

26,3 Când se vor apropia de mine cei ce îmi fac rău, ca să mănânce trupul meu,

26,4 cei ce mă necăjesc și vrăjmașii mei, aceia au slăbit și au căzut.

26,5 De s-ar rândui împotriva mea oștire, nu se va înfricoșa inima mea;

26,6 De s-ar ridica împotriva mea război, eu în El nădăjduiesc.

26,7 Una am cerut de la Domnul, pe aceasta o voi căuta: să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele,

26,8 ca să văd frumusețea Domnului și să cercetez locașul Lui.

26,9 Că Domnul m-a ascuns în cortul Lui în ziua necazurilor mele; m-a acoperit în locul cel ascuns al cortului Lui;

26,10 Pe piatră m-a înălțat. Și acum iată, a înălțat capul meu peste vrăjmașii mei.

26,11 Înconjurat-am și am jertfit în cortul Lui jertfă de laudă. Îl voi lăuda și voi cânta Domnului.

26,12 Auzi, Doamne, glasul meu cu care am strigat; miluiește-mă și mă ascultă.

26,13 Ție a zis inima mea: Pe Domnul voi căuta. Te-a căutat fața mea; fața Ta, Doamne, voi căuta.

26,14 Să nu-Ți întorci fața Ta de la mine și să nu Te abați întru mânie de la robul Tău;

26,15 Ajutorul meu fii, să nu mă lepezi pe mine și să nu mă lași, Dumnezeule, Mântuitorul meu.

26,16 Că tatăl meu și mama mea m-au părăsit, dar Domnul m-a luat.

26,17 Lege pune-mi mie, Doamne, în calea Ta și mă îndreptează pe cărarea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei.

26,18 Nu mă da pe mine pe mâna celor ce mă necăjesc, că s-au ridicat împotriva mea martori nedrepți și nedreptatea a mințit sieși.

26,19 Cred că voi vedea bunătățile Domnului, în pământul celor vii.

26,20 Așteaptă pe Domnul, îmbărbătează-te și să se întărească inima ta și așteaptă pe Domnul.

27,1 Către Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeul meu, ia aminte! Că de nu mă vei auzi, mă voi asemăna cu cei care se coboară în groapă.

27,2 Ascultă glasul rugăciunii mele când mă rog către Tine, când ridic mâinile mele către locașul Tău cel sfânt.

27,3 Să nu tragi cu cei păcătoși sufletul meu, și cu cei ce lucrează nedreptate să nu mă pierzi,

27,4 cu cei ce grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor.

27,5 Dă-le lor după faptele lor și după vicleșugul gândurilor lor.

27,6 După lucrul mâinilor lor, dă-le lor; răsplătește-i după faptele lor,

27,7 că n-au înțeles lucrurile Domnului și faptele mâinilor Lui; îi vei dărâma și nu-i vei zidi.

27,8 Binecuvântat este Domnul că a auzit glasul rugăciunii mele.

27,9 Domnul este ajutorul și apărătorul meu, în El a nădăjduit inima mea și mi-a ajutat.

27,10 Și a înflorit trupul meu și de bunăvoia mea îl voi lăuda pe El.

27,11 Domnul este întărirea poporului Său și apărător mântuirilor unsului Său.

27,12 Mântuiește poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta; paște-i pe ei și-i ridică până în veac.

28,1 Aduceți Domnului, fii ai lui Dumnezeu, aduceți Domnului mieii oilor, aduceți Domnului slavă și cinste;

28,2 Aduceți Domnului slavă numelui Său; închinați-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui.

28,3 Glasul Domnului peste ape; Dumnezeul slavei a tunat; Domnul peste ape multe.

28,4 Glasul Domnului întru tărie, glasul Domnului întru mare cuviință;

28,5 Glasul Domnului cel ce sfărâmă cedrii și va zdrobi Domnul cedrii Libanului;

28,6 El face să sară Libanul ca un vițel; iar Ermonul ca un pui de gazelă.

28,7 Glasul Domnului, cel ce varsă para focului.

28,8 Glasul Domnului, cel ce cutremură pustiul și va cutremura Domnul pustiul Cadeșului.

28,9 Glasul Domnului dezleagă pântecele cerboaicelor, glasul Domnului despoaie cedrii și în locașul Lui, fiecare va spune: Slavă!

28,10 Domnul va împărăți peste potop și va ședea Domnul împărat în veac.

28,11 Domnul tărie poporului Său va da, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.

29,1 Te voi înălța, Doamne, că m-ai ridicat și n-ai veselit pe vrăjmașii mei împotriva mea.

29,2 Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către Tine și m-ai vindecat.

29,3 Doamne, scos-ai din iad sufletul meu, mântuitu-m-ai de cei ce se coboară în groapă.

29,4 Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și lăudați pomenirea sfințeniei Lui.

29,5 Că iuțime este întru mânia Lui și viață întru voia Lui; seara se va sălășlui plângerea, iar dimineața bucuria.

29,6 Iar eu am zis întru îndestularea mea: „Nu mă voi clătina în veac!”

29,7 Doamne, întru voia Ta, dat-ai frumuseții mele putere; dar când Ți-ai întors fața Ta, eu m-am tulburat.

29,8 Către Tine, Doamne, voi striga și către Dumnezeul meu mă voi ruga.

29,9 Ce folos ai de sângele meu de mă cobor în stricăciune? Oare, Te va lăuda pe Tine țărâna, sau va vesti adevărul Tău?

29,10 Auzit-a Domnul și m-a miluit; Domnul a fost ajutorul meu!

29,11 Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie.

29,12 Ca slava mea să-Ți cânte Ție și să nu mă mâhnesc; Doamne, Dumnezeul meu, în veac Te voi lăuda!

30,1 Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac. Întru îndreptarea Ta izbăvește-mă și mă scoate.

30,2 Pleacă spre mine urechea Ta, grăbește de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător și casă de scăpare ca să mă mântuiești.

30,3 Că puterea mea și scăparea mea ești Tu și pentru numele Tău mă vei povățui și mă vei hrăni.

30,4 Scoate-mă-vei din cursa aceasta pe care mi-au ascuns-o mie, că Tu ești apărătorul meu.

30,5 În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; izbăvitu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului.

30,6 Urât-ai pe cei ce păzesc deșertăciuni în zadar, iar eu spre Domnul am nădăjduit.

30,7 Bucura-mă-voi și mă voi veseli de mila Ta, că ai căutat spre smerenia mea, mântuit-ai din nevoi sufletul meu

30,8 și nu m-ai lăsat în mâinile vrăjmașului; pus-ai în loc desfătat picioarele mele.

30,9 Miluiește-mă, Doamne, că mă necăjesc; tulburatu-s-a de mânie ochiul meu, sufletul meu și inima mea.

30,10 Că s-a stins întru durere viața mea și anii mei în suspinuri; slăbit-a întru sărăcie tăria mea și oasele mele s-au tulburat.

30,11 La toți vrăjmașii mei m-am făcut de ocară și vecinilor mei foarte, și frică cunoscuților mei. Cei ce mă vedeau afară fugeau de mine.

30,12 Uitat am fost ca un mort din inima lor, ajuns-am ca un vas stricat.

30,13 Că am auzit ocara multora din cei ce locuiesc împrejur, când se adunau ei împreună împotriva mea; ca să ia sufletul meu s-au sfătuit.

30,14 Iar eu către Tine am nădăjduit, Doamne, zis-am: „Tu ești Dumnezeul meu!”

30,15 În mâinile Tale, soarta mea, izbăvește-mă din mâna vrăjmașilor mei și de cei ce mă prigonesc.

30,16 Arată fața Ta peste robul Tău, mântuiește-mă cu mila Ta!

30,17 Doamne, să nu fiu rușinat, că Te-am chemat pe Tine; să se rușineze necredincioșii și să se coboare în iad.

30,18 Mute să fie buzele cele viclene, care grăiesc împotriva dreptului fărădelege, cu mândrie și cu defăimare.

30,19 Cât este de mare mulțimea bunătății Tale, Doamne, pe care ai gătit-o celor ce se tem de Tine, pe care ai făcut-o celor ce nădăjduiesc în Tine, înaintea fiilor oamenilor!

30,20 Ascunde-i-vei pe dânșii cu acoperământul feței Tale de tulburarea oamenilor.

30,21 Acoperi-i-vei pe ei în cortul Tău de împotrivirea limbilor.

30,22 Binecuvântat este Domnul, că minunată a fost mila Sa, în cetate întărită.

30,23 Iar eu am zis întru uimirea mea: Lepădat sunt de la fața ochilor Tăi.

30,24 Pentru aceasta ai auzit glasul rugăciunii mele când am strigat către Tine.

30,25 Iubiți pe Domnul toți cuvioșii Lui că adevărul caută Domnul și răsplătește celor ce se mândresc, cu prisosință.

30,26 Îmbărbătați-vă și să se întărească inima voastră, toți cei ce nădăjduiți în Domnul.

31,1 Fericiți cărora s-au iertat fărădelegile și cărora s-au acoperit păcatele.

31,2 Fericit bărbatul, căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, nici nu este în gura lui vicleșug.

31,3 Că am tăcut, îmbătrânit-au oasele mele, când strigam toată ziua.

31,4 Că ziua și noaptea s-a îngreunat peste mine mâna Ta și am căzut în suferință când ghimpele Tău mă împungea.

31,5 Păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o, împotriva mea.

31,6 Zis-am: „Mărturisi-voi fărădelegea mea Domnului”; și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.

31,7 Pentru aceasta se va ruga către Tine tot cuviosul la vreme potrivită, iar potop de ape multe de el nu se va apropia.

31,8 Tu ești scăparea mea din necazul ce mă cuprinde, bucuria mea; izbăvește-mă de cei ce m-au înconjurat.

31,9 Înțelepți-te-voi și te voi îndrepta pe calea aceasta, pe care vei merge; aținti-voi spre tine ochii Mei.

31,10 Nu fi ca un cal și ca un catâr, la care nu este pricepere; cu zăbală și cu frâu fălcile lor voi strânge ca să nu se apropie de tine.

31,11 Multe sunt bătăile păcătosului; iar pe cel ce nădăjduiește în Domnul, mila îl va înconjura.

31,12 Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, drepților, și vă lăudați toți cei drepți la inimă.

32,1 Bucurați-vă, drepților; celor drepți li se cuvine laudă.

32,2 Lăudați pe Domnul în alăută, în psaltire cu zece strune cântați-I Lui.

32,3 Cântați-I Lui cântare nouă, cântați-I frumos, cu strigăt de bucurie.

32,4 Că drept este cuvântul Domnului și toate lucrurile Lui întru credință.

32,5 Iubește milostenia și judecata, Domnul; de mila Domnului plin este pământul.

32,6 Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și cu duhul gurii Lui toată puterea lor.

32,7 Adunat-a ca într-un burduf apele mării, pus-a în vistierii adâncurile.

32,8 Să se teamă de Domnul tot pământul și de El să se cutremure toți locuitorii lumii.

32,9 Că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit.

32,10 Domnul risipește sfaturile neamurilor, leapădă gândurile popoarelor și defaimă sfaturile căpeteniilor.

32,11 Iar sfatul Domnului rămâne în veac, gândurile inimii Lui, din neam în neam.

32,12 Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moștenire Lui.

32,13 Din cer a privit Domnul, văzut-a pe toți fiii oamenilor.

32,14 Din locașul Său, cel gata, privit-a spre toți cei ce locuiesc pământul.

32,15 Cel ce a zidit îndeosebi inimile lor, Cel ce pricepe toate lucrurile lor.

32,16 Nu se mântuiește împăratul cu oștire multă și uriașul nu se va mântui cu mulțimea tăriei lui.

32,17 Mincinos este calul spre scăpare și cu mulțimea puterii lui nu te va izbăvi.

32,18 Iată ochii Domnului spre cei ce se tem de Dânsul, spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui. Ca să izbăvească de moarte sufletele lor și să-i hrănească pe ei în foamete.

32,19 Și sufletul nostru așteaptă pe Domnul, că ajutorul și apărătorul nostru este.

32,20 Că în El se va veseli inima noastră și în numele cel sfânt al Lui am nădăjduit.

32,21 Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru Tine.

33,1 Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.

33,2 În Domnul se va lăuda sufletul meu; să audă cei blânzi și să se veselească.

33,3 Slăviți pe Domnul împreună cu mine și să înălțăm numele Lui împreună.

33,4 Căutat-am pe Domnul și m-a auzit și din toate necazurile mele m-a izbăvit.

33,5 Apropiați-vă de El și vă luminați; și fețele voastre să nu se rușineze.

33,6 Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit pe el și din toate necazurile lui l-a izbăvit.

33,7 Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și-i va izbăvi pe ei.

33,8 Gustați și vedeți că bun este Domnul; fericit bărbatul care nădăjduiește în El.

33,9 Temeți-vă de Domnul toți sfinții Lui, că n-au lipsă cei ce se tem de El.

33,10 Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul, nu se vor lipsi de tot binele.

33,11 Veniți fiilor, ascultați-mă pe mine, frica Domnului vă voi învăța pe voi;

33,12 Cine este omul cel ce voiește viața, care iubește să vadă zile bune? Oprește-ți limba de la rău și buzele tale să nu grăiască vicleșug.

33,13 Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează pe ea.

33,14 Ochii Domnului spre cei drepți și urechile Lui spre rugăciunea lor.

33,15 Iar fața Domnului spre cei ce fac rele, ca să piară de pe pământ pomenirea lor.

33,16 Strigat-au drepții și Domnul i-a auzit și din toate necazurile lor i-a izbăvit.

33,17 Aproape este Domnul de cei umiliți la inimă și pe cei smeriți cu duhul îi va mântui.

33,18 Multe sunt necazurile drepților și din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul.

33,19 Domnul păzește toate oasele lor, nici unul din ele nu se va zdrobi.

33,20 Moartea păcătoșilor este cumplită și cei ce urăsc pe cel drept vor greși.

33,21 Mântui-va Domnul sufletele robilor Săi și nu vor greși toți cei ce nădăjduiesc în El.

34,1 Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine;

34,2 Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu;

34,3 Scoate sabia și închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: „Mântuirea ta sunt Eu!”

34,4 Să fie rușinați și înfruntați cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce gândesc rău de mine.

34,5 Să fie ca praful în fața vântului și îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie

calea lor întuneric și alunecare și îngerul Domnului să-i prigonească.

34,6 Că în zadar au ascuns de mine groapa lațului lor, în deșert au ocărât sufletul meu.

34,7 Să vină asupra lor lațul pe care nu-l cunosc și cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei; și chiar în lațul lor să cadă.

34,8 Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui.

34,9 Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ție? Cel ce izbăvește pe sărac din mâna celor mai tari decât el și pe sărac și pe sărman de cei ce-l răpesc pe el.

34,10 S-au sculat martori nedrepți și de cele ce nu știam m-au întrebat.

34,11 Răsplătit-au mie rele pentru bune și au vlăguit sufletul meu.

34,12 Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce.

34,13 Ca și cu un vecin, ca și cu un frate al nostru așa de bine m-am purtat; ca și cum aș fi jelit și m-aș fi întristat, așa m-am smerit.

34,14 Dar împotriva mea s-au veselit și s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătăi și n-am știut; risipiți au fost și nu s-au căit.

34,15 M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâșnit împotriva mea cu dinții lor.

34,16 Doamne, când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea, de la lei, viața mea.

34,17 Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda.

34,18 Să nu se bucure de mine cei ce mă dușmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar și fac semn cu ochii.

34,19 Că mie de pace îmi grăiau și asupra mea vicleșuguri gândeau.

34,20 Lărgitu-și-au împotriva mea gura lor; zis-au: „Bine, bine, văzut-au ochii noștri”.

34,21 Văzut-ai, Doamne, să nu taci; Doamne, nu Te depărta de la mine.

34,22 Scoală-Te, Doamne și ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu și Domnul meu, spre pricina mea.

34,23 Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne Dumnezeul meu și să nu se bucure de mine.

34,24 Să nu zică întru inimile lor: „Bine, bine, sufletului nostru”, nici să zică: „L-am înghițit pe el”.

34,25 Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se laudă împotriva mea.

34,26 Să se bucure și să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea și să spună pururea: „Slăvit să fie Domnul, Cel ce voiește pacea robului Său!”

34,27 Și limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

35,1 Necredința călcătorului de lege spune inimii mele, că nu este într-însul frica de Dumnezeu.

35,2 El singur se amăgește în ochii săi, când zice că ar fi urmărind fărădelegea și ar fi urând-o.

35,3 Graiurile gurii lui fărădelege și vicleșug; n-a vrut să priceapă ca să facă bine.

35,4 Fărădelege a gândit în așternutul său, în toată calea cea bună n-a stat și răutatea n-a urât.

35,5 Doamne, în cer este mila Ta și adevărul Tău până la nori.

35,6 Dreptatea Ta ca munții lui Dumnezeu, judecățile Tale adânc mare; oameni și dobitoace vei izbăvi Doamne.

35,7 Că ai înmulțit mila Ta, Dumnezeule, iar fiii oamenilor în umbra aripilor Tale vor nădăjdui.

35,8 Sătura-se-vor din grăsimea casei Tale și din izvorul desfătării Tale îi vei adăpa pe ei.

35,9 Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină.

35,10 Tinde mila Ta celor ce Te cunosc pe Tine și dreptatea Ta celor drepți la inimă.

35,11 Să nu vină peste mine picior de mândrie și mâna păcătoșilor să nu mă clatine.

35,12 Acolo au căzut toți cei ce lucrează fărădelegea; izgoniți au fost și nu vor putea să stea.

36,1 Nu râvni la cei ce viclenesc, nici nu urma pe cei ce fac fărădelegea.

36,2 Căci ca iarba curând se vor usca și ca verdeața ierbii degrab se vor trece.

36,3 Nădăjduiește în Domnul și fă bunătate și locuiește pământul și hrănește-te cu bogăția lui.

36,4 Desfătează-te în Domnul și îți va împlini ție cererile inimii tale.

36,5 Descoperă Domnului calea ta și nădăjduiește în El și El va împlini.

36,6 Și va scoate ca lumina dreptatea ta și judecata ca lumina de amiază.

36,7 Supune-te Domnului și roagă-L pe El; nu râvni după cel ce sporește în calea sa, după omul care face nelegiuirea.

36,8 Părăsește mânia și lasă iuțimea; nu căuta să viclenești.

36,9 Că cei ce viclenesc de tot vor pieri; iar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni pământul.

36,10 Și încă puțin și nu va mai fi păcătosul și vei căuta locul lui și nu-l vei afla.

36,11 Iar cei blânzi vor moșteni pământul și se vor desfăta de mulțimea păcii.

36,12 Pândi-va păcătosul pe cel drept și va scrâșni asupra lui, cu dinții săi.

36,13 Iar Domnul va râde de el, că mai înainte vede că va veni ziua lui.

36,14 Sabia au scos păcătoșii, întins-au arcul lor ca să doboare pe sărac și pe sărman, ca să junghie pe cei drepți la inimă.

36,15 Sabia lor să intre în inima lor și arcurile lor să se frângă.

36,16 Mai bun este puținul celui drept, decât bogăția multă a păcătoșilor.

36,17 Că brațele păcătoșilor se vor zdrobi, iar Domnul întărește pe cei drepți.

36,18 Cunoaște Domnul căile celor fără prihană și moștenirea lor în veac va fi.

36,19 Nu se vor rușina în vremea cea rea și în zilele de foamete se vor sătura.

36,20 Că păcătoșii vor pieri, iar vrăjmașii Domnului, îndată ce s-au mărit și s-au înălțat, s-au stins, ca fumul au pierit.

36,21 Împrumută păcătosul și nu dă înapoi, iar dreptul se îndură și dă.

36,22 Că cei ce-L binecuvântează pe El vor moșteni pământul, iar cei ce-L blesteamă pe El, de tot vor pieri.

36,23 De la Domnul pașii omului se îndreptează și calea lui o va voi foarte.

36,24 Când va cădea, nu se va zdruncina, că Domnul întărește mâna lui.

36,25 Tânăr am fost și am îmbătrânit și n-am văzut pe cel drept părăsit, nici seminția lui cerând pâine;

36,26 Toată ziua dreptul miluiește și împrumută și seminția lui binecuvântată va fi.

36,27 Ferește-te de rău și fă binele și vei trăi în veacul veacului.

36,28 Că Domnul iubește judecata și nu va părăsi pe cei cuvioși ai Săi; în veac vor fi păziți. Iar cei fără de lege vor fi izgoniți și seminția necredincioșilor va fi stârpită.

36,29 Iar drepții vor moșteni pământul și vor locui în veacul veacului pe el.

36,30 Gura dreptului va deprinde înțelepciunea și limba lui va grăi judecată.

36,31 Legea Dumnezeului său în inima lui și nu se vor poticni pașii lui.

36,32 Pândește păcătosul pe cel drept și caută să-l omoare pe el;

36,33 Iar Domnul nu-l va lăsa pe el, în mâinile lui, nici nu-l va osândi, când se va judeca cu el.

36,34 Așteaptă pe Domnul și păzește calea Lui! Și te va învăța pe tine ca să moștenești pământul; când vor pieri păcătoșii vei vedea.

36,35 Văzut-am pe cel necredincios fălindu-se și înălțându-se ca cedrii Libanului.

36,36 Și am trecut și iată nu era și l-am căutat pe el și nu s-a aflat locul lui.

36,37 Păzește nerăutatea și caută dreptatea, că urmași are omul făcător de pace.

36,38 Iar cei fără de lege vor pieri deodată și urmașii necredincioșilor vor fi stârpiți.

36,39 Iar mântuirea drepților de la Domnul, că apărătorul lor este în vreme de necaz.

36,40 Și-i va ajuta pe ei Domnul și-i va izbăvi pe ei și-i va scoate pe ei din mâna păcătoșilor și-i va mântui pe ei că au nădăjduit în El.

37,1 Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă certi.

37,2 Că săgețile Tale s-au înfipt în mine și ai întărit peste mine mâna Ta.

37,3 Nu este vindecare în trupul meu de la fața mâniei Tale; nu este pace în oasele mele de la fața păcatelor mele.

37,4 Că fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea apăsat-au peste mine.

37,5 Împuțitu-s-au și au putrezit rănile mele, de la fața nebuniei mele.

37,6 Chinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua mâhnindu-mă umblam.

37,7 Că șalele mele s-au umplut de ocări și nu este vindecare în trupul meu.

37,8 Necăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele.

37,9 Doamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns.

37,10 Inima mea s-a tulburat, părăsitu-m-a tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine.

37,11 Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat.

37,12 Și se sileau cei ce căutau sufletul meu și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau.

37,13 Iar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa.

37,14 Și m-am făcut ca un om ce nu aude și nu are în gura lui mustrări.

37,15 Că spre Tine, Doamne, am nădăjduit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu,

37,16 că am zis, ca nu cumva să se bucure de mine vrăjmașii mei; și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit.

37,17 Că eu spre bătăi gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea.

37,18 Că fărădelegea mea eu o voi vesti și mă voi îngriji pentru păcatul meu;

37,19 Iar vrăjmașii mei trăiesc și s-au întărit mai mult decât mine și s-au înmulțit cei ce mă urăsc pe nedrept.

37,20 Cei ce îmi răsplătesc rele pentru bune, mă defăimau, că urmam bunătatea.

37,21 Nu mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine;

37,22 Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele.

38,1 Zis-am: „Păzi-voi căile mele, ca să nu păcătuiesc eu cu limba mea;

38,2 Pus-am gurii mele pază, când a stat păcătosul împotriva mea”.

38,3 Amuțit-am și m-am smerit și nici de bine n-am grăit și durerea mea s-a înnoit.

38,4 Înfierbântatu-s-a inima mea înăuntrul meu și în cugetul meu se va aprinde foc.

38,5 Grăit-am cu limba mea: „Fă-mi cunoscut, Doamne, sfârșitul meu,

38,6 și numărul zilelor mele care este, ca să știu ce-mi lipsește”.

38,7 Iată, cu palma ai măsurat zilele mele și statul meu ca nimic înaintea Ta.

38,8 Dar toate sunt deșertăciuni; tot omul ce viază.

38,9 Deși ca o umbră trece omul, dar în zadar se tulbură.

38,10 Strânge comori și nu știe cui le adună pe ele.

38,11 Și acum cine este răbdarea mea? Oare, nu Domnul? Și statul meu de la Tine este.

38,12 De toate fărădelegile mele izbăvește-mă; ocară celui fără de minte nu mă da.

38,13 Amuțit-am și n-am deschis gura mea, că Tu ești Cel ce m-ai făcut pe mine. Depărtează de la mine bătăile Tale.

38,14 De tăria mâinii Tale, eu m-am sfârșit. Cu mustrări pentru fărădelege ai pedepsit pe om

38,15 și ai subțiat ca pânza de păianjen sufletul său; dar în deșert se tulbură tot pământeanul.

38,16 Auzi rugăciunea mea, Doamne, și cererea mea ascult-o; lacrimile mele să nu le treci,

38,17 căci străin sunt eu la Tine și străin ca toți părinții mei.

38,18 Lasă-mă ca să mă odihnesc, mai înainte de a mă duce și de a nu mai fi.

39,1 Așteptând am așteptat pe Domnul și S-a plecat spre mine.

39,2 A auzit rugăciunea mea. M-a scos din groapa ticăloșiei și din tina noroiului

39,3 și a pus pe piatră picioarele mele și a îndreptat pașii mei.

39,4 Și a pus în gura mea cântare nouă, cântare Dumnezeului nostru;

39,5 Vedea-vor mulți și se vor teme și vor nădăjdui în Domnul.

39,6 Fericit bărbatul, a cărui nădejde este numele Domnului și n-a privit la deșertăciuni și la nebunii mincinoase.

39,7 Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu, minunile Tale, și nu este cine să se asemene gândurilor Tale;

39,8 Vestit-am și am grăit: înmulțitu-s-au peste număr.

39,9 Jertfă și prinos n-ai voit, dar trup mi-ai întocmit;

39,10 Ardere de tot și jertfă pentru păcat n-ai cerut. Atunci am zis: „Iată vin!

39,11 În capul cărții este scris despre mine. Ca să fac voia Ta, Dumnezeul meu, am voit și legea Ta înăuntru inimii mele”.

39,12 Bine am vestit dreptate în adunare mare; iată buzele mele nu le voi opri; Doamne, Tu ai cunoscut.

39,13 Dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea, adevărul Tău și mântuirea Ta am spus.

39,14 N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău în adunare mare.

39,15 Iar Tu, Doamne, să nu depărtezi îndurările Tale de la mine, mila Ta și adevărul Tău pururea să mă sprijinească.

39,16 Că m-au împresurat rele, cărora nu este număr; ajunsu-m-au fărădelegile mele și n-am putut să văd;

39,17 înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu și inima mea m-a părăsit.

39,18 Binevoiește, Doamne, ca să mă izbăvești; Doamne, spre ajutorul meu ia aminte.

39,19 Să fie rușinați și înfruntați deodată cei ce caută să ia sufletul meu.

39,20 Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele;

39,21 Să fie rușinați îndată cei ce-mi zic mie: „Bine, bine”.

39,22 Să se bucure și să se veselească de Tine, toți cei ce Te caută pe Tine, Doamne, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: „Slăvit să fie Domnul!”

39,23 Iar eu sărac sunt și sărman; Domnul se va îngriji de mine.

39,24 Ajutorul meu și apărătorul meu ești Tu; Dumnezeul meu nu zăbovi.

40,1 Fericit cel care caută la sărac și la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul.

40,2 Domnul să-l păzească pe el și să-l vieze și să-l fericească pe pământ și să nu-l dea în mâinile vrăjmașilor lui.

40,3 Domnul să-l ajute pe el pe patul durerii lui; în așternutul bolii lui să-l întărească pe el.

40,4 Eu am zis: „Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit Ție”.

40,5 Vrăjmașii mei m-au grăit de rău zicând: „Când va muri și va pieri numele lui?”

40,6 Iar de venea cineva să mă vadă, minciuni grăia; inima lui aduna fărădelege sieși, ieșea afară și grăia.

40,7 Împreună împotriva mea șopteau toți vrăjmașii mei; împotriva mea gândeau de mine rele.

40,8 Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva mea, zicând: „Nu zace, oare? Nu se va mai scula!”

40,9 Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul.

40,10 Iar Tu, Doamne, miluiește-mă și mă scoală și voi răsplăti lor.

40,11 Întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, că nu se va bucura vrăjmașul meu de mine.

40,12 Iar pe mine pentru nerăutatea mea m-ai sprijinit și m-ai întărit înaintea Ta, în veac.

40,13 Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel din veac și până în veac. Amin. Amin.

41,1 În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.

41,2 Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu; când voi veni și mă voi arăta feței lui Dumnezeu?

41,3 Făcutu-mi-s-au lacrimile mele pâine ziua și noaptea, când mi se zicea mie în toate zilele: „Unde este Dumnezeul tău?”

41,4 De acestea mi-am adus aminte cu revărsare de inimă, când treceam cu mulțime mare spre casa lui Dumnezeu,

41,5 în glas de bucurie și de laudă și în sunet de sărbătoare.

41,6 Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi?

41,7 Nădăjduiește în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu.

41,8 În mine sufletul meu s-a tulburat; pentru aceasta îmi voi aduce aminte de Tine, din pământul Iordanului și al Ermonului, din muntele cel mic.

41,9 Adânc pe adânc cheamă în glasul căderilor apelor Tale.

41,10 Toate talazurile și valurile Tale peste mine au trecut.

41,11 Ziua va porunci Domnul milei Sale, iar noaptea cântare Lui de la mine.

41,12 Rugăciunea Dumnezeului vieții mele, spune-voi lui Dumnezeu: „Sprijinitorul meu ești Tu, pentru ce m-ai uitat?”

41,13 Pentru ce umblu mâhnit când mă necăjește vrăjmașul meu?

41,14 Când se sfărâmau oasele mele mă ocărau asupritorii mei.

41,15 Când îmi ziceau mie în toate zilele: „Unde este Dumnezeul tău?”

41,16 Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi?

41,17 Nădăjduiește în Dumnezeu, că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu.

42,1 Judecă-mă, Dumnezeule, și apără dreptatea mea de neamul necuvios, de omul nedrept și viclean, și izbăvește-mă.

42,2 Că Tu ești, Dumnezeule, întărirea mea; pentru ce m-ai lepădat? Pentru ce umblu mâhnit când mă necăjește vrăjmașul meu?

42,3 Trimite lumina Ta și adevărul Tău; acestea m-au povățuit și m-au condus la muntele cel sfânt al Tău și la locașurile Tale.

42,4 Și voi intra la jertfelnicul lui Dumnezeu, la Dumnezeul Cel ce veselește tinerețile mele;

42,5 Lăuda-Te-voi în alăută, Dumnezeule, Dumnezeul meu.

42,6 Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și pentru ce mă tulburi?

42,7 Nădăjduiește în Dumnezeu că-L voi lăuda pe El; mântuirea feței mele este Dumnezeul meu.

43,1 Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit, părinții noștri ne-au spus nouă

43,2 lucrul pe care L-ai făcut în zilele lor, în zilele cele de demult.

43,3 Mâna Ta popoare a nimicit, iar pe părinți i-ai sădit; bătut-ai popoare, iar pe ei i-ai înmulțit.

43,4 Că nu cu sabia lor au moștenit pământul și brațul lor nu i-a izbăvit pe ei,

43,5 ci dreapta Ta și brațul Tău și luminarea feței Tale, că bine ai voit întru ei.

43,6 Tu ești însuți împăratul meu și Dumnezeul meu, Cel ce poruncești mântuirea lui Iacob;

43,7 Cu Tine pe vrăjmașii noștri îi vom lovi și cu numele Tău vom nimici pe cei ce se scoală asupra noastră.

43,8 Pentru că nu în arcul meu voi nădăjdui și sabia mea nu mă va mântui.

43,9 Că ne-ai izbăvit pe noi de cei ce ne necăjesc pe noi și pe cei ce ne urăsc pe noi i-ai rușinat.

43,10 Cu Dumnezeu ne vom lăuda toată ziua și numele Tău îl vom lăuda în veac.

43,11 Iar acum ne-ai lepădat și ne-ai rușinat pe noi și nu vei ieși cu oștirile noastre;

43,12 Întorsu-ne-ai pe noi înapoi de la dușmanii noștri și cei ce ne urăsc pe noi ne-au jefuit.

43,13 Datu-ne-ai pe noi ca oi de mâncare și întru neamuri ne-ai risipit;

43,14 Vândut-ai pe poporul Tău fără de preț și nu l-ai prețuit când l-ai vândut.

43,15 Pusu-ne-ai pe noi ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dimprejurul nostru;

43,16 Pusu-ne-ai pe noi pildă către neamuri, clătinare de cap între popoare.

43,17 Toată ziua înfruntarea mea înaintea mea este și rușinea obrazului meu m-a acoperit,

43,18 de către glasul celui ce ocărăște și clevetește, de către fața vrăjmașului și prigonitorului.

43,19 Acestea toate au venit peste noi și nu Te-am uitat și n-am călcat legământul Tău

43,20 și nu s-a dat înapoi inima noastră; iar pașii noștri nu s-au abătut de la calea Ta,

43,21 că ne-ai smerit pe noi în loc de durere și ne-a acoperit pe noi umbra morții.

43,22 De am fi uitat numele Dumnezeului nostru și am fi întins mâinile noastre spre dumnezeu străin,

43,23 oare, Dumnezeu n-ar fi cercetat acestea? Că El știe ascunzișurile inimii.

43,24 Că pentru Tine suntem uciși toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere.

43,25 Deșteaptă-Te, pentru ce dormi, Doamne? Scoală-Te și nu ne lepăda până în sfârșit.

43,26 Pentru ce întorci fața Ta? Uiți de sărăcia noastră și de necazul nostru?

43,27 Că s-a plecat în țărână sufletul nostru, lipitu-s-a de pământ pântecele nostru.

43,28 Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

44,1 Cuvânt bun răspuns-a inima mea; grăi-voi cântarea mea împăratului.

44,2 Limba mea este trestie de scriitor ce scrie iscusit.

44,3 Împodobit ești cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor; revărsatu-s-a har pe buzele tale. Pentru aceasta te-a binecuvântat pe tine Dumnezeu, în veac.

44,4 Încinge-te cu sabia ta peste coapsa ta, puternice,

44,5 cu frumusețea ta și cu strălucirea ta. Încordează-ți arcul, propășește și împărățește,

44,6 pentru adevăr, blândețe și dreptate, și te va povățui minunat dreapta ta.

44,7 Săgețile tale ascuțite sunt puternice în inima dușmanilor împăratului; popoarele sub tine vor cădea.

44,8 Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului, toiag de dreptate toiagul împărăției Tale.

44,9 Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădelegea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine, Dumnezeul Tău, cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtașii Tăi.

44,10 Smirna și aloea îmbălsămează veșmintele Tale; din palate de fildeș cântări de alăută Te veselesc; fiice de împărați întru cinstea Ta;

44,11 Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată.

44,12 Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău,

44,13 că a poftit împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău.

44,14 Și se vor închina Lui fiicele Tirului cu daruri, feței Tale se vor ruga mai-marii poporului.

44,15 Toată slava fiicei împăratului este înăuntru, îmbrăcată cu țesături de aur și prea înfrumusețată.

44,16 Aduce-se-vor împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce ție.

44,17 Aduce-se-vor întru veselie și bucurie

44,18 aduce-se-vor în palatul împăratului.

44,19 În locul părinților tăi s-au născut ție fii; pune-i-vei pe ei căpetenii peste tot pământul.

44,20 Pomeni-vor numele tău în tot neamul;

44,21 pentru aceasta popoarele te vor lăuda în veac și în veacul veacului.

45,1 Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor întru necazurile ce ne împresoară.

45,2 Pentru aceasta nu ne vom teme când se va cutremura pământul și se vor muta munții în inima mărilor.

45,3 Venit-au și s-au tulburat apele lor, cutremuratu-s-au munții de tăria lui.

45,4 Apele râurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu; Cel Preaînalt a sfințit locașul Lui.

45,5 Dumnezeu este în mijlocul cetății, nu se va clătina; o va ajuta Dumnezeu dis-de-dimineață.

45,6 Tulburatu-s-au neamurile, plecatu-s-au împărățiile; dat-a Cel Preaînalt glasul Lui, cutremuratu-s-a pământul.

45,7 Domnul puterilor cu noi, sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacob.

45,8 Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, minunile pe care le-a pus Domnul pe pământ.

45,9 Pune-va capăt războaielor până la marginile pământului, arcul va sfărâma și va frânge arma, iar pavezele în foc le va arde.

45,10 Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu, înălța-Mă-voi pe pământ.

45,11 Domnul puterilor cu noi, sprijinitorul nostru, Dumnezeul lui Iacob.

46,1 Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

46,2 Că Domnul este Preaînalt, înfricoșător, împărat mare peste tot pământul.

46,3 Supusu-ne-a nouă popoare și neamuri sub picioarele noastre;

46,4 Alesu-ne-a nouă moștenirea Sa, frumusețea lui Iacob, pe care a iubit-o.

46,5 Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

46,6 Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați împăratului nostru, cântați.

46,7 Că împărat a tot pământul este Dumnezeu; cântați cu înțelegere.

46,8 Împărățit-a Dumnezeu peste neamuri, Dumnezeu șade pe tronul cel sfânt al Său.

46,9 Mai-marii popoarelor s-au adunat cu poporul Dumnezeului lui Avraam, că ai lui Dumnezeu sunt puternicii pământului; El S-a înălțat foarte.

47,1 Mare este Domnul și lăudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui;

47,2 Bine întemeiată spre bucuria întregului pământ. Muntele Sionului, coastele de miazănoapte, cetatea împăratului Celui mare.

47,3 Dumnezeu în palatele ei se cunoaște, când o apără pe ea.

47,4 Că iată împărații s-au adunat, strânsu-s-au împreună.

47,5 Aceștia văzând-o așa, s-au minunat, s-au tulburat, s-au cutremurat;

47,6 Cutremur i-a cuprins pe ei acolo; dureri ca ale celei ce naște. Cu vânt puternic va sfărâma corăbiile Tarsisului.

47,7 Precum am auzit, așa am și văzut, în cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru.

47,8 Dumnezeu a întemeiat-o pe ea în veac. Primit-am, Dumnezeule, mila Ta, în mijlocul locașului Tău.

47,9 După numele Tău, Dumnezeule, așa și lauda Ta peste marginile pământului; dreapta Ta este plină de dreptate.

47,10 Să se veselească Muntele Sionului, să se bucure fiicele lui Iuda pentru judecățile Tale, Doamne.

47,11 Înconjurați Sionul și-l cuprindeți pe el, povestiți despre turnurile lui.

47,12 Puneți-vă inimile voastre întru puterea lui și străbateți palatele lui, ca să povestiți neamului ce vine,

47,13 că Acesta este Dumnezeu, Dumnezeul nostru în veac și în veacul veacului; El ne va paște pe noi în veci.

48,1 Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume:

48,2 Pământenii și fiii oamenilor, împreună bogatul și săracul.

48,3 Gura mea va grăi înțelepciune și cugetul inimii mele pricepere.

48,4 Pleca-voi spre pildă urechea mea, tâlcui-voi în sunet de psaltire gândul meu.

48,5 Pentru ce să mă tem în ziua cea rea, când mă va înconjura fărădelegea vrăjmașilor mei?

48,6 Ei se încred în puterea lor și cu mulțimea bogăției lor se laudă.

48,7 Nimeni însă nu poate să scape de la moarte, nici să plătească lui Dumnezeu preț de răscumpărare,

48,8 că răscumpărarea sufletului e prea scumpă și niciodată nu se va putea face,

48,9 ca să rămână cineva pentru totdeauna viu și să nu vadă niciodată moartea.

48,10 Fiecare vede că înțelepții mor, cum mor și cei neînțelepți și nebunii, și lasă altora bogăția lor.

48,11 Mormântul lor va fi casa lor în veac, locașurile lor din neam în neam, deși numit-au cu numele lor pământurile lor.

48,12 Și omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor.

48,13 Această cale le este sminteală lor și celor ce vor găsi de bune spusele lor.

48,14 Ca niște oi în iad sunt puși, moartea îi va paște pe ei.

48,15 Și-i vor stăpâni pe ei cei drepți și ajutorul ce-l nădăjduiau din slava lor, se va învechi în iad.

48,16 Dar Dumnezeu va izbăvi sufletul meu din mâna iadului, când mă va apuca.

48,17 Să nu te temi când se îmbogățește omul și când se înmulțește slava casei lui.

48,18 Că la moarte el nu va lua nimic, nici nu se va coborî cu el slava lui.

48,19 Chiar dacă sufletul lui se va binecuvânta în viața lui și te va lăuda când îi vei face bine,

48,20 totuși intra-va până la neamul părinților lui și în veac nu va vedea lumină.

48,21 Omul în cinste fiind n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor.

49,1 Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a grăit și a chemat pământul,

49,2 de la răsăritul soarelui până la apus. Din Sion este strălucirea frumuseții Lui.

49,3 Dumnezeu strălucit va veni, Dumnezeul nostru, și nu va tăcea.

49,4 Foc înaintea Lui va arde și împrejurul Lui vifor mare.

49,5 Chema-va cerul de sus și pământul, ca să judece pe poporul Său.

49,6 Adunați-I Lui pe cuvioșii Lui, pe cei ce au făcut legământ cu El pentru jertfe.

49,7 Și vor vesti cerurile dreptatea Lui, că Dumnezeu judecător este.

49,8 „Ascultă, poporul Meu și-ți voi grăi ție, Israele... Și voi mărturisi ție: Dumnezeu, Dumnezeul tău sunt Eu.

49,9 Nu pentru jertfele tale te voi mustra, iar arderile de tot ale tale înaintea Mea sunt pururea.

49,10 Nu voi primi din casa ta viței, nici din turmele tale țapi,

49,11 că ale Mele sunt toate fiarele câmpului, dobitoacele din munți și boii.

49,12 Cunoscut-am toate păsările cerului și frumusețea țarinii cu Mine este.

49,13 De voi flămânzi, nu-ți voi spune ție, că a Mea este lumea și plinirea ei.

49,14 Oare, voi mânca carne de taur, sau sânge de țapi voi bea?

49,15 Jertfește lui Dumnezeu jertfă de laudă și împlinește Celui Preaînalt făgăduințele tale.

49,16 Și Mă cheamă pe Mine în ziua necazului și te voi izbăvi și Mă vei preaslăvi”.

49,17 Iar păcătosului i-a zis Dumnezeu: „Pentru ce tu istorisești dreptățile Mele și iei legământul Meu în gura ta?

49,18 Tu ai urât învățătura și ai lepădat cuvintele Mele înapoia ta.

49,19 De vedeai furul, alergai cu el și cu cel desfrânat partea ta puneai.

49,20 Gura ta a înmulțit răutate și limba ta a împletit vicleșug.

49,21 Șezând împotriva fratelui tău cleveteai și împotriva fiului maicii tale ai pus sminteală.

49,22 Acestea ai făcut și am tăcut, ai cugetat fărădelegea, că voi fi asemenea ție;

mustra-te-voi și voi pune înaintea feței tale păcatele tale.

49,23 Înțelegeți dar acestea cei ce uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă răpească și să nu fie cel ce izbăvește.

49,24 Jertfa de laudă Mă va slăvi și acolo este calea în care voi arăta lui mântuirea Mea”.

50,1 Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta

50,2 și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea.

50,3 Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.

50,4 Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.

50,5 Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu.

50,6 Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.

50,7 Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.

50,8 Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

50,9 Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.

50,10 Întoarce fața Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le.

50,11 Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

50,12 Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel sfânt nu-L lua de la mine.

50,13 Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale și cu duh stăpânitor mă întărește.

50,14 Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale și cei necredincioși la Tine se vor întoarce.

50,15 Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

50,16 Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta.

50,17 Că de ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

50,18 Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

50,19 Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.

50,20 Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

51,1 Ce te fălești întru răutate, puternice? Fărădelege toată ziua, nedreptate a vorbit limba ta; ca un brici ascuțit a făcut vicleșug.

51,2 Iubit-ai răutatea mai mult decât bunătatea, nedreptatea mai mult decât a grăi dreptatea.

51,3 Iubit-ai toate cuvintele pierzării, limbă vicleană!

51,4 Pentru aceasta Dumnezeu te va doborî până în sfârșit, te va smulge și te va muta din locașul tău și rădăcina ta din pământul celor vii.

51,5 Vedea-vor drepții și se vor teme și de el vor râde și vor zice: „Iată omul care nu și-a pus pe Dumnezeu ajutorul lui,

51,6 ci a nădăjduit în mulțimea bogăției sale și s-a întărit întru deșertăciunea sa”.

51,7 Dar eu, ca un măslin roditor în casa lui Dumnezeu, am nădăjduit în mila lui Dumnezeu, în veac și în veacul veacului.

51,8 Slăvi-Te-voi în veac, că ai făcut aceasta și voi aștepta numele Tău, că bun este înaintea cuvioșilor Tăi.

52,1 Zis-a cel nebun întru inima sa: „Nu este Dumnezeu!”

52,2 Stricatu-s-au și urâți s-au făcut întru fărădelegi. Nu este cel ce face bine.

52,3 Domnul din cer a privit peste fiii oamenilor, să vadă de este cel ce înțelege, sau cel ce caută pe Dumnezeu.

52,4 Toți s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut; nu este cel ce face bine, nu este până la unul.

52,5 Oare, nu vor cunoaște, toți cei ce lucrează fărădelegea? Cei ce mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pâinea,

52,6 pe Domnul nu L-au chemat. Acolo s-au temut de frică unde nu era frică,

52,7 că Dumnezeu a risipit oasele celor ce plac oamenilor; rușinatu-s-au, că Dumnezeu i-a urgisit pe ei.

52,8 Cine va da din Sion mântuirea lui Israel? Când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucurase-va Iacob și se va veseli Israel.

53,1 Dumnezeule, întru numele Tău mântuiește-mă și întru puterea Ta mă judecă.

53,2 Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele!

53,3 Că străinii s-au ridicat împotriva mea și cei tari au căutat sufletul meu și n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor.

53,4 Dar iată, Dumnezeu ajută mie și Domnul este sprijinul sufletului meu.

53,5 Întoarce-va cele rele vrăjmașilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei.

53,6 De bunăvoie voi jertfi Ție; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun,

53,7 că din tot necazul m-ai izbăvit și spre vrăjmașii mei a privit ochiul meu.

54,1 Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea și nu trece cu vederea ruga mea.

54,2 Ia aminte spre mine și mă ascultă; mâhnitu-m-am întru neliniștea mea și m-am tulburat de glasul vrăjmașului și de necazul păcătosului.

54,3 Că a abătut asupra mea fărădelege și întru mânie m-a vrăjmășit.

54,4 Inima mea s-a tulburat întru mine și frica morții a căzut peste mine;

54,5 Teamă și cutremur au venit asupra mea și m-a acoperit întunericul.

54,6 Și am zis: Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel, ca să zbor și să mă odihnesc?

54,7 Iată m-aș îndepărta fugind și m-aș sălășlui în pustiu.

54,8 Așteptat-am pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuiește de puținătatea sufletului și de vifor.

54,9 Nimicește-i, Doamne și împarte limbile lor, că am văzut fărădelege și dezbinare în cetate.

54,10 Ziua și noaptea o va înconjura pe ea peste zidurile ei; fărădelege și osteneală în mijlocul ei și nedreptate;

54,11 Și n-a lipsit din ulițele ei camătă și vicleșug.

54,12 Că de m-ar fi ocărât vrăjmașul, aș fi răbdat;

54,13 Și dacă cel ce mă urăște s-ar fi fălit împotriva mea, m-aș fi ascuns de el.

54,14 Iar tu, omule, asemenea mie, căpetenia mea și cunoscutul meu,

54,15 care împreună cu mine te-ai îndulcit de mâncări, în casa lui Dumnezeu am umblat în același gând!

54,16 Să vină moartea peste ei și să se coboare în iad de vii,

54,17 căci vicleșug este în locașurile lor, în mijlocul lor.

54,18 Iar eu, către Dumnezeu am strigat, și Domnul m-a auzit pe mine.

54,19 Seara și dimineața și la amiezi spune-voi, voi vesti, și va auzi glasul meu.

54,20 Izbăvi-va cu pace sufletul meu de cei ce se apropie de mine, că mulți erau împotriva mea.

54,21 Auzi-va Dumnezeu și-i va smeri pe ei, Cel ce este mai înainte de veci.

54,22 Că nu este în ei îndreptare și nu s-au temut de Dumnezeu. Întins-au mâinile împotriva aliaților lor,

54,23 întinat-au legământul Lui. Risipiți au fost de mânia feței Lui și s-au apropiat inimile lor;

54,24 Muiatu-s-au cuvintele lor mai mult decât untdelemnul, dar ele sunt săgeți.

54,25 Aruncă spre Domnul grija ta și El te va hrăni; nu va da în veac clătinare dreptului.

54,26 Iar Tu, Dumnezeule, îi vei coborî pe ei în groapa stricăciunii.

54,27 Bărbații vărsători de sânge și vicleni nu vor ajunge la jumătatea zilelor lor; iar eu voi nădăjdui spre Tine, Doamne.

55,1 Mântuiește-mă, Doamne, că m-a necăjit omul; toată ziua războindu-se m-a necăjit.

55,2 Călcatu-m-au vrăjmașii mei toată ziua, că mulți sunt cei ce se luptă cu mine, din înălțime.

55,3 Ziua când mă voi teme, voi nădăjdui în Tine.

55,4 În Dumnezeu voi lăuda toate cuvintele mele toată ziua; în Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voi teme: Ce-mi va face mie omul?

55,5 Toată ziua cuvintele mele au urât, împotriva mea toate gândurile lor sunt spre rău.

55,6 Locui-vor lângă mine și se vor ascunde; ei vor păzi călcâiul meu, ca și cum ar căuta sufletul meu.

55,7 Pentru nimic nu-i vei mântui pe ei; în mânie popoare vei sfărâma, Dumnezeule.

55,8 Viața mea am spus-o Ție; pune lacrimile mele înaintea Ta, după făgăduința Ta.

55,9 Întoarce-se-vor vrăjmașii mei înapoi, în orice zi Te voi chema. Iată, am cunoscut că Dumnezeul meu ești Tu.

55,10 În Dumnezeu voi lăuda graiul, în Dumnezeu voi lăuda cuvântul;

55,11 În Dumnezeu am nădăjduit, nu mă voi teme: Ce-mi va face mie omul?

55,12 În mine sunt, Dumnezeule, făgăduințele pe care le voi aduce laudei Tale,

55,13 că ai izbăvit sufletul meu de la moarte, picioarele mele de alunecare, ca bine să plac înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.

56,1 Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu

56,2 și în umbra aripilor Tale voi nădăjdui, până ce va trece fărădelegea.

56,3 Striga-voi către Dumnezeul Cel Preaînalt, Dumnezeul Care mi-a făcut bine.

56,4 Trimis-a din cer și m-a mântuit, dat-a spre ocară pe cei ce mă necăjesc pe mine.

56,5 Trimis-a Dumnezeu mila Sa și adevărul Său și a izbăvit sufletul meu din mijlocul puilor de lei. Adormit-am tulburat.

56,6 Fiii oamenilor, dinții lor sunt arme și săgeți și limba lor sabie ascuțită.

56,7 Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta!

56,8 Curse au gătit sub picioarele mele și au împilat sufletul meu;

56,9 Săpat-au înaintea mea groapă și au căzut în ea.

56,10 Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea! Cânta-voi și voi lăuda slava Ta.

56,11 Deșteaptă-te mărirea mea! Deșteaptă-te psaltire și alăută! Deștepta-mă-voi dimineața.

56,12 Lăuda-Te-voi între popoare, Doamne, cânta-voi Ție între neamuri,

56,13 că s-a mărit până la cer mila Ta și până la nori adevărul Tău.

56,14 Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta!

57,1 De grăiți într-adevăr dreptate, drept judecați, fii ai oamenilor.

57,2 Pentru că în inimă fărădelege lucrați pe pământ, nedreptate mâinile voastre împletesc.

57,3 Înstrăinatu-s-au păcătoșii de la naștere, rătăcit-au din pântece, grăit-au minciuni.

57,4 Mânia lor după asemănarea șarpelui, ca a unei vipere surde, care-și astupă urechile ei,

57,5 care nu va auzi glasul descântătoarelor, al vrăjitorului care vrăjește cu iscusință.

57,6 Dumnezeu va zdrobi dinții lor în gura lor; măselele leilor le-a sfărâmat Domnul.

57,7 De nimic se vor face, ca apa care trece; întinde-va arcul Său până ce vor slăbi.

57,8 Ca ceara ce se topește vor fi nimiciți; a căzut foc peste ei și n-au văzut soarele.

57,9 Înainte ca spinii voștri să se aprindă, ca pe niște vii întru mânie îi va înghiți pe ei.

57,10 Veseli-se-va dreptul când va vedea răzbunarea împotriva necredincioșilor; mâinile lui le va spăla în sângele păcătosului.

57,11 Și va zice omul: „Da, este răsplată pentru cel drept! Da, este Dumnezeu Care îi judecă pe ei în viață!”

58,1 Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală împotriva mea, izbăvește-mă.

58,2 Izbăvește-mă de cei ce lucrează fărădelegea și de bărbații vărsărilor de sânge mă izbăvește.

58,3 Că iată au vânat sufletul meu, stătut-au împotriva mea cei tari.

58,4 Nici fărădelegea și nici păcatul meu nu sunt pricină, Doamne. Fără de nelegiuire am alergat și m-am îndreptat spre Tine;

58,5 Scoală-Te, întru întâmpinarea mea și vezi. Și Tu, Doamne, Dumnezeul puterilor, Dumnezeul lui Israel,

58,6 ia aminte să cercetezi toate neamurile; să nu Te milostivești de toți cei ce lucrează fărădelegea.

58,7 Întoarce-se-vor spre seară și vor flămânzi ca un câine și vor înconjura cetatea.

58,8 Iată, vor striga cu gura lor și sabie în buzele lor, că cine i-a auzit?

58,9 Și Tu, Doamne, vei râde de ei, vei face de nimic toate neamurile.

58,10 Puterea mea în Tine o voi păzi, că Tu, Dumnezeule, sprijinitorul meu ești. Dumnezeul meu, mila Ta mă va întâmpina;

58,11 Dumnezeu îmi va arăta înfrângerea dușmanilor mei.

58,12 Să nu-i omori pe ei, ca nu cumva să uite legea Ta;

58,13 Risipește-i pe ei cu puterea Ta și doboară-i pe ei, apărătorul meu, Doamne.

58,14 Păcatul gurii lor, cuvântul buzelor lor, să se prindă întru mândria lor și de blestemul și minciuna lor se va duce vestea.

58,15 Nimicește-i, întru mânia Ta nimicește-i, ca să nu mai fie!

58,16 Și vor cunoaște că Dumnezeu stăpânește pe Iacob și marginile pământului.

58,17 Întoarce-se-vor spre seară și vor flămânzi ca un câine și vor înconjura cetatea.

58,18 Ei se vor risipi să mănânce; iar de nu se vor sătura, vor murmura.

58,19 Iar eu voi lăuda puterea Ta și mă voi bucura dimineața de mila Ta.

58,20 Că Te-ai făcut sprijinitorul meu și scăparea mea în ziua necazului meu.

58,21 Ajutorul meu ești, Ție-ți voi cânta, că Tu, Dumnezeule, sprijinitorul meu ești, Dumnezeul meu, mila mea.

59,1 Dumnezeule, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai doborât; mâniatu-Te-ai și Te-ai milostivit spre noi.

59,2 Cutremurat-ai pământul și l-ai tulburat pe el; vindecă sfărâmăturile lui, că s-a cutremurat.

59,3 Arătat-ai poporului Tău asprime, adăpatu-ne-ai pe noi cu vinul umilinței.

59,4 Dat-ai celor ce se tem de Tine semn ca să fugă de la fața arcului;

59,5 Ca să se izbăvească cei iubiți ai Tăi. Mântuiește-mă cu dreapta Ta și mă auzi.

59,6 Dumnezeu a grăit în locul cel sfânt al Său: „Bucura-Mă-voi și voi împărți Sichemul și valea Sucot o voi măsura.

59,7 Al Meu este Galaadul și al Meu este Manase și Efraim, tăria capului Meu,

59,8 Iuda împăratul Meu; Moab vasul nădejdii Mele.

59,9 Spre Idumeea voi întinde încălțămintea Mea; Mie cei de alt neam Mi s-au supus”.

59,10 Cine mă va duce la cetatea întărită? Cine mă va povățui până la Idumeea?

59,11 Oare, nu Tu, Dumnezeule, Cel ce ne-ai lepădat pe noi? Oare, nu vei ieși Dumnezeule, cu oștirile noastre?

59,12 Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoți din necaz, că deșartă este izbăvirea de la om.

59,13 Cu Dumnezeu vom birui și El va nimici pe cei ce ne necăjesc pe noi.

60,1 Auzi, Dumnezeule, cererea mea, ia aminte la rugăciunea mea!

60,2 De la marginile pământului către Tine am strigat; când s-a mâhnit inima mea, pe piatră m-ai înălțat.

60,3 Povățuitu-m-ai, că ai fost nădejdea mea, turn de tărie în fața vrăjmașului.

60,4 Locui-voi în locașul Tău în veci; acoperi-mă-voi cu acoperământul aripilor Tale,

60,5 că Tu, Dumnezeule, ai auzit rugăciunile mele; dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău.

60,6 Zile la zilele împăratului adaugă, anii lui din neam în neam.

60,7 Rămâne-va în veac înaintea lui Dumnezeu; mila și adevărul va păzi.

60,8 Așa voi cânta numelui Tău în veacul veacului, ca să împlinesc făgăduințele mele zi de zi.

61,1 Oare nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu? Că de la El este mântuirea mea;

61,2 Pentru că El este Dumnezeul meu, Mântuitorul meu și Sprijinitorul meu; nu mă voi clătina mai mult.

61,3 Până când vă ridicați asupra omului? Căutați toți a-l doborî, socotindu-l ca un zid povârnit și ca un gard surpat!

61,4 S-au sfătuit să doboare cinstea mea, alergat-au cu minciună; cu gura lor mă binecuvântau și cu inima lor mă blestemau.

61,5 Dar lui Dumnezeu supune-te, suflete al meu, că de la El vine răbdarea mea;

61,6 Că El este Dumnezeul meu și Mântuitorul meu, Sprijinitorul meu; nu mă voi strămuta.

61,7 În Dumnezeu este mântuirea mea și slava mea; Dumnezeu este ajutorul meu și nădejdea mea este în Dumnezeu.

61,8 Nădăjduiți în El toată adunarea poporului; revărsați înaintea Lui inimile voastre, că El este ajutorul nostru.

61,9 Dar deșertăciune sunt fiii oamenilor, mincinoși sunt fiii oamenilor; în balanță, toți împreună sunt deșertăciune.

61,10 Nu nădăjduiți spre nedreptate și spre jefuire nu poftiți; bogăția de ar curge nu vă lipiți inima de ea.

61,11 O dată a grăit Dumnezeu, aceste două lucruri am auzit: că puterea este a lui Dumnezeu și a Ta, Doamne, este mila; că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui.

62,1 Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineață.

62,2 Însetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu,

62,3 în pământ pustiu și neumblat și fără de apă. Așa în locul cel sfânt m-am arătat Ție, ca să văd puterea Ta și slava Ta.

62,4 Că mai bună este mila Ta decât viața; buzele mele Te vor lăuda.

62,5 Așa Te voi binecuvânta în viața mea și în numele Tău voi ridica mâinile mele.

62,6 Ca de seu și de grăsime să se sature sufletul meu și cu buze de bucurie Te va lăuda gura mea.

62,7 De mi-am adus aminte de Tine în așternutul meu, în dimineți am cugetat la Tine, că ai fost ajutorul meu

62,8 și întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta.

62,9 Iar ei în deșert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului; da-se-vor în mâinile sabiei, părți vulpilor vor fi.

62,10 Iar împăratul se va veseli de Dumnezeu; lăuda-se-va tot cel ce se jură întru El, că s-a astupat gura celor ce grăiesc nedreptăți.

63,1 Auzi, Dumnezeule, glasul meu, când mă rog Ție; de la frica vrăjmașului scoate sufletul meu.

63,2 Acoperă-mă de adunarea celor ce viclenesc, de mulțimea celor ce lucrează fărădelege,

63,3 care și-au ascuțit ca sabia limbile lor și ca niște săgeți aruncă vorbele lor veninoase ca să săgeteze din ascunzișuri pe cel nevinovat.

63,4 Fără de veste îl vor săgeta pe el și nu se vor teme. Întăritu-s-au în gânduri rele.

63,5 Grăit-au ca să ascundă curse; spus-au: „Cine ne va vedea pe noi?”

63,6 Iscodit-au fărădelegi și au pierit când le iscodeau,

63,7 ca să pătrundă înlăuntrul omului și în adâncimea inimii lui.

63,8 Dar Dumnezeu îi va lovi cu săgeata și fără de veste îi va răni, că ei singuri se vor răni cu limbile lor.

63,9 Tulburatu-s-au toți cei ce i-au văzut pe ei; și s-a temut tot omul.

63,10 Și au vestit lucrurile lui Dumnezeu și faptele Lui le-au înțeles.

63,11 Veseli-se-va cel drept de Domnul și va nădăjdui în El și se vor lăuda toți cei drepți la inimă.

64,1 Ție ți se cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion și Ție ți se va împlini făgăduința în Ierusalim.

64,2 Auzi rugăciunea mea, către Tine tot trupul va veni.

64,3 Cuvintele celor fără de lege ne-au biruit pe noi și nelegiuirile noastre Tu le vei curăți.

64,4 Fericit este cel pe care l-ai ales și l-ai primit; locui-va în curțile Tale.

64,5 Umplea-ne-vom de bunătățile casei Tale; sfânt este locașul Tău, minunat în dreptate.

64,6 Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor de pe mare departe;

64,7 Cel ce gătești munții cu tăria Ta, încins fiind cu putere; Cel ce tulburi adâncul mării și vuietul valurilor ei.

64,8 Tulbura-se-vor neamurile și se vor spăimânta cei ce locuiesc marginile, de semnele Lui; ieșirile dimineții și ale serii le vei veseli.

64,9 Cercetat-ai pământul și l-ai adăpat pe el, bogățiile lui le-ai înmulțit;

64,10 Râul lui Dumnezeu s-a umplut de apă; gătit-ai hrana lor, că așa este gătirea Ta.

64,11 Adapă brazdele lui, înmulțește roadele lui și se vor bucura de picături de ploaie, răsărind.

64,12 Vei binecuvânta cununa anului bunătății Tale și câmpiile Tale se vor umple de roade grase.

64,13 Îngrășa-se-vor pășunile pustiei și cu bucurie dealurile se vor încinge.

64,14 Îmbrăcatu-s-au pășunile cu oi și văile vor înmulți grâul; vor striga și vor cânta.

65,1 Strigați lui Dumnezeu tot pământul. Cântați numele Lui; dați slavă laudei Lui.

65,2 Ziceți lui Dumnezeu: Cât sunt de înfricoșătoare lucrurile Tale! Pentru mulțimea puterii Tale, Te vor linguși vrăjmașii Tăi.

65,3 Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție, să cânte numelui Tău.

65,4 Veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, înfricoșător în sfaturi mai mult decât fiii oamenilor.

65,5 Cel ce preface marea în uscat, prin râu vor trece cu piciorul. Acolo ne vom veseli de El,

65,6 de Cel ce stăpânește cu puterea Sa veacul. Ochii Lui spre neamuri privesc; cei

ce se răzvrătesc, să nu se înalțe întru sine.

65,7 Binecuvântați neamuri pe Dumnezeul nostru și faceți să se audă glasul laudei Lui,

65,8 Care a dat sufletului meu viață și n-a lăsat să se clatine picioarele mele.

65,9 Că ne-ai cercetat pe noi, Dumnezeule, cu foc ne-ai lămurit pe noi, precum se lămurește argintul.

65,10 Prinsu-ne-ai pe noi în cursă; pus-ai necazuri pe umărul nostru;

65,11 Ridicat-ai oameni pe capetele noastre, trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos la odihnă.

65,12 Intra-voi în casa Ta cu arderi de tot, împlini-voi Ție făgăduințele mele,

65,13 pe care le-au rostit buzele mele și le-a grăit gura mea, întru necazul meu.

65,14 Arderi de tot grase voi aduce Ție, cu tămâie și berbeci; îți voi jertfi boi și țapi.

65,15 Veniți de auziți toți cei ce vă temeți de Dumnezeu și vă voi povesti câte a făcut El sufletului meu.

65,16 Către Dânsul cu gura mea am strigat și L-am lăudat cu gura mea.

65,17 Nedreptate de am avut în inima mea să nu mă audă Domnul.

65,18 Pentru aceasta m-a auzit Dumnezeu; luat-a aminte glasul rugăciunii mele.

65,19 Binecuvântat este Dumnezeu, Care n-a depărtat rugăciunea mea și mila Lui de la mine.

66,1 Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvântează, luminează fața Ta spre noi și ne miluiește!

66,2 Ca să cunoaștem pe pământ calea Ta, în toate neamurile mântuirea Ta.

66,3 Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate!

66,4 Veselească-se și să se bucure neamurile, că vei judeca popoarele cu dreptate și neamurile pe pământ le vei povățui.

66,5 Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate. Pământul și-a dat rodul său.

66,6 Binecuvântează-ne pe noi, Dumnezeule, Dumnezeul nostru. Binecuvântează-ne pe noi, Dumnezeule, și să se teamă de Tine toate marginile pământului.

67,1 Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe El.

67,2 Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu,

67,3 iar drepții să se bucure și să se veselească înaintea lui Dumnezeu, să se desfăteze în veselie.

67,4 Cântați lui Dumnezeu, cântați numelui Lui, gătiți calea Celui ce străbate pustia, Domnul este numele Lui,

67,5 și vă bucurați înaintea Lui. Să se tulbure de fața Lui, a Părintelui orfanilor și a Judecătorului văduvelor.

67,6 Dumnezeu este în locul cel sfânt al Lui; Dumnezeu așază pe cei singuratici în casă,

67,7 scoate cu vitejie pe cei legați în obezi, la fel pe cei amărâți, pe cei ce locuiesc în morminte.

67,8 Dumnezeule, când mergeai Tu înaintea poporului Tău, când treceai Tu prin pustiu,

67,9 pământul s-a cutremurat și cerurile s-au topit și Sinaiul s-a clătinat de la fața Dumnezeului lui Israel.

67,10 Ploaie de bunăvoie vei osebi, Dumnezeule, moștenirii Tale. Ea a slăbit, dar Tu ai întărit-o.

67,11 Vietățile Tale locuiesc în ea; întru bunătatea Ta, Dumnezeule, purtat-ai grijă de cel sărac.

67,12 Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă.

67,13 Împăratul puterilor, poporului iubit va împărți prăzile.

67,14 Dacă veți dormi în mijlocul moștenirilor voastre, aripile voastre argintate vor fi ca ale porumbiței și spatele vostru va străluci ca aurul.

67,15 Când împăratul Cel ceresc va împrăștia pe regi în țara Sa, ei vor fi albi ca zăpada pe Selmon.

67,16 Munte al lui Dumnezeu este muntele Vasan, munte de piscuri este muntele Vasan.

67,17 Pentru ce, munți cu piscuri, pizmuiți muntele în care a binevoit Dumnezeu să locuiască în el, pentru că va locui în el până la sfârșit?

67,18 Carele lui Dumnezeu sunt mii de mii; mii sunt cei ce se bucură de ele. Domnul în mijlocul lor, pe Sinai, în locașul Său cel sfânt.

67,19 Suitu-Te-ai la înălțime, robit-ai mulțime, luat-ai daruri de la oameni, chiar și cu cei răzvrătiți îngăduiți au fost să locuiască.

67,20 Domnul Dumnezeu este binecuvântat, binecuvântat este Dumnezeu zi de zi; să sporească între noi, Dumnezeul mântuirii noastre.

67,21 Dumnezeul nostru este Dumnezeul mântuirii și ale Domnului Dumnezeu sunt ieșirile morții.

67,22 Dar Dumnezeu va sfărâma capetele vrăjmașilor Săi, creștetul părului celor ce umblă întru greșelile lor.

67,23 Zis-a Domnul: „Din Vasan îl voi întoarce, întoarce-voi pe vrăjmașii tăi din adâncurile mării,

67,24 pentru ca să se afunde piciorul tău în sângele lor și limba câinilor tăi în sângele vrăjmașilor tăi.

67,25 Văzut-am, Dumnezeule, intrarea Ta, văzut-am intrarea Dumnezeului și împăratului meu în locașul cel sfânt:

67,26 înainte mergeau căpeteniile, după ei cei ce cântau din strune, în mijloc fecioarele bătând din timpane și zicând:

67,27 „În adunări binecuvântați pe Dumnezeu, pe Domnul din izvoarele lui Israel!”

67,28 Acolo era Veniamin cel mai tânăr, în uimire; căpeteniile lui Iuda, povățuitorii lor, căpeteniile Zabulonului, căpeteniile Neftalimului și ziceau:

67,29 „Poruncește, Dumnezeule, puterii Tale; întărește Dumnezeule această lucrare pe care ai făcut-o nouă.

67,30 Pentru locașul Tău, din Ierusalim, îți vor aduce împărații daruri.

67,31 Ceartă fiarele din trestii, ceartă taurii adunați împotriva junincilor popoarelor, ca să nu fie depărtați cei care au fost încercați ca argintul.

67,32 Risipește neamurile cele ce voiesc războaie”. Veni-vor soli din Egipt; Etiopia

va întinde mai înainte la Dumnezeu mâna ei, zicând:

67,33 „Împărățiile pământului cântați lui Dumnezeu, cântați Domnului.

67,34 Cântați Dumnezeului Celui ce S-a suit peste cerul cerului, spre răsărit; iată va da glasul Său, glas de putere.

67,35 Dați slavă lui Dumnezeu! Peste Israel măreția Lui și puterea Lui în nori.

67,36 Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israel; însuși va da putere și întărire poporului Său. Binecuvântat este Dumnezeu”.

68,1 Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu.

68,2 Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care nu are fund;

68,3 Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit.

68,4 Ostenit-am strigând, amorțit-a gâtlejul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu.

68,5 Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar.

68,6 Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit.

68,7 Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșelile mele de la Tine nu s-au ascuns.

68,8 Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfruntați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel.

68,9 Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu.

68,10 Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele,

68,11 că râvna casei Tale m-a mâncat și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea.

68,12 Și mi-am smerit cu post sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie.

68,13 Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură.

68,14 Împotriva mea grăiau cei ce ședeau în porți și despre mine cântau cei ce beau vin.

68,15 Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne, am strigat la timp bine-plăcut.

68,16 Dumnezeule, întru mulțimea milei Tale auzi-mă, întru adevărul milei Tale.

68,17 Mântuiește-mă din noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor,

68,18 ca să nu mă înece vâltoarea apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-și închidă peste mine adâncul gura lui.

68,19 Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine.

68,20 Să nu-Ți întorci fața Ta de la credinciosul Tău, când mă necăjesc. Degrabă mă auzi.

68,21 Ia aminte la sufletul meu și-l mântuiește pe el; din mâinile vrăjmașilor mei izbăvește-mă,

68,22 că Tu cunoști ocara mea și rușinea mea și înfruntarea mea;

68,23 Înaintea Ta sunt toți cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și

necaz,

68,24 și am așteptat pe cel ce m-ar milui și nu era și pe cei ce m-ar mângâia și nu i-am aflat.

68,25 Și mi-au dat spre mâncarea mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet.

68,26 Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire și sminteală;

68,27 Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă și spinarea lor pururea o gârbovește;

68,28 Varsă peste ei urgia Ta și mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei;

68,29 Facă-se curtea lor pustie și în locașurile lor să nu fie locuitori;

68,30 Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit și au înmulțit durerea rănilor lui.

68,31 Adaugă fărădelege la fărădelegea lor și să nu intre întru dreptatea Ta;

68,32 șterși să fie din cartea celor vii și cu cei drepți să nu se scrie.

68,33 Sărac și îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească!

68,34 Lăuda-voi numele Dumnezeului meu cu cântare și-L voi preamări pe El cu laudă;

68,35 Și-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât vițelul tânăr, căruia îi cresc coarne și unghii.

68,36 Să râdă săracii și să se veselească; cântați lui Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru!

68,37 Că a auzit pe cei săraci Domnul și pe cei ferecați în obezi ai Săi nu i-a urgisit.

68,38 Să-L laude pe El cerurile și pământul, marea și toate câte se târăsc în ea.

68,39 Că Dumnezeu va mântui Sionul și se vor zidi cetățile lui Iuda și vor locui acolo și-l vor moșteni pe el;

68,40 Și seminția credincioșilor Lui îl va stăpâni pe el și cei ce iubesc numele Lui vor locui m el.

69,1 Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuți mie grăbește-Te!

69,2 Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu;

69,3 Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele;

69,4 Întoarcă-se îndată rușinați cei ce-mi grăiesc mie: „Bine, bine!”

69,5 Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: „Slăvit să fie Domnul!”

69,6 Iar eu sărac sunt și sărman, Dumnezeule, ajută-mă!

69,7 Ajutorul meu și Izbăvitorul meu ești Tu, Doamne, nu zăbovi!

70,1 Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac.

70,2 Întru dreptatea Ta, izbăvește-mă și mă scoate, pleacă urechea Ta către mine și mă mântuiește.

70,3 Fii mie Dumnezeu apărător și loc întărit, ca să mă mântuiești,

70,4 că întărirea și scăparea mea ești Tu.

70,5 Dumnezeul meu, izbăvește-mă din mâna păcătosului, din mâna călcătorului de lege și a celui ce face strâmbătate,

70,6 că Tu ești așteptarea mea, Doamne; Domnul este nădejdea mea din tinerețile mele.

70,7 Întru Tine m-am întărit din pântece; din pântecele maicii mele Tu ești

acoperitorul meu; întru Tine este lauda mea pururea.

70,8 Ca o minune m-am făcut multora, iar Tu ești ajutorul meu cel tare.

70,9 Să se umple gura mea de lauda Ta, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviința Ta.

70,10 Nu mă lepăda la vremea bătrâneților; când va lipsi tăria mea, să nu mă lași pe mine.

70,11 Că au zis vrăjmașii mei mie și cei ce păzesc sufletul meu s-au sfătuit împreună,

70,12 zicând: Dumnezeu l-a părăsit pe el, urmăriți-l și-l prindeți pe el, că nu este cel ce izbăvește.

70,13 Dumnezeule, nu Te depărta de la mine; Dumnezeul meu, spre ajutorul meu ia aminte!

70,14 Să se rușineze și să piară cei ce defăimează sufletul meu, să se îmbrace cu rușine și înfruntare cei ce caută să-mi facă rău.

70,15 Iar eu pururea voi nădăjdui spre Tine și voi înmulți lauda Ta.

70,16 Gura mea va vesti dreptatea Ta, toată ziua mântuirea Ta, al căror nume nu-l cunosc.

70,17 Intra-voi întru puterea Domnului; Doamne, îmi voi aduce aminte numai de dreptatea Ta.

70,18 Dumnezeule, m-ai învățat din tinerețile mele și eu și astăzi vestesc minunile Tale.

70,19 Până la bătrânețe și căruntețe,

70,20 Dumnezeule, să nu mă părăsești,

70,21 ca să vestesc brațul Tău la tot neamul ce va să vină,

70,22 puterea Ta și dreptatea Ta, Dumnezeule, până la cele înalte, mărețiile pe care le-ai făcut. Dumnezeule, cine este asemenea Ție?

70,23 Multe necazuri și rele ai trimis asupra mea, dar întorcându-Te mi-ai dat viață și din adâncurile pământului iarăși m-ai scos.

70,24 Înmulțit-ai spre mine mărirea Ta și întorcându-Te m-ai mângâiat și din adâncurile pământului iarăși m-ai scos.

70,25 Că eu voi lăuda cu instrumente de cântare adevărul Tău, Dumnezeule, cânta-voi Ție din alăută, Sfântul lui Israel.

70,26 Bucura-se-vor buzele mele când voi cânta Ție și sufletul meu pe care l-ai mântuit.

70,27 Încă și limba mea toată ziua va rosti dreptatea Ta, când vor fi rușinați și înfruntați cei ce caută să-mi facă rău.

71,1 Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului și dreptatea Ta fiului împăratului,

71,2 ca să judece pe poporul Tău cu dreptate și pe săracii Tăi cu judecată.

71,3 Să aducă munții pace poporului Tău și dealurile dreptate.

71,4 Judeca-va pe săracii poporului și va milui pe fiii săracilor și va umili pe clevetitor.

71,5 Și se vor teme de Tine cât va fi soarele și cât va fi luna din neam în neam.

71,6 Pogorâ-se-va ca ploaia pe lână și ca picăturile ce cad pe pământ.

71,7 Răsări-va în zilele lui dreptatea și mulțimea păcii, cât va fi luna.

71,8 Și va domni de la o mare până la alta și de la râu până la marginile lumii.

71,9 Înaintea lui vor îngenunchia etiopienii și vrăjmașii lui țărâna vor linge.

71,10 Împărații Tarsisului și insulele daruri vor aduce, împărații arabilor și ai reginei Saba prinoase vor aduce.

71,11 Și se vor închina lui toți împărații pământului, toate neamurile vor sluji lui.

71,12 Că a izbăvit pe sărac din mâna celui puternic și pe sărmanul care n-avea ajutor.

71,13 Va avea milă de sărac și de sărman și sufletele săracilor va mântui;

71,14 De camătă și de asuprire va scăpa sufletele lor și scump va fi numele lor înaintea lui.

71,15 Și va fi viu și se va da lui din aurul Arabiei și se vor ruga pentru el pururea; toată ziua îl vor binecuvânta pe el.

71,16 Fi-va belșug de pâine pe pământ până-n vârful munților; pomii roditori se vor înălța ca cedrii Libanului; și vor înflori cei din cetate ca iarba pământului.

71,17 Numele lui va dăinui pe vecie; cât va fi soarele va fi pomenit numele lui.

71,18 Se vor binecuvânta întru el toate semințiile pământului, toate neamurile îl vor ferici pe el.

71,19 Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul Care face minuni.

71,20 Binecuvântat este numele slavei Lui în veac și în veacul veacului.

71,21 Tot pământul se va umple de slava Lui. Amin. Amin.

72,1 Cât de bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei drepți la inimă.

72,2 Iar mie, puțin a fost de nu mi-au alunecat picioarele, puțin a fost de nu s-au poticnit pașii mei.

72,3 Că am pizmuit pe cei fără de lege, când vedeam pacea păcătoșilor.

72,4 Că n-au necazuri până la moartea lor și tari sunt când lovesc ei.

72,5 De osteneli omenești n-au parte și cu oamenii nu sunt biciuiți.

72,6 Pentru aceea îi stăpânește pe ei mândria și se îmbracă cu nedreptatea și sălnicia.

72,7 Din răutatea lor iese nedreptatea și cugetele inimii lor ies la iveală.

72,8 Gândesc și vorbesc cu vicleșug, nedreptate grăiesc de sus.

72,9 Până la cer ridică gura lor și cu limba lor străbat pământul.

72,10 Pentru aceasta poporul meu se ia după ei și găsește că ei sunt plini de zile bune

72,11 și zice: „Cum? Știe aceasta Dumnezeu? Are cunoștință Cel Preaînalt?

72,12 Iată, aceștia sunt păcătoși și sunt îndestulați. Veșnic sunt bogați”.

72,13 Iar eu am zis: „Deci, în deșert am fost drept la inimă și mi-am spălat întru cele nevinovate mâinile mele,

72,14 că am fost lovit toată ziua și mustrat în fiecare dimineață”.

72,15 Dacă aș fi grăit așa, iată aș fi călcat legământul neamului fiilor Tăi.

72,16 Și mă frământam să pricep aceasta, dar anevoios lucru este înaintea mea.

72,17 Până ce am intrat în locașul cel sfânt al lui Dumnezeu și am înțeles sfârșitul celor răi:

72,18 într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei și i-ai doborât când se înălțau.

72,19 Cât de iute i-ai pustiit pe ei! S-au stins, au pierit din pricina nelegiuirii lor.

72,20 Ca visul celui ce se deșteaptă, Doamne, în cetatea Ta chipul lor de nimic l-ai făcut.

72,21 De aceea s-a bucurat inima mea și rărunchii mei s-au potolit.

72,22 Că eram fără de minte și nu știam; ca un dobitoc eram înaintea Ta. Dar eu sunt pururea cu Tine.

72,23 Apucatu-m-ai de mâna mea cea dreaptă. Cu sfatul Tău m-ai povățuit și cu slavă m-ai primit.

72,24 Că pe cine am eu în cer afară de Tine? Și afară de Tine, ce am dorit pe pământ?

72,25 Stinsu-s-a inima mea și trupul meu, Dumnezeul inimii mele și partea mea, Dumnezeule, în veac.

72,26 Că iată cei ce se depărtează de Tine vor pieri; nimicit-ai pe tot cel ce se leapădă de Tine.

72,27 Iar mie a mă lipi de Dumnezeu bine este, a pune în Domnul nădejdea mea, ca să vestesc toate laudele Tale în porțile fiicei Sionului.

73,1 Pentru ce m-ai lepădat, Dumnezeule, până în sfârșit? Aprinsu-s-a inima Ta peste oile pășunii Tale.

73,2 Adu-Ți aminte de poporul Tău, pe care L-ai câștigat de la început.

73,3 Izbăvit-ai toiagul moștenirii Tale, muntele Sionului, acesta în care ai locuit.

73,4 Ridică mâinile Tale împotriva mândriilor lor, până la sfârșit, că rău a făcut vrăjmașul în locul cel sfânt al Tău.

73,5 Și s-au fălit cei ce Te urăsc pe Tine în mijlocul locului de prăznuire al Tău, pus-au semnele lor drept semne;

73,6 Sfărâmat-au intrarea cea de deasupra.

73,7 Ca în codru cu topoarele au tăiat ușile locașului Tău, cu topoare și ciocane l-au sfărâmat.

73,8 Ars-au cu foc locașul cel sfânt al Tău, până la pământ; spurcat-au locul numelui Tău.

73,9 Zis-au în inima lor împreună cu neamul lor: „Veniți să ardem toate locurile de prăznuire ale lui Dumnezeu de pe pământ”.

73,10 Semnele noastre nu le-am văzut; nu mai este profet și pe noi nu ne va mai cunoaște.

73,11 Până când, Dumnezeule, Te va ocărî vrăjmașul, până când va huli potrivnicul numele Tău, până în sfârșit?

73,12 Pentru ce întorci mâna Ta și dreapta Ta din sânul Tău, până în sfârșit?

73,13 Dar Dumnezeu, împăratul nostru înainte de veac, a făcut mântuire în mijlocul pământului.

73,14 Tu ai despărțit, cu puterea Ta, marea; Tu ai zdrobit capetele balaurilor din apă;

73,15 Tu ai sfărâmat capul balaurului; datu-l-ai pe el mâncare popoarelor pustiului.

73,16 Tu ai deschis izvoare și pâraie; Tu ai secat râurile Itanului.

73,17 A Ta este ziua și a Ta este noaptea. Tu ai întocmit lumina și soarele.

73,18 Tu ai făcut toate marginile pământului; vara și primăvara Tu le-ai zidit.

73,19 Adu-Ți aminte de aceasta: Vrăjmașul a ocărât pe Domnul și poporul cel fără de minte a hulit numele Tău.

73,20 Să nu dai fiarelor sufletul ce Te laudă pe Tine; sufletele săracilor Tăi să nu le uiți până în sfârșit.

73,21 Caută spre legământul Tău, că s-au umplut ascunzișurile pământului de locuințele fărădelegilor.

73,22 Să nu se întoarcă rușinat cel umilit; săracul și sărmanul să laude numele Tău.

73,23 Scoală-Te, Dumnezeule, apără pricina Ta; adu-Ți aminte de ocara de fiecare zi, cu care Te necinstește cel fără de minte.

73,24 Nu uita strigătul vrăjmașilor Tăi! Răzvrătirea celor ce Te urăsc pe Tine se urcă pururea spre Tine.

74,1 Lăuda-Te-vom pe Tine, Dumnezeule, lăuda-Te-vom și vom chema numele Tău.

74,2 Voi spune toate minunile Tale. „Când va fi vremea, zice Domnul, cu dreptate voi judeca.

74,3 Cutremuratu-s-a pământul și toți cei ce locuiesc pe el; Eu am întărit stâlpii lui”.

74,4 Și am zis celor fără de lege: „Nu faceți fărădelege!” și păcătoșilor: „Nu înălțați fruntea!

74,5 Nu ridicați la înălțime fruntea voastră, să nu grăiți nedreptate împotriva lui Dumnezeu”.

74,6 Că nici de la răsărit, nici de la apus, nici din munții pustiei, nu vine ajutorul;

74,7 Ci Dumnezeu este judecătorul; pe unul îl smerește și pe altul îl înalță.

74,8 Paharul este în mâna Domnului, plin cu vin curat bine-mirositor, și îl trece de la unul la altul, dar drojdia lui nu s-a vărsat; din ea vor bea toți păcătoșii pământului.

74,9 Iar eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacob.

74,10 Și toate frunțile păcătoșilor voi zdrobi și se va înălța fruntea dreptului.

75,1 Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu; în Israel mare este numele Lui.

75,2 Că s-a făcut în Ierusalim locul Lui și locașul Lui în Sion.

75,3 Acolo a zdrobit tăria arcurilor, arma și sabia și războiul.

75,4 Tu luminezi minunat din munții cei veșnici.

75,5 Tulburatu-s-au toți cei nepricepuți la inimă, dormit-au somnul lor și toți cei războinici nu și-au mai găsit mâinile.

75,6 De certarea Ta, Dumnezeule al lui Iacob, au încremenit călăreții pe cai.

75,7 Tu înfricoșător ești și cine va sta împotriva mâniei Tale?

75,8 Din cer ai făcut să se audă judecată; pământul s-a temut și s-a liniștit,

75,9 când s-a ridicat la judecată Dumnezeu, ca să mântuiască pe toți blânzii pământului.

75,10 Că gândul omului Te va lăuda și amintirea gândului Te va prăznui.

75,11 Faceți făgăduințe și le împliniți Domnului Dumnezeului vostru. Toți cei dimprejurul Lui vor aduce daruri

75,12 Celui înfricoșător și Celui ce ia duhurile căpeteniilor, Celui înfricoșător împăraților pământului.

76,1 Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Dumnezeu și a căutat spre mine.

76,2 În ziua necazului meu pe Dumnezeu am căutat; chiar și noaptea mâinile mele stau întinse înaintea Lui și n-am slăbit; sufletul n-a vrut să se mângâie.

76,3 Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu și m-am cutremurat; gândit-am și a slăbit duhul meu.

76,4 Ochii mei au luat-o înainte, treji; tulburatu-m-am și n-am grăit.

76,5 Gândit-am la zilele cele de demult și de anii cei veșnici mi-am adus aminte și cugetam;

76,6 Noaptea în inima mea gândeam și se frământa duhul meu zicând:

76,7 Oare, în veci mă va lepăda Domnul și nu va mai binevoi în mine?

76,8 Oare, până în sfârșit mă va lipsi de mila Lui, din neam în neam?

76,9 Oare, va uita să Se milostivească Dumnezeu? Sau va închide în mâinile Lui îndurările Sale?

76,10 Și am zis: Acum am început să înțeleg; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt.

76,11 Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului și-mi voi aduce aminte de minunile Tale, dintru început.

76,12 Și voi cugeta la toate lucrurile Tale și la faptele Tale mă voi gândi.

76,13 Dumnezeule, în sfințenie este calea Ta. Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!

76,14 Cunoscută ai făcut între popoare puterea Ta. Izbăvit-ai cu brațul Tău poporul Tău, pe fiii lui Iacob și ai lui Iosif.

76,15 Văzutu-Te-au apele, Dumnezeule, văzutu-Te-au apele și s-au spăimântat și s-au tulburat adâncurile.

76,16 Glas au dat norii că săgețile Tale trec.

76,17 Glasul tunetului Tău în vârtej, luminat-au fulgerele Tale lumea, clătinatu-s-a și s-a cutremurat pământul.

76,18 În mare este calea Ta și cărările Tale în ape multe și urmele Tale nu se vor cunoaște.

76,19 Povățuit-ai ca pe niște oi pe poporul Tău, cu mâna lui Moise și a lui Aaron.

77,1 Luați aminte, poporul meu, la legea mea, plecați urechile voastre spre graiurile gurii mele.

77,2 Deschide-voi în pilde gura mea, spune-voi cele ce au fost dintru început,

77,3 câte am auzit și am cunoscut și câte părinții noștri ne-au învățat.

77,4 Nu s-au ascuns de la fiii lor, din neam în neam,

77,5 vestind laudele Domnului și puterile Lui și minunile pe care le-a făcut.

77,6 Și a ridicat mărturie în Iacob și lege a pus în Israel.

77,7 Câte a poruncit părinților noștri ca să le arate pe ele fiilor lor, ca să le cunoască neamul ce va să vină,

77,8 fiii ce se vor naște și se vor ridica, și le vor vesti fiilor lor,

77,9 ca să-și pună în Dumnezeu nădejdea lor și să nu uite binefacerile lui Dumnezeu și poruncile Lui să le țină,

77,10 ca să nu fie ca părinții lor neam îndărătnic și răzvrătit,

77,11 neam care nu și-a îndreptat inima sa și nu și-a încredințat lui Dumnezeu duhul său.

77,12 Fiii lui Efraim, arcași înarmați, întors-au spatele, în zi de război.

77,13 N-au păzit legământul lui Dumnezeu și în legea Lui n-au v rut să umble.

77,14 Și au uitat facerile Lui de bine și minunile Lui, pe care le-a arătat lor,

77,15 minunile pe care le-a făcut înaintea părinților lor, în pământul Egiptului, în câmpia Taneos.

77,16 Despicat-a marea și i-a trecut pe ei; stătut-au apele ca un zid;

77,17 Povățuitu-i-a pe ei cu nor ziua și toată noaptea cu lumină de foc;

77,18 Despicat-a piatră în pustie și i-a adăpat pe ei cu bogăție de apă.

77,19 Scos-a apă din piatră și au curs apele ca niște râuri.

77,20 Dar ei încă au greșit înaintea Lui, amărât-au pe Cel Preaînalt, în loc fără de apă.

77,21 Și au ispitit pe Dumnezeu în inimile lor, cerând mâncare sufletelor lor.

77,22 Și au grăit împotriva lui Dumnezeu și au zis: „Va putea, oare, Dumnezeu să gătească masă în pustiu?”

77,23 - Pentru că a lovit piatra și au curs ape și pâraiele s-au umplut de apă.

77,24 „Oare, va putea da și pâine, sau va putea întinde masă poporului Său?”

77,25 Pentru aceasta a auzit Domnul și S-a mâniat și foc s-a aprins peste Iacob și mânie s-a suit peste Israel.

77,26 Căci n-au crezut în Dumnezeu, nici n-au nădăjduit în izbăvirea Lui.

77,27 Și a poruncit norilor de deasupra și ușile cerului le-a deschis

77,28 și a plouat peste ei mană de mâncare și pâine cerească le-a dat lor.

77,29 Pâine îngerească a mâncat omul; bucate le-a trimis lor din destul.

77,30 Poruncit-a El, din cer, vânt dinspre răsărit și a adus cu puterea Lui vânt dinspre miazăzi.

77,31 Și a plouat peste ei ca pulberea cărnuri și ca nisipul mării păsări zburătoare.

77,32 Și au căzut în mijlocul taberei lor, împrejurul corturilor lor.

77,33 Și au mâncat și s-au săturat foarte și pofta lor și-au împlinit-o.

77,34 Nimic nu le lipsea din cele ce pofteau și mâncarea le era încă în gura lor,

77,35 când mânia lui Dumnezeu s-a ridicat peste ei și a ucis pe cei sătui ai lor și pe cei aleși ai lui Israel i-a doborât.

77,36 Cu toate acestea încă au mai păcătuit și n-au crezut în minunile Lui.

77,37 Și s-au stins în deșertăciune zilele lor și anii lor degrabă.

77,38 Când îi ucidea pe ei, îl căutau și se întorceau și reveneau la Dumnezeu.

77,39 Și și-au adus aminte că Dumnezeu este ajutorul lor și Dumnezeul Cel Preaînalt este izbăvitorul lor.

77,40 Dar L-au înșelat pe El, cu gura lor și cu limba lor L-au mințit.

77,41 În inima lor n-au fost drepți cu El, nici n-au crezut în legământul Lui.

77,42 Iar El este îndurător, va curăți păcatele și nu-i va nimici.

77,43 Își va întoarce de multe ori mânia Lui și nu va aprinde toată urgia Lui.

77,44 Și-a adus aminte că trup sunt ei, suflare ce trece și nu se mai întoarce.

77,45 De câte ori L-au amărât în pustiu, L-au mâniat în pământ fără de apă?

77,46 Și s-au întors și au ispitit pe Dumnezeu și pe Sfântul lui Israel L-au întărâtat.

77,47 Nu și-au adus aminte de brațul Lui, de ziua în care i-a izbăvit pe ei din mâna asupritorului.

77,48 Că a făcut în Egipt semnele Lui și minunile Lui în câmpia Taneos:

77,49 El a prefăcut în sânge râurile lor și apele lor, ca să nu bea.

77,50 El a trimis asupra lor tăuni și i-a mâncat pe ei; și broaște și i-a prăpădit pe ei.

77,51 Dat-a stricăciunii rodul lor și ostenelile lor, lăcustelor.

77,52 Bătut-a cu grindină via lor și duzii lor cu piatră.

77,53 Dat-a grindinei dobitoacele lor și averea lor focului.

77,54 Trimis-a asupra lor urgia mâniei Lui; mânie, urgie și necaz trimis-a prin îngeri nimicitori.

77,55 Făcut-a cale mâniei Lui; n-a cruțat de moarte sufletele lor și dobitoacele lor morții le-a dat.

77,56 Lovit-a pe toți cei întâi-născuți din Egipt, pârga ostenelilor lor, în locașurile lui Ham.

77,57 Ridicat-a ca pe niște oi pe poporul Său și i-ța dus pe ei, ca pe o turmă, în pustiu.

77,58 Povățuitu-i-a pe ei cu nădejde și nu s-au înfricoșat și pe vrăjmașii lor i-a acoperit marea.

77,59 Dusu-i-a pe ei la hotarul sfințeniei Lui, muntele pe care l-a dobândit dreapta Lui.

77,60 Izgonit-a dinaintea lor neamuri și le-a dat lor prin sorți pământul de moștenire;

77,61 Și a așezat în corturile lor semințiile lui Israel.

77,62 Dar ei au ispitit și au amărât pe Dumnezeul Cel Preaînalt și poruncile Lui nu le-au păzit.

77,63 Și s-au întors și au călcat legământul ca și părinții lor, întorsu-s-au ca un arc strâmb.

77,64 Și L-au mâniat pe El cu înălțimile lor și cu idolii lor L-au întărâtat pe El.

77,65 Auzit-a Dumnezeu și S-a mâniat și a urgisit foarte pe Israel.

77,66 A lepădat cortul Său din Șilo, locașul Lui, în care a locuit printre oameni.

77,67 Și a robit tăria lor și frumusețea lor a dat-o în mâinile vrăjmașului.

77,68 Și a dat sabiei pe poporul Său și de moștenirea Lui n-a ținut seama.

77,69 Pe tinerii lor i-a mistuit focul și fecioarele lor n-au fost înconjurate cu cinste.

77,70 Preoții lor de sabie au căzut și văduvele lor nu vor plânge.

77,71 Și S-a deșteptat Domnul ca cel ce doarme, ca un viteaz amețit de vin,

77,72 și a lovit din spate pe vrăjmașii Săi; ocară veșnică le-a dat lor.

77,73 Și a lepădat cortul lui Iosif și semința lui Efraim n-a ales-o;

77,74 Ci a ales semința lui Iuda, Muntele Sion, pe care l-a iubit.

77,75 Și a zidit locașul Său cel sfânt, ca înălțimea cerului; pe pământ l-a întemeiat pe el în veac.

77,76 Și a ales pe David robul Său și l-a luat pe el de la turmele oilor.

77,77 De lângă oile ce nasc l-a luat pe el, ca să pască pe Iacob, poporul Său, și pe Israel, moștenirea Sa.

77,78 Și i-a păscut pe ei întru nerăutatea inimii lui și în priceperea mâinii lui i-a povățuit pe ei.

78,1 Dumnezeule, intrat-au neamurile în moștenirea Ta, pângărit-au locașul Tău cel sfânt, făcut-au din Ierusalim ruină.

78,2 Pus-au cadavrele robilor Tăi mâncare păsărilor cerului, trupurile celor cuvioși ai Tăi, fiarelor pământului.

78,3 Vărsat-au sângele lor ca apa împrejurul Ierusalimului și nu era cine să-i îngroape.

78,4 Făcutu-ne-am ocară vecinilor noștri, batjocură și râs celor dimprejurul nostru.

78,5 Până când, Doamne, Te vei mânia până în sfârșit? Până când se va aprinde ca focul mânia Ta?

78,6 Varsă mânia Ta peste neamurile care nu Te cunosc și peste împărățiile care n-au chemat numele Tău.

78,7 Că au mâncat pe Iacob și locul lui l-au pustiit.

78,8 Să nu pomenești fărădelegile noastre cele de demult; degrabă să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, că am sărăcit foarte.

78,9 Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău; Doamne, izbăvește-ne pe noi și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

78,10 Ca nu cumva să zică neamurile: „Unde este Dumnezeul lor?” Să se cunoască între neamuri, înaintea ochilor noștri,

78,11 răzbunarea sângelui vărsat, al robilor Tăi; să intre înaintea Ta suspinul celor ferecați.

78,12 După măreția brațului Tău, păzește pe fiii celor omorâți.

78,13 Răsplătește vecinilor noștri de șapte ori, în sânul lor, ocara lor cu care Te-au ocărât pe Tine, Doamne.

78,14 Iar noi, poporul Tău și oile pășunii Tale, mărturisi-ne-vom Ție, în veac, din neam în neam vom vesti lauda Ta.

79,1 Cel ce pești pe Israel, ia aminte! Cel ce povățuiești ca pe o oaie pe Iosif,

79,2 Cel ce ședzi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim și Veniamin și Manase.

79,3 Deșteaptă puterea Ta și vino să ne mântuiești pe noi.

79,4 Dumnezeule, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta, și ne vom mântui!

79,5 Doamne, Dumnezeul puterilor, până când Te vei mânia de ruga robilor Tăi?

79,6 Ne vei hrăni pe noi cu pâine de lacrimi și ne vei adăpa cu lacrimi, peste măsură?

79,7 Pusu-ne-ai în ceartă cu vecinii noștri și vrăjmașii noștri ne-au batjocorit pe noi.

79,8 Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui.

79,9 Via din Egipt ai mutat-o; izgonit-ai neamuri și ai răsădit-o pe ea.

79,10 Cale ai făcut înaintea ei și ai răsădit rădăcinile ei și s-a umplut pământul.

79,11 Umbra ei și mlădițele ei au acoperit cedrii lui Dumnezeu.

79,12 Întins-a vițele ei până la mare și până la râu lăstarele ei.

79,13 Pentru ce ai dărâmat gardul ei și o culeg pe ea toți cei ce trec pe cale?

79,14 A stricat-o pe ea mistrețul din pădure și porcul sălbatic a păscut-o pe ea.

79,15 Dumnezeul puterilor, întoarce-Te dar, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta,

79,16 și o desăvârșește pe ea, pe care a sădit-o dreapta Ta, și pe fiul omului pe care l-ai întărit Ție.

79,17 Arsă a fost în foc și smulsă, dar de cercetarea feței Tale ei vor pieri.

79,18 Să fie mâna Ta peste bărbatul dreptei Tale și peste fiul omului pe care l-ai întărit Ție.

79,19 Și nu ne vom depărta de Tine; ne vei da viață și numele Tău vom chema.

79,20 Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-ne pe noi și arată fața Ta și ne vom mântui.

80,1 Bucurați-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru; strigați Dumnezeului lui Iacob!

80,2 Cântați psalmi și bateți din timpane; cântați dulce din psaltire și din alăută!

80,3 Sunați din trâmbiță, la lună nouă, în ziua cea binevestită a sărbătorii noastre!

80,4 Că poruncă pentru Israel este și orânduire a Dumnezeului lui Iacob. Mărturie a pus în Iosif, când a ieșit din pământul Egiptului, și a auzit limba pe care n-o știa:

80,5 „Luat-am sarcina de pe umerii lui, că mâinile lui au robit la coșuri.

80,6 Întru necaz M-ai chemat și te-am izbăvit, te-am auzit în mijlocul furtunii și te-am cercat la apa certării.

80,7 Ascultă, poporul Meu, și-ți voi mărturisi Ție, Israele: De Mă vei asculta pe Mine,

80,8 nu vei avea alt Dumnezeu, nici nu te vei închina la dumnezeu străin,

80,9 că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Cel ce te-am scos din pământul Egiptului. Deschide gura și o voi umple pe ea.

80,10 Dar na ascultat poporul Meu glasul Meu și Israel n-a căutat la Mine.

80,11 Și i-am lăsat să umble după dorințele inimilor lor și au mers după cugetele lor.

80,12 De M-ar fi ascultat poporul Meu, de ar fi umblat Israel în căile Mele,

80,13 i-aș fi supus de tot pe vrăjmașii lor și aș fi pus mâna Mea pe asupritorii lor.

80,14 Vrăjmașii Domnului L-au mințit pe El, dar le va veni timpul lor, în veac.

80,15 Că Domnul i-a hrănit pe ei din griul cel mai ales și cu miere din stâncă i-a săturat pe ei”.

81,1 Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca.

81,2 Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta?

81,3 Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman.

81,4 Mântuiți pe cel sărman și pe cel sărac; din mâna păcătosului, izbăviți-i.

81,5 Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă; stricase-vor toate rânduielile pământului.

81,6 Eu am zis: „Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt”.

81,7 Dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți.

81,8 Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

82,1 Dumnezeule, cine se va asemăna Ție? Să nu taci, nici să Te liniștești, Dumnezeule!

82,2 Că iată, vrăjmașii Tăi s-au întărâtat și cei ce Te urăsc au ridicat capul.

82,3 Împotriva poporului Tău au lucrat cu vicleșug și s-au sfătuit împotriva sfinților Tăi.

82,4 Zis-au: „Veniți să-i pierdem pe ei dintre neamuri și să nu se mai pomenească numele lui Israel”.

82,5 Că s-au sfătuit într-un gând împotriva lui. Împotriva Ta legământ au făcut:

82,6 Locașurile Idumeilor și Ismaelitenii, Moabul și Agarenii,

82,7 Gheval și Amon și Amalic și cei de alt neam, cu cei ce locuiesc în Tir.

82,8 Că și Asur a venit împreună cu ei, ajutat-au fiilor lui Lot.

82,9 Fă-le lor ca lui Madian și lui Sisara și ca lui Iavin, la râul Chișon.

82,10 Pierit-au în Endor; făcutu-s-au ca gunoiul pe pământ.

82,11 Pune pe căpeteniile lor ca pe Oriv și Zev și Zevel și Salmana, pe toate căpeteniile lor, care au zis: „Să moștenim noi jertfelnicul lui Dumnezeu”.

82,12 Dumnezeul meu, pune-i pe ei ca o roată, ca trestia în fața vântului,

82,13 ca focul care arde pădurea, ca văpaia care arde munții,

82,14 așa alungă-i pe ei, în viforul Tău și în urgia Ta.

82,15 Umple fețele lor de ocară și vor căuta fața Ta, Doamne.

82,16 Să se rușineze și să se tulbure în veacul veacului și să fie înfruntați și să piară.

82,17 Și să cunoască ei că numele Tău este Domnul. Tu singur ești Cel Preaînalt peste tot pământul.

83,1 Cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor!

83,2 Dorește și se sfârșește sufletul meu după curțile Domnului; inima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu.

83,3 Că pasărea și-a aflat casă și turtureaua cuib, unde-și va pune puii săi:

83,4 Altarele Tale, Doamne al puterilor, împăratul meu și Dumnezeul meu.

83,5 Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa Ta; în vecii vecilor Te vor lăuda.

83,6 Fericit este bărbatul al cărui ajutor este de la Tine, Doamne; suișuri în inima sa a pus,

83,7 în valea plângerii, în locul care i-a fost pus. Că binecuvântare va da Cel ce pune lege,

83,8 merge-vor din putere în putere, arăta-Se-va Dumnezeul dumnezeilor în Sion.

83,9 Doamne, Dumnezeul puterilor, auzi rugăciunea mea! Ascultă, Dumnezeul lui Iacob!

83,10 Apărătorul nostru, vezi Dumnezeule și caută spre fața unsului Tău!

83,11 Că mai bună este o zi în curțile Tale decât mii. Ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu, mai bine, decât a locui în locașurile păcătoșilor.

83,12 Că mila și adevărul iubește Domnul; Dumnezeu har și slavă va da. Dumnezeu nu va lipsi de bunătăți pe cei ce umblă întru nerăutate.

83,13 Doamne al puterilor, fericit este omul cel ce nădăjduiește întru Tine.

84,1 Bine ai voit, Doamne, pământului Tău, întors-ai robimea lui Iacob.

84,2 Iertat-ai fărădelegile poporului Tău, acoperit-ai toate păcatele lor.

84,3 Potolit-ai toată mânia Ta; întorsu-Te-ai de către iuțimea mâniei Tale.

84,4 Întoarce-ne pe noi, Dumnezeul mântuirii noastre și-ți întoarce mânia Ta de la

noi.

84,5 Oare, în veci Te vei mânia pe noi? Sau vei întinde mânia Ta din neam în neam?

84,6 Dumnezeule, Tu întorcându-Te, ne vei dărui viață și poporul Tău se va veseli de Tine.

84,7 Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta și mântuirea Ta dă-ne-o nouă.

84,8 Auzi-voi ce va grăi întru mine Domnul Dumnezeu; că va grăi pace peste poporul Său

84,9 și peste cuvioșii Săi și peste cei ce își întorc inima spre Dânsul.

84,10 Dar mântuirea Lui aproape este de cei ce se tem de Dânsul, ca să se sălășluiască slava în pământul nostru.

84,11 Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

84,12 Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit.

84,13 Că Domnul va da bunătate și pământul nostru își va da rodul său;

84,14 Dreptatea înaintea Lui va merge și va pune pe cale pașii Săi.

85,1 Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu.

85,2 Păzește sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuiește, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduiește în Tine.

85,3 Miluiește-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veselește sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu.

85,4 Că Tu, Doamne, bun și blând ești și mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine.

85,5 Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele.

85,6 În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit.

85,7 Nu este asemenea Ţie între dumnezei, Doamne, și nici fapte nu sunt ca faptele Tale.

85,8 Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne și vor slăvi numele Tău.

85,9 Că mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești singurul Dumnezeu.

85,10 Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău.

85,11 Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac.

85,12 Că mare este mila Ta spre mine și ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos.

85,13 Dumnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea și adunarea celor tari a căutat sufletul meu și nu Te-au pus pe Tine înaintea lor.

85,14 Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat și milostiv ești, îndelung-răbdător și mult-milostiv și adevărat.

85,15 Caută spre mine și mă miluiește, dă tăria Ta slugii Tale și mântuiește pe fiul slujnicei Tale.

85,16 Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc și să se rușineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat.

86,1 Temelia Sionului pe munții cei sfinți. Domnul iubește porțile Sionului, mai mult decât toate locașurile lui Iacob.

86,2 Lucruri mărite s-au grăit despre tine, cetatea lui Dumnezeu.

86,3 Îmi voi aduce aminte de Raav și de Babilon, între cei ce mă cunosc pe mine; și iată cei de alt neam și Tirul și poporul etiopienilor, aceștia acolo s-au născut.

86,4 Mamă va zice Sionului omul și om s-a născut în el și însuși Cel Preaînalt l-a întemeiat pe el.

86,5 Domnul va povesti în cartea popoarelor și a căpeteniilor acestora, ce s-au născut în el.

86,6 Că în Tine este locașul tuturor celor ce se veselesc.

87,1 Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta.

87,2 Să ajungă înaintea Ta rugăciunea mea; pleacă urechea Ta spre ruga mea, Doamne,

87,3 că s-a umplut de rele sufletul meu și viața mea de iad s-a apropiat.

87,4 Socotit am fost cu cei ce se coboară în groapă; ajuns-am ca un om neajutorat, între cei morți slobod.

87,5 Ca niște oameni răniți ce dorm în mormânt, de care nu ți-ai mai adus aminte și care au fost lepădați de la mâna Ta.

87,6 Pusu-m-au în groapa cea mai de jos, întru cele întunecate și în umbra morții.

87,7 Asupra mea s-a întărâtat mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus spre mine.

87,8 Depărtat-ai pe cunoscuții mei de la mine, ajuns-am urâciune lor.

87,9 Închis am fost și n-am putut ieși. Ochii mei au slăbit de suferință.

87,10 Strigat-am către Tine, Doamne, toată ziua, întins-am către Tine mâinile mele.

87,11 Oare, morților vei face minuni? Sau cei morți se vor scula și Te vor lăuda pe Tine?

87,12 Oare, va spune cineva în mormânt mila Ta și adevărul Tău în locul pierzării?

87,13 Oare, se vor cunoaște întru întuneric minunile Tale și dreptatea Ta în pământ uitat?

87,14 Iar eu către Tine, Doamne, am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina.

87,15 Pentru ce Doamne, lepezi sufletul meu și întorci fața Ta de la mine?

87,16 Sărac sunt eu și în osteneli din tinerețile mele, înălțat am fost, dar m-am smerit și m-am mâhnit.

87,17 Peste mine au trecut mâniile Tale și înfricoșările Tale m-au tulburat.

87,18 Înconjuratu-m-au ca apa toată ziua și m-au cuprins deodată.

87,19 Depărtat-ai de la mine pe prieten și pe vecin, iar pe cunoscuții mei de ticăloșia mea.

88,1 Milele Tale, Doamne, în veac le voi cânta.

88,2 Din neam în neam voi vesti adevărul Tău cu gura mea,

88,3 că ai zis: „În veac mila se va zidi, în ceruri se va întări adevărul Tău.

88,4 Făcut-am legământ cu aleșii Mei, juratu-M-am lui David, robul Meu:

88,5 Până în veac voi întări semința ta și voi zidi din neam în neam scaunul tău”.

88,6 Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne și adevărul Tău, în adunarea sfinților.

88,7 Că cine va fi asemenea Domnului în nori și cine se va asemăna cu Domnul între

fiii lui Dumnezeu?

88,8 Dumnezeul Cel Preamărit în sfatul sfinților, mare și înfricoșător este peste cei dimprejurul Lui.

88,9 Doamne, Dumnezeul puterilor, cine este asemenea Ție? Tare ești, Doamne, și adevărul Tău împrejurul Tău.

88,10 Tu stăpânești puterea mării și mișcarea valurilor ei Tu o potolești.

88,11 Tu ai smerit ca pe un rănit pe cel mândru; cu brațul puterii Tale ai risipit pe vrăjmașii Tăi.

88,12 Ale Tale sunt cerurile și al Tău este pământul; lumea și plinirea ei Tu le-ai întemeiat.

88,13 Miazănoapte și miazăzi Tu ai zidit; Taborul și Ermonul în numele Tău se vor bucura. Brațul Tău este cu putere.

88,14 Să se întărească mâna Ta, să se înalțe dreapta Ta. Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău.

88,15 Mila și adevărul vor merge înaintea feței Tale. Fericit este poporul care cunoaște strigăt de bucurie;

88,16 Doamne, în lumina feței Tale vor merge și în numele Tău se vor bucura toată ziua și întru dreptatea Ta se vor înălța.

88,17 Că lauda puterii lor Tu ești și întru bună vrerea Ta se va înălța puterea noastră.

88,18 Că al Domnului este sprijinul și al Sfântului lui Israel, împăratului nostru.

88,19 Atunci ai grăit în vedenii cuvioșilor Tăi și ai zis: Dat-am ajutor celui puternic, înălțat-am pe cel ales din poporul Meu.

88,20 Aflat-am pe David, robul Meu; cu untdelemnul cel sfânt al Meu l-am uns pe el;

88,21 Pentru că mâna Mea îl va ajuta și brațul Meu îl va întări.

88,22 Nici un vrăjmaș nu va izbuti împotriva lui și fiul fărădelegii nu-i va mai face rău.

88,23 Și voi tăia pe vrăjmașii săi de la fața lui și pe cei ce-l urăsc pe el îi voi înfrânge.

88,24 Și adevărul Meu și mila Mea cu el vor fi și în numele Meu se va înălța puterea lui.

88,25 Și voi pune peste mare mâna lui și peste râuri dreapta lui;

88,26 Acesta Mă va chema: Tatăl meu ești Tu, Dumnezeul meu și sprijinitorul mântuirii mele.

88,27 Și îl voi face pe el întâi-născut, mai înalt decât împărații pământului;

88,28 În veac îi voi păstra mila Mea și legământul Meu credincios îi va fi.

88,29 Și voi pune în veacul veacului seminția lui și scaunul lui ca zilele cerului;

88,30 De vor părăsi fiii lui legea Mea și după rânduielile Mele nu vor umbla,

88,31 de vor nesocoti dreptățile Mele și poruncile Mele nu vor păzi,

88,32 cerceta-voi cu toiag fărădelegile lor și cu bătăi păcatele lor.

88,33 Iar mila Mea nu o voi depărta de la el, nici nu voi face strâmbătate întru adevărul Meu,

88,34 nici nu voi rupe legământul Meu și cele ce ies din buzele Mele nu le voi schimba.

88,35 O dată m-am jurat pe sfinţenia Mea: Oare, voi minţi pe David? Seminţia lui în veac va rămâne

88,36 şi scaunul lui ca soarele înaintea Mea şi ca luna întocmită în veac şi martor credincios în cer.

88,37 Dar Tu ai lepădat, ai defăimat şi ai aruncat pe unsul Tău.

88,38 Stricat-ai legământul robului Tău, batjocorit-ai pe pământ sfinţenia lui.

88,39 Doborât-ai toate gardurile lui, făcut-ai întăriturile lui ruină.

88,40 Jefuitu-l-au pe el toţi cei ce treceau pe cale, ajuns-a ocară vecinilor săi.

88,41 Înălţat-ai dreapta vrăjmaşilor lui, veselit-ai pe toţi duşmanii lui.

88,42 Luat-ai puterea sabiei lui şi nu l-ai ajutat în vreme de război.

88,43 Nimicit-ai curăţenia lui şi scaunul lui la pământ l-ai doborât.

88,44 Micşorat-ai zilele vieţii lui, umplutu-l-ai de ruşine.

88,45 Până când, Doamne, Te vei întoarce? Până când se va aprinde ca focul mânia Ta?

88,46 Adu-Ţi aminte de mine; oare, în deşert ai zidit pe toţi fiii oamenilor?

88,47 Cine este omul ca să trăiască şi să nu vadă moartea şi să-şi izbăvească sufletul său din mâna iadului?

88,48 Unde sunt milele Tale cele de demult, Doamne, pe care le-ai jurat lui David, întru adevărul Tău?

88,49 Adu-Ţi aminte, Doamne, de ocara robilor Tăi, pe care o port în sânul lneu, de la multe neamuri.

88,50 Adu-Ţi aminte, Doamne, de ocara cu care m-au ocărât vrăjmaşii Tăi, cu care au ocărât paşii unsului Tău.

88,51 Binecuvântat este Domnul în veci. Amin. Amin.

89,1 Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam şi în neam.

89,2 Mai înainte de ce s-au făcut munţii şi s-a zidit pământul şi lumea, din veac şi până în veac eşti Tu.

89,3 Nu întoarce pe om întru smerenie, Tu, care ai zis: „Întoarceţi-vă, fii ai oamenilor”,

89,4 că o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut şi ca straja nopţii.

89,5 Nimicnicie vor fi anii lor; dimineaţa ca iarba va trece.

89,6 Dimineaţa va înflori şi va trece, seara va cădea, se va întări şi se va usca.

89,7 Că ne-am sfârşit de urgia Ta şi de mânia Ta ne-am tulburat.

89,8 Pus-ai fărădelegile noastre înaintea Ta, greşelile noastre ascunse, la lumina feţei Tale.

89,9 Că toate zilele noastre s-au împuţinat şi în mânia Ta ne-am stins.

89,10 Anii noştri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noştri sunt şaptezeci de ani;

89,11 Iar de vor fi în putere optzeci de ani şi ce este mai mult decât aceştia osteneală şi durere;

89,12 Că trece viaţa noastră şi ne vom duce.

89,13 Cine cunoaşte puterea urgiei Tale şi cine măsoară mânia Ta, după temerea de Tine?

89,14 Învață-ne să socotim bine zilele noastre, ca să ne îndreptăm inimile spre înțelepciune.

89,15 Întoarce-Te, Doamne! Până când vei sta departe? Mângâie pe robii Tăi!

89,16 Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele vieții noastre.

89,17 Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit, pentru anii în care am văzut rele.

89,18 Caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

89,19 Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

90,1 Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui.

90,2 Va zice Domnului: „Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul”.

90,3 Că El te va izbăvi din cursa vânătorilor și de cuvântul tulburător.

90,4 Cu spatele te va umbri pe tine și sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui.

90,5 Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua,

90,6 de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază.

90,7 Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.

90,8 Însă cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea.

90,9 Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție.

90,10 Nu vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău.

90,11 Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.

90,12 Pe mâini te vor înălța ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.

90,13 Peste aspidă și vasilisc vei păși și vei călca peste leu și peste balaur.

90,14 „Că spre Mine a nădăjduit și-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu.

90,15 Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi.

90,16 Cu lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta lui mântuirea Mea”.

91,1 Bine este a lăuda pe Domnul și a cânta numele Tău, Preaînalte,

91,2 a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea,

91,3 în psaltire cu zece strune, cu cântece din alăută.

91,4 Că m-ai veselit, Doamne, întru făpturile Tale și întru lucrurile mâinilor Tale mă voi bucura.

91,5 Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, adânci cu totul sunt gândurile Tale!

91,6 Bărbatul nepriceput nu va cunoaște și cel neînțelegător nu va înțelege acestea,

91,7 când răsar păcătoșii ca iarba și se ivesc toți cei ce fac fărădelegea,

91,8 ca să piară în veacul veacului. Iar Tu, Preaînalt ești în veac, Doamne.

91,9 Că iată vrăjmașii Tăi, Doamne, vor pieri și se vor risipi toți cei ce lucrează fărădelegea.

91,10 Și se va înălța puterea mea ca a inorogului și bătrâneţile mele unse din belșug.

91,11 Și a privit ochiul meu către vrăjmașii mei și pe cei vicleni, ce se ridică împotriva mea, îi va auzi urechea mea.

91,12 Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți.

91,13 Răsădiți fiind în casa Domnului, în curțile Dumnezeului nostru vor înflori.

91,14 Încă întru bătrâneţe unse se vor înmulți și bine viețuind vor fi, ca să vestească:

91,15 Drept este Domnul Dumnezeul nostru și nu este nedreptate întru Dânsul.

92,1 Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins,

92,2 pentru că a întărit lumea care nu se va clinti.

92,3 Gata este scaunul Tău de atunci, din veac ești Tu.

92,4 Ridicat-au râurile, Doamne, ridicat-au râurile glasurile lor,

92,5 ridicat-au râurile valurile lor; dar mai mult decât glasul apelor clocotitoare,

92,6 mai mult decât zbuciumul neasemuit al mării, minunat este, întru cele înalte, Domnul.

92,7 Mărturiile Tale s-au adeverit foarte. Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

93,1 Dumnezeul răzbunărilor, Domnul, Dumnezeul răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit.

93,2 Înalță-Te Cel ce judeci pământul, răsplătește răsplătirea celor mândri.

93,3 Până când păcătoșii, Doamne, până când păcătoșii se vor făli?

93,4 Până când vor spune și vor grăi nedreptate; grăi-vor toți cei ce lucrează fărădelegea?

93,5 Pe poporul Tău, Doamne, l-au asuprit și moștenirea Ta au apăsat-o.

93,6 Pe văduvă și pe sărac au ucis și pe orfani i-au omorât.

93,7 Și au zis: „Nu va vedea Domnul, nici nu va pricepe Dumnezeul lui Iacob”.

93,8 Înțelegeți, dar, cei neînțelepți din popor, și cei nebuni, înțelepțiți-vă odată!

93,9 Cel ce a sădit urechea, oare, nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare, nu privește?

93,10 Cel ce pedepsește neamurile, oare, nu va certa? Cel ce învață pe om cunoștința,

93,11 Domnul, cunoaște gândurile oamenilor, că sunt deșarte.

93,12 Fericit este omul pe care îl vei certa, Doamne, și din legea Ta îl vei învăța pe el,

93,13 ca să-l liniștești pe el în zile rele, până ce se va săpa groapă păcătosului.

93,14 Că nu va lepăda Domnul pe poporul Său și moștenirea Sa nu o va părăsi,

93,15 până ce dreptatea se va întoarce la judecată și toți cei cu inima curată, care se țin de dânsa.

93,16 Cine se va ridica cu mine împotriva celor ce viclenesc și cine va sta împreună cu mine împotriva celor ce lucrează fărădelegea?

93,17 Că de nu mi-ar fi ajutat mie Domnul, puțin de nu s-ar fi sălășluit în iad sufletul meu.

93,18 Când am zis: „S-a clătinat piciorul meu”, mila Ta, Doamne, mi-a ajutat mie.

93,19 Doamne, când s-au înmulțit durerile mele în inima mea, mângâierile Tale au veselit sufletul meu.

93,20 Nu va sta împreună cu Tine scaunul fărădelegii, cel ce face asuprire împotriva legii.

93,21 Ei vor prinde în cursă sufletul dreptului și sânge nevinovat vor osândi.

93,22 Dar Domnul mi-a fost mie scăpare și Dumnezeul meu ajutorul nădejdii mele;

93,23 Le va răsplăti lor Domnul după fărădelegea lor și după răutatea lor îi va pierde pe ei Domnul Dumnezeul nostru.

94,1 Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru.

94,2 Să întâmpinăm fața Lui întru laudă și în psalmi să-I strigăm Lui,

94,3 că Dumnezeu mare este Domnul și împărat mare peste tot pământul.

94,4 Că în mâna Lui sunt marginile pământului și înălțimile munților ale Lui sunt.

94,5 Că a Lui este marea și El a făcut-o pe ea, și uscatul mâinile Lui l-au zidit.

94,6 Veniți să ne închinăm și să cădem înaintea Lui și să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi.

94,7 Că El este Dumnezeul nostru și noi poporul pășunii Lui și oile mâinii Lui.

94,8 O, de I-ați auzi glasul care zice: „Să nu vă învârtoșați inimile voastre,

94,9 ca în timpul cercetării, ca în ziua ispitirii în pustiu,

94,10 unde M-au ispitit părinții voștri, M-au ispitit și au văzut lucrurile Mele.

94,11 Patruzeci de ani am urât neamul acesta și am zis: „Pururea rătăcesc cu inima”.

94,12 Și ei n-au cunoscut căile Mele, că M-am jurat întru mânia Mea: „Nu vor intra întru odihna Mea”.

95,1 Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul.

95,2 Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, binevestiți din zi în zi mântuirea Lui.

95,3 Vestiți între neamuri slava Lui, între toate popoarele minunile Lui;

95,4 Că mare este Domnul și lăudat foarte, înfricoșător este; mai presus decât toți dumnezeii.

95,5 Că toți dumnezeii neamurilor sunt idoli; iar Domnul cerurile a făcut.

95,6 Laudă și frumusețe este înaintea Lui, sfințenie și măreție în locașul cel sfânt al Lui.

95,7 Aduceți Domnului, semințiile popoarelor, aduceți Domnului slavă și cinste; aduceți Domnului slavă numelui Lui.

95,8 Aduceți jertfe și intrați în curțile Lui. Închinați-vă Domnului în curtea cea sfântă a Lui.

95,9 Să tremure de fața Lui tot pământul. Spuneți între neamuri că Domnul a împărățit,

95,10 pentru că a întărit lumea care nu se va clinti; judeca-va popoare întru dreptate.

95,11 Să se veselească cerurile și să se bucure pământul, să se zguduie marea și toate cele ce sunt întru ea; să se bucure câmpiile și toate cele ce sunt pe ele.

95,12 Atunci se vor bucura toți copacii pădurii, de fața Domnului, că vine, vine să judece pământul.

95,13 Judeca-va lumea întru dreptate și popoarele întru adevărul Său.

96,1 Domnul împărățește! Să se bucure pământul, să se veselească insule multe.

96,2 Nor și negură împrejurul Lui, dreptatea și judecata este temelia neamului Lui.

96,3 Foc înaintea Lui va merge și va arde împrejur pe vrăjmașii Lui.

96,4 Luminat-au fulgerele Lui lumea; văzut-a și s-a cutremurat pământul.

96,5 Munții ca ceara s-au topit de fața Domnului, de fața Domnului a tot pământul.

96,6 Vestit-au cerurile dreptatea Lui și au văzut toate popoarele slava Lui.

96,7 Să se rușineze toți cei ce se închină chipurilor cioplite și se laudă cu idolii lor.

96,8 Închinați-vă Lui toți îngerii Lui; auzit-a și s-a veselit Sionul

96,9 și s-au bucurat fiicele Iudeii, pentru judecățile Tale, Doamne.

96,10 Că Tu ești Domnul Cel Preaînalt peste tot pământul; înălțatu-Te-ai foarte, mai presus decât toți dumnezeii.

96,11 Cei ce iubiți pe Domnul, urâți răul; Domnul păzește sufletele cuvioșilor Lui; din mâna păcătosului îi va izbăvi pe ei.

96,12 Lumină a răsărit dreptului și celor drepți cu inima, veselie.

96,13 Veseliți-vă, drepților, în Domnul și lăudați pomenirea sfințeniei Lui!

97,1 Cântați Domnului cântare nouă, că lucruri minunate a făcut Domnul.

97,2 Mântuitu-l-a pe el dreapta Lui și brațul cel sfânt al Lui.

97,3 Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa; înaintea neamurilor a descoperit dreptatea Sa.

97,4 Pomenit-a mila Sa lui Iacob și adevărul Său casei lui Israel;

97,5 Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

97,6 Strigați lui Dumnezeu tot pământul; cântați și vă bucurați și cântați.

97,7 Cântați Domnului cu alăută, cu alăută și în sunet de psaltire;

97,8 Cu trâmbițe și în sunet de corn, strigați înaintea împăratului și Domnului.

97,9 Să se zguduie marea și plinirea ei, lumea și cei ce locuiesc în ea.

97,10 Râurile vor bate din palme, deodată, munții se vor bucura de fața Domnului, că vine, vine să judece pământul.

97,11 Judeca-va lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire.

98,1 Domnul împărățește: să tremure popoarele; șade pe heruvimi: să se cutremure pământul.

98,2 Domnul în Sion este mare și înalt peste toate popoarele.

98,3 Să se laude numele Tău cel mare, că înfricoșător și sfânt este. Și cinstea împăratului iubește dreptatea.

98,4 Tu ai întemeiat dreptatea; judecată și dreptate în Iacob, Tu ai făcut.

98,5 Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este!

98,6 Moise și Aaron, între preoții Lui și Samuel între cei ce cheamă numele Lui.

98,7 Chemat-au pe Domnul și El i-a auzit pe ei, în stâlp de nor grăia către ei;

98,8 Căci păzeau mărturiile Lui și poruncile pe care le-a dat lor.

98,9 Doamne, Dumnezeul nostru, Tu i-ai auzit pe ei; Dumnezeule, Tu Te-ai milostivit de ei și ai răsplătit toate faptele lor.

98,10 Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați în Muntele cel sfânt al Lui, că sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru!

99,1 Strigați Domnului tot pământul, slujiți Domnului cu veselie, intrați înaintea Lui cu bucurie.

99,2 Cunoașteți că Domnul, El este Dumnezeul nostru; El ne-a făcut pe noi și nu noi.

99,3 Iar noi poporul Lui și oile pășunii Lui. Intrați pe porțile Lui cu laudă și în curțile Lui cu cântări lăudați-L pe El.

99,4 Cântați numele Lui! Că bun este Domnul; în veac este mila Lui și din neam în neam adevărul Lui.

100,1 Mila și judecata Ta voi cânta Ție, Doamne.

100,2 Cânta-voi și voi merge, cu pricepere, în cale fără prihană. Când vei veni la mine?

100,3 Umblat-am întru nerăutatea inimii mele, în casa mea.

100,4 N-am pus înaintea ochilor mei lucru nelegiuit; pe călcătorii de lege i-am urât.

100,5 Nu s-a lipit de mine inima îndărătnică; pe cel rău, care se depărta de mine, nu l-am cunoscut.

100,6 Pe cel ce clevetea în ascuns pe vecinul său, pe acela l-am izgonit.

100,7 Cu cel mândru cu ochiul și nesățios cu inima, cu acela n-am mâncat.

100,8 Ochii mei sunt peste credincioșii pământului, ca să șadă ei împreună cu mine. Cel ce umbla pe cale fără prihană, acela îmi slujea.

100,9 Nu va locui în casa mea cel mândru; cel ce grăiește nedreptăți nu va sta înaintea ochilor mei.

100,10 În dimineți voi judeca pe toți păcătoșii pământului, ca să nimicesc din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

101,1 Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Tine să ajungă!

101,2 Să nu întorci fața Ta de la mine; în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta!

101,3 În orice zi Te voi chema, degrabă auzi-mă!

101,4 Că s-au stins ca fumul zilele mele și oasele mele ca uscăciunea s-au făcut.

101,5 Rănită este inima mea și s-a uscat ca iarba; că am uitat să-mi mănânc pâinea mea.

101,6 De glasul suspinului meu, osul meu s-a lipit de carnea mea.

101,7 Asemănatu-m-am cu pelicanul din pustiu; ajuns-am ca bufnița din dărâmături.

101,8 Privegheat-am și am ajuns ca o pasăre singuratică pe acoperiș.

101,9 Toată ziua m-au ocărât vrăjmașii mei și cei ce mă lăudau, împotriva mea se jurau.

101,10 Că cenușă am mâncat, în loc de pâine, și băutura mea cu plângere am amestecat-o,

101,11 din pricina urgiei Tale și a mâniei Tale; că ridicându-mă eu, m-ai surpat.

101,12 Zilele mele ca umbra s-au plecat și eu ca iarba m-am uscat.

101,13 Iar Tu, Doamne, în veac rămâi și pomenirea Ta din neam în neam.

101,14 Sculându-Te, vei milui Sionul, că vremea este să-l miluiești pe el, că a venit vremea.

101,15 Că au iubit robii Tăi pietrele lui și de țărâna lui le va fi milă.

101,16 Și se vor teme neamurile de numele Domnului și toți împărații pământului de slava Ta.

101,17 Că va zidi Domnul Sionul și se va arăta întru slava Sa.

101,18 Căutat-a spre rugăciunea celor smeriți și n-a disprețuit cererea lor.

101,19 Să se scrie acestea pentru neamul ce va să vină și poporul ce se zidește va lăuda pe Domnul;

101,20 Că a privit din înălțimea cea sfântă a Lui, Domnul din cer pe pământ a privit,

101,21 ca să audă suspinul celor ferecați, să dezlege pe fiii celor omorâți,

101,22 să vestească în Sion numele Domnului și lauda Lui în Ierusalim,

101,23 când se vor aduna popoarele împreună și împărățiile ca să slujească Domnului.

101,24 Zis-am către Dumnezeu în calea tăriei Lui: Vestește-mi puținătatea zilelor mele.

101,25 Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, că anii Tăi, Doamne, sunt din neam în neam.

101,26 Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat și lucrul mâinilor Tale, sunt cerurile.

101,27 Acelea vor pieri, iar Tu vei rămâne și toți ca o haină se vor învechi și ca un veșmânt îi vei schimba și se vor schimba.

101,28 Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor împuțina.

101,29 Fiii robilor Tăi vor locui pământul lor și semința lor în veac va propăși.

102,1 Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui.

102,2 Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui.

102,3 Pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale;

102,4 Pe Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări;

102,5 Pe Cel ce umple de bunătăți pofta ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale.

102,6 Cel ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate.

102,7 Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale.

102,8 Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv.

102,9 Nu până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia.

102,10 Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă,

102,11 ci cât este departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El.

102,12 Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre.

102,13 În ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El;

102,14 Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-și-a aminte că țărână suntem.

102,15 Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori.

102,16 Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște încă locul

său.

102,17 Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul,

102,18 și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui

102,19 și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste toți stăpânește.

102,20 Binecuvântați pe Domnul toți îngerii Lui, cei tari la vârtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui.

102,21 Binecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui.

102,22 Binecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui, binecuvântează suflete al meu pe Domnul.

103,1 Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte.

103,2 Întru strălucire și în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină;

103,3 Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui;

103,4 Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor;

103,5 Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc;

103,6 Cel ce ai întemeiat pământul pe întărirea lui și nu se va clătina în veacul veacului.

103,7 Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea lui; peste munți vor sta ape.

103,8 De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău se vor înfricoșa.

103,9 Se suie munți și se coboară văi, în locul în care le-ai întemeiat pe ele.

103,10 Hotar ai pus, pe care nu-l vor trece și nici nu se vor întoarce să acopere pământul.

103,11 Cel ce trimiți izvoare în văi, prin mijlocul munților vor trece ape;

103,12 Adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea își vor potoli.

103,13 Peste acelea păsările cerului vor locui; din mijlocul stâncilor vor da glas.

103,14 Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul.

103,15 Cel ce răsari iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujba oamenilor;

103,16 Ca să scoată pâine din pământ și vinul veselește inima omului;

103,17 Ca să veselească fața cu untdelemn și pâinea inima omului o întărește.

103,18 Sătura-se-vor copacii câmpului, cedrii Libanului pe care i-ai sădit; acolo păsările își vor face cuib.

103,19 Locașul cocostârcului în chiparoși. Munții cei înalți adăpost cerbilor stâncile scăpare iepurilor.

103,20 Făcut-ai luna spre vremi, soarele și-a cunoscut apusul său.

103,21 Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte, când vor ieși toate fiarele pădurii;

103,22 Puii leilor mugesc ca să apuce și să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor.

103,23 Răsărit-a soarele și s-au adunat și în culcușurile lor se vor culca.

103,24 Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara.

103,25 Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!

Umplutu-s-a pământul de zidirea Ta.

103,26 Marea aceasta este mare și largă; acolo se găsesc târâtoare, cărora nu este număr, vietăți mici și mari.

103,27 Acolo corăbiile umblă; balaurul acesta pe care l-ai zidit, ca să se joace în ea.

103,28 Toate către Tine așteaptă ca să le dai lor hrană la bună vreme.

103,29 Dându-le Tu lor, vor aduna, deschizând Tu mâna Ta, toate se vor umple de bunătăți;

103,30 Dar întorcându-Ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce.

103,31 Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului.

103,32 Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale.

103,33 Cel ce caută spre pământ și-l face pe el de se cutremură; Cel ce se atinge de munți și fumegă.

103,34 Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi.

103,35 Plăcute să-I fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul.

103,36 Piară păcătoșii de pe pământ și cei fără de lege, ca să nu mai fie. Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul.

104,1 Lăudați pe Domnul și chemați numele Lui; vestiți între neamuri lucrurile Lui.

104,2 Cântați-I și-L lăudați pe El; spuneți toate minunile Lui.

104,3 Lăudați-vă cu numele cel sfânt al Lui; veselească-se inima celor ce caută pe Domnul.

104,4 Căutați pe Domnul și vă întăriți; căutați fața Lui, pururea.

104,5 Aduceți-vă aminte de minunile Lui, pe care le-a făcut; de minunile Lui și de judecățile gurii Lui.

104,6 Seminția lui Avraam, robii Lui, fiii lui Iacob, aleșii Lui.

104,7 Acesta este Domnul Dumnezeul nostru, în tot pământul judecățile Lui.

104,8 Adusu-și-a aminte în veac de legământul Lui, de cuvântul pe care l-a poruncit într-o mie de neamuri,

104,9 pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul Său lui Isaac.

104,10 Și l-a pus pe el lui Iacob, spre poruncă, și lui Israel legătură veșnică,

104,11 zicând: „Ție îți voi da pământul Canaan, partea moștenirii tale”.

104,12 Atunci când erau ei puțini la număr și străini în pământul lor

104,13 și au trecut de la un neam la altul, de la o împărăție la un alt popor,

104,14 n-a lăsat om să le facă strâmbătate și a certat pentru ei pe împărați, zicându-le:

104,15 „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu vicleniți împotriva profeților Mei”.

104,16 Și a chemat foamete pe pământ și a sfărâmat paiul de grâu.

104,17 Trimis-a înaintea lor om; rob a fost rânduit Iosif.

104,18 Smeritu-l-au, punând în obezi picioarele lui; prin fier a trecut sufletul lui, până ce a venit cuvântul Lui.

104,19 Cuvântul Domnului l-a aprins pe el; trimis-a împăratul și l-a slobozit, căpetenia poporului și l-a liberat pe el.

104,20 Pusu-l-a pe el domn casei lui și căpetenie peste toată avuția lui,

104,21 ca să învețe pe căpeteniile lui, ca pe sine însuși și pe bătrânii lui să-i înțelepțească.

104,22 Și a intrat Israel în Egipt și Iacob a locuit ca străin, în pământul lui Ham.

104,23 Și a înmulțit pe poporul lui foarte și l-a întărit pe el mai mult decât pe vrăjmașii lui.

104,24 Întors-a inima lor, ca să urască pe poporul Său, ca să viclenească împotriva robilor Săi.

104,25 Trimis-a pe Moise robul Său, pe Aaron, pe care l-a ales.

104,26 Pus-a în ei cuvintele semnelor și minunilor Lui în pământul lui Ham.

104,27 Trimis-a întuneric și i-a întunecat, căci au amărât cuvintele Lui;

104,28 Prefăcut-a apele lor în sânge și a omorât peștii lor;

104,29 Scos-a pământul lor broaște în cămările împăraților lor.

104,30 Zis-a și a venit muscă câinească și mulțime de muște în toate hotarele lor.

104,31 Pus-a în ploile lor grindină, foc arzător în pământul lor;

104,32 și a bătut viile lor și smochinii lor și a sfărâmat pomii hotarelor lor.

104,33 Zis-a și a venit lăcustă și omidă fără număr.

104,34 Și a mâncat toată iarba în pământul lor și a mâncat rodul pământului lor,

104,35 și a bătut pe toți întâi-născuții din pământul lor, pârga întregii lor osteneli.

104,36 Și i-a scos pe ei cu argint și cu aur și nu era în semințiile lor bolnav.

104,37 Veselitu-s-a Egiptul la ieșirea lor, că frica de ei îi cuprinsese.

104,38 Întins-a nor spre acoperirea lor și foc ca să le lumineze noaptea.

104,39 Cerut-au și au venit prepelițe și cu pâine cerească i-a săturat pe ei.

104,40 Despicat-a piatră și au curs ape și au curs râuri în pământ fără de apă.

104,41 Că și-a adus aminte de cuvântul cel sfânt al Lui, spus lui Avraam, robul Lui.

104,42 Și a scos pe poporul Său, întru bucurie și pe cei aleși ai Săi, întru veselie.

104,43 Și le-a dat lor țările neamurilor și ostenelile popoarelor au moștenit,

104,44 ca să păzească dreptățile Lui și legea Lui s-o țină.

105,1 Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

105,2 Cine va grăi puterile Domnului și cine va face auzite toate laudele Lui?

105,3 Fericiți cei ce păzesc judecata și fac dreptate în toată vremea.

105,4 Adu-ți aminte de noi, Doamne, întru bunăvoința Ta față de poporul Tău; cercetează-ne pe noi cu mântuirea Ta,

105,5 ca să vedem întru bunătăți pe aleșii Tăi, să ne bucurăm de veselia poporului Tău și să ne lăudăm cu moștenirea Ta.

105,6 Păcătuit-am ca și părinții noștri, nelegiuit-am, făcut-am strâmbătate.

105,7 Părinții noștri în Egipt n-au înțeles minunile Tale, nu și-au adus aminte de mulțimea milei Tale și Te-au amărât când s-au suit la Marea Roșie.

105,8 Dar i-a mântuit pe ei pentru numele Său, ca să facă cunoscută puterea Lui.

105,9 El a certat Marea Roșie și a secat-o și i-a condus pe ei prin adâncul mării ca prin pustiu;

105,10 El i-a scos pe ei din mâna celor ce-i urau și i-a izbăvit pe ei din mâna vrăjmașului;

105,11 Și a acoperit apa pe cei ce-i asupreau pe ei, nici unul din ei n-a rămas.

105,12 Și au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudă Lui;

105,13 Dar degrab au uitat lucrurile Lui și n-au suferit sfatul Lui;

105,14 Ci au fost cuprinși de mare poftă, în pustiu, și au ispitit pe Dumnezeu, în loc fără de apă.

105,15 Și le-a împlinit cererea lor și a săturat sufletele lor.

105,16 Și au mâniat pe Moise în tabără și pe Aaron, sfântul Domnului.

105,17 S-a deschis pământul și a înghițit pe Datan și a acoperit adunarea lui Abiron.

105,18 Și s-a aprins foc în adunarea lor, văpaie a ars pe păcătoși.

105,19 Și au făcut viței în Horeb și s-au închinat idolului.

105,20 Și au schimbat slava Lui întru asemănare de vițel, care mănâncă iarbă.

105,21 Au uitat pe Dumnezeu, Care i-a izbăvit pe ei, Care a făcut lucruri mari în Egipt,

105,22 lucruri minunate în pământul lui Ham și înfricoșătoare în Marea Roșie.

105,23 Atunci a zis să-i piardă pe dânșii, și i-ar fi pierdut, dacă Moise, alesul Lui, n-ar fi stat înaintea feței Lui ca să întoarcă mânia Lui și să nu-i piardă.

105,24 Apoi ei au disprețuit pământul cel dorit și n-au crezut în cuvântul Lui,

105,25 ci au cârtit în corturile lor și n-au ascultat glasul Domnului.

105,26 Atunci El a ridicat mâna Sa asupra lor, ca să-i doboare pe ei în pustiu

105,27 și să doboare sămânța lor întru neamuri și să-i risipească pe ei în toate părțile.

105,28 Au jertfit lui Baal-Peor și au mâncat jertfele morților

105,29 și L-au întărâtat pe El cu faptele lor și au murit mulți dintre ei.

105,30 Dar a stat Finees și L-a împblânzit și a încetat bătaia

105,31 și i s-a socotit lui întru dreptate, din neam în neam până în veac.

105,32 Apoi L-au mâniat pe El la apa certării și Moise a suferit pentru ei,

105,33 că au amărât duhul lui și a grăit nesocotit cu buzele lui.

105,34 N-au nimicit neamurile de care le-a pomenit Domnul;

105,35 Ci s-au amestecat cu neamurile și au deprins lucrurile lor

105,36 și au slujit idolilor lor și s-au smintit.

105,37 și-au jertfit pe fiii lor și pe fetele lor idolilor,

105,38 au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor lor și al fetelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan și s-a spurcat pământul de sânge.

105,39 S-au pângărit de lucrurile lor și s-au desfrânat cu faptele lor.

105,40 Atunci S-a aprins de mânie Domnul împotriva poporului Său și a urât moștenirea Sa

105,41 și i-a dat pe ei în mâinile neamurilor și i-au stăpânit pe ei cei ce-i urau pe ei.

105,42 Vrăjmașii lor i-au asuprit pe ei și au fost nefericiți sub mâinile lor.

105,43 De multe ori Domnul i-a izbăvit pe ei, dar ei L-au amărât pe El cu sfatul lor și i-a umilit pentru fărădelegile lor.

105,44 Dar Domnul i-a văzut când se necăjeau ei, a auzit rugăciunea lor,

105,45 și și-a adus aminte de legământul Lui și S-a căit după mulțimea milei Sale;

105,46 Și le-a dat să găsească milă înaintea celor ce i-au robit pe ei.

105,47 Izbăvește-ne, Doamne Dumnezeul nostru, și ne adună din neamuri, ca să lăudăm numele cel sfânt al Tău și să ne fălim cu lauda Ta.

105,48 Binecuvântat este Domnul Dumnezeul lui Israel, din veac și până în veac. Tot poporul să zică: Amin. Amin.

106,1 Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

106,2 Să spună cei izbăviți de Domnul, pe care i-a izbăvit din mâna vrăjmașului.

106,3 Din țări i-a adunat pe ei, de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi.

106,4 Rătăcit-au în pustie, în pământ fără de apă și cale spre cetatea de locuit n-au găsit.

106,5 Erau flămânzi și însetați; sufletul lor într-înșii se sfârșea;

106,6 Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit pe ei

106,7 și i-a povățuit pe cale dreaptă, ca să meargă spre cetatea de locuit.

106,8 Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor.

106,9 Că a săturat suflet însetat și suflet flămând a umplut de bunătăți.

106,10 Ședeau în întuneric și în umbra morții; erau ferecați de sărăcie și de fier,

106,11 pentru că au amărât cuvintele Domnului și sfatul Celui Preaînalt au întărâtat.

106,12 El a umilit întru osteneli inima lor; slăbit-au și nu era cine să le ajute;

106,13 Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit pe ei.

106,14 Și i-a scos pe ei din întuneric și din umbra morții și legăturile lor le-a rupt.

106,15 Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor!

106,16 Că a sfărâmat porți de aramă și zăvoare de fier a frânt

106,17 și i-a ajutat să iasă din calea fărădelegii lor, căci pentru fărădelegile lor au fost umiliți.

106,18 Urât-a sufletul lor orice mâncare și s-au apropiat de porțile morții.

106,19 Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor i-a izbăvit.

106,20 Trimis-a cuvântul Său și i-a vindecat pe ei și i-a izbăvit pe ei din stricăciunile lor.

106,21 Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor!

106,22 Și să-I jertfească Lui jertfă de laudă și să vestească lucrurile Lui, în bucurie.

106,23 Cei ce se coboară la mare în corăbii, cei ce-și fac lucrarea lor în ape multe,

106,24 aceia au văzut lucrurile Domnului și minunile Lui întru adânc.

106,25 El a zis și s-a pornit vânt furtunos și s-au înălțat valurile mării.

106,26 Se urcau până la ceruri și se coborau până în adâncuri, iar sufletul lor întru primejdii încremenea.

106,27 Se tulburau și se clătinau ca un om beat și toată priceperea lor a pierit.

106,28 Dar au strigat către Domnul în necazurile lor și din nevoile lor ia izbăvit

106,29 și i-a poruncit furtunii și s-a liniștit și au tăcut valurile mării.

106,30 Și s-au veselit ei, că s-au liniștit valurile și Domnul i-a povățuit pe ei la limanul dorit de ei.

106,31 Lăudat să fie Domnul pentru milele Lui, pentru minunile Lui, pe care le-a făcut fiilor oamenilor!

106,32 Înălțați-L pe El în adunarea poporului și în scaunul bătrânilor lăudați-L pe El,

106,33 prefăcut-a râurile în pământ pustiu, izvoarele de apă în pământ însetat

106,34 și pământul cel roditor în pământ sărat, din pricina celor ce locuiesc pe el.

106,35 Prefăcut-a pustiul în iezer de ape, iar pământul cel fără de apă în izvoare de ape,

106,36 și a așezat acolo pe cei flămânzi și au zidit cetate de locuit

106,37 și au semănat țarine și au sădit vii și au strâns belșug de roade

106,38 și i-a binecuvântat pe ei și s-au înmulțit foarte și vitele lor nu le-a împuținat.

106,39 Și iarăși au fost împuținați și chinuiți de apăsarea necazurilor și a durerii.

106,40 Aruncat-a dispreț asupra căpeteniilor lor și i-a rătăcit pe ei în loc neumblat și fără de cale.

106,41 Dar pe sărac l-a izbăvit de sărăcie și i-a pus pe ei ca pe niște oi de moștenire.

106,42 Vedea-vor drepții și se vor veseli și toată fărădelegea își va astupa gura ei.

106,43 Cine este înțelept va păzi acestea și va pricepe milele Domnului.

107,1 Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea; cânta-voi și voi lăuda întru inima mea.

107,2 Deșteaptă-te slava mea! Deșteaptă-te psaltire și alăută! Deștepta-mă-voi dimineața.

107,3 Lăuda-Te-voi între popoare, Doamne, cânta-voi Ție între neamuri,

107,4 că mai mare decât cerurile este mila Ta și până la nori adevărul Tău.

107,5 Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta, ca să se izbăvească cei plăcuți ai Tăi.

107,6 Mântuiește-mă cu dreapta Ta și mă auzi. Dumnezeu a grăit în locul cel sfânt al Lui:

107,7 înălța-Mă-voi și voi împărți Sichemul și Valea Sucot o voi măsura.

107,8 Al Meu este Galaad și al Meu este Manase și Efraim sprijinul capului Meu,

107,9 Iuda, legiuitorul Meu; Moab, vas al spălării Mele;

107,10 Spre Idumeea voi arunca încălțămintea Mea. Mie cei de alt neam Mi s-au supus”.

107,11 Cine mă va duce la cetatea întărită? Cine mă va povățui până în Idumeea?

107,12 Oare, nu Tu, Dumnezeule, Cel ce ne-ai lepădat pe noi? Oare, nu vei ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre?

107,13 Dă-ne nouă ajutor, ca să ieșim din necaz, că deșartă este izbăvirea cea de la oameni.

107,14 Cu Dumnezeu vom birui și El va nimici pe vrăjmașii noștri.

108,1 Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere. Că gura păcătosului și gura vicleanului asupra mea s-au deschis.

108,2 Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană și cu cuvinte de ură m-au înconjurat și s-au luptat cu mine în zadar.

108,3 În loc să mă iubească, mă cleveteau, iar eu mă rugam.

108,4 Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ură în locul iubirii mele.

108,5 Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui.

108,6 Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat.

108,7 Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul;

108,8 Să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă;

108,9 Să fie strămutați copiii lui și să cerșească; să fie scoși din curțile caselor lor;

108,10 Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinii ostenelile lui;

108,11 Să nu aibă sprijinitor și nici orfanii lui miluitor;

108,12 Să piară copiii lui și într-un neam să se stingă numele lui;

108,13 Să se pomenească fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă;

108,14 Să fie înaintea Domnului pururea și să piară de pe pământ pomenirea lui, pentru că nu și-a adus aminte să facă milă.

108,15 Și a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac și pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare.

108,16 Și a iubit blestemul și va veni asupra lui; și n-a voit binecuvântarea și se va îndepărta de la el.

108,17 Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină și a intrat ca apa înlăuntrul lui și ca untdelemnul în oasele lui.

108,18 Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă și ca un brâu cu care pururea se încinge.

108,19 Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului și grăiesc rele împotriva sufletului meu.

108,20 Dar Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta.

108,21 Izbăvește-mă, că sărac și sărman sunt eu și inima mea s-a tulburat înlăuntrul meu.

108,22 Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur.

108,23 Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului

108,24 și eu am ajuns lor ocară. M-au văzut și au clătinat cu capetele lor.

108,25 Ajută-mă, Doamne Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta,

108,26 și să cunoască ei că mâna Ta este aceasta și Tu, Doamne, ai făcut-o pe ea.

108,27 Ei vor blestema și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească.

108,28 Să se îmbrace cei ce mă clevetesc pe mine cu ocară și cu rușinea lor ca și cu un veșmânt să se învelească.

108,29 Lăuda-voi pe Domnul foarte cu gura mea și în mijlocul multora îl voi preaslăvi pe El,

108,30 că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

109,1 Zis-a Domnul Domnului Meu: „Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”.

109,2 Toiagul puterii Tale ți-l va trimite Domnul din Sion, zicând: „Stăpânește în

mijlocul vrăjmașilor Tăi.

109,3 Cu Tine este poporul Tău în ziua puterii Tale, întru strălucirile sfinților Tăi. Din pântece mai înainte de luceafăr Te-am născut”.

109,4 Juratu-S-a Domnul și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.

109,5 Domnul este de-a dreapta Ta; sfărâmat-a în ziua mâniei Sale împărați.

109,6 Judeca-va între neamuri; va umple totul de ruine; va zdrobi capetele multora pe pământ.

109,7 Din pârâu pe cale va bea; pentru aceasta va înălța capul.

110,1 Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, în sfatul celor drepți și în adunare.

110,2 Mari sunt lucrurile Domnului și potrivite tuturor voilor Lui.

110,3 Laudă și măreție este lucrul Lui și dreptatea Lui rămâne în veacul veacului.

110,4 Pomenire a făcut de minunile Sale. Milostiv și îndurat este Domnul.

110,5 Hrană a dat celor ce se tem de Dânsul; aduceți-vă aminte în veac de legământul Lui.

110,6 Tăria lucrurilor Sale a vestit-o poporului Său, ca să le dea lor moștenirea neamurilor.

110,7 Lucrurile mâinilor Lui, adevăr și judecată. Adevărate sunt toate poruncile Lui,

110,8 întărite în veacul veacului, făcute în adevăr și dreptate.

110,9 Izbăvire a trimis poporului Său; poruncit-a în veac legământul Său; sfânt și înfricoșător este numele Lui.

110,10 Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea. Lauda Lui rămâne în veacul veacului.

111,1 Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte.

111,2 Puternică va fi pe pământ semința Lui; neamul drepților se va binecuvânta.

111,3 Slavă și bogăție în casa lui și dreptatea lui rămâne în veacul veacului.

111,4 Răsărit-a în întuneric lumină drepților, Cel milostiv, îndurat și drept.

111,5 Bun este bărbatul care se îndură și împrumută; își rânduiește vorbele sale cu judecată, că în veac nu se va clinti.

111,6 Întru pomenire veșnică va fi dreptul; de vorbire de rău nu se va teme.

111,7 Gata este inima lui a nădăjdui în Domnul; întărită este inima lui, nu se va teme, până ce va ajunge să disprețuiască pe vrăjmașii săi.

111,8 Risipit-a, dat-a săracilor; dreptatea lui rămâne în veacul veacului.

111,9 Puterea lui se va înălța întru slavă.

111,10 Păcătosul va vedea și se va mânia, va scrâșni din dinți și se va topi. Pofta păcătoșilor va pieri.

112,1 Lăudați, tineri, pe Domnul, lăudați numele Domnului.

112,2 Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac.

112,3 De la răsăritul soarelui până la apus, lăudat este numele Domnului.

112,4 Înalt este peste toate neamurile Domnul, peste ceruri este slava Lui.

112,5 Cine este ca Domnul Dumnezeul nostru, Cel ce locuiește întru cele înalte

112,6 și spre cele smerite privește, în cer și pe pământ?

112,7 Cel ce scoate din pulbere pe cel sărac și ridică din gunoi pe cel sărman,
112,8 ca să-l așeze cu cei mari, cu cei mari ai poporului Său.
112,9 Cel ce face să locuiască cea stearpă în casă, ca o mamă ce se bucură de fii.
113,1 La ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacob dintr-un popor barbar,
113,2 ajuns-a Iuda sfințirea Lui, Israel stăpânirea Lui.
113,3 Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.
113,4 Munții au săltat ca berbecii și dealurile ca mieii oilor.
113,5 Ce-ți este ție, mare, că ai fugit? Și ție Iordane, că te-ai întors înapoi?
113,6 Munților, că ați săltat ca berbecii și dealurilor, ca mieii oilor?
113,7 De fața Domnului s-a cutremurat pământul, de fața Dumnezeului lui Iacob,
113,8 Care a prefăcut stânca în iezer, iar piatra în izvoare de apă.
113,9 Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă, pentru mila Ta și pentru adevărul Tău,
113,10 ca nu cumva să zică neamurile: „Unde este Dumnezeul lor?”
113,11 Dar Dumnezeul nostru e în cer; în cer și pe pământ toate câte a voit a făcut.
113,12 Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucruri de mâini omenești:
113,13 Gură au și nu vor grăi; ochi au și nu vor vedea;
113,14 Urechi au și nu vor auzi; nări au și nu vor mirosi;
113,15 Mâini au și nu vor pipăi; picioare au și nu vor umbla, nu vor glăsui cu gâtlejul lor.
113,16 Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei și toți cei ce se încred în ei.
113,17 Casa lui Israel a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este.
113,18 Casa lui Aaron a nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este.
113,19 Cei ce se tem de Domnul au nădăjduit în Domnul; ajutorul lor și apărătorul lor este.
113,20 Domnul și-a adus aminte de noi și ne-a binecuvântat pe noi; a binecuvântat casa lui Israel, a binecuvântat casa lui Aaron,
113,21 a binecuvântat pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici împreună cu cei mari.
113,22 Sporească-vă Domnul pe voi, pe voi și pe copiii voștri!
113,23 Binecuvântați să fiți de Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul.
113,24 Cerul cerului este al Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor.
113,25 Nu morții Te vor lăuda pe Tine, Doamne, nici toți cei ce se coboară în iad,
113,26 ci noi, cei vii, vom binecuvânta pe Domnul de acum și până în veac.
114,1 Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele,
114,2 că a plecat urechea Lui spre mine și în zilele mele îl voi chema.
114,3 Cuprinsu-m-au durerile morții, primejdiile iadului m-au găsit; necaz și durere am aflat
114,4 și numele Domnului am chemat: „O, Doamne, izbăvește sufletul meu!”
114,5 Milostiv este Domnul și drept și Dumnezeul nostru miluiește.
114,6 Cel ce păzește pe prunci este Domnul; umilit am fost și m-am izbăvit.
114,7 Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ți-a făcut ție bine;
114,8 Că a scos sufletul meu din moarte, ochii mei din lacrimi și picioarele mele de

la cădere.
114,9 Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii.
115,1 Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte.
115,2 Eu am zis întru uimirea mea: „Tot omul este mincinos!”
115,3 Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?
115,4 Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema.
115,5 Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Său.
115,6 Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.
115,7 O, Doamne, eu sunt robul Tău, eu sunt robul Tău și fiul roabei Tale; rupt-ai legăturile mele.
115,8 Ție-ți voi aduce jertfă de laudă și numele Domnului voi chema.
115,9 Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui,
115,10 în curțile casei Domnului, în mijlocul tău, Ierusalime.
116,1 Lăudați pe Domnul toate neamurile; lăudați-L pe El toate popoarele;
116,2 Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămâne în veac.
117,1 Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.
117,2 Să zică, dar, casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui.
117,3 Să zică, dar, casa lui Aaron, că este bun, că în veac este mila Lui.
117,4 Să zică, dar, toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.
117,5 În necaz am chemat pe Domnul și m-a auzit și m-a scos întru desfătare.
117,6 Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme de ce-mi va face mie omul.
117,7 Domnul este ajutorul meu și eu voi privi cu bucurie pe vrăjmașii mei.
117,8 Mai bine este a Te încrede în Domnul, decât a Te încrede în om.
117,9 Mai bine este a nădăjdui în Domnul, decât a nădăjdui în căpetenii.
117,10 Toate neamurile m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.
117,11 Înconjurând m-au înconjurat și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.
117,12 Înconjuratu-m-au ca albinele fagurele, dar s-au stins ca focul de spini și în numele Domnului i-am înfrânt pe ei.
117,13 Împingându-mă m-au împins să cad, dar Domnul m-a sprijinit.
117,14 Tăria mea și lauda mea este Domnul și mi-a fost mie spre izbăvire.
117,15 Glas de bucurie și de izbăvire în corturile drepților: „Dreapta Domnului a făcut putere,
117,16 dreapta Domnului m-a înălțat, dreapta Domnului a făcut putere!”
117,17 Nu voi muri, ci voi fi viu și voi povesti lucrurile Domnului.
117,18 Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat.
117,19 Deschideți-mi mie porțile dreptății, intrând în ele voi lăuda pe Domnul.
117,20 Aceasta este poarta Domnului; drepții vor intra prin ea.
117,21 Te voi lăuda, că m-ai auzit și ai fost mie spre izbăvire.
117,22 Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului.
117,23 De la Domnul s-a făcut aceasta și minunată este în ochii noștri.

117,24 Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

117,25 O, Doamne, mântuiește! O, Doamne, sporește!

117,26 Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului; binecuvântatu-v-am pe voi, din casa Domnului.

117,27 Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă. Tocmiți sărbătoare cu ramuri umbroase, până la coarnele altarului.

117,28 Dumnezeul meu ești Tu și Te voi lăuda; Dumnezeul meu ești Tu și Te voi înălța. Te voi lăuda că m-ai auzit și ai fost mie spre mântuire.

117,29 Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

118,1 Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului.

118,2 Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor,

118,3 că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea.

118,4 Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte.

118,5 O, de s-ar îndrepta căile mele, ca să păzesc poruncile Tale!

118,6 Atunci nu mă voi rușina când voi căuta spre toate poruncile Tale.

118,7 Lăuda-Te-voi întru îndreptarea inimii, ca să învăț judecățile dreptății Tale.

118,8 Îndreptările Tale voi păzi; nu mă părăsi până în sfârșit.

118,9 Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale.

118,10 Cu toată inima Te-am căutat pe Tine; să nu mă lepezi de la poruncile Tale.

118,11 În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Ție.

118,12 Binecuvântat ești, Doamne, învață-mă îndreptările Tale.

118,13 Cu buzele am rostit toate judecățile gurii Tale.

118,14 În calea mărturiilor Tale m-am desfătat ca de toată bogăția.

118,15 La poruncile Tale voi cugeta și voi cunoaște căile Tale.

118,16 La îndreptările Tale voi cugeta și nu voi uita cuvintele Tale.

118,17 Răsplătește robului Tău! Voi trăi și voi păzi poruncile Tale.

118,18 Deschide ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta.

118,19 Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale.

118,20 Aprins e sufletul meu de dorirea judecăților Tale, în toată vremea.

118,21 Certat-ai pe cai mândri; blestemați sunt cei ce se abat de la poruncile Tale.

118,22 Ia de la mine ocara și defăimarea, că mărturiile Tale am păzit.

118,23 Pentru că au șezut căpeteniile și pe mine mă cleveteau, iar robul Tău cugeta la îndreptările Tale.

118,24 Că mărturiile Tale sunt cugetarea mea, iar îndreptările Tale, sfatul meu.

118,25 Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă, după cuvântul Tău.

118,26 Vestit-am căile mele și m-ai auzit; învață-mă îndreptările Tale.

118,27 Fă să înțeleg calea îndreptărilor Tale și voi cugeta la minunile Tale.

118,28 Istovitu-s-a sufletul meu de supărare; întărește-mă întru cuvintele Tale.

118,29 Depărtează de la mine calea nedreptății și cu legea Ta mă miluiește.

118,30 Calea adevărului am ales și judecățile Tale nu le-am uitat.

118,31 Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, să nu mă rușinezi.

118,32 Pe calea poruncilor Tale am alergat când ai lărgit inima mea.
118,33 Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale și o voi păzi pururea.
118,34 Înțelepțește-mă și voi căuta legea Ta și o voi păzi cu toată inima mea.
118,35 Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta am voit.
118,36 Pleacă inima mea la mărturiile Tale și nu la lăcomie.
118,37 Întoarce ochii mei ca să nu vadă deșertăciunea; în calea Ta viază-mă.
118,38 Împlinește robului Tău cuvântul Tău, care este pentru cei ce se tem de Tine.
118,39 Îndepărtează ocara, de care mă tem, căci judecățile Tale sunt bune.
118,40 Iată, am dorit poruncile Tale; întru dreptatea Ta viază-mă.
118,41 Să vină peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta, după cuvântul Tău,
118,42 și voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale.
118,43 Să nu îndepărtezi din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârșit, că întru judecățile Tale am nădăjduit,
118,44 și voi păzi legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului.
118,45 Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat.
118,46 Am vorbit despre mărturiile Tale, înaintea împăraților, și nu m-am rușinat.
118,47 Am cugetat la poruncile Tale pe care le-am iubit foarte.
118,48 Am ridicat mâinile mele la poruncile Tale, pe care le-am iubit și am cugetat la îndreptările Tale.
118,49 Adu-ți aminte de cuvântul Tău, către robul Tău, întru care mi-ai dat nădejde.
118,50 Aceasta m-a mângâiat întru smerenia mea, că cuvântul Tău m-a viat.
118,51 Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-am abătut.
118,52 Adusu-mi-am aminte de judecățile Tale cele din veac, Doamne, și m-am mângâiat.
118,53 Mâhnire m-a cuprins din pricina păcătoșilor, care părăsesc legea Ta.
118,54 Cântate erau de mine îndreptările Tale, în locul pribegiei mele.
118,55 Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, și am păzit legea Ta.
118,56 Aceasta s-a făcut mie, că îndreptările Tale am căutat.
118,57 Partea mea ești, Doamne, zis-am să păzesc legea Ta.
118,58 Rugatu-m-am feței Tale, din toată inima mea, miluiește-mă după cuvântul Tău.
118,59 Cugetat-am la căile Tale și am întors picioarele mele la mărturiile Tale.
118,60 Gata am fost și nu m-am tulburat să păzesc poruncile Tale.
118,61 Funiile păcătoșilor s-au înfășurat împrejurul meu, dar legea Ta n-am uitat.
118,62 La miezul nopții m-am sculat ca să Te laud pe Tine, pentru judecățile dreptății Tale.
118,63 Părtaș sunt cu toți cei ce se tem de Tine și păzesc poruncile Tale.
118,64 De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învață.
118,65 Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău.
118,66 Învață-mă bunătatea, învățătura și cunoștința, că în poruncile Tale am crezut.
118,67 Mai înainte de a fi umilit, am greșit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit.

118,68 Bun ești Tu, Doamne, și întru bunătatea Ta, învață-mă îndreptările Tale.

118,69 Înmulțitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerceta poruncile Tale.

118,70 Închegatu-s-a ca grăsimea inima lor, iar eu cu legea Ta m-am desfătat.

118,71 Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale.

118,72 Bună-mi este mie legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint.

118,73 Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, înțelepțește-mă și voi învăța poruncile Tale.

118,74 Cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor veseli, că în cuvintele Tale am nădăjduit.

118,75 Cunoscut-am, Doamne, că drepte sunt judecățile Tale și întru adevăr m-ai smerit.

118,76 Facă-se dar, mila Ta, ca să mă mângâie, după cuvântul Tău, către robul Tău.

118,77 Să vină peste mine îndurările Tale și voi trăi, că legea Ta cugetarea mea este.

118,78 Să se rușineze cei mândri, că pe nedrept m-au nedreptățit; iar eu voi cugeta la poruncile Tale.

118,79 Să se întoarcă spre mine cei ce se tem de Tine și cei ce cunosc mărturiile Tale.

118,80 Să fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă rușinez.

118,81 Se topește sufletul meu după mântuirea Ta; în cuvântul Tău am nădăjduit.

118,82 Sfârșitu-s-au ochii mei după cuvântul Tău, zicând: „Când mă vei mângâia?”

118,83 Că m-am făcut ca un foale la fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

118,84 Câte sunt zilele robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc?

118,85 Spusu-mi-au călcătorii de lege deșertăciuni, dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

118,86 Toate poruncile Tale sunt adevăr; pe nedrept m-au prigonit. Ajută-mă!

118,87 Puțin a fost de nu m-am sfârșit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale.

118,88 După mila Ta viază-mă și voi păzi mărturiile gurii mele.

118,89 În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer;

118,90 În neam și în neam adevărul Tău. Întemeiat-ai pământul și rămâne.

118,91 După rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sunt slujitoare Ție.

118,92 De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu.

118,93 În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-însele m-ai viat, Doamne.

118,94 Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat.

118,95 Pe mine m-au așteptat păcătoșii ca să mă piardă. Mărturiile Tale am priceput.

118,96 La tot lucrul desăvârșit am văzut sfârșit, dar porunca Ta este fără de sfârșit.

118,97 Că am iubit legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este.

118,98 Mai mult decât pe vrăjmașii mei mai înțelepțit cu porunca Ta, că în veac a mea este.

118,99 Mai mult decât învățătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este.

118,100 Mai mult decât bătrânii am înțeles, că poruncile Tale am căutat.

118,101 De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale.

118,102 De la judecățile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus mie lege.

118,103 Cât sunt de dulci limbii mele, cuvintele Tale, mai mult decât mierea, în gura mea!

118,104 Din poruncile Tale m-am făcut priceput; pentru aceasta am urât toată calea nedreptății.

118,105 Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele.

118,106 Juratu-m-am și m-am hotărât să păzesc judecățile dreptății Tale.

118,107 Umilit am fost până în sfârșit: Doamne, viază-mă, după cuvântul Tău.

118,108 Cele de bunăvoie ale gurii mele binevoiește-le Doamne, și judecățile Tale mă învață.

118,109 Sufletul meu în mâinile Tale este pururea și legea Ta n-am uitat.

118,110 Pusu-mi-au păcătoșii cursă mie, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

118,111 Moștenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sunt ele.

118,112 Plecat-am inima mea ca să fac îndreptările Tale în veac spre răsplătire.

118,113 Pe călcătorii de lege am urât și legea Ta am iubit.

118,114 Ajutorul meu și sprijinitorul meu ești Tu, în cuvântul Tău am nădăjduit.

118,115 Depărtați-vă de la mine cei ce vicleniți și voi cerceta poruncile Dumnezeului meu.

118,116 Apără-mă, după cuvântul Tău, și mă viază și să nu-mi dai de rușine așteptarea mea.

118,117 Ajută-mă și mă voi mântui și voi cugeta la îndreptările Tale, pururea.

118,118 Defăimat-ai pe toți cei ce se depărtează de la îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor.

118,119 Socotit-am călcători de lege pe toți păcătoșii pământului; pentru aceasta am iubit mărturiile Tale, pururea.

118,120 Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecățile Tale m-am temut.

118,121 Făcut-am judecată și dreptate; nu mă da pe mâna celor ce-mi fac strâmbătate.

118,122 Primește pe robul Tău în bunătate, ca să nu mă clevetească cei mândri.

118,123 Sfârșitu-sau ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale.

118,124 Fă cu robul Tău, după mila Ta, și îndreptările Tale mă învață.

118,125 Robul Tău sunt eu; înțelepțește-mă și voi cunoaște mărturiile Tale.

118,126 Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

118,127 Pentru aceasta am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul și topazul.

118,128 Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât.

118,129 Minunate sunt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercetat pe ele sufletul meu.

118,130 Arătarea cuvintelor Tale luminează și înțelepțește pe prunci.

118,131 Gura mea am deschis și am aflat, că de poruncile Tale am dorit.

118,132 Caută spre mine și mă miluiește, după judecata Ta, fală de cei ce iubesc

numele Tău.

118,133 Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

118,134 Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale.

118,135 Fața Ta arat-o robului Tău și mă învață poruncile Tale.

118,136 Izvoare de apă s-au coborât din ochii mei, pentru că n-am păzit legea Ta.

118,137 Drept ești, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale.

118,138 Poruncit-ai cu dreptate mărturiile Tale și cu tot adevărul.

118,139 Topitu-m-a râvna casei Tale, că au uitat cuvintele Tale vrăjmașii mei.

118,140 Lămurit cu foc este cuvântul Tău foarte și robul Tău l-a iubit pe el.

118,141 Tânăr sunt eu și defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat.

118,142 Dreptatea Ta este dreptate în veac și legea Ta adevărul.

118,143 Necazuri și nevoi au dat peste mine, dar poruncile Tale sunt gândirea mea.

118,144 Drepte sunt mărturiile Tale, în veac; înțelepțește-mă și voi fi viu.

118,145 Strigat-am cu toată inima mea: Auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voi căuta.

118,146 Strigat-am către Tine, mântuiește-mă, și voi păzi mărturiile Tale.

118,147 Din zori m-am sculat și am strigat; întru cuvintele Tale am nădăjduit.

118,148 Deschis-am ochii mei dis-de-dimineață, ca să cuget la cuvintele Tale.

118,149 Glasul meu auzi-l, Doamne, după mila Ta; după judecata Ta mă viază.

118,150 Apropiatu-s-au cei ce mă prigonesc cu fărădelege, dar de la legea Ta s-au îndepărtat.

118,151 Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul.

118,152 Din început am cunoscut, din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele.

118,153 Vezi smerenia mea și mă scoate, că legea Ta n-am uitat.

118,154 Judecă pricina mea și mă izbăvește; după cuvântul Tău, fă-mă viu.

118,155 Departe de păcătoși este mântuirea, că îndreptările Tale n-au căutat.

118,156 Îndurările Tale multe sunt Doamne; după judecata Ta mă viază.

118,157 Mulți sunt cei ce mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut.

118,158 Văzut-am pe cei nepricepuți și mă sfârșeam, că n-au păzit cuvintele Tale.

118,159 Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne; întru mila Ta mă viază.

118,160 Începutul cuvintelor Tale este adevărul și veșnice toate judecățile dreptății Tale.

118,161 Căpeteniile m-au prigonit în zadar; iar de cuvintele Tale s-a înfricoșat inima mea.

118,162 Bucura-mă-voi de cuvintele Tale, ca cel ce a aflat comoară mare.

118,163 Nedreptatea am urât și am disprețuit, iar legea Ta am iubit.

118,164 De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale.

118,165 Pace multă au cei ce iubesc legea Ta și nu se smintesc.

118,166 Așteptat-am mântuirea Ta, Doamne, și poruncile Tale am iubit.

118,167 Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale și le-a iubit foarte.

118,168 Păzit-am poruncile Tale și mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sunt, Doamne.

118,169 Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă înțelepțește.

118,170 Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă izbăvește.

118,171 Să răspândească buzele mele laudă, că m-ai învățat îndreptările Tale.

118,172 Rosti-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sunt drepte.

118,173 Mâna Ta să mă izbăvească, că poruncile Tale am ales.

118,174 Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este.

118,175 Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda și judecățile Tale îmi vor ajuta mie.

118,176 Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

119,1 Către Domnul am strigat când m-am necăjit și m-a auzit.

119,2 Doamne, izbăvește sufletul meu de buzele nedrepte și de limba vicleană.

119,3 Ce se va da ție și ce vei câștiga de la limba vicleană?

119,4 Săgeți ascuțite cu cărbuni aprinși trase de Cel puternic.

119,5 Vai mie, că pribegia mea s-a prelungit, că locuiesc în corturile lui Chedar!

119,6 Mult a pribegit sufletul meu.

119,7 Cu cei ce urau pacea, făcător de pace eram; când grăiam lor, se luptau cu mine în zadar.

120,1 Ridicat-am ochii mei la munți, de unde va veni ajutorul meu.

120,2 Ajutorul meu de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul.

120,3 Nu va lăsa să se clatine piciorul tău, nici nu va dormita Cel ce păzește.

120,4 Iată, nu va dormita, nici nu va adormi Cel ce păzește pe Israel.

120,5 Domnul te va păzi pe tine, Domnul este acoperământul tău, de-a dreapta ta.

120,6 Ziua soarele nu te va arde, nici luna noaptea.

120,7 Domnul te va păzi pe tine de tot răul; păzi-va sufletul tău.

120,8 Domnul va păzi intrarea ta, ieșirea ta, de acum și până în veac.

121,1 Veselitu-m-am de cei ce mi-au zis mie: „În casa Domnului vom merge!”

121,2 Stăteau picioarele noastre în curțile tale, Ierusalime!

121,3 Ierusalimul, cel ce este zidit ca o cetate, ale cărei porți sunt strâns-unite.

121,4 Că acolo s-au suit semințiile, semințiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude numele Domnului.

121,5 Că acolo s-au așezat scaunele la judecată, scaunele pentru casa lui David.

121,6 Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului și pentru îndestularea celor ce te iubesc pe tine.

121,7 Să fie pace în întăriturile tale și îndestulare în turnurile tale.

121,8 Pentru frații mei și pentru vecinii mei grăiam despre tine pace.

121,9 Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru am dorit cele bune ție.

122,1 Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

122,2 Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeul nostru, până ce Se va milostivi spre noi.

122,3 Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare,

122,4 că prea mult s-a săturat sufletul nostru de ocara celor îndestulați și de defăimarea celor mândri.

123,1 De n-ar fi fost Domnul cu noi, să spună Israel!

123,2 De n-ar fi fost Domnul cu noi, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră,

123,3 de vii ne-ar fi înghițit pe noi, când s-a aprins mânia lor împotriva noastră.

123,4 Apa ne-ar fi înecat pe noi, șuvoi ar fi trecut peste sufletul nostru.

123,5 Atunci ar fi trecut peste sufletul nostru valuri înspăimântătoare.

123,6 Binecuvântat este Domnul, Care nu ne-a dat pe noi spre vânare dinților lor.

123,7 Sufletul nostru a scăpat ca o pasăre din cursa vânătorilor; cursa s-a sfărâmat și noi ne-am izbăvit.

123,8 Ajutorul nostru este în Numele Domnului, Cel ce a făcut cerul și pământul.

124,1 Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim.

124,2 Munți sunt împrejurul lui și Domnul împrejurul poporului Său, de acum și până în veac.

124,3 Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta drepților, ca să nu-și întindă drepții întru fărădelegi mâinile lor.

124,4 Fă bine, Doamne, celor buni și celor drepți cu inima;

124,5 Iar pe cei ce se abat pe căi nedrepte, Domnul îi va duce cu cei ce lucrează fărădelegea. Pace peste Israel!

125,1 Când a întors Domnul robia Sionului ne-am umplut de mângâiere.

125,2 Atunci s-a umplut de bucurie gura noastră și limba noastră de veselie; atunci se zicea între neamuri: „Mari lucruri a făcut Domnul cu ei!”

125,3 Mari lucruri a făcut Domnul cu noi: ne-a umplut de bucurie.

125,4 Întoarce, Doamne, robia noastră, cum întorci pâraiele spre miazăzi.

125,5 Cei ce seamănă cu lacrimi, cu bucurie vor secera.

125,6 Mergând mergeau și plângeau, aruncând semințele lor, dar venind vor veni cu bucurie, ridicând snopii lor.

126,1 De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzește.

126,2 În zadar vă sculați dis-de-dimineață, în zadar vă culcați târziu, voi care mâncați pâinea durerii, dacă nu v-ar da Domnul somn, iubiți ai Săi.

126,3 Iată, fiii sunt moștenirea Domnului, răsplata rodului pântecelui.

126,4 Precum sunt săgețile în mâna celui viteaz, așa sunt copiii părinților tineri.

126,5 Fericit este omul care-și va umple casa de copii; nu se va rușina când va grăi cu vrăjmașii săi în poartă.

127,1 Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui.

127,2 Rodul muncii mâinilor tale vei mânca. Fericit ești; bine-ți va fi!

127,3 Femeia ta ca o vie roditoare, în laturile casei tale; fiii tăi ca niște vlăstare

tinere de măslin, împrejurul mesei tale.

127,4 Iată, așa se va binecuvânta omul, cel ce se teme de Domnul.

127,5 Te va binecuvânta Domnul din Sion și vei vedea bunătățile Ierusalimului în toate zilele vieții tale.

127,6 Și vei vedea pe fiii fiilor tăi. Pace peste Israel!

128,1 De multe ori s-au luptat cu mine din tinerețile mele, să spună Israel!

128,2 De multe ori s-au luptat cu mine, din tinerețile mele și nu m-au biruit.

128,3 Spatele mi-au lovit păcătoșii, întins-au nelegiuirea lor;

128,4 Dar Domnul Cel drept a tăiat grumajii păcătoșilor.

128,5 Să se rușineze și să se întoarcă înapoi toți cei ce urăsc Sionul.

128,6 Facă-se ca iarba de pe acoperișuri, care, mai înainte de a fi smulsă, s-a uscat,

128,7 din care nu și-a umplut mâna lui secerătorul și sânul său, cel ce adună snopii,

128,8 și trecătorii nu vor zice: „Binecuvântarea Domnului fie peste voi!” sau: „Vă binecuvântăm în numele Domnului!”

129,1 Dintru adâncuri am strigat către Tine; Doamne! Doamne, auzi glasul meu!

129,2 Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

129,3 De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi?

129,4 Că la Tine este milostivirea.

129,5 Pentru numele Tău, Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău,

129,6 nădăjduit-a sufletul meu în Domnul, din straja dimineții până în noapte. Din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

129,7 Că la Domnul este mila și multă mântuire la El

129,8 și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

130,1 Doamne, nu s-a mândrit inima mea, nici nu s-au înălțat ochii mei, nici n-am umblat după lucruri mari, nici după lucruri mai presus de mine,

130,2 dimpotrivă, mi-am smerit și mi-am domolit sufletul meu, ca un prunc înțărcat de mama lui, ca răsplată a sufletului meu.

130,3 Să nădăjduiască Israel în Domnul, de acum și până în veac!

131,1 Adu-ți aminte, Doamne, de David și de toate blândețile lui.

131,2 Cum s-a jurat Domnului și a făgăduit Dumnezeului lui Iacob:

131,3 Nu voi intra în locașul casei mele, nu mă voi sui pe patul meu de odihnă,

131,4 nu voi da somn ochilor mei și genelor mele dormitare și odihnă tâmplelor mele,

131,5 până ce nu voi afla loc Domnului, locaș Dumnezeului lui Iacob.

131,6 Iată am auzit de chivotul legii; în Efrata l-am găsit, în țarina lui Iaar.

131,7 Intra-vom în locașurile Lui, închina-ne-vom la locul unde au stat picioarele Lui.

131,8 Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu și chivotul sfințirii Tale.

131,9 Preoții Tăi se vor îmbrăca cu dreptate și cuvioșii Tăi se vor bucura.

131,10 Din pricina lui David, robul Tău, să nu întorci fața unsului Tău.

131,11 Juratu-S-a Domnul lui David adevărul și nu-l va lepăda: „Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău,

131,12 de vor păzi fiii tăi legământul Meu și mărturiile acestea ale Mele, în care îi voi învăța pe ei și fiii lor vor ședea până în veac pe scaunul tău”.

131,13 Că a ales Domnul Sionul și l-a ales ca locuință Lui.

131,14 „Aceasta este odihna Mea în veacul veacului. Aici voi locui, că l-am ales pe el.

131,15 Roadele lui le voi binecuvânta foarte; pe săracii lui îi voi sătura cu pâine.

131,16 Pe preoții lui îi voi îmbrăca cu izbăvire și cuvioșii lui cu bucurie se vor bucura.

131,17 Acolo voi face să răsară puterea lui David, gătit-am făclie unsului Meu.

131,18 Pe vrăjmașii lui îi voi îmbrăca cu rușine, iar pe dânsul va înflori sfințenia Mea”.

132,1 Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună!

132,2 Aceasta este ca mirul pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se coboară pe marginea veșmintelor lui.

132,3 Aceasta este ca roua Ermonului, ce se coboară pe munții Sionului, că unde este unire acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până în veac.

133,1 Iată acum binecuvântați pe Domnul toate slugile Domnului, care stați în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru.

133,2 Noaptea ridicați mâinile voastre spre cele sfinte și binecuvântați pe Domnul.

133,3 Te va binecuvânta Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul și pământul.

134,1 Lăudați numele Domnului, lăudați slugi pe Domnul,

134,2 cei ce stați în casa Domnului, în curțile Dumnezeului nostru.

134,3 Lăudați pe Domnul, că este bun Domnul; cântați numele Lui, că este bun.

134,4 Că pe Iacob și l-a ales Domnul, pe Israel spre moștenire Lui.

134,5 Că eu am cunoscut că este mare Domnul și Domnul nostru peste toți dumnezeii.

134,6 Toate câte a vrut Domnul a făcut în cer și pe pământ, în mări și în toate adâncurile.

134,7 A ridicat nori de la marginea pământului; fulgerele spre ploaie le-a făcut; El scoate vânturile din vistieriile Sale.

134,8 El a bătut pe cei întâi-născuți ai Egiptului, de la om până la dobitoc.

134,9 Trimis-a semne și minuni în mijlocul tău, Egipte, lui Faraon și tuturor robilor lui.

134,10 El a bătut neamuri multe și a ucis împărați puternici:

134,11 Pe Sihon împăratul amoreilor și pe Og împăratul Vasanului și toate stăpânirile Canaanului.

134,12 Și a dat pământul lor moștenire, moștenire lui Israel, poporului Său.

134,13 Doamne, numele Tău este în veac și pomenirea Ta în neam și în neam.

134,14 Că va judeca Domnul pe poporul Său și de slugile Sale se va milostivi.

134,15 Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucruri făcute de mâini omenești.

134,16 Gură au și nu vor grăi, ochi au și nu vor vedea.

134,17 Urechi au și nu vor auzi, că nu este duh în gura lor.

134,18 Asemenea lor să fie toți cei care îi fac pe ei și toți cei ce se încred în ei.

134,19 Casa lui Israel, binecuvântați pe Domnul; casa lui Aaron, binecuvântați pe

Domnul;

134,20 Casa lui Levi, binecuvântați pe Domnul; cei ce vă temeți de Domnul, binecuvântați pe Domnul.

134,21 Binecuvântat este Domnul din Sion, Cel ce locuiește în Ierusalim.

135,1 Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui.

135,2 Lăudați pe Dumnezeul dumnezeilor, că în veac este mila Lui.

135,3 Lăudați pe Domnul domnilor, că în veac este mila Lui.

135,4 Singurul Care face minuni mari, că în veac este mila Lui.

135,5 Cel ce a făcut cerul cu pricepere, că în veac este mila Lui.

135,6 Cel ce a întărit pământul pe ape, că în veac este mila Lui.

135,7 Cel ce a făcut luminătorii cei mari, că în veac este mila Lui.

135,8 Soarele, spre stăpânirea zilei, că în veac este mila Lui.

135,9 Luna și stelele spre stăpânirea nopții, că în veac este mila Lui.

135,10 Cel ce a bătut Egiptul cu cei întâi-născuți ai lor, că în veac este mila Lui.

135,11 Și a scos pe Israel din mijlocul lor, că în veac este mila Lui.

135,12 Cu mână tare și cu braț înalt, că în veac este mila Lui.

135,13 Cel ce a despărțit Marea Roșie în două; că în veac este mila Lui.

135,14 Și a trecut pe Israel prin mijlocul ei, că în veac este mila Lui.

135,15 Și a răsturnat pe Faraon și oștirea lui în Marea Roșie, că în veac este mila Lui.

135,16 Cel ce a trecut pe poporul Lui prin pustiu, că în veac este mila Lui.

135,17 Cel ce a bătut împărați mari, că în veac este mila Lui.

135,18 Cel ce a omorât împărați tari, că în veac este mila Lui.

135,19 Pe Sihon împăratul amoreilor, că în veac este mila Lui.

135,20 Și pe Og împăratul Vasanului, că în veac este mila Lui.

135,21 Și le-a dat pământul lor moștenire, că în veac este mila Lui.

135,22 Moștenire lui Israel, robul Lui, că în veac este mila Lui.

135,23 Că în smerenia noastră și-a adus aminte de noi Domnul, că în veac este mila Lui.

135,24 Și ne-a izbăvit pe noi de vrăjmașii noștri, că în veac este mila Lui.

135,25 Cel ce dă hrană la tot trupul, că în veac este mila Lui.

135,26 Lăudați pe Dumnezeul cerului, că în veac este mila Lui.

136,1 La râul Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.

136,2 În sălcii, în mijlocul lor, am atârnat harpele noastre.

136,3 Că acolo cei ce ne-au robit pe noi ne-au cerut nouă cântare, zicând: „Cântați-ne nouă din cântările Sionului!”

136,4 Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ străin?

136,5 De te voi uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea!

136,6 Să se lipească limba mea de grumazul meu, de nu-mi voi aduce aminte de tine, de nu voi pune înainte Ierusalimul, ca început al bucuriei mele.

136,7 Adu-ți aminte, Doamne, de fiii lui Edom, în ziua dărâmării Ierusalimului, când

ziceau: „Stricați-l, stricați-l până la temeliile lui!”

136,8 Fiica Babilonului, ticăloasa! Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă.

136,9 Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră.

137,1 Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele și înaintea îngerilor îți voi cânta.

137,2 Închina-mă-voi în locașul Tău cel sfânt și voi lăuda numele Tău, pentru mila Ta și adevărul Tău; că ai mărit peste tot numele cel sfânt al Tău.

137,3 În orice zi Te voi chema, degrabă mă auzi! Sporește în sufletul meu puterea.

137,4 Să Te laude pe Tine, Doamne, toți împărații pământului, când vor auzi toate graiurile gurii Tale,

137,5 și să cânte în căile Domnului, că mare este slava Domnului.

137,6 Că înalt este Domnul și spre cele smerite privește și pe cele înalte de departe le cunoaște.

137,7 De ajung la necaz, viază-mă! Împotriva vrăjmașilor mei ai întins mâna Ta și m-a izbăvit dreapta Ta.

137,8 Domnul le va plăti lor pentru mine. Doamne, mila Ta este în veac; lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

138,1 Doamne, cercetatu-m-ai și m-ai cunoscut.

138,2 Tu ai cunoscut șederea mea și scularea mea; Tu ai priceput gândurile mele de departe.

138,3 Cărarea mea și firul vieții mele Tu le-ai cercetat și toate căile mele mai dinainte le-ai văzut.

138,4 Că încă nu este cuvânt pe limba mea

138,5 și iată, Doamne, Tu le-ai cunoscut pe toate și pe cele din urmă și pe cele de demult; Tu m-ai zidit și ai pus peste mine mâna Ta.

138,6 Minunată este știința Ta, mai presus de mine; este înaltă și n-o pot ajunge.

138,7 Unde mă voi duce de la Duhul Tău și de la fața Ta unde voi fugi?

138,8 De mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi coborî în iad, de față ești.

138,9 De voi lua aripile mele de dimineață și de mă voi așeza la marginile mării

138,10 și acolo mâna Ta mă va povățui și mă va ține dreapta Ta.

138,11 Și am zis: „Poate întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu”.

138,12 Dar întunericul nu este întuneric la Tine și noaptea ca ziua va lumina. Cum este întunericul ei, așa este și lumina ei.

138,13 Că Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pântecele maicii mele.

138,14 Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrurile Tale și sufletul meu le cunoaște foarte.

138,15 Nu sunt ascunse de Tine oasele mele, pe care le-ai făcut întru ascuns, nici ființa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pământului.

138,16 Cele nelucrate ale mele le-au cunoscut ochii Tăi și în cartea Ta toate se vor scrie; zi de zi se vor săvârși și nici una din ele nu va fi nescrisă.

138,17 Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule, și foarte s-a întărit

stăpânirea lor.

138,18 Și-i voi număra pe ei, și mai mult decât nisipul se vor înmulți. M-am sculat și încă sunt cu Tine.

138,19 O, de ai ucide pe păcătoși, Dumnezeule! Bărbați vărsători de sânge, depărtați-vă de la mine!

138,20 Aceștia Te grăiesc de rău, Doamne, și vrăjmașii îți hulesc numele.

138,21 Oare, nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, am urât și asupra vrăjmașilor Tăi m-am mâhnit?

138,22 Cu ură desăvârșită i-am urât pe ei și mi s-au făcut dușmani.

138,23 Cercetează-mă, Doamne, și cunoaște inima mea; încearcă-mă și cunoaște cărările mele

138,24 și vezi de este calea fărădelegii în mine și mă îndreptează pe calea cea veșnică.

139,1 Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean și de omul nedrept mă izbăvește,

139,2 care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război.

139,3 Ascuțit-au limba lor ca a șarpelui; venin de aspidă sub buzele lor.

139,4 Păzește-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă de la oamenii nedrepți, care au gândit să împiedice pașii mei.

139,5 Pusu-mi-au cei mândri cursă mie și funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală.

139,6 Zis-am Domnului: „Dumnezeul meu ești Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele”.

139,7 Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război.

139,8 Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftei mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăsești, ca să nu se trufească.

139,9 Vârful lațului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei!

139,10 Să cadă peste ei cărbuni aprinși; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda.

139,11 Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire.

139,12 Știu că Domnul va face judecată celui sărac și dreptate celor sărmani;

139,13 Iar drepții vor lăuda numele Tău și vor locui cei drepți în fața Ta.

140,1 Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă; ia aminte la glasul rugăciunii mele, când strig către Tine.

140,2 Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta; ridicarea mâinilor mele, jertfă de seară.

140,3 Pune Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.

140,4 Să nu abați inima mea spre cuvinte de vicleșug, ca să-mi dezvinovățesc păcatele mele; iar cu oamenii cei care fac fărădelege nu mă voi însoți cu aleșii lor.

140,5 Certa-mă-va dreptul cu milă și mă va mustra, iar untdelemnul păcătoșilor să nu ungă capul meu; că încă și rugăciunea mea este împotriva vrerilor lor.

140,6 Prăbușească-se de pe stâncă judecătorii lor. Auzi-se-vor graiurile mele că s-au îndulcit,

140,7 ca o brazdă de pământ s-au rupt pe pământ, risipitu-s-au oasele lor lângă iad.

140,8 Căci către Tine, Doamne, Doamne, ochii mei, spre Tine am nădăjduit, să nu iei sufletul meu.

140,9 Păzește-mă de cursa care mi-au pus mie și de smintelile celor ce fac fărădelege.

140,10 Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii, ferit sunt eu până ce voi trece.

141,1 Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat.

141,2 Vărsa-voi înaintea Lui rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

141,3 Când lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele. În calea aceasta în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

141,4 Luat-am seama de-a dreapta și am privit și nu era cine să mă cunoască. Pierit-a fuga de la mine și nu este cel ce caută sufletul meu.

141,5 Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: „Tu ești nădejdea mea, partea mea ești în pământul celor vii”.

141,6 Ia aminte la rugăciunea mea, că m-am smerit foarte. Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, că s-au întărit mai mult decât mine.

141,7 Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău, Doamne. Pe mine mă așteaptă drepții, până ce-mi vei răsplăti mie.

142,1 Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioșia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.

142,2 Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

142,3 Vrăjmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri.

142,4 Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu.

142,5 Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.

142,6 Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoșat.

142,7 Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

142,8 Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.

142,9 Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne.

142,10 Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății.

142,11 Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

142,12 Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

143,1 Binecuvântat este Domnul Dumnezeul meu, Cel ce învață mâinile mele la luptă și degetele mele la război.

143,2 Mila mea și Scăparea mea, Sprijinitorul meu și Izbăvitorul meu, Apărătorul meu, și în El am nădăjduit, Cel ce supune pe poporul meu sub mine.

143,3 Doamne, ce este omul că Te-ai făcut cunoscut lui, sau fiul omului că-l socotești pe el?

143,4 Omul cu deșertăciunea se aseamănă; zilele lui ca umbra trec.

143,5 Doamne, pleacă cerurile și Te pogoară, atinge-Te de munți și fă-i să fumege.

143,6 Cu fulger fulgeră-i și-i risipește! Trimite săgețile Tale și tulbură-i!

143,7 Trimite mâna Ta dintru înălțime; scoate-mă și mă izbăvește de ape multe, din mâna străinilor,

143,8 a căror gură a grăit deșertăciune și dreapta lor e dreapta nedreptății.

143,9 Dumnezeule, cântare nouă îți voi cânta Ție; în psaltire cu zece strune îți voi cânta Ție,

143,10 Celui ce dai mântuire împăraților, Celui ce izbăvești pe David, robul Tău, din robia cea cumplită.

143,11 Izbăvește-mă și mă scoate din mâna străinilor, a căror gură a grăit deșertăciune și dreapta lor e dreapta nedreptății,

143,12 ai căror fii sunt ca niște odrasle tinere, crescute în tinerețile lor; fiicele lor înfrumusețate și împodobite ca chipurile Templului.

143,13 Cămările lor pline, vărsându-se din una în alta. Oile lor cu mulți miei, umplând drumurile când ies;

143,14 Boii lor sunt grași. Nu este gard căzut, nici spărtură, nici strigare în ulițele lor.

143,15 Au fericit pe poporul care are aceste bunătăți. Dar fericit este poporul acela care are pe Domnul ca Dumnezeu al său.

144,1 Înălța-Te-voi Dumnezeul meu, împăratul meu și voi binecuvânta numele Tău în veac și în veacul veacului.

144,2 În toate zilele Te voi binecuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.

144,3 Mare este Domnul și lăudat foarte și măreția Lui nu are sfârșit.

144,4 Neam și neam vor lăuda lucrurile Tale și puterea Ta o vor vesti.

144,5 Măreția slavei sfinției Tale vor grăi și minunile Tale vor istorisi

144,6 și puterea lucrurilor Tale înfricoșătoare vor spune și slava Ta vor povesti.

144,7 Pomenirea mulțimii bunătății Tale vor vesti și de dreptatea Ta se vor bucura.

144,8 Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv.

144,9 Bun este Domnul cu toți și îndurările Lui peste toate lucrurile Lui.

144,10 Să Te laude pe Tine, Doamne, toate lucrurile Tale și cuvioșii Tăi să Te binecuvânteze.

144,11 Slava împărăției Tale vor spune și de puterea Ta vor grăi.

144,12 Ca să se facă fiilor oamenilor cunoscută puterea Ta și slava măreției împărăției Tale.

144,13 Împărăția Ta este împărăția tuturor veacurilor, iar stăpânirea Ta din neam în neam. Credincios este Domnul întru cuvintele Sale și cuvios întru toate lucrurile Sale.

144,14 Domnul sprijină pe toți cei ce cad și îndreaptă pe toți cei gârboviți.

144,15 Ochii tuturor spre Tine nădăjduiesc și Tu le dai lor hrană la bună vreme.

144,16 Deschizi Tu mâna Ta și de bunăvoință saturi pe toți cei vii.

144,17 Drept este Domnul în toate căile Lui și cuvios în toate lucrurile Lui.

144,18 Aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El, de toți cei ce-L cheamă

pe El întru adevăr.

144,19 Voia celor ce se tem de El o va face și rugăciunea lor o va auzi și-i va mântui pe dânșii.

144,20 Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc pe El și pe toți păcătoșii îi va pierde.

144,21 Lauda Domnului va grăi gura mea și să binecuvânteze tot trupul numele cel sfânt al Lui, în veac și în veacul veacului.

145,1 Laudă, suflete al meu, pe Domnul.

145,2 Lăuda-voi pe Domnul în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi trăi.

145,3 Nu vă încredeți în cei puternici, în fiii oamenilor, în care nu este izbăvire.

145,4 Ieși-va duhul lor și se vor întoarce în pământ. În ziua aceea vor pieri toate gândurile lor.

145,5 Fericit cel ce are ajutor pe Dumnezeul lui Iacob, nădejdea lui, în Domnul Dumnezeul lui,

145,6 Cel ce a făcut cerul și pământul, marea și toate cele din ele; Cel ce păzește adevărul în veac;

145,7 Cel ce face judecată celor năpăstuiți, Cel ce dă hrană celor flămânzi. Domnul dezleagă pe cei ferecați în obezi;

145,8 Domnul îndreaptă pe cei gârboviți, Domnul înțelepțește orbii, Domnul iubește pe cei drepți;

145,9 Domnul păzește pe cei străini; pe orfani și pe văduvă va sprijini și calea păcătoșilor o va pierde.

145,10 Împărăți-va Domnul în veac, Dumnezeul tău, Sioane, în neam și în neam.

146,1 Lăudați pe Domnul, că bine este a cânta; Dumnezeului nostru plăcută îi este cântarea.

146,2 Când va zidi Ierusalimul, Domnul va aduna și pe cei risipiți ai lui Israel;

146,3 Cel ce vindecă pe cei zdrobiți cu inima și leagă rănile lor

146,4 Cel ce numără mulțimea stelelor și dă tuturor numele lor.

146,5 Mare este Domnul nostru și mare este tăria Lui și priceperea Lui nu are hotar.

146,6 Domnul înalță pe cei blânzi și smerește pe cei păcătoși până la pământ.

146,7 Cântați Domnului cu cântare de laudă; cântați Dumnezeului nostru în alăută;

146,8 Celui ce îmbracă cerul cu nori, Celui ce gătește pământului ploaie, Celui ce răsare în munți iarbă și verdeață spre slujba oamenilor;

146,9 Celui ce dă animalelor hrana lor și puilor de corb, care îl cheamă pe El.

146,10 Nu în puterea calului este voia Lui, nici în cel iute la picior bunăvoința Lui.

146,11 Bunăvoința Domnului este în cei ce se tem de El și în cei ce nădăjduiesc în mila Lui.

147,1 Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane,

147,2 că a întărit stâlpii porților tale, a binecuvântat pe fiii tăi, în tine.

147,3 Cel ce pune la hotarele tale pace și cu fruntea grâului te-a săturat,

147,4 Cel ce trimite cuvântul Său pământului; repede aleargă cuvântul Lui;

147,5 Cel ce dă zăpada ca lâna, Cel ce presară negura ca cenușa,

147,6 Cel ce aruncă gheața Lui, ca bucățelele de pâine; gerul Lui cine-l va suferi?

147,7 Va trimite cuvântul Lui și le va topi; va sufla Duhul Lui și vor curge apele.

147,8 Cel ce vestește cuvântul Său lui Iacob, îndreptările și judecățile Sale lui Israel.
147,9 N-a făcut așa oricărui neam și judecările Sale nu le-a arătat lor.
148,1 Lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cele înalte.
148,2 Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui.
148,3 Lăudați-L pe El soarele și luna, lăudați-L pe El toate stelele și lumina.
148,4 Lăudați-L pe El cerurile cerurilor și apa cea mai presus de ceruri,
148,5 să laude numele Domnului, că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit.
148,6 Pusu-le-ai pe ele în veac și în veacul veacului; lege le-a pus și nu o vor trece.
148,7 Lăudați pe Domnul toți cei de pe pământ, balaurii și toate adâncurile;
148,8 Focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui;
148,9 Munții și toate dealurile, pomii cei roditori și toți cedrii;
148,10 Fiarele și toate animalele, târâtoarele și păsările cele zburătoare;
148,11 Împărații pământului și toate popoarele, căpeteniile și toți judecătorii pământului;
148,12 Tinerii și fecioarele, bătrânii cu tinerii,
148,13 să laude numele Domnului, că numai numele Lui s-a înălțat. Lauda Lui pe pământ și în cer.
148,14 Și va înălța puterea poporului Lui. Cântare tuturor cuvioșilor Lui, fiilor lui Israel, poporului ce se apropie de El.
149,1 Cântați Domnului cântare nouă, lauda Lui în adunarea celor cuvioși.
149,2 Să se veselească Israel de Cel ce l-a făcut pe el și fiii Sionului să se bucure de împăratul lor.
149,3 Să laude numele Lui în horă; în timpane și în psaltire să-I cânte Lui.
149,4 Că iubește Domnul poporul Său și va învăța pe cei blânzi și-i va izbăvi.
149,5 Se vor lăuda cuvioșii întru slavă și se vor bucura în așternuturile lor.
149,6 Laudele Domnului în gura lor și săbii cu două tăișuri în mâinile lor,
149,7 ca să se răzbune pe neamuri și să pedepsească pe popoare,
149,8 ca să lege pe împărații lor în obezi și pe cei slăviți ai lor în cătușe de fier,
149,9 ca să facă între dânșii judecată scrisă. Slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Săi.
150,1 Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui; lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui.
150,2 Lăudați-L pe El întru puterile Lui; lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.
150,3 Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță; lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.
150,4 Lăudați-L pe El în timpane și în horă; lăudați-L pe El în strune și organe.
150,5 Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare; lăudați-L pe El în chimvale de strigare.
150,6 Toată suflarea să laude pe Domnul!
151,1 Mic eram între frații mei și tânăr în casa tatălui meu; pășteam oile tatălui meu.
151,2 Mâinile mele au făcut harpa și degetele mele au întocmit psaltirea.
151,3 Și cine va vesti Domnului meu? Însuși Domnul, însuși va auzi.
151,4 El a trimis pe îngerul Lui și m-a luat de la oile tatălui meu și m-a uns cu

untdelemnul ungerii Lui.

151,5 Fraţii mei erau buni şi mari şi nu a binevoit întru dânşii Domnul.

151,6 Ieşit-am în întâmpinarea celui de alt neam şi m-a blestemat cu idolii lui.

151,7 Iar eu, smulgându-i sabia, i-am tăiat capul şi am ridicat ocara de pe fiii lui Israel.

Pildele 1,1 Pildele lui Solomon, fiul lui David,

1,2 folositoare pentru cunoaşterea înţelepciunii şi a stăpânirii de sine,

1,3 pentru înţelegerea cuvintelor adânci, pentru dobândirea unei îndrumări bune, pentru dreptate, pentru dreapta judecată şi nepărtinire,

1,4 pentru a prilejui celor fără gând rău o judecată isteaţă, omului tânăr cunoştinţă şi bună cugetare.

1,5 Să ia aminte cel înţelept şi îşi va spori ştiinţa, iar cel priceput va dobândi iscusinţa de a se purta,

1,6 pătrunzând cu mintea pildele şi înţelesurile adânci, graiurile celor înţelepţi şi tâlcuirea lor nepătrunsă.

1,7 Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii; cei fără minte dispreţuiesc înţelepciunea şi stăpânirea de sine.

1,8 Ascultă, fiul meu, învăţătura tatălui tău şi nu lepăda îndrumările maicii tale.

1,9 Căci ele sunt ca o cunună pe capul tău şi ca o salbă împrejurul gâtului tău.

1,10 Fiul meu, de voiesc păcătoşii să te ademenească, nu te învoi,

1,11 dacă-ţi spun: „Vino cu noi, să ne punem la pândă, ca să vărsăm sânge, să întindem curse fără cuvânt celui neprihănit,

1,12 să-i înghiţim de vii ca locuinţa morţilor, şi întregi, ca pe cei ce se coboară în mormânt.

1,13 Să punem stăpânire pe tot felul de lucruri scumpe, să ne umplem de pradă casele noastre,

1,14 fii părtaş la obştea noastră, o singură pungă fi-va pentru toţi!”

1,15 Fiul meu, nu te întovărăşi cu ei pe cale; abate piciorul tău din cărarea lor,

1,16 căci picioarele lor aleargă numai la rău, iar ei zoresc să verse sânge.

1,17 Zadarnic se întind curse în văzul păsărilor!

1,18 Căci ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor, şi sufletului lor îşi întind ei laţuri.

1,19 Aceasta este soarta celor lacomi de câştig; lăcomia le aduce pierderea vieţii.

1,20 Înţelepciunea strigă pe uliţă şi în piele îşi ridică glasul său.

1,21 Ea propovăduieşte la răspântiile zgomotoase; înaintea porţilor cetăţii îşi spune cuvântul:

1,22 „Până când, proştilor, veţi iubi prostia? Până când, nebunilor, veţi iubi nebunia? Şi voi, neştiutorilor, până când veţi urî ştiinţa?

1,23 Întoarceţi-vă iarăşi la mustrarea mea şi iată eu voi turna peste voi duhul meu şi vă voi vesti cuvintele mele.

1,24 Chematu-v-am, dar voi n-aţi luat aminte! Întinsu-mi-am mâna şi n-a fost cine să ia seama!

1,25 Ci aţi lepădat toate sfaturile mele şi mustrările mele nu le-aţi primit.

1,26 De aceea şi eu voi râde de pieirea voastră şi mă voi bucura când va veni groaza

peste voi,

1,27 când va veni peste voi necazul ca furtuna și când nenorocirea ca vijelia vă va cuprinde.

1,28 Atunci mă vor chema, dar eu nu voi răspunde; din zori mă vor căuta și nu mă vor afla,

1,29 pentru că ei au urât știința și frica de Dumnezeu n-au ales-o,

1,30 fiindcă n-au luat aminte la sfaturile mele și cercetarea mea au disprețuit-o.

1,31 Mânca-vor din rodul căii lor și de sfaturile lor sătura-se-vor,

1,32 căci îndărătnicia omoară pe cei proști și nepăsarea pierde pe cei fără minte;

1,33 Iar cel ce mă ascultă va trăi în pace și liniște și de rele nu se va teme”.

2,1 Fiul meu, de vei primi povețele mele și sfaturile mele de le vei păstra,

2,2 plecându-ți urechea la înțelepciune și înclinând inima ta spre bună chibzuială,

2,3 dacă vei chema prevederea și spre buna-cugetare îți vei îndrepta glasul tău,

2,4 dacă o vei căuta întocmai ca pe argint și o vei săpa ca și pe o comoară,

2,5 atunci vei pricepe temerea de Domnul și vei dobândi cunoștința de Dumnezeu,

2,6 căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui izvorăște știința și prevederea;

2,7 El păstrează mântuirea pentru oamenii cei drepți; El este scut pentru cei ce umblă în calea desăvârșirii;

2,8 El păzește căile dreptății și pe cărarea celor cuvioși ai Lui stă de veghe.

2,9 Atunci tu vei înțelege dreptatea și buna judecată, calea cea dreaptă și toate potecile binelui.

2,10 Când înțelepciunea se va sui la inima ta și știința va desfăta sufletul tău,

2,11 când buna chibzuială va veghea peste tine și înțelegerea te va păzi,

2,12 atunci tu vei fi izbăvit de calea celui rău și de omul care grăiește minciună,

2,13 de cei ce părăsesc căile cele drepte, ca să umble pe drumuri întunecoase,

2,14 de cei ce se bucură când fac rău și se veselesc când umblă pe poteci întortocheate,

2,15 Ale căror cărări sunt strâmbe și rătăcesc pe căi piezișe.

2,16 Atunci tu vei scăpa de femeia care este a altuia, de străina ale cărei cuvinte sunt ademenitoare,

2,17 care lasă pe tovarășul ei din tinerețe și uită de legământul Dumnezeului ei,

2,18 căci ea se pleacă împreună cu casa ei spre moarte și drumul ei duce în iad;

2,19 Nimeni din cei ce se duc la ea nu se mai întoarce și niciunul nu mai află cărările vieții.

2,20 Drept aceea mergi pe calea oamenilor celor buni și păzește cărările celor drepți,

2,21 căci cei drepți vor locui pământul și cei fără de prihană vor sălășlui pe el;

2,22 Iar cei fără de lege vor fi nimiciți de pe pământ și cei necredincioși vor fi smulși de pe el.

3,1 Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele,

3,2 căci lungime de zile și ani de viață și propășire ți se vor adăuga.

3,3 Mila și adevărul să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gâtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale;

3,4 Atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

3,5 Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta.

3,6 Pe toate căile tale gândește la Dânsul și El îți va netezi toate cărările tale.

3,7 Nu fi înțelept în ochii tăi; teme-te de Dumnezeu și fugi de rău;

3,8 Aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o înviorare pentru oasele tale.

3,9 Cinstește pe Domnul din averea ta și din pârga tuturor roadelor tale.

3,10 Atunci jitnițele tale se vor umple de grâu și mustul va da afară din teascurile tale.

3,11 Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului și nu simți scârbă pentru mustrările Lui,

3,12 căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul care îi este drag.

3,13 Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobândit pricepere,

3,14 căci dobândirea ei este mai scumpă decât argintul și prețul ei mai mare decât al celui mai curat aur.

3,15 Ea este mai prețioasă decât pietrele scumpe; nici un rău nu i se poate împotrivi și e bine-cunoscută tuturor celor ce se apropie de ea; nimic din cele dorite de tine nu se aseamănă cu ea.

3,16 Viață lungă este în dreapta ei, iar în stânga ei, bogăție și slavă; din gura ei iese dreptatea; legea și mila pe limbă le poartă.

3,17 Căile ei sunt plăcute și toate cărările ei sunt căile păcii.

3,18 Pom al vieții este ea pentru cei ce o stăpânesc, iar cei care se sprijină pe ea sunt fericiți.

3,19 Prin înțelepciune, Domnul a întemeiat pământul, iar prin înțelegere a întărit cerurile.

3,20 Prin știința Sa a deschis adâncurile și norii picură rouă.

3,21 Fiul meu, să nu se depărteze acestea dinaintea ochilor tăi; păstrează înțelepciunea și buna chibzuială,

3,22 căci ele sunt viața sufletului tău și podoabă pentru gâtul tău.

3,23 Atunci tu vei merge fără teamă pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni.

3,24 De te culci, nu-ți va fi teamă, iar de adormi, somnul tău va fi dulce.

3,25 Să nu te temi de frica fără veste și nici de vreo năvală a celor păcătoși,

3,26 că Domnul este nădejdea ta și va feri piciorul tău de cursă.

3,27 Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, când ai putința să-i ajuți.

3,28 Nu spune aproapelui tău: „Du-te și vino, mâine îți voi da!”, când poți să-i dai acum.

3,29 Nu pune la cale răul împotriva aproapelui tău, când el locuiește fără grijă lângă tine.

3,30 Nu te certa cu nimeni fără pricină, de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău.

3,31 Nu râvni să fii ca omul sâlnic și nu alege nici una din căile lui;

3,32 Căci omul cu gând rău este urât de Domnul, iar de cei drepți El este mai aproape.

3,33 Domnul blestemă casa celui fără de lege și binecuvântează adăposturile celor

drepți.

3,34 De cei batjocoritori El râde, iar celor smeriți le dă har.

3,35 Cei înțelepți vor moșteni mărirea, iar cei nebuni vor avea parte de ocară.

4,1 Ascultați, fiilor, învățătura tatălui și luați aminte să cunoașteți buna chibzuială,

4,2 căci eu vă dau învățătură bună: Nu părăsiți povața mea.

4,3 Căci și eu am fost fecior la tatăl meu, singur, și cu duioșie iubit la mama mea

4,4 și el mă învăța și-mi zicea: „Inima ta să păstreze cuvintele inimii mele, păzește poruncile mele și vei fi viu.

4,5 Adună înțelepciune, dobândește pricepere! Nu le uita și nu te depărta de la cuvintele gurii mele!

4,6 Nu o lepăda și ea te va păzi; iubește-o și ea va sta de veghe.

4,7 Iată începutul înțelepciunii: Agonisește înțelepciunea și cu prețul a tot ce ai, capătă priceperea.

4,8 Prețuiește-o mult și ea te va înălța; ea te va ridica în slăvi dacă o vei îmbrățișa.

4,9 Ea va pune cunună de daruri pe capul tău și te va împodobi cu diademă de mare cinste.

4,10 Ascultă, fiul meu și primește cuvintele mele și anii vieții tale se vor înmulți.

4,11 Eu te voi învăța calea înțelepciunii și te voi purta pe căile dreptății.

4,12 Când vei merge, pașii tăi nu vor șovăi și chiar de vei alerga, nu te vei poticni.

4,13 Ține cu tărie învățătura și nu o părăsi, păzește-o căci ea este viața ta.

4,14 Nu apuca pe calea celor fără de lege și nu păși pe drumul celor răi.

4,15 Ocolește-o și nu merge pe ea, treci pe alături și du-te mai departe;

4,16 Căci ei nu dorm până nu făptuiesc rău și nu-i mai prinde somnul până nu fac pe cineva să cadă.

4,17 Căci ei se hrănesc din pâine agonisită prin fărădelege și beau vin dobândit prin asuprire.

4,18 Calea dreptților e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare;

4,19 Iar calea celor fără de lege e ca întunericul și ei nici nu bănuiesc de ce se pot împiedica.

4,20 Fiul meu, ia aminte la graiurile mele; la povețele mele pleacă-ți urechea ta!

4,21 Nu le scăpa din ochi, păstrează-le înlăuntrul inimii tale,

4,22 căci ele sunt viață pentru cei ce le pun în faptă și doctorie pentru tot trupul omenesc.

4,23 Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea țâșnește viața.

4,24 Leapădă din gura ta orice cuvinte cu înțeles sucit, alungă de pe buzele tale viclenia.

4,25 Ochii tăi să privească drept înainte și genele tale drept înainte să caute.

4,26 Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite.

4,27 Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga, ține piciorul tău departe de rău.

4,28 Căci cărările drepte le păzește Domnul, iar cele strâmbe sunt căi rele.

4,29 El va face drepte căile tale și mergerea ta o va face să fie în pace.

5,1 Fiul meu, ia aminte la înțelepciunea mea și la sfatul meu cel bun pleacă urechea ta,

5,2 ca să-ți poți păstra judecata și ca buzele tale să păzească știința.

5,3 Nu te uita la femeia lingușitoare, căci buzele celei străine picură miere și cerul gurii sale e mai alunecător decât untdelemnul,

5,4 dar la sfârșit ea este mai amară decât pelinul, mai tăioasă decât o sabie cu două ascuțișuri.

5,5 Picioarele ei coboară către moarte; pașii ei duc de-a dreptul în împărăția morții.

5,6 Ea nu ia seama la calea vieții, pașii ei merg în neștire, nici ea nu știe unde.

5,7 Și acum, fiul meu, ascultă-mă și nu te îndepărta de la cuvintele gurii mele.

5,8 Ferește-ți calea ta de ea și nu te apropia de ușa casei ei.

5,9 Ca să nu dai virtutea ta altora și anii tăi unuia fără milă;

5,10 Ca străinii să nu se îndestuleze de strădania ta și ostenelile tale să nu treacă în casa altuia;

5,11 Ca să nu suspini la sfârșit, când trupul tău și carnea ta vor fi fără de vlagă,

5,12 și să zici: „Pentru ce am urât povața și de ce inima mea a urgisit certarea?

5,13 De ce nu am ascultat de îndemnul dascălilor mei și spre cei ce mă învățau n-am plecat urechea mea?

5,14 Puțin a trebuit să nu mă nenorocesc, în plină adunare și în mijlocul obștei”.

5,15 Bea apă din puțul tău și din pârâiașele care curg din izvorul tău.

5,16 Să nu se risipească izvoarele tale pe uliță, nici pâraiele tale prin piețe.

5,17 Să fie numai pentru tine singur, iar nu pentru străinii care sunt cu tine!

5,18 Binecuvântat să fie izvorul tău și să te mângâi cu femeia ta din tinerețe.

5,19 Cerboaică preaiubită și gazelă plină de farmec să-ți fie ea; dragostea de ea să te îmbete totdeauna și iubirea ei să te desfăteze.

5,20 Pentru ce, fiul meu, să te momească femeie străină și tu să îmbrățișezi sânul unei necunoscute?

5,21 Căci cărările omului sunt înaintea Domnului și El ia seama la toate căile lui.

5,22 Cel fără de lege este prins în lațurile fărădelegilor lui și de funiile păcatelor lui este înfășurat.

5,23 El va muri în păcatele lui și de mulțimea nebuniei lui va pieri.

6,1 Fiul meu, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ai dat mâna pentru altul,

6,2 atunci te-ai prins prin făgăduieli ieșite din gura ta și te-ai legat prin cuvintele gurii tale.

6,3 Fă dar, fiul meu, aceasta: o, izbăvește-te. Și fiindcă ai căzut în mâinile aproapelui tău, du-te și cazi la picioarele aproapelui tău și-l roagă;

6,4 Nu da somn ochilor tăi, nici dormitare genelor tale.

6,5 Și te izbăvește ca o căprioară din mâna vânătorului și ca o pasăre din mâna păsărarului.

6,6 Du-te, lenișule, la furnică și vezi munca ei și prinde minte!

6,7 Ea, care nu are nici mai-mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor,

6,8 își pregătește de cu vară hrana ei și își strânge la seceriș mâncare. Sau mergi la

albină și vezi cât e de harnică și ce lucrare iscusită săvârșește. Munca ei o folosesc spre sănătate și regii și oamenii de rând. Ea e iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar e minunată cu iscusința.

6,9 Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău?

6,10 „Puțin somn, încă puțină ațipire, puțin să mai stau în pat cu mâinile încrucișate!”

6,11 Iată vine sărăcia ca un trecător și nevoia te prinde ca un tâlhar. Dar dacă nu vei lenevi, atunci va veni secerișul tău ca un izvor, iar lipsa va fi departe de tine.

6,12 Omul de nimic, omul necinstit și viclean umblă cu minciuna pe buze.

6,13 Face cu ochiul, dă din picioare, face semne cu degetele.

6,14 În inima lui e vicleșug, pururea se gândește la rău și seamănă gâlceavă.

6,15 Pentru aceasta fără de veste va veni peste el prăpădul, nimicit va fi dintr-o dată și fără leac.

6,16 Șase sunt lucrurile pe care le urăște Domnul, ba chiar șapte de care se scârbește cugetul Său:

6,17 Ochii mândri, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat,

6,18 inima care plănuiește gânduri viclene, picioare grabnice să alerge spre rău,

6,19 martorul mincinos care spune minciuni și cel care seamănă vrajbă între frați.

6,20 Păzește, fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale.

6,21 Leagă-le la inima ta, pururea atârnă-le de gâtul tău.

6,22 Ele te vor conduce când vei vrea să mergi; în vremea somnului te vor păzi, iar când te vei deștepta vor grăi cu tine.

6,23 Că povața este un sfeșnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile care dau învățătură sunt calea vieții.

6,24 Ele te vor păzi de femeia vicleană, de limba cea ademenitoare a celei străine.

6,25 Nu dori frumusețea ei întru inima ta și să nu te vâneze cu genele ei.

6,26 Că femeia desfrânată umblă după o bucată de pâine, pe când femeia-soție dorește un suflet de mare preț.

6,27 Oare poate pune cineva foc în sânul lui, fără ca veșmintele lui să nu ardă?

6,28 Sau va merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă tălpile?

6,29 Așa este cu cel ce se duce la femeia aproapelui său: nimeni din cei ce se ating de ea nu va rămâne nepedepsit.

6,30 Nimeni nu disprețuiește un hoț pentru că a furat ca să-și astâmpere foamea;

6,31 Dar când a fost prins, el dă înapoi înșeptit, întoarce tot ceea ce are în casa lui.

6,32 Cel ce se desfrânează însă cu o femeie este lipsit de minte, se pierde pe el însuși făcând astfel;

6,33 El nu dobândește decât bătaie, iar ocara lui niciodată nu se șterge.

6,34 Pizma trezește mânia omului defăimat și el este fără milă în ziua răzbunării;

6,35 El nu se uită la nici un preț de răscumpărare, și chiar când îi vei spori darurile, tot nu se îmblânzește.

7,1 Fiul meu; păzește spusele mele și îndrumările mele ascunde-le la tine.

7,2 Păstrează sfaturile mele ca să rămâi în viață și orânduielile mele ca lumina ochilor tăi.

7,3 Leagă-le pe degetele tale, scrie-le pe tabla inimii tale!

7,4 Spune înțelepciunii: „Tu ești sora mea!”, și numește priceperea prietena ta,

7,5 ca ea să te păzească de femeia străină, de femeia altuia, ale cărei cuvinte sunt ademenitoare.

7,6 Odată stam la fereastra casei mele și priveam printre gratii,

7,7 și am zărit printre cei lipsiți de minte, am văzut un tânăr fără pricepere.

7,8 El trecea pe uliță pe lângă colțul casei ei și se îndrepta către locuința ei.

7,9 Era în amurgul serii unei zile, când se lasă umbra și întunericul nopții.

7,10 Și iată o femeie îl întâmpină, având înfățișare de desfrânată și cu prefăcătorie în inimă;

7,11 Aprigă și de neținut în frâu, picioarele ei nu se mai odihneau în casă;

7,12 Când în casă, când afară, stând la pândă lângă orice colț.

7,13 Ea îl apucă și-l sărută și cu o căutătură obraznică îi zise:

7,14 „Trebuia să aduc jertfe de pace; astăzi am împlinit făgăduințele mele;

7,15 Pentru aceasta am ieșit în întâmpinarea ta, ca să te caut și iată că te-am găsit.

7,16 Cu scoarțe am gătit patul meu, cu așternuturi de in din Egipt,

7,17 cu miresme am stropit patul meu, cu mir, aloe și chinamon.

7,18 Vino, să ne îmbătăm de iubire până dimineață, să ne cufundăm în desfătări de dragoste,

7,19 că bărbatul meu nu este acasă, plecat-a la drum departe,

7,20 luat-a cu dânsul o pungă cu bani și se va întoarce acasă la lună plină!”

7,21 Ea îl ademeni prin mulțimea cuvintelor ei și-l smulse prin graiurile ademenitoare ale buzelor sale;

7,22 El începu să meargă dintr-o dată după ea, ca un bou la junghiere și ca un cerb care se zorește spre capcană,

7,23 până când o săgeată îi străpunge ficatul; după cum o pasăre grăbește spre laț și nu-și dă seama că acolo își sfârșește viața.

7,24 Și acum, fiule, ascultă-mă și ia aminte la cuvintele gurii mele!

7,25 Inima ta să nu se plece spre căile ei și nu te rătăci pe potecile ei,

7,26 căci ea a rănit pe mulți și pe foarte mulți i-a omorât.

7,27 Casa ei sunt căile iadului, care duc la cămările morții.

8,1 Oare înțelepciunea nu strigă ea și priceperea nu-și ridică glasul său?

8,2 Pe vârfurile cele mai înalte, pe cale, la răspântiile drumurilor stă,

8,3 pe lângă porți, în împrejurimile cetății, la intrarea porților, strigă tare:

8,4 „Către voi, oamenilor, se îndreaptă strigătul meu și glasul meu către voi, fii ai oamenilor.

8,5 Voi, cei simpli, învățați cumințenia și voi, cei nebuni, înțelepțiți-vă!

8,6 Ascultați, căci voi spune lucruri mărețe și buzele mele se deschid pentru a înălța ceea ce este drept;

8,7 Căci gura mea grăiește adevărul și buzele mele se dezgustă de fărădelege.

8,8 Toate graiurile gurii mele sunt întru dreptate, în ele nu este nimic sucit și fără rost;

8,9 Toate sunt lămurite pentru cel priceput și drepte pentru cei ce au aflat știința.

8,10 Luați învățătura mea mai degrabă decât argintul și știința mai mult decât aurul cel mai curat,

8,11 căci înțelepciunea este mai bună decât pietrele prețioase și nici lucrurile cele mai prețioase nu au valoarea ei.

8,12 Eu, înțelepciunea, locuiesc împreună cu prevederea și stăpânesc știința și buna-chibzuială.

8,13 Frica de Dumnezeu este urgisirea răului. Mândria și obrăznicia, calea răutății și gura cea aprigă le urăsc eu.

8,14 Al meu este sfatul și buna-chibzuială, eu sunt priceperea, a mea este puterea.

8,15 Prin mine împărățesc împărații și principii rânduiesc dreptatea.

8,16 Prin mine cârmuiesc dregătorii și mai-marii sunt judecătorii pământului.

8,17 Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută mă găsesc.

8,18 Cu mine este bogăția și mărirea, averea vrednică de cinste și dreptatea.

8,19 Rodul meu e mai bun decât aurul și decât aurul cel mai curat, și ceea ce vine de la mine este mai de preț decât argintul lămurit.

8,20 Merg pe calea dreptății, în mijlocul căilor judecății drepte,

8,21 ca să dau celor ce mă iubesc bogății și să le umplu cămările lor.

8,22 Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui; înainte de lucrările Lui cele mai de demult.

8,23 Eu am fost din veac întemeiată de la început, înainte de a se fi făcut pământul.

8,24 Nu era adâncul atunci când am fost născută, nici chiar izvoare încărcate cu apă.

8,25 Înainte de a fi fost întemeiați munții și înaintea văilor eu am luat ființă.

8,26 Când încă nu era făcut pământul, nici câmpiile, nici cel dintâi fir de praf din lume,

8,27 când El a întemeiat cerurile eu eram acolo; când El a tras bolta cerului peste fața adâncului,

8,28 când a întărit norii sus și izvoarele adâncului curgeau din belșug,

8,29 când El a pus hotar mării, ca apele să nu mai treacă peste țărmuri și când El a așezat temeliile pământului,

8,30 atunci eu eram ca un copil mic alături de El, veselindu-mă în fiecare zi și desfătându-mă fără încetare în fața Lui;

8,31 Dezmierdându-mă pe rotundul pământului Lui și găsindu-mi plăcerea printre fiii oamenilor.

8,32 Și acum, fiilor, ascultați-mă! Fericiți sunt cei ce păzesc căile mele!

8,33 Ascultați învățătura, ca să ajungeți înțelepți, și nu o lepădați.

8,34 Fericit este omul care ascultă de mine și veghează în fiecare zi la porțile mele și cel ce străjuiește lângă pragul casei mele!

8,35 Cel ce mă află, a aflat viața și dobândește har de la Domnul;

8,36 Iar cel ce păcătuiește împotriva mea își păgubește viața lui. Toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea”.

9,1 Înțelepciunea și-a zidit casă rezemată pe șapte stâlpi,

9,2 a înjunghiat vite pentru ospăț, a pregătit vinul cu mirodenii și a întins masa sa.

9,3 Ea a trimis slujnicele sale să strige pe vârfurile dealurilor cetății:

9,4 „Cine este neînțelept să intre la mine!” și celor lipsiți de buna-chibzuială le zice:

9,5 „Veniți și mâncați din pâinea mea și beți din vinul pe care eu l-am amestecat cu mirodenii.

9,6 Părăsiți neînțelepciunea ca să rămâneți cu viață și umblați pe calea cea dreaptă a priceperii!”

9,7 Cel ce ceartă pe batjocoritor își atrage disprețul, și cel ce dojenește pe cel fără de lege își atrage ocara.

9,8 Nu certa pe cel batjocoritor ca să nu te urască; dojenește pe cel înțelept, și el te va iubi.

9,9 Dă sfat celui înțelept, și el se va face și mai înțelept; învață pe cel drept, și el își va spori știința lui.

9,10 Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și priceperea este știința Celui Sfânt.

9,11 Căci prin Domnul se vor înmulți zilele tale și se vor adăuga ție ani de viață.

9,12 Dacă tu ești înțelept, ești înțelept pentru tine, și dacă ești batjocoritor, singur vei purta ponosul.

9,13 Nebunia este o femeie gălăgioasă, proastă și care nu știe nimic.

9,14 Ea stă la ușa casei sale, pe un scaun înalt și strigă,

9,15 ca să poftească pe cei ce trec pe drum și pe cei ce merg pe calea lor fără să se abată:

9,16 „Cine este neînțelept să intre la mine!” și celui lipsit de buna-chibzuială îi zice:

9,17 „Apa furată e mai plăcută și pâinea mâncată pe furiș are gust mai bun”.

9,18 Și omul nu știe că acolo sunt numai umbre, iar cei pe care îi poftește nebunia se află de mult în adâncurile Șeolului (locuința morților).

10,1 Pildele lui Solomon. Fiul înțelept înveselește pe tatăl său, iar cel nebun este supărarea maicii lui.

10,2 Nu sunt de nici un folos comorile dobândite prin fărădelege; numai dreptatea scapă de la moarte.

10,3 Domnul nu lasă să piară de foame sufletul celui drept; însă El respinge lăcomia celor fără de lege.

10,4 Mâna leneșilor pricinuiește sărăcie, iar mâna celor înțelepți adună avuții.

10,5 Cel ce adună în timpul verii este un om prevăzător, iar cel care doarme în vremea secerișului este de ocară.

10,6 Binecuvântarea Domnului vine pe capul celui drept, iar ocara acoperă fața celor fără de lege.

10,7 Pomenirea celui drept este spre binecuvântare, iar numele celor nelegiuiți va fi blestemat.

10,8 Cel cu inimă înțeleaptă primește sfaturile, iar cel nebun grăiește vorbe spre pieirea lui.

10,9 Cel ce umblă întru neprihănire umblă pe cale sigură, iar cel ce umblă pe căi lăturalnice va fi dat de gol.

10,10 Cel ce clipește din ochi va fi pricină de supărare; iar cel care ceartă cu inimă bună așază pacea.

10,11 Izvor de viață este gura celui drept, dar gura celor fără de lege, izvor de nedreptate.

10,12 Ura aduce ceartă, iar dragostea acopere toate cusururile.

10,13 Pe buzele omului priceput se află înțelepciunea; toiagul este pentru spatele celui lipsit de chibzuință.

10,14 Cei înțelepți ascund știința, iar gura celui fără de socotință este o nenorocire apropiată.

10,15 Avuția este pentru cel bogat o cetate întărită; nenorocirea celor sărmani este sărăcia lor.

10,16 Agonisita celui drept este spre viață; roadele celui fără de lege spre păcat;

10,17 Cel ce păzește învățătura apucă pe calea vieții, iar cel ce leapădă certarea rătăcește.

10,18 Cel care ascunde ura are buze mincinoase; cel ce răspândește defăimarea este un nebun.

10,19 Mulțimea cuvintelor nu scutește de păcătuire, iar cel ce-și ține buzele lui este un om înțelept.

10,20 Limba omului drept este argint curat, dar inima celor fără de lege este lucru de puțin preț.

10,21 Buzele celui drept călăuzesc pe mulți oameni, iar cei nebuni mor din pricină că nu sunt pricepuți.

10,22 Numai binecuvântarea Domnului îmbogățește, iar truda zadarnică nu aduce spor.

10,23 Ca o pricină de bucurie este pentru nebun săvârșirea unei fapte rușinoase; la fel este cu înțelepciunea pentru omul priceput.

10,24 De ceea ce se teme cel nelegiuit nu scapă, iar cererea celor drepți (Dumnezeu) o împlinește.

10,25 Precum trece furtuna, așa piere și cel fără de lege, iar dreptul este ca o temelie neclintită.

10,26 Precum este oțetul pentru dinți și fumul pentru ochi, așa este omul leneș pentru cei ce-l pun la treabă.

10,27 Frica de Dumnezeu lungește zilele (omului), iar anii celor fără de lege sunt puțini.

10,28 Nădejdea celor drepți este numai bucurie, iar nădejdea celor păcătoși sfârșește în rău.

10,29 Calea Domnului este o întăritură pentru cel desăvârșit și o prăbușire pentru cei ce săvârșesc fărădelegi.

10,30 Niciodată cel drept nu se va clătina, iar cei nelegiuiți nu vor locui pământul.

10,31 Gura celui drept rodește înțelepciune, iar limba urzitoare de rele aduce pierzare.

10,32 Buzele celui drept cunosc bună voirea, iar gura păcătoșilor strâmbătatea.

11,1 Cântarul strâmb este urgisit de Domnul, și cântărirea dreaptă este plăcerea Lui.

11,2 Dacă vine mândria, va veni și ocara, iar înțelepciunea este cu cei smeriți.

11,3 Neprihănirea poartă pe cei drepți, iar strâmbătatea prăpădește pe cei vicleni.

11,4 La nimic nu folosește bogăția în ziua mâniei; numai dreptatea izbăvește de moarte.

11,5 Dreptatea netezește calea celui fără prihană, iar cel fără de lege va cădea prin fărădelegea lui.

11,6 Dreptatea izbăvește pe cei drepți, iar cei vicleni vor fi prinși prin pofta lor.

11,7 La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos piere nădejdea.

11,8 Dreptul scapă din strâmtorare, și cel fără de lege îi ia locul.

11,9 Făptuitorul de rele prăbușește cu gura pe aproapele lui, iar prin știința celor drepți va fi mântuit.

11,10 De propășirea celor drepți cetatea se bucură, iar când pier cei fără de lege ea tresaltă de veselie.

11,11 Prin binecuvântarea oamenilor drepți cetatea merge înainte, iar prin gura celor nelegiuiți ajunge ruină.

11,12 Cel nepriceput urgisește pe aproapele lui, iar omul cu bună-chibzuială tace.

11,13 Grăitorul de rele dă pe față lucruri de taină, iar omul cu duhul cumpănit le ține ascunse.

11,14 Unde lipsește cârmuirea, poporul cade; izbăvirea stă în mulțimea sfetnicilor.

11,15 Celui ce se pune chezaș pentru un străin îi merge rău; cel ce nu se pune chezaș stă la adăpost.

11,16 Femeia cu purtare bună agonisește cinstire, iar cea care urăște cinstea e o rușine. Nu leneșii ci silitorii agonisesc avere.

11,17 Omul milostiv își face bine sufletului său, pe când cel fără milă își chinuiește trupul său.

11,18 Cel nelegiuit capătă un câștig înșelător, iar cel ce seamănă dreptatea, o răsplată adevărată.

11,19 Cel ce umblă după dreptate ajunge la viață, iar cel ce fuge după rău, la moarte.

11,20 Pe cei cu inima vicleană îi urgisește Domnul; plăcerea Lui este spre cei fără prihană.

11,21 Încetul cu încetul păcătosul nu va rămâne nepedepsit, iar neamul celor drepți va fi mântuit.

11,22 Inel de aur în râtul porcului, așa este femeia frumoasă și fără minte.

11,23 Dorința celor drepți este bine; nădejdea celor fără de lege este mânia lui Dumnezeu.

11,24 Unul dă mereu și se îmbogățește, altul se zgârcește afară din cale și sărăcește.

11,25 Cel ce binecuvântează va fi îndestulat, iar cel ce blesteamă va fi blestemat.

11,26 Cel ce ține grâul este blestemat de popor, iar binecuvântarea (se revarsă) peste capul celui ce îl vinde.

11,27 Cel ce caută binele dobândește bunăvoința Domnului, iar cel ce umblă după rău va da peste el.

11,28 Cel ce-și pune nădejdea în bogăția lui se veștejește, iar cei drepți ca frunzișul odrăslesc.

11,29 Cine își tulbură casa lui culege vânt, iar cel nebun va fi sluga celui înțelept.

11,30 Rodul dreptății este un pom al vieții, iar sâlnicia nimicește viața.

11,31 Dacă cel drept este răsplătit pe pământ, cu cât mai mult cel nelegiuit și păcătos!

12,1 Cel ce iubește învățătura iubește știința, iar cel ce urăște certarea este nebun.

12,2 Cel bun dobândește har de la Domnul, iar pe omul viclean îl osândește Domnul.

12,3 Omul nu se întărește întru fărădelegea lui; rădăcina celor drepți nu se va clătina niciodată.

12,4 Femeia virtuoasă este o cunună pentru bărbatul ei, iar femeia fără cinste este un cariu în oasele lui.

12,5 Socotelile celor drepți sunt dreptatea, iar punerile la cale ale celor nelegiuiți înșelăciunea.

12,6 Graiurile celor nelegiuiți sunt curse de moarte, iar gura celor drepți îi scapă pe ei din primejdie.

12,7 Cei fără de lege numai cât se întorc și nu mai sunt, dar casa drepților dăinuiește de-a pururi.

12,8 Omul aste prețuit după priceperea lui, iar cel nepriceput este urgisit.

12,9 Mai mult prețuiește un om smerit dar harnic, decât unul mândru dar lipsit de pâine.

12,10 Cel drept are milă de vite, iar inima celui rău este fără îndurare.

12,11 Cel ce muncește ogorul său se satură de pâine, iar cel ce umblă după deșertăciuni este om lipsit de minte.

12,12 Nelegiuitul poftește prada celor răi, dar rădăcina celor drepți dă rodul său.

12,13 Prin păcatul buzelor se prinde în laț păcătosul, iar dreptul (prin dreptatea lui) scapă din strâmtorare.

12,14 Din rodul gurii sale se satur; de cele bune omul, și fiecăruia i se răsplătește după faptele lui.

12,15 Calea celui nebun este dreaptă în ochii lui, iar cel înțelept ascultă de sfat.

12,16 Nebunul dă pe față îndată mânia lui, iar omul prevăzător își ascunde ocara.

12,17 Cel ce spune adevărul vestește dreptatea, iar martorul mincinos umblă cu înșelăciunea.

12,18 Cei nechibzuiți la vorbă sunt ca împunsăturile de sabie, pe când limba celor înțelepți aduce tămăduire.

12,19 Buzele care spun adevărul vor dăinui totdeauna, iar limba grăitoare de minciună numai pentru o clipă.

12,20 Înșelăciunea este în inima celor ce gândesc rău, iar bucuria pentru cei ce dau sfaturi de pace.

12,21 Nici o nenorocire nu se întâmplă celui drept, pe când cei nelegiuiți sunt covârșiți de rele.

12,22 Buzele cele grăitoare de minciună sunt urâciune înaintea Domnului, iar cei ce făptuiesc după adevăr sunt plăcerea Lui.

12,23 Omul înțelept își ascunde știința, pe când inima celor nebuni propovăduiește nebunia.

12,24 Mâna celor silitori va stăpâni, iar cea lăsătoare va fi birnică.

12,25 Supărarea se abate asupra omului, dar numai un cuvânt bun îl bucură.

12,26 Dreptul cercetează cu de-amănuntul pe prietenul său; calea celor nelegiuiți duce la rătăcire.

12,27 Leneșul nu-și frige nici vânatul lui; cea mai scumpă comoară pentru om este

munca.

12,28 Pe cărarea dreptății este viața și pe calea pe care ea o însemnează; nemurirea, iar calea nebuniei duce la moarte.

13,1 Fiul înțelept ascultă de învățătura tatălui său, iar cel batjocoritor nici de mustrare.

13,2 Din rodul gurii sale omul mănâncă binele; pofta celor vicleni este sâlnicia.

13,3 Cine își păzește gura își păzește sufletul său; cel ce deschide prea tare buzele o face spre pieirea lui.

13,4 Sufletul celui leneș poftește, însă în zadar. Numai sufletul celor silitori este îndestulat.

13,5 Dreptul urăște cuvintele mincinoase; ticălosul aduce numai rușine și ocară.

13,6 Dreptatea păzește calea omului fără prihană, iar fărădelegea e pricina ruinei celui păcătos.

13,7 Unii se dau drept bogați și n-au nimic, alții trec drept săraci, cu toate că au multe averi.

13,8 Bogăția cuiva slujește la răscumpărarea lui; cel sărac nu se teme nici chiar de amenințare.

13,9 Lumina celor drepți luminează, pe când sfeșnicul celor fără de lege se stinge.

13,10 Mândria nu dă prilej decât la ceartă, înțelepciunea se află numai la cei ce primesc sfaturi.

13,11 Bogăția adunată în grabă se împuținează, numai cel ce-o adună cu încetul o înmulțește.

13,12 Așteptarea prea îndelungată îmbolnăvește inima, iar dorința împlinită este pom al vieții.

13,13 Cel ce nu ia în seamă cuvântul (lui Dumnezeu) este dat pierzării, iar cel ce se teme de porunca Lui este răsplătit.

13,14 Învățătura celui înțelept este izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții.

13,15 Buna înțelegere rodește har; calea celor vicleni este spre pieirea lor.

13,16 Orice om înțelept lucrează cu chibzuință, numai cel nebun își desfășoară nebunia.

13,17 Un sol ticălos cade în nenorocire, iar unul credincios aduce alinare.

13,18 De sărăcie și de rușine are parte cel ce nesocotește certarea, iar cel ce primește mustrarea va fi cinstit.

13,19 Dorința împlinită mulțumește sufletul, iar depărtarea de rău este urâciune pentru cei nebuni.

13,20 Cel ce se însoțește cu cei înțelepți ajunge înțelept, iar cel ce se întovărășește cu cei nebuni se face rău.

13,21 Nenorocirea urmărește pe cei păcătoși, iar fericirea răsplătește pe cei drepți.

13,22 Omul bun lasă moștenirea sa nepoților săi, iar averea celui păcătos este sortită pentru cei drepți.

13,23 Arătura în țelină, făcută de cei săraci, dă hrană din belșug, însă averea se pierde din pricina nedreptății.

13,24 Cine cruță toiagul său își urăște copilul, iar cel care îl iubește îl ceartă la vreme.

13,25 Dreptul mănâncă și își îndestulează sufletul său, iar pântecele celor fără de lege duce lipsă.

14,1 Femeile înțelepte zidesc casa, iar cele nebune o dărâmă cu mâna lor.

14,2 Cel ce umblă întru dreptate se teme de Domnul, iar cel ce umblă pe căi strâmbe Îl disprețuiește.

14,3 În gura celui nebun este varga mândriei lui; buzele pe cei înțelepți îi păzesc.

14,4 Unde nu sunt boi, staulul este gol, însă puterea boilor aduce mult folos.

14,5 Martorul care grăiește adevărul nu minte, iar martorul mincinos spune numai minciuni.

14,6 Batjocoritorul caută înțelepciunea și nu o găsește, iar pentru cel priceput știința este ușoară.

14,7 Fugi dinaintea omului fără de minte, căci tu știi că nu este nici o știință pe buzele lui.

14,8 Înțelepciunea omului chibzuit este de a-și înțelege calea lui; iar nebunia celor neînțelepți este înșelăciune.

14,9 Nebunul își bate joc de jertfa pentru păcat, însă între oamenii drepți este bună înțelegere.

14,10 Inima cunoaște amărăciunile sale, iar un străin nu poate împărți bucuriile ei.

14,11 Casa celor fără de lege va fi distrusă, iar cortul celor drepți va înflori.

14,12 Unele căi par drepte în ochii omului, dar sfârșitul lor sunt căile morții.

14,13 Chiar când râdem, inima se întristează; bucuria se sfârșește prin plângere.

14,14 Nelegiuitul se va sătura de căile sale și omul bun de roadele sale.

14,15 Omul simplu crede toate vorbele; omul înțelept veghează pașii săi.

14,16 Înțeleptul se teme și se ferește de rău, iar cel fără de minte își iese din fire și se simte la adăpost.

14,17 Cel iute la mânie săvârșește nebunii, iar cel cumpănit se stăpânește.

14,18 Cei nepricepuți au parte de nebunie, pe când cei înțelepți sunt încununați cu știință.

14,19 Cei răi se pleacă înaintea celor buni și cei nelegiuiți stau la porțile celor drepți.

14,20 Săracul este disprețuit chiar și de prietenul lui, pe când prietenii celui bogat sunt fără de număr.

14,21 Cel care nu bagă în seamă pe prietenul său săvârșește un păcat; iar cel ce se îndură de sărmani e fericit.

14,22 Cu adevărat rătăcesc cei ce plănuiesc fărădelegea, iar cei ce cugetă la lucruri bune au parte de milostivire și de adevăr.

14,23 Orice osteneală duce la îndestulare, iar cuvintele fără rost la lipsă.

14,24 Bogăția este o cunună pentru cei înțelepți; iar coroana color nebuni este nebunia.

14,25 Martorul drept scapă suflete, iar cel viclean spune numai minciuni.

14,26 Întru frica lui Dumnezeu este nădejdea celui tare; fiii lui afla-vor (acolo) un liman.

14,27 Frica de Dumnezeu este un izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții.

14,28 Strălucirea unui rege se sprijină pe mulțimea poporului, iar lipsa de supuși

este pieirea prințului.

14,29 Cel încet la mânie este bogat în înțelepciune, iar cel ce se mânie degrabă își dă pe față nebunia.

14,30 O inimă fără patimă este viața trupului, pe când pornirea pătimașă este ca un cariu în oase.

14,31 Cel care apasă pe cel sărman defaimă pe Ziditorul lui, dar cel ce are milă de sărac îl cinstește.

14,32 Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare în neprihănirea lui.

14,33 Înțelepciunea sălășluiește în inima celui înțelept, iar în inima celor nebuni nu se arată.

14,34 Dreptatea înalță un popor, în vreme ce păcatul este ocara popoarelor.

14,35 Bunăvoința regelui este pentru sluga înțeleaptă, iar mânia lui pentru cel ce îi face rușine.

15,1 Un răspuns blând domolește mânia, iar un cuvânt aspru aţâță mânia.

15,2 Limba celor înțelepți picură știință, dar gura celor nebuni revarsă prostie.

15,3 Ochii Domnului sunt pretutindeni, veghind asupra celor buni și asupra celor răi.

15,4 Limba dulce este pom al vieții, iar limba vicleană zdrobește inima.

15,5 Nebunul nu ia în seamă învățătura tatălui său, iar cine trage folos din certare se face mai înțelept.

15,6 În casa celui drept sunt comori fără de număr; în câștigul celui fără de lege este tulburare.

15,7 Buzele celor înțelepți răspândesc știința, dar inima celor nebuni nu.

15,8 Jertfa celor fără de lege este urâciune înaintea Domnului, iar rugăciunea celor drepți este plăcerea Lui.

15,9 Calea celui nelegiuit este urâciune înaintea Domnului, dar El iubește pe cel ce umblă după dreptate.

15,10 O certare aspră capătă, cel ce părăsește cărarea; cel ce urgisește mustrarea va muri.

15,11 Iadul și adâncul sunt cunoscute Domnului, cu atât mai vârtos inimile fiilor oamenilor.

15,12 Celui batjocoritor nu-i place dojana; de aceea el nu se îndreaptă spre cei înțelepți.

15,13 O inimă veselă înseninează fața, iar când inima e tristă și duhul e fără de curaj.

15,14 Inima înțeleaptă caută știința, iar gura celor nebuni se simte mulțumită cu nebunia.

15,15 Toate zilele celui sărac sunt rele, dar inima mulțumită este un ospăț necurmat.

15,16 Mai bine puțin întru frica lui Dumnezeu, decât vistierie mare și tulburare (multă).

15,17 Mai mult face o mâncare de verdețuri și cu dragoste, decât un bou îngrășat și cu ură.

15,18 Omul mânios aţâță cearta, pe când cel domol liniștește aprinderea.

15,19 Calea celui leneș e ca un gard de spini, iar calea celui silitor e netedă.

15,20 Fiul înțelept bucură pe tatăl său, iar fiul nebun nu bagă în seamă pe maica lui.

15,21 Nebunia este o bucurie pentru omul fără minte, iar cel înțelept merge pe calea dreaptă.

15,22 Punerile la cale nu se înfăptuiesc unde lipsește chibzuirea, dar ele își iau ființă cu mulți sfătuitori.

15,23 Omul se bucură pentru un răspuns bun ieșit din gura lui și cât e de bună vorba spusă la locul ei!

15,24 Înțeleptul merge pe cărarea vieții ce duce în sus, ca să ocolească drumul iadului care merge în jos.

15,25 Domnul prăbușește casa celor mândri și întărește hotarul văduvei.

15,26 Gândurile cele rele sunt urâciune înaintea Domnului, iar cuvintele frumoase sunt curate (în ochii Lui).

15,27 Cel ce umblă după câștig nedrept își surpă casa lui, iar cel ce urăște mita va trăi.

15,28 Inima celui drept chibzuiește ce să răspundă, iar gura celor nelegiuiți împrăștie răutăți.

15,29 Domnul se ține departe de cei nelegiuiți, dar ascultă rugăciunea celor drepți.

15,30 O privire binevoitoare înveselește inima și o veste bună întărește oasele.

15,31 Urechea care ascultă o dojană folositoare vieții își are locașul printre cei înțelepți.

15,32 Cel ce leapădă mustrarea își urgisește sufletul său, iar cel ce ia aminte la dojană dobândește înțelepciune.

15,33 Frica de Dumnezeu este învățătură și înțelepciune, iar smerenia trece înaintea măririi.

16,1 În putere stă omului să plăsmuiască planuri în inimă, dar răspunsul limbii vine de la Domnul.

16,2 Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar numai Domnul este Cel ce cercetează duhul.

16,3 Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti.

16,4 Pe toate le-a făcut Domnul, fiecare cu țelul său, la fel și pe nelegiuit pentru ziua nenorocirii.

16,5 Toată inima semeață este urâciune înaintea Domnului; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită.

16,6 Prin iubire și credință se ispășește păcatul și prin frica de Dumnezeu te ferești de rele.

16,7 Când căile omului sunt plăcute înaintea Domnului, chiar și pe vrăjmașii lui îi silește la pace.

16,8 Mai degrabă puțin și cu dreptate, decât agoniseală multă cu strâmbătate.

16,9 Inima omului gândește la calea lui, dar numai Domnul poartă pașii lui.

16,10 Hotărâri dumnezeiești sunt pe buzele împăratului; la darea hotărârii să nu se înșele gura lui!

16,11 Cântarul și cumpăna dreaptă sunt de la Domnul; toate greutățile de cântărit sunt lucrarea Lui.

16,12 Urâciune sunt regii care făptuiesc fărădelegea, fiindcă numai întru dreptate se întărește tronul.

16,13 Buzele grăitoare de dreptate sunt plăcute regilor și iubesc pe cel ce spune drept.

16,14 Întărâtarea regelui este ca vestitorii morții, dar omul înțelept o domolește.

16,15 Seninătatea feței regelui dă viață și bunăvoința lui este ca un nor de ploaie de primăvară.

16,16 Dobândirea înțelepciunii este mai bună decât aurul, iar câștigarea priceperii este mai de preț decât argintul.

16,17 Calea celor drepți este ferirea de rău; numai acela care ia aminte la mersul lui își păzește sufletul său.

16,18 Înaintea prăbușirii merge trufia și semeția înaintea căderii.

16,19 Mai bine să fii smerit cu cei smeriți decât să împarți prada cu cei mândri.

16,20 Cel care ia aminte la cuvânt află fericirea, iar cel ce se încrede în Domnul este fericit.

16,21 Cel ce este înțelept se cheamă priceput; dulceața cuvintelor de pe buzele lui înmulțește știința.

16,22 Înțelepciunea este un izvor de viață pentru cine o are; pedeapsa celui nebun e nebunia.

16,23 Inima celui înțelept dă înțelepciune gurii lui și pe buzele sale sporește știința.

16,24 Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceață pentru suflet și tămăduire pentru oase.

16,25 Multe căi i se par bune omului, dar la capătul lor încep căile morții.

16,26 Foamea îndeamnă pe lucrător la muncă, fiindcă gura lui îl silește.

16,27 Omul viclean pregătește nenorocirea și pe buzele lui este ca un foc arzător.

16,28 Omul cu gând rău aţâță ceartă și defăimătorul desparte pe prieteni.

16,29 Omul asupritor amăgește pe prietenul său și îl îndreaptă pe un drum care nu este bun.

16,30 Cel care închide din ochi urzește viclenii; cine își mușcă buzele a și săvârșit răul.

16,31 Bătrânețea este o cunună strălucită; ea se află mergând pe calea cuviosiei.

16,32 Cel încet la mânie e mai de preț decât un viteaz, iar cel ce își stăpânește duhul este mai prețuit decât cuceritorul unei cetăți.

16,33 Se aruncă sorții în pulpana hainei, dar hotărârea toată vine de la Domnul.

17,1 Mai bună este o bucată de pâine uscată în pace, decât o casă plină cu carne de jertfe, dar cu vrajbă.

17,2 Un slujitor înțelept e mai presus decât un fiu aducător de rușine; acela va împărți moștenirea cu frații.

17,3 În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, dar cel ce încearcă inimile este Domnul.

17,4 Făcătorul de rele ia aminte la buzele nedrepte, mincinosul pleacă urechea la limba cea rea.

17,5 Cel ce își bate joc de sărac defaimă pe Ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămâne nepedepsit.

17,6 Cununa bătrânilor sunt nepoții, iar mărirea fiilor sunt părinții lor.

17,7 Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele alese, cu atât mai mult unui om de seamă

vorbele mincinoase.

17,8 Piatră nestemată este darul în ochii celui ce-l are; oriunde se întoarce (totul) îi merge în plin.

17,9 Cel ce acoperă un păcat caută prietenie, iar cine scoate la iveală un lucru (uitat) desparte pe prieteni.

17,10 Certarea înrâurește mai adânc pe omul înțelept, decât o sută de lovituri pe cel nebun.

17,11 Omul rău aţâță răzvrătirea; pentru aceasta un sol aprig va fi trimis împotriva lui.

17,12 Mai degrabă să întâlnești o ursoaică lipsită de puii ei, decât un nebun în nebunia lui.

17,13 Cel ce răsplătește cu rău pentru bine nu va vedea depărtându-se nenorocirea din casa lui.

17,14 Începutul unei certe e ca slobozirea apei (dintr-un iezer); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte!

17,15 Cel care achită pe cel vinovat și cel ce osândește pe cel drept, amândoi sunt urâciune înaintea Domnului.

17,16 Ce folos aduc banii în mâna celui nebun? Ar putea dobândi înțelepciune, dar nu are pricepere.

17,17 Prietenul iubește în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate.

17,18 Omul fără pricepere se prinde prin dărnicia mâinii lui; el se pune chezaș pentru aproapele lui.

17,19 Cine iubește certurile iubește păcatul; cel ce ridică glasul își iubește ruina.

17,20 Cel ce are o inimă vicleană nu află fericirea și cel ce are o limbă șireată dă peste necaz.

17,21 Cel ce dă naștere unui nebun va avea o mare supărare și părintele nu are nici o bucurie pentru un fiu sărit din minte.

17,22 O inimă veselă este un leac minunat, pe când un duh fără curaj usucă oasele.

17,23 Nelegiuitul primește daruri scoase (pe ascuns) din sân, ca să abată cărările dreptății.

17,24 Omul priceput are înaintea ochilor lui înțelepciunea, iar ochii celui nebun se uită la capătul pământului.

17,25 Feciorul nebun este necaz pentru tatăl lui și amărăciune pentru maica lui.

17,26 Nu se cuvine să pui la plată pe omul drept, nici să osândești pe cei nevinovați din pricină că umblă drept.

17,27 Cel ce își stăpânește cuvintele sale are știință și cel ce își ține cumpătul este un om priceput.

17,28 Chiar și nebunul, când tace, trece drept înțelept; când închide gura este asemenea unui om cuminte.

18,1 Cel ce se ține deoparte caută să-și mulțumească pornirea pătimașă; împotriva oricărui sfat înțelept se pornește.

18,2 Celui nebun nu-i place înțelepciunea, ci darea pe față a gândurilor lui.

18,3 Când vine cel nelegiuit, vine și defăimarea și o dată cu rușinea și batjocura.

18,4 Vorbele (ieșite) din gura omului sunt ape fără fund; izvorul înțelepciunii este un șuvoi care dă peste maluri.

18,5 Nu este bine să cauți la fața celui fără de lege și să nu faci dreptate celui drept la judecată.

18,6 Buzele celui nebun duc la ceartă și gura lui dă naștere la ocări!

18,7 Gura celui nebun este prăbușirea lui și buzele lui sunt un laț pentru sufletul lui.

18,8 Vorbele defăimătorului sunt ca niște mâncări alese; ele coboară în cămările pântecelui.

18,9 Omul lăsător pentru lucrul lui e frate cu cel care dărâmă.

18,10 Turn puternic este numele Domnului; cel drept la el își află scăparea și este la adăpost.

18,11 Averea celui bogat este o cetate tare pentru el, iar în închipuirea lui ca un zid înalt.

18,12 Înaintea prăbușirii vine trufia inimii, iar înaintea măririi merge umilința.

18,13 Cel ce răspunde la vorbă înainte de a fi ascultat-o este nebun și încurcat la minte.

18,14 Curajul omului îl întărește în vreme de suferință, iar pe un om lipsit de bărbăție, cine-l va ridica?

18,15 O inimă pricepută dobândește știință și urechea celor înțelepți umblă după iscusință.

18,16 Darul adus de un om îi lărgește (calea lui) și-l poartă înaintea celor mari.

18,17 Pârâtul pare că are dreptate în pricina sa, iar când vine pârâșul, atunci se ia la cercetare.

18,18 Sorțul face să înceteze sfada și hotărăște între cei puternici.

18,19 Frate ajutat de frate este ca o cetate tare și înaltă și are putere ca o împărăție întemeiată.

18,20 Din rodul gurii omului se satură pântecele lui; din ceea ce dă buzele lui se îndestulează.

18,21 În puterea limbii este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei.

18,22 Cel ce găsește o femeie bună află un lucru de mare preț și dobândește dar de la Dumnezeu.

18,23 Săracul vorbește rugător, iar cel bogat răspunde cu îndrăzneală.

18,24 Sunt prieteni aducători de nenorocire; dar este și câte un prieten mai apropiat decât un frate.

19,1 Mai de preț este săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât un bogat cu buze viclene și nebun.

19,2 Neștiința sufletului nu este bună iar cel ce umblă repede dă greș.

19,3 Nebunia omului dărâmă calea lui și inima lui se mânie împotriva Domnului.

19,4 Bogăția strânge prieteni fără de număr, iar săracul se desparte chiar de prietenul său.

19,5 Martorul mincinos nu va rămâne nepedepsit și cel ce spune lucruri neadevărate nu va scăpa.

19,6 Mulți sunt cei ce lingușesc pe un om darnic și toți sunt prieteni ai celui ce dă daruri.

19,7 Toți frații celui sărac îl urăsc; cât de mult prietenii lui se depărtează de el! El

caută vorbe (mângâietoare), dar nu le află.

19,8 Cel ce dobândește înțelepciune iubește sufletul său și cel ce ține cu tărie la pricepere află fericirea.

19,9 Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit și cel ce spune lucruri neadevărate se va prăbuși.

19,10 Nu-i stă bine celui fără de minte să trăiască în desfătări, cu atât mai puțin unui rob să conducă peste căpetenii.

19,11 Înțelepciunea domolește mânia omului și faima lui este iertarea greșelilor.

19,12 Furia unui rege e ca răcnetul unui leu, iar bunăvoința lui este ca roua pe iarbă.

19,13 Un fiu neascultător este nenorocirea tatălui lui, iar certurile unei femei un jgheab care curge întruna.

19,14 O casă și o avere sunt moștenire de la părinți, iar o femeie înțeleaptă este un dar de la Dumnezeu.

19,15 Lenea te face să cazi în toropeală; sufletului trândav îi va fi foame.

19,16 Cel ce ia seama la poruncă își păstrează sufletul său, iar cel ce disprețuiește cuvântul (Domnului) va muri.

19,17 Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta lui cea bună.

19,18 Pedepsește pe feciorul tău, cât mai este nădejde (de îndreptare), dar nu ajunge până acolo ca să-l omori.

19,19 Omul aprig la mânie trebuie să fie pedepsit; dacă îl cruți o dată, trebuie să începi din nou.

19,20 Ascultă sfatul și primește învățătura, ca să fii înțelept toată viața ta.

19,21 Multe puneri la cale frământă inima omului, dar numai sfatul Domnului se împlinește.

19,22 Omul se face plăcut prin mărinimia lui; mai de preț este un sărac bun decât un om mincinos.

19,23 Frica de Dumnezeu duce la viață și ne îndestulăm fără să fim loviți de nenorocire.

19,24 Leneșul întinde mâna în blid și nu are putere s-o ducă la gură.

19,25 Lovește pe cel ce batjocorește și cel fără de minte va deveni înțelept; mustră pe cel înțelept și el va pricepe știința.

19,26 Cel ce se poartă rău cu tatăl său și alungă (din casă) pe mama sa, este fiu aducător de ocară și de rușine.

19,27 Încetează, fiul meu, să asculți ademenirea și să te lași îndepărtat de învățăturile înțelepte.

19,28 Martorul de nimic își bate joc de dreptate și gura celor fără de lege înghite nelegiuirea.

19,29 Pentru batjocoritori sunt gata toiege; loviturile sunt pentru spinarea celor nebuni.

20,1 Un ocărâtor este vinul, un zurbagiu băutura îmbătătoare și oricine se lasă ademenit nu este înțelept.

20,2 Groaza pe care o insuflă regele este ca răcnetul leului; cel ce îl întărâtă păcătuiește împotriva sa însuși.

20,3 Este o mare însușire pentru om să se stăpânească de la ceartă și tot nebunul se întărâtă.

20,4 Toamna leneșul nu lucrează, iar când vine să culeagă rodul la seceriș, nimic nu află.

20,5 O apă adâncă este sfatul în inima omului, iar omul deștept știe s-o scoată.

20,6 Mulți oameni se laudă cu mărinimia, dar un prieten adevărat cine-l află?

20,7 Omul drept umblă pe calea lui fără prihană; fericiți sunt copiii care vin după el!

20,8 Un rege care stă pe scaunul de judecată deosebește cu ochii lui orice faptă rea.

20,9 Cine poate spune: Curățit-am inima mea; sunt curat de păcat?

20,10 Două feluri de greutăți de cântărit și de măsurat sunt urâciune înaintea Domnului.

20,11 Copilul se dă pe față din lucrările lui, dacă purtarea lui este fără prihană și dreaptă.

20,12 Urechea care aude și ochiul care vede, pe amândouă le-a zidit Domnul.

20,13 Nu iubi somnul, ca să nu ajungi sărac; ține ochii deschiși, numai așa vei fi îndestulat de pâine.

20,14 „Rău, rău!”, zice cumpărătorul, iar după ce pleacă se laudă.

20,15 Chiar dacă ai aur și pietre prețioase, dar o podoabă fără seamăn sunt buzele chibzuite.

20,16 Ia-i haina și fiindcă s-a pus chezaș pentru altul în locul celor străini, ia-l zălog.

20,17 Bună e la gust pâinea agonisită cu înșelăciune, dar după aceea gura se umple de pietricele.

20,18 Planurile se întăresc prin sfaturi; luptă-te cu luare aminte.

20,19 Cine trădează taina umblă ca un defăimător și nu te întovărăși cu cel ce are mereu buzele deschise.

20,20 Cel ce blesteamă pe tatăl său și pe mama sa stinge sfeșnicul în mijlocul întunericului.

20,21 O moștenire repede câștigată de la început, la urmă va fi fără binecuvântare.

20,22 Nu spune: „Vreau să răsplătesc cu rău!” nădăjduiește în Domnul și El îți va veni în ajutor.

20,23 Greutățile nedrepte pentru cântărire sunt urâciune înaintea Domnului și cântarele înșelătoare nu sunt decât un lucru rău.

20,24 De Domnul sunt hotărâți pașii omului, căci cum ar putea omul să priceapă calea lui?

20,25 O cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă și după ce a făgăduit să-i pară rău.

20,26 Un rege înțelept simte pe cei fără de lege și lasă să treacă roata peste ei.

20,27 Sufletul omului este un sfeșnic de la Domnul; el cercetează toate cămările trupului.

20,28 Iubirea și credința păzesc pe rege și prin iubire își sprijină tronul său.

20,29 Faima celor tineri este puterea lor și podoaba celor bătrâni părul lor cărunt.

20,30 Rănile sângeroase sunt un leac pentru cel răufăcător și lovituri care pătrund până înlăuntrul trupului.

21,1 Asemenea unui curs de apă este inima regelui în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.

21,2 Toată calea omului este dreaptă în ochii lui, dar numai Domnul cântărește inimile.

21,3 Făptuirea dreptății și a judecății este mai de preț pentru Domnul decât jertfa sângeroasă.

21,4 Ochii semeți și inima îngâmfată sunt sfeșnicul păcătoșilor. Aceasta nu este decât păcat.

21,5 Chibzuiala omului silitor duce numai la câștig, iar cel ce se zorește ajunge la pagubă.

21,6 Comorile dobândite cu limbă mincinoasă sunt deșertăciune trecătoare și lațuri ale morții.

21,7 Sâlnicia celor fără de lege se ține după ei, căci nu voiesc să înfăptuiască dreptatea.

21,8 Calea celui răufăcător e sucită; cel nevinovat lucrează drept.

21,9 Mai degrabă să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o femeie certăreață și într-o casă mare.

21,10 Sufletul celui fără de lege poftește răutatea, iar aproapele lui nu află milă în ochii lui.

21,11 Când cel batjocoritor e pedepsit, cel fără minte se înțelepțește și când cel înțelept este dojenit, el câștigă în știință.

21,12 Dreptul ia aminte la casa celui nelegiuit. Dumnezeu prăbușește pe cei fără de lege în nenorocire.

21,13 Cine își astupă urechea la strigătul celui sărman și el, când va striga, nu i se va răspunde.

21,14 Un dar făcut într-ascuns potolește mânia și un plocon scos din sân, o mânie puternică.

21,15 Dreptul tresaltă de bucurie când poate să pună în faptă dreptatea, iar spaima e pentru cei ce săvârșesc fărădelegea.

21,16 Un om care rătăcește de pe drumul înțelepciunii, se va odihni curând în adunarea celor morți.

21,17 Cel ce iubește veselia va duce lipsă; cel căruia îi place vinul și miresmele nu se îmbogățește.

21,18 Nelegiuitul slujește ca preț de răscumpărare pentru cel drept și vicleanul pentru cel fără prihană.

21,19 Mai bine să locuiești în pustiu decât cu o femeie certăreață și supărăcioasă.

21,20 Comori de preț și untdelemn (se găsesc) în casa celui înțelept, dar omul cel nebun le risipește.

21,21 Cel ce umblă în calea dreptății și a milei află viață, dreptate și mărire.

21,22 Înțeleptul ia cu luptă cruntă cetatea vitejilor și răstoarnă întăriturile în care ei își puneau nădejdea.

21,23 Cel ce-și păzește gura și limba lui își păzește sufletul lui de primejdie.

21,24 Cine este semeț și îngâmfat se cheamă batjocoritor; acela se poartă cu prisos de trufie.

21,25 Pofta celui leneș îl omoară, căci mâinile nu voiesc să lucreze.

21,26 Mereu cel fără de lege poftește, iar cel drept dă și nu se zgârcește.

21,27 Jertfa celor nelegiuiți este urâciune pentru Domnul, mai cu seamă când o aduc pentru o faptă rușinoasă.

21,28 Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea vorbi totdeauna.

21,29 Răufăcătorul are o privire nerușinată, iar omul cel drept își ia aminte la purtarea lui.

21,30 Nu este nici înțelepciune, nici pricepere și nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului.

21,31 Calul este gata pentru ziua de război, însă biruința vine de la Domnul.

22,1 Un nume (bun) este mai de preț decât bogăția; cinstea este mai prețioasă decât argintul și decât aurul.

22,2 Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul; dar Cine i-a făcut este Domnul.

22,3 Cel iscusit vede nenorocirea și se ascunde, cei simpli trec mai departe și suferă.

22,4 Rodul umilinței și a temerii de Dumnezeu sunt: bogăția, mărirea și viața.

22,5 Mărăcini și curse sunt în calea celui viclean; cel ce își ferește sufletul lui sa dă la o parte de ele.

22,6 Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.

22,7 Bogatul stăpânește pe cei săraci, și cel ce împrumută este slujitor celui de la care se împrumută.

22,8 Cel ce seamănă nedreptatea seceră nenorocire, iar toiagul mâniei lui îl va bate pe el.

22,9 Omul blând va fi binecuvântat, căci din pâinea lui dă celui sărac.

22,10 Alungă pe cel batjocoritor și cearta va lua sfârșit și pricina și defăimarea vor înceta.

22,11 Cel ce iubește curăția inimii și ale cărui buze sunt (pline) de vorbe alese are de prieten pe conducător.

22,12 Ochii Domnului păzesc știința și dărâmă cuvintele celui fără de lege.

22,13 Cel leneș pune pricini și zice: „Afară este un leu, aș putea să fiu sugrumat în mijlocul ulițelor”.

22,14 O groapă fără fund este gura femeilor străine; cel ce este lovit de mânia Domnului cade în ea.

22,15 Dacă nebunia se pripășește în inima celui tânăr, numai varga certării o va îndepărta de el.

22,16 Dacă împilezi pe un sărac, îți înmulțești averea, dacă dai unui bogat sărăcești.

22,17 Pleacă urechea ta și ascultă cuvintele celor iscusiți și inima ta îndreapt-o spre știința mea.

22,18 Este plăcut dacă tu le păstrezi înlăuntrul tău. O, de-ar sta toate pe buzele tale!

22,19 Pentru a-ți pune nădejdea în Domnul, vreau să-ți dau învățătură astăzi.

22,20 Oare nu ți-am așezat în scris în nenumărate rânduri sfaturi și învățături,

22,21 ca să-ți fac cunoscut credincioșia cuvintelor adevărate și să răspunzi prin cuvinte de bună credință, celor ce te întreabă?

22,22 Nu jefui pe sărac, pentru că el e sărac și nu asupri pe cel nenorocit la poarta (cetății),

22,23 căci Domnul va apăra pricina lor și va ridica viața celor care îi vor fi jefuit.

22,24 Nu te întovărăși cu omul mânios și cu cel înfierbântat de furie să n-ai nici un amestec,

22,25 ca să nu te deprinzi pe calea lui și să-ți întinzi o cursă pentru viața ta.

22,26 Nu fi dintre aceia care dau mâna, care se pun chezași pentru datorii.

22,27 Dacă nu ai cu ce plăti, pentru ce te învoiești ca să ți se ia și patul de sub tine?

22,28 Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinții tăi.

22,29 Vezi tu un om dibaci la lucrul lui? El va sta înaintea conducătorilor și nu înaintea oamenilor de rând.

23,1 Când stai la masă cu un dregător, ia seama pe cine ai înaintea ta;

23,2 Pune-ți un cuțit la gât, dacă tu ești lacom.

23,3 Nu pofti bucatele lui, căci sunt mâncări înșelătoare.

23,4 Nu te osteni să ajungi bogat; nu-ți pune iscusința ta în aceasta.

23,5 Oare vrei să te uiți cu ochii cum ea se risipește? Căci bogăția face aripi ca un vultur care se înalță către cer.

23,6 Nu mânca pâinea celui ce se uită cu ochi răi și nu pofti bucatele lui,

23,7 căci el îți numără bucățile din gură. „Mănâncă și bea!”, îți va spune, dar inima lui nu e pentru tine.

23,8 Bucata pe care ai mâncat-o o vei da afară din tine, iar tu ți-ai risipit (zadarnic) vorbele tale alese.

23,9 Nu grăi la urechea celui nebun, căci el nu va băga de seamă iscusința graiurilor tale.

23,10 Nu muta hotarul văduvei și nu încălca ogorul celor orfani,

23,11 căci Ocrotitorul lor e tare și El va apăra pricina lor împotriva ta.

23,12 Silește la învățătură inima ta și urechea ta la cuvinte iscusite.

23,13 Nu cruța pe feciorul tău de pedeapsă; chiar dacă îl lovești cu varga, nu moare.

23,14 Tu îl bați cu toiagul, dar scapi sufletul lui din împărăția morții.

23,15 Fiul meu, dacă inima ta e plină de înțelepciune și inima mea se va bucura.

23,16 Rărunchii mei vor tresări de bucurie, când buzele tale vor grăi ceea ce este drept.

23,17 Să nu râvnească inima ta la cei păcătoși, ci totdeauna să rămână la frica de Domnul,

23,18 căci dacă o vei păzi pe ea, mai ai și tu un viitor și nădejdea ta nu se va pierde.

23,19 Ascultă fiul meu, și te înțelepțește și îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă.

23,20 Nu fi printre cei ce se îmbată de vin și printre cei ce își desfrânează trupul lor,

23,21 căci bețivul și desfrânatul sărăcesc, iar dormitul mereu te face să porți zdrențe.

23,22 Ascultă pe tatăl tău care te-a născut și nu disprețui pe mama ta când ea a ajuns bătrână.

23,23 Adună adevăr și nu-l vinde, înțelepciune și învățătură și bună chibzuială.

23,24 Tatăl celui drept tresaltă de bucurie și cel ce a dat naștere unui înțelept se bucură de el.

23,25 Să se bucure tatăl și mama ta și să salte de veselie cea care te-a născut!

23,26 Dă-mi, fiule, mie inima ta, și ochii tăi să simtă plăcere pentru căile mele,

23,27 căci femeia desfrânată este o groapă adâncă și cea străină un puț strâmt.

23,28 Pentru aceasta ea stă ca un hoț la pândă și sporește printre oameni numărul celor înșelați de ea.

23,29 Pentru cine sunt suspinele, pentru cine văicărelile, pentru cine gâlcevile, pentru cine plânsetele, pentru cine rănile fără pricină, pentru cine ochii întristați?

23,30 Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii.

23,31 Nu te uita la vin cum este el de roșu, cum scânteiază în cupă și cum alunecă pe gât,

23,32 căci la urmă el ca un șarpe mușcă și ca o viperă împroașcă venin.

23,33 Dacă ochii tăi vor privi la femei străine și gura ta va grăi lucruri meșteșugite,

23,34 vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg.

23,35 „M-au lovit... Nu m-a durut! M-au bătut... Nu știu nimic! Când mă voi deștepta din somn, vai cere iarăși vin”.

24,1 Nu râvni la oamenii răi și nu pofti să fii în tovărășia lor,

24,2 căci inima lor pune la cale lucruri sâlnice și buzele lor grăiesc cele nelegiuite.

24,3 Prin înțelepciune se ridică o casă, prin bună chibzuială se întărește

24,4 și prin știință se umplu cămările ei de tot felul de avuție scumpă și plăcută.

24,5 Mai puternic este un înțelept decât un voinic și cel priceput decât unul plin de putere.

24,6 Cu oricâtă dibăcie te vei război, biruința se dobândește cu mulți sfătuitori.

24,7 Peste măsură de înaltă este înțelepciunea pentru omul nebun; când stă la poarta (cetății) el nu deschide gura.

24,8 Cel ce-și pune în gând să facă rău se cheamă un mare răufăcător.

24,9 Gândul celui nebun nu este decât păcat; batjocoritorul este urgia oamenilor.

24,10 Dacă te arăți slab în ziua strâmtorării, puterea ta nu este decât slăbiciune.

24,11 Izbăvește pe cei ce sunt târâți la moarte și pe cei ce se duc clătinându-se la junghiere scapă-i!

24,12 Dacă vrei să spui: „Iată n-am știut nimic!”, oare Cel ce cântărește inimile nu pătrunde cu privirea și Cel ce veghează peste sufletul tău nu știe și nu va răsplăti omului după faptele lui?

24,13 Fiul meu, mănâncă miere, căci e bună și un fagure de miere este dulce gurii tale.

24,14 Să știi că înțelepciunea este la fel pentru sufletul tău; dacă o dobândești, ai un viitor, iar nădejdea ta nu este pierdută.

24,15 Nu pândi, nelegiuitule, casa celui drept și nu tulbura locașul lui,

24,16 căci dacă cel drept cade de șapte ori și tot se scoală, cei fără de lege se poticnesc în nenorocire.

24,17 Nu te bucura când cade vrăjmașul tău și când se poticnește, să nu se veselească inima ta,

24,18 ca nu cumva să vadă Domnul și să fie neplăcut în ochii Lui și să nu întoarcă mânia Sa de la el (spre tine).

24,19 Nu te aprinde împotriva răufăcătorului și nu-ți întărâta râvna împotriva celor fără de lege.

24,20 Căci cel ce face rău nu propășește, și sfeșnicul celor nelegiuiți se va stinge.

24,21 Fiul meu, teme-te de Domnul și de rege și cu cei ce se răzvrătesc nu lega prietenie,

24,22 că fără de veste va veni nenorocirea și cine poate să cunoască sfârșitul lor năprasnic?

24,23 Și aceste (proverbe) sunt ale înțelepților: Nu e bine ca la judecată să cauți la fața oamenilor.

24,24 Pe cel ce zice celui fără de lege: „Tu ești drept!”, popoarele îl blesteamă și neamurile îl afurisesc;

24,25 Dar celor care îl ceartă Cum se cuvine le merge bine și peste ei vine binecuvântarea și fericirea.

24,26 Buzele sărută pe cei ce dau răspunsuri drepte.

24,27 Rânduiește-ți lucrul tău afară și adu-l la îndeplinire pe câmpul tău, apoi îți vei ridica o casă.

24,28 Nu fi martor mincinos împotriva prietenului tău și nu fi pricina (unei hotărâri nedrepte), cu buzele tale.

24,29 Nu spune: „Precum mi-a făcut așa îi voi face și eu lui; voi răsplăti omului după faptele lui”.

24,30 Am trecut pe ogorul unui leneș și pe la via unui om lipsit de minte,

24,31 și iată spinii creșteau în toate locurile, mărăcinii o acopereau cu totul, iar zidul de pietre se prăbușise.

24,32 Atunci m-am uitat și m-am frământat în inima mea, am privit cu luare aminte și am tras o învățătură:

24,33 „Încă puțin somn, încă puțină ațipeală, încă puțin să mai stau cu mâinile în sân ca să dorm...”

24,34 și sărăcia va veni peste tine ca un călător și lipsa ca un om înarmat.

25,1 Și acestea sunt pildele lui Solomon, pe care le-au adunat oamenii lui Iezechia, regele lui Iuda.

25,2 Slava lui Dumnezeu este să ascundă lucrurile, iar mărirea regilor e să le cerceteze cu de-amănuntul.

25,3 Precum înălțimea cerului și adâncul pământului sunt lucruri nepătrunse, tot așa și inima regilor.

25,4 Curăță argintul de zgură și turnătorul va face din el un vas ales.

25,5 Dă la o parte pe cel fără de lege din fața mai-marelui și tronul lui se va întări prin dreptate.

25,6 Nu te făli înaintea cârmuitorului și nu sta în locul hotărât pentru cei mari,

25,7 căci mai degrabă să ți se zică: „Suie aici!” decât să te umilească în fața stăpânului. Ceea ce au văzut ochii tăi,

25,8 nu aduce grabnic spre dispută, căci ce ai să faci după aceea când aproapele tău te va da de rușine?

25,9 Ceartă-te cu aproapele tău, dar taina altuia să nu o dai pe față,

25,10 ca nu cumva cel ce o aude să nu te defaime și să nu dărâme (pentru totdeauna) faima ta.

25,11 Ca merele de aur pe polițe de argint, așa este cuvântul spus la locul lui.

25,12 Inel de aur și podoabe de aur de mult preț este povățuitorul înțelept la urechea ascultătoare.

25,13 Precum este răcoarea zăpezii în vremea secerișului, așa este solul credincios pentru cei ce-l trimit; el bucură sufletul stăpânului său.

25,14 Precum sunt norii și vântul fără ploaie, așa este omul care se laudă cu darul pe care niciodată nu-l dă.

25,15 Prin răbdare se poate îndupleca un om mânios și o limbă dulce înmoaie oase.

25,16 Dacă ai găsit miere, mănâncă atât cit îți trebuie, ca nu cumva să te saturi și s-o verși.

25,17 Pune rar piciorul în casa prietenului tău, ca nu cumva să se sature de tine și să te urască.

25,18 Un ciocan, o sabie și o săgeată ascuțită este omul care dă mărturie mincinoasă împotriva aproapelui său.

25,19 Dinte rău și picior șovăitor este cel fără credință în vreme de nevoie.

25,20 Ca atunci când dezbraci haina pe vreme friguroasă, sau torni oțet pe silitră, așa este cântarea pentru o inimă întristată.

25,21 De flămânzește vrăjmașul tău, dă-i să mănânce pâine și dacă însetează, adapă-l cu apă,

25,22 că numai așa îi îngrămădești cărbuni aprinși pe capul lui și Domnul îți va răsplăti ție.

25,23 Vântul de la miazănoapte aduce ploaie și limba clevetitoare aduce o față mâhnită.

25,24 Mai bine să sălășluiești într-un colț de acoperiș, decât să trăiești cu o femeie certăreață într-o casă mare.

25,25 Precum e apa rece pentru un suflet însetat, așa e vestea bună dintr-o țară depărtată.

25,26 Ca un izvor tulbure și stricat, așa este dreptul care șovăie în fața celui nelegiuit.

25,27 Precum celui care mănâncă multă miere nu-i merge bine, tot așa și celui care se lasă copleșit de cuvinte de laudă.

25,28 Asemenea unei cetăți cu o spărtură și fără zid, așa este omul căruia îi lipsește stăpânirea de sine.

26,1 Precum este zăpada în timpul verii și ploaia la seceriș, așa nu-i place celui nebun cinstea.

26,2 Precum vrabia zboară și rândunica se înalță în văzduh, tot așa blestemul fără pricină nu nimerește.

26,3 Biciul este bun pentru cal, frâul pentru măgar, iar varga pentru spatele celor nebuni.

26,4 Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu te asemeni și tu cu el.

26,5 Răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept în ochii lui.

26,6 Cel ce încredințează solia în mâna celui nebun își taie picioarele și bea nedreptate.

26,7 Precum nu poate să se folosească slăbănogul de picioarele sale, tot așa nici cei nebuni de cuvintele cele înțelepte.

26,8 Ca și când pui o piatră în praștie, așa este cel ce dă cinste unui nebun.

26,9 Precum un ghimpe intră în mâna unui beţiv, tot așa sunt cuvintele înțelepte în gura celor păcătoși.

26,10 Ca un arcaș care rănește pe toți, așa este cel ce se pune chezaș pentru cel nebun și pentru cei ce trec pe cale.

26,11 Ca un câine care se întoarce unde a vărsat, așa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui.

26,12 Dacă vezi un om care se crede înțelept în ochii lui, să nădăjduiești mai mult de la un nebun decât de la el.

26,13 Leneșul zice: „Pe drum trece un leu, un leu pe ulițe!”

26,14 Precum ușa se sucește în țâțână, tot așa și leneșul în patul lui.

26,15 Leneșul bagă mâna în blid, dar cu mare greutate o duce la gură.

26,16 Leneșul se crede înțelept în ochii lui, mai mult decât șapte sfetnici înțelepți.

26,17 Ca cel ce prinde un câine de urechi, așa este cel ce se vâră într-o ceartă în care nu este amestecat.

26,18 Ca unul care aruncă săgeți arzătoare, lănci, săgeți și moarte,

26,19 așa e omul care înșală pe prietenul său și zice: „Da, am glumit!”

26,20 Când nu mai sunt lemne se stinge focul și dacă nu mai este nici un defăimător se potolește cearta.

26,21 Cărbunii slujesc pentru căldură, lemnele pentru foc, iar omul certăreț pentru a aţâța cearta.

26,22 Vorbele celui defăimător sunt ca bucatele gustoase; ele se duc în adâncul măruntaielor.

26,23 Spoială de argint care îmbracă un vas de lut, așa sunt buzele mieroase și o inimă rea.

26,24 Cu buzele sale se preface cel ce urăște, iar înlăuntrul lui nutrește înșelăciune;

26,25 Când își schimbă glasul, să nu-l crezi, căci șapte urâciuni sunt în inima lui.

26,26 Cineva poate să-și ascundă ura lui prin prefăcătorie, dar în adunare răutatea lui se dă pe față.

26,27 Cine sapă groapa (altuia) cade singur în ea și cel ce rostogolește o piatră se prăvălește (tot) peste el.

26,28 Limba mincinoasă urăște adevărul și gura lingușitorilor pricinuiește prăbușirea.

27,1 Nu te lăuda cu ziua de mâine, că nu știi la ce poate da naștere.

27,2 Să te laude altul și nu gura ta, un străin și nu buzele tale.

27,3 Piatra este grea și nisipul cu anevoie de ridicat; însă furia nebunului este mai grea decât amândouă.

27,4 Întărâtarea este crudă și mânia aprigă, dar tăria pizmei cine o va putea îndura?

27,5 Mai mult prețuiește o dojană pe față decât o dragoste ascunsă.

27,6 De bună credință sunt rănile pricinuite de un prieten, iar sărutările celui ce te urăște sunt viclene.

27,7 Sătulul calcă mierea în picioare, iar flămândului tot ce este amar (i se pare) dulce.

27,8 Ca o pasăre gonită din cuibul ei, așa este omul izgonit din casa sa.

27,9 Untdelemnul și miresmele înveselesc inima, dar tot așa de dulci sunt sfaturile unui prieten care pornesc din suflet.

27,10 Pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău nu-i părăsi; în casa fratelui tău nu intra în ziua restriștii tale. Mai bun e un vecin aproape de tine, decât un frate departe.

27,11 Fii înțelept, fiul meu, și bucură inima mea, ca să pot răspunde celui ce mă clevetește.

27,12 Înțeleptul vede nenorocirea și se ascunde, cei proști dau peste ea și îndură necaz.

27,13 Ia-i haina căci s-a pus chezaș pentru altul și cere-i zălog din pricina celor străini.

27,14 Celui ce binecuvântează pe prietenul său cu glas mare dis-de-dimineață, i se socotește ca un blestem.

27,15 Un jgheab care curge în vreme de ploaie și o femeie arțăgoasă sunt la fel;

27,16 Cel care vrea s-o oprească oprește vânt și mâna lui cea dreaptă parcă ar ține în ea untdelemn.

27,17 Fierul cu fier se ascute și un om ascute mânia altui om.

27,18 Cel ce păzește un smochin mănâncă din rodul lui, iar cel ce păzește pe stăpânul său va fi răsplătit cu cinste.

27,19 Precum nu se aseamănă față cu față, tot așa inima unui om cu inima altuia.

27,20 Iadul și adâncul nu se pot sătura, tot așa și inima omului e de nesăturat.

27,21 În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, iar omul se prețuiește după numele cel bun.

27,22 Chiar dacă vei pisa în piuliță cu pilugul pe cel nebun, întocmai ca pe boabe, tot nu-l vei despărți de nebunia lui.

27,23 Sârguiește-te să-ți cunoști oile tale și ia seama la turma ta,

27,24 că bunăstarea nu dăinuiește de-a pururi și nici bogăția din neam în neam.

27,25 Când iarba s-a trecut și pășunea s-a isprăvit și fânul de pe dealuri s-a strâns,

27,26 Tu ai miei pentru îmbrăcămintea ta și țapi ca să plătești pășunea;

27,27 Și laptele de capră îl ai cu îndestulare, pentru hrana casei, și merinde pentru slujnicele tale.

28,1 Cel nelegiuit fuge fără ca nimeni să-l urmărească, iar dreptul stă ca un pui de leu fără grijă.

28,2 Din pricina greșelilor unui om sâlnic se ivesc certuri, iar omul iscusit le stinge.

28,3 Un om bogat, care asuprește pe cei săraci, e ca ploaia care trântește tot la pământ, iar pâinea nu se face.

28,4 Cei ce părăsesc legea ridică în slăvi pe păcătoși, iar cei ce o păzesc se aprind împotriva lor.

28,5 Oamenii răi nu pricep nimic din ceea ce e drept, iar cei ce caută pe Domnul înțeleg tot.

28,6 Mai de preț e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat.

28,7 Cel ce păzește legea este un fiu înțelept, iar cel ce se întovărășește cu clevetitorii face rușine tatălui său.

28,8 Cel ce își sporește averea lui, prin dobândă și prin camătă, adună pentru cel ce are milă de săraci.

28,9 Cel ce își oprește urechea de la ascultarea legii, chiar rugăciunea lui e urâciune.

28,10 Cel ce rătăcește pe cei drepți pe o cale rea va cădea în groapa (pe care a săpat-o); cei fără prihană vor fi fericiți.

28,11 Omul bogat este înțelept în ochii lui, dar cel sărac și priceput îl dovedește cu mintea.

28,12 Când drepții biruiesc e mare sărbătoare, iar când cei fără de lege ies la iveală, oamenii se ascund.

28,13 Cel ce își ascunde păcatele lui nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit.

28,14 Fericit este omul care se teme totdeauna, iar cel ce își învârtoșează inima lui va cădea în nenorocire.

28,15 Leu care răcnește și urs flămând este cel rău care stăpânește peste un popor sărac.

28,16 Stăpânitorul cel lipsit de venituri este mare asupritor; cel ce urăște câștigul (nedrept) va trăi multă vreme.

28,17 Un om pe care îl îngreuiază sângele unui ucis fuge până la groapă; nimeni să nu-l oprească!

28,18 Cel ce umblă fără prihană va fi mântuit, iar cine apucă pe căi strâmbe va cădea într-o groapă.

28,19 Cel ce lucrează pământul lui se va îndestula de pâine, iar cel ce umblă după lucruri de nimic se va sătura de sărăcie.

28,20 Omul credincios va fi încărcat de binecuvântări, iar cine zorește să ajungă bogat nu va rămâne nepedepsit.

28,21 Nu este bine să te uiți la fața omului, căci pentru o bucată de pâine cineva poate să greșească.

28,22 Omul lacom se grăbește să se îmbogățească, dar nu gândește că lipsa va veni peste el.

28,23 Cel care ceartă pe un om va avea mai multă mulțumire decât cel care-l lingușește.

28,24 Cine despoaie pe tatăl său și pe mama sa și zice: „Nu-i păcat!” este tovarăș cu făcătorul de rele.

28,25 Omul lacom ațâță cearta, iar cel ce nădăjduiește în Domnul va fi îndestulat.

28,26 Cel ce își pune nădejdea în inima lui este un nebun, iar cel ce se conduce după înțelepciune, acela va fi mântuit.

28,27 Cine dă la cel sărac nu duce lipsă; iar cine își acoperă ochii lui va fi mult blestemat.

28,28 Când nelegiuiții ies la iveală, oamenii se ascund, iar când ei pier, se înmulțesc cei drepți.

29,1 Un om pedepsit îndelung și tare la cerbice va fi într-o clipă zdrobit și fără vindecare.

29,2 Când drepții domnesc se bucură poporul și când stăpânesc cei fără de lege, suspină.

29,3 Cine iubește înțelepciunea bucură pe tatăl său, iar cine umblă cu desfrânatele

își prăpădește averea.

29,4 Un conducător prin dreptate face să propășească țara, iar cel ce pune dări grele o ruinează.

29,5 Omul care lingușește pe prietenul său întinde cursă pașilor lui.

29,6 Pe calea celui rău este întins un laț, dar dreptul trebuie să fugă și să salte de bucurie.

29,7 Omul drept se îngrijește de pricina celor sărmani; celui fără de lege nu-i pasă de ei.

29,8 Batjocoritorii răscoală cetatea, iar cei înțelepți potolesc mânia.

29,9 Când un înțelept se ceartă cu un nebun, fie că se supără, fie că râde, nu-și pierde cumpătul.

29,10 Oamenii setoși de sânge urăsc pe cel fără prihană, iar cei drepți ocrotesc viața lui.

29,11 Nebunul face să izbucnească pornirea lui pătimașă, iar înțeleptul își înfrânează mânia.

29,12 Când un conducător ascultă de cuvinte mincinoase, toți slujitorii săi sunt răi.

29,13 Săracul și cu cel ce asuprește pe cei săraci se întâlnesc; Cel ce luminează ochii amândurora este Domnul.

29,14 Un conducător care judecă cu dreptate pe cei săraci își întărește scaunul lui pe veci.

29,15 Varga și certarea aduc înțelepciune, iar tânărul care este lăsat (în voia apucăturilor lui) face rușine maicii sale.

29,16 Când cei fără de lege domnesc se înmulțesc răutățile, iar drepții vor vedea (cu bucurie) prăbușirea lor.

29,17 Mustră pe fiul tău și el îți va fi odihnă și îți va face plăcere sufletului tău.

29,18 Fără vedenie de prooroc poporul e fără stăpân, dar fericit este cel care păzește legea!

29,19 Sluga nu se îndreaptă numai cu povețe, fiindcă, deși pricepe, însă nu ascultă.

29,20 Dacă vezi un om care se zorește la vorbă, atunci pentru un nebun e mai multă nădejde decât pentru el.

29,21 Dacă (vreun stăpân) dezmiardă din copilărie pe robul său, acesta ajunge la sfârșit să se creadă fiu.

29,22 Un om mânios aţâță cearta și cel aprig săvârșește multe păcate.

29,23 Mândria umilește pe om, iar de cinste are parte cel smerit.

29,24 Cel ce împarte cu hoțul își urăște sufletul lui, fiindcă aude blestemul, dar nu zice nimic.

29,25 Teama de oameni duce la căderea în cursă, dar cel ce nădăjduiește în Domnul stă la adăpost.

29,26 Mulți caută fața stăpânitorului, dar dreptatea omului vine de la Domnul.

29,27 Omul nedrept este urâciune pentru cei drepți, iar cel drept este o urâciune pentru cei răi.

30,1 Cuvintele lui Agur, fiul lui Iache din Massa. Acest om a zis: „Sunt ostenit, Dumnezeule, sunt obosit, Doamne, sunt sleit de puteri!

30,2 Căci sunt tare prost, ca să mă pot socoti ca om și nu am pricepere (care ar putea

să fie vrednică) de un om.

30,3 Nici n-am învățat înțelepciunea și nici știința celor sfinți nu o cunosc.

30,4 Cine s-a suit în ceruri și iarăși s-a pogorât, cine a adunat vântul în mâinile lui? Cine a legat apele în haina lui? Cine a întărit toate marginile pământului? Care este numele lui și care este numele fiului său? Spune dacă știi!

30,5 Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt lămurite, scut este El pentru cei ce caută la El scăparea.

30,6 Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te tragă la socoteală și să fii găsit de minciună!

30,7 Două lucruri cer de la Tine, nu mă respinge înainte de a muri:

30,8 Prefăcătoria și cuvântul mincinos îndepărtează-le de la mine; sărăcie și bogăție nu-mi da, ci dă-mi pâinea care-mi este de trebuință,

30,9 ca nu cumva, săturându-mă, să mă lepăd de Tine și să zic: „Cine este Domnul?” Ca nu cumva, sărăcind, să mă apuc de furat și să defaim numele Dumnezeului meu.

30,10 Nu grăi de rău pe slugă la stăpânul său, ca nu cumva să te blesteme și să te silească să-ți ceri iertare.

30,11 Este câte un neam de oameni care blesteamă pe tatăl său și nu binecuvântează pe maica sa;

30,12 Un neam căruia i se pare că e fără prihană în ochii lui și care nu este curățit de necurăția lui;

30,13 Un neam... O, cum ridică ochii lui sus și cit se înalță de sus genele lui!

30,14 Un neam ai cărui dinți sunt ca săbiile și ai căror colți sunt cuțite, ca să mănânce pe cei sărmani de pe pământ și pe cei săraci dintre oameni.

30,15 Lipitoarea are două fiice care zic: „Dă-mi, dă-mi!” Trei lucruri nu se pot sătura, ba și al patrulea care nu zice niciodată: „Destul!” și anume:

30,16 Locuința morților, pântecele sterp, pământul care nu e sătul de apă și focul care nu zice niciodată: „Destul!”

30,17 Ochiul care își bate joc de părintele său și nu ia în seamă ascultarea (ce este dator) maicii sale, să-l scoată corbii care sălășluiesc lingă un curs de apă, iar puii de vultur să-l mănânce.

30,18 Trei lucruri mi se par minunate, ba chiar patru, pe care nu le pot pricepe:

30,19 Calea vulturului pe cer, urma șarpelui pe stâncă, mersul corabiei în mijlocul mării și calea omului la o fecioară.

30,20 Așa este purtarea unei femei desfrânate: ea mănâncă și își șterge gura și zice: „N-am făcut nimic rău”

30,21 Pentru trei lucruri se cutremură pământul, ba chiar pentru patru nu poate să rabde:

30,22 Pentru robul care ajunge rege, pentru nebunul care se satură de pâine,

30,23 pentru o femeie disprețuită când ea se mărită și pentru o slugă care moștenește pe stăpâna sa.

30,24 Patru sunt animalele cele mai mici de pe pământ și care sunt cele mai înțelepte:

30,25 Furnicile, neam fără putere, care își agonisesc vara hrana lor;

30,26 Dihorii, neam slab, care-și clădesc în stânci locașul lor;

30,27 Lăcustele care nu au rege și totuși ies toate în stoluri;

30,28 șopârla care se poate prinde cu mâna și care pătrunde în palatele regilor.

30,29 Trei ființe au înfățișare frumoasă, ba patru, care au un mers măreț:

30,30 Leul, viteazul printre dobitoace, care nu dă înapoi în fața nimănui;

30,31 Cocoșul cel ager, țapul și regele căruia nimeni nu-i poate sta împotrivă.

30,32 De ești așa de nebun ca să te lași mânat de mânie, bate-te cu mâna peste gură.

30,33 Bătutul laptelui dă untul, lovitura peste nas face să țâșnească sângele, iar întărâtarea mâniei duce la ceartă.

31,1 Cuvintele lui Lemuel, regele din Massa, cu care mama sa îl învăța:

31,2 Fiul meu, rodul pântecelui meu, feciorul făgăduințelor mele, cu ce pot eu să te îndemn?

31,3 Nu da puterea ta femeilor și căile taie celor care pierd pe regi.

31,4 Nu se cuvine regilor, o, Lemuel, nu se cuvine regilor să bea vin și conducătorii băuturi îmbătătoare,

31,5 ca nu cumva bând să uite legea și să judece strâmb pe toți sărmanii.

31,6 Dați băutură îmbătătoare celui ce este gata să piară și vin celui cu amărăciune în suflet,

31,7 ca să bea și să uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de chinul lui.

31,8 Deschide gura ta pentru cel mut și pentru pricina tuturor părăsiților.

31,9 Deschide gura ta, judecă drept și fă dreptate celui sărac și năpăstuit.

31,10 Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul.

31,11 Într-însa se încrede inima soțului ei, iar câștigul nu-i va lipsi niciodată.

31,12 Ea îi face bine și nu rău în tot timpul vieții sale:

31,13 Ea caută lână și cânepă și lucrează voios cu mâna sa.

31,14 Ea se aseamănă cu corabia unui negustător care de departe aduce hrana ei.

31,15 Ea se scoală dis-de-dimineață și împarte hrana în casa ei și dă porunci slujnicelor.

31,16 Gândește să cumpere o țarină și o dobândește; din osteneala palmelor sale sădește vie.

31,17 Ea își încinge cu putere coapsele sale și își întărește brațele sale.

31,18 Ea simte că bun e câștigul ei; sfeșnicul ei nu se stinge nici noaptea.

31,19 Ea pune mâna pe furcă și cu degetele sale apucă fusul.

31,20 Ea întinde mâna spre cel sărman și brațul ei spre cel necăjit.

31,21 N-are teamă pentru cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toți din casă sunt îmbrăcați în haine stacojii.

31,22 Ea își face scoarțe; hainele ei sunt de vison și de porfiră.

31,23 Cinstit este bărbatul ei la porțile cetății, când stă la sfat cu bătrânii țării.

31,24 Ea face cămăși și le vinde, și brâie dă negustătorilor.

31,25 Tărie și farmec este haina ei și ea râde zilei de mâine.

31,26 Gura și-o deschide cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei.

31,27 Ea veghează la propășirea casei sale și pâine, fără să lucreze; ea nu mănâncă.

31,28 Feciorii săi vin și o fericesc, iar soțul ei o laudă:

31,29 „Multe fete s-au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate!”

31,30 Înșelător este farmecul și deșartă este frumusețea; femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată!

31,31 Să se bucure de rodul mâinilor sale, și la porțile cetății hărnicia ei să fie dată ca pildă!

Ecclesiastul 1,1 Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, rege în Ierusalim.

1,2 Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni!

1,3 Ce folos are omul din toată truda lui cu care se trudește sub soare?

1,4 Un neam trece și altul vine, dar pământul rămâne totdeauna!

1,5 Soarele răsare, soarele apune și zorește către locul lui ca să răsară iarăși.

1,6 Vântul suflă către miazăzi, vântul se întoarce către miazănoapte și făcând roate-roate, el trece neîncetat prin cercurile sale.

1,7 Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple, căci ele se întorc din nou la locul din care au plecat.

1,8 Toate lucrurile se zbuciumă mai mult decât poate omul să o spună: ochiul nu se satură de câte vede și urechea nu se umple de câte aude.

1,9 Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.

1,10 Dacă este vreun lucru despre care să se spună: „Iată ceva nou!” aceasta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră.

1,11 Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, și tot așa despre cei ce vor veni pe urmă; nici o pomenire nu va fi la urmașii lor.

1,12 Eu Ecclesiastul am fost regele lui Israel în Ierusalim.

1,13 Și m-am sârguit în inima mea să cercetez și să iau aminte cu înțelepciune la tot ceea ce se petrece sub cer. Acesta este un chin cumplit pe care Dumnezeu l-a dat fiilor oamenilor, ca să se chinuiască întru el.

1,14 M-am uitat cu luare aminte la toate lucrările care se fac sub soare și iată: totul este deșertăciune și vânare de vânt.

1,15 Ceea ce este strâmb nu se poate îndrepta și ceea ce lipsește nu se poate număra.

1,16 Grăit-am în inima mea: Cu adevărat am adunat și am strâns înțelepciune - mai mult decât toți cei care au fost înaintea mea în Ierusalim -, căci inima mea a avut cu belșug înțelepciune și știință.

1,17 Și mi-am silit inima ca să pătrund înțelepciunea și știința, nebunia și prostia, dar am înțeles că și aceasta este vânare de vânt,

1,18 că unde este multă înțelepciune este și multă amărăciune, și cel ce își înmulțește știința își sporește suferința.

2,1 Grăiam inimii mele: „Vino să te ispitesc cu veselia și să te fac să guști plăcerea!” și iată că și aceasta este deșertăciune.

2,2 „E nebunie!” am zis despre râs. Și despre veselie: „La ce poate să folosească!”

2,3 Am cugetat apoi în inima mea, să desfătez trupul meu cu vin - pe când cugetul meu umbla după înțelepciune și cerceta nebunia - până ce voi vedea ceea ce este bun pentru fiii oamenilor să facă sub cer în vremea vieții lor.

2,4 Am început lucrări mari: am zidit case, am sădit vii,

2,5 am făcut grădini și parcuri și am sădit în ele tot felul de pomi roditori;

2,6 Mi-am făcut iazuri, ca să pot uda din ele o dumbravă unde creșteau copacii;

2,7 Am cumpărat robi și roabe și am avut feciori născuți în casă, asemenea și turme de vite, și oi fără de număr, mai mult decât toți cei care au fost înaintea mea în Ierusalim.

2,8 Am strâns aur și argint și număr mare de regi și de satrapi; am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor omului mi-am agonisit: o prințesă și alte prințese.

2,9 Am fost mare și am întrecut pe toți cei ce au trăit înaintea mea în Ierusalim și înțelepciunea a rămas cu mine.

2,10 Și tot ceea ce doreau ochii mei nu am dat la o parte și n-am oprit inima mea de la nici o veselie, căci inima mea s-a bucurat de toată osteneala mea, și aceasta mi-a fost partea din toată munca mea.

2,11 Apoi m-am uitat cu luare aminte la toate lucrurile pe care le-au făcut mâinile mele și la truda cu care m-am trudit ca să le săvârșesc și iată, totul este deșertăciune și vânare de vânt și fără nici un folos sub soare.

2,12 Și mi-am întors privirea să văd înțelepciunea, nebunia și prostia. Căci ce poate să facă un om de rând peste ceea ce a făcut un rege?

2,13 Atunci m-am încredințat că înțelepciunea are întâietate asupra nebuniei tot atât cât are lumina asupra întunericului.

2,14 Înțeleptul are ochii în cap, iar nebunul merge întru întuneric. Dar am cunoscut și eu că aceeași soartă vor avea toți.

2,15 Deci am zis în inima mea: „Aceeași soartă ca și cel nebun avea-voi și eu; atunci la ce îmi folosește înțelepciunea?” și am zis în mintea mea că și aceasta este deșertăciune.

2,16 Căci pomenirea celui înțelept ca și a celui nebun nu este veșnică, fiindcă în zilele ce vor veni amândoi vor fi uitați; atunci înțeleptul moare ca și nebunul.

2,17 Drept aceea am urât viața, căci rele sunt cele ce se fac sub soare; și totul este deșertăciune și vânare de vânt.

2,18 Și am urât toată munca pe care am muncit-o sub soare, fiindcă voi lăsa-o omului care va veni după mine.

2,19 Și cine știe dacă el va fi înțelept sau nebun! Și el va face ce va găsi cu cale din tot lucrul cu care m-am trudit și m-am chibzuit sub soare! Și aceasta este deșertăciune!

2,20 Și am început să mă las deznădejdii pentru toată munca cea de sub soare,

2,21 căci un om care a pus în lucrul lui înțelepciune și știință și a avut izbândă, îl împarte cu cel care n-a lucrat. Și aceasta aste deșertăciune și un rău nespus de mare.

2,22 Oare, ce-i rămâne omului din toată munca lui și din grija inimii lui cu care s-a trudit sub soare?

2,23 Toate zilele lui nu sunt decât suferință și îndeletnicirea lui nu-i decât necaz; nici chiar noaptea n-are odihnă inima lui. Și aceasta este deșertăciune!

2,24 Nimic nu este mai bun pentru om decât să mănânce și să bea și să-și desfăteze sufletul cu mulțumirea din munca sa. Și am văzut că și aceasta vine numai din mâna lui Dumnezeu.

2,25 Cine poate oare să mănânce și să bea fără să mulțumească Lui?

2,26 Omului care este bun înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu îi dă înțelepciune, știință și bucurie, iar păcătosului îi dă sarcina să adune și să strângă pentru a da

celui ce este bun în fața lui Dumnezeu. Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt!

3,1 Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.

3,2 Vreme este să te naști și vreme să mori; vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit.

3,3 Vreme este să rănești și vreme să tămăduiești; vreme este să dărâmi și vreme să zidești.

3,4 Vreme este să plângi și vreme să râzi; vreme este să jelești și vreme să dănțuiești.

3,5 Vreme este să arunci pietre și vreme să le strângi; vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișare.

3,6 Vreme este să agonisești și vreme să prăpădești; vreme este să păstrezi și vreme să arunci.

3,7 Vreme este să rupi și vreme să coși; vreme este să taci și vreme să grăiești.

3,8 Vreme este să iubești și vreme să urăști. Este vreme de război și vreme de pace.

3,9 Care este folosul celui ce lucrează întru osteneala pe care o ia asupră-și?

3,10 Am văzut zbuciumul pe care l-a dat Dumnezeu fiilor oamenilor, ca să se zbuciume.

3,11 Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la timpul lor; El a pus în inima lor și veșnicia, dar fără ca omul să poată înțelege lucrarea pe care o face Dumnezeu, de la început până la sfârșit.

3,12 Atunci mi-am dat cu socoteala că nu este fericire decât să te bucuri și să trăiești bine în timpul vieții tale.

3,13 Drept aceea dacă un om mănâncă și bea și trăiește bine de pe urma muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu.

3,14 Atunci mi-am dat seama că tot ceea ce a făcut Dumnezeu va ține în veac de veac și nimic nu se poate adăuga, nici nu se poate micșora și că Dumnezeu lucrează așa ca să ne temem de fața Lui.

3,15 Ceea ce este a mai fost și ceea ce va mai fi a fost în alte vremuri; și Dumnezeu cheamă iarăși aceea ce a lăsat să treacă.

3,16 Dar am mai văzut sub soare că în locul dreptății este fărădelegea și în locul celui cucernic, cel nelegiuit.

3,17 Și am gândit în inima mea: „Dumnezeu va judeca pe cel drept ca și pe cel nelegiuit”, căci este vreme pentru orice punere la cale și pentru orice faptă.

3,18 Și am zis iar în inima mea despre fiii oamenilor: „Dumnezeu a orânduit să-i încerce, ca ei să-și dea seama că nu sunt decât dobitoace”.

3,19 Căci soarta omului și soarta dobitocului este aceeași: precum moare unul, moare și celălalt și toți au un singur duh de viață, iar omul nu are nimic mai mult decât dobitocul. Și totul este deșertăciune!

3,20 Amândoi merg în același loc: amândoi au ieșit din pulbere și amândoi în pulbere se întorc.

3,21 Cine știe dacă duhul omului se urcă în sus și duhul dobitocului se coboară în jos către pământ?

3,22 Și mi-am dat seama că nimic nu este mai de preț pentru om decât să se bucure

de lucrurile sale, că aceasta este partea lui, fiindcă cine îi va da lui putere să mai vadă ceea ce se va întâmpla în urma lui?

4,1 Și iarăși am luat aminte la toate sâlniciile care se săvârșesc sub soare. Și iată lacrimile celor apăsați și nimeni nu era care să-i mângâie, iar în mâna celor sâlnici toată asuprirea și nici un mângâietor nu se găsea!

4,2 Și am fericit pe cei ce au murit în vremi străvechi mai mult decât pe cei vii care sunt acum în viață.

4,3 Iar mai fericit și decât unii și decât alții este cel ce n-a venit pe lume, cel care n-a văzut faptele cele rele care se săvârșesc sub soare.

4,4 Și am văzut că toată strădania și toată izbânda omului la lucru nu este decât pizma unuia față de altul. Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt!

4,5 Nebunul stă cu mâinile în sân și își mănâncă singur timpul zicând:

4,6 „Mai de preț este un pumn plin de odihnă decât doi pumni plini de trudă și de vânare de vânt”.

4,7 Și iarăși am văzut o nepotrivire sub soare:

4,8 Este câte un om care este stingher și care nu are nici copil, nici frate și totuși lucrul nu-l mai sfârșește și ochii lui nu se mai satură de bogăție. Dar vine o vreme când zice: „Pentru cine m-am trudit și am lipsit sufletul meu de traiul cel bun?” și aceasta este deșertăciune și rea îndeletnicire.

4,9 Mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul, fiindcă au răsplată bună pentru munca lor;

4,10 Căci dacă unul cade, îl scoală tovarășul lui. Dar vai de cel singur care cade și nu este cel de-al doilea ca să-l ridice!

4,11 Asemenea când doi se culcă se încălzesc, iar unul cum s-ar putea încălzi?

4,12 Și dacă unul este luat fără de veste, cel de-al doilea sare pentru el; căci sfoara pusă în trei nu se rupe degrabă.

4,13 Mai de preț este un copil sărman și înțelept decât un rege bătrân și nebun, care nu mai este în stare să asculte de sfaturi;

4,14 Căci el poate să iasă din închisoare ca să domnească, deși s-a născut sărac în țara celuilalt.

4,15 Văzut-am pe toți cei vii care merg sub soare îmbulzindu-se lângă tânărul care va sta în locul regelui ca moștenitor.

4,16 Și nu se mai sfârșea poporul în fruntea căruia era; totuși urmașii lui nu se vor bucura de el. Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt.

4,17 Ia seama la picioarele tale când te duci în templul Domnului. Dacă te apropii să asculți este mai bine, decât să aduci jertfa nebunilor, căci ei nu știu decât să facă rău.

5,1 Nu te grăbi să deschizi gura ta și inima ta să nu se pripească să scoată o vorbă înaintea lui Dumnezeu, că Dumnezeu este în ceruri, iar tu pe pământ; pentru aceasta să fie cuvintele tale puține.

5,2 Visurile vin din multele griji, iar glasul celui nebun din mulțimea de vorbe.

5,3 Dacă ai făcut un jurământ lui Dumnezeu, nu pierde din vedere să-l împlinești, că nebunii nu au nici o trecere; tu însă împlinește ce ai făgăduit.

5,4 Mai bine să nu făgăduiești decât să nu împlinești ce ai făgăduit.

5,5 Nu îngădui gurii tale să tragă spre păcat trupul tău și înaintea trimisului lui

Dumnezeu nu spune: „A fost o rătăcire!” Pentru ce să Se mânie Dumnezeu de cuvântul tău și să nimicească lucrul mâinilor tale?

5,6 Căci din mulțimea grijilor se nasc visele și deșertăciunile din prea multe cuvinte. De aceea, teme-te de Dumnezeu!

5,7 Dacă vezi asuprirea celui sărac și obijduirea dreptului și a dreptății în cetate, nu te mira de lucrul acesta, căci peste cel mare este unul mai mare, iar Cel Atotputernic veghează peste toți.

5,8 Totuși este un folos pentru țară și anume: un rege care să poarte grijă muncii pământului.

5,9 Cine iubește banii nu se va sătura de bani, iar cel ce iubește bogăția nu va avea parte de rodul ei. Și aceasta este deșertăciune!

5,10 Când se înmulțesc averile, sporesc și cei ce le mănâncă și ce folos are stăpânul lor că numai le vede?

5,11 Dulce este somnul lucrătorului, fie că mănâncă mult, fie că mănâncă puțin, dar belșugul bogatului nu-i dă răgaz să doarmă.

5,12 Este un rău cumplit pe care l-am văzut sub soare: bogății puse la o parte de stăpânul lor pentru a lui nenorocire.

5,13 Și dacă bogăția se pierde dintr-o întâmplare nenorocită și el are un copil, acestuia nu-i rămâne nimic în mână.

5,14 Precum a ieșit din pântecele maicii sale, gol se va duce, așa cum a venit, și pentru munca lui el nu va primi nimic, ca să poată lua în mâna lui.

5,15 Și aceasta este o întâmplare nenorocită, ca să se ducă așa cum a venit; și ce folos că i-a fost munca în vânt?

5,16 Mai mult încă, toată viața lui este întuneric și supărare, necaz peste fire și boală și durere!

5,17 Cu adevărat iată ceea ce am văzut că este bine și frumos: să mănânce și să bea și să trăiască omul bine din tot lucrul cu care se trudește sub soare în vremea vieții dăruite lui de Dumnezeu, căci aceasta este partea lui.

5,18 Și ori de câte ori Dumnezeu dă omului bogății și bunuri și îi îngăduie să mănânce și să-și ia partea lui și să se bucure de munca lui, acesta este un dar de la Dumnezeu;

5,19 Căci el nu se gândește prea mult la zilele vieții lui, fiindcă Dumnezeu îl ține prins cu bucuria inimii lui.

6,1 Este un rău pe care l-am văzut sub soare și care apasă greu asupra omului;

6,2 omului căruia Dumnezeu i-a dat averi și bunuri, iar sufletului lui nu-i lipsește nimic din ceea ce ar putea să dorească, Dumnezeu nu-i îngăduie însă să se bucure de ele, ci un străin le va mânca. Iată o deșertăciune și un rău nespus de mare!

6,3 Dacă un om ar fi să aibă o sută de fii și să trăiască mulți ani și numeroase să fie zilele anilor săi, dacă nu s-a săturat sufletul lui de bine și el nu are loc de îngropare zic: „Chiar și fătul lepădat e mai fericit decât el!”

6,4 A venit în zadar și se duce în întuneric și în întuneric numele lui va fi învăluit;

6,5 nici n-a văzut, nici n-a cunoscut soarele, și fătul lepădat a avut mai multă odihnă decât omul acesta.

6,6 Și dacă ar fi trăit de două ori câte o mie de ani și nu s-a bucurat de fericire, oare nu toți se duc în același loc?

6,7 Toată munca omului este pentru gura lui și cu toate acestea pofta lui nu e

astâmpărată.

6,8 Căci ce are înțeleptul mai mult decât nebunul? Ce folos are săracul care știe să se poarte înaintea celor vii?

6,9 Mai bine să te uiți cu ochii decât să pribegești cu dorința. Și aceasta este deșertăciune și vânare de vânt!

6,10 La tot ce își ia ființă i s-a hotărât numele de mai înainte; se știe ce va fi omul; el nu poate să intre în pricină cu cel ce este mai tare decât el.

6,11 Cu cât se spun mai multe cuvinte, cu atât este mai multă deșertăciune. Ce folos trage omul?

6,12 Căci cine știe ce este de folos pentru om în viață, în vremea zilelor sale de nimicnicie pe care le trece asemenea unei umbre? Și cine va spune mai dinainte omului ce va fi după el sub soare?

7,1 Mai de preț este un nume bun decât untdelemnul cel binemirositor și ziua morții decât ziua nașterii.

7,2 Mai bine este să mergi în casă de plâns, decât să te duci în casă de ospăț, căci acolo se vede sfârșitul omului și cine îl vede pune la inimă.

7,3 Mai bun este necazul decât râsul, căci întristarea feței este bună pentru inimă.

7,4 Inima celor înțelepți este în casa cea cu tânguire, iar inima celor nebuni în casa veseliei.

7,5 Mai degrabă să auzi certarea unui înțelept, decât să asculți cântecul celor nebuni;

7,6 Că precum este pârâitul spinilor sub căldare, tot așa este și râsul celui nebun. Și aceasta este deșertăciune...

7,7 Căci asuprirea poate să facă nebun pe un înțelept, și mita strică inima.

7,8 Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui; mai de preț este un duh răbdător decât un duh semeț.

7,9 Nu te grăbi să te întărâți întru duhul tău, pentru că mânia sălășluiește în sânul celor nebuni.

7,10 Nu spune niciodată: „Cum se face că zilele cele de altădată au fost mai bune decât acestea?” Căci nu din înțelepciune întrebi una ca aceasta.

7,11 Înțelepciunea este tot atât ție bună ca și o moștenire de folos celor ce văd soarele,

7,12 că așa este ocrotirea înțelepciunii și a banului; dar folosul științei este că înțelepciunea ține cu viață pe stăpânul ei.

7,13 Socotește cu mintea faptele lui Dumnezeu; cine poate să îndrepte ceea ce El a strâmbat?

7,14 În zi de fericire fii bucuros, iar în zi de nenorocire gândește-te că Dumnezeu a făcut și pe una și pe cealaltă, așa ca omul să nu descopere nimic din cele viitoare.

7,15 Aceste două lucruri le-am văzut eu în zilele nimicniciei mele: este câte un drept, care piere întru dreptatea lui, și este câte un nelegiuit care trăiește mereu în răutatea lui.

7,16 Nu fii drept peste măsură și nu te arăta prea înțelept! Pentru ce vrei să te nimicești?

7,17 Nu fii nelegiuit până la sfârșit și nu fii nici nebun; de ce să mori înainte de timpul tău?

7,18 Este bine să te ții de una și de cealaltă să nu te desfaci, că cine se teme de Dumnezeu scapă din toate.

7,19 Înțelepciunea dă înțeleptului mai multă putere decât au zece nerozi într-o cetate.

7,20 Căci nu este om drept pe pământ care să facă binele și să nu păcătuiască.

7,21 Nu lua aminte la toate vorbele pe care cineva le spune, ca nu cumva să auzi că sluga ta te grăiește de rău;

7,22 Căci inima ta singură știe de câte ori și tu ai defăimat pe alții.

7,23 Toate acestea le-am încercat prin înțelepciune și am zis: „Vreau să fiu înțelept!” dar înțelepciunea a rămas departe de mine.

7,24 Ceea ce a fost este departe, și adânc, adânc! Cine poate acum să-i dea de înțeles?

7,25 Și eu m-am silit și inima mea a cercetat și a urmărit știința și înțelepciunea și buna chibzuială și mi-am dat seama că răutatea este o nebunie, iar prostia este zănatică răutate.

7,26 Și am găsit femeia mai amară decât moartea, pentru că ea este o cursă, inima ei este un laț și mâinile ei sunt cătușe. Cel ce este bun înaintea lui Dumnezeu scapă, iar păcătosul este prins.

7,27 Iată ce am aflat, zice Ecclesiastul, și încă și altele ca să pot descoperi înțelesul,

7,28 pe care sufletul meu l-a căutat și nu l-a aflat. Am găsit însă un om la o mie, dar n-am găsit nici o femeie din toate câte sunt.

7,29 Dar iată numai ce am găsit: Dumnezeu a făcut pe om drept, iar oamenii născocesc multe vicleșuguri.

8,1 Cine este ca înțeleptul și cine poate să știe ca el tâlcuirea lucrurilor? Înțelepciunea unui om îi luminează fața și asprimea feței lui i se schimbă.

8,2 Ascultă de porunca regelui din pricina jurământului făcut lui Dumnezeu.

8,3 Nu te grăbi să te depărtezi de fața lui. Nu stărui în lucrul cel rău, că ceea ce voiește face.

8,4 Cuvântul regelui este hotărâtor și cine poate să-i spună: „Ce faci?”

8,5 Celui ce ascultă porunca nu i se va întâmpla nimic rău, că inima unui om înțelept va cunoaște timpul și judecata.

8,6 Pentru orice lucru este un timp și o judecată; că mare este nenorocirea care apasă asupra omului,

8,7 de vreme ce el nu poate să știe mai dinainte ceea ce se va întâmpla. Oare, cine îi va da de știre ceea ce va fi cu el?

8,8 Omul nu este stăpân pe duhul său de viață, ca să-l poată opri; la fel nu este stăpân pe ziua morții și în această luptă nu încape amânare. Nelegiuirea nu va scăpa pe cel care o săvârșește.

8,9 Am văzut toate aceste lucruri și mi-am sârguit inima mea spre tot lucrul care se face sub soare într-o vreme când omul stăpânește pe altul spre nenorocirea lui.

8,10 Și am văzut păcătoși în mare cinste purtați la locul de odihnă, pe când cei ce lucraseră drept au fost izgoniți de la locul cel sfânt și au fost uitați în cetate. Și aceasta este deșertăciune!

8,11 Din pricină că hotărârea pentru pedepsirea răutății nu este îndeplinită de îndată, pentru aceasta se umple de răutate inima oamenilor ca să facă rău.

8,12 Dar deși păcătosul face rău de o sută de ori și își lungește zilele, eu știu că fericirea este a acelora care se tem de Dumnezeu și se sfiesc în fața Lui.

8,13 Fericirea nu va fi pentru cel fără de lege, care, asemenea umbrei, nu-și va lungi viața, fiindcă el nu se teme de Domnul.

8,14 Este încă o nepotrivire care se petrece pe pământ, adică: sunt drepți cărora li se răsplătește ca după faptele celor nelegiuiți și sunt păcătoși cărora li se răsplătește ca după faptele celor drepți. Am zis că și aceasta este încă o deșertăciune!

8,15 Și am ridicat în slăvi veselia, căci nu este nimic mai bun pentru om sub soare, decât să mănânce, să bea și să se veselească. Numai de l-ar întovărăși la lucrul lui în tot timpul vieții pe care Dumnezeu i-o dă sub soare!

8,16 Când mi-am îndreptat inima ca să cunosc înțelepciunea și să pătrund care este menirea omului pe pământ, căci nici zi, nici noapte ochii lui nu văd somnul,

8,17 atunci mi-am dat seama, privind lucrarea lui Dumnezeu, că omul nu poate să înțeleagă toate câte se fac sub soare, dar se ostenește căutându-le, fără să le dea de rost; iar dacă înțeleptul crede că le cunoaște, el nu poate să le pătrundă.

9,1 Cu adevărat toate acestea le-am pus la inimă și inima mea le-a văzut: că cei drepți și cei înțelepți împreună cu toate faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu. Nici măcar iubirea, nici ura nu o cunoaște omul; ci totul este deșertăciune înaintea oamenilor,

9,2 căci toți au aceeași soartă: cel drept ca și cel păcătos, cel bun ca și cel rău, cel curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă ca și cel ce nu aduce, cel bun ca și cel rău, cel ce jură ca și cel ce cinstește jurământul.

9,3 Este un mare rău în tot ceea ce se face sub soare, căci toți au aceeași soartă și pe lângă aceasta inima oamenilor este plină de răutate și nebunia în inima lor dăinuiește toată viața lor și se duc în același loc cu cei morți;

9,4 Oare cine va rămâne în viață? Pentru toți cei vii este o nădejde, căci un câine viu este mai de preț decât un câine mort.

9,5 Cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic și parte de răsplată nu mai au, căci numele lor a fost uitat.

9,6 Și dragostea lor, ura lor și pizma lor a pierit de mult și nu se vor mai bucura niciodată de ceea ce se face sub soare.

9,7 Du-te și mănâncă cu bucurie pâinea ta și bea cu inimă bună vinul tău, pentru că Dumnezeu este îndurător pentru faptele tale.

9,8 Toată vremea veșmintele tale să fie albe și untdelemnul să nu lipsească de pe capul tău!

9,9 Bucură-te de viață cu femeia pe care o iubești în toate zilele vieții tale celei deșarte, pe care ți-a hărăzit-o Dumnezeu sub soare; căci aceasta este partea ta în viață și în mijlocul trudei cu care te ostenești sub soare.

9,10 Tot ceea ce mâna ta prinde să săvârșească, fă cu hotărâre, căci în locuința morților în care te vei duce nu se află nici faptă, nici punere la cale, nici știință, nici înțelepciune.

9,11 Și iarăși am văzut sub soare că izbânda în alergare nu este a celor iuți și biruința a celor viteji, și pâinea a celor înțelepți, nici bogăția a celor pricepuți, nici faima pentru cei învățați, căci timpul și întâmplarea întâmpină pe toți.

9,12 Că omul nu știe nici măcar vremea lui: întocmai ca și peștii care sunt prinși în vicleanul năvod, întocmai ca și păsările în laț, așa sunt prinși fără de veste oamenii în vremea de restriște, când vine dintr-odată peste ei.

9,13 Și am mai văzut sub soare acest fapt de înțelepciune care mi s-a părut într-adevăr mare:

9,14 A fost odată o cetate mică, locuită de oameni puțini și împotriva ei a pornit un rege vestit, care a împresurat-o și a ridicat de jur împrejur întărituri puternice.

9,15 Într-însa se afla un sărac înțelept care a scăpat cetatea prin înțelepciunea lui și nimeni nu-și mai aduce aminte de acest om sărman.

9,16 Și am zis: „Mai bună este înțelepciunea decât puterea; dar înțelepciunea celui sărac este urgisită, și cuvintele lui nu sunt luate în seamă”.

9,17 Vorbele celui înțelept spuse domol sunt mai ascultate decât strigătul unui stăpân între nebuni.

9,18 Înțelepciunea este mai de preț decât armele de luptă; dar o singură greșeală nimicește mult bine.

10,1 O muscă moartă strică amestecul de untdelemn al celui ce pregătește miresme; puțină nebunie strică prețul la multă înțelepciune.

10,2 Inima celui înțelept este la dreapta lui, iar inima celui nebun la stânga.

10,3 La fel celui nebun când merge pe drum îi lipsește dreapta pricepere, iar toată lumea zice: „E nebun!”

10,4 Dacă mânia stăpânitorului se ridică împotriva ta, nu te clinti din locul tău. Căci firea domoală înlătură mari neajunsuri.

10,5 Am mai luat seama la încă un rău de sub soare, ca o greșeală care pornește de la stăpânitor:

10,6 Nebunul este ridicat la dregătorii înalte, iar cei vrednici stau în locuri de jos.

10,7 Am văzut robi călări pe cai și căpetenii mergând ca robii pe jos.

10,8 Cel ce sapă o groapă poate să cadă în ea și cel ce dărâmă un zid poate fi mușcat de șarpe.

10,9 Cel ce sfărâmă pietre se poate răni cu ele, iar cel ce despică lemne se primejduiește.

10,10 Dacă o unealtă s-a tocit și nu a fost ascuțită, trebuie să îndoim puterile, dar înțelepciunea are ca parte izbânda.

10,11 Dacă șarpele mușcă înainte de a fi descântat, atunci descântătorul nu are nici un folos.

10,12 Graiurile gurii celui înțelept sunt har, iar buzele celui nebun îl doboară.

10,13 Începutul cuvintelor gurii lui este prostia, iar sfârșitul graiului lui nebunie curată.

10,14 Nebunul sporește vorbele. Omul nu știe ce va fi după el, căci cine îi va spune ce se va întâmpla după el?

10,15 Munca obosește pe cel nebun; cine nu știe drumul nu poate să se ducă în cetate.

10,16 Vai de tine, țară, care ai un copil rege și căpeteniile tale mănâncă dis-de-dimineață!

10,17 Fericită ești tu, țară, care ai rege un fecior de neam mare și căpeteniile tale mănâncă la vreme, ca toți oamenii, și nu se dau la băutură.

10,18 Din pricina lenei, grinzile casei se lasă, iar când stai cu mâinile în sân, apa picură în casă.

10,19 Ospețele se fac pentru a gusta plăcerea; vinul înveselește viața și banii

răspund la toate.

10,20 Chiar în gândul tău nu blestema pe rege și în cămara unde dormi nu defăima pe cel puternic; căci păsările cerului pot să ducă un cuvânt și neamul celor înaripate să dea vorba ta pe față.

11,1 Aruncă pâinea ta pe apă, căci o vei afla după multe zile.

11,2 Împarte o bucată în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire se poate întâmpla în țară.

11,3 Când norii se umplu de ploaie, ei se deșartă pe pământ. Și dacă un capac cade la miazăzi sau la miazănoapte, unde a căzut, acolo rămâne.

11,4 Cel ce păzește vântul nu seamănă, și cel ce se uită la nori nu seceră.

11,5 După cum nu știi care este calea vântului, cum se întocmesc oasele în pântecele maicii, tot așa nu cunoști lucrarea lui Dumnezeu, care face toate.

11,6 Dis-de-dimineață seamănă sămânța și până seara nu odihni mâna ta, căci nu știi care va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.

11,7 Și lumina este dulce și plăcut este ochilor să privească soarele.

11,8 Chiar dacă ar trăi mulți ani, omul să se bucure de toate și să-și aducă aminte de zilele cele din întuneric, căci multe vor fi. Tot ce se întâmplă este deșertăciune.

11,9 Bucură-te, omule, cât ești tânăr și inima ta să fie veselă în zilele tinereții tale și mergi în căile inimii tale și după ce-ți arată ochii tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la judecata Sa. Alungă necazul din inima ta și depărtează suferințele de trupul tău, căci copilăria și tinerețea sunt deșertăciune.

12,1 Adu-ți aminte de Ziditorul tău în zilele tinereții tale, înainte ca să vină zilele de restriște și să se apropie anii despre care vei zice: „N-am nici o plăcere de ei...”

12,2 Înainte ca să se întunece soarele și lumina și luna și stelele și ca norii să mai vină după ploaie;

12,3 atunci este vremea când străjerii casei tremură și oamenii cei tari se încovoaie la pământ și cele ce macină nu mai lucrează, căci sunt puține la număr și privitoarele de la ferestre se întunecă;

12,4 și se închid porțile care dau spre uliță și se domolește huruitul morii și te scoli la ciripitul de dimineață al păsării și se potolesc toate cântărețele;

12,5 și te temi să mai urci colina și spaimele pândesc în cale și capul se face alb ca floarea de migdal și lăcusta sprintenă se face grea și toți mugurii s-au deschis, fiindcă omul merge la locașul său de veci și bocitoarele dau târcoale pe uliță;

12,6 mai înainte ca să se rupă funia de argint și să se spargă vasul de aur și să se strice ulciorul la izvor și să se sfărâme roata fântânii,

12,7 și ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat.

12,8 Deșertăciunea deșertăciunilor, a zis Ecclesiastul, toate sunt deșertăciuni!

12,9 Și pe lângă că Ecclesiastul a fost un înțelept, el a mai învățat pe popor cunoștința și a cercetat și a privit cu luare aminte și a cules multe pilde.

12,10 Ecclesiastul s-a străduit să găsească sfaturi folositoare și îndrumări adevărate și să le scrie întocmai.

12,11 Cuvintele celor înțelepți sunt ca boldurile de îmboldit dobitoacele și ca niște cuie înfipte și ascuțite și sunt date de un Păstor.

12,12 Și peste toate acestea, fiul meu, să fii cu luare aminte: scrisul de cărți este

fără sfârșit, iar învățătura multă este oboseală pentru trup.

12,13 Iată pe scurt; tot ceea ce ai auzit aceasta este: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui! Acesta este lucru cuvenit fiecărui om.

12,14 Căci Dumnezeu va judeca toate faptele ascunse, fie bune, fie rele.

CântCântărilor 1,1 Sărută-mă cu sărutările gurii tale, că sărutările tale sunt mai bune ca vinul.

1,2 Miresmele tale sunt balsam mirositor, mir vărsat este numele tău; de aceea fecioarele te iubesc.

1,3 Răpește-mă, ia-mă cu tine! Hai să fugim! - Regele m-a dus în cămările sale: ne vom veseli și ne vom bucura de tine. Îți vom preamări dragostea mai mult decât vinul. Cine te iubește, după dreptate te iubește!

1,4 Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălașurile lui Chedar, ca și corturile lui Solomon.

1,5 Nu vă uitați că sunt negricioasă că doar soarele m-a ars. Fiii maicii mele s-au mâniat, trimisu-m-au să le păzesc viile, dar via mea nu mi-am păzit-o!

1,6 Spune-mi dar, iubitul meu, unde-ți paști tu oile? Unde poposești tu la amiază? De ce oare să rătăcesc zadarnic pe la turmele tovarășilor tăi?

1,7 Dacă nu știi unde, tu cea mai frumoasă între femei, ține atunci mereu urmele oilor, paște-ti mieii în preajma colibelor, iezii în preajma ciobanilor!

1,8 Cu un telegar înhămat la carul lui Faraon te asemăn eu, draga mea!

1,9 Frumoși se văd obrajii tăi, așezați între cercei și gâtul tău împodobit cu șire de mărgăritare.

1,10 Făuri-vom pentru tine lănțișoare aurite, cu picături și crestături de argint.

1,11 Cât regele a stat la masă, nardul meu a revărsat mireasmă.

1,12 Periniță de mirt este iubitul meu, care se ascunde între sânii mei.

1,13 Iubitul meu e ciorchinele de ienupăr, din Enghedi, de la vii cules.

1,14 Cât de frumoasă ești tu, draga mea! Cât de frumoasă ești! Ochi de porumbiță sunt ochii tăi.

1,15 Cât de frumos ești dragul meu! Și cât de drăgălaș ești tu! Pajiștea de iarbă verde ne este al nostru pat.

1,16 Cedrii ne sunt acoperiș sălășluirii și adăpost ne sunt chiparoșii.

2,1 Eu sunt narcisul din câmpie, sunt crinul de prin vâlcele.

2,2 Cum este crinul între spini, așa este draga mea între fete.

2,3 Cum este mărul între copaci, așa este dragul meu printre flăcăi. Să stau la umbra mărului îmi place, dulce este rodul lui în gura mea!

2,4 El m-a dus în casa de ospăț și sus drept steag era iubirea.

2,5 Întăriți-mă cu vin, cu mere răcoriți-mă, că sunt bolnavă de iubire.

2,6 Stânga sa este sub cap la mine și cu dreapta lui mă cuprinde.

2,7 Vă jur, fete din Ierusalim, pe cerboaice, pe gazelele din câmp, nu treziți pe draga mea; până nu-i va fi ei voia!

2,8 Auzi glasul celui drag! Iată-l vine, săltând peste coline, trecând din munte-n munte.

2,9 Ca o gazelă e iubitul meu sau e ca un pui de cerb; iată-l la noi pe prispă, iată-l privește pe fereastră, printre gratii iată-l se uită.

2,10 Și începe să-mi vorbească: Scoală, draga mea, și vino!

2,11 Iarna a trecut, ploaia a încetat.

2,12 Flori pe câmp s-au arătat și a sosit vremea cântării, în țarină glas de turturea se aude.

2,13 Smochinii își dezvelesc mugurii și florile de vie văzduhul parfumează. Scoală, draga mea, și vino!

2,14 Porumbița mea, ce-n crăpături de stâncă, la loc prăpăstios te-ascunzi, arată-ți fața ta! Lasă-mă să-ți aud glasul! Că glasul tău e dulce și fața ta plăcută.

2,15 Prindeți vulpile, prindeți puii lor, ele ne strică viile, că via noastră e acum în floare.

2,16 Iubitul meu este al meu și eu sunt a lui. El printre crini își paște mieii.

2,17 Până nu se răcorește ziua, până nu se-ntinde umbra serii, vino, dragul meu, săltând ca o căprioară, ca un pui de cerb, peste munții ce ne despart.

3,1 Noaptea-n pat l-am căutat pe dragul sufletului meu, l-am căutat, dar, iată, nu l-am mai aflat.

3,2 Scula-mă-voi, mi-am zis, și-n târg voi alerga, pe ulițe, prin piețe, amănunțit voi căuta pe dragul sufletului meu. L-am căutat, nu l-am mai aflat.

3,3 Întâlnitu-m-am cu paznicii, cei ce târgul străjuiesc; „N-ați văzut, zic eu, pe dragul sufletului meu?”

3,4 Dar abia m-am despărțit de ei și iată, eu l-am găsit, pe cel iubit; apucatu-l-am atunci și nu l-am mai lăsat, până nu l-am dus la mama mea, până nu l-am dus în casa ei.

3,5 Vă jur, fete din Ierusalim, pe cerboaice, pe gazelele din câmp, nu treziți pe draga mea, până nu-i va fi ei voia!

3,6 Cine este aceea care se ridică din pustiu, ca un stâlp de fum, par-c-ar arde smirnă și tămâie, par-c-ar arde miresme iscusit gătite?

3,7 Iat-o, este ea, lectica lui Solomon, înconjurată de șaizeci de voinici, viteji falnici din Israel.

3,8 Toți sunt înarmați, la război deprinși. Fiecare poartă sabie la șold, pentru orice întâmplare și frică de noapte.

3,9 Regele Solomon și-a făcut tron de nuntă din lemn de cedru din Liban.

3,10 Stâlpii lui sunt de argint, pereții de aur curat, patul e de purpură, iar acoperișul este de scumpe alesături; darul dragostei alese a fetelor din Ierusalim.

3,11 Ieșiți, fetele Sionului, priviți pe Solomon încoronat, cum a lui maică l-a încununat, în ziua sărbătoririi nunții lui, în ziua bucuriei inimii lui!

4,1 Cât de frumoasă ești tu, draga mea, cât de frumoasă ești! Ochi de porumbiță ai, umbriți de negrele-ți sprâncene, părul tău turmă de capre pare, ce din munți, din Galaad coboară.

4,2 Dinții tăi par turmă de oi tunse, ce ies din scăldătoare făcând două șiruri strânse și neavând nici o știrbitură.

4,3 Cordelușe purpurii sunt ale tale buze și gura ta-i încântătoare. Două jumătăți de rodii par obrajii tăi sub vălul tău cel străveziu.

4,4 Gâtul tău e turnul lui David, menit să fie casă de arme: mii de scuturi atârnă acolo și tot scuturi de viteji.

4,5 Cei doi sâni ai tăi par doi pui de căprioară, doi iezi care pasc printre crini.

4,6 Până nu se răcorește ziua, până nu se-ntinde umbra serii, voi veni la tine, colină de mirt, voi veni la tine, munte de tămâie.

4,7 Cât de frumoasă ești tu, draga mea, și fără nici o pată.

4,8 Vino din Liban, mireasa mea, vino din Liban cu mine! Degrabă coboară din Amana, din Senir și din Hermon, din culcușul leilor și din munți cu leoparzi!

4,9 Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta și cu colanuți de la sân.

4,10 Cât de dulce, când dezmierzi, ești tu sora mea mireasă; și mai dulce decât vinul este mângâierea ta. Și mireasma ta plăcută este mai presus de orice mir.

4,11 Ale tale buze miere izvorăsc, iubito, miere curge, lapte curge, de sub limba ta; mirosul îmbrăcămintei tale e mireasmă de Liban.

4,12 Ești grădină încuiată, sora mea, mireasa mea, fântână acoperită și izvor pecetluit.

4,13 Vlăstarele tale clădesc un paradis de rodii cu fructe dulci și minunate, având pe margini arbuști care revarsă miresme:

4,14 Nard, șofran și scorțișoară cu trestie mirositoare, cu felurime de copaci, ce tămâie lăcrimează, cu mirt și cu aloe și cu arbuști mirositori.

4,15 În grădină-i o fântână, un izvor de apă vie și pâraie din Libar.

4,16 Scoală vânt de miazănoapte, vino vânt de miazăzi, suflați prin grădina mea și miresmele-i stârniți; iar iubitul meu să vină, în grădina sa să intre și din roadele ei scumpe să culeagă, să mănânce.

5,1 Venit-am în grădina mea, sora mea, mireasa mea! Strâns-am miruri aromate, miere am mâncat din faguri, vin și lapte am băut. Mâncați și beți, prieteni, fiți beți de dragoste, iubiții mei!

5,2 De dormit dormeam, dar inima-mi veghea. Auzi glasul celui drag! El la ușă bătând zice: Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea, porumbița mea, curata mea, capul îmi este plin de rouă și părul ud de vlaga nopții.

5,3 Haina eu mi-am dezbrăcat, cum s-o-mbrac eu iar? Picioarele mi le-am spălat, cum să le murdăresc eu iar?

5,4 Iubitul mâna pe fereastră a întins și inima mi-a tresărit.

5,5 Iute să-i deschid m-am ridicat, din mână mir mi-a picurat, mir din degete mi-a curs pe închizătoarea ușii.

5,6 Celui drag eu i-am deschis, dar iubitul meu plecase; sufletu-mi încremenise, când cel drag mie-mi vorbise; iată eu l-am căutat, dar de-aflat nu l-am aflat; pe nume l-am tot strigat, dar răspuns nu mi s-a dat.

5,7 Întâlnitu-m-au străjerii, cei ce târgul străjuiesc, m-au izbit și m-au rănit și vălul mi l-au luat, cei ce zidul îl păzesc.

5,8 Fete din Ierusalim, vă jur: De-ntâlniți pe dragul meu, ce să-i spuneți oare lui? Că-s bolnavă de iubire.

5,9 Ce are iubitul tău mai mult ca alții, o tu, cea mai frumoasă-ntre femei? Cu cât iubitul tău e mai ales ca alți iubiți, ca să ne rogi așa cu jurământ?

5,10 Iubitul meu e alb și rumen, și între zeci de mii este întâiul.

5,11 Capul lui, aur curat; părul lui, păr ondulat, negru-nchis, pană de corb.

5,12 Ochii lui sunt porumbei, ce în lapte trupu-și scaldă, la izvor stând mulțumiți.

5,13 Trandafir mirositor sunt obrajii lui, strat de ierburi aromate. Iar buzele lui, la

fel cu crinii roșii, în mir mirositor sunt scăldate.

5,14 Brâiele-i sunt drugi de aur cu topaze împodobite; pieptul lui e scut de fildeș cu safire ferecat.

5,15 Stâlpi de marmură sunt picioarele lui, pe temei de aur așezate. Înfățișarea lui e ca Libanul și e măreț ca cedrul.

5,16 Gura lui e negrăit de dulce și totul este în el fermecător; iată cum este al meu iubit, fiice din Ierusalim, iată cum este al meu mire!

6,1 Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă-ntre femei? Unde-a plecat al tău iubit, ca să-l cutăm și noi cu tine?

6,2 Iubitul meu în grădina lui s-a dus, în straturi d-aromate pline, să-și pască turma acolo și crini frumoși s-adune.

6,3 Eu a iubitului meu sunt și el este al meu, el printre crini își paște iezii.

6,4 Frumoasă ești, iubita mea, frumoasă ești ca Tirța și ca Ierusalimul dragă, dar ca și oastea în război temută.

6,5 Întoarce-ți ochii de la mine, că ei de tot mă scot din fire.

6,6 Părul tău turme de capre pare, ce din munți, din Galaad coboară. Dinții tăi par turmă de oi tunse, ce din scăldătoare ies, făcând două șiruri strânse și neavând nici o știrbitură.

6,7 Două jumătăți de rodii par obrajii tăi, sub vălul tău cel străveziu.

6,8 Solomon are șaizeci de regine și optzeci de concubine, iar fecioare socoteala cine le-o mai ține!

6,9 Dar ea e numai una, porumbița mea, curata mea; una-i ea la a ei mamă, singură născută în casă. Fetele când au văzut-o, laude i-au înălțat, iar reginele și concubinele osanale i-au cântat.

6,10 Cine-i aceasta, ziceau ele, care ca zarea strălucește și ca luna-i de frumoasă, ca soarele-i de luminoasă și ca oastea de război temută?

6,11 La grădina nucilor m-am dus, ca să văd verdeața văii, dacă a dat vița de vie și dacă merii au înflorit.

6,12 Și nu știu cum s-a petrecut, că a mea inimă m-a dus la oștirea de război a viteazului meu neam.

7,1 Întoarce-te, Sulamita! Întoarce-te, fața să ți-o privim! Ce priviți la Sulamita, ca la hora din Mahanaim?

7,2 Cât de frumoase sunt, domniță, picioarele tale în sandale! Rotundă-i coapsa ta, ca un colan, de meșter iscusit lucrat.

7,3 Sânul tău e cupă rotunjită, pururea de vin tămâios plină; trupul tău e snop de grâu, încins frumos cu crini din câmp.

7,4 Cei doi sâni ai tăi par doi pui de căprioară, par doi pui gemeni ai unei gazele.

7,5 Gâtul tău e stâlp de fildeș; ochii tăi sunt parcă iezerele din Heșbon, de la poarta Bat-Rabim. Nasul tău este ca turnul din Liban, ce privește spre Damasc.

7,6 Capul tău este măreț cum e Carmelul, iar părul ți-e de purpură; cu ale lui mândre șuvițe ții un rege în robie.

7,7 Cât de frumoasă ești și atrăgătoare, prin drăgălășia ta, iubito!

7,8 Ca finicul ești de zveltă și sânii tăi par struguri atârnați în vie.

7,9 În finic eu m-aș sui - ziceam eu - și de-ale lui crengi m-aș apuca, sânii tăi mi-ar fi drept struguri, suflul gurii tale ca mirosul de mere.

7,10 Sărutarea ta mai dulce-ar fi ca vinul, ce-ar curge din belșug spre-al tău iubit, ale lui buze-nflăcărate potolind.

7,11 Eu sunt a lui, a celui drag. El dorul meu îl poartă.

7,12 Hai, iubitul meu, la câmp, hai la tară să petrecem!

7,13 Mâine hai la vie să vedem dacă a dat vila de vie, merii de-au înmugurit, de-s aproape de-nflorit. Și acolo îți voi da dezmierdările mele.

7,14 Mandragorele miresme varsă și la noi acasă sunt multe fructe vechi și noi pe care, iubitul meu, pentru tine le-am păstrat.

8,1 O, de mi-ai fi fost tu fratele meu și să fi supt la sânul mamei mele, atunci pe uliță de te-ntâlneam, cu drag, prelung te sărutam și nimeni nu-ndrăznea osândei să mă dea.

8,2 Te-aș fi luat și-n casa mamei te-aș fi dus, în casa celei ce m-a născut; tu graiuri dulci mi-ai fi spus și eu cu drag ți-aș fi dat vin bun și must de rodii.

8,3 Stânga sa este sub capul meu și cu dreapta-i mă cuprinde.

8,4 Fete din Ierusalim, vă jur pe cerboaicele și gazele din câmp, nu treziți pe draga mea până nu-i va fi ei voia!

8,5 Cine se înalță din pustiu, sprijinită de-al său drag? Sub mărul acesta am trezit iubirea ta, aici unde te-a născut și ți-a dat lumina zilei mama ta.

8,6 Ca pecete pe sânul tău mă poartă, poartă-mă pe mâna ta ca pe o brățară! Că iubirea ca moartea e de tare și ca iadul de grozavă este gelozia. Săgețile ei sunt săgeți de foc și flacăra ei ca fulgerul din cer.

8,7 Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească; de-ar da cineva pentru iubire toate comorile casei sale, cu dispreț ar fi respins acela.

8,8 Avem o mică surioară, care sâni nu are încă. Ce-am face cu sora noastră, când ea ar fi petită?

8,9 Zid de piatră de-ar fi ea, coroană de argint i-am face; iar ușă dac-ar fi, cu lemn de cedru am căptuși-o.

8,10 Zid sunt eu acum și sânii mei sunt turnuri; drept aceea în ochii lui eu am aflat pacea.

8,11 Solomon avea o vie pe coasta Baal-Hamon; el a dat via lucrătorilor, s-o lucreze și să-i dea fiecare la rod o mie de sicli de argint.

8,12 Via mea este la mine acasă; mia de sicli să fie a ta, Solomoane, și două sute numai pentru cei ce păzesc roadele ei!

8,13 O, tu, ce în grădini sălășluiești, prietenii vor să-ți asculte glasul; fă-mă să-l aud și eu cu ei!

8,14 Fugi degrab, iubitul meu, sprinten ca o căprioară fii, fii ca puiul cel de cerb, peste munții cei îmbălsămați!

Isaia 1,1 Vedenia lui Isaia, fiul lui Amos, pe care a văzut-o despre Iuda și Ierusalim, în vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii lui Iuda.

1,2 Ascultă, cerule, și ia aminte, pământule, că Domnul grăiește: Hrănit-am feciori și i-am crescut, dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea.

1,3 Boul își cunoaște stăpânul și asinul ieslea domnului său, dar Israel nu Mă cunoaște; poporul Meu nu Mă pricepe.

1,4 Vai ție neam păcătos, popor împovărat de nedreptate, soi rău, fii ai pieirii! Ei au părăsit pe Domnul, tăgăduit-au pe Sfântul lui Israel, întorsu-I-au spatele.

1,5 Pe unde să mai fiți loviți voi, cei ce mereu vă răzvrătiți? Tot capul vă este numai răni și toată inima slăbănogită.

1,6 Din creștet până în tălpile picioarelor nu-i nici un loc sănătos; totul este numai plăgi, vânătăi și răni pline de puroi, necurățate, nemuiate cu untdelemn și nelegate.

1,7 Țara voastră este pustiită, cetățile voastre arse cu foc, țarinile voastre le mănâncă străinii înaintea ochilor voștri, totul este pustiit, ca la nimicirea Sodomei.

1,8 Sionul ajuns-a ca o colibă într-o vie, ca o covercă într-o bostănărie, ca o cetate împresurată!

1,9 Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat o rămășiră, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.

1,10 Ascultați cuvântul Domnului, voi conducători ai Sodomei, luați aminte la învățătura Domnului, voi popor al Gomorei!

1,11 Ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre?, zice Domnul. M-am săturat de arderile de tot cu berbeci și de grăsimea viteilor grași și nu mai vreau sânge de tauri, de miei și de țapi!

1,12 Când veneați să le aduceți, cine vi le ceruse? Nu mai călcați în curtea templului Meu!

1,13 Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămâierile îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de la sărbători nu le mai pot suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire!

1,14 Urăsc lunile noi și sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge!

1,15 Când ridicați mâinile voastre către Mine, Eu îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge; spălați-vă, curățiți-vă!

1,16 Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei. Încetați odată!

1,17 Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsat, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!

1,18 Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face.

1,19 De veți vrea și de Mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca.

1,20 Iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește.

1,21 Cum a ajuns ca o desfrânată cetatea cea credincioasă și plină de dreptate? Dreptatea locuia în ea, iar acum este plină de ucigași.

1,22 Argintul tău s-a prefăcut în zgură și vinul tău este amestecat cu apă;

1,23 Mai-marii tăi sunt răzvrătiți și părtași cu hoții; toți iubesc darurile și umblă după răsplată. Ei nu judecă orfanul, iar pricina văduvei nu ajunge până la ei.

1,24 Pentru aceasta zice Domnul, Dumnezeul Savaot, puternicul lui Israel: Răzbuna-Mă-voi împotriva asupritorilor Mei și Mă voi întărâta cu răzbunare asupra vrăjmașilor Mei!

1,25 Voi întoarce mâna Mea împotriva ta și te voi curăți de toată zgura ta, ca în cuptor.

1,26 Voi întoarce judecătorii tăi să judece ca la început și sfetnicii tăi ca odinioară. După aceasta te vei putea numi iarăși cetate dreaptă, oraș credincios.

1,27 Sionul va fi răscumpărat prin judecată și locuitorii săi care se vor întoarce la

credință, prin dreptate.

1,28 Domnul va zdrobi pe cei răzvrătiți, iar cei ce au părăsit pe Domnul vor fi nimiciți.

1,29 Ei vor fi rușinați pentru dumbrăvile sfinte pe care le-au îndrăgit și se vor roși la față din pricina grădinilor pe care le-au ales.

1,30 Vor fi ca un stejar ale cărui frunze cad și ca o grădină fără nici un strop de apă.

1,31 Cel puternic va fi ca puzderiile de câlți și faptele lui ca o leasă de mărăcini. Și aceia și aceasta vor arde laolaltă și nimeni nu va putea să-i stingă.

2,1 Vedenia pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos, pentru Iuda și Ierusalim.

2,2 Fi-va în vremurile cele de pe urmă, că muntele templului Domnului va fi întărit peste vârfurile munților și se va ridica pe deasupra dealurilor. Și toate popoarele vor curge într-acolo.

2,3 Multe popoare vor veni și vor zice: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe cărările Sale”. Căci din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim.

2,4 El va judeca neamurile și la popoare fără de număr va da legile Sale. Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul.

2,5 Voi, cei din casa lui Iacov, veniți să umblăm în lumina Domnului!

2,6 Tu ai lepădat neamul Tău, casa lui Iacov. Ea este plină de vrăjitori și de magi ca filistenii și ea face legământ cu cei de alt neam.

2,7 Pământul ei este plin de aur și de argint, de comori fără număr, pământul ei este plin de cai și de căruțe fără sfârșit.

2,8 Pământul ei este plin de idoli și locuitorii se închină la lucrul mâinilor lor, înaintea celor făcuți de degetele lor.

2,9 Și omul va fi umilit și muritorul va fi pogorât și Tu nu-i vei ierta!

2,10 Intrați în crăpăturile stâncilor și ascundeți-vă în pulbere, din pricina fricii de Dumnezeu, de strălucirea slavei Lui.

2,11 Ochii celui mândru vor fi smeriți, mândria celor de rând va fi pogorâtă și numai Domnul în ziua aceea va fi ridicat în slăvi,

2,12 că Domnul Savaot va avea ziua Lui, se va ridica împotriva a tot ceea ce este mândru și semeț și-l va pogorî.

2,13 Împotriva tuturor cedrilor Libanului și stejarilor celor înalți ai Vasanului.

2,14 Împotriva tuturor munților înalți și colinelor celor mândre.

2,15 Împotriva tuturor turnurilor ridicate sus și zidurilor întărite.

2,16 Împotriva tuturor corăbiilor Tarsisului și lucrurilor de preț.

2,17 Mândria omului va fi pogorâtă și semeția celor muritori va fi smerită; în ziua aceea numai Domnul va fi înalt;

2,18 și toți idolii vor pieri.

2,19 Iar oamenii vor intra în scorburile stâncilor, în prăpăstiile și în crăpăturile pământului, de frica Domnului și de strălucirea slavei Lui, când va veni El ca să lovească pământul.

2,20 În ziua aceea idolii de argint și de aur, pe care omul i-a făcut ca să li se închine, vor fi părăsiți ca să fie sălaș șobolanilor și liliecilor.

2,21 Iar el va intra în crăpăturile stâncilor și în prăpăstiile munților, de frica

Domnului și de strălucirea slavei Lui, când va veni El ca să lovească pământul.

2,22 Nu mai nădăjduiți în omul cel muritor, în nările căruia nu este decât o suflare! Oare, ce putere are el?

3,1 Iată, Domnul Dumnezeu Savaot va lua din Ierusalim și din Iuda orice sprijin și orice ajutor, orice hrană de pâine și orice sprijin de apă,

3,2 pe viteaz și pe omul de luptă, pe judecător și pe prooroc, pe prezicător și pe bătrân;

3,3 Pe căpetenia peste cincizeci, pe sfătuitor, pe înțelept, pe fermecător și pe ghicitor.

3,4 Voi pune băieți căpetenii peste ei și copiii vor domni peste aceia.

3,5 În popor se vor strâmtora unul pe altul și fiecare va împila pe aproapele său; cel tânăr se va purta obraznic cu cel bătrân și cel de neam rău cu cel de neam bun.

3,6 Atunci va alerga omul la fratele său, în casa tatălui său, și-i va zice: Tu mai ai o haină, fii căpetenie peste noi și să fie aceste dărâmături sub mâna ta.

3,7 Iar acela cu jurământ se va lepăda, zicând: „Nu pot vindeca rănile poporului! N-am în casa mea nici pâine, nici haină, nu mă faceți conducător peste popor!”

3,8 Ierusalimul va ajunge dărâmătură și Iuda este gata să cadă, căci limba lor și gândurile lor sunt împotriva Domnului și disprețuiesc privirea slavei Lui.

3,9 Înfățișarea lor mărturisește împotriva lor, căci ei își vădesc păcatele lor ca Sodoma, în loc să fie ascundă. Vai de ei! Căci ei și-au făcut lorușI rău...

3,10 Fericit este omul drept, că el va mânca din rodul lucrurilor lui.

3,11 Vai de cel rău, că răutatea este a lui și va fi judecat după faptele lui.

3,12 Poporul meu este asuprit de niște copii, și femeile domnesc peste el. Poporul meu! Cei care te conduc te rătăcesc și te abat de la calea pe care tu mergi.

3,13 Domnul Se ridică la judecată și stă ca să judece pe poporul Său.

3,14 Domnul intră la judecată cu bătrânii și cârmuitorii poporului Său și zice: „Voi, voi ați pustiit via Mea și prada luată de la cei sărmani se află în casele voastre.

3,15 Pentru ce ați zdrobit pe poporul Meu și ați sfărâmat fața celor sărmani?” zice Domnul Dumnezeu Savaot.

3,16 Și mai zice Domnul: „Pentru că fiicele Sionului sunt atât de mândre și umblă cu capul pe sus și cu priviri obraznice, cu pași domoli, cu zăngănit de inele la picioarele lor,

3,17 Domnul va pleșuvi creștetul capului fiicelor Sionului, Domnul va descoperi goliciunea lor”.

3,18 În ziua aceea va lua Domnul toate podoabele: inele, sori, lunițe,

3,19 cercei, brățări, văluri,

3,20 cununi, lănțișoare, cingătoare, miresme, talismane,

3,21 inele, verigi de nas,

3,22 veșminte de sărbătoare, mantii, șaluri, pungi,

3,23 oglinzi, pânzeturi subțiri, turbane și tunici.

3,24 Atunci va fi în loc de miresme, putreziciune, și în loc de cingători, frânghie, în loc de cârlionți făcuți cu fierul, pleșuvie, în loc de veșmânt prețios, zdrențe, și în loc de frumusețe: pecete de robie.

3,25 Locuitorii Sionului vor cădea de sabie și vitejii lui în războaie.

3,26 Porțile fiicei Sionului vor scârțâi și se vor jeli și jefuită, ea va ședea despuiată pe pământ.

4,1 În ziua aceea șapte femei se vor certa pentru un singur om, zicând: „Noi vom mânca pâinea noastră și vom purta veșmintele noastre. Nu cerem altceva decât să purtăm numele tău. Ridică ocara noastră!”

4,2 În ziua aceea se va arăta mlădița Domnului în podoabă și în slavă și roadele pământului în mărire și în cinste pentru aceia din Israel care vor fi scăpat.

4,3 Rămășița Sionului și cei ce vor fi scăpat cu viață din Ierusalim se vor chema sfinți și oricine va fi înscris să trăiască în Ierusalim.

4,4 Când Domnul va fi spălat necurățenia fiicelor Sionului și va fi șters fărădelegile din mijlocul lui prin duhul dreptății și al nimicirii,

4,5 Domnul va veni pe Muntele Sionului și în adunările Sale ca un nor și ca un fum ziua, iar noaptea ca un foc strălucitor și ca o văpaie. Că peste tot locul slava Domnului va fi acoperământ:

4,6 Fi-va în timpul zilei cort, care să-l apere de căldură și să-l adăpostească de vreme rea și de ploaie.

5,1 Vreau să cânt pentru prietenul meu cântecul lui de dragoste pentru via lui. Prietenul meu avea o vie pe o coastă mănoasă.

5,2 El a săpat-o, a curățit-o de pietre și a sădit-o cu viță de bun soi. Ridicat-a în mijlocul ei un turn, săpat-a și un teasc. Și avea nădejde că va face struguri, dar ea a făcut aguridă.

5,3 Și acum voi, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, fiți judecători între mine și via mea.

5,4 Ce se putea face pentru via mea și n-am făcut eu? Pentru ce atunci când nădăjduiam să-mi rodească struguri, mi-a rodit aguridă?

5,5 Acum vă voi face să știți cum mă voi purta cu via mea: Strica-voi gardul ei și ea va fi pustiită, dărâma-voi zidul ei și va fi călcată în picioare.

5,6 Și o voi pustii! Nu va mai fi tăiată, nici săpată și o vor năpădi spinii și bălăriile. De asemenea și norilor le voi da poruncă să nu-și mai verse ploaia peste ea.

5,7 Dar via Domnului Savaot este casa lui Israel, iar oamenii din Iuda sunt sădirea Sa dragă. El nădăjduia ca acesta să fie un popor fără păcate, dar iată-l plin de sânge. Nădăjduit-a să-I rodească dreptate, dar iată: răzvrătire.

5,8 Vai vouă care clădiți casă lângă casă și grămădiți țarini lângă țarini până nu mai rămâne nici un loc, ca să fiți numai voi stăpânitori în țară!

5,9 Urechile mele au auzit de asemenea acest jurământ al Domnului Savaot: „Jur că aceste case multe, mari și frumoase, vor fi pustii și nimeni nu va mai locui în ele.

5,10 Zece pogoane de vie vor rodi un bat, și un omer de sământă, numai o efă”.

5,11 Vai de cei ce dis-de-dimineață aleargă după băuturi îmbătătoare; vai de cei ce până târziu seara se înfierbântă cu vin!

5,12 Cei care doresc, la ospețele lor, chitară, harpă, tobă, flaut și vin ei nu iau în seamă faptele Domnului și nu văd lucrurile mâinilor Sale.

5,13 Pentru aceasta poporul meu va fi dus în robie fără să bage de seamă, mai-marii săi vor fi doborâți de foame, iar gloata se va usca de sete!

5,14 De aceea și iadul și-a mărit de două ori lăcomia lui, căscat-a gura sa peste măsură; acolo se vor coborî mărirea Sionului și gloatele sale, chiotele de veselie...

5,15 Omul cel muritor va fi smerit și umilit și ochii celor mândri vor fi pogorâți.

5,16 Dar Domnul Savaot este mare prin judecata Sa și Dumnezeul cel sfânt este sfânt prin dreptatea Sa.

5,17 Oile vor paște în voie, iar străinii se vor hrăni în locurile mănoase, lăsate de cei bogați.

5,18 Vai de cei ce își atrag pedeapsa ca și cu niște frânghii și plata păcatului ca și cu niște știreanguri,

5,19 căci ei zic: „Grăbească Domnul să-și facă lucrul Său curând, ca să vedem și să se plinească planul Sfântului lui Israel, ca să-l cunoaștem”.

5,20 Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar!

5,21 Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!

5,22 Vai de cei viteji la băut vin și meșteri la făcut băuturi îmbătătoare!

5,23 Vai de cei ce dau dreptate celui nelegiuit pentru mită și lipsesc de dreptate pe cel drept!

5,24 Pentru aceasta, după cum paiele sunt mistuite de foc și iarba uscată de flăcări, așa rădăcina lor va fi topită ca pleava și floarea lor va fi spulberată precum este cenușa, căci au călcat legea Domnului Savaot și au nesocotit cuvântul Sfântului lui Israel!

5,25 De aceea, mânia Domnului s-a aprins împotriva poporului Său! El întinde mâna Sa spre el, îl lovește și munții se clatină. Cadavrele lor sunt ca gunoiul pe cale. Cu toate acestea mânia Lui nu se domolește și mâna Lui stă mereu întinsă

5,26 și va ridica steagul pentru un popor de departe și îl va chema de la capătul pământului. Iată-l că se zorește și vine.

5,27 Nimeni din ai lui nu va obosi, nici va boli, nu va dormita, nici va adormi; nimeni nu-și va descinge brâul și nici cureaua încălțămintei lui nu se va rupe.

5,28 Săgețile lor sunt ascuțite și arcurile lor gata să tragă. Copitele cailor sunt ca și cremenea cea tare, roțile căruțelor sunt ca o furtună.

5,29 Strigătul, strigăt de leu, răcnesc ca puii de leu, mugesc și apucă prada, și nimeni nu roate s-o scape.

5,30 În vremea aceea fi-va împotriva lui un vuiet ca vuietul mării. Toți vor arunca privirea spre pământ și iată: întuneric și strâmtorare; lumina se va întuneca întocmai ca o noapte, fără să se mai ivească zorile!

6,1 În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul.

6,2 Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau

6,3 și strigau unul către altul, zicând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!”

6,4 Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țâțânile lor, iar templul s-a umplut de fum.

6,5 Și am zis: „Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!”

6,6 Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele de pe jertfelnic.

6,7 Și l-a apropiat de gura mea și a zis: „Iată s-a atins de buzele tale și va șterge

toate păcatele tale, și fărădelegile tale le va curăți”.

6,8 Și am auzit glasul Domnului care zicea: „Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?” și am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!”

6,9 Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege și uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea.

6,10 Că s-a învârtoșat inima poporului acestuia și cu urechile sale greu a auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la Mine și să-l vindec”.

6,11 Și am zis: „Până când, Doamne!” Atunci El mi-a răspuns: „Până când cetățile vor fi pustiite și vor rămâne fără locuitori, și casele fără oameni și pământul pustiu;

6,12 Până când Domnul va izgoni pe oameni și pustiirea va fi mare în mijlocul acestei țări.

6,13 Și dacă va rămâne încă unul din zece, și acela va fi hărăzit focului, ca și terebintul și stejarul, ale căror trunchiuri sunt trântite la pământ. Din butucul rămas va lăstări o mlădiță sfântă”.

7,1 Și a fost în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, regele lui Iuda, că s-a suit Rețin, regele Siriei, împreună cu Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, ca să cuprindă Ierusalimul. Și n-a izbutit ca să-l cuprindă.

7,2 Atunci a venit cineva să dea de știre casei lui David, zicând: „Armata sirienilor a tăbărât în Efraim”. Și inima regelui și a poporului tremura de spaimă în ziua aceea, precum tremură copacii pădurii din pricina vântului.

7,3 Și a grăit Domnul către Isaia, zicând: „Ieși întru întâmpinarea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la capătul canalului lacului celui de sus, pe drumul țarinii nălbitorului,

7,4 și îi vei zice: „Ia aminte, fii liniștit și nu te teme și inima ta să nu se slăbească din pricina acestor doi tăciuni care fumegă: de iuțimea mâniei lui Rețin și a lui Aram și a fiului lui Remalia

7,5 de vreme ce Aram a hotărât pustiirea ta, împreună cu Efraim și cu fiul Remaliei, zicând:

7,6 „Să ne suim în Iuda, să-l speriem, să ne facem stăpâni pe el și să punem rege peste el pe feciorul lui Tabeel”.

7,7 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Aceasta nu va fi, nici nu se va împlini!

7,8 Căci căpetenia Aramului este Damascul și mai mare peste Damasc este Rețin. - Mai sunt încă șaizeci și cinci de ani și Efraim va pieri din rândul popoarelor.

7,9 Și capitala lui Efraim este Samaria și mai mare peste Samaria este feciorul lui Remalia. Dacă nu credeți, veți fi zdrobiți!”

7,10 Și Isaia mai grăi către Ahaz:

7,11 „Cere un semn de la Domnul Dumnezeul tău, în adâncurile iadului sau în înălțimile cele de sus”.

7,12 Și a spus Ahaz: „Nu voi cere și nu voi ispiti pe Domnul!”

7,13 Și a zis Isaia: „Ascultați voi cei din casa lui David! Nu vă ajunge să obosiți pe oameni, de veniți să obosiți și pe Dumnezeul meu?

7,14 Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel.

7,15 El se va hrăni cu lapte și cu miere până în vremea când va ști să arunce răul și să aleagă binele.

7,16 Că înainte ca fiul acesta să știe să dea la o parte răul și să aleagă binele, pământul de care îți este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit.

7,17 Dar Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău, vremuri care n-au mai venit de când Efraim s-a desfăcut de Iuda; va aduce pe regele Asiriei.

7,18 Și va fi că în ziua aceea Domnul va chema muștele care se află la capătul Nilului - fluviul Egiptului - și albinele din pământul Asiriei;

7,19 și vor veni și se vor așeza cu toate în văile cele prăpăstioase și în crăpăturile stâncilor și în toate tufișurile și în toate ținuturile nelocuite.

7,20 În vremea aceea, va rade Domnul cu un brici, luat de împrumut de dincolo de Eufrat, pe regele Asiriei, capul, părul de pe trup și îi va smulge și barba.

7,21 În vremea aceea, cine va hrăni o vacă și două oi

7,22 va avea belșug de unt din pricina mulțimii laptelui și cei ce vor fi rămas în țară se vor hrăni cu smântână și cu miere.

7,23 În ziua aceea, unde era un loc de o mie de butuci pe preț de o mie de sicli, va fi plin de spini și de bălării.

7,24 Acolo oamenii vor intra înarmați cu arcuri și cu săgeți, căci toată țara va fi plină de spini și de bălării.

7,25 Și în toți munții care erau curățați cu săpăliga, tu nu te vei duce, de frica spinilor și a bălăriilor. Acolo se va da drumul boilor și oilor, ca să calce pământul.

8,1 Și a zis Domnul către mine: „Ia o carte mare și scrie deasupra ei cu slove omenești: „Maher-Șalal-Haș-Baz” (grabnic-pradă-apropiat-jaf).

8,2 Adu-Mi martori credincioși pe Urie preotul și pe Zaharia, fiul lui Ieberechia”.

8,3 Atunci m-am apropiat de proorociță și a luat în pântece și a născut un fiu. Și a zis Domnul către mine: „Pune-i numele Maher-Șalal-Haș-Baz”.

8,4 Căci înainte ca băiatul să zică: „Tată și mamă!”, toată bogăția Damascului și prada Samariei vor fi duse înaintea regelui Asiriei”.

8,5 Și mi-a mai grăit Domnul astfel:

8,6 „Fiindcă poporul acesta a nesocotit apele Siloamului, care curg lin, și a tremurat înaintea lui Rețin, feciorul Remaliei,

8,7 iată acum că Domnul va aduce peste ei apele cele mari și furioase ale Eufratului: pe regele Asiriei și toată strălucirea lui. Ele vor trece peste toate zăgazurile și vor da afară peste malurile lui.

8,8 Și se va revărsa în Iuda, îl va îneca și îl va umple de apă, va ajunge până la gât și cu revărsările lui întinse va acoperi toată țara.

8,9 Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați. Auziți până la marginile pământului, cei puternici plecați-vă. De vă veți întări, iarăși veți fi biruiți.

8,10 Și orice sfat veți sfătui, îl va risipi Domnul, și cuvântul pe care îl veți grăi nu va rămâne întru voi, căci cu noi este Dumnezeu!”

8,11 Așa îmi zicea mie Domnul, ținând peste mine mâna Sa cea tare și însuflându-mi să nu umblu pe căile acestui popor. Apoi mi-a zis:

8,12 „Nu numiți uneltire tot ceea ce poporul acesta socotește uneltire, și nu vă temeți, nici nu vă înfricoșați de ceea ce se tem ei.

8,13 Numai pe Domnul Savaot socotiți-L sfânt, de El să vă temeți și să vă înfricoșați.

8,14 El va fi pentru voi piatră de încercare și stâncă de poticnire pentru cele două

case ale lui Israel, cursă și laț pentru cei ce locuiesc în Ierusalim.

8,15 Și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în cursă și vor fi duși în robie!”

8,16 Voi strânge laolaltă această mărturie și voi sigila această învățătură pentru ucenicii mei.

8,17 Voi aștepta deci pe Domnul, Care își ascunde fața Sa de la casa lui Iacov și voi nădăjdui întru El.

8,18 Iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuiește în Muntele Sionului.

8,19 Și când vă vor zice: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și ghicitorii care șoptesc și bolborosesc”, să le răspundeți: „Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morți pentru soarta celor vii?”

8,20 Întrebați legea și descoperirea! De nu vă vor vorbi asemenea cuvântului acesta, atunci nu-i lumină în ei.

8,21 Vor rătăci pe pământ flămânzi și cumplit apăsați, și în vremea foametei își vor arăta colții și vor huli pe regele lor și pe Dumnezeul lor.

8,22 Apoi își vor întoarce privirea spre pământ și iată că acolo va fi strâmtorare, întuneric și scârbă și nevoie! Dar noaptea va fi alungată!

8,23 Căci nu va mai fi întuneric pentru țara care era în nevoie. În vremurile de dedemult el a supus pământul Zabulonului și ținutul lui Neftali; în vremurile cele de pe urmă el va acoperi de slavă calea mării, celălalt țărm al Iordanului, Galileea neamurilor.

9,1 Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare și voi cei ce locuiați în latura umbrei morții lumină va străluci peste voi.

9,2 Tu vei înmulți poporul și vei spori bucuria lui. El se va veseli înaintea Ta, cum se bucură oamenii în timpul secerișului și se veselesc la împărțirea prăzilor.

9,3 Căci jugul ce-l apasă, și toiagul ce-l lovește, și nuiaua ce-l asuprește, Tu le vei sfărâma, ca în zilele lui Madian.

9,4 Încălțămintea cea zgomotoasă de om războinic și haina cea stropită de sânge vor fi aruncate în foc și mistuite în flăcări!

9,5 Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie.

9,6 Și mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăți pe tronul și peste împărăția lui David, ca s-o întărească și s-o întemeieze prin judecată și prin dreptate, de acum și până-n veac. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

9,7 Cuvânt va trimite Domnul peste Iacob, și el se va pogorî peste Israel.

9,8 Ca să știe tot poporul, Efraim și locuitorii Samariei, care întru mândria lor și întru semeția inimii lor zic:

9,9 „Cărămizile au căzut, să zidim cu piatră cioplită; smochinii au fost tăiați, să punem cedri în locul lor!”

9,10 Ridica-va Domnul împotriva lui pe vrăjmașii lui Rețin și pe dușmanii lui îi va înarma:

9,11 Pe sirienii de la răsărit și pe filistenii de la asfințit; și vor mânca aceștia pe Israel cu toată gura. Cu toate acestea mânia Lui nu se va potoli și mâna Lui tot întinsă va fi;

9,12 Dar poporul nu se va întoarce la Cel care îl lovise și nu va căuta pe Domnul Savaot.

9,13 Și Domnul va tăia din Israel, într-o singură zi, capul și coada, ramura de finic și trestia.

9,14 Bătrânii și căpeteniile sunt capul; proorocul și învățătorul mincinos sunt coada.

9,15 Căpeteniile acestui popor îl duc în rătăcire și cei conduși de ei vor pieri.

9,16 Pentru aceasta, Domnul nu se bucură de cei tineri și de orfanii lui și de văduve nu-i este milă, fiindcă toți sunt nelegiuiți și răi și gura lor grăiește vorbe nesocotite. Pentru toate acestea, mânia Lui nu se va potoli și mâna Lui mereu întinsă va fi.

9,17 Că fărădelegea arde ca focul, care mistuie spinii și bălăriile uscate; el arde tot mărăcinișul pădurii, iar fumul se înalță în rotocoale.

9,18 Din pricina iuțimii mâniei Domnului Savaot, pământul va fi ca un jeratic, iar poporul va ajunge pradă focului. Nimeni nu va cruța pe vecinul său.

9,19 Jefui-vor la dreapta și vor rămâne flămânzi; la stânga vor mânca și nu se vor sătura; fiecare va mânca din carnea aproapelui său:

9,20 Manase pe Efraim, Efraim pe Manase, și amândoi sunt împotriva lui Iuda. Pe lângă toate acestea, mânia Lui nu se va potoli și brațul Lui mereu întins va fi.

10,1 Vai de cei ce fac legi nedrepte și de cei ce scriu hotărâri sâlnice

10,2 Ca să îndepărteze pe cei slabi de la judecată și să răpească dreptatea sărmanilor poporului Meu, ca să facă din văduve prada lor și să jefuiască pe cei orfani!

10,3 Dar ce veți face voi în ziua pedepsirii și cum vă veți feri de furtuna ce vine de departe? Către cine veți fugi ca să fiți ajutați și unde veți lăsa comorile voastre?

10,4 Fără mine vor merge cu frunțile plecate printre robi și vor cădea printre cei uciși și totuși mânia Lui nu se va potoli și mâna Lui mereu întinsă va fi.

10,5 O, Asirie, varga mâniei Mele și toiagul urgiei Mele!

10,6 Împotriva unui neam fără de lege o voi trimite și împotriva unui popor al urgiei Mele o voi îndrepta, ca să-l prade și să-l jefuiască și să-l calce ca pe tina ulițelor.

10,7 Dar ea n-are aceeași judecată și inima ei nu simte la fel; să prade este în inima ei și să nimicească neamuri fără număr!

10,8 Căci ea zice: „Oare mai-marii mei nu sunt ei laolaltă regi?

10,9 Calno oare nu este ca și Carchemișul? Și Hamatul ca Arpadul și Samaria ca Damascul?”

10,10 Cum a cuprins mâna Mea împărățiile idolilor, unde idolii erau mai numeroși decât în Ierusalim și în Samaria;

10,11 Precum am făcut Samariei și idolilor ei, tot așa voi face și Ierusalimului și chipurilor lui!

10,12 Și când Domnul va sfârși tot lucrul Lui în muntele Sionului și în Ierusalim, atunci va pedepsi pe regele Asiriei pentru graiul cel mândru din inima lui și pentru semeția privirilor lui,

10,13 că a zis: „Prin puterea mâinii mele am făcut aceasta și prin înțelepciunea mea; căci sunt priceput! Trecut-am peste granițele popoarelor, jefuit-am comorile lor și ca un atotputernic am dat jos de pe tron pe conducători.

10,14 Mâna mea a apucat ca pe un cuib bogățiile popoarelor și precum iei ouă părăsite, tot așa am cuprins eu tot pământul. Și nimeni n-a scuturat aripile, n-a deschis ciocul și nici n-a scos vreun țipăt!

10,15 Oare securea este ea măreață față de cel ce o ridică sau ferăstrăul se înalță împotriva celui ce-l mânuiește? Ca și cum varga ar da avânt celui care o ridică și toiagul ar însufleți brațul care îl duce!

10,16 De aceea Domnul Dumnezeu Savaot va trimite prăpădul în această voinică oștire asiriană și sănătatea lor o vor mistui frigurile ca un pârjol.

10,17 Și lumina lui Israel se va face foc și Sfântul său o flacără și va arde și va mistui spinii și bălăriile uscate, într-o singură zi!

10,18 Și strălucirea pădurii lui și a livezii lui va fi nimicită de sus și până jos.

10,19 Copacii rămași din pădurea lui vor fi așa de puțini la număr, încât și un copil va putea să-i numere.

10,20 În vremea aceea rămășița lui Iuda și cei scăpați din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel ce i-a lovit, ci se vor sprijini, cu credință, pe Dumnezeu, Sfântul lui Israel.

10,21 O rămășiță din Iacov se va întoarce la Dumnezeul cel puternic.

10,22 Chiar dacă poporul tău, Israele, țar fi ca nisipul mării, numai o rămășiță se va întoarce. Nimicirea este hotărâtă de dreptatea cea nemăsurată.

10,23 Această poruncă de nimicire, Domnul Dumnezeu Savaot o va împlini în tot cuprinsul țării.

10,24 Pentru aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu Savaot: „Poporul Meu, care locuiește în Sion, nu te teme de Asiria, care te lovește cu toiagul pe care îl ridică asupra ta, ca altădată Egiptul.

10,25 Dar, peste puțină vreme, urgia va înceta și mânia Mea îi va nimici”.

10,26 Domnul Savaot ridica-va asupra lor un bici, ca atunci când a bătut pe Madian la stânca Oreb și își va întinde toiagul Său spre mare și-l va ridica precum l-a ridicat asupra egiptenilor.

10,27 În vremea aceea va ridica povara de pe umerii tăi și jugul de pe grumajii tăi.

10,28 Vine din latura Rimonului și ajunge la Aiat, trece la Migron, la Micmas lasă poverile sale de drum.

10,29 Ei au trecut pasul și noaptea au rămas la Gheba. Rama este înspăimântată, Ghibeea lui Saul a luat-o la fugă.

10,30 Urlă fiică a lui Galim, ia aminte Laișa, răspunde-i tu, Anatot.

10,31 Madmena se împrăștie, locuitorii din Ghebim au luat-o la fugă.

10,32 O zi va sta la Nob, amenință cu mâna muntele Sionului și colina Ierusalimului!

10,33 Iată că Domnul Dumnezeu Savaot frânge crengile dintr-o lovitură năprasnică: vârfurile sunt tăiate și crengile de sus date jos.

10,34 Desișul pădurii cade sub lovituri de unelte de fier, cedrii Libanului se prăbușesc la pământ.

11,1 O Mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei și un Lăstar din rădăcinile lui va da.

11,2 Și Se va odihni peste El Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al bunei-credințe.

11,3 Și-L va umple pe El duhul temerii de Dumnezeu. Și va judeca nu după înfățișarea cea din afară și nici nu va da hotărârea Sa după cele ce se zvonesc,

11,4 ci va judeca pe cei săraci întru dreptate și după lege va mustra pe sărmanii din țară. Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege.

11,5 Dreptatea va fi ca o cingătoare pentru rărunchii Lui și credincioșia ca un brâu pentru coapsele Lui.

11,6 Atunci lupul va locui laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lângă căprioară; și vițelul și puiul de leu vor mânca împreună și un copil îi va paște.

11,7 Juninca se va duce la păscut împreună cu ursoaica și puii lor vor sălășlui la un loc, iar leul ca și boul va mânca paie;

11,8 Pruncul de țâță se va juca lângă culcușul viperei și în vizuina șarpelui otrăvitor copilul abia înțărcat își va întinde mâna.

11,9 Nu va fi nici o nenorocire și nici un prăpăd în tot muntele Meu cel sfânt! Că tot pământul este plin de cunoștința și de temerea de Dumnezeu, precum marea este umplută de ape!

11,10 Și în vremea aceea, Mlădița cea din rădăcina lui Iesei, va fi ca un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălașul Ei va fi plin de slavă.

11,11 În ziua aceea, Domnul va ridica din nou mâna Sa ca să răscumpere rămășița poporului Său dintre robii din Asiria și din Egipt, din Patros, din Etiopia, din Elam, din Babilon, din Hamat și din insulele mării.

11,12 El va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.

11,13 Atunci pizma lui Efraim va înceta și dușmanii lui Iuda vor fi zdrobiți. Efraim nu va mai pizmui pe Iuda și Iuda nu va mai fi vrăjmașul lui Efraim.

11,14 Ci se vor avânta în latura filistenilor la apus și vor jefui împreună pe feciorii răsăritului; asupra Edomului și Moabului își vor întinde mâna lor, și copiii lui Amon vor asculta de ei.

11,15 Domnul va seca limba de mare a Egiptului și mâna Lui va amenința groaznic Eufratul, și-l va împărți în șapte râuri și se va putea trece cu piciorul.

11,16 Atunci se va croi un drum pentru rămășița din poporul Său, pentru cei scăpați din robia Asiriei, precum s-a întâmplat altădată cu Israel, în ziua când el a ieșit din Egipt.

12,1 Și tu vei zice în ziua aceea: Lăuda-Te-voi, Doamne, că deși pornit împotriva mea, mânia Ta s-a întors de la mine și m-ai miluit.

12,2 Iată Dumnezeul cel tare al mântuirii mele; nădăjdui-voi întru El și nu mă voi înfricoșa, că izvorul puterii mele și cântarea mea de laudă este Domnul Dumnezeu și izbăvirea mea.

12,3 Veți scoate apa cu veselie din izvoarele mântuirii

12,4 și veți zice în ziua aceea: „Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui, vestiți printre neamuri lucrările Lui, dați de știre că înalt este numele Lui!

12,5 Cântați în strune pe Domnul, căci El a făcut fapte strălucite! Să știe aceasta tot pământul!

12,6 Săltați și vă veseliți locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfântul lui Israel!”

13,1 Proorocia despre Babilon pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos.

13,2 Pe un munte pleșuv înălțați steag, strigați către ei, faceți semn cu mâna, ca să intre pe poarta asupritorilor.

13,3 „Eu am poruncit sfintei Mele oștiri, zice Domnul, chemat-am pe vitejii mâniei Mele, pe cei ce se veselesc de slava Mea”.

13,4 Ascultați acest zgomot surd în munți, vuiet al unui neam fără de număr; auziți

această zarvă de împărății, de neamuri adunate; Domnul Savaot cercetează oștirea gata de luptă.

13,5 Ele vin dintr-un ținut depărtat, de la capătul cerului; vine Domnul și uneltele mâniei Lui, ca să nimicească tot pământul.

13,6 Strigați, că aproape este ziua Domnului, ea vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.

13,7 Drept aceea, toate brațele vor fi neputincioase și inima omului se va topi de frică.

13,8 Vor fi cuprinși de spaimă, vor vedea năluci și durerile îi vor cuprinde; zvârcolise-vor în dureri ca femeia gata să nască. Se vor privi unul pe altul cu groază, iar fețele lor vor fi roșii ca flacăra.

13,9 Iată ziua Domnului, ea vine aprigă, mânioasă și întărâtată la mânie ca să pustiască pământul și să stârpească pe păcătoși de pe el.

13,10 Luceferii de pe cer și grămezile de stele nu-și vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui și luna nu va mai străluci.

13,11 Atunci voi pedepsi lumea pentru fărădelegile ei și pe cei nelegiuiți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor îngâmfați și obrăznicia celor cruzi o voi arunca la pământ.

13,12 Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai scump, mai căutați decât aurul de Ofir.

13,13 Pentru aceasta voi prăbuși cerurile; și pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iuțimii mâniei Lui.

13,14 Atunci, ca o gazelă sperioasă și ca o turmă pe care nimeni nu poate s-o adune, fiecare se va întoarce la poporul său și fiecare va fugi în pământul său.

13,15 Oricine va fi aflat va fi străpuns și oricare va fi prins va cădea de sabie.

13,16 Copiii lor vor fi zdrobiți înaintea ochilor lor, casele lor vor fi jefuite și femeile lor necinstite.

13,17 Iată că Eu ridic asupra lor pe Mezi, care nu pun preț pe argint și care nu se lăcomesc pentru aur.

13,18 Arcurile oamenilor de luptă vor doborî pe cei tineri. De roada pântecelui nu se vor milostivi, și pentru copii ochii lor nu vor simți nici o milă.

13,19 Atunci Babilonul, podoaba împărățiilor, cununa mândriei caldeilor, fi-va ca Sodoma și ca Gomora, pe care Dumnezeu le-a nimicit.

13,20 Nu va mai fi locuit în veci și din neam în neam. Arabii nu vor mai înfige acolo corturi și nici ciobanii nu-și vor mai face târle în latura aceea.

13,21 Ci numai animale sălbatice se vor sălășlui într-însul, și bufnițele vor locui prin case, struții își vor face cuiburi acolo și oameni cu chip de țap vor juca în acel loc.

13,22 Șacalii vor urla în palatele lor și lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească și zilele ei nu vor zăbovi!

14,1 Dar Domnul Se va milostivi de Iacov și va alege încă o dată pe Israel și îl va statornici în pământul lui. Cei străini se vor alătura lor și se vor uni cu casa lui Iacov.

14,2 Pe popoare le va lua și le va duce la ei, iar casa lui Israel le va avea în pământul Domnului ca robi și roabe. Ei vor duce în robie pe cei care i-au dus în robie și vor stăpâni peste apăsătorii lor.

14,3 Iar în ziua în care Domnul te va odihni de osteneli, de chinuri și de amarnica ta

robie în care ai fost,

14,4 tu vei cânta cântecul acesta de ocară împotriva împăratului Babilonului și vei zice: „Cum s-a sfârșit cu asupritorul și cum a încetat chinul nostru!

14,5 Domnul a zdrobit toiagul celor fără de lege, sceptrul răilor apăsători!

14,6 Iată pe cel care lovea popoarele fără încetare cu mânia lui și care în întărâtarea lui punea neamurile sub stăpânirea lui, supunându-le fără cruțare!

14,7 Tot pământul este în pace și se odihnește; toți izbucnesc în cântece de veselie.

14,8 Până și chiparoșii împreună cu cedrii cei din Liban se bucură de căderea ta: „De când tu te-ai prăbușit, nimeni nu se mai suie la noi ca să ne doboare!”

14,9 Șeolul (iadul) se mișcă în adâncurile sale, ca să iasă întru întâmpinarea ta. Pentru tine el deșteaptă umbrele, pe toți stăpânitorii pământului; el ridică de pe jilțurile lor pe toți împărații pământului.

14,10 Toți iau cuvântul și îți zic: „Și tu ești slab ca noi și te asemeni nouă”.

14,11 În iad s-a pogorât mărirea ta în cântecul harfelor tale. Sub tine se vor așterne viermii și viermii vor fi acoperământul tău.

14,12 Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri!

14,13 Tu care ziceai în cugetul tău: „Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte.

14,14 Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi”.

14,15 Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului!

14,16 Cei ce te văd își întorc privirea în spre tine și se uită cu luare aminte zicând: „Oare acesta este omul de care tremura pământul și împărățiile se cutremurau?”

14,17 Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu și cetățile le dobora și nu da drumul robilor săi?”

14,18 Toți împărații popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locașul său.

14,19 Și numai tu ești azvârlit departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preț, ca rămășițele celor care au fost uciși cu lovituri de sabie, zvârliți pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare.

14,20 Tu nu te vei pogorî în mormânt, căci tu ai pustiit pământul tău și pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răi!

14,21 Pregătiți măcelul feciorilor, din pricina fărădelegilor părinților lor, ca nu cumva să se ridice și să cucerească pământul și să umple de ruine fața a tot pământul.

14,22 „Eu Mă voi scula împotriva lor, zice Domnul Savaot, și voi nimici numele Babilonului și pe cei care au mai rămas: Și mugurii și mlădițele, zice Domnul.

14,23 Acolo va stăpâni ariciul și va fi mlaștină și îl voi mătura cu mătura nimicirii”, zice Domnul Savaot.

14,24 Juratu-S-a Domnul Savaot și a zis: „Cum am hotărât, așa va fi, precum M-am sfătuit, așa se va întâmpla!

14,25 Sfărâma-voi Asiria în pământul Meu și o voi călca în picioare pe munții Mei. Și robii vor fi liberați de jugul lor și umerii de povara lor”.

14,26 Iată hotărârea pentru tot pământul, iată mâna întinsă peste toate neamurile!

14,27 Dacă Domnul Savaot a hotărât, cine îl va putea împiedica? Și dacă mâna Lui

stă întinsă, cine o va întoarce la loc?

14,28 În anul morții lui Ahaz, fost-a această proorocie:

14,29 „Nu te veseli, toată țara filistenilor, fiindcă a fost zdrobit toiagul care te lovea. Căci din rădăcina șarpelui va ieși o viperă și din urmașii lui un șarpe zburător.

14,30 Cei sărmani vor paște pe pășunile Mele, iar cei săraci vor fi fără de grijă. Voi face să moară de foame neamul tău, iar pe cei ce vor rămâne din tine îi voi ucide.

14,31 Tu, poartă, urlă! Și tu, cetate, țipă! Cutremură-te tu, țară a filistenilor, toată! Că din partea de miazănoapte vine un fum și șirurile vrăjmașilor sunt strânse".

14,32 Și ce se va răspunde în ziua aceea celor trimiși dintre popoare? Că „Domnul a întemeiat Sionul, limanul celor îndurerați din poporul Lui".

15,1 Prins fără de veste în vreme de noapte Ar-Moabul a fost pustiit. Luat fără de veste noaptea, Chir-Moabul a fost nimicit.

15,2 Poporul se urcă la templul de la Dibon, la locurile înalte, ca să plângă pe Nebo și la Medeba, Moabul se tânguiește. Toate capetele sunt rase, toate bărbile sunt tăiate.

15,3 Pe ulițele lui toți ies îmbrăcați în sac; pe acoperișuri, în piețe, toți se jelesc și izbucnesc în plâns.

15,4 Heșbonul și Eleale bocesc, iar glasul lor până la Iahaț se aude. Chiar și războinicii Moabului se vaită și sufletul le este cuprins de groază.

15,5 Din adâncul inimii, Moabul strigă; fugarii lui sosesc până la Țoar, până la Eglat-Șelișia. Coasta Luhitului toți o urcă plângând; pe drumul de la Horonaim scot strigăte de deznădejde,

15,6 că apele de la Nimrim au secat, iarba s-a uscat, iarba verde nu mai este, verdeața a pierit.

15,7 De aceea ei își fac provizii și duc bunurile lor dincolo de pârâul Sălciilor.

15,8 Țipetele au făcut înconjurul Moabului, vaietele sale au ajuns până la Eglaim, jeluirea lui până la Beer-Elim, că apele Dimonului sunt pline de sânge!

15,9 Asupra Dimonului voi trimite iarăși nenorociri; pentru cei ce au scăpat din Moab cât și pentru cei rămași în țară voi trimite lei.

16,1 „Trimiteți miei stăpânitorului țării, trimiteți-i din Petra, prin pustiu, la muntele fiicei Sionului".

16,2 Ca o pasăre care fuge sperioasă din cuibul ei, ca un cuib risipit, așa sunt fiicele Moabului la vadurile Arnonului.

16,3 „Dă un sfat, dă o hotărâre, întinde umbra ta, ca noaptea, în miezul zilei, ascunde pe cei duși în robie, nu descoperi pe cei fugari!

16,4 Adăpostește la tine pe toți robii Moabului, să le fii acoperitor în fața pustiitorului, până când năvala va fi trecut, prăpădul va lua sfârșit și vrăjmașul va lăsa țara în pace.

16,5 Jilțul lui se va întări prin milostivire și pe el va ședea de-a pururi în cortul lui David un judecător apărător al pricinii drepte și râvnitor dreptății.

16,6 Am auzit de semeția Moabului, că foarte mândru este; am auzit de obrăznicia, de mândria, de trufia și de graiurile lui deșarte".

16,7 Pentru aceasta, moabiții se tânguiesc pentru Moab, toți împreună se bocesc! Ei suspină pentru turtele de struguri de la Chir-Hareset, înmărmuriți.

16,8 Câmpiile Heșbonului au sărăcit, asemenea și via de la Sibma; stăpânitorul

popoarelor a distrus cele mai bune vițe ale ei, care se întinseseră până la Iazer și acoperiseră pustiul; lăstarii lor se întinseseră și trecuseră marea.

16,9 Pentru aceasta plâng împreună cu Iazerul pentru via din Sibma. Vă ud cu lacrimile mele pe voi, Heșbon și Eleale, că nu se mai aud acolo strigătele vesele din timpul secerișului și al culesului viilor.

16,10 Nici bucurie, nici veselie prin grădini, iar prin vii nici cântece, nici chiote! Nimeni nu mai dă vinul la teasc, strigătul călcătorului a încetat.

16,11 Pentru aceasta lăuntrul meu se zbuciumă pentru Moab ca o harfă și inima mea pentru Chir-Hares.

16,12 Iată că Moabul este văzut urcând obosit pe locurile înalte, intră în templul său să se roage, dar nu dobândește nimic.

16,13 Aceasta este proorocia pe care a grăit-o Domnul odinioară pentru Moab.

16,14 Iar acum Domnul a zis așa: „Peste trei ani, socotiți ca anii unui simbriaș, mărirea Moabului se va micșora cu vuiet mare și va rămâne mică și slabă, fără nici o putere”.

17,1 Proorocie împotriva Damascului: „Damascul este scos din numărul cetăților și a rămas o grămadă de ruine.

17,2 Cetățile Aroerului sunt pustiite pentru vecie; ele sunt bune de păscut turmele, care se culcă acolo și nimeni nu le gonește.

17,3 Nici cetate întărită pentru Efraim și nici împărăție la Damasc. Tot așa va fi cu rămășița Siriei și cu mărirea ei, precum a fost cu fiii lui Israel, zice Domnul Savaot.

17,4 Și va fi în ziua aceea că mărirea lui Iacob se va împuțina și acest trup gras se va usca.

17,5 Va fi atunci ca pe urma secerătorului ce seceră holda, când mâna lui adună spice și cum e când oamenii adună spice în valea Refaim;

17,6 Vor rămâne pe urmă câteva roade, ca la scuturatul măslinului, două-trei măsline pe vârf, patru-cinci pe ramuri”, zice Domnul Dumnezeul lui Israel.

17,7 În ziua aceea, omul își va întoarce privirea către Ziditorul său și ochii lui către Sfântul lui Israel se vor întoarce.

17,8 Și nu va mai privi către jertfelnice, lucrurile mâinilor lui, și nu se va mai uita la făptura degetelor lui, la Astartele și statuile ridicate soarelui.

17,9 În vremea aceea, cetățile sale întărite vor fi părăsite ca ale amoreilor și Heveilor, lăsate înaintea fiilor lui Israel și vor rămâne pustii.

17,10 Căci tu ai uitat pe Dumnezeul izbăvirii tale și de Stânca scăpării tale nu ți-ai adus aminte. Iată pentru ce tu întemeiezi grădini lui Adonis și acolo sădești vie pentru un dumnezeu străin.

17,11 În ziua când o sădești, tu vezi că se ridică și a doua zi are flori; dar de culesul roadelor nu te bucuri în ziua nenorocirii și durerea este fără leac.

17,12 Ah! Această zarvă de popoare este ca vuietul de ape multe, acest zgomot de neamuri este ca zgomotul de ape mari;

17,13 El le amenință și ele fug departe, gonite ca pleava pe care vânturătorii o vântură în vânt și ca vârtejul de pulbere în vreme de furtună.

17,14 În vremea serii, atunci e ceasul spaimei, iar mai înainte de a se face ziuă, ei nu mai sunt. Iată partea, partea jefuitorilor noștri și soarta celor ce ne-au prădat pe noi.

18,1 Vai ție, țară în care se aude zăngănit de arme și care ești dincolo de fluviile

Etiopiei!

18,2 Tu, care trimiți soli pe Nil în bărci de papură pe întinsele ape. Mergeți voi, soli iuți, către un neam de statură înaltă și cu pielea lucie, departe către un popor de temut, popor plin de putere și viteaz, a cărui țară este străbătută de fluvii.

18,3 Voi, toți locuitori ai lumii și care stăpâniți pământul! Când veți vedea înălțându-se steagul deasupra munților, priviți! Și când va suna trâmbița, ascultați!

18,4 Că așa zice Domnul către mine: „Privesc liniștit din locașul Meu, întocmai ca adierea fierbinte a verii la lumina soarelui, ca norul de rouă în zăduful secerișului.

18,5 Căci înainte de cules, după ce florile s-au scuturat și mugurii s-au prefăcut în ciorchini copți, vițele vor fi tăiate cu cosoarele, ramurile vor fi luate, smulse vor fi.

18,6 Toate vor fi lăsate vulturilor de munte și fiarelor pământului; vulturii vor petrece acolo vara, iar fiarele câmpului iarna.

18,7 În vremea aceea, se vor aduce daruri de la neamul de statură înaltă și cu pielea lucie, de la poporul de temut cel de departe, de la poporul cel plin de putere și viteaz, a cărui țară este străbătută de fluvii, către locul numelui Domnului Savaot, muntele Sionului”.

19,1 Iată Domnul vine pe nor ușor și ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feței Lui și inima egiptenilor se topește în ei.

19,2 Voi întărâta pe egipteni unii împotriva altora și se vor războ frate cu frate și prieten cu prieten, cetate cu cetate, împărăție cu împărăție.

19,3 Egiptul își va pierde mintea și voi încurca istețimea lui și vor merge ei să întrebe pe idoli și pe vrăjitori, pe fermecători și pe ghicitori.

19,4 Și voi da Egiptul în mâna unui stăpânitor crud și un împărat puternic îl va stăpâni, zice Domnul Dumnezeu Savaot.

19,5 Apele mării se vor sfârși și fluviul va seca și se va usca de tot.

19,6 Canalele se vor preface în ape stătătoare. Râurile Egiptului vor scădea și se vor usca, papura și trestia se vor veșteji.

19,7 Lunca Nilului și toată verdeața de pe malurile lui se vor usca, vor cădea și nu vor mai fi!

19,8 Pescarii vor suspina și se vor tângui; toți cei care aruncă undița în Nil, cei care aruncă năvodul pe fața apelor, vor fi deznădăjduiți.

19,9 Cei care lucrează inul vor fi nedumeriți și pieptănătoarele și țesătorii vor fi în mare încurcătură.

19,10 Țesătorii vor fi tulburați și toți lucrătorii, în întristare mare.

19,11 Mai-marii Țoarului au ajuns nebuni, sfătuitorii cei înțelepți ai lui Faraon dau sfaturi fără de minte! Cum îndrăzniți voi să ziceți lui Faraon: „Eu sunt ucenicul celor înțelepți, al regilor de altădată?”

19,12 Unde sunt oare înțelepții tăi? Să te vestească și să-ți dea de știre ceea ce a hotărât Domnul Savaot împotriva Egiptului.

19,13 Mai-marii Țoarului au ajuns nebuni, mai-marii Nofului și-au pierdut mintea și căpeteniile semințiilor duc Egiptul pe căi greșite.

19,14 Domnul a aruncat peste ei un duh de zăpăceală; în orice faptă a lor ei rătăcesc Egiptul și nu-și dau seama, cum nu-și dă seama bețivul când varsă.

19,15 Și nu va fi nici un lucru în Egipt cu rostul lui: nici cap, nici coadă, nici început, nici sfârșit.

19,16 În ziua aceea, egiptenii vor fi ca femeile fricoase și tremurătoare, din pricina amenințării mâinii Domnului Savaot pe care o va ridica peste ei.

19,17 Atunci pământul lui Iuda va fi pentru Egipt înfricoșare mare; ori de câte ori i se va aminti numele; Egiptul va tremura, din pricina hotărârii luate împotriva lui de Domnul Savaot.

19,18 În vremea aceea, vor fi numai cinci cetăți în pământul Egiptului care vor grăi limba Canaanului și vor jura în numele Domnului Savaot; una se va numi „Cetatea Soarelui”.

19,19 În ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul.

19,20 Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător oare-i va mântui.

19,21 Domnul se va face știut în Egipt și egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Și vor aduce arderi de tot și prinoase și vor face făgăduințe Domnului și le vor împlini.

19,22 Și Domnul va bate Egiptul, îl va lovi și apoi îl va vindeca. Și ei se vor întoarce la Domnul și El se va îndupleca și îi va tămădui.

19,23 În vremea aceea, va fi un drum din Egipt în Asiria și Asiria va merge în Egipt și Egiptul în Asiria și egiptenii și asirienii vor sluji pe Domnul.

19,24 În ziua aceea, Israel va fi al treilea în legământul cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului,

19,25 binecuvântare a Domnului Savaot, Care zice: „Binecuvântat să fie poporul Meu, Egiptul și Asiria, lucrul mâinilor Mele și Israel, moștenirea Mea!”

20,1 În anul în care Tartan a venit la Așdod, trimis de Sargon, regele Asiriei, și a împresurat Așdodul și l-a cuprins,

20,2 în vremea aceea a grăit Domnul prin gura lui Isaia, fiul lui Amos, zicând: „Du-te și dezbracă sacul de pe coapsele tale și descalță încălțămintele tale”. Și a făcut așa și mergea gol și desculț.

20,3 Și a zis Domnul: „Precum a umblat robul Meu Isaia gol și desculț vreme de trei ani, ca semn și prevestire pentru Egipt și pentru Etiopia,

20,4 astfel va aduce regele Asiriei robi din Egipt și surghiuniți din Etiopia, tineri și bătrâni, goi și desculți și cu spatele descoperit, spre rușinea Egiptului.

20,5 Și cei care se bizuiau pe Etiopia și erau mândri cu Egiptul vor fi cuprinși de teamă și de rușine.

20,6 Locuitorii acestui ținut vor zice în ziua aceea: „Iată pe cine ne bizuim, către care vrem să fugim să căutăm ajutor și scăpare dinaintea regelui Asiriei! Și acum cum vom scăpa?”

21,1 Ca furtuna care vine de la miazănoapte, aceasta vine din pustiu, dintr-un ținut înfricoșător.

21,2 O vedenie grozavă mi s-a descoperit: jefuitorul jefuiește și pustiitorul pustiește. Avântă-te, Elame! Împresurați pe Mezi, n-aveți nici o milă!

21,3 De aceea inima mea s-a umplut de neliniște, dureri m-apucă, ca durerile unei femei care este gata să nască. Înspăimântat cum sunt, nu mai aud; tulburat, nici că mai văd;

21,4 Duhul meu rătăcește, frica dă năvală peste mine. Noaptea care atât îmi plăcea

mă umple de groază!

21,5 Masa este pusă, așternuturile întinse, toți mănâncă și beau. Voi, căpetenii, sculați-vă, prindeți scutul!

21,6 Că așa zice Domnul către mine: „Du-te și pune pe cineva de strajă, care să-Mi dea de știre despre ceea ce va vedea!

21,7 Dacă va vedea călăreți, doi câte doi pe cai, călăreți pe asini, pe cămile, să se uite cu băgare de seamă, cu mare băgare de seamă”.

21,8 Și el a strigat ca un leu: „Stau de strajă, Doamne, neîncetat toată ziua și la locul meu de veghe în fiecare noapte.

21,9 Și iată că sosește călărime, călăreți doi câte doi”. Și el a vorbit și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul și toate chipurile cioplite ale idolilor lui stau sfărâmate la pământ!”

21,10 O, poporul meu, fecior al ariei mele, bătut cum se bate grâul, ceea ce am auzit de la Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, ți le dau de știre!

21,11 Proorocie despre Edom. Cineva strigă din Seir către mine: „Străjerule, cât a trecut din noapte? Străjerule, cât mai este până trece noaptea?

21,12 Și străjerul răspunde: „Dimineața se apropie, dar este încă noapte. De voiți, întrebați, întoarceți-vă și veniți iarăși”.

21,13 Proorocie despre Arabia. Într-o pădure de stepă petreceți noaptea, voi, caravane din Dedan!

21,14 Aduceți apă celor însetați, voi, locuitori ai ținutului Tema, întâmpinați cu pâine pe cei fugari,

21,15 că ei au fugit dinaintea sabiei, din fața sabiei scoase din teacă, de arcul întins și de grozăviile războiului!

21,16 Că iată ce mi-a spus Domnul: „Încă un an, ca anii unui simbriaș, și toată strălucirea lui Chedar se duce.

21,17 Vitejii arcași ai fiilor lui Chedar se vor împuțina; că Domnul Dumnezeul lui Israel a grăit”.

22,1 Proorocia despre valea vedeniei. Ce ai tu că tot poporul tău s-a urcat pe acoperișuri,

22,2 tu, cetate zgomotoasă, cetate plină de zarvă și de chiote de veselie? Răniții tăi nu sunt răniți de sabie și n-au murit în luptă.

22,3 Mai-marii tăi au fugit laolaltă, au fost luați robi nu cu puterea arcului; toți vitejii tăi de luptă prinși au fost cu toții, când ei fugeau departe.

22,4 De aceea vă zic: „Depărtați-vă de mine și lăsați-mă să plâng amar, nu vă îmbulziți să mă mângâiați pentru nenorocirea fiicei poporului meu.

22,5 Că este o zi de tulburare, de zdrobire, de uluire de la Domnul Dumnezeu Savaot în valea vedeniei, prăbușire de zid și țipetele celor ce fug înspre munți!

22,6 Elamul a luat tolba de săgeți, Aramul a încălecat pe cal și Chirul a scos pavăza!

22,7 Văile tale mărețe sunt pline de care și călăreți, tăbărâți la porțile tale;

22,8 Vălul va fi ridicat de pe Iuda! Și voi veți privi în ziua aceea grămezile de arme din casa cea din pădure.

22,9 Spărturile zidurilor cetății lui David sunt fără număr, voi le vedeți. Adunați apele din iazul cel mai de jos,

22,10 numărați casele cele din Ierusalim, dărâmați-le ca să întăriți zidul.

22,11 Un iaz mai mare faceți între cele două ziduri, ca să strângeți apa din iazul cel mai de demult. Dar voi nu luați aminte la Cel care a făcut toate acestea, la Cel care le-a pregătit de demult. Voi nu-L vedeți!

22,12 Și în ziua aceea ne va îndemna Domnul Dumnezeu Savaot să plângem, să suspinăm, să ne radem capul și să ne încingem cu sac.

22,13 Iată bucuria și veselia, boi tăiați și oi junghiate; toți mănâncă din carne și beau vin: „Să mâncăm și să bem, că mâine vom muri!”

22,14 Domnul Savaot a descoperit urechilor mele: Acest păcat nu vă va fi iertat nici până la moarte, zice Domnul Dumnezeu Savaot.

22,15 Împotriva lui șebna, mai-marele palatului, iată ce spune Domnul Dumnezeu Savaot: „Du-te la acest dregător,

22,16 care își sapă mormânt pe un loc înalt, care își pregătește locaș în stâncă și zi-i: „Ce ai tu și cine ești tu de-ți sapi aici mormânt?

22,17 Iată că Domnul te azvârle, dintr-o singură aruncătură, te strânge cu o singură strângere.

22,18 El te înfășură și te rostogolește ca pe un ghem pe un câmp întins. Acolo tu vei muri; acolo vor merge carele tale mărețe, tu, rușinea palatului stăpânului tău.

22,19 El îți va lua slujba ta și te va lipsi de dregătoria ta.

22,20 Și în ziua aceea voi chema pe sluga mea, pe Eliachim, feciorul lui Hilchia,

22,21 și îl voi îmbrăca cu veșmintele tale, îl voi încinge cu brâul tău și-i voi da în mână dregătoria ta. El va fi tată pentru cei ce locuiesc în Ierusalim și pentru casa lui Iuda.

22,22 Și îi voi pune pe umeri cheile casei lui David și dacă el va deschide, nimeni nu va închide, și dacă el va închide, nimeni nu va deschide.

22,23 Și îl voi înfige ca pe un cui într-un loc de nădejde și va fi scaun de cinste pentru casa tatălui său.

22,24 Pe el se va rezema toată slava casei tatălui său, fii și nepoți; toate vasele cele mai mici de la căni și până la marile lighene.

22,25 În ziua aceea, zice Domnul Savaot, cuiul înfipt într-un loc tare se va slăbi; se va smulge și va cădea și povara atârnată de el va fi nimicită, că așa a grăit Domnul!”

23,1 Tânguiți-vă voi, corăbii ale Tarsisului, căci limanul vostru a fost nimicit. Venitu-le-a această știre din țara Chitim.

23,2 Amuțiți voi, locuitori ai coastei pe care o umpleau negustătorii din Sidon care străbăteau marea!

23,3 Veniturile lui erau grâul Nilului, secerișul din valea lui, adus pe ape mari; el era târgul neamurilor.

23,4 Rușinează-te, Sidonule, că marea îți zice: „Tu n-ai avut dureri de mamă, tu n-ai născut și nici n-ai crescut băieți și nici n-ai ridicat fete”.

23,5 Când Egiptul va prinde de veste, va tremura la auzul nenorocirilor Tirului.

23,6 Treceți în Tarsis, bociți-vă, voi, locuitori de pe țărmuri!

23,7 Aceasta este, oare, cetatea voastră de petrecere, a cărei obârșie se urcă în vremuri vechi și care își călăuzea pașii spre sălașuri depărtate?

23,8 Cine a poruncit acest lucru împotriva Tirului cel încercat, ai cărui negustători erau prinți și ai cărui vânzători erau cei mari ai pământului?

23,9 Domnul Savaot a hotărât aceasta, ca să vestejească mândria a tot ce strălucește,

să smerească pe toți cei mari ai pământului.

23,10 Treci și du-te în pământul tău, tu fiică a Tarsisului, căci portul tău nu mai este.

23,11 El a întins mâna spre mare, a doborât regatele. Domnul a hotărât împotriva lui Canaan ruina întăriturilor lui.

23,12 El a zis: „Nu tresălta de bucurie, tu, fecioară necinstită a Sidonului! Scoală-te și du-te la Chitim, dar nici acolo nu vei avea odihnă!”

23,13 Iată țara caldeilor! Acest popor nu sunt asirienii; El a dat-o pradă fiarelor de câmp. Ei și-au înălțat turnuri, au dărâmat palate, făcut-au totul o ruină.

23,14 Bociți-vă voi, corăbii ale Tarsisului, căci portul vostru a fost dărâmat.

23,15 Și va fi în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, ca în zilele unui singur rege, și la sfârșitul celor șaptezeci de ani Tirul va fi așa cum se află în cântecul desfrânatei:

23,16 „Ia chitara, dă ocol cetății, tu, desfrânată! Cântă cât mai bine, reia cântările ca lumea să-și aducă aminte de tine!”

23,17 Și după cei șaptezeci de ani, Domnul va cerceta iarăși cetatea Tirului și ea va reâncepe să primească prețul desfrâului ei. Ea se va desfrâna pentru toate regatele lumii de pe fața pământului.

23,18 Dar tot câștigul, toate foloasele ei vor fi afierosite Domnului și nu vor fi adunate, nici puse la păstrare; ci câștigul va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului, ca să aibă hrană din belșug și haine strălucite.

24,1 Iată Domnul pustiește pământul și îl preface în deșert, răstoarnă fața lui și împrăștie pe locuitori.

24,2 Și preotului i se întâmplă ca și poporului, stăpânului ca și robului, slugii ca și stăpânei sale; vânzătorului ca și cumpărătorului, celui care dă cu împrumut ca și celui care se împrumută, datornicului ca și cel căruia îi este dator.

24,3 Pământul va fi pustiit, el va fi jefuit, că Domnul a grăit cuvântul acesta.

24,4 Pământul este în chin și sleit, lumea tânjește și se istovește, cerul împreună cu pământul vor pieri.

24,5 Pământul este pângărit sub locuitorii lui, căci ei au călcat legea, au înfrânt orânduiala și legământul stricatu-l-au pe veci!

24,6 Pentru aceasta, blestemul mistuie pământul și locuitorii îndură pedeapsa lor; drept aceea cei ce locuiesc pe pământ sunt mistuiți, iar oamenii rămași sunt puțini la număr!

24,7 Via tânjește, vițele sale sunt firave, cei cu inima veselă suspină.

24,8 Glasul cel plin de veselie al lirei a încetat, chiotele zgomotoase nu mai sunt, încetat-a glasul harpei.

24,9 La cântec nu se mai bea, și amar este vinul pentru băutor.

24,10 Cetatea pustiită este în ruină, intrarea fiecărei case este închisă.

24,11 Pe uliță lumea strigă: „Nici un strop de vin!” Nu mai este bucurie, veselia este izgonită de pe pământ.

24,12 În cetate au rămas numai dărâmături, porți sfărâmate și stricate.

24,13 Așa se va întâmpla în mijlocul acestui ținut, înăuntrul popoarelor, ca și când se scutură măslinii și ca pe urma culesului viei.

24,14 Aceia înalță glasul și cântă, preaslăvesc mărirea Domnului la apus.

24,15 Pentru aceasta, în insule se preaslăvește Domnul, în insulele mării numele Domnului Dumnezeului lui Israel.

24,16 De la marginile pământului auzim cântând: „Slavă celui drept!” și eu am zis: „Vai de cei fără de lege, care lucrează, depărtându-se de lege!”

24,17 Groază, laț și groapă pentru voi, locuitori ai pământului!

24,18 Cel care va fugi de groază va cădea în groapă, cel care va scăpa din mijlocul gropii se va prinde în laț! Zăgazurile cele de sus se vor deschide și temeliile pământului se vor clătina.

24,19 Pământul se sfărâmă, pământul sare în bucăți, se clatină pământul.

24,20 Pământul se mișcă încoace și încolo ca un om bețiv, se dă în sus și în jos ca un scrânciob; păcatele apasă asupra lui, ca să nu se mai scoale!

24,21 Și în ziua aceea Domnul va cerceta cu asprime, acolo sus, oștirea cea de sus și pe pământ pe regii pământului.

24,22 Și ca robii vor fi închiși într-o închisoare sub pământ și după multe zile vor fi cercetați.

24,23 Luna va fi roșie, iar soarele va pierde din lumina lui, căci Domnul Savaot va fi rege și slava Lui va străluci înaintea bătrânilor în muntele Sionului și în Ierusalim!

25,1 Doamne Dumnezeul meu, pe Tine Te voi înălța, lăuda-voi numele Tău, că Tu ai făcut lucruri minunate; planurile Tale de mult întocmite sunt adevărate și statornice.

25,2 Că Tu ai făcut din cetate o grămadă de pietre și din cetatea cea întărită o dărâmătură. Cetatea celor fără de lege nu mai este cetate, zidită nu va mai fi în veci.

25,3 Pentru aceasta un popor tare Te va preaslăvi, cetatea puternicelor neamuri de Tine se va teme.

25,4 Fost-ai scăpare pentru cel sărman, adăpost pentru cel ce era în strâmtorare, liman în vremi vijelioase, umbră în vreme de căldură. Căci suflarea celor apăsători este ca furtuna de iarnă

25,5 Și ca arșița soarelui într-un pământ uscat. Ai potolit zarva celor nelegiuiți. Precum se potolește căldura la umbra unui nor, așa se va domoli cântecul de biruință al stăpânitorilor sâlnici.

25,6 Și Domnul Savaot va pregăti în muntele acesta pentru toate popoarele un ospăț de cărnuri grase, un ospăț cu vinuri bune, cărnuri grase cu măduvă, vinuri bune, limpezite!

25,7 Și în muntele acesta El va da la o parte vălul care învăluie toate popoarele și perdeaua care acoperă toate neamurile.

25,8 El va înlătura moartea pe vecie! Și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele și rușinea poporului Său o va îndepărta de pe pământ, căci Domnul a grăit!

25,9 Și se va zice în ziua aceea: Iată Dumnezeul nostru în Care nădăjduiam ca să fim mântuiți. Iată Domnul, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea Lui,

25,10 că mâna Domnului se va odihni pe acest munte. Moabul însă va fi călcat în picioare pe locul lui, ca niște paie în groapa cu gunoi.

25,11 Și va întinde mâinile sale, precum înotătorul le întinde ca să înoate. Dar Domnul va zdrobi mândria lui și silințele mâinilor lui.

25,12 Întăriturile lui mărețe și înalte le va nimici, le va răsturna și la pământ le va

culca, în țărână.

26,1 În ziua aceea se va cânta cântarea aceasta în pământul lui Iuda: „Avem o cetate întărită. Domnul ne vine într-ajutor cu ziduri și întărituri.

26,2 Deschideți porțile, ca să intre un neam drept care păzește credincioșia!

26,3 Nădejde neclintită, Tu ne vei păstra pacea noastră, că întru Tine ne punem nădejdea.

26,4 Încredeți-vă în Domnul pururea, căci Domnul Dumnezeu este stânca veacurilor.

26,5 Că El a coborât pe cei ce locuiau pe înălțime, cetatea cea mândră El a supus-o până la pământ, a culcat-o în pulbere.

26,6 Ea este călcată în picioare, în picioarele săracilor, sub pașii obijduiților!

26,7 Calea celui drept este dreaptă; Tu netezești drumul drept al celui drept.

26,8 Pe calea judecăților Tale, Doamne, noi Te așteptăm; numele Tău și amintirea Ta erau nădejdea sufletului nostru.

26,9 Sufletul meu Te-a dorit în vreme de noapte, duhul meu năzuiește spre Tine; căci când îndreptările Tale vor fi pe pământ, cei ce locuiesc lumea vor învăța ce este dreptatea.

26,10 Dacă de cel fără de lege ne este milă, el nu mai învață ce este dreptatea și în pământul celor sfinți va săvârși strâmbătatea. Să nu mai fie pe pământ cei fără de lege și să nu mai vadă slava Celui Preaînalt.

26,11 Doamne, mâna Ta era ridicată, dar ei n-au văzut-o! Vor vedea râvna Ta pentru poporul Tău și se vor rușina. Și focul hărăzit vrăjmașilor Tăi îi va mânca!

26,12 Doamne, revarsă pacea peste noi, căci toate lucrurile noastre, pentru noi le-ai făcut!

26,13 Doamne, Dumnezeul nostru, am avut peste noi și alți stăpâni afară de Tine, dar noi ne vom aduce aminte numai de numele Tău!

26,14 Morții nu vor mai trăi și umbrele nu vor învia, fiindcă Tu le-ai pedepsit și le-ai nimicit și ai șters până și numele lor.

26,15 Înmulțește poporul, Doamne, înmulțește poporul și arată-Te mare, lărgește din nou toate hotarele țării!

26,16 Doamne, pe Tine Te-au căutat ei în vreme de restriște, către Tine am strigat în scârba noastră, când Tu ne pedepseai.

26,17 Ca femeia însărcinată și gata să nască prunc, care se zvârcolește și strigă în durerea ei, așa am fost noi, Doamne, cu toții în fața Ta!

26,18 Zămislit-am, dureri de facere am avut și am născut vânt! Mântuire țării noi n-am dat și în lume nu s-au născut locuitorii ei!

26,19 Morții Tăi vor trăi și trupurile lor vor învia! Deșteptați-vă, cântați de bucurie, voi cei ce sălășluiți în pulbere! Căci roua Ta este rouă de lumină și din sânul pământului umbrele vor învia.

26,20 Du-te, poporul meu, intră în cămările tale și închide ușa după tine; ascunde-te puține clipe, până când mânia va fi trecut!

26,21 Că iată Domnul va ieși din locașul Său, ca să pedepsească fărădelegile locuitorilor pământului. Pământul va arăta sângele pe care l-a supt și nu va mai ascunde pe ucigașii lui”.

27,1 În ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia Sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui care fuge, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va

omorî balaurul cel din Nil.

27,2 Și se va zice în ziua aceea: „Vie cu vin bun, cântă!

27,3 Eu, Domnul, sunt străjerul ei, în fiecare clipă Eu o ud, ca frunzele ei să nu cadă. Zi și noapte Eu o păzesc;

27,4 Nu sunt mâniat de fel pe ea. Dar dacă voi găsi mărăcini și spini, voi porni război împotriva lor și-i voi arde pe toți.

27,5 Sau mai bine să caute ocrotirea Mea și cu Mine să facă pace, și cu Mine să fie în pace...”.

27,6 Dar într-o zi Iacov va prinde rădăcini, Israel va înflori, va rodi și cu roadele sale lumea o va umple.

27,7 L-a lovit oare Domnul cum l-au lovit cei ce l-au lovit, sau i-a omorât El cum au făcut ucigașii lui?

27,8 Cu izgonire, cu robie pedepsitu-i-a și i-a măturat cu suflarea Lui năprasnică de vânt de răsărit.

27,9 Așa a fost ispășită fărădelegea lui Iacov, și acesta este rodul iertării păcatului său. El a sfărâmat în bucăți toate pietrele jertfelnicului, ca niște pietre de var; dumbrăvile Astartei și stâlpii soarelui nu se vor mai ridica.

27,10 Cetatea cea întărită a rămas singură, un loc părăsit și neumblat ca un pustiu. Acolo paște vițelul, în ea își are sălașul și îi mănâncă mlădițele.

27,11 Când crengile se usucă, se rup și cad, femeile vin și le dau foc. Acesta este un popor fără de minte și nici Ziditorul lui nu Se milostivește de el și nici Făcătorul lui nu are milă de el.

27,12 Și în ziua aceea, Domnul va aduna roade de la Eufrat și până la râul Egiptului; și voi veți fi culeși unul câte unul, feciori ai lui Israel!

27,13 În vremea aceea, trâmbița cea mare va trâmbița și cei care se pierduseră în pământul Asiriei și cei ce se risipiseră în țara Egiptului vor veni și se vor închina Domnului, în muntele cel sfânt, în Ierusalim.

28,1 Vai de cununa mândriei beților din Efraim; vai de floarea veștedă din podoaba lor, care stă pe culmea de deasupra văii celei mănoase a celor beți de vin!

28,2 Iată un om tare și puternic vine de la Domnul: ca un potop de grindină, ca o vijelie nimicitoare, ca o năvală de apă potopitoare o va răsturna la pământ.

28,3 Și va fi călcată în picioare cununa cea îngâmfată a beților din Efraim;

28,4 Iar floarea cea veștejită din strălucita sa găteală care strălucește pe culmea de deasupra văii celei mănoase, va fi ca o smochină timpurie și înainte de vreme; cine o vede o ia și o mănâncă!

28,5 În ziua aceea Domnul Savaot va fi o cunună strălucitoare și o strălucită găteală pentru cei ce au mai rămas din popor,

28,6 Duh de dreptate pentru cei ce stau la judecată cu dreptate și tărie pentru cei ce se luptă la porți.

28,7 Dar și aceștia se clatină de vin și rătăcesc drumul din pricina băuturilor tari; preotul și proorocul se poticnesc de băutură, sunt biruiți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari, în vedenii se înșală, în hotărâri șovăiesc.

28,8 Toate mesele sunt pline de vărsături, nici un loc curat nu mai este.

28,9 Dar totuși zic: „Pe cine vrea acesta să învețe cu vedenia? Și pe cine vrea el cu propovăduirea să înțelepțească? Au doar pe cei înțărcați sau pe cei abia depărtați de la sânul mamei lor?

28,10 Căci țav lațav, țav lațav, cav lacav, cav lacav, zeher șam, zeher șam, (poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, regulă peste regulă, regulă peste regulă, când pe aici, când pe acolo!)

28,11 De aceea într-o limbă străină și stâlcită se va grăi poporului acestuia,

28,12 căruia i se spunea: „Iată odihna, să se odihnească cel care este obosit; iată ușurarea, dar el n-a vrut să asculte”.

28,13 Și cuvântul Domnului va fi pentru ei: țav lațav, țav lațav, cav lacav, cav lacav, zeher șam, zeher șam, (poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, regulă peste regulă, regulă peste regulă, când pe aici, când pe acolo) ca să meargă și să cadă peste cap, să se sfărâme și în cursă să fie prinși!

28,14 Pentru aceasta, ascultați cuvântul Domnului, voi, oameni de râs, îndrumători ai poporului celui din Ierusalim!

28,15 Voi ziceți: Noi am făcut legământ cu moartea și cu iadul (șeolul) învoială; urgia va trece fără să ne atingă, căci ne-am făcut din minciună un adăpost și din viclenie un liman!

28,16 Pentru aceasta așa zice Dumnezeu: „Pus-am în Sion o piatră, o piatră de încercare, piatra din capul unghiului, de mare preț, bine pusă în temelie; cel care se va bizui pe ea, nu se va clătina!

28,17 Și voi face judecata dreptar și dreptatea cumpănă. Și grindina va lua la vale adăpostul minciunii și potop de ape va peste locul ei de scăpare!

28,18 Și legământul vostru cu moartea va fi stricat și înțelegerea voastră cu iadul (șeolul) va fi desfăcută. Când urgia va trece, vă va zdrobi,

28,19 ori de câte ori va trece, vă va apuca! Căci ea va trece în fiecare dimineață, ziua și noaptea, și nu va fi decât groază pentru a pricepe descoperirea!

28,20 Patul acesta va fi scurt și nu te vei putea întinde, iar așternutul lui prea scurt, ca să te învelești”.

28,21 Că Domnul se va ridica precum altădată în muntele Perațim și se va întărâta ca în valea Ghibeonului ca să săvârșească fapta Lui, fapta Lui ciudată, să împlinească lucrul Lui, lucrul Lui minunat.

28,22 Deci nu vă mai bateți joc, ca legăturile voastre să nu se strângă, că am auzit de la Domnul Dumnezeu Savaot că nimicirea este hotărâtă să fie pentru toată țara!

28,23 Luați aminte și ascultați; fiți cu luare aminte și ascultați graiul meu!

28,24 Oare în fiecare zi plugarul ară, seamănă, desfundă pământul și îl grăpează?

28,25 Nu vine el apoi, după ce i-a netezit fața, să arunce în brazde chimenul, să pună grâul, orzul și alacul pe margini?

28,26 Dumnezeul lui îl învață și dă aceste rânduieli.

28,27 Meiul nu este călcat sub copita cailor și tăvălugul nu trece peste chimen; ci meiul cu un băl este bătut și chimenul cu o nuia.

28,28 Grâul este treierat, dar nu sfărâmat. Peste el trece un tăvălug purtat de cai și îl scutură din spice.

28,29 Și aceasta vine de la Domnul Savaot. Minunat este sfatul Lui și mare purtarea Lui de grijă!

29,1 Vai ție, Ariele, Ariele, cetate în care a trăit David! Treacă an de an, șirul de praznice să se sfârșească!

29,2 Apoi voi împresura Arielul și el va plânge și va geme! Cetatea va fi ca un Ariel pentru Mine.

29,3 Ca David voi tăbărî asupra ta, te voi înconjura cu valuri și voi ridica întărituri împotriva ta.

29,4 Vei fi doborât la pământ și de acolo se va auzi glasul tău; graiul tău din țărână se va auzi; glasul tău va fi ca al unei năluci ce iese din pământ și din praf spusele tale ca un murmur vor părea.

29,5 Mulțimea vrăjmașilor tăi va fi ca pulberea măruntă, ceata asupritorilor ca pleava care zboară. Dar aceasta se va petrece într-o clipă.

29,6 Domnul Savaot te va cerceta cu tunet, cutremur și zgomot mare, uragan și vijelie și flăcări de foc mistuitor!

29,7 Și ca un vis, ca o vedenie de noapte va fi mulțimea de popoare luptătoare împotriva lui Ariel, care se vor război cu el, cu cetatea lui și de jur împrejur o vor strânge.

29,8 După cum cel flămând visează că mănâncă și se trezește tot cu stomacul gol, și după cum cel însetat visează că bea și se trezește istovit și tot însetat, tot așa se va întâmpla cu mulțimea de popoare care vor merge împotriva muntelui Sion!

29,9 Stați încremeniți și înmărmuriți, fiți orbi și orbi rămâneți! Îmbătați-vă, dar nu de vin; clătinați-vă, dar nu de băutură!

29,10 Că Domnul a turnat peste voi un duh de toropeală. El a închis ochii voștri, profeților, și capetele voastre, văzătorilor, le-a acoperit cu văl.

29,11 Drept aceea orice descoperire este pentru voi ca graiurile dintr-o carte pecetluită. Dacă le dai cuiva care știe carte și-i zici: „Citește!” el îți răspunde: „Nu pot, căci ea este pecetluită!”

29,12 Și dacă o dai cuiva care nu știe carte și-i zici: „Citește!”, el îți va răspunde: „Nu știu carte!”

29,13 Și a zis Domnul: „De aceea poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele Mă cinstește, dar cu inima este departe, căci închinarea înaintea Mea nu este decât o rânduială omenească învățată de la oameni.

29,14 De aceea voi face pentru poporul acesta minuni fără seamăn. Înțelepciunea celor înțelepți se va pierde și istețimea celor isteți va pieri.

29,15 Vai de cei ce ascund lui Dumnezeu taina planurilor lor, ca faptele lor să se facă la întuneric! Vai de cei care zic: „Cine ne vede? Cine ne știe?”

29,16 Ce stricăciune! Oare olarul poate fi socotit drept lut? Lucrul poate oare zice despre lucrător: „Nu m-a făcut el!” Vasul zice oare despre olar: „El nu pricepe?”

29,17 Încă puțină vreme și Libanul se va schimba în grădină, și grădina va fi socotită pădure.

29,18 În vremea aceea, cei surzi vor auzi cuvintele cărții și ochii celor orbi vor vedea fără umbră și fără întuneric.

29,19 Cei smeriți se vor bucura întru Domnul și cei săraci se vor veseli de Sfântul lui Israel.

29,20 Că apăsătorul nu va mai fi, cel batjocoritor va pieri, distruși vor fi cei ce pândeau să facă rău,

29,21 cei care găseau vină oricui, pentru un cuvânt în fața lumii întind cursă judecătorului și pentru nimic răpesc dreptul celui cinstit.

29,22 Pentru aceasta, Domnul, Care a răscumpărat pe Avraam așa zice către casa lui Iacov: „De aici încolo, nu se va mai rușina Iacov și fața lui nu se va mai îngălbeni.

29,23 Și atunci când vor vedea lucrul mâinilor Mele în mijlocul lor, sfinți-vor

numele Meu, vor chema sfânt pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel.

29,24 Cei rătăciți cu duhul vor căpăta înțelepciune și cei cârtitori învățătură”.

30,1 Vai de feciorii răzvrătiți, zice Domnul, vai de cei ce fac planuri fără Mine, care fac legăminte ce nu sunt în Duhul Meu, ca să grămădească păcate peste păcate.

30,2 Ei iau calea Egiptului, fără să fi întrebat gura Mea, să cerșească de la Faraon ajutor și la umbra Egiptului să se adăpostească.

30,3 Pentru aceasta sprijinul lui Faraon va fi pentru voi rușine și râs adăpostul la umbra lui.

30,4 Deși căpeteniile lui sunt la Țoan și până la Hanes ajung trimișii lui,

30,5 toți sunt neliniștiți de acest popor, care nu le va fi de folos, care nu le va da nici un ajutor, ci numai nedumerire și ocară.

30,6 Proorocie despre fiarele de la miazăzi: Printr-o țară de strâmtorare și îngrijorare, cu lei și leoaice mugitoare, năpârci și șerpi zburători, ei duc pe măgari avuțiile lor și pe cămile comorile lor, către un popor care nu le folosește la nimic.

30,7 Căci ajutorul Egiptului este deșertăciune și nimic, pentru aceea l-am numit Rahab cel adormit.

30,8 Acum, du-te, scrie acestea pe o tablă și trece-le într-o carte, ca să fie pentru mai târziu mărturie veșnică.

30,9 Pentru că ei sunt un popor de răzvrătiți, feciori mincinoși, care nu voiesc să asculte de legea Domnului,

30,10 care zic proorocilor: „Voi nu vedeți!” și văzătorilor: „Nu ne proorociți pedepse, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, proorociți-ne închipuiri amăgitoare!

30,11 Dați-vă la o parte din cale, nu ne împiedicați în drum, luați din fața noastră pe Sfântul lui Israel!”

30,12 Pentru aceasta zice Sfântul lui Israel: „Fiindcă voi ați disprețuit cuvântul acesta și v-ați încrezut în nedreptate și minciună și ați nădăjduit numai în ele,

30,13 iată cum va fi păcatul vostru: ca o spărtură într-un zid înalt, care dintr-o dată și pe neașteptate se prăbușește;

30,14 Ca un vas de lut, care este așa de spart și zdrobit fără de milă, încât între cioburile lui nu se află măcar unul cu care să iei foc din vatră sau să scoți apă din fântână”.

30,15 Că așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „Dacă vă întoarceți și sunteți în bună pace, vă veți izbăvi; liniștea și nădejdea sunt vârtutea voastră”. Dar voi n-ați vrut să ascultați,

30,16 ci ați zis: „Nu! Noi vom fugi călări pe cai!” Așa, fugiți! „Vom încăleca pe cai iuți ca vântul!” Ei bine, veți fi urmăriți și mai repede!

30,17 O mie vor fugi de amenințarea unuia și când vă vor amenința cinci, toți veți fugi, până când veți rămâne ca un stâlp pe vârful muntelui și ca un steag pe vârf de deal.

30,18 Pentru aceasta Domnul așteaptă să Se milostivească spre voi, de aceea El Se ridică să aibă milă de voi. Că Domnul este Dumnezeu al dreptății; fericiți sunt cei care nădăjduiesc în El!

30,19 Popor din Sion, care locuiești în Ierusalim, nu plânge! El se va milostivi la glasul strigătului tău și te va auzi degrabă!

30,20 Când Domnul îți va fi dat ție pâinea îngrijorării și apa strâmtorării, și cei ce te

învață nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe dascălii tăi

30,21 și urechile tale vor auzi cuvântul celor ce te călăuzesc pe tine, zicând: „Iată calea, mergeți pe ea!”, fie că ați merge la dreapta sau la stânga,

30,22 atunci argintul care acoperă idolii îl veți găsi spurcat și aurul care împodobește chipurile turnate, ca necurat îl veți arunca, zicând: „Afară de aici!”

30,23 Și El îți va da ploaie pentru semănătura ta pe care vei fi semănat-a pe pământ și pâinea pe care o va rodi pământul va fi gustoasă și hrănitoare. Turmele tale vor paște în ziua aceea pe pajiști întinse.

30,24 Și boii și asinii care lucrează pământul, vor mânca nutreț dat cu sare, cu lopata și cu banița vânturat.

30,25 Atunci pe orice munte înalt și pe orice deal mare, vor fi râulețe și pâraie de apă, în ziua măcelului groaznic, când turnurile vor cădea.

30,26 Și luna va străluci ca soarele, iar soarele va străluci de șapte ori mai mult, ca lumina a șapte zile, în ziua când Domnul va lega rana poporului Său și va tămădui vânătăile de pe trupul lui.

30,27 Iată numele Domnului Care vine de departe, mânie înfocată și nor greu; buzele Sale sunt pline de urgie și limba Lui e foc mistuitor!

30,28 Duhul Lui ca un șuvoi revărsat care ajunge până la gât, ca să cearnă pe neamuri cu sita nimicirii.

30,29 Voi veți cânta atunci, ca în noaptea cea de praznic, cu bucurie în inimi, în sunetul de flaut, ca să mergeți în muntele Domnului, vârtutea lui Israel.

30,30 Și Domnul va face să răsune glasul Său măreț și va prăvăli brațul Său în aprinderea mâniei Sale, în mijlocul unui foc mistuitor, al vijeliei și al potopului de ape și grindină.

30,31 La glasul Domnului va tremura Asiria; cu toiagul Său o va lovi.

30,32 La fiecare lovitură pe care Domnul i-o va da cu toiagul cel de mustrare, sunete de tobă, de harpă și de joc vor izbucni. În cântece și Domnul va lupta împotriva ei cu mâna ridicată.

30,33 Un jertfelnic de multă vreme este pregătit, hotărât pentru Moloh. Pus-a un rug mare și larg, paiele și lemnele sunt din belșug. Suflarea Domnului îl va aprinde ca un șuvoi de pucioasă.

31,1 Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor și se bizuie pe caii lor și își pun nădejdea în mulțimea carelor și în puterea călăreților, dar nu-și ațintesc privirea către Sfântul lui Israel și nu caută pe Domnul.

31,2 Dar El este înțelept, El face să vină nenorocirea și nu își ia înapoi cuvintele. El Se ridică împotriva casei celor fără de lege și împotriva ajutorului celor care săvârșesc nedreptatea.

31,3 Egipteanul este om, nu Dumnezeu, caii lui sunt carne și nu duh. Când Domnul își va întinde mâna Lui, ocrotitorul se va împiedica și ocrotitul va cădea, iar amândoi împreună vor pieri.

31,4 Că iată ce mi-a grăit Domnul: „Precum leul și puiul de leu răcnesc asupra prăzii și împotriva lor se adună toată ceata de păstori și nu se înfioară de strigătele lor, nici nu se tulbură de mulțimea lor, tot astfel Domnul Savaot Se va pogorî să se războiască pe muntele Sionului și pe colina lui. Și dușmanii se vor risipi toți,

31,5 ca păsările care zboară. Așa Domnul Savaot va ocroti Ierusalimul, îl va acoperi, îl va mântui, îl va cruța, îl va libera”.

31,6 Întoarceți-vă către Acela de Care adâncul vă desparte, copii ai lui Israel!

31,7 În vremea aceea fiecare din voi veți da la o parte idolii de argint și cei de aur pe care i-ați făcut cu mâinile voastre cele păcătoase.

31,8 Și Asiria va cădea în sabie care nu este omenească, va fi nimicită nu de sabia unui muritor. Ea o va lua la fugă în fața sabiei, iar tinerii vor fi duși în robie!

31,9 De frică întăritura ei va fi nimicită, iar căpeteniile vor fugi din jurul steagului, zice Domnul, a Cărui văpaie este în Sion și cuptorul în Ierusalim!

32,1 Iată că un rege va stăpâni prin dreptate și căpeteniile vor cârmui cu dreptate.

32,2 Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului, ca un liman împotriva vijeliei, ca pâraiele de apă într-un pământ uscat și ca umbra unei stânci înalte într-un ținut însetat.

32,3 Ochii celor care văd nu vor fi închiși și urechile celor care aud vor lua aminte.

32,4 Inima celor ușuratici va judeca sănătos și limba celor gângavi va grăi iute și deslușit.

32,5 Nebunului nu i se va mai zice că e de neam bun și celui viclean că e mare la suflet.

32,6 Că nebunul grăiește nebunii și inima lui gândește răul ca să săvârșească nelegiuiri, să rostească cuvinte mincinoase împotriva Domnului, să lase nemâncat pe cel flămând și celor însetați să nu le dea să bea.

32,7 Uneltele celui mișel sunt ticăloase, el plăsmuiește uneltiri ca să piardă pe cei smeriți prin cuvinte mincinoase, pe cel sărac care-și caută dreptate.

32,8 Omul de viță bună sfătuiește cele cuviincioase și stăruiește în cuviința lui.

32,9 Femei fără de grijă, sculați-vă și ascultați glasul meu! Fecioare încrezătoare, luați aminte la graiul meu!

32,10 Într-un an și câteva zile veți tremura, voi încrezătoarelor, culesul va fi trecut și strânsul nu se va mai face!

32,11 Tremurați, nepăsătoarelor, înfiorați-vă, încrezătoarelor, scoateți îmbrăcămintea, dezbrăcați-vă, încingeți-vă peste mijloc cu haine de jale.

32,12 Bateți-vă în piept și plângeți pentru țarinele cele frumoase, și rodnicia viilor.

32,13 Pe pământul poporului meu vor crește spini și ciulini, ba și în toate casele de petrecere ale veselei cetăți.

32,14 Palatul va fi pustiu, cetatea cea zgomotoasă, părăsită, colina și turnul de strajă, pustiite, prefăcute pe vecie în vizuini, loc de zburdare pentru asini și pășune pentru turme,

32,15 până când se va turna din Duhul cel de sus și pustiul va fi ca o grădină cu pomi și grădina socotită ca o pădure.

32,16 Atunci judecata va locui în deșert și dreptatea va sălășlui în grădina cea cu pomi.

32,17 Pacea va fi lucrul dreptății, roada dreptății va fi liniștea și nădejdea în veci de veci.

32,18 Atunci poporul meu va locui într-un loc de pace, în sălașuri de nădejde și în adăposturi fără grijă.

32,19 Pădurea va cădea de grindină, iar cetatea va fi supusă.

32,20 Fericiți sunteți voi, care semănați și nu legați nici boul, nici asinul!

33,1 Vai ție, pustiitorule, care n-ai fost pustiit și ție, jefuitorule, care n-ai fost încă

jefuit. Când vei sfârși de pustiit, vei fi pustiit, când vei fi jefuit din destul, vei fi jefuit și tu.

33,2 Doamne, miluiește-ne, că întru Tine am nădăjduit, fii ajutorul nostru în fiecare dimineață și izbăvirea noastră în vremuri de strâmtorare!

33,3 La glasul tunetului Tău neamurile vor fugi; când Te ridici Tu, popoarele se vor risipi.

33,4 Și vor aduna prada voastră, cum adună lăcustele; arunca-se-vor asupra ei, cum se aruncă lăcustele.

33,5 Domnul este mare, El locuiește în înălțime; Sionul este plin de judecată și de dreptate.

33,6 Ocrotirea Domnului în aceste vremuri va fi pentru Sion comoară de fericire; înțelepciunea, știința și temerea de Dumnezeu sunt avuția lui.

33,7 Iată că locuitorii din Ariel strigă pe uliță, solii pentru pace plâng amar.

33,8 Drumurile sunt pustii, nici un trecător pe cale. El strică legământul, nesocotește cetățile, nu mai ține seamă de nimeni.

33,9 Țara plânge și tânjește, Libanul este tulburat și ofilit. Șaronul a ajuns ca un pustiu, Basanul și Carmelul își scutură frunzișul lor.

33,10 „Acum Mă voi scula, zice Domnul, acum Mă voi ridica, acum Mă voi înălța!”

33,11 Zămislit-ați fin și ați născut paie, suflarea voastră e foc care vă va mistui,

33,12 popoarele vor fi prefăcute în cenușă ca spinii tăiați și mistuiți de foc!

33,13 Voi cei de departe, auziți ce am făcut, și voi cei de aproape, cunoașteți puterea Mea!

33,14 Păcătoșii vor tremura în Sion și pe cei fără de lege fierul îi va cuprinde: „Care din noi poate să îndure focul mistuitor, care din noi poate să stea pe jarul cel de veci?”

33,15 Omul cel drept în calea sa și cel ce grăiește cuvinte de cinste, care dă la o parte câștigul cel nedrept, cel ce mâinile înapoi le trage și mită nu primește, care-și astupă urechile când aude fărădelegi și își pune văl pe ochi ca să nu mai vadă răul,

33,16 acela va locui pe înălțimi, și stâncile cele tari vor fi cetatea lui; pâine i se va da și apa nu-i va lipsi.

33,17 Ochii tăi vor privi pe rege în toată frumusețea lui și o țară îndepărtată vor vedea.

33,18 Inima ta își va aduce aminte de aceste vremuri de groază, zicând: „Unde este scriitorul, unde este vistiernicul, unde este străjuitorul cel din turnuri?

33,19 Atunci nu vei mai vedea pe poporul acesta îndrăzneț, acest neam cu vorbe încâlcite, pe care nu-l înțelegem, care bâlbâie o limbă care nu se poate pricepe.

33,20 Privește Sionul, cetatea sărbătorilor noastre; ochii tăi să vadă Ierusalimul, loc de liniște, cort bine înfipt, ai cărui țăruși nu se pot scoate, ale cărui frânghii nu se pot desface.

33,21 Domnul este pentru noi aici în toată slava Sa; El ține loc pentru noi de fluvii, de largi canaluri, pe care nici o barcă cu vâsle nu trece, pe care nici o corabie mare nu merge.

33,22 Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Căpetenia noastră, Domnul este împăratul nostru, El ne va izbăvi!

33,23 Frânghiile tale sunt dezlegate, ele nu mai sprijină catargul, nici nu mai întind

pânzele. Atunci se va împărți o mare pradă și șchiopii vor avea parte de ea.

33,24 Nimeni dintre locuitorii Sionului nu va zice: „Sunt bolnav!” Poporul care-l locuiește va dobândi iertarea păcatelor.

34,1 Apropiați-vă, voi neamuri, și ascultați, și voi popoare, luați aminte; să asculte pământul și cei ce-l locuiesc, lumea cu toate făpturile ei.

34,2 Că Domnul este mâniat asupra popoarelor, cu urgie împotriva oștirii lor. El le nimicește și le dă la junghiere;

34,3 Morții lor vor fi aruncați pe câmp, cadavrele lor greu vor mirosi și prin munți vor șerpui pârâiașe din sângele lor.

34,4 Toată oștirea cerului se va topi, cerurile se vor strânge ca un sul de hârtie și toată oștirea lor va cădea cum cad frunzele de viță și cele de smochin.

34,5 Că s-a îmbătat de mânie în ceruri sabia Domnului și iată că asupra lui Edom coboară, asupra poporului hărăzit pedepsei.

34,6 Sabia Domnului este plină de sânge, acoperită de grăsime, de sânge de miei și de țapi, de grăsimea rărunchilor de berbeci. Că Domnul face jertfă la Boțra și mare junghiere în țara lui Edom.

34,7 Bivolii cad împreună cu ei, și boii cu taurii. Și pământul se îmbată de sângele lor și pulberea de grăsime este plină.

34,8 Căci aceasta este ziua de răzbunare a Domnului, an de răsplătire pentru pricina Sionului!

34,9 Râurile în păcură se vor preface și pulberea în pucioasă. Pământul lui va fi pucioasă arzătoare,

34,10 zi și noapte. Niciodată nu se va mai stinge în veci de veci și din neam în neam se va înălța văpaia și fumul lui. Pe veci el va rămâne pustiu și nimeni pe acolo nu va trece.

34,11 Pelicanul și ariciul vor fi stăpânii lui, bufnița și corbul, locuitorii lui. Și pe deasupra, Domnul va întinde peste el frânghia nimicirii și cumpăna pustiirii. Și oameni cu chip de țap într-însul vor locui și de viță bună socotiți vor fi.

34,12 Nu se va pomeni acolo de nici un regat și toți prinții lui vor fi nimiciți.

34,13 În palatele lui vor crește spini, iar în turnurile dărâmate mărăcini și urgie. Acolo va fi sălașul șacalilor și adăpostul struților.

34,14 Câini și pisici sălbatice se vor pripăși pe acolo și făpturi omenești cu chip de țap se vor strânge (fără număr). Acolo vor zăbovi năluci ce umblă noaptea și în acele locuri își vor găsi odihna.

34,15 Acolo își va face șarpele cuibul, și va depune ouă în el, va cloci și va scoate pui. Acolo se vor strânge vulturii de pradă și în acele locuri se vor găsi cu toții.

34,16 Cercetați cartea Domnului și citiți, că nimic din acestea nu lipsește. Căci gura Domnului a poruncit și suflarea Lui le-a adunat.

34,17 El singur a aruncat sorții și mâna Lui le-a împărțit pământul cu funia. Pentru totdeauna ei le vor stăpâni și în el vor locui din neam în neam.

35,1 Veselește-te pustiu însetat, să se bucure pustiul; ca și crinul să înflorească.

35,2 Și va înflori și se va bucura pustiul Iordanului și mărirea Libanului se va da lui și cinstea Carmelului; și poporul meu va vedea slava Domnului, strălucirea Dumnezeului nostru.

35,3 Întăriți-vă voi, mâini slabe și prindeți putere genunchi slăbănogi.

35,4 Ziceți celor slabi la inimă și la cuget: „Întăriți-vă și nu vă temeți. Iată Dumnezeul nostru! Cu judecată răsplătește și va răsplăti; El va veni și ne va mântui”.

35,5 Atunci se vor deschide ochii celor orbi și urechile celor surzi vor auzi.

35,6 Atunci va sări șchiopul ca cerbul și limpede va fi limba gângavilor; că izvoare de apă vor curge în pustiu și pâraie în pământ însetat.

35,7 Pământul cel fără de apă se va preface în bălți și ținutul cel însetat va fi izvor de apă. Acolo va fi veselia păsărilor, iarbă, trestie și bălți.

35,8 Acolo va fi cale curată și cale sfântă se va chema și nu va trece pe acolo nimeni necurat și nici nu va fi acolo cale întinată. Chiar și cei fără de minte vor merge pe dânsa și nu se vor rătăci.

35,9 Și nu va fi acolo leu, nici fiare cumplite nu se vor sui pe ea și nici nu se vor afla acolo; ci vor merge pe dânsa cei mântuiți și cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce.

35,10 Și vor veni în Sion în chiote de bucurie și veselia cea veșnică va încununa capul lor. Lauda și bucuria și veselia îi vor ajunge pe aceștia și vor fugi durerea, întristarea și suspinarea.

36,1 În anul al paisprezecelea al domniei lui Iezechia, Sanherib, regele Asiriei, a pornit cu război împotriva cetăților celor întărite ale lui Iuda și le-a cuprins.

36,2 Și regele Asiriei a trimis pe Rabșache cu mare oștire din Lachiș la Ierusalim către regele Iezechia. Rabșache a tăbărât lângă canalul de apă al iazului de sus, pe drumul către țarina nălbitorului.

36,3 Atunci a ieșit întru întâmpinarea lui Eliachim, feciorul lui Hilchia, căpetenia casei regelui, și șebna scriitorul și Ioah cronicarul, feciorul lui Asaf.

36,4 Și Rabșache a zis către ei: „Spuneți lui Iezechia: Așa zice regele cel mare, regele Asiriei: De unde vine încrederea aceasta pe care te bizui?

36,5 Crezi tu că vorbele goale slujesc drept sfat și tărie în luptă? În cine ți-ai pus nădejdea, de te-ai răzvrătit împotriva mea?

36,6 Ah, știu! ți-ai pus nădejdea în Egipt; ai luat ca ocrotitor această trestie frântă, care sparge și intră în mâna oricui se sprijină de ea. Așa este Faraon pentru toți cei ce se încred în el!

36,7 Și dacă voi îmi ziceți: „În Domnul, Dumnezeul nostru, ne-am pus nădejdea noastră”, oare nu este Acesta Dumnezeul pentru Care Iezechia a oprit închinarea pe dealurile înalte și altarele Lui le-a nimicit, zicând către Iuda și Ierusalim: „Voi vă veți închina numai înaintea acestui jertfelnic?”

36,8 Și acum fă acest legământ cu stăpânul meu, regele Asiriei, și eu îți voi da ție două mii de cai, numai să ai tot atâți călăreți care să-i încalece.

36,9 Cum ai putea tu să nu iei în seamă pe unul din cei mai mici slujitori ai stăpânului meu? Dar tu te duci în Egipt pentru cai și pentru călăreți.

36,10 Și crezi tu că fără voia Domnului m-am suit eu în această țară ca să o pustiesc? Domnul mi-a spus: „Suie-te în ținutul acesta și-l pustiește!”

36,11 Atunci Eliachim, șebna și Ioah răspunseră lui Rabșache: „Grăiește robilor tăi în graiul arameian, că noi îl înțelegem, și nu ne grăi în limba iudaică în auzul poporului care este pe ziduri!”

36,12 Și a zis Rabșache: „Către stăpânul tău și către tine m-a trimis stăpânul meu ca să grăiesc cuvintele acestea? Oare nu către oamenii care stau pe ziduri și curând vor

fi siliți să își mănânce cu voi excrementele și să își bea urina?”

36,13 Și a stat Rabșache și a strigat cu glas mare în limba iudaică și a zis: „Ascultați cuvintele marelui rege, regele Asiriei!

36,14 Că iată ce vă spune regele: „Iezechia să nu vă înșele pe voi, căci el nu vă va putea scăpa;

36,15 Și Iezechia să nu vă facă să nădăjduiți în Domnul, zicând: „Domnul ne va izbăvi și nu va da cetatea aceasta în mâna regelui Asiriei!”

36,16 Nu ascultați pe Iezechia, că iată ce zice regele Asiriei: „Faceți pace cu mine și fiți supușii mei, și fiecare va mânca din via și din smochinul său și va bea apă din puțul său,

36,17 până ce voi veni ca să vă duc într-o țară ca a voastră, țară de grâu și de must, de pâine și de vii.

36,18 Și Iezechia să nu înșele credința voastră, zicând: „Domnul ne va scăpa!” Oare dumnezeii neamurilor au scăpat fiecare țara lui din mâna regelui Asiriei?

36,19 Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului și ai Samariei? Au scăpat ei oare Samaria din mâinile mele?

36,20 Care din toți dumnezeii țărilor acestora au scăpat țara lor din mâna mea, ca Domnul Dumnezeul vostru să elibereze Ierusalimul din mâna mea?”

36,21 Și ei au tăcut și nimic nu i-au răspuns, pentru că era porunca regelui care spunea: „Să nu-i răspundeți!”

36,22 Atunci Eliachim, feciorul lui Hilchia, mai-marele peste casa regelui, și șebna scriitorul și Ioah cronicarul, feciorul lui Asaf, au venit la Iezechia și rupându-și hainele, i-au făcut cunoscut cuvintele lui Rabșache.

37,1 Și când a auzit regele Iezechia cuvintele acestea, și-a rupt veșmintele, s-a îmbrăcat în sac și a intrat în templul Domnului.

37,2 Și a trimis pe Eliachim, cel de peste casa sa, și pe șebna scriitorul și pe cei mai bătrâni dintre preoți, îmbrăcați în sac, către proorocul Isaia, fiul lui Amos.

37,3 Și au zis către dânsul: „Ziua de astăzi este zi de strâmtorare, de pedeapsă și de rușine; căci pruncii sunt gata a ieși din pântecele maicii lor, dar ele nu au putere să-i nască!

37,4 Poate Domnul Dumnezeul tău a auzit cuvintele lui Rabșache, pe care le-a trimis regele Asiriei, stăpânul său, ca să facă de ocară pe Dumnezeul cel viu, și Domnul Dumnezeul tău poate îl va pedepsi pentru cuvintele pe care le-a auzit. Înalță dar o rugăciune pentru rămășița care se mai află!”

37,5 Și au intrat robii regelui Iezechia la proorocul Isaia.

37,6 Și le-a zis Isaia: „Așa veți răspunde stăpânului vostru: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Nu te teme de cuvintele pângăritoare pe care le-ai auzit din partea slujitorilor regelui Asiriei.

37,7 Iată, voi pune în el un astfel de duh, că va primi o veste și se va întoarce în țara lui și acolo va cădea în ascuțișul sabiei”.

37,8 Și s-a întors Rabșache și a aflat pe regele Asiriei tăbărât la Libna, căci i se spusese că a plecat din Lachiș.

37,9 Atunci (regele Asiriei) a aflat că Tirhaca, regele Etiopiei, pornise împotriva lui și iarăși a trimis soli către Iezechia, zicând:

37,10 „Așa veți zice lui Iezechia, regele lui Iuda: Să nu te încrezi în Dumnezeul tău, și să nu te amăgești, zicând: Ierusalimul nu va fi dat în mâinile regelui Asiriei.

37,11 Tu ai aflat ceea ce au făcut regii Asiriei tuturor țărilor, cum le-au nimicit și numai tu ai scăpat!

37,12 Oare dumnezeii lor au izbăvit popoarele pe care le-au distrus părinții mei: Gozanul, Haranul, Rețeful și pe fiii lui Eden din Telasar?

37,13 Unde este regele Hamatului, al Arpadului, cel al cetății Sefarvaim, al Henei și al Ivei?"

37,14 Atunci Iezechia a luat scrisoarea din mâna trimișilor și a citit-o. Apoi el a intrat în templul Domnului și a întins-o desfăcută înaintea Domnului.

37,15 Și s-a rugat Iezechia către Domnul, zicând:

37,16 „Doamne Savaot, Dumnezeul lui Israel, Care stai pe heruvimi, numai Tu singur ești Dumnezeu al tuturor regatelor de pe pământ. Tu ai făcut cerul și pământul.

37,17 Pleacă, Doamne, urechea Ta și deschide, Doamne, ochii Tăi și vezi și ia aminte la cuvintele lui Sanherib, pe care le-a trimis ca să facă de batjocură pe Dumnezeul cel viu.

37,18 Cu adevărat, Doamne, regii Asiriei au nimicit toate neamurile și țările lor;

37,19 Și pe dumnezeii lor i-au ars cu foc, că ei nu sunt dumnezei, ci lucruri de mâini omenești: lemn și piatră; pentru aceea ei i-au nimicit.

37,20 Și acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui ca să știe toate împărățiile pământului că Tu singur ești Domnul nostru!"

37,21 Și a trimis Isaia, fiul lui Amos, către Iezechia, zicând: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel, către Care te-ai rugat cu privire la Sanherib, regele Asiriei;

37,22 Iată hotărârea pe care a rostit-o împotriva lui: „Te disprețuiește și își bate joc de tine fecioara, fiica Sionului; în spatele tău clatină din cap fiica Ierusalimului!

37,23 Pe cine ai pângărit și îi făcut de râs și împotriva cui ai ridicat glasul și sus ai înălțat ochii tăi? Împotriva Sfântului lui Israel!

37,24 Prin mâna servilor tăi ai hulit pe Domnul meu și ai zis: Cu carele mele multe voi urca pe vârfurile munților, pe cele mai înalte piscuri ale Libanului! Voi tăia cedrii cei falnici și cei mai de seamă dintre chiparoși și voi ajunge pe cele mai înalte culmi cu păduri dese.

37,25 Că eu sunt cel ce am săpat fântâni și am băut apă și am secat sub pașii mei toate pâraiele Egiptului!

37,26 Oare nu auzi tu? Din vremi străvechi am pregătit aceasta; din veac le-am hotărât și acum le aduc la îndeplinire! Tu voiai să prefaci în ruină cetățile cele întărite.

37,27 Cei ce locuiau în ele erau fără putere, înspăimântați și uluiți. Ca iarba câmpului erau ei, ca frageda verdeață, ca iarba de pe acoperișuri înainte ca paiul ei să fi fost crescut.

37,28 Știu când te scoli și când te culci, toate faptele tale îmi sunt cunoscute.

37,29 Întărâtarea ta împotriva Mea, trufia ta au ajuns până la urechile Mele. De aceea voi pune belciug în nările tale și frâul Meu buzelor tale și te voi întoarce pe calea pe care ai venit!

37,30 Și pentru tine, acesta va fi semnul: anul acesta mâncați din pâinea ce crește pe ogoare, în anul al doilea, din ceea ce crește de la sine, iar în al treilea an semănați, secerați, sădiți vii și mâncați din roadele lor.

37,31 Și rămășița care va fi scăpat din casa lui Iuda își va înfige rădăcini în jos și va face roade în sus.

37,32 Că din Ierusalim va ieși o rămășită și din muntele Sionului cei scăpați cu viață. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

37,33 Pentru aceasta, așa zice Domnul către regele Asiriei: Nu va intra în această cetate și nu va arunca nici o săgeată. Nu va porni împotriva ei cu scut și nu o va înconjura cu valuri.

37,34 Pe calea pe care a venit se va întoarce și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul.

37,35 Apăra-voi cetatea aceasta și o voi scăpa pentru Mine și pentru David, sluga Mea!”

37,36 Și a ieșit îngerul Domnului și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineața, la sculare, toți erau morți.

37,37 Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive.

37,38 Și pe când el se închina în templul lui Nisroc, dumnezeul său, Adramelec și Șareser, feciorii lui, l-au lovit cu sabia și au fugit în ținutul Ararat. Iar în locul lui, a domnit fiul său Asarhadon.

38,1 În vremea aceea Iezechia s-a îmbolnăvit de moarte. Și a intrat la el Isaia, fiul lui Amos, și i-a zis: „Așa grăiește Domnul: Pune rânduială în casa ta, că nu vei mai trăi, ci vei muri”.

38,2 Atunci s-a întors Iezechia cu fața la perete și s-a rugat Domnului:

38,3 „O, Doamne! Adu-ți aminte că am umblat înaintea Ta întru credincioșie și cu inimă curată, săvârșind ceea ce este plăcut înaintea ochilor Tăi!” și a izbucnit Iezechia în hohote de plâns.

38,4 Și a fost cuvântul Domnului către Isaia, zicând:

38,5 „Du-te și spune lui Iezechia: Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui David, tatăl tău: Ascultat-am rugăciunea ta, văzut-am lacrimile tale, iată voi adăuga la viața ta încă cincisprezece ani

38,6 și din mâna regelui Asiriei te voi izbăvi pe tine și cetatea aceasta și o voi ocroti”.

38,7 Și iată semnul care ți se va da fie de la Domnul că El își va împlini cuvântul Său:

38,8 „Iată voi întoarce umbra cu atâtea linii pe care soarele le-a străbătut pe ceasornicul lui Ahaz, să zic cu zece linii”. Și soarele s-a dat înapoi cu zece linii pe care el le străbătuse.

38,9 Rugăciunea lui Iezechia, regele lui Iuda, când a căzut bolnav și s-a tămăduit de boala lui:

38,10 „Atunci eu am zis: Mă duc la amiaza zilelor mele, la porțile locuinței morților voi fi ținut pentru restul anilor mei.

38,11 Nu voi mai vedea pe Domnul în pământul celor vii; și nu voi mai privi pe nimeni dintre locuitorii lumii.

38,12 Casa mea este smulsă și dusă departe de mine, ca o colibă de ciobani. Îmi simt firul vieții tăiat ca de un țesător care m-ar rupe din țesătura lui. De dimineață până seara, Tu ai sfârșit cu mine.

38,13 Strig până dimineața. Ca un leu (boala) îmi sfărâmă oasele mele! De dimineață până seara, Tu ai sfârșit cu mine.

38,14 Țip cumplit ca o rândunică, gem ca o porumbiță. Ochii mei slăbesc, uitându-se

în sus. Doamne, sunt în mare cumpănă, nu mă lăsa!

38,15 Ce să mai grăiesc! El mi-a dat de știre și a făcut! Sfârși-voi firul vieții mele, aducându-mi aminte de amărăciunea sufletului meu!

38,16 Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare; Tu mă tămăduiești și-mi dai iarăși viață!

38,17 Iată că boala mea se schimbă în sănătate. Tu ai păzit viața mea de adâncul mistuitor! Tu ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!

38,18 Că locuința morților nu Te va lăuda și moartea nu Te va preaslăvi; cei ce se coboară în mormânt nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta.

38,19 Cel viu, cel viu Te laudă, ca mine astăzi; părinții învață pe copiii lor credincioșia Ta.

38,20 Domnul să ne mântuiască și vom cânta din harpă în toate zilele vieții noastre înaintea templului Domnului!”

38,21 Și Isaia a adus o turtă de smochine și a pus-o deasupra bubei și Iezechia s-a vindecat.

38,22 Și Iezechia a întrebat: „După care semn voi ști că voi intra în templul Domnului?”

39,1 În vremea aceea, Merodac-Baladan, fiul lui Baladan, regele Babilonului, a trimis scrisori și un dar lui Iezechia, auzind că a fost bolnav și s-a făcut sănătos.

39,2 Și s-a bucurat pentru ele Iezechia și a arătat solilor vistieria, argintul, aurul, miresmele și untdelemnul cel bun și toată strânsura lui de arme și tot ceea ce se afla în cămările lui. Și n-a rămas nimic în casa lui și în tot cuprinsul stăpânirii lui pe care Iezechia să nu-l fi arătat.

39,3 Atunci a zis proorocul Isaia către regele Iezechia: „Ce au zis oamenii aceștia și de unde au venit ei la tine?” și a răspuns Iezechia: „Au venit dintr-o țară depărtată, din Babilon!”

39,4 Și a mai întrebat: „Ce au văzut în casa ta?” și a zis Iezechia: „Au văzut toate câte sunt în casa mea; și n-a rămas nimic în vistieriile mele pe care să nu-l fi arătat”.

39,5 Și a zis Isaia către Iezechia: „Ascultă ceea ce grăiește Domnul Savaot!

39,6 Iată vin zile, când tot ceea ce au agonisit părinții tăi până astăzi va fi dus în Babilon și nu va rămâne nimic, așa zice Domnul.

39,7 Și din feciorii care vor ieși din tine și îi vei naște, vor lua. Și vor fi eunuci la curtea regelui din Babilon”.

39,8 Și a zis Iezechia către Isaia: „Bun este cuvântul Domnului pe care l-ai grăit!” Căci, se gândea el: „Va fi pace și liniște în timpul vieții mele!”

40,1 „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu”, zice Dumnezeul vostru.

40,2 „Dați curaj Ierusalimului și strigați-i că munca de rob a luat sfârșit, fărădelegea sa a fost ispășită și că a luat pedeapsă îndoită din mâna Domnului pentru păcatele sale”.

40,3 Un glas strigă: „În pustiu gătiți calea Domnului, drepte faceți în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

40,4 Toată valea să se umple și tot muntele și dealul să se plece; și să fie cele strâmbe, drepte și cele colțuroase, căi netede.

40,5 Și se va arăta slava Domnului și tot trupul o va vedea căci gura Domnului a grăit”.

40,6 Un glas zice: „Strigă!” și eu zic: „Ce să strig?” Tot trupul este ca iarba și toată mărirea lui, ca floarea câmpului!

40,7 Se usucă iarba, floarea se veștejește, că Duhul Domnului a trecut pe deasupra. Poporul este ca iarba.

40,8 Iarba se usucă și floarea se veștejește, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac!

40,9 Suie-te pe munte înalt, cel ce binevestești Ierusalimului, ridică glasul tău cu putere, cel ce binevestești Ierusalimului, înalță glasul și nu te teme, zi cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!”

40,10 Că Domnul Dumnezeu vine cu putere și brațul Lui supune tot. Iată că prețul biruinței Lui este cu El și rodul izbânzii merge înaintea Lui.

40,11 El va paște turma Sa ca un Păstor și cu brațul Său o va aduna. Pe miei îi va purta la sânul Său și de cele ce alăptează va avea grijă.

40,12 Cine a măsurat apele cu pumnul și cine a măsurat pământul cu cotul? Cine a pus pulberea pământului în baniță și cine a cântărit munții și văile cu cântarul?

40,13 Cine a căutat în adânc Duhul Domnului și cine L-a sfătuit pe El?

40,14 De la cine a luat El sfat ca să judece bine și să învețe căile dreptății, să învețe știința și calea înțelepciunii să o cunoască?

40,15 Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă pe marginea unei găleți, ca un fir de pulbere într-un cântar. Iată insulele care cântăresc cât un fir de praf.

40,16 Libanul nu ajunge pentru aprinderea focului și dobitoacele pentru arderi de tot.

40,17 Toate popoarele sunt ca o nimica înaintea Lui; ele prețuiesc înaintea Lui cât o suflare.

40,18 Cu cine veți asemăna voi pe Cel Preaputernic și unde veți găsi altul asemenea Lui?

40,19 Chipul cel turnat este turnat de un făurar, argintarul îl îmbracă cu aur și-l înfrumusețează cu lănțișoare.

40,20 Săracul, care nu poate oferi mult, alege un lemn care nu putrezește; își caută un meșter iscusit ca să facă un idol care să nu se clatine.

40,21 Nu știți voi, oare, n-ați auzit, nu vi s-a spus oare de la început, n-ați înțeles voi ce vă învață întemeierea lumii?

40,22 El stă în scaun deasupra cercului pământului; pe locuitori îi vede ca pe lăcuste; El întinde cerul ca un văl ușor și îl desface ca un cort de locuit.

40,23 El preface în nimic pe căpetenii; pe judecătorii pământului îi nimicește.

40,24 Abia sunt sădiți, abia sunt semănați, abia a prins rădăcini tulpina lor în pământ; El suflă peste ele și le usucă și vijelia le spulberă ca pe pleavă.

40,25 Cu cine Mă asemănați voi ca să-i fiu asemenea?, zice Sfântul.

40,26 Ridicați ochii în sus și priviți: Cine le-a zidit pe toate acestea? - Cel ce scoate oștirea lor cu număr și pe toate pe nume le cheamă! Celui Atotputernic și cu mare vârtute nici una nu-I scapă!

40,27 Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce grăiești, Israele: „Calea mea este ascunsă Domnului, dreptul meu este trecut cu vederea de Dumnezeul meu?”

40,28 Nu știi tu, sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veșnic, Care a făcut marginile pământului, Care nu obosește și nici nu își sleiește puterea? Că

înțelepciunea Lui este nemărginit de adâncă?

40,29 El dă tărie celui obosit și celui slab îi dă putere mare.

40,30 Cei tineri se obosesc, își risipesc puterile și vitejii luptători vor putea să se clatine;

40,31 Dar cei ce nădăjduiesc întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor crește aripi ca ale vulturului; vor alerga și nu-și vor slei puterea, vor merge și nu se vor obosi.

41,1 Tăceți înaintea Mea, ostroave, și ascultați-Mă; popoarele să-și împrospăteze puterea, să vină mai lângă Mine și să grăiască; apoi să intrăm la judecată!

41,2 Cine a ridicat din Răsărit pe acela pe care biruința îl întâmpină pas cu pas? Cine i-a dat în stăpânire neamuri și i-a supus regi? Cu sabia lui în pulbere îi preface, și cu arcul îi risipește ca pe pleava cea măruntă.

41,3 El îi urmărește și trece în pace pe căi pe unde n-au mai călcat picioarele lui.

41,4 Cine a făcut aceasta și cine a pus-o la cale? Cel ce dintru început cheamă neamurile; Eu, Domnul Care sunt cel dintâi și voi fi cu cei din urmă.

41,5 Ostroavele îl văd și sunt cuprinse de spaimă, marginile pământului tremură, se apropie, vin, intră la judecată!

41,6 Fiecare se ajută unul pe altul și-și zic: „Curaj!”

41,7 Turnătorul îmbărbătează pe argintar și cel ce bate aurul, pe cel care bate pe nicovală, zicând: „Îmbinarea este bună”. Și țintuiește idolul în cuie ca să nu se clatine.

41,8 Dar tu, Israele, sluga Mea, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, iubitul Meu...

41,9 Pe tine care te-am smuls din cele mai depărtate margini ale pământului și te-am chemat din cele mai depărtate colțuri, și ți-am zis: Tu ești robul Meu, pe tine te-am ales și nu te-am lepădat;

41,10 Nu te teme, că Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, că Eu sunt Dumnezeul tău. Eu îți dau tărie și te ocrotesc și dreapta Mea cea tare te va sprijini.

41,11 Iată că se vor rușina și de ocară se vor face toți cei ce sunt aprinși împotriva ta; toți vor fi nimiciți și vor pieri cei ce se fac vrăjmași ai tăi!

41,12 Căuta-vei și nu vei găsi pe cei ce te urăsc pe tine și ca o nimica vor fi cei ce vor să se lupte cu tine.

41,13 Că Eu sunt Dumnezeul tău, Eu întăresc dreapta ta și îți zic ție: „Nu te teme, căci Eu sunt ajutorul tău!”

41,14 Nu-îi fie frică, vierme al lui Iacov, viermișor al lui Israel, Eu sunt ajutorul tău, zice Domnul, Mântuitorul tău și Sfântul lui Israel.

41,15 Iată voi face din tine o grapă cu dinți, ascuțită și nouă. Vei merge peste munți și-i vei preface în pulbere și văile în pleavă măruntă.

41,16 Tu le vei vântura, vântul le va lua și vijelia le va risipi. Iar tu te vei bucura întru Domnul și întru Sfântul lui Israel te vei preamări!

41,17 Cei săraci și lipsiți caută apă, dar nu o găsesc; limba lor este uscată de sete, Eu, Domnul lor, îi voi auzi; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi!

41,18 Pe dealuri înalte voi da drumul la râuri și la izvoare în mijlocul văilor, pustiul îl voi preface în iaz și pământul uscat în pâraie de apă!

41,19 Sădi-voi în pustiu: cedri, salcâmi, mirți și măslini și în lacuri neumblate: chiparoși, platani și ienuperi laolaltă,

41,20 ca să vadă și să-și dea seama, să cerceteze și să priceapă cu toții că mâna Domnului a făcut acestea și că Sfântul lui Israel le-a zidit!

41,21 Veniți și vă apărați pricina voastră, zice Domnul; apropiați-vă cu dovezile voastre, zice regele lui Iacov.

41,22 Să se apropie și să ne spună mai dinainte ceea ce va fi! Vremea cea străveche, așa cum ne-au dat de știre, cu de-amănuntul o vom cerceta și viitorul pe care-l proorocesc vom vedea ce este.

41,23 Vestiți cele ce vor fi în vremile mai de pe urmă, ca să știm că sunteți dumnezei! Haidem! Bine sau rău, faceți ceva ca să ne putem încerca puterea!

41,24 Dar iată că lucrarea voastră este nimic și nimic sunteți și voi, urâciune este a vă alege!

41,25 De la miazănoapte l-am chemat ca să vină, de la răsărit l-am chemat pe nume. El a călcat în picioare pe satrapi ca pe noroi, cum calcă olarul lutul.

41,26 Cine l-a descoperit odinioară ca să-l știm și cu mult înainte ca să zicem: „Este adevărat?” Dar nimeni n-a descoperit nimic, nimeni n-a vestit nimic și nimeni n-a auzit cuvintele voastre.

41,27 Eu Cel dintâi am zis Sionului: „Iată-i, iată-i!” și Ierusalimului am adus veste nouă.

41,28 Privesc și nu este nimeni; printre ei nu se află nici un profet. Eu îi întreb: „De unde vine el?” Dar ei nu răspund nimic!

41,29 Drept aceea, toți sunt nimic, lucrările lor deșertăciune, idolii lor sunt vânare de vânt!

42,1 Iată Sluga Mea pe Care o sprijin, Alesul Meu, întru Care binevoiește sufletul Meu. Pus-am peste El Duhul Meu și El va propovădui popoarelor legea Mea.

42,2 Nu va striga, nici nu va grăi tare, și în piețe nu se va auzi glasul Lui.

42,3 Trestia frântă nu o va zdrobi și feștila ce fumegă nu o va stinge. El va propovădui legea Mea cu credincioșie;

42,4 El nu va fi nici obosit, nici sleit de puteri, până ce nu va fi așezat legea pe pământ; căci învățătura Lui toate ținuturile o așteaptă.

42,5 Așa grăiește Domnul cel Atotputernic, Care a făcut cerurile și le-a întins, Care a întărit pământul și cele de pe el, Care a dat suflare poporului de pe el și duh celor ce umblă pe întinsul lui:

42,6 „Eu, Domnul, Te-am chemat întru dreptatea Mea și Te-am luat de mână și Te-am ocrotit și Te-am dat ca legământ al poporului Meu, spre luminarea neamurilor;

42,7 Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți și din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc întru întuneric.

42,8 Eu sunt Domnul și acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea și nici chipurilor cioplite cinstirea Mea”.

42,9 Cele proorocite altădată s-au împlinit și altele mai noi vă vestesc; înainte ca să ia ființă vi le dau de știre.

42,10 Cântați Domnului cântare nouă, cântați în strune laudele Lui până la marginile pământului! Marea să se zbuciume cu tot ce este în ea, ostroavele și locuitorii lor!

42,11 Pustiul și cetățile lui să înalțe glas, și satele în care are sălaș Chedar! Locuitorii din Sela să chiuie de veselie; și din vârfurile munților să strige de bucurie!

42,12 Să preaslăvească pe Domnul și lauda Lui s-o vestească în depărtatele ostroave.

42,13 Domnul iese ca un viteaz, ca un războinic își aprinde râvna Lui; strigă puternic, un strigăt de război. Împotriva vrăjmașilor Lui El luptă ca un viteaz!

42,14 Tăcut-am multă vreme, stat-am liniștit și mi-am stăpânit tăcerea; acum, ca o femeie care naște, voi suspina, voi striga și voi răsufla!

42,15 Munții îi voi pustii, la fel și dealurile, toată verdeața lor o voi usca; pâraiele le voi preface în văi uscate și bălțile fără apă le voi lăsa.

42,16 Îndrepta-voi pe cei orbi pe drumuri pe care nu le cunosc, pe poteci neștiute îi voi povățui; întunericul îl voi preface înaintea lor în lumină și povârnișurile în câmpii întinse. Acestea sunt făgăduințele Mele pe care le voi împlini și cu vederea nu le voi trece.

42,17 Să dea înapoi și să se rușineze cei ce își pun nădejdea în idoli, cei ce zic chipurilor turnate: „Voi sunteți dumnezeii noștri!

42,18 Surzilor, auziți; orbilor, priviți, vedeți!

42,19 Cine este orb, fără numai sluga Mea? Cine este surd ca trimisul Meu? Cine este orb ca cel de un neam cu Mine și surd ca Slujitorul Domnului?

42,20 Tu multe ai văzut fără să te uiți cu luare-aminte, urechile ți-au fost deschise, dar n-ai auzit.

42,21 Binevoit-a Domnul întru dreptatea Lui ca legea Lui s-o facă mare și măreață.

42,22 Dar poporul Lui este jefuit și pustiit; închiși toți în peșteri și ascunși în temnițe. Prădați au fost și nimeni nu i-a scăpat, jefuiți și nimeni n-a zis: „Dați înapoi!”

42,23 Cine dintre voi va pleca urechea la acestea, va fi cu luare-aminte și va asculta la cele ce vor să fie?

42,24 Cine a dat pe Iacov jafului și pe Israel jefuitorilor? Oare nu Domnul, împotriva Căruia noi am păcătuit, ale Cărui căi n-am voit să le urmăm și a Cărui lege n-am ascultat-o?

42,25 El a vărsat asupra lor iuțimea mâniei Lui și furiile războiului. Văpaia i-a cuprins și n-au priceput; arși au fost și n-au luat seama.

43,1 Și acum așa zice Domnul, Ziditorul tău, Iacove, și Creatorul tău, Israele: „Nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat și te-am chemat pe nume, al Meu ești!

43,2 Dacă tu vei trece prin ape, Eu sunt cu tine și în valuri tu nu vei fi înecat. Dacă vei trece prin foc, nu vei fi ars și flăcările nu te vor mistui.

43,3 Că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul. Eu dau Egiptul preț de răscumpărare pentru tine, Etiopia și Saba în locul tău;

43,4 Fiindcă tu ești de preț în ochii Mei și de cinste și te iubesc; voi da neamurile în locul tău și popoarele în locul sufletului tău.

43,5 Nu te teme, că Eu sunt cu tine! De la răsărit voi aduce semința ta și de la apus te voi strânge pe tine.

43,6 Voi zice către miazănoapte: „Dă-Mi-i” și către miazăzi: „Nu-i opri!” Aduceți pe fiii Mei din ținuturi depărtate și pe fiicele Mele de la marginile pământului;

43,7 Pe toți acei care poartă numele Meu și pentru slava Mea i-am creat, i-am zidit și i-am pregătit!

43,8 Să vină poporul cel orb care are ochi și cel surd care are urechi!

43,9 Neamurile toate laolaltă să se adune și să se strângă popoarele! Care dintre ele ne-au dat de știre aceasta și ne-au făcut proorocii? Să-și aducă martorii și să dovedească, să audă toți și să zică: „Adevărat!”

43,10 Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și Sluga pe care am ales-o, ca să știți, să credeți și să pricepeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost Dumnezeu și nici după Mine nu va mai fi!

43,11 Eu, Eu sunt Domnul și nu este izbăvitor afară de Mine!

43,12 Eu sunt Cel ce am vestit, Cel ce am izbăvit și Cel ce am prezis și nu sunt străin la voi. Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul.

43,13 Eu sunt Dumnezeu din veșnicie și de aici încolo Eu sunt! Nimeni nu poate să iasă de sub puterea Mea și ceea ce fac Eu, cine poate strica?"

43,14 Așa zice Domnul, Izbăvitorul vostru, Sfântul lui Israel: „Pentru voi trimit prăpăd la Babilon, ca să-i pun pe toți pe fugă, pe acești caldei așa de mândri pe corăbiile lor.

43,15 Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, Ziditorul lui Israel, împăratul vostru!"

43,16 Așa zice Domnul, Cel ce croiește drum pe mare și cărare pe întinsele ape;

43,17 Cel care scoate carele de război și caii, oștirea ți căpeteniile, ca să se culce la pământ și să nu se mai scoale și să se stingă ca o feștilă de opaiț;

43,18 Nu vă mai amintiți de întâmplările trecute și nu mai luați în seamă lucrurile de altădată".

43,19 Iată că Eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeți voi oare? Croi-voi în deșert o cale, în loc uscat izvoare de apă.

43,20 Pe Tine Te vor preaslăvi fiarele câmpului, șacalii și struții, că Tu ai izvorât apă în pustiu, șuvoaie de apă în pământ neumblat, ca să adăpi pe poporul Meu cel ales;

43,21 Poporul pe care l-am făcut pentru Mine, ca să Mă preaslăvească întru laude.

43,22 Dar tu nu M-ai chemat, Iacove, și tu nu te-ai ostenit pentru Mine, Israele!

43,23 Tu nu Mi-ai junghiat nici măcar o oaie ca ardere de tot și cu jertfă sângeroasă tu nu M-ai preaslăvit. Eu nu te-am supărat cerând prinoase și nu te-am împovărat cu jertfe de tămâie.

43,24 Tu n-ai cumpărat pe bani miresme pentru Mine și de grăsimea jertfelor tale tu nu M-ai săturat, ci M-ai copleșit cu păcatele tale și cu fărădelegile tale tu M-ai chinuit.

43,25 Eu, Eu sunt Acel Care șterge păcatele tale și nu Își mai aduce aminte de fărădelegile tale.

43,26 Adu-Mi aminte ca să judecăm împreună, fă tu însuți socoteala ca să te dezvinovățești:

43,27 Tatăl tău dintâi a păcătuit și urmașii tăi și-au bătut joc de Mine;

43,28 Căpeteniile tale au pângărit altarul Meu. Pentru aceasta am dat pe Iacov pierzării și pe Israel spre bătaie de joc!"

44,1 Și acum ascultă Iacove, sluga Mea și Israele, pe care te-am ales!

44,2 Așa zice Domnul, Făcătorul și Ziditorul tău din pântecele maicii tale, și Ocrotitorul tău: „Nu te teme, sluga Mea Iacov și tu Israele, pe care te-am ales.

44,3 Că Eu voi vărsa apă peste pământul însetat și pâraie de apă în ținut uscat. Vărsa-voi din Duhul Meu peste odrasla ta și binecuvântarea Mea peste mlădițele tale.

44,4 Și vor odrăsli ca iarba pe malul pâraielor și ca pajiștile de-a lungul apelor curgătoare!"

44,5 Unul va zice: „Eu sunt al Domnului!” Altul se va numi cu numele lui Iacov. Unul va scrie cu mâna lui: „Sunt al Domnului” și va vrea să-și dea numele de Israel!

44,6 Așa zise Domnul, Regele lui Israel și Izbăvitorul său, Domnul Savaot: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și nu este alt dumnezeu afară de Mine!

44,7 Cine este ca Mine să vină lângă Mine, să grăiască, să proorocească și să se măsoare cu Mine! Cine a vestit de la început viitorul? Ceea ce se va întâmpla, cine poate să le prevestească?

44,8 Nu vă temeți, nici nu vă spăimântați! N-am arătat Eu odinioară și n-am vestit, când v-am luat pe voi de martori? Este oare un alt dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost ca Mine?

44,9 Toți făcătorii de idoli nu sunt nimic și cele mai alese lucrări ale lor nu slujesc la nimic. Martorii lor nu văd nimic și spre rușinea lor, nici nu înțeleg nimic.

44,10 Cine a făcut un dumnezeu și a turnat un idol fără să tragă un folos din aceasta?

44,11 Iată toți cinstitorii lor se rușinează; meșteșugarii nu sunt decât oameni! Să se adune toți și să se apropie! Ei tremură laolaltă și simt mare rușine!

44,12 Fierarul ascute o daltă și dă chip lucrului său cu cărbuni aprinși. Alcătuiește idolul cu lovituri de ciocan și-i dă chip cu puterea brațului său. Lui îi este foame și sleit de puteri, el rabdă de sete și este tare obosit.

44,13 Lemnarul întinde sfoara, face un semn cu plumbul. El lucrează cu sculele lui și măsoară cu compasul. El face lucrul lui după chipul unui om, după frumoasa înfățișare a unui pământean, ca să fie așezat într-o casă.

44,14 El și-a tăiat un cedru, sau a luat chiparos sau stejar, pe care și-i alesese dintre copacii pădurii, sau a plantat un cedru pe care ploaia l-a făcut să crească.

44,15 Omul se slujește de ei pentru aprins focul și îi ia să se încălzească. El îi arde ca să coacă pâinea, ba mai mult, tot din el face și un dumnezeu și se închină la el, face un idol pe care îl cinstește.

44,16 El a ars jumătate din lemne, a fript pe jeratic carne pe care o mănâncă și se satură. Se mai încălzește și zice: „Mi-e cald! Simt văpaia lui!”

44,17 Și cu ce a rămas, el face un dumnezeu, un idol pe care îl cinstește și căruia i se închină și căruia se roagă zicând: „Izbăvește-mă, că tu ești dumnezeul meu!”

44,18 Ei nu-și dau seama și nici nu pricep că ochii lor sunt închiși și nu pot să vadă și inima lor este împietrită și nu pot să înțeleagă.

44,19 Cu toate acestea el nu-și face socoteală în inima sa, că este simplu și fără pricepere, și nu zice: „Jumătate l-am pus pe foc și am copt pâine, pe cărbuni am fript carne și am mâncat-o, iar cu cealaltă jumătate care a mai rămas, voi face un idol urâcios și mă voi închina la un trunchi de copac”.

44,20 El se hrănește cu năluci, inima lui înșelată l-a dus la rătăcire. El nu-și mântuiește sufletul său și nu zice: „Oare ce am eu în mâna mea nu este o momeală?”

44,21 Adu-ti aminte despre aceasta, Iacove, Israele, că tu ești sluga Mea! Te-am făcut să-Mi fii Mie slugă, Israele, Eu nu te voi uita!

44,22 Risipit-am păcatele tale ca pe un nor și fărădelegile tale ca pe o negură. Întoarce-te către Mine, că Eu te-am mântuit!

44,23 Cântați voi ceruri, că Domnul a făcut aceasta; răsunați adâncuri ale pământului; munților, tresăltați de bucurie, voi toți copacii pădurii, cântați, că a răscumpărat Domnul pe Iacov și în Israel și-a dat pe față slava Sa!

44,24 Așa grăiește Domnul, Izbăvitorul tău și Care te-a zidit din sânul maicii tale: „Eu sunt Domnul, Care a zidit lumea; singur am făcut cerurile, Eu am întărit pământul, și cine Mi-a fost într-ajutor?

44,25 Eu zădărnicesc semnele mincinoșilor și pe ghicitori îi fac să fie nebuni, rușinez pe cei înțelepți și înțelepciunea lor o prefac în nebunie.

44,26 Eu sunt Domnul Care întărește cuvântul slugilor Mele și împlinește sfatul trimișilor Mei. Eu am zis Ierusalimului: „Va fi locuit” și cetăților lui Iuda: „Zidite vor fi”. Și Eu le voi ridica din dărâmături!

44,27 Și adâncului i-am zis: „Seacă!” Iată, îți voi lăsa râurile fără apă.

44,28 Și am zis despre Cirus: „El este păstorul Meu, el va împlini toate voile Mele”. Și despre Ierusalim am zis: „Să fie rezidit și templul să fie ridicat din temelii!”

45,1 Așa zice Domnul unsului Său Cirus, pe care îl ține de mâna lui cea dreaptă, ca să doboare neamurile înaintea lui și ca să dezlege cingătorile regilor, să deschidă porțile înaintea lui și ca ele să nu mai fie închise:

45,2 „Eu voi merge înaintea ta și drumurile cele muntoase le voi netezi, voi zdrobi porțile cele de aramă și zăvoarele cele de fier le voi sfărâma.

45,3 Și îți voi da ție vistierii ascunse, bogății îngropate în pământ, ca să știi că Eu sunt Domnul Cel Care te-a chemat pe nume, Eu sunt Dumnezeul lui Israel.

45,4 Pentru sluga Mea Iacov și pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume și un nume de cinste i-am dat fără ca tu să Mă știi.

45,5 Eu sunt Domnul și nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins fără ca tu să Mă cunoști.

45,6 Ca să se știe de la răsărit și până la apus că nu este nimic afară de Mine! Eu sunt Domnul și nimeni altul!

45,7 Eu întocmesc lumina și dau chip întunericului, Cel ce sălășluiește pacea și restriștii îi lasă cale: Eu sunt Domnul Care fac toate acestea.

45,8 Picurați rouă de sus, voi ceruri, și norii să reverse în ploaie dreptatea! Pământul să se deschidă și să odrăslească mântuirea și dreptatea să dea mlădițe laolaltă: Eu, Domnul, am zidit toate acestea!

45,9 Vai de cel ce se ceartă cu Ziditorul său, ciob printre hârburile de pământ! Oare lutul zice olarului: „Ce faci tu?” și lucrul către meșter: „Tu nu ești iscusit!”

45,10 Vai de cel ce zice către părinte: „Pentru ce dai naștere?” și femeii: „Pentru ce ai copii?”

45,11 Așa zice Domnul, Sfântul lui Israel și Ziditorul său: „Îndrăzniți voi oare să Mă întrebați despre cele viitoare și să dați poruncă lucrului mâinilor Mele?

45,12 Eu am făcut pământul și omul de pe el Eu l-am zidit. Eu cu mâinile am întins cerurile și la toată oștirea lor Eu îi dau poruncă.

45,13 Eu l-am ridicat întru dreptatea Mea și toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea Mea și va libera pe robii Mei, fără răscumpărare și fără daruri”, zice Domnul Savaot.

45,14 Așa zice Domnul: „Bogățiile Egiptului și câștigurile Etiopiei și ale Sabeenilor celor înalți la stat vor trece la tine și ai tăi vor fi; în lanțuri îți vor sluji ție și vor cădea înaintea ta și rugându-se ție vor zice: „Numai tu ai un Dumnezeu tare, și nu este alt dumnezeu afară de El.

45,15 Cu adevărat Tu ești Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel Cel izbăvitor!

45,16 Cei care se aprindeau împotriva Ta vor fi rușinați și umiliți, făcătorii de idoli

se vor face de râs.

45,17 Israel va fi izbăvit de Domnul cu mântuire veșnică. Voi nu veți fi rușinați, nici umiliți în vecii vecilor!”

45,18 Că așa zice Domnul, Care a făcut cerurile, Dumnezeu, Care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit; și nu în deșert l-a făcut, ci ca să fie locuit: „Eu sunt Domnul și nu este altul!”

45,19 N-am grăit acestea într-ascuns, undeva în vreun colț întunecos al pământului; și n-am zis fără rost neamului lui Iacov: „Căutați-Mă!” Eu sunt Domnul Cel ce grăiește drept și spune adevărul!

45,20 Adunați-vă, veniți, apropiați-vă laolaltă, cei rămași cu viață dintre neamuri! Nu își dau seama de nimic cei ce duc după ei un idol de lemn și se închină unui dumnezeu care nu poate izbăvi!

45,21 Grăiți, apropiați-vă și sfătuiți-vă unul cu altul! Cine a vestit aceasta, cine altădată a dat de știre? Oare nu Eu Domnul? Nu este alt dumnezeu afară de Mine. Dumnezeu drept și izbăvitor nu este altul decât Mine!

45,22 Întoarceți-vă către Mine și veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți toate ținuturile cele mai îndepărtate ale pământului! Că Eu sunt Dumnezeu tare și nu este altul!

45,23 Am jurat pe Mine însumi! Din gura Mea iese dreptatea și nu-Mi întorc cuvântul; înaintea Mea tot genunchiul se va pleca; pe Mine jura-va toată limba

45,24 Și va zice: „Numai în Domnul este dreptatea și virtutea! Către Dânsul vor veni și înfruntați vor fi cei ce sunt întărâtați împotriva Lui.

45,25 Întru Domnul se vor îndrepta și va fi preaslăvită toată seminția lui Israel!”

46,1 Bel se prăbușește, Nebo este răsturnat, chipurile lor așezate pe vite și pe dobitoace. Chipurile, pe care voi acum le purtați, sunt încărcate și au ajuns o povară pentru vitele trudite.

46,2 Idolii cad, se prăbușesc laolaltă, nu pot să izbăvească pe cei care îi poartă; ei înșiși sunt duși în robie.

46,3 „Ascultați voi, cei din casa lui Iacov și toți cei care ați mai rămas din casa lui Israel, pe care v-am purtat din sânul maicii voastre, de care am avut grijă de la nașterea voastră.

46,4 Până la bătrânețea voastră Eu sunt Același, până la adâncile voastre căruntele Eu vă voi ocroti. Precum am făcut în trecut, Mă leg înaintea voastră că vă voi ocroti și vă voi izbăvi și în viitor.

46,5 Cu cine Mă veți pune alături și Mă veți face egal, cu cine Mă veți asemăna, ca să fim deopotrivă?

46,6 Ei scot aurul din pungile lor și argintul în cântar îl cântăresc; plătesc un argintar ca să le facă un chip de dumnezeu, apoi se închină lui și îl cinstesc.

46,7 Îl poartă pe umeri, îl duc, îl pun jos și el stă fără să se clintească din locul său. El nu răspunde celui care strigă către el și din primejdii nu-l scapă.

46,8 Amintiți-vă de aceasta și învățați-vă minte, păcătoșilor!

46,9 Aduceți-vă aminte de vremurile străvechi, de la obârșia lor, că Eu sunt Dumnezeu și nu este un altul. Eu sunt Dumnezeu și nu este nimeni asemenea Mie!

46,10 De la început Eu vestesc sfârșitul și mai dinainte ceea ce are să se întâmple. Și zic: Planul Meu va dăinui și toată voia Mea o voi face!

46,11 De la răsărit chem o pasăre de pradă, dintr-un ținut depărtat un om care să împlinească planul Meu. Am vorbit, voi împlini; am hotărât, voi înfăptui!

46,12 Ascultați-Mă voi, oameni cu inima împietrită, voi cei care stați departe de mântuirea voastră!

46,13 Apropia-voi mântuirea Mea, căci ea nu este departe și izbăvirea Mea nu va zăbovi. Atunci voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea pentru Israel!”

47,1 „Coboară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului, stai pe pământ fără tron, fiică a caldeilor, că nu te va mai numi nimeni pe tine gingașă și plăcută!

47,2 Învârtește la râșniță și macină făină, dă-ți la o parte vălul tău, ridică-și veșmântul tău, rămâi cu picioarele goale și treci râurile!

47,3 Goliciunea ta să se descopere, să se vadă rușinea ta. Mă voi răzbuna și nu voi cruța pe nimeni”,

47,4 zice Izbăvitorul nostru; Domnul Savaot este numele Lui, Sfântul lui Israel!

47,5 „Stai tăcută și mai la întuneric, fiică a caldeilor, nimeni nu te va mai chema pe tine stăpâna regatelor”.

47,6 Mâniat am fost pe poporul Meu, pângărit-am moștenirea Mea și am dat-o în mâna ta. Dar tu n-ai avut milă și asupra bătrânului ai apăsat cu jug greu.

47,7 Și tu îți închipuiai: „Fi-voi pe veci stăpână!”, dar niciodată n-ai cugetat și de sfârșit nu ți-ai adus aminte!

47,8 Și acum ascultă, tu cea în plăceri crescută, care stăpâneai fără de grijă și ziceai în inima ta: „Nimeni alta nu este ca mine! Nu voi rămâne văduvă și nu voi ști ce este lipsa de copii!”

47,9 Și aceste două într-o clipă, în aceeași zi, vor da peste tine: lipsa de copii și văduvia; și te vor copleși cu toată mulțimea și puterea fermecătoriilor și vrăjitoriilor tale!

47,10 Întru fărădelegile tale tu nădăjduiai și ziceai: „Nimeni nu mă vede!” Înțelepciunea ta și știința ta te-au amăgit astfel, că ziceai în inima ta: „Eu și nimeni alta nu este ca mine!”

47,11 Drept aceea va veni peste tine o nenorocire pe care tu nu vei ști să o înlături cu frumusețea ta și te va copleși nenorocirea pe care tu nu o vei putea ocoli și pe neașteptate va da peste tine pieirea, fără să fi avut vreme s-o prevestești!

47,12 Păstrează pentru tine fermecătoriile tale și vrăjitoriile cu care te-ai trudit din tinerețe, poate îți vor sluji, poate vei insufla temere!

47,13 Tu te-ai obosit întrebând pe atâția sfătuitori! Să iasă la iveală și să te izbăvească acei care măsoară cerul și iscodesc stelele; care în fiecare lună nouă spun ceea ce se va întâmpla.

47,14 Iată-i ca pleava pe care o mistuie focul, așa vor ajunge ei și de puterea flăcărilor viața lor nu vor putea s-o scape căci nu va fi jeratic la care să se încălzească, nici vatră ca să stea dinaintea ei.

47,15 Așa se va întâmpla cu aceia pe care te-ai ostenit să-i întrebi și cu care ai făcut negoț din vremea tinereții tale. Fiecare va pleca la ale sale și nimeni nu va fi să te scape”.

48,1 Ascultați aceasta, voi, cei din casa lui Iacov, care purtați numele lui Israel, voi cei ieșiți din sămânța lui Iuda, care vă jurați pe numele Domnului și vă lăudați cu Dumnezeul lui Israel, dar nu întru credincioșie și dreptate.

48,2 Căci voi purtați numele cetății celei sfinte și vă bizuiți pe Dumnezeul lui Israel, al Cărui nume este Domnul Savaot.

48,3 „Vestit-am din vremuri străvechi cele ce aveau să se întâmple; din gura Mea au

ieșit și Eu le-am dat de știre; pe dată le-am făcut și ce s-au întâmplat,

48,4 fiindcă Eu știu că tu ești tare la cerbice ca un drug de fier și fruntea îți este de aramă.

48,5 Ți-am prezis acestea înainte ca să se întâmple și auzite ți le-am făcut ca să nu zici: „Idolul meu le-a făcut, chipul cel cioplit și turnat le-a hotărât!”

48,6 Tu ai auzit; privește acum toate acestea! De ce nu mărturisești? De aci înainte îți voi împărtăși lucruri noi, ascunse, pe care nu le știai.

48,7 Ele sunt zidite acum și nu de atunci; înainte de ziua aceasta tu n-ai auzit nimic despre ele ca să nu zici: „Iată, eu le știam!”

48,8 Nu, tu n-ai auzit și nici n-ai știut, atunci urechea ta nu era deschisă; că Eu știu că tu ești necredincios și că din pântecele maicii tale ai fost numit răzvrătit.

48,9 Pentru numele Meu, îmi opresc mânia și pentru slava Mea o potolesc, ca să nu te nimicesc.

48,10 Iată că te-am lămurit în foc și n-am aflat argint, te-am încercat în cuptorul nenorocirii.

48,11 Pentru Mine, și numai pentru Mine o fac; oare cum voi îngădui ca numele Meu să fie pângărit? Nimănui nu voi da slava Mea!

48,12 Ascultă, Iacove, și tu Israele, pe care te-am chemat. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.

48,13 Mâna Mea a întemeiat pământul și dreapta Mea a desfășurat cerurile. Eu le chem și iată ele stau de față.

48,14 Adunați-vă toți și ascultați! Care din voi a prezis aceste lucruri? Cel pe care Domnul îl iubește va împlini voia Lui împotriva Babilonului și împotriva seminției caldeilor.

48,15 Eu, Eu am grăit și l-am chemat, l-am adus și l-am făcut să propășească în calea lui.

48,16 Apropiați-vă de Mine și ascultați acestea: De la început Eu n-am grăit întru ascuns, de când se întâmplă aceste lucruri Eu sunt de față”. Și acum, Domnul Dumnezeu mă trimite cu Duhul Său!

48,17 Așa grăiește Domnul, Izbăvitorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău Care te învață spre folosul tău și te duce pe calea pe care trebuie să mergi.

48,18 Dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele, fericirea ta ar fi fost asemenea unui râu și dreptatea ta ca valurile mării.

48,19 Și va fi seminția ta ca nisipul mării și odraslele pântecelui tău ca pulberea pământului. Nimic nu va nimici, nici nu va șterge numele tău înaintea Mea!

48,20 Ieșiți din Babilon, fugiți din Caldeea cu cântece de veselie! Vestiți, faceți cunoscută știrea, duceți-o până la marginile pământului! Ziceți: Domnul răscumpără pe sluga Sa Iacov.

48,21 Și nu vor suferi de sete în pustiul unde El îi duce; El le izvorăște apă din stâncă. El despică stânca și apa țâșnește!

48,22 Nu este pace, zice Domnul, pentru cei fără de lege!”

49,1 Ascultați, ostroave, luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat de la nașterea Mea, din pântecele maicii Mele Mi-a spus pe nume.

49,2 Făcut-a din gura Mea sabie ascuțită; ascunsu-M-a la umbra mâinii Sale. Făcut-a din Mine săgeată ascuțită și în tolba Sa de o parte M-a pus,

49,3 și Mi-a zis Mie: „Tu ești sluga Mea, Israel, întru care Eu Mă voi preaslăvi!”

49,4 Dar Eu îmi spuneam: „În deșert M-am trudit, în zadar și pentru nimic Mi-am prăpădit puterea Mea!” Partea ce Mi se cuvine Mie este la Domnul și răsplata Mea la Dumnezeul Meu.

49,5 Și acum Domnul Cel Care M-a zidit din pântecele maicii Mele ca să-l slujesc Lui și să întorc pe Iacov către El și să strâng la un loc pe Israel - căci așa am fost Eu cinstit în ochii Domnului și Dumnezeul Meu fost-a puterea Mea, -

49,6 Mi-a zis: „Puțin lucru este să fii sluga Mea ca să aduci la loc semințiile lui Iacov și să întorci pe cei ce-au scăpat dintre ai lui Israel. Te voi face Lumina popoarelor ca să duci mântuirea Mea până la marginile pământului!”

49,7 Așa grăiește Răscumpărătorul și Sfântul lui Israel către Cel disprețuit și către urâciunea neamurilor, Sluga tiranilor: „Regi Te vor vedea și se vor ridica, căpetenii se vor închina pentru Domnul cel credincios și pentru Sfântul lui Israel, Cel Care Te-a ales!”

49,8 Așa grăiește Domnul: „În vremea milostivirii Te voi asculta și în vremea mântuirii Te voi ajuta. Te-am făcut și Te-am hotărât Legământ al poporului, ca să așezi rânduială în țară și să dai fiecăruia moștenirile nimicite!”

49,9 Ca să zici celor robiți: „Ieșiți!” și celor care sunt în întuneric: „Veniți la lumină!” Ei vor paște oriunde pe calea lor și pe toate povârnișurile va fi pășunea lor.

49,10 Nu le va fi nici foame, nici sete, soarele și vântul cel arzător nu-i va atinge, că Cel Care se va milostivi de ei va fi Povățuitorul lor și îi va îndrepta către izvoare de apă.

49,11 Voi preface toți munții Mei în drumuri și cărările Mele vor fi bine gătite.

49,12 Iată că unii vin din ținuturi depărtate, de la miazănoapte, de la apus, iar alții din țara Sinim.

49,13 Săltați, ceruri, de bucurie și tu, pământule, bucură-te; munților, chiotiți de veselie, că Domnul a mângâiat pe poporul Său și de cei în necaz ai Lui S-a milostivit.

49,14 Sionul zicea: „Domnul m-a părăsit și Stăpânul meu m-a uitat!”

49,15 Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul pântecelui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine.

49,16 Iată, te-am însemnat în palmele Mele; zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!

49,17 Cei ce te vor ridica din ruine aleargă către tine și cei ce te-au pustiit fug departe de tine.

49,18 Ridică ochii tăi de jur împrejur și vezi: toți se adună, toți vin la tine. Viu sunt Eu, zice Domnul, tu te vei îmbrăca întru ei ca într-un veșmânt de podoabă și te vei încinge cu ei ca o mireasă.

49,19 Căci locurile tale pustii, ruinele tale și țara ta pustiită vor fi prea strâmte pentru locuitorii tăi, iar pustiitorii tăi vor fi departe.

49,20 Și vor mai grăi la urechile tale feciorii tăi de care tu erai lipsită: „Ținutul este prea strâmt pentru mine, fă-mi loc să stau și eu!”

49,21 Atunci tu vei zice în inima ta: „Cine mi i-a născut pe aceștia? Pierdusem copiii mei și eram stearpă, dusă în robie și gonită; dar pe aceștia cine i-a născut? Iată că rămăsesem singură! Dar aceștia de unde vin?”

49,22 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată voi ridica mâna Mea către neamuri și către popoare voi înălța steagul meu. Ele vor aduce pe feciorii tăi pe brațe și pe fiicele tale

pe umeri le vor purta.

49,23 Regi te vor crește și prințese te vor alăpta. Cu fața la pământ se vor închina înaintea ta și vor linge pulberea de pe picioarele tale. Atunci tu vei ști că Eu sunt Domnul, Care nu rușinează pe cei ce își pun nădejdea în El!

49,24 Oare poate să i se ia celui viteaz prada și celui puternic să i se smulgă din mână cei robiri?

49,25 Da! zice Domnul: „Chiar robii unui viteaz i se vor lua, prada unui războinic îi va scăpa; Eu Mă voi război cu potrivnicii tăi și pe fiii tăi Eu îi voi scăpa!

49,26 Și pe asupritorii tăi îi voi face să-și mănânce carnea lor și să se îmbete de sângele lor ca de vin. Atunci toată făptura va ști că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău și Răscumpărătorul tău, viteazul lui Iacov!”

50,1 Așa zice Domnul: Unde este cartea de despărțire cu care am alungat pe mama voastră? Sau care este datornicul Meu, căruia Eu v-am vândut? Pentru că numai pentru fărădelegile voastre ați fost vânduți și pentru păcatele voastre am alungat pe mama voastră.

50,2 Pentru ce când veneam nu găseam pe nimeni și când strigam nimeni nu răspundea? Oare mâna Mea este prea scurtă, ca să răscumpere, sau nu am destulă putere, ca să izbăvesc? Prin certarea Mea sec marea și râurile le prefac în pustiu; peștii din ele mor, că nu mai este apă și se sfârșesc de sete.

50,3 Eu îmbrac cerul cu zăbranic și îl acopăr cu un veșmânt de jale.

50,4 Domnul Dumnezeu Mi-a dat Mie limbă de ucenic, ca să știu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineață El deșteaptă, trezește urechea Mea, ca să ascult ca un ucenic.

50,5 Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, dar Eu nu M-am împotrivit și nici nu M-am dat înapoi.

50,6 Spatele l-am dat spre bătăi și obrajii mei spre pălmuiri, și fata Mea nu am ferit-o de rușinea scuipărilor.

50,7 Și Domnul Dumnezeu Mi-a venit în ajutor și n-am fost făcut de ocară. De aceea am și întărit fața Mea ca o cremene, căci știam că nu voi fi făcut de ocară.

50,8 Apărătorul Meu este aproape. Cine se judecă cu Mine? Să ne măsurăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? Să se apropie!

50,9 Iată, Domnul Dumnezeu îmi este întru ajutor; cine Mă va osândi? Iată, ca un veșmânt vechi toți se vor prăpădi și molia îi va mânca!

50,10 Cine din voi se teme de Domnul să asculte glasul Slugii Sale! Cel care umblă în întuneric și fără lumină să nădăjduiască întru numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui!

50,11 Voi toți, care aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în focul săgeților voastre pe care l-ați aprins! Din mâna Mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veți fi culcați!

51,1 Ascultați-Mă pe Mine, voi care umblați după dreptate, voi care căutați pe Domnul! Priviți la stânca din care ați fost tăiați și către cariera de piatră din care ați fost scoși.

51,2 Priviți pe Avraam, tatăl vostru, și la Sarra cea care în dureri v-a născut. Că pe el singur l-am chemat, l-am binecuvântat și l-am înmulțit.

51,3 Iar Domnul va mângâia Sionul, și dărâmăturilor lui le va da nădejde. El va preface pustiul lui în Rai și pământul lui neroditor în grădina Domnului; bucurie și

veselie va fi acolo, mulțumiri și cântări de laudă!

51,4 Ia aminte la Mine, poporul Meu, și voi, neamuri, fiți cu urechea la Mine, că de la Mine va veni învățătura și legea Mea va fi lumină popoarelor.

51,5 Dreptatea Mea este aproape, vine mântuirea Mea și brațul Meu va face dreptate popoarelor, întru Mine vor nădăjdui ținuturile cele depărtate, că de la brațul Meu așteaptă scăparea.

51,6 Ridicați la ceruri ochii voștri și priviți jos pământul; cerurile vor trece ca un fum și pământul ca o haină se va învechi; locuitorii vor muri ca muștele, mântuirea Mea va dăinui în veac și în veac și dreptatea Mea nu va avea sfârșit.

51,7 Ascultați-Mă pe Mine, voi, cunoscători ai dreptății, popor care ești cu legea Mea în inimă! Nu te teme de ocara oamenilor și de batjocura lor să nu te înfricoșezi. La fel ca pe un veșmânt îi va mânca molia și ca pe lână viermii îi vor mistui.

51,8 Dar dreptatea Mea va rămâne în veac și mântuirea Mea din neam în neam.

51,9 Ridică-te, scoală-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului! Înalță-te ca odinioară, ca în veacurile trecute! N-ai zdrobit Tu pe Rahab și n-ai spintecat Tu balaurul?

51,10 Nu ești Tu, oare, Cel ce ai secat marea și apele adâncului celui fără fund, Cel ce adâncimile mării le-ai prefăcut în cărare largă pentru cei răscumpărați ai Tăi?

51,11 Și astfel cei mântuiți ai Domnului se vor întoarce și vor veni în Sion, în cântări de biruință și o bucurie veșnică va încununa capul lor. Bucuria și veselia vor veni peste ei, iar durerea, întristarea și suspinarea se vor depărta de la ei.

51,12 Eu, Eu sunt Cel ce dă nădejde! Cine ești tu, ca să te temi de un muritor și de un om de rând care trece ca iarba?

51,13 Și să dai uitării pe Domnul, Ziditorul tău, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul? Să te înfricoșezi mereu, în fiecare zi, de urgia asupritorului care umblă să te piardă? Unde este oare urgia asupritorului?

51,14 Curând cel ferecat în cătușe va fi dezlegat și nu va muri în temniță și de pâine nu va duce lipsă.

51,15 Eu sunt Domnul Dumnezeul Care stârnesc marea și face să mugească valurile ei; Domnul Savaot este numele Lui.

51,16 Pune-voi cuvintele Mele în, gura ta și la umbra mâinii Mele te voi acoperi, ca să întind cerurile, să întemeiez pământul și să zic Sionului: „Tu ești poporul Meu!”

51,17 Trezește-te, trezește-te, scoală-te, Ierusalime, tu care ai băut din mâna Domnului paharul urgiei Lui; potirul amețelii l-ai băut și l-ai sorbit.

51,18 Nici unul din toți copiii pe care i-a născut nu este care să-l fi călăuzit. Nimeni nu l-a ținut de mână din toți feciorii pe care i-a crescut!

51,19 Aceste două nenorociri te-au lovit: Cine te va plânge? Pustiirea și dărâmarea, foametea și sabia. Cine te va mângâia?

51,20 Feciorii tăi zac fără vlagă în colțurile ulițelor, ca o antilopă prinsă în cursă, beți de urgia Domnului, de certarea Dumnezeului tău.

51,21 Drept aceea, ia aminte, sărmană cetate, amețită, dar nu de vin!

51,22 Așa grăiește Stăpânul, Domnul Dumnezeul tău, Care Se luptă pentru poporul Său: „Iată Eu iau din mâna ta paharul amețelii, cupa mâniei Mele, și tu nu o vei mai bea!

51,23 Și o voi pune în mâna asupritorilor tăi, în mâna celor ce te-au supus, care îți ziceau: Pleacă-te la pământ ca să trecem peste tine! Și tu făceai spatele tău ca un

pământ și ca o cale pentru trecători!”

52,1 Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sioane, înveșmântează-te în haine de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Că nu va mai intra în tine cel netăiat împrejur și cel necurat!

52,2 Scutură-te de pulbere, scoală-te, Ierusalime robit, dezleagă funiile de pe grumazul tău, robită fiică a Sionului?

52,3 Căci iată ce spune Domnul: „Fără preț ați fost vânduți și fără argint veți fi răscumpărați”.

52,4 Că așa zice Domnul Dumnezeu: „Poporul Meu a coborât odinioară în Egipt ca să aibă sălaș, apoi Asiria l-a împilat fără cuvânt.

52,5 Și acum ce să fac Eu, zice Domnul, când poporul Meu a fost luat pe nedrept? Stăpânitorii lui strigă în semn de biruință, zice Domnul, iar numele Meu, mereu, cât ține ziua, este defăimat.

52,6 Drept aceea poporul va cunoaște numele Meu, el va înțelege în ziua aceea că Eu sunt Cel Care grăiește: Iată-Mă!”

52,7 Cât de frumoase sunt pe munți picioarele trimisului care vestește pacea, a solului de veste bună, care dă de știre mântuirea, care zice Sionului: Dumnezeul tău este împărat!

52,8 Toți străjerii tăi ridică glas și laolaltă strigă de bucurie, că ei văd cu ochii când Domnul Se întoarce în Sion.

52,9 Izbucniți în chiote de veselie, dărâmături ale Ierusalimului, că Domnul mângâie pe poporul Său, răscumpărat-a Ierusalimul.

52,10 Descoperit-a Domnul brațul Său cel sfânt în ochii tuturor popoarelor și toate marginile cele îndepărtate ale pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru, zicând:

52,11 „Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de lucru spurcat! Ieșiți, curățiți-vă, voi cei care purtați vasele Domnului!

52,12 Dar nu veți ieși îngrămădindu-vă și nu veți pleca fugind, că înaintea voastră merge Domnul și în urma voastră tot El, Dumnezeul lui Israel!”

52,13 Iată că Sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și Se va înălța pe culmile slavei!

52,14 Precum mulți s-au spăimântat de El - așa de schimonosită li era înfățișarea Lui, și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii, -

52,15 Tot așa va fi pricină de uimire pentru multe popoare; înaintea Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus, și înțeleg ceea ce n-au auzit.

53,1 Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi?

53,2 Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag.

53,3 Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă.

53,4 Dar El a luat asupră-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu,

53,5 dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat.

53,6 Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să

cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

53,7 Chinuit a fost, dar S-a supus și nu și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu și-a deschis gura Sa.

53,8 Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine îl va spune? Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte.

53,9 Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui.

53,10 Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși.

53,11 Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenelilor Sale și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa.

53,12 Pentru aceasta îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși și-a dat viața.

54,1 Veselește-te, cea stearpă, care nu nășteai, dă glas și strigă tu care nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite, decât ai celei cu bărbat, zice Domnul.

54,2 Lărgește locul cortului tău și acoperământul sălașului tău întinde-l, nu cruța nimic! Lungește funiile și întărește țărușii!

54,3 Căci tu te vei lăți la dreapta și la stânga și seminția ta va cuceri neamurile și cetățile cele pustiite le va umple de oameni.

54,4 Nu te înfricoșa, căci nu vei rămâne de ocară; nu te rușina, căci nu vei avea de ce să te rușinezi; că tu vei uita rușinea tinereții tale și de ocara văduviei tale nu-ți vei mai aduce aminte.

54,5 Căci bărbatul tău este Făcătorul tău, și numele Lui: Domnul Savaot și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel: „Dumnezeul a tot pământul” se cheamă!

54,6 Ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată te cheamă Domnul; ca pe soția din tinerețe care a fost alungată; zice Dumnezeul tău.

54,7 O clipă te-am părăsit, dar cu mari îndurări te iau lângă Mine.

54,8 Într-o izbucnire de mânie, pentru o clipă Mi-am întors fața de la tine, dar în îndurarea Mea cea veșnică Mă voi milostivi de tine, zice Răscumpărătorul tău, Domnul.

54,9 Și va fi ca în vremea lui Noe, când M-am jurat că apele potopului nu se vor mai răspândi pe pământ; tot așa Mă jur acum să nu Mă mai mânii împotriva ta și să nu te mai cert.

54,10 Munții pot să se mute din loc și colinele să se clatine, dar milostivirea Mea nu se va depărta de la tine și legământul Meu de pace nu se va zdruncina, zice Domnul, Care are milă de tine.

54,11 Sărmană, lovită de vijelie și fără mângâiere! Iată, zidurile tale le voi împodobi cu pietre scumpe și voi pune temelia ta pe safire.

54,12 Și-ii voi face crestele zidurilor de rubin și porțile tale de cristal, iar împrejmuirea de pietre nestemate.

54,13 Toți copiii tăi vor fi ucenici ai Domnului și se vor bucura de mare fericire.

54,14 Și vei fi întemeiată pe dreptate: depărtează sâlnicia, căci nu ai de ce să te mai temi; leapădă și groaza, căci nu se va mai apropia de tine.

54,15 Dacă cineva va mai da năvală, nu este pornită de la Mine, și cine se hărțuiește cu tine va cădea în lupta împotriva ta!

54,16 Iată Eu am făcut pe meșterul, care suflă în focul de cărbuni și făurește arma cu meșteșugul lui, dar Eu am lăsat și pe cel ce trebuie s-o nimicească.

54,17 Orice armă făurită împotriva ta nu va izbuti și orice limbă oare se ridică la judecată cu tine osândită va fi. Aceasta este moștenirea slugilor Domnului și dreptatea care vine de la Mine, zice Domnul.

55,1 Cei ce sunteți însetați, mergeți la apă, și cei care nu aveți argint, mergeți de cumpărați și mâncați, mergeți și cumpărați fără de argint și fără preț vin și grăsime.

55,2 Pentru ce cheltuiți argintul vostru pentru un lucru care nu hrănește și câștigul muncii voastre pentru ceva care nu vă satură? Ascultați-Mă pe Mine și veți mânca cele bune și întru bunătăți se va desfăta sufletul vostru.

55,3 Luați aminte cu urechile voastre și mergeți pe căile Mele. Ascultați-Mă pe Mine și viu va fi sufletul vostru. Voi face cu voi legământ veșnic, dându-vă îndurările Mele cele făgăduite lui David.

55,4 Iată l-am făcut mărturie popoarelor, căpetenie și stăpânitor peste neamuri.

55,5 Iată, tu vei chema popoare pe care nu le știi și popoare care pe tine nu te-au cunoscut vor alerga la tine, pentru Domnul Dumnezeul tău și pentru Sfântul lui Israel, căci El te preamărește.

55,6 Căutați pe Domnul cât îl puteți găsi, strigați către Dânsul cât El este aproape de voi.

55,7 Cel rău să lase calea lui și omul cel nelegiuit vicleniile lui și să se întoarcă spre Domnul, căci El Se va milostivi de dânsul, și către Dumnezeul nostru cel mult iertător.

55,8 Căci gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre, zice Domnul.

55,9 Și cât de departe sunt cerurile de la pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și cugetele Mele de cugetele voastre.

55,10 Precum se coboară ploaia și zăpada din cer și nu se mai întoarce până nu adapă pământul și-l face de răsare și rodește și dă sământă semănătorului și pâine spre mâncare,

55,11 așa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea și își îndeplinește rostul lui.

55,12 Și voi cu veselie veți ieși și în pace veți fi călăuziți; munții și colinele vor izbucni în strigăte de veselie înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme!

55,13 În locul spinilor va crește Chiparosul și în locul urzicii va crește mirtul. A Domnului fi-va slava, spre veșnică și nepieritoare pomenire.

56,1 Așa zice Domnul: „Păziți dreptatea și faceți lucruri drepte, că în curând va veni mântuirea Mea și dreptatea Mea se va descoperi.

56,2 Fericit este omul care săvârșește acestea și care ține la ele: Păzește ziua de

odihnă ca să nu fie pângărită și își ferește mâna lui ca să nu făptuiască nici un rău.

56,3 Și să nu zică cel de alt neam, care s-a alipit de Domnul: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” și famenul să nu zică: „Iată eu sunt un copac uscat!”

56,4 Pentru că așa zice Domnul către fameni: Celor care păzesc zilele Mele de odihnă și aleg ceea ce îmi este plăcut Mie și stăruie în legământul Meu,

56,5 le voi da în casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un nume și un loc mai de preț decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic și nepieritor.

56,6 Și pentru străinii alipiți de Domnul ca să slujească și să iubească numele Domnului și să fie slujitorii Săi, toți câți păzesc ziua de odihnă ca să nu fie pângărită și stăruie în legământul Meu,

56,7 pe aceștia îi voi aduce în muntele cel sfânt al Meu și îi voi bucura în locașul Meu de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu; căci templul Meu, locaș de rugăciune se va chema pentru toate popoarele!”

56,8 Acestea sunt zisele Domnului, Care adună pe cei risipiți ai lui Israel: „La cei adunați voi mai aduna și alții!”

56,9 Fiare ale câmpului, veniți, mâncați și voi, toate animalele pădurii!

56,10 Străjerii Mei sunt orbi cu toții, ei nu înțeleg nimic. Toți sunt câini muți care nu pot să latre. Ei visează, stau tolăniți și le place să doarmă.

56,11 Aceștia sunt câini hrăpăreți care nu se mai satură; sunt păstorii care nu pricep nimic. Toți umblă în căile lor și se silesc pentru câștigul lor.

56,12 „Veniți, zic ei, voi aduce vin, bea-vom băuturi îmbătătoare! Și mâine va fi, ca astăzi, mare zi de veselie”.

57,1 Dreptul piere și nimeni nu ia aminte; se duc oamenii cinstiți șt nimănui nu-i pasă că din pricina răutății a pierit cel drept.

57,2 El intră în pace în groapă. Cel care umblă pe calea cea dreaptă se odihnește în sălașurile sale.

57,3 Dar voi, feciori de vrăjitoare, neam de stricați și desfrânați, apropiați-vă.

57,4 De cine vă bateți joc? La cine vă strâmbați și scoateți limba? Nu sunteți voi copii păcătoși, neam de mincinoși?

57,5 Ardeți de poftă pe lângă idolii de sub orice copac verde și jertfiți pe fii în albia râurilor și în peșteri.

57,6 Pietrele cele lucioase ale râurilor sunt partea ta! Iată, iată sorțul tău! Lor le aduci jertfă cu turnare și prinoase! Pot Eu să fiu mulțumit de aceasta?

57,7 Pe un munte înalt și ridicat îți așezi patul tău și acolo te urci ca să aduci jertfa ta!

57,8 După ușă, în dosul ușorilor, ai pus amintirea ta; și departe de Mine tu desfaci patul tău, te urci și îl mai lărgești, faci legământ cu ei, îți place să te culci cu ei...

57,9 Tu alergi după Melec cu untdelemn și cu miresme multe; tu trimiți solii tăi departe, și te cobori până la locuința morților.

57,10 Călătoria ta cea lungă te obosește, dar nu zici: „Nu-mi mai trebuie!” Tu găsești însă puteri noi, pentru aceasta tu nu te dai bătut!

57,11 De cine îți era frică? De cine te temeai ca să Mă mânii pe Mine, să nu-ți mai aduci aminte și nici să nu-ți mai pese? Fiindcă n-am deschis gura și am închis ochii, tu nu te-ai temut de Mine!

57,12 Eu îți voi face știută dreptatea ta, căci lucrurile tale nu slujesc la nimic.

57,13 Când tu vei striga, să te izbăvească idolii tăi! Pe toți îi va duce vântul și o suflare îi va face nevăzuți! Dar cel care își pune nădejdea în Mine va moșteni pământul și va stăpâni în muntele cel sfânt.

57,14 Și li se va zice: Gătiți, gătiți, faceți drum, dați la o parte orice piedică din calea poporului Meu.

57,15 Că așa zice Domnul, a Cărui locuință este veșnică și al Cărui nume este sfânt: Sălășluiesc într-un loc înalt și sfânt și sunt cu cei smeriți și înfrânți, ca să înviorez pe cei cu duhul umilit și să îmbărbătez pe cei cu inima frântă.

57,16 Căci nu vreau să cert totdeauna și să stărui în mânie, căci înaintea Mea ar cădea în nesimțire duhul și sufletele pe care le-am creat.

57,17 Pentru fărădelegea sa, M-am întărâtat o clipă și stând ascuns, l-am lovit întru mânia Mea. Și el, răzvrătit, mergea pe calea inimii sale!

57,18 Am văzut căile sale și îl voi vindeca, îl voi povățui, îl voi odihni și îl voi mângâia.

57,19 Și cei care îl jeleau vor izbucni în cântări de mulțumire. Pace, pace celor de aproape și celor de departe, zice Domnul, și Eu îl voi tămădui.

57,20 Cei fără de lege sunt ca marea cea înviforată, care nu se poate astâmpăra și valurile ei scormonesc tină și nămol.

57,21 Cei fără de lege n-au pace, zice Domnul.

58,1 Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele sale și casei lui Iacov fărădelegile sale.

58,2 În fiecare zi Mă caută, pentru că ei voiesc să știe căile Mele ca un popor care făptuiește dreptatea și de la legea Dumnezeului său nu se abate. Ei Mă întreabă despre legile dreptății și doresc să se apropie de Dumnezeu.

58,3 Pentru ce să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte? Da, în zi de post, voi vă vedeți de treburile voastre și asupriți pe toți lucrătorii voștri.

58,4 Voi postiți ca să vă certați și să vă sfădiți și să bateți furioși cu pumnul; nu postiți cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus.

58,5 Este oare acesta un post care îmi place, o zi în care omul își smerește sufletul său? Să-și plece capul ca o trestie, să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului?

58,6 Nu știți voi postul care îmi place? - zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor.

58,7 Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine.

58,8 Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu.

58,9 Atunci vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă! Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, amenințarea cu mâna și cuvântul de cârtire,

58,10 dacă dai pâinea ta celui flămând și tu saturi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta va fi ca miezul zilei.

58,11 Domnul te va călăuzi necontenit și în pustiu va sătura sufletul tău. El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu seacă niciodată.

58,12 Pe vechile tale ruine se vor înălța clădiri noi, vei ridica din nou temeliile străbune și vei fi numit dregător de spărturi și înnoitor de drumuri, ca țara să poată fi locuită.

58,13 Dacă îți vei opri piciorul tău în ziua de odihnă și nu-ți vei mai vedea de treburile tale în ziua Mea cea sfântă, ci vei socoti ziua de odihnă ca desfătare și vrednică de cinste, ca sfințită de Domnul, și vei cinsti-o, fără să mai umbli, fără să te mai îndeletnicești cu treburile tale și fără să mai vorbești deșertăciuni,

58,14 atunci vei afla desfătarea ta în Domnul. Eu te voi purta în car de biruință pe culmile cele mai înalte ale țării și te voi bucura de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a grăit acestea.

59,1 Iată, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să nu poată să izbăvească, și urechea Lui prea tare ca să nu audă.

59,2 Ci nelegiuirile voastre au pus despărțire între voi și Dumnezeul vostru și păcatele voastre L-au făcut să-și ascundă fața ca să nu vă audă.

59,3 Pentru că mâinile voastre sunt întinate cu sânge și degetele voastre cu nelegiuiri; buzele voastre grăiesc cuvinte mincinoase și limba voastră, strâmbătate.

59,4 Nimeni nu cheamă în sprijinul său dreptatea și cu cinste nici un judecător nu hotărăște; ci toți își pun nădejdea în lucruri deșarte și în vorbe fără rost: zămislesc sălnicia și nasc păcatul.

59,5 Clocesc ouă de șarpe și urzesc pânză de păianjen: cine mănâncă din ouăle lor moare, iar din cele sparte ies năpârci.

59,6 Din pânza lor veșminte nu se pot face și cu lucrul făcut de mâna lor nu se acoperă, căci lucrul lor este lucru rău; în mâinile lor sunt numai fapte sălnice.

59,7 Picioarele lor aleargă spre rău, grabnice să verse sânge nevinovat; cugetele lor sunt cugete viclene; în calea lor sălășluiesc pustiirea și prăpădul.

59,8 Nu cunosc drumul păcii și pe urmele lor nu este nici o dreptate; cărările lor sunt întortocheate și cine pornește pe ele nu știe de pace.

59,9 Pentru aceasta, judecata este departe de noi și dreptatea nu ne ajunge. Noi așteptăm lumina, dar iată întunericul; așteptăm revărsatul zorilor, dar umblăm în beznă.

59,10 Umblăm bâjbâind, ca orbii pe lângă zid; ca și cei fără ochi bâjbâim mereu, ne poticnim în miezul zilei ca și pe înserate; între oamenii în putere suntem ca niște morți.

59,11 Mormăim toți ca ursii, ne văităm ca porumbița, așteptăm judecata, dar ea nu vine; mântuirea, dar ea este departe de noi.

59,12 Că păcatele noastre s-au înmulțit înaintea Ta și nelegiuirile sunt mărturie împotriva noastră; fărădelegile noastre sunt de față și faptele noastre nelegiuite le știm:

59,13 Necredința și tăgada Domnului, căderea de la credința în Dumnezeu, grăirea minciunii și răzvrătirea, născocirea și cugetarea la lucruri viclene.

59,14 Și lăsată la o parte este judecata, iar dreptatea stă departe; adevărul se poticnește în piețe și fapta cinstită nu mai are loc.

59,15 Adevărul nu mai este și cel ce se dă la o parte din calea răutății este sfărâmat. Și Dumnezeul nostru a văzut și S-a mâniat că nu mai este dreptate.

59,16 Și a văzut că nu este nici un om și S-a mirat că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui I-a venit în ajutor, și dreptatea Sa a fost sprijinul Său.

59,17 S-a îmbrăcat cu dreptatea ca și cu o platoșă și a pus pe capul Său coiful izbăvirii; S-a îmbrăcat cu răzbunarea ca și cu o haină și S-a înfășurat în râvna Sa ca și într-o mantie.

59,18 După faptă și răsplată: urgie împotriva vrăjmașilor și răsplată după faptă împotrivitorilor Lui; ținuturilor celor de departe, răsplata cuvenită.

59,19 Cei de la apus se vor teme de numele Domnului și cei de la răsărit, de slava Lui; că va veni ca un șuvoi îngust pe care Duhul Domnului îl mână.

59,20 „Pentru Sion El va veni ca un Mântuitor, pentru cei din Iacov care se vor căi de păcatele lor”, zice Domnul.

59,21 Iată, acesta este legământul Meu cu ei, zice Domnul: „Duhul Meu, Care odihnește peste tine, și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, să nu se depărteze din gura ta, nici din gura urmașilor tăi și nici din gura urmașilor urmașilor tăi, zice Domnul, de acum și până în veac!”

60,1 Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, și slava Domnului peste tine a răsărit!

60,2 Căci iată întunericul acoperă pământul, și bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul, și slava Lui strălucește peste tine.

60,3 Și vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta.

60,4 Ridică împrejur ochii tăi și vezi, că toți se adună și se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sunt aduse pe umeri.

60,5 Atunci vei vedea, vei străluci și va bate tare inima ta și se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăția mării și avuțiile popoarelor către tine vor curge.

60,6 Caravane de cămile te vor acoperi, și dromadere din Madian și Efa. Toate sosesc din Șeba, încărcate cu aur și cu tămâie, cântând laudele Domnului.

60,7 Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine și ca o jertfă bineplăcută se vor urca pe jertfelnicul Meu, și templul rugăciunii Mele se va slăvi.

60,8 Cine zboară ca norii și ca porumbița spre sălașul ei?

60,9 Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul și argintul lor pentru numele Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, Care te preamărește.

60,10 Feciorii de neam străin zidi-vor zidurile tale și regii lor în slujba ta vor fi, că întru mânia Mea te-am lovit și în îndurarea Mea M-am milostivit de tine.

60,11 Porțile tale mereu vor fi în lături, zi și noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogățiile neamurilor, iar regii lor în fruntea lor vor fi.

60,12 Căci neamul și regatul care nu vor sluji ție vor pieri și neamurile acelea vor fi nimicite.

60,13 Mărirea Libanului, chiparosul, ulmul și merișorul la tine vor veni, cu toții laolaltă, ca să împodobească locașul cel sfânt al Meu, și Eu voi slăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele.

60,14 Și feciorii asupritorilor tăi smeriți la tine vor veni și se vor închina la picioarele tale toți cei ce te-au urât și pe tine te vor numi: cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel.

60,15 Din părăsită și defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria veacurilor, bucurie din neam în neam.

60,16 Tu vei suge laptele neamurilor și vei mânca bunătățile regilor. Și vei ști că Eu,

Domnul, sunt Mântuitorul tău, că Cel puternic al lui Iacov este Răscumpărătorul tău.

60,17 În loc de aramă îți voi aduce aur, în loc de fier, argint, în loc de lemn, aramă și în loc de pietre, fier. Și voi pune judecător al tău pacea și stăpânitor peste tine dreptatea.

60,18 Și nu se va mai auzi de sâlnicie în țara ta, de pustiire și de ruină în hotarele tale. Zidurile tale le vei numi mântuire și porțile tale laudă.

60,19 Nu vei mai avea soarele ca lumină în timpul zilei și strălucirea lunii nu te va mai lumina; ci Domnul va fi pentru tine o lumină veșnică și Dumnezeul tău va fi slava ta.

60,20 Soarele tău nu va mai asfinți și luna nu va mai descrește; că Domnul va fi pentru tine lumină veșnică și zilele întristării tale se vor sfârși.

60,21 În poporul tău vor fi numai drepți și vor stăpâni țara pentru totdeauna; vlăstar pe care l-am sădit Eu, lucrul mâinilor Mele făcut spre slava Mea.

60,22 Cel mai mic va fi cât o mie, cel mai neînsemnat va fi cât un neam puternic: Eu, Domnul, am hotărât acestea și la vreme voi fi împlinitorul lor.

61,1 Duhul Domnului este peste Mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate;

61,2 Să dau de știre un an de milostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru;

61,3 Să mângâi pe cei întristați; celor ce jelesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de veșminte de doliu, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului spre slăvirea Lui.

61,4 Ei vor zidi pe vechile ruine, vor ridica dărâmăturile de altădată, vor reface cetățile distruse, pustiite din neam în neam.

61,5 Oameni de neam străin vor veni și vă vor paște turmele, feciori din alt neam vor fi plugarii și vierii voștri.

61,6 Și voi, voi veți fi numiți preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătățile popoarelor, voi le veți mânca și cu averile lor voi vă veți mândri.

61,7 Fiindcă ocara lor era îndoită, batjocură și scuipări erau partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor vor moșteni și de slava cea de-a pururi ei se vor bucura!

61,8 Că Eu sunt Domnul, Care iubesc dreptatea ți urăsc răpirile nedrepte. Eu le voi da cu credincioșie plata lor și legământ veșnic cu ei voi încheia.

61,9 Cu nume mare va fi neamul lor între neamuri și urmașii lor printre popoare. Toți cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt un neam binecuvântat de Domnul.

61,10 Bucura-Mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul Meu întru Dumnezeul Meu, că M-a îmbrăcat cu haina mântuirii, cu veșmântul veseliei M-a acoperit. Ca unui mire Mi-a pus Mie cunună și ca pe o mireasă M-a împodobit cu podoabă.

61,11 Ca pământul care răsare ierburi, și ca o grădină în care sămânța încolțește, așa Domnul Dumnezeu va face dreptatea să răsară, și înaintea tuturor neamurilor preaslăvirea Sa.

62,1 Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieși ca lumina și mântuirea lui nu va arde ca o flacără.

62,2 Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta și toți regii slava ta și te vor chema pe

tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului.

62,3 Și tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului și ca o diademă regală în mâna Dumnezeului tău.

62,4 Și nu ți se va mai zice ție: „Alungată”, și țării tale: „Pustiită”, ci tu te vei chema: „Întru tine am binevoit” și țara ta: „Cea cu bărbat”, că Domnul a binevoit întru tine și pământul tău va avea un soț.

62,5 Și în ce chip se însoreşte flăcăul cu fecioara, Cel ce te-a zidit Se va însoți cu tine, și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa Se va veseli de tine Dumnezeul tău!

62,6 Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceți aminte Domnului de făgăduințele Lui, să n-aveți odihnă!

62,7 Și să nu-I dați răgaz până ce nu va așeza din nou Ierusalimul, ca să facă din el lauda pământului.

62,8 Juratu-S-a Domnul pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel tare: „Nu voi mai da de aici înainte grâul tău spre hrană vrăjmașilor tăi, și cei de neam străin, nu vor bea mustul tău, rodul muncii tale.

62,9 Ci numai cei ce îl vor fi adunat îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei care vor fi făcut culesul vor bea vinul în curțile templului Meu cel sfânt!”

62,10 Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri!

62,11 Iată, Domnul vestește acestea până la marginile pământului: „Ziceți fiicei Sionului: Mântuitorul tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!”

62,12 Și ei se vor chema: „Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului și ție și se va zice: „Cea căutată”, „Cetatea nepărăsită!”

63,1 Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veșmintele Sale mai roșii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui și mândru de belșugul puterii Lui? „Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea și puternic este să răscumpere!”

63,2 Pentru ce ai îmbrăcămintea roșie și veșmântul Tău este roșu ca al celui care calcă în teasc?

63,3 „Singur am călcat în teasc și dintre popoare nimeni nu era cu Mine; și i-am călcat în mânia Mea, i-am strivit în urgia Mea, încât sângele lor a râșnit pe veșmântul Meu, și Mi-am pătat toate hainele Mele.

63,4 Căci o zi de răzbunare era sortită în inima Mea și anul răscumpărării sosise.

63,5 Priveam în jur: nici un ajutor! Mă cuprindea mirarea: nici un sprijin! Atunci brațul Meu M-a ajutat și urgia Mea sprijin Mi-a fost.

63,6 În mânia Mea am călcat în picioare popoare și le-am zdrobit în urgia Mea și Sângele lor l-am împrăștiat pe pământ”.

63,7 Voi pomeni îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi și pentru marea bunătate pe care El ne-a mărturisit-o în milostivirea Sa și după mulțimea milelor Sale.

63,8 Și a zis: „Cu adevărat ei sunt poporul Meu, fii care nu vor fi necredincioși!”

63,9 Și El le-a fost izbăvitor în toate strâmtorările lor. Și n-a fost un trimis și nici un înger, ci fața Lui i-a mântuit. Întru iubirea Lui și întru îndurarea Lui El i-a răscumpărat, i-a ridicat și i-a purtat în toată vremea de demult.

63,10 Dar ei s-au răzvrătit și au amărât Duhul Lui cel Sfânt, din care pricină El S-a făcut împotrivitorul lor și s-a războit împotriva lor.

63,11 Atunci ei și-au adus aminte de vremurile trecute, de sluga Sa Moise: Unde este Cel ce a scos din mare pe păstorul și turma Sa? Unde este Cel ce a pus în mijlocul ei Duhul Său cel Sfânt?

63,12 Cel Care a călăuzit dreapta lui Moise cu brațul Său slăvit? Cel Care a despicat apele înaintea lor ca să-și facă un nume veșnic?

63,13 Care i-a călăuzit prin adâncurile mării, ca pe un cal în pustiu și ei nu s-au poticnit?

63,14 Ca dobitoacele care coboară la șes, așa Duhul Domnului îi aducea la odihnă. Astfel ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-ți faci un nume slăvit.

63,15 Privește din ceruri și vezi, din locașul Tău cel sfânt și strălucit: Unde este râvna și puterea Ta nesfârșită, zbuciumul lăuntrului Tău și milostivirile Tale?

63,16 Pentru mine, acestea au încetat! Dar Tu ești Părintele nostru! Avraam nu știe nimic, Israel nu ne cunoaște. Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Mântuitorul rostru: acesta este numele Tău de totdeauna.

63,17 Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim departe de căile Tale și ne-ai învârtoșat inimile noastre ca să nu ne temem de Tine? Întoarce-Te pentru robii Tăi, pentru semințiile moștenirii Tale.

63,18 Pentru ce au pășit cei nelegiuiți în templul Tău și vrăjmașii noștri au călcat în picioare altarul Tău?

63,19 Am ajuns ca unii peste care Tu de multă vreme nu mai stăpânești și care nu mai sunt chemați cu numele Tău. Dacă ai rupe cerurile și Te-ai pogorî, munții s-ar cutremura!

64,1 Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, fă pe vrăjmașii Tăi să cunoască numele Tău și să tremure înaintea Ta neamurile, văzându-Te

64,2 Făcând minuni neașteptate,

64,3 despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un dumnezeu, afară de Tine, care ar săvârși unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în el.

64,4 Tu Te duci întru întâmpinarea celor ce săvârșesc faptele dreptății și își aduc aminte de căile Tale. Iată, Tu Te-ai pornit cu mânie și noi eram vinovați prin necredința și fărădelegea, noastră!

64,5 Toți am ajuns ca necurații și toate faptele dreptății noastre ca un veșmânt întinat. Noi toți am căzut ca frunzele uscate și fărădelegile noastre ne luau ca vântul.

64,6 Nimeni nu chema numele Tău și nici unul nu se deștepta ca să se întărească întru Tine. Căci Tu ai ascuns fața Ta de la noi și ne-ai lăsat în voia fărădelegilor noastre.

64,7 Și acum, Doamne, Tu ești Tatăl nostru, noi suntem lutul și Tu olarul, toți lucrul mâinilor Tale suntem!

64,8 O, Doamne! Nu Te mânia pe noi foarte și nu-Ți aduce aminte la nesfârșit de fărădelegea noastră! Privește, căci noi toți suntem poporul Tău!

64,9 Cetățile Tale sfinte au ajuns pustii, Sionul este ca un deșert, Ierusalimul ca un loc pustiit!

64,10 Templul nostru sfânt și mărit în care Te-au preaslăvit părinții noștri a ajuns pradă focului și toate cele scumpe nouă, dărâmături!

64,11 Poți Tu oare să Te stăpânești, să taci, Doamne, și să ne întristezi atât de mult?

65,1 Căutat am fost de cei ce nu întrebau de Mine, găsit am fost de cei ce nu Mă căutau. Și am zis: „Iată-Mă, iată-Mă aici, la un neam care nu chema numele Meu!

65,2 Tins-am mâinile Mele în toată vremea către un popor răzvrătit, care mergea pe căi sâlnice, după cugetele sale,

65,3 oameni care întărâtau fără încetare fața Mea jertfind în grădini și pe lespezile acoperișului ardeau miresme;

65,4 Stăteau în morminte și mâncau în crăpături de stâncă, mâncau carne de porc, ale căror vase erau pline de mâncăruri spurcate

65,5 și care ziceau: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci eu sunt sfânt față de tine!” - Aceștia sunt ca un fum care se urcă în nările Mele, o văpaie care arde fără sfârșit.

65,6 Iată este scris înaintea Mea: „Nu voi tăcea până ce nu voi răsplăti

65,7 Fărădelegile voastre și fărădelegile părinților voștri laolaltă, - zice Domnul - ale celor care au adus jertfă de tămâie pe munți și pe dealuri și au râs de Mine. Eu îi voi răsplăti după faptele lor și cu măsură plină.

65,8 Așa zice Domnul: „Ca atunci când găsești must într-un strugure și zici: „Nu-l rupe, că în acesta se află o binecuvântare”, tot astfel voi face și cu slujitorii Mei; Mă voi feri să stric tot!

65,9 Și voi face să răsară din Iacov o odraslă și din Iuda un moștenitor peste munții Mei; și cei aleși ai Mei li vor stăpâni și slujitorii Mei vor locui acolo.

65,10 Și Șaronul va ajunge pășune pentru turme și Acorul, imaș pentru vite, pentru poporul Meu care M-a căutat pe Mine.

65,11 Și voi, cei ce ați părăsit pe Domnul, care ați uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeți masă pentru dumnezeul Gad și umpleți o cupă pentru Meni;

65,12 Pe toți vă voi da în ascuțișul sabiei și junghierii vă veți pleca, pentru că am strigat către voi și nu Mi-ați răspuns, am grăit și nu M-ați auzit, ci ați făcut cele rele în ochii Mei și ceea ce nu am binevoit ați ales”.

65,13 Pentru aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată, slugile Mele vor mânca și vouă vă va fi foame, vor bea și voi veți fi însetați, se vor bucura, iar voi veți fi înfruntați!

65,14 Iată slugile Mele vor sălta de veselie, iar voi veți striga de întristată ce vă va fi inima, și de frânt ce vă va fi sufletul veți urla!”

65,15 Și veți lăsa numele vostru aleșilor Mei spre blestem: „Domnul Dumnezeu să te ucidă... Dar slujitorii Mei vor fi numiți cu alt nume.

65,16 Cine se va binecuvânta pe pământ se va binecuvânta de Dumnezeul adevărului, și cel ce se va jura pe pământ se va jura pe Dumnezeul adevărului; că nenorocirile din vremurile de demult au fost uitate și ei stau departe de ochii Mei.

65,17 Pentru că Eu voi face ceruri noi și pământ nou. Nimeni nu-și va mai aduce aminte de vremurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte,

65,18 ci se vor bucura și se vor veseli de ceea ce Eu voi fi făcut, căci iată întemeiez Ierusalimul pentru bucurie și poporul lui pentru desfătare.

65,19 Și Mă voi bucura de Ierusalim și Mă voi veseli de poporul Meu și nu se va mai auzi în acesta nici plâns, nici țipăt.

65,20 Să nu mai fie acolo copii care mor în floarea vârstei și nici bătrâni care nu ajung la capătul vieții lor! Așa că cine va muri la o sută de ani va fi tânăr și cine nu

o va ajunge va fi blestemat.

65,21 Și ei vor zidi case și vor locui și vor sădi vii și din rodul lor vor mânca.

65,22 Dar nu vor clădi ca altul să locuiască, nici nu vor sădi ca altul să mănânce. Într-adevăr vârsta poporului Meu va fi ca vârsta copacilor, și cei aleși ai Mei se vor bucura de osteneala mâinilor lor.

65,23 Nu se vor trudi în zadar și nu vor naște feciori pentru moarte fără de vreme, că ei vor fi un neam binecuvântat de Domnul și împreună cu ei și odraslele lor.

65,24 Și înainte de a Mă chema pe Mine, Eu le voi răspunde, și grăind ei încă, Eu îi voi fi ascultat.

65,25 Lupul va paște la un loc cu mielul, leul va mânca paie ca boul și șarpele cu țărână se va hrăni. Nimic rău și vătămător nu va fi în muntele Meu cel sfânt", zice Domnul.

66,1 Așa zice Domnul: „Cerul este scaunul Meu și pământul așternut picioarelor Mele! Ce fel de casă îmi veți zidi voi și ce loc de odihnă pentru Mine?"

66,2 „Toate acestea mâna Mea le-a făcut și sunt ale Mele, zice Domnul. Spre unii ca aceștia îmi îndrept privirea Mea: spre cei smeriți, cu duhul umilit și care tremură la cuvântul Meu!

66,3 Cel ce junghie un bou și în același timp omoară un om, cel ce jertfește o oaie și în același timp rupe gâtul unui câine, cel ce aduce prinos și în același timp aduce sânge de porc, cel ce aduce jertfă de tămâie și în același timp se închină la idoli, - toți aceștia și-au ales căi nelegiuite și în urâciunile lor trăiește sufletul lor.

66,4 Pentru aceasta și Eu voi alege pentru ei soarta cea rea și cele ce îi înfricoșează le voi aduce peste ei; că am strigat și nu Mi-au răspuns, am grăit și nu M-au auzit, au făcut fărădelegi înaintea ochilor Mei și ceea ce Eu nu binevoiesc întru Mine, au ales.

66,5 Luați aminte la cuvântul Domnului, voi care tremurați de El! Iată ce grăiesc frații voștri care vă urăsc și vă prigonesc pentru numele Meu: „Să-și arate Domnul slava Sa și noi să o vedem din bucuria voastră!" Dar ei se vor face de ocară.

66,6 Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor.

66,7 Înainte de a se zvârcoli în dureri de naștere, ea a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un fiu.

66,8 Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea? Oare o țară se naște într-o singură zi și un popor dintr-odată? Abia au apucat-o durerile nașterii și fiica Sionului a și născut fii!

66,9 Oare, Eu voi deschide pântecele fără să-l lați să nască? Zice Domnul. Sau Eu, Cel ce fac să nască, îl voi închide?

66,10 Bucură-te, Ierusalime, și voi, cei care îl iubiți, săltați de veselie. Fiii în culmea veseliei, voi cei care îl plângeați!

66,11 Astfel ca voi să fiii alăptați și să vă săturați la pieptul mângâierilor sale, să sorbiți și să vă desfătați la sânul slavei sale!

66,12 Acestea zice Domnul: „Vărsa-voi pacea peste el ca un râu și slava popoarelor ca un șuvoi ieșit din albia lui. Pruncii lui vor fi purtați în brațe și dezmierdați pe genunchi.

66,13 După cum mama își mângâie pe fiul ei și Eu vă voi mângâia pe voi, și voi veți fi mângâiați în Ierusalim.

66,14 Când veți vedea, inima voastră va tresări de bucurie și oasele voastre vor odrăsli ca iarba. Și mâna Domnului se va arăta slujitorilor Săi, iar urgia, peste vrăjmașii Săi.

66,15 Căci Domnul vine în văpaie și carele Lui sunt ca o vijelie, ca să dezlănțuie cu fierbințeală mânia Lui și certarea Lui cu văpăi de foc.

66,16 Domnul va judeca cu foc și cu sabie pe tot omul și mulți vor fi cei ce vor cădea de bătaia Domnului!

66,17 Faptele și gândurile celor ce se sfințesc și se curățesc pentru închinăciunile din grădini, într-un loc ascuns, în mijlocul unei adunări de ucenici, ale celor care mănâncă din carnea de porc, mâncăruri scârnave și șoareci, vor fi zădărnicite, zice Domnul.

66,18 Dar Eu vin ca să strâng la un loc popoarele și toate limbile. Ele vor veni și vor vedea slava Mea,

66,19 și le voi da un semn. Și pe cei scăpați cu viață îi voi trimite către popoarele din Tarsis, Put, Lud, Meșec, Roș, Tubal, Iavan, către ținuturile cele mai depărtate care n-au auzit despre Mine și nu au văzut slava Mea. Și la aceste neamuri vor vesti slava Mea.

66,20 Și din toate neamurile vor aduce pe frații voștri prinos Domnului: pe cai, în căruțe, pe paturi, pe catâri și pe cămile, până la muntele cel sfânt al Meu, la Ierusalim, zice Domnul, precum fiii lui Israel aduc prinoase în vase curate pentru templul Domnului.

66,21 Și din ei voi lua preoți și leviți, zice Domnul.

66,22 Într-adevăr, precum cerul cel nou și pământul cel nou pe care le voi face, zice Domnul, vor rămânea înaintea Mea, așa va dăinui totdeauna seminția voastră și numele vostru.

66,23 Și din lună nouă în lună nouă și din zi de odihnă în zi de odihnă vor veni toți și se vor închina înaintea Mea, zice Domnul.

66,24 Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale celor care s-au răzvrătit împotriva Mea, că viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge. Și ei vor fi o sperietoare pentru toți.

Ieremia 1,1 Cuvintele lui Ieremia, fiul lui Hilchia, dintre preoții de la Anatot, din pământul lui Veniamin,

1,2 către care a fost cuvântul Domnului, în zilele lui Iosia, fiul lui Amon, regele lui Iuda, în anul al treisprezecelea al domniei acestuia,

1,3 precum și în zilele lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, până în luna a cincea din anul al unsprezecelea al lui Sedechia, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, adică până la robirea Ierusalimului.

1,4 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

1,5 „Înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut, și înainte de a ieși din pântece, te-am sfințit și te-am rânduit prooroc pentru popoare”.

1,6 Iar eu am răspuns: „O, Doamne, Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr”.

1,7 Domnul însă mi-a zis: „Să nu zici: Sunt încă tânăr; căci la câți te voi trimite, la toți vei merge și tot ce-ți voi porunci vei spune.

1,8 Să nu te temi de dânșii, căci Eu sunt cu tine, ca să te izbăvesc”, zice Domnul.

1,9 Și Domnul mi-a întins mâna, mi-a atins gura și mi-a zis: „Iată am pus cuvintele

Mele în gura ta!

1,10 Iată te-am pus în ziua aceasta peste popoare și peste regate, ca să smulgi și să arunci la pământ, să pierzi și să dărâmi, să zidești și să sădești!”

1,11 Apoi a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: „Ieremia, ce vezi tu?” și eu am răspuns: „Văd un toiag din lemn de migdal”.

1,12 Zisu-mi-a Domnul: „Tu ai văzut bine, că Eu priveghez asupra cuvântului Meu, ca să-l împlinesc!”

1,13 Și iar a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis: „Ce vezi tu?” și eu am răspuns: „Văd un cazan clocotind, care e gata să se verse dinspre miazănoapte”.

1,14 Iar Domnul mi-a zis: De la miazănoapte se va deschide nenorocire asupra tuturor locuitorilor țării acesteia.

1,15 Că iată voi chema toate popoarele țărilor de la miazănoapte, zice Domnul, și vor veni acelea și își vor pune fiecare din ele scaunul său la poarta de intrare a Ierusalimului, pe lângă toate zidurile lui și în toate cetățile lui Iuda;

1,16 Și voi rosti asupra lor judecata Mea pentru toate fărădelegile lor, pentru că M-au părăsit, au aprins tămâie înaintea altor dumnezei și s-au închinat la lucrurile mâinilor lor.

1,17 Dar tu, încinge-ți coapsele tale și scoală de le spune tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, fiindcă nu vreau să tremuri înaintea lor.

1,18 Că iată, Eu te-am făcut astăzi cetate întărită, stâlp de fier și zid de aramă înaintea acestei țări întregi: înaintea regilor lui Iuda, înaintea căpeteniilor ei, înaintea preoților ei și înaintea poporului țării.

1,19 Ei se vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui că Eu sunt cu tine, ca să te izbăvesc”, zice Domnul.

2,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și a zis:

2,2 „Mergi și strigă la urechile fiicei Ierusalimului și zi: „Așa grăiește Domnul: Mi-am adus aminte de prietenia cea din tinerețea ta, de iubirea de pe când erai mireasă și mi-ai urmat în pustiu, în pământul cel nesemănat.

2,3 Atunci Israel era sfințenia Domnului și pârga roadelor lui; toți câți mâncau din ea se făceau vinovați și nenorocirea venea asupra lor”, zice Domnul.

2,4 Casa lui Iacov și toate semințiile casei lui Israel, ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul:

2,5 „Ce nedreptate au găsit în Mine părinții voștri, de s-au depărtat de Mine și s-au dus după deșertăciune și au devenit ei înșiși deșertăciune?

2,6 În loc să zică: Unde este Domnul, Cel ce ne-a scos din pământul Egiptului și ne-a povățuit prin pustiu, prin pământul cel gol și nelocuit, prin pământul cel sec, prin pământul umbrei morții, prin care nimeni nu umblase și unde nu locuia om?

2,7 Eu v-am dus în pământ roditor, ca să vă hrăniți cu roadele lui și cu bunătățile lui; voi însă ați intrat și ați spurcat pământul Meu și moștenirea Mea ați făcut-o urâciune.

2,8 Preoții n-au zis: Unde este Domnul? Învățătorii legii nu M-au cunoscut; păstorii au lepădat credința și proorocii au proorocit în numele lui Baal și s-au dus după cei ce nu-i pot ajuta.

2,9 De aceea la judecată voi grăi împotriva voastră, zice Domnul, și împotriva nepoților voștri voi cere osândă!

2,10 Să vă duceți în insulele Chitim și să vedeți; trimiteți în Chedar și cercetați cu

de-amănuntul și aflați:

2,11 Fost-a, oare, acolo ceva de felul acesta? Schimbatu-și-a oare vreun popor dumnezeii săi, deși aceia nu sunt dumnezei? Poporul Meu însă și-a schimbat slava cu ceea ce nu-l poate ajuta.

2,12 Mirați-vă de acestea, ceruri; cutremurați-vă, îngroziți-vă, zice Domnul!

2,13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ține apă.

2,14 Au doară rob sau fiu de rob e Israel? Pentru ce dar s-a făcut el pradă?

2,15 Mugit-au asupra lui puii de leu, ridicatu-și-au glasul lor și au făcut pustiu țara lui; cetățile lui sunt fără locuitori.

2,16 Chiar și locuitorii din Nof și cei din Tahpanhes ți-au ras capul, Israele!

2,17 Oare nu ți-ai pricinuit tu singur aceasta, părăsind pe Domnul Dumnezeul tău, când te povățuia?

2,18 Și acum pentru ce ai luat drumul Egiptului, ca să bei apă din Nil? Și pentru ce ți-ai luat drumul spre Asiria, ca să bei apă din râul ei?

2,19 Lepădarea ta de credință te va pedepsi și răutatea ta te va mustra. Înțelege și vezi cât e de rău și de amar de a părăsi pe Domnul Dumnezeul tău și de a nu mai avea nici o teamă de Mine, zice Domnul Dumnezeul puterilor.

2,20 Că în vechime am sfărâmat jugul tău și am rupt cătușele tale, și tu ai zis: „Nu voi sluji la idoli, și totuși pe tot dealul înalt și sub tot pomul umbros ai făcut desfrânare.

2,21 Eu te-am sădit ca pe o viță de soi, ca pe cea mai curată sămânță; cum dar Mi te-ai prefăcut în ramură sălbatică de viță străină?

2,22 Chiar de te-ai spăla cu silitră și chiar dacă te-ai freca cu leșie, tot pătat ești în nedreptățile tale față de Mine, zice Domnul Dumnezeu.

2,23 Cum poți tu să zici: Nu m-am întinat și n-am umblat după Baal? Privește la purtarea ta din vale și află ce ai făcut tu, cămilă zburdalnică, tu care cutreieri toate drumurile,

2,24 asină sălbatică, deprinsă în pustiu, care în aprinderea poftei ei, soarbe aerul! Cine o va putea împiedica să-și împlinească pofta? Toți cei ce o caută nu se vor osteni, că în luna ei o vor găsi. Când i s-a zis:

2,25 întoarce-ți piciorul de la calea strâmbă și gâtul nu-l deprinde a înseta, ea a răspuns: Nu, zadarnic! Căci iubesc dumnezei străini și merg după ei.

2,26 Cum furul când este prins se rușinează, așa se va rușina și casa lui Israel și poporul și regii lui și căpeteniile lui și proorocii lui și preoții lui, căci au zis lemnului:

2,27 „Tu ești tatăl meu!” și pietrei i-au grăit: „Tu m-ai născut!”, și nu și-au întors spre Mine fața, ci spatele, iar la vreme de nevoie vor zice: „Scoală și ne izbăvește!”

2,28 Dar unde-ti sunt, Iudo, dumnezeii care ți i-ai făcut? Să se scoale și să te izbăvească la vreme de necaz, dacă pot! Căci câte cetăți ai, atâția sunt și dumnezeii tăi.

2,29 Pentru ce vă certați cu Mine? Toți v-ați purtat cu necredincioșie și ați păcătuit împotriva Mea, zice Domnul.

2,30 În zadar am bătut pe copiii voștri, că n-au primit învățătură; pe proorocii voștri i-a mâncat sabia voastră, ca un leu pierzător, și nu v-ați temut”.

2,31 Ascultă, poporule, cuvântul Domnului care zice: „Pustiu am fost Eu oare pentru

Israel? Sau țara întunericului am fost? Pentru ce dar poporul Meu zice: Noi înșine ne suntem stăpâni și nu mai venim la Tine?

2,32 Au doară uită fata podoaba sa și mireasa găteala sa? Poporul Meu însă M-a uitat de zile nenumărate.

2,33 Fiica Ierusalimului, cât de iscusită îți ești tu în căile tale ca să cauți iubirea! Ba pentru aceasta și la nelegiuiri ți-ai deprins căile tale,

2,34 și chiar și în poalele hainei tale se află sângele săracilor nevinovați, pe care nu i-ai prins spărgând zidul, și totuși zici:

2,35 „De vreme ce sunt nevinovată, mânia Lui de bună seamă se va abate de la mine”. Pentru că zici: „N-am greșit”, de aceea iată Eu cu tine mă voi judeca.

2,36 De ce atâta grabă ca să-ți schimbi calea? Vei fi rușinată de Egipt, cum ai fost rușinată de Asiria.

2,37 Și de acolo vei ieși cu mâinile pe cap, pentru că a lepădat Domnul pe cei în care tu ți-ai pus nădejdea, pe cei cu care tu nu vei avea izbândă”.

3,1 Și a mai spus: „Dacă un bărbat își lasă femeia, și ea se duce de la el și se face soție altui bărbat, mai poate ea oare să se întoarcă la el? Prin aceasta nu s-ar întina în adevăr, oare, țara aceea?” și tu te-ai desfrânat cu mulți iubiți și vrei să te întorci la Mine? zice Domnul.

3,2 Ridică-ți ochii spre înălțimi și privește: Unde oare nu s-au desfrânat aceia cu tine? Șezut-ai pentru ei lângă cale, ca arabul în pustiu, și ai spurcat țara cu desfrânarea ta și cu vicleșugul tău.

3,3 De aceea ploile de toamnă au lipsit și la fel și cele de primăvară, dar Tu ai avut frunte de desfrânată și nu te-ai rușinat.

3,4 Și acum strigi către Mine: „Tatăl meu, Tu ai fost povățuitorul tinereților mele!

3,5 Oare pentru totdeauna va fi El mânios și oare veșnic va păstra în Sine mânia?” Iată ce ai zis, dar de făcut faci rele și sporești în acelea.

3,6 Zisu-mi-a Domnul în zilele lui Iosia: „Văzut-ai ce-a făcut Israel, această fiică necredincioasă? A umblat pe toți munții înalți și pe sub tot copacul umbros și s-a desfrânat pe acolo.

3,7 După ce a făcut toate acestea, i-am zis: „Întoarce-te la Mine!” Dar nu s-a întors. Și a văzut acestea Iuda, sora sa cea necredincioasă.

3,8 Și deși am lăsat pe fiica lui Israel cea necredincioasă pentru atâtea fapte de desfrânare și i-am dat carte de despărțire, am văzut că necredincioasa ei soră, Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus și ea să se desfrâneze.

3,9 Și prin nerușinarea desfrânărilor ei a pângărit țara și s-a desfrânat cu pietrele și cu lemnele.

3,10 Peste toate acestea Iuda, necredincioasa soră a fiicei lui Israel, nu s-a întors la Mine din toată inima sa, ci numai din prefăcătorie”, zice Domnul.

3,11 Apoi iarăși mi-a zis Domnul: „Fiica lui Israel cea necredincioasă s-a dovedit că e mai dreaptă decât Iuda cea lepădată de Dumnezeu.

3,12 Mergi de vestește cuvintele acestea la miazănoapte și zi: Întoarce-te, necredincioasă fiică a lui Israel, zice Domnul, că nu voi vărsa asupra voastră mânia Mea, pentru că sunt milostiv și nu Mă voi mânia pe veci, zice Domnul.

3,13 Recunoaște-ți însă vinovăția ta, căci te-ai abătut de la Domnul Dumnezeul tău și te-ai desfrânat cu dumnezei străini sub tot arborele umbros și glasul Meu nu l-ai ascultat, zice Domnul.

3,14 Întoarceți-vă, voi copii căzuți de la credință, zice Domnul, că M-am unit cu voi și vă voi lua câte unul de cetate și câte doi de seminție și vă voi aduce în Sion.

3,15 Apoi vă voi da păstori după inima Mea, care vă vor păstori cu știință și pricepere.

3,16 Când vă veți înmulți și veți ajunge mult roditori pe pământ, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai zice: „O, chivotul așezământului Domnului”. Nimeni nu se va mai gândi la el, nimeni nu-și va mai aduce aminte de el, nimănui nu-i va mai părea rău de el, nimeni nu va mai face altul.

3,17 În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul Domnului și toate popoarele se vor aduna acolo pentru numele Domnului și nu se vor mai purta după îndărătnicia inimii lor celei rele.

3,18 În zilele acelea va veni casa lui Iuda la casa lui Israel și se vor duce împreună din țara de la miazănoapte, în țara pe care am dat-o Eu moștenire părinților voștri.

3,19 Eu Mi-am zis: Cum să te pun pe tine în numărul fiilor și să-ți dau țara cea plăcută, care este moștenirea cea mai frumoasă a mulțimii poporului? Dar iarăși Mi-am zis: Tu Mă vei numi Tată al tău și nu te vei mai depărta de Mine.

3,20 Însă tocmai cum femeia necredincioasă înșală pe iubitul său, așa și voi, casa lui Israel, v-ați purtat cu înșelăciune față de Mine, zice Domnul.

3,21 Glas se aude pe înălțimi, s-aude plânsul jalnic al fiilor lui Israel, care se tânguiesc pentru că și-au stricat căile lor și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor.

3,22 Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, și Eu voi vindeca neascultarea voastră! Ziceți: Iată venim la Tine, că Tu ești Domnul Dumnezeul nostru.

3,23 Cu adevărat în deșert ne-am pus nădejdea în dealuri și în mulțimea munților; cu adevărat, în Domnul Dumnezeul nostru este mântuirea lui Israel.

3,24 Din tinerețea noastră această urâciune a mâncat ostenelile părinților noștri: oile lor, boii lor, fiii lor și fiicele lor.

3,25 Iar noi zăcem în rușinea noastră și ocara noastră ne acoperă, pentru că am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului nostru, și noi și părinții noștri din tinerețea noastră și până în ziua de astăzi și n-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru”.

4,1 De vrei să te întorci, Israele, zice Domnul, întoarce-te la Mine și de vei depărta urâciunile de la fața Mea, nu vei mai rătăci.

4,2 Dacă tu vei jura: „Viu este Domnul!”, în adevăr, în judecată și în dreptate, neamurile se vor binecuvânta și se vor lăuda în El.

4,3 Căci așa zice Domnul către bărbăția lui Iuda și ai Ierusalimului: „Arați-vă ogoare noi și nu mai semănați prin spini!

4,4 Bărbați ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, tăiați-vă împrejur pentru Domnul și lepădați învârtoșarea inimii voastre, ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca focul și să ardă nestinsă din pricina răutății faptelor voastre.

4,5 Spuneți acestea în Iuda și le vestiți în Ierusalim! Grăiți și trâmbițați cu trâmbița prin țară! Strigați tare și ziceți:

4,6 „Adunați-vă și să intrăm în cetatea cea întărită!” înălțați steagul spre Sion, fugiți și nu vă opriți, că iată aduc de la miazănoapte necaz și nevoie mare!

4,7 Iată, iese leul din desișul său și pierzătorul popoarelor se apropie; plecat-a din locul său, ca să pustiască pământul tău; cetățile tale vor fi stricate și fără locuitori.

4,8 De aceea încingeți-vă cu sac, plângeți și vă tânguiți, că iuțimea mâniei Domnului

nu se va abate de la voi.

4,9 În ziua aceea, zice Domnul, va încremeni inima regelui și inima căpeteniilor; preoții se vor îngrozi și proorocii se vor mira”.

4,10 Atunci eu am zis: „O, Doamne Dumnezeule, amăgit-ai Tu oare pe poporul acesta și Ierusalimul, când ai zis: Veți avea pace, și iată sabia a ajuns până la suflet?”

4,11 În vremea aceea se va zice poporului acestuia și Ierusalimului: „Iată vine vânt arzător din munții cei pustii asupra fiicei poporului Meu și vine nu pentru a vântura, nici pentru a curăți grâul;

4,12 Dar va veni dintr-acolo de la Mine vânt mai puternic decât acesta și voi rosti judecata Mea asupra lor.

4,13 Iată, se va ridica, cum se ridică norii; căruțele lui vor fi ca furtuna și caii lui mai iuți decât vulturii”. Vai de noi, căci vom fi prăpădiți!

4,14 Ierusalime, spală răul din inima ta, ca să te izbăvești! Până când se vor sălășlui în tine cugete necredincioase?

4,15 Că iată se aude glas de la Dan și vestea pieirii din munții lui Efraim:

4,16 „Spuneți popoarelor și vestiți Ierusalimului că din țară depărtată vin împresurători și scot strigăte împotriva cetăților lui Iuda”.

4,17 Ca paznicii câmpului, așa l-au înconjurat pe Israel de jur împrejur, pentru că el s-a răzvrătit împotriva Mea, zice Domnul.

4,18 Căile tale și faptele tale, Israele, ți-au pricinuit acestea; din pricina necredincioșii tale fi-a venit acest amar, care a străbătut până la inima ta”.

4,19 Inima mea! Inima mea! Mă doare inima până în adânc! Tulburatu-s-a inima mea în mine și nu pot tăcea, că tu, suflete al meu, auzi glasul trâmbiței, auzi strigătul de război.

4,20 Nenorocire peste nenorocire: tot pământul se pustiește și fără de veste mi s-au stricat corturile și într-o clipeală sălașurile mele.

4,21 Oare mult îmi este dat să văd steagul și să aud sunetul trâmbiței?

4,22 Și toate acestea sunt numai pentru că poporul Meu e fără minte și nu Mă cunoaște, sunt copii nepricepuți și n-au înțelegere; sunt pricepuți numai la rele, iar binele nu știu să-l facă.

4,23 Mă uit peste țară și iată este ruinată și pustie;

4,24 Caut la ceruri și iată nu este lumină pe ele; privesc la munți și iată că ei tremură și dealurile toate se clatină.

4,25 Mă uit și iată nu este nici un om și toate păsările cerului au fugit.

4,26 Mă uit și iată Carmelul este o pustietate și toate cetățile lui sunt arse cu foc de la fața Domnului și au pierit de la fața mâniei Lui.

4,27 Că așa a zis Domnul: „Toată țara va fi pustiită, dar nu o voi nimici de tot.

4,28 Va plânge de aceasta pământul și cerurile sus se vor întuneca, pentru că Eu am zis, Eu am hotărât și nu Mă voi căi, nici Mă voi întoarce de la aceasta.

4,29 De strigătele călăreților și ale arcașilor țara întreagă este pusă pe fugă; toți vor fugi în pădurile cele dese și se vor sui pe stânci; toate cetățile vor fi părăsite și nici un locuitor nu va mai fi în acestea.

4,30 Și tu, pustiito, ce vei face? Chiar când te-ai îmbrăca în purpură, chiar dacă te-ai găti cu podoabe de aur și ți-ai sulemeni ochii cu dresuri, în zadar te-ai face frumoasă, că iubiții tăi te disprețuiesc și vor numai viața.

4,31 Când aud glas ca de femeie ce naște, aud geamăt ca al uneia ce naște pentru întâia oară: este glasul fiicei Sionului; ea geme și întinde mâna, zicând: „O, vai de mine, mi se istovește sufletul înaintea ucigașilor!”

5,1 „Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, cercetați și căutați prin piețele lui: nu cumva veți găsi vreun om, măcar unul, care păzește dreptatea și caută adevărul?

5,2 Căci Eu aș cruța Ierusalimul. Chiar când ei zic: „Viu este Domnul”, ei jură mincinos.

5,3 O, Doamne, ochii Tăi nu privesc ei oare la adevăr? Tu îi bați și ei nu simt durerea; Tu îi pierzi și ei nu vor să ia învățătură; și-au făcut obrazul mai vârtos ca piatra și nu vor să se întoarcă.

5,4 Și mi-am zis: „Poate că aceștia sunt niște bieți nenorociți! Sunt niște proști, pentru că nu cunosc calea Domnului, legea Dumnezeului lor.

5,5 Voi merge deci la cei mari și voi grăi cu aceștia, că ei știu calea Domnului; legea Dumnezeului lor”. Dar și aceștia cu toții au sfărâmat jugul și au rupt cătușele.

5,6 De aceea îi va lovi leul din pădure și lupul din pustiu îi va răpi; leopardul le va fi păzitor cetăților lor; care din ei va ieși va fi sfâșiat, că s-au înmulțit fărădelegile lor și lepădările de credință au sporit.

5,7 Cum, adică, să te iert, Ierusalime, pentru aceasta? Fiii tăi M-au părăsit și se jură pe dumnezei care n-au ființă. Eu i-am săturat, iar ei au făcut desfrânare, umblând în grup prin casele desfrânatelor.

5,8 Ei sunt cai îngrășați și fiecare din ei nechează după femeia aproapelui său.

5,9 E cu putință să nu pedepsesc aceasta, zice Domnul, și Duhul Meu să nu se răzbune asupra unui popor ca acesta?

5,10 Suiți-vă pe zidurile lui și le dărâmați, dar nu de tot, ci stricați numai crestele lor, pentru că acestea nu sunt ale Domnului;

5,11 Căci casa lui Israel și casa lui Iuda s-au purtat față de Mine cu multă necredință, zice Domnul.

5,12 Au tăgăduit pe Domnul și au zis: „El nu este și nenorocirea nu va veni asupra noastră; și nu vom vedea nici sabie, nici foamete!

5,13 Proorocii sunt vânt și nu este în aceștia cuvântul Domnului. De aceasta și ei să aibă parte!”

5,14 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeul puterilor: „Pentru că voi grăiți asemenea vorbe, iată voi face cuvintele Mele foc în gura ta, iar pe poporul acesta îl voi face lemne ș-l va mistui focul acesta.

5,15 Casa lui Israel, iată voi aduce asupra voastră un neam de departe, zice Domnul, un popor puternic, un popor vechi, un popor a cărui limbă tu nu o știi și nu vei înțelege ce grăiește el.

5,16 Tolba lui e ca un mormânt deschis și ai lui toți sunt viteji;

5,17 Și vor mânca aceia secerișul tău și pâinea ta; vor mânca pe fiii tăi și pe fiicele tale; vor mânca oile tale și boii tăi; vor mânca strugurii tăi și smochinele tale și vor trece prin sabie cetățile tale cele întărite în care tu te încrezi.

5,18 Dar nici în zilele acelea nu vă voi pierde cu totul, zice Domnul.

5,19 Și de veți zice: Pentru ce ne face Domnul Dumnezeul nostru toate acestea? Atunci să ți se răspundă: Pentru că M-ați părăsit pe Mine și ați slujit la dumnezei străini, în țara voastră, de aceea veți sluji la dumnezei străini într-o țară care nu este a voastră.

5,20 Spuneți aceasta în casa lui Iacov, vestiți-o în Iuda și ziceți:

5,21 Ascultați acestea, popor nebun și fără inimă! Ei au ochi și nu văd, urechi au, dar nu aud.

5,22 Au doar nu vă temeți de Mine, zice Domnul, și nu tremurați înaintea Mea? Eu am pus nisipul hotar împrejurul mării și hotar veșnic, peste care nu se va trece. Deși valurile ei se înfurie, nu pot să-l biruiască și deși ele se aruncă, nu pot să-l treacă.

5,23 Dar poporul acesta are inimă îndârjită și răzvrătită:

5,24 Răzvrătitu-s-au și s-au dus și n-au zis în inima lor: „Să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, Care ne dă la vreme ploaie timpurie și târzie și ne păstrează săptămânile hotărâte ale culesului”.

5,25 Fărădelegile voastre au schimbat aceasta și păcatele voastre au depărtat acest bine de la voi.

5,26 Că se află necredincioși prin poporul Meu, care pândesc ca prinzătorii de păsări, se ascund la pământ, pun curse și prind pe oameni.

5,27 Cum sunt cotețele pline de păsări, așa sunt casele lor pline de înșelătorie;

5,28 Prin aceasta s-au ridicat și s-au îmbogățit ei, s-au făcut grași și cu pielea lucioasă și în rele au trecut orice măsură;

5,29 Nu fac dreptate nimănui, nici chiar orfanului, nu dau dreptate săracului și huzuresc. E cu putință oare să nu pedepsesc acestea și să nu Mă răzbun asupra unui popor ca acesta? - zice Domnul.

5,30 Lucruri înspăimântătoare se petrec în țara aceasta:

5,31 Proorocii profețesc minciuni, preoții învață ca și ei, și poporului Meu îi place aceasta. Dar la urmă ce veți face?”

6,1 Fugiți, fiii lui Veniamin, fugiți din Ierusalim, trâmbițați cu trâmbița în Tecoa și dați semne prin focuri la Bethacherem, că iată se ivește de la miazănoapte o nenorocire și zdrobire mare!

6,2 Pierde-voi pe fiica Sionului cea frumoasă și gingașă.

6,3 Păstorii vor veni la ea cu turmele lor, își vor întinde corturile împrejurul ei și va paște fiecare partea sa.

6,4 Pregătiți război împotriva ei! Sculați-vă și haideți spre miazăzi! Vai! Ziua este spre sfârșit și iată se lasă umbrele serii.

6,5 Dar sculați-vă și hai să mergem noaptea și să stricăm palatele ei.

6,6 Căci așa zice Domnul Savaot: „Tăiați copaci și faceți val împotriva Ierusalimului; această cetate trebuie pedepsită, pentru că în ea se află numai nedreptate.

6,7 Cum aruncă izvorul apă din sine, așa aruncă și ea din sine răutate; în ea se aude împilare și jaf și pururea se văd înaintea feței Mele dureri și răni.

6,8 Înțelepțește-te, Ierusalime, ca să nu se depărteze sufletul Meu de la tine și ca să nu te fac pustietate și pământ nelocuit”.

6,9 Așa zice Domnul Savaot: „Până la sfârșit se vor culege rămășițele lui Israel, cum se culege via; lucrează cu mâna ta și îți umple panerul, ca și culegătorul de struguri.

6,10 Cu cine să vorbesc și cui să vestesc, ca să audă? Că iată urechea lor este netăiată împrejur și nu pot să ia aminte; și iată, cuvântul Domnului a ajuns de râs la ei și nu găsesc în el nici o plăcere.

6,11 De aceea sunt plin de mânia Domnului și n-o mai pot ține în mine; o voi vărsa deci asupra copiilor pe ulițe și asupra adunării tinerilor, că vor fi luați și bărbat și

femeie, și cel în vârstă și cel încărcat de zile;

6,12 Și casele lor vor trece la alții; tot așa și țarinele și femeile. Pentru că voi întinde mâna Mea asupra locuitorilor țării acesteia, zice Domnul,

6,13 pentru că fiecare din ei, de la mic până la mare, este robit de lăcomie și de la prooroc până la preot, toți se poartă mincinos.

6,14 Ei leagă rănile poporului meu cu nepăsare și zic: „Pace! Pace!” și numai pace nu este!

6,15 Dar se rușinează ei, oare, când fac urâciuni? Nu, nu se rușinează deloc, nici roșesc. De aceea vor cădea printre cei căzuți și se vor prăbuși în ziua în care îi voi pedepsi, zice Domnul.

6,16 Așa zice Domnul: „Opriți-vă de la căile voastre! Priviți și întrebați de căile celor de demult; de calea cea bună și mergeți pe dânsa și veți afla odihnă sufletelor voastre.

6,17 Pus-am păzitori peste voi și am zis: Ascultați sunetul trâmbiței!

6,18 Iar ei au zis: Nu vom asculta! Așadar, ascultă, poporule, și află, adunare, ce are să se întâmple cu aceștia.

6,19 Ascultă, pământule: Iată voi aduce asupra acestui popor o nenorocire, rodul cugetelor lor, că n-au ascultat cuvintele Mele și legea Mea au lepădat-o.

6,20 La ce îmi este bună tămâia care vine din Șeba și scorțișoara din țară depărtată? Arderile de tot ale voastre nu le voiesc și jertfele voastre îmi sunt neplăcute”.

6,21 De aceea așa zice Domnul: „Iată pun înaintea poporului acestuia piedici și se vor poticni de ele deodată și părinții și copiii, vecinul și prietenii lui, și vor pieri”.

6,22 Așa zice Domnul: „Iată vine un popor din țara de la miazănoapte, un popor mare se ridică de la marginile pământului și ai săi țin în mână arcul și sulița.

6,23 Și sunt cruzi și neîndurați; glasul lor mugește ca marea și vin pe cai, gata să lupte ca un singur om, împotriva ta, fiica Sionului”.

6,24 Noi am auzit de ei și ne-au slăbit mâinile de spaimă; ne-au cuprins groază și dureri ca ale femeii ce naște.

6,25 Să nu ieșiți la câmp, nici la drum să nu plecați, căci sabia dușmanilor și groaza sunt pretutindeni.

6,26 Fiica poporului Meu, încinge-te cu sac și-ți presară cenușă pe cap; tânguiește-te ca după moartea singurului tău fiu! Plângi amar, că fără de veste va veni pierzătorul asupra voastră!

6,27 Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu și stâlp, ca să afli și să urmărești drumul lor.

6,28 Aceștia cu toții sunt răzvrătiți, îndârjiți și semănători de clevetiri; sunt aramă și fier, toți sunt niște stricați.

6,29 Foalele s-au ars, plumbul s-a topit de foc și turnătorul în zadar a topit, că cei răi nu s-au ales.

6,30 Argint de lepădat se vor numi, că Domnul i-a lepădat”.

7,1 Cuvântul ce a fost de la Domnul către Ieremia: „Stai în ușa templului Domnului și rostește acolo cuvântul acesta și zi:

7,2 Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe această poartă ca să vă închinați Domnului!

7,3 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele

voastre și vă voi lăsa să trăiți în locul acesta!

7,4 Nu vă încredeți în cuvintele mincinoase care zic: „Acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului”.

7,5 Iar dacă vă veți îndrepta cu totul căile și faptele voastre, dacă veți face judecată cu dreptate între om și pârâșul lui,

7,6 dacă nu veți strâmtora pe străin, pe orfan și pe văduvă, nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și nu veți merge după alți dumnezei spre pieirea voastră,

7,7 atunci vă voi lăsa să trăiți în locul acesta și pe pământul acesta, pe care l-am dat părinților voștri din neam în neam.

7,8 Iată, vă încredeți în cuvinte mincinoase, care nu vă vor aduce folos.

7,9 Cum? Voi furați, ucideți și faceți adulter; jurați mincinos, tămâiați pe Baal și umblați după alți dumnezei, pe care nu-i cunoașteți,

7,10 și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea în templul Meu, asupra căruia s-a chemat numele Meu, și ziceți: „Suntem izbăviți”, ca apoi să faceți iar toate ticăloșiile acelea?

7,11 Templul acesta, asupra căruia s-a chemat numele Meu, n-a ajuns el oare, în ochii voștri peșteră de tâlhari? Iată, Eu am văzut aceasta, zice Domnul.

7,12 Mergeți deci la locul Meu din Șilo, unde făcusem altădată să locuiască numele Meu, și vedeți ce am făcut Eu cu el, pentru necredința poporului Meu Israel!

7,13 Și acum, de vreme ce ați făcut toate faptele acestea, zice Domnul, și Eu v-am grăit dis-de-dimineață și n-ați ascultat, v-am chemat și n-ați răspuns,

7,14 de aceea și cu templul acesta, asupra căruia s-a chemat numele Meu și în care voi vă puneți încrederea, și cu locul pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, voi face tot așa, cum am făcut cu Șilo;

7,15 Vă voi lepăda de la fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, toată semința lui Efraim.

7,16 Tu însă nu te ruga pentru acest popor și nu înălța rugăciune și cerere pentru dânșii, nici nu mijloci înaintea Mea, că nu te voi asculta.

7,17 Nu vezi tu ce fac ei prin cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului?

7,18 Copiii adună lemne, iar părinții ațâță focul și femeile frământă aluatul ca să facă turte pentru zeița cerului și să săvârșească turnări în cinstea altor dumnezei, ca să Mă rănească pe Mine.

7,19 Dar oare pe Mine Mă rănesc ei - zice Domnul - și nu pe ei înșiși, spre rușinea lor?”

7,20 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată se revarsă mânia Mea asupra locului acestuia, asupra oamenilor și dobitoacelor, asupra copacilor, asupra țarinii și asupra roadelor pământului, și se vor aprinde și nu se vor mai stinge”.

7,21 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Arderile de tot ale voastre adăugați-le la jertfele voastre și mâncați carne;

7,22 Că părinților voștri nu le-am vorbit și nu le-am dat poruncă în ziua aceea, în care i-am scos din pământul Egiptului, pentru arderea de tot și pentru jertfă;

7,23 Ci iată porunca pe care ți-am dat-o: Să ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi îmi veți fi poporul Meu, și să umblați pe toată calea pe care vă poruncesc Eu, ea să vă fie bine.

7,24 Dar ei n-au ascultat glasul Meu și nu și-au plecat urechea lor, ci au trăit după pofta și îndărătnicia inimii lor rele și s-au întors cu spatele către Mine, iar nu cu

fața.

7,25 Din ziua când părinții voștri au ieșit din pământul Egiptului și până în ziua aceasta am trimis la voi pe toți robii Mei - proorocii - și i-am trimis în fiecare zi dis-de-dimineață;

7,26 Dar ei nu M-au ascultat și nu și-au plecat urechea lor, ci și-au învârtoșat cerbicia și s-au purtat mai rău decât părinții lor.

7,27 Și când le vei vorbi cuvintele acestea, ei nu te vor asculta; și când îi vei chema, nu-ți vor răspunde.

7,28 Atunci să le zici: Iată un popor care nu ascultă glasul Domnului Dumnezeului său și nu primește învățătură! Credința nu mai este; ea a dispărut din gura lor.

7,29 Tunde-ți părul tău și-l aruncă, și ridică plângere pe munți, că a lepădat Domnul și a părăsit pe neamul care și-a atras mânia Sa.

7,30 Că fiii lui Iuda fac rele înaintea ochilor Mei, zice Domnul, și și-au pus urâciunile lor în templul asupra căruia s-a chemat numele Meu ca să-l pângărească;

7,31 Și au zidit locurile înalte la Tofet, în valea fiilor lui Hinom, ca să-și ardă fiii și fiicele cu foc, ceea ce Eu nu le-am poruncit și ceea ce Mie nu Mi-a trecut prin minte.

7,32 De aceea, iată vin zile, zice Domnul, când locul acesta nu se va mai chema Tofet și valea fiilor lui Hinom, ci valea uciderii, și în Tofet se vor face înmormântări din pricina lipsei de loc.

7,33 Și vor fi trupurile poporului acestuia hrană păsărilor cerului și fiarelor pământului, și nu va fi cine să le alunge.

7,34 Și voi curma în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului glasul de bucurie și glasul de veselie, glasul mirelui și glasul miresei, pentru că pământul acesta va fi pustiu”.

8,1 „În vremea aceea, zice Domnul, oasele regilor lui Iuda și oasele căpeteniilor lui, oasele preoților și proorocilor și oasele locuitorilor Ierusalimului vor fi aruncate din mormintele lor,

8,2 și vor fi aruncate înaintea soarelui și a lunii și înaintea întregii oștiri cerești, pe care ei le-au iubit și cărora au slujit și pe urma cărora au umblat, pe care le-au căutat și cărora s-au închinat. Nimeni nu le va aduna, nici le va îngropa, ci vor zăcea ca gunoiul pe pământ.

8,3 Și toți ceilalți care vor rămâne din acest neam rău vor dori moartea în locul vieții, în toate locurile, pe unde îi voi izgoni, zice Domnul.

8,4 Să le mai spui de asemenea: Așa zice Domnul: Oare cei ce cad nu se mai scoală, și cei ce rătăcesc drumul nu se mai întorc?

8,5 De ce dar poporul acesta, Ierusalime, stăruie în rătăcire? De ce ține tare la minciună și nu vrea să se întoarcă?

8,6 Privit-am și am ascultat, și iată-i nu spun adevărul, nu se căiesc de necredința lor și nimeni nu zice: „Vai, ce am făcut?” Fiecare se întoarce la calea sa, ca un cal ce se aruncă în bătălie.

8,7 Până și barza își știe vremea sa hotărâtă sub cer; și turturica și rândunica și cocorul iau aminte la timpul când trebuie să vină;

8,8 Iar poporul Meu nu cunoaște hotărârea Domnului. Cum puteți voi să ziceți: „Suntem înțelepți și avem legea Domnului?” Căci iată, pana cea mincinoasă a cărturarilor a prefăcut-o în minciună.

8,9 S-au făcut de ocară înțelepții, au turbat și s-au prins în curse; iată, au lepădat

cuvântul Domnului și atunci unde este înțelepciunea lor?

8,10 De aceea, pe femeile lor le voi da altora și ogoarele lor le voi trece altor stăpânitori, pentru că ei cu toții, de la mic până la mare, se dedau la jaf, și de la prooroc până la preot, toți înșală,

8,11 și leagă rana fiicei poporului Meu cu nepăsare, zicând: „Pace, pace!” și pace nu este.

8,12 Se rușinează ei, oare, când fac ticăloșii? Nu se rușinează deloc, nici nu roșesc. De aceea vor cădea printre cei ce cad și se vor prăbuși când îi voi pedepsi, zice Domnul.

8,13 Îi voi culege cu totul, zice Domnul, și nu va rămâne nici o bobiță pe viță și nici o smochină în smochin, și va cădea și frunza și ceea ce le-am dat Eu, se va duce de la ei”.

8,14 De ce ședem noi oare? Adunați-vă și haideți în cetățile cele întărite, ca să pierim acolo; că Domnul Dumnezeul nostru ne-a hotărât la pieire și ne dă să bem apă cu fiere, pentru că am greșit înaintea Domnului.

8,15 Așteptăm pace și iată nu este nici un bine; așteptăm timpul vindecării, și iată groaza.

8,16 De la Dan se aude ropotul cailor și de nechezatul puternic al armăsarilor se cutremură tot pământul; iată vin și vor pustii pământul și tot ce este pe el, cetatea și locuitorii ei.

8,17 „Căci iată voi trimite asupra voastră șerpi și scorpii, împotriva cărora nu este descântec, și vă vor mușca, zice Domnul.

8,18 Când Mă voi mângâia Eu de scârba Mea? Mi s-a amărât inima în Mine.

8,19 Iată, aud plânsul fiicei poporului Meu din țară depărtată, zicând: „Oare nu mai este Domnul în Sion? Oare acesta nu mai are asupra sa pe regele său?” - „De ce M-au împins ei oare la mânie cu idolii lor cei străini și de nimic?” - zice Domnul.

8,20 Secerișul a trecut, vara este pe sfârșite și noi tot nu suntem izbăviți:

8,21 De durerea fiicei poporului meu sunt îndurerat, umblu posomorât și groaza m-a cuprins.

8,22 Au doară nu mai este balsam în Galaad? Au doară nu mai este acolo doctor? De ce dar nu se vindecă fiica poporului Meu?

9,1 O, cine va da capului meu apă și ochilor mei izvoare de lacrimi, ca să plâng ziua și noaptea pe cei loviți ai fiicei poporului meu?

9,2 O, de mi-ar da cineva un adăpost de călători în pustiu, aș părăsi pe poporul meu și m-aș duce de la ei, căci eu toții sunt niște desfrânați și ceată de defăimători!

9,3 „Ca un arc își încordează limbile lor pentru minciună și se întăresc pe pământ prin nedreptate, că trec de la rău la mai rău și pe Mine nu Mă cunosc, zice Domnul.

9,4 Păziți-vă fiecare de prietenul vostru și nu vă încredeți în nici unul din frații voștri, că fiecare frate pune piedică celuilalt și fiecare prieten împrăștie clevetiri.

9,5 Fiecare înșală pe prietenul său și nu spune adevărul; și-au deprins limba la minciună și viclenesc până obosesc.

9,6 Tu trăiești în mijlocul viclenilor și ei din pricina vicleniei nu Mă cunosc pe Mine”, zice Domnul.

9,7 De aceea, așa zice Domnul Savaot: „Îi voi topi și-i voi încerca; oare ce altceva pot să fac Eu cu fiica poporului Meu?

9,8 Limba lor este săgeată ucigătoare și grăiește viclenii; cu buzele lor grăiesc

prietenos către aproapele lor, iar în inimă ei făuresc cătușe.

9,9 E cu putință, oare, să nu-i pedepsesc pentru aceasta, zice Domnul, și sufletul Meu să nu se răzbune pe un popor ca acesta?

9,10 Pentru munți voi ridica plângere și bocet și pentru pășunile pustiului mă voi tângui, pentru că vor fi arse, și nimeni nu va mai umbla pe acolo și nu se va mai auzi glasul turmelor; de la păsările cerului și până la animale toate s-au împrăștiat și s-au dus!

9,11 Și voi face Ierusalimul o movilă de pietre și sălaș șacalilor, iar cetățile lui Iuda le voi face pustietate fără locuitori".

9,12 Cine este înțeleptul, care să priceapă, și cui a grăit gura Domnului, ca să spună pentru ce a pierit țara și a fost arsă ca un pustiu, încât nimeni să nu mai treacă prin ea?

9,13 Și Domnul a răspuns: „Pentru că au părăsit Legea Mea, pe care le-am pus-o Eu, și n-au ascultat glasul Meu, nici nu s-au purtat cum le poruncea acel glas,

9,14 ci au umblat după îndărătnicia inimii lor și în urma lui Baal, cum i-au învățat părinții lor".

9,15 De aceea, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Iată, îi voi hrăni cu pelin și le voi da să bea apă cu fiere, și-i voi risipi printre popoarele

9,16 Pe care nu le-au cunoscut nici ei, nici părinții lor, și voi trimite pe urma lor sabie până îi voi pierde".

9,17 Așa zice Domnul Savaot: „Gândiți-vă și chemați bocitoare ca să bocească; trimiteți la cele mai istețe în asemenea lucru, ca să vină!"

9,18 Să se grăbească dar a înălța o cântare de jale pentru noi, ca să curgă lacrimi din ochii noștri și din genele noastre să curgă apă.

9,19 Căci glas de plângere se aude din Sion, zicând: „Cât suntem de prăpădiți și cât de cumplit batjocoriți, că trebuie să părăsim țara, pentru că locuințele noastre au fost dărâmate!

9,20 Așadar, femei, ascultați cuvântul Domnului și să ia aminte urechea voastră la cuvântul gurii Lui! Învățați pe fiicele voastre a boci și una pe alta să se învețe cântece de bocet,

9,21 că iată moartea intră pe ferestrele noastre și dă năvală în casele noastre, ca să piardă pe copiii din uliță și pe tinerii din piețe;

9,22 Și vor cădea trupurile oamenilor ca gunoiul aruncat pe ogor și ca snopii în urma secerătorului, și nu va fi cine să-i strângă".

9,23 Așa zice Domnul: „Să nu se laude cel înțelept cu înțelepciunea sa, să nu se laude cel puternic cu puterea sa, nici cel bogat să nu se laude cu bogăția sa;

9,24 Ci de se laudă cineva, să se laude numai cu aceea că pricepe; și Mă cunoaște că Eu sunt Domnul, Cel ce fac milă și judecată și dreptate pe pământ, căci numai aceasta este plăcut înaintea Mea, zice Domnul.

9,25 Iată, vin zile, zice Domnul, când voi cerceta pe toți cei tăiați și netăiați împrejur:

9,26 Egiptul și Iuda, Edomul și pe fiii lui Amon, Moabul și pe toți locuitorii pustiului, care-și tund părul împrejurul frunții lor, căci toate aceste popoare sunt netăiate împrejur, iar casa lui Israel toată este cu inima netăiată împrejur".

10,1 Casa lui Israel, ascultați cuvântul ce vi-l grăiește Domnul!

10,2 Așa zice Domnul: „Nu deprindeți căile neamurilor și nu vă îngroziți de semnele

cerului, de care se îngrozesc neamurile;

10,3 Că datinile neamurilor sunt deșertăciune: aceia taie un lemn din pădure și mâinile meșterului îl lucrează cu toporul;

10,4 Apoi îl îmbracă cu argint și cu aur, îl întăresc cu cuie și cu ciocanul, ca să nu se clatine. Așa sunt dumnezeii neamurilor.

10,5 Stau ca niște sperietori într-o grădină cu pepeni și nu grăiesc, sunt purtați pentru că nu pot merge. Nu vă temeți de ei, că nu pot face rău, dar nici bine nu sunt în stare să facă”.

10,6 Nimeni nu este ca Tine, Doamne! Mare ești Tu și mare este puterea numelui Tău!

10,7 Cine nu se va teme de Tine, împărate al neamurilor? Numai Ție unuia se cuvine aceasta, pentru că printre toți înțelepții neamului și în toate regatele lor nu este nimeni asemenea Ție.

10,8 Dumnezeii neamurilor, toți până la unul, sunt fără minte și fără pricepere; lemne lipsite de orice înțelegere;

10,9 Argint prefăcut în foi și adus din Tarsis; aur din Ofir; lucruri de meșter și de mână de turnător; haina de pe ei este de iacint și purpură: iarăși lucru de oameni iscusiți.

10,10 Iar Domnul este adevăratul Dumnezeu, este Dumnezeu viu și împărat veșnic; de mânia Lui tremură pământul și neamurile nu pot suferi urgia Lui.

10,11 Așadar să ziceți neamurilor: „Dumnezeii, care n-au făcut cerul și pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri;

10,12 Iar Domnul a făcut cerul cu puterea Sa, a întărit lumea cu înțelepciunea Sa și cu priceperea Sa a întins cerurile.

10,13 La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică norii de la marginile pământului, făurește fulgerele în mijlocul ploii și scoate vânturile din vistieriile Sale.

10,14 Atunci se vede cât este de neștiutor omul, cu toată știința lui, și orice argintar se rușinează de idolul său, căci chipul turnat de el nu este decât minciună; n-are nici o suflare în el.

10,15 Aceasta este deșertăciune adevărată, rodul rătăcirii, și la vremea pedepsei va pieri.

10,16 Iar soarta lui Iacov nu este ca a neamurilor, că Dumnezeul lui este făcătorul a toate, iar Israel este toiagul moștenirii Lui; și numele Lui este Domnul Savaot.

10,17 O, tu, care ești împresurată, strânge-ți de pe pământ avuția, că așa zice Domnul:

10,18 „Iată de data aceasta voi arunca pe locuitorii țării acesteia și-i voi mâna la lac strâmt, ca să fie prinși”.

10,19 Atunci vei grăi: „Vai mie din pricina rănii mele! Rana mea e dureroasă; însă îmi zic: Aceasta este nenorocirea mea, dar o voi îndura!

10,20 Cortul îmi este pustiit și toate funiile lui sunt rupte; fiii mei m-au părăsit și nu mai sunt, și n-are cine să-mi întindă cortul și să-mi ridice pânzele.

10,21 Pentru că păstorii și-au ieșit din minte și n-au căutat pe Domnul și de aceea s-au și purtat ei nebunește și toată turma ei s-a risipit”.

10,22 Iată, vine vuiet și zgomot mare din partea de miazănoapte ca să pustiască cetățile lui Iuda și să le facă locuință șacalilor.

10,23 Știu, Doamne, că nu este în voia omului calea lui, nici în voia celui ce merge, putința să-și îndrepte pașii săi.

10,24 Pedepsește-mă, Doamne, dar după dreptate și nu întru mânia Ta, ca să nu mă micșorezi.

10,25 Varsă-ți iuțimea Ta asupra neamurilor care nu Te cunosc și asupra popoarelor care nu cheamă numele Tău, că acelea au mâncat pe Iacov, l-au mistuit și l-au stins și locuințele lui le-au pustiit.

11,1 Cuvântul ce a fost de la Domnul către Ieremia:

11,2 „Ascultă cuvintele legământului acestuia și spune bărbaților lui Iuda și celor ce locuiesc în Ierusalim și le zi:

11,3 Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Blestemat să fie omul care nu ascultă cuvintele acestui legământ,

11,4 pe care l-am dat Eu părinților voștri când i-am scos din pământul Egiptului și din cuptorul cel de fier și le-am zis: Ascultați glasul Meu și faceți tot ce v-am poruncit, și veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru,

11,5 ca să împlinesc jurământul cu care M-am jurat părinților voștri, că le voi da o țară în care curge lapte și miere, cum este astăzi". Și eu am răspuns: „Așa, Doamne!"

11,6 Iar Domnul mi-a zis iarăși: „Vestește toate cuvintele acestea în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului și zi: ascultați cuvintele legământului acestuia și le împliniți!

11,7 Căci am înștiințat necontenit pe părinții voștri, din ziua în care i-am scos din țara Egiptului și până astăzi; i-am înștiințat fără încetare și le-am zis: Ascultați glasul Meu!

11,8 Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat fiecare după inima sa cea rea și îndărătnică. De aceea am adus asupra lor toate cele spuse în legământul acesta pe care l-am poruncit să-l țină, și nu l-au ținut".

11,9 Și iarăși mi-a zis Domnul: „Între bărbații lui Iuda și locuitorii Ierusalimului se pune la cale răzvrătire;

11,10 Ei s-au întors iarăși la fărădelegile strămoșilor lor, care n-au voit să asculte cuvintele Mele și au mers după dumnezei străini, slujind acelora. Casa lui Israel și casa lui Iuda au călcat legământul Meu, pe care l-am încheiat cu părinții lor.

11,11 De aceea, așa zice Domnul: Iată voi aduce asupra lor nenorociri, de care nu se vor putea izbăvi și când vor striga către Mine, nu-i voi auzi.

11,12 Atunci cetățile lui Iuda și locuitorii Ierusalimului vor alerga și vor striga către dumnezeii pe care-i tămâiază, dar aceia nu le vor ajuta în vremea nenorocirii lor.

11,13 Căci câte cetăți ai, tot atâția dumnezei ai, Iuda, și câte ulițe sunt în Ierusalim, tot atâtea sunt și jertfelnicele celui de rușine, jertfelnicele pentru tămâierea lui Baal.

11,14 Tu însă nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța pentru e! rugăciune și cereri, căci nu voi auzi când vor striga către Mine în vremea nenorocirii lor.

11,15 Ce cauți, iubitul Meu popor, în templul Meu, când în acesta se săvârșesc atâtea netrebnicii? Jertfele nu-li vor ajuta când, făcând rău, te bucuri.

11,16 Măslin verde, împodobit cu roade frumoase, te-a numit Domnul. Iar acum în zgomotul cumplitei tulburări a aprins foc împrejurul lui și ramurile lui s-au stricat.

11,17 Domnul Savaot, Cel ce te-a sădit, a hotărât asupra ta nenorocirea pentru răutatea pe care casa lui Israel și casa lui Iuda și-au pricinuit-o singure,

împingându-Mă la mânie prin tămâierea lui Baal”.

11,18 Domnul mi-a descoperit ca să știu și mi-a arătat faptele lor.

11,19 Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu știam că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: „Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui și să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se mai pomenească”.

11,20 Dar Tu, Doamne al puterilor, Judecătorul cel drept, Care cercetezi inimile și rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că ți-am încredințat pricina mea.

11,21 Pentru aceasta, așa zice Domnul despre oamenii din Anatot care caută sufletul meu și zic: „Nu mai prooroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre!”

11,22 De aceea, așa zice Domnul Savaot: „Iată, îi voi pedepsi și tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor și fiicele lor vor muri de foame;

11,23 Nu va scăpa niciunul, din ei, căci voi aduce nenorocirea asupra oamenilor din Anatot, în anul când îi voi pedepsi.

12,1 De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi de partea Ta, și totuși, despre dreptate vreau să grăiesc cu Tine: „Pentru ce calea necredincioșilor este cu izbândă și pentru ce toți călcătorii de lege sunt în fericire?

12,2 Tu i-ai sădit și ei au prins rădăcini, au crescut și au făcut roade; Tu ești aproape numai de buzele lor, iar de inima lor ești departe.

12,3 Pe mine însă mă cunoști, Doamne, mă vezi și cercetezi dacă inima mea este cu Tine. Osebește-i dară, ca pe niște oi de junghiat, și pregătește-i pentru ziua junghierii.

12,4 Până când va jeli țara și iarba de prin toate țarinile se va usca? Dobitoacele și păsările pier pentru necredința locuitorilor ei, că aceștia zic: „Domnul nu vede căile noastre!”

12,5 „Dacă alergând cu cei ce merg pe jos, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii? Și dacă nu ești în siguranță într-o țară pașnică, ce vei face în hățișurile Iordanului?

12,6 Că și frații tăi și casa tatălui tău se poartă necredincios cu tine și strigă tare în urma ta. Și chiar când îți grăiesc bine nu te încrede în ei”, zice Domnul.

12,7 „Părăsit-am casa Mea și moștenirea Mea am lăsat-o; dat-am pe iubita sufletului Meu în mâinile vrăjmașilor ei.

12,8 Făcutu-s-a moștenirea Mea pentru Mine ca un leu din pădure, ridicându-și glasul împotriva Mea, și de aceea am urât-o.

12,9 Moștenirea Mea s-a făcut pentru Mine ca o pasăre de pradă pestriță, asupra căreia au năvălit din toate părțile celelalte păsări de pradă. Strângeți-vă și vă duceți toate fiarele câmpului, duceți-vă și o mâncați.

12,10 Mulțime de păstori au călcat via Mea, călcat-au cu picioarele lor partea Mea; partea Mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor.

12,11 Pustietate au făcut-o, și ea, în pustiirea sa, plânge înaintea Mea. Toată țara e pustiită, pentru că pe nici un om nu-l doare inima de aceasta.

12,12 Pe toate dealurile din pustiu au venit prădători, că sabia Domnului mistuie totul de la o margine la alta a țării și nici un muritor n-are pace.

12,13 Semănat-au grâu și au secerat spini! Muncit-au și n-au avut nici un folos! Rușinați-vă dar de asemenea venituri ale voastre, pe care le aveți din pricina mâniei

celei aprinse a Domnului!”

12,14 Așa zice Domnul despre toți vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părții pe care El a dat-o de moștenire poporului Său Israel: „Iată, îi voi smulge din țara lor și casa lui Iuda o voi înlătura din mijlocul lor.

12,15 Dar după ce îi voi smulge, iarăși, i voi întoarce și-i voi milui și voi aduce pe fiecare la țarina sa și la ogorul său.

12,16 Și dacă vor învăța ei căile poporului Meu, ca să jure pe numele Meu, zicând: „Viu este Domnul”, cum au învățat pe poporul Meu să jure pe Baal, atunci vor fi așezați în mijlocul poporului Meu.

12,17 Iar de nu vor asculta, atunci îi voi dezrădăcina și voi pierde cu totul poporul acesta”, zice Domnul.

13,1 Așa mi-a grăit Domnul: „Mergi și-ți cumpără un brâu de in și-l încinge peste mijlocul tău, dar în apă să nu-l bagi!”

13,2 Și am cumpărat brâul, după cuvântul Domnului, și l-am încins peste coapsele mele.

13,3 Apoi a fost cuvântul Domnului iarăși către mine și mi-a zis:

13,4 „Ia brâul, pe care l-ai cumpărat și care este peste coapsele tale, și sculându-te, du-te la Eufrat și-l ascunde acolo în crăpătura unei stânci!”

13,5 Și m-am dus și l-am ascuns la Eufrat, cum îmi poruncise Domnul.

13,6 Iar după ce au trecut mai multe zile, mi-a zis Domnul: „Scoală, du-te la Eufrat și ia de acolo brâul, pe care ți-am poruncit să-l ascunzi acolo!”

13,7 Și m-am dus la Eufrat, am săpat și am luat brâul din locul unde-l ascunsesem; dar iată brâul se stricase și nu mai era bun de nimic.

13,8 Atunci a fost cuvântul Domnului către mine:

13,9 „Iată ce zice Domnul: Așa voi sfărâma mândria lui Iuda și trufia cea mare a Ierusalimului.

13,10 Acest popor rău, care nu vrea să asculte cuvintele Mele, ci trăiește după îndărătnicia inimii lui, merge pe urmele altor dumnezei și se închină și slujește lor, va fi ca brâul acesta care nu este bun de nimic.

13,11 Că precum e brâul aproape de coapsele omului, așa am apropiat Eu de Mine toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda, zice Domnul, ca să-Mi fie poporul Meu, numele Meu, lauda Mea și slava Mea, dar ei n-au ascultat.

13,12 De aceea, spune-le cuvântul acesta: Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Tot urciorul se umple de vin. Și ei toți vor zice: Au doară noi nu știm că tot urciorul se umple de vin?

13,13 Iar tu să le spui: Așa zice Domnul: Iată, Eu voi umple cu vin până la îmbătare pe toți locuitorii țării acesteia, pe regii care șed pe scaunul lui David, pe preoți, pe prooroci și pe toți locuitorii Ierusalimului,

13,14 și-i voi zdrobi pe unii de alții, pe părinți și pe fii laolaltă, zice Domnul. Nu-i voi cruța și nu-i voi milui, nici îmi va fi milă ca să-i pierd.

13,15 Ascultați și luați aminte! Nu fiți mândri, căci Domnul grăiește:

13,16 Dați slavă Domnului Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul și până nu se lovesc picioarele voastre de munții nopții. Voi veți aștepta lumina, dar El o va preface în umbra morții, o va preface în negură adâncă.

13,17 Iar dacă nu ascultați acestea, atunci sufletul meu va plânge în locuri tainice mândria voastră și va plânge amar și ochii mei vor vărsa lacrimi, pentru că turma

Domnului va fi dusă în robie.

13,18 Spune regelui și reginei: Smeriți-vă și ședeți mai jos, deoarece a căzut de pe capul vostru cununa slavei voastre!

13,19 Cetățile din Negheb sunt închise și n-are cine le deschide. Iuda tot va fi dus în robie; în întregime va fi dus în robie.

13,20 Ridicați-vă ochii voștri și priviți pe cei ce vin de la miazănoapte! Unde este turma ce ți s-a dat, turma ta cea frumoasă?

13,21 Fiica Sionului, ce vei zice tu când te vor cerceta, ca biruitori, cei pe care i-ai obișnuit să-ți fie prieteni apropiați? Nu te vor cuprinde durerile ca pe femeia care naște?

13,22 Iar de vei zice în inima ta: „Pentru ce au venit peste mine acestea?” ți se va răspunde: Pentru mulțimea nelegiuirilor tale ți s-au desfăcut poalele și ți s-au dezgolit picioarele tale.

13,23 Poate oare să-și schimbe etiopianul pielea sa și leopardul petele sale? Așa și voi! Puteți oare să faceți bine, când sunteți deprinși a face rău?

13,24 De aceea Eu vă voi spulbera ca pleava împrăștiată de vântul pustiului.

13,25 Fiica Sionului, iată soarta ta, plata răzvrătirii tale, măsurată ție de Mine, zice Domnul, pentru că M-ai uitat și ți-ai pus încrederea în minciună.

13,26 De aceea ți se vor da poalele peste cap, ca să se dezgolească rușinea ta.

13,27 Văzut-am desfrânarea ta și strigătele tale de plăcere, netrebniciile tale și urâciunile tale de pe dealuri și din câmp. Vai ție, Ierusalime, tu ești necurat! Dar până când...?”

14,1 Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia în vremea secetei.

14,2 Plânge Iuda și porțile Ierusalimului au căzut și stau înnegrite pe pământ, și strigăt se ridică din Ierusalim.

14,3 Cei mari trimit pe cei mici după apă; aceștia merg la fântâni, dar nu găsesc apă, și se întorc înapoi cu vasele goale; de aceea se rușinează, roșesc și își acopăr capetele.

14,4 Ogoarele au crăpat, pentru că n-a fost ploaie pe pământ; de aceea plugarii își acoperă capetele și sunt tulburați.

14,5 Până și cerboaica naște în câmp și își părăsește puii, pentru că nu este iarbă.

14,6 Și asinii sălbatici stau în locuri înalte și înghit aer, ca șacalii, și ochii li s-au înfundat, pentru că n-au iarbă.

14,7 Deși fărădelegile noastre mărturisesc împotriva noastră, dar Tu, Doamne, fă milă cu noi pentru numele Tău! Mare este abaterea noastră și am păcătuit înaintea Ta.

14,8 Nădejdea lui Israel și Izbăvitorul lui la vreme de strâmtorare, pentru ce ești ca un străin în țara aceasta și ca un trecător care se oprește pentru o noapte?

14,9 Pentru ce ești Tu ca un om fără vlagă și ca un războinic care nu poate ajuta? Totuși Tu, Doamne, ești în mijlocul nostru și numele Tău este chemat asupra noastră: Nu ne lăsa!

14,10 Așa zice Domnul către poporul acesta: „Pentru că le place să rătăcească și nu-și cruță picioarele, de aceea Domnul nu mai găsește plăcere în ei; pomenește acum fărădelegile lor și numește păcatele lor”.

14,11 Apoi Domnul mi-a spus: „Tu să nu te rogi pentru poporul acesta spre binele lui.

14,12 De vor posti, nu voi auzi strigarea lor; de vor aduce arderi de tot și prinoase, nu voi primi, ci cu sabie, cu foamete și cu molimă îi voi pierde”.

14,13 Atunci am zis: „Doamne Dumnezeule! Iată ce le grăiesc proorocii: Nu veți vedea sabie și foamete nu va fi la voi, ci voi da în locul acesta pace necontenită”.

14,14 Iar Domnul mi-a răspuns: „Proorocii proorocesc lucruri mincinoase în numele Meu; Eu nu i-am trimis, nici nu ie-am dat poruncă și nici nu le-am grăit; ci ei vă vestesc vedenii mincinoase, proorociri deșarte și închipuiri ale inimii lor”.

14,15 De aceea, așa zice Domnul despre prooroci: „Ei proorocesc în numele Meu, dar Eu nu i-am trimis; ei zic: „Sabie și foamete nu va fi în țara aceasta”, dar de sabie și de foamete vor pieri acești prooroci și poporul căruia au proorocit ei.

14,16 Va fi risipit pe ulițele Ierusalimului de foamete și de sabie, și nu va avea cine să-i îngroape pe ei și pe femeile lor, pe fiii lor și pe fiicele lor, că Eu voi vărsa asupra lor răutatea lor.

14,17 Și să le mai spui cuvântul acesta: Ochii mei varsă lacrimi ziua și noaptea și nu se opresc! Căci cu bătaie mare a fost bătută fecioara, fiica poporului Meu, și cu lovitură grea.

14,18 De ies în câmp, iată numai oameni uciși cu sabia! De intru în cetate, iată numai oameni istoviți de foame! Chiar și proorocul și preotul rătăcesc prin țară fără să știe unde merg”.

14,19 Atunci am zis iarăși: „Lepădat-ai Tu oare cu totul pe Iuda? Au doar Te-a dezgustat cu totul Sionul? Pentru ce ne-ai lovit așa, încât nu mai avem leac? Așteptăm pace, dar iată nu vine nimic bun! Așteptăm vremea vindecării, și iată grozăvie!

14,20 Mărturisim, Doamne, necredința noastră și fărădelegile părinților noștri, că am păcătuit înaintea Ta. Nu ne lepăda pe noi pentru numele Tău! Nu necinsti tronul slavei Tale! Adu-ți aminte și nu strica legământul Tău cu noi!

14,21 Sunt oare printre dumnezeii deșerți ai neamurilor dătători de ploaie? Sau poate oare cerul singur să verse apă? Au nu ești Tu, Doamne Dumnezeule, Cel ce dai ploaie? În Tine nădăjduim, că Tu faci toate!”

15,1 Și mi-a zis iarăși Domnul: „Chiar Moise și Samuel de ar sta înaintea Mea, sufletul Meu tot nu s-ar îndupleca spre poporul acesta. Izgonește-i de la fața Mea, ca să se ducă.

15,2 Iar de-ii vor zice: „Unde să ne ducem?” să le spui: Așa zice Domnul: „Cel rânduit pentru moarte să se ducă la moarte, cel pentru sabie, la sabie, cel pentru foamete, la foamete, și cel pentru robie, în robie!

15,3 Voi trimite asupra lor patru feluri de pedepse, zice Domnul: sabia, ca să-i taie, câinii, ca să-i sfâșie, păsările cerului și fiarele câmpului, ca să-i piardă.

15,4 Și-i voi da spre muncă la toate regatele pământului, pentru Manase, fiul lui Iezechia, regele lui Iuda, și pentru cele ce a făcut el în Ierusalim.

15,5 Oare cui îi va părea rău de tine, Ierusalime, și cine-ii va arăta milă sau cine va veni la tine și te va întreba de sănătate?

15,6 Pentru că tu M-ai lăsat, zice Domnul, și te-ai întors înapoi, de aceea-Mi voi întinde mâna Mea asupra ta și te voi pierde, că M-am săturat miluindu-te.

15,7 Cu vânturătoarea îi voi vântura la porțile țării, îi voi lipsi de copii și voi pierde pe poporul Meu, dar tot nu se vor întoarce din căile lor.

15,8 Văduvele lor sunt mai multe decât nisipul mării. Voi aduce un pustiitor în plină amiază asupra lor, asupra mamelor celor tinere, și va cădea asupra lor, fără de veste,

frică și groază.

15,9 Cea care născuse șapte copii zace în neputință, își dă duhul și-i apune soarele încă ziuă fiind; este rușinată și ocărâtă. Pe cei rămași îi voi da sabiei înaintea ochilor vrăjmașilor lor”, zice Domnul.

15,10 Vai de mine, mamă, că m-ai născut să fiu om de ceartă și de pricină pentru toată țara! Nimănui n-am dat cu dobândă și nici mie nu mi-a dat nimeni cu dobândă, și tot mă blestemă toți.

15,11 Zis-a Domnul: „Da, te voi întări pentru binele tău; singur voi conduce pe vrăjmașul tău să te roage la vreme de nenorocire și de restriște.

15,12 Poate cineva să rupă fierul, fierul de la miazănoapte și arama?

15,13 Averea ta și comorile tale le voi da pradă fără plată, pentru toate păcatele tale, în toate hotarele tale;

15,14 Și le voi trimite cu vrăjmașii tăi într-o țară pe care tu n-o cunoști, că s-a aprins focul mâniei Mele și va arde peste voi”.

15,15 O, Doamne, Tu știi toate! Adu-ți aminte de mine, cercetează-mă și mă răzbună împotriva prigonitorilor mei! Nu mă pierde după îndelungata Ta răbdare, știind că pentru Tine sufăr ocara.

15,16 Aflat-am cuvintele Tale și le-am sorbit și cuvântul Tău a fost bucurie și veselie pentru inima mea, că s-a chemat asupra mea numele Tău, Doamne Dumnezeul puterilor.

15,17 În adunarea celor ce râd n-am șezut, nici m-am veselit, ci am stat singur sub mâna Ta ce apasă asupra mea, că Tu mă umpluseși de mânie.

15,18 De ce este așa de grea boala mea și de ce rana mea este așa de greu de vindecat, încât nu suferă doctorie? Oare vei fi Tu pentru mine ca un izvor amăgitor și ca o apă înșelătoare?

15,19 Și la acestea Domnul mi-a răspuns așa: „De te vei întoarce, Eu te voi aduce la starea cea dintâi și vei sta înaintea feței Mele; dacă tu vei deosebi lucrul de preț de cel fără de preț, vei fi ca gura Mea; și nu te vei întoarce la ei, ci ei se vor întoarce la tine;

15,20 Și te voi face pentru poporul acesta zid tare de aramă. Vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, pentru că Eu sunt cu tine, ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul.

15,21 Și te voi scăpa din mâna celor răi; te voi izbăvi din mâna asupritorilor”.

16,1 Și a fost cuvântul Domnului către mine:

16,2 „Să nu-ți iei femeie și să nu ai nici fii, nici fiice în locul acesta,

16,3 deoarece așa grăiește Domnul despre fiii și fiicele care se vor naște în locul acesta, despre mamele care îi vor naște și despre părinții care îi vor face pe pământul acesta:

16,4 Vor muri de moarte grea și nu vor fi nici bociți, nici îngropați, ci vor fi ca gunoiul pe fața pământului; vor fi pierduți prin sabie și foamete și trupurile lor vor fi mâncarea păsărilor cerului și fiarelor pământului”.

16,5 Și iarăși a zis Domnul: „Să nu intri în casa celor ce jelesc și să nu te duci să plângi și să jelești cu ei, căci am luat de la poporul acesta pacea Mea, mila și părerea de rău, zice Domnul.

16,6 Și vor muri cei mari și cei mici în pământul acesta, și nu vor fi îngropați, și după ei nimeni nu va plânge, nimeni nu-și va face tăieturi, nici se va tunde pentru

ei.

16,7 Nu se va frânge pentru ei pâine de jale ca mângâiere pentru cel mort; și nu li se va da cupa mângâierii ca să bea după tatăl lor și după mama lor.

16,8 De asemenea să nu intri în casa ospățului, ca să ședzi cu ei să mănânci și să bei,

că așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel:

16,9 Iată, voi curma în locul acesta chiar în zilele voastre și sub ochii voștri glasul bucuriei și glasul de veselie, glasul mirelui și glasul miresei.

16,10 Când vei spune poporului acestuia toate acestea și când ei îți vor zice: „Pentru ce a rostit Domnul asupra noastră această mare nenorocire? Care este nedreptatea noastră și care este păcatul cu care am păcătuit noi înaintea Domnului Dumnezeului nostru?”

16,11 Atunci să le spui: Pentru că părinții voștri M-au părăsit, zice Domnul, și s-au dus după alți dumnezei, au slujit acelora și li s-au închinat, iar pe Mine M-au părăsit și legea Mea n-au păzit-o.

16,12 Dar voi faceți încă și mai rău decât părinții voștri, și trăiți fiecare după inima voastră cea rea și îndărătnică și nu Mă ascultați.

16,13 De aceea vă voi arunca din țara aceasta într-o rară pe care n-ați cunoscut-o nici voi, nici părinții voștri, și veți sluji acolo ziua și noaptea la alți dumnezei, că Eu nu vă voi arăta îndurare.

16,14 Pentru că vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: „Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului”,

16,15 ci, „Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din țara cea de la miazănoapte și din toate țările în care-i izgonise”, că îi voi întoarce în țara pe care le-am dăruit-o părinților lor.

16,16 Iată, voi trimite mulțime de pescari, zice Domnul, și-i vor pescui; iar apoi voi trimite mulțime de vânători, și-i vor vâna de prin toți munții, de pe toate dealurile și de prin crăpăturile stâncilor.

16,17 Pentru că ochii Mei sunt asupra tuturor căilor lor, care nu sunt ascunse de la fața Mea, și nedreptatea lor nu se ascunde privirilor Mele.

16,18 Și le voi răsplăti mai întâi pentru nedreptatea lor și pentru îndoitul lor păcat, pentru că au spurcat țara Mea eu stârvurile grozăviilor lor și cu urâciunile lor au umplut moștenirea Mea”.

16,19 Doamne, puterea mea, tăria mea și scăparea mea la vreme de necaz, la Tine vor veni popoarele de la marginile pământului și vor zice: „Numai minciună au moștenit părinții voștri, idoli deșerți, care nu sunt de nici un folos!”

16,20 „Poate oare omul să-și facă dumnezei, care, de altfel, nici nu sunt dumnezei?

De aceea iată le voi arăta acum, le voi arăta mâna Mea și puterea Mea și vor afla că numele Meu este Domnul!”

17,1 „Păcatul lui Iuda este scris cu condei de fier, cu vârf de diamant este săpat pe lespedea inimii lor și pe coarnele jertfelnicelor lor.

17,2 Ca de copiii lor își aduc aminte de jertfelnicele lor și de locurile de jertfă de pe sub copacii verzi și de pe vârfurile dealurilor.

17,3 Ierusalime, muntele Meu, câmpul, avuția și toate comorile tale le voi da spre pradă; voi da și locurile tale înalte din toate hotarele tale, pentru păcatele tale.

17,4 Și tu prin tine însuți te vei lipsi de moștenirea ta, pe care ți-am dat-o Eu și te voi da în robie vrăjmașilor tăi, în țara pe care tu n-o știi, pentru că ai aprins focul

mâniei Mele și în veci va arde”.

17,5 Așa zice Domnul: „Blestemat fie omul care se încrede în om și își face sprijin din trup omenesc și a cărui inimă se depărtează de Domnul.

17,6 Acela va fi ca ierburile pustiului și nu va vedea când va veni binele, ci va locui în locurile arse ale pustiului, în pământ neroditor și nelocuit.

17,7 Binecuvântat fie omul care nădăjduiește în Domnul și a cărui nădejde este Domnul,

17,8 deoarece acesta va fi ca pomul sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile pe lângă râu și nu știe când vine arșița; frunzele lui sunt verzi, la timp de secetă nu se teme și nu încetează a rodi.

17,9 Inima omului este mai vicleană decât orice și foarte stricată! Cine o va cunoaște!

17,10 Eu, Domnul, pătrund inima și încerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după căile lui și după roada faptelor lui.

17,11 Prepelița clocește ouăle pe care nu le-a ouat; așa este și cel ce câștigă avuție nedreaptă, o lasă la jumătatea zilelor sale și la sfârșitul său se va trezi că este un nebun”.

17,12 Tronul slavei, înălțat de la început, este locul sfințirii noastre.

17,13 Tu, Doamne, ești nădejdea lui Israel! Toți cei ce Te părăsesc se vor rușina, că Tu ai zis: „Cei ce se depărtează de Mine vor fi scriși pe pulbere, pentru că au părăsit pe Domnul, izvorul apei celei vii”.

17,14 Vindecă-mă, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă și voi fi mântuit, căci Tu ești lauda mea!

17,15 Iată acestea-mi zic ei: „Unde este cuvântul Domnului? Să vină!”

17,16 Eu nu te-am îndemnat totuși la mai rău, nici n-am dorit ziua nenorocirii. Tu știi acestea; și ce a ieșit din gura mea e descoperit înaintea feței Tale.

17,17 Nu fi pricină de groază pentru mine, că Tu ești nădejdea mea în ziua strâmtorării.

17,18 Să nu mă rușinez eu, ci să se rușineze apăsătorii mei; ei să tremure, dar să nu tremur eu! Adu asupra lor ziua necazului și zdrobește-i cu zdrobire îndoită.

17,19 Așa mi-a zis Domnul: „Du-te și stai la poarta fiilor poporului, pe care intră regii lui Iuda, și pe care ies ei, și la toate porțile Ierusalimului,

17,20 și le spune: Regii lui Iuda și tot Iuda și toți locuitorii Ierusalimului, care intrați pe porțile acestea, ascultați cuvântul acesta:

17,21 Așa grăiește Domnul: „Păziți-vă sufletele și nu duceți sarcini în ziua de odihnă, nici le băgați pe porțile Ierusalimului;

17,22 Nu scoateți sarcini din casele voastre în ziua odihnei și nu vă îndeletniciți cu nici un fel de muncă, ci sfințiți ziua odihnei, așa cum am poruncit Eu părinților voștri,

17,23 care n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci și-au învârtoșat neascultarea, ca să nu îndeplinească și să nu ia învățătură.

17,24 De Mă veți asculta, zice Domnul, și nu veți aduce sarcini pe porțile acestei cetăți în ziua odihnei; ci veți sfinți ziua odihnei și nu vă veți îndeletnici în acea zi cu nici o muncă,

17,25 atunci pe porțile acestei cetăți vor intra regi care șed pe scaunul lui David, în alai de care și de cai, ei și căpeteniile oștirii lor, oamenii din Iuda și locuitorii

Ierusalimului; și cetatea aceasta în veac va fi locuită.

17,26 Și vor veni din cetățile lui Iuda, din împrejurimile Ierusalimului și din pământul lui Veniamin, din șes, din munți și de la miazăzi, și vor aduce arderi de tot și jertfe, prinoase și tămâie și jertfe de mulțumire în templul Domnului.

17,27 Iar de nu Mă veți asculta ca să sfințiți ziua odihnei și să nu duceți sarcini, când intrați pe porțile Ierusalimului în ziua odihnei, voi aprinde foc la porțile lui și va arde palatele Ierusalimului și nu se va stinge".

18,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia și i-a zis:

18,2 „Scoală și intră în casa olarului și acolo îți voi vesti cuvintele Mele!"

18,3 Și am intrat eu în casa olarului și iată acesta lucra cu roata și vasul pe care-l făcea olarul din lut s-a stricat în mâna lui; dar olarul a făcut dintr-însul alt vas, cum a crezut că-i mai bine să-l facă.

18,4 Și a fost cuvântul Domnului iarăși către mine și mi-a zis: „Casa lui Israel, oare nu pot să fac și Eu cu voi, ca olarul acesta, zice Domnul?

18,5 Iată, ce este lutul în mâna olarului, aceea sunteți și voi în mâna Mea, casa lui Israel!

18,6 Dacă voi zice cândva despre un popor, sau despre un rege, că-l voi dezrădăcina, îl voi sfărâma și-l voi pierde;

18,7 Și dacă poporul acela, despre care am zis Eu acestea, se va întoarce de la faptele lui cele rele, atunci voi îndepărta răul ce gândeam să-i fac.

18,8 Sau dacă voi zice despre un popor sau despre un rege că-l voi întocmi și-l voi întări,

18,9 și dacă acela va face rele înaintea ochilor Mei și nu va asculta de glasul Meu, atunci voi schimba binele cu care voiam să-l fericesc.

18,10 Spune deci bărbaților lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Așa zice Domnul: Iată, Eu vă gătesc rele și uneltiri împotriva voastră. Așadar să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea; îndreptați-vă căile și purtările voastre!

18,11 Dar ei zic: „Este zadarnic! Noi vom trăi după gândul nostru și ne vom purta fiecare după învârtoșarea inimii noastre celei rele".

18,12 De aceea, așa zice Domnul: „Întrebați popoarele: Auzit-a oare cineva asemenea lucru? Lucruri peste măsură de urâcioase a făcut fecioara lui Israel.

18,13 Părăsește oare zăpada Libanului stânca muntelui? Ori seacă apele ce vin de departe și sunt reci și curgătoare?

18,14 Poporul Meu însă M-a părăsit. Tămâiază idoli, s-a poticnit în căile sale și a părăsit căile cele vechi, ca să umble pe poteci și pe drumuri nebătătorite, ca să-și facă țara grozăvie și batjocură veșnică,

18,15 încât tot cel ce va trece prin aceasta să se mire și să clatine din cap.

18,16 Îi voi spulbera înaintea vrăjmașilor ca vântul cel de la răsărit, și nu fața, ci spatele îl voi întoarce spre ei în ziua necazului lor".

18,17 Zis-au ei: „Veniți să uneltim împotriva lui Ieremia, că nu va pieri legea din mâna preotului, nici sfatul de la înțelept, nici cuvântul (lui Dumnezeu) de la prooroc. Veniți să-l biruim cu limba și să nu luăm aminte la cuvintele lui!

18,18 Ia aminte la mine, Doamne, și auzi glasul potrivnicilor mei!

18,19 Se cuvine oare a răsplăti cu rău pentru bine? Ei însă sapă groapă sufletului meu. Adu-ți aminte că stau înaintea feței Tale, ca să grăiesc bine de ei și ca să abat de la ei mânia Ta.

18,20 Dă dar pe fiii lor la foamete și pune-i sub sabie! Femeile lor să fie fără copii și văduve, bărbații lor să fie loviți de moarte și tinerii lor să fie uciși cu sabia. În război.

18,21 Bocete să se audă prin casele lor, când fără de veste vei aduce oștiri asupra lor, că sapă groapă ca să mă prindă și pe ascuns au întins curse pentru picioarele mele.

18,22 Dar Tu, Doamne, știi tot ce uneltesc ei împotriva mea ca să mă omoare! Nu ierta nedreptatea lor și păcatul lor nu-l șterge dinaintea feței Tale! Doboară-i înaintea Ta și lucrează împotriva lor la vremea mâniei Tale!

19,1 Așa a zis Domnul: „Mergi și cumpără o oală de lut de la olar; ia cu tine pe cei mai bătrâni din popor și din căpeteniile preoților și ieși în valea Ben-Hinom, care este la Poarta Olăriei.

19,2 Acolo să rostești cuvintele pe care ți le voi spune și să zici:

19,3 „Regi ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ascultați cuvântul Domnului! Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată voi aduce așa strâmtorare asupra lacului acestuia, încât, auzind cineva, să-i țiuie urechile,

19,4 pentru că M-au părăsit, au înstrăinat lacul acesta și tămâiază pe el alți dumnezei, pe care nu i-au cunoscut nici ei, nici părinții lor și nici regii lui Iuda; au umplut locul acesta de sângele nevinovaților și au făcut înălțimi pentru Baal, ca să ardă pe fiii lor cu foc.

19,5 Ei aduc ardere de tot pentru Baal, ceea ce Eu nu le-am poruncit, nici le-am grăit și ceea ce nici prin minte nu Mi-a trecut.

19,6 De aceea iată vin zile, zice Domnul, când locul acesta nu se va mai chema Tofet sau valea fiilor lui Hinom, ci valea uciderii.

19,7 Voi pierde cu desăvârșire pe Iuda și Ierusalimul în locul acesta și-i voi răpune cu sabia înaintea vrăjmașilor lor și cu mâna celor ce caută sufletul lor, și voi da trupurile lor spre hrană păsărilor cerului și fiarelor pământului.

19,8 Voi face cetatea aceasta pustie și batjocură. Tot cel ce va trece prin ea se va mira și va fluiera a pustiu, văzând toate rănile ei.

19,9 Și-i voi ospăta cu carnea fiilor lor și cu carnea fiicelor lor; și va mânca fiecare carnea aproapelui său, fiind în împresurare și în strâmtorare, când îi vor strâmtora vrăjmașii lor și cei ce vor să le ia viața.

19,10 Apoi să spargi oala înaintea ochilor bărbaților acelora, care vor merge cu tine, și să le zici:

19,11 „Iată ce zice Domnul Savaot: Voi sfărâma poporul acesta și cetatea aceasta, așa cum am sfărâmat vasul olarului, care nu mai poate fi făcut la loc, și-i vor îngropa în Tofet din pricina lipsei de loc pentru îngropare.

19,12 Așa voi face cu locul acesta, zice Domnul, și cu locuitorii lui, și voi face cetatea aceasta ca Tofetul.

19,13 Și casele Ierusalimului și casele regilor lui Iuda vor fi necurate, ca Tofetul, pentru că pe acoperișul tuturor caselor s-aduce tămâie întregii oștiri cerești și se săvârșesc turnări în cinstea dumnezeilor străini”.

19,14 Și s-a întors Ieremia din Tofet, unde-l trimisese Domnul să proorocească, și a stat în curtea templului Domnului și a zis către tot poporul:

19,15 „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată voi aduce asupra cetății acesteia și asupra celorlalte cetăți toate nenorocirile pe care le-am rostit împotriva ei, pentru că și-au învârtoșat inima și nu ascultă cuvintele Mele”.

20,1 Auzind Paşhur, fiul preotului Imer, care era supraveghetor în templul Domnului, că Ieremia a profeţit aceste cuvinte,

20,2 a lovit Paşhurr pe Ieremia proorocul şi l-a aruncat în temniţa care se afla la poarta cea de sus a lui Veniamin, în templul Domnului.

20,3 Dar a doua zi Paşhurr a dat drumul lui Ieremia din temniţă şi Ieremia i-a zis: „Domnul nu te mai numeşte Paşhurr (Noroc din toate părţile), ci Magor Misabib (Spaimă din toate părţile),

20,4 pentru că aşa zice Domnul: Iată, te voi face groază şi pentru tine însuţi şi pentru toţi prietenii tăi; aceştia vor cădea de sabia vrăjmaşilor lor şi ochii tăi vor vedea aceasta. Şi pe tot Iuda îl voi da în mâinile regelui Babilonului, care-i va duce la Babilon şi-i va lovi cu sabia.

20,5 Şi toată bogăţia cetăţii acesteia, toată agonisita ei, toate cele de preţ ale ei şi toate comorile regilor lui Iuda le voi da în mâinile vrăjmaşilor lor, care, jefuindu-le, le vor lua şi le vor duce la Babilon.

20,6 Iar tu, Paşhurr, cu toţi cei ce trăiesc în casa ta, vă veţi duce în robie şi mergând la Babilon, vei muri acolo şi acolo vei fi îngropat şi tu şi toţi prietenii tăi, cărora tu le-ai proorocit mincinos.

20,7 Doamne, Tu m-ai aprins şi iată sunt înflăcărat; Tu eşti mai tare decât mine şi ai biruit, iar eu în toate zilele sunt batjocorit şi fiecare îşi bate joc de mine;

20,8 Că de când vorbesc, scoţând strigăte împotriva sâlniciei şi rostind pustiirea, cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine şi în batjocură zilnică.

20,9 De aceea mi-am zis: „Nu voi mai pomeni de El şi nu voi mai grăi, în numele Lui!” Dar iată era în inima mea ceva, ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, şi eu mă sileam să-l înfrânez şi n-am putut;

20,10 Că am auzit ocări de la mulţi şi ameninţări din toate părţile, zicând: „Pârâţi-l şi-l vom pârî şi noi!” Toţi cei ce trăiau în pace cu mine, mă pândesc să vadă nu cumva mă voi poticni, şi ziceau: „Poate va cădea şi-l vom birui şi ne vom răzbuna pe el!”

20,11 Dar Domnul este cu mine, ca un apărător puternic. De aceea prigonitorii mei se vor poticni şi nu vor birui; se vor face de ruşine, pentru că n-au izbutit; ocara lor va fi veşnică şi niciodată nu se va uita.

20,12 Doamne al puterilor, Cel ce cercetezi cu dreptate şi pătrunzi rărunchii şi inimile, fă-mă să văd răzbunarea Ta asupra lor, că ţie ţi-am încredinţat pricina mea!

20,13 Cântaţi Domnului! Lăudaţi pe Domnul, căci El izbăveşte sufletul celui împilat din mâna făcătorilor de rele.

20,14 Blestemată fie ziua în care m-am născut, ziua în care m-a născut maică-mea să nu fie binecuvântată.

20,15 Blestemat fie omul care a adus tatălui meu veste şi a zis: „Ţi s-a născut fiu”, şi s-a bucurat mult de aceasta.

20,16 Întâmple-se omului aceluia ceea ce s-a întâmplat cetăţilor pe care le-a dărâmat Domnul şi nu le-a cruţat! Să audă el dimineaţa bocet şi la amiază tânguire mare,

20,17 că nu m-a ucis chiar din pântece, ca mama mea să-mi fi fost mormânt şi pântecele ei să fi rămas veşnic însărcinat.

20,18 Pentru ce am ieşit eu din pântece, ca să văd suferinţă şi durere şi ca zilele mele să se sfârşească în ruşine?”

21,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, când a trimis regele Sedechia la el pe Paşhurr, fiul lui Malchia, şi pe Sofonie, fiul preotului Maaseia, ca să-i zică:

21,2 „Întreabă pentru noi pe Domnul, că Nabucodonosor, regele Babilonului, ne face război. Poate că va face Domnul cu noi ceva în felul minunilor Lui, ca să se depărteze de la noi”.

21,3 Iar Ieremia le-a răspuns: „Aşa să spuneţi lui Sedechia:

21,4 Domnul Dumnezeul lui Israel aşa zice: „Iată, voi întoarce înapoi armele de război, care sunt în mâinile voastre şi cu care vă luptaţi cu regele Babilonului şi cu caldeii, care vă împresară pe din afară de ziduri, şi le voi aduna în mijlocul cetăţii acesteia;

21,5 Şi voi lupta şi Eu însumi împotriva voastră cu mâna întinsă şi cu braţ puternic, cu mânie, cu urgie şi cu multă furie.

21,6 Şi voi lovi pe cei ce trăiesc în cetatea aceasta de la oameni până la animale şi vor muri de ciumă cumplită.

21,7 Iar după aceea, zice Domnul, pe Sedechia, regele lui Iuda, pe slugile lui, pe popor şi pe cei ce au rămas în cetatea aceasta pe urma ciumei, a sabiei şi a foametei, îi voi da în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, şi în mâinile vrăjmaşilor lor şi în mâinile celor ce vor să le ia viaţa; şi acela îi va lovi cu ascuţişul sabiei şi nu-i va cruţa, nici se va îndura să-i miluiască.

21,8 Iar poporului acestuia spune-i: Aşa zice Domnul: Iată, vă pun înainte calea vieţii şi calea morţii:

21,9 Cine va rămâne în cetatea aceasta, acela va muri de sabie şi de foamete şi de ciumă; iar cine va ieşi şi se va preda caldeilor, care vă împresoară, acela va trăi şi va fi luat ca pradă,

21,10 că Eu Mi-am întors faţa împotriva cetăţii acesteia, zice Domnul, în rău, nu în bine; şi va fi dată în mâinile regelui Babilonului, care o va arde cu foc.

21,11 Iar casei regelui Sedechia să-i spui: Ascultaţi cuvântul Domnului!

21,12 Casa lui David, aşa zice Domnul: Faceţi judecată dis-de-dimineaţă şi scăpaţi pe cel asuprit din mâna asupritorului, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea ca focul şi pentru ca să nu se aprindă din pricina faptelor voastre cele rele, aşa încât nimeni să n-o stingă.

21,13 Cetate a văii şi stâncă din câmp, iată sunt împotriva ta, zice Domnul! O, voi, care ziceţi: „Cine se va ridica împotriva noastră şi cine va intra în sălaşul nostru?”

21,14 Iată, sunt împotriva voastră! Dar Eu vă voi pedepsi după roadele faptelor voastre, zice Domnul, şi voi aprinde foc în pădurea voastră şi voi mistui totul împrejurul ei”.

22,1 Aşa a zis Domnul: „Coboară-te în casa regelui lui Iuda şi rosteşte cuvintele acestea şi zi:

22,2 Regele lui Iuda, cel ce şezi pe scaunul lui David, ascultă cuvântul Domnului şi tu şi slugile tale şi poporul tău, care intraţi pe porţile acestea!

22,3 Aşa zice Domnul: Faceţi judecată şi dreptate şi scoateţi pe cel asuprit din mâna asupritorului, nu asupriţi şi nu împilaţi pe străin, pe orfan şi pe văduvă şi sânge nevinovat să nu vărsaţi în locul acesta!

22,4 Căci, de veţi împlini cuvântul acesta, vor intra pe porţile casei acesteia regii cei ce şed în locul lui David, pe scaunul lui, şi umblă în care şi pe cai, vor intra şi ei şi slugile lor şi poporul lor.

22,5 Iar de nu veți asculta cuvintele acestea, Mă jur pe Mine însumi, zice Domnul, că această casă va ajunge pustie.

22,6 De aceea, așa zice Domnul casei regelui lui Iuda: Galaad îmi ești și vârf de Liban, dar te voi face pustietate și cetăți nelocuite.

22,7 Și voi găti împotriva ta pierzători, care vor avea fiecare arma sa și vor tăia cei mai frumoși cedri ai tăi și-i vor arunca în foc.

22,8 Multe popoare vor trece prin cetatea aceasta și vor zice unii către alții: „Pentru ce a făcut Domnul așa cu această cetate mare?”

22,9 Și li se va răspunde: „Pentru că locuitorii ei au părăsit legământul Domnului Dumnezeului lor, s-au închinat la alți dumnezei și au slujit acelora”.

22,10 Nu plângeți după mort și nu-l bociți, ci plângeți amar după cel dus în robie, că acela nu se va mai întoarce și nu își va mai vedea țara sa de naștere;

22,11 Căci așa zice Domnul despre Șalum, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, care a domnit după tatăl său, Iosia, și care a ieșit din locul acesta: „Nu se va mai întoarce acolo,

22,12 ci va muri în locul acela unde a fost dus rob și nu va mai vedea pământul acesta.

22,13 Vai de cel care își zidește casa din nedreptate și își face încăperi din fărădelegi, care silește pe aproapele său să-i lucreze degeaba și nu-i dă plata lui,

22,14 și care zice: „Am să-mi fac casă mare și odăi încăpătoare, am să fac ferestre, am să le căptușesc cu cedru și am să le vopsesc cu roșu!

22,15 Ai ajuns tu, oare, rege ca să te fălești cu palate clădite din lemn de cedru? Tatăl tău n-a mâncat oare și n-a băut? Israel a făcut judecată și dreptate și de aceea i-a fost bine.

22,16 El a judecat pricina săracului și a nenorocitului și de aceea i-a fost bine. Oare nu aceasta înseamnă a Mă cunoaște pe Mine? - zice Domnul.

22,17 Inima ta însă și ochii tăi caută numai la lucrul tău și la vărsarea sângelui nevinovat; caută să facă numai împilare și sâlnicie.

22,18 De aceea, așa zice Domnul despre Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda: „Nu-l vor plânge, zicând: „Vai, fratele meu!” sau: „Vai, sora mea!” Nu-l vor plânge, zicând: „Vai, doamne!” sau: „Vai, cinstea ta!”

22,19 Ci el va fi îngropat ca un asin; îl vor târî și-l vor arunca departe peste porțile Ierusalimului.

22,20 Urcă-te pe Liban și strigă, înalță-ți glasul de pe Vasan și strigă de pe Abarim, că s-au zdrobit toți prietenii tăi.

22,21 În vremea propășirii tale Eu ți-am grăit, dar tu ai zis: „Nu ascult!” Așa a fost purtarea ta chiar din tinerețea ta și n-ai ascultat glasul Meu.

22,22 Pe toți păstorii tăi îi va împrăștia vântul, iar prietenii tăi se vor duce în robie. Atunci vei fi rușinat și batjocorit pentru toate faptele tale cele rele.

22,23 O, cel ce locuiești pe Liban și-ți faci cuibul în cedri, cum vei geme tu, când te vor ajunge chinurile ca durerile femeii ce naște!

22,24 Precum e adevărat că Eu trăiesc, a zis Domnul, tot așa este de adevărat că dacă Iehonia, fiul lui Ioiachim, regele lui Iuda, ar fi inel la mâna Mea cea dreaptă, apoi și de acolo l-aș smulge.

22,25 Și te voi da în mâinile celor ce vor să-ți ia viața și în mâinile celor de care tu te temi, în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și în mâinile caldeilor;

22,26 Și te voi arunca pe tine și pe mama ta, care te-a născut, în țară străină, unde nu v-ați născut

22,27 și veți muri acolo; iar în pământul unde va dori sufletul vostru să se întoarcă, nu vă veți mai întoarce".

22,28 Au doară acest om, Iehonia, este făptură blestemată și lepădată? Sau este vas netrebnic? Pentru ce sunt aruncați, el și neamul lui, și încă într-o țară pe care ei n-o știau?

22,29 O, țară, țară, țară, ascultă cuvântul Domnului!

22,30 Așa zice Domnul: „Scrieți pe omul acesta ca lipit de copii, ca om nenorocit în zilele sale, pentru că nimeni din neamul lui nu va mai ședea pe tronul lui David și să domnească peste Iuda!"

23,1 „Vai de părinții care pierd și împrăștie oile turmei Mele, zice Domnul.

23,2 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel către păstorii care pasc pe poporul Meu: Ați risipit oile Mele și le-ați împrăștiat și nu le-ați păzit; de aceea, vă voi pedepsi pentru faptele voastre cele rele, zice Domnul.

23,3 Și voi aduna rămășițele turmei Mele din toate țările prin care le-am risipit, le voi întoarce la staulele lor și vor naște și se vor înmulți.

23,4 Voi pune peste acestea păstori, care le vor paște și ele nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul.

23,5 Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David Odraslă dreaptă și va ajunge rege și va domni cu înțelepciune; va face judecată și dreptate pe pământ.

23,6 În zilele Lui, Iuda va fi izbăvit și Israel va trăi în liniște; iată numele cu care-L voi numi: „Domnul-dreptatea-noastră!"

23,7 De aceea, vor veni zilele, zice Domnul, când nu se va mai zice: „Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului",

23,8 ci: „Viu este Domnul, Care a scos și a adus neamul casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care îi risipise și vor trăi în pământul acesta".

23,9 Despre prooroci: „Mi se sfâșie inima în mine și toate oasele mi se cutremură; sunt ca un om beat, ca omul biruit de vin, pentru Domnul și pentru cuvintele Lui cele sfinte;

23,10 Pentru că s-a umplut țara de desfrânați și pentru că plânge țara sub blestem; uscatu-s-au pășunile în stepă; ținta alergăturii lor este fărădelegea și țara lor este nedreptatea.

23,11 Că profetul și preotul sunt necredincioși; și până și în casa Mea am găsit răutatea lor, zice Domnul.

23,12 De aceea, calea lor le va fi ca locurile lunecoase în întuneric; vor fi împrânciți și vor cădea acolo, căci voi aduce asupra lor nenorocirea în anul când îi voi pedepsi, zice Domnul.

23,13 Și în proorocii Samariei am văzut nebunie, căci au profețit în numele lui Baal și au dus în rătăcire pe poporul Meu Israel.

23,14 Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceștia fac desfrânare și umblă cu minciuni, ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredința sa; toți sunt pentru Mine ca Sodoma, și locuitorii lui ca Gomora.

23,15 De aceea, așa zice Domnul Savaot despre prooroci: Iată, îi voi hrăni cu pelin și le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeții Ierusalimului s-a întins necredința în toată țara.

23,16 Așa zice Domnul Savaot: „Nu ascultați cuvintele proorocilor, care vă profețesc, că vă înșeală, povestindu-vă închipuirile inimii lor, și nimic din cele ale Domnului.

23,17 Necontenit grăiesc ei celor ce Mă disprețuiesc: „Domnul, a zis că va fi pace peste voi”. Și tuturor celor care urmează inima lor învârtoșată le zic: „Nici un rău nu va veni asupra voastră!”

23,18 Că cine a luat parte la sfatul Domnului, ca să vadă și să audă cuvântul Lui? Sau cine a luat aminte la cuvântul Lui ca să-l vestească?

23,19 Iată vine furtuna Domnului cu iuțime, vine furtună mare și va cădea peste capetele necredincioșilor.

23,20 Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile inimii Sale, și în zilele ce vin veți pricepe aceasta lămurit.

23,21 N-am trimis Eu pe proorocii aceștia, ci au alergat ei singuri; Eu nu le-am spus, ci au profețit ei de la ei.

23,22 Au luat ei parte la sfatul Meu? Atunci să vestească cuvintele Mele poporului Meu, să facă să se întoarcă oamenii de la calea lor rea și de la faptele lor cele rele.

23,23 Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu?

23,24 Poate oare omul să se ascundă în loc tainic, unde să nu-l văd Eu, zice Domnul? Au nu umplu Eu cerul și pământul, zice Domnul?

23,25 Am auzit ce zic proorocii care profețesc minciună în numele Meu. Ei zic: „Am visat, am văzut în vis”.

23,26 Până când proorocii aceștia vor spune minciuni și vor vesti înșelătoria inimii lor?

23,27 Cred ei cu visele lor, pe care și le povestesc unul altuia, să facă uitat, poporului Meu, numele Meu, așa cum au uitat părinții lor numele Meu pentru Baal?

23,28 Proorocul care a văzut vis, povestească-l ca vis, iar cel ce are cuvântul Meu, acela să spună cuvântul Meu adevărat. Ce legătură poate fi între pleavă și grăuntele de grâu curat, zice Domnul?

23,29 Cuvântul Meu nu este el, oare, ca un foc, zice Domnul, ca un ciocan care sfărâmă stânca?

23,30 De aceea iată Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care fură cuvântul Meu unul de la altul.

23,31 Deoarece Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care vorbesc cu limba lor, dar zic: „El a spus”.

23,32 Tot Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care spun visuri mincinoase, care le povestesc pe acestea și duc pe poporul Meu la rătăcire cu amăgirile lor și cu lingușirile lor, deși Eu nu i-am trimis, nici le-am poruncit; ei nu aduc nici un folos poporului acestuia, zice Domnul.

23,33 Deci, de te va întreba poporul acesta, sau vreun prooroc, sau vreun preot: „Care este amenințarea Domnului?” Să le spui: „Ce amenințare? Am să vă înlătur”, zice Domnul.

23,34 Iar dacă un prooroc sau preot, sau poporul va zice: „Este amenințarea Domnului”, voi pedepsi pe omul acela și casa lui.

23,35 Așa să ziceți unul către altul și frate către frate: „Ce-a răspuns Domnul?” sau: „Ce-a zis Domnul?”

23,36 Iar cuvântul acesta: „Amenințare de la Domnul”, de-acum să nu-l mai

întrebuințați, că amenințare va fi unui astfel de om cuvântul lui, pentru că stricați cuvintele Domnului celui viu, cuvintele Domnului Savaot, cuvintele Dumnezeului nostru.

23,37 Așa să zici proorocului: „Ce a răspuns Domnul?”, sau: „Ce a zis Domnul?”

23,38 Și de veți mai zice: „Amenințare de la Domnul”, apoi așa zice Domnul: Pentru că spuneți acea vorbă: „Amenințare de la Domnul” când Eu am trimis să vi se spună: Nu mai ziceți „Amenințare de la Domnul”,

23,39 de aceea, iată vă voi uita cu totul și vă voi părăsi, și cetatea aceasta, pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri, o voi lepăda de la fața Mea,

23,40 și voi pune asupra voastră ocară și necinste veșnică care nu se vor uita”.

24,1 După ce Nabucodonosor, regele Babilonului, a luat din Ierusalim robi pe Iehonia, fiul lui Ioiachim, regele lui Iuda și pe căpeteniile lui Iuda cu lemnarii și cu fierarii și i-a dus la Babilon, mi-a arătat Domnul vedenia aceasta: Iată erau două coșuri cu smochine, așezate înaintea templului Domnului:

24,2 Un coș era cu smochine foarte bune, cum sunt smochinele văratice, iar celălalt coș era cu smochine foarte rele, care, de rele ce erau, nici nu se puteau mânca.

24,3 Atunci mi-a zis Domnul: „Ce vezi tu, Ieremia?” și eu am zis: „Smochine! Smochinele cele bune sunt foarte bune, iar cele rele sunt foarte rele, încât nu se pot mânca de rele ce sunt”.

24,4 Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

24,5 „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Ca pe aceste smochine bune, așa voi privi cu bunăvoință pe cei ai lui Iuda, duși în robie, pe care i-am trimis din locul acesta în țara caldeilor.

24,6 Și-Mi întorc ochii Mei asupra lor, spre binele lor, și-i voi întoarce în țara aceasta și nu-i voi nimici, ci-i voi zidi; nu-i voi smulge, ci-i voi sădi;

24,7 Le voi da inimă ca să Mă cunoască pe Mine că Eu sunt Domnul și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, că se vor întoarce la Mine cu toată inima lor”.

24,8 Despre smochinele rele care, de rele ce sunt, nu se pot mânca, zice Domnul: Așa voi face să ajungă Sedechia, regele lui Iuda, căpeteniile lui și restul Ierusalimului, cei care au rămas în țara aceasta și cei care trăiesc în țara Egiptului;

24,9 îl voi face pricină de groază, o nenorocire pentru toate regatele pământului, ca să fie de ocară și de pildă, de batjocură și blestem prin toate locurile pe unde-i voi izgoni.

24,10 Și voi trimite asupra lor sabie, foamete și ciumă, până vor pieri din țara pe care le-o dădusem lor și părinților lor”.

25,1 Cuvântul care a fost către Ieremia pentru tot poporul iudeu, în anul al patrulea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda sau în anul întâi al lui Nabucodonosor, regele Babilonului

25,2 pe care cuvânt l-a rostit proorocul Ieremia către tot poporul iudeu și către toți locuitorii Ierusalimului:

25,3 „De la anul al treisprezecelea al lui Iosia, fiul lui Amon, regele lui Iuda, și până în ziua aceasta - timp de douăzeci și trei de ani - a fost cuvântul Domnului către mine. Și eu de dimineața până seara v-am vorbit, dar voi n-ați ascultat.

25,4 Trimis-a Domnul la noi necontenit pe toți robii Săi prooroci și voi n-ați ascultat, nici v-ați plecat urechea ca să-i ascultați.

25,5 Vi s-a zis: Să se întoarcă fiecare de la calea sa cea rea și de la faptele sale cele urâte, și veri trăi în țara pe care Domnul a dat-o vouă și părinților voștri din veac în veac.

25,6 Și să nu umblați după alți dumnezei, ca să le slujiți și să vă închinați lor, și să nu Mă mâniați cu faptele mâinilor voastre, și nu vă voi face nici un fel de rău.

25,7 Voi însă nu M-ați ascultat, zice Domnul, ci M-ați mâniat cu faptele mâinilor voastre, spre răul vostru.

25,8 De aceea, așa zice Domnul Savaot: Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele,

25,9 iată, voi trimite să aducă toate neamurile de la miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la Nabucodonosor, regele Babilonului, robul Meu, ca să le aducă împotriva acestei țări și a locuitorilor ei și împotriva tuturor neamurilor dimprejur pe care le voi pustii, le voi înspăimânta, le voi face de râs și de ocară veșnică.

25,10 Nu vor mai putea avea glas de bucurie și glas de veselie, glasul mirelui și glasul miresei, uruitul pietrelor de moară și lumina sfeșnicului.

25,11 Toată țara aceasta va fi pustiită și jefuită; popoarele acestea vor sluji regelui Babilonului șaptezeci de ani.

25,12 Iar când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe regele Babilonului și pe poporul acela, zice Domnul, pentru necredința lor, și țara caldeilor o voi pedepsi și o voi face pustie pentru totdeauna.

25,13 Voi împlini asupra țării acesteia toate cuvintele Mele pe care le-am rostit împotriva ei; tot ce-i scris în cartea aceasta și ceea ce Ieremia a proorocit împotriva tuturor neamurilor.

25,14 Pentru că și pe ele le vor robi multe popoare și regi mari și le voi răsplăti după purtarea lor și după faptele mâinilor lor.

25,15 Că așa mi-a zis Domnul Dumnezeul lui Israel: „Ia din mâna Mea cupa aceasta cu vinul urgiei și adapă cu ea toate popoarele la care te voi trimite;

25,16 Acelea vor bea și se vor clătina și vor înnebuni la vederea sabiei pe care o voi trimite asupra lor!”

25,17 Și am luat cupa din mâna Domnului și am dat să bea tuturor neamurilor, la care m-a trimis Domnul.

25,18 Ierusalimului și cetăților lui Iuda, regilor lui și căpeteniilor lui, spre pustiire și groază, spre batjocură și blestem, precum se și vede astăzi;

25,19 Lui Faraon, regele Egiptului, slujitorilor lui, căpeteniilor lui și întregului popor al lui;

25,20 La toată Arabia, tuturor regilor țării Uț, tuturor regilor țării filistenilor, Ascalonului, Gazei, Ecronului și rămășițelor din Așdod;

25,21 Edomului, Moabului și fiilor lui Amon;

25,22 Tuturor regilor Tirului, tuturor regilor Sidonului și regilor insulelor care sunt dincolo de mare:

25,23 Dedanului și Temei, Buzului și tuturor care-și rad tâmplele;

25,24 Tuturor regilor Arabiei și tuturor regilor popoarelor amestecate, care locuiesc în pustiu;

25,25 Tuturor regilor Zimrei, tuturor regilor Elamului și tuturor regilor Mediei;

25,26 Tuturor regilor de la miazănoapte, de aproape sau de departe, unora și altora, și tuturor regatelor lumii, care se află pe fata pământului; iar regele Șișacului va bea după ei.

25,27 Și să le zici: „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Beți și vă îmbătați, vărsați și cădeți și nu vă ridicați la vederea sabiei pe care o trimit Eu asupra voastră!”

25,28 Iar de nu vor vrea să ia cupa din mâna ta, ca să bea, să le zici:

25,29 „Așa grăiește Domnul Savaot: Trebuie să beți numaidecât, pentru că încep să aduc nenorocire asupra cetății acesteia, peste care s-a chemat numele Meu. Să rămâneți voi nepedepsiți? Nu, nu veți rămâne nepedepsiți, căci voi chema sabie asupra tuturor celor ce locuiesc pe pământ”, zice Domnul Savaot.

25,30 De aceea prooroceşte asupra lor toate cuvintele acestea și le zi: „Domnul va striga cu putere de sus și din locașul sfințeniei Sale își va ridica glasul Său; va striga cu putere împotriva pășunii Sale; va striga, ca cei ce calcă în teasc, tuturor celor ce locuiesc pe pământ.

25,31 Zgomotul va ajunge până la marginea pământului, căci Domnul deschide procesul neamurilor; intră la judecată cu tot trupul și pe cei nelegiuiți îi va da sabiei”, zice Domnul.

25,32 Așa zice Domnul Savaot: „Iată nenorocirea se întinde de la neam la neam și vijelie mare se ridică de la marginile pământului.

25,33 Și în ziua aceea, cei loviți de Domnul vor zăcea de la un capăt la celălalt al pământului și nu vor fi bociți, nici nu vor fi adunați și îngropați, ci vor sta ca gunoiul pe fața pământului:

25,34 Plângeți, păstori, și suspinați și tăvăliți-vă în cenușă, stăpâni ai turmei, că s-au împlinit zilele, ca să fiii junghiați și împrăștiați.

25,35 Atunci veți cădea ca berbecii aleși. Nu va fi adăpost pentru păstori, nici scăpare pentru stăpânii turmei.

25,36 Ascultați strigătul păstorilor și urletul stăpânilor turmei, că Domnul a pustiit pășunea lor.

25,37 Și câmpiile cele pașnice sunt pustiite de urgia mâniei Domnului.

25,38 Părăsitu-și-a el locașul său, ca un leu, și țara lor s-a pustiit de urgia pustiitorului și de mânia aprinsă a Domnului”.

26,1 La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, a fost cuvântul acesta de la Domnul:

26,2 „Așa zice Domnul: Stai în curtea templului Domnului și grăiește tuturor cetăților lui Iuda, care vin la închinare în templul Domnului, toate cuvintele ce îți voi porunci să le grăiești, să nu lași nici un cuvânt.

26,3 Poate vor asculta și se vor întoarce de la calea cea rea și atunci îmi va părea rău de nenorocirea pe care aveam de gând să le-o fac din cauza faptelor lor rele.

26,4 Și să le spui: Așa zice Domnul: „Dacă nu Mă veți asculta să umblați după legea Mea, pe care v-am dat-o,

26,5 și să luați aminte la cuvintele robilor Mei prooroci, pe care-i trimit la voi, pe care-i trimit dis-de-dimineață, și voi nu-i ascultați,

26,6 atunci voi face cu templul acesta ceea ce am făcut cu Șilo, iar cetatea aceasta o voi da spre blestem tuturor popoarelor pământului”.

26,7 Preoții și proorocii și tot poporul au ascultat pe Ieremia, când a grăit el aceste cuvinte în templul Domnului.

26,8 Iar după ce a spus Ieremia tot ce-i poruncise Domnul să spună la tot poporul, preoții, proorocii și tot poporul l-au prins și i-au zis: „Tu trebuie să mori!

26,9 De ce proorocești în numele Domnului și zici: Templul acesta va fi ca Șilo și cetatea aceasta se va pustii și va rămâne fără locuitori?” și s-a adunat tot poporul împotriva lui Ieremia la templul Domnului.

26,10 Și când au auzit acestea, căpeteniile lui Iuda au venit din casa regelui la templul Domnului și au șezut la intrare în poarta cea nouă a templului.

26,11 Atunci preoții și proorocii au zis către căpetenii și către tot poporul așa: „Osândă cu moarte se cuvine acestui om, pentru că proorocește împotriva cetății acesteia, cum ați auzit și voi cu urechile voastre!”

26,12 Iar Ieremia a zis către toate căpeteniile și către tot poporul: „Domnul m-a trimis să proorocesc împotriva templului acestuia și împotriva cetății acesteia cuvintele pe care le-ați auzit.

26,13 Îndreptați-vă dar căile voastre și faptele voastre și supuneți-vă glasului Domnului Dumnezeului vostru, și Domnului îi va părea rău de nenorocirea pe care o rostise împotriva voastră.

26,14 Iar cât despre mine, iată sunt în mâinile voastre, faceți cu mine ce vi se pare bun și drept!

26,15 Dar să știți bine că, de mă veți omorî, veți aduce asupra voastră, asupra cetății acesteia și asupra locuitorilor ei sânge nevinovat, căci cu adevărat Domnul m-a trimis la voi să vă spun în urechile voastre toate cuvintele acelea”.

26,16 Atunci căpeteniile și tot poporul au zis către preoți și către prooroci: „Omul acesta nu este vrednic de osândă cu moarte, pentru că ne-a grăit în numele Domnului Dumnezeului nostru”.

26,17 Atunci s-au ridicat unii din bătrânii poporului și au zis către toată adunarea poporului:

26,18 „Miheia din Moreșet a proorocit în zilele lui Iezechia, regele lui Iuda, și a zis către tot poporul iudeu: așa zice Domnul Savaot: „Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge o movilă de dărâmături și muntele templului acestuia va fi un deal împădurit”.

26,19 Omorâtu-l-a oare pentru aceasta Iezechia, regele lui Iuda și tot Iuda? Au nu s-a temut el de Domnul și nu s-a rugat Domnului, ca să-I pară rău de nenorocirea pe care o rostise împotriva lor? Și noi să ne împovărăm sufletele noastre cu o nelegiuire așa de mare!

26,20 De asemenea a mai proorocit în numele Domnului un oarecare Urie, fiul lui Șemaia, din Chiriat-Iearim, și a proorocit împotriva cetății acesteia și împotriva țării acesteia tocmai cu aceleași cuvinte, ca și Ieremia.

26,21 Și când au auzit cuvintele lui regele Ioiachim și toți curtenii lui și toate căpeteniile, a căutat regele să-l omoare. Și auzind de aceasta, Urie s-a temut și a fugit și a trecut în Egipt.

26,22 Dar regele Ioiachim a trimis și în Egipt oameni și anume: Pe Elnatan, fiul lui Acbor, și pe alții împreună cu aceștia.

26,23 Și au adus pe Urie din Egipt și l-au înfățișat la regele Ioiachim, și acesta l-a ucis cu sabia și a aruncat trupul lui acolo unde erau mormintele oamenilor de rând”.

26,24 Dar Ahicam, fiul lui Șafan, ocrotea pe Ieremia, ca să nu fie dat în mâna poporului spre ucidere.

27,1 La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, a fost de la Domnul către Ieremia acest cuvânt:

27,2 „Așa mi-a zis Domnul: Fă-ți cătușe și jug și le pune pe grumaz;

27,3 Trimite la fel regelui lui Iuda și regelui Moabului, regelui fiilor lui Amon, regelui Tirului și regelui Sidonului, prin solii care au venit în Ierusalim la Sedechia, regele Ierusalimului;

27,4 Și poruncește-le să spună stăpânilor lor: Iată ce zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, așa să spuneți stăpânilor voștri:

27,5 „Eu am făcut pământul și pe om și viețuitoarele cele de pe fața pământului cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu cel puternic și l-am dat cui am vrut.

27,6 Și acum voi da toate țările acestea în mâna lui Nabucodonosor, regele Babilonului, robul Meu, ba și fiarele câmpului le voi da lui spre slujbă;

27,7 Toate popoarele vor sluji lui și fiului lui și fiului fiului lui, până când îi va veni vremea și lui și țării lui; îi vor sluji popoare multe și regi mari.

27,8 Dacă vreun popor sau vreun regat nu va voi să-i slujească lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și nu-și va pleca grumazul său sub jugul regelui Babilonului, pe acel popor îl voi pedepsi cu sabie, cu foamete și cu ciumă, până-l voi stârpi cu mâna lui, zice Domnul.

27,9 Iar voi să nu ascultați pe proorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe vrăjitorii voștri și pe-ai voștri cititori de stele care vă zic: „Nu veți sluji regelui Babilonului”,

27,10 că aceștia vă prezic minciună, ca să vă depărteze din țara voastră și ca Eu să vă izgonesc, ca să pieriți.

27,11 Iar pe poporul care-și va pleca grumazul sub jugul regelui Babilonului și i se va supune, îl voi lăsa în pământul său și-l va lucra și va trăi pe el”, zice Domnul.

27,12 Și lui Sedechia, regele lui Iuda, i-am grăit toate cuvintele acestea și am zis: Plecați-vă grumazul sub jugul regelui Babilonului și slujiți-i lui și poporului lui și veți trăi.

27,13 De ce să mori tu și poporul tău de sabie, de foamete și de ciumă, cum a zis Domnul de poporul acela, care nu va sluji regelui Babilonului?

27,14 Și să nu ascultați cuvintele proorocilor care vă zic:

27,15 „Nu veți sluji regelui Babilonului, că minciună vă prezic și nici nu i-am trimis Eu, zice Domnul; ei vă profețesc mincinos în numele Meu, ca să vă izgonesc și să pieriți și voi și proorocii voștri, care vă proorocesc”.

27,16 Preoților și poporului întreg le-am grăit acestea: „Așa zice Domnul: Nu ascultați cuvintele proorocilor voștri care vă proorocesc și vă zic: Iată, curând vor fi întoarse de la Babilon vasele templului Domnului, că minciună vă proorocesc.

27,17 Nu-i ascultați, ci slujiți regelui Babilonului și veți trăi. De ce să duceți cetatea aceasta la pustiire?

27,18 Iar dacă sunt ei prooroci și dacă au ei cuvântul Domnului, atunci să mijlocească înaintea Domnului Savaot ca vasele rămase în templul Domnului și în casa regelui lui Iuda și în Ierusalim să nu treacă la Babilon.

27,19 Că așa zice Domnul Savaot de stâlpi, de baia cea de aramă, de postamente și de celelalte lucruri care au rămas în cetatea aceasta,

27,20 și pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, nu le-a luat când a dus din Ierusalim la Babilon pe Iehonia, fiul lui Ioiachim, regele lui Iuda, și pe toți îi însemnați din Iuda și din Ierusalim;

27,21 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, despre vasele care au rămas în templul Domnului și în casa regelui lui Iuda și în Ierusalim:

27,22 „Vor fi duse și acelea la Babilon și vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu și le voi scoate și le voi întoarce la locul acesta, zice Domnul”.

28,1 Tot în anul acela, la începutul domniei lui Sedechia, regele lui Iuda, adică în anul al patrulea, în luna a cincea, Anania, fiul lui Azur, proorocul cel din Gabon, mi-a grăit în templul Domnului, înaintea ochilor preoților și a tot poporul și mi-a zis:

28,2 „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Voi sfărâma jugul regelui Babilonului;

28,3 Peste doi ani voi întoarce în locul acesta toate vasele templului Domnului, pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, le-a luat din acest loc și le-a dus la Babilon.

28,4 Voi întoarce la locul acesta și pe Iehonia, fiul lui Ioiachim, regele lui Iuda, și pe toți robii iudei, care au mers la Babilon, zice Domnul, căci voi sfărâma jugul regelui Babilonului”.

28,5 Atunci proorocul Ieremia a grăit către Anania proorocul, înaintea ochilor preoților și înaintea ochilor a tot poporul, ce stătea în templul Domnului, și a zis Ieremia proorocul:

28,6 „Așa să fie și să facă aceasta Domnul! Împlinească Domnul cuvintele tale, pe care le-ai rostit tu pentru întoarcerea din Babilon a vaselor templului Domnului și a tuturor robilor la locul acesta.

28,7 Dar ascultă cuvântul acesta pe care ți-l spun eu în auzul tău și în auzul a tot poporul:

28,8 Proorocii care au fost demult înaintea mea și înaintea ta au prevestit multor țări și regate puternice război, strâmtorare și molimă.

28,9 Când însă vreun prooroc a prevestit pace, atunci numai așa a fost luat el ca prooroc, cu adevărat trimis de Domnul, dacă s-a împlinit cuvântul acelui prooroc”.

28,10 Iar proorocul Anania a luat jugul de pe grumazul lui Ieremia proorocul și l-a sfărâmat;

28,11 Și a zis Anania înaintea ochilor a tot poporul cuvintele acestea: „Iată ce zice Domnul: Așa voi sfărâma jugul lui Nabucodonosor, regele Babilonului, peste doi ani, luându-l de pe grumazul tuturor popoarelor”. Și Ieremia s-a dus în drumul său.

28,12 După ce proorocul Anania a sfărâmat jugul de pe grumazul proorocului Ieremia, a fost cuvântul Domnului către Ieremia și i-a zis:

28,13 „Mergi și spune lui Anania: Așa zice Domnul: Tu ai sfărâmat un jug de lemn și voi face în locul lui altul de fier,

28,14 că așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Jug de fier voi pune pe grumazul tuturor acestor popoare, ca să muncească ele la Nabucodonosor, regele Babilonului, și ca să-i slujească, ba și fiarele câmpului le voi da lui!”

28,15 Și a mai zis proorocul Ieremia către Anania proorocul: „Ascultă, Anania: Domnul nu te-a trimis și tu dai poporului acestuia încredere în minciună.

28,16 De aceea așa zice Domnul: Iată te voi arunca de pe fața pământului; chiar în anul acesta vei muri, pentru că ai grăit împotriva Domnului”.

28,17 Și a murit Anania proorocul chiar în anul acela, în luna a șaptea.

29,1 Iată cuvintele scrisorii pe care Ieremia proorocul a trimis-o din Ierusalim către rămășița bătrânilor din robie, preoților și proorocilor și către tot poporul pe care Nabucodonosor i-a dus din Ierusalim la Babilon,

29,2 după ce a ieșit din Ierusalim regele Iehonia și regina și eunucii și căpeteniile lui Iuda și ai Ierusalimului și lemnarii și fierarii,

29,3 prin Eleasa, fiul lui Șafan, și prin Ghemaria, fiul lui Hilchia, pe care Sedechia, regele lui Iuda, i-a trimis la Babilon către Nabucodonosor, regele Babilonului:

29,4 „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, către toți robii pe care i-am strămutat din Ierusalim la Babilon: Zidiți casă și trăiți;

29,5 Faceți grădini și mâncați roadele lor!

29,6 Luați femei și nașteți fii și fiice! Fiilor voștri luați-le soții, iar pe fiicele voastre măritați-le, ca să nască fii și fiice, și să nu vă împuținați acolo, ci înmulțiri-vă!

29,7 Căutați binele țării în care v-am dus robi și rugați-vă Domnului pentru ea, că de propășirea ei atârnă și fericirea voastră!

29,8 Pentru că așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Să nu vă lăsați amăgiți de proorocii voștri și de ghicitorii voștri care sunt în mijlocul vostru, și să nu ascultați visele voastre, pe care le veți visa,

29,9 căci vă proorocesc minciună și Eu nu i-am trimis, zice Domnul!

29,10 Pentru că Domnul zice: Când vi se vor împlini în Babilon șaptezeci de ani, atunci vă voi cerceta și voi împlini cuvântul Meu cel bun pentru voi, ca să vă întoarceți la locul acesta.

29,11 Pentru că numai Eu știu gândul ce-l am pentru voi, zice Domnul, gând bun, nu rău, ca să vă dau viitorul și nădejdea.

29,12 Și veți striga către Mine și veți veni și vă veți ruga Mie, și Eu vă voi auzi;

29,13 Și Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima voastră.

29,14 Și voi fi găsit de voi, zice Domnul, și vă voi întoarce din robie și vă voi strânge din toate popoarele și din toate locurile, de pe unde v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi întoarce din locul de unde v-am dus.

29,15 Voi ziceți: „Domnul ne-a ridicat prooroci în Babilon”.

29,16 Așa zice Domnul de regele care șade pe tronul lui David și de tot poporul care trăiește în cetatea aceasta și de frații voștri care n-au fost duși cu voi în robie.

29,17 Așa zice Domnul de aceștia: Iată, voi trimite asupra lor sabie, foamete și ciumă și-i voi face ca smochinele cele stricate care, de rele ce sunt, nu se pot mânca,

29,18 și-i voi urmări cu sabie, cu foamete și cu ciumă, și-i voi da spre chin în toate regatele pământului, spre blestem și grozăvie, spre râs și batjocură în fața tuturor popoarelor la care-i voi izgoni,

29,19 pentru că n-au ascultat cuvintele Mele, zice Domnul, deși le-am trimis dis-de-dimineață pe slujitorii Mei, proorocii; zice Domnul.

29,20 Iar voi toți cei ce sunteți în robie, pe care v-am trimis din Ierusalim la Babilon, ascultați cuvântul Domnului.

29,21 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel despre Ahab, fiul lui Colaia și despre Sedechia, fiul lui Maaseia, care vă proorocesc vouă minciună în numele Meu: pe aceștia îi voi da în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și acela îi va omorî înaintea ochilor voștri.

29,22 Și se va obișnui după ei printre toți robii lui Iuda din Babilon a se blestema astfel: „Să-i facă Domnul cum a făcut lui Sedechia și lui Ahab”, pe care i-a fript regele Babilonului pe jeratic,

29,23 pentru că au făcut ticăloșie în Israel: se desfrânau cu femeile aproapelui lor și spuneau minciuni în numele Meu, ceea ce Eu nu le-am poruncit; Eu știu acestea și sunt martor, zice Domnul.

29,24 Iar lui Șemaia Nehelamitul spune-i:

29,25 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Pentru că ai trimis scrisori în numele tău către tot poporul cel din Ierusalim și către preotul Sofonie, fiul lui Maaseia, și către toți preoții și ai scris:

29,26 „Domnul te-a pus preot în locul preotului Iehoiada, ca să fii supraveghetor în templul Domnului peste tot omul nebun și peste tot omul ce proorocește, și ca să pui pe unul ca acesta în temniță și în cătușe:

29,27 Pentru ce dar nu oprești pe Ieremia din Anatot de a mai prooroci acolo la voi?

29,28 Că acesta și în Babilon a trimis să mi se spună: „Robia va fi lungă: ziditi case și locuiți în ele, sădiți grădini și mâncați roadele lor”.

29,29 Preotul Sofonie a citit această scrisoare în auzul proorocului Ieremia,

29,30 și cuvântul Domnului a fost către Ieremia și a zis:

29,31 „Trimite la toți cei strămutați să li se spună: Așa zice Domnul de Șemaia Nehelamitul: Pentru că Șemaia proorocește la voi, dar Eu nu l-am trimis, și vă dă încredere într-o minciună,

29,32 de aceea așa zice Domnul: Iată Eu voi pedepsi pe Șemaia Nehelamitul și neamul lui; nu va fi din el om care să locuiască în mijlocul poporului acestuia, iar el nu va vedea binele acela, pe care Eu îl voi face poporului Meu, zice Domnul, pentru că a grăit împotriva Domnului”.

30,1 Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia:

30,2 „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Scrie-ți într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am grăit Eu,

30,3 că iată vin zile, zice Domnul când voi întoarce din robie pe poporul Meu, pe Israel și pe Iuda, zice Domnul, și-i voi aduce iarăși în pământul acela, pe care l-am dat părinților lor, și-l vor stăpâni”.

30,4 Iată cuvintele acelea pe care le-a spus Domnul despre Israel și despre Iuda:

30,5 Așa a zis Domnul: „Glas de tulburare, glas de groază auzim, ți nu glas de pace.

30,6 Întrebați și vedeți dacă naște vreun bărbat? De ce văd Eu pe toți bărbații cu mâinile pe șolduri, ca o femeie care naște, și fețele tuturor palide?

30,7 O, vai! Mare este ziua aceea! Asemenea ei n-a mai fost alta! Acela este timp de mare strâmtorare pentru Iacov, dar el va fi izbăvit din ea.

30,8 Și în ziua aceea, zice Domnul Savaot, voi sfărâma jugul de pe grumazul lor și lanțurile lor le voi rupe.

30,9 Și nu vor mai sluji străinilor, ci vor sluji Domnului Dumnezeului lor și lui David, regele lor, pe care îl voi pune iarăși pe tron.

30,10 Și tu robul Meu Iacov, nu te teme, zice Domnul, nici nu te înspăimânta, Israele, că iată Eu te voi scăpa din țara cea depărtată și neamul tău îl voi aduce din țara robiei tale. Și se va întoarce Iacov și va trăi în pace și în liniște și nimeni nu-l va mai îngrozi.

30,11 Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc; voi pierde de fot toate popoarele, printre care te-am risipit pe tine, iar pe tine nu te voi pierde; te voi pedepsi după dreptate și nepedepsit nu te voi lăsa,

30,12 că așa zice Domnul: Rana ta e de nevindecat și plaga ta e dureroasă.

30,13 Nimeni nu se îngrijește de pricina ta, ca să-ți vindece rana, și leac vindecător nu este pentru tine.

30,14 Toți prietenii tăi te-au uitat și nu te mai caută; că Eu te-am lovit ca pe un vrăjmaș, cu pedeapsă crudă, pentru mulțimea fărădelegilor tale, pentru că se

înmulțiseră păcatele tale.

30,15 De ce te plângi de rana ta? Durerea ta este de nevindecat? După mulțimea fărădelegilor tale ți-am făcut aceasta, pentru că se înmulțiseră păcatele tale.

30,16 Dar toți cei ce te mănâncă vor fi mâncați și toți vrăjmașii tăi vor merge și ei toți în robie și toți jefuitorii tăi vor fi jefuiți.

30,17 Și îți voi lega rănile și te voi vindeca, zice Domnul. Că ei te numesc: „Cel izgonit”, „Sionul, de care nu mai întreabă nimeni!”

30,18 Așa zice Domnul: „Iată voi restatornici corturile lui Iacov și sălașurile lui le voi milui; cetatea va fi zidită iar pe dealul său și templul se va zidi ca mai înainte.

30,19 Se vor înălța din ele mulțumiri și glas de bucurie; îi voi înmulți și nu vor mai fi împuținați, îi voi încununa cu glorie și nu vor mai fi înjosiți.

30,20 Fiii lui Iacov vor fi ca mai înainte, adunarea lui va sta înaintea Mea și Eu voi pedepsi pe toți asupritorii lui.

30,21 Căpetenia lui va fi din el și stăpânul lui se va ridica din mijlocul lui; îl voi apropia și se va apropia de Mine: că cine va îndrăzni să se apropie singur de Mine? - zice Domnul.

30,22 Voi veți fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru.

30,23 Iată vijelie sălbatică vine de la Domnul, vijelie groaznică, și va cădea pe capul necredincioșilor.

30,24 Mânia cea aprinsă a Domnului nu se va abate până ce nu se va sfârși și nu se va împlini gândul inimii Lui. În zilele cele de apoi veți pricepe aceasta”.

31,1 „În vremea aceea Eu voi fi Dumnezeul tuturor semințiilor lui Israel, iar ele vor fi poporul Meu”, zice Domnul.

31,2 Așa zice Domnul: „Poporul care a scăpat de sabie a aflat milă în pustiu. Israel a ajuns la locul său de odihnă”.

31,3 Atunci mi S-a arătat Domnul din depărtare și mi-a zis: „Cu iubire veșnică te-am iubit și de aceea Mi-am întins spre tine bunăvoința.

31,4 Din nou te voi pune în rânduială, fecioara lui Israel, din nou te voi înfrumuseța cu timpanele tale și vei ieși la hora celor ce se veselesc;

31,5 Din nou vei lua viile de pe dealurile Samariei, și vierii care le vor lucra se vor folosi ei singuri de ele.

31,6 Că va veni vremea când străjile de pe muntele Efraim vor striga: „Sculați-vă să ne suim în Sion, la Domnul Dumnezeul nostru!”

31,7 Căci așa zice Domnul: „Strigați de bucurie pentru Iacov și strigați înaintea căpeteniei popoarelor, vestiți; lăudați și ziceți: Doamne, izbăvește pe poporul Tău, rămășița lui Israel!

31,8 Iată, îi voi aduce din țara cea de la miazănoapte și-i voi aduna de la marginile pământului. Orbul și șchiopul, cea însărcinată și cea care naște vor fi împreună cu ei; se va întoarce aici mare mulțime.

31,9 Cu lacrimi au plecat și îi voi întoarce cu mângâiere, îi voi întoarce la izvoarele apelor pe cale netedă, pe care nu se vor poticni, că Eu sunt părintele lui Israel și Efraim este întâiul Meu născut”.

31,10 Ascultați, popoare, cuvântul Domnului, vestiți țării depărtate și ziceți: Cel ce a împrăștiat pe Israel, Acela îl va aduna și-l va păzi, ca păstorul turma sa, că va răscumpăra Domnul pe Iacov,

31,11 și-l va izbăvi din mâna celui ce a fost mai tare decât el.

31,12 Și vor veni și vor prăznui pe înălțimile Sionului și vor curge bunătățile Domnului: grâu și vin și untdelemn, miei și boi. Sufletul lor va fi ca o grădină bine-udată și ei nu vor mai tânji.

31,13 Atunci fecioara se va veseli la horă, tineri și bătrâni vor fi fericiți. Voi schimba întristarea lor în veselie și-i voi mângâia după întristarea lor și-i voi bucura.

31,14 Voi hrăni sufletele preoților cu grăsime și poporul Meu se va sătura din bunătățile Mele", zice Domnul.

31,15 Așa zice Domnul: „Glas se aude în Rama, bocet și plângere amară. Rahila își plânge copiii și nu vrea să se mângâie de copiii săi, pentru că nu mai sunt".

31,16 Așa zice Domnul: Înfrânează-ți glasul de la bocet și ochii de la lacrimi, că vei avea plată pentru munca ta, zice Domnul, și ei se vor întoarce din țara dușmană;

31,17 Este nădejde pentru viitorul tău, zice Domnul, că fiii tăi se vor întoarce în hotarele lor.

31,18 Aud pe Efraim plângând și zicând: „Tu m-ai pedepsit și sunt pedepsit ca un junc neînvățat. Întoarce-mă și mă voi întoarce, că Tu ești Domnul Dumnezeul meu!

31,19 După ce m-am întors, m-am căit, și când am luat cunoștință, m-am bătut în piept; am fost rușinat și tulburat am fost, pentru că am purtat ocara tinereții mele".

31,20 Dar Efraim nu este feciorul Meu scump, un copil atât de alintat? Atunci când vorbesc de el, totdeauna cu dragoste Mi-amintesc de el; pentru el Mi se mișcă inima și voi avea milă de el, zice Domnul.

31,21 Pune-ți semne pe lingă drum, pune-ți stâlpi, fii atentă la drum, la calea pe care te-ai dus; întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în aceste cetăți ale tale.

31,22 Până când vei rătăci, fiică neascultătoare? Pentru că Domnul va face pe pământ lucru nou: femeia va căuta pe bărbatul ei.

31,23 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „De acum înainte, când voi întoarce robia lor, vor grăi în pământul lui Iuda și în cetățile lui cuvintele acestea: „Locaș al dreptății și munte sfânt, Domnul să te binecuvânteze!"

31,24 Și se vor așeza în această țară Iuda și toate cetățile lui, plugarii și cei ce umblă cu turmele.

31,25 Că voi adăpa sufletul obosit și voi sătura toată inima amărâtă".

31,26 Atunci m-am deșteptat și am privit, și somnul meu a fost liniștit.

31,27 „Iată vin zile, zice Domnul, când voi semăna în casa lui Israel și în casa lui Iuda o sămânță de om și sămânță de vite;

31,28 Precum am privegheat asupra lor ca să-i smulg și să-i zdrobesc, ca să-i risipesc, să-i vatăm și să-i pierd, așa voi privegheа asupra lor, ca să-i zidesc și să-i sădesc, zice Domnul.

31,29 În zilele acelea nu vor mai zice: „Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții".

31,30 Ci fiecare va muri pentru fărădelegea sa; cine va mânca aguridă, aceluia i se vor strepezi dinții.

31,31 Iată vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou.

31,32 Însă nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deși Eu am rămas în legătură cu ei, zice Domnul.

31,33 Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel, după zilele acela, zice Domnul: Voi pune legea Mea înăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei îmi vor fi popor.

31,34 Și nu se vor mai învăța unul pe altul și frate pe frate, zicând: „Cunoașteți pe Domnul” că toți de la sine Mă vor cunoaște, de la mic până la mare, zice Domnul, pentru că Eu voi ierta fărădelegile lor și păcatele lor nu le voi mai pomeni”.

31,35 Așa zice Domnul, Cel ce a dat soarele ca să lumineze ziua și a pus legi lunii și stelelor, ca să lumineze noaptea; Cel ce tulbură marea, de-i mugesc valurile, și numele Lui este Domnul Savaot:

31,36 „Când aceste legi vor înceta să mai aibă putere înaintea Mea, zice Domnul, atunci și seminția lui Israel va înceta pentru totdeauna să mai fie popor înaintea Mea.

31,37 Așa zice Domnul: Dacă cerul poate fi măsurat sus și temeliile pământului cercetate jos, atunci și Eu voi lepăda toată seminția lui Israel pentru toate câte au făcut ei, zice Domnul.

31,38 Iată vin zile - zice Domnul când cetatea se va zidi întru slava Domnului de la turnul Hananeel până la Poarta Colțului,

31,39 și funia de măsurat pământul va înainta de-a dreptul până la muntele Gareb și se va întoarce spre Goa.

31,40 Și toată valea trupurilor moarte și a cenușii și tot câmpul până la pârâul Chedron, până la colțul porcilor cailor, spre răsărit, vor fi locuri sfințite pentru Domnul și nu vor mai fi niciodată nici pustiite, nici nimicite”.

32,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, în anul al zecelea al lui Sedechia, regele lui Iuda. Anul acesta era anul al optsprezecelea al lui Nabucodonosor.

32,2 Atunci oștirea regelui Babilonului înconjurase Ierusalimul și proorocul Ieremia era închis în curtea temniței, care se afla lângă casa regelui lui Iuda.

32,3 Acolo îl închisese regele Sedechia zicând: „De ce proorocești și zici: Așa grăiește Domnul: Iată, voi da cetatea în mâinile regelui Babilonului, și acesta o va lua;

32,4 Sedechia, regele lui Iuda, nu va scăpa din mâinile caldeilor, ci va fi dat fără îndoială în mâinile regelui Babilonului și va grăi cu el gură către gură; ochii lui vor vedea ochii aceluia,

32,5 și acela va duce pe Sedechia la Babilon, unde va și sta el până-l voi cerceta, zice Domnul. Dacă vă veți lupta cu caldeii, nu veți avea izbândă!”

32,6 Atunci Ieremia a zis: „Așa a fost cuvântul Domnului către mine:

32,7 Iată vine Hanameel, fiut lui Șalum, unchiul tău, vine la tine ca să-ți zică: „Cumpără pentru tine țarina mea cea din Anatot, pentru că după dreptul de înrudire se cuvine să o cumperi tu”.

32,8 Și a venit la mine în curtea gărzii Hanameel, fiul unchiului meu, după cuvântul Domnului, și mi-a zis: „Cumpără țarina mea cea din Anatot, din pământul lui Veniamin, că al tău este dreptul de moștenire și al tău este dreptul de răscumpărare. Cumpăr-o pentru tine!”

32,9 Atunci am cunoscut că acesta fusese cuvântul Domnului și am cumpărat de la Hanameel, fiul unchiului meu, țarina cea din Anatot și i-am cântărit șapte sicli de argint și zece arginți;

32,10 Apoi am scris zapisul și l-am întărit cu pecetea, am chemat la aceasta martori și am cântărit argintul cu cântarul.

32,11 Am luat atât zapisul de cumpărare cel pecetluit după lege și rânduială, cât și pe cel deschis;

32,12 Și am dat acest zapis de cumpărare lui Baruh, fiul lui Neria, fiul lui Maasia, în fața lui Hanameel, fiul unchiului meu, și în fața martorilor care iscăliseră acest zapis de cumpărare, și în fața tuturor iudeilor, care se aflau în curtea gărzii,

32,13 și în fața tuturor am poruncit lui Baruh:

32,14 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Ia zapisele acestea, - zapisul de cumpărare care este pecetluit și zapisul acesta deschis - și le pune într-un vas de lut, ca să stea acolo zile multe.

32,15 Că așa zice Domnul Savant, Dumnezeul lui Israel: Casele, țarinile și viile vor fi din nou cumpărate în țara aceasta”.

32,16 Dând eu zapisul de cumpărare lui Baruh, fiul lui Neria, m-am rugat Domnului și am zis:

32,17 „O, Doamne Dumnezeule, Tu ai făcut cerul și pământul cu puterea Ta cea mare și cu braț înalt și pentru Tine nimic nu este cu neputință!

32,18 Tu arăți milă la mii și pedepsești fărădelegile părinților în sânul copiilor lor după ei; Tu ești Dumnezeu cel mare și puternic, al Cărui nume este Domnul Savaot;

32,19 Cel mare în sfat și puternic în faptele Tale, ai Cărui ochi sunt deschiși asupra tuturor căilor fiilor oamenilor, ca să dai fiecăruia după căile lui și după roadele faptelor lui;

32,20 Tu ai săvârșit semne și minuni în țara Egiptului și săvârșești și astăzi în Israel și printre oameni,

32,21 și ți-ai făcut nume, ca și astăzi, și ai scos pe poporul Tău Israel din pământul Egiptului prin semne și minuni, cu mână tare și cu braț înalt, în groază mare,

32,22 și le-ai dat lor țara aceasta, în care curge lapte și miere, pe care o făgăduiseși cu jurământ părinților lor, că le-o vei da;

32,23 Și ei au intrat și au pus stăpânire pe ea, dar n-au ascultat glasul Tău ca să se poarte după legea Ta și n-au făcut ceea ce le-ai poruncit Tu să facă. De aceea ai adus asupra lor toate aceste nenorociri.

32,24 Iată valurile de pământ se întind până la cetate ca să fie luată! Și cetatea prin sabie, foamete și ciumă se dă în mâinile caldeilor, care luptă împotriva ei; ceea ce ai zis Tu, aceea se și împlinește. Și Tu vezi aceasta.

32,25 Dar Tu, Doamne Dumnezeule, mi-ai zis: Cumpără-ți o țarină cu argint și cheamă martori, tocmai când cetatea se dă în mâinile caldeilor”.

32,26 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia și a zis:

32,27 „Iată, Eu sunt Domnul Dumnezeu a tot trupul! Este oare ceva cu neputință la Mine?”

32,28 De aceea așa zice Domnul: „Iată voi da cetatea aceasta în mâinile caldeilor și în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și acesta o va lua.

32,29 Și vor intra caldeii, care împresoară cetatea aceasta, vor da foc cetății și o vor arde cu foc pe ea și casele pe ale căror acoperișuri s-au adus tămâieri lui Baal și jertfe cu turnare în cinstea dumnezeilor străini, ca să Mă mânie pe Mine.

32,30 Că fiii lui Israel și fiii lui Iuda au făcut numai rău înaintea ochilor Mei din tinerețile lor; fiii lui Israel M-au mâniat necontenit cu faptele mâinilor lor, zice Domnul.

32,31 Cetatea aceasta, chiar din ziua zidirii sale și până astăzi, pare că a fost făcută

pentru mânia Mea și pentru urgia Mea, ca s-o lepăd de la fața Mea,

32,32 din pricina răului fiilor lui Israel și al fiilor lui Iuda, pe care l-au făcut pentru mânierea Mea, ei și regii lor, căpeteniile lor, preoții lor și proorocii lor, bărbații lui Iuda și locuitorii Ierusalimului.

32,33 Și Mi-au întors spatele, iar nu fața și când i-am învățat, dis-de-dimineață i-am învățat și ei n-au voit să primească învățătură;

32,34 În templul asupra căruia s-a chemat numele Meu au pus urâciunile lor, întinându-l.

32,35 Au făcut locuri înalte lui Baal în valea fiilor lui Hinom, ca să treacă prin foc pe fiii lor și pe fiicele lor în cinstea lui Moloh, ceea ce Eu nu le-am poruncit, și nici prin minte nu Mi-a trecut că ei vor face această urâciune, ducând în păcat pe Iuda”.

32,36 Și acum, așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel despre cetatea aceasta, de care ziceți: „Ea se va da în mâinile regelui Babilonului prin sabie, foamete și boala ciumei”:

32,37 „Iată îi voi aduna din toate țările, prin care i-am împrăștiat în mânia Mea și cu iuțimea Mea și în marea Mea întărâtare, și îi voi întoarce la locul acesta și le voi da viață fără de primejdie.

32,38 Ei vor fi poporul Meu și Eu le voi fi Dumnezeu.

32,39 Și le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine în toate zilele vieții, spre binele dar și spre binele copiilor lor după ei.

32,40 Voi încheia cu ei legământ veșnic, după care Eu nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine și voi pune frica Mea în inima lor, ca ei să nu se mai abată de la Mine.

32,41 Mă voi bucura să le fac bine și-i voi sădi tare în pământul acesta din toată inima Mea și din tot sufletul Meu”.

32,42 Că așa zice Domnul: „După cum am adus asupra poporului acestuia acest mare rău, așa voi aduce asupra lor tot binele pe care l-am rostit pentru ei.

32,43 Și vor cumpăra țarină în țara aceasta, de care ziceți: „Aceasta este pustietate fără oameni și fără vite și este dată în mâna caldeilor”.

32,44 Vor cumpăra țarini pe argint și le vor scrie în zapis și-l vor pecetlui și vor chema martori; cumpăra-vor țarine în pământul lui Veniamin și în împrejurimile Ierusalimului, prin cetățile lui Iuda și prin cetățile din munți, prin cetățile din câmp, prin cetățile de la miazăzi, că voi întoarce pe robii lor”, zice Domnul.

33,1 Fost-a cuvântul Domnului către Ieremia a doua oară, când era el tot închis în curtea gărzii, și a zis:

33,2 „Așa grăiește Domnul, Cel ce a făcut pământul. Domnul Cel ce l-a zidit și l-a întărit, al Cărui nume este Domnul:

33,3 Strigă către Mine, că Eu îți voi răspunde și îți voi arăta lucruri mari și nepătrunse pe care tu nu le știi.

33,4 Că așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel despre casele acestei cetăți și despre casele regilor lui Iuda, care se strică pentru a fi făcute întărituri împotriva împresurării și sabiei

33,5 caldeilor veniți să lupte și să le umple cu trupurile oamenilor, pe care-i lovesc cu mânia Mea și cu urgia Mea și pentru ale căror fărădelegi Mi-am ascuns fața de la cetatea aceasta.

33,6 Le voi lega rănile ca să-i vindec și le voi descoperi belșug de pace și de adevăr;

33,7 Voi întoarce aici pe robii lui Iuda și pe robii lui Israel și-i voi așeza ca la început;

33,8 Îi voi curăți de necredința lor, cu care au greșit ei înaintea Mea și le voi ierta toate fărădelegile lor, cu care au păcătuit ei înaintea Mea și au căzut de la Mine.

33,9 Ierusalimul va fi pentru Mine nume de bucurie, laudă și cinste în fața tuturor popoarelor pământului, care vor auzi de toate bunătățile ce i le voi face și se vor mira, se vor cutremura de toate binefacerile și de toată starea cea bună cu care-l voi învrednici".

33,10 Așa zice Domnul: „În locul acesta de care voi ziceți că este pustiu și lipsit de oameni și de vite, precum și în cetățile lui Iuda, și pe ulițele Ierusalimului, care sunt pustii, fără oameni, fără locuitori și fără vite,

33,11 iar se va auzi glas de bucurie, glas de veselie, glas de mire și glas de mireasă, glasul celor ce zic: „Slăviți pe Domnul Savaot, că bun este Domnul, că în veac este mila Lui" și glasul celor ce aduc jertfă de mulțumire în templul Domnului; căci voi întoarce robii țării acesteia la starea cea de altădată", zice Domnul.

33,12 Așa zice Domnul Savaot: „În țara aceasta, care este pustie, fără locuitori și fără vite, și în toate cetățile ei iarăși vor fi locașuri de păstori, care-și vor odihni turmele lor.

33,13 În cetățile cele de munte, în cetățile cele de la șes și în cetățile cele de la miazăzi, în pământul lui Veniamin, în împrejurimile Ierusalimului și în cetățile lui Iuda, iarăși se vor perinda turme pe sub mâna celui ce numără, zice Domnul.

33,14 Iată vin zilele când voi împlini acel cuvânt bun pe care l-am rostit Eu pentru casa lui Israel și pentru casa lui Iuda, zice Domnul.

33,15 În zilele acelea și în vremea aceea voi ridica lui David Odraslă dreaptă și aceea va face judecată și dreptate pe pământ.

33,16 În zilele acelea Iuda va fi izbăvit și Ierusalimul va trăi fără primejdie și Odraslei aceleia I se va pune numele: „Domnul - dreptatea noastră"

33,17 Că așa zice Domnul: „Nu va lipsi lui David bărbat care să șadă pe scaunul casei lui Israel.

33,18 Și preoții-leviți nu vor avea lipsă de bărbat care să stea înaintea feței Mele și să aducă în toate zilele arderi de tot, să aprindă tămâie și să săvârșească jertfe".

33,19 Și a mai fost cuvântul Domnului către Ieremia, zicând:

33,20 „Așa zice Domnul: De poți strica legământul Meu cel pentru ziuă și legământul Meu cel pentru noapte și să faci ea ziua și noaptea să nu mai vină ta vremea lor, atunci poate se va strica și legământul Meu cel încheiat ou robul Meu David,

33,21 ca să nu mai aibă el fiu care să domnească pe scaunul lui; de asemenea și cel încheiat cu leviții-preoți, slujitorii Mei.

33,22 Precum e nenumărată oștirea cerească și nenumărat nisipul mării, așa voi înmulți neamul lui David, robul Meu, și al leviților celor ce-Mi slujesc Mie".

33,23 Fost-a iarăși cuvântul Domnului către Ieremia, zicând:

33,24 Nu vezi tu oare că poporul acesta zice: „Domnul a lepădat cele două seminții pe care le alesese El?" și ei disprețuiesc poporul Meu, ca și cum acesta n-ar fi popor în ochii lor.

33,25 Așa zice Domnul: Dacă legământul Meu cel pentru ziuă și pentru noapte și rânduiala cerului și a pământului nu le-am întărit Eu,

33,26 atunci și neamul lui Iacov și al lui David, robul Meu, îl voi lepăda și nu voi mai

lua stăpânitori din neamul lui pentru semința lui Avraam și a lui Isaac și a lui Iacov, căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război și-i voi milui”.

34,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, când Nabucodonosor, regele Babilonului, și toată oștirea lui și toate regatele pământului, supuse sub mâna lui, și toate popoarele au venit cu război împotriva Ierusalimului și împotriva tuturor cetăților lui Iuda, zicând:

34,2 „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Mergi și grăiește lui Sedechia, regele lui Iuda, și-i spune: Așa zice Domnul: lată voi da cetatea aceasta în mâinile regelui Babilonului, și acesta o va arde cu foc.

34,3 Nici tu nu vei scăpa din mâna lui, ci vei fi cu adevărat luat și dat în mâinile lui; ochii tăi vor vedea ochii regelui Babilonului și buzele lui vor grăi buzelor tale și vei merge la Babilon.

34,4 Dar ascultă cuvântul Domnului, Sedechia, rege al lui Iuda! Așa zice Domnul de tine: Nu vei muri de sabie, ci vei muri în pace.

34,5 Și precum s-a aprins tămâie pentru părinții tăi și pentru ceilalți regi, care au fost înainte de tine, la înmormântarea lor, așa se va aprinde și pentru tine și te vor plânge, zicând: „Vai, doamne!” Că Eu am rostit cuvântul acesta”, zice Domnul.

34,6 Și a spus Ieremia proorocul toate cuvintele acestea lui Sedechia, regele lui Iuda, în Ierusalim.

34,7 În vremea aceea oștirea regelui Babilonului se războia împotriva Ierusalimului și împotriva tuturor cetăților lui Iuda, care mai rămăseseră, și anume împotriva Lachișului și Azecăi, deoarece din cetățile lui Iuda numai acestea mai rămăseseră cetăți întărite.

34,8 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, după ce regele Sedechia a încheiat legământ cu tot poporul ce era în Ierusalim,

34,9 ca să dea slobozenie, așa încât fiecare să dea drumul robului său și roabei sale, evreu și evreică, și ca nimeni să nu mai țină în robie evreu, frate al său.

34,10 Și s-au supus toți cei mari și tot poporul, care au încheiat legământul, ca să dea fiecare drumul robului său și roabei sale, ca să nu-i mai țină pe: viitor în robie, și au ascultat și s-au supus.

34,11 Dar după aceea, răzgândindu-se, au început să ia înapoi pe robii și pe roabele cărora le dăduseră drumul și-i siliră să le fie robi și roabe.

34,12 Dar a fost cuvântul Domnului către Ieremia, căruia i s-a zis din partea Domnului:

34,13 „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Eu am încheiat un legământ cu părinții voștri, când i-am scos din pământul Egiptului și din casa robiei, și am zis:

34,14 La sfârșitul anului al șaptelea să dea drumul fiecare din voi fratelui său, evreu, care ți s-a vândut ție; să-ți lucreze el șase ani, iar după aceea să-i dai drumul să fie slobod. Dar părinții voștri nu m-au ascultat și nu ți-au plecat urechea lor.

34,15 Acum voi v-ați întors și ați făcut cum e drept în ochii Mei, dând fiecare slobozenie aproapelui său, și ați încheiat înaintea Mea legământ în templul asupra căruia s-a chemat numele Meu.

34,16 Dar apoi v-ați răzgândit și ați necinstit numele Meu și ați întors fiecare pe robul vostru și pe roaba voastră cărora le dăduserăți drumul să se ducă unde le place, și-i siliți să vă fie robi și roabe.

34,17 De aceea, așa zice Domnul: Voi nu v-ați supus Mie, ca să dați fiecare drumul aproapelui vostru; pentru aceea iată, Eu, zice Domnul, voi da libertate sabiei asupra

voastră, ciumei și foametei și vă voi face pricină de groază pentru toate regatele pământului.

34,18 Pe cei ce au călcat legământul Meu și pe cei ce nu s-au ținut de cuvintele legământului pe care l-am încheiat înaintea feței Mele, despicând în două vițelul și trecând printre cele două bucăți ale lui,

34,19 pe cei mari ai lui Iuda și pe cei mari ai Ierusalimului, pe eunuci, pe preoți și pe tot poporul țării, care au trecut printre bucățile vițelului despicat,

34,20 îi voi da în mâinile vrăjmașilor și în mâinile celor ce vor să le ia viața, iar trupurile lor vor fi hrană păsărilor cerului și fiarelor pământului.

34,21 Pe Sedechia, regele lui Iuda, și pe cei mari ai lui îi voi da în mâinile vrăjmașilor lor și în mâinile celor ce vor să le ia viața, în mâinile oștirii regelui Babilonului, care s-a retras de la voi.

34,22 Iată Eu voi da poruncă, zice Domnul, și-i voi întoarce la cetatea aceasta și vor năvăli asupra ei și o vor lua și o vor arde cu foc, și cetățile lui Iuda le vor face pustiu nelocuit".

35,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, în zilele lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda:

35,2 „Mergi în casa Recabiților și vorbește cu ei și-i adu în templul Domnului, într-o cămară, și dă-le să bea vin".

35,3 Atunci am luat eu pe Iaazania, fiul lui Ieremia, fiul lui Habaținia, pe frații lui, pe toți fiii lui și toată casa Recabiților

35,4 și i-am adus în templul Domnului, în cămara fiilor lui Hanan, fiul lui Igdalia, omul lui Dumnezeu, care e lângă cămara dregătorilor, deasupra camerei lui Maaseia, fiul lui Șalum, păzitorul pragului.

35,5 Apoi am pus înaintea fiilor casei Recabiților cupe pline cu vin și pahare și le-am zis: „Beți vin!"

35,6 Dar ei au zis: „Noi nu bem vin, pentru că Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat poruncă, zicând: Să nu beli vin nici voi, nici fiii voștri în veac!

35,7 Nici case să nu zidiți, nici semințe să nu semănați, nici vii să nu sădiți, nici să aveți, ci să trăiți în corturi în toate zilele vieții voastre, ca să trăiți vreme îndelungată pe pământul în care sunteți călători.

35,8 Și noi am ascultat glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, întru toate câte ne-a poruncit el, ca să nu bem vin în toate zilele noastre nici noi, nici femeile noastre, nici fiii noștri, nici fiicele noastre,

35,9 și să nu zidim case ca locuințe pentru noi și să nu avem nici vii; nici țarini, nici semănături,

35,10 ci să trăim în corturi întru toate ascultăm și facem toate câte ne-a poruncit Ionadab, strămoșul nostru.

35,11 Când însă a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, împotriva acestei țări, noi am zis: Hai să intrăm în Ierusalim dinaintea oștirilor caldeilor și a oștirilor sirienilor! Și iată acum trăim în Ierusalim".

35,12 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia și a zis:

35,13 „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Mergi și spune bărbaților lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Se poate oare să nu luați voi învățătură din aceasta și să nu ascultați cuvântul Meu?" - zice Domnul.

35,14 Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, pe care le-a spus fiilor săi de a nu bea

vin, se împlinesc, și ei nu beau până în ziua de astăzi, pentru că se supun celor rânduite de tatăl lor; iar Eu necontenit v-am vorbit, v-am vorbit dis-de-dimineață și voi nu M-ați ascultat.

35,15 Trimis-am la voi pe toți proorocii, robii Mei, i-am trimis dis-de-dimineață și am zis: Să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și să vă îndreptați purtările, să nu mergeți după alți dumnezei, ca să le slujiți, și veți trăi în pământul acesta pe care l-am dat vouă și părinților voștri; dar voi nu v-ați plecat urechea și nu M-ați ascultat.

35,16 Deoarece fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, împlinesc porunca pe care le-a dat-o tatăl lor, iar poporul Meu nu Mă ascultă,

35,17 de aceea așa zice Domnul Dumnezeu Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată Eu voi aduce asupra lui Iuda și a tuturor locuitorilor Ierusalimului tot răul acela pe care l-am rostit asupra lor, pentru că Eu le-am vorbit și ei n-au ascultat, i-am chemat și ei n-au răspuns”.

35,18 Iar casei Recabiților, Ieremia i-a grăit: „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Pentru că voi ați ascultat porunca lui Ionadab, tatăl vostru, și păziți toate poruncile lui și în toate faceți cum v-a poruncit el,

35,19 de aceea, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Nu va lipsi lui Ionadab, fiul lui Recab, bărbatul care să stea înaintea feței Mele în toate zilele”.

36,1 În anul al patrulea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, a fost de la Domnul către Ieremia cuvântul acesta:

36,2 „Ia-ți un sul de hârtie și scrie pe el toate cuvintele pe care ți le-am grăit Eu despre Israel, despre Iuda și despre toate popoarele, din ziua de când am început a-ți grăi, din zilele lui Iosia și până în ziua de astăzi;

36,3 Că poate va auzi casa lui Iuda tot răul ce Mi-am pus în gând să i-l fac, ca să se întoarcă fiecare de la calea sa cea rea, pentru ca Eu să le iert nedreptățile lor și păcatele lor”.

36,4 Atunci a chemat Ieremia pe Baruh, fiul lui Neria, și după spusa lui Ieremia a scris Baruh pe hârtia sulului toate cuvintele Domnului pe care le grăise El aceluia.

36,5 Și a poruncit Ieremia lui Baruh și a zis: „Eu sunt închis și nu mă pot duce în templul Domnului.

36,6 Deci, du-te tu și cuvintele Domnului din gura mea scrise de tine în sul, citește-le în templul Domnului, în ziua postului, în auzul poporului; citește-le de asemenea și în auzul tuturor acelora din Iuda, care sunt veniți de prin toate cetățile;

36,7 Poate vor înălța rugă smerită înaintea feței Domnului și se va întoarce fiecare de la calea sa cea rea, căci mare este mânia și supărarea pe care a arătat-o Domnul asupra poporului acestuia”.

36,8 Și a făcut Baruh, fiul lui Neria, tot ce i-a poruncit Ieremia, citind în templul Domnului cuvintele Domnului cele scrise în sul.

36,9 În anul al cincilea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, în luna a opta, a vestit post înaintea feței Domnului pentru tot poporul din Ierusalim și pentru tot poporul care venise la Ierusalim de prin orașele lui Iuda.

36,10 Și cuvintele lui Ieremia, cele scrise în sul, le-a citit Baruh în templul Domnului, în camera lui Ghemaria, fiul lui Șafan, scriitorul, în curtea de sus, la intrarea de la poarta cea nouă a templului Domnului, în auzul poporului.

36,11 Iar Miheia, fiul lui Ghemaria, fiul lui Șafan, a auzit toate cuvintele Domnului cele scrise în sul.

36,12 Și s-a coborât în casa regelui, în camera secretarului regelui și iată acolo stăteau toți dregătorii: Elișama, secretarul regelui, Delaia, fiul lui Șemaia, Elnatan, fiul lui Acbor, Ghemaria, fiul lui Șafan, Sedechia, fiul lui Hanania și toți ceilalți dregători.

36,13 Și le-a povestit acestora Miheia toate cuvintele ce le auzise, când a citit Baruh cartea în auzul poporului.

36,14 Atunci dregătorii au trimis la Baruh pe Iehudi, fiul lui Netania, fiul lui Șelemia, fiul lui Cuși, ca să-i spună: „Cartea pe care tu ai citit-o în auzul poporului, să o iei în mâna ta și să vii”.

36,15 Atunci Baruh, fiul lui Neria, a luat cartea în mâna sa și a venit la ei. Iar ei i-au zis: „Șezi și ne citește în auz!” și a citit Baruh în auzul lor.

36,16 Iar dacă au ascultat ei toate cuvintele, s-au uitat cu groază unii la alții și au zis către Baruh: „Vom spune numaidecât regelui toate cuvintele acestea!”

36,17 Și apoi au întrebat pe Baruh: „Spune-ne însă cum ai scris tu din gura lui toate cuvintele acestea?”

36,18 Și Baruh le-a spus: „El mi-a rostit cu gura sa toate cuvintele acestea, iar eu le-am scris cu cerneală în sulul acesta”.

36,19 Atunci au zis dregătorii către Baruh: „Du-te și te ascunde și tu și Ieremia, ca nimeni să nu știe unde sunteți!”

36,20 Apoi ei s-au dus la rege în palat, iar cartea au lăsat-o în odaia lui Elișama, secretarul regelui, și au spus în auzul regelui toate cuvintele acestea.

36,21 Și a trimis regele pe Iehudi să aducă îndată cartea, și acesta a luat-o din camera lui Elișama, secretarul regelui; și a citit-o Iehudi în auzul regelui și în auzul tuturor dregătorilor care stăteau lângă rege.

36,22 În vremea aceea, în luna a noua, regele ședea în palatul de iarnă și înaintea lui ardea o tavă cu jeratic.

36,23 După ce a citit Iehudi trei sau patru coloane, regele a tăiat cu cuțitașul secretarului cartea și a aruncat-o în focul de pe tavă, nimicind-o toată.

36,24 Și nu s-au temut, nici și-au sfâșiat hainele lor, nici regele, nici toți slujitorii lui, care au auzit toate cuvintele acestea.

36,25 Deși Elnatan, Delaia și Ghemaria au rugat pe rege să nu ardă cartea, el însă nu i-a ascultat.

36,26 Și a poruncit regele lui Ierahmeel, fiul regelui, și lui Seraia, fiul lui Azirel, și lui Șelemia, fiul lui Abdeel, să prindă pe scriitorul Baruh și pe Ieremia proorocul. Dar Domnul i-a ascuns.

36,27 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, după ce regele a ars cartea și cuvintele pe care Baruh le scrisese din gura lui Ieremia, și i-a zis:

36,28 „Ia-ți alt sul de hârtie și scrie în el toate cuvintele de mai înainte, care au fost în celălalt sul, pe care l-a ars Ioiachim, regele lui Iuda, iar regelui lui Iuda, Ioiachim, să-i spui:

36,29 Așa zice Domnul: Tu ai ars cartea aceasta, zicând: Pentru ce ai scris în ea: Va veni îndată regele Babilonului și va pustii țara aceasta și va pierde oamenii și dobitoacele din ea?

36,30 De aceea, așa zice Domnul despre Ioiachim, regele lui Iuda: Nu va mai fi din el urmaș care să șadă pe scaunul lui David; trupul lui va fi aruncat în arșița zilei și în frigul nopții

36,31 și-l voi pedepsi pe el și neamul lui și slugile lui pentru nedreptatea lor; voi aduce asupra lor și asupra locuitorilor Ierusalimului și asupra oamenilor lui Iuda tot răul pe care l-am rostit asupra lor și ei n-au ascultat”.

36,32 Și a luat Ieremia alt sul de hârtie și l-a dat lui Baruh scriitorul, fiul lui Neria, și acesta a scris în el, din gura lui Ieremia, toate cuvintele din sulul ce-l aruncase în foc Ioiachim, regele lui Iuda, și a mai adăugat la ele multe cuvinte asemenea acelora.

37,1 În locul lui Iehonia, fiul lui Ioiachim, a fost făcut rege Sedechia, fiul lui Iosia, pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, l-a pus rege în țara lui Iuda.

37,2 Dar nici el, nici slujitorii lui și nici poporul țării n-au ascultat cuvintele Domnului, cele grăite prin proorocul Ieremia.

37,3 Regele Sedechia a trimis pe Iucal, fiul lui Șelemia, și pe Sofonie preotul, fiul lui Maaseia, la Ieremia proorocul, ca să-i zică: „Roagă-te pentru noi Domnului Dumnezeului nostru!”

37,4 Căci pe atunci Ieremia intra și umbla încă slobod prin popor, pentru că nu-l aruncaseră încă în închisoare.

37,5 Oștirea lui Faraon a ieșit din Egipt, iar caldeii, care împresuraseră Ierusalimul, auzind vestea aceasta, s-au retras de la Ierusalim.

37,6 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia proorocul și a zis:

37,7 „Așa grăiește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Regelui lui Iuda, care v-a trimis la Mine să Mă întrebați, așa să-i spuneți: Iată, oștirea lui Faraon care v-a veni în ajutor se va întoarce în țara sa, în Egipt,

37,8 iar caldeii vor veni din nou și vor lupta împotriva cetății acesteia, o vor lua și o vor arde cu foc.

37,9 Așa zice Domnul: Nu vă înșelați pe voi înșivă, zicând: „Fără îndoială se vor duce de la noi caldei” că nu se vor duce.

37,10 Chiar dacă ați, sfărâma cu totul oștirea caldeilor, care luptă împotriva voastră, și ar rămâne la ei numai răniți, apoi și aceia s-ar ridica fiecare din cortul său și ar arde cetatea aceasta cu foc”.

37,11 În vremea când oștirea caldeilor s-a retras de la Ierusalim din pricina oștirii egiptene,

37,12 Ieremia a plecat din Ierusalim, ca să se ducă în țara lui. Veniamin, să descurce niște treburi de moștenire cu cei de acolo.

37,13 Dar când se afla el la poarta lui Veniamin, căpetenia gărzii, care era acolo și care se numea Ireia, fiul lui Șelemia, fiul lui Hanania, a prins pe Ieremia proorocul și i-a zis: „Tu vrei să fugi la caldei!”

37,14 „Aceasta este minciună; eu nu vreau să fug la caldei”, a zis Ieremia. Dar fără să-l asculte, Ireia l-a arestat pe Ieremia și l-a dus la dregători.

37,15 Și s-au mâniat dregătorii pe Ieremia, l-au bătut și l-au închis în temniță, în casa lui Ionatan scriitorul, pentru că o făcuseră temniță.

37,16 Și după ce a intrat Ieremia în temniță, în beci, și a stat acolo Ieremia zile multe,

37,17 regele Sedechia a trimis și i-a adus. Și l-a întrebat regele în casa sa în taină și i-a zis: „N-ai oare cuvânt de la Domnul?” Iar Ieremia a zis: „Ba am!” și a adăugat: „Tu vei fi dat în mâinile regelui Babilonului!”

37,18 Și a mai zis Ieremia către regele Sedechia: „Cu ce am greșit eu înaintea ta, înaintea slujitorilor tăi și înaintea poporului acestuia, de m-ați băgat în temniță?

37,19 Și unde sunt proorocii voștri care v-au proorocit și au zis: „Regele Babilonului nu va veni împotriva voastră și împotriva pământului acestuia?”

37,20 Și acum ascultă, domnul meu rege, să aibă trecere cererea mea înaintea ta și să nu mă mai întorc în casa lui Ionatan scriitorul, ca să nu mor acolo”.

37,21 Și a dat regele Sedechia poruncă să închidă pe Ieremia în curtea temniței și i s-a dat câte o bucată de pâine pe zi din ulița pitarilor, până s-a isprăvit pâinea în cetate. Și așa a rămas Ieremia în curtea temniței.

38,1 Și Șefatia, fiul lui Matan, și Ghedalia, fiul lui Pashor, Iucal, fiul lui Șelemia și Pașhurr, fiul lui Malchia, au auzit cuvintele pe care le-a rostit Ieremia către tot poporul, zicând:

38,2 „Așa zice Domnul: Cine va rămâne în această cetate va muri de sabie, de foame și de boala ciumei; iar cel ce se va duce la caldei va trăi, va avea ca pradă viața lui și va rămâne viu.”

38,3 Așa zice Domnul: Cetatea aceasta va fi dată fără îndoială în mâinile oștirilor regelui Babilonului, și o vor lua”.

38,4 Atunci căpeteniile au zis către rege: „Omul acesta să fie dat morții, pentru că el descurajează pe luptătorii care au rămas în cetatea aceasta și pe tot poporul, spunându-le asemenea cuvinte. Căci omul acesta nu dorește propășirea poporului său, ci nenorocirea”.

38,5 Iar regele Sedechia a zis: „Iată e în mâinile voastre, căci regele nu poate să facă nimic împotriva voastră”.

38,6 Atunci au luat pe Ieremia și l-au aruncat în groapa lui Malchia, fiul regelui, care era în curtea temniței, coborându-l în ea cu funii. În groapa aceea nu era apă, ci numai noroi și s-a afundat Ieremia în noroi.

38,7 Ebed-Melec, Etiopianul, unul din eunucii care se aflau în casa regelui, auzind că Ieremia a fost aruncat în groapă - regele atunci ședea la poarta lui Veniamin -

38,8 A ieșit din palatul regal și a zis către rege:

38,9 „Domnul meu rege, rău au făcut oamenii aceștia care s-au purtat așa cu Ieremia proorocul, pe care l-au aruncat în groapă. El va muri acolo de foame, pentru că nu mai este pâine în cetate”.

38,10 Atunci regele a dat poruncă lui Ebed-Melec, Etiopianul, zicând: „Ia de aici treizeci de oameni și scoate pe Ieremia proorocul din groapă, până nu moare”.

38,11 Și a luat Ebed-Melec cu sine oamenii și a intrat în palatul regal, în vestmântărie, și a luat de acolo bucăți de haine vechi și rupturi și le-a dat drumul cu frânghia în groapă la Ieremia.

38,12 Și a zis Ebed-Melec, Etiopianul, către Ieremia: „Pune aceste cârpe și rupturi vechi, ce ți s-au aruncat, la subsuorile tale, sub frânghie”; și a făcut Ieremia așa.

38,13 Și au tras pe Ieremia din groapă; și a rămas Ieremia în curtea temniței.

38,14 Atunci regele Sedechia a trimis și a chemat pe Ieremia proorocul la sine, la ușa a treia a templului Domnului; și a zis regele către Ieremia: „Am să te întreb ceva, dar să nu ascunzi nimic de mine”.

38,15 Iar Ieremia a zis către Sedechia: „Dacă-ți voi descoperi, nu mă vei da oare morții? Și de-ți voi da sfat, îl vei asculta tu oare?”

38,16 Zis-a regele Sedechia către Ieremia: „Viu este Domnul, Care ne-a dat această viață, nu te voi da la moarte, nici în mâinile acestor oameni, care vor să-ți ia viața, nu te voi da”.

38,17 Atunci a zis Ieremia către Sedechia: „Așa zice Domnul Dumnezeul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Dacă tu vei ieși la căpeteniile regelui Babilonului, vei scăpa cu viață și cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc și vei trăi și tu și casa ta;

38,18 Iar de nu vei ieși la căpeteniile regelui Babilonului, cetatea aceasta va fi dată în mâinile caldeilor, care o vor arde cu foc, și nici tu nu vei scăpa din mâinile lor”.

38,19 Iar regele Sedechia a zis către Ieremia: „Mă tem de iudeii care au trecut la caldei, ca nu cumva să nu fiu dat de caldei pe mâna lor și ca nu cumva aceia să-și bată, joc de mine”.

38,20 Zis-a Ieremia: „Nu te vor da! Ascultă glasul Domnului în cele ce-ți grăiesc eu și bine-ți va fi și sufletul tău va fi viu.

38,21 Iar dacă tu nu vei vrea să ieși, atunci iată cuvântul pe care mi l-a descoperit Domnul:

38,22 Toate femeile care au rămas în casa regelui lui Iuda vor fi duse la căpeteniile regelui Babilonului și acelea vor zice: Te-au amăgit și te-au înșelat bunii tăi prieteni; piciorul tău s-a afundat în noroi și aceștia au fugit de tine;

38,23 Și toate femeile tale și copiii tăi vor fi dați caldeilor și nici tu nu vei scăpa din mâinile lor, căci vei fi prins de mâna regelui Babilonului și această cetate va fi arsă”.

38,24 Zis-e Sedechia către Ieremia: „Nimeni nu trebuie să știe cuvintele acestea și atunci tu nu vei muri.

38,25 Iar de vor auzi căpeteniile că eu am grăit cu tine și de vor veni la tine și-ți vor zice: „Spune-ne ce ai vorbit cu regele? Nu ascunde de noi și nu te vom da la moarte! Și ce ți-e vorbit regele?”

38,26 Atunci să le spui: Am prezentat înaintea regelui cererea mea, ca să nu mă trimită înapoi în casa lui Ionatan și să mor acolo”.

38,27 Atunci au venit toți dregătorii la Ieremia și l-au întrebat, iar el le-a răspuns întocmai cum îi poruncise regele, și aceia, tăcând, l-au lăsat, pentru că n-au aflat nimic.

38,28 Și a rămas Ieremia în curtea temniței până în ziua în care a fost luat Ierusalimul, căci Ierusalimul a fost luat.

39,1 În anul al nouălea al lui Sedechia, regele lui Iuda, în luna a zecea, Nabucodonosor, regele Babilonului, a venit cu toată oștirea sa la Ierusalim și l-a împresurat.

39,2 Iar în anul al unsprezecelea al lui Sedechia, în luna a patra, în ziua a noua a lunii acesteia, cetatea a fost luată.

39,3 Și au intrat în ea și s-au așezat la porțile de la mijloc toate căpeteniile regelui Babilonului: Nergal-Șarețer, Samgar-Nebu, Sarsehim, căpetenia eunucilor, Nergal-Sareței, căpetenia vrăjitorilor, și toate celelalte căpetenii ale regelui Babilonului.

39,4 Când Sedechia, regele lui Iuda, și toți oamenii de oaste i-au văzut, au fugit și au ieșit noaptea din cetate prin grădina regelui, pe poarta dintre cele două ziduri, și au apucat pe calea șesului.

39,5 Dar oștirea caldeilor a alergat după ei și a ajuns pe Sedechia în șesul Ierihonului, l-au prins și l-au dus la Nabucodonosor, regele Babilonului, la Ribla, în țara Hamat, unde acesta a rostit judecată asupra lui.

39,6 Atunci regele Babilonului a junghiat pe fiii lui Sedechia în Ribla, înaintea ochilor acestuia, și pe toți dregătorii lui Iuda i-a junghiat regele Babilonului.

39,7 Iar lui Sedechia i-a scos ochii și l-a pus în cătușe, ca să-l ducă la Babilon.

39,8 Casa regelui și casele poporului le-au ars caldeii cu foc, iar zidurile Ierusalimului le-au dărâmat.

39,9 Restul poporului, care rămăsese în cetate, pe fugarii, care trecuseră la el și pe celălalt popor ce mai rămăsese, Nebuzaradan, căpetenia gărzii regelui, i-a dus robi în Babilon.

39,10 Pe cei săraci din popor, care nu aveau nimic, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, i-a lăsat în pământul lui Iuda și tot atunci le-a dat viile și țarinile.

39,11 Iar cu privire la Ieremia, Nabucodonosor, regele Babilonului, a dat lui Nebuzaradan, căpetenia gărzii, porunca aceasta:

39,12 „Ia-l și să ai purtare de grijă pentru el; să nu-i faci nici un rău, ci să te porți cu el așa cum îți va zice el!”

39,13 Nebuzaradan, căpetenia gărzii, Nebuzaradan, căpetenia eunucilor, Nergal-Șarețer, căpetenia vrăjitorilor, și toate căpeteniile regelui Babilonului

39,14 Au trimis și au luat pe Ieremia din curtea temniței și l-au încredințat lui Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, ca să-l ducă acasă. Așa a rămas el să locuiască în mijlocul poporului.

39,15 Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, pe când era el încă ținut în curtea temniței, și i-a zis:

39,16 „Mergi și spune lui Ebed-Melec, Etiopianul: Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu voi împlini cuvintele Mele despre cetatea aceasta spre răul, iar nu spre binele ei, și se vor împlini ele în ziua aceea înaintea ochilor tăi.

39,17 Dar pe tine te voi izbăvi, zice Domnul, și nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi.

39,18 Te voi izbăvi și nu vei cădea în sabie; sufletul tău va rămâne la tine ca și când ai fi dobândit o pradă, pentru că tu ți-ai pus nădejdea în Mine”, zice Domnul.

40,1 Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, după ce Nebuzaradan, căpetenia gărzii, i-a dat drumul din Rama, unde fusese găsit ferecat în lanțuri în mijlocul celorlalți robi ai Ierusalimului și ai lui Iuda, care au fost strămutați la Babilon.

40,2 Atunci a luat căpetenia gărzii pe Ieremia și i-a zis: „Domnul Dumnezeul tău a rostit această nenorocire asupra locului acestuia,

40,3 și acum a adus-o peste el și a făcut ceea ce zisese, pentru că ați păcătuit înaintea Domnului și n-ați ascultat glasul Lui, de aceea v-a și ajuns pe voi aceasta.

40,4 Deci, iată eu îți dau drumul din lanțurile ce le ai la mâini! De vrei să mergi cu mine la Babilon, vino, și eu voi avea grijă de tine, iar de nu ai plăcere să mergi cu mine la Babilon, rămâi. Iată, toată țara e înaintea ta, unde vrei și unde-ți place, acolo du-te!”

40,5 Înainte de a ieși el, Nebuzaradan i-a zis: „Du-te la Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, pe care regele Babilonului l-a pus căpetenie peste cetatea Ierusalimului, și rămâi cu dânsul în mijlocul poporului; sau du-te unde-ți place ție să te duci!” și căpetenia gărzii i-a dat merinde și daruri și l-a slobozit.

40,6 Deci a venit Ieremia la Godolia, fiul lui Ahicam, la Mițpa, și a trăit cu el în mijlocul poporului care rămăsese în țară.

40,7 Auzind toate căpeteniile oștirilor, care erau în câmp cu oamenii lor, că regele Babilonului l-a pus pe Godolia, fiul lui Ahicam, căpetenie peste țară și i-a încredințat lui bărbații, femeile și copiii și pe aceia din săracii țării, care n-au fost strămutați la Babilon,

40,8 au venit la Godolia, în Mițpa, Ismael, fiul lui Netania, Iohanan și Ionatan, fiii lui Carea, Seraia, fiul lui Tanhumet, și fiii lui Efai Netofitul și Iezania, fiul lui Maacat, ei și oamenii lor.

40,9 Iar Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, li s-a jurat lor și oamenilor lor, zicând: „Nu vă temeți a sluji caldeilor; rămâneți în țară, slujiți regelui Babilonului și vă va fi bine.

40,10 Iar eu voi rămâne în Mițpa, ca să mijlocesc înaintea caldeilor, care vor veni la noi. Voi însă strângeți vinul și fructele verii și untdelemnul și le puneți în vasele voastre și trăiți în cetățile voastre, în care vă aflați”.

40,11 De asemenea și toți iudeii care se aflau în Moab, la Amoniți, în Idumeea și prin toate țările, au auzit că regele Babilonului a lăsat o parte din iudei și a pus peste ei pe Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan.

40,12 Și s-au întors toți acești iudei de prin toate locurile pe unde fuseseră împrăștiați și au venit în pământul lui Iuda, la Godolia, în Mițpa, și au adunat vin și fructe multe foarte.

40,13 Iar Iohanan, fiul lui Carea, și toate căpeteniile oștirii, care erau în câmp, au venit la Godolia, în Mițpa, și au zis către dânsul:

40,14 „Știi tu oare că Baalis, regele amoniților, a trimis pe Ismael, fiul lui Netania, ca să te ucidă?” Dar Godolia, fiul lui Ahicam, nu i-a crezut.

40,15 Atunci Iohanan, fiul lui Carea, a spus lui Godolia în taină, la Mițpa: „Dă-mi voie să mă duc să ucid pe Ismael, fiul lui Netania, și nimeni nu va afla. De ce să-l lași să te ucidă el pe tine și să se risipească toți cei din Iuda, care s-au adunat la tine și să piară rămășița lui Iuda?”

40,16 Însă Godolia, fiul lui Ahicam, a zis către Iohanan, fiul lui Carea: „Să nu faci aceasta, căci tu grăiești neadevăr despre Ismael!”

41,1 Prin luna a șaptea, Ismael, fiul lui Netania, fiul lui Elișama, din neam regesc, a venit cu dregătorii regelui și cu zece oameni la Godolia, fiul lui Ahicam, în Mițpa, și au mâncat acolo pâine împreună.

41,2 Apoi s-a sculat Ismael, fiul lui Netania, și cei zece oameni care erau cu el, și au lovit cu sabia pe Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, și au ucis pe acela pe care regele Babilonului îl pusese căpetenie peste țară.

41,3 De asemenea a ucis Ismael și pe toți iudeii care erau cu Godolia, în Mițpa, precum și pe caldeii oșteni care se aflau acolo.

41,4 Iar a doua zi după uciderea lui Godolia, pe când nu știa nimeni de aceasta,

41,5 au venit din Sihem, din Șilo și din Samaria optzeci de oameni cu bărbile rase și cu hainele sfâșiate și cu tăieturi pe trup, aducând daruri și tămâie în mâinile lor pentru jertfă în templul Domnului.

41,6 Iar Ismael, fiul lui Netania, din Mițpa, a ieșit întru întâmpinarea lor; și mergând el plângând, s-a întâlnit cu ei și le-a zis: „Duceți-vă la Godolia, fiul lui Ahicam”.

41,7 Și după ce au ajuns ei în mijlocul cetății, Ismael, fiul lui Netania, i-a ucis și i-a aruncat într-o groapă, ajutat de oamenii care erau cu el.

41,8 Dar s-au găsit printre aceștia zece oameni care au zis lui Ismael: „Nu ne ucide, căci noi avem agoniseli de grâu, de orz, de untdelemn și de miere, ascunse la câmp”. Și el s-a oprit și nu i-a omorât pe aceia împreună cu ceilalți frați ai lor.

41,9 Groapa însă în care a aruncat Ismael toate trupurile oamenilor, pe care el i-a ucis pentru Godolia, era chiar aceea pe care o făcuse regele Asa, temându-se de

Baeșa, regele lui Israel. Pe aceasta a umplut-o Ismael, fiul lui Netania, cu cei uciși.

41,10 Apoi Ismael a luat ca prizonieri tot restul de popor, ce era în Mițpa, pe fiicele regelui și tot poporul ce mai rămăsese în Mițpa, pe care Nebuzaradan, căpetenia gărzii, îl încredințase lui Godolia, fiul lui Ahicam; și luându-i pe aceștia, Ismael, fiul lui Netania, s-a îndreptat spre fiii lui Amon.

41,11 Dar când Iohanan, fiul lui Carea, și toți căpitanii oștirii, care erau cu el, au auzit de nelegiuirile ce săvârșise Ismael, fiul lui Netania, au luat toți oamenii lor și s-au dus să se bată cu Ismael, fiul lui Netania,

41,12 și I-au ajuns la iazul cel mare din Gabaon.

41,13 Când tot poporul ce era cu Ismael a văzut pe Iohanan, fiul lui Carea, și pe toate căpeteniile oștirii care erau cu dânsul, s-au bucurat.

41,14 Și s-a întors tot poporul pe care Ismael îl ducea în robie din Mițpa și plecând, s-a dus la Iohanan, fiul lui Carea,

41,15 iar Ismael, fiul lui Netania, a fugit de Iohanan cu opt oameni și s-a dus la fiii lui Amon.

41,16 Atunci Iohanan, fiul lui Carea, și toate căpeteniile oștirii, care erau cu el, au luat din Mițpa tot poporul ce rămăsese și pe care el îl scăpase de Ismael, fiul lui Netania, după ce acesta ucisese pe Godolia, fiul lui Ahicam - bărbații, oștenii, femeile, copiii și eunucii pe care îi scosese din Gabaon,

41,17 și s-a dus și s-a oprit în satul Chimham, lângă Betleem,

41,18 ca apoi să plece în Egipt de frica caldeilor, căci se temea de ei, pentru că Ismael, fiul lui Netania, ucisese pe Godolia, fiul lui Ahicam, pe care regele Babilonului îl pusese căpetenie peste țară.

42,1 Atunci toate căpeteniile oștirii și Iohanan, fiul lui Carea, și Azaria, fiul lui Hoșaia, și tot poporul, de la mic până la mare, au venit și au zis către Ieremia proorocul:

42,2 „Să aibă primire rugămintea noastră înaintea ta! Roagă-te Domnului Dumnezeului tău pentru noi, pentru toți care au rămas, că din mulți, puțini au rămas, cum ne vezi cu ochii tăi;

42,3 Roagă-te ca Domnul Dumnezeul tău să ne arate calea pe care să mergem și ce să facem”.

42,4 Zis-a către ei Ieremia proorocul: „Ascult și iată mă voi ruga Domnului Dumnezeului vostru, după cuvântul vostru, și tot ce vă va răspunde Domnul vă voi spune și nu voi ascunde de voi nici un cuvânt”.

42,5 Iar ei au zis către Ieremia: „Domnul să fie martor împotriva noastră, credincios și adevărat, dacă nu vom face întocmai după cuvântul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va fi trimis pentru noi.

42,6 Fie bine, fie rău, noi vom asculta de glasul Domnului Dumnezeului nostru, către Care te trimitem, ca să fim fericiți ascultând de glasul Domnului Dumnezeului nostru”.

42,7 După trecerea a zece zile, a fost cuvântul Domnului către Ieremia.

42,8 Și a chemat acesta la el pe Iohanan, fiul lui Carea, și pe toate căpeteniile oștirii, care erau cu el, și tot poporul, de la mic până la mare, și le-a zis:

42,9 „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel către Care m-ați trimis, ca să aduc înaintea Lui rugămintea voastră:

42,10 De veți rămâne în țara aceasta, Eu vă voi zidi și nu vă voi mai dărâma, vă voi

sădi și nu vă voi mai smulge, căci îmi pare rău de răul pe care vi l-am făcut.

42,11 Nu vă temeți de regele Babilonului, de care vă cutremurați; nu vă temeți de el, zice Domnul, căci Eu sunt cu voi, ca să vă scap și să vă izbăvesc din mâna lui.

42,12 Și vă voi arăta milă și el se va milostivi spre voi și vă va întoarce în pământul vostru.

42,13 Iar de veți zice: „Nu vrem să trăim în țara aceasta” și de nu veți asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru și veți zice:

42,14 „Ba noi ne ducem în țara Egiptului, unde război nu vom vedea și glas de trâmbiță nu vom auzi și foame nu vom duce, și acolo vom trăi”,

42,15 apoi ascultați cuvântul Domnului, voi, care ați mai rămas din Iuda. Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Dacă voi vă întoarceți cu hotărâre nestrămutată fața voastră, ca să vă duceți în Egipt și vă veți duce să trăiți acolo,

42,16 sabia de care vă temeți vă va ajunge acolo, în țara Egiptului, și foamea de care vă îngroziți vă va însoți pașii voștri acolo în Egipt și acolo veți muri.

42,17 Toți cei ce își întorc fața lor, ca să se ducă în Egipt și să trăiască acolo; vor muri de sabie, de foame și de molimă și nici unul din ei nu va rămâne și nu va scăpa de nenorocirea aceea pe care o voi aduce asupra lor.

42,18 Căci așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Cum s-a vărsat mânia Mea și iuțimea Mea asupra locuitorilor Ierusalimului, așa se va vărsa iuțimea Mea și asupra voastră, când vă veți duce în Egipt și veți fi blestem și grozăvie, ocară și râs, și nu veți mai vedea locul acesta.

42,19 Vouă, cei rămași ai lui Iuda, vă zice Domnul: Nu vă duceți în Egipt. Să știți bine că Eu astăzi v-am spus lucrul acesta în chip solemn.

42,20 Vă faceți rău vouă înșivă, trimițându-mă la Domnul Dumnezeul vostru, zicând: „Roagă-te pentru noi Domnului Dumnezeului nostru, și tot ce va zice Domnul Dumnezeul nostru să ne spui și noi vom face”.

42,21 Așadar eu v-am spus acum, dar voi n-ați ascultat glasul Domnului Dumnezeului vostru și toate cu câte m-a trimis El la voi.

42,22 Deci, să știți că veți muri de sabie, de foamete și de ciumă în locul acela, unde voiți să vă duceți ca să trăiți”.

43,1 După ce Ieremia a spus întregului popor toate cuvintele Domnului Dumnezeului lor, toate cuvintele acelea cu care Domnul Dumnezeul lor îl trimisese la ei,

43,2 atunci Azaria, fiul lui Hoșaia, Iohanan, fiul lui Carea, și toți oamenii cei îngâmfați au zis către Ieremia: „Neadevăr spui, nu te-a trimis Domnul Dumnezeul nostru să ne spui: „Nu vă duceți în Egipt ca să trăiți acolo!”

43,3 Ci Baruh, fiul lui Neria, te aţâță împotriva noastră, ca să ne dea în mâinile caldeilor, să ne omoare, sau să ne ducă robi la Babilon”.

43,4 Apoi Iohanan, fiul lui Carea, toate căpeteniile oștirii și tot poporul n-au ascultat glasul Domnului, ca să rămână în pământul lui Iuda.

43,5 Și Iohanan, fiul lui Carea, și toate căpeteniile oștirii au luat pe toți cei care rămăseseră din Iuda și care se întorseseră din toate neamurile pe unde fuseseră izgoniți, ca să trăiască în pământul lui Iuda,

43,6 bărbați, femei și copii, fetele regelui și pe toți aceia pe care Nebuzaradan, căpetenia gărzii, îi lăsase cu Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Șafan, pe Ieremia proorocul și pe Baruh, fiul lui Neria,

43,7 și s-au dus în țara Egiptului, că n-au ascultat glasul Domnului și au mers până

la Tahpanhes.

43,8 Iar la Tahpanhes a fost cuvântul Domnului către Ieremia, zicând:

43,9 „Ia în mâinile tale niște pietre mari și le ascunde în lut frământat, la intrarea casei lui Faraon, în Tahpanhes, înaintea ochilor iudeilor și să le spui:

43,10 „Așa grăiește Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu voi trimite și voi lua pe Nabucodonosor, regele Babilonului, robul Meu, și voi așeza tronul lui pe aceste pietre ascunse de Mine, și își va întinde el pe ele cortul său cel minunat.

43,11 El va veni și va lovi țara Egiptului; cel rânduit spre moarte va fi dat morții, cel rânduit pentru robie va merge în robie și cel rânduit spre sabie va cădea de sabie.

43,12 Voi aprinde foc în capiștile dumnezeilor Egiptului; Nabucodonosor le va arde pe acelea, pe idoli îi va distruge cu totul și se va îmbrăca cu țara Egiptului, cum se îmbracă păstorul cu haina sa; și va ieși de acolo nesupărat;

43,13 El va sfărâma stâlpii templului Soarelui de la On și capiștile dumnezeilor Egiptului le va arde cu foc”.

44,1 Cuvântul ce a fost către Ieremia pentru toți iudeii care trăiau în țara Egiptului și care se așezaseră în Migdol, în Tahpanhes, în Nof și în țara Patros:

44,2 „Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Ați văzut toată nenorocirea pe care am adus-o Eu asupra Ierusalimului și asupra tuturor cetăților lui Iuda; iată acelea sunt acum pustii și nimeni nu mai locuiește în ele,

44,3 pentru necredința lor, pe care au săvârșit-o ele, mâniindu-Mă și mergând să tămâieze și să slujească altor dumnezei, pe care nu i-au cunoscut nici ei, nici voi, nici părinții voștri.

44,4 Trimis-am la voi necontenit pe toți slujitorii Mei, proorocii; i-am trimis dis-de-dimineață, ca să vă spună: Nu faceți acest lucru urâcios, pe care Eu îl urăsc.

44,5 Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea lor ca să se întoarcă de la necredință și să nu tămâieze altor dumnezei.

44,6 De aceea s-a revărsat urgia Mea și mânia Mea și s-a aprins în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, și s-au prefăcut acelea în ruine și în pustiu, cum vedeți astăzi.

44,7 Iar acum așa zice Domnul Dumnezeu Savaot, Dumnezeul lui Israel: Pentru ce faceți voi acest rău mare sufletelor voastre, pierzând din cuprinsul lui Iuda, bărbați, femei, copii și prunci ca să nu lăsați după voi rămășiță,

44,8 mâniindu-Mă prin lucrul mâinilor voastre, prin tămâierea altor dumnezei în pământul Egiptului, unde ați venit să trăiți, ca să vă pierdeți pe voi înșivă și să ajungeți blestem și defăimare înaintea tuturor neamurilor pământului?

44,9 Au doar ați uitat fărădelegile părinților voștri, fărădelegile regilor lui Iuda și cele ale femeilor lor, fărădelegile voastre și cele ale femeilor voastre, săvârșite în țara lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului?

44,10 Ei nu s-au smerit nici astăzi și nu se tem și nu se poartă după legea Mea și după poruncile Mele, pe care vi le-am dat vouă și părinților voștri.

44,11 De aceea, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată Eu voi întoarce fața Mea împotriva voastră și spre nimicirea întregului Iuda.

44,12 Și voi lua pe iudeii care au rămas și care și-au întors fața lor și s-au dus în rara Egiptului, ca să trăiască acolo; toți aceia vor fi nimiciți, vor cădea în țara Egiptului; de foamete și de sabie vor fi nimiciți; vor muri de sabie și de foame de la mare până la mic și vor ajunge de blestem, de ocară, de groază și de râs.

44,13 Voi pedepsi pe cei ce locuiesc în țara Egiptului, precum am pedepsit Ierusalimul, cu sabie, cu foamete și cu ciumă,

44,14 și nimeni nu va scăpa și nu va rămâne din rămășița iudeilor care au venit în țara Egiptului, ca să trăiască acolo și apoi să se întoarcă în țara lui Iuda, unde doresc ei din tot sufletul să se întoarcă, ca să trăiască acolo. Nimeni nu se va întoarce, decât numai aceia care vor fugi de aici”.

44,15 Atunci au răspuns lui Ieremia toți bărbații care știau că femeile lor tămâiază pe alți dumnezei, și toate femeile care se aflau acolo în număr mare, și tot poporul, care locuia în pământul Egiptului, în Patros, și au zis:

44,16 „Cuvântul pe care tu l-ai grăit în numele Domnului, nu voim să-l ascultăm de la tine;

44,17 Dar vom face tot ce am făgăduit cu gura noastră, vom tămâia pe zeița cerului și vom săvârși pentru ea jertfe cu turnare, cum am mai făcut și noi și părinții noștri, regii noștri și mai-marii noștri în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului, că atunci eram sătui și fericiți și n-am văzut nenorociri.

44,18 Iar de când am încetat de a mai tămâia pe zeița cerului și a-i săvârși jertfe cu turnare, suferim toate lipsurile și pierim de sabie și de foame”.

44,19 Și femeile au adăugat: „Când tămâiam noi zeița cerului și-i săvârșeam jertfe cu turnare, oare fără știrea bărbaților noștri îi făceam noi turte cu chipul ei și-i săvârșeam jertfe cu turnare?”

44,20 Atunci Ieremia a zis către tot poporul, către bărbați și către femei, și către oamenii care îi răspundeau, astfel:

44,21 „Oare nu această tămâiere, pe care o săvârșeați în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului și voi și părinții voștri, regii voștri și mai-marii voștri și ai poporului țării, o amintește Domnul? Oare nu ea I s-a suit la inimă?

44,22 Domnul n-a mai putut suferi faptele voastre cele rele și urâciunile pe care le făceați, și de aceea s-a și prefăcut țara voastră în pustietate, lucru de spaimă și de blestem și fără locuitori, cum vedeți acum.

44,23 Deoarece voi, săvârșind acea tămâiere, ați greșit înaintea Domnului și n-ați ascultat glasul Domnului, nu v-ați purtat după legea Lui, după poruncile Lui și după rânduiala Lui, de aceea v-a ajuns nenorocirea aceasta, cum vedeți acum”.

44,24 Și a mai zis Ieremia către tot poporul și către toate femeile: „Ascultați cuvântul Domnului, voi, toți iudeii, cei ce sunteți în țara Egiptului:

44,25 Așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Voi și femeile voastre, ceea ce ați grăit cu gurile voastre aceea ați făcut și cu mâinile, și mai și ziceați: Vom împlini întocmai făgăduințele pe care le-am făcut, ca să tămâiem pe zeița cerului și să-i săvârșim jertfe cu turnare”. Voi vă țineți bine de fărădelegile voastre și împliniți întocmai acele făgăduințe.

44,26 De aceea ascultați cuvântul Domnului: Iată Eu M-am jurat pe numele Meu cel mare, zice Domnul, că nu va mai fi rostit numele Meu de gura vreunui iudeu în toată țara Egiptului. Nimeni nu va zice: Viu este Domnul Dumnezeu!

44,27 Iată Eu voi veghea asupra lor spre pieire, iar nu spre bine; și toți oamenii din Iuda, care sunt în țara Egiptului vor pieri de sabie și de foame, până se vor stinge de tot.

44,28 Numai un mic număr, care vor fugi de sabie, se va întoarce din țara Egiptului în țara lui Iuda, și vor ști toți cei rămași din Iuda, care au venit în țara Egiptului ca să trăiască acolo, al cui cuvânt se va împlini: al Meu sau al lor.

44,29 Iată semnul ce vi-l dau, zice Domnul, că vă voi pedepsi în locul acesta, ca să știți că se va împlini cuvântul Meu cel pentru voi spre pieirea voastră.

44,30 Asa zice Domnul: Iată Eu voi da pe Faraonul Hofra, regele Egiptului, în mâinile vrăjmașilor lui, cum am dat pe Sedechia, regele lui Iuda, în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, vrăjmașul lui, care voia să-i ia viața".

45,1 Cuvântul pe care l-a spus proorocul Ieremia lui Baruh, fiul lui Neria, când a scris el cuvintele acestea din gura lui Ieremia în carte, în anul al patrulea al domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda:

45,2 „Asa zice Domnul Dumnezeul lui Israel către tine, Baruh:

45,3 Tu zici: „Vai de mine, că Domnul a adăugat durere la boala mea; am slăbit suspinând și nu-mi găsesc liniștea!"

45,4 Spune-i, zice Domnul: Iată, ceea ce am zidit, voi dărâma, și ce am sădit, voi smulge, - adică toată țara aceasta.

45,5 Iar tu ceri pentru tine lucru mare. Nu cere, deoarece Eu voi aduce nenorocire asupra a tot trupul, zice Domnul, iar ție, drept pradă, îți voi lăsa viața ta, în toate locurile, oriunde vei merge".

46,1 Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia proorocul, privitor la neamuri:

46,2 Asupra Egiptului, împotriva oștirii Faraonului Neco, regele Egiptului, care se afla în Carchemiș, lângă fluviul Eufratului și pe care a zdrobit-o Nabucodonosor, regele Babilonului, în anul al patrulea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda:

46,3 „Gătiți scuturile și sulițele și pășiți la luptă!

46,4 Călăreți, înșeuați caii și încălecați! Puneți-vă coifurile, ascuțiți sulițele și îmbrăcați-vă în zale!

46,5 Dar ce văd Eu? Aceia s-au înspăimântat și s-au întors înapoi, cei puternici ai lor au fost zdrobiți și fug fără a se uita înapoi. Pretutindeni e groază, zice Domnul.

46,6 Cel iute de picior nu va scăpa cu fuga, nici se va mântui cel puternic; la miazănoapte, pe râul Eufratului, se vor poticni și vor cădea.

46,7 Cine este acela, care se înalță ca Nilul și își învăluie apele ca un fluviu?

46,8 Egiptul se înalță ca Nilul și ca un fluviu își învăluie apele sale și zice: Ridica-mă-voi și voi acoperi pământul, pierde-voi cetățile și locuitorii lor.

46,9 Încălecați pe cai și vă aruncați în căruțe și porniți, puternici etiopieni și libieni înarmați cu scut, și voi lidieni, ținând arcurile și încordându-le,

46,10 căci ziua aceasta e zi de răzbunare la Domnul Dumnezeu, ca să Se răzbune pe vrăjmașii Săi, și sabia va mânca, se va sătura și se va îmbăta de sângele lor; și aceasta va fi jertfă Domnului Dumnezeului Savaot în țara cea de la miazănoapte, la râul Eufratului.

46,11 Fecioară, fiica Egiptului, mergi în Galaad și ia-ți balsam; în zadar vei spori leacurile tale, căci nu mai este vindecare pentru tine.

46,12 Auzit-au popoarele de rușinea ta și bocetul tău a umplut pământul, căci cel puternic s-a lovit cu cel puternic și au căzut amândoi împreună".

46,13 Cuvântul pe care l-a grăit Domnul proorocului Ieremia despre năvălirea lui Nabucodonosor, regele Babilonului, ca să lovească pământul Egiptului:

46,14 „Vestiți în Egipt și dați știre în Migdol; spuneți în Nof și în Tahpanhes, și ziceți: Stai și te gătește, căci sabia nimicește în jurul tău!

46,15 Ce? Apis a fugit? Cel puternic al tău a căzut? Da, fiindcă Domnul l-a lovit.

46,16 El înmulțește pe cei care se clatină și cad unii peste alții, fiecare dintre ei zicând: Să ne sculăm și să ne întoarcem la poporul nostru, în pământul patriei noastre, departe de sabia ucigătoare.

46,17 Iar lui Faraon, regele Egiptului, dați-i nume: „Zarvă care scapă clipa hotărâtoare!”

46,18 Viu sunt Eu, zice împăratul, al Cărui nume este Domnul Savaot, pe cât e de adevărat că Taborul este în rândul munților și Carmelul lângă mare, tot atât e de adevărat că el va veni.

46,19 Fecioară, locuitoarea Egiptului, gătește-ți cele trebuitoare pentru bejenie, căci Noful va fi pustiit, dărăpănat și fără locuitori.

46,20 Egiptul este o junincă preafrumoasă peste care s-a năpustit un tăune de la miazănoapte.

46,21 Și simbriașii lui sunt în mijlocul lui ca niște tauri îngrășați; aceștia s-au întors înapoi, au fugit toți și n-au ținut piept, pentru că a venit asupra lor ziua pieirii lor, timpul pedepsirii lor.

46,22 Glasul lor se aude ca șuierul șarpelui, vin cu oștire și tăbărăsc asupra lui cu topoarele, ca tăietorii de lemne;

46,23 Taie pădurea lui, zice Domnul, căci sunt nenumărați, sunt mai mulți decât lăcustele și nu mai au număr.

46,24 Fiica Egiptului batjocorită e dată pe mâna poporului de la miazănoapte.

46,25 Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, zice: „Iată, Eu voi pedepsi pe Amon, care se află în No, pe Faraon și Egiptul, pe dumnezeii și pe regii lui, pe Faraon și pe cei ce-și pun nădejdea în el.

46,26 Și-i voi da în mâinile celor ce caută viața lor, în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și în mâinile slujitorilor lui. Dar după aceea Egiptul va fi iarăși locuit, ca în zilele de altădată, zice Domnul.

46,27 Iar tu, Iacove, robul Meu, nu te teme și nu te înspăimânta Israele! Căci iată, Eu te voi elibera din țară depărtată și neamul tău îl voi aduce din țara robiei lui; Iacov se va întoarce și va trăi liniștit și pașnic și nimeni nu-l va înspăimânta.

46,28 Iacove, robul Meu, nu te teme, zice Domnul, căci Eu sunt cu tine și voi pierde toate neamurile printre care te-am împrăștiat, iar pe tine nu te voi pierde, ci numai te voi pedepsi cu măsură, căci nepedepsit nu te voi lăsa”.

47,1 Cuvântul Domnului care a fost către proorocul Ieremia pentru filisteni, înainte de a lovi Faraon Gaza.

47,2 Așa zice Domnul: „Iată se ridică ape de la miazănoapte și cresc ca un fluviu ieșit din matcă, îneacă țara și tot ce cuprinde ea, cetățile și locuitorii lor. Atunci oamenii vor striga și vor plânge toți locuitorii țării,

47,3 la ropotul zgomotos al copitelor puternicilor lui cai, la vuietul carelor lui și la huruitul roților lui. Părinții nu se vor mai uita la copiii lor, pentru că mâinile lor vor fi încremenite

47,4 De groaza zilei aceleia, care vine să piardă pe toți filistenii și să răpească Tirului și Sidonului orice nădejde de ajutor, căci va pustii Domnul pe filisteni, rămășița insulei Caftor.

47,5 Gaza a pleșuvit și va pieri Ascalonul, cu rămășița văilor lui”. Până când îți vei face tăieturi de jale în piele?

47,6 Până când vei tăia, sabia Domnului? Până când nu te vei liniști? Întoarce-te în

teaca ta, oprește-te și te liniștește!

47,7 Dar cum să te liniștești, când ți-a dat Domnul poruncă împotriva Ascalonului și împotriva țărmului mării? Într-acolo te-a îndreptat El”.

48,1 Asupra Moabului, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Vai de Nebo, că e pustiit! Chiriataimul este acoperit de rușine și luat. Cetatea este acoperită de rușine și înrobită!

48,2 Nu mai este slava Moabului! În Heșbon se urzesc rele împotriva lui, zicând: „Să mergem și să-l ștergem dintre neamuri!” și tu, Madmen, vei pieri! Sabia vine în urma ta!

48,3 Strigăte se aud din Horonaim, căci e pustiire și dărâmare grozavă.

48,4 Moab e zdrobit și copiii lui au ridicat bocet.

48,5 Pe suișul de la Luhit se ridică plânsete peste plânsete și pe povârnișul din Horonaim se aud strigăte de nenorocire:

48,6 Fugiți! Scăpați-vă viața și fiți asemenea asinului sălbatic din pustiu.

48,7 Și fiindcă te-ai încrezut în lucrările și în vistieriile tale vei fi luat și tu. Chemoșul va merge în robie cu preoții și cu mai-marii săi, toți împreună.

48,8 Va veni pustiitorul asupra fiecărei cetăți și cetatea nu Va rămâne nedărâmată; va pieri valea și șesul și se va pustii, precum a zis Domnul.

48,9 Dați un mormânt lui Moab, căci el va fi cu totul pustiit. Cetățile lui vor fi prefăcute în pustiu și nu vor mai avea locuitori.

48,10 Blestemat să fie tot cel ce face lucrurile Domnului cu nebăgare de seamă și blestemat fie tot cel ce oprește sabia lui de la sânge!

48,11 Moab din tinerețea lui a fost liniștit, se odihnea pe drojdia sa și n-a fost trecut din vas în vas, nici în robie n-a fost. De aceea a rămas în el gustul său și mirosul său nu s-a schimbat.

48,12 De aceea iată vin zile, zice Domnul, când voi trimite la el pritocitori, care îl vor pritoci și vor strica vasele și urcioarele lui le vor sparge.

48,13 Și va fi rușinat Moab pentru Chemoș, după cum casa lui Israel a fost rușinată pentru Betel, nădejdea ei.

48,14 Cum puteți voi să ziceți: „Noi suntem oameni viteji și tari pentru război?”

48,15 Moab este pustiit, cetățile lui ard și tinerii lui aleși s-au dus la junghiere, zice împăratul al Cărui nume este Domnul Savaot.

48,16 Aproape este pieirea Moabului și nenorocirea lui vine în grabă mare.

48,17 Jeliți-l toți vecinii lui și toți cei ce cunoașteți numele lui ziceți: Cum s-a sfărâmat toiagul puterii, sceptrul slavei!

48,18 Fecioară, locuitoarea Dibonului, coboară-te din înălțime și șezi în pământ ars de soare, căci pustiitorul Moabului vine la tine și va dărâma întăriturile tale.

48,19 Stai la drum și privește, locuitoarea Aroerului, și întreabă pe cel care fuge și pe cel scăpat: Ce s-a întâmplat?

48,20 Rușinat este Moabul, căci este biruit. Plângeți și strigați, dați de veste în Amon că Moabul este pustiit.

48,21 Judecata a venit împotriva țării din șes, împotriva Holonului și a Iahței, împotriva Mefaatului și a Dibonului,

48,22 împotriva lui Nebo și a Bet-Diblataimului.

48,23 Împotriva Chiriataimului și a Bet-Gamului, împotriva Bet-Meonului și a

Cheriotului,

48,24 împotriva Bosrei și împotriva tuturor cetăților țării Moabului, de aproape și de departe.

48,25 S-a tăiat cornul Moabului și brațul lui este zdrobit, zice Domnul.

48,26 Îmbătați-l, căci s-a ridicat împotriva Domnului. Tăvălească-se Moabul în vărsătura sa și de râs să fie.

48,27 N-a fost Israel de râsul tău? Oare a fost el prins printre tâlhari, de clătinai din cap ori de câte ori vorbeai cu el?

48,28 Părăsiți cetățile și trăiți pe stânci, locuitori ai Moabului, și veți fi ca porumbeii care-și fac cuiburile pe la intrarea peșterilor.

48,29 Auzit-am de mândria Moabului, de mândria lui cea nemăsurată, de trufia lui și de îngâmfarea lui, de înfumurarea lui și de semeția inimii lui.

48,30 Eu cunosc îndrăzneala lui, zice Domnul, lăudăroșeniile lui, vorbele goale și faptele deșarte.

48,31 De aceea voi plânge pe Moab și voi striga pentru Moabul întreg; voi suspina după oamenii din Chir-Heres.

48,32 Și te voi plânge pe tine, vie din Sibma, cu mai mult plânset decât Iazerul; ramurile tale s-au întins peste mare, ajuns-au până la Iazer, pustiitorul a năvălit asupra roadelor tale celor văratice și asupra strugurilor copți.

48,33 Bucuria și veselia au fost luate din Carmel și din rara Moabului; voi seca vinul din teascuri și nimeni nu va mai călca teascul cu strigăte de veselie; va fi strigăt de război și nu strigăt de bucurie.

48,34 De la Heșbon până la Eleale și Iahaț, de la Țoar până la Horonaim și până la Eglat-Șelișia vor ridica glas de tânguire, căci apele Nimrimului vor seca.

48,35 Voi stârpi din Moab, zice Domnul, pe cei ce aduc jertfe pe locuri înalte și pe cei ce tămâiază pe dumnezeii lui.

48,36 De aceea inima Mea geme pentru Moab, ca un fluier; geme inima Mea ca un fluier pentru oamenii din Chir-Heres, căci au pierit bogățiile adunate de ei;

48,37 Fiecare își are capul ras, fiecare își are barba tunsă; toți au tăieturi pe mâini și peste coapse sac.

48,38 Pe toate acoperișurile Moabului și în piețele lui nu este decât o jale, căci am sfărâmat Moabul, ca pe un vas de aruncat, zice Domnul.

48,39 Cum a fost zdrobit!, vor zice plângând. Cum s-a acoperit Moabul de rușine, întorcând spatele! Și va fi Moabul de râs și de groază pentru toți cei ce-l înconjoară;

48,40 Căci așa zice Domnul: Iată, vrăjmașul ca un vultur va zbura și-și va întinde aripile sale deasupra Moabului.

48,41 Orașele vor fi luate și cetățile cucerite; inima vitejilor moabiți va fi în ziua aceea ca inima unei femei chinuită de durerile nașterii.

48,42 Moabul va fi șters din numărul popoarelor, pentru că s-a ridicat împotriva Domnului.

48,43 Groază, groapă și laț sunt pentru tine, locuitorule al Moabului, a zis Domnul.

48,44 Cel ce va scăpa de groază va cădea în groapă; și cel ce va scăpa de groapă va cădea în laț, căci Eu voi aduce asupra lui, asupra Moabului, anul pedepsei lui, zice Domnul.

48,45 Fugarii obosiți s-au oprit la umbra Heșbonului, dar a ieșit foc din Heșbon, și

din inima Sihonului flăcări, și va mistui tâmplele lui Moab și creștetul capului fiilor răzvrătirii.

48,46 Vai ție, Moab! Pierit-a poporul din Chemoș, că fiii tăi sunt luați în robie și fiicele tale sunt robite.

48,47 Dar în zilele cele de apoi voi întoarce pe Moab din robie", zice Domnul. Până aici e judecata lui Moab.

49,1 Asupra fiilor lui Amon așa grăiește Domnul: „Au doară Israel n-are fii? Au doară el n-are moștenitor? Pentru ce, dar, Milcom a pus stăpânire pe Gad și poporul lui trăiește în cetățile acestuia?

49,2 De aceea, iată vin zile, zice Domnul, când în Raba, cetatea fiilor lui Amon, se va auzi strigăt de război, și aceasta va fi prefăcută în movilă de dărâmături; cetățile ei vor fi arse cu foc și Israel va stăpâni pe cei ce-l stăpâneau, zice Domnul.

49,3 Plângi Heșbon, că s-a pustiit Ai! Strigați, voi fiice din Raba, încingeți-vă cu sac, plângeți și rătăciți prin livezi, căci Milcom va merge în robie cu preoții și cu mai-marii săi, toți împreună.

49,4 „Fiică nepăsătoare, tu te lauzi cu Valea ta, tu te încrezi în comorile tale, zicând: „Cine va îndrăzni să vină împotriva mea?"

49,5 Iată Eu voi aduce asupra ta groază din toate părțile, zice Domnul Dumnezeul Savaot și veți fi fugăriți care încotro și nimeni nu va aduna pe fugari.

49,6 Dar după aceea voi întoarce din robie pe fiii lui Amon", zice Domnul.

49,7 Iar asupra Edomului așa grăiește Domnul Savaot: „Au doară nu mai este înțelepciune în Teman? Au doară lipsește sfatul la cei înțelepți?

49,8 Au doară a secat înțelepciunea lor? Fugiți, întorcând spatele! Ascundeți-vă în peșteri, locuitori din Dedan, căci voi aduce nenorocire peste Isav, la vremea pedepsirii lui.

49,9 Dacă ar fi venit la tine culegătorii de struguri, de bună seamă ar fi lăsat puține bobițe neculese. De ar fi venit hoții noaptea, ar fi răpit cât le-ar fi fost de trebuință.

49,10 Eu însă voi jefui pe Isav până la piele, voi descoperi ascunzătorile lui, și el nu se va putea ascunde. Stârpit va fi neamul lui, frații lui și vecinii lui, și el nu va mai fi.

49,11 Lăsați orfanii, că Eu voi ține viața lor, și văduvele tale să creadă în Mine;

49,12 Căci așa grăiește Domnul: Iată, celor ce nu le-a fost dat să bea paharul, îl vor bea negreșit. Au doară numai tu vei rămâne nepedepsit? Nu, nu vei rămâne nepedepsit, ci vei bea negreșit paharul.

49,13 Căci Mă jur pe Mine însumi, zice Domnul, că Boțra va fi o groază și o rușine, un deșert și un blestem, și cetățile ei vor ajunge ruine veșnice.

49,14 Auzit-am veste de la Domnul și sol s-a trimis la popoare să spună: „Adunați-vă și mergeți împotriva ei și ridicați-vă pentru luptă".

49,15 Iată Eu te voi face mic între popoare.

49,16 Starea ta groaznică și semeția inimii tale te-au adeverit pe tine, cel ce locuiești în crăpăturile stâncilor și care te-ai așezat pe vârfurile dealurilor! Deși ți-ai împletit cuibul tău sus, ca un vultur, și de acolo te voi arunca, zice Domnul.

49,17 Edom va fi o groază; toți cei ce vor trece pe lângă el vor fi uimiți, vor fluiera, văzând toate rănile lui.

49,18 Cum au fost aruncate Sodoma, Gomora și cetățile vecine cu ele, zice Domnul, tot așa și acolo nu va trăi nici om, nici fiu de om nu se va opri în el.

49,19 Iată-l, se înalță ca un leu de la obârșiile Iordanului spre sălașurile întărite; dar Eu îi voi sili să plece cu grăbire din Edom și cine va fi ales, pe acela îl voi pune peste acesta. Căci cine este asemenea Mie și ce păstor se va împotrivi Mie?

49,20 Ascultați dar hotărârea Domnului pe care a luat-o El asupra lui Edom și planurile pe care El le-a gândit împotriva locuitorilor din Teman: „Da, chiar oile cele mai plăpânde vor fi târâte; la vederea lor pășunea lor se va înfiora de spaimă.

49,21 La vuietul căderii lor se va cutremura pământul și răsunetul strigătului lor se va auzi până la Marea Roșie.

49,22 Iată-l se înalță, ca un vultur, și zboară și își întinde aripile sale deasupra Boțrei, și inima războinicilor din Edom va fi în ziua aceea ca inima unei femei ce naște”.

49,23 Asupra Damascului: „Hamatul și Arpadul sunt tulburate, căci au primit o veste rea. Inima lor se topește de frică; este o mare în furtună care nu se poate potoli.

49,24 Temutu-s-a Damascul și a luat-o la fugă; de frică l-au cuprins dureri și chinuri, ca pe femeia ce naște.

49,25 Cum n-a scăpat cetatea slavei, cetatea bucuriei mele!

49,26 Deci vor cădea tinerii lui pe ulițele lui și toți vor pieri în ziua aceea, zice Domnul Savaot.

49,27 Voi aprinde foc în zidurile Damascului și el va mistui palatele lui Benhadad”.

49,28 Asupra Chedarului și asupra regatelor Hațorului, pe care le-a lovit Nabucodonosor, regele Babilonului, așa grăiește Domnul: „Sculați-vă și ieșiți înaintea lui Chedar și pustiiți pe fiii Răsăritului!

49,29 Corturile lor și turmele lor să fie luate, țesăturile lor și toate lucrurile lor și cămilele lor să fie luate. Și să li se strige: Groază din toate părțile!

49,30 Fugiți, duceți-vă repede, ascundeți-vă în prăpăstii, locuitori ai Hațorului, zice Domnul, căci Nabucodonosor, regele Babilonului, a luat hotărâre asupra voastră, și a urzit un plan împotriva voastră.

49,31 Sculați-vă și pășiți împotriva poporului celui pașnic, care trăiește fără grijă, zice Domnul; acela n-are nici uși, nici zăvoare și locuiește singur.

49,32 Cămilele lor vor fi date prăzii și mulțimea turmelor lor răpirii și-i voi împrăștia în toate vânturile pe aceștia care-și tund părul de pe tâmple și din toate părțile lui voi aduce asupra lor pieirea, zice Domnul.

49,33 Hațorul va fi sălașul șacalilor și pustietate veșnică; nu va trăi acolo om, nici fiu de om nu se va opri acolo”.

49,34 Cuvântul Domnului care a fost către Ieremia proorocul împotriva Elamului, la începutul domniei lui Sedechia, regele lui Iuda:

49,35 „Așa zice Domnul Savaot: Iată voi sfărâma arcul Elamului, puterea lui de căpetenie,

49,36 și voi aduce asupra Elamului patru vânturi din cele patru margini ale cerului și-l voi împrăștia în toate vânturile acestea și nu va fi neam la care să nu ajungă Elamiți izgoniți;

49,37 Voi lovi pe Elamiți cu frică înaintea vrăjmașilor lor și înaintea celor care vor să le ia viața; asupra lor voi aduce nenorociri, mânia Mea aprinsă, zice Domnul, și în urma lor voi trimite sabie, până îi voi stârpi.

49,38 Voi pune tronul Meu în Elam și voi stârpi de acolo pe rege și pe dregători, zice Domnul.

49,39 Dar în zilele cele de apoi, voi întoarce pe Elam din robie", zice Domnul.

50,1 Cuvântul pe care l-a rostit Domnul despre Babilon și despre țara caldeilor prin Ieremia proorocul:

50,2 „Vestiți și faceți cunoscut între popoare, ridicați steag, spuneți și nu tăinuiți, ci ziceți: Babilonul e luat, Bel e rușinat, Merodah e zdrobit, chipurile lui cele cioplite sunt batjocorite și idolii lui sfărâmați.

50,3 Căci de la miazănoapte s-a ridicat asupra lui poporul care va preface pământul în pustiu și nimeni nu va locui acolo, nici om, nici dobitoc; toți se vor ridica și se vor duce.

50,4 În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, vor veni fiii lui Israel, și împreună cu ei vor merge și fiii lui Iuda și plângând, vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor;

50,5 Vor întreba de calea Sionului și întorcându-și fețele spre el, vor zice: Veniți și vă uniți cu Domnul prin legământ veșnic, care nu se va uita.

50,6 Poporul Meu a fost ca oile cele pierdute; păstorii lor le-au abătut din cale și le-au împrăștiat prin munți; rătăcit-au ele din deal în munte și și-au uitat staulul lor.

50,7 Toți cei ce le găseau le mâncau și dușmanii lor ziceau: Nu suntem noi de vină, pentru că ele au păcătuit împotriva Domnului, Locașul neprihănirii, împotriva Domnului, Nădejdea părinților lor.

50,8 Fugiți din Babilon și plecați din țara caldeilor și veți fi ca berbecii înaintea turmelor de oi.

50,9 Căci iată, voi ridica și voi aduce împotriva Babilonului o mulțime de neamuri mari din țara de la miazănoapte; acelea se vor înșira împotriva lui și el va fi luat. Săgețile lor sunt ca ale arcașului iscusit, nu cad în zadar.

50,10 Caldeea va fi pradă lor și pustiitorii ei se vor sătura, zice Domnul.

50,11 „Căci voi v-ați bucurat și v-ați veselit când ați răpit moștenirea Mea; zburdați ca viteii pe pajiște, nechezați ca armăsarii!

50,12 Mama voastră va fi în rușine mare și aceea care v-a născut va roși. Iată, că ea va fi cea mai de, pe urmă dintre neamuri: un pustiu, un pământ uscat și fără apă.

50,13 De mânia Domnului țara lor va ajunge nelocuită și toată va fi pustiu. Tot cel ce va trece prin Babilon se va mira și va fluiera, văzând toate rănile lui.

50,14 Așezați-vă în rânduială de bătaie împrejurul Babilonului. Cei ce încordați arcul, trageți în el, nu cruțați săgețile, căci el a păcătuit împotriva Domnului.

50,15 Ridicați strigăt de război împotriva lui din toate părțile; el întinde mâna; căzut-au întăriturile lui și zidurile lui s-au prăbușit, căci aceasta este răsplata Domnului! Răzbunați-vă pe el!

50,16 Cum s-a purtat el, așa purtați-vă și voi! Stârpiți din Babilon pe cel ce seamănă și pe cel ce lucrează cu secera în vremea secerișului! De frica sabiei ucigătoare, să se întoarcă fiecare la poporul său și fiecare să fugă în țara sa.

50,17 Pe Israel, turma cea risipită leii l-au prigonit; mai înainte l-a mâncat regele Asiriei, iar acum în urmă Nabucodonosor, regele Babilonului, i-a zdrobit oasele.

50,18 De aceea, așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu voi pedepsi pe regele Babilonului și țara lui, cum am pedepsit și pe regele Asiriei,

50,19 și voi întoarce pe Israel la pășunea lui și va paște el pe Carmel și în Vasan; sufletul lui se va sătura în muntele lui Efraim și în Galaad.

50,20 În zilele acelea și în vremea aceea se va căuta nedreptatea lui Israel, zice

Domnul, și nu se va afla, se vor căuta și păcatele lui Iuda și nu se vor găsi, căci voi
ierta pe aceia pe care îi voi lăsa în viață.

50,21 Ridică-te împotriva țării Merataim, împotriva țării Răzvrătirii și împotriva
locuitorilor din Pecod, țara pedepsirii! Pustiește și nimicește, zice Domnul, și fă tot
ce ți-am poruncit!

50,22 Strigăte de război se aud în toată țara și prăpădul este mare!

50,23 Cum s-a sfărâmat și s-a zdrobit ciocanul lumii întregi! Cum a ajuns Babilonul
de plâns pe pământ!

50,24 Întins-am curse pentru tine și te-ai prins, Babilonule, fără să te aștepți. Găsit
ai fost și prins, pentru că te-ai ridicat împotriva Domnului.

50,25 Domnul și-a deschis vistieria Sa și a luat din ea vasele mâniei Sale, pentru că
Domnul Dumnezeul Savaot are de lucru în țara caldeilor.

50,26 Alergați împotriva ei din toate părțile, deschideți jitnițele ei, călcați-o ca pe
niște snopi, nimiciți-o de tot, ca să nu mai rămână nimic din ea!

50,27 Ucideți toți boii ei! Să meargă la junghiere! Vai lor, căci a venit ziua lor și
vremea pedepsirii lor!

50,28 Se aude glasul celor ce fug și al celor care scapă din țara Babilonului, ca să
vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea cea pentru
templul Său!

50,29 Chemați împotriva Babilonului săgetători! Toți cei ce încordați arcul, așezați-
vă tabăra împrejurul lui, ca nimeni să nu scape din el! Răsplătiți-i după faptele lui!
Cum s-a purtat el, așa să vă purtați și voi cu el, căci el s-a ridicat împotriva
Domnului, împotriva Sfântului lui Israel.

50,30 De aceea vor cădea tinerii lui pe ulițele lui și toți oștenii lui vor fi pierduți în
ziua aceea, zice Domnul.

50,31 Iată, Eu sunt împotriva ta, trufașule, zice Domnul Savaot, căci a venit ziua ta
și timpul pedepsirii tale.

50,32 Și se va împiedica trufașul și va cădea și nimeni nu-l va ridica. Voi aprinde foc
în cetățile lui și acesta va mistui toate împrejurul lui.

50,33 Așa zice Domnul Savaot: Apăsați sunt fiii lui Israel, ca și fiii lui Iuda, și toți
cei ce i-au robit îi țin tare și nu vor să le dea drumul.

50,34 Dar Răscumpărătorul lor este puternic și numele Lui este Domnul Savaot.
Acesta va apăra pricina lor, ca să liniștească țara și să facă pe locuitorii Babilonului
să tremure.

50,35 Sabie împotriva caldeilor, zice Domnul, și împotriva locuitorilor Babilonului și
a căpeteniilor lui și a înțelepților lui.

50,36 Sabie împotriva proorocilor minciunii, ca ei să-și piardă mintea! Sabie
împotriva oștenilor lui: să se teamă!

50,37 Sabie împotriva cailor și a carelor lui și împotriva a toată mulțimea de oameni
din el: să fie ca niște femei! Sabie împotriva comorilor lui: să fie jefuite!

50,38 Uscăciune peste apele lui: să sece! Fiindcă aceasta este o țară de idoli și au
înnebunit cu idolii lor.

50,39 Acolo se vor așeza fiarele pustiului cu șacalii și vor trăi în ea struții; în veci nu
va mai fi locuită și din neam în neam nu vor locui acolo oameni.

50,40 Cum au fost aruncate de Domnul Sodoma și Gomora și cetățile vecine cu ele,
zice Domnul, așa și aici nici un om nu va trăi, nici fiu de om nu va poposi acolo.

50,41 Iată vine de la miazănoapte un popor mare și regi mulți se ridică de la marginile pământului.

50,42 Și țin în mână arc și suliță; aceștia sunt cruzi și nemilostivi și glasul lor e zgomotos ca marea, și vin pe cai, ca unii care sunt gata să lupte cu tine, fiica Babilonului!

50,43 Auzit-a regele Babilonului veste despre ei și au început să-i tremure mâinile; l-a cuprins întristarea și dureri ca ale femeii ce naște.

50,44 Iată ca un leu se ridică din tufișurile Iordanului spre pășunea totdeauna verde! Dar Eu îl voi face să plece cu grăbire de acolo și voi așeza acolo pe cel pe care l-am ales. Căci cine este asemenea Mie? Și cine-Mi va cere socoteală? Și ce păstor se va împotrivi Mie?

50,45 Ascultați dar hotărârea Domnului pe care a luat-o El împotriva Babilonului și planurile pe care le-a făcut El împotriva țării caldeilor! Da, vor fi târâți ca oile cele mărunte; la vederea lor pășunea lor se va înfiora de spaimă.

50,46 La vuietul luării Babilonului tremură pământul și un strigăt se întinde printre neamuri”.

51,1 Așa zice Domnul: „Iată, voi ridica împotriva Babilonului și a locuitorilor țării Caldeii un duh nimicitor.

51,2 Și voi trimite la Babilon vânturători, care-l vor vântura și vor pustii țara lui, căci în ziua nenorocirii vor năvăli asupra lui din toate părțile.

51,3 Arcașul să-și încordeze arcul împotriva arcașului și împotriva celui ce se laudă cu platoșele sale, și să nu cruțe pe tinerii lui! Nimiciți toată oștirea lui!

51,4 Să cadă răniți de moarte în țara caldeilor și străpunși pe străzile Babilonului.

51,5 Căci Iuda și Israel n-au rămas văduvi de Dumnezeul lor, de Domnul Savaot, și țara caldeilor e plină de păcate înaintea Sfântului lui Israel.

51,6 Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți pentru fărădelegile lui, căci acesta este timpul răzbunării pentru Domnul, căci El îi va da răsplată.

51,7 Babilonul a fost în mâna Domnului cupă de aur, care a îmbătat tot pământul; băut-au popoarele din vinul ei și au înnebunit.

51,8 Căzut-a fără de veste Babilonul, și s-a zdrobit. Plângeți-l și aduceți balsam pentru rănile lui, că poate se va vindeca!

51,9 Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Lăsați-l și haideți să mergem fiecare în țara noastră, pentru că osânda lui s-a ridicat până la nori și a ajuns până la cer!

51,10 Domnul a scos la lumină dreptatea noastră! Veniți să vestim în Sion fapta Domnului Dumnezeului nostru!

51,11 Ascuțiți săgețile și vă umpleți tolbele! Că Domnul a trezit duhul regilor Mediei, pentru că vrea să nimicească Babilonul. Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru templul Său.

51,12 Ridicați steagul împotriva zidurilor Babilonului, întăriți paza, puneți străjeri, întindeți curse, căci Domnul a făcut un plan și a împlinit ceea ce a rostit împotriva locuitorilor Babilonului.

51,13 O, tu, cel ce locuiești lângă apele cele mari și ești plin de comori, venit-a sfârșitul tău și măsura lăcomiei tale ți s-a umplut!

51,14 Domnul Savaot S-a jurat pe Sine însuși și a zis: „Adevărul grăiesc, că te voi

umple de oameni, ca de lăcuste, și ei vor ridica strigăt de biruință”.

51,15 El a făcut pământul cu puterea Sa, a întemeiat lumea cu înțelepciunea Sa și cu mintea Sa a întins cerurile.

51,16 La glasul Lui freamătă apele în ceruri și El ridică nori de la marginile pământului; făurește fulgerele în mijlocul ploii și scoate vânturile din vistieriile Sale.

51,17 Tot omul rătăcește în știința sa și orice argintar se rușinează de idolul său, căci chipurile turnate de el nu sunt decât minciună; n-au nici o suflare în ele.

51,18 Aceasta este deșertăciune adevărată, faptă rătăcită și în vremea pedepsirii lor vor pieri.

51,19 Dar soarta lui Iacov nu e ca a lor, pentru că Dumnezeul lui este făcătorul a toate, și Israel este toiagul moștenirii Lui, și numele Lui este Domnul Savaot.

51,20 „Ciocan îmi ești tu și armă de război. Cu tine am lovit popoare și cu tine am stricat regate.

51,21 Cu tine am lovit cal și călăreț și cu tine am sfărâmat carul și pe conducătorul lui.

51,22 Cu tine am lovit bărbat și femeie, cu tine am bătut tânăr și bătrân și cu tine am lovit fecior și fecioară.

51,23 Cu tine am lovit păstor și turmă, cu tine am bătut pe plugar și boii lui și cu tine am lovit pe mai-marii ținuturilor și pe căpeteniile cetăților.

51,24 Și voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Caldeii pentru toate relele ce au făcut ei Sionului sub ochii voștri”, zice Domnul.

51,25 „Iată, Eu sunt împotriva ta, munte al nimicirii, care ai pustiit tot pământul; voi întinde împotriva ta mâna Mea, te voi arunca jos de pe stânci și te voi face munte dogorit de soare, zice Domnul!

51,26 Nimeni nu va lua din tine pietre de pus în capul unghiului, nici pietre de temelie, ci veșnic vei fi pustiu”, zice Domnul.

51,27 „Ridicați steag pe pământ, trâmbițați cu trâmbița printre neamuri, pregătiți neamurile împotriva lui, chemați împotriva lui regatele: Ararat, Mini și Așchenaz, puneți căpetenie împotriva lui și aduceți cai ca lăcusta cea grozavă.

51,28 Înarmați împotriva lui neamurile și pe regii Mediei, căpeteniile provinciilor ei și pe toate căpeteniile cetăților ei și toată țara de sub stăpânirea lor.

51,29 Pământul se cutremură și se zbuciumă, căci se împlinește împotriva Babilonului planul Domnului de a face pământul Babilonului pustietate fără locuitori.

51,30 Cei puternici ai Babilonului au încetat lupta, șed în întăriturile lor; secătuitu-s-a puterea lor și au ajuns ca femeile; locuințele lor sunt arse și zăvoarele sfărâmate.

51,31 Sol după sol, vestitor după vestitor aleargă să dea de știre regelui Babilonului că cetatea sa e cuprinsă din toate părțile,

51,32 că vadurile sunt luate, bălțile cu stuf arse și ostașii loviți de spaimă”.

51,33 Că așa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: „Fiica Babilonului e asemenea unei arii în timpul treieratului: încă puțin și vine vremea secerișului”.

51,34 „Mâncatu-m-a și m-a ros Nabucodonosor, regele Babilonului; făcutu-m-a vas gol; înghițitu-m-a ca un dragon; umplutu-și-a pântecele cu bunătățile mele și m-a aruncat.

51,35 Ocara mea și carnea mea cea sfâșiată să fie asupra Babilonului”, să zică ceea

ce locuiește în Sion - „Și sângele meu să fie asupra locuitorilor Caldeii”, să zică Ierusalimul.

51,36 De aceea, așa zice Domnul: „Iată Eu iau apărarea pricinii tale și te voi răzbuna și voi seca marea lui și canalele lui le voi usca.

51,37 Babilonul va fi o movilă de dărâmături, adăpost pentru șacali, groază și batjocură fără locuitori.

51,38 Ei toți vor mugi ca niște lei și vor mârâi ca niște pui de leu.

51,39 În vremea aprinderii lor le voi face ospăț și-i voi adăpa, ca să se veselească și să doarmă somnul de veci și să nu se mai trezească, zice Domnul.

51,40 Îi voi coborî ca pe niște miei la junghiere, ca pe niște berbeci și țapi.

51,41 Cum a fost luat Șișac! Cum a fost cucerit acela a cărui slavă umplea tot pământul! Cum a ajuns Babilonul spaimă printre neamuri!

51,42 S-a ridicat marea împotriva Babilonului și acesta e acoperit de mulțimea valurilor.

51,43 Cetățile lui au ajuns pustii, pământul lui sec, ținut unde nu locuiește nici un om și pe unde nu trece fiu de om.

51,44 Voi pedepsi pe Bel în Babilon și voi smulge din gura lui cele înghițite de el; popoarele nu se vor mai îngrămădi spre el de acum înainte. Dar zidurile Babilonului au și căzut.

51,45 Ieși din mijlocul lor, poporul Meu, și fiecare să-și scape viața de flacăra mâniei Domnului.

51,46 Să nu slăbească inima voastră și să nu vă temeți de zvonul care se va auzi în țară; căci anul acesta va veni un zvon, iar în anul următor altul și pe pământ va fi sâlnicie; tiran peste tiran se va scula.

51,47 De aceea iată vin zile când voi pedepsi pe idolii Babilonului și toată țara lui va fi rușinată, toți cei loviți ai lui vor cădea în mijlocul lui.

51,48 Atunci cerul și pământul și tot ce cuprind ele vor striga de bucurie împotriva Babilonului, căci vin asupra lui pustiitorii de la miazănoapte, zice Domnul.

51,49 Cum Babilonul a dobândit și a zdrobit pe israeliți, așa vor fi doborâți și zdrobiți în Babilon locuitorii pământului lui.

51,50 Cei scăpați de sabie, plecați, nu vă opriți, aduceți-vă aminte din depărtare de Domnul și să-și găsească Ierusalimul loc în inima voastră.

51,51 Ne rușinam când auzeam ocara, și necinstea acoperea obrazul nostru, când străinii au venit în locul cel sfânt al templului Domnului;

51,52 Dar în schimb iată vin zile, zice Domnul, când voi pedepsi idolii lui și tot pământul lui va fi plin de gemetele celor ce sunt uciși.

51,53 De s-ar ridica Babilonul până la cer și de și-ar întări întru înălțime cetatea sa, tot vor veni din porunca Mea pustiitorii, zice Domnul.

51,54 Ascultați țipătul care se ridică din Babilon și uriașa trosnitură din Caldeea!

51,55 Că Domnul va pustii Babilonul și va pune capăt glasului celui mândru al lui. Suna-vor valurile lor, ca apele cele mari, răsuna-va glasul lor.

51,56 Căci pustiitorul va veni asupra lui, asupra Babilonului, și apărătorii lui vor fi luați și arcurile lor vor fi sfărâmate, că Domnul Dumnezeul răsplătirilor va da fiecăruia plata cuvenită.

51,57 Voi îmbăta pe mai-marii lui și pe înțelepții iui, pe căpeteniile ținuturilor lui și

pe căpeteniile cetăților lui și pe ostașii lui și vor dormi somnul de veci și nu se vor mai trezi, zice Domnul, al Cărui nume e Domnul Savaot”.

51,58 Așa zice Domnul Savaot: „Zidurile cele groase ale Babilonului le voi dărâma până la temelie și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc. Așadar în deșert s-au trudit popoarele și neamurile au muncit pentru foc”.

51,59 Cuvântul pe care proorocul Ieremia l-a încredințat lui Seraia, fiului Neria, fiul lui Maaseia, când acesta a plecat la Babilon cu Sedechia, regele lui Iuda, în anul al patrulea al domniei lui; Seraia era mare cămăraș.

51,60 Atunci a scris Ieremia într-o carte toate nenorocirile care trebuia să vină asupra Babilonului.

51,61 Și a zis Ieremia către Seraia: „Când vei ajunge la Babilon, caută să citești toate cuvintele acestea și să zici:

51,62 „Doamne, Tu ai grăit de locul acesta că-l vei pierde așa încât să nu rămână într-însul nici om, nici animal, ci să fie pustietate veșnică”.

51,63 Și după ce vei isprăvi de citit cartea aceasta, leagă o piatră de ea și arunc-o în mijlocul Eufratului și zi:

51,64 „Așa se va cufunda Babilonul și nu se va mai ridica din acea nenorocire pe care o voi aduce asupra lui și se va istovi”. Până aici este vorbirea lui Ieremia.

52,1 Sedechia era de douăzeci și unu de ani când a început să domnească și a domnit în Ierusalim unsprezece ani. Numele mamei sale era Hamutal, fata lui Ieremia din Libna.

52,2 El a făcut rele în ochii Domnului, precum făcuse și Ioiachim.

52,3 De aceea a venit mânia Domnului asupra Ierusalimului și a lui Iuda până într-atât încât i-a lepădat de la fața Sa, și Sedechia a fost dat jos de regele Babilonului.

52,4 Era în al nouălea an al domniei lui, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii acesteia, când a venit Nabucodonosor, regele Babilonului, cu toată oștirea sa împotriva Ierusalimului, l-a înconjurat și a făcut împrejurul lui valuri de pământ.

52,5 Cetatea a stat împresurată până în anul al unsprezecelea al regelui Sedechia.

52,6 Iar în luna a patra, în ziua a noua a lunii acesteia, s-a întărit foametea în cetate, și poporul țării nu mai avea pâine.

52,7 Atunci s-a făcut o spărtură în cetate, pe unde au ieșit toți oștenii și au fugit din cetate noaptea pe porțile ce se aflau între cele două ziduri de lângă grădina regelui; iar caldeii erau împrejurul cetății.

52,8 Și a alergat oștirea caldeilor după rege și a ajuns pe Sedechia în șesurile Ierihonului. Atunci toată oștirea lui a fugit de la el.

52,9 Deci au luat pe rege și l-au dus la regele Babilonului în Ribla, în ținutul Hamat, unde acesta l-a judecat.

52,10 Regele Babilonului a junghiat pe fiii lui Sedechia înaintea ochilor acestuia; a junghiat de asemenea în Ribla și pe toți cei mari din Iuda.

52,11 Iar lui Sedechia i-a scos ochii și a poruncit să-l încătușeze cu cătușe de aramă; și l-a dus regele Babilonului la Babilon și l-a pus în casa cea de pază, unde l-a ținut până în ziua morții lui.

52,12 În luna a cincea, în ziua a zecea a lunii acesteia, în anul al nouăsprezecelea al regelui Nabucodonosor, regele Babilonului, a venit Nebuzaradan, căpetenia gărzii, care stătea înaintea regelui Babilonului, la Ierusalim și a ars templul Domnului,

52,13 casa regelui și toate casele din Ierusalim; toate casele cele mari le-a ars cu

foc;

52,14 Iar oștirea caldeilor, care era cu căpetenia gărzii, a dărâmat toate zidurile dimprejurul Ierusalimului.

52,15 Nebuzaradan, căpetenia gărzii, a strămutat pe cei săraci din popor și tot poporul care rămăsese în cetate și pe cei care se predaseră regelui Babilonului și toată rămășița de popor.

52,16 Și numai puțini din poporul sărac al țării au fost lăsați de Nebuzaradan, căpetenia gărzii, ca lucrători pentru vii și ogoare.

52,17 Caldeii au sfărâmat stâlpii cei de aramă, care se aflau în templul Domnului, postamentele și marea de aramă care se afla în templul Domnului, și toată arama lor au dus-o la Babilon.

52,18 Au luat lighenele, lopețile, cuțitele și castroanele, lingurile și toate vasele de aramă, care erau întrebuințate la slujbele dumnezeiești;

52,19 și căpetenia gărzii a mai luat vasele și cleștele, cazanele și candelele, cățuile și cupele - tot ce era de aur și ce era de argint.

52,20 De asemenea au luat cei doi stâlpi, marea și cei doisprezece boi de aramă, care serveau de postament și pe care regele Solomon îi făcuse pentru templul Domnului. În toate acestea era atâta aramă, cât nu se putea cântări.

52,21 Fiecare stâlp din aceștia era de optsprezece coți în înălțime și o sfoară de doisprezece coți îl putea cuprinde împrejur, iar grosimea pereților lor era de patru degete, căci înăuntru nu erau plini.

52,22 Coroana unui stâlp era de aramă și înălțimea ei era de cinci coți. Și pereții ei și rodiile dimprejur erau toate de aramă. Asemenea coroană cu rodii era și la celălalt stâlp.

52,23 De jur împrejur erau nouăzeci și șase de rodii; tot așa și la celălalt stâlp împrejurul coroanei lui erau rodii.

52,24 Căpetenia gărzii a luat și pe Seraia arhiereul și pe Sofonie, preotul al doilea, și pe trei străjeri ai pragurilor.

52,25 Din cetate a luat un eunuc, care era căpetenie peste oștiri, și șapte oameni, care stăteau înaintea regelui și care se aflau în cetate; au mai luat pe secretarul căpeteniei oștirii, care înscrisese la oștire pe poporul țării, precum și șaizeci de oameni din poporul țării, care s-au găsit în cetate.

52,26 Pe aceștia i-a luat Nebuzaradan, căpetenia gărzii, și i-a dus la Nabucodonosor, regele Babilonului, în Ribla.

52,27 Și i-a lovit pe ei regele Babilonului și i-a omorât în Ribla cea din țara Hamat. Așa a fost strămutat Iuda din țara sa.

52,28 Iată acum poporul pe care l-a strămutat Nabucodonosor: în luna a șaptea, trei mii douăzeci și trei de oameni;

52,29 în al optsprezecelea an al lui Nabucodonosor au fost strămutați din Ierusalim opt sute treizeci și două de suflete;

52,30 în anul al douăzeci și treilea al lui Nabucodonosor, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, a strămutat din iudei șapte sute patruzeci și cinci de suflete: în total patru mii șase sute de suflete.

52,31 În anul al treizeci și șaptelea după strămutarea lui Ioiachim, regele lui Iuda, în luna a douăsprezecea, în douăzeci și cinci ale lunii, Evil-Merodac, regele Babilonului, în anul întâi al domniei lui, s-a îndurat de Ioiachim, regele lui Iuda, și l-a scos din

închisoare;

52,32 A vorbit cu el prietenește și a pus scaunul lui mai sus decât al altor regi care erau la el în Babilon.

52,33 A schimbat hainele lui de închisoare și Ioiachim a mâncat întotdeauna la masa regelui în toate zilele lui.

52,34 Hrana lui i s-a dat de la rege zilnic, până la moartea sa, în toate zilele vieții sale.

Plângerile 1,1 O, cum a rămas pustie cetatea cea cu mult popor! Cum a ajuns ca o văduvă cea mai de frunte dintre neamuri; doamna cetăților a ajuns birnică.

1,2 Noaptea plânge întruna cu lacrimi pe obraz și dintre toți câți o iubeau, nici unul n-o mai mângâie; toți prietenii au devenit dușmani.

1,3 Iuda s-a dus în robie, la suferință și la muncă grea; sălășluiește printre neamuri și nu-și află odihnă. Toți asupritorii lui l-au prins la strâmtorare.

1,4 Toate căile Sionului sunt pline de jale și nimeni nu mai vine la sărbătoare. Toate porțile (cetății) sunt pustii, preoții ei suspină; fecioarele sunt deznădăjduite și ea este plină de amar.

1,5 Vrăjmașii ei sunt biruitori, dușmanii ei sunt cu voie bună; căci Domnul a umilit-o din pricina multelor ei păcate, iar feciorii ei au plecat în robie înaintea asupritorului.

1,6 Așa și-a irosit fiica Sionului toată strălucirea! Căpeteniile ei sunt asemenea cerbilor care nu află pășune și fug sleiți de puteri dinaintea urmăritorului.

1,7 Ierusalimul își aduce aminte de zilele ticăloșiei lui și ale rătăcirii lui, de toate strălucirile pe care le-a avut în străvechile vremuri. Acum însă, când poporul a căzut în mâna vrăjmașului și când nimeni nu-i poate veni în ajutor, dușmanii lui se uită la el și râd de prăbușirea lui.

1,8 Ierusalimul a păcătuit de moarte, pentru aceasta a ajuns de spaimă; toți cei ce-l cinsteau nu-l mai iau în seamă, căci au văzut goliciunea lui, iar el suspină și își întoarce fața.

1,9 Necurăția lui e lipită de poala hainelor lui căci la sfârșitul lui el nu s-a gândit. El s-a prăbușit în chip uluitor și n-are pe nimeni să-l mângâie! „Vezi, Doamne, necazul meu, căci vrăjmașul biruiește”.

1,10 Dușmanii au întins mâna spre toate vistieriile lui. El a văzut neamuri intrând în templul său, neamuri cărora le-ai dat poruncă: „Să nu intre în obștea ta!”

1,11 Tot poporul Tău suspină căutând pâine, și își dau odoarele lor pentru mâncare, ca să-și țină viața. Vezi, Doamne, și ia aminte cum am ajuns de ocară!

1,12 O, voi trecătorilor, priviți și vedeți dacă este vreo durere ca aceea care mă copleșește și cu care Domnul m-a umplut de necaz în ziua întăririi mâniei Lui.

1,13 Foc a trimis de sus peste oasele mele și m-a smerit, picioarelor mele le-a întins cursă, și m-a făcut să dau înapoi; pustiitu-m-a cu totul, iar eu toată ziua bolesc.

1,14 Jugul păcatelor mele mi-a fost legat de gât de către mâna Lui; strânse ca într-un mănunchi, ele atârnă de grumazul meu; El a făcut să se destrame puterea mea și m-a dat în mâna celor cărora nu puteam să mă împotrivesc.

1,15 Domnul a spulberat pe toți voinicii din mijlocul meu, El a chemat oaste împotriva mea, ca să sfărâme pe voinicii mei. Stăpânul a toate a strivit ca în teasc pe fecioara, fiica lui Iuda.

1,16 Pentru aceasta eu plâng mereu, din ochii mei izvorăsc lacrimi, căci departe de

mine este Mângâietorul, Cel ce-mi îmbărbăta inima. Feciorii mei cu toții au fost dați pieirii, căci dușmanul a avut biruință.

1,17 Sionul întinde mâinile sale și nimeni nu-l mângâie! Domnul a dat poruncă tuturor vrăjmașilor lui Iacov ca să-l împresoare. Ajuns-a Ierusalimul înaintea ochilor lor ca un lucru spurcat.

1,18 Drept este Domnul, căci împotriva poruncilor Lui m-am răzvrătit. Luați aminte, voi, toate popoarele, și vedeți necazul meu: fecioarele mele și flăcăii mei au fost duși în robie.

1,19 Strigat-am către iubiții mei, dar ei m-au înșelat; preoții mei și bătrânii mei au pierit în cetate, când căutau hrană ca să-și țină viața.

1,20 Vezi, Doamne, cât sunt de strâmtorat, lăuntrul meu arde! Inima mea se zbuciumă în trupul meu, pentru că m-am răzvrătit foarte. Afară sabia seceră pe feciorii mei, iar înăuntru, moartea.

1,21 Toți aud suspinul meu, dar nimeni nu mă mângâie! Toți dușmanii, aflând de nenorocirea mea, se bucură că ai făcut așa. Să vină peste ei ziua pe care ai făgăduit-o și să ajungă și ei ca mine!

1,22 Toată fărădelegea lor să vină înaintea Ta și să le faci lor precum mi-ai făcut mie, pentru toate păcatele mele! Căci suspinele mele sunt fără de număr, iar inima mea bolește!

2,1 O, cum a acoperit cu nori Domnul întru mânia Lui pe fiica Sionului! Din cer a aruncat pe pământ măreția lui Israel și în ziua mâniei Sale nu și-a adus aminte de așternutul picioarelor Sale.

2,2 Domnul a nimicit fără milă toate sălașele lui Iacov; întru întărâtarea urgiei Lui a doborât la pământ întăriturile fiicei lui Iuda; le-a făcut una cu pământul, a pângărit regatul și căpeteniile lui.

2,3 Întru aprinderea mâniei Lui a zdrobit toată puterea lui Israel; înaintea dușmanului și-a tras dreapta înapoi. El a aprins pe Iacov cu un foc arzător care prăpădește de jur împrejur.

2,4 El a încordat arcul Său ca un dușman, dreapta Sa a stat gata ca a unui vrăjmaș și a ucis tot ce desfăta ochiul în cortul fiicei Sionului; vărsat-a ca un foc mânia Lui.

2,5 Stăpânul S-a arătat ca un dușman nimicind Israelul; i-a dărâmat toate palatele și cetățile întărite și asupra fiicei lui Iuda a adus multă supărare.

2,6 Prăbușit-a la pământ ca pe o dumbravă cortul lui, stricat-a locul de sărbătoare. Domnul a făcut să se uite zilele de odihnă în Sion, disprețuind, în văpaia mâniei Lui, pe rege și pe preot.

2,7 Disprețuit-a Domnul jertfelnicul Său și S-a îndepărtat de locașul Său cel sfânt; dat-a zidurile palatelor Sale în mâna dușmanilor care au strigat în templul Domnului ca în zilele de sărbătoare.

2,8 Găsit-a Domnul cu cale să surpe zidurile fiicei Sionului; întins-a funia și n-a tras înapoi mâna Sa, până nu le-a nimicit. El a întins jalea peste ziduri și întărituri, ce stau laolaltă dărăpănate.

2,9 Porțile lui s-au afundat în pământ, zăvoarele lor El le-a sfărâmat; regele lui și căpeteniile sunt pribegi printre neamuri. Lege nu mai au, chiar și profeții nu mai primesc vedenii de la Domnul.

2,10 Stau la pământ și tac bătrânii fiicei Sionului; pe capul lor și-au pus țărână și s-au încins cu sac; la pământ își pleacă fecioarele Ierusalimului capetele lor.

2,11 Ochii mei se sfârșesc de plâns, lăuntrul meu arde ca văpaia, măruntaiele mele

fierb și fierea mi se varsă pe pământ din pricina zdrobirii fiicei neamului meu, când copiii și pruncii stau sleiți de putere în piețele cetății,

2,12 zicând mamei lor: „Unde este pâine, unde este vin?” Ei cad sleiți de putere ca doborâți de sabie pe piețele cetății și își dau sufletul la sânul maicii lor.

2,13 Cu cine te voi asemăna, cu cine aș putea să te pun alături, o, fiică a Ierusalimului! Cu cine te-aș pune față în față, ca să te pot mângâia, o, fecioară, fiică a Sionului? Căci nețărmurită ca marea este năruirea ta! Cine ar putea să te tămăduiască?

2,14 Profeții tăi au avut pentru tine vedenii zadarnice și arătări și nu ți-au dat pe față fărădelegea ta, ca să-ți schimbe calea ta, ci ți-au arătat vedenii înșelătoare și aducătoare de pieire.

2,15 Bat spre tine din palme toți cei ce trec pe cale, fluieră și clatină din cap pentru fiica Ierusalimului: „Aceasta este, oare, cetatea pe care o numeau cununa frumuseții, bucuria a tot pământul?”

2,16 Către tine toți vrăjmașii tăi cască gura lor, fluieră, scrâșnesc din dinți, zicând: „Am nimicit-o. Da, aceasta este ziua pe care noi o așteptam; am aflat-o și o vedem”.

2,17 Împlinit-a Domnul hotărârea Sa, adus-a la îndeplinire cuvântul Său, spus din zilele străvechi; prăbușit-a fără milă, bucurat-a pe vrăjmașul tău, înălțat-a puterea apăsătorilor tăi.

2,18 Strigă către Domnul, tu fecioară, fiică a Sionului! Să curgă lacrimile tale ca un șuvoi, zi și noapte; nu înceta, ochiul tău să nu zăbovească!

2,19 Scoală, jelește-te în timpul nopții, la început de strajă; varsă-ți inima ta ca apa înaintea feței Celui Atotstăpânitor. Către El ridică mâna ta pentru viața pruncilor tăi, care se prăpădesc de foame la colțul tuturor ulițelor.

2,20 Vezi, o, Doamne, și privește cui ai făcut aceasta! Să mănânce femeile rodul pântecelui lor, copiii pe care îi poartă în brațe? Să fie uciși în templu, Doamne, preotul și profetul?

2,21 Stau culcați la pământ pe ulițe tânăr și bătrân. Fecioarele și flăcăii mei de sabie au căzut; Tu i-ai ucis în ziua mâniei Tale, jertfitu-i-ai fără de milă.

2,22 Chemat-ai ca la sărbătoare pe toți cei ce au sălaș în jurul meu. Și în ziua mâniei Domnului n-a scăpat, nici n-a rămas vreunul; pe cei care i-am purtat în brațe și i-am făcut mari, mi i-a nimicit dușmanul.

3,1 Eu sunt omul care am văzut nenorocirea sub varga aprinderii Lui.

3,2 El m-a purtat și m-a dus în întuneric și în beznă.

3,3 Da, împotriva mea întoarce și iar întoarce în toată vremea mâna Sa.

3,4 Mistuit-a trupul meu și pielea mea, zdrobit-a oasele mele;

3,5 A ridicat zid împotriva mea și m-a înconjurat de venin și de zbucium,

3,6 mutându-mă în împărăția morii, ca pe morții cei din veac.

3,7 M-a împrejmuit cu zid și n-am pe unde să ies, îngreuiat-a lanțurile mele;

3,8 Chiar când strig și răcnesc, rugăciunea mea nu se aude;

3,9 El a astupat cărările mele cu piatră și a întortochiat potecile mele.

3,10 El a ajuns pentru mine ca un urs la pândă, ca un leu în ascunzătoare.

3,11 Rătăcit-a căile mele, m-a sfâșiat și m-a pustiit;

3,12 A încordat arcul Său și m-a așezat ca țintă săgeții Sale,

3,13 trimițând în rărunchii mei pe fiii tolbei Sale.

3,14 Făcutu-m-am de râs față de poporul meu, cântecul lor de batjocură în fiecare zi.
3,15 El m-a săturat de amărăciuni, adăpatu-m-a cu pelin.
3,16 A zdrobit de piatră dinții mei și m-a afundat în cenușă.
3,17 Tu ai răpit pacea sufletului meu, uitat-am fericirea
3,18 Și am zis: „S-a dus puterea vieții mele și nădejdea mea în Domnul”.
3,19 Adu-ți aminte de nevoia și necazul meu, de pelin și otravă!
3,20 Să-ți aduci aminte că împovărat este în mine sufletul meu.
3,21 Aceasta voi pune-o la inimă, de aceea voi nădăjdui:
3,22 Milele Domnului nu s-au sfârșit, milostivirile Lui nu încetează.
3,23 În fiecare dimineață sunt altele, credincioșia Ta este mare!
3,24 „Partea mea este Domnul, a zis sufletul meu, de aceea voi nădăjdui în El”.
3,25 Bun este Domnul cu cei ce se încred în El, pentru omul care îl caută.
3,26 Bine este să aștepți în tăcere ajutorul Domnului.
3,27 Bine este omului să poarte un jug din tinerețile lui.
3,28 Să stea la o parte în tăcere, dacă Domnul îi dă poruncă!
3,29 Să atingă pulberea cu buzele lui; poate mai este nădejde!
3,30 Să dea obrazul lui spre lovire și să se sature de ocară!
3,31 Căci Domnul nu aruncă pe oameni pentru totdeauna;
3,32 Ci El pedepsește și are milă după mulțimea milelor Lui.
3,33 Că nu de bună voie umilește și pedepsește pe fiii oamenilor.
3,34 Când călcăm în picioare pe toți robii pământului,
3,35 când călcăm dreptatea omului înaintea feței Celui Preaînalt,
3,36 când nu dăm dreptate cuiva în pricina lui, oare Stăpânul a toate nu vede?
3,37 Cine este Cel ce a grăit și s-a făcut, fără numai Domnul, Care a poruncit?
3,38 Nu iese oare din gura Celui Preaînalt binele și răul?
3,39 De ce suspină omul toată viața, fiecare pentru păcatul lui?
3,40 Să cercetăm căile noastre, luând aminte și întorcându-ne la Domnul!
3,41 Să ridicăm inimile și mâinile noastre la Domnul din cer!
3,42 Noi am păcătuit și ne-am răzvrătit și Tu ne-ai iertat.
3,43 Tu Te-ai învesmântat cu mânie și ne-ai urmărit; Tu ai ucis fără milă;
3,44 Tu Te-ai ascuns în nori, ca să nu străbată rugăciunea la Tine;
3,45 Tu ai făcut din mine o măturătură și un gunoi, în mijlocul popoarelor.
3,46 Toți dușmanii noștri au deschis gura împotriva noastră;
3,47 De spaimă și de groapă am avut parte, de pustiire și de ruină.
3,48 Șuvoaie de apă lăcrimează ochiul meu, din pricina prăpădului fiicei poporului meu.
3,49 Ochiul meu varsă lacrimi fără încetare, căci nu este ușurare,
3,50 până să se uite în jos și să privească Domnul din ceruri.
3,51 Ochiul meu mă doare din pricina fiicelor cetății mele.
3,52 Ca pe o pasăre m-au vânat fără cuvânt vrăjmașii mei,

3,53 au vrut să nimicească în groapă viața mea, și au aruncat cu pietre în mine.

3,54 Ape năvăleau peste capul meu și cugetam: „Sunt pierdut!”

3,55 Chemat-am numele Tău, Doamne, din groapa cea mai dedesubt.

3,56 Tu ai auzit glasul meu: „Nu astupa urechea la suspinul și strigătul meu”.

3,57 Tu erai aproape în ziua când Te-am strigat și ai zis: „Nu-ți fie frică!”

3,58 O, Doamne, Tu ai judecat pricina mea, Tu ai izbăvit viața mea!

3,59 Văzut-ai, Doamne, apăsarea mea, ajută-mi și-mi fă dreptate!

3,60 Tu ai văzut toată răzbunarea lor, toate uneltirile lor împotriva mea;

3,61 O, Doamne, Tu ai auzit ocările lor, toate chibzuielile lor împotriva mea,

3,62 graiurile potrivnicilor mei și gândul lor ascuns împotriva mea.

3,63 Privește: de stau sau de se scoală, eu sunt de râsul lor!

3,64 Răsplătește-le, Doamne, după faptele mâinilor lor,

3,65 dă-le învârtoșare inimii, blestemul Tău să fie pentru ei!

3,66 Urmărește-i cu mânie și nimicește-i sub cerurile Tale, Doamne!

4,1 O, cum s-a întunecat aurul, și cel mai curat aur și-a schimbat fața; pietrele nestemate vărsate au fost la colțul tuturor ulițelor!

4,2 Feciorii Sionului, cei mai de seamă altădată, cântăriți cu aur, cum au ajuns să fie socotiți ca vasele de lut, lucru de mână de olar!

4,3 Chiar și șacalii își dau sânul, ca puii lor să sugă, dar fiica poporului meu ajuns-a crudă, ca struții în pustiu.

4,4 Din pricina setei lipitu-s-a limba sugaciului de cerul gurii lui; copiii cer pâine, dar nimeni nu le-o întinde.

4,5 Cei care mâncau odinioară mâncăruri alese cad de foame pe ulițe; cei care au fost crescuți în purpură stau trântiți în gunoi.

4,6 Vina fiicei poporului meu a fost mai mare decât a Sodomei, prăbușită într-o clipă, nu de mână omenească.

4,7 Căpeteniile ei erau mai strălucitoare decât zăpada, mai albe decât laptele; trupul lor era mai roșu decât mărgeanul, ca safirul era înfățișarea lor.

4,8 Chipul lor a ajuns mai negru decât funinginea, pe ulițe nu-i poți cunoaște; pielea lor s-a zbârcit pe oase, s-a uscat ca o așchie de lemn.

4,9 Mai fericiți au fost cei care au căzut de sabie, decât cei morți de foame, care se prăpădesc încet, doborâți de lipsa roadelor de pe câmp.

4,10 Femeile, deși miloase, au fiert cu mâinile lor copiii și i-au mâncat în vremea căderii fiicei poporului meu.

4,11 Sfârșit-a Domnul mânia, vărsat-a pe deplin urgia aprinderii Lui; și în Sion a aprins un fac care l-a mistuit.

4,12 Nici n-ar fi putut să creadă regii pământului și toți locuitorii lumii că vrăjmașul și apăsătorul ar putea să intre pe porțile Ierusalimului!

4,13 Dar s-a întâmplat, din pricina păcatelor profeților (mincinoși) și a fărădelegilor preoților, care au vărsat în mijlocul lui sângele celor drepți.

4,14 Pe ulițe rătăceau pătați de sânge, și nimeni nu se atingea de hainele lor.

4,15 „Păziți-vă! Un necurat!” Striga lumea după ei. „Fugiți, la o parte, nu-i atingeți!” și dacă mai voiesc să rătăcească undeva - se zicea printre neamuri - n-ar trebui să rămână aici!

4,16 Fața plină de mânie a Domnului i-a risipit pe ei. Pe preoți nimeni nu-i mai lua în seamă, de bătrâni nu se îndura.

4,17 Și ochii noștri se sting de supărare, așteptând zadarnic un ajutor! Din turnul nostru ne-am uitat departe spre un popor al cărui ajutor nu vine.

4,18 Și pândeau pașii noștri ca să nu umblăm prin piețele noastre. Sfârșitul nostru se apropia, sosise!

4,19 Prigonitorii noștri erau mai iuți decât vulturii de pe cer; umblau după noi prin munți, ne pândeau în pustiu.

4,20 Suflarea vieții noastre, unsul Domnului, a fost prins în groapa lor - acela despre care noi ziceam: „La umbra lui vom viețui printre popoare”.

4,21 Bucură-te și te veselește, fiica Edomului, tu care locuiești în pământul Uț; și la tine va veni cupa; vei bea și te vei lăsa goală.

4,22 Fărădelegea ta, o, fiică a Sionului, s-a sfârșit; la fel robia. Dar ție îți cercetează păcatele, o, fiică a Edomului, și dă pe față fărădelegile tale!

5,1 Adu-ți aminte, Doamne, de cele întâmplate, și vezi ocara noastră!

5,2 Moștenirea și casele noastre au căzut în mâna celor străini, de alt neam.

5,3 Am ajuns orfani, fără de tată, mamele noastre sunt văduve.

5,4 Bem apa noastră cu bani, lemnele noastre le primim cu plată.

5,5 Pe grumajii noștri stau prigonitorii și deși n-avem puteri, nu ne dau răgaz.

5,6 Întindem mâna către Egipt și Asiria ca să ne sature de pâine.

5,7 Părinții noștri au greșit și nu mai sunt, dar noi purtăm fărădelegile lor.

5,8 Slugi ne stăpânesc și nimeni nu vine să ne scoată din mâna lor.

5,9 Cu primejdia vieții noastre ne agonisim pâinea, în fața sabiei care ne amenință în pustiu.

5,10 Pielea noastră s-a înnegrit ca un cuptor de văpaia foametei.

5,11 Ei au batjocorit femeile în Sion, fecioarele din cetățile lui Iuda.

5,12 Căpeteniile au fost spânzurate de mâna lor, fețele bătrânilor nu au mai fost luate în seamă.

5,13 Flăcăii au învârtit la râșniță și tinerii s-au poticnit cărând lemne.

5,14 Bătrânii nu mai stau la poartă, cei tineri nu mai cântă din alăute.

5,15 S-a dus veselia inimii noastre, jocul nostru s-a schimbat în plâns.

5,16 Căzut-a cununa de pe capul nostru; vai nouă, că am păcătuit!

5,17 Pentru aceasta inima noastră tânjește și ochii s-au întunecat.

5,18 Muntele Sionului a rămas pustiu și pe el se plimbă vulpile.

5,19 Tu, Doamne, împărățești în veci și scaunul Tău în neam de neam!

5,20 Pentru ce vrei să ne uiți, să ne părăsești atât de multă vreme?

5,21 Întoarce-Te către noi și ne vom întoarce; înnoiește zilele noastre ca în vremea cea de demult!

5,22 Sau Tu ne-ai urgisit și Te-ai mâniat pe noi, fără măsură?

Iezechiel 1,1 În anul al treizecilea, în ziua a cincea a lunii a patra, când mă aflam între robi, la râul Chebar, mi s-au deschis cerurile și am văzut niște vedenii dumnezeiești.

1,2 În ziua a cincea a lunii a patra, în anul al cincilea ai robirii regelui Ioiachim,

1,3 a fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul, la râul Chebar, în țara caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului.

1,4 Eu priveam și iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare și un val de foc, care răspândea în toate părțile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie.

1,5 Și în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfățișare semăna cu chipul omenesc.

1,6 Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare din ele avea patru aripi.

1,7 Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de vițel și scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene.

1,8 De cele patru părți ele aveau sub aripi mâini de om și toate patru își aveau fețele lor și aripile lor.

1,9 Aripile lor se atingeau una de alta, și când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte.

1,10 Fețele lor? - Toate patru aveau câte o fată de om înainte, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta, toate patru aveau câte o față de bou la stânga și toate patru mai aveau și câte o față de vultur în spate.

1,11 Fețele lor și aripile lor erau despărțite în partea de sus, și la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul.

1,12 Fiecare fiară mergea drept înainte și mergea încotro îi dădea duhul să meargă și în mersul său nu se întorcea.

1,13 Înfățișarea acestor fiare se asemăna cu înfățișarea cărbunilor aprinși, cu înfățișarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc țâșneau raze și fulgere.

1,14 Fiarele alergau înainte și înapoi iute ca fulgerul.

1,15 Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor.

1,16 Aceste roți, după înfățișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta.

1,17 Ele înaintau în toate cele patru părți, și în timpul mersului nu se întorceau.

1,18 Obezile lor formau un cerc larg și de o înălțime înfricoșătoare și aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur.

1,19 Când mergeau fiarele, mergeau și roțile de lângă ele, și când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau și roțile.

1,20 Ele mergeau încotro le da duhul să meargă și roțile se ridicau împreună, căci duh de viață era și în roți.

1,21 Când mergeau acelea, mergeau și acestea, și când acelea se opreau, se opreau și acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau și roțile, pentru că duh de viață era și în roți.

1,22 Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat;

1,23 iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor una spre alta, și fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile;

1,24 când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot strașnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostășesc; iar

când ele se opreau, își lăsau aripile în jos.

1,25 După ce fiarele se opreau și își lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor.

1,26 Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron și la înfățișare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om.

1,27 Și am mai văzut ceva, ca un metal înroșit în foc, ca niște foc, sub care se afla acel chip de om și care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus și de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur.

1,28 Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, așa era înfățișarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Și când am văzut eu aceasta, am căzut cu fața la pământ.

2,1 Atunci am auzit glasul Unuia care mi-a zis: „Fiul omului, scoală în picioare, că am să-ți vorbesc!”

2,2 și cum mi-a zis Acela vorbele acestea, a intrat Duhul în mine și m-a ridicat în picioare, și am ascultat pe Cel ce-mi vorbea.

2,3 Acela mi-a zis: „Fiul omului, am să te trimit la fiii lui Israel, la acești oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva Mea; ei, ca și părinții lor, păcătuiesc înaintea Mea până în ziua de astăzi.

2,4 Acești fii sunt nerușinați și cu inima împietrită; la ei te trimit Eu, ca să le zici: Așa grăiește Domnul!

2,5 Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta - căci sunt un neam îndărătnic - să știe însă că este între ei un prooroc.

2,6 Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei și de cuvintele lor să nu te sperii, deși ei vor fi pentru tine spini și ciulini, și ai să trăiești între ei, ca între scorpii; să nu te temi de cuvintele lor și de fața lor să nu te sperii, deși sunt un neam îndărătnic,

2,7 ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam de răzvrătiți.

2,8 Tu însă, fiul omului, ascultă ce voiesc să-ii spun! Nu fi îndărătnic, ca acest neam de răzvrătiți! Deschide-ii gura și mănâncă ceea ce am să-ți dau!”

2,9 și privind eu, am văzut o mână întinsă spre mine și în ea o hârtie strânsă sul;

2,10 și a desfășurat-o înaintea mea, și am văzut că era scrisă și pe o parte și pe alta: plângere, tânguire și jale era scris în ea.

3,1 Apoi mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă această hârtie și mergi de grăiește casei lui Israel!”

3,2 atunci eu mi-am deschis gura și Acela mi-a dat să mănânc cartea aceea,

3,3 și mi-a zis: „Fiul omului, hrănește-ți pântecele și-ți satură lăuntrul tău cu această carte pe care ți-o dau Eu!” și eu am mâncat-o și era în gura mea dulce ca mierea.

3,4 Apoi Acela mi-a zis: „Fiul omului, scoală și mergi la casa lui Israel și le spune cuvintele Mele;

3,5 căci nu ești trimis la un popor cu grai necunoscut și cu limbă neînțeleasă, ci către casa lui Israel;

3,6 nici la mai multe popoare cu grai necunoscut și cu limbă neînțeleasă, ale căror cuvinte nu le-ai pricepe. Și chiar la unele ca acestea de te-aș trimite, ele tot te-ar asculta;

3,7 casa lui Israel însă nu va vrea să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte pe Mine, că toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită.

3,8 Pentru aceasta voi împietri chipul tău ca și chipurile lor și fruntea ta întocmai ca frunțile lor;

3,9 voi face fruntea ta ca diamantul, mai tare decât stânca. Să nu te temi de ei și de fața lor să nu te sperii, căci ei sunt un neam de răzvrătiți.

3,10 Fiul omului - îmi zice iar Acela, - primește în inima ta și ascultă cu urechile tale toate cuvintele ce am să-ți vorbesc.

3,11 Scoală și mergi la cei duși în robie, la fiii poporului tău și ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, tu grăiește-le și le spune: Așa zice Domnul Dumnezeu".

3,12 Atunci m-a ridicat Duhul și am auzit la spatele meu un glas mare ca de tunet care zicea: „Binecuvântată fie slava Domnului în locul unde sălășluiește El!"

3,13 Și am mai auzit zgomotul fiarelor care băteau din aripi și huruitul roților de lângă ele și bubuit puternic de tunet.

3,14 Și Duhul m-a luat și m-a dus. Și am mers eu amărât și cu sufletul întristat, dar mâna Domnului lucra puternic asupra mea.

3,15 Apoi am sosit în Tel-Aviv, la robii care locuiau aproape de râul Chebar, și m-am oprit acolo unde trăiau ei și am stat între ei șapte zile în uimire.

3,16 Iar după ce s-au împlinit cele șapte zile, a fost către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

3,17 „Fiul omului! Iată, te-am pus străjer casei lui Israel; vei asculta deci cuvântul ce-Mi va ieși din gură și-l vei vesti ca din partea Mea.

3,18 De voi zice celui rău: Vei muri! Și tu nu-l vei înștiința, nici nu-i vei grăi, pentru a abate pe cel rău de la calea lui cea rea, ca să trăiască, cel rău va pieri în nelegiuirea sa și Eu voi cere sângele lui din mâna ta.

3,19 Iar dacă tu vei înștiința pe cel rău și el nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea sa cea rea, acela va pieri de păcatul său, iar tu îți vei mântui sufletul tău.

3,20 De asemenea, când cel drept se va abate de la dreptatea sa și va săvârși răul când voi pune înaintea lui o cursă și va muri, dacă tu nu l-ai înștiințat, acela va muri pentru păcatul său, iar faptele lui de dreptate, pe care le-a făcut el, nu i se vor pomeni, și Eu voi cere sângele lui din mâinile tale.

3,21 Iar dacă tu vei înștiința pe cel drept să nu păcătuiască și el nu va păcătui, atunci va fi și el viu, pentru că a fost înștiințat și îți vei mântui și tu sufletul tău".

3,22 Apoi a fost iarăși acolo mâna Domnului peste mine și mi-a zis Domnul: „Scoală-te și ieși la câmp, că am să-ți vorbesc acolo".

3,23 Atunci m-am sculat, am ieșit la câmp, și iată mi s-a arătat acolo slava Domnului, pe care o văzusem la râul Chebar, și am căzut cu fața la pământ.

3,24 Dar a intrat în mine Duhul și m-a ridicat în picioare, iar Domnul mi-a grăit și mi-a zis: „Mergi și te închide în casa ta!

3,25 Fiul omului, iată se vor pune asupra ta frânghii cu care vei fi legat, ca să nu mai ieși în mijlocul lor.

3,26 Și limba ta o voi lipi de cerul gurii tale, ca să fii mut și să nu-i mai poți mustra, că aceștia sunt un neam răzvrătit.

3,27 Dar când îți voi grăi, voi deschide gura ta și tu le vei zice: Așa grăiește Domnul Dumnezeu! Cine va vrea să asculte, să asculte, și cine nu va vrea să asculte, să nu asculte, căci sunt un neam îndărătnic".

4,1 „Și tu, fiul omului, ia-ți o cărămidă și pune-o înaintea ta și sapă pe ea o cetate, Ierusalimul.

4,2 Apoi rânduiește împresurare împotriva ei, ridică întărituri și val și rânduiește tabără împotriva ei; de jur împrejurul ei așază berbeci de spart zidul.

4,3 Apoi ia o tablă de fier și o pune ca un zid de fier între tine și cetate și întoarce-ți fața spre ea, ca și cum ea ar fi împresurată, iar tu cel care o împresori. Aceasta va fi un semn pentru casa lui Israel.

4,4 După aceea să te culci pe partea stângă, punând pe ea nelegiuirile casei lui Israel, și vei purta nelegiuirile ei atâtea zile, cât vei sta culcat pe partea stângă;

4,5 că Eu am să-ți număr atâtea zile câți ani au ținut nelegiuirile ei, adică ai să porți tu nelegiuirile casei lui Israel trei sute nouăzeci de zile.

4,6 Iar după ce vei împlini aceste zile, să te culci pe partea dreaptă și vei purta nelegiuirile casei lui Iuda timp de patruzeci de zile, câte o zi de fiecare an ce ți-am hotărât Eu.

4,7 Să-ți îndrepți fața ta și mâna ta cea dreaptă dezgolită spre Ierusalimul împresurat și să proorocești împotriva lui.

4,8 Și iată, Eu voi pune pe tine legături, ca să nu te poți întoarce de pe o parte pe alta, până nu vei împlini zilele împresurării tale.

4,9 Ia-ți grâu și orz, bob și linte, mei și orzoaică, toarnă-le într-un vas și-ți fă din ele atâtea pâini, câte zile ai să șezi culcat pe partea stângă; că trei sute nouăzeci de zile ai să mănânci din ele.

4,10 Hrana ta, cu care te vei hrăni, să o mănânci cu măsură, câte douăzeci de sicli pe zi, dar s-o mănânci din timp în timp.

4,11 Și apa să o bei cu măsură, câte a șasea parte de hin pe zi și tot din timp în timp.

4,12 Pâinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurățenie de om”.

4,13 Apoi Domnul a mai zis: „Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni”.

4,14 Atunci am zis: „O, Doamne Dumnezeule, sufletul meu niciodată nu s-a întinat; din tinerețile mele și până acum niciodată n-am mâncat dintr-un animal mort sau sfâșiat și carne necurată n-a intrat în gura mea”.

4,15 Iar El mi-a răspuns: „Iată, Eu îți dau, în loc de necurățenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta”.

4,16 Apoi mi-a zis: „Fiul omului, iată voi trimite foamete în Ierusalim și oamenii vor mânca pâinea cu măsură și cu întristare și tot cu măsură și amărăciune vor bea și apă,

4,17 căci va fi la ei lipsă de pâine și de apă; se vor uita cu groază unul la altul și vor pieri pentru nelegiuirile lor”.

5,1 „Iar tu, fiul omului, ia-ți un cuțit tăios, ia-ți un brici de bărbierit și-l trece pe capul tău și pe barba ta; apoi ia o cumpănă cu talgere și împarte părul în trei părți:

5,2 O treime să o arzi cu foc în mijlocul cetății, după ce se vor împlini zilele împresurării; o altă treime s-o iei și s-o toci cu cuțitul în împrejurimile cetății; iar cealaltă treime s-o spulberi în vânt, și eu voi trage sabia în urma lor.

5,3 Să oprești însă din părul acela puține fire și să le legi în poala hainei tale.

5,4 Apoi să iei câteva fire, să le arunci în foc și să le arzi. Din acestea va izbucni foc împotriva întregii case a lui Israel.

5,5 Apoi vei zice către casa lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Acesta este Ierusalimul, pe care Eu l-am pus în mijlocul neamurilor și al țărilor dimprejur.

5,6 Dar el s-a răzvrătit împotriva hotărârilor Mele mai mult decât neamurile și împotriva legilor Mele mai mult decât țările care îl înconjoară, căci el a lepădat legile Mele și poruncile Mele nu le-a urmat.

5,7 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu ai înmulțit nelegiuirile mai mult decât neamurile dimprejurul tău și poruncile Mele nu le urmezi, nici nu împlinești legile Mele, ba nici după legile neamurilor celor dimprejurul tău nu te porți,

5,8 de aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu vin împotriva ta și în mijlocul tău voi rosti osânda ta, în fața neamurilor.

5,9 Pentru toate spurcăciunile tale îți voi face ceea ce niciodată n-am făcut până acum și nici nu voi mai face niciodată.

5,10 De aceea părinții își vor mânca pe copii în mijlocul tău și copiii își vor mânca părinții lor; voi aduce asupra ta osândă și toate rămășițele tale le voi spulbera în toate vânturile,

5,11 pentru că tu ai spurcat locașul Meu cel sfânt cu toți idolii tăi și cu toate ticăloșiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că te voi micșora, ochiul Meu nu te va cruța și nici nu te va milui.

5,12 O treime din locuitorii tăi vor muri de ciumă și vor pieri de foame în mijlocul tău; o treime din ei vor cădea de sabie în împrejurimile tale; și cealaltă treime o voi împrăștia în toate vânturile și voi trage sabia în urma lor.

5,13 Așa-Mi voi împlini mânia, îmi voi potoli urgia Mea cu ei și Mă voi răzbuna; și când se va săvârși urgia Mea asupra lor, vor cunoaște că Eu, Domnul, am grăit în râvna Mea.

5,14 Pustietate te voi face și de ocară între popoarele cele dimprejurul tău și în fața tuturor trecătorilor.

5,15 Vei fi de râs și de batjocură, de pildă și de groază la popoarele cele dimprejurul tău, când voi săvârși asupra ta judecățile Mele cu mânie, cu urgie și cu pedepse aspre: Eu, Domnul, am zis aceasta.

5,16 Când voi slobozi împotriva voastră săgețile cele ucigătoare ale foametei, care vor semăna moartea, când le voi slobozi spre pieirea voastră și voi întări foametea între voi și voi zdrobi tot paiul de grâu,

5,17 Eu voi trimite împotriva voastră foametea și fiare rele care te vor lipsi de copii; ciumă și sânge vor trece peste tine și sabie voi aduce împotriva ta: Eu, Domnul, grăiesc acestea”.

6,1 Fost-a către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

6,2 „Fiul omului, întoarce-ți fața ta spre munții lui Israel, proorocește împotriva lor și zi:

6,3 Munți ai lui Israel, ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu! Așa grăiește Domnul Dumnezeu munților și dealurilor, șesurilor și văilor: Iată, Eu voi aduce asupra voastră sabie și voi dărâma înălțimile voastre;

6,4 altarele voastre vor fi stricate, idolii ridicați de voi în cinstea soarelui vor fi sfărâmați și pe oamenii voștri îi voi face să cadă morți înaintea idolilor voștri;

6,5 trupurile fiilor lui Israel le voi pune înaintea idolilor lor și oasele lor le voi risipi împrejurul altarelor lor.

6,6 În toate așezările voastre cele locuite, cetățile vor fi nimicite și locurile înalte ale voastre pustiite, altarele voastre vor fi stricate și pustiite, idolii voștri vor fi sfărâmați și nimiciți, stâlpii voștri închinați soarelui vor fi sfărâmați și lucrările voastre vor fi ruinate.

6,7 Cei uciși vor cădea între voi și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.

6,8 Dar Eu voi lăsa o rămășiță din voi, care va scăpa de sabie printre celelalte neamuri, când veți fi risipiți prin țări.

6,9 Aceia din voi, care vor scăpa, își vor aduce aminte de Mine printre neamurile unde vor fi duși în robie, pentru că voi umili inima lor cea desfrânată, care s-a abătut de la Mine, și ochii lor, care s-au desfrânat cu idolii, se vor scârbi de ei înșiși, din pricina acelor rele pe care le-au făcut și a tuturor ticăloșiilor lor;

6,10 și vor cunoaște că Eu sunt Domnul și că nu în zadar i-am amenințat că le voi trimite toate aceste rele”.

6,11 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: „Lovește palmă de palmă, bate cu piciorul și zi: Vai de casa lui Israel, că are să cadă de sabie, de foamete și de ciumă, pentru toate nelegiuirile sale!

6,12 Cel ce va fi departe va muri de ciumă; cel ce va fi aproape va muri de sabie, iar cel ce va scăpa de acestea și va rămâne va muri de foame. Așa-Mi voi potoli mânia Mea împotriva lor.

6,13 Când ucișii vor zăcea printre idolii lor și împrejurul altarelor lor, pe tot locul înalt și pe toate vârfurile de munte, sub tot pomul verde, sub tot stejarul umbros și în tot locul, unde aduceau tămâie mirositoare tuturor idolilor lor, veți cunoaște că Eu sunt Domnul.

6,14 Și-Mi voi întinde mâna asupra lor și voi face țara peste tot unde locuiesc ei mai pustie și mai deșartă decât pustiul Diblat, și vor cunoaște că Eu sunt Domnul”.

7,1 Fost-a către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

7,2 „Și tu, fiul omului, spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeul țării lui Israel: Vine, vine sfârșitul asupra celor patru laturi ale pământului.

7,3 Iată îți vine sfârșitul! Trimite-voi împotriva ta mânia Mea și te voi judeca după căile tale și după toate ticăloșiile tale te voi pedepsi.

7,4 Ochiul Meu nu te va cruța, nici nu te va milui, ci-ți voi răsplăti după căile tale, ticăloșiile tale vor fi peste tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul”.

7,5 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: „Iată vine nenorocire peste nenorocire:

7,6 Sfârșitul! A venit sfârșitul! E lângă tine! Iată-l a sosit!

7,7 A sosit nenorocire asupra ta, locuitor al țării! Vine vremea, vine ziua tulburării, iar nu a chiuiturilor de bucurie prin munți.

7,8 Iată vin acum îndată să vărs asupra ta urgia Mea, mânia Mea să o potolesc asupra ta și te voi judeca după căile tale și după toate ticăloșiile tale te voi pedepsi.

7,9 Ochiul Meu nu te va cruța, nici nu te va milui, ci îți vor plăti după căile tale; ticăloșiile tale vor fi peste tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul Care lovește.

7,10 Iată ziua! Iat-o că vine! Rândul tău a venit! Vine urgia! Toiagul înflorește! Trufia se deschide,

7,11 și se ridică sâlnicia ca să slujească de toiag pentru răutate; nimic nu va rămâne din ei, nici din bogățiile lor, nici din petrecerile lor, nici din strălucirea lor!

7,12 Vine vremea, a sosit ziua! Cel ce cumpără sământă să nu se bucure și cel ce vinde să nu plângă, căci mânia vine peste toată mulțimea lor!

7,13 Căci cel ce vinde nu se va mai întoarce la cele vândute, măcar de ar și rămânea printre cei vii, căci proorocia îndreptată împotriva a toată mulțimea lor nu va fi schimbată și nici nu-și va întări viața sa prin nelegiuirile sale.

7,14 Sună din trâmbițe și totul e gata, dar nimeni nu va merge la război, pentru că mânia Mea este împotriva a toată mulțimea lor.

7,15 Afară va fi sabie, iar înăuntru ciumă și foamete. Cel din câmp va muri de sabie și pe cel din cetate îl va mânca ciuma și foametea.

7,16 Iar care vor fugi, vor scăpa și vor fi prin munți ca niște porumbei rătăciți. Toți vor geme, fiecare pentru nelegiuirea sa.

7,17 La toți le vor tremura mâinile, și picioarele tuturor se vor muia ca apa.

7,18 Atunci cu sac se vor îmbrăca și groază îi va cuprinde; toți vor avea rușinea pe fețe și pe cap pleșuvia.

7,19 Argintul și-l vor arunca pe ulițe și vor disprețui aurul; argintul lor și aurul lor nu-i vor putea scăpa în ziua urgiei Domnului; cu acestea ei nu vor putea să-și sature sufletele, nici să-și umple pântecele lor, pentru că acestea au fost pricină a nelegiuirilor lor.

7,20 Prin găteli frumoase ei le-au prefăcut pe acestea în mândrie și tot din acestea au făcut ei chipurile cele rușinoase ale idolilor lor. De aceea le voi face pe acestea necurate pentru ei.

7,21 Și le voi da pradă în mâinile străinilor și de jaf nelegiuiților pământului, care le vor spurca.

7,22 Îmi voi întoarce fața de la ei și jefuitorii vor întina locașul Meu cel sfânt, pentru că vor intra în el și-l vor spurca.

7,23 Pregătește lanțuri, că țara aceasta e mânjită de nelegiuiți cu sânge, iar cetatea e plină de sâlnicii.

7,24 De aceea vai aduce pe cei mai răi dintre neamuri ca să pună stăpânire pe casele lor. Voi pune capăt trufiei celor puternici și cele sfinte ale lor vor fi întinate.

7,25 Iată vine pieirea și vor căuta pacea, dar nu o vor găsi.

7,26 Va veni nenorocire peste nenorocire și zvon peste zvon, și oamenii vor cere vedenii de la prooroc; dar preotului îi va lipsi cunoștința legii și bătrânului sfatul.

7,27 Regele va plânge, căpetenia va fi cuprinsă de groază, iar mâinile poporului țării vor tremura. Mă voi purta cu ei după purtările lor și după judecățile lor îi voi judeca și vor cunoaște că Eu sunt Domnul”.

8,1 În anul al șaselea de la robirea regelui Ioiachim, în cinci ale lunii a șasea, pe când ședeam eu în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, s-a lăsat peste mine mâna Domnului Dumnezeu.

8,2 Și privind eu, am văzut un chip ca de om, de foc parcă; și parcă de la brâul lui în jos era foc, iar de la brâul lui în sus era o strălucire, ca de metal în văpaie.

8,3 Și a întins, parcă, acela un fel de mână, și m-a apucat de părul capului meu și m-a ridicat Duhul între pământ și cer, și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim, la intrarea porții dinăuntru, îndreptată spre miazănoapte, unde era așezat idolul geloziei care stârnește gelozia.

8,4 Și iată acolo era slava Dumnezeului lui Israel asemenea aceleia pe care o văzusem eu în câmp.

8,5 Atunci mi-a zis Domnul: „Fiul omului, ridică-ți ochii spre miazănoapte!” și mi-am ridicat ochii spre miazănoapte și iată acel idol al geloziei era la ușa dinspre

miazănoapte a altarului, la intrare.

8,6 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu ce urâciuni mari face casa lui Israel aici, ca să Mă îndepărtez de locașul Meu cel sfânt? Dar întoarce-te și urâciuni și mai mari vei vedea!”

8,7 Apoi m-a dus pe poartă în curte și privind, am văzut o spărtură în perete.

8,8 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, sapă în perete!” și am săpat în perete și iată am dat de un fel de ușă.

8,9 Și mi-a zis Domnul: „Intră și vezi urâciunile cele dezgustătoare pe care le fac aceștia aici”.

8,10 Și am intrat și am privit și iată erau acolo tot felul de chipuri de târâtoare, de animale necurate și de tot felul de idoli de ai casei lui Israel, zugrăviți pe pereți de jur împrejur.

8,11 Înaintea lor stăteau șaptezeci de bărbați din bătrânii casei lui Israel, având în mijloc pe Iaazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea în mâini câte o cădelniță și un nor gros de fum de tămâie se ridica în sus.

8,12 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, vezi ce fac bătrânii casei lui Israel la întuneric, stând fiecare în cămara sa plină de chipuri? Că își zic: Domnul nu ne vede! A părăsit țara Sa”.

8,13 Apoi mi-a zis Domnul: „Întoarce-te și vei vedea urâciuni încă și mai mari, pe care le fac ei”.

8,14 Și m-a dus la ușa cea dinspre miazănoapte a templului Domnului, și iată acolo ședeau niște femei, care plângeau pe Tamuz.

8,15 Și mi-a zis Domnul: „Vezi, fiul omului? Întoarce-te și vei vedea încă și mai mari urâciuni!”

8,16 Apoi m-a dus în curtea cea dinăuntru a templului Domnului și iată la ușa templului Domnului, între pridvor și jertfelnic, stăteau vreo douăzeci și cinci de oameni cu spatele spre templul Domnului, iar cu fețele spre răsărit și se închinau spre răsărit la soare.

8,17 Și mi-a zis Domnul: „Vezi, fiul omului? Nu i-a ajuns casei lui Iuda să-și facă astfel de urâciuni, ca acele pe care le fac aceștia aici, ci au umplut și țara de necredință, îndoit mâniindu-Mă. Iată ei apropie ramuri de nările lor.

8,18 De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu nu-i va cruța, și Eu nu Mă voi îndura. Chiar de ar striga ei cu glas mare la urechile Mele, nu-i voi auzi”.

9,1 Apoi a răsunat la urechile mele un glas mare și a zis: „Apropiați-vă pedepsitorii cetății, având fiecare în mână unealta de nimicire!”

9,2 Și iată dinspre poarta de sus, care dă spre miazănoapte, veneau șase bărbați, având fiecare în mână unealta sa ucigătoare; și între ei se afla unul, îmbrăcat cu haină de in, care avea la brâu unelte de scris. Aceștia, venind, s-au oprit lângă jertfelnicul cel de aramă.

9,3 Atunci slava Dumnezeului lui Israel s-a pogorât de pe heruvimul pe care se afla la pragul casei. Și a chemat Domnul pe omul cel îmbrăcat în haină de in, care avea la brâu unelte de scris,

9,4 și i-a zis Domnul: „Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul crucii (paleo-ebraic-ul 'taw' avea forma unei cruci înclinate spre dreapta) pe frunte, pe oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui”.

9,5 Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: „Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie necruțător!

9,6 Ucideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om, care are pe frunte semnul „+”! Și să începeți cu locul Meu cel sfânt!” și au început ei cu bătrânii, care erau înaintea templului.

9,7 Apoi le-a zis: „Întinați templul, umpleți curțile cu uciși și ieșiți!” și au ieșit și au început să ucidă prin cetate.

9,8 Și după ce i-au ucis, iar eu am rămas, am căzut cu fața la pământ și strigând, am zis: „O, Doamne, Dumnezeule, vei pierde oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-ți mânia asupra Ierusalimului?”

9,9 Iar El mi-a răspuns: „Nelegiuirea casei lui Israel și a lui Iuda este mare, foarte mare și țara aceasta e mânjită cu sânge, iar cetatea e plină de nedreptate, că ei zic: „A părăsit Domnul țara aceasta, Domnul nu mai vede!

9,10 De aceea ochiul Meu nu-i va cruța și Eu nu Mă voi îndura și voi întoarce purtarea lor asupra capului lor”.

9,11 Și iată omul cel îmbrăcat cu haină de in, care avea la brâu uneltele de scris, a dat răspuns și a zis: „Am făcut cum mi-ai poruncit”.

10,1 Privind eu atunci, am văzut pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva asemănător la înfățișare cu un tron de rege, ca piatra de safir.

10,2 Și a zis Domnul către omul cel îmbrăcat în haina de in: „Intră între roțile cele de sub heruvimi și umple-ți pumnii de cărbuni aprinși, pe care-i vei lua dintre heruvimi, și-i aruncă asupra cetății!” și el a intrat acolo înaintea ochilor mei;

10,3 și când a intrat omul acela, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei și un nor umplea curtea cea dinăuntru.

10,4 Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului și templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului.

10,5 Freamătul aripilor heruvimilor se auzea până și în curtea de afară, ca glasul când vorbește Dumnezeu Atotputernicul.

10,6 Când a dat Domnul poruncă omului celui îmbrăcat cu haină de in și i-a zis: „Ia foc dintre roțile cele dintre heruvimi”, și când a intrat el și a stat lângă roți,

10,7 atunci unul din heruvimi și-a întins mâna în focul cel dintre heruvimi, a luat și a dat în pumni celui îmbrăcat în haină de in, iar el, luându-l, a ieșit.

10,8 Și la heruvimi sub aripi se vedeau un fel de mâini omenești.

10,9 Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roți, câte o roată lângă fiecare heruvim; roțile acestea erau la vedere ca și crisolitul.

10,10 După făptură erau toate la fel și parcă erau vârâte una în alta.

10,11 Când ele mergeau, mergeau în toate patru părțile, și în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, și în vremea mersului nu se întorceau.

10,12 Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor și aripile lor erau pline de ochi; asemenea și roțile, toate cele patru roți de jur împrejur...

10,13 Roților acestora, după cum am auzit eu, li s-a zis: „Galgal” (Vijelie).

10,14 Fiecare din ființele acestea avea patru fețe: fața întâi era față de heruvim, fața a doua era față de om, cea de a treia era față de leu și cea de a patra era față de vultur.

10,15 Atunci heruvimii s-au ridicat; ei erau aceleași fiare pe care le văzusem la râul

Chebar.

10,16 Când mergeau heruvimii, mergeau și roțile pe lângă ei, iar când heruvimii își ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roțile nu se despărțeau, ci erau împreună cu ei.

10,17 Când aceia stăteau, stăteau și acestea; iar când se ridicau aceia, și acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era și în ele.

10,18 Atunci slava Domnului s-a dus de la prag și s-a așezat pe heruvimi.

10,19 Iar heruvimii, întinzând aripile, s-au ridicat de la pământ înaintea ochilor mei și s-au dus însoțiți de roți și s-au oprit la poarta cea dinspre răsărit a templului Domnului, și slava Dumnezeului lui Israel era deasupra lor.

10,20 Aceștia erau aceleași fiare, pe care le văzusem eu la picioarele Dumnezeului lui Israel, la râul Chebar.

10,21 Fiecare avea câte patru fețe și fiecare avea câte patru aripi, iar sub aripi aveau un fel de mâini omenești.

10,22 Chipul fețelor și înfățișarea lor era ca acelea pe care le văzusem la râul Chebar, ba și ei înșiși erau aceiași. Fiecare mergea în partea înspre care era cu fața.

11,1 Atunci m-a ridicat Duhul și m-a dus la poarta de răsărit a templului Domnului, care este spre răsărit. Și iată în poartă, la intrare, erau douăzeci și cinci de oameni și în mijlocul lor am văzut pe Iaazania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpeteniile poporului.

11,2 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, iată oamenii care gândesc nelegiuirea și care dau sfaturi rele în cetatea aceasta,

11,3 zicând: Încă n-a venit vremea să ne zidim case; cetatea este cazanul, iar noi carnea.

11,4 De aceea proorocește, fiul omului, proorocește împotriva lor!”

11,5 Atunci S-a pogorât peste mine Duhul Domnului și mi-a zis: „Spune: Așa grăiește Domnul: Casa lui Israel, cele ce ziceți voi și cele ce vă vin în minte le știu.

11,6 Mulți ați ucis voi în cetatea aceasta și ați umplut ulițele ei de trupuri.

11,7 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Ucișii pe care i-ați îngropat în ea sunt carnea, iar ea e căldarea. Pe voi însă vă voi scoate din ea.

11,8 Voi vă temeți de sabie, și sabie voi aduce asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu.

11,9 Vă voi scoate din ea, vă voi da pe mâna străinilor și vă voi judeca.

11,10 De sabie veți cădea; la hotarele lui Israel vă voi judeca, și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.

11,11 Cetatea aceasta nu va fi pentru voi cazan, nici voi nu veți fi pentru ea carne; la hotarele lui Israel vă voi judeca.

11,12 Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, că nu v-ați purtat după poruncile Mele, nici legile Mele nu le-ați împlinit, ci v-ați purtat după obiceiurile neamurilor care vă înconjoară”.

11,13 Pe când prooroceam eu, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci eu am căzut cu fața la pământ și am strigat cu glas mare, zicând: „O, Doamne Dumnezeule, oare voiești să pierzi ce a mai rămas lui Israel?”

11,14 Atunci a fost către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

11,15 „Fiul omului, aceștia sunt frații tăi, frații tăi de un sânge cu tine, și toată casa

lui Israel, cărora locuitorii Ierusalimului le zic: „Depărtați-vă de Domnul! țara asta nouă ni s-a dat de moștenire”.

11,16 La aceasta să zici: Așa zice Domnul Dumnezeu: Deși i-am depărtat printre popoare și deși i-am risipit prin țări, totuși voi fi pentru ei un locaș sfânt în acele țări unde îi voi risipi.

11,17 După aceea zi: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vă voi aduna de prin popoare și vă voi întoarce de prin țările unde sunteți risipiți și vă voi da pământul lui Israel.

11,18 Atunci vor veni acolo și vor depărta din el toate urâciunile și toți idolii.

11,19 Și le voi da aceeași inimă și duh nou voi pune în ei; voi scoate din trupul lor inima cea de piatră și le voi da inimă de carne,

11,20 ca să urmeze poruncile Mele și legile să le păzească și să le împlinească; vor fi poporul Meu, iar Eu le voi fi Dumnezeu.

11,21 Celor a căror inimă este legată de idolii lor și de urâciunile lor le voi cere socoteală de purtarea lor”, zice Domnul Dumnezeu.

11,22 Atunci heruvimii și-au întins aripile și roțile erau lângă ei, iar slava Dumnezeului lui Israel, sus, deasupra lor.

11,23 Apoi slava Domnului s-a ridicat din mijlocul cetății și a stat deasupra muntelui, care se află spre răsărit de cetate.

11,24 Atunci iar m-a luat Duhul și m-a dus în Caldeea, la cei robiți, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Și vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine.

11,25 Și am spus celor ce au fost duși în robie toate cuvintele Domnului pe care mi le descoperise El.

12,1 Fost-a către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

12,2 „Fiul omului, trăiești în mijlocul unui neam răzvrătit. Aceștia au ochi ca să vadă, dar nu văd; au urechi ca să audă, dar nu aud, pentru că sunt un neam de răzvrătiți.

12,3 Tu însă, fiul omului, fă-ți toate cele de trebuință pentru pribegie și pleacă ziua, sub ochii lor, și pribegește sub ochii lor din loc în loc, poate vor înțelege că sunt un neam de răzvrătiți.

12,4 Lucrurile tale să le scoți cum se scot lucrurile la vreme de pribegie, ziua, în ochii lor, iar tu pleacă seara, în ochii lor, cum se pleacă în surghiun.

12,5 În ochii lor fă-ți spărtură în zid pe unde vei ieși.

12,6 Pune-ți lucrurile pe umăr în ochii lor și ieși pe întuneric, și fața să și-o acoperi, ca să nu vezi pământul, căci te-am pus semn casei lui Israel”.

12,7 Și am făcut cum mi se poruncise: lucrurile mele, ca pe niște lucruri trebuincioase la vreme de pribegie, le-am scos ziua, iar seara mi-am săpat cu mâna o spărtură în zid și pe întuneric mi-am scos povara și am luat-o pe umăr înaintea ochilor lor.

12,8 Apoi a fost către mine cuvântul Domnului dimineața și mi-a zis:

12,9 „Fiul omului, casa lui Israel, neam de răzvrătiți, nu te-a întrebat ce faci?

12,10 Spune-le: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Aceasta este o prevestire pentru cârmuitorul Ierusalimului și pentru toată casa lui Israel care se află acolo.

12,11 Și să le mai spui: Eu sunt un semn pentru voi; ceea ce fac eu, aceea li se va face și lor: în pribegie și în robie vor merge.

12,12 Și căpetenia, care se află între ei, va lua povara pe umeri și pe întuneric va ieși prin zidul pe care îl vor străpunge ca să-l scoată afară. El își va acoperi fața, ca să nu vadă cu ochii săi pământul acesta.

12,13 Dar voi întinde mreaja Mea în calea lui și-l voi prinde în lațul Meu, și-l voi duce la Babilon, în țara caldeilor, dar el nu o va vedea și va muri acolo,

12,14 iar pe toți cei dimprejurul lui, apărătorii lui și toată oștirea lui, o voi împrăștia în toate vânturile și în urma lor voi trage sabia Mea.

12,15 Și vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când îi voi risipi printre popoare și-i voi împrăștia pe fața pământului.

12,16 Dar un mic număr din ei voi cruța de sabie, de ciumă și de foamete ca să povestească popoarelor, la care vor merge, despre toate ticăloșiile lor, și să știe și ele că Eu sunt Domnul”.

12,17 Fost-a către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

12,18 „Fiul omului, tremurând să-ți mănânci pâinea ta și apa ta s-o bei amărât și necăjit!

12,19 Spune poporului țării: Așa grăiește Domnul Dumnezeu despre locuitorii Ierusalimului și despre țara lui Israel: Cu întristare își vor mânca pâinea lor și apa lor și-o vor bea cu groază, pentru că țara lor va fi lipsită de orice belșug pentru nedreptățile tuturor celor ce o locuiesc.

12,20 Orașele cele locuite ale lor vor fi dărâmate și țara pustiită și vor ști că Eu sunt Domnul”.

12,21 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

12,22 „Fiul omului, ce înseamnă zicătoarea care este la voi, în țara lui Israel: Zilele se prelungesc și orice vedenie proorocească a pierit?”

12,23 De aceea spune-le: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Nimici-voi această zicătoare și o asemenea zicătoare nu se va mai auzi în țara lui Israel. Spune-le însă că aproape este vremea și toată vedenia proorocească se va împlini.

12,24 Că nu va mai rămâne zadarnică nici o vedenie proorocească și nici o proorocie nu va mai fi mincinoasă în casa lui Israel.

12,25 Căci Eu, Eu Domnul grăiesc, și cuvântul care-l spun Eu se va împlini și nu se va schimba. Neam de răzvrătiți, în zilele voastre am rostit cuvântul și-l voi împlini”, zice Domnul Dumnezeu.

12,26 Și iarăși a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

12,27 „Fiul omului, iată casa lui Israel zice: Vedenia proorocească, pe care a văzut-o acesta, se va împlini după multă vreme, pentru că el proorocește pentru niște timpuri depărtate”.

12,28 De aceea spune-le: „Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Nici unul din cuvintele Mele nu va fi amânat, ci cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini”, zice Domnul Dumnezeu.

13,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

13,2 „Fiul omului, rostește profeție împotriva proorocilor lui Israel, care prevestesc și zi celor ce proorocesc după îndemnul inimii lor: Ascultați cuvântul Domnului!

13,3 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vai de proorocii cei mincinoși, care urmează duhul lor și nu văd nimic!

13,4 Proorocii tăi, Israele, sunt ca vulpile din ruine.

13,5 La spărturile zidurilor nu se suie, nici nu apără cu zid casa lui Israel, ca să stea

tare la luptă în ziua Domnului.

13,6 Vedeniile lor sunt deșarte și prevestirile lor mincinoase; ei zic: „Domnul a spus”, dar Domnul nu i-a trimis și ei încredințează că se va împlini cuvântul lor.

13,7 Domnul întreabă: Vedeniile ce le-ați văzut nu sunt ele, oare, deșarte și prevestirile ce le-ați rostit nu sunt ele, oare, mincinoase? Voi ziceți: Domnul a spus, dar Eu n-am spus.

13,8 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că spuneți lucruri deșarte și pentru că vedeniile voastre sunt minciuni, iată Eu vin împotriva voastră, zice Domnul Dumnezeu.

13,9 Mâna Mea va fi împotriva acestor prooroci, care văd lucruri deșarte și prevestesc minciuni; în sfatul poporului Meu ei nu vor fi, nici nu se vor înscrie în cartea casei lui Israel și vor ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.

13,10 Pentru că duc poporul Meu în rătăcire, spunând: „Pace”, atunci când nu e pace; și pentru că atunci când el face zid, ei îl tencuiesc cu ipsos.

13,11 Spune celor ce tencuiesc zidul că acesta va cădea. Ploaie potopitoare se va vărsa, pietre de grindină vor cădea, și puhoi vijelios va doborî zidul.

13,12 Iată el va cădea; atunci nu vă vor întreba oare: „Unde este tencuiala cu care l-ați acoperit?”

13,13 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu, în mânia Mea, voi slobozi furtună mare, ploaie potopitoare voi vărsa în urgia Mea și în mânia Mea va cădea grindină pustiitoare.

13,14 Și voi dărâma zidul pe care voi l-ați acoperit cu ipsos și-l voi doborî la pământ; temeliile lui se vor dezgoli și el va cădea; o dată cu el, veți pieri și voi și veți ști că Eu sunt Domnul.

13,15 Așa îmi voi potoli mânia Mea împotriva zidului și împotriva celor ce l-au acoperit cu ipsos și vă voi zice: Nu mai este zidul, nici cei ce l-au tencuit;

13,16 Nu mai sunt proorocii lui Israel care au proorocit Ierusalimului și i-au prevestit vedenii de pace, atunci când nu era pace, zice Domnul Dumnezeu.

13,17 Iar tu, fiul omului, îndreaptă-ți fața spre fiicele poporului tău, care proorocesc după inima lor; rostește împotriva lor proorocie,

13,18 și le spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vai de cele ce cos pernițe fermecate pentru subsuori și fac marame pentru capul celor de orice statură, pentru a vâna sufletele! Au doar vânând sufletele poporului Meu, vă veți mântui sufletele voastre?

13,19 Voi Mă necinstiți înaintea poporului Meu pentru o mână de orz și pentru o bucată de pâine, ucigând sufletele care nu trebuie să moară, cruțând viața sufletelor care nu trebuie să trăiască și amăgind astfel pe poporul Meu, care ascultă minciună.

13,20 De aceea așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva perniților voastre fermecate, cu care voi prindeți sufletele în laț ca pe păsări; vi le voi smulge de la subsuori și voi da drumul sufletelor, pe care voi le prindeți în laț.

13,21 Voi sfâșia maramele voastre și voi izbăvi poporul Meu din mâinile voastre, ca să nu mai fie pradă în mâinile voastre și veți ști că Eu sunt Domnul.

13,22 Pentru că întristați prin minciuni inima dreptului, pe care Eu n-am voit să o întristez, și pentru că sprijiniți brațul celui nelegiuit, ca acesta să nu se întoarcă de la calea lui cea rea spre a-și păstra viața.

13,23 De aceea nu veți mai avea vedenii deșarte și în viitor nu veți mai rosti

prevestiri; voi izbăvi poporul Meu din mâinile voastre și veți cunoaște că Eu sunt Domnul”.

14,1 Atunci au venit la mine câțiva din bătrânii lui Israel și au șezut înaintea mea.

14,2 Și a fost către mine cuvântul Domnului și a zis:

14,3 „Fiul omului, acești bărbați își poartă idolii în inimă și își au ochii ațintiți spre ceea ce i-a făcut să cadă în nedreptăți. Pot Eu oare să le răspund?

14,4 De aceea grăiește cu ei și le spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Dacă cineva din casa lui Israel, care poartă în inima sa idolii săi și își are privirile ațintite spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăți, va veni să întrebe pe prooroc, oare aș putea Eu, Domnul, să-i dau răspuns, din cauza mulțimii idolilor lui?

14,5 Să înțeleagă dar casa lui Israel în inima sa, căci ei cu toții au ajuns străini de Mine, prin idolii lor.

14,6 De aceea spune casei lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Abateți-vă și vă întoarceți de la idolii voștri și de la toate urâciunile voastre întoarceți-vă fața.

14,7 Că dacă cineva din casa lui Israel și din străinii care trăiesc în Israel s-a depărtat de la Mine, îngăduind idolii în inima sa și ațintindu-și ochii spre ceea ce l-a făcut să cadă în nedreptăți, va veni la prooroc ca să Mă întrebe prin el, îi voi răspunde Eu oare?

14,8 Voi îndrepta fața Mea împotriva omului aceluia, îl voi face să fie semn și pildă și-l voi pierde din poporul Meu și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.

14,9 Iar dacă proorocul va amăgi și va spune cuvânt, ca și cum Eu, Domnul, i l-aș fi spus, atunci Eu îmi voi întinde mâna și-l voi stârpi din poporul Meu Israel.

14,10 Și așa își vor lua toți pedeapsa pentru nelegiuirea lor; cum va fi pedeapsa celui ce întreabă, așa va fi și pedeapsa celui ce proorocește,

14,11 ca în viitor casa lui Israel să nu se mai abată de la Mine și ca să nu se mai întineze cu tot felul de nelegiuiri; ca să fie poporul Meu, iar Eu să fiu Dumnezeul lor”, zice Domnul Dumnezeu.

14,12 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

14,13 „Fiul omului, dacă vreo țară ar păcătui înaintea Mea, abătându-se în chip nelegiuit de la Mine și Eu aș întinde mâna Mea asupra ei, aș zdrobi în ea tot spicul de grâu și aș trimite asupra ei foametea și aș începe să pierd în ea pe oameni și dobitoace;

14,14 Dacă s-ar afla acolo cei trei bărbați: Noe, Daniel și Iov, apoi aceștia, prin dreptatea lor, și-ar scăpa numai viața lor, zice Domnul Dumnezeu.

14,15 Sau dacă aș trimite asupra acestui pământ fiare rele, care l-ar văduvi de popor, și dacă țel din pricina fiarelor ar ajunge pustiu și de nestrăbătut,

14,16 atunci acești trei bărbați, aflându-se în el, precum este de adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul, tot așa este de adevărat că ei n-ar scăpa nici pe fii, nici pe fiice, ci numai ei singuri ar scăpa, iar țara ar ajunge pustie.

14,17 Sau dacă aș aduce în țara aceasta sabie și aș zice: „Sabie, străbate țara” și aș începe a pierde acolo pe oameni și animale,

14,18 atunci acești trei bărbați, aflându-se în ea, precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat, zice Domnul, că ei n-ar scăpa nici pe fii, nici pe fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.

14,19 Sau dacă Eu aș trimite ciuma în țara aceasta și aș revărsa asupra ei urgia Mea în vărsare de sânge, ca să pierd din ea și pe oameni și pe animale,

14,20 apoi Noe, Daniel și Iov, aflându-se în ea, precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul, tot așa este de adevărat că n-ar scăpa nici fii, nici fiice; prin dreptatea lor ei și-ar scăpa numai viața lor”.

14,21 Că așa zice Domnul Dumnezeu: „Chiar de aș trimite aceste patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma împotriva Ierusalimului, ca să stârpesc din el oamenii și dobitoacele,

14,22 și atunci va rămâne în ei o rămășiță de fii și fiice, care vor fi scoși de acolo. Iată ei vor veni la voi și voi veți vedea purtarea lor și faptele lor și vă veți mângâia de nenorocirea pe care Eu am adus-o asupra Ierusalimului și de toate câte am adus asupra lui.

14,23 Ei vă vor mângâia, când veți vedea purtarea lor și faptele lor, și veți cunoaște că nu în zadar am făcut Eu toate câte am făcut în el”, zice Domnul Dumnezeu.

15,1 Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine:

15,2 „Fiul omului, ce întâietate are lemnul de viță de vie față de oricare alt lemn, și coarda de viță de vie între arborii din pădure?

15,3 Se ia oare din el vreo bucățică pentru vreun lucru? Se ia oare din el măcar pentru un cui, ca să atârni în el un lucru oarecare?

15,4 Iată el se dă focului spre ardere; amândouă capetele lui le mistuie focul, și mijlocul arde și el. Va mai fi el bun de ceva?

15,5 Nici când era întreg nu era bun la ceva, cu atât mai mult nu va fi acum, când l-a mistuit focul; acum când a ars se mai poate face ceva cu el?

15,6 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Precum lemnul de viță de vie dintre arborii pădurii l-am dat focului ca să-l ardă, așa voi da și pe locuitorii Ierusalimului.

15,7 Îmi voi întoarce fața Mea împotriva lor. Dintr-un foc au scăpat, dar focul îi va mistui, și veți ști că Eu sunt Domnul, când îmi voi întoarce fața împotriva lor.

15,8 Voi face din țară un pustiu, pentru că ei Mi-au fost necredincioși”, zice Domnul Dumnezeu.

16,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine:

16,2 „Fiul omului, spune Ierusalimului urâciunile lui,

16,3 și-i spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu către fiica Ierusalimului: Obârșia ta și patria ta e țara Canaan; tatăl tău e amoreu și mama ta e hetită.

16,4 La nașterea ta, în ziua în care te-ai născut, nu ți s-a tăiat buricul și cu apă n-ai fost spălată pentru curățire și cu sare n-ai fost sărată, nici cu scutece înfășată.

16,5 Ochiul nimănui nu s-a înduioșat spre tine, ca din milă de tine să-ți fi făcut vreuna din acestea; ci ai fost aruncată în câmp din dispreț către viața ta, în ziua nașterii tale.

16,6 Și am trecut Eu pe lângă tine și te-am văzut zbătându-te în sângele tău și ți-am zis: „Trăiește în sângele tău!” Așa ți-am zis: „Trăiește în sângele tău!”

16,7 Și te-am înmulțit ca pe iarba câmpului; ai crescut, te-ai făcut mare și ai ajuns la o frumusețe desăvârșită; și s-a ridicat pieptul și ți-a crescut părul; dar erai goală, de tot goală.

16,8 Atunci am trecut Eu pe lângă tine și te-am văzut, și iată aceea era vremea ta, vremea iubirii. Atunci mi-am întins Eu poala mantiei Mele peste tine și am acoperit goliciunea ta, și-am făcut un jurământ, am făcut un legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu și tu ai fost a Mea.

16,9 Apoi te-am spălat cu apă, am curățit de pe tine sângele tău și te-am uns cu

untdelemn.

16,10 Ți-am dat veșminte brodate, încălțăminte de piele fină, o legătură de vison pentru cap și o mantie de mătase.

16,11 Te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și salbe la gât.

16,12 Ți-am dat inel în nas și cercei în urechi și pe cap ți-am pus o coroană minunată.

16,13 Așa ai fost împodobită cu aur și cu argint și îmbrăcămintea ta era de vison, de mătase și de țesături brodate; te-ai hrănit cu pâine din cea mai bună făină de grâu, cu miere și untdelemn, și erai foarte frumoasă și ai ajuns la vrednicia de regină.

16,14 Ai fost renumită printre neamuri pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită datorită strălucirii Mele cu care te-am îmbrăcat", zice Domnul Dumnezeu.

16,15 Dar tu te-ai încrezut în frumusețea ta și folosindu-te de renumele tău, ai început să te desfrânezi; și-ai cheltuit desfrânarea ta cu tot trecătorul, dându-te pe tine lui.

16,16 Ai luat din hainele tale, ca să-ți faci locuri înalte în culori felurite, și te-ai desfrânat acolo, cum niciodată nu s-a întâmplat și nici nu va mai fi.

16,17 Ai luat lucrurile tale de găteală, făcute din aurul Meu și din argintul Meu, pe care ți le-am dat Eu, și ți-ai făcut chipuri de bărbat și te-ai desfrânat cu ele.

16,18 Ai luat hainele tale cele brodate și i-ai îmbrăcat pe ei cu ele; ai pus înaintea lor uleiul și tămâia Mea.

16,19 Și pâinea Mea, pe care Eu ți-o dădeam ție; făina de grâu, uleiul și mierea, pe care Eu ți le dădeam ție, tu le puneai înaintea lor spre miros de bună mireasmă; iată ce s-a întâmplat, zice Domnul Dumnezeu.

16,20 Ai luat pe fiii tăi și pe fiicele tale pe care Mi i-ai născut Mie și i-ai adus lor jertfă spre mâncare. Dar puțin te-ai desfrânat tu oare?

16,21 Ba tu și pe fiii Mei i-ai junghiat și i-ai dat lor, trecându-i prin foc.

16,22 Pe lângă toate urâciunile și desfrânările tale tu nu ți-ai adus aminte de zilele tinereții tale, când erai goală, cu totul goală, zbătându-te și aruncată în sângele tău.

16,23 După toate nelegiuirile tale, vai, vai de tine, zice Domnul Dumnezeu.

16,24 Că ți-ai făcut case de desfrânare, ai așezat locuri înalte în fiecare piață;

16,25 La răspântia fiecărui drum ți-ai făcut locuri înalte, ți-ai batjocorit frumusețea ta și ți-ai arătat picioarele înaintea fiecărui trecător și ți-ai înmulțit desfrânările.

16,26 Te-ai desfrânat cu fiii Egiptului, vecinii tăi, oameni înalți la statură, și ți-ai înmulțit desfrânările, mâniindu-Mă pe Mine.

16,27 Iată, Mi-am întins asupra ta mâna Mea, am împuținat cele menite pentru tine și te-am lăsat pradă fetelor filistenilor, dușmancele tale, care s-au rușinat de purtarea ta cea nelegiuită.

16,28 Tu te-ai desfrânat cu asirienii și nu te-ai săturat; te-ai desfrânat cu ei, dar nu te-ai mulțumit cu atât,

16,29 ci ai înmulțit desfrânările tale din pământul Canaan până în pământul Caldeii, dar nici cu atât nu te-ai mulțumit.

16,30 Cât de obosită trebuie să fie inima ta, zice Domnul Dumnezeu, după ce ai făcut toate acestea, ca o desfrânată nestăpânită!

16,31 Când ți-ai făcut case de desfrânare la fiecare răspântie de drum și ți-ai făcut

locuri înalte în fiecare piață, nu erai ca o desfrânată, pentru că respingeai darurile,

16,32 ci ca o femeie adulteră, care, în locul bărbatului său, primește pe alții.

16,33 Tuturor desfrânatelor se dau daruri; tu însă dădeai însăți daruri amanților tăi și îi cumpărai, ca să vină aceștia din toate părțile la tine și să se desfrâneze cu tine.

16,34 La tine desfrânările tale se petreceau în alt fel decât se întâmplă cu femeile; nu umblau bărbații după tine, ci tu dădeai daruri, iar ție nu ți se dădeau daruri, și deci tu te-ai purtat cu totul altfel decât altele.

16,35 De aceea ascultă, desfrânato, cuvântul Domnului:

16,36 Așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu ți-ai vărsat astfel banii tăi și pentru că în desfrânările tale și s-a descoperit goliciunea ta înaintea amanților tăi și înaintea tuturor oamenilor tăi nerușinați și pentru sângele fiilor tăi, pe care tu i-ai dat lor,

16,37 pentru toate acestea iată Eu voi aduna pe toți amanții tăi cu care te-ai desfrânat tu și pe care i-ai iubit și pe toți aceia pe care i-ai urât, și-i voi aduna pretutindeni împotriva ta și voi descoperi înaintea lor goliciunea ta și vor vedea toată rușinea ta.

16,38 Te voi judeca cum se judecă femeile adultere și cele ce varsă sânge și te voi preda urgiei și pizmei;

16,39 Te voi da în mâinile acelora și ei vor dărâma casele tale de desfrânare, vor risipi locurile tale înalte, vor rupe de pe tine hainele tale, vor lua podoabele tale și te vor lăsa goală, de tot goală.

16,40 Voi strânge împotriva ta adunare și te vor ucide cu pietre și cu sabie te vor tăia.

16,41 Vor arde casele tale cu foc și te vor judeca înaintea ochilor multor femei; așa voi pune capăt desfrânării tale și nu vei mai face daruri.

16,42 Îmi voi potoli cu tine urgia Mea și Mă voi liniști și nu Mă vai mai mânia.

16,43 Pentru că tu nu ți-ai adus aminte de zilele tinereții tale și de toate cu câte M-ai mâniat, iată și Eu voi întoarce purtarea ta asupra capului tău, zice Domnul Dumnezeu, ca tu să nu te mai dedal desfrâului cu toți idolii tăi.

16,44 Iată, tot cel ce grăiește în pilde poate să zică de tine: „Cum e mama, așa e și fiica!”

16,45 Tu ești cu adevărat fiica mamei tale, care și-a lepădat bărbatul și copiii; tu ești cu adevărat sora surorilor tale, care și-au lepădat bărbații și copiii lor. Mama voastră este hetită și tatăl vostru amoreu.

16,46 Iar sora ta cea mai mare este Samaria, care trăiește cu fiicele sale în stânga ta. Iar sora ta cea mai mică, aceea care trăiește la dreapta ta, este Sodoma cu fiicele ei.

16,47 Tu însă n-ai mers nici măcar pe căile lor și nici măcar la urâciunile lor nu te-ai mărginit; aceasta și s-a părut puțin; tu te-ai arătat mai stricată decât ele în toate căile tale.

16,48 Viu sunt Eu, zice Domnul Dumnezeu; Sodoma, sora ta, n-a făcut nici ea, nici fiicele ei ce-ai făcut tu și fiicele tale.

16,49 Iată care au fost fărădelegile Sodomei, sora ta, și ale fiicelor ei: mândria, îmbuibarea și trândăvia; iar mâinile săracului și ale celui nevoiaș nu le-au sprijinit.

16,50 Ele s-au mândrit și au făcut urâciune înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, cum ai văzut.

16,51 Iar Samaria n-a păcătuit nici pe jumătate din ce ai păcătuit tu. Tu le-ai întrecut în urâciuni și prin urâciunile tale, pe care le-ai făcut tu, surorile tale s-au dovedit mai drepte decât tine.

16,52 Poartă-ți dar rușinea ta și tu, ceea ce osândeai pe surorile tale; față de păcatele tale, cu care tu te-ai batjocorit, acelea sunt mai drepte decât tine. Roșește dar de rușine și tu și du-ți batjocura ta, pentru că ai îndreptățit astfel pe surorile tale.

16,53 Dar Eu voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, pe prinșii de război ai Sodomei și ai fiicelor ei, pe prinșii de război ai Samariei și ai fiilor ei și pe prinșii tăi de război în mijlocul lor,

16,54 ca să-ți porți rușinea ta și să te rușinezi de tot ceea ce ai făcut, servind ca mângâiere pentru ele.

16,55 Surorile tale, Sodoma, și fiicele ei, se vor întoarce la starea lor de mai înainte; Samaria și fiicele ei se vor întoarce la starea lor de mai înainte; și tu și fiicele tale vă veți întoarce la starea voastră de altădată.

16,56 De sora ta, Sodoma, nici pomenire nu a fost pe buzele tale în zilele trufiei tale,

16,57 până nu se descoperise goliciunea ta, ca în zilele batjocurii ce ți-a venit din partea fiicelor Siriei și a tuturor celor ce o înconjoară, din partea fiicelor filistenilor, care din toate părțile se uitau la tine cu dispreț.

16,58 Tu suferi din pricina desfrâului tău și din pricina ticăloșiei tale, zice Domnul Dumnezeu;

16,59 Că așa grăiește Domnul Dumnezeu: Mă voi purta cu tine, cum te-ai purtat tu, disprețuind jurământul prin ruperea legământului.

16,60 Dar Eu îmi voi aduce aminte de legământul Meu încheiat cu tine în zilele tinereții tale și voi înnoi cu tine un așezământ veșnic.

16,61 Și tu îți vei aduce aminte de căile tale și-ți va fi rușine când vei începe să primești la tine pe surorile tale, cele mai mari decât tine și pe cele mai mici decât tine și când Eu le voi da ție ca fiice, însă nu după așezământul tău.

16,62 Voi înnoi așezământul Meu cu tine și vei cunoaște că Eu sunt Domnul,

16,63 ca să-ți aduci aminte și să te rușinezi, ca pe viitor să nu poți nici gura să-ți deschizi de rușine, când îți voi ierta ceea ce ai făcut", zice Domnul Dumnezeu.

17,1 Fost-a iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

17,2 „Fiul omului, spune casei lui Israel o ghicitoare, spune-i o pildă

17,3 și zi: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Un vultur mare cu aripi mari, cu pene lungi, pufos și pestriț a zburat în Liban și a frânt vârful unui cedru.

17,4 A rupt pe cel mai de sus din lăstarii lui cei tineri și l-a adus în țara Canaanului și l-a pus într-o cetate de negustori;

17,5 A luat apoi pe unul din lăstarii cedrului și l-a pus într-un pământ roditor, l-a sădit lângă o apă mare, ca pe o salcie.

17,6 Și lăstarul a crescut și s-a făcut un butuc de viță întins, dar nu înalt, ale cărui ramuri se întorceau spre vultur, iar rădăcinile îi erau sub el; el s-a făcut viță, a dat lăstari și a făcut coarde.

17,7 Și a mai fost un alt vultur cu aripi mari și pufos. Și iată acest butuc de viță s-a întins spre el cu rădăcinile și cu coardele sale, ca să-l ude acela mai mult decât era udat în locul unde fusese sădit.

17,8 El era sădit într-o țarină bună, la niște ape mari, încât își putea întinde vițele

ca să aducă rod și să ajungă un minunat butuc de vie.

17,9 Spune dar: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Spori-va el oare? Nu cumva i se vor smulge rădăcinile și i se vor rupe vițele, încât să se usuce? Toți lăstarii tineri, care au crescut din el se vor usca. Și se va smulge din rădăcinile lui nu cu putere mare, nici cu oameni mulți.

17,10 Iată, deși a fost sădit, îi va merge oare, bine? Oare nu se va usca îndată ce se va atinge de el vântul de răsărit? Se va usca pe mușuroiul pe care a fost sădit".

17,11 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

17,12 „Spune neamului de răzvrătiți: Oare nu știți ce înseamnă acestea? Spune: Iată a venit regele Babilonului la Ierusalim și a luat pe rege și pe căpeteniile lui și i-a dus cu sine în Babilon.

17,13 A luat pe unul din neamul regesc și a încheiat cu acela legământ, l-a legat cu jurământ, iar pe puternicii țării i-a luat cu sine,

17,14 ca regatul să rămână ascultător și fără trufie, ca să păzească legământul și să-s fie credincios.

17,15 Dar acela s-a depărtat de el, trimițându-și soli în Egipt ca să li se dea cai și oameni mulți. Va izbuti el oare și va scăpa el, cel ce a făcut una ca aceasta? El a călcat învoiala; va scăpa el oare?

17,16 Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este adevărat că acolo unde șade regele care l-a făcut pe el rege, adică la Babilon, va muri, pentru că a nesocotit jurământul pe care l-a dat aceluia și a călcat legământul încheiat cu el.

17,17 Faraon cu puterea cea mare și cu mulțimea poporului nu va face nimic pentru el în acest război, când se va ridica val și se vor zidi turnuri de împresurare spre pieirea a multe suflete.

17,18 El a nesocotit jurământul, ca să calce legământul, și iată ți-a dat mâna și a făcut toate acestea și nu va scăpa.

17,19 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că jurământul Meu, pe care l-a nesocotit, și legământul Meu, pe care l-a călcat, le voi întoarce asupra capului său;

17,20 Voi arunca asupra lui mreaja Mea și va fi prins în lațurile Mele; îl voi aduce la Babilon și acolo Mă voi judeca cu el pentru necredincioșia lui față de Mine.

17,21 Iar toți fugarii lui din toate taberele lui vor cădea de sabie, și cei rămași vor fi împrăștiați în toate vânturile și veți cunoaște că Eu, Domnul, am zis acestea".

17,22 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Voi lua din vârful cedrului celui înalt un lăstar și-l voi sădi; din creștetul lui voi rupe lăstarul cel plăpând și-l voi sădi pe un munte înalt și măreț.

17,23 Pe muntele cel înalt al lui Israel îl voi sădi și va slobozi ramuri, va aduce rod, și se va face un cedru falnic și vor locui în el tot felul de păsări; tot felul de înaripate vor locui în umbra ramurilor lui.

17,24 Și vor cunoaște toți pomii câmpului că Eu, Domnul, pomul înalt îl fac mic și pe cel mic îl fac înalt; pomul verde îl usuc și pomul uscat îl înverzesc. Eu, Domnul, am spus acestea".

18,1 Și a mai fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

18,2 „Pentru ce spuneți voi în țara lui Israel pilda aceasta și ziceți: Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții?

18,3 Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că pe viitor nu se va mai grăi pilda aceasta lui Israel.

18,4 Că iată toate sufletele sunt ale Mele; cum este al Meu sufletul tatălui, tot așa și sufletul fiului; sufletul care a greșit va muri.

18,5 De este cineva drept și face judecată și dreptate;

18,6 De nu mănâncă jertfit în munte și spre idolii casei lui Israel nu-și întoarce ochii săi; femeia aproapelui său nu o necinstește și de femeie nu se apropie în timpul perioadei ei de necurăție;

18,7 Pe nimeni nu strâmtorează și datornicului îi întoarce zălogul, furt nu face, celui flămând îi dă din pâinea sa și pe cel gol îl îmbracă cu haină;

18,8 Banii săi cu camătă nu-i dă și camătă nu ia; de la nedreptate mâinile și le stăpânește și judecata dintre un om și altul o face cu dreptate;

18,9 De se poartă după poruncile Mele și legile Mele cu credincioșie le păzește, acela este drept și fără îndoială viu va fi, zice Domnul Dumnezeu.

18,10 Dar de i s-a născut fiu hoț, care varsă sânge sau face ceva de felul acesta,

18,11 și care nu urmează calea tatălui său, ci mănâncă cele jertfite în munți, necinstește femeia aproapelui său;

18,12 Pe sărac și pe lipsit îl apasă, răpește avutul altuia și zălogul nu-l întoarce; își ridică ochii la idoli și face ticăloșii;

18,13 Banii și-i dă cu dobândă și ia camătă; unul ca acesta va trăi oare? Nu! De va face asemenea ticăloșii nu va trăi, ci sigur va muri și sângele lui va fi asupra lui.

18,14 Iar de i s-a născut un fiu, care, văzând păcatele, văzând toate câte le-a făcut tatăl său, el se păzește și nu face nimic asemenea;

18,15 În munți nu mănâncă jertfe idolești, nu-și ridică ochii spre idolii cei mincinoși ai casei lui Israel și femeia aproapelui său nu o necinstește;

18,16 Pe nimeni nu apasă, zălog nu ia și avutul altuia nu-l risipește; celui flămând îi dă din pâinea sa, cu haina sa îmbracă pe cel gol;

18,17 Pe sărac nu asuprește, nu ia nici camătă, nici dobândă; poruncile Mele le păzește și se poartă după legile Mele; acest om nu va muri pentru nedreptățile părintelui său, ci în veci va trăi.

18,18 Iar tatăl său, pentru că a apăsat pe alții, a răpit ceea ce era al fratelui său și a făcut în poporul său ceea ce nu era îngăduit, iată va muri pentru nedreptatea sa.

18,19 Dar veți zice: Pentru ce fiul să nu poarte nedreptatea tatălui său? Pentru că fiul a făcut ceea ce era drept și legiuit și toate legile Mele le-a ținut și le-a împlinit; de aceea va trăi.

18,20 Sufletul care păcătuiește va muri. Fiul nu va purta nedreptatea tatălui, și tatăl nu va purta nedreptatea fiului. Celui drept i se va socoti dreptatea sa, iar celui rău, răutatea sa.

18,21 Dar dacă cel rău se întoarce de la nelegiuirile sale pe care le-a făcut și păzește toate legile Mele și face ceea ce e bun și drept, el va trăi și nu va muri.

18,22 Nu se vor pomeni deloc nelegiuirile pe care el le va fi făcut, ci va trăi pentru dreptatea pe care va fi făcut-o.

18,23 Oare voiesc Eu moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu - și nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale și să fie viu?

18,24 Dar și dreptul, dacă se va abate de la dreptatea sa și se va purta cu nedreptate și va face toate acele ticăloșii pe care le face nelegiuitul, va fi el oare viu? Toate

faptele lui bune, pe care le va fi făcut, nu se vor pomeni, ci pentru nelegiuirea sa, pe care va fi făcut-o, și pentru păcatele sale, pe care le-a săvârșit, va muri.

18,25 Dar voi ziceți: „Calea Domnului nu este dreaptă”. Ascultați, casa lui Israel: Oare calea Mea nu este dreaptă, sau nu sunt drepte căile voastre?

18,26 Dacă cel drept se abate de la dreptatea sa și face nelegiuire și din pricina aceasta moare, apoi el moare pentru nelegiuirea sa, pe care a făcut-o.

18,27 Și cel nelegiuit, dacă se întoarce de la nelegiuirea sa, pe care a făcut-o și face judecată și dreptate, își întoarce sufletul său la viață;

18,28 Căci el a văzut și s-a întors de la toate nelegiuirile sale, pe care le-a făcut; de aceea va fi viu și nu va muri.

18,29 Însă casa lui Israel zice: „Calea Domnului nu este dreaptă”. Casa lui Israel, oare calea Mea nu este dreaptă, sau nu sunt drepte căile voastre?

18,30 De aceea vă voi judeca pe voi din casa lui Israel, pe fiecare după căile sale, zice Domnul Dumnezeu; pocăiți-vă și vă întoarceți de la toate nelegiuirile voastre, ca necredința să nu vă fie piedică.

18,31 Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greșit și vă faceți o inimă nouă și un duh nou. De ce să muriți voi, casa lui Israel?

18,32 Căci Eu nu voiesc moartea păcătosului, zice Domnul Dumnezeu; întoarceți-vă deci și trăiți!”

19,1 Iar tu, fiul omului, fă o tânguire pentru căpeteniile lui Israel și spune:

19,2 „Ce este mama ta? O leoaică! Ea a dormit între lei și între puii de leu și-a alăptat puii săi.

19,3 A crescut pe unul din puii săi, care s-a făcut leu, și a învățat să sfâșie prada, și a mâncat oameni.

19,4 Și auzind popoarele de dânsul, a fost prins în groapa lor și l-au adus în lanțuri în țara Egiptului.

19,5 Așteptând leoaica puțin timp și văzând că așteptarea sa este zadarnică, a luat pe altul din puii săi și l-a făcut leu.

19,6 Acesta, făcându-se leu, a început să umble printre lei și a învățat să sfâșie prada și a mâncat oameni;

19,7 A atacat casele lor și le-a pustiit cetățile; și de larma răgetului lui, țara și locuitorii ei s-au îngrozit și s-a pustiit țara și toate satele ei.

19,8 Atunci s-au sculat împotriva lui neamurile din ținuturile vecine, și-au întins cursele lor împotriva lui și el a fost prins în groapa lor;

19,9 Atunci l-au pus în lanțuri într-o cușcă și l-au dus la regele Babilonului; apoi l-au vârât într-o cetate, ca să nu se mai audă glasul lui prin munții lui Israel.

19,10 Mama ta a fost ca o viță de vie, răsădită lângă apă; rămuroasă și roditoare a fost ea din pricina belșugului de apă.

19,11 Și ea avea coarde tari, pentru sceptre regale, și și-a ridicat trunchiul său sus printre ramuri dese și atrăgea privirile cu înălțimea ei și mulțimea ramurilor ei.

19,12 Dar a fost ruptă cu mânie și aruncată la pământ, vântul de răsărit a uscat rodul ei; ramurile ei cele puternice au fost rupte, s-au uscat și le-a mistuit focul.

19,13 Iar acum ea a fost sădită în pustiu, într-un pământ sec și însetat.

19,14 Din trunchiul ce poartă ramurile ei a ieșit foc, a mistuit rodul ei și nu au mai rămas în ea coarde puternice pentru sceptrele regale. Aceasta este cântare de jale și

de jale va rămâne”.

20,1 În ziua a zecea a lunii a cincea din anul al șaptelea al robiei lui Ioiachim, au venit niște bărbați dintre bătrânii lui Israel să întrebe pe Domnul și au șezut înaintea feței mele.

20,2 Atunci a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

20,3 „Fiul omului, vorbește cu bătrânii lui Israel și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Ați venit să Mă întrebați? Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că nu voi da răspuns, zice Domnul Dumnezeu.

20,4 Vrei să-i judeci, fiul omului? Dacă vrei să-i judeci, spune-le ticăloșiile părinților lor.

20,5 Și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: În ziua în care am ales pe Israel și ridicându-Mi mâna, M-am jurat seminției casei lui Iacov și M-am descoperit lor în țara Egiptului și ridicându-Mi mâna, le-am zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru;

20,6 În ziua aceea, ridicându-Mi mâna, M-am jurat lor să-i scot din țara Egiptului și să-i duc în țara pe care o alesesem pentru ei, în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările.

20,7 Și le-am zis: Lepădați fiecare ticăloșiile de la ochii voștri și nu vă mai întinați cu idolii Egiptului, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru!

20,8 Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și n-au vrut să Mă asculte; nimeni n-a lepădat ticăloșiile de la ochii săi și idolii Egiptului nu i-a părăsit. Atunci am zis: Voi vărsa asupra lor mânia Mea și urgia Mea o voi deșerta peste ei în mijlocul țării Egiptului.

20,9 Însă, dacă i-am scos din țara Egiptului, am făcut aceasta pentru ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor printre care se aflau ei și înaintea cărora Mă descoperisem, ca să-i scot din țara Egiptului.

20,10 Scoțându-i din țara Egiptului, i-am adus în pustiu.

20,11 Și le-am dat legile Mele, le-am arătat rânduielile Mele, prin care omul, care le va ține, va trăi.

20,12 De asemenea le-am dat și zilele Mele de odihnă, ca să fie semn între Mine și ei, ca să cunoască ei că Eu sunt Domnul, Sfințitorul lor.

20,13 Însă casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustiu; după legile Mele n-a umblat și a lepădat rânduielile Mele, pe care omul trebuie să le împlinească, ca să trăiască prin ele, și zilele Mele de odihnă le-au călcat. Atunci Eu am gândit să revărs asupra lor mânia Mea în pustiu, ca să-i pierd.

20,14 Dar Eu am făcut ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor, la vederea cărora îi scosesem.

20,15 Ba ridicându-Mi chiar mâna asupra lor în pustiu, M-am jurat că nu-i voi duce în țara ce rânduisem, în care curge lapte și miere și este cea mai frumoasă din toate țările,

20,16 pentru că ei lepădaseră așezămintele Mele și după poruncile Mele nu se purtau, ci călcau zilele Mele de odihnă, că inima lor era îndreptată spre idolii lor.

20,17 Dar ochiul Meu nu s-a îndurat să-i piardă și nu i-am stârpit în pustiu.

20,18 Am zis către fiii lor în pustiu: Nu vă purtați după rânduielile părinților voștri și obiceiurile lor să nu le păziți, nici să nu vă întinați cu idolii lor.

20,19 Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; purtați-vă după poruncile Mele și hotărârile Mele păziți-le și le împliniți.

20,20 Cinstiți zilele Mele de odihnă, ca să fie semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

20,21 Dar și fiii s-au răzvrătit împotriva Mea; nici ei nu s-au purtat după rânduielile Mele și legile Mele nu le-au păzit; n-au împlinit ceea ce omul trebuie să împlinească, ca să fie viu; au călcat zilele Mele de odihnă și atunci am gândit să vărs peste ei urgia Mea și să sting mânia Mea împotriva lor în pustiu;

20,22 Dar iarăși Mi-am tras mâna înapoi și am făcut ca numele Meu să nu fie pângărit în ochii neamurilor, la vederea cărora îi scosesem.

20,23 De asemenea Mi-am ridicat mâna în pustiu și M-am jurat să-i risipesc printre popoare și să-i împrăștii prin țări,

20,24 pentru că nu împliniseră rânduielile Mele, legile Mele le lepădaseră și călcaseră zilele Mele de odihnă, că ochii lor erau îndreptați spre idolii părinților lor.

20,25 Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune și rânduieli prin care ei nu puteau trăi;

20,26 Și i-am întinat prin ofrandele lor, făcându-i să jertfească pe toți întâi-născuții lor, pentru a-i pedepsi ca să știe că Eu sunt Domnul.

20,27 De aceea, fiul omului, vorbește casei lui Israel și le spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată cu ce M-au mai hulit încă părinții voștri, purtându-se cu necredincioșie față de Mine:

20,28 Eu i-am adus în țara pe care cu jurământ făgăduisem să le-o dau, iar ei, punându-și ochii pe toată colina înaltă și pe tot arborele umbros, au început să junghie acolo jertfele lor și au pus acolo prinoasele lor și miresmele lor de tămâiere cele jignitoare pentru Mine și au săvârșit acolo jertfele lor cu turnare.

20,29 Atunci le-am zis: Ce este locul înalt unde vă duceți voi? Și ei l-au numit cu numele Bama (înălțime) până în ziua de astăzi.

20,30 Pentru aceea, zi casei lui Israel: Acestea zice Domnul Dumnezeu: Nu vă întinați oare după pilda părinților voștri și oare nu vă desfrânați după ticăloșiile lor?

20,31 Adunându-vă darurile și trecând copiii voștri prin foc, vă pângăriți cu toți idolii voștri până în ziua de astăzi. Și mai voiți încă să Mă întrebați, casa lui Israel? Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că nu vă voi da răspuns.

20,32 Ceea ce vă frământă mintea nu se va împlini nicidecum. Voi ziceți: Vom sluji lemnului și pietrei, ca neamurile, ca triburile din țările străine.

20,33 Cum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că, zice Domnul Dumnezeu, cu mână tare, cu braț ridicat și cu vărsarea urgiei Mele voi domni peste voi.

20,34 Vă voi scoate din mijlocul popoarelor și vă voi aduna din țările străine unde ați fost împrăștiați și vă voi aduna cu mână tare, cu braț ridicat și cu vărsarea mâniei,

20,35 și vă voi aduce în pustiul popoarelor și acolo Mă voi judeca cu voi, față către față.

20,36 Cum M-am judecat cu părinții voștri în pustiul din țara Egiptului, așa Mă voi judeca și cu voi, zice Domnul Dumnezeu.

20,37 Vă voi trece sub toiag și vă voi vârî în legăturile așezământului.

20,38 Voi alege din voi pe răzvrătiți, pe cei nesupuși Mie; îi voi scoate din țara unde sălășluiesc ei, dar în țara lui Israel nu vor intra și veți ști că Eu sunt Domnul.

20,39 Iar voi, casa lui Israel - așa zice Domnul Dumnezeu - duceți-vă fiecare la idolii

săi și le slujiți, dacă nu Mă ascultați pe Mine, dar nu mai pângăriți numele Meu cel sfânt cu darurile voastre și cu idolii voștri.

20,40 Pentru că pe muntele Meu cel sfânt, pe muntele cel înalt al lui Israel, - zice Domnul Dumnezeu - acolo îmi va sluji toată casa lui Israel, toată, oricâtă ar fi ea pe pământ; acolo îi voi primi cu bunăvoință și acolo voi cere prinoasele voastre și pârgile voastre cu toate cele sfinte ale voastre.

20,41 Vă voi primi ca pe niște tămâie mirositoare, când vă voi scoate din mijlocul popoarelor și vă voi aduna din țările străine, unde ați fost împrăștiați și Mă voi sfinți întru voi înaintea ochilor neamurilor.

20,42 Și veți ști atunci că Eu sunt Domnul, când vă voi duce în țara lui Israel, în țara pe care am jurat să o dau părinților voștri, ridicându-Mi mâna.

20,43 Vă veți aminti acolo de căile voastre și de toate faptele voastre, cu care v-ați întinat și vă veți dezgusta singuri de toate nelegiuirile voastre, pe care le-ați făcut.

20,44 Veți ști că Eu sunt Domnul, când voi face cu voi după numele Meu, nu după căile voastre cele rele, nici după faptele voastre cele stricate, casa lui Israel", zice Domnul Dumnezeu.

20,45 Și a fost iar cuvântul Domnului către mine:

20,46 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre Teman și rostește cuvântul tău spre miazăzi și proorocește împotriva pădurii din Negheb.

20,47 Și zi pădurii celei de la miazăzi: Ascultă cuvântul Domnului: Asa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu voi aprinde foc în tine și va arde în tine tot copacul verde și tot lemnul uscat; și flacăra vâlvâitoare nu se va stinge și toată fața va fi arsă de ea de la Negheb până la miazănoapte.

20,48 Și va vedea tot trupul că Eu, Domnul, am aprins focul și nu se va stinge".

20,49 Și am zis: „O, Doamne, Dumnezeule, ei zic despre mine: Nu cumva ne spune el o pildă?"

21,1 Fost-a iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

21,2 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre Ierusalim și vorbește împotriva locașului lor cel sfânt și proorocește împotriva țării lui Israel.

21,3 Și zi pământului lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt asupra ta și-Mi voi trage sabia din teaca ei și voi stârpi din tine pe cel drept și pe cel necredincios.

21,4 Și ca să pierd din tine pe cel drept și pe cel necredincios, sabia Mea va ieși din teaca sa spre a lovi tot trupul de la miazăzi până la miazănoapte.

21,5 Atunci va cunoaște tot trupul că Eu, Domnul, Mi-am scos sabia din teaca ei și nu se va mai întoarce.

21,6 Tu, fiul omului, suspină atât încât să se frângă șalele tale, suspină cu amărăciune înaintea ochilor lor.

21,7 Iar când îți vor zice: „Pentru ce suspini?" Spune-le: Pentru vestea ce vine... Și toată inima se va tulbura, toate mâinile vor slăbi și toți genunchii vor tremura ca frunza. Iat-o vine și este aproape, zice Domnul Dumnezeu.

21,8 Și a mai fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

21,9 „Fiul omului, proorocește și zi: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: „Sabia este ascuțită și oțelită.

21,10 E ascuțită ca să junghie mai mult; e oțelită ca să scânteieze ca fulgerul. Ne vom bucura, oare, că sabia fiului meu disprețuiește tot lemnul?

21,11 Eu am dat-o la oțelit, ca să se ia în mână, și acum această sabie e ascuțită și oțelită, gata să fie dată în mâna ucigătorului.

21,12 Fiul omului, suspină și te vaită, că ea e trasă asupra poporului Meu, asupra tuturor căpeteniilor lui Israel; aceștia vor fi dați sub sabie cu poporul Meu, de aceea lovește-te cu mâinile peste coapse,

21,13 căci ea e și încercată acum; și ce este de mirare dacă ea va nesocoti și sceptrul? Nici acesta nu va rămâne, zice Domnul Dumnezeu.

21,14 Dar tu, fiul omului, proorocește și lovește palmele una de alta și loviturile sabiei se vor îndoi și se vor întrei; aceasta este sabia măcelului, sabia cumplitului măcel, sabia care trebuie să-i urmărească,

21,15 pentru a arunca groază în inimi și a înmulți jertfele tot mai mult. Vai! La toate porțile lor voi pune sabie grozavă și ascuțită spre junghiere, care scânteiază ca fulgerul.

21,16 Sabie, pregătește-te! Ia-o la dreapta și apucă la stânga, încotro vrei să-ți întorci fața ta!

21,17 Iar Eu voi bate din palme și-Mi voi potoli mânia. Eu, Domnul, grăiesc acestea".

21,18 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

21,19 „Tu, fiul omului, închipuiește-ți două drumuri pe care trebuie să treacă sabia regelui Babilonului; acestea amândouă trebuie să plece din aceeași țară; apoi închipuiește-ți o mână, închipuiește-o în cetatea Babilonului, de unde pleacă drumurile.

21,20 Închipuiește drumul pe care sabia trebuie să vină împotriva cetății Raba, a fiilor lui Amon și împotriva lui Iuda, împotriva Ierusalimului celui întărit,

21,21 pentru că regele Babilonului s-a oprit la o răspântie, unde încep două drumuri, și stă să ghicească: scutură săgețile, întreabă terafimii și cercetează ficatul.

21,22 Sorțul din dreapta are scris pe el: „Spre Ierusalim", încât el trebuie să îndrepte berbecii, să îndemne la ucidere și să scoată strigăte de război; să așeze berbecii împotriva porților, să ridice valuri și să facă turnuri de împresurare.

21,23 Acest sorț s-a părut neadevărat în ochii acelora care au făcut jurăminte mincinoase; dar regele Babilonului, aducându-și aminte de această necredință a lor, a hotărât să ia Ierusalimul.

21,24 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: De vreme ce voi vă aduceți aminte de nelegiuirea voastră, făcând ca fărădelegile voastre să fie vădite și scoțând la iveală păcatele voastre în toate faptele voastre; de vreme ce voi singuri vă aduceți aminte de acestea, veți fi prinși cu mâna.

21,25 Și ție, căpetenie nelegiuită și rea a lui Israel, căreia și-a venit ziua acum, când nelegiuirea ta a ajuns la culme,

21,26 așa zice Domnul Dumnezeu: Diadema se va scoate, cununa va fi ridicată, lucrurile se vor schimba; cele smerite se vor înălța și cele înalte se vor smeri;

21,27 O voi lepăda, o voi lepăda, o voi lepăda și nu va mai fi până va veni acela căruia se cuvine și o voi da lui.

21,28 Iar tu, fiul omului, proorocește și spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu despre fiii lui Amon și despre ocara lor. Și le spune: Sabia, sabia este trasă pentru junghiere, este oțelită pentru măcel, ca să scânteieze ca fulgerul.

21,29 În mijlocul acelor vedenii deșarte și prezicerilor tale mincinoase, ea te va face să cazi printre trupurile necredincioșilor, cărora le-a venit ziua atunci când

nedreptatea și-a ajuns culmea.

21,30 O voi întoarce oare în teaca ei? La locul unde ai fost făcut, în țara unde te-ai născut, te voi judeca;

21,31 Voi vărsa asupra ta mânia Mea; voi sufla asupra ta focul urgiei Mele și te voi da în mâna oamenilor barbari, făuritori ai distrugerii.

21,32 Mâncare focului vei fi; sângele tău va curge în mijlocul țării și nici nu se va mai pomeni de tine, că Eu, Domnul, am spus acestea”.

22,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine:

22,2 „Tu, fiul omului, voiești oare să judeci, să judeci cetatea sângelui? Spune-i toate urâciunile ei,

22,3 și-i spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: O, cetate, care verși sânge în mijlocul tău, ca să-ți vină vremea, și care-ți faci idoli, ca să te întinezi!

22,4 Cu sângele, pe care l-ai vărsat, te-ai făcut vinovată și cu idolii, pe care i-ai făcut, te-ai spurcat și ți-ai apropiat zilele tale și ai ajuns la sfârșitul anilor tăi. De aceea te voi da popoarelor spre batjocură și tuturor țărilor spre bătaie de joc.

22,5 Cei de aproape și cei de departe ai tăi își vor bate joc de tine, care ți-ai întinat numele și ești plină de neorânduială.

22,6 Iată cei ce povățuiesc în Israel, fiecare după măsura puterilor sale, au fost întru tine ca să verse sânge.

22,7 La tine, tatăl și mama sunt disprețuiți, la tine străinul este chinuit, la tine orfanul și văduva sunt asupriți.

22,8 Cele sfinte ale tale, tu nu le cinstești și zilele Mele de odihnă le calci.

22,9 Clevetitori sunt destui în tine, ca să verse sânge; în munții tăi se mănâncă jertfe idolești și în mijlocul tău se fac urâciuni.

22,10 La tine se descoperă goliciunea tatălui, la tine se siluiește femeia în vremea perioadei ei de necurăție.

22,11 Unul face ticăloșie cu femeia vecinului său, altul se spurcă cu nora sa; unul siluiește pe sora sa, fiica tatălui său.

22,12 În tine se ia mită, ca să se verse sânge; tu iei dobândă și camătă și cu sălnicie apuci câștig de la fratele tău, iar pe Mine M-ai uitat, zice Domnul Dumnezeu.

22,13 Și iată, Eu Mi-am lovit palmele Mele una de alta, văzând lăcomia ta, care se vede la tine, și vărsarea de sânge, care se săvârșește în mijlocul tău.

22,14 Va suferi oare inima ta și vor fi oare tari mâinile tale în acele zile, când voi lucra împotriva ta? Eu, Domnul, am zis și voi face.

22,15 Te voi împrăștia printre popoare și te voi vântura prin țări, voi pune capăt urâciunilor tale cele din tine.

22,16 Singură te vei face disprețuită înaintea ochilor popoarelor și vei cunoaște că Eu sunt Domnul”.

22,17 Și a fost cuvântul Domnului către mine:

22,18 „Fiul omului, casa lui Israel Mi s-a făcut zgură; toți sunt plumb și fier și cositor în cuptor, au ajuns ca niște zgură de argint.

22,19 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: De vreme ce toți v-ați făcut zgură, de aceea iată Eu vă voi aduna în Ierusalim.

22,20 După cum se pune în cuptor la un loc argint și aramă și fier și cositor și plumb, ca să aprindă asupra lor foc și să le topească,

22,21 vă voi aduna și voi aprinde asupra voastră focul mâniei Mele și vă voi topi în mijlocul cetății.

22,22 Cum se topește argintul în cuptor, așa vă veți topi și voi în mijlocul cetății, și veți ști că Eu, Domnul, am vărsat asupra voastră urgia Mea”.

22,23 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

22,24 „Fiul omului, spune Ierusalimului: Ești o țară necurățită și neudată de ploaie în ziua mâniei.

22,25 Mai-marii lui urzesc în el intrigi; ca niște lei ce mugesc și sfâșie prada, așa mănâncă ei sufletele; strâng avuții și lucruri prețioase și sporesc numărul văduvelor.

22,26 Preoții lui calcă legea Mea și pângăresc lucrurile sfinte ale Mele; nu osebesc ce este sfânt de ce nu este sfânt și nu fac deosebire între curat și necurat; de la zilele Mele de odihnă și-au întors ochii, și Eu sunt înjosit de către aceștia.

22,27 Căpeteniile lui în sânul lui sunt ca niște lupi care sfâșie prada; ei varsă sânge și ucid sufletele, ca să-și sature lăcomia.

22,28 Proorocii lui tencuiesc toate cu ipsos, cu vedenii deșarte și cu prevestiri mincinoase, zicând: „Așa grăiește Domnul Dumnezeu”, când Domnul nu le grăiește nimic.

22,29 Iar poporul săvârșește sâlnicii și jaf; asuprește pe sărac și pe cel în necaz, chinuiește pe străin fără nici un drept.

22,30 Am căutat printre ei să găsesc un om ca să se poarte cu dreptate și să stea înaintea feței Mele, pentru țara aceasta, ca să nu o pierd, și nu am găsit.

22,31 Deci voi vărsa asupra lor mânia Mea; cu focul urgiei Mele îi voi pierde și purtarea lor o voi întoarce asupra capului lor”, zice Domnul Dumnezeu.

23,1 Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

23,2 „Fiul omului, au fost odată două femei, fiicele unei mame;

23,3 Și acestea s-au desfrânat în tinerețea lor, s-au desfrânat în Egipt. Acolo sânul lor a fost atins și trupul lor feciorelnic acolo a fost pângărit.

23,4 Numele lor erau: al celei mai mari Ohola și al surorii ei Oholiba. Ele erau ale Mele și au născut fii și fiice. Ohola este Samaria și Oholiba este Ierusalimul.

23,5 Ohola a început să-Mi fie necredincioasă și s-a aprins după amanții ei, după asirieni, vecinii săi,

23,6 dregători și căpetenii de cetăți, toți tineri și frumoși, îmbrăcați în purpură și călăreți iscusiți.

23,7 Ea și-a făcut plăcerile cu aceia, care erau fruntașii asirienilor, și cu toți aceia după care înnebunea, spurcându-se cu toți idolii lor.

23,8 Dar ea n-a încetat a se desfrâna și cu egiptenii, căci aceștia dormiseră cu ea în tinerețile ei, atinseseră sânul ei fecioresc și își vărsaseră desfrânarea lor peste dânsa.

23,9 De aceea am dat-o și în mâna amanților ei, în mâinile asirienilor, după care înnebunea.

23,10 Aceștia au dezvelit rușinea ei și au luat pe fiii ei și pe fiicele ei, iar pe ea au ucis-o cu sabia. Și a ajuns ea de ocară între femei, după ce a fost osândită.

23,11 Sora ei, Oholiba, a văzut aceasta și a fost și mai stricată în poftele sale și desfrânările ei au întrecut pe ale surorii sale.

23,12 Ea s-a aprins după fiii lui Asur, vecinii ei, după dregători și căpetenii de

cetăți, toți tineri aleși, îmbrăcați frumos și călăreți iscusiți.

23,13 Am văzut deci că s-a pângărit și aceasta; ca și sora sa, urmând amândouă aceeași cale.

23,14 Dar aceasta a mers și mai departe cu desfrânarea, pentru că văzând zugrăvite pe pereți chipuri de bărbați, chipuri de caldei, zugrăviți cu vopsele,

23,15 încinși peste mijloc cu centuri și pe cap cu turbane largi, având înfățișarea de mari viteji, după felul Babilonenilor, a căror patrie este țara caldeilor,

23,16 ea s-a aprins după ei la cea dintâi privire a lor și a trimis soli la ei, în Caldeea.

23,17 Și au venit fiii Babilonului la aceasta, în palatul ei de desfrânare, și au pângărit-o cu desfrânările lor și ea s-a pângărit cu ei și apoi sufletul său s-a depărtat de ei.

23,18 Iar când ea s-a dedat pe față la desfrânările sale și și-a descoperit goliciunea sa, atunci s-a depărtat inima Mea și de ea, cum se depărtase inima Mea și de sora ei;

23,19 Căci ea a sporit desfrânările sale, aducându-și aminte de zilele tinereții sale, când se desfrânase în țara Egiptului;

23,20 Și s-a aprins după amanții ei, cei cu trup ca de măgar și cu înfierbântarea ca de armăsar.

23,21 Și așa ți-ai adus tu aminte de desfrânarea din tinerețile tale, când egiptenii îți strângeau sânii feciorelnici ai pieptului tău.

23,22 De aceea, Oholiba, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi ațâța împotriva ta pe amanții tăi de care s-a dezgustat sufletul tău și-i voi aduce împotriva ta din toate părțile.

23,23 Voi aduce pe fiii Babilonului și pe toți caldeii: din Pecod, din Șoa și din Coa și împreună cu ei, pe toți asirienii, tineri frumoși, căpetenii de provincii, căpetenii de cetăți, slujitori și oameni vestiți; toți călăreți iscusiți.

23,24 Și vor veni împotriva ta cu arme, cu cai și cu care și cu mulțime de popor și te vor înconjura din toate părțile, cu sulițe, cu săbii și cu scuturi; și te voi da lor spre judecată, și cu judecata lor te vor judeca.

23,25 Și voi întoarce zelul Meu împotriva ta, și ei se vor purta cu tine cu urgie; îți vor tăia nasul și urechile, iar celelalte ale tale vor cădea de sabie. Lua-vor pe fiii și pe fiicele tale, iar celelalte ale tale de foc vor fi mâncate.

23,26 Vor lua de pe tine hainele tale, vor smulge gătelile tale,

23,27 și voi pune capăt desfrânărilor tale și destrăbălărilor tale aduse din țara Egiptului, iar tu nu-ți vei mai întoarce ochii spre ei și de Egipt nu-ți vei mai aminti,

23,28 că așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, te dau în mâinile acelora pe care i-ai urât, în mâinile acelora de la care s-a întors sufletul tău.

23,29 Aceia se vor purta cu tine crud și-ți vor lua tot ce ai dobândit cu osteneală; te vor lăsa goală, cu totul goală, și descoperită va fi goliciunea ta cea rușinoasă și desfrânarea ta și pângărirea.

23,30 Acestea ți se vor face pentru desfrânarea ta cu popoarele, cu idolii cu care te-ai pângărit.

23,31 Ai mers pe calea surorii tale și de aceea îți voi da în mână și paharul ei.

23,32 Așa zice Domnul Dumnezeu: Vei bea paharul surorii tale, cel adânc și larg, și vei ajunge de râs și de batjocură, căci este mare paharul acesta.

23,33 Cuprinsă vei fi de beție și de amărăciune, că acesta este paharul groazei și al pustiirii, paharul surorii tale, Samaria.

23,34 Și tu îl vei bea, îl vei goli și cioburile lui le vei roade și-ți vei sfâșia pieptul; că Eu am spus aceasta, zice Domnul Dumnezeu.

23,35 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că M-ai uitat și te-ai întors de la Mine, de aceea suferă și tu pentru nelegiuirea ta și pentru desfrânarea ta”.

23,36 Zis-a Domnul către mine: „Fiul omului, vrei tu să judeci pe Ohola și pe Oholiba? Spune-le ticăloșiile lor!

23,37 Căci ele s-au desfrânat și pe mâinile lor au sânge; s-au desfrânat cu idolii lor, și pe fiii lor, care Mi i-au născut, i-au trecut prin foc, ca să le fie de mâncare.

23,38 Iată ce Mi-au mai făcut ele: Au pângărit locașul Meu cel sfânt în aceeași zi și zilele Mele de odihnă le-au călcat;

23,39 Pentru că atunci când ele au junghiat copiii lor pentru idolii lor, în aceeași zi au venit în locașul Meu cel sfânt ca să-l pângărească; iată cum s-au purtat ele în locașul Meu!

23,40 Afară de aceasta, ele umblau după oameni veniți de departe; trimiteau la ei soli și ei veneau. Pentru ei te-ai îmbăiat, ți-ai făcut ochii cu dresuri și te-ai gătit cu podoabe.

23,41 Te-ai așezat pe pat luxos, în fața căruia era gătită o masă pe care tu ai pus tămâia Mea și untdelemnul Meu.

23,42 Și răsunau strigătele de veselie ale mulțimii nepăsătoare, din pricina gloatei de oameni aduși din pustiu; și ei au pus brățări la mâinile femeilor și coroane mărețe pe capetele lor.

23,43 Atunci am zis despre cea îmbătrânită în desfrânări: Acum vor sfârși desfrânările ei o dată cu ea.

23,44 Și au venit la ea ca la o desfrânată; așa veneau la aceste femei desfrânate, adică la Ohola și la Oholiba.

23,45 Dar bărbați înțelepți le vor judeca și le or osândi cu osânda desfrânatelor și cu osânda celor ce varsă sânge, pentru că ele sunt niște desfrânate și mâinile lor sunt însângerate.

23,46 Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Să se adune împotriva lor mulțimea și să le dea urgiei și jafului.

23,47 Mulțimea le va ucide cu pietre și le va tăia cu săbiile; vor omorî pe fiii lor și pe fiicele lor și casele lor le vor arde cu foc.

23,48 Așa voi pune capăt desfrânării în țara aceasta și toate femeile vor lua învățătură și nu vor mai face lucruri rușinoase ca ele.

23,49 Nelegiuirea voastră va cădea asupra voastră, și veți purta greutatea păcatelor voastre de închinare la idoli, și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu”.

24,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine, în anul al nouălea, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, și mi-a zis:

24,2 „Fiul omului, scrie-ți numele acestei zile, anume al acestei zile, că chiar în ziua aceasta regele Babilonului va păși spre Ierusalim.

24,3 Rostește dar pentru neamul de răzvrătiți o pildă și le spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Pune un cazan și toarnă în el apă;

24,4 Pune în el bucăți de carne, tot bucăți din cele mai bune, șolduri și spete, și-l umple cu cele mai bune oase;

24,5 Ia ceea ce este mai bun din turmă, pune lemne dedesubt, fierbe-l în clocote, așa ca să fiarbă și oasele din el.

24,6 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Vai de cetatea sângelui! Vai de căldarea în care este rugină și de pe care nu se mai ia rugina! Aruncați bucată cu bucată din el și nu alegeți prin sorț.

24,7 Că sângele pe care ea l-a vărsat este în mijlocul ei. Ea l-a lăsat pe stâncă goală; nu l-a vărsat pe pământ, unde s-ar fi putut acoperi cu țărână.

24,8 Pentru a-Mi ațâța mânia, pentru a Mă răzbuna, am lăsat sângele ei pe stâncă goală, ca să nu fie acoperit”.

24,9 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: „Vai de cetatea sângelui! Că voi aprinde un foc mare.

24,10 Adu lemne, aprinde focul, fierbe carnea; lasă să se îngroașe tot și oasele să se ardă.

24,11 Pune căldarea goală pe cărbuni, ca să se încălzească și ca arama ei să se înfierbânte și să se topească murdăria din ea și toată rugina de pe ea să se ducă.

24,12 Munca va fi grea, dar rugina cea multă de pe ea nu se va duce; și în foc rugina va rămâne pe ea.

24,13 Murdăria ta e atât de grozavă, că oricât te voi curăți, tu tot necurată vei fi; de acum înainte nu te vei mai curări de murdăria ta, până ce nu-Mi voi potoli urgia Mea asupra ta.

24,14 Eu sunt Domnul, și Eu spun că vor veni acestea și le voi împlini, nu le voi schimba, nici nu voi cruța ceva; după purtările și după faptele tale te voi judeca”, zice Domnul Dumnezeu.

24,15 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

24,16 „Fiul omului, iată Eu printr-o lovitură îți voi lua mângâierea ochilor tăi; dar tu nu te tângui și nu plânge, și nici lacrimile să nu-ți curgă;

24,17 Suspină în ascuns și plângere pentru morți să nu faci; pune-ți turbanul pe cap și încălțăminte în picioare; barba să nu ți-o acoperi și pâine de la străini să nu mănânci”.

24,18 După ce dimineața am grăit eu poporului cuvântul Domnului, seara mi-a murit femeia și a doua zi am făcut precum mi se poruncise.

24,19 Poporul însă mi-a zis: „Pentru ce nu ne spui ce însemnătate au pentru noi cele ce le faci tu?”

24,20 Și le-am răspuns: „A fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

24,21 Spune casei lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată locașul Meu cel sfânt, mândria puterilor voastre, bucuria ochilor voștri și dragostea sufletelor voastre, îl voi da spre pângărire, iar fiii și fiicele voastre, pe care i-ați părăsit, vor cădea de sabie;

24,22 Și veți face și voi ceea ce fac eu: bărbile nu le veți acoperi și pâine de la străini nu veți mânca;

24,23 Turbanele voastre le veți avea pe cap și încălțămintele voastre în picioare; nu vă veți tângui, nici nu vă veți plânge, ci vă veți stinge pentru păcatele voastre și veți suspina unul către altul.

24,24 Iezechiel va fi semn pentru voi: ceea ce el a făcut, veți face și voi întocmai; și când se vor împlini acestea, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.

24,25 Și tu, fiul omului, în ziua când le voi fi luat puterea lor, mândria lor falnică, bucuria ochilor lor, desfătările sufletului lor, fiii și fiicele lor,

24,26 în ziua aceea va veni la tine cel scăpat de acolo, care îți va aduce știrea;

24,27 în ziua aceea se va deschide gura ta către cel scăpat și vei grăi și nu vei mai fi mut și vei fi semn pentru ei, și ei vor afla că Eu sunt Domnul”.

25,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

25,2 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre fiii lui Amon și grăiește împotriva lor.

25,3 Spune fiilor lui Amon: Ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu: Așa zice Domnul Dumnezeu: Deoarece tu faci: Aha! Aha! Împotriva locașului Meu cel sfânt când el e pângărit și când țara lui Israel e pustiită și casa lui Iuda dusă în robie,

25,4 de aceea, iată Eu te voi da de moștenire fiilor Răsăritului, care își vor face sălașele la tine și vor așeza la tine corturile și vor mânca fructele și laptele tău.

25,5 Voi face din Raba un staul de cămile și din cetățile lui Amon o stână de oi, și veți ști că Eu sunt Domnul.

25,6 Că așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ai bătut din palme și ai bătut din picioare și din suflet te-ai bucurat cu tot disprețul tău pentru țara lui Israel,

25,7 de aceea iată Eu îmi voi întinde mâna împotriva ta și te voi da popoarelor spre jefuire și te voi stârpi din numărul popoarelor și din numărul țărilor te voi șterge; te voi zdrobi și vei ști că Eu sunt Domnul”.

25,8 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Pentru că Moab și Seir zic: Iată și casa lui Iuda este ca toate neamurile;

25,9 De aceea iată Eu, începând de la cetăți, de la toate cetățile lui de pe hotar, de la Bet-Ieșimot, Baal-Meon și Chiriataim, podoabele țării, voi descoperi colinele Moabului și voi nimici cetățile lui în toată întinderea lui.

25,10 Și-l voi deschide și-l voi da în stăpânire fiilor Răsăritului împreună cu țara fiilor lui Amon, ca să nu se mai amintească despre fiii lui Amon printre neamuri.

25,11 Voi săvârși astfel judecăți împotriva lui Moab, și ei vor ști că Eu sunt Domnul”.

25,12 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Pentru că Edom s-a răzbunat cumplit împotriva casei lui Iuda și a păcătuit greu, săvârșind răzbunare asupra ei,

25,13 de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Îmi voi întinde mâna împotriva Edomului și voi pierde din el pe oameni și pe animale și îl voi face pustietate; de la Teman până la Dedan toți vor cădea de sabie.

25,14 Răzbunarea Mea împotriva Edomului o voi săvârși prin mâna poporului Meu Israel; el va lucra în Edom după mânia Mea și după urgia Mea și vor ști edomiții ce este răzbunarea Mea”, zice Domnul Dumnezeu.

25,15 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: „Pentru că filistenii s-au purtat răzbunători și s-au răzbunat cu ură în suflet și cu o veșnică dușmănie de moarte,

25,16 de aceea așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată Eu îmi voi întinde mâna împotriva filistenilor și voi pierde pe Cheretieni și restul locuitorilor de pe țărmul mării îl voi stârpi.

25,17 Voi săvârși împotriva lor cumplite răzbunări, pedepse grele, și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi săvârși asupra lor răzbunarea Mea”.

26,1 În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii întâi, a fost cuvântul Domnului către mine:

26,2 „Fiul omului, pentru că Tirul face împotriva Ierusalimului: Aha! Aha! Și zice: Iată el - poarta popoarelor - este dărâmat; acum aleargă la mine; eu mă umplu, iar el se pustiește,

26,3 de aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată sunt împotriva ta, Tirule, și voi ridica împotriva ta popoare multe, cum își ridică marea valurile sale.

26,4 Voi sfărâma zidurile Tirului și turnurile lui le voi dărâma; voi mătura praful din el și-l voi face stâncă goală.

26,5 Loc de uscat mrejele va fi el la mare, pentru că a zis acestea, grăiește Domnul Dumnezeu, și va fi prada neamurilor.

26,6 Iar fiicele lui, care sunt pe pământ, vor fi ucise cu sabia și vor ști că Eu sunt Domnul”.

26,7 Că așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată Eu voi aduce împotriva Tirului de la miazănoapte pe Nabucodonosor, regele Babilonului, regele regilor, cu cai, cu care și cu călăreți, cu oștire și cu mulțime de neamuri.

26,8 Pe fiicele tale cele din câmpie el le va ucide cu sabia și va ridica împotriva ta turnuri de împresurare, va face val împrejurul tău și va pune împotriva ta scuturile.

26,9 Spre zidurile tale va împinge berbecii de spart ziduri și turnurile tale le va dărâma cu topoarele.

26,10 De mulțimea cailor lui vei fi acoperit de praf și de zgomotul călăreților, al carelor și al roților se vor cutremura zidurile tale, când va intra el pe porțile tale, cum se intră într-o cetate sfărâmată.

26,11 Cu copitele cailor săi va călca el toate ulițele tale, pe poporul tău îl va ucide cu sabie, iar puternicele tale columne le va răsturna la pământ.

26,12 Vor jefui bogăția ta și mărfurile tale le vor fura, vor dărâma zidurile tale și frumoasele tale case le vor strica, și pietrele tale și arborii tăi și pământul tău le vor arunca în apă.

26,13 Voi curma zgomotul cântecelor tale și sunet de chitară nu se va mai auzi la tine.

26,14 Te voi face stâncă goală și loc de uscat mrejele vei fi; nu vei mai fi zidit din nou, căci Domnul a spus acestea”, zice Domnul Dumnezeu.

26,15 Așa zice Domnul Dumnezeu Tirului: „De zgomotul căderii tale și de geamătul răniților tăi, când se va face măcelul în tine, nu se vor cutremura oare insulele?

26,16 Toți stăpânitorii mării se vor cobori de pe tronurile lor, își vor scoate purpurile și își vor dezbrăca hainele lor cele brodate; cu groază se vor îmbrăca, vor ședea la pământ și vor tremura fără încetare și vor fi umiliți din pricina ta.

26,17 Vor ridica plângere împotriva ta și-ți vor zice: „Cum ai pierit tu, cel locuit de stăpânitorii mărilor, cetate vestită, care erai tare pe mare și tu și locuitorii tăi, care aduceai groază asupra tuturor celor care locuiau pe uscat!

26,18 Acum, în ziua căderii tale, s-au cutremurat insulele; insulele de pe mare sunt îngrozite de sfârșitul tău”.

26,19 Că așa zice Domnul Dumnezeu: „Când te voi face cetate pustie, asemenea cetăților nelocuite, când voi ridica împotriva ta adâncul și te vor acoperi apele cele mari,

26,20 atunci te voi coborî cu cei ce se coboară în mormânt, la poporul de odinioară și te voi așeza în adâncurile pământului, în pustietăți veșnice, cu cei ce s-au dus în mormânt, ca să nu mai fii locuit și să nu mai dăinuiești în țara celor vii.

26,21 Groază te voi face și nu vei mai fi; te vor căuta și nu te vor mai găsi în veci”, zice Domnul Dumnezeu.

27,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

27,2 „Și tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tirului,

27,3 și zi către el: O, tu, cel ce ești așezat la marginea mării și faci negoț cu

popoarele a nenumărate insule, așa grăiește Domnul Dumnezeu: Tirule, tu zici: „Eu sunt o corabie de desăvârșită frumusețe!”

27,4 Ținutul tău este în largul mării; cei ce te-au zidit te-au făcut minunat de frumos.

27,5 Toate acoperișurile corăbiilor tale le-ai făcut din chiparos de Senir și cedru de Liban s-a adus, ca să-ți facă ție catarge.

27,6 Vâslele tale s-au făcut de stejar din Vasan; băncile și le-au făcut din lemn de cimșir, împodobite cu fildeș din insulele Chitim;

27,7 Pânzele tale, din vison de Egipt brodat, îți slujeau ca steag. Porfira violetă și stacojie din insulele Elișa alcătuiau acoperământul tău.

27,8 Locuitorii Sidonului și ai Arvadului erau vâslașii tăi; și cei mai iscusiți ai tăi, Tirule, erau cârmaci.

27,9 Bătrânii din Ghebal și meșterii lui erau la tine, ca să-ți repare stricăciunile. Toate corăbiile mării și corăbiile lor erau la tine, ca să facă negoțul tău.

27,10 Perși, lidieni și libieni se aflau în oștirea ta și erau oamenii tăi de război; atârnau în tine scuturile și coifurile lor.

27,11 Fiii Arvadului împreună cu oștirea ta stăteau împrejur pe zidurile tale și în turnurile tale se aflau oameni viteji; aceștia își atârnau tolbele sus pe zidurile tale și desăvârșeau frumusețea ta.

27,12 Cei din Tarsis făceau negoț cu tine pentru tot felul de bogății și veneau la târgul tău cu argint, cu fier, cu cositor și plumb.

27,13 Iavan, Tubal și Meșec făceau negoț cu tine, dând în schimb, pe mărfurile tale, suflete omenești și vase de aramă, în piețele tale.

27,14 Cei din casa Togarma aduceau la târgul tău cai și căruțe.

27,15 Fiii lui Dedan făceau negoț cu tine; insule multe luau mărfurile tale și-ți plăteau cu fildeș și abanos.

27,16 Pentru mulțimea mărfurilor tale făcea negoț cu tine Siria și venea la târgul tău cu smaralde, cu purpură, cu țesături alese, cu în subțire, cu mărgean și cu rubine.

27,17 Iuda și ținuturile lui Israel făceau negoț cu tine și pe mărfurile tale dădeau grâu de Minit și turte, miere, ulei și balsam.

27,18 Damascul făcea negoț cu tine și pentru mulțimea multă de lucruri și pentru toate bunătățile ce aveai tu din belșug, îți aducea vin de Helbon și lână albă.

27,19 Vedan și Iavan din Uzal îți plăteau pe mărfurile tale fier lucrat; casie și trestie mirositoare și se aduceau în schimb.

27,20 Dedan făcea negoț cu tine cu pături pentru pus pe cai.

27,21 Arabia și toate căpeteniile din Chedar făceau negoț cu tine; miei, berbeci și țapi îți dădeau în schimb pentru mărfurile tale.

27,22 Negustătorii din Șeba și Rama făceau negoț cu tine, dând în schimb tot felul de aromate alese, felurite pietre scumpe și aur, pentru mărfurile tale.

27,23 Haran, Cane și Eden, negustătorii din Șeba, Asiria și Chilmad făceau negoț cu tine.

27,24 Aceștia făceau negoț cu tine cu haine scumpe, cu mantii de purpură violetă și brodată, stofe țesute cu felurite culori, funii împletite și tari, puse în lăzi de cedru, aduse pe piețele tale.

27,25 Corăbiile Tarsisului erau caravanele tale pentru negoțul tău și prin acestea ai ajuns tu bogat și foarte slăvit pe mare.

27,26 Vâslașii tăi te-au făcut să călătorești pe apele cele mari, dar un vânt de la răsărit te va sfărâma în mijlocul mărilor.

27,27 Bogăția ta și mărfurile tale, corăbierii și cârmacii tăi, cei ce dreg crăpăturile corăbiilor, cei ce fac schimb de mărfuri cu tine, toți ostașii care se află în tine se vor prăbuși în inima mărilor în ziua căderii tale.

27,28 De strigătul cârmacilor tăi se vor cutremura împrejurimile.

27,29 Se vor coborî din corăbiile lor toți vâslașii, corăbierii și toți cârmacii mării vor sta pe uscat;

27,30 Vor plânge pentru tine cu mare glas, presărându-și capetele lor cu cenușă și tăvălindu-se în pulbere;

27,31 își vor tunde pentru tine părul până la piele, cu sac se vor îmbrăca și vor plânge după tine cu plângere mare de durerea inimii;

27,32 Și în durerea lor vor cânta cântare de jale pentru tine și te vor baci așa: „Cine a fost ca Tirul, ca această cetate dărâmată în mare!”

27,33 Când veneau mărfurile tale de pe mări, tu săturai popoare multe; prin mulțimea bogăției tale și prin negoțul tău îmbogățeai pe regii pământului;

27,34 Iar când ai fost sfărâmat de mări în adâncul apelor, mărfurile tale și tot ce se grămădea în tine au căzut împreună cu tine.

27,35 Toți locuitorii insulelor s-au îngrozit de tine și regii lor s-au cutremurat și s-au schimbat la față.

27,36 Negustorii popoarelor fluieră asupra ta. Tu ai ajuns o groază, ești nimicit pentru totdeauna!

28,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

28,2 „Fiul omului, spune celui ce domnește în Tir: Așa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălțat și a zis: „Sunt un dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu în inima mărilor, dar tu, deși nu ești Dumnezeu, ci om, îți închipui în inima ta că ești la fel cu Dumnezeu;

28,3 Iată, tu îți închipui că ești mai înțelept decât Daniel și nu sunt taine ascunse pentru tine;

28,4 Prin înțelepciunea ta și cu mintea ta ți-ai agonisit bogăție și ai adunat în vistieriile tale argint și aur;

28,5 Prin înțelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoțului tău, ți-ai sporit bogăția și mintea ta s-a îngâmfat cu bogăția ta;

28,6 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că tu te-ai asemănat cu Dumnezeu,

28,7 iată, Eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, și aceia își vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înțelepciuni și vor întina strălucirea ta;

28,8 în mormânt te voi coborî și vei muri în inima mărilor de moartea celor uciși.

28,9 Spune-vei oare înaintea ucigașului tău: „Eu sunt un dumnezeu”, când tu ești un om în mâna celui care te ucide, iar nu Dumnezeu?

28,10 Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiați împrejur, căci Eu am spus aceasta”, zice Domnul Dumnezeu.

28,11 Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

28,12 „Fiul omului, plânge pe regele Tirului și-i spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Tu erai pecetea desăvârșirii, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții.

28,13 Tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze și diamante, cu crisolit, onix și iaspis, cu safir, smarald, carbuncul și aur; toate erau pregătite și așezate cu iscusință în cuibulețe și puse pe tine în ziua în care ai fost făcut.

28,14 Tu erai heruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc.

28,15 Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea.

28,16 Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit, și Eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare și te-am aruncat din muntele lui Dumnezeu, ca pe un necurat.

28,17 Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta, și pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ și te voi da înaintea regilor spre batjocură.

28,18 Prin mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept, ți-ai pângărit altarele tale; și Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui; și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd.

28,19 Toți cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi”.

28,20 Fost-a către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

28,21 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre Sidon, proorocește împotriva lui și spune:

28,22 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, Sidoane; Mă voi preaslăvi în mijlocul tău și se va ști că Eu sunt Domnul, când te voi judeca și-Mi voi arăta sfințenia Mea în mijlocul tău.

28,23 Voi trimite împotriva ta ciumă și vărsare de sânge pe ulițele tale și vor cădea uciși în mijlocul tău de sabia care te va lovi din toate părțile, și vor ști toți că Eu sunt Domnul.

28,24 Și nu vei mai fi pentru casa lui Israel spin care rănește și ciulin care sfâșie printre cei ce o înconjoară și o urăsc, și vor ști toți că Eu sunt Domnul Dumnezeu”.

28,25 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Când voi aduna casa lui Israel din mijlocul popoarelor unde este împrăștiată și voi arăta prin aceasta sfințenia Mea în ochii neamurilor și când va locui ea în pământul său, pe care l-am dat robului Meu Iacov,

28,26 ei vor locui acolo în siguranță, își vor face case, vor sădi vii. Când voi face judecăți asupra tuturor celor dimprejur care îi disprețuiesc, vor ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor”.

29,1 În ziua a douăsprezecea a lunii a zecea din anul al zecelea după robirea lui Ioiachim, a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

29,2 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre Faraon, regele Egiptului, și proorocește împotriva lui și a tot Egiptul,

29,3 și grăiește și zi: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, Faraoane, rege al Egiptului, crocodilul cel mare, care stai lungit între râurile tale și zici: „Al meu este râul și eu l-am făcut pentru mine”.

29,4 Eu însă voi înfige cârligul în fălcile tale și de solzii tăi voi lipi peștii râurilor

tale și te voi târî afară din râurile tale, cu tot peștele râurilor tale, care s-a lipit de solzii tăi;

29,5 Și te voi arunca în pustiu pe tine și tot peștele din râurile tale și vei cădea în câmpia goală și nu te vor lua, nici te vor ridica; te voi da mâncare fiarelor pământului și păsărilor cerului.

29,6 Și vor ști toți locuitorii Egiptului că Eu sunt Domnul; pentru că ei au fost pentru casa lui Israel toiag de trestie.

29,7 Când ei te prindeau, tu te sfărâmai în mâinile lor și tu le sfâșiai toată mâna; iar când ei se sprijineau de tine, tu te rupeai și le zdruncinai coapsele.

29,8 De aceea, așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi aduce împotriva ta sabie și voi nimici oamenii și vitele din tine;

29,9 Și va ajunge pământul Egiptului pustiu și deșert și vor afla că Eu sunt Domnul. Pentru că el zice: „Al meu este râul și eu l-am făcut”.

29,10 De aceea, iată Eu vin împotriva fluviilor tale și voi face pământul Egiptului pustiu între pustiurile ce se întind de la Migdol până la Siena și până în hotarele Etiopiei.

29,11 Picior de om nu va trece prin el, nici picior de vită nu va trece prin el și nu va locui nimic în el patruzeci de ani.

29,12 Voi face pământul Egiptului o pustietate între țările pustiite; și cetățile lui între cetățile pustiite vor fi pustii patruzeci de ani și pe egipteni îi voi împrăștia printre neamuri și-i voi risipi prin țări”.

29,13 Așa zice Domnul Dumnezeu: „După trecerea celor patruzeci de ani, voi aduna pe egipteni dintre neamurile printre care au fost împrăștiați,

29,14 și voi aduce înapoi pe prinșii de război ai Egiptului și-i voi așeza iarăși în țara Patros, în pământul nașterii lor, și vor fi acolo un regat slab.

29,15 Va fi mai slab decât celelalte regate și nu se vor mai înălța peste popoare; îl voi mai micșora, ca să nu mai domnească peste popoare;

29,16 Și nu va mai fi de acum înainte pentru casa lui Israel pricină de încredere, ci îi va aduce aminte de nelegiuirea ei, că s-a dat de partea Egiptului, și vor cunoaște că Eu sunt Domnul”.

29,17 În ziua întâi a lunii întâi din anul al douăzeci și șaptelea de la robirea lui Ioiachim, a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

29,18 „Fiul omului, Nabucodonosor, regele Babilonului, și-a obosit oștirile sale printr-o muncă grea împotriva Tirului; toate capetele s-au pleșuvit și toți umerii sunt răniți; dar nici pentru el, nici pentru oștirile lui nu este nici o răsplată de la Tir pentru lucrarea pe care a făcut-o împotriva lui.

29,19 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu dau lui Nabucodonosor, regele Babilonului, țara Egiptului, ca să prade bogăția lui și să facă jaf în el; aceasta va fi răsplata oștirilor lui.

29,20 Ca răsplată pentru lucrarea pe care a făcut-o Tirului, Eu îi dau țara Egiptului, pentru că acest lucru l-a făcut el pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu.

29,21 În ziua aceea voi face să crească cornul casei lui Israel și ție-ți voi deschide gura în mijlocul lor și vor ști că Eu sunt Domnul”.

30,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

30,2 „Fiul omului, proorocește și zi: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Plângeți! O, ce zi!

30,3 Că se apropie ziua, se apropie ziua Domnului, ziua cea întunecată! Vine vremea neamurilor.

30,4 Atunci se va duce sabia în Egipt și groază se va lăți în Etiopia; vor cădea în Egipt cei loviți și bogățiile lui se vor lua și vor fi dărâmate temeliile lui.

30,5 Etiopia, Libia, Lidia, străini de toate neamurile, Cub și fiii țării așezământului vor cădea împreună cu ei de sabie.

30,6 Așa zice Domnul: „Vor cădea sprijinitorii Egiptului și îngâmfarea puterii lui se va prăbuși; de la Migdol și până la Siena vor cădea în el de sabie; așa zice Domnul Dumnezeu.

30,7 Și va fi el pustiu între pustiuri și cetățile lor vor face parte dintre cetățile pustiite.

30,8 Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi trimite foc asupra Egiptului și toți sprijinitorii lui vor fi zdrobiți.

30,9 În ziua aceea vor merge vestitori de la Mine pe corăbii, ca să îngrozească pe etiopienii cei fără de grijă, și se va întinde groaza la ei, ca în ziua Egiptului, căci iat-o că vine”.

30,10 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Voi pune capăt mulțimii Egiptului prin mâna lui Nabucodonosor, regele Babilonului.

30,11 El și împreună cu el, poporul lui, cel mai strașnic dintre popoare, vor fi aduși pentru pieirea acestei țări; și își vor scoate săbiile lor împotriva Egiptului și vor umple țara de uciși.

30,12 Fluviile lor le voi usca și voi da pământul în mâinile celor răi; prin mâna străinilor voi pustii țara și tot ce este în ea. Eu, Domnul, am spus acestea”.

30,13 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Pierde-voi idolii și pe dumnezeii cei mincinoși din Nof (Memfis). Nu va mai fi prinț în țara Egiptului și voi răspândi groaza în țara Egiptului.

30,14 Voi pustii Patrosul și foc voi trimite asupra Țoarului și voi rosti judecată asupra lui No (Teba).

30,15 Vărsa-voi urgia Mea peste Sin, cetatea Egiptului și mulțimea oamenilor din No o voi pierde.

30,16 Voi trimite foc asupra Egiptului; cutremura-se-va Sin și No se va prăbuși, iar asupra Nofului vor năvăli vrăjmașii în ziua cea mare.

30,17 Tinerii din On și din Bubastis vor cădea de sabie, iar ceilalți se vor duce în robie.

30,18 Și în Tahpanhes se va întuneca ziua, când voi zdrobi acolo jugul Egiptului și se va curma puterea cea mândră a lui. Un nor îl va acoperi și fiicele lui vor fi duse în robie.

30,19 Așa voi face Eu judecată împotriva Egiptului și vor ști că Eu sunt Domnul”.

30,20 În anul al unsprezecelea, în luna întâi, în ziua a șaptea a lunii, a fost cuvântul Domnului către mine:

30,21 „Fiul omului, Eu am și zdrobit un braț al lui Faraon, regele Egiptului, și iată, nimeni nu l-a legat ca să se vindece și nu l-a înfășurat cu legături ca să capete putere pentru a mânui sabia”.

30,22 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva lui Faraon, regele Egiptului, și voi zdrobi brațele lui, pe cel sănătos și pe cel zdrobit, încât sabia va cădea din mâinile lui.

30,23 Voi împrăștia pe egipteni printre popoare și-i voi vântura prin țări.

30,24 Iar brațele regelui Babilonului le voi întări și-i voi da sabia Mea în mână, iar brațele lui Faraon le voi zdrobi și el, rănit cumplit, va geme înaintea lui.

30,25 Întări-voi brațele regelui Babilonului, iar brațele lui Faraon vor cădea fără putere; și vor ști că Eu sunt Domnul când voi da sabia Mea în mâinile regelui Babilonului, și acesta o va întinde asupra Egiptului.

30,26 Voi împrăștia pe egipteni printre neamuri; îi voi risipi prin țări și vor ști că Eu sunt Domnul”.

31,1 În anul al unsprezecelea, în ziua întâi a lunii a treia, a fost cuvântul Domnului către mine:

31,2 „Fiul omului, spune lui Faraon, regele Egiptului, și poporului lui: Cu cine te asemeni tu în mărirea ta?

31,3 Iată Asiria era un cedru în Liban, cu ramuri frumoase, cu frunziș umbros și cu trunchi înalt; vârful lui se ridicase până la nori.

31,4 Apele îl făcuseră să crească, adâncul îl ridicase și râurile acestuia înconjurau locul unde fusese sădit și trimiteau apele lor la toți arborii câmpului.

31,5 De aceea înălțimea lui întrecuse pe toți arborii câmpului și avea pe dânsul mulți lăstari și ramurile lui se înmulțiseră; lăstarii lui se făcuseră înalți, pentru că avuseseră apă multă la creșterea lor.

31,6 În lăstarii lui își împletiseră cuiburi tot felul de păsări de-ale cerului; sub ramurile lui își scoteau puii tot felul de fiare de ale pământului, iar la umbra lui trăiau numeroase și felurite popoare.

31,7 El era frumos prin înălțimea trunchiului său, și prin lungimea ramurilor sale, căci rădăcinile sale se aflau lângă niște ape mari.

31,8 Cedrii din grădina lui Dumnezeu nu-l umbreau, chiparoșii nu se puteau asemăna cu crengile lui și castanii nu erau la mărime ca ramurile lui; nici un copac din grădina lui Dumnezeu nu se asemăna cu el în frumusețe.

31,9 Eu îl împodobisem cu mulțimea ramurilor lui, încât toți arborii Edenului din grădina lui Dumnezeu îl pizmuiau.

31,10 De aceea, așa a zis Domnul Dumnezeu: Pentru că s-a făcut înalt la statură și creștetul lui și l-a înălțat până la nori și inima lui s-a îngâmfat cu înălțimea lui,

31,11 de aceea l-am dat în mâna regelui neamurilor, și acesta s-a purtat cu el după răutatea lui; pentru nelegiuirea lui l-am lepădat.

31,12 Tăiatu-l-au străinii cei mai răi dintre popoare și l-au prăvălit peste munți; ramurile lui au căzut prin toate văile, iar lăstarii lui s-au frânt prin toate văgăunile pământului și de sub umbra lui au fugit toate popoarele pământului și l-au părăsit.

31,13 Pe dărâmăturile lui s-au așezat toate păsările cerului și în lăstarii lui erau toate fiarele câmpului.

31,14 Aceasta s-a făcut pentru ca nici unul dintre arborii de pe lângă ape să nu se îngâmfe cu statura sa înaltă și să nu-și înalțe vârful până la nori; ca toți stejarii ce se adapă din ape să nu mai vadă înălțimea lor, căci toți vor fi dați morții, în latura cea de dedesubt a pământului, împreună cu fiii oamenilor, care s-au coborât în mormânt.

31,15 Așa zice Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, când s-a coborât el în locuința morților, în semn de jale, am închis peste el adâncul; am oprit râurile lui și apele cele mari au secat; am întunecat Libanul pentru el și toți arborii câmpului s-au uscat

din cauza lui.

31,16 La vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamurile, când l-am prăbușit în locuința morților, la cei ce se coborâseră în mormânt, și s-au bucurat în latura cea de dedesubt toți arborii Edenului, cei mai aleși și mai buni ai Libanului, toți cei adăpați cu apă;

31,17 Și aceștia s-au coborât cu el în locuința morților la cei uciși de sabie, care erau brațul lui și trăiau în umbra lui, printre neamuri”.

31,18 Deci, cu care din arborii Edenului te-ai asemănat tu în strălucire și măreție? Acum însă la rând cu arborii Edenului vei fi prăbușit în adânc, vei zăcea în mijlocul celor netăiați împrejur, cu cei uciși de sabie. Iată pe Faraon și toată mulțimea supușilor săi”, zice Domnul.

32,1 În anul al doisprezecelea de la robirea lui Ioiachim, în luna a douăsprezecea, în ziua întâi a acestei luni, a fost către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

32,2 „Fiul omului, ridică plângere asupra lui Faraon, regele Egiptului, și spune-i: Leu al neamurilor, iată-te nimicit. Tu erai ca un crocodil în ape, tu suflai din nările tale, tu tulburai apele cu picioarele tale și întărâtai valurile lor.

32,3 Așa zice Domnul Dumnezeu: Cu putere voi arunca asupra ta mreaja Mea în adunarea a multor popoare și ele te vor târî afară cu mreaja Mea.

32,4 Te voi arunca pe uscat, în câmp deschis te voi arunca și se vor așeza pe tine toate păsările cerului și se vor sătura cu tine toate fiarele pământului.

32,5 Voi împărți cărnurile tale pe munți și văile le voi umple cu stârvul tău.

32,6 Țara în care înoți tu o voi umple cu sângele tău până în munți și văgăunile lor vor fi umplute cu tine.

32,7 Când te vei stinge, voi acoperi cerurile și stelele lor le voi întuneca; soarele îl voi acoperi cu nor și luna nu va mai lumina cu lumina sa.

32,8 Toate stelele care luminează pe cer le voi întuneca deasupra ta și asupra țării tale voi aduce negură, zice Domnul Dumnezeu.

32,9 Voi umple de tulburare inima multor popoare, când voi vesti căderea ta la popoarele de prin țările pe care tu nu le-ai cunoscut.

32,10 Voi umple prin tine de groază multe popoare și regii lor se vor cutremura de frică prin tine, când voi flutura sabia Mea înaintea lor, și în orice clipă va tremura fiecare pentru sufletul său în ziua căderii tale.

32,11 Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Sabia regelui Babilonului va veni asupra ta;

32,12 Cu sabia războinicilor voi face să cadă mulțimea supușilor tăi; aceștia sunt cei mai cruzi dintre popoare, vor zdrobi mândria Egiptului, și toată mulțimea poporului lui va pieri.

32,13 Voi nimici toate viețuitoarele din apele tale cele mari și mai mult nu le va mai tulbura picior de om, nici copită de dobitoc nu le va tulbura.

32,14 Atunci voi potoli apele; voi face să curgă ca untdelemnul fluviile lui, zice Domnul Dumnezeu.

32,15 Când voi face din țara Egiptului un pustiu, când țara va fi jefuită de tot ce are și când voi lovi pe toți cei ce trăiesc în ea, atunci vor ști că Eu sunt Domnul.

32,16 Iată cântarea de jale pe care o vor striga fiicele neamurilor. Ele o vor striga asupra Egiptului și asupra întregului său popor. Ele vor striga această cântare de jale”, zice Domnul Dumnezeu.

32,17 În anul al doisprezecelea, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi, a fost cuvântul

Domnului către mine:

32,18 „Fiul omului, plângi pentru mulțimea poporului Egiptului și fă-o să coboare, ea și fiicele neamurilor strălucite, în adâncurile pământului, cu cei ce s-au coborât în mormânt.

32,19 Pe cine întreci tu! Coboară-te și zaci cu cei netăiați împrejur!

32,20 Aceia au căzut printre cei uciși de sabie; și el este dat sabiei; târâți-l pe el și toate mulțimile lui!

32,21 În mijlocul locuinței morților se va vorbi de el și de cei ce-l sprijineau, cei mai vestiți dintre eroi; aceia au căzut și zac printre cei netăiați împrejur, răpuși de sabie.

32,22 Acolo este Asiria și oamenii ei de război, împrejurul mormântului ei, toți uciși, căzuți sub sabie.

32,23 Mormintele lor sunt așezate chiar în fundul adâncului și armata ei împrejurul mormântului ei; toți uciși, căzuți sub sabie, ei care împrăștiau groaza în pământul celor vii.

32,24 Acolo este Elam cu toată armata lui împrejurul mormântului său; toți uciși, căzuți sub sabie și netăiați împrejur s-au coborât în adâncuri, ei care împrăștiaseră groază pe pământul celor vii, iar acum își poartă rușinea cu cei ce s-au coborât în mormânt.

32,25 În mijlocul ucișilor l-am culcat împreună cu toată mulțimea oamenilor lui și mormintele lor sunt împrejurul lui; toți acești netăiați împrejur sunt uciși de sabie; și după cum au împrăștiat groază pe pământul celor vii, așa își poartă rușinea lor alături de cei ce s-au coborât în mormânt și sunt așezați printre cei uciși.

32,26 Acolo sunt Meșec și Tubal cu toată mulțimea lor de popor și mormintele lor sunt împrejurul lor; toți acești netăiați împrejur au murit de sabie, pentru că au împrăștiat groază pe pământul celor vii.

32,27 Nu trebuia oare să zacă și ei printre vitejii căzuți dintre cei netăiați împrejur, care cu armele lor de război s-au coborât în locuința morților și săbiile lor și le-au pus sub cap și fărădelegea lor a rămas pe oasele lor, pentru că ei, ca niște puternici, au fost o spaimă pe pământul celor vii?

32,28 Și tu, Faraoane, vei fi zdrobit în mijlocul celor netăiați împrejur și vei zăcea împreună cu cei uciși de sabie.

32,29 Acolo sunt Edom și regii lui și toate căpeteniile lui, care cu toată vitejia lor au fost așezați printre cei căzuți de sabie și zac cu cei netăiați împrejur, care s-au coborât în mormânt.

32,30 Acolo sunt stăpânitorii de la miazănoapte și toți sidonienii, care s-au coborât acolo cu cei uciși și fiind rușinați în puternicia lor cu care au împrăștiat groază, zac cu cei netăiați împrejur, care au fost uciși cu sabia și își poartă rușinea cu cei coborâți în mormânt.

32,31 Faraon îi va vedea și se va mângâia la vederea acestei întregi mulțimi, ucisă de sabie Faraon și toată armata lui, zice Domnul.

32,32 Căci voi împrăștia frica Mea peste pământul celor vii și Faraon cu toată mulțimea lui va fi pus printre cei netăiați împrejur cu cei căzuți de sabie, zice Domnul Dumnezeu.

33,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

33,2 „Fiul omului, rostește cuvânt către fiii poporului tău și le spune: De voi aduce sabie asupra unei țări și poporul țării aceleia va lua din mijlocul său un om și îl va pune străjer,

33,3 și el, văzând sabia venind împotriva țării, va trâmbița din trâmbiță și va vesti poporul;

33,4 De va auzi cineva sunetul trâmbiței, dar nu se va păzi, când va veni sabia și-l va prinde, sângele aceluia va fi asupra capului său.

33,5 Pentru că a auzit glasul trâmbiței și nu s-a păzit, sângele lui va fi asupra lui; iar cel ce se va păzi își va scăpa viața sa.

33,6 Dacă însă străjerul a văzut sabia venind și nu a sunat din trâmbiță și poporul n-a fost vestit și va veni sabia și va ridica viața cuiva, acela a fost răpit pentru păcatele lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna străjerului.

33,7 Și pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei lui Israel și tu vei auzi cuvânt din gura Mea și îl vei vesti din partea Mea.

33,8 Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri”, și tu nu-i vei grăi nimic, ca să vestești pe păcătos să se abată de la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta.

33,9 Iar dacă tu ai vestit pe păcătos să se abată de la calea lui și să se întoarcă de la ea, și el nu s-a abătut de la calea lui, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu ți-ai scăpat viața.

33,10 Și tu, fiul omului, spune casei lui Israel: Voi ziceți așa: „Nelegiuirile noastre și păcatele noastre sunt asupra noastră și ne stingem în ele; cum vom putea dar să trăim?”

33,11 Spune-le: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel?

33,12 Și tu, fiul omului, spune fiilor poporului tău: Dreptatea dreptului nu-l va scăpa în ziua păcătuirii lui și nelegiuitul nu va cădea pentru nelegiuirea sa în ziua întoarcerii sale de la nelegiuirea sa, precum nici dreptul în ziua păcătuirii sale nu va putea rămâne cu viață pentru dreptatea sa.

33,13 Când voi zice dreptului că va fi viu, iar el se va încrede în dreptatea sa și va face nedreptate, atunci nu se va mai pomeni toată dreptatea lui, ci el va muri pentru tot răul pe care l-a făcut.

33,14 Și când voi zice păcătosului: „Vei muri”, dar el se va întoarce de la păcatele sale și va face judecată și dreptate,

33,15 dacă acest păcătos va înapoia zălogul, pentru cele răpite va despăgubi, va umbla după legile vieții, nefăcând nimic rău, atunci el va fi viu și nu va muri.

33,16 Nici unul din păcatele sale, pe care le-a făcut, nu i se vor pomeni și pentru că a început a face dreptate și judecată, va fi viu.

33,17 Fiii poporului tău zic: „Calea Domnului nu este dreaptă!” Dar nedreaptă este calea lor.

33,18 Dacă dreptul se va abate de la dreptatea sa și va începe să facă nelegiuire, va muri pentru aceasta.

33,19 De asemenea, dacă nelegiuitul s-a întors de la nelegiuirea sa și a început să facă judecată și dreptate, pentru aceasta el va trăi.

33,20 Voi însă ziceți: „Calea Domnului este nedreaptă”. Eu vă voi judeca pe voi, casa lui Israel, și voi judeca pe fiecare după purtările lui”.

33,21 În anul al doisprezecelea după robirea noastră, în ziua a cincea a lunii a zecea,

a venit la mine unul din cei scăpați din Ierusalim și mi-a spus: „Cetatea este dărâmată!”

33,22 Mâna Domnului a fost peste mine, seara, încă înainte de a veni acest fugar; iar dimineața, când a venit acesta la mine, Domnul îmi deschisese gura și nu mai eram mut, ei mi se deschisese gura.

33,23 Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

33,24 Fiul omului, cei ce trăiesc în locurile pustiite din țara lui Israel zic: „Avraam a fost unul și a primit în stăpânire țara aceasta, iar noi suntem mulți; deci nouă ne este dată în stăpânire țara aceasta.

33,25 De aceea spune-le: „Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Voi mâncați mâncare cu sânge; vă ridicați ochii spre idolii voștri și vărsați sânge și apoi voiți să stăpâniți țara?

33,26 Voi vă rezemați pe sabia voastră, faceți ticăloșii, vă pângăriți femeile unii altora și apoi voiți să stăpâniți țara?

33,27 Iată ce să le spui: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Precum este adevărat că Eu sunt viu, tot așa de adevărat este că cei ce locuiesc în locurile pustiite vor cădea de sabie; iar cel ce se află în câmp, pe acela îl voi da fiarelor spre mâncare, iar cei din cetăți și din peșteri vor muri de ciumă.

33,28 Și voi face din țară un pustiu și o singurătate, trufia puterii ei va înceta, și munții lui Israel se vor pustii, încât nici un trecător nu va mai trece prin ei.

33,29 Și vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi face țara pustietatea pustietăților pentru toate ticăloșiile pe care le-au făcut ei.

33,30 Iar despre tine, fiul omului, fiii poporului tău grăiesc pe la ziduri și pe la ușile caselor și zice unul către altul și frate către frate: „Mergeți de vedeți ce cuvânt a ieșit de la Domnul!”

33,31 Și ei vin la tine, ca la o adunare de petrecere; poporul Meu se așază înaintea ta și ascultă cuvintele tale. Dar nu le împlinește; căci ei cu gura lor fac din acestea o petrecere, iar inima lor e târâtă după poftele lor.

33,32 Iată că tu ești pentru ei un cântăreț plăcut, cu glas frumos și care cântă bine din instrumentul său; ei ascultă cuvintele tale, dar nimeni nu le împlinește,

33,33 iar când aceste lucruri vor veni, și iată că ele vin, atunci vor ști că în mijlocul lor era un prooroc”.

34,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

34,2 „Fiul omului, proorocește împotriva păstorilor lui Israel, proorocește și le spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înșiși! Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma?

34,3 Dar voi ați mâncat grăsimea și cu lâna v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o.

34,4 Pe cele slabe nu le-ați întărit; oaia bolnavă n-ați lecuit-o și pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o și pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpânit cu asprime și cruzime.

34,5 Și ele, neavând păstor, s-au risipit și risipindu-se, au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului.

34,6 De aceea rătăcesc oile Mele prin toți munții și pe tot dealul înalt; împrăștiatu-s-au oile Mele peste toată fața pământului și nimeni nu îngrijește de ele și nimeni nu le caută.

34,7 De aceea, ascultați păstori, cuvântul Domnului:

34,8 Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă și fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înșiși și oile Mele nu le-au păscut.

34,9 De aceea ascultați, păstori, cuvântul Domnului.

34,10 Asa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor și îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele și nu se vor mai paște păstorii pe ei înșiși și voi smulge oile Mele din gura lor și ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâșiat.

34,11 Căci așa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta.

34,12 Cum cercetează păstorul turma sa în ziua când se află în mijlocul turmei sale risipite, așa voi cerceta și Eu oile Mele și le voi aduna din toate locurile, unde au fost ele risipite în ziua cea cețoasă și întunecată.

34,13 Le voi face să iasă din mijlocul popoarelor, le voi aduna din diferite țări și le voi aduce în țara lor și le voi paște prin munții lui Israel, pe lângă cursurile de apă și prin toate locurile de locuit ale țării acesteia.

34,14 Le voi paște în pășune bună și staulul va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni ele, în staul bun și vor paște în pășune grasă în munții lui Israel.

34,15 Eu voi paște oile Mele și Eu le voi odihni, zice Domnul Dumnezeu.

34,16 Oaia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega și pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă și tare o voi păzi și voi păstori cu dreptate.

34,17 Iar despre voi, oile Mele, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată voi face judecată între oaie și oaie, între berbec și țap.

34,18 Oare nu vă ajunge că păsteți în pășune bună, iar ce rămâne călcați cu picioarele voastre și că beți apă curată, iar pe cea care rămâne o tulburați cu picioarele voastre,

34,19 așa că oile Mele sunt nevoite să se hrănească cu ceea ce este călcat de picioarele voastre și să bea ceea ce este tulburat de picioarele voastre?”

34,20 De aceea așa le zice Domnul Dumnezeu: „Iată Eu însumi voi face judecată între oaia grasă și oaia slabă.

34,21 Deoarece voi izbiți cu umărul, cu șoldul și cu coarnele voastre, împungeți pe toate oile bolnăvicioase, până când le scoateți afară,

34,22 Eu voi veni să scap oile Mele, ca să nu mai fie pradă și voi judeca între oaie și oaie.

34,23 Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște; voi pune pe robul Meu David; el le va paște și el va fi păstorul lor.

34,24 Iar Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul Meu David va fi prinț între ei. Eu, Domnul, am grăit acestea.

34,25 Voi încheia cu acela legământul păcii și voi depărta din țară fiarele sălbatice, încât oile Mele să trăiască în siguranță în pustiu și să doarmă în pădure.

34,26 Voi dărui lor și împrejurimilor muntelui Meu binecuvântare și ploaie le voi trimite la vreme; ploi de binecuvântare vor fi acestea.

34,27 Pomul din câmp își va da rodul său și pământul își va da roadele sale și oile Mele vor fi în siguranță pe pământul lor și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi

sfărâma cătușele jugului lor și le voi scăpa din mâinile celor ce le-au robit.

34,28 Nu vor mai fi ele pradă popoarelor și fiarele câmpului nu le vor mai sfâșia; ele vor trăi în siguranță și nimeni nu le va mai tulbura.

34,29 Voi face acolo sădire vestită și nu vor mai pieri de foame pe pământ, nici nu vor mai suferi ocară de la popoare.

34,30 Și vor ști că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, iar ele, casa lui Israel, sunt poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.

34,31 Și voi, oile Mele, sunteți turma pe care o pasc, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu.

35,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

35,2 „Fiul omului, întoarce-ți fața spre muntele Seir și proorocește împotriva lui,

35,3 și spune-i: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată Eu sunt împotriva ta, munte Seir, și-Mi voi întinde mâna împotriva ta și te voi face pustiu și nelocuit.

35,4 Cetățile tale le voi preface în ruine și tu însuți vei fi pustiit și vei ști că Eu sunt Domnul;

35,5 Fiindcă ai dușmănie veșnică și ai dat pe fiii lui Israel în mâna sabiei în timpul necredinței lor, în vremea pieirii desăvârșite,

35,6 de aceea, precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că te voi umple de sânge și sângele te va urmări; și pentru că tu n-ai urât vărsarea de sânge, de aceea sângele te va și urmări.

35,7 Voi face muntele Seir o singurătate și un pustiu; voi nimici pe oricine străbate țara.

35,8 Și voi umple înălțimile lui de ucișii lui. Pe dealurile tale, în văile tale și în toate văgăunile tale vor cădea răpuși de sabie.

35,9 Te voi face pustiu veșnic și în cetățile tale nu vor mai trăi oameni, și veți ști că Eu sunt Domnul.

35,10 De vreme ce tu ai zis: „Aceste două popoare și aceste două țări vor fi ale mele și le voi stăpâni”, cu toate că Domnul era acolo,

35,11 de aceea precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot așa este de adevărat că Mă voi purta cu tine după măsura urii tale și a pizmei tale, pe care le-ai arătat către ele, și Mă voi face cunoscut lor, când te voi judeca.

35,12 Atunci vei ști că Eu, Domnul, am auzit toate hulele tale pe care le-ai rostit împotriva munților lui Israel, zicând: „S-au pustiit și ne sunt dați nouă spre mâncare!”

35,13 Auzit-am că v-ați lăudat înaintea Mea cu limba voastră și ați înmulțit vorbele voastre împotriva Mea.

35,14 Așa zice Domnul Dumnezeu: Când tot pământul se va bucura, pe tine te voi face pustiu.

35,15 Cum te-ai bucurat tu, că partea casei lui Israel s-a pustiit, așa voi face și cu tine: pustiit vei fi, munte Seir, și împreună cu tine și tot Edomul și vor ști că Eu sunt Domnul”.

36,1 „Și tu, fiul omului, proorocește asupra munților lui Israel și spune: „Munții lui Israel, ascultați cuvântul Domnului.

36,2 Așa zice Domnul Dumnezeu: Deoarece vrăjmașul grăiește despre voi și zice: „Aha, și înălțimile cele veșnice au ajuns moștenirea noastră”,

36,3 de aceea proorocește și spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Pentru că vă pustiesc, și anume pentru că vă pustiesc și vă înghit din toate părțile, ca să ajungeți moștenirea celorlalte popoare și ați ajuns clevetirea și ocara oamenilor,

36,4 de aceea, munți ai lui Israel, ascultați cuvântul Domnului Dumnezeu: Așa grăiește Domnul Dumnezeu către munți și dealuri., către văi și vâlcele, către ruinele pustii și către cetățile părăsite, care au ajuns pradă și ocară celorlalte popoare de primprejur;

36,5 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: În focul zelului Meu am rostit cuvânt împotriva celorlalte popoare și împotriva întregului Edom, care au socotit țara Mea ca moștenire a lor, și s-au bucurat din toată inima lor și cu tot disprețul sufletului lor, ca să-i jefuiască roadele.

36,6 De aceea rostește proorocie asupra țării lui Israel și spune munților și dealurilor, văilor și vâlcelelor: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu am rostit aceasta în zelul urgiei Mele, pentru că voi purtați asupra voastră ocara neamurilor.

36,7 De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Ridicatu-Mi-am mâna cu jurământ, că popoarele care sunt împrejurul vostru vor purta ele singure rușinea lor.

36,8 Iar voi, munții lui Israel, veți întinde ramurile voastre și veți aduce roadele voastre poporului Meu Israel; că se apropie venirea lui.

36,9 Căci iată Eu Mă întorc spre voi și veți fi lucrați și semănați.

36,10 Și voi așeza pe voi mulțime de oameni, toată casa lui Israel. Cetățile vor fi locuite și ruinele zidite din nou.

36,11 Voi înmulți la voi oamenii și dobitoacele; se vor prăsi acestea și se vor înmulți și vă voi face să fiți locuiți, ca și mai înainte și vă voi face bine mai mult decât altă dată și veți ști că Eu sunt Domnul.

36,12 Voi aduce pe voi oameni, pe poporul Meu Israel și ei te vor stăpâni pe tine, țară, și tu vei fi moștenirea lor și nu-i vei mai lipsi de copiii lor”.

36,13 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Pentru că se zice despre voi: „Tu ești o rară care mănânci oameni și lipsești neamul tău de copiii săi”,

36,14 de aceea nu vei mai mânca pe oameni și pe poporul tău nu-l vei mai lipsi de copiii săi, zice Domnul Dumnezeu.

36,15 Și nu vei mai auzi batjocuri de la popoare și hulă de la neamuri nu vei mai purta pe obrazul tău; pe poporul tău de acum înainte nu-l vei mai lipsi de capii”, zice Domnul Dumnezeu.

36,16 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

36,17 „Fiul omului, când casa lui Israel trăia în țara sa, au pângărit-o cu purtarea lor și cu faptele lor; căile lor erau înaintea feței Mele ca necurățenia femeii în timpul regulii ei;

36,18 Eu am vărsat asupra lor mânia Mea pentru sângele pe care l-au vărsat în țară și pentru că au întinat-o cu idolii lor.

36,19 I-am risipit printre neamuri și au fost împrăștiați prin țările străine; după purtările lor și după faptele lor i-am judecat.

36,20 Și au mers la neamurile la care s-au dus și au necinstit numele Meu cel sfânt, încât se zicea despre ei: „Acesta este poporul Domnului, care a ieșit din țara sa”.

36,21 Am luat aminte la numele Meu cel sfânt, pe care l-a necinstit casa lui Israel printre popoarele la care s-a dus.

36,22 Și de aceea spune casei lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Aceasta o

fac nu pentru voi, casa lui Israel, ci pentru numele Meu cel sfânt pe care l-ați necinstit voi printre neamurile la care ați mers.

36,23 Voi sfinți numele Meu cel mare care a fost necinstit la neamurile printre care l-ați necinstit voi, și vor ști neamurile că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când Mă voi sfinți în voi, înaintea ochilor lor.

36,24 De aceea vă voi scoate dintre neamuri și din toate țările vă voi aduna și vă voi aduce în pământul vostru.

36,25 Și vă voi stropi cu apă curată și vă veți curăți de toate întinăciunile voastre și de toți idolii voștri vă voi curăți.

36,26 Vă voi da inimă nouă și duh nou vă voi da; voi lua din trupul vostru inima cea de piatră și vă voi da inimă de carne.

36,27 Pune-voi înăuntrul vostru Duhul Meu și voi face ca să umblați după legile Mele și să păziți și să urmați rânduielile Mele.

36,28 Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri și veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru.

36,29 Vă voi scăpa de toate necurățiile voastre și voi chema pâinea și o voi înmulți și nu vă voi lăsa să suferiți de foame.

36,30 Voi înmulți fructele în pom și roadele în câmp, ca să nu mai suferiți de acum înainte ocara neamurilor din pricina foametei.

36,31 Atunci vă veți aduce aminte de purtările voastre cele rele și de faptele voastre care n-au fost bune și vă veți scârbi de voi înșivă pentru nelegiuirile voastre și pentru ticăloșiile voastre.

36,32 Știut să vă fie, că nu pentru voi, zice Domnul Dumnezeu, voi face aceasta. Roșiți și vă rușinați de căile voastre, casa lui Israel!”

36,33 Așa zice Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, când vă voi curăți de toate fărădelegile voastre și voi face să fie cetățile locuite, când așezările dărâmate vor fi iarăși zidite,

36,34 și pământul cel pustiit, care în ochii oricărui trecător era o pustietate, va fi lucrat,

36,35 atunci se va zice: „Acest pământ, altă dată pustiit, s-a făcut ca grădina Edenului și cetățile acestea pustiite și dărâmate sunt iarăși întărituri locuite”.

36,36 Și neamurile care vor rămâne împrejurul vostru, vor ști că Eu, Domnul, zidesc din nou cele ruinate și sădesc cele pustiite. Eu, Domnul, am zis și fac”.

36,37 Așa grăiește Domnul Dumnezeu: „Iată încă și pentru aceasta voi lăsa casa lui Israel să Mă caute; îi voi înmulți pe oamenii săi ca pe o turmă.

36,38 Cum sunt de multe oile de jertfă în Ierusalim, în timpul sărbătorilor, așa vor fi pline de oameni cetățile pustiite, și vor ști că Eu sunt Domnul”.

37,1 Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu Duhul și m-a așezat în mijlocul unui câmp plin de oase omenești,

37,2 și m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și uscate de tot.

37,3 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, vor învia, oasele acestea?” Iar eu am zis: „Dumnezeule, numai Tu știi aceasta”.

37,4 Domnul însă mi-a zis: „Proorocește asupra oaselor acestora și le spune: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului!

37,5 Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi

duh și veți învia.

37,6 Voi pune pe voi vine și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veți învia și veți ști că Eu sunt Domnul”.

37,7 Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Și când am proorocit, iată s-a făcut un vuiet și o mișcare și oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa.

37,8 Și am privit și eu și iată erau pe ele vine și crescuse carne și pielea le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele.

37,9 Atunci mi-a zis Domnul: „Fiul omului, proorocește duhului, proorocește și spune duhului: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și vor învia!”

37,10 Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, și a intrat în ei duhul și au, înviat și mulțime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor.

37,11 Și mi-a zis iarăși Domnul: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată ei zic: „S-au uscat oasele noastre și nădejdea noastră a pierit; suntem smulși din rădăcină”.

37,12 De aceea proorocește și le spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre și vă voi duce în țara lui Israel.

37,13 Astfel veți ști că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre.

37,14 Și voi pune în voi Duhul Meu și veți învia și vă voi așeza în țara voastră și veți ști că Eu, Domnul, am zis aceasta și am făcut”, zice Domnul.

37,15 Fost-a iarăși către mine cuvântul Domnului și mi-a zis:

37,16 „Iar tu, fiul omului, ia-ți un toiag și scrie pe el: „Lui Iuda și fiilor lui Israel, care sunt uniți cu el”. Și să mai iei un toiag și să scrii pe el: „Lui Iosif”. Acesta este toiagul lui Efraim și a toată casa lui Israel, care este unită cu el.

37,17 Apoi să le apropii unul de altul încât ele să fie în mâna ta ca un singur toiag.

37,18 Iar când te vor întreba fiii poporului tău: „Nu ne vei tălmăci oare și nouă ce înseamnă ceea ce ai în mână?

37,19 Tu să le spui: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată Eu voi lua toiagul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim și a semințiilor lui Israel unite cu el și le voi împreuna cu toiagul lui Iuda și voi face din ele un singur toiag și vor fi în mâna Mea una.

37,20 Când însă amândouă toiegele pe care vei scrie vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor,

37,21 atunci să le spui: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor, printre care se află, îi voi aduna din toate părțile și-i voi aduce în țara lor;

37,22 Iar în țara aceasta, pe munții lui Israel, îi voi face un singur neam și un singur rege va fi peste toți; nu vor mai fi două neamuri și în viitor nu se vor mai împărți în două regate;

37,23 Nu se vor mai păngări cu idolii lor, cu urâciunile lor și cu toate păcatele lor. Și voi izbăvi de toate fărădelegile pe care le-au săvârșit, îi voi curăți și vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.

37,24 Iar robul Meu David va fi rege peste ei și păstorul lor al tuturor, și ei se vor purta după cum cer poruncile Mele și legile Mele le vor păzi și le vor împlini.

37,25 Vor locui țara pe care am dat-o Eu robului Meu Iacov, unde au trăit părinții

lor; acolo vor locui ei și copiii lor în veci; iar robul Meu David va fi peste ei rege în veac.

37,26 Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veșnic voi avea cu ei. Voi pune rânduială la ei, îi voi înmulți și voi așeza în mijlocul lor locașul Meu pe veci.

37,27 Fi-va locașul Meu la ei și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.

37,28 Atunci vor ști popoarele că Eu sunt Domnul Care sfințește pe Israel, când locașul Meu va fi veșnic în mijlocul lor”.

38,1 Fost-a cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

38,2 „Fiul omului, întoarce-îi fața spre Gog din țara lui Magog, regele lui Roș, al lui Meșec și al lui Tubal; proorocește împotriva lor,

38,3 și spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, rege al lui Roș și al lui Meșec și al lui Tubal!

38,4 Te voi prinde, voi pune zăbale în fălcile tale și te voi scoate pe tine și toată oștirea ta, caii și toți călăreții strălucit îmbrăcați, ceată mare cu platoșe și cu scuturi, toți înarmați cu săbii;

38,5 Și cu ei voi scoate pe Perși, pe etiopieni și pe libieni, toți cu scuturi și coifuri;

38,6 Și pe Gomer cu toate oștirile lui; casa lui Togarma din hotarele de la miazănoapte, cu toate oștirile lui și voi mai scoate și alte multe popoare cu tine.

38,7 Gătește-te și fii gata, tu ai toată mulțimea ta strânsă împrejurul tău, și fii căpetenia lor.

38,8 După zile multe tu vei primi porunci. În anii de pe urmă vei veni în țara izbăvită de sabie, ai cărei locuitori au fost adunați dintr-o mulțime de popoare, în munții lui Israel, care au fost mult timp pustiiți. De când au fost despărțiți de celelalte popoare, ei locuiesc toți în siguranță.

38,9 Și tu te vei ridica, cum se ridică furtuna și te vei duce ca norul, ca să acoperi țara, tu și toată oastea ta și multe popoare împreună cu tine.

38,10 Așa zice Domnul Dumnezeu: În ziua aceea îți vor veni gânduri în mintea ta și vei face planuri rele,

38,11 și vei zice: „Mă voi ridica împotriva unei țări fără apărare, voi merge împotriva oamenilor pașnici care trăiesc în siguranță, căci aceia toți trăiesc în cetăți fără ziduri și n-au nici porți, nici zăvoare,

38,12 ca să fac jaf și să iau pradă, punând mâna pe ruinele locuite din nou și pe poporul cel adunat din mijlocul neamurilor, care crește turme și strânge averi și care locuiește în mijlocul pământului”.

38,13 Șeba, Dedan și negustorii Tarsisului cu toți puii de lei ai lor vor zice: „Ai venit tu oare ca să faci jaf, ai adunat taberele tale, ca să faci pradă, să iei argint și aur, să ridici dobitoace și avere și să apuci pradă mare?”

38,14 De aceea, rostește proorocie, fiul omului, și spune lui Gog: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Nu este așa oare că în ziua când poporul Meu Israel va trăi în siguranță, tu vei porni la drum?

38,15 Și vei pleca de la locul tău, din hotarele de la miazănoapte, tu și multe popoare împreună cu tine, toți călări pe cai, tabără mare și oștire nenumărată?

38,16 Și te vei ridica împotriva poporului Meu, împotriva lui Israel, ca un nor care acoperă pământul; aceasta va fi în zilele cele de pe urmă când te voi aduce împotriva țării Mele, ca popoarele să Mă cunoască pe Mine, când Eu voi fi arătat sfințenia Mea înaintea ochilor lor, asupra ta, o, Gog!

38,17 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Nu ești tu, oare, același despre care am grăit Eu în zilele cele de demult prin robii Mei, proorocii lui Israel, care au proorocit în vremurile acelea că te voi aduce împotriva lor?

38,18 Și în ziua aceea, când Gog va veni împotriva țării lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, mânia Mea se va aprinde pe fața Mea.

38,19 Și în zelul Meu, în văpaia urgiei Mele am zis: Cu adevărat în ziua aceea va fi un mare cutremur în țara lui Israel.

38,20 Atunci vor tremura înaintea Mea peștii mării și păsările cerului, fiarele câmpului și toate târâtoarele care se târăsc pe pământ și toți oamenii care sunt pe fata pământului; și se vor prăbuși munții, stâncile se vor dărâma și toate zidurile vor cădea la pământ.

38,21 Prin toți munții Mei voi chema sabia împotriva lui, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecărui om va fi împotriva fratelui său.

38,22 Și îl voi pedepsi cu ciumă și vărsare de sânge; voi vărsa asupra lui și a taberilor lui și asupra multor popoare care sunt cu el, ploaie potopitoare și grindină de piatră, foc și pucioasă;

38,23 Voi arăta slava Mea și sfințenia Mea și Mă voi arăta înaintea ochilor multor popoare și vor ști că Eu sunt Domnul”.

39,1 „Iar tu, fiul omului, rostește proorocie împotriva lui Gog și spune: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, prințul lui Roș, al lui Meșec și al lui Tubal!

39,2 Te voi ademeni și te voi trage, te voi scoate din hotarele de la miazănoapte și te voi aduce în munții lui Israel.

39,3 Acolo voi scoate aurul tău din mâna stângă a ta și voi arunca săgețile tale din mâna dreaptă a ta.

39,4 Cădea-vei în munții lui Israel, tu și toate oștile tale și popoarele cele ce sunt cu tine; și te voi da spre mâncare la tot felul de păsări de pradă și fiarelor câmpului.

39,5 Cădea-vei în câmp deschis, căci Eu am spus acestea”, zice Domnul Dumnezeu.

39,6 „Și voi trimite foc în pământul lui Magog și asupra locuitorilor insulelor, care trăiesc fără grijă și vor ști că Eu sunt Domnul.

39,7 Voi arăta numele Meu cel sfânt poporului Meu Israel și nu voi mai lăsa de acum să se necinstească sfânt numele Meu și vor ști neamurile că Eu sunt Domnul cel sfânt în Israel.

39,8 Iată, aceasta va veni și se va împlini, zice Domnul Dumnezeu; aceasta este ziua aceea de care am grăit Eu.

39,9 Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși și vor aprinde foc, vor arde armele, scuturile, pavezele, arcurile, săgețile; lăncile și sulițele; șapte ani le vor arde.

39,10 Nu vor aduce lemne din câmp, nici nu vor tăia din pădure, ci vor arde numai arme; vor jefui pe jefuitorii lor și vor prăda pe prădătorii for, zice Domnul Dumnezeu.

39,11 În ziua aceea voi da lui Gog loc de mormânt, în Israel, valea trecătorilor, la răsărit de Marea Moartă și mormântul acela va împiedica pe trecători; acolo vor îngropa pe Gog și toată tabăra lui și vor numi valea aceea Valea taberei lui Gog.

39,12 Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să curețe țara.

39,13 Tot poporul țării îi va îngropa și va fi vestită la ei ziua în care Mă voi preaslăvi, zice Domnul Dumnezeu;

39,14 Apoi se vor ridica oameni care să cutreiere necontenit țara și cu ajutorul trecătorilor să îngroape pe cei ce au rămas pe fața pământului, ca să curețe țara; iar după trecerea a șapte luni, vor începe să facă cercetări.

39,15 Și când cineva din cei ce cutreieră țara va vedea os de om, va pune semn lângă el până ce groparii îl vor îngropa în Valea taberei lui Gog.

39,16 Numele cetății va fi Hamona (cimitir). Și așa vor curăți ei țara”.

39,17 „Așa zice Domnul Dumnezeu: Iar tu, fiul omului, spune la tot felul de păsări și tuturor fiarelor câmpului: „Adunați-vă și mergeți din toate părțile, adunați-vă la jertfa Mea, pe care o voi junghia Eu pentru voi, la jertfa cea mare din munții lui Israel și veți mânca acolo carne și veți bea sânge.

39,18 Carnea războinicilor o veți mânca și veți bea sângele căpeteniilor pământului, al berbecilor, al mieilor, al țapilor, al viței lor și al tuturor celor îngrășați din Vasan;

39,19 Veți mânca grăsime până vă veți sătura și veți bea sânge până vă veți îmbăta din jertfa Mea, pe care o voi junghia pentru voi.

39,20 Și vă veți sătura la masa Mea de cai și de călăreți, de războinici și de tot felul de ostași, zice Domnul Dumnezeu.

39,21 Voi arăta slava Mea între neamuri, și toate neamurile vor vedea judecata Mea, pe care o voi săvârși Eu, și mâna Mea, pe care o voi pune asupra lor.

39,22 Atunci va ști casa lui Israel că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, din ziua de astăzi înainte.

39,23 Popoarele de asemenea vor cunoaște că neamul lui Israel a fost dus în robie pentru nedreptatea lui; pentru că ei s-au purtat cu necredincioșie înaintea Mea, am ascuns Eu fața și i-am dat pe mâna vrăjmașilor lor și au căzut ei cu toții de sabie;

39,24 Pentru necurățiile lor și pentru fărădelegile lor am făcut Eu aceasta cu ei și Mi-am ascuns Eu fața de la dânșii.

39,25 De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Acum voi întoarce prizonierii lui Iacov, Mă voi îndura de toată casa lui Israel și voi fi zelos pentru numele Meu cel sfânt.

39,26 Ei vor uita ocara lor și toate nelegiuirile lor pe care le-au făcut înaintea Mea, când vor trăi în țara lor în siguranță și nimeni nu-i va tulbura.

39,27 Când îi voi întoarce dintre popoare și-i voi aduna dintre țările vrăjmașilor lor și-Mi voi arăta în ei sfințenia Mea înaintea ochilor a multor neamuri.

39,28 Atunci vor ști că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, când, după ce i-am risipit printre popoare, iarăși îi voi aduna în țara lor și nu voi mai lăsa acolo nici unul din ei.

39,29 Și nu voi mai ascunde de ei fața Mea pentru că voi revărsa duhul Meu asupra casei lui Israel, zice Domnul Dumnezeu.

40,1 În anul al douăzeci și cincilea după robirea noastră, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, la paisprezece ani după dărâmarea cetății Ierusalimului, tocmai în ziua aceea a fost mâna Domnului peste mine și m-a dus în țara lui Israel.

40,2 Dar am fost dus acolo în niște vedenii dumnezeiești și am fost așezat pe un munte foarte înalt. Pe acest munte, pe partea lui de miazăzi, era un fel de ziduri de cetate.

40,3 Am fost dus acolo și iată era un om, a cărui înfățișare era ca înfățișarea aramei strălucitoare, el avea în mână o sfoară de in și o prăjină de măsurat și stătea la poartă.

40,4 Omul acela mi-a zis: „Fiul omului, privește cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale

și ia aminte la toate câte am să-ți arăt, căci de aceea ai fost tu adus aici, ca să-ți arăt acestea. Să vestești casei lui Israel tot ce vei vedea”.

40,5 Iată, un zid înconjura templul pe dinafară de jur împrejur și în mâna omului aceluia era o prăjină de măsurat, lungă de șase coți, socotind cotul cât lungimea mâinii de la cot în jos, cu palmă cu tot. Omul acela a măsurat zidul și era gros de o prăjină și înalt tot de o prăjină.

40,6 Apoi a mers la poarta cea cu fața spre răsărit, se urcă pe cele șapte trepte ale ei și găsi terasa ei lată de o prăjină și terasa cea dinăuntru lată tot de o prăjină.

40,7 Fiecare din odăile laterale avea lungimea de o prăjină și lățimea tot de o prăjină, iar tinda dintre odăi era de cinci coți.

40,8 Apoi a măsurat pridvorul porții dinăuntru, și era de o prăjină.

40,9 Iar pridvorul celălalt a avut la măsurătoare opt coți și stâlpii câte doi coți. Acest pridvor era la poartă, înăuntru, spre templu.

40,10 Odăi de pază la porțile dinspre răsărit erau trei de o parte și trei de cealaltă parte; tustrele aveau aceeași măsură și aceeași măsură aveau și stâlpii de o parte și de cealaltă.

40,11 A măsurat apoi deschizătura porții și a găsit zece coți lățime și treisprezece coți lungime.

40,12 Dinaintea odăilor de pază era o prispă de un cot și la cele de dincolo o prispă tot de un cot. Odăile de dincoace aveau șase coți și tot șase coți aveau și odăile de dincolo.

40,13 Apoi a măsurat el fața porții, de la acoperișul unei camere până la acoperișul celeilalte, douăzeci și cinci de coți în lățime. Ușile camerelor erau față în față.

40,14 La măsurarea pridvorului a măsurat douăzeci de coți; dinaintea pridvorului era o curte, în fața porții.

40,15 De la fața de dinafară a porții până la fața ei dinăuntru erau cincizeci de coți.

40,16 Odăile de pază aveau ferestre cu gratii; asemenea ferestre erau și printre stâlpi, spre poartă de jur împrejur. Iar pe stâlpi erau săpate ramuri de finic.

40,17 Apoi m-a dus omul acela în curtea cea din afară și iată acolo erau camere și împrejurul curții era făcut caldarâm de piatră. Pe acel caldarâm erau treizeci de camere.

40,18 Caldarâmul acesta era pe laturile porții, e răspunzând lungimii lor. Acest caldarâm era mai jos.

40,19 A măsurat apoi lățimea, de la poarta de jos până la marginea de afară a curții lăuntrice, o sută de coți.

40,20 Apoi m-a dus spre miazănoapte și iată, era și acolo o poartă la curtea cea de la margine, care dădea spre miazănoapte și a măsurat clădirea porții cât e de lungă și de lată;

40,21 Camerele de pe laturile ei și prispele ei, trei de o parte și trei de alta, stâlpii ei erau de măsura celor de la poarta cea dinspre răsărit; lungimea clădirii porții, cincizeci de coți și lățimea, douăzeci și cinci de coți.

40,22 Ferestrele ei, prispele ei și palmierii ei erau ca și la poarta care dădea spre răsărit; la ea duc șapte trepte și înaintea ei are pridvor.

40,23 Dinaintea ei, în curtea cea dinăuntru, este o poartă care dă spre miazănoapte, ca și cea care dă spre răsărit. Și a măsurat de la poarta curții de la margine până la poarta curții dinăuntru și a găsit o sută de coți.

40,24 După aceea m-a dus spre miazăzi, unde era poarta de miazăzi; și a măsurat-o pe ea, stâlpii și pridvorul; și aveau aceeași măsură.

40,25 Ferestrele camerelor și ale pridvorului erau la fel cu ferestrele clădirilor celorlalte două porți; lungimea era de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci de coți.

40,26 Scara dinaintea ei era cu șapte trepte și avea înaintea ei pridvor; și palmierii de podoabă erau unul pe un stâlp și altul pe alt stâlp de la intrare.

40,27 Și în fața ei se afla poarta curții celei dinăuntru. A măsurat de la poarta de miazăzi până la poarta curții celei dinăuntru o sută de coți.

40,28 Apoi m-a dus pe poarta de miazăzi în curtea cea dinăuntru; și a măsurat el poarta cea dinspre miazăzi și a găsit aceeași măsură.

40,29 Camerele ei de pe laturi, stâlpii ei și pridvorul ei aveau aceeași măsură. Împrejur, la camere și la pridvor avea ferestre; lungimea era de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci de coji.

40,30 Împrejur avea coridor lung de douăzeci și cinci de coți și lat de cinci.

40,31 Spre curtea cea de la margine, avea și pridvor; pe stâlpii ei erau palmieri săpați, iar scara dinaintea ei era cu opt trepte.

40,32 Apoi m-a dus la poarta cea dinspre răsărit a curții celei dinăuntru și a măsurat-o și a găsit aceeași măsură.

40,33 Camerele ei cele de pe laturi, stâlpii ei și pridvorul ei erau de aceeași măsură. Împrejur avea ferestre la camere și la pridvor. Lungimea ei era de cincizeci de coți și lățimea de douăzeci și cinci de coți.

40,34 Pridvorul ei era spre curtea cea de la margine și avea palmieri săpați pe stâlpii ei de o parte și de alta a intrării; iar scara ei avea opt trepte.

40,35 După aceea m-a dus la poarta cea dinspre miazănoapte și a măsurat-o și a găsit aceeași măsură.

40,36 Ea avea camere pe de lături, stâlpi, pridvor și ferestre pe din afară; în lungime avea cincizeci de coli, iar în lățime douăzeci și cinci de coli.

40,37 Pridvorul ei era spre curtea cea de la margine și palmieri avea și pe unul și pe altul din stâlpii de la intrare; iar scara ei avea opt trepte.

40,38 Mai era o cameră care se deschidea spre pridvorul porții; acolo se spăla jertfa arderii de tot.

40,39 Iar în pridvorul porții erau două mese de o parte a intrării și două mese de cealaltă parte, pe care se tăiau jertfele arderii de tot, jertfele pentru păcat și jertfele pentru vină.

40,40 Pe latura din afară a pridvorului, spre răsărit, aproape de intrarea porții celei dinspre miazănoapte, se aflau două mese și pe cealaltă latură a pridvorului, spre apus, se aflau iar două mese.

40,41 Așadar erau patru mese de o parte și patru mese de cealaltă parte; în total opt mese, pe care se tăiau jertfele.

40,42 Patru mese, pentru pregătirea arderilor de tot, erau de piatră cioplită, lungi de un cot și jumătate și late de un cot și jumătate și înalte de un cot. Pe ele se puneau uneltele de junghiat, arderile de tot și jertfele celelalte.

40,43 Pe margine, de jur împrejur mesele aveau un pervaz din ele, înalt de un lat de mână; iar deasupra meselor era acoperământul, ca să le apere de ploaie și de căldură.

40,44 În curtea cea dinăuntru, în partea din afară a clădirilor porților, erau două

camere pentru cântăreți: una pe latura clădirii porții dinspre miazănoapte, cu fața spre miazăzi, iar cealaltă pe latura clădirii porții celei de miazăzi, cu fața spre miazănoapte.

40,45 Și mi-a zis bărbatul acela: Camera aceasta, cu fața spre miazăzi, este pentru preoți care veghează la paza templului;

40,46 Iar camera cea cu fața spre miazănoapte este pentru preoții care fac slujba la altar; aceștia sunt fiii lui Țadoc, singurii dintre fiii lui Levi care se apropie de Domnul ca să-I slujească.

40,47 Apoi a măsurat curtea și a găsit o sută de coți în lungime și o sută de coți în lățime; ea era în patru colțuri, iar în fața templului se ridica altarul.

40,48 Apoi m-a dus în pridvorul templului, a măsurat stâlpi pridvorului și a găsit cinci coți de o parte și cinci coți de cealaltă parte, de la țâțânile ușilor până în pereți trei coți de o parte și trei coți de altă parte.

40,49 Lungimea pridvorului era de unsprezece coți și lățimea de douăzeci de coți. La el suia o scară cu zece trepte. Și lângă stâlpi erau coloane: una de o parte și alta de altă parte a intrării.

41,1 După aceea m-a dus în templu, a măsurat stâlpii și a găsit șase coți în lățime de o parte și șase coți de cealaltă parte; aceasta era lărgimea cortului adunării.

41,2 Lărgimea ușii era de zece coți și de amândouă părțile ușii câte cinci coți. A măsurat apoi lungimea templului și a găsit-o de patruzeci de coți, iar lățimea de douăzeci de coti.

41,3 A mers înăuntrul templului și a măsurat stâlpii de la ușă și i-a găsit de doi coți, iar ușa de șase coți; de la țâțânile ușii până în perete a găsit șapte coți de o parte și șapte coți de cealaltă parte.

41,4 A măsurat locașul și a găsit douăzeci de coți în lungime, douăzeci de coți în lățime și mi-a zis: „Aceasta este Sfânta Sfintelor”.

41,5 Apoi: a măsurat peretele templului și l-a găsit gros de șase coți; lățimea camerelor de pe laturile templului de jur împrejur a găsit-o de patru coți.

41,6 În jurul templului sunt trei rânduri de câte treizeci de camere, cameră lângă cameră. Ele intră într-un zid, care este făcut împrejurul templului anume pentru aceste camere, ca ele să fie întărite, dar de peretele templului nu se ating.

41,7 Camerele cu cât sunt mai sus, cu atât sunt mai încăpătoare, subțiindu-se peretele. Din camerele de jos te urci la cele din mijloc și de la cele din mijloc la cele de sus; suișul este învârtit, căci te sui pe o scară în chipul melcului.

41,8 Și am văzut un caldarâm înalt împrejurul templului, care slujea de temelie pentru camerele laterale, care avea lățimea de o prăjină întreagă, adică de șase coti mari.

41,9 Grosimea zidului camerelor laterale, care ieșeau în afară, era de cinci coți, iar lângă camerele laterale era un loc gol.

41,10 Locul gol dintre camerele laterale ale templului și dintre camerele dimprejurul curții templului are o lățime de douăzeci de coți de jur împrejur.

41,11 Ușile camerelor laterale dădeau într-un loc deschis, o ușă în partea de miazănoapte, iar altă ușă în partea de miazăzi; iar lățimea locului deschis era de cinci coți.

41,12 Clădirea de dinaintea locului deschis din partea de apus avea o lățime de șaptezeci de coți; zidul acestei clădiri era de cinci coți de jur împrejur, iar lungimea ei era de nouăzeci de coți.

41,13 A măsurat templul; el avea o sută de coți în lungime; locul liber, clădirea de la apus și zidurile lui de asemenea aveau o lungime de o sută de coti.

41,14 Lățimea feței templului și curtea din partea dinspre răsărit era de o sută de coți.

41,15 Apoi a măsurat lungimea clădirii din fața locului liber din spatele templului cu camerele laterale de o parte și de alta a lui și avea o sută de coți.

41,16 Ușorii ușilor și ai ferestrelor cu gratii, camerele laterale din cele trei caturi, pe jos și de jos până la ferestre, de jur împrejur erau căptușite cu lemn. Ferestrele erau închise.

41,17 Până la înălțimea ușilor, tot peretele, atât la despărțitura cea mai dinăuntru, cât și la cea mai din afară, de jur împrejur, înăuntru și pe afară, era împodobit cu chipuri săpate cu anumită măsură;

41,18 Și anume, erau săpați heruvimi și palmieri, astfel: între fiecare doi heruvimi un palmier și fiecare heruvim avea două fețe.

41,19 Heruvimul într-o parte avea o față de om, întoarsă spre un palmier, și în cealaltă parte avea o față de leu, întoarsă spre alt palmier. Așa erau făcute chipuri în tot templul și împrejur.

41,20 De jos până la înălțimea ușilor erau sculptați heruvimi și palmieri ca și pe pereții templului.

41,21 În templu, ușorii ușilor erau în patru muchii. Iar în fața Sfintei Sfintelor se vedea un fel de altar de lemn.

41,22 Altarul era de lemn, înalt de trei coți și lung de doi coți; și coarnele lui și postamentul lui și pereții lui erau de lemn. Și mi-a zis bărbatul acela: Aceasta este masa cea de dinaintea Domnului.

41,23 Sfânta Sfintelor avea două uși și Sfânta avea două uși.

41,24 Fiecare din acele două uși avea câte două canaturi, care se deschideau într-o parte și în alta, căci două canaturi erau la o ușă și două la cealaltă ușă.

41,25 Și pe ele, pe ușile templului, erau sculptați heruvimi și palmieri, ca și pe pereți. Iar în fața pridvorului, afară, era o pardoseală de lemn.

41,26 Pe o latură și pe alta a pridvorului erau ferestre cu gratii și chipuri de palmieri; asemenea erau și în camerele laterale și pe căptușeala de lemn.

42,1 După aceea m-a scos spre curtea cea din afară spre miazănoapte și m-a dus la camerele din fața curții, din fața clădirii, spre miazănoapte,

42,2 la acel loc care este spre poarta de miazănoapte a curții dinăuntru și care are în lungime o sută de coți, iar în lățime cincizeci de coți;

42,3 Adică în dreptul locului de douăzeci de coți al curții dinăuntrul și în dreptul caldarâmului curții din afară, unde era o galerie cu trei rânduri în fața altei galerii cu trei rânduri.

42,4 Pe dinaintea camerelor era un loc de trecere de zece coți lat și de o sută de coți lung. Ușile erau spre miazănoapte.

42,5 Camerele cele de sus erau mai strâmte decât cele de jos și cele de la mijloc ale clădirii, pentru că galeriile le răpeau o parte din întinderea lor.

42,6 Ele aveau trei caturi, dar nu aveau stâlpi ca în curte. De aceea, plecând de la pământ, camerele de sus erau mai strâmte decât cele de jos și decât cele de la mijloc.

42,7 Zidul din afară, paralel cu camerele, dinspre curtea cea din afară, din fața camerelor, avea în lungime cincizeci de coți,

42,8 pentru că și camerele dinspre curtea cea din afară aveau o lungime tot numai de cincizeci de coți. Și aceste două clădiri care erau în dreptul templului aveau o sută de coți.

42,9 Iar de jos, intrarea la aceste camere era dinspre răsărit, cum veneai din curtea cea din afară.

42,10 Se aflau de asemenea camere și în lungul zidului curții dinăuntru, din partea dinspre miazăzi, în fața curții și a clădirii templului;

42,11 Dinaintea lor era un loc de trecere întocmai ca și la camerele cele dinspre miazănoapte și avea aceeași lungime ca și acelea și aceeași lățime; toate ieșirile lor, întocmirea lor și ușile lor erau la fel;

42,12 Tot așa era și cu ușile camerelor de la miazăzi. Apoi era o ușă de la capătul locului de trecere, ce mergea de-a lungul zidului drept spre răsărit.

42,13 Și mi-a zis bărbatul acela: „Camerele dinspre miazănoapte și camerele dinspre miazăzi, care sunt în fața curții, sunt camere sfinte, în care preoții care se apropie de Domnul mănâncă cele mai sfinte jertfe; tot acolo pun ei cele mai sfinte jertfe și prinosul de pâine, jertfă pentru păcat și jertfă pentru vină, căci acesta este loc sfânt.

42,14 Când preoții intră acolo, nu se cuvine să iasă din acest loc sfânt în curtea cea din afară, până nu lasă acolo hainele lor cu care au fost îmbrăcați la slujbă, că acestea sunt sfințite; ei trebuie să se îmbrace cu alte haine și numai după aceea să iasă la popor.

42,15 După ce a isprăvit el de măsurat templul și curțile cele dinăuntrul zidurilor, m-a scos pe poarta dinspre răsărit și a început să măsoare împrejur.

42,16 Și a măsurat latura cea dinspre răsărit cu prăjina de măsurat și a găsit în total cinci sute de coți.

42,17 Pe latura de miazănoapte cu aceeași prăjină a măsurat cinci sute de coți.

42,18 Pe latura de miazăzi a măsurat cu prăjina de măsurat tot cinci sute de coți.

42,19 Apoi, apucând pe latura de apus, a măsurat cu prăjina de măsurat cinci sute de coți.

42,20 A măsurat în cele patru laturi zidul de jur împrejurul locașului sfânt; lungimea era de cinci sute de coți și lățimea de cinci sute de coți; zidul acesta despărțea locul sfânt de cel ce nu este sfânt.

43,1 Apoi m-a dus la poartă, la poarta dinspre răsărit.

43,2 Și iată slava Dumnezeului lui Israel venea dinspre răsărit; glasul Lui era ca glasul de ape multe și pământul strălucea de slava Lui.

43,3 Vedenia aceasta era ca aceea pe care o văzusem mai înainte, tocmai ca aceea pe care o văzusem când am venit să vestesc pieirea cetății; vedenia aceasta era asemenea vedeniei pe care o văzusem la râul Chebar. Atunci am căzut cu fața la pământ.

43,4 Și slava Domnului a intrat în templu pe poarta care este cu fața spre răsărit.

43,5 Și m-a ridicat Duhul și m-a dus în curtea cea dinăuntru și iată slava Domnului umplea tot templul.

43,6 Și am auzit pe Cineva Care-mi grăia din templu, iar bărbatul acela de mai înainte stătea lângă mine.

43,7 Și mi-a zis glasul: „Fiul omului, acesta este locul tronului Meu și locul pe care-Mi pun tălpile picioarelor Mele, unde voi locui veșnic în mijlocul fiilor lui Israel; casa lui Israel nu va mai întina numele Meu cel sfânt, nici ea, nici regii ei, prin

desfrânările lor, prin cadavrele regilor lor, cu locurile lor înalte.

43,8 El își puneau pragurile lor lângă pragurile Mele și țâțânile ușilor lor lângă țâțânile ușilor Mele, încât un singur perete era între Mine și ei, și întinau numele Meu cel sfânt cu urâciunile lor pe care le făceau, și de aceea i-am pierdut întru mânia Mea.

43,9 Iar acum ei vor depărta de la Mine desfrânările lor și trupurile moarte ale regilor lor și Eu voi locui în mijlocul lor în veci.

43,10 Iar tu, fiul omului, descrie casei lui Israel acest templu, ca să se rușineze ei de fărădelegile lor și să-i măsoare planul.

43,11 Dacă ei se vor rușina de toate acelea câte au făcut, atunci să le arăți chipul templului și planul lui, ieșirile lui și intrările lui și forma lui și toate întocmirile lui, toate formele lui și toate legile lui; pune toate acestea în scris înaintea ochilor lor, ca ei să vadă forma lui și toate întocmirile lui și să le urmeze întocmai.

43,12 Iată acum legea templului: pe vârful muntelui tot locul care îl înconjoară este locul cel mai sfânt. Aceasta este legea templului.

43,13 Iată măsurile jertfelnicului în coți, socotind drept cot brațul de la cot în jos, împreună cu palma: soclul de jos al lui era înalt de un cot și lat tot de un cot; iar brâul, care-l încingea pe margine, avea o palmă în lățime. Acesta era soclul jertfelnicului.

43,14 Pe soclu, care era la pământ, se înălța un fundament mic, care mergea ca un fel de prispă de jur împrejurul jertfelnicului, înaltă de doi coți și lată de un cot. Pe fundamentul mic se înălța fundamentul mare, care iarăși încingea jertfelnicul ca o prispă înaltă de patru coți și lată de un cot.

43,15 Pe fundamentul mare se înălța însuși jertfelnicul, înalt de patru coți; și din jertfelnic se ridicau patru coarne.

43,16 Jertfelnicul avea doisprezece coți înălțime și doisprezece coți în lungime. El era în patru colțuri, având toate cele patru laturi ale sale deopotrivă de lungi.

43,17 Iar fața soclului jertfelnicului era de paisprezece coți în lungime și de paisprezece coți înălțime și împrejurul ei avea un brâu de o jumătate de cot. Soclul de pus împrejur era lat de un cot, iar scara de suit la jertfelnic era în partea de răsărit.

43,18 Apoi mi-a zis bărbatul acela: „Fiul omului, așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată rânduielile jertfelnicului pentru ziua când va fi el făcut, ca să se aducă pe el arderi de tot și ca să fie stropit cu sânge.

43,19 Preoților din tribul lui Levi, care sunt din neamul lui Sadoc și care se apropie de Mine ca să-Mi slujească, dă-le, zice Domnul Dumnezeu, un vițel din cireada de boi ca jertfă pentru păcat;

43,20 Și să iei sângele lui și să stropești cele patru coarne ale jertfelnicului și pe cele patru colțuri ale soclului lui și brâul cel dimprejur și astfel să-l cureți și să-l sfințești.

43,21 Apoi ia vițelul cel de jertfă pentru păcat și arde-l la locul rânduit al templului, dar afară din locul cel sfânt.

43,22 Iar a doua zi, ca jertfă pentru păcat, să aduci din turma de capre un țap fără meteahnă și să cureți jertfelnicul tot așa, cum l-ați curățit cu vițelul.

43,23 Iar după ce vei isprăvi curățirea, ia din cireada de boi un vițel fără meteahnă și din turma de oi un berbec fără meteahnă,

43,24 și-i adu înaintea Domnului; preoții să arunce asupra lor sare și să-i înalțe

ardere de tot Domnului.

43,25 Șapte zile se aduce jertfă pentru păcat câte un țap pe zi; de asemenea să se aducă jertfă câte un vițel din cireada de boi și câte un berbec din turma de oi, fără meteahnă.

43,26 Șapte zile să facă ispășire pentru jertfelnic, să-l curețe și să-l sfințească.

43,27 Iar după sfârșitul acestor zile, în ziua a opta și mai departe, preoții vor înălța, pe jertfelnic, arderile de tot ale voastre și jertfele de împăcare și Eu Mă voi milostivi spre voi", zice Domnul Dumnezeu.

44,1 Apoi m-a dus bărbatul acela înapoi la poarta cea din afară a templului, spre răsărit, și aceasta era închisă.

44,2 Și mi-a zis Domnul: „Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide și nici un om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă.

44,3 Cât privește pe rege, el se va așeza acolo, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; pe calea porții va intra și pe aceeași cale va ieși".

44,4 După aceea m-a dus pe calea porții de la miazănoapte, în fața templului, și am privit, și iată slava Domnului umplea templul Domnului, și am căzut cu fața la pământ.

44,5 Și mi-a zis Domnul: „Fiul omului, pleacă-ți inima ta, privește cu ochii tăi și ascultă cu urechile tale toate câte-ți voi grăi despre toate așezămintele templului Domnului și despre toate legile lui. Uită-te cu băgare de seamă la intrarea templului și la toate ieșirile din locașul cel sfânt.

44,6 Și spune casei celei răzvrătite a lui Israel: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Destul vouă, casa lui Israel, cu toate urâciunile voastre;

44,7 Că ați băgat înăuntru fii străini, netăiați împrejur la inimă și netăiați împrejur la trup, ca să stea în locașul Meu cel sfânt și să spurce templul Meu; ați adus pâinea Mea, grăsimea și sângele și ați stricat legământul Meu cu tot felul de urâciuni de ale voastre.

44,8 Voi n-ați făcut slujba Mea în templu, ci i-ați pus pe ei să îndeplinească slujba voastră în templul Meu în locul vostru".

44,9 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Nici un fiu străin, netăiat împrejur la inimă și netăiat împrejur la trup, nu trebuie să intre în locașul Meu cel sfânt, nici chiar acel fiu care locuiește în mijlocul fiilor lui Israel.

44,10 Chiar și leviții, care s-au depărtat de Mine în timpul rătăcirii lui Israel pentru a-și urma idolii lor, își vor purta greutatea păcatului lor.

44,11 Ei vor sluji în templul Meu ca străjeri la porțile templului și făcând slujba templului; ei vor junghia pentru popor arderi de tot și alte jertfe și vor sta înaintea lui ca să-i slujească.

44,12 Pentru că ei au slujit înaintea idolilor lui și au fost pentru casa lui Israel sminteală și au dus-o la necredință, Mi-am ridicat mâna împotriva lor, zice Domnul Dumnezeu, și își vor lua pedeapsa pentru vinovăția lor.

44,13 Ei nu se vor apropia de Mine ca să slujească înaintea Mea; nu se vor apropia de lucrurile Mele cele sfinte, nici de Sfânta Sfintelor, ci vor purta asupra lor necinstea și urâciunile lor, pe care le-au făcut.

44,14 Îi voi face străjeri la templu, să facă slujba lui, și tot ce trebuie făcut la el.

44,15 Iar preoții din semința lui Levi, fiii lui Sadoc, care în vremea abaterii de la

Mine a fiilor lui Israel au îndeplinit slujirea Mea în locașul Meu cel sfânt, aceia se vor apropia de Mine, ca să-Mi slujească și vor sta înaintea feței Mele, ca să-Mi aducă grăsime și sânge, zice Domnul Dumnezeu.

44,16 Ei vor intra în locașul Meu cel sfânt și se vor apropia de masa Mea, ca să-Mi slujească; ei vor îndeplini slujirea Mea.

44,17 Când vor veni la poarta curții dinăuntru, atunci se vor îmbrăca în haine de in, iar haine de lână nu trebuie să aibă pe ei în timpul slujbei lor în porțile curții dinăuntru și în templu.

44,18 Turbanele de pe capetele lor trebuie să fie tot de în; hainele cele de pe dedesubt de pe coapsele lor să fie de asemenea de în. Ei nu trebuie să se încingă, ca să nu transpire.

44,19 Iar când va trebui să iasă în curtea cea de la margine, la popor, atunci trebuie să dezbrace hainele lor cu care au slujit și să le lase în camerele cele sfințite și să se îmbrace cu alte haine, ca să nu se atingă de popor cu hainele lor cele sfințite.

44,20 Capetele lor nu trebuie să și le radă, dar nici părul să nu-și lase să crească, ci să-și tundă neapărat capul.

44,21 Vin nu trebuie să bea nici un preot când are să intre în curtea cea dinăuntru;

44,22 Nici văduvă, nici despărțită de bărbat nu trebuie să ia ei de femeie, ci pot să ia numai fată din neamul casei lui Israel și văduvă care a rămas în văduvie după moartea unui preot.

44,23 Ei trebuie să învețe pe poporul Meu a deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt și să le lămurească ce este curat și ce este necurat.

44,24 În pricinile nehotărâte, ei trebuie să ia parte la judecată și vor judeca după așezămintele Mele și legile Mele vor păzi și toate rânduielile Mele cele pentru sărbătorile Mele și pentru zilele Mele de odihnă le vor păzi cu sfințenie.

44,25 De omul mort nimeni din ei nu trebuie să se apropie, ca să nu se facă necurat; numai pentru tată și pentru mamă, pentru fiu și pentru fiică, pentru frate și soră nemăritată pot să se facă necurați.

44,26 După curățirea acestuia, trebuie să i se mai socotească încă șapte zile.

44,27 Și în ziua aceea, când trebuie să se apropie de cele sfinte în curtea cea dinăuntru, ca să slujească în templu, trebuie să aducă jertfă pentru păcat, zice Domnul Dumnezeu.

44,28 Iar cât privește partea lor de moșie, apoi Eu sunt partea lor; și moșie nu li se va da întru Israel, căci Eu sunt moșia lor.

44,29 Ei vor mânca din prinosul de pâine, din jertfa pentru păcat și din jertfa pentru vină. Și tot ce este afierosit în Israel al lor este.

44,30 Pârga din toate roadele voastre și din tot felul de prinoase, ori din ce s-ar alcătui prinoasele voastre, este a preoților. Pârga din cele treierate ale voastre să o dați preotului, ca să odihnească binecuvântarea asupra casei tale.

44,31 Nici un fel de mortăciuni și nimic sfâșiat de fiară, nici de păsări, nici de dobitoace nu trebuie să mănânce preoții.

45,1 Când veți împărți pământul în părți prin sorți, atunci să osebiți o parte sfântă a Domnului de douăzeci și cinci de mii de coți în lungime și douăzeci de mii în lățime, ca să fie sfânt acest loc în toate hotarele lui de jur împrejur.

45,2 Din el va merge la locașul sfânt o bucată în patru colțuri de cinci sute de coți pe cinci sute de coți și împrejurul lui o fâșie de loc lată de cincizeci de coti.

45,3 De la locul pe care va fi locașul cel sfânt, Sfânta Sfintelor, vei măsura cele douăzeci și cinci de mii de coți în lungime și zece mii de coți în lățime;

45,4 Această parte sfântă de pământ va fi a preoților care slujesc locașului sfânt și care se apropie să slujească Domnului; acesta va fi pentru ei loc de case și pentru locașul sfânt.

45,5 Douăzeci și cinci de mii de coți în lungime și zece mii de coți în lățime va fi bucata de pământ a Leviților, slujitorii templului, ca moșie a lor cu cetăți de locuit.

45,6 În stăpânirea cetății să dați cinci mii de coți în lățime și douăzeci și cinci de mii în lungime, în fața locului sfânt, care este osebit pentru Domnul. Acesta trebuie să fie al întregii oase a lui Israel.

45,7 Și regelui să-i dați parte de pământ, de o parte și de alta a locului sfânt care este osebit Domnului și a locului cetății, adică o parte la răsărit, în partea de răsărit a celor două porțiuni și o parte la asfințit, în partea de asfințit a celor două porțiuni. În lungime se vor întinde ca una din acele părți de la hotarul de apus până la hotarul de răsărit al țării.

45,8 Acesta este pământul lui, moșia lui în Israel, ca regii Mei de acum să nu mai strâmtoreze poporul Meu, și ca să lase pământul casei lui Israel după triburile ei.

45,9 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Destul, regi ai lui Israel! Lăsați nedreptățile și împilările și faceți judecată și dreptate! Încetați de a mai asupri pe poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.

45,10 Să aveți cântar drept și efă dreaptă și bat drept.

45,11 Efa și batul trebuie să fie măsuri deopotrivă de mari, încât într-un bat să încapă a zecea parte dintr-un omer și într-o efă să încapă a zecea parte dintr-un omer. Mărimea lor trebuie măsurată cu omerul.

45,12 Siclul să aibă douăzeci de ghere. Mina va fi de douăzeci de sicli, de douăzeci și cinci de sicli și de cincisprezece sicli.

45,13 Iată ofranda ce trebuie să dați regelui: a șasea parte de efă din omerul de grâu și a șasea parte de efă din omerul de orz.

45,14 Hotărârea pentru untdelemn: dintr-o coră de untdelemn veți da a zecea parte dintr-un bat; zece baturi fac un omer, căci omerul are zece baturi;

45,15 Veți da o oaie dintr-o turmă de două sute de oi, din pășunile cele mănoase ale lui Israel. Toate acestea le veți da pentru prinosul de pâine și ardere de tot și jertfă de împăcare spre curățirea voastră, zice Domnul Dumnezeu.

45,16 Tot poporul țării este îndatorat să dea aceste prinoase regelui lui Israel,

45,17 iar în sarcina regelui vor fi arderile de tot, prinosul de pâine și turnările la sărbători, la lună nouă, la ziua de odihnă și la toate prăznuirile casei lui Israel. El va trebui să aducă jertfă pentru păcat, prinos de pâine, ardere de tot și jertfă de împăcare pentru ispășirea casei lui Israel”.

45,18 Asa zice Domnul Dumnezeu: „În ziua întâi a lunii întâi ia din cireada de boi un junc fără meteahnă și curăță locașul sfânt.

45,19 Preotul să ia din sângele acestei jertfe pentru păcat și să stropească cu el ușorii ușii templului, cele patru laturi ala jertfelnicului și ușorii porților curții celei dinăuntru.

45,20 Același lucru să-l faci și în ziua a șaptea a lunii, pentru cei ce au greșit cu știință și din neștiință și așa să cureți templul.

45,21 În ziua a paisprezecea a lunii întâi, trebuie să prăznuiți Paștile, sărbătoare de

șapte zile, când trebuie să se mănânce azime.

45,22 În această zi regele va aduce pentru sine și pentru tot poporul țării un vițel ca jertfă pentru păcat.

45,23 Și în cele șapte zile ale sărbătorii el trebuie să aducă ardere de tot Domnului în fiecare zi câte șapte viței și câte șapte berbeci fără meteahnă, iar ca jertfă pentru păcat să aducă în fiecare zi câte un țap din turma de capre.

45,24 Prinos de pâine trebuie să aducă el câte o efă de fiecare vițel și câte o efă de fiecare berbec și câte un hin de untdelemn la efă.

45,25 În ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, la sărbătoarea corturilor, timp de șapte zile, el trebuie să aducă la fel: aceeași jertfă pentru păcat, aceeași ardere de tot și tot atâta prinos de pâine și tot atâta untdelemn”.

46,1 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Poarta curții celei dinăuntru, care dă spre răsărit, trebuie să fie încuiată în timpul celor șapte zile de lucru, iar în ziua odihnei ea trebuie să fie deschisă, și în ziua de lună nouă trebuie să fie deschisă.

46,2 Regele va trece prin pridvorul din afară al porții acesteia și va sta la ușorul acestei porți; iar preoții vor săvârși arderea de tot a lui, și jertfa lui cea de împăcare; și el din pragul porții se va închina Domnului și va ieși, iar poarta va rămâne neîncuiată până seara.

46,3 Poporul țării se va închina înaintea Domnului, dinaintea porții, în ziua odihnei și la lună nouă.

46,4 Arderea de tot pe care regele trebuie să o aducă Domnului în ziua odihnei, trebuie să fie de șase miei fără meteahnă și un berbec fără meteahnă,

46,5 prinosul de pâine de o efă de făină, cu berbecul și cu mieii, cât îi va da mâna, iar untdelemnul, un hin la efă.

46,6 În ziua de lună nouă se va aduce de el un junc fără meteahnă din cireada de boi și de asemenea șase miei și un berbec fără meteahnă.

46,7 Prinos de pâine va aduce o efă cu vițelul și o efă cu berbecul, iar cu mieii, cât îi va da mâna, untdelemn, câte un hin la efă.

46,8 Când vine regele, trebuie să intre prin pridvorul porții celei dinăuntru și tot pe acolo să iasă.

46,9 Iar când va veni poporul țării înaintea feței Domnului, la sărbători, atunci, intrând pe poarta de miazănoapte pentru închinare, trebuie să iasă pe poarta de miazăzi, iar când intră pe poarta de miazăzi, trebuie să iasă pe poarta de miazănoapte; el nu trebuie să iasă tot pe acea poartă pe care a intrat, ci trebuie să iasă pe cea din fața aceleia.

46,10 Regele trebuie să fie în mijlocul lor; când intră ei, intră și el, și când ies ei, iese și el.

46,11 În zilele de sărbătoare și în zilele de bucurie, prinosul de pâine din partea lui trebuie să fie de câte o efă, cu vițelul și berbecul, iar cu mieii, cât îi va da mâna, iar untdelemn, câte un hin la efă.

46,12 Iar dacă regele, din evlavie, vrea să aducă ardere de tot Domnului, trebuie să i se deschidă porțile cele de la răsărit și el va săvârși arderea sa de tot și jertfa sa de mulțumire tot așa cum a săvârșit-o în ziua odihnei, și după aceea va ieși, iar după ieșirea lui poarta se va închide.

46,13 În fiecare zi să aduci Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă; în fiecare dimineață să-l aduci.

46,14 Iar ca prinos de pâine să adaugi la el în fiecare dimineață a șasea parte de efă și untdelemn a treia parte din hin, ca să amesteci făina. Aceasta este o lege veșnică despre prinosul de pâine ce trebuie să se aducă Domnului totdeauna.

46,15 Să se aducă ardere de tot un miel și prinos de pâine și untdelemn necontenit în fiecare dimineață.

46,16 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Dacă regele va da vreunuia din fiii săi dar, acest dar trebuie să treacă moștenire și la fiii aceluia. Ei îl vor stăpâni ca pe o moștenire.

46,17 Iar dacă el dă din moștenirea sa cuiva din robii săi dar, acesta va fi al aceluia numai până la anul jubileu și atunci se va întoarce la rege. Moștenirea lui poate trece numai la fiii lui.

46,18 Dar regele nu poate lua din partea de moștenire a poporului, strâmtorându-l în moștenirea lui. El numai din moștenirea sa poate împărți copiilor săi, ca nimeni din poporul Meu să nu fie izgonit din moștenirea iuim.

46,19 Apoi m-a dus bărbatul acela pe calea porții celei de miazăzi la camerele sfințite ale preoților, dinspre miazănoapte, și iată era un loc în fund, spre apus.

46,20 Și mi-a zis: „Acesta este locul unde preoții trebuie să fiarbă jertfa cea pentru vină și jertfa cea pentru păcat; unde trebuie să coacă pâinile din prinoase, fără să le scoată în curtea cea din afară, pentru sfințirea poporului”.

46,21 După aceea m-a scos în curtea cea din afară și m-a dus în cele patru colțuri ale curții și iată în fiecare colț al curții era încă o curte.

46,22 În toate patru colțurile curții erau curți acoperite, de patruzeci de coți în lungime și de treizeci în lățime; curțile din toate patru colțurile aveau o singură măsură.

46,23 Și împrejurul celor patru curți erau ziduri, iar pe lângă pereți de jur împrejur erau vetre pentru gătit mâncare.

46,24 Și mi-a zis bărbatul acela: „Iată bucătăriile în care slujitorii templului fierb jertfele poporului”.

47,1 Apoi m-a dus înapoi la ușa templului și iată de sub pragul templului curgea o apă spre răsărit; pentru că templul era cu fata spre răsărit și apa curgea de sub partea dreaptă a templului, pe partea de miazăzi a jertfelnicului.

47,2 M-a scos spoi pe partea cea de la miazănoapte și m-a dus pe din afară, împrejur, la poarta care dă spre răsărit și iată apa curgea pe partea dreaptă.

47,3 Când bărbatul acela mergea spre răsărit, ținea în mână sfoara și a măsurat o mie de coți; și m-a dus prin apă și apa era până la glezne.

47,4 A mai măsurat apoi o mie de coți și m-a dus prin apă, și apa era până la genunchi. Și a mai măsurat încă o mie de con și apa era până la brâu.

47,5 Și a mai măsurat încă o mie de coji și era un râu pe care nu-l puteam trece, căci apele crescuseră; erau ape de trecut înotând, un fluviu care nu se putea trece.

47,6 Atunci mi-a zis bărbatul acela: „Ai văzut, fiul omului?” și el m-a dus înapoi la malul râului.

47,7 Și când am venit înapoi, iată pe malurile râului erau mulți arbori pe o parte și pe alta.

47,8 Și mi-a zis acela: „Această apă curge în partea de răsărit a țării, se va coborî în șes și va intra în mare, și apele ei se vor face sănătoase.

47,9 Toată vietatea care mișună acolo pe unde va trece râul, va trăi. Pește va fi foarte mult, pentru că va intra acolo apa aceasta și apele din mare se vor face

sănătoase; unde va intra râul acesta, toate vor trăi acolo.

47,10 Lângă el vor sta pescarii de la En-Gaddi până la En-Eglaim și își vor arunca mrejele. Vor fi pești de tot soiul, ca cei din Marea cea Mare (Mediterană) și foarte numeroși.

47,11 Mlaștinile lui și lacurile lui, care nu se vor face sănătoase, vor rămâne pentru sare.

47,12 La râu, pe amândouă laturile lui, vor crește tot felul de arbori care dau hrană. Frunzele lor nu se vor veșteji și fructele din ei nu se vor mai isprăvi în fiecare lună se vor coace fructe noi, pentru că apa pentru ele vine din locul cel sfânt; fructele lor se vor întrebuința ca hrană, iar frunzele la leacuri".

47,13 Așa zice Domnul Dumnezeu: „Iată hotarele pământului pe care-l veți împărți ca moștenire celor douăsprezece seminții ale lui Israel: Iosif va avea două părți.

47,14 Și veți stăpâni din el toți deopotrivă, pentru că, ridicându-Mi mâna, M-am jurat să-l dau părinților voștri, de aceea va fi pământul acesta moștenirea voastră.

47,15 Iată care sunt hotarele țării acesteia: în partea de miazănoapte de la Marea cea Mare, drumul Hetlonului până la intrarea Hamatului: Țedad,

47,16 Berot, Sibraim care e între hotarul Damascului și al Hamatului, Hațer-Haticon, spre hotarul Hauranului.

47,17 Și va fi hotarul de la mare până la Hațar-Enon în hotarul Damascului, având la miazănoapte ținutul Hamat. Aceasta este latura de miazănoapte.

47,18 Hotarul de răsărit să-l trageți printre Hauran și Damasc, printre Galaad și țara lui Israel, pe Iordan, de la hotarul de miazănoapte până la marea de răsărit spre Tamar. Aceasta este latura de răsărit.

47,19 Iar latura de miazăzi începe spre miazăzi de la Tamar și merge până la apele Meriba la Cadeș, apoi urmează cursul râului până la Marea cea Mare. Aceasta este latura de miazăzi.

47,20 Iar hotarul de la apus este Marea cea Mare, de la hotarul de miazăzi până în dreptul Hamatului, Aceasta este latura de la apus.

47,21 Și să vă împărțiți între voi țara aceasta, după semințiile lui Israel.

47,22 Și s-o împărțiți prin sorți ca moștenire a voastră și a străinilor care vor trăi la voi, care au născut copii între voi; și ei trebuie să se socotească între fiii lui Israel deopotrivă cu locuitorii băștinași. Cu voi să primească și ei la sorți moștenirea lor între semințiile lui Israel.

47,23 În care seminție va trăi străinul, în aceea i se va da și moștenire", zice Domnul Dumnezeu.

48,1 Iată numele semințiilor: la capătul de miazănoapte al țării, pe calea care duce de la Hetlon la Hamat, Hațar-Enon la hotarul Damascului, pe hotarul de miazănoapte, care este spre Hamat, pe toată întinderea aceasta de la răsărit până la mare este o singură parte, a lui Dan.

48,2 Lângă hotarul lui Dan, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Așer.

48,3 Lângă hotarul lui Așer, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Neftali.

48,4 Lângă hotarul lui Neftali, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Manase.

48,5 Lângă hotarul lui Manase, de la hotarul de răsărit până la cel de la apus, este

partea lui Efraim.

48,6 Lângă hotarul lui Efraim, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Ruben.

48,7 Lângă hotarul lui Ruben, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea lui Iuda.

48,8 Iar lângă hotarul lui Iuda, de la hotarul de răsărit până la cel de apus, este partea sfântă, în lățime de douăzeci și cinci de mii de coți, iar în lungime deopotrivă cu celelalte părți, de la marginea de răsărit a țării până la cea de apus. În mijlocul acestei părți va fi templul.

48,9 Partea pe care o veți osebi Domnului va fi lungă de douăzeci și cinci de mii de coți, iar lățimea de zece mii de coți.

48,10 Și această parte sfântă trebuie să fie a preoților: la miazănoapte douăzeci și cinci de mii de coți, la apus în lățime zece mii de coți, spre răsărit în lățime zece mii și spre miazăzi în lungime douăzeci și cinci de mii, iar la mijloc va fi locașul sfânt al Domnului.

48,11 Aceasta să o afierosiți preoților din fiii lui Sadoc, care au stat în slujba Mea și care, în vremea rătăcirii fiilor lui Israel, nu s-au abătut de la Mine, cum s-au abătut ceilalți leviți.

48,12 Această parte sfântă de pământ, va fi a lor, sfințenie mare, la hotarul leviților.

48,13 Leviții vor primi lângă partea preoților o parte de douăzeci și cinci de mii de coți în lungime și zece mii de coți în lățime: toată partea douăzeci și cinci de mii în lungime și zece mii în lățime.

48,14 Și din această parte ei nu pot nici să vândă, nici să schimbe; pârga pământului nu poate fi trecută altora, pentru că ea este lucru sfânt, al Domnului.

48,15 Iar următoarele cinci mii în lățime și douăzeci și cinci de mii în lungime se dau pentru cetate, pentru întrebuințarea obștească, pentru locuințe și pentru piețe; cetatea va fi în mijloc.

48,16 Iată măsurile ei: latura de miazănoapte patru mii cinci sute de coți, latura de miazăzi patru mii cinci sute de coți, latura de răsărit patru mii cinci sute de coți și latura de la apus de patru mii cinci sute de coți.

48,17 Iar pășunea împrejurul cetății va fi două sute cincizeci de coți la miază-noapte, la răsărit două sute cincizeci, la miazăzi două sute cincizeci și la apus două sute cincizeci.

48,18 Iar ce rămâne din lungime în linie cu porțiunea sfântă - zece mii spre răsărit și zece mii spre apus - va forma un venit pentru hrana muncitorilor din cetate.

48,19 În cetate pot să lucreze lucrători din toate semințiile lui Israel.

48,20 Toată partea aceasta, un pătrat de douăzeci și cinci de mii de coți în lungime și douăzeci și cinci de mii de coți în lățime, va fi partea sfântă și va cuprinde și pământul cetății.

48,21 Ce va rămâne va fi al regelui de o parte și de alta a porțiunii sfinte și a porțiunii cetății, ce va trece peste cele douăzeci și cinci de mii de coți spre răsărit până la hotarul țării și ce va trece peste cele douăzeci și cinci de mii de coți spre apus până la hotarul țării. Aceasta va fi partea regelui, așa încât partea sfântă și locașul sfânt vor fi la mijloc.

48,22 Și ceea ce rămâne de la stăpânirea leviților și de la stăpânirea orașului, la mijloc, între hotarul lui Iuda și hotarul lui Veniamin, va fi al regelui.

48,23 Iată acum celelalte seminții: alături de partea leviților, de la hotarul de răsărit al țării până la cel de apus, este partea lui Veniamin.

48,24 Lângă hotarul de miazăzi al lui Veniamin, de la hotarul de răsărit al țării până la cel de apus, este partea lui Simeon.

48,25 Lângă hotarul de miazăzi al lui Simeon, de la hotarul de răsărit al țării până la cel de apus, este partea lui Isahar.

48,26 Lângă hotarul de miazăzi al lui Isahar, de la hotarul de răsărit al țării până la cel de apus, este partea lui Zabulon.

48,27 Lângă hotarul de miazăzi al lui Zabulon, de la hotarul de răsărit al țării până la cel de apus, este partea lui Gad.

48,28 Iar pe hotarul de miazăzi al lui Gad merge și hotarul de miazăzi al țării de la Tamar spre apele Meriba de la Cadeș, de-a lungul râului acestuia până la Marea cea Mare.

48,29 Aceasta este țara pe care o veți împărți prin sorți semințiilor lui Israel, și acestea sunt părțile semințiilor, zice Domnul Dumnezeu.

48,30 Iată acum care sunt porțile cetății. Porțile cetății vor purta numele semințiilor lui Israel.

48,31 Latura de miazănoapte va avea patru mii cinci sute de coți și va avea trei porți: una, poarta lui Ruben, una, poarta lui Iuda și una, poarta lui Levi.

48,32 Latura de răsărit va avea patru mii cinci sute de coți și trei porți: una, poarta lui Iosif, una, poarta lui Veniamin și una, poarta lui Dan.

48,33 Latura de miazăzi va avea patru mii cinci sute de coți și trei porți: una, poarta lui Simeon, una, poarta lui Isahar și una, poarta lui Zabulon.

48,34 Și latura dinspre mare va avea patru mii cinci sute de coți și trei porți: una, poarta lui Gad, una, poarta lui Așer și una, poarta lui Neftali.

48,35 De jur împrejurul cetății sunt optsprezece mii de coți. Iar din ziua aceea înainte numele cetății va fi: Domnul este acolo.

Daniel 1,1 În anul al treilea al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda, a pornit Nabucodonosor, regele Babilonului, împotriva Ierusalimului și l-a împresurat.

1,2 Și a dat Domnul în mâna lui pe Ioiachim, regele lui Iuda și o parte din vasele templului lui Dumnezeu, pe care le-a dus în țara Șinear, în templul dumnezeului lui și a așezat aceste vase în vistieria acestui dumnezeu.

1,3 Și a zis regele către Așpenaz, cel mai mare peste famenii săi, să aducă dintre fiii lui Israel, din neam regesc și din cei din viță aleasă,

1,4 patru tineri fără nici un cusur trupesc, frumoși la chip și iscusiți în toată înțelepciunea, cunoscători a toată știința, cu adâncă putere de pătrundere și plini de râvnă, ca să slujească în palatul regelui, ca să-i învețe pe ei scrisul și limba caldeilor.

1,5 Și să-i învețe pe ei vreme de trei ani, după trecerea cărora să intre în slujba regelui. Pentru aceasta, regele le-a rânduit să li se dea în fiecare zi bucate din bucatele lui și vin din vinul lui.

1,6 Printre ei se aflau din fiii lui Iuda: Daniel, Anania, Misael și Azaria.

1,7 Și căpetenia famenilor le-a dat nume și a chemat pe Daniel, Beltșațar, pe Anania, Șadrac, pe Misael, Meșac și pe Azaria, Abed-Nego.

1,8 Și Daniel și-a pus în gând să nu se spurce cu bucatele și vinul regelui și a cerut voie căpeteniei famenilor să nu se pângărească.

1,9 Și Dumnezeu i-a dat să afle înaintea căpeteniei famenilor bunăvoință și îndurare.

1,10 Și a zis căpetenia famenilor către Daniel: „Mă tem numai de domnul meu, regele, care v-a rânduit mâncărurile și băuturile; pentru ce să vadă el mai trase chipurile voastre decât ale tinerilor celor de o vârstă cu voi? Voi puneți în primejdie capul meu înaintea regelui.

1,11 Și a grăit Daniel către supraveghetorul pe care căpetenia famenilor îl pusese peste Daniel, Anania, Misael și Azaria:

1,12 „Încearcă o dată cu servii tăi timp de zece zile și dă-ne să mâncăm bucate din zarzavaturi și să bem apă!

1,13 Apoi să te uiți la chipurile noastre și la chipul tinerilor care mănâncă din bucatele regelui și cum ți se va părea, așa fă cu supușii tăi!”

1,14 Atunci el le-a ascultat această rugăminte și a încercat timp de zece zile.

1,15 Și după un răstimp de zece zile, ei arătau mai frumoși și mai grași la trup decât toți tinerii care mâncau din bucatele regelui.

1,16 Atunci supraveghetorul le-a înlocuit mâncarea lor și vinul - băutura lor - și le-a dat mâncăruri de legume.

1,17 Și acestor patru tineri le-a dat Dumnezeu știință și pricepere în oricare scriere, precum și înțelepciune, încât Daniel putea să tâlcuiască vedeniile și visele.

1,18 Și după acel răstimp hotărât de rege ca să-i aducă, i-a înfățișat căpetenia famenilor înaintea lui Nabucodonosor.

1,19 Și a grăit regele cu ei, dar n-a aflat pe nimeni printre ei toți ca pe Daniel, Anania, Misael și Azaria. Și ei au început să slujească pe rege.

1,20 Și în toate întrebările, asupra cărora regele le cerea dezlegarea, când era vorba de înțelepciune și de pricepere, îi găsea pe ei de zece ori mai isteți decât magii și prezicătorii din tot regatul lui.

1,21 Și a rămas Daniel acolo până în anul întâi al domniei lui Cirus.

2,1 Și în anul al doilea al domniei lui Nabucodonosor, a visat Nabucodonosor vise, iar duhul lui s-a tulburat și somnul nu-l mai prindea.

2,2 Și a poruncit regele să cheme pe vrăjitori, pe prezicători, pe magi și pe caldei, ca să-i spună regelui visele lui; și ei au intrat și s-au înfățișat înaintea regelui.

2,3 Și le-a zis lor regele: „Am visat un vis; duhul îmi este tulburat și vreau să știu visul”.

2,4 Atunci caldeii au grăit către rege în grai arameian: „O, rege, să trăiești în veac! Spune servilor tăi visul și noi îți vom descoperi tâlcuirea”.

2,5 Răspuns-a regele și a zis către caldei: „Să știți că hotărârea am luat-o! Dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi tăiați în bucăți, iar casele voastre prefăcute în grămezi de ruine.

2,6 Dar dacă îmi faceți cunoscut visul și tâlcuirea lui veți primi de la mine daruri bogate și cinstire multă; deci arătați-mi visul și tâlcuirea lui!”

2,7 Ei au răspuns pentru a doua oară și au zis: „O, rege, spune servilor tăi visul, iar noi îți vom face cunoscută tâlcuirea lui!”

2,8 Răspuns-a și a zis regele: „Fără îndoială, eu știu că voi căutați să câștigați vreme, fiindcă vedeți că eu hotărârea am luat-o;

2,9 Că dacă nu-mi faceți cunoscut visul, este că aveți de gând să vă sfătuiți unul cu altul și să spuneți înaintea mea vorbe mincinoase și înșelătoare, până când vremurile

se vor schimba. De aceea spuneți-mi acum visul și eu voi ști dacă voi puteți să-mi descoperiți și tâlcuirea lui!”

2,10 Răspuns-au caldeii în fața regelui și au zis: „Nu se află om pe pământ care să poată face cunoscut ceea ce cere regele, fiindcă nici un rege, oricât de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la nici un tâlcuitor de semne, vrăjitor, sau caldeu.

2,11 Și lucrul pe care îl cere regele este greu și nimeni altul nu poate să-l descopere înaintea lui, decât zeii al căror locaș nu este printre cei muritori”.

2,12 Din această pricină regele s-a mâniat și în marea lui furie, a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon.

2,13 Când a ieșit porunca, să fie omorâți înțelepții, trebuia să fie omorât și Daniel și cei dimpreună cu el.

2,14 Atunci Daniel și-a îndreptat cuvântul cu înțelepciune și iscusință către Arioh, mai-marele gărzii regelui, care ieșise să omoare pe înțelepții din Babilon,

2,15 și a început să grăiască către Arioh, împuternicitul regelui: „De ce a dat regele o poruncă așa de aspră?” După ce Arioh i-a lămurit lui Daniel rostul poruncii,

2,16 Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul.

2,17 După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina,

2,18 cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului.

2,19 Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeul cerului.

2,20 Și a început Daniel a grăi: „Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea.

2,21 Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți.

2,22 El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El.

2,23 Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și îți mulțumesc Ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui”.

2,24 Apoi Daniel s-a dus la Arioh, pe care regele îl însărcinase să omoare pe înțelepții Babilonului și i-a grăit așa: „Nu da morții pe înțelepții Babilonului! Du-mă înaintea regelui și eu îi voi descoperi regelui tâlcuirea”.

2,25 Atunci Arioh a dus grabnic înăuntru pe Daniel în fața regelui și i-a vorbit astfel: „Am găsit un iudeu dintre cei aduși în robie care poate să tâlcuiască visul”.

2,26 Răspuns-a regele și a zis către Daniel, care se cheamă Beltșațar: „Oare ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am avut precum și tâlcuirea lui?”

2,27 Daniel a răspuns înaintea regelui zicând: „Taina pe care vrea să o afle regele nu pot s-o facă cunoscută lui nici înțelepții, nici prezicătorii, nici vrăjitorii, nici cititorii în stele.

2,28 Dar este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele și Care a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ce se va întâmpla în vremurile ce vor veni. Iată care este visul și vedenia pe care le-ai avut când erai culcat în patul tău:

2,29 Ție, rege, îți treceau gânduri prin minte, când erai în patul tău, pentru ceea ce se va întâmpla mai pe urmă și Cel ce ți-a descoperit taina ți-a dat să știi ce va fi.

2,30 Și mie, nu prin înțelepciunea care ar fi în mine mai mult decât la toți cei vii, mi s-a descoperit taina aceasta, ci ca să se facă știut regelui înțelesul ei ca să cunoști gândurile inimii tale.

2,31 O, rege! Tu priveai și iată un chip - acest chip era peste măsură de mare și strălucirea lui neobișnuită stătea înaintea ta și înfățișarea lui era grozavă.

2,32 Acest chip avea capul de aur curat, pieptul și brațele de argint, pântecele și coapsele de aramă,

2,33 pulpele de fier, iar picioarele o parte de fier și o parte de lut.

2,34 Tu priveai și iată o piatră desprinsă, nu de mână, a lovit chipul peste picioarele de fier și de lut și le-a sfărâmat.

2,35 Atunci au fost sfărâmate în același timp fierul, lutul, arama, argintul și aurul și au ajuns ca pleava de pe arie vara și vântul le-a luat cu sine fără ca să se găsească locul lor; iar piatra care a lovit chipul a crescut munte mare și a umplut tot pământul.

2,36 Iată visul, iar tâlcuirea lui o vom spune înaintea regelui.

2,37 Tu, rege al regilor, căruia Dumnezeul cerului i-a dat regatul, puterea, tăria și mărirea,

2,38 și în mâinile căruia a dat pe fiii oamenilor în orice ținut ar locui, precum și fiarele câmpului și păsările cerului și i-a dat stăpânire peste toate, tu ești capul de aur.

2,39 Și după tine se va ridica un alt regat mai mic decât al tău, apoi un al treilea regat de aramă, care va stăpâni peste tot pământul.

2,40 Și un al patrulea regat va fi tare ca fierul și după cum fierul sfărâmă și zdrobește totul, așa și el va sfărâma și va preface totul în pulbere, ca fierul care face totul bucăți.

2,41 Iar picioarele pe care le-ai văzut și degetele, unele de lut de olar și altele de fier, înseamnă că va fi un regat împărțit și va fi tare ea fierul, după cum tu ai văzut fier amestecat cu lut.

2,42 Și degetele picioarelor, unele de fier și altele de lut, înseamnă că regatul va fi parte tare, parte șubred.

2,43 Și după cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, așa se vor amesteca prin înrudiri, dar nu vor avea legătură temeinică între ele, după cum fierul nu se poate amesteca la un loc cu lutul.

2,44 Iar în vremea acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica un regat veșnic care nu va fi nimicit niciodată și care nu va fi trecut la alt popor; El va sfărâma și va nimici toate aceste regate și singur El va rămâne în veci.

2,45 După cum tu ai văzut că o piatră a fost desprinsă din munte, nu de mână, și a zdrobit fierul, arama, lutul, argintul și aurul, Marele Dumnezeu a dat de știre regelui ceea ce va fi în viitor; visul este adevărat și tâlcuirea lui neîndoielnică”.

2,46 Atunci împăratul Nabucodonosor a căzut cu fața la pământ și s-a închinat înaintea lui Daniel și a dat poruncă să-i aducă jertfe și tămâieri.

2,47 Răspuns-a regele către Daniel și a zis: „Cu adevărat că Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Stăpânul regilor, descoperitorul tainelor, căci tu ai putut să descoperi această taină”.

2,48 Atunci regele a ridicat la mare vrednicie pe Daniel și i-a dat daruri și numeroase lucruri de mare preț și l-a pus guvernator peste tot ținutul Babilonului și căpetenie peste toți înțelepții Babilonului.

2,49 La rugămintea lui Daniel, regele a însărcinat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego cu ocârmuirea ținutului Babilonului, iar Daniel a rămas la curtea regelui.

3,1 Regele Nabucodonosor a făcut un chip de aur înalt de șaizeci de coți, lat de șase coți și l-a așezat în câmpia Dura (Deir) din ținutul Babilonului.

3,2 Și regele Nabucodonosor a trimis să adune pe satrapi, pe mai-marii dregători, pe cârmuitori, pe conducătorii oștirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători și pe toți ceilalți dregători ai ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului pe care îl ridicase regele Nabucodonosor.

3,3 Atunci s-au adunat satrapii, dregătorii cei mari, cârmuitorii, conducătorii oștirilor, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor la sfințirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor și au stat înaintea chipului ridicat de Nabucodonosor.

3,4 Și îndată un crainic a strigat cu glas tare: „Iată ce vi se poruncește vouă, popoarelor, neamurilor și limbilor:

3,5 De îndată ce veți auzi glasul trâmbiței, flautului, chitarei, harpei, psalterionului, cimpoiului și al tuturor instrumentelor muzicale, veți cădea la pământ și vă veți închina chipului de aur pe care l-a ridicat regele Nabucodonosor;

3,6 Iar cine nu va cădea la pământ și nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător!”

3,7 De aceea, când toate popoarele au auzit glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului și al tuturor instrumentelor muzicale, toate popoarele, neamurile și limbile au căzut la pământ și s-au închinat chipului de aur pe care îl ridicase regele Nabucodonosor.

3,8 În același timp s-au apropiat câțiva bărbați caldei, care au pârât pe iudei.

3,9 Ei au început să spună regelui Nabucodonosor: „O, rege, să trăiești în veac!

3,10 Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cadă la pământ și să se închine chipului de aur.

3,11 Iar cine nu va cădea la pământ, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător.

3,12 Dar sunt niște iudei, pe care i-ai pus cârmuitori peste ținutul Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Acești bărbați, nici că au luat în seamă porunca ta, o, rege; dumnezeului tău nu-i slujesc și chipului de aur pe care tu l-ai înălțat nu-i aduc închinare!”

3,13 Atunci regele Nabucodonosor, plin de mânie și de zbucium, a poruncit să i se aducă înainte Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Îndată au adus pe acești bărbați înaintea regelui.

3,14 Nabucodonosor le-a zis: „Este, oare, adevărat, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că voi nu slujiți dumnezeului meu și chipului de aur pe care eu l-am așezat și nu-i cădeți la pământ cu rugăciuni?

3,15 Acum, fiți gata și atunci când veți auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cădeți la pământ și să vă închinați chipului pe care eu l-am făcut; iar dacă nu vreți să vă închinați, într-o clipă veți fi aruncați în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și care

dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?”

3,16 Răspuns-au Șadrac, Meșac și Abed-Nego și au zis regelui: O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm un răspuns!

3,17 Dacă, într-adevăr, Dumnezeul nostru Căruia îi slujim poate să ne scape, El ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, o, rege!

3,18 Și chiar dacă nu ne va scăpa, știut să fie de tine, o, rege, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat nu vom cădea la pământ!”

3,19 Atunci Nabucodonosor s-a umplut de mânie și și-a schimbat înfățișarea feței sale față de Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și începând iarăși a grăi, a poruncit să încălzească cuptorul de șapte ori mai mult decât era de obicei.

3,20 Și a poruncit celor mai puternici oameni din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător.

3,21 Atunci acești oameni, îmbrăcați cum erau, cu mantie, încălțăminte, pălărie și cu toată îmbrăcămintea lor, au fost legați și aruncați în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

3,22 Fiindcă porunca regelui era grabnică și cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost mistuiți de văpaia focului.

3,23 Și acești trei bărbați, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au căzut legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

3,24 Atunci regele Nabucodonosor a fost cuprins de spaimă și s-a sculat în grabă. El a început a grăi și a zis către sfetnicii săi: „Oare, n-am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător?” Răspuns-au și i-au zis: „Cu adevărat, așa este, o, rege!”

3,25 Și începând din nou a grăi, a zis: „Iată, eu văd patru bărbați dezlegați, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămați, iar chipul celui de al patrulea, ca fața unuia dintre fiii zeilor”.

3,26 Atunci s-a apropiat Nabucodonosor de gura cuptorului cu foc arzător și începând a grăi, a zis: „Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitorii mei, ieșiți afară și veniți la mine!” Atunci Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit dinăuntrul cuptorului.

3,27 Și adunându-se satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii și sfetnicii regelui, au văzut că focul nu pricinuise nici o vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră și că hainele lor erau neschimbate și că nici măcar nu miroseau a foc.

3,28 Răspuns-a Nabucodonosor și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe servii Săi, care își puseseră nădejdea în El și care au călcat porunca regelui și și-au dat trupurile lor ca să nu slujească și să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor.

3,29 Și poruncesc: Popoare, neamuri și limbi, toți aceia care ar vorbi de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, să fie tăiați în bucăți și casele lor să fie nimicite, fiindcă nu este un alt dumnezeu care să-i poată izbăvi într-acest chip”.

3,30 După aceasta a întărit regele în slujbele lor pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego, peste ținutul Babilonului.

3,31 Regele Nabucodonosor a dat hrisov către toate popoarele, neamurile și limbile care locuiesc pe tot pământul: „Pacea voastră să sporească!

3,32 Plăcutu-mi-a să vestesc minunile și faptele cele peste fire, pe care le-a făcut

mie Dumnezeul cel Preaînalt.

3,33 Cât de mari sunt minunile Lui și cât de puternice sunt faptele cele peste fire! Împărăția Lui este împărăție veșnică și stăpânirea Lui ține din neam în neam!

4,1 Eu, Nabucodonosor, stam fără de grijă în casa mea și bucuros de viață în patul meu.

4,2 Am visat un vis care m-a înspăimântat; și gândurile mele când stam culcat în patul meu și vedeniile pe care le-am avut m-au frământat adânc.

4,3 Și am poruncit să mi se aducă în fața mea toți înțelepții din Babilon, care să-mi tâlcuiască visul.

4,4 Atunci au sosit tâlcuitorii de semne, prezicătorii, caldeii și cititorii în stele și le-am spus visul, dar ei nu mi-au dat tâlcuirea lui.

4,5 Iar în cele din urmă s-a înfățișat înaintea mea Daniel, al cărui nume este Beltșațar, după numele dumnezeului meu și care are în al Duhul Dumnezeului celui Sfânt și i-am spus visul:

4,6 „Beltșațar, tu, mai-marele tâlcuitorilor de semne, tu, cel în care știu că locuiește Duhul lui Dumnezeu celui Sfânt și că nici o taină nu-ți este grea, ia aminte la visul pe care l-am visat și spune-mi tâlcuirea lui!

4,7 Vedenia pe care am avut-o, când eram culcat în patul meu, a fost: „Mă uitam și iată un copac în mijlocul pământului, înalt foarte.

4,8 Copacul creștea și era puternic și vârful lui ajungea până la cer și se putea vedea până la capătul pământului.

4,9 Frunzișul lui era frumos și roadele lui multe, și hrană pentru toți se afla în el. Sub el căutau umbră fiarele câmpului, iar în ramurile lui își făceau cuiburi păsările cerului și din el se hrăneau toate viețuitoarele.

4,10 Priveam în vedenia pe care am avut-o, când eram în patul meu și iată un înger, un sfânt, se cobora din ceruri;

4,11 El a strigat cu glas tare și a poruncit așa: Doborâți copacul și tăiați-i crengile, scuturați frunzele lui și împrăștiați roadele lui, ca animalele să fugă de sub el și păsările din frunzișul lui!

4,12 Iar butucul și rădăcinile să rămână în pământ în legături de fier și de aramă, în iarba câmpului! Din roua cerului să fie udat și cu dobitoacele câmpului să împartă iarba pământului.

4,13 Inima lui să nu mai fie inimă de om, ci o inimă de dobitoc să-i fie dată și șapte ani să treacă peste el!

4,14 Această hotărâre se sprijină pe porunca îngerilor, iar porunca sfinților este ca să cunoască cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, pe care o dă cui vrea și poate să ridice peste ea pe cel mai de jos dintre oameni.

4,15 Acesta este visul pe care l-am visat eu, regele Nabucodonosor, iar tu, Beltșațar, spune tâlcuirea lui, căci toți înțelepții regatului meu nu pot să-mi facă cunoscută tâlcuirea. Tu însă ești în stare, fiindcă ai în tine Duhul Dumnezeului celui Sfânt”.

4,16 Atunci Daniel, al cărui nume este Beltșațar, a rămas înmărmurit pentru o clipă și gândurile lui s-au tulburat. Regele a prins din nou a grăi și a zis: „Beltșațar, visul și tâlcuirea lui să nu te înfricoșeze!” Răspuns-a Beltșațar și a zis: „O, stăpâne, visul să fie pentru cei ce te urăsc pe tine, iar tâlcuirea lui pentru vrăjmașii tăi!

4,17 Copacul pe care tu l-ai văzut, mare și puternic, care cu vârful ajungea până la cer și se vedea până la capătul pământului,

4,18 cu frunziș frumos, cu rod mult și din care se hrăneau toți, sub care se adăposteau fiarele câmpului, iar în ramurile lui făceau cuiburi păsările cerului,

4,19 acela ești tu, o, rege, tu, care te-ai mărit și te-ai făcut puternic, ai crescut și ai ajuns până la ceruri, ai stăpânirea ta până la marginea pământului.

4,20 Iar că a văzut regele un înger, un sfânt, coborându-se din cer și zicând: Doborâți copacul și nimiciți-l, dar butucul și rădăcinile lui lăsați-le în pământ și în legături de fier și de aramă, în iarba pământului, și de roua cerului să fie udat și cu animalele câmpului să fie părtaș până ce vor trece peste el șapte ani,

4,21 aceasta înseamnă, o, rege, că hotărârea Celui Preaînalt se va împlini peste stăpânul meu regele,

4,22 că tu vei fi alungat dintre oameni și vei locui împreună cu animalele câmpului și vei mânca iarbă și din roua cerului vei fi udat și vor trece peste tine șapte ani, până ce tu vei cunoaște că Cel Preaînalt are stăpânirea peste împărăția oamenilor și o dă cui voiește.

4,23 Și dacă a poruncit să lase butucul și rădăcinile copacului, înseamnă că regatul tău va fi ocrotit pentru tine îndată ce tu vei recunoaște că Cerul are stăpânirea.

4,24 De aceea, o, rege, plăcut să-ți fie sfatul meu înaintea ta: Răscumpără păcatele tale prin fapte de dreptate și nedreptățile tale prin milă către cei săraci, dacă vrei ca bunăstarea în care te afli să dăinuiască".

4,25 Totul s-a împlinit cu regele Nabucodonosor.

4,26 După douăsprezece luni, când regele Nabucodonosor se plimba în palatul regal din Babilon,

4,27 a prins a grăi zicând: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care l-am clădit eu întru tăria puterii mele și spre cinstea strălucirii mele, ca reședință regală?"

4,28 Pe când cuvântul era încă în gura regelui, un glas s-a coborât din cer: „Ție, rege Nabucodonosor, ți se spune: Regatul s-a luat de la tine.

4,29 Și dintre oameni vei fi izgonit, vei locui cu animalele câmpului și vei paște iarbă și vor trece șapte ani peste tine, până ce vei recunoaște că Cel Preaînalt are putere peste împărăția oamenilor și că o dă cui voiește!"

4,30 Îndată s-a împlinit cuvântul asupra lui Nabucodonosor, căci a fost alungat dintre oameni și a mâncat iarbă ca animalele și trupul lui era udat de rouă până când părul i-a crescut ca penele vulturilor și unghiile ca ghearele păsărilor.

4,31 „Și după trecerea acestui timp, eu Nabucodonosor, am ridicat ochii mei la cer și mintea mi-a venit din nou și am binecuvântat pe Cel Preaînalt și Celui veșnic viu l-am adus laudă și preamărire, că puterea Lui este putere veșnică, iar împărăția Lui din neam în neam.

4,32 Toți locuitorii pământului sânt socotiți ca o nimica și El face ce voiește cu oștirea cerească și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui și să-I zică: „Ce faci Tu?"

4,33 În același timp mi-a venit mintea la loc și spre gloria regatului meu, mi-a venit iarăși măreția și strălucirea și sfetnicii mei și dregătorii cei mari m-au chemat și regatul mi-a fost dat în stăpânire, iar puterea mea a crescut și mai mult.

4,34 Acum, eu, Nabucodonosor, laud, înalț și preamăresc pe împăratul cerului; toate faptele Lui sunt adevărate și căile Lui drepte, iar pe cei ce umblă mândri poate să-i smerească!"

5,1 Regele Beltșațar a făcut un mare ospăț pentru o mie din dregătorii săi și în fața

celor o mie a băut vin.

5,2 Beltșațar când era în toiul ospățului, la băutul vinului, a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care Nabucodonosor, tatăl său, le luase din templul din Ierusalim, ca regele să bea vin din ele, împreună cu dregătorii săi, femeile sale și concubinele sale.

5,3 Atunci au fost aduse vasele de aur și de argint care fuseseră luate din templul lui Dumnezeu din Ierusalim și au băut din ele regele și dregătorii săi, femeile sale și concubinele sale.

5,4 Ei au băut vin și au preamărit pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră.

5,5 În aceeași clipă au ieșit degetele unei mâini de om, care au scris în fața sfeșnicului celui mare pe tencuiala peretelui palatului regal, și regele a văzut vârful degetelor mâinii care scria.

5,6 Atunci fața regelui s-a îngălbenit și gândurile lui s-au tulburat; încheieturile coapselor sale au slăbit, iar genunchii i se izbeau unul de altul neîncetat.

5,7 Regele a început să strige din toate puterile să i se aducă prezicătorii, caldeii și tâlcuitorii de semne. Atunci el a prins a grăi și a zis tuturor înțelepților din Babilon: „Oricine va citi scrisul acesta și îmi va arăta tâlcuirea lui va fi îmbrăcat în veșmânt de purpură, lanț de aur i se va pune împrejurul gâtului lui și va cârmui ca al treilea în regatul meu!”

5,8 Atunci au venit toți înțelepții regelui, dar nu au putut citi scrisul, nici să-i facă cunoscut înțelesul lui.

5,9 Regele Beltșațar s-a înspăimântat foarte, fața lui s-a îngălbenit, iar dregătorii lui au rămas înmărmuriți.

5,10 Regina, auzind strigătul regelui și al dregătorilor, s-a dus în cămara de ospăț. Ea a început a grăi și a zis: „O, rege, să trăiești în veac! Gândurile tale să nu te înspăimânte, și chipul feței tale să nu se schimbe!

5,11 În regatul tău se află un om care are în el Duhul lui Dumnezeu celui Sfânt și în vremea domniei tatălui tău a fost descoperită în el lumină, pricepere și înțelepciune, ca înțelepciunea dumnezeiască, iar regele Nabucodonosor, tatăl tău, l-a pus mai-marele tâlcuitorilor ele semne, al caldeilor, al cititorilor în stele și al înțelepților.

5,12 Din pricină că s-a descoperit în Daniel un duh înalt, o știință și o pricepere de a tâlcui visele, de a dezlega lucrurile greu de înțeles și de a descoperi tainele, pentru aceasta regele i-a dat numele de Beltșațar. Deci cheamă pe Daniel, și el îți va arăta tâlcuirea”.

5,13 Daniel a fost adus înaintea regelui. Regele a zis atunci lui Daniel: „Tu ești Daniel, cel dintre robii iudei pe care i-a adus tatăl meu din Iuda?

5,14 Am auzit că în tine este Duhul lui Dumnezeu și că în tine se află lumină, pricepere și înțelepciune fără seamăn.

5,15 Acum au fost aduși la mine înțelepții și prezicătorii ca să-mi citească scrisul acesta și să-mi facă cunoscută tâlcuirea lui, dar nu au fost în stare să-mi spună tâlcuirea acestor cuvinte.

5,16 Și eu am auzit despre tine că tu poți să tâlcuiești visele și să dezlegi cele tainice. Acum, dacă tu ești în stare să citești scrisul și să-mi faci cunoscută tâlcuirea lui, vei fi îmbrăcat în veșmânt de purpură și lanț de aur vei avea împrejurul gâtului tău și vei cârmui ca al treilea în regatul meu”.

5,17 Atunci Daniel a început să vorbească și a grăit regelui: „Darurile tale poți să le

păstrezi pentru tine, iar lucrurile de preț dă-le altora; căci eu voi citi regelui scrisul și îi voi face cunoscută tâlcuirea lui.

5,18 O, rege! Dumnezeu cel Preaînalt a dat lui Nabucodonosor, tatăl tău, regatul, mărirea, cinstea și strălucirea.

5,19 Iar din pricina puterii pe care El i-o dăduse, toate popoarele, neamurile și limbile erau înfricoșate și tremurau înaintea lui; el omora pe cine voia și lăsa în viață pe cine voia, înălța pe cine voia și cobora pe cine voia.

5,20 Și pentru că inima lui se trufise și duhul lui se împietrise până la mândrie, a fost coborât de pe scaunul regatului său și vrednicia lui i-a fost luată;

5,21 Și a fost izgonit din neamul omenesc, iar inima i s-a făcut asemenea dobitoacelor, și a locuit cu asinii sălbatici, mâncând iarbă ca boii și și-a udat trupul din roua cerului până a recunoscut că Dumnezeu cel Preaînalt are putere peste împărăția oamenilor și așază peste ea pe cine vrea.

5,22 Și tu, fiul său, Beltșațar, tu nu ești smerit cu inima, măcar că tu știi toate acestea.

5,23 Și te-ai ridicat împotriva Stăpânului cerului și ai adus vasele templului Său înaintea ta, și ai băut vin din ele, tu și dregătorii tăi, femeile tale și concubinele tale, și ai preamărit dumnezei de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, dumnezei care nu văd, nici nu aud și nici nu cunosc nimic, iar pe Dumnezeul în mâna Căruia este suflarea ta și toate căile tale, nu L-ai cinstit.

5,24 Atunci a trimis El vârful mâinii care a scris aceste cuvinte.

5,25 Iată inscripția care a fost scrisă: Mene, mene, techel ufarsin.

5,26 Aceasta este tâlcuirea cuvântului mene: Dumnezeu a numărat zilele regatului tău și i-a pus capăt.

5,27 Techel: l-a cântărit în cântar și l-a găsit ușor.

5,28 Peres: a împărțit regatul tău și l-a dat Mezilor și Perșilor”.

5,29 Atunci a poruncit Beltșațar și au îmbrăcat pe Daniel în veșmânt de purpură și i-au pus lanț de aur la gâtul lui și au dat de veste că el va cârmui ca al treilea în împărăție.

5,30 Chiar în noaptea aceea a fost omorât Beltșațar, împăratul caldeilor.

6,1 Și Darius Medul a ajuns rege când era în vârstă de aproape 62 de ani.

6,2 Și i-a plăcut lui Darius să pună peste regatul lui 120 de satrapi, care să poarte de grijă în tot regatul,

6,3 iar în fruntea lor, trei dregători dintre care unul era Daniel, și acești satrapi trebuia să le dea lor socoteală, astfel ca regele să nu fie păgubit.

6,4 Însă Daniel era mai presus decât toți dregătorii și satrapii, fiindcă în el era un duh înalt și regele își pusese în gând să-l pună mai mare peste tot regatul.

6,5 Atunci dregătorii și satrapii s-au trudit să găsească lui Daniel vreo pricină din partea cârmuirii regatului, dar n-au putut să-i afle nici o pricină sau lucru rău, căci el era credincios și nici o trecere cu vederea sau greșeală nu i s-a putut pune în seamă.

6,6 Atunci oamenii aceștia au zis: „Dacă nu-i găsim lui Daniel nici o pricină, cu toate acestea îi vom afla lui una, în legea Dumnezeului lui”.

6,7 Dregătorii și satrapii aceștia s-au dus atunci în grabă la rege și așa i-au grăit: „O, rege Darius, să trăiești în veac!

6,8 Toți marii dregători ai regatului, marii cârmuitori, satrapii, sfetnicii și

guvernatorii s-au sfătuit laolaltă ca regele să dea o poruncă și să se rânduiască oprirea ca oricine s-ar ruga vreme de treizeci de zile altui dumnezeu și om în afară de tine, rege, să fie aruncat în groapa cu lei.

6,9 Acum, o, rege, fă cunoscută oprirea și dă poruncă scrisă, care, potrivit legii Mezilor și Perșilor, nu se mai poate schimba”.

6,10 Așadar, regele Darius a dat oprire scrisă și poruncă.

6,11 Îndată ce Daniel a aflat că o poruncă a fost dată, a intrat în casa sa, care avea în cămara de sus fereastră deschisă înspre Ierusalim și în fiecare zi îngenunchea de trei ori, s-a rugat și a lăudat pe Dumnezeu, cum făcea și mai înainte.

6,12 Atunci bărbații aceia au venit în număr mare și au aflat pe Daniel rugându-se și cerând mila lui Dumnezeu.

6,13 Apoi s-au apropiat și au grăit înaintea regelui privitor la porunca regală: „Oare n-ai poruncit tu ca oricine s-ar ruga timp de treizeci de zile la oricare alt dumnezeu sau om, în afară de tine, rege, să fie aruncat într-o groapă cu lei?” Răspuns-a regele și a zis: „Lucrul rămâne hotărât și după legile Mezilor și Perșilor, nu se poate schimba”.

6,14 Atunci au răspuns ei regelui și au zis: „Daniel, cel dintre robii iudei, nu a luat în seamă porunca ta, rege, nici nu s-a îngrijit de oprirea ta, ci de trei ori pe zi își face rugăciunea”.

6,15 Când a auzit regele acestea, s-a tulburat foarte și și-a îndreptat gândul spre Daniel, cum ar putea să-l scape, și până la apusul soarelui s-a străduit ca să-l scoată.

6,16 În urmă, oamenii aceia au intrat în grabă la rege și i-au zis: „Știut să-ți fie, o, rege, că, după legea Mezilor și a Perșilor, orice poruncă sau oprire dată de rege nu se mai poate schimba”.

6,17 Atunci regele a dat poruncă să aducă pe Daniel și l-a aruncat în groapa cu lei. După acestea regele a prins a grăi și a zis lui Daniel: „Dumnezeul tău pe Care tu îl cinstești fără încetare, Acela te va scăpa!”

6,18 Apoi s-a adus o piatră care a fost pusă peste gura gropii, iar regele a pecetluit-o cu inelul său și cu inelul dregătorilor săi, așa ca nimic să nu se schimbe cu privire la Daniel.

6,19 Pe urmă, împăratul s-a dus în palatul său și a petrecut noaptea în post și nu au adus lângă el concubine, iar somnul nu l-a mai prins.

6,20 Apoi regele s-a sculat dis-de-dimineață, în revărsat de zori și a venit în grabă la groapa cu lei.

6,21 Și când s-a apropiat de groapă, a strigat pe Daniel cu glas tare. Atunci regele a prins a grăi și a zis lui Daniel: „Daniel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul tău, Căruia te închini neîncetat, oare a putut să te scape de lei?”

6,22 Apoi Daniel a vorbit cu regele: „O, rege, în veci să trăiești!

6,23 Dumnezeu a trimis pe îngerul Său și a astupat gura leilor, și ei nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui, precum și în fața ta, rege, n-am făcut nici un rău!”

6,24 Regele s-a bucurat foarte și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă și Daniel a fost scos din groapă și nici o rană nu i-a fost găsită, căci nădăjduise în Dumnezeul lui.

6,25 Atunci a poruncit regele să aducă pe bărbații aceia care defăimaseră pe Daniel și au fost aruncați în groapa cu lei, ei, fiii lor și femeile lor, și nici nu au ajuns bine în fundul gropii, că leii s-au și năpustit asupra lor și le-au sfărâmat toate oasele.

6,26 Regele Darius a scris la toate popoarele, neamurile și limbile care locuiesc peste tot pământul: „Pacea voastră să sporească!

6,27 Poruncă iese de la mine ca în tot cuprinsul regatului meu să se teamă și să tremure lumea înaintea Dumnezeului lui Daniel, că El este Dumnezeul cel viu, Care rămâne în veci și împărăția lui nu se va nimici, iar stăpânirea Lui nu va avea sfârșit.

6,28 El poate să scape și să libereze, face semne și minuni în cer și pe pământ; El a scăpat pe Daniel din ghearele leilor”.

6,29 Și Daniel se afla într-o stare fericită în regatul lui Darius și în regatul lui Cirus, regele Perșilor.

7,1 În anul dintâi al lui Beltșațar, regele Babilonului, Daniel a visat un vis, și vedeniile pe care le-a avut când era culcat în patul lui îl înfricoșară. Atunci el a scris visul și a povestit ceea ce era mai de seamă dintre fapte.

7,2 Daniel a început a grăi, zicând: „Văzut-am în vedenia mea din timpul nopții cum cele patru vânturi ale cerului au sfredelit marea cea necuprinsă.

7,3 Și patru fiare uriașe au ieșit din mare, una mai deosebită decât alta.

7,4 Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea până ce aripile i-au fost smulse și a fost ridicată de pe pământ și pusă pe picioare ca un om și i s-a dat inimă de om.

7,5 Și iată o a doua fiară, cu înfățișare de urs, stând într-o rână, cu trei coaste în gură, între dinți, și așa i s-a poruncit: „Scoală-te! Mănâncă multă carne!”

7,6 Apoi m-am uitat din nou și iată o altă fiară, asemenea unui leopard, având pe spate patru aripi de pasăre; și fiara avea patru capete, și i s-a dat putere.

7,7 În urmă am privit în vedeniile mele de noapte și iată o a patra fiară înspăimântătoare și înfricoșătoare și nespus de puternică. Ea avea dinți mari de fier și gheare de aramă; mânca și sfărâma, iar rămășița o călca în picioare. Ea se deosebea de toate celelalte fiare de mai înainte și avea zece coarne.

7,8 M-am uitat cu luare aminte la coarne, și iată un alt corn mic creștea între ele, și trei din coarnele cele dintâi au fost smulse de el. Și iată că acest corn avea ochi ca ochii de om și gură care grăia lucruri mari.

7,9 Am privit până când au fost așezate scaune, și S-a așezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roțile lui, foc arzător.

7,10 Un râu de foc se vărsa și ieșea din el; mii de mii îi slujeau și miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a așezat și cărțile au fost deschise.

7,11 Eu mă uitam mereu, din pricina multelor vorbe pe care cornul cel mare le grăia. Am privit până când fiara a fost omorâtă și trupul ei nimicit și dat focului.

7,12 Dar și celorlalte fiare li s-a luat stăpânirea, și lungimea vieții lor a fost hotărâtă până la o vreme și un anumit timp.

7,13 Am privit în vedenia de noapte, și iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului și El a înaintat până la Cel vechi de zile, și a fost dus în fața Lui.

7,14 Și Lui I s-a dat stăpânirea, slava și împărăția, și toate popoarele, neamurile și limbile îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veșnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

7,15 Pentru aceasta, eu, Daniel, am fost tulburat cu duhul meu și vedeniile pe care le-am avut mă înspăimântau.

7,16 M-am apropiat atunci de unul din cei de față și l-am rugat să-mi spună

adevărul privitor la toate acestea. Și el mi-a vorbit și mi-a făcut cunoscut înțelesul acestor lucruri.

7,17 „Aceste fiare, patru la număr, înseamnă că patru regi se vor ridica pe pământ,

7,18 și sfinții Celui Preaînalt vor primi regatul și îl vor ține în stăpânire în veci și în vecii vecilor.

7,19 După aceasta l-am rugat să-mi spună adevărul despre fiara a patra, care se deosebea de toate celelalte și care era afară din cale de înspăimântătoare, cu dinți de fier și cu gheare de aramă și care mânca, sfărâma, iar ceea ce rămânea călca în picioare;

7,20 Și despre cele zece coarne care erau pe capul său și despre celălalt care creștea și înaintea căruia au căzut cale trei și avea ochi și gură care grăia lucruri mari și care era mult mai mare decât celelalte.

7,21 M-am uitat, și cornul acela purta război cu cei sfinți și i-a biruit,

7,22 până ce a venit Cel vechi de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, până ce s-a împlinit vremea și împărăția a ajuns sub stăpânirea sfinților.

7,23 El a răspuns astfel: „Fiara a patra înseamnă că un al patrulea rege va fi pe pământ, care se va deosebi de toate celelalte regate, care va mânca tot pământul, îl va călca în picioare și îl va zdrobi.

7,24 Și cele zece coarne înseamnă că din acest regat se vor ridica zece regi, și un altul se va scula după ei; el se va deosebi de cei dinaintea lui și va doborî la pământ trei regi.

7,25 Și va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt și va asupri pe sfinții Celui Preaînalt, și își va pune în gând să schimbe sărbătorile și legea, și ei vor fi dați în mâna lui o vreme și vremuri și jumătate de vreme.

7,26 Și judecata se va face și i se va lua stăpânirea, ca să-l nimicească și să-l prăbușească pentru totdeauna.

7,27 Iar regatul și stăpânirea și mărirea regilor de sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt; împărăția Lui este împărăție veșnică și toate stăpânirile îi vor sluji Lui și pe El îl vor asculta”.

7,28 Iată sfârșitul vorbirii mele cu el. Pe mine, Daniel, gândurile mele m-au înfricoșat foarte și fața mi s-a schimbat și am păstrat cuvântul în inima mea.

8,1 În anul al treilea al domniei regelui Beltșațar mi s-a arătat mie, lui Daniel, o vedenie, afară de cele ce mi se arătaseră la început.

8,2 Și m-am uitat în vedenie și când priveam, parcă eram în capitala Suza, care este în țara Elamului și stând cu privirea ațintită, eram pe fluviul Ulai.

8,3 Și am ridicat ochii mei și m-am uitat și iată un berbec cu două coarne stând în picioare în fața fluviului și coarnele lui erau lungi, iar unul mai lung decât celălalt și cel mai lung creștea cel din urmă.

8,4 Am văzut berbecul lovind cu coarnele la apus, la miazănoapte și la miazăzi și nici o fiară nu-i putea sta împotrivă și nimeni nu scăpa de asuprirea lui. El făcea ce voia și creștea.

8,5 Și m-am uitat cu luare aminte și iată un țap venea de la apus pe deasupra feței pământului, fără ca să-l atingă. Și țapul avea un corn între ochi, care corn se putea zări.

8,6 Și a venit până la berbecul cel cu două coarne pe care l-am văzut stând în fața fluviului și s-a năpustit spre el cu toată tăria puterii lui.

8,7 Și l-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a întărâtat împotriva lui și a lovit berbecul și i-a sfărâmat cele două coarne, iar berbecul nu mai avea putere să i se împotrivească; și l-a aruncat la pământ și l-a călcat în picioare și nimeni n-a scăpat pe berbec.

8,8 Și țapul a crescut foarte și când a ajuns puternic, cornul cel mare s-a sfărâmat și am zărit patru coarne crescând în locul lor, spre cele patru vânturi ale cerului.

8,9 Și din unul dintre ele a ieșit un corn mic, care a crescut afară din cale, către miazăzi, către răsărit și către țara strălucirii.

8,10 Și el s-a înălțat până către oștirea cerească și a doborât la pământ din oștire și din stele și le-a călcat în picioare.

8,11 Și a mai crescut până la mai-marele oștirii și i-a luat jertfa de fiecare zi și i-a răsturnat locul templului său.

8,12 Și peste jertfa de fiecare zi el a pus nelegiuirea și a aruncat adevărul la pământ, și el a făcut și a izbutit.

8,13 Și am auzit un sfânt care grăia, și un alt sfânt a zis către cel ce grăia: „Până când va dura vedenia și jertfa de fiecare zi nu se va mai aduce și un păcat al pustiirii va fi pus în loc și templul și oștirea vor fi călcate în picioare?”

8,14 Atunci el i-a răspuns: „Până la două mii trei sute de seri și de dimineți; după aceasta templul își va avea din nou rostul lui”.

8,15 Și când eu, Daniel, am văzut vedenia și m-am străduit să o înțeleg, iată că atunci a stat cineva înaintea mea cu chip de om.

8,16 Atunci am auzit un glas de om deasupra fluviului Ulai, glas care striga și spunea: „Gavriile, tâlcuiește celui de acolo vedenia!”

8,17 Și el a venit unde eram eu și când se apropia, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ. Și el mi-a grăit: „Ia aminte, fiul omului, căci vedenia este pentru a arăta sfârșitul veacurilor!”

8,18 Și când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu fața la pământ; atunci el s-a atins de mine și m-a ridicat în picioare în locul în care mă aflam,

8,19 și mi-a spus: „Iată, îți voi face cunoscut ceea ce se va întâmpla în vremea din urmă a mâniei lui Dumnezeu; că pentru vremea cea din urmă este vedenia.

8,20 Berbecul cu două coarne, pe care tu îl vezi, înseamnă regii Mediei și ai Persiei.

8,21 Iar țapul este regele Greciei și cornul cel mare, care este între ochi, este regele cel dintâi.

8,22 Și dacă el a fost sfărâmat, patru s-au ridicat în locul lui; înseamnă că patru regate se vor ridica din neamul lui, dar fără să aibă puterea lui.

8,23 La sfârșitul stăpânirii lor, la vremea covârșirii păcatelor lor, se va ridica un rege cu chip semeț și isteț în lucrurile ascunse.

8,24 Și stăpânirea lui va crește în putere - dar nu prin puterea lui însuși - și va face pustiiri uriașe și în orice lucru va izbuti și va prăbuși pe cei tari și pe poporul sfinților.

8,25 Din pricina istețimii lui, va izbuti înșelăciunea în mâna lui și se va semeți în inima sa și în plină vreme de pace va doborî pe mulți. Și se va ridica împotriva Regelui regilor, dar va fi aruncat la pământ nu de mână omenească.

8,26 Iar vedenia despre seri și despre dimineți, care a fost spusă, este adevărată; tu însă pecetluiește vedenia, că se va întâmpla după multe zile”.

8,27 Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile. Dar m-am

sculat și am avut grijă de lucrurile regelui. Am rămas uimit de cele ce am văzut și n-am putut să le înțeleg.

9,1 În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș (Artaxerxe), din neamul Mezilor, care a domnit peste regatul caldeilor,

9,2 în anul întâi al domniei lui - eu, Daniel, am citit în cărți numărul de șaptezeci de ani, pentru care a fost cuvântul Domnului către proorocul Ieremia, ani care trebuia să se împlinească de la dărâmarea Ierusalimului.

9,3 Și mi-am îndreptat fața către Domnul Dumnezeu, stăruind în rugăciune și în rugi fierbinți, cu post, sac și cenușă.

9,4 Și m-am rugat Domnului Dumnezeu și m-am mărturisit și am zis: „O, Doamne, Dumnezeule cel mare și minunat, Care păzești legământul și îndrumarea pentru cei ce Te iubesc pe Tine și iau aminte la poruncile Tale!

9,5 Păcătuit-am, fărădelege am făcut, ca și cei nelegiuiți ne-am purtat, răsculatu-ne-am și ne-am depărtat de la poruncile și de la legile Tale.

9,6 Și nu am ascultat de slujitorii Tăi prooroci, care ne-au grăit în numele Tău: către regii noștri, către mai-marii noștri, părinților noștri și la tot poporul țării.

9,7 A Ta este, Doamne, dreptatea, iar a noastră rușinarea fețelor noastre, precum se arată astăzi oamenilor din Iuda și locuitorilor din Ierusalim și la tot Israelul, cei de aproape și cei de departe, în toate țările în care Tu i-ai izgonit din pricina fărădelegilor ce le-au săvârșit împotriva Ta.

9,8 Doamne Dumnezeule, a noastră este rușinarea fețelor, a regilor noștri, a mai-marilor noștri și a părinților noștri, căci noi am păcătuit Ție;

9,9 A Domnului Dumnezeului nostru este milostivirea și îndurarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva Lui.

9,10 Și nu am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru ca să umblăm în legea Lui, pe care ne-a dat-o nouă prin mâna slujitorilor Săi profeți.

9,11 Și tot Israelul a călcat legea Ta și s-a depărtat, ca să nu mai audă glasul Tău. Vărsatu-s-a peste noi blestemul și jurământul scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, căci am păcătuit împotriva Ta.

9,12 Și a adeverit cuvintele Sale pe care le-a grăit către noi și către judecătorii noștri, care au cârmuit peste noi, că a voit să abată peste noi strașnic prăpăd, ce nu s-a mai întâmplat niciodată sub cer, asemenea celui din Ierusalim.

9,13 Precum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire s-a năpustit asupra noastră, dar n-am îmbunat fața Domnului Dumnezeului nostru, întorcându-ne de la nelegiuirile noastre și luând aminte la adevărul Său.

9,14 Gândit-a îndelung Domnul asupra nenorocirii pe care a abătut-o peste noi, că drept este Domnul Dumnezeul nostru în toate faptele pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat de glasul Lui.

9,15 Și acum, Doamne Dumnezeul nostru, Tu Care ai scos pe poporul Tău din țara Egiptului cu mână tare și Te-ai făcut vestit până în ziua de astăzi, păcătuit-am, fărădelege am făcut.

9,16 O, Doamne! Întoarcă-se, după milostivirile Tale, toată mânia și toată văpaia urgiei Tale de la cetatea Ierusalimului, de la muntele cel sfânt al Tău! Că, pentru păcatele noastre și pentru fărădelegile părinților noștri, Ierusalimul și poporul Tău au ajuns de ocară pentru toți vecinii noștri.

9,17 Acum ascultă, Dumnezeul nostru, rugăciunea slujitorului Tău și ruga fierbinte și luminează fața Ta spre templul Tău pustiit, pentru numele Tău, Doamne!

9,18 Pleacă, Dumnezeul meu, urechea Ta și auzi, deschide ochii Tăi și vezi mâhnirea noastră adâncă și cetatea asupra căreia se cheamă numele Tău. Că nu pentru faptele noastre drepte aducem înaintea Ta rugăciunile noastre cele fierbinți, ci pentru milele Tale cele mari.

9,19 O, Doamne, ascultă! O, Doamne, iartă! O, Doamne, ia aminte și lucrează! Nu întârzia pentru numele Tău, Dumnezeul meu; că numele Tău îl poartă cetatea și poporul Tău!”

9,20 Și în vreme ce grăiam și mă rugam și mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și cădeam cu ruga mea fierbinte înaintea Domnului Dumnezeului meu, pentru sfânt muntele Dumnezeului meu,

9,21 și pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, s-a apropiat de mine pe la vremea jertfei de seară.

9,22 Și a venit și mi-a grăit zicând: „Daniele, chiar acum am sosit ca să-ți deschid mintea.

9,23 Când tu ai început să te rogi, poruncă mi-a fost dată și eu am venit ca să-ți vestesc, căci tu ești un om iubit de Dumnezeu. Ia aminte la cuvânt și înțelege vedenia!

9,24 Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfântă până ce fărădelegea va trece peste margini și se va pecetlui păcatul și se va ispăși nelegiuirea, până ce dreptatea cea veșnică va veni, vedenia și proorocia se vor pecetlui și se va unge Sfântul Sfinților.

9,25 Să știi și să înțelegi că de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Cel-Uns - Cel-Vestit - sunt șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; și din nou vor fi zidite piețele și zidul din afară, în vremuri de strâmtorare.

9,26 Iar după cele șaizeci și două de săptămâni, Cel-Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El, iar poporul unui domn va veni și va dărâma cetatea și templul. Și sfârșitul cetății va veni prin potopul mâniei lui Dumnezeu și până la capăt va fi război - prăpădul cel hotărât.

9,27 Și El va încheia un legământ cu mulți într-o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va înceta jertfa și prinosul și în templu va fi urâciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii”.

10,1 În anul al treilea al lui Cirus, regele Perșilor, i s-a descoperit un cuvânt lui Daniel - care se chema Beltșațar - și adevărat este cuvântul și el vestește război mare. El a pătruns cuvântul și a înțeles vedenia.

10,2 În vremea aceea, eu, Daniel, am petrecut trei săptămâni de zile în jale.

10,3 Pâine bună n-am mâncat, carne și vin n-am pus în gura mea și cu miresme nu m-am uns, până ce nu s-au împlinit trei săptămâni de zile.

10,4 Dar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, eu, Daniel, mă aflam pe malul fluviului celui mare, adică Tigrul,

10,5 și mi-am ridicat ochii mei și iată un om îmbrăcat în veșminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat și de preț;

10,6 Trupul lui ca și crisolitul și fața lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, brațele și picioarele lui străluceau ca arama lustruită și sunetul cuvintelor lui ca vuietul unei mulțimi.

10,7 Și am văzut numai eu, Daniel, o vedenie, iar oamenii care erau cu mine nu au

văzut vedenia; ci o mare spaimă a căzut peste ei și au fugit să se ascundă.

10,8 Atunci eu am rămas singur și am văzut această mare vedenie și n-a rămas în mine putere, fața mea și-a schimbat înfățișarea, stricându-se, și nu mai aveam vlagă.

10,9 Și am auzit glasul cuvintelor lui și la glasul cuvintelor lui, eu am căzut înmărmurit cu fața la pământ.

10,10 Și iată că o mână s-a atins de mine și m-a ridicat în genunchi și pe palmele mâinilor mele.

10,11 Și a grăit către mine: „Daniele, om plăcut al lui Dumnezeu, ia aminte la cuvintele pe care ți le spun ție și stai drept, că acum sunt trimis către tine”. Și pe când îmi grăia cuvântul acesta, m-am sculat tremurând.

10,12 Și a zis către mine: „Nu te teme, Daniele, că din ziua cea dintâi, de când ți-ai sârguit inima ta ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite și eu am sosit din pricina cuvintelor tale.

10,13 Și îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci și una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu și eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al regelui Perșilor

10,14 și am venit ca să-ți fac cunoscut ce se va întâmpla poporului tău la sfârșitul zilelor; că mai este o vedenie pentru zilele cele din urmă”.

10,15 Și pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ și am rămas ca un mut.

10,16 Și iată! Acela care avea înfățișarea fiului omului s-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea și am grăit și am zis către cel ce sta înaintea mea: „O, Stăpânul meu! Din pricina acestei vedenii m-au cuprins zvârcoliri de durere și am rămas fără putere.

10,17 Și cum poate un slujitor atât de mic al Domnului său să grăiască cu un Stăpân atât de mare ca Tine! Și de spaimă îmi piere toată puterea și suflarea mi se oprește”.

10,18 Atunci s-a atins iarăși de mine acela care avea înfățișarea Fiului Omului și mi-a dat tărie.

10,19 Și mi-a zis: „Nu te teme, om plăcut al lui Dumnezeu! Pace ție! Fii tare și curajos!” și pe când grăia cu mine, m-am simțit întărit și am zis: „Spune, Stăpâne, căci Tu m-ai întărit!”

10,20 Atunci El a zis: „Știi tu, oare, pentru ce am venit la tine? Acum Mă voi întoarce să fac război cu îngerul păzitor al Persiei și când Eu Mă voi duce, iată că îngerul păzitor al Greciei va veni.

10,21 Îți voi vesti ție ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu poate să Mă ajute mai bine la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor”.

11,1 Și eu în anul dintâi al lui Darius Medul stam lângă el ca să-l ajut și să-l întăresc.

11,2 Și acum îți fac cunoscut adevărul: Iată că se vor scula încă trei regi în Persia, iar al patrulea va stăpâni bogății mai mari decât toți și când va fi puternic prin bogățiile sale, va ridica pe toți împotriva regatului Greciei.

11,3 Și va ieși la iveală un rege viteaz și va stăpâni peste un regat puternic și va face numai ceea ce i se va părea bun.

11,4 Iar când va fi în culmea puterii sale, regatul lui se va prăbuși și se va împărți după cele patru vânturi ale carului, fără ca să rămână urmașilor lui și nici să aibă

putere întocmai ca mai înainte, că regatul lui va fi sfâșiat și se va împărți la alții decât la aceia din neamul lui.

11,5 Și regele de la miazăzi va ajunge puternic, dar unul din căpeteniile lui va fi mai puternic decât el și va domni, iar stăpânirea lui va fi un regat puternic.

11,6 Și după trecere de ani se vor uni și fiica regelui de la miazăzi va veni către regele de la miazănoapte, ca să statornicească pacea. Dar ea nu va păstra tăria brațului său și nu va dăinui nici el, nici brațul lui; și va fi dată morții, ea și însoțitorii ei și copiii ei și aliatul ei în acele vremuri.

11,7 Iar unul dintre odraslele din rădăcinile ei se va ridica și va porni împotriva oștirii și va intra în cetatea cea întărită a regelui de la miazănoapte și va face cu ei ce va voi și va fi biruitor.

11,8 Chiar și dumnezeii lor, împreună cu chipurile lor turnate, cu vasele lor de preț, aur și argint, vor fi duse în robia Egiptului și el va fi mai puternic decât regele de la miazănoapte, ani de-a rândul.

11,9 El va năvăli în regatul regelui de la miazănoapte, apoi se va întoarce în țara sa.

11,10 Și feciorul lui va pregăti războiul și va strânge o mare mulțime de oști de luptă și va da năvală peste el și îl va potopi și îl va cotropi și se va întoarce și va pătrunde până la cetatea lui cea întărită.

11,11 Atunci regele de la miazăzi va fi amărât foarte și va ieși și va face război cu el - cu regele de la miazănoapte, care va ridica o mare oștire; dar oștirea va cădea în mâna regelui de la miazăzi;

11,12 Și oștirea va fi nimicită; inima regelui se va îngâmfa; zeci de mii va doborî la pământ, dar nu va fi mai puternic.

11,13 Și încă o dată regele de la miazănoapte va ridica oștiri mai puternice decât cele dintâi și după un răstimp de câțiva ani, va da năvală peste el, cu o mare oștire și cu numeroasă călărime.

11,14 Și în vremea aceea mulți se vor scula împotriva regelui de la miazăzi și oameni sâlnici din poporul tău se vor ridica, așa ca să se împlinească vedenia, dar se vor poticni.

11,15 Iar regele de la miazănoapte va veni și va ridica întărituri și va cuprinde o cetate întărită, iar oștirea de ajutor a regelui de la miazănoapte nu va putea să țină piept și trupele sale vor fugi și nu va fi nici un chip de stat împotrivă.

11,16 Cel care va porni împotriva lui va face după placul său și nimeni nu i se va împotrivi, și se va opri în țara strălucirii și totul va fi în mâna lui.

11,17 Și își va îndrepta privirea să ia în stăpânire întregul lui regat și va face o învoială cu el și îi va da de soție pe o fiică a sa, ca să aducă pieirea țării, dar aceasta nu se va întâmpla și nu va duce la izbândă.

11,18 Și își va întoarce privirea spre insule și va cuprinde multe din ele, iar o căpetenie va pune capăt ocării lui, fără putință de răspuns.

11,19 Și își va întoarce fața spre întăriturile țării sale, dar se va poticni, va cădea și va pieri.

11,20 Și în locul lui va veni altul, care va trimite un strângător de dări în locul care este gloria regatului (Ierusalimul), dar în câteva zile va fi doborât nu prin mânie, nici prin război.

11,21 Și în locul lui va veni un batjocoritor, care nu avusese nici un drept la vrednicia regală, și el va veni pașnic și prin uneltiri se va face stăpân pe regat.

11,22 Și oștirile de ajutor vor da înapoi înaintea lui și vor fi sfărâmate, de asemenea și o căpetenie a legământului.

11,23 Și după împrietenirea cu el se va servi de vicleșug și va porni și va birui cu puțin popor.

11,24 Și pe neașteptate va veni în cele mai bogate ținuturi ale țării și va face ceea ce n-au făcut părinții lui și părinții părinților lui; el le va împărți cu risipă, pradă și jaf și bogății; și va urzi planuri împotriva cetăților întărite, numai pentru o vreme.

11,25 Și își va îndrepta puterea și inima împotriva regelui de la miazăzi, eu oștire mare, iar el se va prinde în luptă cu oaste mare și puternică, dar nu va putea să i se împotrivească, că se vor urzi uneltiri împotriva lui.

11,26 Cei ce mănâncă la masă cu el, îl vor prăbuși, iar oastea lui se va sfărâma și mulți vor cădea loviți de moarte.

11,27 Și cei doi regi vor pune la cale viclenii în inima lor și la masă își vor spune lucruri mincinoase, dar fără nici o izbândă, că încă n-a venit sfârșitul rânduit de Dumnezeu.

11,28 Și se va duce cu mari averi în țara lui și inima lui va fi împotriva Legământului cel sfânt; așa va lucra și se va întoarce în țara lui.

11,29 La vremea hotărâtă va năvăli din nou la miazăzi și această din urmă bătălie nu va fi ca bătălia dintâi.

11,30 Corăbii din Chitim vor veni împotriva lui; și el va pierde curajul, se va întoarce și se va întărâta împotriva legământului sfânt și va lucra și se va învoi iarăși cu cei ce au părăsit legământul sfânt.

11,31 Și oști trimise de el vor sta și vor pângări locașul sfânt și cetatea, iar jertfa de fiecare zi o vor da de o parte și vor pune în loc urâciunea pustiirii.

11,32 Și pe cei ce au săvârșit fărădelegi împotriva legământului îi va înșela prin lingușiri, iar poporul care cunoaște pe Dumnezeul său va rămâne statornic și îl va urma.

11,33 Cei mai înțelepți vor învăța pe cei mulți, dar ei vor cădea un timp de sabie și foc, de temniță și pustiire.

11,34 Și în vremea căderii lor, vor primi puțin ajutor și mulți se vor uni cu ei, dar din fățărnicie.

11,35 Și printre înțelepți, mulți vor cădea ca să se lămurească, să se curățească și să se albească până la sfârșitul vremii, că mai este încă până la vremea rânduită.

11,36 Și regele va face după placul său și se va ridica și se va trufi împotriva oricărui dumnezeu și împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri nemaiauzite și va propăși până ce sfârșitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla.

11,37 Și nu va lua aminte la dumnezeii părinților lui și nici la dumnezeul plăcut femeilor și nu va băga în seamă pe nici un alt dumnezeu căci el se va ridica deasupra tuturor.

11,38 Iar în locul lui va cinsti pe dumnezeul cetăților, pe un dumnezeu pe care nu l-au cunoscut părinții lui; aceluia i se va închina cu aur, cu argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.

11,39 El va lua ca apărători ai cetăților întărite pe poporul unui dumnezeu străin; pe cei care îl vor recunoaște, el îi va cinsti mult, îi va pune stăpâni peste mulțime și le va împărți pământuri ca răsplată.

11,40 La sfârșitul vremii se va război cu el regele cel de la miazăzi și se va năpusti împotriva lui regele cel de la miazănoapte, cu care de război, cu călăreți și cu multe corăbii. El va veni în țările pe care le va cotropi și le va străbate.

11,41 Și va veni și în țara strălucirii și zeci de mii se vor prăbuși; și iată care vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și restul fiilor lui Amon.

11,42 Și va întinde mâna sa peste țări și țara Egiptului nu va scăpa.

11,43 Și va ajunge stăpân peste comorile de aur și de argint și peste toate lucrurile prețioase ale Egiptului, iar libienii și etiopienii vor merge după el.

11,44 Dar zvonuri de la răsărit și de la miazănoapte vor veni să-l înspăimânte și el va ieși cu furie grozavă ca să prăpădească și să nimicească pe mulți.

11,45 Și el va înfige corturile palatului său între mare și muntele cel sfânt și strălucit, apoi va veni sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor!

12,1 Și în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocrotește pe fiii poporului tău, și va fi vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până în vremea de acum. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte.

12,2 Și mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor scula, unii la viață veșnică, iar alții spre ocară și rușine veșnică.

12,3 Și cei înțelepți vor lumina ca strălucirea cerului și cei care vor fi îndrumat pe mulți pe calea dreptății vor fi ca stelele în vecii vecilor.

12,4 Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la sfârșitul vremii. Mulți vor cerceta-o cu de-amănuntul și va crește știința.

12,5 Și eu, Daniel, m-am uitat, și iată alți doi bărbați stând în picioare, unul pe un mal al fluviului, iar altul pe celălalt mal al fluviului.

12,6 Și unul a zis celui ce era îmbrăcat în veșminte de in și stătea deasupra apelor fluviului: „Pe când se vor sfârși aceste fapte minunate?”

12,7 Și am ascultat pe bărbatul cel îmbrăcat în veșminte de in care stătea deasupra apelor fluviului și el și-a ridicat dreapta și stânga lui către ceruri și a jurat pe Cel ce este viu în veci: „Va mai ține o vreme; vremuri și jumătate de vreme, iar când se va isprăvi de sfărâmat puterea poporului celui sfânt, atunci vor lua sfârșit toate acestea”.

12,8 Și eu am auzit, dar nu am înțeles și am zis: „Stăpâne, care va fi sfârșitul acestora?”

12,9 Și mi-a răspuns: „Du-te, Daniele, că sunt închise și pecetluite cuvintele acestea până la sfârșit!

12,10 Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți, iar cei nelegiuiți se vor purta ca cei nelegiuiți; toți cei fără de lege nu vor pricepe, ci numai cei înțelepți vor înțelege.

12,11 Și din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi și va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.

12,12 Fericit va fi cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.

12,13 Și tu mergi spre sfârșitul tău și te odihnește și te vei scula, ca să primești moștenirea ta în vremea cea de apoi!”.

Osea 1,1 Cuvântul Domnului care a fost către Osea, feciorul lui Beeri, în vremea domniei lui Ozia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii din Iuda, și în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioaș, regele din Israel.

1,2 Începutul cuvântului Domnului către Osea. Și a grăit Domnul către Osea: „Ia-ți de nevastă o femeie desfrânată și să ai copii de desfrânată! Căci iată a desfrânat pământul lui Israel, abătându-se de la Domnul”.

1,3 Atunci s-a dus el și și-a luat de soție pe Gomer, fiica lui Diblaim, și ea a rămas însărcinată și i-a născut un fiu.

1,4 Și a zis Domnul către acesta: „Pune-i numele Izreel! Căci iată puțină vreme mai este și Eu voi răzbuna vărsările de sânge ale lui Israel asupra casei lui Iehu și voi sfârși regatul casei lui Israel.

1,5 Și atunci voi sfărâma arcul lui Israel în valea lui Izreel!”

1,6 Și ea a rămas însărcinată și a mai născut o fiică. Și i-a zis atunci Domnul: „Pune-i numele Lo-Ruhama (Cea neiubită), căci de acum încolo nu voi mai avea milă de casa lui Israel, ca să-i iert păcatele.

1,7 Dar de casa lui Iuda Mă voi milostivi și o voi mântui prin Domnul Dumnezeul lui Israel, și nu-i voi mântui pe ei nici cu arcul, nici cu sabia, nici prin luptă, nici prin puterea cailor sau a călăreților”.

1,8 Și ea a înțărcat pe Lo-Ruhama și a rămas însărcinată și a născut încă un fiu.

1,9 Și a zis: „Pune-i numele: Lo-Ami (Nu este poporul Meu), căci voi nu sunteți poporul Meu, iar Eu nu sunt Dumnezeul vostru!”

2,1 Iar numărul fiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se socotește, nici nu se numără. Și în loc să vă zică vouă: „Voi nu sunteți poporul Meu”,

2,2 vi se spune: „Voi sunteți fiii Dumnezeului celui viu!”

2,3 Și se vor aduna iudeii și fiii lui Israel laolaltă și își vor alege o căpetenie și vor ieși din țara robiei și Izreel se va face mare și vor numi pe fratele lor: „Ami” și pe sora lor: „Ruhama”.

2,4 Osândiți pe mama voastră, învinuiți-o - că ea nu mai este femeia Mea, iar Eu nu mai sunt bărbatul ei ca să lepede de la dânsa podoabele desfrânării ei și semnele destrăbălării dintre sânii ei;

2,5 Altfel, Eu îi voi dezveli goliciunea ei și o voi înfățișa goală ca în ziua când s-a născut și o voi preface într-un pustiu, ca un pământ uscat și o voi prăpădi de sete.

2,6 Nu voi avea milă de fiii ei - că ei sunt copii de desfrânată -

2,7 De vreme ce mama lor a prea desfrânat, cea care i-a zămislit a săvârșit lucruri rușinoase. Că ea a zis: „Mă voi duce după iubiții mei, cei care îmi dau pâine, apă, lână și în, untdelemn și băuturi”.

2,8 Pentru aceasta iată că-i voi astupa drumul său cu mărăcini, voi ridica zid, ca ea să nu-și mai găsească cărările sale.

2,9 Ea va umbla după iubiții săi, dar nu-i va ajunge; îi va căuta, dar nu-i va afla. Și va grăi atunci: „Merge-voi și mă voi întoarce la bărbatul meu cel dintâi, că atunci îmi mergea mai bine decât acum”.

2,10 Dar ea n-a recunoscut că Eu am fost Acela Care i-a dat ei grâul, mustul și untdelemnul și i-am înmulțit argintul și aurul pe care l-a întrebuințat pentru Baal.

2,11 Pentru aceasta îmi voi lua înapoi grâul la vremea lui și mustul la timpul lui și-Mi voi lua lâna și inul cu care ea își acoperă goliciunea ei.

2,12 Și acum voi descoperi goliciunea ei în ochii iubiților ei și nimeni nu va putea s-o scape din mâna Mea.

2,13 Și voi face să înceteze toate desfătările ei, sărbătorile și lunile noi și zilele de odihnă și toate prăznuirile ei.

2,14 Și voi pustii via ei și smochinii ei, despre care ea zicea: „Acesta este darul pe care mi l-au dat iubiții mei”. Și-i voi preface în păduri și-i vor strica dobitoacele cele sălbatice.

2,15 „Și o voi pedepsi pentru zilele de sărbătoare în cinstea lui Baal, căruia îi aducea tămâieri, atunci când se gătea cu inelele sale și își punea podoabele și se ducea după iubiții ei, iar pe Mine M-a dat uitării”, zice Domnul.

2,16 Pentru aceasta, iată Eu o voi atrage și o voi duce în pustiu și voi vorbi inimii ei;

2,17 Și îi voi da viile ei de acolo și valea Acor o voi preface în poartă de nădejde; și ea va fi voioasă ca în vremea tinereții ei, ca în ziua când tu ai scos-o din pământul Egiptului.

2,18 Și va fi în vremea aceea - zice Domnul - că ea Mă va numi: „Bărbatul meu” și nu-Mi va mai zice: „Baalul (stăpânul) meu”.

2,19 Și voi scoate din gura ta numele Baalilor și nu vor mai fi chemați fiecare pe numele lor.

2,20 Și voi încheia în ziua aceea un legământ cu dobitoacele câmpului și cu păsările cerului și cu târâtoarele de pe pământ și voi sfărâma arcul și sabia și voi face să nu mai fie război în țară, iar pe cei ce o locuiesc, îi voi pune la adăpost.

2,21 Și te voi logodi cu Mine pe vecie și te voi logodi Mie după dreptate și bunăcuviință întru bunătate și dragoste;

2,22 Și te voi logodi Mie întru credincioșie, ca să cunoști că Eu sunt Domnul!

2,23 Și în ziua aceea, zice Domnul, Eu voi răspunde cerurilor, iar cerurile vor răspunde pământului,

2,24 și pământul va răspunde grâului, mustului și untdelemnului, și ele vor răspunde lui Izreel.

2,25 Și-Mi voi semăna pe Israel în țară și Mă voi milostivi spre Lo-Ruhama și voi zice către Lo-Ami: „Tu ești poporul Meu”, iar el îmi va răspunde: „Tu ești Dumnezeul meu!”

3,1 Și a zis Domnul către mine: „Du-te iarăși și iubește o femeie îndrăgită de un prieten, și totuși desfrânată, așa precum Domnul iubește pe fiii lui Israel, deși ei se întorc spre dumnezei străini și iubesc turtele de struguri”.

3,2 Și am cumpărat-o pe preț de cincisprezece sicli de argint, un omer de orz și un letec de orz;

3,3 Și i-am zis: „Zile fără număr vei sta așa, nu vei desfrâna și nu vei fi a nici unui bărbat, și Eu voi face asemenea față de tine”.

3,4 Că zile fără de număr fiii lui Israel vor rămâne fără rege, fără căpetenie, fără jertfă, fără stâlp de aducere aminte, fără efod și fără terafimi.

3,5 După aceasta, fiii lui Israel se vor întoarce la credință și vor căuta pe Domnul Dumnezeul lor, și pe David, împăratul lor, iar la sfârșitul zilelor celor de pe urmă se vor apropia cu înfricoșare de Domnul și de bunătatea Lui.

4,1 Ascultați cuvântul Domnului, voi, copii ai lui Israel, că Domnul stă la judecată cu locuitorii pământului,

4,2 că nu mai este credință, nici iubire, nici cunoaștere de Dumnezeu în țară.

4,3 Toți jură strâmb, mint, ucid, fură și sunt desfrânați; săvârșesc fapte sâlnice, iar sângele vărsat curge peste sânge.

4,4 Pentru aceasta țara e în mare jale, iar cei ce o locuiesc sunt fără vlagă.

4,5 Tu te poticnești ziua, iar noaptea se poticnește cu tine și profetul și voi face să

piară poporul tău.

4,6 Poporul Meu va pieri, pentru că nu mai cunoaște pe Domnul. Și pentru că tu ai trecut cu vederea cunoașterea Domnului, Eu te voi da la o parte din preoția Mea. Și fiindcă tu ai uitat de legea Domnului, și Eu voi uita pe fiii tăi.

4,7 Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea; cinstea lor au schimbat-o în rușine.

4,8 Ei se hrănesc din fărădelegile poporului Meu, și năzuința lor este numai către păcat.

4,9 Dar și poporului i se va întâmpla ca și preotului; voi pedepsi purtarea lui, iar faptele lui le voi întoarce împotriva lui;

4,10 Vor mânca, dar nu se vor sătura. Când se vor desfrâna, nu se vor înmulți, că au părăsit pe Domnul.

4,11 Desfrânarea, vinul și mustul dau curaj inimii.

4,12 Poporul Meu întreabă o bucată de lemn și toiagul lui îi vestește viitorul, că un duh de desfrânare i-a făcut să rătăcească și au săvârșit destrăbălări, depărtându-se de Dumnezeul lor;

4,13 Ei aduc jertfe pe vârfurile munților și tămâieri pe înălțimea colinelor, sub stejari, plopi și terebinți, căci umbra este bună. Iar dacă fiicele voastre se desfrânează și nurorile voastre sunt prea desfrânate,

4,14 nu voi pedepsi pe fetele voastre fiindcă au fost ticăloase și nici pe nurorile voastre că s-au desfrânat, că ele înseși merg laolaltă cu desfrânatele și aduc jertfă la un loc cu ticăloasele, astfel că poporul Meu merge la pieirea lui.

4,15 Dacă te desfrânezi, o, Israele, Iuda să nu mai păcătuiască. Nu mai veniți la Ghilgal și nu vă mai suiți în Bet-Aven și nu vă jurați: „Viu este Domnul!”

4,16 Că asemenea junincii îndărătnice, așa și Israel s-a îndărătnicit. Și să-i mai pască pe ei Domnul ca pe un miel în pășuni întinse?

4,17 Efraim este alipit de idoli; lasă-l...

4,18 După ce isprăvesc de băut, se dedau desfrâului; iar mai-marii lor năzuiesc numai către fapte de rușine.

4,19 Vântul îi va strânge în aripile sale și rușinea îi va cuprinde din pricina jertfelor lor.

5,1 Ascultați acestea voi, preoților, și luați aminte voi cei din casa lui Israel, și plecați urechea, voi cei din casa regelui, căci către voi se îndreaptă hotărârea, fiindcă ați fost un laț la Mițpe și o cursă întinsă pe Tabor.

5,2 Și la Sitim au săpat o groapă adâncă. Nu mai e nici o scăpare pentru ei toți!

5,3 Iată Eu cunosc Efraimul, iar Israelul nu se poate ascunde de Mine că tu, Efraime, chiar acum ai săvârșit fapte de ocară și Israelul s-a întinat cu spurcăciuni.

5,4 Faptele lor nu le dau răgaz să se întoarcă la credința în Domnul Dumnezeul lor, că un duh de ticăloșie sălășluiește înăuntru lor și pe Domnul nu vor să-L cunoască.

5,5 Trufia lui Israel mărturisește pe față împotriva lui; Israel și Efraim se vor prăbuși din pricina fărădelegilor lor, de asemenea și Iuda va cădea cu ei.

5,6 Cu oile și cu boii lor vor merge să caute pe Domnul, dar nu-L vor afla. El S-a despărțit de ei!

5,7 Căzut-au de la credința în Domnul, că au născut fii din desfrânare; de aceea, la sărbătoare de lună nouă vor fi nimiciți ei și țarinile lor.

5,8 Sunați din corn în Ghibea și din trâmbiță în Rama; strigați de deznădejde în Bet-Aven! Ia seama, Veniamine!

5,9 Efraim va fi pustiit în ziua judecății; pentru semințiile lui Israel vestesc un lucru care se va adeveri.

5,10 Căpeteniile lui Iuda au fost ca unii care schimbă piatra de hotar; peste ei voi vărsa ca apa întărâtarea Mea!

5,11 Efraim este asupritor, calcă dreptul fiecăruia, fiindcă îi place să alerge după idoli.

5,12 Iar Eu sunt ca o molie pentru Efraim, ca un cariu pentru casa lui Iuda.

5,13 Când Efraim a văzut boala lui, iar Iuda rana lui, Efraim s-a îndreptat spre Asiria și a trimis soli către regele din Iareb. Acela însă n-a putut să-l tămăduiască și să-l vindece de rana lui;

5,14 Căci Eu sunt ca un leu față de Efraim și ca un pui de leu față de casa lui Iuda. Eu, Eu sfâșii și Mă duc și nimeni nu poate să-i scape din mâna Mea.

5,15 Mă duc să nu Mă mai întorc la locul Meu, până ce nu se vor căi și-Mi vor căuta fața Mea. Întru strâmtorarea lor ei umblă după Mine, zicând:

6,1 „Veniți să ne întoarcem către Domnul, căci numai El, după ce ne-a rănit, ne tămăduiește, iar după ce ne-a bătut, ne leagă rănile noastre.

6,2 Și după două zile din nou ne va da viață, iar în ziua a treia ne va ridica iarăși și vom trăi în fața Lui.

6,3 Să-L cunoaștem, să ne sârguim să cunoaștem cine este Domnul! Venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor. Că El va veni la noi ca o ploaie timpurie și ca o ploaie târzie care adapă pământul”.

6,4 Ce să-ți fac ție, Efraime? Ce să-ți fac ție, Israele, fiindcă dragostea ta se risipește ca norii de dimineață, ca roua care se ia de timpuriu?

6,5 Pentru aceasta i-am prăbușit prin cuvântul profeților, i-am ucis prin graiul gurii Mele, iar judecata Mea s-a înălțat ca soarele.

6,6 Că milă voiesc, iar nu jertfă, și cunoașterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot.

6,7 Ei, întocmai ca Adam, au călcat legământul Meu, au căzut de la credință.

6,8 Galaadul este o cetate de răufăcători, plină de urme de sânge.

6,9 Ca și tâlharii din locuri ascunse, o ceată de preoți săvârșesc uciderи pe drumul spre Sichem - ei au făcut lucruri de ocară.

6,10 În Betel am văzut lucruri înspăimântătoare; desfrânarea lui Efraim și întinarea lui Israel.

6,11 Și ție, Iuda, îți este pregătit un seceriș, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu.

7,1 Când am voit să tămăduiesc pe Israel, atunci s-au dat pe față păcatele lui Efraim și ticăloșiile Samariei, că toți laolaltă săvârșesc fărădelegi: tâlharii intră prin case, hoții pradă la drumul mare.

7,2 Dar ei nici nu cugetă în inimile lor că Eu îmi aduc aminte de răutățile lor. Faptele lor Mă împresoară; ele se întâmplă înaintea ochilor Mei.

7,3 Prin fărădelegile lor înveselesc pe rege și pe căpetenii prin graiurile lor mincinoase;

7,4 Ei sunt toți desfrânați, ei ard ca un cuptor aprins de brutar pe care el nu-l mai

încinge de când a frământat aluatul și până ce acesta s-a ridicat.

7,5 La ziua regelui căpeteniile s-au îmbolnăvit de prea mult vin, și regele și-a dat mâna cu batjocoritorii.

7,6 Toată noaptea mânia lor stă potolită, iar dimineața arde ca văpaia focului.

7,7 Ei toți sunt ca un cuptor încins și mistuie pe judecătorii lor. Toți regii lor s-au prăbușit și nici unul din ei nu M-a chemat pe Mine!

7,8 Efraim s-a ofilit printre neamuri, el este ca o turtă pe care nimeni n-a întors-o la foc.

7,9 Cei de alt neam i-au stors vlaga lui, iar el nu bagă de seamă! Păr alb îi crește, și el tot nu simte.

7,10 Cu toate că trufia lui Israel mărturisește împotriva lui, el nu se întoarce către Domnul Dumnezeul lui și nu-L caută.

7,11 Și Efraim s-a purtat ca un porumbel, nepriceput și neștiutor; au chemat pe egipteni și s-au îndreptat către asirieni;

7,12 În vreme ce se duc acolo, Eu întind asupra lor lațul Meu; ca pe păsările cerului îi voi doborî, îi voi pedepsi precum s-a dat de știre în obștea lor.

7,13 Vai de ei, căci au fugit de Mine! Prăpăd să vină peste ei, căci au păcătuit împotriva Mea! Eu aș vrea să-i răscumpăr, dar ei grăiesc minciuni împotriva Mea.

7,14 Și nu strigă către Mine din toată inima lor, ci se tânguiesc pentru jertfelnicele lor. Ei se iau la harță pentru grâu și pentru must, și își întorc privirea de la Mine.

7,15 Dacă îi învăț și le întăresc brațul lor, atunci gândesc lucruri rele împotriva Mea:

7,16 Ei se îndreaptă către Baal. Ei sunt asemenea unui arc care scapă din mână. Căpeteniile lor au căzut în ascuțișul sabiei, din pricina iuțimii lor. Limba lor M-a făcut de ocară în țara Egiptului.

8,1 Sună din trâmbiță! Vrăjmașul vine ca un vultur asupra templului Domnului... Pentru că ei au călcat legământul cu Mine; împotriva legii Mele au păcătuit laolaltă.

8,2 Cu toate acestea ei strigă: „Dumnezeul meu, noi cei din Israel Te-am cunoscut pe Tine!”

8,3 Israel a disprețuit milostivirea mântuitoare; dușmanul să-l urmărească!

8,4 Ei și-au ales rege fără voința Mea, și-au pus căpetenii fără ca Eu să fi știut. Din aurul și din argintul lor și-au făcut idoli, ca ei să se prăbușească.

8,5 Samaria aduce jertfă unui vițel; mânia Mea stă aprinsă împotriva lor. Până când pot să rămână ei nepedepsiți?

8,6 Că el este din Israel, un meșter l-a lucrat, dar el nu este Dumnezeu. Să fie sfărâmat în bucăți vițelul Samariei!

8,7 Pentru că ei au semănat vânt, vor culege furtună; o semănătură care nu rodește spice și care nu au nici un grăunte în ele! Și dacă ar avea ceva în ele, străinii să le mănânce!

8,8 Israel va fi nimicit, va fi socotit printre neamuri ca un vas fără preț.

8,9 Că ei și-au îndreptat ochii spre asirieni, au dat daruri de dragoste...

8,10 - Chiar când ei vor fi împrăștiați printre neamuri, Eu îi voi aduna laolaltă - și ei vor înceta ca să-și ungă regi și căpetenii.

8,11 Efraim și-a clădit multe altare - cu gând de păcat au fost ridicate!

8,12 Dacă Eu aș scrie pentru el o mie de porunci ale legii Mele, ele sunt privite ca ale unui străin.

8,13 Le plac jertfe și ei le aduc, carne vor și o mănâncă. Domnul nu le binevoiește. Și acum îmi voi aduce aminte de fărădelegile lor și voi pedepsi păcatele lor. Să se întoarcă în Egipt!

8,14 Israel a uitat pe Ziditorul său și și-a clădit palate, și Iuda și-a înmulțit întăriturile sale; de aceea voi trimite foc în cetățile lui care îi va mistui palatele.

9,1 Nu te bucura, Israele, și nu sălta de veselie ca păgânii, că te-ai ticăloșit, părăsind pe Dumnezeul tău; ai iubit prețul unei desfrânate pe toate ariile de grâu.

9,2 Pentru că nici aria și nici teascul nu-i vor mai hrăni, iar mustul le va lipsi.

9,3 Nu vor mai locui în pământul Domnului; Efraim se va întoarce în Egipt, iar în Asiria vor mânca mâncăruri necurate.

9,4 Nu vor mai aduce Domnului nici o turnare de vin și nici nu-I vor mai pregăti vreo jertfă. Ca o pâine de jale este pâinea lor; toți cei care vor mânca din ea vor fi necurați, că pâinea lor slujește numai pentru potolirea foamei lor și nu va fi adusă în templul Domnului.

9,5 Ce vreți să faceți când vor veni zilele de prăznuire, în ziua de sărbătoare a Domnului?

9,6 Iată ei au plecat din pricina pustiirii; Egiptul îi va primi, Memfisul îi va îngropa! Odoarele lor scumpe de argint le va moșteni urzica, și mărăcinii vor năpădi corturile lor.

9,7 Sosit-au zilele de pedeapsă, venit-au zilele de răsplată. Israel strigă: „Profetul este un nebun, omul insuflat aiurează!” Da, desigur, din pricina mărimii nelegiuirii tale, din pricina mărimii răzvrătirii tale.

9,8 Proorocul află pretutindeni lațuri întinse... Ei întind capcane pe toate drumurile, capcane în templul lui Dumnezeu.

9,9 Grozave fapte de ocară au săvârșit, precum odinioară în Ghibea! - El își va aduce aminte de fărădelegile lor și va pedepsi păcatele lor.

9,10 Ca pe niște struguri în pustiu, așa am găsit pe Israel; ca la o pârgă de smochine la începutul ei, așa M-am uitat la părinții lui. Când ei au mers după Baal Peor, s-au sfințit lui Baal și au ajuns urâciune întocmai ca și cel pe care îl îndrăgiseră.

9,11 Gloria lui Efraim va zbura ca o pasăre; și nu vor mai fi nici nașteri, nici sarcini, nici zămisliri.

9,12 Chiar când își fac mari pe fiii lor, îi voi lăsa fără copii, lipsiți de partea bărbătească; căci vai de ei, dacă îmi voi întoarce privirea.

9,13 Efraim, precum văd, a făcut din fiii săi un vânat; Efraim trebuie să-și ducă fiii săi la junghiere.

9,14 Dă-le lor, Doamne, ceea ce trebuie să le dai! Dă-le lor pântece sterp și sâni fără lapte!

9,15 Toate răutățile lor și-au luat naștere în Ghilgal, că acolo am început să-i urăsc. Din pricina gândurilor celor rele, îi voi alunga din templul Meu; nu-i voi mai iubi nicidecum. Toate căpeteniile lor sunt oameni răzvrătiți!

9,16 Efraim va fi trântit la pământ; rădăcina lui se va usca. Nu va mai avea de loc rod! Și când vor avea fii, Eu voi ucide pe feciorii lor iubiți.

9,17 Dumnezeul meu îi va arunca de la Sine, că nu au ascultat de El. Să rătăcească printre neamuri!

10,1 Israel a fost o vie mănoasă, care dădea rod din belșug. Cu cât avea mai mult rod, cu atât sporeau altarele sale; cu cât era mai bogată țara, cu atât se înălțau mai

multe pietre de aducere aminte.

10,2 Inima lui era fățarnică; să-și ispășească păcatul! El singur va doborî altarele sale, va sfărâma pietrele de aducere aminte.

10,3 Ba chiar zic: „Noi nu mai avem rege, din pricină că nu ne-am temut de Domnul. Și la ce ne-ar sluji regele?”

10,4 Ei spun vorbe deșarte, jură strâmb, încheie legăminte și prefac dreptatea în otravă; judecata va crește pe brazdele câmpului!

10,5 Pentru vițelul din Bet-Aven, locuitorii din Samaria sunt plini de mare grijă, ba chiar vor plânge preoții lui și poporul său și se vor tângui pentru comorile lui care se irosesc.

10,6 Și pe el îl va duce în Asiria ca pe un dar al regelui din Iareb; rușinea îl va cuprinde pe Efraim, iar Israel se va rușina de idolii lui.

10,7 Nimicit va fi regele Samariei; ca o așchie va fi pe deasupra apei.

10,8 Pustiite vor fi înălțimile de la Aven, păcatul lui Israel; spini și ciulini să crească deasupra altarelor lor! Atunci vor grăi către munți: „Acoperiți-ne!”, iar colinelor: „Cădeți peste noi!”

10,9 Ca în zilele Ghibeii, așa ai păcătuit tu, Israele! Acolo ei Mi se împotriviră. Nu-i va atinge oare războiul în Ghibea pe fiii nelegiuirii?

10,10 Întru mânia Mea îi voi pedepsi și voi aduna popoare împotriva lor, când se vor pune laolaltă cele două fărădelegi ale lor.

10,11 Și Efraim este o junincă învățată la jug, căreia îi plăcea să treiere grâul pe arie. Dar Eu am pus jug pe gâtul ei frumos; am înjugat pe Efraim, Iuda va ara pământul, Iacov va trage grapa.

10,12 Semănați-vă fapte bune, căci numai așa veți secera milostivire; prefaceți țelina în ogoare ale cunoașterii de Dumnezeu și căutați pe Domnul, ca El să vină și să vă îndestuleze de roade mântuitoare!

10,13 Dar voi ați arat semănând fărădelegea și ați secerat nenorocirea, și acum trebuie să mâncați din roadele minciunii. Ți-ai pus nădejdea în carele tale de luptă și în mulțimea vitejilor tăi!

10,14 Pentru aceasta prăpădul războiului să vină peste cetățile tale și toate întăriturile tale să fie dărâmate - precum odinioară Salman a nimicit cu război Bet-Arbelul - când mama a fost zdrobită împreună cu pruncii ei.

10,15 Așa voi face cu voi, cei din casa lui Israel, căci ticăloși sunteți. În vălmășagul luptei va pieri regele lui Israel!

11,1 Când Israel era tânăr, Eu îl iubeam, și din Egipt am chemat pe fiul Meu.

11,2 Cu cât Eu îi chemam, cu atât fugeau de dinaintea Mea și jertfeau baalilor și aduceau tămâieri chipurilor cioplite de idoli.

11,3 Și Eu învățam pe cei din Efraim să meargă în picioare și-i luam în brațe, dar ei n-au înțeles, cu toate că Eu îi îngrijeam ca pe copii,

11,4 îi iubeam cu dragoste părintească, cu iubire fără de margini. Am fost pentru ei ca unul care le ridică jugul de pe grumajii lor, și mă plecam către ei și-i hrăneam.

11,5 Nu se vor mai duce în Egipt, ci Asiria le va fi rege, căci n-au voit să se întoarcă la credință.

11,6 Sabia să pustiască cetățile lui și să dărâme întăriturile lui, din pricina punerii lor la cale!

11,7 Dar poporul Meu este hotărât să se despartă de Mine. Îl strig, dar el nici nu

ridică ochii spre Mine.

11,8 O, cum te voi lăsa, Efraime! Cum te voi părăsi, Israele! Cum te voi trece cu vederea ca odinioară pe Adma și te voi face ca Țeboimul! Inima se zvârcolește în Mine, mila Mă cuprinde!

11,9 Nu voi dezlănțui iuțimea mâniei Mele, și nu voi prăpădi din nou Efraimul; căci Eu sunt Dumnezeu atotputernic și nu om: Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să te prăpădesc.

11,10 Vor merge după Domnul; dar El va mugi ca un leu, și când El va mugi, vor alerga zbuciumându-se toți cei dinspre apus;

11,11 Ei vor alerga tremurând ca o pasăre din Egipt și ca un porumbel din țara Asiriei. Și îi voi sălășlui în casele lor, zice Domnul.

12,1 Efraim M-a înconjurat cu minciună și casa lui Israel cu viclenie, și Iuda este fără frâu în fața Celui Atotputernic și înaintea Dumnezeului celui Sfânt și credincios.

12,2 Lui Efraim îi place vântul și după vântul de răsărit aleargă; grămădește minciună și deșertăciune, încheie legământ cu Asiria și duce untdelemn în Egipt.

12,3 Și Domnul dojenește cu ceartă pe Iuda: „Pedepsi-voi pe Iacov pentru purtările lui și-i voi răsplăti după faptele lui!”

12,4 În pântecele maicii sale, Iacov a ținut de călcâi pe fratele său, și ca un viteaz s-a luptat el cu Dumnezeu.

12,5 Cu îngerul s-a luptat și l-a biruit; a plâns și l-a rugat să se milostivească spre el; apoi l-a aflat la Betel și acolo Dumnezeu a grăit cu el.

12,6 Dar Dumnezeu este Domnul Savaot, Domnul este numele Lui.

12,7 Întoarce-te în cortul tău! Păzește dragostea și dreptatea Lui și nădăjduiește totdeauna în Dumnezeul tău!

12,8 Canaan ține în mână un cântar strâmb și la cântărire îi place să înșele!

12,9 Dar Efraim zice: „Am ajuns bogat și averi mi-am strâns!” Dar câștigul lui nu-i este de ajuns pentru fărădelegea pe care a făptuit-o.

12,10 Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, din pământul Egiptului și până acum. Te voi face să mai locuiești în corturi ca în zilele de sărbătoare.

12,11 Eu am vorbit către prooroci și le-am înmulțit vedeniile și tot prin prooroci am grăit în pilde.

12,12 În Galaad au săvârșit închinări la idoli, în Ghilgal au jertfit demonilor. Jertfelnicele lor să fie dărâmate - grămezi de pietre pe brazdele ogorului!

12,13 Când Iacov a fugit în Mesopotamia, atunci Israel pentru o femeie a fost slugă, iar pentru alta a păzit turmele.

12,14 Și printr-un prooroc Dumnezeu a scos pe Israel din Egipt și printr-un prooroc l-a păzit.

12,15 Efraim însă a întărâtat urgia Lui. Vărsările de sânge le va aduce Domnul asupra lui și va prăvăli peste el batjocura lui.

13,1 Ori de câte ori Efraim vorbea, era groază; el era mare în Israel, dar el s-a făcut vinovat cu Baal și a murit.

13,2 Și acum ei păcătuiesc din nou; și-au făcut chipuri turnate din argintul lor după felul idolilor - lucru de mână de meșter sunt toți! Și ei le zic: „Aceștia sunt dumnezeu!” Ei dau ajutor oamenilor. Pentru aceasta ei se închină sărutând viței cei de aur.

13,3 Din această pricină să ajungă ca norii cei de dimineață, ca roua care se ia de cu vreme, ca pleava pe care o mătură vântul de pe arie și ca fumul care iese printre gratii.

13,4 Dar Eu sunt Domnul Dumnezeul tău din țara Egiptului încoace și să nu cunoști un alt dumnezeu, decât pe Mine, și în afară de Mine nu este izbăvitor.

13,5 Eu te-am cunoscut pe tine în pustiu și în pământ uscat ți-am dat pășune!

13,6 Dar cu cât ei aveau pășune, cu atât mâncau mai mult, iar după ce se săturau, inima lor se semețea. Pentru aceasta ei M-au uitat.

13,7 De aceea voi fi pentru ei ca un leu și îi voi pândi pe cale ca o panteră.

13,8 Și Mă voi arunca asupra lor ca o ursoaică lipsită de puii ei și le voi sfâșia învelișul cel tare al inimii lor. Și leii cei din pădure să-i mănânce și animalele sălbatice să-i sfârtece!

13,9 Eu te voi pierde pe tine, Israele, și cine ar putea veni în ajutorul tău?

13,10 Unde este regele tău, care să te izbăvească în toate cetățile tale? Și unde mai sunt judecătorii tăi despre care tu ai zis: „Dă-mi un rege și o căpetenie!”

13,11 Îți voi da un rege întru mânia Mea și ți-l voi lua întru urgia Mea.

13,12 Fărădelegea lui Efraim este bine păstrată și păcatul lui este pus la o parte.

13,13 Durerile nașterii îl cuprind; dar el este un copil fără de minte, că în clipa nașterii el nu iese din sânul maicii lui.

13,14 Din stăpânirea locuinței morților îi voi izbăvi și de moarte îi voi mântui. Unde este, moarte, biruința ta? Unde-ți sunt chinurile tale? Mila stă ascunsă departe de ochii Mei...

13,15 Efraim să tot crească printre trestii; vântul de la răsărit va veni, suflarea Domnului se va ridica din pustiu, îi va seca izvoarele și îi va usca fântânile, va pustii țara și toate lucrurile ei de preț.

14,1 Pustie să ajungă Samaria, fiindcă s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului ei! Să cadă în ascuțișul sabiei, pruncii ei să fie uciși și femeile care i-au zămislit să fie spintecate!

14,2 Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeul tău, că tu te-ai poticnit din pricina fărădelegii tale!

14,3 Găsiți rugi de pocăință, întoarceți-vă către Domnul și-I ziceți Lui: „Iartă-ne orice fărădelege, ca să ne bucurăm de milostivirea Ta și să aducem, în loc de tauri, lauda buzelor noastre:

14,4 Asiria nu ne va scăpa, noi nu ne vom mai sui pe cai și nu vom mai zice către lucrurile mâinilor noastre: „Tu ești Dumnezeul nostru”, căci numai la Tine găsește orfanul milă”.

14,5 Tămădui-voi urmele căderii lor de la credință, îi voi iubi din toată inima Mea, căci mânia Mea s-a depărtat de la ei.

14,6 Voi fi ca roua pentru Israel; ca liliacul să înflorească și rădăcinile lui să se afunde în pământ ca cele din pădurile Libanului.

14,7 Lăstarii lui să fie puzderii, cununa lui să fie ca a măslinului, iar mireasma lui ca cea din Liban.

14,8 Să se întoarcă la Mine și să se adăpostească la umbra Mea, să-și agonisească hrană, și ca vița să înflorească și să li se ducă numele ca vinul cel din Liban.

14,9 Ce va mai face Efraim de aici încolo cu idolii? Eu singur îi voi răspunde și voi avea ochii ațintiți asupra lui. Eu sunt ca un chiparos verde! Din Mine ies roadele lui!

14,10 O, de ar fi cineva înțelept ca să priceapă aceasta și ager ca să poată pătrunde cuvântul cel adânc! Căile Domnului sunt căi drepte! Cei drepți merg pe ele în bună pace, iar cei nelegiuiți se poticnesc și cad.

Amos 1,1 Cuvintele lui Amos, unul dintre păstorii din Tecoa, care a avut vedenie pentru Israel în vremea lui Ozia, regele lui Iuda, în vremea lui Ieroboam, fiul lui Ioaș, regele lui Israel, doi ani înaintea cutremurului de pământ.

1,2 Și a zis: „Când Domnul va striga puternic din Sion și din Ierusalim va slobozi glasul Său, jalnice vor fi pășunile păstorilor și uscat va fi vârful Carmelului”.

1,3 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale Damascului, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, fiindcă ei au sfărâmat Galaadul cu tăvălugi de fier.

1,4 Pentru aceasta voi trimite foc asupra casei lui Hazael și va mistui palatele lui Ben-Hadad;

1,5 Și voi zdrobi zăvoarele Damascului și voi stârpi pe locuitorii din valea Aven și pe ai celui care ține în mână sceptrul din Bet-Eden și poporul cel din Aram va fi dus în robie la Chir”, zice Domnul!

1,6 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale Gazei, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, din pricină că ei au dus în robie mari tabere de robi, ca să le dea în mâna lui Edom;

1,7 Pentru aceasta, foc voi năpusti în zidurile Gazei și palatele ei le va mistui;

1,8 Pe tot locuitorul din Așdod îl voi stârpi și pe cel ce ține în mână sceptrul din Ascalon; și voi îndrepta către Acaron mâna Mea și rămășițele filistenilor vor pieri”, zice Domnul Dumnezeu.

1,9 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale Tirului, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, din pricină că tabere întregi de robi au fost date în mâna lui Edom și nu și-au mai adus aminte de legământul cel dintre frați.

1,10 Pentru aceasta voi trimite vâlvătăi de foc în zidurile Tirului și vor mistui palatele lui!”

1,11 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale Edomului, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, din pricină că el a urmărit cu sabia pe fratele său și că a înăbușit milostivirea lui. Din pricină că urgia lui a dăinuit necontenit și furia lui s-a dezlănțuit mereu;

1,12 Pentru aceasta voi trimite foc în Teman și palatele cele din Bosra le va mistui”.

1,13 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale feciorilor lui Amon, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, căci ei au spintecat femeile însărcinate ale Galaadului, ca să-și întindă hotarele lor;

1,14 Pentru aceasta voi aprinde foc în zidurile Rabei și văpaia va mistui palatele ei în ziua de război, în mijlocul vijeliei, în ziua cea de grea furtună.

1,15 Și regele lor va merge în robie, împreună cu căpeteniile lui”, zice Domnul!

2,1 Așa grăiește Domnul: „Pentru trei păcate ale Moabului, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, din pricină că el a ars oasele regelui Edomului până le-a prefăcut în cenușă.

2,2 Pentru aceasta voi trimite foc în Moab și va mistui palatele cele din Cheriot. Și Moabul își va sfârși viața în larmă, printre strigăte de război și în sunetul trâmbiței;

2,3 Pe judecători îi voi stârpi din mijlocul lui și pe toate căpeteniile, împreună cu el le voi omorî”, zice Domnul!

2,4 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale lui Iuda, ba chiar pentru patru, nu Mă

voi întoarce, din pricină că ei au aruncat legea Domnului și au nesocotit rânduielile Lui și au rătăcit în minciunile lor în care și părinții lor alunecaseră;

2,5 Pentru aceasta voi trimite foc în Iuda și palatele cele din Ierusalim le va mistui".

2,6 Așa zice Domnul: „Pentru trei păcate ale lui Israel, ba chiar pentru patru, nu Mă voi întoarce, fiindcă ei au vândut pe cel drept pentru argint și pe cel sărac pentru o pereche de încălțăminte.

2,7 Ei zdrobesc în pulbere capul celor sărmani și calcă în picioare pe cei în necazuri. Feciorul dimpreună cu tatăl său la aceeași desfrânată își află calea, ca să pângărească numele Meu cel sfânt;

2,8 Pe veșmintele luate zălog, pe lângă jertfelnice, se tolănesc și vinul celor năpăstuiți îl beau în templul dumnezeului lor.

2,9 Eu am prăpădit pe Amorei dinaintea lor, oameni înalți la stat ca cedrii și falnici ca stejarii; am nimicit rodul lor sus și rădăcina jos!

2,10 Eu v-am scos pe voi din țara Egiptului și patruzeci de ani v-am purtat prin pustiu, ca să luați în stăpânire țara amoreilor.

2,11 Eu am așezat prooroci dintre feciorii voștri și nazirei dintre flăcăii voștri! Oare nu este așa, fii ai lui Israel?" zice Domnul.

2,12 Dar voi ați dat nazireilor vin să bea și proorocilor le-ați poruncit, zicând: „Nu proorociți!"

2,13 Pentru aceasta vă voi face să vă clătinați încoace și încolo, cum se clatină o căruță încărcată cu snopi.

2,14 Cel iute de picior nu va putea să fugă, cel puternic nu se va mai bizui pe puterea lui și cel viteaz nu va scăpa cu viață;

2,15 Arcașul nu va putea ține piept, cel sprinten la picior nu va scăpa, iar cel călare pe cal nu va putea să se izbăvească.

2,16 Și cel mai îndrăzneț dintre cei viteji va fugi dezbrăcat în ziua aceea", zice Domnul.

3,1 Ascultați cuvântul acesta pe care Domnul îl grăiește către voi, fii ai lui Israel, și către tot neamul pe care l-a scos din pământul Egiptului, zicând:

3,2 „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate neamurile pământului; pentru aceasta vă voi pedepsi pe voi pentru toate fărădelegile voastre.

3,3 Oare pot merge doi laolaltă fără să se fi înțeles?

3,4 Oare urlă leul în pădure fără a fi găsit prada? Oare puiul de leu face să-i răsune glasul din culcușul său fără să fi prins ceva?

3,5 Pasărea cade oare în laț fără să fi fost el întins? Și se ridică oare cursa de pe pământ fără să se fi prins ceva în ea?

3,6 Sună oare trâmbița în cetate fără ca poporul să nu se înspăimânte? Se întâmplă vreo nenorocire în cetate fără ca Domnul să nu o fi pricinuit?

3,7 Domnul nu face nimic fără să fi descoperit taina Sa proorocilor, slujitorii Lui!

3,8 Dacă leul mugește, cine nu se va înfricoșa? Și dacă Domnul grăiește, cine nu va prooroci?

3,9 Dați de știre de pe acoperișurile palatelor din Așdod, de pe palatele din țara Egiptului și ziceți: Adunați-vă pe muntele Samariei și vedeți câte neorânduieli sânt în această cetate și ce asupriri în sânul ei.

3,10 Ei nu știu să lucreze cu dreptate, zice Domnul, strâng comori din sâlnicie și din

jaf în palatele lor.

3,11 Pentru aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu: „Vrăjmașul va cutreiera prin țară și te va despuia de puterea ta și va jefui palatele tale!”

3,12 Așa grăiește Domnul: „Precum ciobanul scapă din gura leului două șolduri de carne sau un vârf de ureche, așa vor scăpa fiii lui Israel! Voi care stați în Samaria pe un colț de pat și în Damasc în așternuturi,

3,13 ascultați și mărturisiți împotriva casei lui Iacov, zice Domnul Dumnezeu, Dumnezeul Savaot;

3,14 Că în ziua în care voi pedepsi fărădelegile lui Israel, voi răsturna altarele cele din Betel și coarnele jertfelnicului vor fi sfărâmate și vor cădea pe pământ.

3,15 Și casa cea de iarnă o voi dărâma și lăcașurile cele de fildeș vor pieri și case fără de număr nu vor mai fi”, zice Domnul.

4,1 Ascultați cuvântul acesta, voi vaci din Vasan, care stați pe muntele Samariei, voi care asupriți pe cei slabi, zdrobiți pe cei săraci, voi care ziceți bărbaților voștri: „Aduceți să bem!”

4,2 Juratu-S-a Domnul întru sfințenia Sa: „Iată vin zile când voi veți fi ridicați cu cârlige și urmașii cei de după voi cu cângi;

4,3 Și veți ieși prin spărturile zidurilor una câte una și veți fi aruncate către muntele Hermonului, zice Domnul!

4,4 Veniți la Betel și păcătuiți și în Ghilgal înmulțiți fărădelegile! De dimineață aduceți jertfele voastre, și la fiecare trei zile zeciuielile voastre!

4,5 Puneți înainte prinoase cu aluat ca jertfă de laudă, vestiți, trâmbițați prinoasele voastre cele de bunăvoie; că aceasta vă place vouă, copii ai lui Israel”, zice Domnul Dumnezeu.

4,6 „De aceea și Eu v-am lăsat cu dinții curați în toate cetățile voastre și cu lipsă de pâine în toate sălașele voastre, dar nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul.

4,7 „V-am lipsit de ploaie cu trei luni mai înainte de seceriș; și peste o cetate am revărsat ploaia, iar peste alta nu; peste un ținut a plouat, iar în cel care n-a plouat, s-a uscat holda.

4,8 Și s-au pornit două-trei cetăți către o altă cetate ca să bea apă, dar nu s-au săturat! Și voi tot nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul.

4,9 „V-am bătut pe voi cu rugină și cu mălură; am pustiit grădinile și viile voastre; smochinii și măslinii voștri au fost prăpădiți de lăcuste. Dar voi nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul.

4,10 „Am trimis asupra voastră ciumă ca aceea din pământul Egiptului; cu sabie am ucis pe feciorii voștri, în robie am dus până și caii voștri, iar întru urgia Mea am ridicat văpăi de foc în taberele voastre. Dar voi nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul.

4,11 „Și v-am prăbușit pe voi cum a prăbușit Dumnezeu Sodoma și Gomora și ați ajuns ca un tăciune scos din vâlvătaie. Dar nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul!

4,12 Drept aceea, iată ce-ți voi face; Israele - și cu dinadinsul îți voi face aceasta! Pregătește-te, Israele, să te întâlnești cu Dumnezeul tău!

4,13 Că El este Cel care a întocmit munții și a făurit vântul și descoperă omului gândurile sale; El a făcut zorile și întunericul și calcă peste înălțimile pământului. Domnul Dumnezeu Savaot este numele Lui!

5,1 Ascultați cuvântul acesta pe care eu îl rostesc asupra voastră, cântec de jale

pentru voi, cei din casa lui Israel:

5,2 Căzut-a ca să nu se mai scoale fecioara lui Israel, trântită stă la pământ și nimeni nu o ridică!

5,3 Că așa grăiește Domnul Dumnezeu casei lui Israel: „Cetatea care scotea o mie de oameni în luptă va rămâne cu o sută, și cea care scotea o sută va rămâne cu zece”.

5,4 Că așa zice Domnul către casa lui Israel:

5,5 „Căutați-Mă și veți fi vii! Nu umblați după Betel și în Ghilgal să nu intrați și nu treceți pe lângă Beer-Șeba, căci Ghilgalul va fi dus în robie și Betelul va rămâne o nimica toată.

5,6 Ci căutați pe Domnul ca să fiți vii, ca nu cumva să dea flăcărilor casa lui Iosif, să fie mistuită și nimeni să nu o poată stinge din cei din Betel.

5,7 Aceștia prefac judecata în pelin și prăbușesc dreptatea la pământ.

5,8 Căutați pe Cel care a făcut Orionul și Pleiadele, pe Cel care preface dimineața în întuneric adânc și întunecă ziua ca noaptea, pe Cel care cheamă apa mării și o varsă peste fața pământului. Domnul este numele Lui!

5,9 El aduce ruina peste cel puternic și prăpădul peste cetatea cea întărită.

5,10 Ei urăsc pe apărătorul dreptului la poarta cetății și de cel ce grăiește cinstit le este scârbă.

5,11 Drept aceea, fiindcă voi călcați în picioare pe cel sărman și luați de la el dar de grâu, cu toate că ați zidit case de piatră, nu le veți locui, și deși ați sădit viță de bun soi, nu veți bea din vinul ei.

5,12 Că Eu știu că mari sânt fărădelegile voastre și grele păcatele voastre, ca unii care asupriți pe cel drept și luați mită și stoarceți pe cei săraci la porțile cetății.

5,13 Dar în vremea aceea omul cel înțelept va tăcea, că este vreme rea.

5,14 Căutați binele și nu răul, ca să fiți vii și așa Domnul Dumnezeu Savaot va fi cu voi precum ziceți că este.

5,15 Urâți răul și iubiți binele și hotărâți judecata cea dreaptă la porți, poate că Domnul Dumnezeu Savaot Se va milostivi de cei rămași ai lui Iosif.

5,16 Pentru aceasta așa grăiește Domnul Dumnezeu Savaot, Atotțiitorul: „În toate piețele plânset va fi și pe toate ulițele se va auzi strigând: Vai! Vai! Plugarul va fi îndemnat la jale și la tânguire lângă cei ce știu să se bocească.

5,17 Și în toate viile va fi bocet, că Eu trec prin mijlocul tău”, zice Domnul.

5,18 Vai de cei ce doresc ziua Domnului! Ce se va întâmpla cu voi? Ziua Domnului este zi de întuneric și nu de lumină!

5,19 Veți fi ca un om care fuge din fața leului și dă peste un urs, și ca unul care intră în casă și se reazemă cu mâna de un perete și îl mușcă șarpele.

5,20 Nu va fi oare ziua Domnului întuneric și nu lumină, beznă și nu strălucire?

5,21 Urât-am, disprețuit-am prăznuirile voastre și nu simt nici o plăcere pentru sărbătorile voastre.

5,22 Când îmi veți aduce arderi de tot și prinoase, nu le voi binevoi și la jertfele de mântuire grase ale voastre nu voi pleca ochii.

5,23 Depărtează de Mine zgomotul cântecelor tale, că nu am plăcere să ascult cântarea alăutelor tale!

5,24 Și judecata se va năpusti ca apa, și dreptatea ca un șuvoi furios.

5,25 Voi cei din casa lui Israel, Mi-ați adus, oare, jertfe și prinoase în pustiu, vreme

de patruzeci de ani?

5,26 Dar acum veți aduce cu voi pe Sacut, regele vostru, și steaua dumnezeului vostru, Chevan, idolii voștri pe care vi i-ați făurit.

5,27 Și Eu vă voi duce robi dincolo de Damasc, zice Domnul, al Cărui nume este Dumnezeu Savaot.

6,1 Vai de voi, cei fără de grijă din Sion și cei care nădăjduiți în muntele Samariei! Însemnați pe cei mai de seamă dintre neamuri și îndreptați-vă către ei, voi cei din casa lui Israel!

6,2 Treceți la Calne și vedeți, duceți-vă de acolo la Hamatul cel mare și coborâți-vă în Gatul Filisteii; prețuiesc ele mai mult decât aceste regate? Ținutul lor este mai mare decât al vostru?

6,3 Voi fugiți de ziua cea de nenorocire și vă hărăziți o odihnă plină de primejdii.

6,4 Iată că ei stau tolăniți pe paturi de fildeș și stau întinși în așternuturile lor și mănâncă miei din turmă și viței crescuți în staul.

6,5 Se arată dibaci în cântece de liră și întocmai ca David se întrec în instrumente muzicale;

6,6 Beau din cupe vin și din pârga untdelemnului își fac miresme pentru uns și nu le pasă de prăbușirea casei lui Iosif!

6,7 Pentru aceasta ei vor fi duși în robie în fruntea robilor și strigătul de bucurie al celor fără frâu va dispărea.

6,8 Juratu-S-a Domnul pe Sine însuși, zice Domnul Dumnezeu Savaot: Îmi este scârbă de semeția lui Iacov și palatele lui le urăsc, pentru aceasta voi preda cetatea dimpreună cu tot ceea ce este în ea.

6,9 Astfel că dacă vor rămâne zece oameni într-o singură casă, vor muri!

6,10 Și nu va scăpa decât un mic număr, ca să scoată oasele din casă. Unul va zice celui care este în fundul casei: „Mai este cu tine cineva?” și celălalt îi va răspunde: „Nu!” și cel dintâi îi va zice: „Taci, că nu trebuie să amintești numele Domnului!”

6,11 Că iată Domnul va porunci și va lovi casa cea mare cu dărâmare și casa cea mică cu crăpături.

6,12 Oare pot caii să fugă pe stâncă? Se va ara marea cu boii? Căci voi prefaceți judecata în otravă și rodul dreptății în pelin.

6,13 Voi vă veseliți pentru Lodebar și ziceți: „Oare n-am cucerit prin forța noastră puterea?”

6,14 Și iată Eu voi ridica împotriva voastră - voi, cei din casa lui Israel - zice Domnul Dumnezeu Savaot, un popor care vă va asupri de la intrarea Hamatului până la râul Araba.

7,1 Iată ce vedenie mi-a arătat Domnul Dumnezeu: se făcea un stol de lăcuste la datul otavei, și era otava după cositul cuvenit regelui.

7,2 Și după ce au sfârșit de mâncat iarba de pe pământ, am zis: Doamne Dumnezeule, fie-ți milă! Cum va putea îndura aceasta Iacov, căci el este mic!

7,3 Și S-a milostivit Domnul pentru aceste vorbe și a zis: „Nu se va mai întâmpla!”

7,4 Apoi Domnul Dumnezeu mi-a arătat o altă vedenie: iată că Domnul chema focul ca să facă judecată; el a mistuit adâncul cel necuprins și a prăpădit și parte din pământ,

7,5 și am zis: Doamne, Dumnezeule, oprește-Te! Cum va îndura Iacov, căci el este mic!

7,6 Și S-a milostivit Domnul și acum, și a zis: „Nici aceasta nu se va întâmpla!”

7,7 Și iarăși am avut o vedenie: iată că Domnul stătea lângă un zid drept, iar în mâna Lui avea o cumpănă de plumb.

7,8 Și a zis Domnul către mine: „Ce vezi tu Amos?” și am zis: O cumpănă de plumb. Și mi-a răspuns Domnul: „Iată Eu voi pune cumpăna cea de plumb în mijlocul poporului Meu Israel și de aici încolo nu-l voi mai cruța.

7,9 Înălțimile lui Isaac vor fi distruse și capiștile lui Israel vor fi dărâmate, iar împotriva casei lui Ieroboam Mă voi scula cu sabie”.

7,10 Atunci a trimis Amasia, preotul cel din Betel, către Ieroboam, regele lui Israel, zicând: „Amos unelteşte împotriva ta chiar în casa lui Israel! Și locuitorii țării nu mai pot îndura cuvintele lui!”

7,11 Dar iată ce grăieşte Amos: „De sabie va muri Ieroboam și Israel va fi dus în robie de pe pământul lui!”

7,12 Și a zis Amasia către Amos: „Profetule, scoală și fugi în pământul lui Iuda și mănâncă acolo pâine și profețește în acele locuri;

7,13 Dar în Betel tu nu vei mai profeți, că el este un sanctuar al regelui, un templu al regatului!”

7,14 Și a răspuns Amos și a zis către Amasia: „Eu nu sânt prooroc și nici fecior de prooroc, ci sânt păstor și adunător de sicomori;

7,15 Și de la turmă m-a luat Domnul și mi-a zis: „Du-te și proorocește în poporul Meu Israel!”

7,16 Și acum ascultă cuvântul Domnului, tu, care zici: „Nu se cuvine să proorocești împotriva lui Israel și să nu propovăduiești împotriva casei lui Isaac!

7,17 Pentru aceasta așa zice Domnul: „Femeia ta se va desfrâna în cetate și fiii și fiicele tale vor cădea în ascuțișul sabiei; pământul tău va fi măsurat cu funia și tu vei muri într-un loc spurcat, iar Israel va fi dus în robie de pe pământul lui”.

8,1 Și iată ce mi-a arătat Domnul Dumnezeu: se făcea un coș cu poame,

8,2 și mi-a zis: „Ce vezi tu, Amos?” și a grăit Domnul către mine: „Vine sfârșitul poporului Meu Israel, căci nu-l voi mai trece cu vederea!

8,3 Și în ziua aceea cântările templului se vor preface în tânguiri, zice Domnul Dumnezeu. Hoiturile vor fi fără de număr; oriunde se vor arunca va fi tăcere!

8,4 Ascultați acestea, voi cei care zdrobiți pe cei sărmani și vreți să stârpiți pe cei obijduiți din țară,

8,5 zicând: „Când va trece luna nouă ca să vindem grâul și ziua de odihnă ca să deschidem jitnița, să micșorăm efa, să mărim siclul și să le înlocuim cu cântare strâmbe?

8,6 Să cumpărăm pe preț de argint pe cei nevoiași și pe cei în strâmtorare pentru o pereche de încălțăminte, să vindem grâul cel de lepădat?”

8,7 Juratu-S-a Domnul împotriva semeției lui Iacov: „Niciodată nu voi uita faptele lor!”

8,8 Pentru aceasta, oare, pământul nu se va zbuciuma și toți locuitorii nu vor fi cuprinși de jale? Se va înălța ca Nilul pe de-a întregul, se va învolbura și va descreşte ca fluviul cel din Egipt.

8,9 Iar în ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi apune soarele în miezul zilei și voi întuneca pământul în zi luminoasă;

8,10 Voi preface praznicele voastre în jelire și toate cântările voastre în tânguire; pe

toate coapsele voi pune sac și pleșuve vor fi toate capetele; voi înțeți jalea ca pentru cel unul-născut și sfârșitul va fi o zi de deznădejde!

8,11 Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului.

8,12 Și ei se vor clătina de la o mare până la cealaltă și de la miazănoapte la răsărit și vor cutreiera pământul căutând cuvântul Domnului, dar nu îl vor afla.

8,13 În vremea aceea se vor usca de sete fecioarele cele cu chip frumos și flăcăii;

8,14 Cei care se jură pe păcatul Samariei și zic: „Viu este Dumnezeul tău, Dane, și vie este calea până la Beer-Șeba” - vor cădea și nu se vor mai scula!

9,1 Văzut-am pe Domnul stând lângă altar și a zis: „Lovește capetele stâlpilor ca să cadă tavanul, prăvălește-le peste capetele tuturor, iar pe cei ce vor scăpa, cu sabia îi voi omorî. Nimeni nu se va izbăvi cu fuga și nici unul nu-și va scăpa viața!

9,2 Dacă se vor strecura în locuința morților, de acolo mâna Mea îi va apuca, și de se vor sui în cer, îi voi da jos de acolo;

9,3 Dacă se vor ascunde pe vârful Carmelului și acolo îi voi prinde și îi voi apuca. De se vor ascunde dinaintea ochilor Mei în fundul mării, voi da poruncă șarpelui și îi va mușca.

9,4 În robie de se vor duce înaintea vrăjmașilor lor, și acolo voi da poruncă și sabia îi va ucide, căci ochii Mei Eu îi ațintesc spre rău iar nu spre bine!

9,5 Domnul Dumnezeu Savaot se atinge de pământ, și el se topește și toți locuitorii sânt cuprinși de jale. Pământul se înalță ca Nilul și descrește ca fluviul Egiptului.

9,6 El a zidit locuințele Sale înalte în ceruri și bolta cea de peste pământ a întemeiat-o. El cheamă apele mării și le revarsă peste fața a tot pământul. Domnul este numele Lui.

9,7 „Oare nu sunteți voi, feciori ai lui Israel, pentru Mine, ca și Cușiții?”, zice Domnul. „Oare n-am scos Eu pe israeliți din pământul Egiptului, pe filisteni din Caftor și pe sirieni din Chir?”

9,8 Iată ochii Domnului Dumnezeu privesc spre împărăția cea păcătoasă și Eu o voi nimici de pe fața pământului! Dar nu voi distruge casa lui Iacov, zice Domnul!

9,9 Căci iată, voi da porunci și vă voi vântura printre toate neamurile, pe voi cei din neamul lui Israel, precum vânturi grâul la ciur, ca nici o pietricică să nu cadă pe pământ.

9,10 De sabie vor pieri toți păcătoșii cei din poporul Meu, care zic: „Prăpădul nu ne va atinge și peste noi nu va da”.

9,11 În ziua aceea voi ridica cortul cel căzut al lui David și voi drege spărturile lui și dărâmăturile le voi ridica la loc și-l voi zidi ca în vremurile cele dintru început;

9,12 Ca astfel ei să ia în stăpânire rămășița Edomului și toate popoarele peste care s-a chemat numele Meu, zice Domnul, Care face acestea.

9,13 Iată vin zile, zice Domnul, când cel ce ară va ajunge din urmă pe cel ce seceră, și cel ce calcă strugurii pe cel ce seamănă. Și munții vor picura must și toate colinele se vor topi.

9,14 Și Eu voi întoarce din robie pe poporul Meu Israel, și ei vor zidi cetățile cele pustiite și le vor locui, vor sădi vii și vor bea din vinul lor, vor face grădini și din roadele lor vor mânca.

9,15 Și îi voi răsădi în pământul lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o în stăpânire”, zice Domnul Dumnezeul tău.

Miheia 1,1 Cuvântul Domnului care a fost către Miheia din Moreșet în vremea domniei lui Iotam, Ahaz și Iezechia, regii lui Iuda, când a avut vedenie pentru Samaria și Ierusalim.

1,2 Ascultați, voi neamuri toate, ia aminte pământule și tot ce se află pe tine! Căci Domnul Dumnezeu va fi vouă mărturie împotriva voastră, Domnul din templul cel sfânt al Său!

1,3 Căci iată Domnul va ieși din locașul Lui, Se va pogorî și va păși peste înălțimile pământului;

1,4 Munții se vor topi sub El ca ceara în fața focului și văile vor curge, cum se pornesc la vale apele pe povârniș.

1,5 Toate acestea vor fi din pricina fărădelegii lui Iacov și a păcatului casei lui Israel. Care este fărădelegea lui Iacov? Oare nu Samaria? Și care sunt înălțimile lui Iuda? Oare nu Ierusalimul?

1,6 Pentru aceasta voi preface Samaria într-o grămadă de pietre adunate de pe câmp, când se sădește via; voi prăvăli în vale pietrele ei și temeliile ei le voi dezveli.

1,7 Toate chipurile ei cele cioplite vor fi doborâte, toată bogăția adunată din prețul desfrânării va fi arsă în foc și toate chipurile ei de idoli le voi face una cu pământul; căci din plată de desfrânată i-a adunat și în plată de desfrânată se vor preface!

1,8 Din această pricină Mă voi tângui și voi urla, voi merge desculț și gol; voi scoate urlete ca șacalii și țipete ca struții;

1,9 Căci rana ei este fără de leac, ajuns-a până în Iuda, atins-a porțile poporului Meu, până la Ierusalim.

1,10 Nu dați de veste în Gat, și în Aco, nu plângeți! În Bet-Leafra tăvăliți-vă în pulbere!

1,11 Cornul sună pentru voi, locuitori din Șafir. Și din cetatea lor nu ies cei din Taanan. Plângere se aude în Bet-Haețel, căci veți fi lipsiți de sprijin.

1,12 Cum să nădăjduiască locuitorii cei din Marot că le va fi bine, când nenorocirea de la Domnul s-a coborât la porțile Ierusalimului?

1,13 Înhămați caii la căruță, locuitori ai Lachișului! Iată începutul ispășirii păcatului fiicei Sionului, căci în tine s-au aflat fărădelegile lui Israel.

1,14 De aceea tu vei renunța să stăpânești Moreșet-Gat; casele Aczibului vor fi o dezamăgire pentru regii Israelului!

1,15 Îți voi aduce un nou cuceritor ție care locuiești în Mareșa; strălucirea Israelului va merge până la Odolam!

1,16 Fii pleșuvă și te rade pentru copiii tăi cei dragi, mărește-ți pleșuvia ca a vulturului, căci ei au fost duși în robie, departe de tine!

2,1 Vai de cei ce cugetă gânduri sâlnice stând în așternuturile lor și de cei ce săvârșesc fărădelegea la lumina zilei de îndată ce află prilej.

2,2 Le plac țarinile, pentru aceea le și răpesc; casele, de aceea le și iau. Calcă sâlnic drepturile stăpânului și ale casei lui, ale omului și ale moștenirii lui.

2,3 Pentru aceasta așa zice Domnul Iată că Eu pun la cale pentru neamul acesta o nenorocire, de care nu veți putea să vă feriți grumazul vostru și nu veți mai călca mândri; căci vremurile sunt rele.

2,4 În vremea aceea veți ajunge de batjocură și vi se va cânta un cântec de jale: „Domnul a spus, și iată că au fost nimiciți! El dă în alte mâini partea de moștenire a poporului Său! Cum ia El fără să mai dea înapoi și ogoarele noastre le împarte

vrăjmașului!

2,5 Pentru aceasta voi nu veți avea pe nimeni care să arunce funia pentru sorții voștri în obștea Domnului!”

2,6 Nu ziceți nimic împotrivă! Nu vă ridicați împotrivă, căci aceasta nu poate să depărteze rușinea voastră!

2,7 Casa lui Iacov zice: „Oare Dumnezeu a pierdut răbdarea? Acestea sunt lucrurile Sale?” Cuvintele Mele nu sunt ele, oare, binevoitoare pentru cel ce umblă pe calea cea dreaptă?

2,8 Ci voi, împotriva poporului Meu, stați într-ajutor vrăjmașului lui. Mai înainte ca să năvălească Salmanasar voi jefuiți ca la război pe cei care merg cu încredere pe calea lor;

2,9 Voi dați afară pe femeile poporului Meu din casele lor plăcute, iar feciorilor lor le luați pentru totdeauna slava Mea!

2,10 Sculați-vă și plecați, căci aici nu este loc de odihnă; din pricina întinăciunii lui, va avea parte de chinuri grozave.

2,11 O! Dacă ar putea cineva să fie purtat de duhul născocirilor și să spună cuvinte mincinoase, zicând: „Am să-ți proorocesc despre vin și despre băutura cea îmbătătoare”, acesta ar fi proorocul poporului acestuia.

2,12 Te voi aduna pe tine, Iacove tot, voi strânge laolaltă ceea ce a mai rămas din Israel! Îl voi aduna ca pe oile ce sunt în mare primejdie, ca pe o turmă în mijlocul unei nenorociri. Spăimântați, ei vor fugi departe de locul prăpădului!

2,13 Cel ce croiește cale este în fruntea lor; ei își croiesc cale și trec și ies pe o poartă, iar regele merge înaintea lor Domnul este în fruntea lor.

3,1 Și am zis: „Ascultați acum, căpetenii ale lui Iacov și judecători ai casei lui Israel: Oare nu este datoria voastră să cunoașteți dreptatea?

3,2 Ei urăsc binele și iubesc răul, jupoaie pielea de pe oameni și carnea de pe oasele lor.

3,3 Și după ce vor fi mâncat carnea poporului meu, vor fi jupuit pielea și oasele lor le vor fi sfărâmat și prefăcut în bucăți ca și carnea în oală, ca trupul lor în căldare,

3,4 atunci vor striga către Domnul, dar El nu le va răspunde și în vremea aceea își va ascunde fața Sa de la ei, din pricina faptelor lor celor rele.

3,5 Așa zice Domnul împotriva proorocilor care rătăcesc pe poporul meu, care atât cât au în ce să-și înfigă dinții propovăduiesc pacea, dar împotriva celor care nu le aruncă nimic în gură se pornesc cu război.

3,6 Pentru aceasta va fi pentru voi noapte în loc de vedenie și întuneric în loc de proorocie! Soarele va apune peste prooroci și ziua se va preface în întuneric!

3,7 Văzătorii se vor face de rușine și ghicitorii vor fi de ocară și toți își vor acoperi barba, căci nu vor avea nici un răspuns de la Domnul.

3,8 Iar eu mulțumită Duhului lui Dumnezeu sunt plin de putere, de dreptate și de tărie, ca să vădesc fărădelegea lui Iacov și păcatul lui Israel.

3,9 Ascultați acestea voi, căpetenii ale casei lui Iacov, judecători ai casei lui Israel, voi cei ce simțiți scârbă pentru dreptate și strâmbați ceea ce este drept,

3,10 care zidiți Sionul cu fărădelegi și Ierusalimul cu strâmbătăți!

3,11 Căpeteniile lor fac judecată pentru plocoane, preoții dau învățătura legii pentru plată și profeții profețesc pentru bani și se sprijină pe Domnul zicând: „Domnul este în mijlocul nostru și prăpădul nu va veni peste noi!”

3,12 Deci, din pricina voastră, Sionul va fi arat cu plugul ca o țarină și Ierusalimul va fi prefăcut într-un morman de ruine și muntele templului va ajunge o înălțime acoperită cu pădure!

4,1 Și în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înălța peste vârfurile munților și mai sus decât dealurile și către el vor curge popoarele;

4,2 Popoare multe se vor îndrepta spre el zicând: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale, și să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim!”

4,3 El va fi judecător al multor popoare și dreptate va împărți la neamuri puternice până departe. Acelea vor preface săbiile lor în fiare de plug și lăncile lor în cosoare. Și nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu se vor mai învăța cum să se lupte;

4,4 Ci fiecare va sta liniștit sub vița și smochinul lui și nimeni nu-i va înfricoșa, căci gura Domnului Savaot a grăit!

4,5 Atunci toate popoarele vor umbla fiecare în numele dumnezeului său, iar noi vom merge în numele Domnului Dumnezeului nostru de acum și până în veac!

4,6 În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna laolaltă pe cei care o luaseră la fugă și pe cei chinuiți;

4,7 Și din cei șchiopi voi face un rest și din cei ce au fost împovărați, un neam puternic, și Domnul va împărăți peste ei în muntele Sionului, de acum și până-n veac!

4,8 Iar la tine, turnul de pază al turmei, colina fiicei Sionului, la tine se va întoarce stăpânirea de odinioară, împărăția fiicei Ierusalimului!

4,9 Și acum pentru ce strigi așa de tare? Oare îți lipsește rege și sfătuitorul tău a pierit și te-au cuprins durerile ca pe una care naște?

4,10 Sufere dureri de naștere și zvârcolește-te ca o femeie în chinuri, fiică a Sionului, căci vei ieși din cetate și te vei sălășlui în câmp și te vei duce în Babilon. Acolo tu vei fi izbăvită și acolo te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi.

4,11 Acum s-au adunat la tine neamuri fără de număr, care zic: „Pângărită să fie, și ochii noștri să privească nesățioși Sionul!”

4,12 Dar ele nu cunosc cugetele Domnului și nu pricep sfatul Lui, că El le-a adunat ca snopii pe arie.

4,13 Scoală-te și calcă în picioare pe fiica Sionului; că voi face cornul tău de fier și copitele tale de aramă! Tu vei zdrobi popoare multe și prada luată de la ele, Domnului o vei închina și bogățiile lor Stăpânului a tot pământul.

4,14 Și acum închide-te cu zid, Bet-Gader! Suntem cuprinși de toate părțile! Ei lovesc cu toiagul peste obraz pe toate seminţiile lui Israel!

5,1 Și tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei.

5,2 Pentru aceasta îi va lăsa până în vremea când aceea ce trebuie să nască va naște. Atunci rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel.

5,3 El va fi voinic și va paște poporul prin puterea Domnului, întru slava numelui Domnului Dumnezeului Său și toți vor fi fără de grijă, iar El va fi mare, până la marginile pământului.

5,4 Și El însuși va fi pacea noastră! Când Asiria va năvăli în țara noastră și va

pătrunde călcând în palatele noastre, noi vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii,

5,5 care vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod cu sabia scoasă din teacă. Și ne va izbăvi de Asiria, când aceasta va năvăli în țara noastră și când va trece peste hotarele noastre.

5,6 Iar restul lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Domnul și ca bura de ploaie pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni și nu așteaptă ajutor de la fiii oamenilor.

5,7 Și va mai fi restul lui Iacov, între popoare multe, ca un leu între dobitoacele din pădure și ca un pui de leu în turma de oi, care trece, calcă în picioare și pradă, fără ca nimeni să-i poată smulge prada.

5,8 Mâna ta se va ridica împotriva vrăjmașilor tăi și toți asupritorii tăi vor fi nimiciți!

5,9 Și în ziua aceea, zice Domnul, voi nimici caii tăi din mijlocul tău și toate carele tale le voi distruge.

5,10 Și voi dărâma orașele din țara ta și toate cetățile tale le voi face una cu pământul.

5,11 Și din mâna ta voi nimici pe vrăjitori și tu nu vei mai avea ghicitori;

5,12 Voi dărâma idolii tăi și stâlpii idolești din mijlocul tău și nu te vei mai închina lucrurilor mâinilor tale;

5,13 Voi nimici dumbrăvile din mijlocul tău și voi tăia copacii tăi, afierosiți idolilor.

5,14 Iar în mânia și în iuțimea Mea Mă voi răzbuna asupra popoarelor care nu M-au ascultat.

6,1 Ascultați deci ce zice Domnul: „Scoală-te! Fă judecată cu munții, iar colinele să audă glasul tău”.

6,2 Ascultați, voi munților, certarea Domnului și voi, neclintite temelii ale pământului! Că Domnul este în judecată cu poporul Său și va grăi împotriva lui Israel.

6,3 Poporul Meu! Ce ți-am făcut și cu ce te-am împovărat? Răspunde-Mi!

6,4 Eu sunt Cel care te-am scos din țara Egiptului și din casa robiei te-am răscumpărat și ți-am trimis înainte pe Moise, pe Aaron și pe Mariam!

6,5 Poporul Meu! Adu-ți aminte de sfatul lui Balac, regele Moabului, și ce i-a răspuns lui Balaam, feciorul lui Peor - când tu ai mers de la Șitim până la Ghilgal - ca să cunoști dreptatea lui Dumnezeu”.

6,6 „Cu ce mă voi înfățișa înaintea Domnului și mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preaînalt? Înfățișa-mă-voi cu arderi de tot, cu viței de un an?

6,7 Dar, oare, Domnului îi vor plăcea miile de berbeci, zecile de mii de râuri de untdelemn? Oare îi voi da pe cel dintâi născut al meu ca preț pentru fărădelegea mea și rodul pântecelui meu pentru păcatul sufletului meu?”

6,8 Ți s-a arătat, omule, ceea ce este bun și ceea ce Dumnezeu cere de la tine: dreptate, iubire și milostivire și cu smerenie să mergi înaintea Domnului Dumnezeului tău!

6,9 Glasul Domnului strigă către cetate - și este înțelept cine se teme de numele Tău -: „Ascultați, voi seminții și tu obște a cetății!

6,10 Oare voi scăpa din vedere casa celui fără de lege, comorile celui păcătos și efa cea mică blestemată?

6,11 Oare voi ierta pe cel cu cântare nedrepte și cu greutăți înșelătoare în sac?

6,12 Că bogații din cetate sunt plini de sâlnicie și locuitorii grăiesc cuvinte mincinoase și limba lor este numai viclenie în gura lor.

6,13 Și Eu am început să te bat și să te pustiesc din pricina păcatelor tale.

6,14 Vei mânca, dar nu te vei sătura și foamea va roade lăuntrul tău; vei pune la o parte, dar nu vei putea scăpa nimic, și ceea ce vei scăpa, voi trece prin ascuțișul sabiei.

6,15 Tu vei semăna, dar nu vei secera; vei călca în teasc smochine, dar nu te vei unge cu untdelemn; vei face must, dar nu vei bea vin.

6,16 Căci voi ați luat aminte la rânduielile lui Omri și la toate faptele casei lui Ahab și v-ați purtat după sfaturile lor, ca să vă dau pustiirii și pe locuitorii tăi, batjocurii. Pentru aceasta veți avea în sarcina voastră ocara poporului Meu!”

7,1 Vai mie! Căci am ajuns ca după culesul fructelor de vară, ca după culesul viilor! Nu se mai află nici un strugure de mâncare, nici o smochină timpurie pe care o dorește sufletul meu!

7,2 Om cucernic nu mai este în țară și nici un om drept pe pământ; toți pândesc să verse sânge, unii întind cursă altora.

7,3 Mâinile lor sunt gata să săvârșească răul: căpetenia cere daruri, judecătorul cere plată și cel mare grăiește după pofta sufletului său.

7,4 Cel mai bun dintre ei este ca un spin, cel mai cinstit dintre ei este mai rău decât un gard de mărăcini. Ziua vestită de străjile Tale, ziua pedepsirii Tale a sosit; acum ei vor fi în mare tulburare!

7,5 Nu vă încredeți în prieteni și în cel de aproape nu vă puneți nădejdea și de aceea care se sprijină pe pieptul tău păzește cuvintele gurii tale!

7,6 Căci feciorul defaimă pe tatăl său și fiica se scoală împotriva mamei sale; iar dușmanii omului sunt cei din casa lui.

7,7 Ci eu numai spre Domnul voi aținti privirea, în Domnul Dumnezeul meu îmi voi pune nădejdea și Dumnezeul meu mă va asculta.

7,8 Nu te bucura de mine, vrăjmașa mea, căci dacă eu cad, mă scol, iar când stau în întuneric, Domnul este lumina mea.

7,9 Îndura-voi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui, până când El va judeca pricina mea și îmi va face dreptate; El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea Lui.

7,10 Să vadă vrăjmașa mea și să se ascundă de rușine, ea care-mi spunea: „Unde este Domnul Dumnezeul tău?” Ochii mei se vor uita la ea, și ea va fi călcată în picioare ca noroiul de pe ulițe.

7,11 Vine ziua când zidurile tale vor fi zidite iarăși, când nu va mai fi nici o lege din acestea.

7,12 În ziua aceea vor veni la tine din Asiria și din cetățile Egiptului, din Egipt și până la Eufrat, de la o mare și până la cealaltă și de la un munte până la altul.

7,13 Țara se va preface în pustiu din pricina locuitorilor ei, ca preț al purtării lor.

7,14 Paște poporul cu toiagul tău, turma moștenirii tale, cea care sălășluiește singură în pădure, în mijlocul Carmelului! Să pască în Vasan și în Galaad ca în zilele cele de altădată!

7,15 Ca în ziua când ai ieșit din țara Egiptului îți voi arăta lucruri minunate!

7,16 Vedea-vor neamurile și se vor rușina, cu toată puterea lor; vor pune mâna la

gură, iar urechile lor vor fi cuprinse de surzenie.

7,17 Vor linge pulbere ca șerpii, ca și târâtoarele pământului vor fi cuprinse de spaimă, ieșind din ascunzișurile lor; vor veni tremurând către Domnul Dumnezeul nostru și se vor înfricoșa de Tine.

7,18 Cine este Dumnezeu ca Tine, Care ierți fărădelegea și treci cu vederea păcatele restului moștenirii Tale? Mânia Lui nu ține totdeauna, căci El iubește îndurarea.

7,19 Și milostivește-Te iarăși spre noi și fărădelegile noastre calcă-le în picioare! Aruncă în adâncul mării toate păcatele noastre.

7,20 Păstrează credincioșia făgăduită lui Iacob și îndurarea pe care ai arătat-o lui Avraam, precum ai jurat către părinții noștri în zilele de odinioară.

Ioil 1,1 Cuvântul Domnului care a fost către Ioil, fiul lui Petuel.

1,2 Ascultați acestea, voi bătrânilor, luați aminte, voi toți locuitorii țării! Oare s-a mai întâmplat așa în vremea voastră sau în zilele părinților voștri?

1,3 Povestiți-le feciorilor voștri, iar ei feciorilor lor, iar aceia neamului care va veni după ei!

1,4 Ceea ce a rămas de la lăcustele mici au mâncat lăcustele mari, și ceea ce a rămas de la cele mari au mâncat cele zburătoare, și ceea ce a rămas de la cele zburătoare au prăpădit stolurile de lăcuste.

1,5 Deșteptați-vă, beților, și plângeți! Și voi, băutorilor de vin, tânguiți-vă pentru vinul cel nou, căci vi s-a luat de la gură.

1,6 Căci un popor a năvălit în țara mea, puternic și fără de număr; dinții lui ca dinții de leu, iar fălcile, ca fălcile de leoaică.

1,7 Pustiit-a via mea, iar smochinul meu mi l-a făcut bucăți; l-a jupuit de coajă și l-a trântit la pământ. Mlădițele de viță au rămas albe.

1,8 Tânguiește-te ca o fecioară încinsă cu sac după bărbatul din tinerețea ei!

1,9 Prinosul și jertfa cu turnare nu mai sunt în templul Domnului! Preoții, slujitorii Domnului, sunt în mare jale.

1,10 Câmpul a rămas pustiu, țarina este plină de jale; grâul nu mai este, mustul ajuns-a de ocară, iar untdelemn n-a rămas chiar nici un strop!

1,11 Plugarii sunt zăpăciți, stăpânii de vii se tânguiesc pentru grâu și pentru orz, căci secerișul din țarini este pierdut.

1,12 Vița de vie este fără vlagă, smochinul tânjește, rodiile de asemenea și finicii, merii și toți copacii de pe câmp s-au uscat; ba mai mult, bucuria ajuns-a ocară pentru fiii oamenilor.

1,13 Încingeți-vă și vă tânguiți, voi preoților, izbucniți în bocete, voi slujitori ai altarului! Intrați în templu și petreceți noaptea în sac de jale, voi slujitori ai lui Dumnezeu, căci prinosul și jertfa cu turnare au fost îndepărtate din templul Dumnezeului vostru!

1,14 Postiți post sfânt, strângeți obște de prăznuire, adunați pe bătrâni, pe toți locuitorii țării în templul Dumnezeului vostru și strigați către Domnul rugându-L:

1,15 „O, ce zi! Căci aproape este ziua Domnului și vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.

1,16 Oare nu ni s-a luat hrana de sub ochii noștri, bucuria și veselia din templul Dumnezeului nostru?

1,17 Semințele s-au uscat sub bulgării din brazdă, grânarele sunt goale, hambarele sunt fără nimic în ele, căci nu mai este grâu.

1,18 Cum gem vitele! Cirezile de boi mugesc, căci nu află nicăieri păşune; chiar şi turmele de oi sunt în mare lipsă.

1,19 Către Tine, Doamne, strig! Căci focul a mistuit toate păşunile pustiului şi văpaia lui a dogorit toţi copacii de pe câmp.

1,20 Şi fiarele câmpului zbiară către tine, căci pâraiele de apă au secat şi focul a mistuit păşunile stepei".

2,1 Sunaţi din trâmbiţă în Sion, strigaţi din răsputeri în muntele cel sfânt al Meu, ca să se cutremure toţi locuitorii ţării! Căci vine ziua Domnului; iată ea este aproape;

2,2 O zi de întuneric şi de beznă, zi cu nori şi cu negură deasă. Precum zorile se revarsă pe deasupra munţilor, tot aşa dă năvală un popor numeros şi puternic, cum n-a mai fost niciodată şi cum nu va mai fi după el până în anii vremurilor celor mai îndepărtate.

2,3 Înaintea lui merge mistuind focul, iar după el arde văpaia. Pământul este înaintea lui ca grădina Raiului, iar după trecerea lui, pustiu înfricoşător, căci nimic nu scapă din faţa lui.

2,4 Cum sunt caii, aşa le este chipul lor; şi ca sprinteni călăreţi, aşa aleargă.

2,5 Se aud ca un duruit de care de război, care se avântă în goană pe creştetul munţilor, ca pârâitul flăcărilor care mistuie o mirişte, ca o oştire puternică aşezată în linie de bătaie.

2,6 Înaintea lui popoarele tremură de spaimă, toate feţele ard ca văpaia.

2,7 Aleargă ca nişte viteji; ca războinicii încercaţi se avântă peste ziduri; om după om îşi urmează calea, fără ca vreunul să se rătăcească.

2,8 Nimeni nu se îmbrânceşte cu cel de alături, fiecare îşi vede de drumul lui; printre săgeţi îşi croiesc cale, fără ca nici unul să rupă rândul.

2,9 Dau năvală în cetate, aleargă pe deasupra zidurilor, pătrund în case şi intră pe ferestre ca furii.

2,10 Înaintea lor tremură pământul, cerul se cutremură, soarele şi luna se întunecă, iar stelele îşi pierd strălucirea lor.

2,11 Dar Domnul îşi face auzit glasul în fruntea oştirilor Sale, căci întinsă foarte este tabăra Lui şi puternic este cel ce împlineşte poruncile Lui. Ziua Domnului este mare şi înfricoşătoare foarte şi cine va putea sta împotriva ei?

2,12 „Şi acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine din toată inima voastră, cu postiri, cu plâns şi cu tânguire".

2,13 Sfâşiaţi inimile şi nu hainele voastre, şi întoarceţi-vă către Domnul Dumnezeul vostru, căci El este milostiv şi îndurat, încet la mânie şi mult milostiv şi-I pare rău de răul pe care l-a trimis asupra voastră.

2,14 O, de v-aţi întoarce şi v-aţi pocăi, ar rămâne de pe urma voastră o binecuvântare, un prinos şi o jertfă cu turnare pentru Domnul Dumnezeul vostru!

2,15 Sunaţi din trâmbiţă în Sion, gătiţi postiri sfinte, prăznuiţi sărbătoarea cea pentru toţi!

2,16 Adunaţi poporul, vestiţi o adunare sfântă, strângeţi laolaltă pe bătrâni, aduceţi copiii şi pruncii care sug la sân; să iasă mirele din cămara lui şi mireasa din iatacul ei!

2,17 Între tindă şi altar să plângă preoţii, slujitorii Domnului, şi să zică: „Milostiveşte-Te, Doamne, către poporul Tău şi nu face de ocară moştenirea Ta ca să-şi bată joc de ea neamurile!" Pentru ce să se spună printre neamuri: „Unde este

Dumnezeul lor?”

2,18 Dar Domnul este plin de zel pentru țara Sa și Se îndură de poporul Său.

2,19 Pentru aceasta a răspuns Domnul către poporul Său, grăind: „Iată, Eu vă voi trimite grâu, must și untdelemn și vă voi sătura și nu vă voi mai face de ocară printre neamuri!

2,20 Prăpădul dușmanului de la miazănoapte îl voi depărta de la voi și-l voi izgoni înspre un ținut uscat și pustiu; capătul lui spre marea cea de la răsărit, iar sfârșitul la marea cea dinspre apus; și se va ridica din el duhoare și miros de stârv va porni din el, căci a săvârșit lucruri mari”.

2,21 Nu te teme, tu țară, bucură-te și te veselește, căci Domnul a făcut lucruri mari!

2,22 Nu vă temeți nici voi dobitoacele câmpului, căci au înverzit pășunile pustiului; căci pomii dau roadele lor; smochinul și vița de vie vor fi plini de roade.

2,23 Și voi locuitori ai Sionului, bucurați-vă și vă veseliți în Domnul Dumnezeul vostru, căci El v-a dat pe învățătorul dreptății; și v-a mai trimis și ploaie, ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.

2,24 Și ariile se vor umple de grâu; iar teascurile vor da peste margini de must și de untdelemn.

2,25 Și vă voi da ani de belșug în locul anilor în care au mâncat lăcustele mici, cele mari, cele zburătoare și stolurile de lăcuste, marea Mea oștire pe care am trimis-o împotriva voastră.

2,26 Și veți mânca din destul și vă veți sătura și veți preaslăvi numele Domnului Dumnezeului vostru, Care a făcut cu voi lucruri minunate. Și poporul Meu nu se va rușina în veci de veci!

2,27 Atunci vă veți da seama că Eu sunt în mijlocul lui Israel și că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru și nu este altul, iar poporul Meu nu va mai fi niciodată de ocară!

3,1 Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri visuri vor visa iar tinerii voștri vedenii vor vedea.

3,2 Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu.

3,3 Și vă voi arăta semne minunate în cer și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum;

3,4 Soarele se va întuneca și luna va fi roșie ca sângele, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului.

3,5 Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi mântuirea, precum a zis Domnul; și între cei mântuiți, numai cei ce cheamă pe Domnul.

4,1 Căci iată în zilele acelea și în vremea aceea, când voi întoarce pe Iuda și pe Ierusalim din robie,

4,2 aduna-voi toate popoarele și le voi coborî în valea lui Iosafat și Mă voi judeca acolo cu ele pentru poporul Meu și pentru moștenirea Mea Israel, pe care au împrăștiat-o între neamuri și țara Mea au împărțit-o în bucăți.

4,3 Căci ei au aruncat sorți asupra poporului Meu, au dat copilul pentru o desfrânată și fata tânără au vândut-o pentru vin și au băut prețul ei.

4,4 Ce-Mi căutați ceartă voi, Tirule și Sidonule, împreună cu toate ținuturile Filisteii? Oare vreți să vă răzbunați împotriva Mea? Dacă vreți să vă răzbunați asupra Mea, îndată voi face să cadă răzbunarea asupra capetelor voastre.

4,5 Voi ați luat aurul și argintul Meu, precum și odoarele Mele, și le-ați dus în palatele voastre.

4,6 Pe fiii lui Iuda și pe cei ai Ierusalimului i-ați vândut grecilor, ca să-i depărtați din țara lor.

4,7 Iată Eu îi voi stârpi din ținutul unde i-ați vândut și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru.

4,8 Și voi vinde pe fiii și pe fiicele voastre feciorilor lui Iuda, iar ei îi vor vinde Sabeenilor, popor tare departe, căci așa a grăit Domnul.

4,9 Dați neamurilor de știre lucrul acesta: Pregătiți-vă de război! Înflăcărați vitejii! Toți bărbații buni de luptă să dea fuga și să se apropie.

4,10 Faceți din brăzdarele voastre săbii și din secerile voastre lănci! Cel slab să zică: „Eu sunt viteaz!”

4,11 Alergați în grabă și veniți, voi, toate popoarele din jur, și adunați-vă aici! - Acolo, coboară, Doamne, pe vitejii Tăi!

4,12 Să se trezească toate neamurile și să vină în valea lui Iosafat, căci acolo voi așeza scaun de judecată pentru toate popoarele din jur.

4,13 Aduceți seceri, căci holda este coaptă, veniți, coborâți-vă, căci teascul este plin, albiile dau peste margini; fărădelegile lor n-au seamăn.

4,14 Mulțimi și iar mulțimi în Valea Judecății. Căci aproape este ziua Domnului în Valea judecății!

4,15 Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina lor.

4,16 Din Sion Domnul va striga puternic și din Ierusalim va slobozi tunetul Său: pământul și cerurile se vor cutremura atunci.

4,17 Atunci veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care sălășluiește în Sion, în muntele cel sfânt al Meu; Ierusalimul va fi altarul Meu, iar străinii nu vor mai trece pe acolo.

4,18 Și în vremea aceea, din munți va curge must, văile vor fi pline de lapte, toate pâraiele din Iuda vor șerpui umplute de apă, iar din templul Domnului va ieși un izvor care va uda valea Șitim.

4,19 Egiptul va fi pustiit și Edomul se va preface în ținut nelocuit, din pricina sâlniciilor împotriva fiilor lui Iuda, fiindcă au vărsat sânge nevinovat în pământul lor.

4,20 Dar Iuda va fi locuit în veci și de-a pururi și Ierusalimul din neam în neam.

4,21 Voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat; și Domnul va locui Sionul în veac.

Avdie 1,1 Vedenia lui Avdie. Așa zice Domnul Dumnezeu despre Edom: Auzit-am o veste de la Domnul și un sol a fost trimis către popoare: Veniți, să ne sculăm cu război împotriva lui!

1,2 Iată că mic te-am făcut printre neamuri și neluat în seamă foarte!

1,3 Semeția inimii tale te-a înșelat! El, care are sălaș în văgăunile stâncilor și odihna pe vârfuri, zice în inima sa: „Cine mă va coborî pe pământ?”

1,4 „Dacă te vei înălța ca vulturul și-ți vei face cuibul tău printre stele, și de acolo te voi da jos”, zice Domnul.

1,5 Dacă furii ar fi venit la tine, sau jefuitorii în vreme de noapte, n-ar fura ei decât atât cât le este de ajuns? Sau dacă culegătorii ar fi venit la tine, n-ar fi lăsat pe urmă ciorchini de poamă?

1,6 Cum a fost scotocit Isav și cercetate cu de-amănuntul ascunzișurile lui!

1,7 Ei te-au alungat până la hotare, și-au bătut joc de tine toți cei uniți cu tine! Ei te-au înșelat, bunii tăi prieteni! Cei care mâncau pâinea ta îți întind curse pașilor tăi și tu n-ai băgat de seamă.

1,8 Oare în ziua aceea, zice Domnul, nu voi pierde pe înțelepții Edomului și priceperea din muntele lui Isav?

1,9 Se vor înspăimânta vitejii tăi, Temane, ca toți din muntele lui Isav să piară.

1,10 Din pricina măcelului și a sâlniciei fratelui tău Iacov, vei fi acoperit de rușine și vei pieri de-a pururi!

1,11 În vremea când tu erai de față, cei străini se făceau stăpâni pe avuția lui și cei de altă lege veneau în porțile lui și asupra Ierusalimului au aruncat sorți, și tu erai ca unul dintre aceia!

1,12 Nu te uita la ziua fratelui tău, a prăpădului venit peste el! Nu te veseli de fiii lui Iuda în ziua pieirii lor! Nu grăi trufaș în vremea aceea de strâmtorare!

1,13 Nu intra pe poarta poporului Meu în ziua zbuciumării lui și nici nu te uita la nenorocirea lui în ziua când se prăpădește! Nu întinde mâna ta către averea lui în ziua pieirii lui;

1,14 Nu sta la răspântii ca să dobori pe cei fugari ai lui și nu fi sâlnic cu cei rămași în ziua cea de strâmtorare!

1,15 Că aproape este ziua Domnului pentru toate neamurile! Cum ai făcut așa ți se va face; fapta se va întoarce asupra ta.

1,16 Precum ați băut voi pe muntele meu cel sfânt, tot așa popoarele toate vor bea vin fără încetare, vor bea, se vor îmbuiba, vor fi ca și cum n-ar fi fost!

1,17 Ci numai în muntele Sionului va fi mântuire și sfânt va fi, și casa lui Iacov va stăpâni pe cei care au stăpânit-o.

1,18 Și va fi casa lui Iacov foc, a lui Iosif văpaie și a lui Isav paie. Ele o vor aprinde și mistui, și niciunul din casa lui Isav nu va scăpa, zice Domnul.

1,19 Cei din Negheb (Miazăzi) vor cuprinde muntele lui Isav, iar cei din câmpie, țara filistenilor; ei vor lua în stăpânire ținutul lui Efraim și Samariei, și Veniamin va stăpâni Galaadul.

1,20 Și cei robii din această oștire, fiii lui Israel, vor lua în stăpânire Canaanul până la Sarepta, și cei robiți din Ierusalim care sânt la Sefarad vor stăpâni cetățile de la miazăzi.

1,21 Și biruitorii se vor sui în muntele Sionului ca să judece muntele lui Isav; iar împărăția a Domnului va fi!

Iona 1,1 Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând:

1,2 „Scoală-te și du-te în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața Mea!”

1,3 Și s-a sculat Iona să fugă la Tarsis, departe de Domnul. Și s-a coborât la Iope, unde a găsit o corabie, care mergea la Tarsis, și plătind prețul călătoriei, s-a coborât în ea ca să meargă la Tarsis împreună cu toți cei de acolo, el fugind din fața Domnului.

1,4 Dar Domnul a ridicat un vânt năpraznic pe mare și o furtună puternică s-a stârnit, încât corabia era gata să se sfărâme.

1,5 Corăbierii s-au înfricoșat și au strigat fiecare către dumnezeul său și au aruncat în mare încărcătura corabiei ca să se ușureze. Dar Iona se coborâse în fundul corabiei, se culcase și adormise.

1,6 Atunci s-a apropiat de el cârmaciul corabiei, și i-a zis: „Pentru ce dormi? Scoală-te și strigă către Dumnezeul tău, poate El își va aduce aminte de noi, ca să nu pierim!”

1,7 Și au zis unul către altul: „Haidem să aruncăm sorți, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!” și au aruncat sorți, și sorțul a căzut pe Iona.

1,8 Și l-au întrebat pe el: „Spune-ne nouă din pricina cui s-a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră? Care este meșteșugul tău, de unde și din ce țară vii și din ce popor ești?”

1,9 Atunci el le-a răspuns: „Sunt evreu și Domnului Dumnezeului cerului mă închin - Cel care a făcut marea și uscatul”.

1,10 Și toți oamenii s-au temut cu frică mare și i-au zis lui: „Pentru ce ai săvârșit una ca aceasta?” Căci ei știau că el fuge din fața lui Dumnezeu, fiindcă el le spusese.

1,11 Și i-au zis lui: „Ce să-ți facem ca să se potolească marea?” Căci marea se ridica din ce în ce mai mult.

1,12 Atunci el a răspuns: „Luați-mă și mă aruncați în mare și ea se va potoli, căci știu bine că din pricina mea s-a pornit peste voi această vijelie”.

1,13 Și marinarii vâsleau ca să ajungă la țărm, dar în zadar, căci marea se ridica din ce în ce mai mult împotriva lor.

1,14 Atunci au strigat către Domnul și au zis: „O, Doamne, de-am putea să nu pierim din pricina vieții acestui om și să nu ne împovărezi pe noi cu un sânge nevinovat! Că Tu, Doamne, precum ai voit ai făcut!”

1,15 Și îl ridicară pe Iona și îl aruncară în mare și s-a potolit urgia ei.

1,16 Și oamenii s-au temut cu teamă mare de Domnul și au adus jertfă lui Dumnezeu și I-au făcut Lui făgăduințe.

2,1 Și Dumnezeu a dat poruncă unui pește mare să înghită pe Iona. Și a stat Iona în pântecele peștelui trei zile și trei nopți.

2,2 Atunci s-a rugat Iona din pântecele peștelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând:

2,3 „Strigat-am către Domnul în strâmtorarea mea, și El m-a auzit; din pântecele locuinței morților către El am strigat, și El a luat aminte la glasul meu!

2,4 Tu m-ai aruncat în adânc, în sânul mării și undele m-au înconjurat; toate talazurile și valurile Tale au trecut peste mine.

2,5 Și gândeam: Aruncat sunt dinaintea ochilor Tăi! Dar voi vedea din nou templul cel sfânt al Tău!

2,6 Apele m-au învăluit pe de-a întregul, adâncul m-a împresurat, iarba mării s-a încolăcit în jurul capului meu;

2,7 Mă coborâsem până la temeliile munților, zăvoarele pământului erau trase asupra mea pentru totdeauna, dar Tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeul meu!

2,8 Când se sfârșea în mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, și la Tine a ajuns rugăciunea mea, în templul Tău cel sfânt!

2,9 Cei ce slujesc idolilor deșerți disprețuiesc harul Tău;

2,10 Dar eu îți voi aduce Ție jertfe cu glas de laudă și toate făgăduințele mele le voi împlini, căci mântuirea vine de la Domnul!”

2,11 Și Domnul a dat poruncă peștelui și peștele a aruncat pe Iona la țărm!

3,1 Și a fost cuvântul Domnului către Iona, pentru a doua oară, zicând:

3,2 „Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și vestește-le ceea ce îți voi spune!”

3,3 Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu; îți trebuia trei zile ca s-o străbați.

3,4 Și a pătruns Iona în cetate, zicând: „Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă!”

3,5 Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici.

3,6 Și a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, și-a lepădat veșmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă.

3,7 Apoi, din porunca regelui și a dregătorilor săi, s-au strigat și s-au zis acestea: Oamenii și animalele, vitele mari și mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici să bea apă;

3,8 Iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea și de la nedreptatea pe care o săvârșesc mâinile lui;

3,9 Poate că Dumnezeu Se va întoarce și Se va milostivi și va ține în loc iuțimea mâniei Lui ca să nu pierim!”

3,10 Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. Și i-a părut rău Domnului de prezicerile de rău pe care li le făcuse și nu le-a împlinit.

4,1 Și Iona a fost cuprins de mare supărare și s-a aprins de mânie.

4,2 Și a rugat pe Domnul, zicând: „O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, că știam că Tu ești Dumnezeu îndurat și milostiv, îndelung-răbdător și mult-milosârd și îți pare rău de fărădelegi.

4,3 Și acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu!”

4,4 Și a zis Domnul: „Faci tu oare bine că ți-ai aprins mânia?”

4,5 Atunci Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsăritul ei, și-a făcut o colibă și a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea.

4,6 Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească un vrej care s-a ridicat deasupra capului lui Iona, ca să-i țină umbră și să-i mai potolească mânia. Și s-a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej.

4,7 Dar Dumnezeu, a doua zi, la revărsatul zorilor, a poruncit unui vierme să reteze vrejul. Iar el s-a uscat.

4,8 Și la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit și soarele a dogorit capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Și și-a rugat moartea zicând: „Mai bine este să mor decât să trăiesc!”

4,9 Și a grăit Domnul către Iona: „Ai tu dreptate să te mânii pentru vrej?” și el a răspuns: „Da, am dreptate să fiu supărat de moarte!”

4,10 Și a zis Domnul: „Tu ți-ai făcut necaz pentru acest vrej pentru care nu te-ai trudit și nici nu l-ai crescut, care și-a luat ființă într-o noapte și într-alta a pierit!

4,11 Dar Mie cum să nu-Mi fie milă de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, și

cu un mare număr de dobitoace?”

Naum 1,1 Proorocie despre Ninive. Cartea vedeniei lui Naum cel din Elcoș.

1,2 Domnul este un Dumnezeu zelos, Domnul se răzbună, El cunoaște mânia. Domnul se răzbună pe potrivnicii Săi și împotriva dușmanilor Săi stă neînduplecat.

1,3 Domnul este îndelung-răbdător și mult-milostiv, dar nepedepsit nimic nu lasă. În vifor și în furtună își face loc, norii sunt pulberea de sub picioarele Lui.

1,4 El ceartă marea și o deșartă și toate râurile cele mari le seacă; Vasanul și Carmelul se ofilesc și floarea Libanului se veștejește;

1,5 Munții se cutremură înaintea Lui și colinele se fac una cu pământul; pământul se zbuciumă în fața Lui, lumea și toți cei ce locuiesc în ea.

1,6 Împotriva furiei Lui cine stă și cine poate să stăvilească iuțimea urgiei Lui? Văpaia mâniei Lui se varsă ca focul și stâncile se prăvălesc în fața Lui!

1,7 Bun este Domnul; loc de scăpare în zi de strâmtorare, și pe cei ce se încred în El îi știe!

1,8 Dar, printr-o revărsare de ape, va nimici locul Ninivei și pe vrăjmașii Lui până în întuneric îi va urmări.

1,9 Ce puneți la cale împotriva Domnului? El îi va stârpi cu totul, fiindcă urgia nu vine de două ori.

1,10 Căci se încâlcesc unii într-alții ca mărăcinii, când se îmbată la ospețele lor; pentru aceasta mistuiți vor fi ca paiele uscate.

1,11 Din tine a ieșit urzitorul de rele împotriva Domnului și cel ce sfătuiește fapte ticăloase.

1,12 Așa grăiește Domnul: „Vor fi pierduți și secerați, oricât ar fi de viteji și de mulți!”

1,13 Și te-am smerit, dar nu te voi mai smeri. Voi sfărâma jugul de pe grumazul tău și voi rupe lanțurile tale!

1,14 Și iată ce a poruncit Domnul pentru tine: „Nu vor mai fi urmași cu numele tău; din casa dumnezeilor tăi voi sfărâma chipurile cioplite și turnate și mormântul tău îl voi pregăti, căci de puțin preț ai fost!”

2,1 Iată că pe munți sunt picioarele celui ce binevestește, ale celui ce vestește pacea! Prăznuiește, Iuda, sărbătorile tale, împlinește făgăduințele tale, că nu va mai trece pe la tine dușmanul cel înverșunat! El este cu totul pierdut!

2,2 Un vrăjmaș distrugător a pornit împotriva ta, Ninive; păzește întăriturile, străjuiește calea, încinge-ți coapsele, adună-ți toate puterile!

2,3 Căci Domnul a sădit din nou via lui Iacov - slava lui Israel - pe care furii au prădat-o și i-au stricat vițele.

2,4 Scuturile războinicilor săi sunt roșii; îmbrăcați în roșu aprins sunt oștenii; în focul armelor de oțel carele se ivesc. În ziua de năvală, călăreții peste câmpii se avântă.

2,5 Carele de luptă huruie pe ulițe, în piețe dau unul peste altul. Înfățișarea lor e ca a flăcărilor de foc, care scapără fulgere.

2,6 Căpeteniile ei îi aduc aminte... Și se poticnesc în mersul lor... Dau zor spre ziduri și pregătesc apărători.

2,7 Porțile fluviilor se deschid și palatul de spaimă este cuprins...

2,8 S-a sfârșit! Ea este prinsă și dusă în robie. Slujnicele ei scot suspine ca

porumbeii și se bat în piept.

2,9 Ninive este ca un iaz de apă pe vremuri! Locuitorii ei fug. „Stați, opriți-vă!” Nici unul nu se întoarce.

2,10 „Prădați aurul! Jefuiți argintul”, căci fără sfârșit sunt comorile ei: tot felul de bogății de lucruri scumpe.

2,11 Ea este pustiită, jefuită și prădată... Inimi frânte, genunchi care se încovoaie, coapse care tremură de groază, și fețele tuturor sunt îngălbenite de spaimă.

2,12 Unde este culcușul leilor, peștera puilor de leu în care leul, leoaica și puiul de leu se învârteau și nimeni nu îndrăznea să-i tulbure?

2,13 Leul, care sfâșia și sugruma prada pentru pui și leoaice, își umplea de pradă peștera și culcușurile lui de vânat?

2,14 „Iată, sunt împotriva ta!”, zice Domnul Savaot. Voi arde cu foc carele tale; pe puii tăi de leu sabia îi va străpunge; voi stârpi din țară prada ta și nu se va mai auzi glasul solilor tăi!”

3,1 Vai de cetatea cea vărsătoare de sânge, plină de minciună și de sâlnicie, din care nu se mai curmă jaful!

3,2 Pocnet de bici, duruit cutremurător de roți, cai în galop, care de război care zdruncină pământul;

3,3 călăreți care se avântă, sclipiri de sabie, scăpărări de lance, mulțime de răniți, grămezi de cadavre, leșuri fără de sfârșit, hoituri, care stau în cale!

3,4 Numai din pricina multelor desfrânări ale celei desfrânate, frumoasă la chip și meșteră în farmece, care duce în robie neamurile prin desfrânările ei și popoarele prin fermecătoriile ei!

3,5 „Sunt împotriva ta!”, zice Domnul. „Voi smulge veșmântul tău, să arăt neamurilor goliciunea și regatelor ocara ta;

3,6 Voi arunca asupra ta cu spurcăciuni, te voi batjocori, privelişte te voi face

3,7 și oricine te va vedea va întoarce capul de la tine, zicând: „Pierit-a Ninive! Cine o va jeli și de unde îi voi căuta mângâietori?”

3,8 Oare tu ești mai bine întărită decât No-Amon, cea așezată pe malurile Nilului, înconjurată de apă, a cărei întăritură era marea și ziduri erau apele?

3,9 Etiopia împreună cu Egiptul erau nesfârșita ei putere. Put și libienii, ajutoarele ei de luptă!

3,10 Dar și ea a fost surghiunită și dusă în robie! Și tot așa pruncii ei au fost zdrobiți la răspântiile tuturor ulițelor; asupra celor de viță bună au aruncat sorți și toți fruntașii ei au fost ferecați în lanțuri.

3,11 Tu te vei îmbăta de sichera mâniei Mele și fără vlagă vei ajunge; tot așa vei cere și tu ajutor de la dușmanii tăi.

3,12 Toate întăriturile tale sunt smochini cu pârgă în ei; dacă le scutură cineva pârga, cade în gura celui ce vrea să o mănânce.

3,13 Iată poporul tău este ca femeile înăuntrul tău! Porțile țării tale se vor deschide în fața vrăjmașilor tăi și focul va mistui zăvoarele tale!

3,14 Adu-ți apă pentru vremuri de împresurare, repară-ți întăriturile, frământă lutul, calcă pământul cel clisos și fă cărămidă tare!

3,15 Dar și atunci te va mistui focul și sabia te va stârpi și te va prăpădi ca lăcusta, chiar dacă ai fi fără de număr ca lăcustele și ca stolurile lor.

3,16 Înmulțitu-ți-ai neguțătorii tăi mai mult decât stelele de pe cer. Ei sunt ca lăcusta care întinde aripile și zboară!

3,17 Căpeteniile tale sunt ca lăcustele fără număr, iar dregătorii tăi, ca stolurile de lăcuste care se așază pe ziduri în vreme friguroasă și după ce răsare soarele, zboară și nu se mai cunoaște locul unde au fost.

3,18 Păstorii tăi dorm, rege al Asiriei! Vitejii dormitează; poporul s-a împrăștiat în munți și nu este cine să-l adune!

3,19 Prăbușirea ta este fără leac, și năpraznic prăpădul tău! Toți cei care vor auzi această veste despre tine vor bate din palme, că peste cine nu s-a abătut necontenit răutatea ta?

Avacum 1,1 Vedenia pe care a văzut-o Avacum proorocul.

1,2 Până când, Doamne, voi striga fără ca să mă asculți și voi ridica glasul meu către Tine din pricina sâlniciei, fără ca Tu să mă izbăvești?

1,3 Pentru ce Tu mă lași să văd nedreptatea și privești apăsarea? Prăpădul și sâlnicia sânt în fața mea, certuri și gâlcevi se iscă!

1,4 Pentru aceasta, legea nu are nici o tărie și dreptatea nu se arată niciodată; cel nelegiuit biruie pe cel drept, iar judecata iese strâmbă.

1,5 Aruncați privirea printre popoare, fiți cu băgare de seamă și înspăimântați-vă, căci se săvârșește în vremea voastră un lucru pe care voi nu l-ați crede, dacă l-ar povesti cineva!

1,6 Iată Eu stârnesc pe caldei, neam amarnic și iute, care cutreieră ținuturi necuprinse, ca să pună stăpânire pe locuințe care nu sânt ale lui.

1,7 El este năpraznic și înfricoșător. Puterea lui face dreptul lui, strălucirea lui.

1,8 Mai iuți decât leoparzii sânt caii lui și mai mușcători decât lupii de seară. Călăreții lui se avântă, de departe, vin și zboară, ca vulturul grăbit să sfâșie prada.

1,9 Tot neamul acesta vine ca să săvârșească sâlnicie; spaima merge înaintea lui și robii îi adună laolaltă ca nisipul.

1,10 El își bate joc de regi și râde de căpetenii. El își bate joc de toate întăriturile, căci ridică în jurul lor valuri de pământ, și le cuprinde.

1,11 Pe urmă furtuna s-a întors și a trecut; el se face vinovat. Se încrede în tăria lui; iată dumnezeul lui!

1,12 Nu ești Tu, oare, din străvechile vremuri, Domnul Dumnezeul meu, Sfântul meu? Tu, Care nu poți muri! Tu, Doamne, ai rânduit acest popor spre dreptate și pe stâncă Tu l-ai întărit, ca să săvârșească drepte rânduieli.

1,13 Ochii Tăi sânt prea curați ca să vadă răul, Tu nu poți privi apăsarea. Pentru ce ai privi Tu, oare, pe cei vicleni și ai tăcea, când cel nelegiuit sfâșie pe unul mai drept decât el?

1,14 Tu socotești pe oameni ca pe peștii mării și ca pe târâtoarele care n-au stăpân?

1,15 El îi scoate pe toți cu undița, îi trage în mreaja sa și îi adună pe toți în năvodul său. Pentru aceasta se bucură și se veselește.

1,16 Drept aceea el aduce jertfă mrejei sale și tămâieri năvodului său, căci cu ajutorul lor partea lui este grasă și mâncărurile lui mai sățioase.

1,17 Oare își va deșerta el într-una mreaja și va junghia fără milă popoarele?

2,1 Voi sta de strajă și mă voi așeza în turnul cel de veghe ca să priveghez și să văd ce-mi va grăi mie și ce-mi va răspunde la tânguirea mea.

2,2 Și Domnul mi-a răspuns și mi-a zis: „Scrie vedenia și o sapă cu slove pe table, ca să se poată citi ușor;

2,3 Căci este o vedenie pentru un timp hotărât; ea se va împlini la vreme și nu va fi vedenie mincinoasă. Dacă întârzie, așteapt-o, căci ea va veni sigur, fără greș.

2,4 Iată că va pieri acela al cărui suflet nu este pe calea cea dreaptă, iar dreptul din credință va fi viu!

2,5 Cât de mult va fi copleșit vrăjmașul, omul cel trufaș, și nu va rămâne cu viață el, care ține gura lui căscată ca locuința morților și nu se satură ca moartea; el, care adună toate neamurile și cuprinde în el toate popoarele!

2,6 Oare toate aceste popoare nu vor rosti împotriva lui pilde, fabule și cuvinte cu tâlc? Și vor zice: „Vai de cel ce-și sporește averea cu ceea ce nu este al lui - până când? - și se încarcă cu povara zălogurilor luate!

2,7 Oare nu se vor scula fără de veste cei ce te-au împrumutat și nu se vor trezi oare călăii tăi? Și tu vei ajunge prada lor!

2,8 Și fiindcă tu ai prădat popoare fără număr, și celelalte neamuri te vor prăda pe tine, din pricina vărsărilor de sânge și a sâlniciilor săvârșite împotriva țării, împotriva cetății și împotriva tuturor locuitorilor lor.

2,9 Vai de cei ce strâng câștiguri nelegiuite pentru casa lor și își așează sus de tot cuibul, ca să scape din mâna nenorocirii!

2,10 Prin sfaturile tale ai hărăzit rușine casei tale, ai nimicit multe popoare și de aceea vei ispăși cu sufletul tău!

2,11 Căci piatra cea din zid strigă și grinda din căpriorii casei îi răspunde.

2,12 Vai de cel ce zidește cetatea cu vărsări de sânge și o întemeiază pe fărădelegi!

2,13 Oare nu este aceasta o rânduială de la Domnul Savaot că popoarele se trudesc pentru foc și neamurile se muncesc pentru nimica toată?

2,14 Căci pământul se va umple de cunoștința slavei Domnului, întocmai ca apele care acoperă sânul mării.

2,15 Vai de cel ce adapă pe prietenul său din cupa lui otrăvită, până îl îmbată, ca să vadă goliciunea lui!

2,16 Tu te-ai săturat de ocară în loc de mărire; bea și tu și te îmbată! Atunci cupa dreptei Domnului se va întoarce împotriva ta și rușinea va acoperi mărirea ta.

2,17 Căci sâlnicia împotriva Libanului te va acoperi și distrugerea dobitoacelor te va înfricoșa din pricina sângelui vărsat și a sâlniciilor făcute țărilor și cetăților și tuturor locuitorilor din ele.

2,18 La ce slujește un chip cioplit, ca să-l facă meșterul său? Un chip turnat și o proorocie mincinoasă, ca să-și pună nădejdea în ele cel care le face, făurind idoli fără glas?

2,19 Vai de cel care zice lemnului: „Deșteaptă-te!” și pietrei mute: „Trezește-te!” Ne poate ea învăța? Poleită cu aur și cu argint, ea nu are în ea suflare de viață.

2,20 Dar Domnul este în templul Său cel sfânt; pământule întreg, taci înaintea Lui!

3,1 Rugăciunea proorocului Avacum cântată din harpe.

3,2 Doamne, auzit-am de faima Ta și m-am temut de punerile Tale la cale, Dumnezeule! Fă să trăiască, în cursul anilor, lucrarea Ta și în trecerea vremii, fă-o să fie cunoscută! Dar, întru mânia Ta, adu-Ți aminte că ești și milostiv!

3,3 Dumnezeu vine din Teman, și Cel Sfânt din muntele Paran! Sela (oprire) - Slava Lui acoperă cerurile și tot pământul este plin de slava Lui!

3,4 Izbucnire de lumină ca la răsărit de soare, raze vii din mâna Lui pornesc... Acolo stă tainic ascunsă puterea Lui!

3,5 Înaintea Lui merge molima, iar prăpădul vine pe urma Lui.

3,6 Se oprește... Zguduie pământul! Și cu privirea Lui aruncă spaima printre neamuri! Munții cei din veac se desprind din locul lor, colinele străvechi se smeresc și pier sub pașii veșniciei Sale.

3,7 Am văzut corturile lui Cușan (Etiopia) lovite de groază, iar colibele țării Madianului sânt cuprinse de cutremure.

3,8 Oare împotriva fluviilor și-a aprins Domnul văpaia Sa? Sau asupra marilor râuri mânia Sa? Ori împotriva mării urgia Ta, când Tu încaleci caii Tăi și Te sui în carele Tale de biruință?

3,9 Arcul Tău se încordează! Săgețile Tale sânt jurămintele pe care le-ai rostit. Sela (Oprire). Cu șuvoaiele Tale spinteci pământul!

3,10 Munții Te-au văzut și s-au cutremurat; puhoaie de apă au trecut. Adâncul și-a slobozit glasul său și mâinile sale în sus le ridică.

3,11 Soarele și luna s-au oprit în locuința lor; ca să facă lumină, săgețile Tale pornesc și fulgerele lăncilor Tale fără încetare scapără.

3,12 Cu mânie Tu pășești pe pământ și întru urgie Tu calci în picioare popoarele!

3,13 Ieșit-ai ca să zdrobești poporul Tău, ca să izbăvești pe unsul Tău; ai doborât acoperișul casei celui fără de lege și temeliile ei le-ai dezvelit până jos la piatră. Sela (Oprire).

3,14 Străpuns-ai cu săgețile Tale capul lui Faraon și al celor care se năpusteau asupra mea ca să mă sfărâme, în strigăte de veselie, ca și cum porneau să sfâșie pe cel nenorocit în adăpostul lor.

3,15 Cu caii Tăi Tu cutreieri marea, puhoiul întinselor ape.

3,16 Auzit-am de aceasta și lăuntrul meu s-a zbuciumat la glasul Tău, tremurat-au buzele mele; putreziciunea a cuprins oasele mele și picioarele mele au șovăit. Liniștit voi aștepta vremea marii îngrijorări care va veni peste poporul care ne asuprește!

3,17 Smochinul să nu mai înmugurească și via rod să nu mai dea; înșelătoare să fie rodirea măslinului, și ogoarele nimic să nu rodească! Turme să nu mai fie în țarcuri și vite în staule niciodată!

3,18 Ci eu voi tresălta de veselie în Domnul, bucura-mă-voi de Dumnezeu, Mântuitorul meu!

3,19 Domnul, Stăpânul meu, este tăria mea; El face picioarele mele ca ale căprioarelor, pe culmi poartă pașii mei! - Mai-marelui cântăreților, cu cântare din harpe.

Sofonie 1,1 Cuvântul Domnului care a fost către Sofonie, fiul lui Cuși, fiul lui Ghedalia, fiul lui Amaria, fiul lui Iezechia, în zilele lui Iosia, fiul lui Amon, regele lui Iuda.

1,2 „Voi nimici totul de pe fața pământului”, zice Domnul.

1,3 „Voi nimici oamenii și dobitoacele, păsările cerului și peștii mării! Voi face să se poticnească nelegiuiții și voi pierde pe oameni de pe fața pământului”, zice Domnul.

1,4 „Și voi întinde mâna Mea împotriva lui Iuda și împotriva tuturor locuitorilor din Ierusalim și voi distruge din locul acesta pe Baal până la ultimele lui rămășițe, numele slujitorilor săi, împreună cu al preoților;

1,5 Și pe toți cei ce se închină, pe acoperișuri, oștirii cerului, și pe toți cei ce slăvesc

pe Domnul, dar se jură și pe Milcom;

1,6 Pe cei ce se întorc de la Domnul, pe cei care nu-L caută pe Domnul și năzuiesc spre El”.

1,7 Tăceți toți înaintea Domnului Dumnezeu, că aproape este ziua Lui, că Domnul a pregătit ospăț și a sfințit pe cei chemați ai Lui!

1,8 Și în ziua ospățului voi pedepsi pe căpetenii și casa regelui și pe toți cei care se îmbracă în veșminte străine;

1,9 Voi pedepsi pe cei care sar peste prag și umplu casa stăpânilor lor de sâlnicie și viclenie.

1,10 Și se va ridica în ziua aceea un strigăt de la Poarta Peștilor, urlete din cetatea cea nouă și mare larmă de pe coline.

1,11 Urlați voi, locuitori ai Macteșului, căci toți cei care fac negoț sunt nimiciți și cei care sunt cântăritori de argint sunt distruși.

1,12 Și în ziua aceea, voi scormoni Ierusalimul cu făclii și voi pedepsi pe toți cei care zac pe drojdia lor și zic în inima lor: „Dumnezeu nu face nici bine, nici rău!”

1,13 Pentru aceasta, averea lor va fi distrusă și casele lor pustiite; și vor zidi case, dar nu le vor locui; vor sădi vii, și din vinul lor nu vor bea.

1,14 Aproape este ziua cea mare a Domnului, aproape este și zorește într-una. Se aude venind ziua Domnului! Viteazul va țipa groaznic atunci.

1,15 Zi de mânie este ziua aceea, zi de strâmtorare și de jale, zi de pustiire și de nimicire, zi de întuneric și de beznă, zi de nori și de negură;

1,16 Zi cu sunet de trâmbiță și de strigăte de război împotriva cetăților întărite și a turnurilor înalte.

1,17 Voi strâmtora pe oameni și vor merge ca orbii, căci împotriva Domnului au săvârșit păcate; sângele lor vărsat va fi ca pulberea și trupurile lor ca gunoiul.

1,18 Nici aurul, nici argintul nu vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului, căci tot pământul va fi mistuit de focul mâniei Lui; căci El va distruge, da, va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului.

2,1 Umblă după lege și fii cu rânduială, neam fără rușine,

2,2 până a nu vă toca mânia mărunt ca paiele, până să nu ajungă la voi aprinderea mâniei Domnului, până să nu vină la voi ziua întărâtării Domnului.

2,3 Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care săvârșiți faptele legii Domnului; căutați dreptatea, căutați smerenia; poate veți fi feriți de ziua mâniei Domnului.

2,4 Căci Gaza va fi părăsită și Ascalonul dărâmat; în miezul zilei va fi scos poporul din Așdod și Ecronul va fi ras de pe pământ.

2,5 Vai vouă, locuitori ai ținutului de lângă mare, din neamul Cheretienilor! Cuvântul Domnului se îndreaptă către voi! Îți voi face atâta pagubă Canaane, țară a filistenilor, că nu va mai rămâne nici un locuitor!

2,6 Și ținutul cel de lângă mare, Cheretul, va ajunge pășune pentru ciobani și târle pentru oi.

2,7 Și va fi o bucată de pământ lângă mare pentru cei rămași din Iuda, unde își vor paște turmele; seara se vor sălășlui în casele din Ascalon, căci Domnul Dumnezeul lor îi va cerceta și îi va întoarce din robie.

2,8 Am auzit de defăimarea Moabului și de batjocurile fiilor lui Amon, care au defăimat poporul Meu și își măreau țara în paguba hotarelor lui.

2,9 Pentru aceasta, viu sunt Eu, zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel, că Moabul va fi ca Sodoma și fiii lui Amon ca Gomora, un loc plin de mărăcini, o ocnă de sare și o pustietate pentru totdeauna. Cei rămași din poporul Meu îi vor jefui și pe cei scăpați cu viață îi vor stăpâni.

2,10 Iată ce li se va întâmpla din pricina semeției lor, pentru că au batjocorit și s-au trufit împotriva poporului Domnului Savaot.

2,11 Atunci Domnul va fi înfricoșător pentru ei, căci El va distruge pe toți dumnezeii pământului și înaintea Lui se vor închina locuitorii ținuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său.

2,12 Și voi, etiopienilor, veți fi doborâți de sabia Mea la pământ!”

2,13 Atunci El va întinde mâna Sa și spre miazănoapte și va nimici Asiria, va pustii Ninive și o va preface în pustietate.

2,14 În mijlocul cetății vor sălășlui turmele și toate dobitoacele pământului. Și pelicanul, ca și ariciul vor sta pe capetele stâlpilor din ea; vuietul vântului se va auzi la ferestre și pustiul se va întinde până pe prag, căci lemnăria de cedru a fost smulsă din loc.

2,15 Iată cum a ajuns cetatea cea veselă care stătea fără de grijă și care zicea în sine: „Eu sunt și nici una nu mai este ca mine!” Cum a fost pustiită și prefăcută în culcuș pentru dobitoace! Oricine va trece pe lângă ea va fluiera și va arăta cu mâna.

3,1 Vai de cetatea răzvrătită și pângărită, cetatea asupririi!

3,2 N-a luat aminte la nici un semn, și n-a primit nici o dojană; în Domnul nu și-a pus nădejdea și nici nu s-a apropiat de Dumnezeul ei.

3,3 Căpeteniile ei sunt, în mijlocul ei, lei care răcnesc; judecătorii ei, lupi de seară care nu păstrează nimic pentru a doua zi;

3,4 Proorocii sunt oameni ușuratici, vicleni; preoții pângăresc cele sfinte și calcă legea.

3,5 Domnul este drept în mijlocul ei și nu face nici o strâmbătate; în fiecare dimineață El dă la lumină dreptatea; El nu lipsește niciodată și nici nu cunoaște nedreptatea.

3,6 Nimicit-am neamurile, pustiit-am turnurile lor, ulițele le-am lăsat goale și fără nici un trecător; cetățile lor au fost pustiite și n-a mai rămas în ele nici un locuitor.

3,7 Și am zis: „Acum te vei teme de Mine și te vei lăsa învățată și locașul tău nu va mai fi nimicit așa precum am hotărât!” Dar ei mai vârtos se sileau să facă fapte și mai nelegiuite.

3,8 „Pentru aceasta, așteptați-Mă, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula ca mărturie! Căci gândul Meu este să strâng laolaltă toate neamurile și să adun regatele, ca să vărs peste ele întărâtarea Mea și iuțimea urgiei Mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele.

3,9 Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toate să se roage Domnului și cu râvnă să-I slujească Lui.

3,10 Din ținuturile de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii Mei, risipiții Mei, îmi vor aduce prinoase.

3,11 În ziua aceea nu te vei mai rușina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva Mea, căci atunci voi da la o parte pe cei ce petrec în chip trufaș, iar tu nu te vei mai îngâmfa în muntele cel sfânt al Meu.

3,12 Și voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit și sărac, care va nădăjdui întru

numele Domnului.

3,13 Cei care vor mai rămâne din neamul lui Israel nu vor săvârși nedreptate și nici nu vor grăi cuvânt de minciună și nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor putea să mănânce și să se odihnească, fără să se teamă de cineva.

3,14 Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie, Israele; veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului!

3,15 Căci Domnul a înlăturat judecățile rostite împotriva ta și a întors pe vrăjmașii tăi. Domnul, împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nici o nenorocire.

3,16 În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme Sioane, căci mâinile tale nu vor slăbi.

3,17 Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic. El se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui va tresălta și va cânta de bucurie pentru tine.

3,18 Voi strânge laolaltă pe cei ce sunt întristați și fără sărbători, și vor fi iarăși dintre ai tăi, deși ocara apasă asupra lor.

3,19 Și în ziua aceea voi stârpi pe toți asupritorii tăi, voi izbăvi pe cei care șchiopătează și pe cei izgoniți îi voi strânge de pe drumuri, și îi voi face de laudă și cu nume, în ținuturile în care fuseseră făcuți de ocară.

3,20 În vremea aceea vă voi aduce înapoi. Și în clipa în care vă vor aduna vă voi face de laudă și cu nume la toate popoarele pământului, când în fața lor voi întoarce din robie pe robii voștri”, zice Domnul.

Agheu 1,1 În anul al doilea al regelui Darius, în luna a șasea, în ziua întâi a lunii, a fost cuvântul Domnului prin gura lui Agheu, proorocul, către Zorobabel, fiul lui Salatiel, cârmuitorul lui Iuda, către marele preot Iosua, fiul lui Iosedec, zicând:

1,2 „Așa zice Domnul Savaot: Poporul acesta grăiește: „N-a venit încă vremea ca să zidim templul Domnului”.

1,3 Atunci a fost cuvântul Domnului către proorocul Agheu, zicând:

1,4 „Este oare, timpul, ca voi să locuiți în casele voastre cu pereții lucrați în tăblii, când templul acesta este în ruină?”

1,5 Și acum, iată ce zice Domnul Savaot: „Fiți cu băgare de seamă la căile voastre!

1,6 Voi ați semănat mult, dar ați cules puțin; ați mâncat, dar nu v-ați săturat; ați, băut, dar nu v-ați îmbătat; v-ați îmbrăcat cu veșminte, dar nu v-au ținut de cald și ați strâns simbria voastră ca să o puneți într-o pungă spartă”.

1,7 Așa grăiește Domnul: „Fiți cu băgare de seamă la căile voastre!

1,8 Suiți-vă în munte și aduceți lemne ca să clădiți iarăși templul în care voi binevoi și Mă voi preaslăvi”, zice Domnul.

1,9 „V-ați așteptat la mult, dar iată că aveți puțin. Ați strâns mult, dar Eu am risipit truda voastră! Pentru ce?, zice Domnul Savaot. Din pricina templului Meu care stă dărâmat, iar voi zoriți cu lucrul, fiecare pentru casa lui!

1,10 Pentru aceasta cerul se va încuia, nu vă va da rouă și pământul roadele sale.

1,11 Și am chemat seceta pe pământ și pe munți, peste grâu, peste vin și peste orice rodește pământul; peste oameni și peste dobitoace și peste toată strădania palmelor voastre”.

1,12 Și a auzit Zorobabel, fiul lui Salatiel, și marele preot Iosua, fiul lui Iosedec, și tot restul poporului, glasul Domnului și cuvintele proorocului Agheu, așa precum

Dumnezeu îi rânduise trimiterea lui, și poporul a fost cuprins de spaimă în fața Domnului.

1,13 Atunci Agheu, trimisul Domnului, după rânduiala trimiterii lui de Domnul, a grăit poporului în acest chip: „Eu sânt cu voi!” zice Domnul.

1,14 Și a deșteptat Domnul duhul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, cârmuitorul lui Iuda, și duhul lui Iosua, marele preot, fiul lui Iosedec, și duhul poporului care mai rămăsese, și au venit și au început lucrul templului Domnului Savaot, Dumnezeul lor,

1,15 în ziua a douăzeci și patra a lunii a șasea, în anul al doilea al regelui Darius.

2,1 În ziua a douăzeci și una a lunii a șaptea, fost-a cuvântul Domnului prin gura lui Agheu proorocul, zicând:

2,2 „Spune-i lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, cârmuitorul lui Iuda, și lui Iosua, marele preot, fiul lui Iosedec, și restului poporului astfel:

2,3 Cine a mai rămas dintre voi în viață și a văzut templul acesta în strălucirea sa cea dintâi, și cum este acum? Oare nu este fără nici un preț în ochii voștri?

2,4 Și acum, Zorobabel, întărește-te, zice Domnul; întărește-te Iosua, mare preot, fiul lui Iosedec; întreg popor țării, fii plin de curaj, zice Domnul, căci Eu sânt cu voi, zice Domnul Savaot.

2,5 „Acesta este legământul pe care l-am încheiat cu voi, când v-am scos din țara Egiptului, și Duhul Meu rămâne în mijlocul vostru! Nu vă temeți!”

2,6 Căci așa zice Domnul Savaot: „Peste puțină vreme, Eu voi cutremura cerul și pământul, marea și uscatul;

2,7 Voi zgudui toate popoarele și toate neamurile vor veni cu lucruri de preț și voi umple de slavă templul acesta, zice Domnul Savaot.

2,8 Al Meu este argintul, al Meu este aurul”, zice Domnul Savaot.

2,9 „Și slava acestui templu de pe urmă va fi mai mare decât a celui dintâi”, zice Domnul Savaot, „Și în locul acesta voi sălășlui pacea”, zice Domnul Savaot.

2,10 În ziua a douăzeci și patra a lunii a noua, în anul al doilea al lui Darius, a fost cuvântul Domnului prin gura lui Agheu proorocul, zicând:

2,11 „Așa zice Domnul Savaot: Cere, deci, preoților o hotărâre la aceasta:

2,12 Dacă cineva ia carne sfințită în poala hainei lui și se atinge cu poala de pâine sau de bucate fierte, de vin, de untdelemn și de orice mâncare, oare se vor sfinți acelea?” și au răspuns preoții și au zis: „Nu!”

2,13 Și a zis Agheu: „Dacă cineva spurcat, prin atingerea de un mort, se atinge de vreunul din lucrurile acestea, oare ele se spurcă?” și au răspuns preoții și au zis: „Se spurcă!”

2,14 Și a răspuns Agheu și a zis: „Așa este poporul acesta și așa este neamul acesta înaintea Mea, zice Domnul și tot așa este și cu lucrul mâinilor lor: tot ceea ce ei aduc jertfă este spurcat.

2,15 Și acum luați aminte la cele din ziua de azi și la cele mai dinainte, când încă nu se pusese piatră pe piatră în templul acesta al Domnului!

2,16 Aduceți-vă aminte când voi veneați la o grămadă de douăzeci de măsuri, și nu erau decât zece, și la teasc ca să scoateți cincizeci de măsuri și nu găseați decât douăzeci.

2,17 Căci am bătut cu rugină și cu mălură și cu grindină toată munca mâinilor voastre, dar voi nu v-ați întors către Mine”, zice Domnul.

2,18 Cercetați cu mintea cele ce s-au întâmplat de azi și mai în urmă, din ziua a douăzeci și patra a lunii a noua, ziua în care s-a pus temelia templului Domnului! Și fiți cu băgare de seamă!

2,19 Sămânța nu se află oare în hambare? Via, smochinul, rodiile și măslinul n-au mai rodit. Dar începând din ziua aceasta voi da binecuvântarea Mea!"

2,20 Și a fost cuvântul Domnului a doua oară către Agheu, în ziua a douăzeci și patra a lunii, zicând:

2,21 „Spune lui Zorobabel, cârmuitorul lui Iuda: Eu voi cutremura cerul și pământul;

2,22 Voi răsturna tronurile regatelor și voi nimici puterea regilor neamurilor și voi trânti la pământ carele și pe războinicii din ele, iar caii și călăreții se vor prăbuși unul pe altul în ascuțișul sabiei".

2,23 „În ziua aceea", zice Domnul Savaot, „Te voi lua pe tine, Zorobabel, fiul lui Salatiel, slugă a Mea și te voi avea ca un inel cu pecete, căci pe tine te-am ales", zice Domnul Savaot.

Zaharia 1,1 În luna a opta, în anul al doilea al lui Darius, fost-a cuvântul Domnului către proorocul Zaharia, fiul lui Berechia, fiul lui Ido, zicând:

1,2 „Domnul S-a mâniat mult împotriva părinților voștri!"

1,3 Și spune-le celor rămași din popor: „Așa zice Domnul Savaot: Întoarceți-vă către Mine", zice Domnul Savaot, „Și atunci Mă voi întoarce și Eu către voi", zice Domnul Savaot.

1,4 „Nu fiți ca părinții voștri, cărora le-au propovăduit proorocii de mai înainte, strigând: Așa zice Domnul Savaot: Întoarceți-vă din căile voastre cele rele și de la faptele voastre cele rele! Dar ei n-au ascultat și nu au voit să ia aminte la Mine", zice Domnul.

1,5 „Unde sunt părinții voștri? Și oare profeții trăiesc ei încă?

1,6 Dar cuvintele Mele și poruncile Mele pe care le-am dat slujitorilor Mei prooroci ca să le vestească n-au ajuns ele la părinții voștri? Domnul S-a mâniat mult împotriva părinților voștri, încât ei s-au pocăit și au mărturisit: Domnul Savaot ne-a răsplătit nouă după căile și după faptele noastre, așa cum hotărâse să facă".

1,7 În ziua a douăzeci și patra din luna a doua, care se cheamă Șebat, în anul al doilea al lui Darius, a fost cuvântul Domnului către proorocul Zaharia, fiul lui Berechia, fiul lui Ido, zicând:

1,8 „Am avut o vedenie în timpul nopții, și iată un om călare pe un cal roșu; și stătea între mirți, într-un loc umbros, și în urma lui cai roibi, murgi și albi.

1,9 Și am zis: „Cine sunt aceștia, domnul meu?" și mi-a răspuns atunci îngerul care grăia cu mine: „Îți voi arăta acum cine sunt aceștia".

1,10 Și omul care stătea între mirți a răspuns: „Aceștia sunt solii pe care i-a trimis Domnul ca să cutreiere pământul!"

1,11 Și ei au răspuns către îngerul Domnului care stătea între mirți și au grăit: „Am cutreierat pământul și iată tot pământul este locuit și liniștit!"

1,12 Și a răspuns îngerul Domnului și a zis: „Doamne Savaot, până când vei întârzia să arăți milă Ierusalimului și cetăților lui Iuda, pe care le faci să simtă mânia Ta de șaptezeci de ani?"

1,13 Și îngerului care vorbea cu mine, Domnul i-a răspuns cu cuvinte de mângâiere.

1,14 Și a grăit către mine îngerul care vorbea cu mine: „Vestește aceasta: „Așa zice Domnul Savaot: Sunt plin de zel față de Ierusalim și față de Sion;

1,15 Dar este puternică mânia Mea împotriva neamurilor trufașe! Căci Eu Mă întărâtasem doar puțin, dar ele s-au înverșunat în rele”.

1,16 Pentru aceasta, așa zice Domnul: „Mă întorc iarăși către Ierusalim cu milostivire; templul Meu va fi zidit în el”, zice Domnul Savaot, „Și funia de măsurat se va întinde peste Ierusalim!”

1,17 Și vestește încă și aceasta: „Așa zice Domnul Savaot: Încă o dată cetățile Mele vor avea belșug de bunuri, iar Domnul își va revărsa din nou îndurarea Sa peste Sion și va alege iarăși Ierusalimul”.

2,1 Și am ridicat ochii mei și am privit, și iată patru coarne.

2,2 Atunci am zis îngerului care grăia cu mine: „Ce sunt acestea?” și el mi-a răspuns: „Acestea sunt coarnele care au împrăștiat pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul”.

2,3 Apoi Domnul m-a făcut să văd patru făurari.

2,4 Și am întrebat: „Ce vor să facă aceștia?” și El a răspuns: „Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, încât nimeni n-a îndrăznit să ridice capul. Iar ei au venit ca să doboare la pământ coarnele acelor neamuri care și-au ridicat cornul împotriva țării lui Iuda, pentru a o risipi”.

2,5 Și am ridicat ochii, m-am uitat și iată un om cu o funie de măsurat în mână. Și i-am zis: „Încotro ai pornit?”

2,6 Și el mi-a răspuns: „Să măsor Ierusalimul, ca să văd care este lungimea și lățimea lui!”

2,7 Și iată că s-a arătat îngerul care grăia cu mine și alt înger a ieșit în întâmpinarea lui.

2,8 Și i-a grăit, zicând: „Aleargă și spune tânărului acestuia: Ierusalimul va fi locuit ca un oraș deschis, atât de mare va fi mulțimea de oameni și de dobitoace înăuntrul lui.

2,9 Și Eu voi fi pentru el un zid de foc de jur împrejurul lui”, zice Domnul, „Și voi fi slava lui în mijlocul lui”.

2,10 „Sculați, sculați și fugiți din țara de la miazănoapte”, zice Domnul, „Că v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerului;

2,11 Fugi, Sioane, și te izbăvește, tu care locuiești la fiica Babilonului.

2,12 Căci așa zice Domnul Savaot: „Pentru slava Sa, El m-a trimis la neamurile care v-au jefuit pe voi; căci cel care se atinge de voi se atinge de lumina ochiului Lui!

2,13 Căci iată că Eu rotesc mâna Mea peste ei și ei vor fi pradă pentru cei care au fost robii lor, ca să vă dați seama că Domnul Savaot m-a trimis.

2,14 Bucură-te și te veselește, fiica Sionului, căci iată Eu vin să locuiesc în mijlocul tău”, zice Domnul.

2,15 „Și multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și îmi vor fi Mie popor și voi locui în mijlocul tău, ca să știi că Domnul Savaot m-a trimis la tine.

2,16 Și va lua Domnul ca moștenire a Sa pe Iuda, în țara cea sfântă, și va alege încă o dată Ierusalimul.

2,17 Să tacă tot trupul înaintea Domnului, căci El S-a ridicat din locașul Său cel sfânt”.

3,1 Și mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea îngerului Domnului, și pe Satana, stând la dreapta lui ca să-l învinuiască.

3,2 Și a zis Domnul către Satana: „Ceartă-te pe tine Domnul, diavole, ceartă-te pe tine Domnul, Cel care a ales Ierusalimul! Acesta nu este el, oare, un tăciune scos din

foc?”

3,3 Și era Iosua îmbrăcat în veșminte murdare și stătea înaintea îngerului.

3,4 Și a răspuns și a zis celor care stăteau înaintea lui: „Dezbrăcați-l de veșmintele cele murdare!” și i-a zis lui: „Iată ți-am iertat fărădelegile și te-am îmbrăcat cu veșmânt de prăznuire!”

3,5 Și a mai zis: „Puneți mitră curată pe capul lui!” și ei i-au pus mitră curată pe cap și l-au înveșmântat, iar îngerul Domnului sta de față.

3,6 Și îngerul Domnului i-a hotărât lui Iosua astfel:

3,7 „Așa zice Domnul Savaot: Dacă vei umbla în căile Mele și de vei păzi poruncile Mele, atunci tu vei cârmui casa Mea și vei păzi curțile Mele, și Eu îți voi da ție dregătorie printre slujitorii Mei de aici.

3,8 Ascultă deci, Iosua, mare preot, tu și cei împreună cu tine care stau înaintea ta; căci ei sunt oameni de prezicere. Iată Eu aduc pe Servul Meu Odraslă.

3,9 Iată piatra pe care am pus-o înaintea lui Iosua; pe această piatră sunt șapte ochi: iată că Eu voi săpa sculptura ei”, zice Domnul Savaot, „Și într-o singură zi voi îndepărta nedreptatea din țara aceasta.

3,10 În ziua aceea, zice Domnul Savaot, „Fiecare din voi va pofti pe aproapele său sub vița și sub smochinul său”.

4,1 Și s-a întors îngerul care grăia cu mine și m-a deșteptat, ca pe un om pe care îl trezești din somn.

4,2 Și mi-a zis: „Ce vezi?” și am zis: „Iată văd un candelabru cu totul de aur, cu șapte candele, iar deasupra candelabrului este un vas cu untdelemn din care pornesc șapte țevi către cele șapte candele;

4,3 Iar alături, doi măslini, unul de-a dreapta vasului cu untdelemn și altul de-a stânga”.

4,4 Și am întrebat și am zis către îngerul care vorbea cu mine: „Ce sunt astea, domnul meu?”

4,5 Și mi-a răspuns îngerul care grăia cu mine și mi-a zis: „Oare nu știi ce sunt toate acestea?” și am zis: „Nu, domnul meu!”

4,6 Și mi-a vorbit iar și a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu” - zice Domnul Savaot.

4,7 „Ce ești tu, munte înalt? Înaintea lui Zorobabel devii o câmpie. Și el va smulge piatra din vârf în strigătele mulțimii: „Har, har, peste ea!”

4,8 Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

4,9 „Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestui templu și tot mâinile lui îl vor termina, și tu vei ști că Domnul Savaot m-a trimis la voi.

4,10 Căci cine a disprețuit vremea acestor începuturi mici? Ei se vor bucura văzând cumpăna zidarului în mâna lui Zorobabel. Iar aceste șapte (candele) sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul”.

4,11 Și mi-am luat îndemnul și am zis către el: „Ce înseamnă acești măslini unul de-a dreapta și altul de-a stânga candelabrului?”

4,12 Și l-am întrebat și a doua oară: „Ce înseamnă cele două crengi de măslin, care sunt lângă cele două țevi de aur prin care se lasă în jos untdelemnul?”

4,13 Și mi-a grăit, zicând: „Oare nu știi ce înseamnă acestea?” Și am răspuns: „Nu, domnul meu”.

4,14 Și m-a lămurit: „Aceștia sunt cei doi fii unși, care stau înaintea Domnului a tot pământul”.

5,1 Și iarăși am ridicat ochii și am privit și iată un sul de carte care se înălța în zbor.

5,2 Și a grăit către mine, zicând: „Ce vezi tu?” și am zis: „Văd un sul de carte care zboară, lung de douăzeci de coți și lat de zece”.

5,3 Și el mi-a tâlcuit: „Acesta este blestemul care se răspândește peste fața a tot pământul, căci orice fur va fi nimicit de aici și orice om care jură strâmb va fi pierdut.

5,4 I-am dat drumul”, zice Domnul Savaot, „Și se va duce în casa furului și în casa celui care jură strâmb pe numele Meu și va rămâne în ea și va nimici lemnele și pietrele ei”.

5,5 Și îngerul care grăia cu mine a ieșit la iveală și mi-a zis: „Ridică ochii tăi și vezi: Ce este arătarea aceasta?”

5,6 Atunci am grăit: „Ce este aceasta?” și el mi-a răspuns: „Este efa care iese la iveală”. Și a spus mai departe: „În ea se află fărădelegea a tot pământul!”

5,7 Și iată că s-a ridicat un disc de plumb, iar o femeie stătea în mijlocul efei.

5,8 Și el a tâlcuit: „Aceasta este fărădelegea!” și el a aruncat-o în efă și a răsturnat lespedea de plumb deasupra ei.

5,9 Și am ridicat ochii mei și am privit și iată că au ieșit două femei. Și vântul bătea în aripile lor, iar aripile lor erau ca de barză. Și ele au ridicat efa între pământ și cer.

5,10 Și am zis către îngerul oare grăia cu mine: „Încotro duc ele efa?”

5,11 Atunci el mi-a răspuns: „Ele merg să-i zidească o casă în pământul Șinear și Acad și să o așeze acolo la locul ei”.

6,1 Și am ridicat iarăși ochii mei și m-am uitat. Și iată că ieșeau patru care dintre doi munți și munții erau de aramă.

6,2 La carul cel dintâi erau înhămați cai roșii, iar la carul cel de-al doilea erau înhămați cai negri.

6,3 La cel de-al treilea car erau înhămați cai albi, iar la cel de-al patrulea, cai bălțați, puternici.

6,4 Și mi-am luat îndemnul și am zis către îngerul care grăia cu mine: „Ce sunt acestea, domnul meu?”

6,5 Atunci mi-a răspuns îngerul și mi-a zis: „Acestea sunt cele patru vânturi ale cerului, care ies după ce s-au înfățișat înaintea Stăpânului a tot pământul.

6,6 Caii roșii înaintează spre țara de la răsărit; cei negri înaintează spre țara de la miazănoapte; cei albi înaintează spre țara de la apus, și cei bălțați înaintează spre țara de la miazăzi.

6,7 Puternici, ei înaintau nerăbdători să străbată pământul. El le-a zis: „Plecați și cutreierați pământul!” și ei au cutreierat pământul.

6,8 Și a strigat către mine și mi-a grăit, zicând: „Iată, cei ce se îndreaptă către ținutul cel de miazănoapte au potolit Duhul Meu în țara de la miazănoapte”.

6,9 Și a fost cuvântul Domnului către mine și mi-a zis:

6,10 „Tu vei primi darurile celor întorși din robie, de la Heldai, Tobia și Iedaia, și în aceeași zi mergi în casa lui Ioșia, fiul lui Sofonie, care a sosit din Babilon.

6,11 Și vei lua argint și aur și vei face o cunună și o vei pune pe capul lui Iosua marele preot, feciorul lui Ioțadoc.

6,12 Și-i vei zice lui în acest chip: „Așa grăiește Domnul Savaot: Iată un om care va fi chemat Odraslă; acesta va odrăsli și va zidi templul Domnului.

6,13 Și acesta va rezidi templul Domnului. El va purta semnele regale și va stăpâni și va domni pe tronul lui și un preot va fi la dreapta lui. Între ei doi va fi o pace desăvârșită.

6,14 Și cununa va fi pentru Heldai, Tobia și Iedaia și pentru Ioșia, fiul lui Sofonie, ca aducere aminte în templul Domnului.

6,15 Și oameni de la mari depărtări vor veni și vor zidi la templul Domnului, și atunci voi veți ști că Domnul Savaot m-a trimis către voi. Și aceasta se va întâmpla, dacă voi veți asculta cu credincioșie de glasul Domnului Dumnezeului vostru!”

7,1 Și a fost, în anul al patrulea al regelui Darius, cuvântul Domnului către Zaharia în ziua a patra a lunii a noua, care se cheamă Chislev.

7,2 Casa lui Israel a trimis pe Șarețer, dregătorul cel mare al oștirii regelui, cu oameni, ca să câștige milostivirea Domnului

7,3 Să grăiască preoților din templul Domnului Savaot și proorocilor într-acest chip: „Să mai plâng eu oare în luna a cincea și să mă înfrânez precum am făcut atâția ani?”

7,4 Și a fost cuvântul Domnului Savaot către mine și mi-a zis:

7,5 „Vestește la tot poporul țării și preoților: „Dacă ați ținut post și v-ați tânguit în luna a cincea și într-a șaptea, vreme de șaptezeci de ani, pentru Mine, oare, ați postit voi?

7,6 Și dacă mâncați și beți, oare nu sunteți voi aceia care mâncați și care beți?

7,7 Nu cunoașteți voi cuvintele pe care le-a vestit Domnul prin graiul profeților de mai înainte, când Ierusalimul era locuit și pașnic, cu cetățile sale dimprejur, și când Neghebul și Șefela erau locuite?”

7,8 Și a fost cuvântul Domnului către Zaharia într-acest chip:

7,9 „Așa grăiește Domnul Savaot: „Faceți dreptate adevărată și purtați-vă fiecare cu bunătate și îndurare față de fratele său;

7,10 Nu apăsați pe văduvă, pe orfan, pe străin și pe cel sărman și nimeni să nu pună la cale fărădelegi în inima lui împotriva fratelui său!”

7,11 Dar ei n-au voit să ia aminte, ci au întors spatele cu îndărătnicie și și-au astupat urechile ca să nu audă;

7,12 Și și-au învârtoșat inima ca diamantul, ca să nu asculte legea și cuvintele pe care le-a trimis Domnul Savaot prin Duhul Lui, prin graiul proorocilor celor de altădată. Și a fost o mânie mare de la Domnul Savaot.

7,13 Și s-a întâmplat că după cum El a strigat și ei n-au auzit, tot așa „Ei vor striga și Eu nu-i voi auzi”, zice Domnul Savaot;

7,14 „Și îi voi împrăștia printre toate neamurile pe care ei nu le cunosc!” și țara a fost pustiită după aceea și n-a mai rămas nimeni în ea, fiind prefăcută țara cea plăcută în pustiu.

8,1 Și a fost cuvântul Domnului Savaot, zicând:

8,2 „Așa grăiește Domnul Savaot: Iubesc Sionul cu zel mare și cu patimă aprinsă îl doresc”.

8,3 Așa grăiește Domnul: „M-am întors cu milostivire către Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și Ierusalimul se va chema cetate credincioasă și muntele Domnului Savant, munte sfânt”.

8,4 Așa zice Domnul Savaot: „Bătrâni și bătrâne vor ședea iarăși în piețele Ierusalimului, fiecare cu toiagul în mână, din pricina vârstei lor înaintate.

8,5 Și se vor umple piețele de băieți și de fete, care se vor juca în piețele lui”.

8,6 Așa zice Domnul Savaot: „Dacă acest lucru se va părea greu de făcut înaintea ochilor restului acestui popor în zilele acelea, care va fi și înaintea ochilor Mei cu neputință?” zice Domnul Savaot.

8,7 Așa grăiește Domnul Savaot: „Iată că Eu voi izbăvi pe poporul Meu din țările de la răsărit și din țările de la apus.

8,8 Și îi voi aduce înapoi și ei vor locui în mijlocul Ierusalimului și ei îmi vor fi Mie popor, iar Eu le voi fi Dumnezeu, în credincioșie și în dreptate”.

8,9 Așa grăiește Domnul Savaot: „Întăriți-vă mâinile voastre, voi care auziți în zilele acestea cuvintele din gura proorocilor din vremea în care s-a pus temelia templului Domnului Savaot, ca să se zidească templul!

8,10 Căci înainte vreme nu se răsplătea nici omul, nici dobitocul, și cel care intra și cel ce ieșea n-aveau tihnă din pricina dușmanilor, și Eu pornisem pe toți oamenii, unii împotriva altora;

8,11 Dar acum nu mai sunt ca înainte vreme față de restul poporului Meu”, zice Domnul Savaot.

8,12 „Ci acum se fac semănături în bună pace! Via își va da rodul ei și pământul va da roadele lui, cerul va lăsa să pice rouă, iar Eu voi da în stăpânire, restului acestui popor, toate bunătățile acestea.

8,13 Și se va întâmpla că, precum ați fost un blestem printre neamuri, tot așa, o, voi, casa lui Iuda și rața lui Israel, vă voi izbăvi pe voi, și veri fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!”

8,14 Căci așa zice Domnul Savaot: „Precum M-am hotărât să vă pedepsesc, când ați întărâtat mânia Mea”, zice Domnul Savaot, „Și nu Mi-a fost milă de voi,

8,15 tot astfel M-am gândit și am să fac bine Ierusalimului în aceste zile și casei lui Iuda. Nu vă temeți!”

8,16 Iată rânduielile pe care trebuie să le păziți: „Să spună omul adevărat aproapelui său. Judecați și dați hotărâri drepte la porțile voastre;

8,17 Să nu cugetați fărădelege unul împotriva altuia și jurământul strâmb să nu-l iubiți, căci toate acestea le urăsc”, zice Domnul.

8,18 Și a fost cuvântul Domnului Savaot către mine zicând:

8,19 „Așa zice Domnul Savaot: Postul din luna a patra, a cincea, a șaptea și a zecea vor fi pentru casa lui Iuda spre veselie și bucurie și zile bune de sărbătoare! Dar iubiți adevărul și pacea!

8,20 Așa zice Domnul Savaot: „Și vor veni încă popoare și locuitori din cetăți numeroase;

8,21 Și locuitorii dintr-o cetate vor merge în cealaltă, zicând: „Să mergem să dobândim îndurarea lui Iuda și să căutăm pe Domnul Savaot!” „Merg și eu!”

8,22 Și vor veni popoare multe și neamuri puternice ca să caute pe Domnul Savaot în Ierusalim și să se roage Domnului”.

8,23 Așa grăiește Domnul Savaot: „Și în zilele acelea zece oameni dintre limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și vor zice: Mergem și noi cu tine, căci am aflat că Dumnezeu este cu voi!”

9,1 Proorocie. Cuvântul Domnului împotriva țării Hadrac și către Damasc, cetatea

sa, căci Domnul are ochii Săi asupra oamenilor și asupra tuturor semințiilor lui Israel;

9,2 De asemenea și către Hamat, care se învecinează cu Damascul, către Tir și către Sidon, cu toată înțelepciunea lor.

9,3 Tirul și-a zidit întărituri și a strâns argint ca pulberea și aur ca tina de pe ulițe.

9,4 Dar iată că Domnul îl va cuceri și va prăvăli în mare puterea lui și el va fi mistuit prin foc.

9,5 Ascalonul va vedea și se va înspăimânta, Gaza va fi cuprinsă de dureri năprasnice și Ecronul la fel, căci nădejdea lui s-a prăbușit. Și nu va mai fi rege în Gaza și Ascalonul pustiu va rămâne nelocuit.

9,6 Cel de alt neam va locui în Așdod! Și trufia filisteanului o voi nimici,

9,7 și îi voi scoate sângele din gură și urâciunile dintre dinții lui. Va fi și el un rest pentru Dumnezeul nostru și va fi ca o familie în Iuda, iar Ecronul va fi ca Iebusitul.

9,8 Și Mă voi așeza ca strajă împrejurul Casei Mele, ca nimeni dintre cei ce vin și pleacă și ca nici un asupritor să nu mai vină asupra ei, căci Eu văd acum aceasta cu ochii Mei.

9,9 Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei.

9,10 El va nimici carele din Efraim, caii din Ierusalim și arcul de război va fi frânt. El va vesti pacea popoarelor și împărăția Lui se va întinde de la o mare până la cealaltă mare și de la Eufrat până la marginile pământului.

9,11 Iar pentru tine, pentru sângele legământului tău, voi da drumul robilor tăi din fântâna fără apă.

9,12 La tine, fiica Sionului, se vor întoarce robii care așteaptă. Pentru zilele surghiunului tău, chiar astăzi îți vestesc: Îți voi răsplăti îndoit.

9,13 Căci am întins pe Iuda ca pe un arc și pe Efraim îl pun săgeată pe coardă. Și voi ațâța pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Iavane (Grecia), și te voi preface în sabie de viteaz.

9,14 Și Domnul Se va arăta deasupra lor și săgeata Lui va țâșni ca fulgerul și Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și va înainta în vijelia de la miazăzi.

9,15 Domnul Savaot îi va ocroti și ei vor sfâșia și vor călca în picioare pietrele de praștie și vor bea sângele ca pe vin. Și vor fi plini ca o cupă de jertfă, ca și coarnele jertfelnicului.

9,16 Și în ziua aceea îi va izbăvi Domnul Dumnezeul lor; ca pe o turmă va paște El pe poporul Său, și ei vor fi ca niște pietre de diademă, strălucind în țara Sa.

9,17 Ce fericire și ce belșug va fi atunci! Grâul va veseli pe flăcăii lui și vinul pe fecioarele lui!

10,1 Cereți de la Domnul ploaie la vreme, ploaie timpurie și târzie! Domnul scoate fulgerele și trimite ploaie; El dă omului pâinea și dobitoacelor iarba.

10,2 Căci terafimii rostesc cuvinte deșarte, vrăjitorii au vedenii mincinoase. Și spun visuri amăgitoare și mângâieri deșarte. Pentru aceasta ei au plecat ca o turmă și au fost supuși, căci n-aveau păstor.

10,3 Ci împotriva păstorilor arde mânia Mea și pe țapi îi voi pedepsi. Căci Domnul Savaot va cerceta turma Sa, casa lui Iuda, și o va face calul Său de cinste în vreme de război.

10,4 Din ea va ieși Piatra din capul unghiului, din ea țărușii de corturi, din ea arcul de război, din ea vor ieși toate căpeteniile laolaltă.

10,5 Ei vor fi ca vitejii care calcă în picioare tina drumurilor în vreme de război și se vor război, căci Domnul va fi cu ei, iar călăreții vor fi de rușine.

10,6 Eu voi întări casa lui Iuda și voi izbăvi casa lui Iosif și îi voi aduce înapoi, căci îmi este milă de ei, și vor fi ca și când nu i-am aruncat, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul lor și îi voi auzi.

10,7 Și Efraim va fi ca un viteaz. Inima lor se va bucura ca de vin și copiii lor vor vedea și se vor bucura și inima lor va tresălta de bucurie în Domnul.

10,8 Și voi șuiera după ei și îi voi strânge la un loc, căci i-am răscumpărat, și ei se vor înmulți neîncetat.

10,9 Și îi voi împrăștia printre popoare, și din mari depărtări își vor aduce aminte de Mine și vor trăi acolo cu fiii lor și vor veni înapoi.

10,10 Îi voi scoate din țara Egiptului și din Asiria îi voi aduna și îi voi aduce în pământul Galaadului și Libanului și nu va fi atâta loc pentru ei.

10,11 Și ei vor trece prin marea Egiptului, și el va lovi valurile mării, și toate adâncurile Nilului vor fi secate. Trufia Asiriei va fi doborâtă și sceptrul Egiptului va fi scos.

10,12 Și în Domnul va fi puterea lor și în numele Lui se vor lăuda", zice Domnul.

11,1 Deschide, Libane, porțile tale, ca focul să mistuie cedrii tăi!

11,2 Vaită-te, chiparosule, căci a căzut cedrul și cei mai falnici, s-au prăbușit la pământ. Văitați-vă, stejari ai Vasanului, căci a căzut pădurea cea deasă.

11,3 Se aude vaietul păstorilor, căci mândrele lor pășuni au fost pustiite; se aude răgetul puilor de leu, căci bogăția desișurilor Iordanului a fost pârjolită.

11,4 Așa zice Domnul Dumnezeul meu: „Paște oile de junghiat".

11,5 Căci cei care le cumpără le junghie și nu au nici o vină, iar vânzătorul lor zice: „Binecuvântat să fie Domnul, căci, iată, m-am îmbogățit", și păstorii lor nu le cruță.

11,6 „Și Eu nu Mă voi mai îndura de locuitorii țării", zice Domnul. „Iată că Eu voi da pe oameni, pe fiecare în mâinile vecinului său și ale regelui său, și vor pustii țara și nu-i voi scăpa din mâinile lor".

11,7 Și m-am făcut cioban peste oile de junghiat din pricina negustătorilor de oi. Și am luat două toiege. Pe unul l-am numit „Îndurare", iar pe celălalt „Legământ" și am început să pasc turma.

11,8 Și într-o lună am stârpit pe cei trei păstori, căci sufletul Meu prinsese scârbă de ei și sufletul lor nu Mă mai putea suferi pe Mine.

11,9 Și am grăit: „Nu vă mai pasc! Cea care este de murit să moară, cea de pierit să piară, iar oile care vor mai rămâne să se sfâșie între ele!"

11,10 Atunci am luat toiagul Meu „Îndurare" și l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele.

11,11 El a fost stricat în acea zi, iar negustătorii de oi, care luau seama la Mine au înțeles că acesta a fost cuvântul Domnului.

11,12 Și le-am zis: „Dacă socotiți cu cale, dați-Mi simbria, iar dacă nu, să nu Mi-o plătiți. Și Mi-au cântărit simbria Mea treizeci de arginți.

11,13 Atunci a grăit Domnul către Mine: „Aruncă-l olarului prețul acela scump cu care Eu am fost prețuit de ei". Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar.

11,14 Apoi am rupt și toiagul cel de-al doilea, „Legământ”, ca să stric frăția dintre Iuda și Israel.

11,15 Și a zis Domnul către mine: „Ia lucrurile unui păstor nebun;

11,16 Căci, iată, Eu voi ridica un păstor nebun în această țară care nu va umbla după oaia cea pierdută și care nu va căuta pe cea rătăcită și pe cea rănită nu o va vindeca și nu va hrăni pe cea sănătoasă, ci va mânca pe cea grasă și îi va smulge unghiile.

11,17 Vai de ciobanul rău, care lasă turma în părăsire! Sabia să lovească brațul lui și ochiul lui cel drept! Brațul lui să se usuce cu totul, iar ochiul să rămână orb de tot!”

12,1 Proorocie. Cuvântul Domnului asupra lui Israel. Așa grăiește Domnul, Care întinde cerurile ca un cort, Care pune temelie pământului și Care zidește duhul omului înăuntrul său:

12,2 „Iată, voi face din Ierusalim cupă de amețire pentru toate popoarele din jur; tot așa va fi și pentru Iuda, când Ierusalimul va fi împresurat.

12,3 Și în ziua aceea voi preface Ierusalimul în piatră de povară pentru toate popoarele. Toți care o vor ridica se vor răni grav și se vor aduna împotriva lui toate neamurile pământului.

12,4 În ziua aceea, zice Domnul, „Voi lovi toți caii cu spaimă și pe călăreți cu nebunie; și voi deschide ochii Mei asupra lui Iuda și pe toți capii popoarelor îi voi lovi cu orbire.

12,5 Și vor grăi în inima lor căpeteniile lui Iuda: „Puterea pentru locuitorii Ierusalimului este în Domnul Savaot, Dumnezeul lor!”

12,6 În ziua aceea voi face pe conducătorii lui Iuda ca un vas cu jeratic în mijlocul lemnelor și o torță aprinsă într-un stog de snopi; și ei vor mistui, la dreapta și la stânga, toate popoarele dimprejur, și Ierusalimul va fi locuit și mai departe pe locul lui, în Ierusalim.

12,7 Și Domnul va izbăvi mai întâi corturile lui Iuda, ca seminția casei lui David și trufia locuitorilor Ierusalimului să nu se ridice deasupra lui Iuda.

12,8 În ziua aceea Domnul va întinde ocrotirea Sa asupra celor ce locuiesc în Ierusalim, încât cel mai slab între ei să fie ca David, și casa lui David să fie ca însuși Dumnezeu, ca îngerul Domnului care merge în fruntea lor.

12,9 Și în ziua aceea Mă voi sârgui să pierd toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului.

12,10 Atunci voi vărsa peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duh de milostivire și de rugăciune, și își vor aținti privirile înspre Mine, pe Care ei L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut.

12,11 În ziua aceea, va fi plângere mare în Ierusalim, ca plângerea de la Hadad-Rimon, în câmpia Meghidonului.

12,12 Țara se va tângui, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit și femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit și femeile ei deosebit;

12,13 Familia casei lui Levi deosebit și femeile ei deosebit; familia lui Șimei deosebit și femeile ei deosebit;

12,14 Toate familiile care rămân, fiecare pentru sine și femeile lor pentru sine.

13,1 În vremea aceea va fi un izvor cu apă curgătoare pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, pentru curățirea de păcat și de orice altă întinare.

13,2 Și în ziua aceea, zice Domnul Savaot, voi stârpi din țară numele idolilor, ca

nimeni să nu-i mai pomenească; de asemenea voi da afară din țară pe proorocii lor și duhul cel spurcat.

13,3 Și dacă va mai profeți cineva, vor zice către el tatăl său și mama sa, care l-au născut: „Tu nu vei trăi, căci ai grăit minciună în numele Domnului!” și atunci tatăl său și mama sa îl vor străpunge în clipa când va prooroci.

13,4 Și în ziua aceea se vor rușina proorocii, fiecare de vedenia lui, când va grăi ca un prooroc, și nu se vor mai îmbrăca cu mantie de păr ca să spună minciuni.

13,5 Și fiecare va zice: „Nu sunt prooroc, ci plugar, căci cu plugăria m-am îndeletnicit din tinerețile mele”.

13,6 Și dacă va fi întrebat: „De unde ai rănile acestea la mâini?” El va răspunde: „Am fost lovit în casa prietenilor mei!”

13,7 Sabie, deșteaptă-te împotriva păstorului Meu, împotriva tovarășului Meu, zice Domnul Savaot. Voi bate păstorul și se vor risipi oile, și îmi voi întoarce mâna Mea împotriva celor mici.

13,8 Și în toată țara, zice Domnul, două treimi vor pieri, și vor muri, iar cealaltă treime va fi lăsată acolo.

13,9 Iar pe aceasta a treia o voi pune în foc; îi voi curăți ca pe argint și îi voi încerca cum se încearcă aurul. Ei vor chema numele Meu și Eu îi voi asculta; și Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu”, și el va răspunde: „Domnul este Dumnezeul meu!”

14,1 Iată că vine ziua Domnului, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău.

14,2 Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului Meu nu va fi stârpit din cetate.

14,3 Atunci Domnul va ieși la luptă și se va război împotriva acestor popoare, ca în vreme de luptă, ca în vreme de război.

14,4 Și în vremea aceea se vor sprijini picioarele Lui pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, la răsărit; iar Muntele Măslinilor se va crăpa în două de la răsărit la apus și se va face o vale foarte mare și jumătate din munte se va da înapoi către miazănoapte și cealaltă jumătate către miazăzi.

14,5 Și voi veți alerga prin valea munților Mei, căci valea munților se va întinde până la locul unde Eu voi da izbăvire. Și veți alerga cum ați alergat de frica cutremurului, în vremea domniei lui Ozia, regele lui Iuda. Atunci va veni Domnul Dumnezeul meu și toți sfinții împreună cu El.

14,6 În vremea aceea nu va mai fi lumină, ci frig și ger.

14,7 Va fi o zi deosebită pe care Domnul singur o știe; nu va fi nici zi și nici noapte, ci în vremea serii va fi lumină.

14,8 Iar în ziua aceea vor izvorî din Ierusalim ape vii: jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit, iar cealaltă jumătate către marea cea de la apus. Și așa va fi și vara și iarna.

14,9 Și va fi Domnul împărat peste tot pământul; în vremea aceea va fi Domnul unul singur și tot așa și numele Său unul singur.

14,10 Țara întreagă va fi prefăcută în câmpie de la Gheba și până la Rimon, spre miazăzi de Ierusalim. Și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul unde se află el, de la poarta lui Veniamin și până la locul porții dintâi, adică până la poarta din colț, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile regelui.

14,11 Și vor locui în el, și nu va mai fi acolo blestem, ci Ierusalimul va fi locuit în

siguranță.

14,12 Dar iată care va fi prăpădul cu care Domnul va lovi toate popoarele care s-au războit cu Ierusalimul: trupul dușmanului va putrezi stând în picioare, ochii în orbitele lor și limba în gură.

14,13 În ziua aceea va fi de la Domnul mare spaimă printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora.

14,14 Și Iuda va lupta împotriva Ierusalimului, și bogățiile tuturor neamurilor din jur, aur, argint și veșminte fără număr vor fi strânse la un loc.

14,15 Și la fel cu acest prăpăd va fi prăpădul care va lovi calul, catârul, cămila, asinul și toate dobitoacele care vor fi în acele tabere.

14,16 Și toți cei care vor fi rămas cu viață dintre neamurile acelea care veniseră să lupte împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine împăratului, Domnul Savaot, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

14,17 Iar cele din neamurile pământului care nu se vor sui să se închine în Ierusalim, împăratului, Domnul Savaot, nu vor avea parte de ploaie.

14,18 Și dacă neamul Egiptului nu se va sui și nu va veni, nu numai că ei nu vor avea parte de ploaie, ci va veni peste ei prăpădul cu care Domnul va lovi neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

14,19 Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui în Ierusalim să prăznuiască sărbătoarea corturilor.

14,20 În ziua aceea va fi (scris) pe clopoțeii cailor: „Sfânt lui Dumnezeu!” și vor fi căldările în templul Domnului ca năstrapele înaintea jertfelnicului.

14,21 Și orice căldare din Ierusalim și din Iuda va fi sfântă Domnului Savaot. Și vor veni toți cei ce vor să jertfească și le vor lua și vor fierbe carne și nu va mai fi nici un negustător, în ziua aceea, în templul Domnului Savaot.

Maleahi 1,1 Proorocie. Cuvântul Domnului către Israel prin graiul lui Maleahi.

1,2 „Iubitu-v-am pe voi”, zice Domnul, „Dar voi ați zis: „Cum ne-ai iubit Tu?” Oare Isav nu este fratele lui Iacov?” zice Domnul, „Și am iubit numai pe Iacov,

1,3 și pe Isav l-am urât și am prefăcut munții lui în pustiu și moștenirea lui am dat-o șacalilor pustiului.

1,4 Și dacă zice Edomul: „Noi am fost zdrobiți, dar vom zidi iarăși ruinele noastre...”, așa grăiește Domnul Savaot: „Să zidească ei, dar Eu voi dărâma. Și ei vor fi numiți: „Țara fărădelegii” și „Poporul împotriva căruia Domnul S-a mâniat pentru totdeauna”.

1,5 Și ochii voștri vor vedea și voi veți spune: „Mărit este Domnul dincolo de hotarele lui Israel!”

1,6 Feciorul cinstește pe tatăl său și sluga se teme de stăpânul său; și dacă Eu sunt Părinte, unde este cinstea ce trebuie să-Mi dați? Și dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine?, zice Domnul Savaot către voi, preoților, care defăimați numele Meu. Dar voi răspundeți: „Cu ce am disprețuit numele Tău?”

1,7 Voi aduceți jertfă pe altarele Mele pâine spurcată. Și mai ziceți: „Cu ce Te-am necinstit?” - Fiindcă ați zis: „Masa Domnului este de ocară!”

1,8 Și când aduceți jertfă un dobitoc orb, n-aveți nici o vină? Când aduceți, la jertfă, unul șchiop sau cu meteahnă, n-aveți nici o vină? Adu-l cârmuitorului tău: Va fi el mulțumit sau te va primi el bine? - zice Domnul Savaot.

1,9 Și acum deci rugați pe Dumnezeu ca să aibă milă de noi, căci prin mâinile

voastre s-a făcut una ca aceasta. Vă va primi El, oare, bine?, zice Domnul Savaot.

1,10 O, dacă cineva din voi ar închide porțile ca voi să nu mai aprindeți focul în zadar pe jertfelnicul Meu! Nu simt nici o plăcere pentru voi", zice Domnul Savaot, „Și nu-Mi sunt plăcute nicidecum prinoasele aduse de mâinile voastre.

1,11 Căci, de la răsăritul soarelui și până la apusul lui, mare este numele Meu printre neamuri și în orice parte se aduc jertfe de tămâie pentru numele Meu și prinoase curate, căci mare este numele Meu între neamuri", zice Domnul Savaot.

1,12 „Ci voi îl pângăriți când ziceți: „Masa Domnului este spurcată și bucatele de pe ea sunt de disprețuit".

1,13 Și mai ziceți: „Iată truda noastră!" și tot voi o defăimați. Și aduceți jertfe, dobitoace cu beteșug, șchioape sau cu meteahnă; și mai aduceți și prinoase! Le voi primi Eu din mâna voastră?" zice Domnul.

1,14 „Blestemat să fie omul viclean, în a cărui turmă se află dobitoc de parte bărbătească și făcând juruință, aduce Domnului jertfă un dobitoc cu meteahnă! Că Eu sunt mare împărat, zice Domnul Savaot, și numele Meu este minunat între neamuri!"

2,1 Și acum către voi se îndreaptă această poruncă, o, preoților!

2,2 Dacă voi nu veți asculta și nu veți pleca inima ca să dați slavă numelui Meu, zice Domnul Savaot, „Voi trimite peste voi blestemul și voi blestema binecuvântarea voastră. Și chiar am blestemat-o, căci voi nu puneți la inimă poruncile Mele.

2,3 Iată că Eu voi sfărâma brațul vostru și vă voi arunca în față spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre - și veți fi înlăturați o dată cu ele.

2,4 Atunci vă veți da seama că Eu v-am dat porunca aceasta, ca să fie neclintit legământul Meu cu Levi", zice Domnul Savaot.

2,5 „Legământul Meu cu el era viață și pace și i le-am dat, ca să se teamă de Mine și să se cutremure, și el se temea și se cutremura înaintea numelui Meu.

2,6 Învățătura adevărului era în gura lui și pe buzele lui nu s-a aflat nedreptate; în pace și în dreptate a umblat cu Mine și pe mulți i-a întors de la rău.

2,7 Căci buzele preotului vor păzi știința și din gura lui se va cere învățătura, căci el este solul Domnului Savaot.

2,8 Dar voi v-ați îndepărtat de drumul cel drept și pe mulți i-ați făcut să se poticnească de la Lege. Voi ați stricat legământul Meu cu Levi", zice Domnul Savaot.

2,9 „Pentru aceasta și Eu v-am făcut să fiți de disprețuit și de nimic în fața întregului popor, fiindcă voi n-ați păzit căile Mele, și învățând legea, ați privit cu părtinire la fața oamenilor.

2,10 Oare nu este un singur părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat oare pe noi un singur Dumnezeu? Pentru ce suntem vicleni unul față de altul, ca să pângărim legământul părinților noștri?

2,11 Iuda este viclean și urâciune se săvârșește în Israel și în Ierusalim; căci Iuda pângărește templul pe care îl iubește Domnul și s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin.

2,12 De-ar scoate Domnul pe omul care lucrează așa, oricine ar fi el - martor și apărător - din corturile lui Iacov și din ceata celor care aduc prinoase Domnului Savaot!

2,13 Și iată a doua faptă pe care o săvârșiți: spălați cu lacrimi jertfelnicul Domnului, cu plânsete și cu gemete, pentru că El nu mai caută la prinoase și nu mai binevoiește

să le primească din mâinile voastre.

2,14 Și de ziceți: „De ce?” Din pricină că Domnul a fost martor între tine și femeia tinereților tale, față de care tu ai fost viclean, deși ea era tovarășa ta și femeia legământului tău.

2,15 Oare nu i-a făcut El ca să fie o singură făptură cu trup și suflet? Și această făptură întrunită ce năzuiește ea? Urmași de la Dumnezeu! Păstrați-vă deci viața voastră; iar tu nu fi viclean cu femeia tinereților tale.

2,16 Căci Eu urăsc alungarea femeii”, zice Domnul Dumnezeul lui Israel, „Și ca cineva să întindă nedreptatea pe veșmântul său”, zice Domnul Savaot. „Deci aveți respect pentru viața voastră, și nu mai săvârșiți această viclenie!

2,17 Voi obosiți pe Domnul cu vorbele voastre. Și mai ziceți: „Cum îl obosim?” - Când ziceți: „Cel ce face rău este bun înaintea Domnului și de unii ca aceștia are El plăcere!” Sau: „Unde este Dumnezeul dreptății?”

3,1 „Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe Care îl căutați și îngerul legământului pe Care voi îl doriți. Iată, vine!”, zice Domnul Savaot.

3,2 Și cine va putea îndura ziua venirii Lui și cine se va putea ține bine, când El Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului.

3,3 Și El Se va așeza să lămurească și să curețe argintul; El va curăța pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și argint, și vor aduce Domnului jertfă întru dreptate.

3,4 Și va plăcea Domnului jertfa lui Iuda și a Ierusalimului, ca înainte vreme și ca în anii cei de altădată.

3,5 Și Mă voi apropia de voi ca să vă judec și voi fi martor grabnic împotriva vrăjitorilor, a desfrânaților și a celor care jură strâmb, împotriva celor care asupresc pe simbriaș, pe văduvă și pe orfan, apasă pe cel străin și nu se tem de Mine, zice Domnul Savaot.

3,6 „Că Eu sunt Domnul și nu M-am schimbat și voi n-ați încetat să fiți fiii lui Iacov.

3,7 Din zilele părinților voștri v-ați depărtat de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă către Mine, și Mă voi întoarce și Eu către voi”, zice Domnul Savaot. „Dar voi răspundeți: „Cum să ne întoarcem?”

3,8 Se cuvine oare, ca omul să înșele pe Dumnezeu? Căci voi M-ați înșelat! Dar voi ziceți: „Cum Te-am înșelat?” - Cu zeciuiala și cu pârga!

3,9 Blestemul vă atinge, pentru că voi Mă înșelați, voi, neamul întreg!

3,10 Aduceți toate zeciuielile la vistierie și să fie merinde în casa Mea și puneți-Mă și pe Mine la încercare”, zice Domnul Savaot, „Și veți vedea că voi deschide, la dorința voastră, stăvilarele cerului și voi vărsa din belșug binecuvântarea, spre binele vostru.

3,11 Și voi certa, spre binele vostru, lăcusta, ca să nu strice rodul țarinilor voastre. Și via voastră de la câmp nu va rămâne fără rod”, zice Domnul Savaot.

3,12 „Și toate neamurile vă vor ferici pe voi, căci veți fi o țară dorită”, zice Domnul Savaot.

3,13 „Aspre sunt pentru Mine graiurile voastre”, zice Domnul. „Și voi grăiți: „Ce am spus împotriva Ta?”

3,14 Și mai ziceți: „Este trudă zadarnică să slujim pe Dumnezeu și ce câștig vom avea din paza poruncilor Sale și că umblăm triști înaintea Domnului Savaot?

3,15 Dar iată că acum noi fericim pe cei mândri. Și propășesc cei ce săvârșesc

fărădelegi, ba chiar și pun la încercare pe Domnul, și ei scapă!”

3,16 Iată ce zic unii către alții, cei ce se tem de Domnul. Și Domnul a luat aminte și a ascultat; o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui spre binele celor care se tem de El și caută scăpare în numele Lui.

3,17 „Și vor fi aceștia pentru Mine”, zice Domnul Savaot, „În ziua în care voi face judecată, ca o avere a Mea și voi avea îndurare de ei, precum are un om față de fiul său care îi slujește.

3,18 Atunci vă veți schimba părerea și veți vedea deosebirea între cel drept și cel păcătos, între cel care slujește pe Dumnezeu și cel care nu-L slujește.

3,19 Căci iată vine ziua care arde ca un cuptor. Și toți cei trufași și care făptuiesc fărădelegea vor fi ca paiele, iar ziua care vine îi va arde, zice Domnul Savaot. și nu va rămâne din ei nici rădăcină, nici ramuri.

3,20 Și va răsări pentru voi, cei care vă temeți de numele Meu, soarele dreptății, cu tămăduire venind în razele lui și veți ieși și veți zburda ca vițeii de îngrășat.

3,21 Și veți călca în picioare pe cei răi, care vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua când Eu voi face judecată”, zice Domnul Savaot.

3,22 „Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, slujitorul Meu, căruia i-am dat în muntele Horeb porunci și rânduieli pentru tot Israelul:

3,23 Iată că Eu vă trimit pe Ilie proorocul, înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșătoare;

3,24 El va întoarce inima părinților către fii și inima fiilor către părinții lor, ca să nu vin și să lovesc țara cu blestem!”

Tobit 1,1 Cartea istoriei lui Tobit, fiul lui Tobiel, al lui Ananiel, al lui Aduel, al lui Gabael, din neamul lui Asiel, din seminția lui Neftali,

1,2 care, în zilele lui Salmanasar, regele Asiriei, a fost luat în robie din Tisbe, care se află la miazăzi de Cadeș Neftali, în Galileea de sus, mai sus de Hațor, retras spre apus, și la miazănoapte de Șefat.

1,3 Eu, Tobit, în toate zilele vieții mele am umblat pe căile adevărului și ale dreptății și am făcut multe binefaceri fraților mei și poporului meu, care venise împreună cu mine la Ninive, în țara Asiriei.

1,4 Când trăiam eu în țara mea, în pământul lui Israel, fiind încă tânăr, toată seminția lui Neftali, străbunul meu, s-a despărțit de casa lui David și de Ierusalim. Acesta fusese ales dintre toate triburile lui Israel pentru jertfele lor; acolo fusese zidit templul în care locuiește Cel Preaînalt și Sfințit pentru toate neamurile viitoare.

1,5 Toți frații mei și casa lui Neftali jertfeau vițelului lui Baal pe care-l făcuse Ieroboam, regele lui Israel, la Dan, pe munții Galileii.

1,6 Mă duceam adesea singur la Ierusalim, de sărbători, ca să împlinesc legea ce îndatorează pe tot Israelul pentru totdeauna. Mă duceam la Ierusalim cu pârgă din roade și din animale, cu dijmă din vite și cu prima tunsoare a oilor.

1,7 Și le dam preoților, fiii lui Aaron, pentru jertfelnic, iar o zeciuială din vin și grâu, din măsline, din rodie și din celelalte roade ale pământului o dădeam fiilor lui Levi care slujeau în Ierusalim; a doua zeciuială o vindeam și în fiecare an mă duceam și o cheltuiam la Ierusalim;

1,8 Iar o a treia o dădeam orfanilor, văduvelor și străinilor care locuiesc cu israeliții; le-o aduceam ca dar din trei în trei ani. Noi o mâncam, credincioși în același timp sfaturilor Deborei, mama tatălui meu, Ananiel, căci eu, după moartea tatălui meu,

am rămas orfan.

1,9 Ajungând în vârstă bărbătească, mi-am luat de femeie pe Ana, din neamul nostru și ea mi-a născut pe Tobie.

1,10 Și când am fost dus în robie la Ninive, toți frații mei și toți cei de un neam cu mine au mâncat din mâncărurile acelora.

1,11 Iar eu mi-am păzit sufletul și n-am mâncat,

1,12 căci mi-am adus aminte de Dumnezeu cu toată inima mea.

1,13 Și mi-a dăruit Cel Preaînalt milă și bunăvoință înaintea lui Salmanasar și am fost omul lui de încredere.

1,14 M-am dus în Media și am dat lui Gabael, fratele lui Gabri, din Ragheșul Mediei, zece talanți de argint să-i păstreze.

1,15 Iar dacă a murit Salmanasar, s-a făcut rege în locul lui fiul său, Sanherib; căile Mediei s-au închis, și eu nu m-am mai putut duce în Media.

1,16 În zilele lui Salmanasar am făcut multe binefaceri fraților mei de neam:

1,17 Celor flămânzi le dădeam pâinea mea, celor goi, hainele mele, și de vedeam pe careva din neamul meu mort și aruncat peste zidurile Ninivei, îl îngropam.

1,18 Ba am îngropat pe ascuns și pe aceia pe care i-a ucis regele Sanherib, când se întorceau fugari din Iudeea. Sanherib a ucis mulți israeliți în mânia sa. Și a căutat regele trupurile și nu le-a găsit.

1,19 Și s-a dus unul dintre niniviteni și m-a pârât la rege, că eu i-am îngropat, și atunci eu m-am ascuns. Aflând însă că mă caută să mă ucidă, de frică am fugit din cetate.

1,20 Și mi s-a jefuit atunci toată averea mea și nu mi-a rămas nimic, decât numai Ana, femeia mea, și fiul meu, Tobie.

1,21 Dar n-au trecut patruzeci de zile, și regele a fost ucis de cei doi fii ai săi care au fugit în munții Araratului. În locul lui s-a făcut rege Asarhadon, fiul său, care a pus pe Ahiacar, fiul fratelui meu, Anael, peste toate veniturile regatului său și peste toată Cârmuirea casei lui.

1,22 Și a mijlocit Ahiacar pentru mine și m-am întors la Ninive. Ahiacar însă era și paharnic și păstrătorul sigiliului, cârmuitor al casei și vistiernic. Și Asarhadon l-a pus al doilea după el, și el era fiul fratelui meu.

2,1 Iar când m-am întors eu la casa mea și mi-au fost dați înapoi Ana, femeia mea, și fiul meu, Tobie, în ziua Cincizecimii, sărbătoarea Săptămânilor, s-a pregătit la mine un prânz bun și m-am așezat la masă.

2,2 Și văzând eu multele mâncăruri, am zis către fiul meu: „Mergi și adu să mănânce cu noi un sărac cu inimă credincioasă, dintre frații noștri, robi în Ninive, iar eu te aștept”.

2,3 Și a venit el și a zis: „Tată, unul din neamul nostru este sugrumat și aruncat în piață”.

2,4 Atunci eu, în loc să stau să mănânc, am ieșit repede și l-am dus într-o casă până după asfințitul soarelui.

2,5 Și apoi, întorcându-mă, m-am spălat și mi-am mâncat pâinea cu întristare.

2,6 Atunci mi-am adus aminte de proorocia lui Amos, care zice: „Prăznuirile voastre se vor preface în jale și toate cântările voastre în tânguire”. Și am plâns.

2,7 Iar dacă a asfințit soarele, m-am dus și săpând o groapă, l-am îngropat.

2,8 Vecinii însă râdeau de mine și ziceau: „Tot nu se teme că va fi ucis pentru fapta asta; a mai fost fugar și iată iar se apucă de îngropat morții”.

2,9 Și chiar în noaptea aceea, după ce m-am întors de la înmormântare, fiind necurat, m-am culcat să dorm afară lingă zidul curții, cu fața descoperită.

2,10 Și n-am băgat de seamă că pe zid erau vrăbii. Și pe când stam cu ochii deschiși, vrăbiile au lăsat de sus necurăție în ochii mei și am făcut albeață. Și m-am dus eu la doctori, pentru îngrijire. Ei mi-au uns ochii cu o alifie, dar am rămas orb. Frații au rămas adânc întristați de aceasta. Ahiacar a purtat grijă de întreținerea mea timp de doi ani, înainte de a pleca la Elimaida.

2,11 Și atunci Ana, femeia mea, a luat de lucru ca muncitoare, să toarcă lână și să țească pânză.

2,12 Ea aducea lucrul făcut și i se plătea; și o dată, peste plată, a primit ca dar un ied pentru mâncare.

2,13 Și venind acasă, iedul a început să zbiere; și eu am întrebat pe femeie: „De unde este iedul acesta? Nu cumva este de furat? Dă-l stăpânului lui, căci nu se cuvine să mâncăm de furat”.

2,14 Atunci ea mi-a răspuns: „Mi-a fost dăruit peste plată”. Și eu n-am crezut-o și i-am zis să-l dea stăpânului și m-am înroșit înaintea ei. Ea însă mi-a răspuns: „Unde-ți sunt milosteniile și faptele tale cele bune? Toată lumea știe ce ți-au adus”.

3,1 Și cu sufletul adânc întristat, am suspinat, am plâns și m-am rugat cu durere, zicând:

3,2 „Drept ești Tu, Doamne, și toate lucrurile Tale sunt drepte și căile Tale sunt milă și adevăr, și Tu ești judecătorul lumii!

3,3 Adu-ți aminte de mine și caută spre mine și nu mă pedepsi pentru păcatele mele și pentru greșelile mele și ale părinților mei. Căci noi am păcătuit înaintea Ta!

3,4 Și am călcat poruncile Tale, și Tu ne-ai dat spre jaf la robie și la moarte, ca să fim pildă de batjocură și de ocară la toate popoarele printre care Tu ne-ai risipit!

3,5 Și acum toate hotărârile Tale sunt drepte, când Tu faci cu mine după păcatele mele și după păcatele părinților mei, pentru că n-am împlinit poruncile Tale și n-am umblat întru adevăr înaintea Ta.

3,6 Fă deci cu mine ceea ce binevoiești! Poruncește să mi se ia duhul, ca să mă desfac și să mă întorc în pământ, fiindcă mi-e mai bine să mor decât să trăiesc, căci mi s-au făcut învinuiri nedrepte și sunt cumplit de amărât! Poruncește să fiu scăpat de această povară în locașul de veci, și nu-ți întoarce fața Ta de la mine!”

3,7 Tot în ziua aceea s-a întâmplat ca și Sara, fiica lui Raguel din Ecbatana Mediei, să sufere ocări de la una din slujnicele tatălui său,

3,8 pentru că ea fusese măritată după șapte bărbați. Și Asmodeu, duhul cel rău, îi ucisese înainte de a trăi ea cu ei! Și-i zicea slujnica: „Da, tu ești cea care ți-ai ucis bărbații? Căci, iată, ai fost dată în căsătorie la șapte, și n-ai avut noroc de nici unul!

3,9 Dacă bărbații tăi au murit, nu trebuie să ne pedepsiți pe noi. Du-te și tu după ei, ca să nu vedem de la tine fiu sau fiică niciodată!”

3,10 Auzind acestea, în acea zi ea s-a întristat foarte tare, plângea cu hohote și s-a suit în camera tatălui său cu gândul să se spânzure, dar chibzuind ea, gândi: „Sunt singură la tatăl meu. De voi face aceasta, va fi necinstire pentru el și voi coborî bătrânețea lui cu amărăciune în locașul morților. Aș face mai bine să nu mă spânzur, ci să rog pe Domnul să-mi dea moarte, ca să nu mai aud ocări în viața mea!”

3,11 Și în clipa aceea, întinzând brațele spre fereastră se ruga astfel: „Binecuvântat

ești Tu, Doamne Dumnezeul meu și binecuvântat să fie numele Tău cel sfânt și slăvit în veci! Să Te binecuvânteze pe Tine toate făpturile Tale în veci!

3,12 Și acum către Tine, Doamne, îmi întorc ochii și fața mea și mă rog.

3,13 Ia-mă de pe pământul acesta și nu-mi da să mai aud ocări!

3,14 Tu știi, Doamne, că sunt curată, că nici un bărbat nu s-a atins de mine.

3,15 Și nu mi-am necinstit numele, nici numele tatălui meu în pământul robiei mele. Sunt singură la tatăl meu, el n-are alt copil ca să-l moștenească, nici frate pe lângă el, nici rudă, pentru care să fiu păstrată spre a-i fi soție. Până acum am pierdut șapte bărbați. De ce aș mai trăi? Iar dacă Tu nu binevoiești să faci să mor, atunci binevoiește a căuta spre mine și a mă milui, ca să nu mai aud ocări!"

3,16 Și a fost auzită rugăciunea amândurora înaintea slavei marelui Dumnezeu.

3,17 Și Rafael a fost trimis să-i vindece pe amândoi: să ridice albeața lui Tobit, ca să vadă cu ochii săi lumina lui Dumnezeu și să dea pe Sara, fiica lui Raguel, de soție lui Tobie, fiul lui Tobit, legând pe Asmodeu, duhul cel rău; căci Tobie era menit s-o moștenească. Și în același timp Tobit, după întoarcere, a intrat în casa sa, iar Sara, fiica lui Raguel, s-a coborât din foișorul său.

4,1 În ziua aceea și-a adus aminte Tobit de argintul pe care-l încredințase spre păstrare lui Gabael în Ragheșul Mediei.

4,2 Și el și-a zis în sine: „Eu mi-am cerut moarte. Aș face bine să chem pe fiul meu Tobie, ca să-i spun de acești talanți până nu mor!"

4,3 Și chemându-l, i-a zis: „Fiule, când voi muri, să mă îngropi și să nu părăsești pe mama ta; cinstește-o în toate zilele vieții tale, fă ce-i place ei și să nu-i pricinuiești amărăciuni!

4,4 Adu-ți aminte, fiule, că ea a înfruntat multe primejdii pentru tine, când te-a purtat în pântece. Și când ea va muri, s-o îngropi lângă mine în același mormânt.

4,5 Adu-ți aminte în toate zilele, fiule, de Domnul Dumnezeul nostru și să nu dorești a greși și a călca poruncile Lui. Să faci fapte bune, în toate zilele vieții tale, și să nu umbli pe căile nedreptății.

4,6 Căci dacă tu lucrezi întru adevăr, vei izbuti în toate lucrările tale, ca toți cei ce umblă după adevăr!

4,7 Dă milostenie din averea ta și să nu aibă ochiul tău părere de rău când vei face milostenie. De la nici un sărac să nu-ți întorci fața ta, și atunci nici de la tine nu se va întoarce fața lui Dumnezeu.

4,8 Când ai mult, dă mai mult; dacă ai puțin dă mai puțin, dar nu pregeta să faci milostenie.

4,9 Și-ți vei aduna prin aceasta vistierie bogată pentru zile grele,

4,10 că milostenia izbăvește de la moarte și nu te lasă să te cobori în întuneric.

4,11 În fața Celui Preaînalt, milostenia este dar bogat pentru toți cei ce o fac.

4,12 Păzește-te, fiule, de orice desfrânare! Să-ți iei femeie din seminția tatălui tău, și să nu-ți iei femeie străină, căci noi suntem fii de prooroci. Părinții noștri din vechime sunt Noe, Avraam, Isaac și Iacov. Adu-ți aminte, fiule, că ei cu toții și-au luat femei din mijlocul fraților lor și au fost binecuvântați în fiii lor, și urmașii lor vor moșteni pământul.

4,13 Așadar, fiule, să iubești pe frații tăi, și să nu te mândrești în inima ta față de frații tăi și față de fiii și fiicele poporului tău, încât să nu-ți iei femeie de la ei, pentru că din mândrie izvorăște pieire și mare neorânduire, iar din lene, sărăcie și

lipsă mare, căci lenea este mama foamei.

4,14 Plata celor care lucrează pentru tine nu o amâna pe mâine, ci dă-le-o îndată, căci și ție ți se va răsplăti, de vei sluji lui Dumnezeu. Ia seama, fiul meu, în toate lucrările tale și fii bine crescut în toată purtarea ta!

4,15 Ceea ce urăști tu însuți, aceea nimănui să nu faci. Vin până la îmbătare să nu bei și beția să nu călătorească cu tine pe cale!

4,16 Dă celui flămând din pâinea ta și celui gol din hainele tale. Din toate câte ai din belșug, fă milostenie, și să nu-i pară rău ochiului tău când vei face milostenie!

4,17 Fii darnic cu pâinea și cu vinul tău la mormântul celor drepți, dar păcătoșilor să nu dai!

4,18 De la tot înțeleptul să ceri sfat și sfatul folositor să nu-l disprețuiești.

4,19 Binecuvântează pe Domnul Dumnezeu în tot timpul și cere de la El să călăuzească căile tale și ca toate gândurile tale să izbândească, căci înțelepciunea nu este dată la tot neamul, și Domnul dă tot binele și pe cine voiește, îl ridică sau îl coboară până în adâncul locașului morților. Ține minte deci, fiule, poruncile mele și să nu se șteargă ele din inima ta.

4,20 Și acum îți descopăr că am dat zece talanți de argint în păstrarea lui Gabael, fiul lui Gabri, din Ragheșul Mediei. Nu te teme, fiule, că am sărăcit! Tu ai o mare bogăție, dacă te vei teme de Domnul și îndepărtându-te de orice păcat, vei face cele plăcute înaintea Lui".

5,1 Și răspunzând, Tobie a zis: „Tată, voi face tot ce mi-ai poruncit!

5,2 Dar cum voi putea să primesc argintul? El nu mă cunoaște pe mine, și nici eu nu-l cunosc pe el. Ce semn de recunoaștere îi voi da, ca să mă creadă și să-mi dea argintul? Și nu cunosc nici drumurile pentru această călătorie în Media".

5,3 Atunci tatăl i-a dat înscrisul și i-a zis: „Găsește-ți un om care să te întovărășească și îi voi plăti eu și du-te după argint până sunt încă în viață!"

5,4 Și s-a dus Tobie să caute omul și s-a întâlnit cu Rafael. Acesta era înger, dar el nu știa.

5,5 Și i-a zis: „Poți să mergi cu mine la Ragheșul Mediei? Cunoști tu locurile acelea?"

5,6 Și îngerul i-a răspuns: „Pot să merg cu tine și știu drumul; ba chiar am găzduit la Gabael, fratele nostru!"

5,7 Atunci Tobie i-a zis: „Așteaptă-mă, am să spun tatălui meu".

5,8 Și acela a zis: „Du-te, numai nu zăbovi!"

5,9 Și a venit el și a zis către tatăl său: „Iată, mi-am găsit tovarăș!" Iar tatăl a zis: „Cheamă-l la mine, ca să aflu din ce seminție este el și dacă este om de încredere ca să meargă cu tine".

5,10 Și l-a chemat, și a venit acela și s-au îmbrățișat.

5,11 A întrebat Tobit: „Spune-mi, frate, din ce seminție și din ce neam ești?"

5,12 Și îngerul a răspuns: „Seminție și neam cauți tu sau simbriaș, care să întovărășească pe fiul tău?" Iar Tobit a zis către el: „Frate, vreau să-ți știu neamul și numele tău!"

5,13 Zis-a acela: „Eu sunt Azaria al lui Anania cel mare, din neamul fraților tăi".

5,14 Atunci Tobit i-a zis: „Frate, du-te cu bine și nu te supăra pe mine că te-am întrebat de semința și neamul tău! Tu-mi ești frate dintr-un neam bun și cinstit. Eu am cunoscut pe Anania și pe Ionatan, feciorii lui Șimei cel Mare; am fost împreună la Ierusalim, ca să ne închinăm, cu pârgă și cu zeciuieli din roade, căci noi nu ne-am

lăsat ademeniți de rătăcirea fraților noștri. Tu, frate, ești de neam bun și cinstit.

5,15 Dar spune-mi: Ce plată trebuie să-ți dau eu? Îți dau o drahmă pe zi și toate cele de trebuință pentru tine ca și pentru fiul meu,

5,16 și-ți voi mai adăuga încă la plată, dacă vă veți întoarce cu bine”.

5,17 Și așa s-au înțeles. Atunci tatăl a zis către Tobie: „Fii gata de drum și plecați cu bine”. Și fiul său a pregătit cele pentru drum, iar tatăl i-a mai zis: „Du-te cu omul acesta și Dumnezeu, Cel care locuiește în ceruri, va îndrepta calea voastră și îngerul Lui va merge împreună cu voi!” și amândoi au ieșit să plece și s-a dus cu ei și câinele tânărului.

5,18 Iar Ana, mama lui, a plâns și a zis către Tobit: „De ce ai trimis tu pe fiul nostru? Nu era el, oare, toiagul bătrâneților noastre, când intra și ieșea înaintea noastră?

5,19 Nu da întâietate argintului. Să fie acesta ca gunoiul înaintea fiului nostru.

5,20 Căci cât ne e rânduit de la Domnul să trăim avem destul pentru aceasta”.

5,21 Iar Tobit a zis către ea: „Nu te întrista, soră! Căci el se va întoarce sănătos și-l vor vedea ochii tăi,

5,22 căci un înger bun va merge împreună cu el, și va avea izbândă la drum și se va întoarce sănătos!”

5,23 Și a încetat ea de a mai plânge.

6,1 Iar călătorii au ajuns seara la fluviul Tigru și s-au oprit peste noapte acolo.

6,2 Și tânărul s-a dus să se spele, dar din fluviu a sărit un pește și a vrut să înghită pe tânăr.

6,3 Atunci îngerul a zis către el: „Prinde acest pește!” și tânărul a apucat peștele și l-a târât pe uscat.

6,4 Și i-a zis îngerul: „Spintecă peștele și i-ai inima, ficatul și fierea, și păstrează-le!”

6,5 Și a făcut tânărul cum i-a zis îngerul, iar peștele l-au fript și l-au mâncat.

6,6 Și au plecat amândoi mai departe și au ajuns la Ecbatana.

6,7 Și a zis tânărul către înger: „Frate Azaria, pentru ce sunt bune ficatul, inima și fierea acestui pește?”

6,8 Și acela i-a răspuns: „De-l chinuie pe cineva un demon sau un duh rău, se afumă bărbatul sau femeia aceea cu inima și ficatul și nu-l va mai munci.

6,9 Iar cu fierea se unge la ochi omul care are albeață, și se vindecă”.

6,10 Iar dacă s-au apropiat de Ecbatana,

6,11 a zis îngerul către tânăr: „Frate, acum avem să poposim la Raguel, ruda ta, care are o fată cu numele Sara.

6,12 Am să vorbesc de ea ca să ți-o dea de femeie, că ție ți-e dat s-o moștenești, fiindcă ești din neamul ei, iar fata este frumoasă și deșteaptă.

6,13 Deci, să mă asculți pe mine, că eu am să grăiesc cu tatăl ei, și când ne vom întoarce din Ragheș vom face nunta. Eu cunosc pe Raguel. El n-are să vrea s-o dea după bărbat străin, împotriva legii lui Moise, fiindcă s-ar face vinovat de moarte, căci moștenirea se cuvine s-o primești tu, iar nu altul”.

6,14 Atunci tânărul a zis către înger: „Frate Azaria, eu am auzit că această fată a fost măritată cu șapte bărbați și că toți au pierit în camera de nuntă. Eu însă sunt singur la tata și mă tem ca nu cumva intrând la ea să mor ca și ceilalți. Pe ea o

iubește un demon care nu face rău nimănui, decât numai celor ce se apropie de ea.

6,15 Și de aceea mă tem ca nu cumva să mor și să cobor viața tatălui și a mamei mele în mormânt prin întristarea după mine, căci ei n-au alt fiu care să-i îngroape”.

6,16 Și i-a zis îngerul: „Oare ai uitat cuvintele pe care ți le-a spus tatăl tău, ca să-ti iei femeie din neamul tău? Ascultă-mă deci pe mine, frate. Ea trebuie să fie femeia ta, iar de demon nu te neliniști! Chiar în noaptea aceasta au să ți-o dea de femeie.

6,17 Deci, când vei intra în camera de nuntă, să iei cățuia, să pui în ea inima și ficatul peștelui și să afumi; și demonul va simți mirosul și se va depărta și nu se va mai întoarce niciodată,

6,18 și când va trebui să te apropii de ea, ridicați-vă amândoi și să strigați către milostivul Dumnezeu, și El vă va mântui și vă va milui. Nu te teme, căci ea este menită din veac pentru tine și tu o vei mântui, și ea va merge cu tine, și știu că vei avea de la ea copii”.

6,19 Și ascultând Tobie acestea, a iubit-o și sufletul lui s-a lipit de ea foarte.

7,1 Și sosind ei la Ecbatana, s-au dus la casa lui Raguel, iar Sara i-a întâmpinat și i-a salutat și au salutat-o și ei, și ea i-a dus în casă.

7,2 Și a zis Raguel către Edna, femeia sa: „Cât de bine seamănă acest tânăr, cu Tobit, fratele meu!”

7,3 Și i-a întrebat Raguel: „De unde sunteți voi, fraților?” Iar ei au răspuns: „Noi suntem fiii lui Neftali, care sunt robi la Ninive”.

7,4 Și i-a mai întrebat Raguel: „Cunoașteți voi pe fratele nostru, Tobit?” și ei au răspuns: „Cunoaștem”. Apoi el i-a întrebat: „E sănătos?”

7,5 Și ei au răspuns: „Este în viață, este sănătos”. Și Tobie a adăugat: „El este tatăl meu”.

7,6 Atunci Raguel s-a aruncat la gâtul lui și l-a sărutat și a plâns.

7,7 Apoi a vorbit și a zis: „Binecuvântat să fii copilul meu! Tu ești fiul unui om foarte bun și cinstit”. Auzind însă că Tobit a pierdut vederea, s-a întristat și a plâns.

7,8 Și a plâns și Edna, femeia lui, și fata lui, Sara.

7,9 Și așa i-a primit foarte bine, și au junghiat un berbec și le-au dat mâncare din belșug.

7,10 Iar Tobie a zis către Rafael: „Frate Azaria, grăiește de cele ce mi-ai spus pe cale și să se tocmească și lucrul acesta”.

7,11 Și el a spus vorba aceasta lui Raguel, și Raguel a zis către Tobie: „Mănâncă, bea și te veselește, că ție ți se cuvine să iei pe fata mea! Dar am să-ti spun adevărul. Eu am măritat pe fata mea cu șapte bărbați și când intrau la ea, mureau chiar în noaptea aceea. Dar tu fii vesel acum”. Și a zis Tobie: „Nu voi mânca nimic aici, până când nu vă tocmiți și nu vă învoiți cu mine!” Iar Raguel a zis: „Ia-o chiar acum căci ți se cade. Tu ești fratele ei și ea este sora ta! Milostivul Dumnezeu să vă facă parte de toate cele bune!”

7,12 Și a chemat pe Sara, fiica sa și luând-o de mână, a dat-o lui Tobie de femeie și a zis:

7,13 „Iată, după legea lui Moise, ia-o și du-o la tatăl tău!” și i-a binecuvântat.

7,14 Și chemând pe Edna, femeia sa, și luând o hârtie, a scris învoiala și a pecetluit-o; apoi au început a mânca.

7,15 Și a chemat Raguel pe Edna, femeia sa, și a zis: „Pregătește, soro, cealaltă cameră de culcare și du-o acolo”.

7,16 Și făcând cum a zis el, a dus-o acolo, și aceasta a plâns, și împărtășind și ea lacrimile fiicei sale, i-a zis:

7,17 „Îndrăznește, fiică! Domnul cerului și al pământului îți va da bucurie în locul întristării. Îndrăznește, fiică!”

8,1 Și după ce au sfârșit cina, au condus pe Tobie la Sara, în cameră.

8,2 Iar acesta, mergând, și-a adus aminte de cuvintele lui Rafael și a luat cățuia și a pus inima și ficatul peștelui și a afumat.

8,3 Și simțind demonul mirosul acesta, a fugit în părțile de sus ale Egiptului, și îngerul l-a legat.

8,4 Iar când au rămas numai amândoi în cameră, Tobie s-a sculat din pat și a zis: „Scoală, soro, să ne rugăm ca să ne miluiască Domnul!”

8,5 Și a început Tobie a zice: „Binecuvântat ești Tu, Dumnezeul părinților noștri, și binecuvântat este numele Tău cel sfânt și slăvit întru toți vecii! Să Te binecuvânteze pe Tine cerurile și toate făpturile Tale!

8,6 Tu ai făcut pe Adam și Tu ai făcut pe Eva, femeia lui, pentru a-i fi ajutor și sprijin, și din ei s-a născut neamul omenesc. Tu ai zis: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem un ajutor asemenea lui”.

8,7 Și acum, Doamne, nu plăcerea o caut, luând pe sora mea, ci o fac cu inimă curată. Binevoiește deci a avea milă de ea și de mine și a ne duce împreună până la bătrânețe!”

8,8 Și a zis și ea cu el: „Amin!”

8,9 Apoi au dormit amândoi liniștiți în noaptea aceea.

8,10 Iar Raguel, sculându-se, s-a dus și a săpat o groapă, zicând: „Nu cumva va muri și acesta?”

8,11 Și venind în casă, Raguel a zis către Edna, femeia sa:

8,12 „Trimite pe una din slujnice să vadă de este viu; iar de nu, să-l îngropăm fără să știe nimeni”.

8,13 Și deschizând slujnica ușa, a intrat și a văzut că dorm amândoi.

8,14 Și ieșind, le-a spus că este viu.

8,15 Și a binecuvântat Raguel pe Dumnezeu și a zis: „Binecuvântat ești Tu, Dumnezeule, cu tot felul de binecuvântare curată și sfântă! Să Te binecuvânteze pe Tine drepții Tăi și toate făpturile Tale și toți îngerii Tăi, și toți aleșii Tăi să Te binecuvânteze în veci!

8,16 Binecuvântat ești Tu că m-ai bucurat și nu mi s-a întâmplat cum socoteam, ci ai făcut cu noi după mila Ta cea mare!

8,17 Binecuvântat ești Tu, că ai miluit pe doi copii, singuri la părinții lor! Miluiește-i pe ei, Stăpâne, și dă-le să-și termine viața cu sănătate, cu veselie și cu milă!”

8,18 Apoi a poruncit robilor săi să astupe groapa.

8,19 Și le-a făcut ospăț de nuntă, paisprezece zile.

8,20 Și a zis Raguel către el cu jurământ, înainte de a se isprăvi zilele ospățului de nuntă: „Nu pleca până nu se împlinesc aceste paisprezece zile ale nunții.

8,21 Și atunci, luând jumătate din avere, mergi cu sănătate la tatăl tău, iar cealaltă jumătate o vei primi când voi muri eu și femeia mea”.

9,1 Și a chemat Tobie pe Rafael și a zis către el:

9,2 „Frate Azaria, ia cu tine un rob și două cămile și te coboară la Gabael în

Ragheșul Mediei, și adu-mi argintul și adu-l și pe el aici la nuntă,

9,3 căci Raguel m-a legat cu jurământ ca să nu plec.

9,4 Iar tatăl meu numără zilele; și de voi întârzia mult, va fi foarte mâhnit”.

9,5 Și s-a dus Rafael și a fost găzduit la Gabael, și i-a dat înscrisul; el a adus pungile pecetluite și le-a dat.

9,6 Și a doua zi, dis-de-dimineață, s-au sculat și au venit împreună la nuntă. Și Gabael a binecuvântat pe Tobie și pe femeia sa.

10,1 Iar Tobit, tatăl său, a numărat fiecare zi; și când s-au împlinit zilele socotite pentru călătorie, și Tobie nu venise,

10,2 el a zis: „Nu cumva au fost opriți acolo? Sau poate a murit Gabael și n-are cine să le dea argintul?”

10,3 Și s-a întristat foarte tare.

10,4 Și i-a zis lui femeia: „A pierit fiul nostru, de aceea întârzie!” și a început să-l plângă și a zis:

10,5 „Cât de rău îmi pare că te-am lăsat să pleci, fiul meu, lumina ochilor mei!”

10,6 Iar Tobit i-a zis: „Taci, nu te mai tulbura, căci el este sănătos”.

10,7 Ea însă i-a răspuns: „Ba taci tu, și nu mă mai amăgi! Copilașul meu a pierit!” și ieșea ea în fiecare zi afară din cetate pe drumul pe care plecase el. Ziua nu mânca pâine, și noaptea nu înceta a plânge pe fiul său, Tobie, până când s-au împlinit cele paisprezece zile ale nunții, pe care Raguel îl jurase să le petreacă acolo.

10,8 Atunci Tobie a zis către Raguel: „Dă-mi drumul, că tatăl și mama mea nu nădăjduiesc să mă mai vadă”.

10,9 Iar socrul i-a zis: „Rămâi la mine, și eu voi trimite la tatăl tău și i se va duce știrea despre tine”.

10,10 Și Tobie a zis: „Ba nu, lasă-mă să mă duc la tatăl meu!”

10,11 Atunci s-a sculat Raguel și i-a dat pe Sara, femeia lui, și jumătate din avere, robi și vite și argint,

10,12 și lăsându-i să plece mulțumiți, i-a binecuvântat, zicând lui Tobie: „Sănătate bună, copilul meu, și călătorie bună! Domnul cerului să vă fie în ajutor, ție și femeii tale, Sara! Nădăjduiesc să văd pe copiii voștri înainte de a muri”. Apoi a zis către Sara, fiica sa: „Să cinstești pe socrul și pe soacra ta! De acum, ei îți sunt părinți! Doresc să aud veste bună de tine!” și a sărutat-o.

10,13 Și Edna a zis către Tobie: „Iubite frate, să te înalțe Domnul cerului și să-mi dăruiască să-ți văd copii de la Sara, fiica mea, ca să mă bucur înaintea Domnului. Iată, îți dau pe fiica mea în grijă; să n-o amărăști”.

10,14 După aceea Tobie a plecat, binecuvântând pe Dumnezeu, pentru că i-a îndreptat calea, și a binecuvântat și pe Raguel și pe Edna, femeia lui.

11,1 Și au mers ei până s-au apropiat de Caserin în fața Ninivei.

11,2 Și a zis Rafael către Tobie: „Tu, frate, nu știi cum ai lăsat pe tatăl tău?

11,3 Să mergem acasă înaintea femeii tale și să pregătim locuința.

11,4 Ia cu tine fierea peștelui”. Și au mers ei și după ei venea câinele.

11,5 În vremea aceea Ana ședea și se uita pe drum ca să vadă pe fiul său.

11,6 Și zărindu-l că vine, a zis către tatăl lui: „Iată, vine fiul tău cu tovarășul său de drum”.

11,7 Și Rafael a zis: „Tobie, știu că se vor deschide ochii tatălui tău, ca să vadă.

11,8 Să ungi ochii lui cu fiere și el va simți usturime, îi va freca și va cădea albeața și te va vedea”.

11,9 Și alergând, Ana s-a aruncat de gâtul fiului său și i-a zis: „Bine că te-am văzut, copilul meu! De acum pot să mor!” și au plâns amândoi.

11,10 Atunci Tobit a ieșit în ușă și s-a împiedicat. Fiul său a alergat înaintea lui,

11,11 a sprijinit pe tatăl său și i-a uns ochii cu fiere, zicând: „Ai încredere, tată!” și l-a lăsat câtva timp.

11,12 Și au început să-l usture ochii și el i-a șters și s-a desprins albeața de pe marginea ochilor lui.

11,13 Și văzând pe fiul său a căzut pe grumazul lui

11,14 și a plâns și a strigat: „Te văd fiul meu, lumina ochilor mei!” și a zis: Binecuvântat ești Tu, Dumnezeule, și binecuvântat este numele Tău în veci, și binecuvântați sunt toți sfinții Tăi îngeri,

11,15 pentru că m-ai pedepsit și m-ai miluit. Iată, acum eu văd pe Tobie, fiul meu!” și a intrat fiul său cu bucurie și a povestit tatălui său despre lucrurile minunate ce s-au petrecut cu el în Media.

11,16 Și a ieșit Tobit întru întâmpinarea nurorii sale, către poarta Ninivei, bucurându-se și binecuvântând pe Dumnezeu. Iar cei ce-l vedeau umblând se mirau cum de vede. Și Tobit mărturisea înaintea lor că Dumnezeu l-a miluit.

11,17 Și dacă s-a apropiat Tobit de Sara, nora sa, a binecuvântat-o și a zis: „Bine ai venit, fiică! Binecuvântat este Dumnezeu, Cel care te-a adus la noi! Binecuvântați să fie tatăl tău și mama ta! Binecuvântat să fie fiul meu Tobie și binecuvântată să fii tu, fiica mea! Binevenită să fii în casa ta, în bucurie și binecuvântare! Intră, fiica mea!”

11,18 Și s-au bucurat în ziua aceea toți frații lui din Ninive.

11,19 Și a venit Ahiacar și Nadab, rudele lui, și au prăznuit cu veselie nunta lui Tobie șapte zile.

12,1 Și chemând Tobit pe fiul său, Tobie, i-a zis: „Fiule, pregătește plata omului care a fost cu tine! Trebuie să-i mai adăugăm ceva”.

12,2 Și el a răspuns: „Tată, socot că n-am să fiu în pagubă de îi voi da jumătate din cele ce am adus;

12,3 Pentru că el m-a adus la tine sănătos și pe femeia mea a lecuit-o; mi-a adus argintul și te-a vindecat și pe tine!”

12,4 Și a zis bătrânul: „I se cuvine!”

12,5 Și a chemat pe înger și i-a zis: „Ia jumătate din toate cele ce ați adus, și mergi în pace!”

12,6 Atunci îngerul i-a chemat pe amândoi deoparte și le-a zis: „Binecuvântați pe Dumnezeu, slăviți-L și cunoașteți slava Lui și mărturisiți înaintea tuturor celor vii ce a făcut El pentru voi! Bun lucru este a binecuvânta pe Dumnezeu, a preaînălța numele Lui și a vesti, slăvind faptele lui Dumnezeu! Și voi să nu vă leneviți a-L preaslăvi.

12,7 Taina regelui se cuvine s-o păstrezi, iar lucrurile lui Dumnezeu este de laudă să le vestești. Faceți bine și răul nu vă va ajunge!

12,8 Mai mult prețuiește rugăciunea cu post și cu milostenie și cu dreptate, decât bogăție cu nedreptate; mai bine să faci milostenie, decât să aduni aur,

12,9 căci milostenia izbăvește de la moarte și curăță orice păcat. Cei ce fac

milostenie și dreptate vor trăi mult.

12,10 Iar păcătoșii sunt dușmanii vieții lor.

12,11 Nimic n-am să ascund de voi și v-am și spus: „Taina regelui se cuvine s-o păstrezi, iar lucrurile lui Dumnezeu este de laudă să le vestești”.

12,12 Când te rugai tu și nora ta Sara, eu duceam pomenirea rugăciunii voastre înaintea Celui Sfânt și când îngropai tu pe cei morți, încă eram cu tine.

12,13 Și când tu nu te-ai lenevit să te scoli și să-ți lași prânzul tău ca să te duci să ridici pe cel mort, binefacerea ta nu s-a ascuns de mine, ci eu eram cu tine.

12,14 Și acum Dumnezeu m-a trimis, să te vindec pe tine și pe nora ta, Sara.

12,15 Eu sunt Rafael, unul din cei șapte sfinți îngeri, care ridică rugăciunile sfinților și le înalță înaintea slavei Celui Sfânt”.

12,16 Atunci s-au înspăimântat amândoi și au căzut cu fața la pământ, căci erau cuprinși de frică.

12,17 Dar el le-a zis: „Nu vă temeți! Pace veți avea! Binecuvântați pe Dumnezeu în veac!

12,18 Căci eu n-am venit de voia mea, ci după voia Dumnezeului nostru, de aceea să-L și binecuvântați în veac.

12,19 În toate zilele am fost văzut de voi, dar eu n-am mâncat nici n-am băut, ci numai ochilor voștri s-a părut aceasta.

12,20 Așadar, preaslăviți acum pe Dumnezeu, căci eu mă înalț la Cel Care m-a trimis, și scrieți într-o carte toate cele ce s-au săvârșit”.

12,21 Și sculându-se ei nu l-au mai văzut.

12,22 Și au început să istorisească lucrurile cele mari și minunate ale lui Dumnezeu și cum li s-a arătat îngerul Domnului.

13,1 Atunci Tobit a scris cu bucurie rugăciunea aceasta și a zis: „Binecuvântat este Dumnezeu cel veșnic viu și binecuvântată este împărăția Lui.

13,2 Căci El pedepsește și miluiește, coboară până la locuința morților și iarăși înalță, și nu este nimeni care ar scăpa din mâna Lui!

13,3 Fiii lui Israel, preaslăviți-L în fața neamurilor căci El ne-a risipit printre ele.

13,4 Vestiți acolo slava Lui, preaînălțați-L înaintea tuturor celor vii, căci El este Domnul și Dumnezeul și Tatăl nostru în toți vecii.

13,5 El vă va pedepsi pentru nedreptățile voastre și vă va milui și vă va aduna din toate neamurile, printre care ați fost risipiți.

13,6 De vă veți întoarce la El cu toată inima voastră și cu tot sufletul vostru, ca să umblați înaintea Lui cu dreptate, atunci și El se va întoarce spre voi și nu-și va ascunde fața Sa de la voi. Veți vedea ce va face El cu voi. Preaslăviți-L cu glas înalt și binecuvântați pe Domnul dreptății și preaînălțați pe împăratul veacurilor. Îl voi preaslăvi în țara robiei și voi vesti puterea și slava Lui poporului păcătoșilor! Întoarceți-vă păcătoși, și faceți dreptate înaintea Lui! Poate vă va fi binevoitor și vă va arăta milă.

13,7 Voi înălța pe Dumnezeul meu, și sufletul meu va înălța pe împăratul cerului și se va bucura de slava Lui.

13,8 Să îl vestească toți și să-L preaslăvească în Ierusalim!

13,9 Ierusalime, cetate sfântă, El te va pedepsi pentru păcatele fiilor tăi și iarăși va milui pe fiii celor drepți.

13,10 Slăvește pe Domnul cu sârguință și binecuvântează pe împăratul veacurilor, ca să se zidească iarăși locașul Lui cu bucurie în mijlocul tău, și ca El să veselească în mijlocul tău pe cei duși în robie și să-i iubească pe cei nenorociți ai tăi în toate neamurile veacului.

13,11 Popoare multe vor veni de departe în numele Domnului Dumnezeu cu daruri în mâini, cu daruri ce aduc împăratului cerului.

13,12 Neamurile neamurilor Te vor lăuda în strigăte de bucurie. Blestemați fie toți cei ce Te urăsc pe Tine, iar cei ce Te iubesc să fie binecuvântați în veac!

13,13 Bucură-Te și Te veselește de fiii drepților, căci aceia se vor aduna și vor binecuvânta pe Domnul drepților.

13,14 O, fericiți cei ce Te iubesc pe Tine, că aceia se vor bucura de pacea Ta! Fericiți cei ce s-au întristat de toate pedepsele Tale, că aceia se vor bucura de Tine, când vor vedea toată slava Ta, și veșnic se vor veseli.

13,15 Să binecuvânteze sufletul meu pe Dumnezeu, împăratul cel mare, căci Ierusalimul se va zidi din nou, cu safir, cu smarald și cu pietre scumpe!

13,16 Iar zidurile tale, turnurile și întăriturile se vor face de aur curat!

13,17 Piețele Ierusalimului vor fi pardosite cu beril, rubin și piatră de Ofir.

13,18 Pe toate ulițele lui va răsuna „Aliluia”, și se va cânta: Bine este cuvântat Dumnezeul lui Israel! Întru Tine se va binecuvânta numele Tău cel sfânt în vecii vecilor!”

14,1 Și a sfârșit Tobit cântarea lui de laudă.

14,2 Când și-a pierdut el vederea era de cincizeci și opt de ani, și a văzut după opt ani. Și a făcut milostenii, și binecuvânta totdeauna pe Dumnezeu și lăuda slava Lui.

14,3 Când era aproape să moară el a chemat pe fiul său Tobie, și pe cei șapte fii ai lui și i-a zis: „Fiule, ia pe fiii tăi; iată, eu am îmbătrânit și sunt la capătul vieții mele.

14,4 Du-te în Media, fiule, căci sunt încredințat că Ninive va fi dărâmată, după cum a spus proorocul Iona, iar în Media va fi mai liniște o vreme. Frații noștri, care se află în țară, vor fi împrăștiați din acel scump pământ, Ierusalimul va fi pustiit, și templul lui Dumnezeu din el va fi ars și va rămâne o vreme pustiu.

14,5 Dar Dumnezeu iarăși îi va milui și-i va întoarce în rară; și templul lui Dumnezeu se va ridica, dar nu așa ca acel de mai înainte, până nu se vor împlini timpurile veacului. Și după aceea se vor întoarce din robie și vor zidi minunat Ierusalimul, și templul lui Dumnezeu se va face din nou în el pentru toate neamurile veacului - zidire măreață, cum au grăit despre el proorocii.

14,6 Și se vor întoarce toate popoarele și se vor închina cu adevărat înaintea Domnului Dumnezeu și vor sfărâma idolii lor.

14,7 Și toate popoarele vor binecuvânta pe Domnul, și va binecuvânta și poporul Lui pe Dumnezeu și Domnul va înălța pe poporul Său. Și toți cei ce iubesc adevărat și drept pe Domnul Dumnezeu se vor bucura și vor face milă cu frații noștri.

14,8 Deci, fiule, pleacă din Ninive, că negreșit se va împlini ceea ce a zis Iona.

14,9 Să păzești legea și poruncile; să fii blând, milostiv și drept, ca să-ți fie bine.

14,10 Pe mine să mă îngropi după cuviință, și pe mama ta alături de mine, și după aceea să nu mai rămâneți în Ninive.

14,11 Fiule, vezi ce-a făcut Nadab cu Ahiacar, care l-a crescut. Cum l-a dus el din lumină la întuneric, și cum i s-a răsplătit. Dar Dumnezeu a mântuit pe Ahiacar, iar

acela a primit vrednică răsplată, coborându-se în întuneric. Ahiacar a făcut milostenie și s-a mântuit din cursa morții, care i se întinsese, iar Nadab a căzut în lațuri și a pierit.

14,12 Deci, copiilor, iată ce face milostenia și cum izbăvește dreptatea”.

14,13 Și după ce a spus el acestea, i-a ieșit sufletul. Și era el atunci de o sută cincizeci și opt de ani și fiul său l-a îngropat cu cinste.

14,14 Și după ce a murit și Ana, a îngropat-o și pe ea cu tatăl său. Iar după aceea Tobie cu femeia și copiii săi a plecat la Ecbatana, la sacrul său Raguel, și a ajuns la bătrânețe cinstită și a îngropat cu cinste pe socrul și pe soacra sa și a căpătat moștenire averea lor și a lui Tobit, tatăl său, și a murit de o sută douăzeci și șapte de ani, în Ecbatana Mediei.

14,15 Dar înainte de a muri a auzit el de pieirea Ninivei, pe care a cucerit-o Nabucodonosor și Ahașveroș, și s-a bucurat înainte de moartea sa pentru Ninive.

Iudita 1,1 Era în anul al doisprezecelea al lui Nabucodonosor, care domnea peste asirieni, la Ninive, cetatea cea mare. Arpaxad domnea atunci peste Mezi la Ecbatana.

1,2 El a înconjurat această cetate cu un zid de pietre, tăiate în patru colțuri, lungi de șase coți și late de trei coți, și i-a făcut ziduri înalte de șaptezeci de coți și groase de cincizeci de coți.

1,3 La porți a ridicat turnuri de o sută de coți înălțime și șaizeci de coți la temelie.

1,4 Și i-a făcut porți înalte de șaptezeci de coți și late de patruzeci de coți, prin care să iasă oștirea și pedestrimea.

1,5 În vremea aceea Nabucodonosor, regele asirienilor, a făcut război regelui Arpaxad în marea câmpie din ținutul Ragau.

1,6 De partea lui erau alăturate toate popoarele din munți, de la Eufrat, Tigru și Hidaspe, și din câmpiile supuse lui Arioh, regele Elimeilor. Și astfel popoare multe s-au adunat pentru a lua parte la bătălia fiilor lui Heleud.

1,7 Dar Nabucodonosor, regele asirienilor, a trimis știre la toți locuitorii Persiei și la toți locuitorii dinspre apus, la locuitorii Ciliciei și Damascului, ai Libanului și Antilibanului, precum și la cei care locuiesc pe țărmul mării,

1,8 și la neamurile sălășluite în Carmel și în, Galaad și în Galileea de sus și în marea câmpie a Esdrelonului,

1,9 și la toți câți erau în Samaria, și în cetățile ei și la cei de dincolo de Iordan, până la Ierusalim, Bataneea, Helous, Cadeș, fluviul Egiptului, Tahpanhes, Ramses și ținutul Goșen,

1,10 până dincolo de Tanis și de Memfis, și la toți locuitorii Egiptului până la hotarele Etiopiei.

1,11 Dar locuitorii acestor ținuturi au nesocotit cuvântul lui Nabucodonosor, regele asirienilor, și nu s-au unit cu el la război, fiindcă ei nu se temeau de el, ci-l socoteau ca pe un egal. Ei au trimis deci pe crainicii lui înapoi cu mâinile goale și rușinați.

1,12 Atunci Nabucodonosor s-a mâniat foarte împotriva tuturor acestor țări. El s-a jurat pe tronul său și pe regatul său să se răzbune și să pustiască cu sabia ținuturile Ciliciei, Damascului, Siriei, ca și pe cele ale Moabului, ale amoniților, iudeii și Egiptului, până la hotarele celor două mări.

1,13 În anul al șaptesprezecelea el a pornit război împotriva regelui Arpaxad, biruindu-l. El a răsturnat toată armata lui, călărimea lui, carele lui,

1,14 și a supus cetățile lui și a ajuns până la Ecbatana. Acolo el a cuprins turnurile,

a pustiit piețele, făcând un lucru de rușine din toată podoaba ei.

1,15 Iar pe Arpaxad l-a prins în munții Ragau, l-a străpuns cu sulițele și în ziua aceea l-a nimicit cu totul.

1,16 Și el s-a întors apoi la Ninive cu oștirea lui și cu o mare mulțime care se unise cu ea, o gloată numeroasă de oameni înarmați. Și acolo s-au dedat la ospețe, el și oștirea lui, timp de o sută douăzeci de zile.

2,1 În anul al optsprezecelea, în ziua a douăzeci și doua din prima lună, s-a zvonit la palat că Nabucodonosor, regele asirienilor, avea să se răzbune pe întreg ținutul acela după cum zisese.

2,2 Deci a chemat pe toți slujitorii, dregătorii, căpeteniile și toți războinicii săi și a ținut cu ei un sfat tainic.

2,3 Și ei au hotărât să nimicească tot trupul care n-ar urma porunca lui.

2,4 Și după ce s-a isprăvit sfatul, Nabucodonosor, regele asirienilor, a chemat pe Olofern, căpetenia oștirii sale, care era al doilea în cârmuire după el, și i-a zis:

2,5 „Așa poruncește marele rege, stăpânul lumii: Pornește și ia cu tine oameni de toată încrederea în puterea lor, o sută douăzeci de mii de pedestrași, iar cai și călăreți douăsprezece mii;

2,6 Și să te îndrepți spre întregul ținut de la soare-apune, fiindcă ei n-au ascultat de porunca gurii mele.

2,7 Și să le spui să pregătească pentru mine pământul și apa, fiindcă în furia mea voi porni împotriva lor și voi acoperi toată întinderea țării cu picioarele războinicilor mei și o voi da spre jaf.

2,8 Rănițiii lor să umple văgăunile stâncilor și toate râurile, Eufratul să fie plin de cadavre, când va fi să-l treci,

2,9 iar pe robii lor îi voi târî până la capătul pământului.

2,10 Deci pornește și-mi supune întregul lor ținut. Și dacă se vor preda ție, să mi-i păstrezi pentru ziua pedepsei lor.

2,11 Pe cei ce nu vor să se supună, să nu-i cruțe ochiul tău, ci pretutindeni dă-i morții și jafului,

2,12 căci pe viața și pe regatul meu am jurat și cu mâna mea voi împlini jurământul.

2,13 Tu deci nu călca nici una din poruncile stăpânului tău, ci împlinește-le precum ți-am poruncit și nu zăbovi!

2,14 Și după ce Olofern a ieșit de la rege, a chemat la sine pe toți conducătorii, pe căpeteniile și pe mai-marii oștirii asiriene.

2,15 A numărat trupele alese pentru luptă, o sută douăzeci de mii de oameni și douăsprezece mii de arcași călări.

2,16 I-a pus în rând, cum se pune o oștire gata de război,

2,17 și a luat o parte mare mulțime de cămile, de asini și de catâri pentru dus poverile lor, iar oi, boi și capre, nenumărate, pentru hrana lor,

2,18 precum și bogăție de merinde pentru fiecare ostaș, și aur și argint foarte mult din palatul regelui.

2,19 Și a pornit la drum, el și toată oștirea lui, ca să o ia înaintea regelui Nabucodonosor, încât cu carele și călăreții și cu pedestrimea cea aleasă să acopere toată fața pământului spre apus.

2,20 Și mulțimea care i-a însoțit pe ei era ca lăcustele de numeroasă și ca nisipul

pământului; mulțimea lor era nenumărată.

2,21 Și el a ieșit din Ninive și s-a îndreptat spre șesul Bectelet, trei zile de drum. Și și-a așezat tabăra de la Bectelet până aproape de muntele care se află la miazănoapte de Cilicia de sus.

2,22 După aceasta a luat întreaga sa oștire, pedestrașii, călărețiii și carele, și a plecat de acolo în munte.

2,23 Și el a împrăștiat pe Put și Lud și a jefuit pe fiii lui Rasis și pe fiii lui Ismael, care locuiesc la marginea pustiului, spre miazăzi de țara heteilor.

2,24 El a trecut Eufratul și a străbătut Mesopotamia și a nimicit toate cetățile întărite de pe râul Abrona și a ajuns până la mare.

2,25 El a cuprins ținutul Ciliciei și a nimicit tot ce îi ieșea în cale și a ajuns până la hotarele de miazăzi ale lui Iafet, în fața Arabiei,

2,26 și a împresurat pe toți fiii lui Madian, a ars așezările și a jefuit stânile lor.

2,27 Apoi a coborât în câmpia Damascului, pe vremea secerișului, și a pârjolit toate lanurile și a nimicit toate turmele de oi și cirezile de vite, a jefuit cetățile lor și a pustiit toate țarinile lor, iar pe tinerii lor i-a trecut prin sabie.

2,28 Atunci i-a cuprins frica și tremurul pe toți locuitorii de pe malul mării, din Sidon, din Tir și din Aco, și toți locuitorii din Iamnia, din Așdod și din Ascalon se îngrozeau de el.

3,1 Atunci au trimis la el soli purtători de vești de pace, zicând:

3,2 „Iată, noi stăm înaintea ta ca roi ai regelui Nabucodonosor; fă cu noi ceea ce ți se pare bun înaintea feței tale.

3,3 Iată, locuințele noastre, toate țarinile noastre, turmele și cirezile și toate stânile așezărilor noastre sunt înaintea ta ca să faci cu ele cum îți va plăcea.

3,4 Iată, și cetățile noastre și locuitorii din ele sunt robii tăi! Vino și fă cu ei cum crezi că este bine în ochii tăi!”

3,5 Și solii au venit la Olofern și i-au spus lui vestea lor de pace.

3,6 El s-a coborât cu oastea pe țărmul mării, a pus străji în cetățile întărite și a luat dintre ei pentru oștire oameni aleși.

3,7 Și locuitorii acestor cetăți și ale tuturor celor dimprejur l-au primit cu cununi, cu dansuri și cu tobe.

3,8 Cu toate acestea el a pustiit întregul lor ținut și dumbrăvile lor le-a tăiat, având de gând să nimicească toți zeii pământului, ca toate popoarele să i se închine lui Nabucodonosor și toate limbile și neamurile să se roage acestuia ca la un dumnezeu.

3,9 Și așa a ajuns el la Esdrelon, aproape de Dotaia, care se află în fața marelui șes al lui Iuda,

3,10 și și-a așezat oștirea între Ghibeea și Schitopolis, unde a zăbovit o lună de zile, ca să își adune toate poverile oștirii sale.

4,1 Când au auzit fiii lui Israel care locuiau în Iudeea, de tot ceea ce Olofern, căpetenia lui Nabucodonosor, regele asirienilor, a făcut popoarelor și cum le-a jefuit toate templele lor și le-a nimicit,

4,2 s-au înspăimântat grozav în fața lui și s-au tulburat pentru Ierusalim și pentru templul Domnului Dumnezeului lor,

4,3 fiindcă nu trecuse multă vreme de când se întorseseră ei din robie și abia de curând tot poporul Iudeii se strânsese la un loc și după pângărirea care se întâmplase, odoarele sfinte, jertfelnicul și templul fuseseră iarăși sfințite.

4,4 Și ei au trimis în ținutul Samariei și în sate și la Bet-Horon și la Belmain și la Ierihon și la Hoba și la Hațor și în valea Salemului;

4,5 Și au ocupat toate vârfurile munților celor mai înalți și au întărit toate satele muntelui și au adunat în sate merinde, pregătindu-se de război, căci lanurile lor fuseseră secerate de curând.

4,6 Ioachim, marele preot din zilele acelea în Ierusalim, a scris locuitorilor din Betulia și din Betomestaim din preajma Esdrelonului, către câmpia de lângă Dotain,

4,7 să întărească trecătorile muntelui, fiindcă prin ele drumul răzbea spre Iudeea și era ușor să împiedice trecerea, căci o trecătoare era îngustă, cât pentru doi oameni alături.

4,8 Și fiii lui; Israel au făcut întocmai după porunca marelui preot Ioachim și a bătrânilor poporului lui Israel, care țineau sfat în Ierusalim.

4,9 Atunci întreg Israelul a strigat către Dumnezeu cu mare râvnă și s-a smerit cu ardoare.

4,10 Atât ei cât și femeile și copiii lor, vitele și străinii și simbriașii și robii cumpărați s-au încins cu sac peste coapsele lor.

4,11 Și tot Israelul, bărbați, femei și copii, locuitori ai Ierusalimului, au căzut cu fața la pământ în templu, și-au presărat cenușă în cap și au întins mâinile înaintea Domnului.

4,12 De asemenea au îmbrăcat și jertfelnicul cu sac și au strigat către Dumnezeul lui Israel într-un cuget și cu înfocare, ca să nu lase pradă pe copiii lor uciderii și pe femeile lor răpirii, cetățile moștenirii lor nimicirii, și templul pângăririi și ocării și batjocurii neamurilor.

4,13 Și Domnul a auzit glasul lor și a văzut supărarea lor, și poporul din toată Iudeea și locuitorii Ierusalimului au postit mai multe zile în fața templului Domnului celui Atotputernic.

4,14 Și marele preot Ioachim, împreună cu toți preoții stătători și slujitori înaintea Domnului, încinși cu sac peste coapse, aduceau arderea de tot de fiecare zi și juruințele și darurile de bună voie ale poporului.

4,15 Și cu cenușă presărată pe mitrele lor strigau către Domnul din toată puterea lor, ca să caute cu îndurare către întregul neam al lui Israel.

5,1 Lui Olofern, căpetenia oștirii asiriene, i-a sosit vestea că fiii lui Israel se pregătesc de luptă, că au închis trecătorile munților și că au întărit orice pisc înalt, iar în câmpii au așezat obstacole.

5,2 Atunci, tulburat de mânie, a chemat pe toate căpeteniile Moabului și pe toți căpitanii amoniților și pe toți satrapii de pe țărmul mării,

5,3 și le-a grăit: „Spuneți-mi fii ai lui Canaan, cine este poporul acesta care locuiește în munte, ce fel de cetăți sunt acestea în care el locuiește, care este numărul oștirii lui și pe ce se sprijină puterea și dârzenia lui, și cine este rege conducător al oștirii lui?

5,4 Și pentru ce numai el mă disprețuiește dintre toți locuitorii din ținutul dinspre apus și nu iese întru întâmpinarea mea?”

5,5 Atunci Ahior, căpetenia fiilor lui Amon, a luat cuvântul și a zis: „Să asculte stăpânul meu cuvântul din gura robului său, căci vreau să-ți spun adevărul despre poporul acesta, care sălășluiește în munte alături de tine, și să nu iasă minciună din gura robului tău!

5,6 Oamenii aceștia sunt urmașii caldeilor,

5,7 și înainte vreme au locuit în Mesopotamia. Și fiindcă ei nu au voit să se închine dumnezeilor părinților lor, care locuiau în țara caldeilor,

5,8 s-au lepădat de legea părinților lor și s-au închinat Dumnezeului cerului, Dumnezeului pe Care L-au cunoscut. Și din această pricină părinții lor i-au izgonit din țara dumnezeilor pe care îi părăsiseră, și atunci ei au fugit în Mesopotamia, unde au locuit vreme îndelungată.

5,9 Apoi Dumnezeul lor le-a poruncit să lase sălașurile și să plece în țara Canaanului. Și ei s-au așezat în el și s-au îmbogățit cu aur, cu argint și cu turme nenumărate.

5,10 Pe urmă s-au coborât în Egipt, din pricină că o foamete bântuia în țara Canaanului, și s-au sălășluit acolo, atât cât au găsit hrană, și au ajuns popor numeros; neamul lor era nenumărat.

5,11 Atunci s-a sculat regele Egiptului și cu șiretenie i-a umilit, și i-a asuprit cu făcutul de cărămidă și i-a pus în rândul robilor.

5,12 Dar ei au strigat către Dumnezeul lor, Care a bătut țara Egiptului cu plăgi fără leac, din care pricină egiptenii i-au izgonit din țara lor.

5,13 Apoi Dumnezeu a secat Marea Roșie înaintea lor.

5,14 Și i-a călăuzit pe drumul spre Sinai și spre Cadeș-Barnea, și ei au izgonit pe toți care locuiau în pustiu.

5,15 Și au locuit în țara amoreilor și prin puterea lor au nimicit pe toți locuitorii Heșbonului; apoi, după ce au trecut Iordanul, au pus stăpânire pe tot ținutul muntos.

5,16 Pe urmă au izgonit din fața lor pe canaanei și pe ferezei, pe iebusei și pe locuitorii Sichemului, precum și pe toți ghergheseii, și au locuit acolo vreme îndelungată.

5,17 Și atât cât nu au păcătuit împotriva Dumnezeului lor, au avut parte de fericire, fiindcă este cu ei un Dumnezeu, Care urăște nedreptatea.

5,18 Dar când s-au răzlețit de calea pe care El le-o rânduise, ei au fost nimiciți jalnic de multe războaie, au fost duși robi în țară străină și templul Dumnezeului lor a fost nimicit, iar vrăjmașii au cuprins cetățile lor.

5,19 Dar atunci, întorcându-se cu pocăință către Dumnezeul lor, au venit acasă din țările în care fuseseră împrăștiați și au cuprins Ierusalimul, în care se află templul lor, și s-au stabilit în ținutul muntos, rămas pustiu.

5,20 Și acum, stăpâne și doamne, dacă acest popor a săvârșit fărădelege și a păcătuit împotriva Dumnezeului lui, vom înțelege că în ei stă pricina căderii și atunci să ne ridicăm și să-i atacăm.

5,21 Dar dacă în neamul acesta nu se află fărădelege, domnul meu să treacă mai departe, ca nu cumva Domnul lor și Dumnezeul lor să întindă pavăză în dreptul lor și să ajungem de râs în fața lumii întregi!”

5,22 Și după ce Ahior a sfârșit de vorbit, toată mulțimea, adunată în jurul cortului, a început să cârtească, iar dregătorii lui Olofern și toți cei ce locuiau pe țărmul mării și Moabul s-au înverșunat împotriva lui ca să-l facă în bucăți, zicând unii către alții:

5,23 „Noi nu ne temem de fiii lui Israel! Iată, ei sunt popor fără putere și fără tărie pentru a rezista.

5,24 De aceea noi vom porni împotriva lor și ei vor fi ca o îmbucătură pentru întreaga oaste a ta, stăpâne Olofern”.

6,1 Și după ce s-a potolit zarva bărbaților care stăteau în jur la sfat, Olofern,

căpetenia armatei asiriene, a zis lui Ahior, înaintea întregii mulțimi de străini și de Amoniți:

6,2 „Cine ești tu, Ahior, și voi simbriașii lui Amon, că faci pe proorocul la noi, așa cum faci astăzi, și ne îndemni să nu pornim la război împotriva neamului lui Israel, fiindcă Dumnezeul lor îi apără? Și cine este Dumnezeu afară de Nabucodonosor? El își va trimite oștirea sa și-i va nimici de pe fața pământului, iar Dumnezeul lor nu va putea să-i scape.

6,3 Ci noi, robii lui, îi vom sfărâma ca pe un singur om și nu vor putea ei să se împotrivească puterii cailor noștri,

6,4 căci noi îi vom arde. Munții lor se vor îmbăta de sângele lor și câmpiile lor vor fi pline de trupurile lor. Și ei nu se vor mai putea împotrivi nouă, ci vor fi nimiciți cu desăvârșire, - zice regele Nabucodonosor, stăpânul lumii - căci el a zis: „Să nu rămână neîndeplinite cuvintele mele!”

6,5 Tu însă, Ahior, simbriașul lui Amon, care ai spus astăzi astfel de cuvinte de defăimare, să nu mai vezi din ziua de azi fața mea până ce nu mă voi răzbuna pe acest neam ieșit din Egipt.

6,6 Atunci spada oștirii mele și sulița războinicilor mei te vor străpunge și vei cădea cu ucișii lor când eu mă voi întoarce împotriva lui Israel.

6,7 Robii mei să te ducă în munte și să te lase într-una din cetățile de acolo.

6,8 Și nu vei pieri fără a lua parte la ruina lor.

6,9 Dar fiindcă tu nădăjduiești în inima ta că ei nu vor fi înfrânți, să nu te mâhnești, căci eu am zis și nici unul din cuvintele mele nu va rămâne fără împlinire!”

6,10 Și Olofern porunci slujitorilor săi, care erau de față în cortul lui, să pună mâna pe Ahior și să-l ducă în Betulia și să-l dea în mâinile fiilor lui Israel.

6,11 Atunci slujitorii săi l-au luat și l-au dus afară din tabără în șes, iar din șes l-au dus în munte și au ajuns la izvoarele din josul Betuliei.

6,12 Dar când i-au văzut locuitorii cetății pe vârful muntelui, ei și-au luat armele și au ieșit afară din cetate pe vârful muntelui și toți prăștiașii au pus stăpânire pe urcușul dinspre ei, aruncând pietre asupra lor,

6,13 și ei, ascunzându-se după munte, au legat pe Ahior, l-au lăsat la poalele muntelui și s-au întors la stăpânul lor.

6,14 Dar fiii lui Israel s-au coborât din cetate și s-au dus la el, l-au dezlegat și l-au adus în Betulia și l-au înfățișat înaintea căpeteniilor cetății,

6,15 care erau în zilele acelea: Oziaș, fiul lui Miheia, din seminția lui Simeon, și Habriș, fiul lui Otniel, și Harmis, fiul lui Melchiel.

6,16 Și ei au chemat pe toți bătrânii cetății și au alergat la adunare tinerii și femeile. Și l-au pus pe Ahior în mijlocul întregului popor, iar Oziaș l-a întrebat despre cele întâmplate.

6,17 Atunci el le-a răspuns și le-a făcut cunoscute planurile sfatului lui Olofern și toate cuvintele pe care el le grăise în fața căpeteniilor asiriene și lăudăroșenia lui Olofern împotriva casei lui Israel.

6,18 Atunci poporul a căzut cu fața la pământ și s-a închinat lui Dumnezeu și a strigat, zicând:

6,19 „Doamne, Dumnezeul cerului, caută la trufia lor și îndură-te de umilința neamului acestuia și te uită cu milostivire astăzi la fața celor sfințiți ai tăi!”

6,20 Pe urmă au mângâiat pe Ahior și l-au lăudat foarte.

6,21 Și Oziaș l-a luat din adunare acasă la el și a făcut ospăț pentru bătrâni. Și ei au strigat pe Dumnezeul lui Israel într-ajutor toată noaptea aceea.

7,1 A doua zi, Olofern a dat poruncă întregii sale oștiri și întregii mulțimi de aliați ai lui să pornească împotriva Betuliei, să cuprindă trecătorile muntelui și să înceapă lupta cu fiii lui Israel.

7,2 Și în ziua aceea au pornit la luptă toți oștenii și toată oastea lui, alcătuită din o sută șaptezeci de mii de oșteni pedestrași și douăsprezece mii de călăreți, afară de cei ce duceau poverile și de uriașa mulțime care o însoțeau pe jos.

7,3 Și au tăbărât în vale lângă Betulia, la izvor, și s-au întins în lățime de la Dotain până la Belmain și în lungime de la Betulia până la Chiamon, care este în fața Esdrelonului.

7,4 Când fiii lui Israel au văzut mulțimea lor, s-au înspăimântat foarte și au zis unii către alții: „Acum ei vor jefui toată fața pământului, încât nici munții înalți, nici văile, nici culmile nu-i vor stânjeni!”

7,5 Și luându-și fiecare armele sale, au aprins focuri în turnuri și în noaptea aceea au făcut de strajă.

7,6 A doua zi Olofern a scos călărimea înaintea ochilor fiilor lui Israel din Betulia.

7,7 Și au căutat potecile spre cetate și au umblat după izvoarele de apă pe care a și pus mâna și așezând la fiecare câte o strajă, s-a întors la oștirea sa.

7,8 Atunci au venit la el căpeteniile fiilor lui Isav și mai-marii Moabului și căpeteniile oștirii de pe țărmul mării și i-au zis:

7,9 „Domnul nostru să binevoiască să ne asculte și oștirea sa nu va avea nici o rană.

7,10 Căci fiii lui Israel nu se bizuie atât pe lăncile lor, cât pe înălțimile munților pe care locuiesc, și nu este ușor să pătrunzi pe vârfurile acelea.

7,11 Și acum, stăpâne, nu te războiu cu ei după regula războiului, și nu va cădea nici un oștean de al tău,

7,12 ci rămâi în tabăra ta și ține toți războinicii oștirii tale la adăpost. Însă robii tăi să pună stăpânire pe izvorul de apă din poala muntelui,

7,13 fiindcă de acolo vin să ia apă toți locuitorii Betuliei. Setea îi va sili să predea cetatea. Iar noi, împreună cu oastea noastră, ne vom sui pe vârfurile munților din apropiere și vom așeza tabăra și vom sta de strajă ca să nu iasă nimeni din cetate.

7,14 Și se vor topi de foame, ei și femeile lor și copiii lor, și înainte ca sabia să-i doboare, vor zăcea doborâți pe ulițe în fața locuințelor lor.

7,15 Și așa tu le vei răsplăti amarnic, fiindcă ți s-au împotrivit și n-au ieșit să te întâmpine cu pace!”

7,16 Și cuvintele lor au plăcut lui Olofern și dregătorilor săi, și a dat poruncă să facă întocmai după sfatul lor.

7,17 Și astfel oștirea amoniților împreună cu cincizeci de mii de asirieni au tăbărât în vale și au pus mâna pe izvoarele de apă ale fiilor lui Israel.

7,18 Și fiii lui Isav și fiii lui Amon s-au suit și și-au așezat tabăra în munte, în preajma Dotainului. O parte au trimis-o spre miazăzi și spre răsărit în fața Ecrebelului, în apropiere de Husi, pe râul Mohmur, iar cealaltă oștire asiriană și-a așezat tabăra în șes și a acoperit întreg ținutul. Corturile lor și poverile lor, multe la număr, și oștirea lor din tabără forma o mare mulțime, căci erau multe foarte.

7,19 Atunci fiii lui Israel au strigat către Domnul Dumnezeul lor, deoarece își pierduseră cumpătul, când s-au văzut împresurați de dușmanii lor și că nici nu mai

era chip de scăpare.

7,20 Și toată oștirea asirienilor, pedestrimea, carele de război și călărimea, i-a ținut împresurați treizeci și patru de zile, încât toți locuitorii Betuliei au terminat toate rezervele de apă.

7,21 Dar și cisternele s-au golit și nu au avut să-și astâmpere setea nici măcar pe o zi, căci li se da să bea cu măsură.

7,22 Și femeile și copiii și-au pierdut curajul, iar tinerii erau leșinați de sete și cădeau pe ulițele orașului și în adăposturile porților și nu mai rămăsese în ei vlagă.

7,23 Atunci întreg poporul, tinerii, femeile și copiii, s-a adunat la Oziaș și la căpeteniile cetății și au strigat cu mare glas și au zis în fața tuturor bătrânilor:

7,24 „Dumnezeu să fie judecător între noi și voi, fiindcă ne-ați pricinuit mare rău, nefăcând înțelegere pașnică cu asirienii.

7,25 Și acum nu mai avem ajutor de nicăieri, fiindcă Dumnezeu ne-a predat în mâna lor, ca să pierim doborâți de sete înaintea lor și să pierim cu totul.

7,26 Deci acum chemați-i și dați cetatea pradă războinicilor lui Olofern și oștirii lui,

7,27 fiindcă este mai bine să cădem pradă în mâna lor. Așa vom ajunge robi și vom scăpa cu viață, decât să vedem cu ochii moartea copiilor noștri și cum copiii și femeile noastre se sfârșesc de sete.

7,28 Și acum ne jurăm pe cer și pe pământ și pe Domnul și Dumnezeul părinților noștri, Care ne pedepsește pentru păcatele noastre și pentru fărădelegile părinților noștri, să nu se poarte cu noi astăzi după cuvintele acestea!”

7,29 Și s-a făcut mare plângere în mijlocul adunării tuturor și au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeu.

7,30 Dar Oziaș le-a zis: „Îndrăzniți, fraților! Să mai îndurăm încă cinci zile, în care Domnul Dumnezeul nostru se va întoarce spre noi, căci El nu ne va lăsa până în sfârșit.

7,31 Și dacă, după ce vor trece, nu ne va veni nici un ajutor, atunci voi face întocmai după îndemnul vostru!”

7,32 Și el a împrăștiat poporul, pe fiecare la locul lui. Și ei s-au dus pe zidurile și în turnurile cetății, iar pe femei și pe copii i-a trimis la casele lor. Și în cetate era mare umilință.

8,1 Și în vremea aceea asemenea cuvinte au ajuns la urechea Iuditei, fiica lui Merari, fiul lui Ox, fiul lui Iosif, fiul lui Oziel, fiul lui Elai, fiul lui Anania, fiul lui Ghedeon, fiul lui Rafaim, fiul lui Ahitob, fiul lui Melchia, fiul lui Enan, fiul lui Natanael, fiul lui Salamiel, fiul lui Sarasadai, fiul lui Israel.

8,2 Și bărbatul ei, Manase, om din seminția și din neamul ei, murise pe vremea seceratului orzului.

8,3 El supraveghea pe legătorii de snopi la câmp când arșița soarelui l-a izbit, și el a murit în Betulia, cetatea sa, și l-au îngropat lângă părinții lui în țarina dintre Dotain și Belmain.

8,4 Și Iudita a rămas văduvă; a trăit în casa ei trei ani și patru luni.

8,5 Și ea își făcuse o colibă pe acoperișul casei și umbla încinsă cu sac împrejurul coapselor sale și purta hainele văduviei sale;

8,6 Și postea în toate zilele văduviei sale, afară de ajunul zilelor de odihnă, și de zilele de odihnă, afară de ajunul lunilor noi și de lunile noi, afară de praznice și de zilele de veselie ale neamului lui Israel.

8,7 Și era frumoasă la stat și fermecătoare la chip. Și Manase îi lăsase aur și argint, robi și roabe, vite și țarini, pe care ea acum le stăpânea.

8,8 Și nu ar fi îndrăznit nimeni să-i spună vreo vorbă rea, fiindcă ea se temea de Dumnezeu foarte.

8,9 Și ea a auzit vorbele cele rele ale poporului împotriva căpeteniilor, fiindcă din pricina lipsei de apă își pierduse cumpătul. Dar Iudita a auzit și cuvintele lui Oziaș pe care le grăise poporului și cum jurase el că după cinci zile va preda cetatea în mâna asirienilor.

8,10 Deci ea a trimis pe roaba ei pe care o pusese mai mare peste toată averea ei, ca să cheme la ea pe Oziaș, pe Habriș și pe Harmiș, bătrânii cetății.

8,11 Și după ce ei au sosit la ea, ea le-a grăit: „Ascultați la mine, voi căpetenii ale locuitorilor Betuliei! Căci nu este drept cuvântul pe care l-ați grăit în fața poporului, când v-ați jurat pe Dumnezeu și ați făgăduit să predați dușmanului cetatea în timp de cinci zile, dacă până atunci Domnul nu va veni în ajutorul vostru.

8,12 Și acum cine sunteți voi cei ce ispitiți pe Dumnezeu în ziua de azi și care în locul lui Dumnezeu stați printre oameni?

8,13 Și acum voi ispitiți pe Domnul cel Atotputernic, dar în veac de veac nu veți cunoaște nimic.

8,14 Căci dacă adâncimii inimii omului voi nu-i puteți da de fund și nici nu puteți să cuprindeți șirul cugetării ei, cum ați putea voi, oare, să pătrundeți pe Dumnezeu, Care a făcut toate acestea, și să cunoașteți mintea Lui și să înțelegeți gândurile Lui? Niciodată, fraților! Nu întărâtați pe Domnul Dumnezeul vostru!

8,15 Fiindcă, dacă în timp de cinci zile El nu voiește să ne ajute, El are putere să ne ocrotească oricând vrea, sau să ne prăpădească în fața vrăjmașilor noștri.

8,16 Nu zălogiți planurile Domnului Dumnezeului nostru, căci Dumnezeu nu poate fi amenințat ca un om și nici ca un pământean nu poate fi supus judecății noastre.

8,17 De aceea să așteptăm ajutorul Său și să strigăm pentru izbăvirea noastră, și El va asculta glasul nostru, dacă are îndurare către el.

8,18 Căci nu se află nici unul în neamul nostru și în ziua de astăzi nu este nici seminție, nici familie, nici popor, nici cetate care să se închine la idoli făcuți de mână omenească, cum s-a întâmplat aceasta odinioară.

8,19 Din această pricină părinții noștri au fost trecuți prin ascuțișul sabiei și jefuiți, ori au suferit o mare înfrângere înaintea vrăjmașilor noștri.

8,20 Noi însă nu cunoaștem alt Dumnezeu afară de El, pentru aceasta noi nădăjduim că nu ne va trece cu vederea nici pe noi și nici pe unul din neamul nostru.

8,21 Căci dacă cetatea noastră va fi cuprinsă, cuprinsă va fi toată Iudeea, iar templul nostru va fi jefuit și pentru pângărirea lui, Domnul ne va cere socoteală.

8,22 Iar uciderea fraților noștri și robirea țării, pustiirea moștenirii noastre o va întoarce asupra capului nostru, în mijlocul neamurilor unde vom fi robi, și vom ajunge de batjocură și de ocară în fața celor ce ne vor stăpâni pe noi;

8,23 Fiindcă robia noastră, Domnul nu o va îndrepta spre bine, ci Domnul Dumnezeul nostru o va preface în ocară.

8,24 Și acum, fraților, să arătăm fraților noștri că viața noastră atârnă de noi și ceea ce avem mai sfânt, templul și altarul, se reazemă pe noi.

8,25 Pentru toate acestea să mulțumim Domnului Dumnezeului nostru Care ne încearcă pe noi întocmai ca și pe părinții noștri.

8,26 Aduceți-vă aminte câte a făcut cu Avraam și de câte ori l-a încercat pe Isaac și câte a întâmpinat Iacob în Mesopotamia, când păștea turmele lui Laban, fratele mamei lui.

8,27 Căci precum El i-a ispitit pe aceia, ca să încerce inima lor, tot așa ne încearcă și pe noi, dar nu spre răzbunare, ci mai degrabă Domnul lovește pe cei care se ating de El”.

8,28 Apoi Oziaș a zis către ea: „Toate câte le-ai grăit, le-ai grăit cu inimă bună, și nimeni nu poate să se împotrivească cuvintelor tale.

8,29 Căci nu de astăzi înțelepciunea ta este cunoscută, ci de la începutul vieții tale tot poporul a recunoscut priceperea ta și cumințenia cugetelor inimii tale.

8,30 Dar poporul tare se chinuiește de sete și el ne-a silit pe noi să facem precum am făgăduit și ne-a supus la jurământ, pe care noi nu vom putea să-l călcăm.

8,31 Și acum roagă-te pentru noi, fiindcă ești femeie evlavioasă, ca Domnul să ne trimită ploaie, ca să umple vasele noastre și să nu mai ducem lipsă de apă!”

8,32 Dar Iudita le-a răspuns: „Ascultați-mă! Vreau să săvârșesc o faptă a cărei amintire să rămână copiilor seminției noastre din neam în neam.

8,33 În noaptea aceasta stați la poarta cetății și eu voi ieși cu roaba mea, și în zilele pe care voi le-ați făgăduit că veți preda cetatea în mâna vrăjmașilor noștri, Domnul va scăpa cetatea prin mâna mea.

8,34 Voi însă nu căutați să pătrundeți cu mintea fapta mea, căci eu nu vă voi spune nimic până nu voi împlini ceea ce vreau să fac”.

8,35 Atunci Oziaș și căpeteniile au zis către ea: „Mergi în pace, și Domnul Dumnezeu să fie cu tine, ca să ne răzbune de vrăjmașii noștri!”

8,36 Și părăsind camera ei, ei s-au dus la locurile lor.

9,1 Iudita a căzut cu fața la pământ și și-a presărat cenușă pe cap și și-a lepădat sacul cu care era încinsă. Și în seara aceea se aducea la Ierusalim, la templul lui Dumnezeu, jertfa de tămâie. Atunci a strigat Iudita cu glas mare și a zis către Domnul:

9,2 „Doamne Dumnezeul părintelui meu Simeon, căruia i-ai dat sabia în mână, ca să se răzbune pe cei de neam străin care au dezvelit pântecele fecioarei spre întinare și au acoperit coapsele ei spre rușine și sânul l-au pângărit spre ocară. Tu ai zis: „Aceasta nu va fi!”, dar ei au făcut-o.

9,3 Pentru aceasta ai dat pe căpeteniile lor la moarte, și patul lor, care a fost pângărit de înșelăciunea lor, l-ai prefăcut în lac de sânge și ai lovit pe robi și pe stăpâni, și pe căpeteniile lor,

9,4 și pe femeile lor le-ai dat răpirii și pe fiicele lor la robie și toate odoarele lor jafului iubiților Tăi fii, care erau înflăcărați de zelul pentru Tine și îngroziți de întinarea sângelui lor, și pe Tine Te-au chemat într-ajutor; Dumnezeule, Dumnezeul meu, ascultă la mine cea văduvă!

9,5 Cele ce au fost mai înainte decât acelea, Tu le-ai făcut, dar și pe cele de acum și de mai târziu. Prezentul și viitorul, Tu le-ai știut, și cele ce s-au împlinit Tu le-ai gândit.

9,6 Gândurile Tale s-au înfățișat și au zis: „Iată-ne, suntem de față!” Toate căile Tale sunt pregătite și hotărârile Tale date cu vederea Ta dinainte.

9,7 Căci, iată, oștirea asirienilor este numeroasă și ei se mândresc cu cai și călăreți și se trufesc cu brațul vânjos al pedestrașilor, și își pun nădejdea lor în scut, în lance, în arc și în praștie și nu știu că Tu ești Domnul, Care pune capăt războaielor.

9,8 Domnul este numele Tău! Sfărâmă cu puterea Ta sâlnicia lor și în mânia Ta dărâmă tăria lor, căci ei și-au pus de gând să pângărească locurile Tale sfinte și să întineze cortul sălășluirii slăvitului Tău nume și cu sabia să reteze cornul altarului Tău.

9,9 Caută în jos la trufia lor și trimite mânia Ta peste capetele lor, și dă în mâna mea, celei văduve, putere pentru ceea ce mi-am pus în gând!

9,10 Izbește cu buzele mele cele viclene rob și stăpân, stăpân și rob. Nimicește semeția lor prin mâna unei femei!

9,11 Căci puterea Ta nu stă în numărul mare, nici tăria Ta în puterea cailor, ci Tu ești Dumnezeul celor smeriți, ajutorul celor mai mici, sprijinul celor slabi, adăpostul celor părăsiți, izbăvitorul celor deznădăjduiți.

9,12 O, Dumnezeule al părintelui meu și Dumnezeul moștenirii lui Israel, Stăpânul cerului și al pământului, Ziditorul apelor, împăratul întregii făpturi, ascultă rugăciunea mea,

9,13 și dă-mi cuvânt amăgitor spre a răni și zdrobi pe cei care au pus la cale planuri atât de negre împotriva legământului Tău și a sfântului Tău locaș, a muntelui Sion și a casei fiilor Tăi!

9,14 Și fă ca întreg poporul Tău, precum și fiecare seminție, să cunoască și să știe că Tu ești Dumnezeul puterilor și al tăriei și că nu este altul care să ocrotească neamul lui Israel afară de Tine!”

10,1 Așa striga Iudita către Dumnezeul lui Israel. La sfârșitul rugăciunii,

10,2 s-a ridicat de unde căzuse cu fața la pământ și a chemat pe roaba ei și s-a dus în casa unde ea petrecea zilele de odihnă și zilele de sărbătoare,

10,3 și scoțând sacul, s-a dezbrăcat de veșmintele ei de văduvie, s-a îmbăiat și s-a uns cu miresme, și-a pieptănat părul, și-a pus turban în cap și s-a îmbrăcat cu hainele ei de veselie, cu care se împodobea când trăia bărbatul ei, Manase.

10,4 Apoi s-a încălțat cu sandale, și-a pus colierele, brățările, inelele, cerceii și toate podoabele ei. Și s-a înfrumusețat atât cât să poată cuceri privirile tuturor bărbaților care ar vedea-o.

10,5 Și a dat roabei sale un burduf cu vin și un urcior cu untdelemn, și a umplut o desagă cu pâine de orz și cu turte de smochine și pâine de grâu curat, și toate le-a făcut o legătură și le-a pus în spatele roabei.

10,6 Și ele s-au îndreptat spre poarta cetății Betulia și au găsit, stând lângă poartă, pe Oziaș și pe bătrânii cetății, pe Habriș și pe Harmiș.

10,7 Când ei au văzut pe Iudita, căci fața ei era schimbată și veșmintele ei de asemenea, au rămas uimiți de frumusețea ei și i-au zis:

10,8 „Domnul Dumnezeul părinților noștri, să-ți dea ție har ca să-ți ajungi țelul tău, spre mândria fiilor lui Israel și spre înălțarea Ierusalimului!” și ei s-au rugat lui Dumnezeu.

10,9 Atunci ea a zis: „Dați poruncă să mi se deschidă poarta cetății, ca să săvârșesc ceea ce am grăit cu voi!” și ei au poruncit paznicilor să-i deschidă după cuvântul ei.

10,10 Și ei au făcut întocmai. Și Iudita împreună cu roaba ei au ieșit. Și locuitorii cetății s-au uitat după ea până a coborât muntele devale și a străbătut valea și până au pierdut-o în zare.

10,11 Și ea a străbătut valea drept înainte până când s-a întâlnit cu o gardă a asirienilor.

10,12 Și ei au oprit-o și au întrebat-o: „Cine ești, de unde vii și încotro te duci?” și ea a răspuns: „Sunt fiică de Evrei, și fug de la ei, căci ei vă vor fi dați ca hrană,

10,13 și mă duc la Olofern, căpetenia oștirii voastre, ca să-i destăinuiesc adevărul și să-i arăt un drum pe unde să apuce ca să ia în stăpânire muntele întreg, fără ca să piară nici unul din oamenii lui!”

10,14 Când au auzit bărbații cuvintele ei și s-au uitat în ochii ei - fiindcă ea era în ochii lor negrăit de frumoasă i-au zis:

10,15 „Ți-ai scăpat viața; grăbește-te și te coboară la stăpânul nostru și îndreaptă-te spre cortul lui; iată dintre ai noștri te vor însoți și te vor preda în mâinile lui!

10,16 Și când te vei înfățișa înaintea lui, inima ta să nu se teamă, ci arată-i precum ai spus, și el se va purta bine cu tine!”

10,17 Apoi ei au ales o sută de inși care s-o însoțească pe ea și pe roaba ei și să le conducă la cortul lui Olofern.

10,18 Și s-a iscat un freamăt în tabără, căci vestea despre sosirea ei pătrunsese în corturi. Și au venit și au înconjurat-o, fiindcă ea stătea afară în fața cortului lui Olofern, până să-i dea de știre despre ea.

10,19 Și ei se minunau de frumusețea ei uimitoare, și pentru ea ei se minunau de fiii lui Israel și ziceau unii către alții: „Cine poate să disprețuiască un astfel de popor care are în el asemenea femei? Nu este cu cale să scape nici unul din ei, fiindcă dacă ar scăpa, ar putea să amăgească o lume întreagă!”

10,20 Și cei ce făceau de strajă la Olofern precum și căpitanii lui au ieșit afară și au adus-o în cort.

10,21 Și Olofern se odihnea pe patul său, așezat sub o perdea de porfiră, țesută cu fire de aur, cu smaralde și cu pietre scumpe.

10,22 Și când el a fost înștiințat despre ea, el a ieșit în tinda cortului, iar înaintea lui robii mergeau cu sfeșnice de argint.

10,23 Și când el și căpitanii lui au dat cu ochii de Iudita, s-au minunat de frumusețea chipului ei. Și ea, căzând cu fața la pământ, i s-a închinat, iar robii săi au ridicat-o.

11,1 Atunci Olofern i-a zis: „Îndrăznește, femeie, și nu te teme în inima ta, fiindcă eu nu am făcut rău nimănui care a ales să slujească lui Nabucodonosor, regele lumii întregi.

11,2 Și acum, dacă poporul tău, care locuiește în munte, nu m-ar fi disprețuit, n-aș fi ridicat sulița mea împotriva lui. Ci ei singuri și-au făcut-o.

11,3 Dar spune-mi acum: Pentru ce ai fugit de la ei și ai venit la noi? Căci ai venit spre izbăvirea ta. Îndrăznește! În noaptea aceasta vei scăpa cu viață, cum și de acum înainte.

11,4 Nimeni nu-ți va face rău, ci bine, așa cum se întâmplă cu slujitorii stăpânului meu, regele Nabucodonosor”.

11,5 Atunci Iudita i-a grăit lui: „Privește cu îngăduință cuvintele roabei tale, și ca roaba ta să vorbească înaintea ta. Și nici un cuvânt mincinos nu voi spune stăpânului meu în această noapte.

11,6 Urmează numai cuvintele roabei tale și Dumnezeu va desăvârși cu tine lucrul tău, iar stăpânul meu nu va greși în lucrările sale.

11,7 Trăiască Nabucodonosor, regele întregii lumi, el care te-a trimis să aduci tot sufletul viu pe calea cea dreaptă, și să trăiască puterea lui! Căci datorită ție, nu

numai oamenii care-i slujesc vor trăi, ci și fiarele sălbatice, dobitoacele câmpului, vitele și păsările cerului vor trăi prin puterea ta, pentru Nabucodonosor și pentru întreaga casă a lui.

11,8 Am auzit de înțelepciunea ta și de iscusința duhului tău, și toată lumea știe că tu nu numai că ești bun în tot regatul și tare priceput, ci ești și neîntrecut în meșteșugul războiului.

11,9 Și cuvintele pe care le-a grăit Ahior în sfatul tău, le cunoaștem și noi, căci locuitorii din Betulia l-au lăsat cu viață, iar el le-a spus tot ceea ce ți-a grăit ție.

11,10 Pentru aceasta, stăpâne și doamne, nu disprețui cuvintele lui, ci pune-le în inima ta, că ele sunt adevărate. Neamul nostru nu poate să fie pedepsit și sabia nu poate să-l biruiască, dacă el nu păcătuiește împotriva Dumnezeului său.

11,11 Și acum, pentru ca domnul meu să nu cunoască nici respingere, nici înfrângere, moartea va cădea peste capetele lor. Căci păcatul a pus stăpânire pe ei, și cu acest păcat întărâtă pe Dumnezeul lor ori de câte ori se dedau la neorânduieli.

11,12 Și după ce li s-au isprăvit merindele și au rămas fără de apă, ei s-au hotărât să pună mâna pe vite, și tot ceea ce Dumnezeu a oprit prin legile Sale ca să nu se mănânce, ei au de gând să mănânce.

11,13 Chiar și pârga grâului și zeciuiala de la vin și de la untdelemn, pe care ei o păstrează pentru preoții care slujesc la Ierusalim în fața Dumnezeului nostru, s-au hotărât să le mănânce, lucruri pe care nimeni din popor nu are voie să le atingă, nici măcar cu mâna.

11,14 Dar fiindcă locuitorii de acolo au făcut la fel, au trimis la Ierusalim oameni care să le aducă învoială din partea sfatului.

11,15 Și îndată ce li se va aduce la cunoștință și vor săvârși atari lucruri, chiar în ziua aceea îți vor fi dați ție spre pieire.

11,16 Deci când eu, roaba ta, am aflat toate acestea, am fugit de dinaintea lor, și Dumnezeu m-a trimis să-ți dau de știre faptele care, când se vor auzi, lumea întreagă se va înspăimânta,

11,17 fiindcă roaba ta este temătoare de Dumnezeu și ziua și noaptea se roagă Dumnezeului cerului. Și acum voi rămâne la tine, stăpâne, și eu, roaba ta, voi ieși noaptea în văgăuna stâncii, ca să mă rog lui Dumnezeu, și El îmi va spune când au săvârșit ei păcatele acestea.

11,18 Apoi eu voi veni la tine și-ți voi dezvălui tot, iar tu vei porni cu oștirea ta și nimeni din ei nu va putea să-ți țină piept.

11,19 Și te voi călăuzi prin mijlocul Iudeii, până în fața Ierusalimului. Voi face să te așezi în mijlocul frumos al cetății. Atunci îi vei duce ca pe oile care nu au păstor. Și nici un câine nu va mârâi înaintea ta. Asemenea lucruri mi s-au descoperit și mi s-au vestit, și am fost trimisă să ți le dau de știre!”

11,20 Și cuvintele ei au plăcut lui Olofern și tuturor căpeteniilor lui, încât ei s-au minunat de înțelepciunea ei și au zis:

11,21 „O astfel de femeie frumoasă la chip și înțeleaptă la vorbe nu se află nicăieri, de la un capăt și până la celălalt al pământului!”

11,22 Apoi Olofern a zis ei: „Bine a făcut Dumnezeu de te-a trimis înaintea alor tăi. În mâinile noastre va fi puterea și la cei care au disprețuit pe domnul meu, ruina.

11,23 Și tu ești tot așa de frumoasă pe cât ești de iscusită la vorbă. Dacă vei face precum ai zis, Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu și tu vei sta în palatul regelui Nabucodonosor și vestită vei fi în toată lumea!”

12,1 Și el a dat poruncă s-o introducă înăuntru, unde erau așezate tacâmurile de argint, și să i se întindă masă, ca să mănânce din bucatele lui și să bea din vinul lui.

12,2 Dar Iudita a zis: „Nu mănânc dintr-acestea, ca să nu iasă vreo sminteală, ci să mi se aducă din merindele pe care le-am adus cu mine!”

12,3 Atunci Olofern i-a răspuns: „Și dacă cele care le ai cu tine se vor isprăvi, de unde să mai aducem ca să-ți dăm la fel? Căci aici n-avem pe nimeni din neamul tău”.

12,4 Și Iudita i-a zis: „Să trăiești în pace, stăpâne. Eu, roaba ta, nu voi isprăvi proviziile mele, până ce Domnul nu va împlini prin mine planurile Sale!”

12,5 După aceasta, căpitanii lui Olofern au dus-o în cort, și ea a dormit până la miezul nopții și s-a sculat spre straja dimineții,

12,6 și a trimis la Olofern să-i spună: „Să poruncească stăpânul meu, ca roaba ta să fie lăsată să iasă la rugăciune”.

12,7 Atunci Olofern a poruncit gărzii sale să n-o împiedice. Și așa ea a rămas în tabără trei zile, și noaptea ieșea în văgăuna stâncii de lângă Betulia, și se spăla la izvorul unde se găsea postul de gardă.

12,8 Iar după ce ieșea, se ruga Domnului Dumnezeului lui Israel, ca să-i îndrepteze calea pentru izbăvirea poporului ei.

12,9 Și întorcându-se curată, ea stătea în cort până seara, când i se aducea mâncarea.

12,10 Iar în ziua a patra Olofern a făcut ospăț, numai pentru slujitorii săi, și n-a poftit pe nimeni dintre dregători.

12,11 Și el a zis lui Bagoas eunucul, care era pus mai mare peste toate ale sale: „Du-te și înduplecă pe această fiică de Evrei, aceea care este la tine, să vină să mănânce și să bea cu noi,

12,12 căci ar fi o rușine pentru noi să lăsăm să ne scape o astfel de femeie fără a trăi cu ea. Și dacă nu vom reuși s-o înduplecăm, lumea va râde de noi”.

12,13 Și Bagoas a ieșit de dinaintea lui Olofern și a intrat la ea și i-a zis: „Să nu zăbovească această tânără frumoasă să vină la stăpânul meu, ca să fie cinstită în fața lui și să se desfăteze bând vin cu noi și într-această zi să fie ca una din fiicele asirienilor, care sunt în palatul lui Nabucodonosor”.

12,14 Și Iudita i-a răspuns: „Cine sunt eu să mă împotrivesc domnului meu? Căci tot ce este plăcut ochilor săi mă voi grăbi să fac, și aceasta va fi o bucurie pentru mine până în ziua morții mele!”

12,15 Și sculându-se, s-a împodobit cu veșmintele ei și cu tot felul de podoabe femeiești, iar roaba ei s-a dus înainte și i-a întins blana înaintea lui Olofern, pe care Bagoas i-o dăduse Iuditei pentru trebuința ei zilnică, ca să se poată întinde pe ea ca să mănânce.

12,16 Și Iudita a intrat și s-a așezat. Și inima lui Olofern a fost cu totul răpită și mintea lui tulburată, căci el dorea mult să fie împreună cu ea. Și din ziua în care o văzuse, el căuta prilejul s-o ademenească.

12,17 Atunci Olofern îi zise: „Bea și te veselește cu noi!”

12,18 Și Iudita i-a răspuns: „Beau bucuros, stăpâne, fiindcă viața mea a fost astăzi cinstită mai mult decât în orice zi de la nașterea mea”.

12,19 Și ea a mâncat și a văzut înaintea lui din ceea ce-i gătise roaba ei.

12,20 Și Olofern era sub farmecul ei și a băut atâta vin, cât nu băuse niciodată în vreo zi de la nașterea lui.

13,1 Iar seara târziu slujitorii lui se grăbiră să plece. Și Bagoas a închis cortul pe din afară și a dat deoparte pe musafiri din fața stăpânului său. Și toți erau osteniți de ospățul cel îndelungat.

13,2 Și Iudita a fost lăsată singură în cort, cu Olofern, trântit pe patul său, biruit de vin.

13,3 Și Iudita poruncise roabei sale să stea afară și să aștepte ieșirea ei, ca în fiecare zi, căci ea zicea că se va duce să se roage, dar și lui Bagoas îi spusese tot așa.

13,4 Și după ce au plecat toți și nu mai rămăsese nimeni în iatac, nici dintre cei mari și nici dintre cei mici, Iudita a venit lângă pat și a zis în inima sa: „Doamne, Dumnezeul cel atotputernic, privește în ceasul acesta la fapta mâinilor mele, spre slava lui Israel!

13,5 Căci acum este vremea să ai grijă de moștenirea Ta și să aduci la îndeplinire gândul meu, spre pieirea vrăjmașilor care s-au sculat împotriva noastră”.

13,6 Și îndreptându-se spre stâlpul patului care era la capul lui Olofern, a luat paloșul lui

13,7 și apropiindu-se de pat, a prins pe Olofern de păr și a zis: „Întărește-mă, Doamne, Dumnezeul lui Israel, în ziua aceasta!”

13,8 Apoi îl lovi peste gât de două ori din toate puterile și-i reteză capul;

13,9 A rostogolit trupul lui de pe pat și a luat perdeaua de pe stâlpi și după puțin timp a ieșit și a dat roabei sale capul lui Olofern. Și ea l-a pus în desaga ei cu merinde. Și amândouă au ieșit ca de obicei la rugăciune. Și au străbătut tabăra, au ocolit văgăuna stâncii și au luat-o la deal pe muntele Betuliei și au ajuns la porțile cetății.

13,10 Și de departe Iudita a strigat la străjerii porților: „Deschideți, deschideți poarta! Cu noi este Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ca să-și mai arate puterea și tăria Lui în Israel împotriva dușmanilor noștri, precum a făcut El în ziua de azi!”

13,11 Și când locuitorii cetății i-au auzit glasul, s-au grăbit să se coboare la poarta cetății și au strigat și pe bătrânii cetății.

13,12 Atunci au alergat toți de la mic la mare, fiindcă nu se așteptau la venirea ei. Oamenii au deschis poarta, au primit pe cele două femei, au făcut foc pentru a vedea și le-au înconjurat.

13,13 Și ea le-a zis cu glas tare: „Lăudați pe Dumnezeu! Lăudați-L! Preaslăviți pe Dumnezeu, Care n-a lipsit neamul lui Israel de mila Sa, ci a zdrobit în noaptea aceasta prin mâna mea pe vrăjmașii noștri!”

13,14 Și a scos capul din desagă și arătându-l, le-a zis: „Iată capul lui Olofern, căpetenia armatei asirienilor; iată și perdeaua sub care sta în beția lui. Și Dumnezeu l-a ucis prin mâna unei femei.

13,15 Viu este Domnul, Care m-a păzit în calea pe care am mers, că fața mea l-a amăgit spre pieirea lui, și el n-a săvârșit nici un păcat spre întinare sau spre rușine”.

13,16 Și tot poporul s-a înspăimântat foarte și căzând în genunchi, s-a închinat lui Dumnezeu și a zis într-un cuget: „Preaslăvit ești Tu, Dumnezeul nostru, Care ai nimicit astăzi pe vrăjmașii poporului nostru!”

13,17 Și Oziaș i-a zis Iuditei: „Mărită să fii tu, fiică, de Dumnezeu cel preaînalt, înaintea tuturor femeilor de pe pământ, și preaslăvit să fie Domnul Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul și Care te-a condus pe tine, ca să tai capul căpeteniei dușmanilor noștri.

13,18 Și nu se va curma pomenirea în inimile oamenilor despre nădejdea ta în

Dumnezeu, ci în veci îşi vor aduce aminte de puterea lui Dumnezeu.

13,19 Şi Dumnezeu să-ţi păstreze o veşnică amintire şi să te binecuvânteze spre bine, că nu ţi-ai cruţat viaţa când a fost vorba de umilirea poporului nostru, ci ne-ai ridicat din căderea noastră, umblând pe calea cea dreaptă, înaintea Dumnezeului nostru!" şi tot poporul a strigat: „Amin! Amin!"

14,1 După aceasta, Iudita le-a zis: „Ascultaţi-mă, fraţilor! Luaţi acest cap şi-l spânzuraţi pe creştetul zidurilor voastre.

14,2 Şi în revărsatul zorilor, după ce soarele va răsări, fiecare să-şi ia armele de luptă şi voi toţi cei destoinici de luptă să ieşiţi afară din cetate cu un căpitan în frunte, ca şi când aţi avea de gând să vă coborâţi în şes spre straja asirienilor, dar să nu vă coborâţi.

14,3 Atunci asirienii, luându-şi armele vor intra în tabără şi vor deştepta din somn pe căpeteniile oştirii asiriene, care vor alerga împreună la cortul lui Olofern, dar nu-l vor găsi. Şi atunci vor fi cuprinşi de spaimă şi vor fugi de dinaintea voastră.

14,4 Pe urmă, voi şi toţi cei ce locuiesc în tot muntele lui Israel, urmăriţi-i şi doborâţi-i pe drumurile voastre.

14,5 Însă înainte de a face aceasta, chemaţi-mi pe Ahior Amonitul, ca să vadă şi să recunoască pe cel care disprețuia casa lui Israel, pe cel care îl trimisese pe el printre noi ca pe un om dat dinainte morţii!"

14,6 Şi ei au chemat pe Ahior din casa lui Oziaş. Şi când el a venit şi a văzut capul lui Olofern în mâinile unui om din adunarea poporului, a căzut cu faţa la pământ şi l-a apucat leşinul.

14,7 Şi după ce l-au sculat de jos, el a căzut la picioarele Iuditei şi s-a închinat înaintea ei şi a zis: „Binecuvântată să fii tu în orice sălaş al lui Iuda şi la toate popoarele, care, auzind de numele tău, se vor înspăimânta!

14,8 Şi acum spune-mi mie ce-ai făcut în zilele acestea?" Atunci Iudita i-a povestit în mijlocul poporului tot ceea ce făcuse de când plecase şi până în clipa când grăia cu ei.

14,9 Şi după ce ea a sfârşit de vorbit, poporul a izbucnit în chiote de veselie, încât strigătul lui se auzi în cetate.

14,10 Şi încredinţându-se Ahior despre toate câte le făcuse Dumnezeul lui Israel, a crezut cu neclintire în Dumnezeu şi-a tăiat împrejur trupul şi a fost primit definitiv în casa lui Israel.

14,11 Şi în revărsatul zorilor, au spânzurat capul lui Olofern pe zid şi apoi au ieşit în cete spre trecătorile muntelui.

14,12 Şi când asirienii i-au zărit, au trimis după căpeteniile lor, iar aceia s-au dus la căpitani şi la cei de peste mii şi la toţi mai-marii lor,

14,13 şi aceia au ajuns la cortul lui Olofern şi au zis celui ce era mai mare acolo: „Scoală pe domnul nostru, căci robii au cutezat să se scoale cu război împotriva noastră, ca să ne prăpădească cu totul!"

14,14 Atunci Bagoas a intrat şi a bătut în perdeaua cortului, fiindcă el socotea că Olofern doarme cu Iudita.

14,15 Şi deoarece el nu a auzit pe nimeni, a dat perdeaua la o parte şi a intrat în camera de dormit, şi l-a găsit aruncat pe prag, mort şi cu capul tăiat şi luat.

14,16 Şi a început să strige din răsputeri şi s-a pus pe plâns, pe strigat şi pe ţipat, şi îşi sfâşie hainele de pe el.

14,17 Apoi s-a dus repede în cortul unde era sălașul Iuditei, dar n-a găsit-o. Și alergând apoi în mulțime, a strigat:

14,18 „O, roabe viclene! O singură femeie evreică a făcut de ocară casa regelui Nabucodonosor. Olofern zace la pământ, cu capul retezat!”

14,19 Când căpeteniile oștirii asiriene au auzit această veste, și-au sfâșiat veșmintele și s-au zăpăcit de tot. Și vaietul și strigătul lor mare s-a întețit în mijlocul taberei.

15,1 Când cei ce erau în corturi au aflat ceea ce s-a întâmplat, s-au înspăimântat.

15,2 Și cuprinși de groază și de spaimă, n-au putut să rămână doi împreună, ci s-au împrăștiat și au apucat-o razna toți laolaltă pe potecile șesului și ale muntelui.

15,3 Dar și cei care tăbărâseră în munte, împrejurul Betuliei, au rupt-o la fugă. Și atunci toți bărbații destoinici de luptă ai lui Israel s-au repezit asupra lor.

15,4 Și Oziaș a trimis crainici la Betomestaim, la Bibe, la Hobe și la Cola, precum și în tot ținutul muntos al lui Israel, ca să le vestească ceea ce s-a întâmplat și ca toți să tăbărască pe vrăjmași și să-i nimicească.

15,5 Când a auzit de aceasta fiii lui Israel, cu toții s-au năpustit împotriva lor și i-a bătut până la Hoba. Dar și cei din Ierusalim și din tot ținutul muntos au sărit în ajutorul lor, căci și pe ei îi vestise despre cele întâmplate în tabăra vrăjmașă. Apoi și cei din Galaad și din Galileea i-au luat din partea lor și i-au lovit crunt, până în apropierea Damascului și a ținutului lui.

15,6 Iar ceilalți locuitori ai Betuliei au năvălit în tabăra asiriană, pe care au jefuit-o și s-au îmbogățit.

15,7 Și fiii lui Israel, care s-au întors de la înfrângerea vrăjmașului, au pus stăpânire pe ceea ce mai rămăsese. Oamenii din târguri și din sate, de la munte și din câmpie, au luat de asemenea o pradă foarte mare, căci se găsea multă.

15,8 Atunci marele preot Ioachim împreună cu marele sfat îl fiilor lui Israel, care locuiau în Ierusalim, s-au dus să vadă izbânda pe care Domnul o dăduse lui Israel și să vadă pe Iudita și să-i facă urare pentru izbândă ca niște prieteni.

15,9 Ajungând la ea, toți într-un cuget au lăudat-o: „Tu, mândria lui Israel, tu, faima cea neapusă a neamului nostru!

15,10 Tu le-ai făcut toate acestea cu mâna ta și tu ai adus izbânda lui Israel! Dumnezeu va binevoi întru acestea! Binecuvântată să fii tu de Dumnezeu cel Atotputernic în veci!” și tot poporul striga: „Amin!”

15,11 Și tot poporul a jefuit tabăra timp de treizeci de zile. Și i-au dat Iuditei cortul lui Olofern și toate tacâmurile de argint, paturile și pernele, precum și toate lucrurile din el. Și ea, luându-le, a încărcat asinul ei, a înhămat la care și a îngrămădit lucrurile în ele.

15,12 Și toate femeile din Israel alergau s-o vadă și o binecuvântau, iar în cinstea ei s-au prins în horă. Și ea a luat ramuri în mână și le-a dat femeilor care o însoțeau.

15,13 Și s-au încununat cu ramuri de măslin, atât ea cât și însoțitoarele ei. Și ea mergea în fruntea poporului și conducea corul femeilor. Și toți bărbații lui Israel, cu arme și încununați o însoțeau în cântare de laudă.

15,14 Atunci Iudita a început să cânte această cântare de laudă în tot Israelul, iar tot poporul cânta după ea această cântare de laudă.

16,1 Și Iudita a zis: „Lăudați pe Dumnezeul meu, în tobe, cântați Domnului cu chimvale, uniți pentru El psalmul cu cântarea, preaslăviți și chemați numele Lui!

16,2 Dumnezeu, Cel care pune capăt războaielor, este Domnul, căci, în tabără și în mijlocul poporului, El m-a scăpat din mâna celui ce mă urmărea pe mine.

16,3 Venit-a Asur din munții de la miazănoapte; el a venit cu zecile de mii ale oștirii sale, și mulțimea lor stăvilea puhoaiele și caii lor acopereau văile.

16,4 Și își făcea socoteală să pârjolească plaiurile mele și pe flăcăii mei să-i treacă prin ascuțișul sabiei, pe pruncii mei să-i arunce pământului, pe copiii mei să-i dea jafului și pe fecioarele mele răpirii.

16,5 Domnul cel Atotputernic prin mâna unei femei i-a nimicit,

16,6 căci Olofern al lor n-a fost doborât de tineri voinici, și nici feciorii uriașilor nu l-au lovit pe el, și nici nu i-au stat împotrivă oameni înalți ca munții, ci Iudita, fiica lui Merari, l-a dezarmat cu frumusețea feței ei.

16,7 Căci ea s-a dezbrăcat de veșmintele ei de văduvie pentru întărirea celor întristați ai lui Israel; ea și-a uns fața cu miresme,

16,8 și-a prins părul sub turban și s-a îmbrăcat cu veșmânt de in, ca să-l ademenească.

16,9 Cu sandalele ei i-a luat ochii, frumusețea ei i-a robit inima, și cu sabia i-a retezat capul.

16,10 Perșii s-au îngrozit de îndrăzneala ei și Mezii de cutezanța ei.

16,11 Atunci au chiuit umiliții mei și au strigat din răsputeri cei fără vlagă, iar ei s-au înspăimântat și și-au ridicat glasul și au luat-o la goană.

16,12 Copii de mame tinere i-au străpuns cu sabia și ca pe niște robi i-au doborât la pământ; pierit-au în bătălia Domnului meu.

16,13 Cânta-voi Dumnezeului meu cântare nouă: Doamne, mare ești Tu și preaslăvit, minunat în puterea Ta, și nimeni nu poate să Te întreacă!

16,14 Ție să-ți slujească întreaga făptură, pentru că Tu ai zis și toate s-au făcut. Trimis-ai Duhul Tău și totul a fost zidit și nimeni nu poate să stea împotriva poruncii Tale!

16,15 Munții ca și mările se zbuciumă din temelie, stâncile se topesc cum se topește ceara înaintea feței Tale, iar cu cei ce Te cinstesc pe Tine, milostiv ești Tu cu ei!

16,16 Fiindcă orice jertfă cu miros de mireasmă prețuiește puțin pentru Tine și toată grăsimea arderii de tot este și de mai puțin preț, însă cel ce se teme de Domnul totdeauna este mare.

16,17 Vai de neamurile care se ridică împotriva poporului meu, căci Domnul cel Atotputernic le va pedepsi în ziua judecății, și va da pradă trupul lor focului și viermilor, ca să urle de durere în veci de veci!”

16,18 Și când a ajuns la Ierusalim, toți s-au închinat lui Dumnezeu, iar după ce poporul s-a curățit, a adus arderi de tot, prinoasele lor de bună voie și darurile lor.

16,19 Și Iudita a afierosit lui Dumnezeu ca dar, toate lucrurile lui Olofern, câte i le dăduse poporul, precum și perdeaua pe care ea o ridicase de la patul lui, a dat-o ca afierosire pentru Domnul.

16,20 Și poporul s-a veselit în Ierusalim trei luni, în fața templului, și Iudita a rămas la ei.

16,21 Iar după aceste zile, fiecare s-a întors la locul său, și Iudita s-a întors în Betulia și și-a petrecut viața la casa ei. Și cu înaintarea în vârstă a ajuns vestită în toată țara.

16,22 Mulți au cerut-o în căsătorie, dar ea n-a cunoscut bărbat în toate zilele vieții

ei, de când murise soțul ei Manase și se adăugase la poporul lui.

16,23 Faima ei creștea din ce în ce mai mult, pe când ea înainta în vârstă în casa bărbatului ei. Ea a atins vârsta de o sută și cinci ani. Și ea a dezrobit pe roaba ei. Ea a murit în Betulia și a fost îngropată în peștera în care se odihnea bărbatul ei Manase.

16,24 Și neamul lui Israel a jelit-o șapte zile. Și înainte de moarte și-a împărțit averea la rudele bărbatului ei Manase și la rudele ei.

16,25 Și cât a trăit Iudita, nimeni n-a îndrăznit să tulbure pe israeliți și încă multă vreme după moartea ei.

Baruh 1,1 Acestea sânt cuvintele cărții pe care a scris-o Baruh, fiul lui Neria, fiul lui Maaseia, fiul lui Sedechia, fiul lui Asadia, fiul lui Helchie, în Babilon,

1,2 în anul al cincilea, în luna a șaptea, în vremea în care au luat caldeii Ierusalimul și l-au ars cu foc.

1,3 Și a citit Baruh cuvintele cărții acesteia înaintea lui Iehonia, fiul lui Ioiachim, rege în Iuda, și înaintea a tot poporul, care venise să audă cartea.

1,4 Și înaintea dregătorilor, și a fiilor regelui, și înaintea bătrânilor și înaintea a tot poporul, de la cel mic până la cel mare, a tuturor celor ce locuiau în Babilon, pe malul râului Sud,

1,5 care plângeau și posteau și se rugau înaintea Domnului.

1,6 Și a adunat argint după cât a putut da mâna fiecăruia.

1,7 Și a trimis în Ierusalim la Ioiachim, fiul lui Helchie, fiul lui Salom preotul, și la preoți și la tot poporul, care s-a aflat cu el în Ierusalim,

1,8 când a luat el vasele templului Domnului, care s-au scos din templu, să se întoarcă în pământul lui Iuda în ziua a zecea a lunii Sivan, vase de argint, pe care le-a făcut Sedechia, fiul lui Iosie, regele lui Iuda,

1,9 după ce a scos Nabucodonosor, regele Babilonului, din Ierusalim ca robi, pe Iehonia cu căpeteniile, cu făurarii, cu dregătorii și cu poporul de rând, și i-a dus în Babilon,

1,10 și a zis: Iată am trimis la voi argint, cu care să cumpărați arderi de tot și jertfe pentru păcat și tămâie, și faceți miresme și aduceți-le pe jertfelnicul Domnului Dumnezeului nostru.

1,11 Și vă rugați pentru viața lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și pentru viața lui Belșațar, fiul lui, ca să fie zilele lor ca zilele cerului pe pământ.

1,12 Și va da Domnul putere, și va lumina ochii noștri, și vom trăi sub umbra lui Nabucodonosor, regele Babilonului, și sub umbra lui Belșațar, fiul lui, și vom sluji lor zile multe, și vom afla har înaintea lor.

1,13 Și vă rugați pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, fiindcă am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului nostru, și nu s-a întors mânia Domnului și urgia Lui de la noi până în ziua aceasta.

1,14 Și veți citi cartea aceasta, pe care am trimis-o la voi, ca să o citiți în templul Domnului, la sărbătoarea corturilor și în zilele de adunare la templu,

1,15 și veți grăi: A Domnului Dumnezeului nostru este dreptatea, iar a noastră, rușinea felelor, cum se arată în ziua aceasta omului iudeu și celor ce locuiesc Ierusalimul,

1,16 și regilor noștri și mai-marilor noștri, și preoților noștri și proorocilor noștri și părinților noștri.

1,17 Căci am păcătuit înaintea Domnului și n-am ascultat de Dânsul.

1,18 N-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să umblăm întru poruncile Lui, pe care le-a dat înaintea feței noastre.

1,19 Din ziua în care a scos Domnul pe părinții noștri din pământul Egiptului și până în ziua aceasta, am fost neascultători de Domnul Dumnezeul nostru și ne-am lenevit, ca să nu auzim glasul Lui.

1,20 Și s-au lipit de noi răutățile și blestemul pe care le-a poruncit Domnul slujitorului Său Moise, în ziua în care a scos pe părinții noștri din țara Egiptului, ca să ne dea nouă pământ în care curge lapte și miere, precum este în ziua aceasta.

1,21 Și n-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru după toate cuvintele proorocilor, pe care i-a trimis la noi.

1,22 Și am mers fiecare întru cugetul inimii sale celei rele, pentru a lucra dumnezeilor străini și a face rele înaintea ochilor Domnului Dumnezeului nostru.

2,1 Și a împlinit Domnul cuvântul Său, pe care l-a rostit împotriva noastră și a judecătorilor noștri, care au judecat pe Israel și împotriva regilor noștri și a conducătorilor noștri și împotriva oamenilor din Israel și din Iuda,

2,2 ca să aducă asupra noastră greutăți mari, care nu s-au făcut sub tot cerul, așa cum a făcut în Ierusalim, după cele ce sânt scrise în legea lui Moise,

2,3 ca să mănânce omul cărnurile fiului său și cărnurile fiicei sale.

2,4 Și i-a dat supuși tuturor regilor celor dimprejurul nostru spre ocară și spre pustiire, printre popoarele dimprejur, la care i-a risipit Domnul.

2,5 Și în loc să fie stăpâni, ei au fost supuși, pentru că am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului nostru, neascultând glasul Lui.

2,6 Domnului Dumnezeului nostru, dreptatea; iar nouă și părinților noștri, rușinea fețelor, cum este în ziua aceasta.

2,7 Toate relele, pe care le-a rostit Domnul împotriva noastră, acestea au venit peste noi.

2,8 Și nu ne-am rugat feței Domnului ca să se întoarcă fiecare de la cugetele inimii sale celei rele.

2,9 Și a privegheat Domnul asupra celor răi și i-a adus Domnul peste noi, că drept este Domnul în toate lucrurile Sale, pe care ni le-a poruncit.

2,10 Și n-am ascultat glasul Lui, ca să umblăm după poruncile Domnului, pe care le-a dat înaintea feței noastre.

2,11 Și acum, Doamne Dumnezeul lui Israel, Cel ce ai scos pe poporul Tău din pământul Egiptului cu mână tare și cu braț înalt, cu semne și cu minuni și cu putere mare, și ți-ai făcut nume mare până în ziua de azi,

2,12 am păcătuit, am fost nelegiuiți, am fost nedrepți, Doamne Dumnezeul nostru, în toate poruncile Tale;

2,13 întoarcă-se mânia Ta de la noi, că am rămas puțini între neamuri, unde ne-ai risipit.

2,14 Ascultă, Doamne, rugăciunea noastră și cererea noastră și ne scoate pentru Tine și ne dă har înaintea feței celor ce ne-au înstrăinat.

2,15 Ca să cunoască tot pământul că Tu ești Domnul Dumnezeul nostru, că numele Tău s-a chemat peste Israel și peste neamul lui.

2,16 Doamne, caută din locașul Tău cel sfânt și ia aminte spre noi; pleacă Doamne, urechea Ta și auzi,

2,17 și deschide ochii Tăi, Doamne, și vezi că nu cei morți care sânt în locuința morților, de la care s-a luat duhul din cele dinăuntru ale lor, vor da slavă și dreptate Domnului,

2,18 ci sufletul cel mâhnit peste măsură, cel ce merge gârbovit și fără putere, ochii cei slăbiți și sufletul cel flămând îți vor da slavă și dreptate, Doamne.

2,19 Că nu pentru dreptățile părinților noștri și ale regilor noștri cerem mila către noi înaintea feței Tale, Doamne Dumnezeul nostru;

2,20 Ci pentru că ai slobozit mânia și iuțimea Ta peste noi, precum ai grăit prin glasul slugilor Tale, proorocilor, zicând:

2,21 Așa zice Domnul: Plecați sub jug umărul vostru și lucrați regelui. Babilonului, ca astfel să locuiți în pământul pe care l-am dat părinților voștri.

2,22 Și de nu veți asculta glasul Domnului, ca să lucrați regelui Babilonului,

2,23 voi face să amuțească, din cetățile lui Iuda și din preajma Ierusalimului, glasul bucuriei și glasul miresei și tot pământul va ajunge o paragină, fără locuitori.

2,24 Și noi n-am ascultat glasul Tău, ca să lucrăm regelui Babilonului și ai întărit cuvintele Tale pe care le-ai grăit prin glasul slugilor Tale, proorocii, că vor scoate oasele regilor și oasele părinților noștri din locul lor.

2,25 Și iată sânt lepădate la căldura zilei și la înghețul nopții, iar părinții noștri au murit în suferințe grele, în foamete și în sabie și în robie.

2,26 Și ai adus templul, în care s-a chemat numele Tău, la starea în care este în ziua aceasta, pentru răutatea casei lui Israel și a casei lui Iuda.

2,27 Și ai făcut cu noi, Doamne Dumnezeul nostru, după toată bunătatea Ta și după toată îndurarea Ta cea mare,

2,28 cum ai grăit prin glasul slujitorului Tău Moise în ziua în care i-ai poruncit să scrie legea Ta înaintea fiilor lui Israel zicând:

2,29 „De nu veți asculta glasul Meu cu adevărat, acest neam mare și mult se va întoarce micșorat la neamurile întru care îi voi risipi.

2,30 Că am cunoscut că nu Mă vor asculta, că este popor tare la cerbice, ci se vor întoarce în inima lor în pământul înstrăinării lor.

2,31 Și vor cunoaște că Eu sânt Domnul Dumnezeul lor; și le voi da inimă și urechi de auzit;

2,32 Și Mă vor lăuda în pământul înstrăinării lor și vor pomeni numele Meu.

2,33 Și se vor întoarce de la cerbicia lor cea tare și de la lucrurile lor cele rele, că își vor aduce aminte de calea părinților lor, care au păcătuit înaintea Domnului.

2,34 Și îi voi întoarce în pământul despre care M-am jurat părinților lor, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, și-l vor stăpâni, și îi voi înmulți, și nu se vor împuțina.

2,35 Și le voi întări veșnică legătură ca să le fiu Dumnezeu și ei îmi vor fi popor și nu voi mai mișca pe poporul Meu Israel din țara pe care le-am dat-o”.

3,1 Doamne atotțiitorule, Dumnezeul lui Israel, sufletul cel strâmtorat și duhul cel necăjit strigă către Tine.

3,2 Ascultă, Doamne, și ne miluiește, că am păcătuit înaintea Ta.

3,3 Tu domnești în veci, iar noi pierim fără încetare.

3,4 Doamne atotțiitorule, Dumnezeul lui Israel, auzi rugăciunea celor ce au murit ai lui Israel, și a fiilor celor care au păcătuit înaintea Ta, care n-au ascultat glasul Tău, Dumnezeul lor, și s-au lipit de noi relele.

3,5 Nu-Ți aduce aminte de nedreptățile părinților noștri, ci adu-Ți aminte de mâna Ta și de numele Tău în vremea aceasta.

3,6 Că Tu ești Domnul Dumnezeul nostru, și Te vom lăuda pe Tine, Doamne,

3,7 că pentru aceea ai dat frica Ta în inimile noastre, ca să chemăm numele Tău și să Te lăudăm întru înstrăinarea noastră că am abătut de la inima noastră toată nedreptatea părinților noștri, care au păcătuit înaintea Ta.

3,8 Iată noi astăzi suntem încă întru înstrăinarea noastră, unde ne-ai risipit spre ocară și spre blestem, și spre pedeapsă cuvenită tuturor nedreptăților părinților noștri, care s-au depărtat de la Domnul Dumnezeul lor.

3,9 Auzi, Israele, poruncile vieții și ia în urechi a cunoaște înțelepciunea.

3,10 Ce este, Israele, că ești în pământul vrăjmașilor? Te-ai învechit în pământ străin.

3,11 Te-ai pângărit împreună cu cei morți, te-ai socotit cu cei ce se coboară în locuința morților.

3,12 Părăsit-ai izvorul înțelepciunii.

3,13 În calea lui Dumnezeu de ai fi umblat, ai fi locuit cu pace în veci.

3,14 Învață unde este înțelepciunea, unde este tăria, unde este puterea înțelegerii, pentru a cunoaște de asemenea, unde este lungimea zilelor și viața, unde este lumina ochilor și pacea!

3,15 Cine a aflat locul ei și cine a intrat în vistieriile ei?

3,16 Unde sânt căpeteniile neamurilor și cei ce stăpânesc fiarele pământului?

3,17 Cei ce cu păsările cerului se joacă și strâng argint și aur, în care nădăjduiesc oamenii și a căror avere era fără sfârșit?

3,18 Cei ce lucrau argintul și se străduiau ca lucrările lor să fie neîntrecute?

3,19 S-au stins și în locuința morților coborând, alții s-au sculat în locul lor.

3,20 Cei mai tineri au văzut lumină și au locuit pe pământ, și calea științei n-au cunoscut.

3,21 Nici n-au înțeles cărările ei, nici nu s-au ţinut de ea; fiii lor s-au îndepărtat de la calea lor.

3,22 Nici nu s-a auzit de ea în Canaan, nici nu s-a văzut în Teman.

3,23 Nici fiii Agarei, cei ce caută înțelepciunea cea de pe pământ, nici neguțătorii Madianului și ai Temanului și povestitorii de pilde, și cei ce caută priceperea n-au cunoscut calea înțelepciunii, nici nu și-au adus aminte de cărările ei.

3,24 O, Israele! Cât este de mare templul lui Dumnezeu și cât de întins locul stăpânirii Lui!

3,25 Mare este și n-are sfârșit, înalt și nemăsurat!

3,26 Acolo au fost uriașii cei vestiți, înalți la statură și iscusiți în război.

3,27 Nu pe aceștia i-a ales Dumnezeu, nici calea științei nu le-a dat;

3,28 Pierit-au pentru că n-au avut înțelepciune; pierit-au prin nebunia lor.

3,29 Cine s-a suit în cer și a luat înțelepciunea și a coborât-o din nori?

3,30 Cine a trecut marea ca s-o descopere și s-o cumpere în schimbul aurului curat?

3,31 Nu este nimeni care să știe calea ei sau să cuprindă cărarea ei;

3,32 Ci Cel care știe toate o știe pe ea și o află cu înțelepciunea Lui, El Care a zidit pământul pentru veșnicie și l-a umplut de dobitoace.

3,33 El Care trimite lumina și merge și o cheamă pe ea, și ea îl ascultă cu cutremur.

3,34 Din pricina Căruia stelele strălucesc la locul lor și se veselesc.

3,35 Chematu-le-a, și ele au răspuns: „Iată-ne!” Ele strălucesc cu bucurie pentru Cel care le-a făcut.

3,36 Acesta este Dumnezeul nostru, și nimeni altul nu este asemenea Lui.

3,37 Aflat-a toată calea științei și a dat-o lui Iacob, sluga Sa, și lui Israel, cel iubit de Dânsul.

3,38 După aceasta pe pământ S-a arătat și cu oamenii împreună a locuit.

4,1 Aceasta este cartea poruncilor lui Dumnezeu și legea care dăinuiește în veac; toți cei ce o țin vor trăi, iar cei ce au părăsit-o vor pieri.

4,2 Întoarce-te, Iacove, și te teme de ea, umblă prin strălucire în preajma luminii ei.

4,3 Nu da altuia mărirea ta și cele de folos ție, celui de alt neam.

4,4 Fericiți suntem, Israele, că cele ce îi plac lui Dumnezeu ni s-au arătat.

4,5 Îndrăznește, poporul meu, pomenirea lui Israel.

4,6 Vândutu-v-ați neamurilor nu spre pieire, ci, pentru că ați mâniat pe Dumnezeu, v-ați dat vrăjmașilor.

4,7 Pentru că ați întărâtat pe Cel care v-a făcut, jertfind demonilor, și nu lui Dumnezeu.

4,8 Și ați uitat pe Cel care v-a zidit, pe Dumnezeul cel Veșnic, și ați întristat Ierusalimul care v-a hrănit.

4,9 Văzut-a el mânia care v-a venit de la Dumnezeu și a zis: Auziți, vecinele Sionului, Dumnezeu mi-a adus întristare mare,

4,10 că am văzut robirea fiilor mei și a fiicelor mele pe care le-a adus lor Cel Veșnic.

4,11 Că i-am hrănit cu bucurie și i-am slobozit cu plângere și cu jale.

4,12 Nimeni să nu se bucure de mine, care sânt văduvă și părăsită de mulți; am fost pustiită pentru păcatele copiilor mei, abătuți de la legea lui Dumnezeu.

4,13 Și judecățile Lui nu le-au cunoscut, nici n-au umblat în căile poruncilor lui Dumnezeu, nici pe cărările învățăturii în dreptatea Lui n-au mers.

4,14 Veniți, vecinele Sionului, și vă aduceți aminte de robirea fiilor și a fiicelor mele, pe care le-a adus-o Cel Veșnic.

4,15 Că a adus peste ei neam de departe, neam fără de rușine și de altă limbă.

4,16 Că nu s-au rușinat de cel bătrân, nici nu le-a fost milă de prunc și au luat pe cei iubiți ai văduvei, și pe mine m-au lăsat singură, fără de fiice.

4,17 Și eu cu ce v-aș putea ajuta?

4,18 Că Cel care v-a adus relele vă va scoate din mâna vrăjmașilor voștri.

4,19 Duceți-vă, fiilor, duceți-vă, că eu am rămas pustie.

4,20 Dezbrăcatu-m-am de veșmântul păcii și m-am îmbrăcat cu sacul rugăciunii mele, și voi striga către Cel Veșnic în zilele mele:

4,21 îndrăzniți, fiilor, strigați către Dumnezeu și El vă va scoate din sâlnica robie și din mâna vrăjmașilor.

4,22 Că eu de la Cel Veșnic am nădăjduit izbăvirea voastră și mi-a venit bucurie de la Cel Sfânt, pentru milostenia care va veni vouă degrab de la El.

4,23 Că v-am trimis cu plângere și cu jale, și vă va întoarce către mine Dumnezeu, cu bucurie și veselie în veac.

4,24 Că precum au văzut acum vecinele Sionului robirea voastră, așa vor vedea curând izbăvirea voastră de la Dumnezeul vostru, care va veni vouă cu slavă mare și cu strălucirea Celui Veșnic.

4,25 Fiilor! Îndelung răbdați mânia care v-a venit de la Dumnezeu. Vrăjmașul te-a prigonit, dar vei vedea în curând pieirea lui și pe grumajii lui vei pune piciorul tău.

4,26 Copiii mei cei răsfățați au mers pe căi aspre, au fost ridicați ca o turmă prădată de vrăjmaș.

4,27 Îndrăzniți, fiilor, și strigați către Dumnezeu, că Cel care v-a adus încercarea își va aduce aminte de voi.

4,28 Că precum a fost cugetul vostru, ca să vă abateți de la Dumnezeu, întoarceți-vă și căutați-L de zece ori mai puternic.

4,29 Că Acel Care v-a adus aceste nenorociri vă va aduce veșnică veselie odată cu mântuirea voastră.

4,30 Îndrăznește, Ierusalime, te va mângâia Cel care ți-a dat un nume!

4,31 Vai de cei ce ți-au făcut mult rău și s-au bucurat de căderea ta!

4,32 Vai cetăților ai căror robi au fost copiii tăi! Vai celei care a primit pe fiii tăi!

4,33 Că precum ea s-a bucurat de căderea ta și a fost fericită de ruina ta, așa se va mâhni pentru pustiirea sa.

4,34 Și voi lua de la ea bucuria ei de cetate cu popor mult și semeția ei va fi spre plângere.

4,35 Că un foc va veni peste ea de la Cel Veșnic, pentru zile îndelungate, și va fi locuită de demoni multă vreme.

4,36 Privește către răsărit, Ierusalime, și vezi bucuria care-ți vine de la Dumnezeu.

4,37 Iată vin fiii tăi, pe care i-ai trimis, vin de la răsărit până la apus, adunați prin cuvântul Celui Sfânt, bucurându-se de slava lui Dumnezeu.

5,1 Dezbracă-te, Ierusalime, de haina întristării și a suferinței tale și îmbracă-te pentru totdeauna cu podoaba slavei lui Dumnezeu.

5,2 Îmbracă veșmântul dreptății celei de la Dumnezeu, pune cununa slavei Celui Veșnic pe capul tău,

5,3 pentru că Dumnezeu va arăta tuturor celor de sub cer strălucirea ta.

5,4 Că se va chema numele tău de la Dumnezeu pentru totdeauna: „Pacea dreptății” și „Strălucirea evlaviei”.

5,5 Ridică-te, Ierusalime, ține-te la înălțime și privește spre răsărit, vezi pe fiii tăi adunați de la apus la răsărit, prin cuvântul Celui Sfânt, bucurându-se că și-a adus aminte de ei.

5,6 Căci ei te părăsiseră mergând pe jos, sub pază de vrăjmași, dar Dumnezeu ți-i va aduce purtați întru mărire ca pe fiii de rege.

5,7 Că a rânduit Dumnezeu să supună tot muntele înalt și stâncile cele veșnice, iar văile să se umple, să fie pământul neted, ca să umble Israel fără frică sub slava lui Dumnezeu.

5,8 Și vor face umbră lui Israel pădurile și tot lemnul bine mirositor, la porunca lui Dumnezeu;

5,9 pentru că va călăuzi Dumnezeu pe Israel cu veselie la lumina slavei Sale, dându-le ca pază îndurarea și dreptatea Sa.

EpistIeremia 1,1 Din cauza păcatelor cu care ați păcătuit înaintea lui Dumnezeu,

veți fi duși robi în Babilon de Nabucodonosor, regele Babilonului.

1,2 Și după ce veți intra în Babilon, veți rămâne acolo ani mulți și pentru mult timp, până la al șaptelea neam; iar după aceea vă voi scoate în pace de acolo.

1,3 Și veți vedea în Babilon dumnezei de argint și de aur și de lemn, purtați pe umeri și care insuflă teamă neamurilor.

1,4 Păziți-vă! Nu vă asemănați cu cei de alt neam și teama să nu vă cuprindă înaintea acestor dumnezei,

1,5 când veți vedea mulțime dinaintea și dinapoia lor, închinându-li-se. Ziceți mai degrabă în inima voastră: Ție trebuie să ne închinăm, Stăpâne!

1,6 Căci îngerul Meu cu voi este; El este cel care va purta grijă de viața voastră.

1,7 Că limba lor este netezită de un meșter și ei sunt îmbrăcați cu aur și cu argint și sunt minciună și nu pot să vorbească.

1,8 Și ca pentru o fecioară iubitoare de podoabe iau aur și din el fac cununi, pentru capetele dumnezeilor lor.

1,9 Uneori chiar preoții iau de la dumnezeii lor aur și argint și-l cheltuiesc pentru ei înșiși. Ba chiar fac daruri din el și desfrânatelor, în casele de desfrâu.

1,10 Și-i împodobesc cu veșminte, ca pe niște oameni, pe acești dumnezei de argint, de aur și de lemn; însă ei nu se pot apăra nici de rugină, nici de viermi,

1,11 cu toată haina de purpură pe care le-o pun. Le șterg chipurile, din pricina prafului din templu care se așază gros pe ei.

1,12 Unul ține un sceptru ca un guvernator de provincie, dar n-ar putea să ucidă pe cel care l-ar jigni;

1,13 Altul ține în dreapta sabie sau secure, dar n-ar putea să se războiască și să se apere de hoți.

1,14 Prin aceasta se vede lămurit că ei nu sunt dumnezei; nu vă temeți de ei.

1,15 Precum un vas care s-a spart nu mai este de folos unui om, tot așa este și cu dumnezeii lor, pe care îi așază în temple.

1,16 Ochii lor sunt plini de praful ridicat de picioarele celor ce intră.

1,17 Și precum se închid din toate părțile porțile (temniței) în urma unui om care a hulit pe rege și care va fi dus la moarte, tot așa și preoții întăresc templele acestor dumnezei cu porți, zăvoare și bare, de teamă ca ei să nu fie furați de hoți.

1,18 Ei aprind lumini, și încă mai multe decât pentru ei înșiși; acești dumnezei nu sunt în stare să vadă măcar una singură din ele.

1,19 Ca și despre o grindă a templului, se zice că lăuntrul lor este ros de viermii care ies din pământ, și îi mănâncă pe ei și veșmintele de pe ei, și ei nu simt.

1,20 Fața lor este înnegrită de fumul care se ridică din templu.

1,21 Pe trupul lor și pe capul lor zboară liliecii, rândunelele și alte păsări; sar chiar și pisici.

1,22 După aceste semne veți recunoaște că ei nu sunt dumnezei; nu vă temeți de ei!

1,23 Aurul cu care sunt îmbrăcați este numai pentru frumusețe; dar dacă nu-l freci de rugină, nu mai strălucește. Când au fost turnați, ei n-au simțit nimic.

1,24 Ei au fost cumpărați cu preț mare, deși în ei nu este suflare de viață.

1,25 Neavând picioare, sunt purtați pe umeri, arătând neputința lor rușinoasă oamenilor. Slujitorii lor sunt de asemenea rușinați, căci cu ajutorul lor se ridică dumnezeii lor dacă ei cad la pământ.

1,26 Dacă îi pune cineva în picioare, ei nu se pot mișca singuri; dacă se apleacă, ei nu se pot îndrepta; ci ca unor morți li se pun daruri înainte.

1,27 Preoții vând, în folosul lor, cele jertfite; de asemenea femeile lor sărează o parte, fără a împărți ceva săracului și neputinciosului. Femei în stare de necurăție și femei lehuze îndrăznesc să se atingă de jertfele acestor dumnezei.

1,28 Știind deci din acestea că ei nu sunt dumnezei, nu vă temeți de ei!

1,29 De ce dar să fie numiți dumnezei? Fiindcă femeile sunt cele care aduc daruri înaintea acestor dumnezei de argint, de aur și de lemn.

1,30 În templele lor stau preoții cu haina ruptă, cu capul și bărbia rase, cu capul descoperit.

1,31 Și zbiară și strigă înaintea dumnezeilor lor ca la ospețele pentru morți.

1,32 Preoții iau veșmintele dumnezeilor, ca să îmbrace cu ele pe femeile și pe copiii lor.

1,33 Dacă li se face rău sau bine, ei nu sunt în stare să răsplătească; ei nu sunt în stare să ridice un rege pe tron sau să-l dea jos.

1,34 De asemenea nu sunt în stare să dea bogăție sau argint. Dacă cineva face o făgăduință și nu o ține, ei nu pot să ceară socoteală de ea.

1,35 Ei nu pot scăpa un om de la moarte, nici să smulgă pe cel slab din mâna celui sălnic,

1,36 nici să redea vederea unui orb nici să scape pe un om din nevoie,

1,37 nici să aibă milă de o văduvă, nici să fie binefăcători unui orfan.

1,38 Asemenea pietrelor scoase din munți sunt acești idoli de lemn, îmbrăcați cu aur și cu argint. Cei ce slujesc lor vor fi rușinați.

1,39 Cum poate cineva să gândească sau să spună că aceștia sunt dumnezei?

1,40 Caldeii înșiși îi necinstesc; dacă văd un om mut, îl aduc înaintea lui Bel și cer ca acest om să vorbească, ca și cum dumnezeul (Bel) ar putea să audă;

1,41 Ei nu sunt în stare să gândească la aceasta și să părăsească pe acești dumnezei, atât de mult le lipsește bunul simț!

1,42 Femei încinse cu funii se așază la drumuri, ca să ardă tărâțe ca tămâie;

1,43 Când una din ele, atrasă de vreun trecător, s-a culcat cu el, își bate joc de vecina sa că nu s-a învrednicit ca ea și că funia ei a rămas neruptă.

1,44 Tot ce se face în jurul acestor dumnezei este minciună. Cum poate cineva să gândească sau să spună că aceștia sunt dumnezei?

1,45 Făcuți de tâmplari și de argintari, ei nu sunt nimic altceva decât ceea ce vor acești meșteri ca ei să fie.

1,46 Acești lucrători care îi fac n-au mult de trăit; cum ar putea să fie dumnezei cele făurite de ei?

1,47 Ei nu vor fi lăsat urmașilor lor decât minciună și rușine.

1,48 Când vin asupra oamenilor războaie sau nenorociri, preoții se sfătuiesc unde să se ascundă cu dumnezeii lor;

1,49 Cum dar nu puteți înțelege că nu sunt dumnezei cei care nu se pot izbăvi pe ei înșiși de la războaie sau de la nenorociri?

1,50 Pentru că ei sunt de lemn, îmbrăcați cu aur sau argint, se va recunoaște mai târziu că ei nu sunt decât minciună; va fi limpede pentru toți, popoare și regi, că ei nu sunt dumnezei, ci lucruri de mâini omenești, și că în ei nu se află nici o lucrare

dumnezeiască.

1,51 Cui nu-i va fi, deci, lămurit, că aceştia nu sunt dumnezei?

1,52 Căci ei nu pot să pună un rege într-o ţară, nici să dea oamenilor ploaie.

1,53 Nici să-şi facă dreptate, nici să scape un asuprit de nedreptate; ei sunt neputincioşi ca ciorile între cer şi pământ.

1,54 Dacă focul cade pe templul acestor dumnezei de lemn, acoperiţi cu aur sau cu argint, preoţii lor vor fugi şi vor scăpa, dar ei ca nişte grinzi vor arde în mijlocul flăcărilor lor.

1,55 Ei nu se pot împotrivi nici regelui, nici vrăjmaşilor.

1,56 Cum poate cineva să creadă şi să gândească că aceştia sunt dumnezei?

1,57 Nici de hoţi şi de tâlhari nu pot să scape dumnezeii cei de lemn, îmbrăcaţi cu argint şi cu aur; îndrăzneţii le vor smulge aurul şi argintul şi vor pleca cu îmbrăcămintea care îi acoperă; ei sunt neputincioşi să-şi dea ajutor.

1,58 Este mai bine a fi un rege care îşi desfăşoară curajul sau un vas de folos într-o casă, de care se foloseşte stăpânul, decât a fi aceşti dumnezei mincinoşi; sau, încă, o uşă la o casă, care păzeşte ceea ce se găseşte înăuntru, decât a fi aceşti dumnezei mincinoşi; sau un stâlp de lemn într-un palat, decât a fi aceşti dumnezei mincinoşi.

1,59 Soarele, luna şi stelele, care strălucesc şi sunt orânduite spre un folos, sunt ascultătoare;

1,60 De asemenea fulgerul este frumos de văzut când izbucneşte; de asemenea, vântul bate în toată ţara.

1,61 Norii îndeplinesc porunca pe care le-o dă Dumnezeu de a străbate tot pământul; şi focul, trimis de sus să mistuie munţi şi păduri, face ce i s-a poruncit.

1,62 Aceşti dumnezei însă nu le sunt asemenea nici în frumuseţe nici în putere.

1,63 De aceea nu se poate nici gândi, nici zice că aceştia sunt dumnezei, fiindcă nu sunt în stare să dea dreptatea şi să facă bine oamenilor.

1,64 Ştiind deci că aceştia nu sunt dumnezei, nu vă temeţi de ei.

1,65 Căci ei nu pot nici să blesteme, nici să binecuvânteze pe rege,

1,66 nici să arate printre popoare semne în cer; ei nu strălucesc ca soarele şi nu luminează ca luna.

1,67 Fiarele preţuiesc mai mult decât ei; ele pot să fugă într-un adăpost şi să se ajute singure.

1,68 În nici un chip nu ne este dovedit că aceştia sunt dumnezei, deci nu vă temeţi de ei!

1,69 Ca o sperietoare într-o bostănărie, care nu păzeşte nimic, tot aşa este cu dumnezeii lor de lemn, îmbrăcaţi cu aur şi cu argint.

1,70 Încă ceva: dumnezeii lor de lemn, îmbrăcaţi în aur şi argint, seamănă cu o tufă de mărăcini într-o grădină, pe care se aşază tot felul de păsări; sau cu un mort aruncat într-un loc întunecos.

1,71 După porfira şi visonul care putrezesc pe ei, veţi recunoaşte că ei nu sunt dumnezei. În cele din urmă ei vor fi mâncaţi şi vor ajunge o ruşine în tară.

1,72 Mai mult preţuieşte omul drept, care n-are idoli; el nu va avea să se teamă de ruşine.

TreiTineri 1,1 Şi stând Azaria în mijlocul focului, şi deschizând gura sa, aşa s-a rugat, zicând:

1,2 „Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci.

1,3 Că drept ești în toate câte ai făcut nouă, și toate lucrurile Tale sunt adevărate, și drepte căile Tale și toate judecățile Tale adevărate.

1,4 Tu ai dat hotărâri drepte în toate relele ce ai făcut să vină asupra noastră și asupra cetății celei sfinte a părinților noștri, Ierusalimul; că în adevăr și dreptate ai adus acestea peste noi din pricina păcatelor noastre:

1,5 Că am păcătuit, că am făcut fărădelege, depărtându-ne de la Tine.

1,6 Și am greșit în toate, și poruncile Tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine.

1,7 Și câte ai adus și ai făcut nouă în dreaptă judecată sunt.

1,8 Tu ne-ai dat în mâinile vrăjmașilor noștri, oameni fără lege și cei mai răi dintre nelegiuiți, unui rege nedrept, cel mai rău care este pe pământ.

1,9 Și astăzi nu mai putem să deschidem gura; rușine și ocară ne-am făcut robilor Tăi și celor ce Te cinstesc pe Tine.

1,10 Nu ne părăsi pe noi pentru totdeauna, pentru numele Tău, și nu strica legământul Tău.

1,11 Și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine și pentru Isaac, robul Tău, și pentru Israel, sfântul Tău,

1,12 cărora le-ai făgăduit să le înmulțești semința lor, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării.

1,13 Căci, Stăpâne, ne-am împuținat mai mult decât toate neamurile și suntem umiliți astăzi, în tot pământul, pentru păcatele noastre.

1,14 Și nu mai este în vremea aceasta căpetenie, prooroc, nici conducător, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea Ta pârga noastră și să aflăm har la Tine.

1,15 Ci cu suflet zdrobit și cu duh umilit să fim primiți de Tine.

1,16 Ca ardere de tot de berbeci și de junci, ca zeci de mii de miei grași, așa să fie jertfa noastră înaintea Ta astăzi și înțelegere să găsească la Tine; că nu este rușine celor ce nădăjduiesc în Tine.

1,17 Și acum urmăm Ție cu toată inima, și ne temem de Tine, și căutăm fața Ta.

1,18 Să nu ne rușinezi pe noi, ci fă cu noi după îndurarea Ta și după mulțimea milei Tale.

1,19 Și ne scoate pe noi după minunile Tale, și dă mărire numelui Tău, Doamne; și să se rușineze toți cei ce arată robilor Tăi rele.

1,20 Și să se rușineze de toată puterea Ta, și tăria lor să se sfărâme.

1,21 Și să știe că Tu ești Domn, Dumnezeu singur, și slăvit peste toată lumea”.

1,22 Și n-au încetat slujitorii regelui, care îi aruncaseră în cuptor, să înfierbânte cuptorul cu catran și cu smoală și cu câlți și cu viță.

1,23 Și vâlvătaia se ridica deasupra cuptorului, de patruzeci și nouă de coți.

1,24 Și izbucnind afară, ea a ars pe caldeii care se aflau în jurul cuptorului.

1,25 Iar îngerul Domnului s-a coborât la Azaria și la cei trei prieteni ai lui în cuptor și a stins văpaia.

1,26 Și le-a suflat în mijlocul cuptorului ca o răcoare de adiere și de rouă, așa că focul nu i-a mai atins; nu le-a mai pricinuit nici dureri, nici teamă.

1,27 Și acei trei, într-un singur glas, au lăudat, au slăvit și au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând:

1,28 „Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaînălțat întru toți vecii.

1,29 Binecuvântat este numele cel sfânt al slavei Tale, și prealăudat și preaînălțat întru toți vecii.

1,30 Binecuvântat ești în locașul sfintei Tale slave, lăudat și preaslăvit în veci.

1,31 Binecuvântat ești Cel ce vezi adâncurile și șezi pe heruvimi și lăudat și preaînălțat în veci.

1,32 Binecuvântat ești pe scaunul împărăției Tale și prealăudat și preaînălțat în veci.

1,33 Binecuvântat ești pe bolta cerului și prealăudat și preaslăvit în veci.

1,34 Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați pe El în veci.

1,35 Binecuvântați, ceruri, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,36 Binecuvântați, îngeri, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,37 Binecuvântați, ape și toate cele mai presus de cer, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați pe El în veci.

1,38 Binecuvântați, toate puterile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați pe El în veci.

1,39 Binecuvântați, soare și lună, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați în veci.

1,40 Binecuvântați, stelele cerului, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,41 Binecuvântați, toată ploaia și roua, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,42 Binecuvântați, toate vânturile, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El întru toți vecii.

1,43 Binecuvântați, foc și căldură, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați în veci.

1,44 Binecuvântați, frig și căldură, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,45 Binecuvântați, rouă și zăpadă, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,46 Binecuvântați, nopți și zile, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,47 Binecuvântați, lumină și întuneric, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,48 Binecuvântați, gheață și ger, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,49 Binecuvântați, brume și zăpezi, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,50 Binecuvântați, fulgere și nori, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,51 Binecuvântează, pământule, pe Domnul, laudă și-L preaînalță în veci.

1,52 Binecuvântați, munți și dealuri, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,53 Binecuvântați, toate cele ce răsăriți pe pământ, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,54 Binecuvântați, izvoare, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci,

1,55 Binecuvântați, mări și râuri, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,56 Binecuvântați, chiți și toate cele ce se mișcă în ape, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,57 Binecuvântați, toate păsările cerului, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,58 Binecuvântați, toate fiarele și toate dobitoacele, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,59 Binecuvântați, voi fiii oamenilor, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,60 Binecuvântează, Israel, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,61 Binecuvântați, preoți, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,62 Binecuvântați, slujitori, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,63 Binecuvântați, voi duhuri și suflete ale drepților, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,64 Binecuvântați, voi cei sfinți și smeriți cu inima, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci.

1,65 Binecuvântați, Anania, Azaria, și Misael, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci; că ne-a scos pe noi din locuința morților, și din mâna morții ne-a smuls pe noi, și ne-a izbăvit pe noi din mijlocul cuptorului care arde cu văpaie de foc, și din mijlocul văpăii ne-a izbăvit pe noi.

1,66 Mărturisiți-vă Domnului, că este bun, că în veac este mila Lui.

1,67 Binecuvântați pe Domnul, Dumnezeul dumnezeilor, toți care vă închinați Lui, lăudați și mulțumiți, că în veac este mila Lui”.

3Ezdra 1,1 Și a prăznuit Iosia Paștile în Ierusalim în cinstea Domnului Dumnezeului său și a jertfit pasha în paisprezece zile ale lunii întâi, așezând preoții după rândul lor, împodobiți în templul Domnului.

1,2 Și a poruncit leviților, slujitorilor la cele sfinte ale lui Israel, să se sfințească pe sine Domnului în templul pe care l-a zidit Solomon, fiul regelui David.

1,3 „Nu va fi chemarea voastră să-l ridicați pe umeri, ci acum slujiți Domnului Dumnezeului vostru și purtați grijă neamului lui Israel.

1,4 Și pregătiți mieii pentru Paști după neamurile și după familiile voastre, după rânduiala lui David, regele lui Israel, și după strălucirea lui Solomon, fiul lui.

1,5 Și stând în templu după rânduiala părinților, cuvenită vouă leviților, cei ce stați în șir înaintea fraților voștri din Israel,

1,6 cu rânduială jertfiți Paștile, și pregătiți jertfele fraților voștri, și faceți Paștile după porunca Domnului, care s-a dat lui Moise”.

1,7 Și a dăruit Iosia poporului care se afla de față, din miei și din iezi treizeci de mii, viței trei mii; acestea din turmele regelui s-au dat, după făgăduința sa, poporului, preoților și leviților.

1,8 Și au dat Helchia și Zaharia și Iehiel, ispravnicii templului Domnului, preoților pentru Paști, oi două mii șase sute, viței trei sute.

1,9 Și Iehonia și Șemaia și Natanael, fratele său, și Hașabia și Ieiel și Ioram, cei peste mii, au dat leviților pentru Paști, oi cinci mii, viței șapte sute.

1,10 Și după ce s-au făcut acestea cu bună-cuviință, au stat preoții și leviții, având azimele după semințiile și după capii de familie înaintea poporului, ca să aducă

Domnului după cele scrise în cartea lui Moise.

1,11 Și au fript pasha la foc, cum se cuvine și jertfele le-au fiert în căldări și în tingiri, cu bun miros, și le-au adus la toți cei din popor.

1,12 Și după acestea au gătit pentru ei înșiși și pentru preoți, frații lor, fiii lui Aaron, pentru că preoții aduceau grăsimile până la căderea nopții, și leviții au gătit lor și preoților, frații lor, fiii lui Aaron.

1,13 Și cântăreții templului Domnului, fiii lui Asaf, erau în rândul lor, după cum a rânduit David.

1,14 Și Asaf și Zaharia și Iedutun, dregătorul regelui,

1,15 și portarii stăteau fiecare la poarta lui, fiindcă nimănui nu-i era îngăduit să-i treacă rândul. Și leviții, frații lor, au gătit pentru ei.

1,16 Și s-au săvârșit cele de jertfă Domnului, ca în acea zi să se sărbătorească Paștile și să se aducă jertfele pe jertfelnicul lui Dumnezeu, după porunca regelui Iosia.

1,17 Și au prăznuit fiii lui Israel câți se aflau de față, în vremea aceasta, Paștile și praznicul azimelor, șapte zile.

1,18 Și nu s-au sărbătorit Paști ca acestea în Israel, din zilele lui Samuel proorocul.

1,19 Și toți regii lui Israel n-au sărbătorit Paști ca acestea, cum le-au sărbătorit Iosia și preoții și leviții și iudeii, și tot Israelul, și cei ce s-au aflat în locuința lor în Ierusalim.

1,20 În anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia, s-au sărbătorit Paștile acestea.

1,21 Și s-au îndreptat faptele lui Iosia înaintea Domnului lui, cu inimă plină de evlavie.

1,22 Și lucrurile despre el s-au scris în vremurile cele mai dinainte, despre cei ce au păcătuit și au făcut nelegiuiri înaintea Domnului, mai mult decât orice neam și împărăție, și cele ce au amărât sufletul lui, cum și cuvintele cu care Domnul a mustrat pe Israel.

1,23 Și după toate lucrurile acestea ale lui Iosia, s-a întâmplat ca Faraon, regele Egiptului, să vină cu război în Carchemiș, pe Eufrat.

1,24 Și a ieșit în întâmpinarea lui Iosia și a trimis la el regele Egiptului, zicând: Ce este mie și ție, rege al lui Iuda? Nu împotriva ta sunt eu trimis de la Domnul Dumnezeu,

1,25 ci spre Eufrat se îndreaptă războiul meu. Și acum Domnul cu mine este și Domnul cu mine sârguind este.

1,26 Depărtează-te de la mine și nu sta împotriva Domnului.

1,27 Și n-a întors de la el Iosia carul său, ci a pornit război, neluând aminte la cuvintele lui Ieremia proorocul, cuvinte din gura Domnului, și a intrat cu el în luptă în câmpia Meghidonului.

1,28 Și s-au coborât dregătorii la regele Iosia, și a zis regele slugilor sale: Scoateți-mă din luptă, că am slăbit foarte.

1,29 Și îndată l-au scos pe el slugile lui din rândul de bătaie, și el s-a suit în al doilea car al lui și ajungând la Ierusalim, și-a sfârșit viața și a fost îngropat în mormântul părinților săi.

1,30 În toată Iudeea au jelit pe Iosia și a plâns Ieremia proorocul pentru Iosia; și căpeteniile cu femeile l-au plâns până în ziua de astăzi.

1,31 Și s-a dat aceasta, ca să se facă totdeauna la tot neamul lui Israel.

1,32 Și acestea sunt scrise în cartea celor povestite despre regii lui Iuda, de asemenea și faptele pe care le-a săvârșit Iosia și mărirea lui și înțelepciunea lui în legea Domnului.

1,33 Iar cele ce s-au făcut de el mai înainte și cele de acum s-au scris în Cartea regilor lui Israel și ai lui Iuda.

1,34 Și căpeteniile poporului au luat pe Ioahaz, fiul lui Iosia, l-au pus rege în locul lui Iosia, tatăl lui, fiind de douăzeci și trei de ani.

1,35 Și a domnit în Iuda și în Ierusalim trei luni.

1,36 Și l-a mutat regele Egiptului, ca să nu domnească în Ierusalim.

1,37 Și a păgubit pe popor cu o sută de talanți de argint și cu un talant de aur.

1,38 Și regele Egiptului a pus rege în Iuda și în Ierusalim pe Ioiachim, fratele lui Ioahaz.

1,39 Și a legat Ioiachim pe dregătorii cei mari, și pe Zarachi, fratele său, prinzându-l, l-a dus în Egipt.

1,40 Și era Ioiachim de douăzeci și cinci de ani când s-a făcut rege în Iuda și în Ierusalim și a făcut rău înaintea Domnului.

1,41 Și împotriva acestuia s-a suit Nabucodonosor, regele Babilonului, și legându-l cu legături de aramă, l-a dus în Babilon.

1,42 Și din sfințitele vase ale Domnului, luând Nabucodonosor și ducându-le, le-a agățat în templul lui, în Babilon.

1,43 Și cele ce s-au scris despre el și despre necurăția lui și despre nelegiuirea lui, s-au scris în Cartea Cronicilor regilor.

1,44 Și în locul lui Ioiachim a domnit fiul lui, care, când a ajuns rege, era de optsprezece ani.

1,45 Și a domnit trei luni și zece zile în Ierusalim și a făcut rău înaintea Domnului.

1,46 Și după un an, trimițând Nabucodonosor, l-a mutat în Babilon, împreună cu vasele cele sfinte ale Domnului.

1,47 Și a pus pe Sedechia rege în Iuda și în Ierusalim, în vârstă de douăzeci și unu de ani.

1,48 Și a domnit unsprezece ani și a făcut rău înaintea Domnului și nu s-a rușinat de cuvintele care s-au grăit prin Ieremia proorocul din gura Domnului.

1,49 Și fiind legat cu jurământ de regele Nabucodonosor pe numele Domnului, el a călcat jurământul și a fost îndepărtat din domnie.

1,50 Și învârtoșându-și cerbicea și inima sa, a călcat cele legiuite ale Domnului Dumnezeului lui Israel.

1,51 Și fruntașii poporului și ai preoților au făcut multe nelegiuiri, mai multe decât toate necurățiile tuturor neamurilor, și au pângărit templul Domnului cel sfințit în Ierusalim.

1,52 Și a trimis Dumnezeul părinților lor pe îngerul Său să-i cheme, întrucât îi ocrotea pe ei și locașul Său.

1,53 Iar ei își băteau joc de vestitorii Lui, și în ziua în care a grăit Domnul; ei batjocoreau pe proorocii Lui, până ce, mâniindu-Se El pe poporul Său pentru păgânătăți, a poruncit regilor caldeilor să se suie împotriva lor.

1,54 Aceștia au omorât pe tinerii lor cu sabia împrejurul sfântului lor locaș și nu le-a fost milă de cel tânăr și de fecioară și de bătrân, și de cel mai tânăr al lor.

1,55 Ci pe toți i-au dat în mâinile lor, și toate vasele sfinte ale Domnului, cele mari și cele mici, și vasele chivotului lui Dumnezeu.

1,56 Și luând vistieria regelui, au dus-o în Babilon și au ars templul Domnului.

1,57 Și au surpat zidurile Ierusalimului și turnurile lui le-au ars cu foc și au făcut netrebnice toate cele mărite ale lui și pe cei scăpați de ascuțișul sabiei i-au dus în Babilon.

1,58 Și au fost slugi lui Nabucodonosor și fiilor lui, până ce au venit Perșii stăpâni, ca să se împlinească cuvântul Domnului care a fost în gura lui Ieremia, până ce pământul se va bucura de odihnele sale în tot timpul pustiirii lui, odihnind până la împlinirea celor șaptezeci de ani.

2,1 Domnind Cirus peste Perși, în anul întâi, ca să se împlinească cuvântul Domnului grăit prin gura lui Ieremia,

2,2 a ridicat Domnul duhul lui Cirus, regele Perșilor, și a vestit în tot regatul său prin grai și prin scrisori, zicând:

2,3 Aceasta zice regele Perșilor, Cirus: Pe mine Domnul lui Israel, Domnul cel Preaînalt m-a pus rege al lumii.

2,4 Și mi-a poruncit mie să zidesc Lui templu în Ierusalimul cel din Iuda.

2,5 Dacă este cineva dintre voi din neamul lui Iuda, Domnul lui să fie cu el, să se suie la Ierusalimul din Iudeea și să zidească iarăși templul Domnului lui Israel; căci Acesta este Domnul, Cel care locuiește în Ierusalim.

2,6 Drept aceea, câți locuiesc în partea locului, în ținutul acela, să-i ajute,

2,7 cu aur și cu argint, cu dări, cu cai și cu vite împreună cu ceilalți, care la rugăciune sunt puși în templul Domnului din Ierusalim.

2,8 Și căpeteniile semințiilor lui Iuda și Veniamin, preoții și leviții, și toți cărora le-a trezit Domnul duhul, ca să se suie să zidească iarăși templul Domnului din Ierusalim,

2,9 și cei din jurul lor au ajutat în toate cu argint și cu aur, cu cai, cu dobitoace și cu nenumărate daruri făcute de cei al căror duh fusese trezit.

2,10 Și regele Cirus a scos vasele sfinte ale Domnului pe care le adusese Nabucodonosor din Ierusalim și le așezase în templul lui.

2,11 Și scoțându-le, Cirus, regele Perșilor, le-a dat lui Mitridate, vistiernicul său.

2,12 Și prin acesta s-au dat în seama lui Șeșbațar, cârmuitorul Iudeii.

2,13 Și numărul acestora era: pahare de aur o mie, și pahare de argint o mie, cățui de argint douăzeci și nouă, năstrape de aur treizeci, de argint două mii patru sute zece, și alte vase o mie.

2,14 Și toate vasele care s-au adus, de aur și de argint, cinci mii patru sute șaizeci și nouă:

2,15 și au fost aduse de Șeșbațar în Ierusalim împreună cu cei întorși din robie din Babilon.

2,16 Iar în vremea domniei lui Artaxerxe, regele Perșilor, Bilșam și Mitridate, Tabeel și Rehum cârmuitorul, împreună cu Șimșai scriitorul și tovarășii lor care locuiau în Samaria și în alte locuri, au scris împotriva celor ce locuiesc în Ierusalim și în Iudeea o scrisoare iscălită:

2,17 „Regelui Artaxerxe, stăpânul: slugile tale, Rehum cronicarul și Șimșai scriitorul, și ceilalți din sfatul lor, și judecătorii cei din Cele-Siria și din Fenicia;

2,18 Cunoscut să fie acum domnului nostru, regele, că evreii, suindu-se de la voi la

noi, venind la Ierusalim, cetatea cea răzvrătită și vicleană, zidesc piețele și zidurile ei le repară, și pun temelia templului.

2,19 Deci, de se va zidi cetatea aceasta și se vor sfârși zidurile, bir nu vor suferi a da, ci și regilor vor sta împotrivă.

2,20 Și fiindcă au început clădirea templului, am socotit că este bine să nu trecem aceasta cu vederea,

2,21 ci să înștiințăm pe domnul nostru, regele, că, dacă vrei să cercetezi cu amănuntul cronicile părinților tăi,

2,22 atunci vei afla în cronici însemnări despre acestea și vei cunoaște că cetatea aceasta era răzvrătită, tulburând regi și cetăți.

2,23 Și evreii răzvrătiți încă din vremuri vechi urzesc răscoale, pentru care pricină și cetatea aceasta a fost pustiită.

2,24 Acum dar arătăm ție, stăpâne rege, că de se va zidi din nou cetatea aceasta și se vor ridica zidurile ei, nu te vei mai coborî în Cele-Siria și Fenicia”.

2,25 Atunci a răspuns regele lui Rehum cronicarul și cârmuitorul, lui Bilșam și lui Șimșai scriitorul și celorlalți, care împreună cu ei se sfătuiesc și locuiesc în Samaria și în Siria și în Fenicia, cele scrise mai jos:

2,26 „Am citit scrisoarea ce mi-ați trimis; drept aceea am poruncit să se caute și s-a aflat că cetatea aceea este din veac împotrivitoare regilor;

2,27 și că locuitorii au urzit răscoale și războaie în ea și că regi tari și cruzi au fost în Ierusalim, stăpânind și bir luând de la Cele-Siria și de la Fenicia.

2,28 Acum dar am poruncit să fie opriți oamenii aceia a zidi cetatea și să purtați de grijă ca să nu se mai întâmple nimic împotriva acestei porunci.

2,29 Și să nu meargă mai departe răutatea, ca regii să se tulbure”.

2,30 Atunci, citindu-se cele scrise de regele Artaxerxe, Rehum și Șimșai scriitorul și cei ce se sfătuiau împreună cu ei, pornind în grabă la Ierusalim, cu cai și cu mulțime de luptă, au început a opri pe cei ce zideau.

2,31 Și a fost oprită zidirea locașului sfânt din Ierusalim până în al doilea an al domniei lui Darius, regele Perșilor.

3,1 Și pe când domnea Darius, a făcut ospăț mare tuturor celor de sub ascultarea lui și tuturor celor născuți din casa lui,

3,2 și tuturor dregătorilor celor mari ai Mediei și ai Persiei și tuturor satrapilor și căpeteniilor oștirii și cârmuitorilor de ținuturi de la India până la Etiopia, care erau în cele o sută douăzeci și șapte de satrapii.

3,3 Și după ce au mâncat și au băut și după ce s-au săturat, s-au risipit; iar regele Darius s-a dus la așternutul său și a adormit și s-a deșteptat.

3,4 Atunci cei trei tineri, din garda regelui, care păzeau pe rege, au zis unul către altul:

3,5 Să spunem fiecare dintre noi câte un cuvânt, să vedem al cui va fi mai tare, iar al cărui cuvânt va fi mai înțelept, aceluia îi va da lui regele Darius daruri mari și laude mari;

3,6 Și cu porfiră se va îmbrăca și din vase de aur va bea, și pe aur va dormi, și se va plimba în trăsură cu cai cu frâie de aur, și va purta pe cap turban de vison și lănțișoare împrejurul grumazului lui,

3,7 și al doilea va ședea după Darius, pentru înțelepciunea lui, și rudă lui Darius se va numi.

3,8 Atunci, scriind fiecare cuvântul său, l-a pecetluit și l-a pus sub perna lui Darius, regele, și au zis:

3,9 „Când se va scula regele, îi vor da cele ce-am scris, și al cărui cuvânt va judeca regele din noi trei, și marii dregători ai Persiei, că este mai înțelept, lui i se va da biruința, precum s-a scris”.

3,10 Unul scrisese: mai tare este vinul.

3,11 Celălalt scrisese: mai tare este regele.

3,12 Și al treilea scrisese: mai tari sunt femeile, iar mai mult decât toate biruiește adevărul.

3,13 Și când s-a sculat regele din somn, luând scrisorile, i le-au dat și le-a citit.

3,14 Și trimițând, a chemat pe toți dregătorii cei mari ai Persiei și ai Mediei, pe satrapi, pe căpeteniile oștirii, pe cârmuitorii de ținuturi și pe sfetnici,

3,15 și au șezut în divan și a citit scrisorile înaintea lor.

3,16 Și a zis: Chemați pe tinerii acela, și ei să-și arate cuvintele lor.

3,17 Și au fost chemați și au intrat înăuntru, și le-a zis: Spuneți-ne cele ce-ați scris.

3,18 Și a început cel dintâi, cel ce a zis că vinul este mai tare, și a zis așa: O, bărbaților, cum nu este mai tare vinul? Căci tuturor oamenilor care îl beau le rătăcește mintea.

3,19 Și mintea regelui și a orfanului, și a robului și a celui slobod, și a săracului și a bogatului o face una.

3,20 Și toată mintea o întoarce spre chef și veselie, și nu-și aduce aminte de tot necazul și de toată datoria.

3,21 Și toate inimile le face bogate, și nu-și aduc aminte nici de rege, nici de satrap, și toate le face să vorbească prin talanți.

3,22 Și nu-și aduc aminte, când beau, să iubească pe prieteni și pe frați, ci după puțin timp scot săbiile.

3,23 Și când se trezesc de vin, nu-și aduc aminte de cele ce au făcut.

3,24 O, bărbaților! Oare nu este mai tare vinul, care silește a face așa? Și după ce a zis acestea, a tăcut.

4,1 Și a început să vorbească cel de-al doilea, care spusese că este mai tare regele.

4,2 O, bărbaților! Au nu sunt mai tari oamenii care stăpânesc pământul și marea și toate câte sunt în ele?

4,3 Iar regele mai tare este și domnește peste toți și-i stăpânește, și orice le-ar porunci ei fac; de le va zice să facă război unul împotriva altuia, fac.

4,4 Și de-i va trimite împotriva vrăjmașilor, merg și surpă munți și ziduri și turnuri.

4,5 Ucid și se ucid, și cuvântul regelui nu-l calcă; și de vor birui, regelui îi aduc toate, și câte vor prăda, și celelalte toate i le aduc.

4,6 Și câți nu se duc la război și nu luptă, ci lucrează pământul, iarăși după ce seamănă și seceră, aduc regelui;

4,7 Și unul pe altul silind aduc dajdie regelui, și el unul singur este.

4,8 De va zice să omoare, omoară; de va zice să lase, lasă; de va zice să bată, bate.

4,9 A zis să pustiască, pustiesc; a zis să zidească, zidesc; a zis să taie, taie; a zis să răsădească, răsădesc.

4,10 Și tot poporul lui și oștirea lui de el unul ascultă, și la toate acestea el șade,

mănâncă, și bea și doarme.

4,11 Și aceștia păzesc în jurul lui și nimeni nu poate să meargă și să facă lucrurile sale, nici nu pot să nu-l asculte.

4,12 O, bărbaților! Cum nu este tare regele, că este așa de ascultat! Și a tăcut.

4,13 Iar al treilea, care vorbise despre femei și despre adevăr, este Zorobabel. El a început a grăi:

4,14 O, bărbaților! Drept este că cel mai mare este regele, și mulți sunt oamenii, și tare este vinul!

4,15 Dar cine îi stăpânește sau cine domnește peste ei? Au nu sunt femeile? Femeile au născut pe regele și pe tot poporul care stăpânește marea și pământul.

4,16 Și din ele s-au născut, și acestea au crescut pe cei ce sădesc viile, din care se face vinul.

4,17 Ele fac îmbrăcămintea oamenilor, și tot ele prilejuiesc mărirea oamenilor, și omenii nu pot fi fără de femei.

4,18 Și de vor aduna aur și argint și tot lucrul frumos, când văd o femeie frumoasă la chip și la frumusețe,

4,19 pe toate acestea lăsându-le, la ea caută și cu gura căscată privesc la ea, și toți pe ea o aleg mai mult decât aurul și decât argintul și decât tot lucrul frumos.

4,20 Lasă omul pe tatăl său, care l-a hrănit, și țara sa, și se lipește de femeia sa.

4,21 Și cu femeia lui își dă sufletul și nu-și mai aduce aminte nici de tatăl său, nici de mama sa, nici de tară.

4,22 Și din acestea se cuvine să știți voi că femeile vă stăpânesc.

4,23 Oare nu trudiți și osteniți, și toate le aduceți și le dați femeilor, și ia omul sabia sa, și iese la drumuri să tâlhărească și să fure, și plutesc pe mare și pe fluvii,

4,24 și pe leu vede și în întuneric merge, și ceea ce fură și răpește și jefuiește, iubitei aduce?

4,25 Și mai mult iubește omul pe femeia sa, decât pe tatăl său și pe mama sa.

4,26 Și mulți și-au ieșit din minți din pricina femeilor și au ajuns robi pentru ele.

4,27 Și mulți au pierit, au greșit și au păcătuit din pricina femeilor.

4,28 Și acum nu-mi credeți mie? Cu adevărat mare este regele în puterea lui și toate ținuturile se tem a se atinge de el.

4,29 Dar eu l-am văzut pe el și pe Apamina, fata lui Bartac, cel cu faimă, concubina regelui, șezând de-a dreapta regelui.

4,30 Ea a luat diadema de pe capul regelui și punând-o pe capul său, da palme regelui cu stânga.

4,31 Și la acestea regele, se uita la ea cu gura căscată; și dacă ea râdea cu el, și el râdea, și dacă ea se supăra pentru ceva, el o măgulea, ca să se împace cu el.

4,32 O, bărbaților! Cum nu sunt tari femeile, de vreme ce fac așa?

4,33 Atunci regele și dregătorii s-au uitat unul la altul.

4,34 Și a început a grăi și despre adevăr. O, bărbaților! Tari sunt femeile. Mare este pământul și înalt este cerul și iute la alergat soarele, căci într-o zi se întoarce și înconjoară cerul și iarăși aleargă la locul său.

4,35 Au nu este mare cel ce face acestea? Dar adevărul este și mai mare și mai puternic decât toate.

4,36 Tot pământul cheamă adevărul, și cerul pe el îl binecuvântează, și toate lucrurile se clatină și se cutremură, și nimic la el nu este strâmb.

4,37 Nedrept este vinul, nedrept este regele, nedrepte sunt femeile, nedrepți sunt toți fiii oamenilor și nedrepte sunt toate lucrurile lor, cele ce sunt ca acestea, și nu este în ele adevăr, și din pricina nedreptății lor, toți pier.

4,38 Iar adevărul rămâne și este tare în veac și trăiește și domnește în veacul veacului.

4,39 El nu caută la fața oamenilor și nu părtinește, ci cele drepte face tuturor, fie nedrepți, fie răi, și la toți sunt plăcute lucrurile lui, și în judecata lui nimic nu este nedrept.

4,40 Aceasta este tăria, împărăția, puterea și mărirea tuturor veacurilor! Binecuvântat să fie Dumnezeul adevărului!

4,41 Și a încetat a grăi, și tot poporul atunci a răspuns și a strigat: „Mare este adevărul și mai puternic decât orice!”

4,42 Atunci regele i-a zis: „Cere orice vei vrea, mai mult decât cele scrise, și îți voi da, pentru că te-ai aflat mai înțelept, și alături de mine vei ședea și ruda mea te vei chema!”

4,43 Atunci el a zis regelui: „Adu-și aminte de făgăduința pe care ai făcut-o să zidești Ierusalimul, în ziua în care înălțimea ta ai luat domnia,

4,44 și să trimiți înapoi toate vasele cele luate din Ierusalim, pe care le-a ales Cirus, când a făgăduit să dărâme Babilonul și a făgăduit că le va trimite acolo,

4,45 și tu ai făgăduit să zidești templul Domnului, pe care îl arseseră edomiții, când a fost pustiită Iudeea de caldei.

4,46 Și acum aceasta este ce te rog, stăpâne rege, și ce cer de la tine! Aceasta este fapta cea mare pe care s-o săvârșești! Acum te rog să împlinești făgăduința pe care ai dat-o prin gura ta înaintea împăratului cerului!”

4,47 Atunci, sculându-se regele Darius, l-a sărutat și a scris pentru el scrisori către toți dregătorii, cârmuitorii ținuturilor, căpeteniile oștirilor și satrapii, ca să-l petreacă pe el și pe toți cei cu el, care se suie să zidească Ierusalimul.

4,48 Și la toți cârmuitorii locurilor din Cele-Siria și din Fenicia și la cei din Liban a scris scrisori, ca să ducă lemne de cedru din Liban la Ierusalim și împreună cu el să zidească cetatea.

4,49 Și a dat scris la toți iudeii care voiau să se suie de la regat în Iudeea că sunt liberi; iar cei care au puterea, cârmuitorul de ținut și satrapul și economul, să nu meargă la ușile lor.

4,50 Și toată țara pe care o stăpânesc ei, să fie scutită de dări, și ca edomiții să părăsească satele pe care mai înainte le stăpâneau de la iudei.

4,51 Și la zidirea templului Domnului să dea pe an douăzeci de talanți până ce se va isprăvi zidirea;

4,52 Și la jertfelnic arderi de tot să se aducă în toate zilele, precum au poruncă; alți șaptesprezece talanți să aducă, și peste an zece.

4,53 Și toți cei ce vin din Babilon să zidească cetatea, să fie liberi, ei și fiii lor și toți preoții care i-ar însoți.

4,54 Și a scris și despre veniturile și despre odăjdiile preoților în care ei slujesc.

4,55 Și a scris să se dea dare leviților până în ziua când se va termina templul Domnului și Ierusalimul se va zidi.

4,56 Și la toți cei ce păzesc cetatea a scris să le dea lor loturi și simbrie.

4,57 Și a trimis toate vasele pe care le alesese Cirus de la Babilon, și tot ceea ce făgăduise Cirus să facă, el a poruncit să facă și să le trimită la Ierusalim.

4,58 Și când a ieșit tânărul Zorobabel, ridicându-și fața la cer înaintea Ierusalimului, a binecuvântat pe împăratul cerului, zicând:

4,59 „De la Tine este biruința și de la Tine este înțelepciunea și a Ta este slava, și eu sunt robul Tău.

4,60 Binecuvântat ești Tu, Cel care mi-ai dat mie înțelepciune, și pe Tine Te preaslăvesc, Doamne al părinților noștri!”

4,61 Și a luat scrisorile și a ieșit, a venit în Babilon și a vestit tuturor fraților săi.

4,62 Și au binecuvântat pe Dumnezeul părinților lor, căci le-a dat libertate și învoire, ca să se întoarcă

4,63 și să zidească Ierusalimul și templul în care s-a numit numele Domnului. Și ei au petrecut cu cântări și cu bucurie șapte zile.

5,1 Și după aceasta au fost aleși ca să se întoarcă capii familiilor după semințiile lor, femeile lor, fiii și fetele lor, și robii și roabele lor, și dobitoacele lor.

5,2 Și Darius a trimis împreună cu ei o mie de călăreți până îi vor așeza în Ierusalim cu pace, cu cântări, cu timpane și cu flaute.

5,3 Și toți frații lor s-au veselit la plecarea lor, iar regele le-a îngăduit să plece cu ei.

5,4 Și acestea sunt numele bărbaților, capi de familii din seminții, care au pornit în ținuturile lor:

5,5 Preoții, fiii lui Finees, fiul lui Aaron: Iosua, fiul lui Iosedec, fiul lui Sarai, și Ioachim, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, din casa lui David, din neamul lui Fares, din tribul lui Iuda,

5,6 care a grăit sub Darius, regele Perșilor, cuvinte înțelepte în al doilea an al domniei lui, în luna lui Nisan, întâia lună a anului.

5,7 Și aceștia sunt din Iuda, care au ieșit din străina robie, în care îi adusese în Babilon Nabucodonosor, regele Babilonului,

5,8 și care s-au înapoiat la Ierusalim și în tot cuprinsul Iudeii, fiecare în cetatea sa, care au venit cu Zorobabel și cu Iosua, Neemia, Azaria, Raamia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Misperet, Bigvai, Nehumi, Baana, căpeteniile lor.

5,9 Numărul celor din neam și conducătorii lor:

5,10 Fiii lui Fares, două mii o sută șaptezeci și doi.

5,11 Fiii lui Șefatia, patru sute șaptezeci și doi.

5,12 Fiii lui Arah, șapte sute cincizeci și șase.

5,13 Fiii lui Pahat-Moab, adică fiii lui Iosua și ai lui Iacob, două mii opt sute doisprezece.

5,14 Fiii lui Elam, o mie două sute cincizeci și patru.

5,15 Fiii lui Zatu, nouă sute patruzeci și cinci.

5,16 Fiii lui Horve, șapte sute cinci.

5,17 Fiii lui Binui, șase sute patruzeci și opt.

5,18 Fiii lui Bebai, șase sute treizeci și trei.

5,19 Fiii lui Azad, trei mii două sute douăzeci și doi.

5,20 Fiii lui Adonicam, șase sute șaizeci și șapte.
5,21 Fiii lui Bigvai, două mii șaizeci și șase.
5,22 Fiii lui Adin, patru sute cincizeci și patru.
5,23 Fiii lui Ater, din casa lui Iezechia, nouăzeci și doi.
5,24 Oamenii din Cheila și din Azeca, șaizeci și șapte.
5,25 Fiii lui Azuran, patru sute treizeci și doi.
5,26 Fiii lui Anania, o sută unu.
5,27 Fiii lui Hașum, treizeci și doi.
5,28 Fiii lui Bețai, trei sute douăzeci și trei.
5,29 Fiii lui Hasoferet, o sută doi.
5,30 Oamenii din Beter, trei mii cinci.
5,31 Cei din Betleem, o sută douăzeci și trei.
5,32 Cei din Netofa, cincizeci și cinci.
5,33 Cei din Anatot, o sută cincizeci și opt.
5,34 Cei din Bet-Azmavet, patruzeci și doi.
5,35 Cei din Chiriat-Iearim, douăzeci și cinci.
5,36 Cei din Chefira și din Beerot, șapte sute patruzeci și trei.
5,37 Cei din Piras, șapte sute.
5,38 Cei din Hadias și Amidii, patru sute douăzeci și doi.
5,39 Cei din Rama și Gheba, șase sute douăzeci și unu.
5,40 Cei din Micmas, o sută douăzeci și doi.
5,41 Cei din Vetolio, cincizeci și doi.
5,42 Fiii lui Nefusim, o sută cincizeci și șase.
5,43 Fiii lui Calamolal și Ono, șapte sute douăzeci și cinci.
5,44 Oamenii din Ierihon, trei sute patruzeci și cinci.
5,45 Fiii lui Senaa, trei mii trei sute treizeci.
5,46 Preoții, fiii lui Iedaia, fiul lui Iosua, între fiii lui Eliașib, nouă sute șaptezeci și doi.
5,47 Fiii lui Esemirot, o mie cincizeci și doi.
5,48 Fiii lui Fasaron, o mie patruzeci și șapte.
5,49 Fiii din Carmi, două sute șaptesprezece.
5,50 Iar leviții, fiii lui Iosua și Cadmiel și Binui și Hodavia, șaptezeci și patru.
5,51 Cântăreții templului Domnului, fiii lui Asaf, o sută douăzeci și opt.
5,52 Portarii, fiii lui Șalum, fiii lui Ater, fiii lui Talmon, fiii lui Acub, fiii lui Hatita, fiii lui șobai, în total o sută treizeci și nouă.
5,53 Cei închinați templului: fiii lui Țiha, fiii lui Hasufa, fiii lui Tabaot, fiii lui Cheros, fiii lui Sia, fiii lui Padon, fiii lui Lebana, fiii lui Hagaba, fiii lui Acub, fiii lui Cuta, fiii lui Chitab, fiii lui Hagab, fiii lui Șalmai,
5,54 fiii lui Hanan, fiii lui Catua, fiii lui Ghedur, fiii lui Eru, fiii lui Desan, fiii lui Noiva, fiii lui Haseva, fiii lui Gazera, fiii lui Aziu, fiii lui Finees, fiii lui Asara, fiii lui Vaste, fiii lui Asana, fiii lui Meani, fiii lui Nafisi, fiii lui Acuv, fiii lui Ahiva, fiii lui Asur, fiii lui Farachim, fiii lui Vasalot,

5,55 fiii lui Meeda, fiii lui Cuta, fiii lui Harea, fiii lui Varhus, fiii lui Asirar, fiii lui Tomi, fiii lui Nasit, fiii lui Atifa,

5,56 fiii slugilor lui Solomon, fiii lui Asapfion, fiii lui Farida, fiii lui Ieli, fiii lui Lozon, fiii lui Isdail, fiii lui Safet,

5,57 fiii lui Aghiei, fiii lui Facaret, fiii lui Savia, fiii lui Sarotia, fiii lui Masia, fiii lui Gar, fiii lui Adus, fiii lui Suva, fiii lui Afera, fiii lui Varodis, fiii lui Savat, fiii lui Amon,

5,58 toți cei închinați templului Domnului și fiii slugilor lui Solomon, trei sute șaptezeci și doi.

5,59 Iar cei care au ieșit din Tel-Melah și Tel-Harșa, cu conducătorul lor Haraath, și din Cherub-Adan și Imer, și nu puteau să-și arate neamurile lor și semințiile, că sunt din Israel, au fost fiii lui Delaia, fiii lui Tobie, fiul lui Necoda, șase sute cincizeci și doi.

5,60 Și dintre preoții care erau în slujba preoției, dar nu s-au găsit în condici, fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Iadua, care luase de soție pe Avghia din fetele lui Barzilai, căruia el îi luase și numele.

5,61 Și cercetându-se după hrisovul de rudenie al acestora, și neaflându-se, s-au înlăturat de la preoție.

5,62 Și le-au zis Neemia și Ataria, să nu aibă parte din cele sfinte, până ce se va scula arhiereu, îmbrăcat cu Urim și Tumim.

5,63 Și aceștia toți din Israel erau de la doisprezece ani în sus, afară de slugi și slujnice, patruzeci și două de mii trei sute șaizeci.

5,64 Slugile lor și slujnicele, șapte mii trei sute treizeci și șapte.

5,65 Cântăreți și cântăreți din instrumente, două sute patruzeci și cinci.

5,66 Cămile, patru sute treizeci și cinci.

5,67 Cai, șapte sute treizeci și șase.

5,68 Catâri, două sute patruzeci și cinci.

5,69 Asini, cinci mii cinci sute douăzeci și cinci.

5,70 Și când au ajuns ei la templul Domnului din Ierusalim, unii dintre capii de familii au făgăduit să ridice, după puterile lor, templul lui Dumnezeu, pe locul lui, și să se dea la vistieria templului, pentru lucruri, o mie de mine de aur și cinci mii de mine de argint, și o sută de odăjdii preoțești.

5,71 Și s-au sălășluit preoții și leviții și cei din popor în Ierusalim și în țară, și cântăreții templului Domnului și portarii și tot Israelul în satele lor.

5,72 Și sosind luna a șaptea, și fiind fiii lui Israel fiecare întru ale sale, s-au adunat cu toții laolaltă la intrarea porții celei dintâi, care este către răsărit.

5,73 Și stând Iosua, fiul lui Iosedec, și frații lui, preoții și Zorobabel, fiul lui Salatiel, și frații lui, au gătit jertfelnicul Dumnezeului lui Israel, ca să aducă pe el arderi de tot, precum este scris în cartea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

5,74 Și s-au adunat împotriva lor unele din celelalte neamuri ale țării. Iar ei au ridicat jertfelnicul pe locul său, cu toată dușmănia celorlalte neamuri. Și i-au asuprit pe ei toate celelalte neamuri de pe pământ, dar ei aduceau jertfe la vreme și arderi de tot Domnului, dimineața și seara.

5,75 Și au prăznuit ei sărbătoarea corturilor, după cum s-a rânduit în lege, și au adus jertfe în toate zilele cum se cuvenea, și după acestea, aducerile cele neîncetate și jertfa zilelor de odihnă și a lunilor noi și a tuturor praznicelor celor sfințite.

5,76 Și oricâți au făgăduit vreun dar de bună voie lui Dumnezeu, din luna a noua a lunii a șaptea, au început a aduce jertfe lui Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu încă nu se zidise.

5,77 Și au dat bani pietrarilor și dulgherilor și mâncăruri și băuturi cu bucurie.

5,78 Și au dat care Sidonenilor și Tirienilor, ca să aducă de la Liban lemne de cedru, ca să le ducă cu pluta în Portul Iafa, după porunca scrisă lor de la Cirus, regele Perșilor.

5,79 Și în al doilea an, sosind la templul lui Dumnezeu în Ierusalim, în luna a doua, Zorobabel, fiul lui Salatiel, și Iosua, fiul lui Iosedec, și frații lor și preoții și leviții și toți cei ce au venit din robie în Ierusalim, au început lucrul. Și în ziua întâi a lunii a doua, în al doilea an, după ce au venit ei în Iuda și în Ierusalim, au pus temelia templului Domnului.

5,80 Și au pus pe leviții de la douăzeci de ani în sus peste lucrurile Domnului, și au stat Iosua și fiii lui și frații lui, Cadmiel cu fiii și frații lui Hodavia și fiii lui Iuda, fiul lui Henadad, împreună cu fiii și frații, toți leviții cei dimpreună cârmuitori peste lucruri, săvârșind cele de cuviință în templul lui Dumnezeu, și au clădit zidarii locașul lui Dumnezeu.

5,81 Și au stat preoții toți în odăjdii, cu cântări, și cu trâmbițe, și leviții, fiii lui Asaf, lăudau cu chimvale pe Domnul, binecuvântând după rânduiala lui David, regele lui Israel.

5,82 Și au glăsuit prin laude preaslăvind pe Domnul, fiindcă bunătatea Lui și slava Lui sunt în veci în tot Israelul.

5,83 Și tot poporul a trâmbițat și a strigat cu glas mare, dând laudă Domnului pentru ridicarea templului Domnului.

5,84 Și dintre preoți și leviți și dintre capii de familii au venit cei bătrâni, care văzuseră locașul de mai înainte, și clădirea celui de acum, cu plângere și strigăt mare; și mulți se bucurau sunând în trâmbițe și strigând cu glas mare, încât poporul nu mai auzea trâmbițele din pricina bocetelor;

5,85 Pentru că era mulțime care trâmbița foarte tare, încât de departe se auzea.

5,86 Și auzind vrăjmașii neamului lui Iuda și ai lui Veniamin au venit să afle ce înseamnă glasul acesta al trâmbițelor.

5,87 Și au aflat că cei întorși din robie zidesc templul Domnului Dumnezeului lui Israel.

5,88 Și venind la Zorobabel și la Iosua și la capii familiilor, le-au zis: „Să zidim și noi împreună cu voi, că asemenea cu voi ascultăm de Domnul vostru și Lui jertfim din zilele lui Asarhadon, regele asirienilor, care ne-a mutat aici”.

5,89 Și au zis Zorobabel și Iosua și capii familiilor lui Israel: „Nu putem zidi împreună templul Domnului Dumnezeului nostru, ci noi singuri îl vom zidi Domnului lui Israel, precum a rânduit nouă Cirus, regele Perșilor”.

5,90 Și neamurile pământului, împotrivindu-se celor din Iudeea și împresurând cetatea, împiedicau zidirea și sfaturi viclene și uneltiri făcând, au împiedicat terminarea zidirii în toată vremea vieții regelui Cirus. Și au fost opriți de la zidire doi ani, până la domnia lui Darius.

6,1 Iar în anul al doilea al domniei lui Darius au proorocit Agheu și Zaharia, fiul lui Ido, proorocii printre iudeii care erau în Iudeea și în Ierusalim, în numele Domnului Dumnezeului lui Israel.

6,2 Și atunci, stând Zorobabel, fiul lui Salatiel, și Iosua, fiul lui Iosedec, au început a

zidi templul Domnului din Ierusalim, și erau cu ei proorocii Domnului, care îi ajutau.

6,3 În vremea aceea a venit la ei Sisin, cârmuitorul Siriei și al Feniciei, și Șetar-Boznai și tovarășii lor, și le-a zis:

6,4 „Cine v-a îngăduit să zidiți templul acesta și acoperământul acesta, și celelalte toate să le săvârșiți? Și care sunt ziditorii, care săvârșesc acestea?”

6,5 Și bătrânii iudeilor au avut har de la Domnul, Cel Care îi avusese în grija Sa în vremea robiei,

6,6 și ei n-au fost opriți să zidească până în timpul când a fost înștiințat Darius și a venit răspunsul.

6,7 Cuprinsul scrisorii, pe care a scris-o lui Darius, și a trimis-o Sisin, cârmuitorul Siriei și al Feniciei și Șetar-Boznai și tovarășii lui, căpeteniile din Siria și din Fenicia, este acesta: „Regelui Darius, bucurie.

6,8 Toate știute să fie domnului nostru, regele, că mergând noi în țara Iudeii și venind în cetatea Ierusalim, am găsit în cetate pe bătrânii iudeilor, cei care se întorseseră din robie în Ierusalim, zidind Domnului templu nou și mare,

6,9 din pietre cioplite de mult preț și din lemne așezate în ziduri.

6,10 Și lucrurile acestea în grabă se fac, și lucrul sporește în mâinile lor și se săvârșește cu toată strălucirea și nevoința.

6,11 Și am întrebat pe bătrânii aceia zicând: Din a cui poruncă zidiți templul acesta și întemeiați lucrările acestea?

6,12 Dar noi i-am întrebat ca să-ți facem ție cunoscut și să-ți scriem care sunt căpeteniile lor, și le-am cerut și numele celor ce-i conduc.

6,13 Și ei ne-au răspuns, zicând: Noi suntem robii Domnului, Care a făcut cerul și pământul.

6,14 Și acel templu fusese zidit cu mulți ani înainte și fusese terminat de un rege mare și puternic al lui Israel;

6,15 Și din pricină că părinții noștri, prin păcatele lor, au întărâtat pe împăratul Ceresc al lui Israel, El i-a dat în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, regele caldeilor.

6,16 Și templul, stricându-l, l-a ars și pe popor l-a dus în robie, la Babilon.

6,17 Iar în anul întâi, când domnea Cirus peste țara Babilonului, a scris regele Cirus să se zidească iarăși templul acesta.

6,18 Și sfintele vase cele de aur și de argint, pe care le-a scos Nabucodonosor din templul cel din Ierusalim și le-a așezat în templul lui, regele Cirus iarăși le-a scos din templul cel din Babilon, și i s-au încredințat lui Zorobabel Șeșbațar, cârmuitorul.

6,19 Și i s-a poruncit să ducă aceste vase și să le pună în templul din Ierusalim și templul Domnului să se zidească pe locul lui.

6,20 Atunci Șeșbațar, venind, a pus temeliile templului Domnului celui din Ierusalim, și de atunci până acum, zidindu-se, nu s-a terminat încă.

6,21 Acum dar, dacă se socotește cu cale, o, rege, să se caute în arhivele regale ale lui Cirus;

6,22 Și de se va afla că zidirea templului Domnului în Ierusalim se face cu știrea regelui Cirus, și dacă găsește cu cale domnul, regele nostru, să ni se răspundă și nouă despre acestea”.

6,23 Atunci regele Darius a poruncit să se cerceteze arhivele regale ce se aflau în Babilon; și s-a aflat în Ecbatana, capitala Mediei, o carte în care erau pomenite

acestea:

6,24 „În anul întâi al domniei lui Cirus, a poruncit regele Cirus să se zidească iarăşi templul Domnului din Ierusalim, unde se aduc jertfe cu ardere fără încetare.

6,25 Înălţimea templului să fie de şaizeci de coţi, lăţimea de şaizeci de coţi şi trei rânduri de case din pietre cioplite, şi o casă de lemn nouă, iar cheltuiala să fie făcută din vistieria regelui Cirus.

6,26 Şi vasele cele sfinte ale templului Domnului, cele de aur şi cele de argint, pe care le-a scos Nabucodonosor din templul cel din Ierusalim şi le-a adus în Babilon, să fie aşezate în templul cel din Ierusalim; şi unde fusese mai înainte, acolo să fie aşezate”.

6,27 Şi a poruncit lui Sisin, satrapul Siriei şi al Feniciei, şi lui Şetar-Boznai şi tovarăşilor lor, şi celor rânduiţi în Siria şi în Fenicia cârmuitori, să nu se amestece acolo, ci să lase pe Zorobabel, robul Domnului şi cârmuitorul Iudeii, şi pe bătrânii iudeilor, să zidească templul acela al Domnului pe locul unde a fost:

6,28 „Şi eu am poruncit să se zidească în întregime şi să se ia aminte să se lucreze împreună cu iudeii care s-au întors din robie până la terminarea templului Domnului.

6,29 Şi din dajdiile din Cele-Siria şi din Fenicia, cu grijă şi cu rânduială, să se dea oamenilor acelora ceea ce s-a rânduit spre jertfa Domnului, şi lui Zorobabel cârmuitorul, din tauri şi din berbeci şi din miei.

6,30 De asemenea şi grâu şi sare şi vin şi untdelemn neîncetat peste tot anul, cât este de trebuinţă în fiecare zi, după arătarea preoţilor din Ierusalim,

6,31 ca să se aducă jertfe cu turnări lui Dumnezeu celui Preaînalt, pentru rege şi pentru supuşii lui şi să se roage pentru viaţa lor.

6,32 Şi a poruncit ca oricine va nesocoti ceva din cele mai înainte scrise, sau nu va împlini, să se ia lemn de spânzurat chiar din cele ale lui, şi de acela să se spânzure şi averile lui să fie ale regelui.

6,33 Pentru aceea şi Domnul al Cărui nume se cheamă acolo, să piardă pe orice rege şi pe orice neam care va întinde mâna sa să oprească sau să facă rău templului Domnului din Ierusalim.

6,34 Şi eu, regele Darius, am poruncit să se facă acestea cu toată luarea aminte”.

7,1 Atunci Sisin, satrapul Cele-Siriei şi al Feniciei, şi Şetar-Boznai şi tovarăşii lor, urmând celor poruncite de regele Darius,

7,2 cârmuiau peste lucrurile cele sfinte mai cu grijă, ajutând pe bătrânii iudeilor şi pe preoţii slujitori la jertfe.

7,3 Şi cu spor se făceau lucrurile cele sfinte, proorocind Agheu şi Zaharia proorocii.

7,4 Şi s-au terminat acestea prin porunca Domnului Dumnezeului lui Israel, şi cu voia lui Cirus şi a lui Darius şi a lui Artaxerxe, regii Perşilor.

7,5 Şi s-a terminat templul cel sfânt până în ziua de douăzeci şi trei ale lunii lui Adar, în al şaselea an al lui Darius, regele Perşilor.

7,6 Şi au săvârşit fiii lui Israel şi preoţii şi leviţii şi ceilalţi din foştii robi, care s-au adăugat, după cele ce sunt scrise în cartea lui Moise.

7,7 Şi au adus jertfă la sfinţirea templului Domnului tauri o sută, berbeci două sute, miei patru sute;

7,8 Doisprezece ţapi jertfă pentru păcatul a tot Israelul, după numărul celor douăsprezece seminţii ale lui Israel.

7,9 Și preoții și leviții stăteau după seminții îmbrăcați în odăjdii, la lucrurile Domnului Dumnezeului lui Israel, cum este rânduit în cartea lui Moise; la fel și portarii, fiecare la poarta lui.

7,10 Și fiii lui Israel, care se întorseseră din robie, au sărbătorit Paștile în ziua de paisprezece a lunii întâi, după ce se curățiseră preoții și leviții,

7,11 precum și toți fiii robiei, care s-au curățit.

7,12 Că leviții toți o dată s-au curățit, și au junghiat mielul pascal pentru toți fiii lui Israel întorși din robie și pentru frații lor, preoții, și pentru ei înșiși.

7,13 Și au mâncat fiii lui Israel, cei întorși din robie, și toți câți se depărtaseră de urâciunile neamurilor din țară, căutând pe Domnul.

7,14 Și au prăznuit sărbătoarea azimelor șapte zile, veselindu-se înaintea Domnului,

7,15 pentru că El întorsese inima regelui asirienilor spre ei, ca să întărească mâinile lor la lucrurile Domnului Dumnezeului lui Israel.

8,1 Și după acestea, în vremea domniei lui Artaxerxe, regele Perșilor,

8,2 Ezdra, fiul lui Seraia, fiul lui Azaria, fiul lui Hilchia, fiul lui Șalum, fiul lui Sadoc, fiul lui Abitub, fiul lui Amaria, fiul lui Azaria, fiul lui Meraiot, fiul lui Zerahia, fiul lui Uzi, fiul lui Buchi, fiul lui Abiușa, fiul lui Finees, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, preotul cel dintâi, a mers la Ierusalim.

8,3 Acest Ezdra s-a suit din Babilon, fiind cărturar iscusit în legea lui Moise, dată de Dumnezeu lui Israel,

8,4 și i-a dat lui regele mărire, aflând har înaintea lui în toate cererile lui.

8,5 Și s-au suit împreună cu el unii din fiii lui Israel, din preoții, din leviții și cântăreții templului Domnului, din portarii și din cei închinați templului Domnului, la Ierusalim.

8,6 În anul al șaptelea al domniei lui Artaxerxe, în luna a cincea (acesta este anul al șaptelea al regelui), ieșind de la Babilon, la lună nouă, în luna întâi,

8,7 au sosit la Ierusalim, după călătoria cea bună, dată lor de Domnul;

8,8 Pentru că Ezdra avea multă știință, ca să nu lase la o parte nimic din legea Domnului și din porunci, învățând pe tot Israelul toate îndreptările și judecățile.

8,9 Și a venit porunca, scrisă de regele Artaxerxe, la Ezdra preotul și cititorul legii Domnului, al cărui cuprins este cel de mai jos:

8,10 „Regele Artaxerxe, lui Ezdra preotul și învățătorul legii Domnului, salutare.

8,11 Chibzuind cu iubire de oameni, am poruncit ca cei ce vor vrea din neamul iudeilor, dintre preoți și dintre leviți, care sunt în regatul nostru, să meargă împreună cu tine la Ierusalim.

8,12 Deci să meargă cu tine câți vor pofti, cum am hotărât eu și cei șapte sfetnici cei mai apropiați ai mei,

8,13 să cerceteze cele ce sunt în Iuda și în Ierusalim,

8,14 potrivit celor ce se află în legea Domnului,

8,15 și să aducă în Ierusalim Dumnezeului lui Israel daruri pe care le-am făgăduit și eu și sfetnicii mei cei mai apropiați și tot aurul și argintul care s-ar afla în țara Babilonului,

8,16 împreună cu cel dăruit de popor la templul Domnului Dumnezeului lor din Ierusalim. Să se adune argint și aur pentru junci, berbeci, miei și pentru ce urmează acestora,

8,17 ca să aducă jertfe Domnului la jertfelnicul Domnului Dumnezeului lor din Ierusalim,

8,18 și toate câte vei chibzui împreună cu frații tăi să faci cu aurul și cu argintul, fă-le după voia Dumnezeului tău.

8,19 Și vasele cele sfinte ale Domnului, ce se dau ție spre trebuința templului Dumnezeului tău, din Ierusalim, pune-le înaintea Dumnezeului tău în Ierusalim.

8,20 Și celelalte câte îți vor trebui pentru templul Dumnezeului tău, să le dai din vistieria regală.

8,21 Și eu, regele Artaxerxe, am poruncit vistiernicilor Siriei și ai Feniciei ca orice ar cere Ezdra preotul și învățătorul legii lui Dumnezeu celui de sus să i se dea cu toată luarea aminte,

8,22 până la o sută de talanți de argint, asemenea și până la o sută de cori de grâu, și vin până la o sută de bați, și altele cât de multe.

8,23 Toate după legea lui Dumnezeu să se aducă cu grijă Dumnezeului celui Preaînalt, pentru ca mânia Lui să nu se abată peste regatul regelui și peste fiii lui.

8,24 Și vouă vi se poruncește ca tuturor preoților și leviților și cântăreților templului Domnului și portarilor și celor închinați templului Domnului și slujitorilor locașului acestuia,

8,25 nici o dare, nici o altă dajdie să nu li se ceară și nimeni să nu aibă putere să pună ceva asupra acestora.

8,26 Și tu, Ezdra, după înțelepciunea lui Dumnezeu care îți este dată, pune judecători și legiuitori, ca să judece în toată Siria și Fenicia pe toți cei ce știu legea Dumnezeului tău, iar pe cei ce nu știu, învață-i.

8,27 Și toți câți vor călca legea Dumnezeului tău și legea regelui, să fie pedepsiți fără șovăire ori cu moarte, ori cu chinuri, ori cu amendă, ori cu închisoare”.

8,28 Și a zis Ezdra cărturarul: „Binecuvântat este singur Domnul Dumnezeul părinților mei, Cel care a dat acestea în inima regelui spre a cinsti templul Lui cel din Ierusalim.

8,29 Și pe mine m-a cinstit înaintea regelui, sfetnicilor, tuturor prietenilor și a dregătorilor lui.

8,30 Și eu am prins curaj, cu ajutorul Domnului Dumnezeului meu, și am adunat bărbați din Israel, ca să se suie cu mine.

8,31 Și aceștia sunt căpeteniile familiilor și ale semințiilor care au pornit cu mine din Babilon sub domnia regelui Artaxerxe.

8,32 Din fiii lui Finees, Gherșom, din fiii lui Itamar, Gamaliel.

8,33 Din fiii lui David, Hatuș, fiul lui Șecania.

8,34 Din fiii lui Fares, Zaharia și cu el s-au scris oameni o sută cincizeci.

8,35 Din fiii lui Pahat-Moab: Elioenai, fiul lui Zerahia și cu el oameni două sute.

8,36 Din fiii lui Zatu, Șecania, fiul lui Iahaziel, și împreună cu el oameni trei sute.

8,37 Din fiii lui Adin, Ebed, fiul lui Ionatan, și cu el împreună oameni două sute cincizeci.

8,38 Din fiii lui Elam, Ieșaia, fiul lui Atalia, și împreună cu el bărbați șaptezeci.

8,39 Din fiii lui șefatia, Zebadia, fiul lui Mihail, și împreună cu el bărbați șaptezeci.

8,40 Din fiii lui Ioab, Obadia, fiul lui Iehiel și cu el bărbați două sute doisprezece.

8,41 Din fiii lui Bani, Șelomit, fiul lui Iosifia, și cu el bărbați o sută șaizeci.

8,42 Din fiii lui Bebai, Zaharia, fiul lui Bebai și cu el bărbați douăzeci și opt.

8,43 Din fiii lui Azgad, Iohanan, fiul lui Hacatan, și cu el bărbați o sută zece.

8,44 Din fiii lui Adonicam cei mai de pe urmă, pe numele lor: Elifelet, Ieiel și Șemaia și cu ei bărbați șaizeci.

8,45 Din fiii lui Bigvai, Utai, fiul lui Zabud și cu el șaptezeci de bărbați.

8,46 Și i-am adunat la râul ce se zice Tera și am poposit trei zile acolo și le-am dat rânduieli.

8,47 Și din fiii preoților și din leviți, neaflând acolo, am trimis pe Eliezer, pe Ariel, pe Elnatan, pe Șemaia, pe Iarib, pe Natan, pe Elnatan, pe Zaharia și pe Meșulam, căpetenii iscusite.

8,48 Și le-am zis să meargă la Ido, conducătorul din Casifia, poruncindu-le să grăiască cu Ido și cu frații lui și cu cei stabiliți în Casifia, să ne trimită pe cei care vor sluji în templul Domnului nostru.

8,49 Și ne-au adus, după mâna cea tare a Domnului nostru, bărbați știutori din fiii lui Mahli, fiul lui Levi, fiul lui Israel, pe Șerebia și pe fiii lui și pe frații care erau optsprezece.

8,50 Și pe Hașabia și pe Hanun, și pe Isaia fratele lui, din fiii lui Merari, și cu fiii lor, bărbați douăzeci.

8,51 Și din cei închinați templului Domnului, pe care i-a dat David și dregătorii la lucrul leviților două sute douăzeci de închinați templului Domnului. Numele tuturor a fost însemnat.

8,52 Și am făgăduit acolo post din partea tinerilor, înaintea Domnului Dumnezeului nostru, cerând de la El bună călătorie și nouă și celor împreună cu noi, fiii noștri, și dobitoacele.

8,53 M-am rușinat a cere de la re e pedestrași, călăreți și însoțitori, pentru apărare de cei care ni s-ar împotrivi,

8,54 că am zis regelui că puterea Domnului nostru va fi cu cei care îl caută pe El în toată dreptatea.

8,55 Și iarăși ne-am rugat Domnului pentru toate și L-am aflat bun și blând.

8,56 Osebit-am din căpeteniile neamurilor și ale preoților doisprezece bărbați, pe Șerebia și Hașabia și împreună cu ei, dintre frații lor, zece bărbați.

8,57 Și le-am dat argintul și aurul și sfintele vase ale templului Domnului nostru, pe care le-au dăruit regele și sfetnicii lui, și dregătorii și tot Israelul.

8,58 Și le-am dat șase sute cincizeci de talanți de argint și vase de argint de o sută de talanți și de aur de o sută de talanți și odoare de aur douăzeci.

8,59 Și vase de aramă, de aramă bună, care sclipește ca aurul, douăsprezece.

8,60 Și le-am zis: Și voi sunteți sfințiți Domnului, și vasele cele sfințite și aurul și argintul sunt făgăduință Dumnezeului părinților noștri.

8,61 Privegheați și păziți-le până le veți da căpeteniilor preoților și leviților și capilor de familii ai lui Israel, în Ierusalim, în vistieria templului Dumnezeului nostru.

8,62 Și preoții și leviții, cei care au luat argintul și aurul și vasele cele din Ierusalim, le-au pus în templul Domnului.

8,63 Și mergând de la râul Tera în douăsprezece ale lunii întâi, am intrat în Ierusalim cu mâna cea puternică a Domnului nostru care era deasupra, și ne-a scăpat de la intrare de tot vrăjmașul, și am venit în Ierusalim.

8,64 Și făcându-se acolo ziua a treia, în ziua a patra argintul și aurul s-au dat în templul Domnului nostru, în mâna lui Meremot, fiul lui Urie preotul.

8,65 Și cu el era Eleazar, fiul lui Finees, precum și Iozabad, fiul lui Iosua și Noadia, fiul lui Binui, toți leviți; s-au dat cu număr și după greutatea lor, toate.

8,66 Și s-a scris toată greutatea lor în acel ceas.

8,67 Și cei din robie au adus jertfe Domnului Dumnezeului lui Israel, doisprezece junci pentru tot Israelul, nouăzeci și șase de berbeci,

8,68 miei șaptezeci și doi, doisprezece țapi pentru ispășire.

8,69 Și au dat poruncile regelui dregătorilor domnești și guvernatorilor Cele-Siriei și Feniciei, și au cinstit pe popor și templul Domnului.

8,70 Și după ce s-au săvârșit acestea, au venit la mine conducătorii zicând:

8,71 „Poporul lui Israel și căpeteniile și preoții și leviții nu s-au osebit de popoarele de alt neam ale țării, și de necurățiile canaaneilor și ale heteilor, ale ferezeilor și iebuseilor, ale moabiților, ale egiptenilor și ale edomiților,

8,72 pentru că au locuit împreună cu fetele lor, și ei și fiii lor, și s-a amestecat sămânța cea sfântă cu neamurile străine din țară, și au luat parte căpeteniile și dregătorii la nelegiuirea aceasta de la începutul lucrului”.

8,73 Îndată ce am auzit eu acestea, mi-am rupt hainele și veșmântul cel sfințit și mi-am smuls părul din cap și barbă și am șezut mâhnit pe gânduri.

8,74 Și pe când eu plângeam pentru nelegiuire, și ședeam trist până la jertfa cea de seară, s-au adunat la mine toți câți erau râvnitori pentru cuvântul Domnului Dumnezeului lui Israel.

8,75 Și sculându-mă din locul unde posteam, cu hainele și cu veșmântul cel sfânt sfâșiate, plecând genunchii și întinzând mâinile către Domnul, am zis:

8,76 „Doamne, rușinatu-m-am și m-am temut înaintea feței Tale,

8,77 pentru că păcatele noastre s-au înmulțit peste capetele noastre și fărădelegile noastre au ajuns până la cer,

8,78 încă din vremea părinților noștri, și suntem în mare păcat până azi.

8,79 Și pentru păcatele noastre și ale părinților noștri am fost dați împreună cu frații noștri, cu regii noștri și împreună cu preoții noștri, regilor pământului, spre sabie și spre robie și spre pradă cu rușine, până în ziua aceasta.

8,80 Și acum, întru câtva ni s-a arătat mila Ta, Doamne, ca să rămână rădăcină și numele nostru în locul unde este sfântul Tău locaș,

8,81 și ca să ni se descopere luminător în templul Domnului Dumnezeului nostru, și ca să ne dea hrană în vremea robiei noastre.

8,82 Și pe când eram noi robi, n-am fost părăsiți de Dumnezeul nostru, Cel care ne-a dăruit să găsim har înaintea regilor Perșilor, ca să ne dea hrană,

8,83 și a preamări templul Domnului nostru, a ridica Sionul cel pustiu, și a ne da întărire în Iuda și în Ierusalim.

8,84 Și acum ce vom zice, Doamne, având acestea? Pentru că am călcat poruncile Tale, pe care le-ai dat în mâna slugilor Tale, proorocii, zicând:

8,85 „Pământul în care intrați să-l moșteniți este pământul pângărit cu întinarea celor de alt neam ai pământului, și de necurăția lor l-au umplut.

8,86 Și acum pe fetele lor să nu le luați pentru fiii voștri, și pe fetele voastre să nu le dați după fiii lor.

8,87 Nu căutați să vă împăcați cu ei în toată vremea, ci întărindu-vă, să mâncați cele bune ale pământului și să-l lăsați moștenire fiilor voștri până în veac”.

8,88 Și cele ce se întâmplă, toate se fac nouă pentru lucrurile noastre cele rele și pentru păcatele noastre cele mari. Tu, Doamne, ne-ai ușurat de păcatele noastre,

8,89 și ne-ai dat rădăcină ca aceasta; însă noi iarăși ne-am întors a călca legea Ta, ca să ne amestecăm în necurăția neamurilor pământului.

8,90 Oare, Te-ai mâniat spre noi, ca să ne pierzi încât să nu rămână rădăcină și sământă, nici numele nostru?

8,91 Dumnezeul lui Israel ești cu adevărat, căci Tu ne-ai lăsat rădăcină până azi.

8,92 Iată suntem înaintea Ta întru fărădelegile noastre, și nu mai putem sta înaintea Ta din cauza lor”.

8,93 Și când se ruga Ezdra și se mărturisea plângând, doborât înaintea sfântului locaș, s-a adunat la el din Ierusalim mulțime multă foarte, bărbați și femei și tineri, pentru că mare plângere era în mulțime.

8,94 Și strigând Șecania, fiul lui Ieiel, din fiii lui Israel, a zis: „Ezdra! Noi am păcătuit înaintea lui Dumnezeu, căci am locuit împreună cu femei de alt neam din neamurile pământului.

8,95 Dar cum Israelul are nădejde, întru aceasta să dăm jurământ Domnului că vom izgoni toate femeile cele de alt neam, împreună cu copiii lor,

8,96 precum socotești tu și câți se supun legii Domnului; scoală-te, săvârșește,

8,97 că acesta este lucrul tău și noi împreună cu tine avem puterea să o facem”.

8,98 Și s-a sculat Ezdra și a pus pe căpeteniile preoților și ale leviților și pe tot Israelul să facă jurământ că vor face așa. Și ei au jurat.

9,1 Și sculându-se Ezdra, din curtea templului Domnului, a mers la camera lui Iohanan, fiul lui Eliașib,

9,2 și locuind acolo, pâine n-a gustat, nici n-a băut apă, plângând fărădelegile cele mari ale mulțimii.

9,3 Și s-a făcut strigare în toată Iudeea și în Ierusalim la toți cei din robie, ca să se adune în Ierusalim.

9,4 Și câți nu se vor înfățișa în două sau trei zile, după judecata bătrânilor întâistătători, se vor omori dobitoacele lor, și ei înșiși vor fi îndepărtați de la obștea celor care fuseseră în robie.

9,5 Și s-au adunat toți cei din neamul lui Iuda și al lui Veniamin în trei zile în Ierusalim, în luna a noua, în douăzeci ale lunii.

9,6 Și a șezut împreună toată mulțimea în curtea templului Domnului tremurând, căci era iarnă.

9,7 Și sculându-se Ezdra, le-a zis: „Voi ați făcut fărădelege și ați locuit împreună cu femei de alt neam, ca să sporiți păcatele lui Israel.

9,8 Acum pocăiți-vă și dați slavă Domnului Dumnezeului părinților noștri,

9,9 și faceți voia Lui și despărțiți-vă de neamurile pământului și de femeile cele de alt neam”.

9,10 Și a strigat tot poporul și a zis cu glas mare: „Așa vom face!

9,11 Dar mulțimea este multă și este vreme de iarnă, și nu putem să stăm sub cerul liber, și lucrul nostru nu este de o zi sau de două, pentru că mult am păcătuit în această privință.

9,12 Și să stea căpeteniile mulțimii și toți cei din locuințele noastre câți au femei de alt neam,

9,13 să-și facă vreme să se înfățișeze împreună cu bătrânii și judecătorii din fiecare oraș până ce vor dezlega mânia Domnului de la noi, pornită asupra noastră pentru această pricină”.

9,14 Atunci Ionatan, fiul lui Azael, și Iahzeia, fiul lui Ticva, au fost puși pentru lucrul acesta; iar leviții Meșulam și Șabetai erau ajutoarele lor;

9,15 Cei ce fuseseră în robie au împlinit porunca.

9,16 Și Ezdra preotul și-a ales bărbați, capi de familie, pe toți pe nume, și au șezut împreună la luna nouă a lunii s zecea pentru cercetarea lucrului.

9,17 Și au dus la bun sfârșit până la luna nouă a lunii întâi cercetarea privitoare la bărbații care au luat femei de alt neam.

9,18 Și s-au găsit dintre preoții care s-au adunat, unii având femei de alt neam:

9,19 Din fiii lui Iosua, fiul lui Iosedec, și din frații lui: Maaseia, Eliezer, Iarib și Ghedalia,

9,20 care au dat încredințare că își vor izgoni femeile și spre curățire vor jertfi berbeci pentru vina lor.

9,21 Și s-au mai găsit din fiii lui Imer: Hanani și Zebadia; ai lui Harim: Maaseia, Ilie, Șemaia, Iehiel și Azaria;

9,22 Ai lui Pașhur: Elioanai, Maaseia, Ismael, Natanael, Iozabad și Elasa.

9,23 Dintre leviți: Iozabad, Șimei, Chelaia, zis Chelita, Petahia, Iuda și Ionas.

9,24 Din cântăreții locașului sfânt: Eliașib și Zacur.

9,25 Portari: Șalum, Telem și Uri.

9,26 Iar din israeliți: Ramia, Izia, Malchia, Miiamin, Eleazar, Miheia și Benaia, din fiii lui Fares;

9,27 Matania, Zaharia, Iehiel, Abdi, Ieremot și Elias, din fiii lui Elam;

9,28 Elioenai, Eliașib, Matania, Ieremot, Zabad și Aziza, din fiii lui Zatu.

9,29 Din fiii lui Bebai: Iohanan, Anania, Zabai și Atlai.

9,30 Din fiii lui Bani: Meșulam, Maluc, Adaia, Iașub, Asael și Ieremot.

9,31 Și din fiii lui Pahat-Moab: Adna, Chelal, Benaia, Maaseia, Matania, Bețaleel, Binui și Manase.

9,32 Și din fiii lui Harim: Eliezer, Ișia, Malchia, Șemaia, Simeon, Maluc și Șemaia.

9,33 Și din fiii lui Hașum: Matenai, Matata, Zabad, Elifelet, Ieremai, Manase, și Șimei.

9,34 Și din fiii lui Bani: Ieremia, Maadai, Amram, Ioil, Benaia, Bedia, Chelaia, Vania, Meremot, Eliașib, Matania, Matenai, Iaasai, Binui, Șimei, Șelemia, Natan și Adaia.

9,35 Din fiii lui Zacai: Șașai, Șarai, Azareel, Șelemia, Amaria și Iosif.

9,36 Din fiii lui Nebo: Ieiel, Matitia, Zabad, Zebina, Iadai, Ioil, Benaia, Zavadeia, Ides, Ioil și Vaneas. Și ei luaseră femei de alt neam, și le-au izgonit împreună cu copiii lor.

9,37 Și au locuit preoții și leviții și cei care erau din Israel în Ierusalim și la țară. Iar la luna nouă a lunii a șaptea, când fiii lui Israel erau așezați în locuințele lor,

9,38 adunându-se toată mulțimea împreună deodată pe locul dinspre poarta de răsărit a templului,

9,39 au zis lui Ezdra, preotul și cititorul, să aducă legea lui Moise care s-a dat de Domnul Dumnezeul lui Israel.

9,40 Și a adus Ezdra arhiereul legea la toată mulțimea, de la om până la femeie și la toți preoții, ca să audă legea în luna nouă a lunii a șaptea.

9,41 Și a citit la intrarea porții celei dintâi a templului Domnului din zori până la amiază, înaintea bărbaților și a femeilor, și toți ascultau legea.

9,42 Și a stat Ezdra preotul și cititorul legii pe scaunul judecății, cel de lemn, pregătit.

9,43 Și au stat lângă el Matatia, Sema, Anania, Azaria, Urie, Iezechia și Baalsam, de-a dreapta.

9,44 De-a stânga: Pedaia, Misael, Malchia, Hașum, Hașbadana și Zaharia.

9,45 Și luând Ezdra cartea legii înaintea mulțimii, pentru că ședea întâi, cu mărire înaintea tuturor,

9,46 și dezlegând legea, toți în picioare au stat și a binecuvântat Ezdra pe Domnul Dumnezeul cel Preaînalt, pe Dumnezeul Savaot Atotțiitorul.

9,47 Și a strigat mulțimea: Amin!

9,48 Și ridicând în sus mâinile, căzând la pământ, s-au închinat Domnului:

9,49 Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabad, Hanan, Pelaia, și leviții învățau legea Domnului, tâlcuind citirea.

9,50 Și a zis Ataratis (cârmuitorul țării) lui Ezdra, arhiereul și cititorul, și leviților care învățau mulțimea:

9,51 „Ziua aceasta este sfântă Domnului”. Și toți plângeau ascultând legea.

9,52 „Mergând, deci, mâncați bucate grase și beți băuturi dulci și trimiteți daruri la cei care n-au.

9,53 Că sfântă este ziua Domnului și nu vă întristați că Domnul vă va mări”.

9,54 Și leviții porunceau toate acestea poporului zicând: „Ziua aceasta sfântă este Domnului, nu vă întristați”.

9,55 Și s-au dus toți să mănânce și să bea și să se veselească și să dea daruri celor lipsiți, bucurându-se mult de cuvintele legii, pe care le învățaseră în adunările lor.

Înțelepciunea 1,1 Iubiți dreptatea, judecători ai pământului; cugetați drept despre Domnul și căutați-L cu inimă smerită,

1,2 căci El Se lasă găsit celor care nu-L ispitesc și Se arată celor care au credință în El.

1,3 Într-adevăr, cugetele viclene depărtează de Dumnezeu, și puterea Lui, când îl ispitești, mustră pe cei fără de minte.

1,4 Înțelepciunea nu pătrunde în sufletul viclean și nu sălășluiește în trupul supus păcatului.

1,5 Duhul cel Sfânt, povățuitorul oamenilor, fuge de vicleșug, Se depărtează de mințile fără de pricepere și Se dă în lături când se apropie fărădelegea;

1,6 Înțelepciunea este duh iubitor de oameni și nu lasă nepedepsit pe cel care hulește prin vorbele sale, căci Dumnezeu este martor gândurilor celor mai ascunse și pătrunde fără greș inimile și aude toate cuvintele.

1,7 Duhul lui Dumnezeu umple lumea, El cuprinde toate și știe orice șoaptă.

1,8 Pentru aceea, cel care grăiește lucruri nedrepte nu poate să se ascundă și dreptatea răzbunătoare nu-l uită.

1,9 Căci chibzuințele nelegiuitului vor fi cercetate și zvonul vorbelor sale va ajunge până la Domnul spre pedeapsa strâmbătăților sale.

1,10 O ureche geloasă aude totul și sunetul șoaptelor nu-i scapă.

1,11 Păziți-vă deci de vorbele cârtitoare și deșarte și feriți limba voastră de clevetire, fiindcă vorba cea mai tainică nu va trece fără pedeapsă și gura mincinoasă aduce sufletului moarte.

1,12 Nu vă grăbiți moartea prin rătăcirile vieții voastre și nu vă atrageți pieirea prin fapta mâinilor voastre.

1,13 Căci Dumnezeu n-a făcut moartea și nu se bucură de pieirea celor vii.

1,14 El a zidit toate lucrurile spre viață și făpturile lumii sunt izbăvitoare; întru ele nu este sămânță de pieire și moartea n-are putere asupra pământului.

1,15 Dreptatea este nemuritoare, iar nedreptatea aduce moarte.

1,16 Dar cei necredincioși își atrag moartea cu mâinile și cu glasul, se uită la ea ca la o prietenă, sunt pătimași după ea și au făcut legătură cu ea și cu adevărat vrednici sunt să fie ai ei.

2,1 Cei care cugetă nedrept și-au zis în sine: „Viața noastră este scurtă și tristă și omul nu poate scăpa de moarte, nici nu cunoaște cine l-ar izbăvi de șeol.

2,2 Din întâmplare am ajuns să fim cum suntem și după viața aceasta vom fi ca și cum n-am fi fost niciodată; căci fum este suflarea din nările noastre și cugetarea o scânteie care se aprinde din mișcarea inimii noastre.

2,3 Când se va stinge, trupul nostru se va face cenușă și duhul se va risipi ca aerul cel ușor.

2,4 Numele nostru se va uita cu vremea și nimeni nu-și va aduce aminte de lucrurile noastre și viața noastră va trece ca urma norului și se va risipi ca negura, pe care o alungă razele soarelui și căldura lui o îngreuiază.

2,5 Ca umbra de trecătoare este viața noastră și sfârșitul ei este fără înapoiere, că s-a pecetluit și nimeni nu mai vine înapoi.

2,6 Veniți deci și să ne desfătăm cu bunătățile cele de acum și de făpturi să ne folosim cu toată căldura tinereții.

2,7 Să avem din belșug vinuri scumpe și miresme și să nu lăsăm să treacă florile de primăvară.

2,8 Să ne încununăm cu flori de trandafir, până nu se veștejesc.

2,9 Nimeni dintre noi să nu lipsească de la petrecerile noastre, să lăsăm pretutindeni semnele veseliei noastre, căci aceasta este partea și menirea noastră.

2,10 Să asuprim pe cel sărac și drept, să nu ne fie milă de văduvă, și de cărunteţile bătrânului încărcat de ani să nu ne rușinăm.

2,11 Puterea noastră să fie legea dreptății noastre, că ce este slab nu este de nici un folos.

2,12 Să vânăm pe cel drept, fiindcă ne stinghereşte și se împotrivește isprăvilor noastre și ne scoate vină că stricăm legea și ne învinovățește că nu umblăm cum am fost învățați din copilărie.

2,13 El se face pe sine că are cunoștință despre Dumnezeu și se numește: fiul Domnului.

2,14 El este pentru noi ca o osândă a gândurilor noastre și ne este greu chiar când ne uităm la el.

2,15 Căci viața lui nu seamănă cu viața celorlalți și cărările lui sunt schimbate.

2,16 Înaintea lui suntem socotiți ca necurați și de căile noastre se ferește ca de o spurcăciune; el fericește sfârșitul celor drepți și se laudă că are pe Dumnezeu drept tată.

2,17 Deci să vedem dacă cuvintele lui sunt adevărate și să cercetăm ce i se va întâmpla ieșind din această viață.

2,18 Căci dacă dreptul este fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îl va apăra și-l va scoate din mâna potrivnicilor săi.

2,19 Să-l încercăm cu ocări și cu chinuri, ca să vedem cât este de răbdător și să încercăm suferința lui.

2,20 Să-l dăm unei morți de ocară căci, după vorba lui, Dumnezeu va avea grijă de el”.

2,21 Acestea sunt gândurile lor, dar ei se amăgesc, viclenia lor i-a orbit.

2,22 Ei nu cunosc tainicele puneri la cale ale lui Dumnezeu, ei n-au nădejde în răsplata sfințeniei și nu cred că sufletele curate vor avea cununa lor.

2,23 Dumnezeu a zidit pe om spre nestricăciune și l-a făcut după chipul ființei Sale.

2,24 Iar prin pizma diavolului moartea a intrat în lume și cei ce sunt de partea lui vor ajunge s-o cunoască.

3,1 Sufletele drepților sunt în mâna lui Dumnezeu și chinul nu se va atinge de ele.

3,2 În ochii celor fără de minte, drepții sunt morți cu desăvârșire și ieșirea lor din lume li se pare mare nenorocire.

3,3 Și plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace.

3,4 Chiar dacă, în fața oamenilor, ei au îndurat suferințe, nădejdea lor este plină de nemurire.

3,5 Și fiind pedepsiți cu puțin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare și i-a găsit vrednici de El.

3,6 Ca pe aur în topitoare, așa i-a lămurit, și ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit.

3,7 Străluci-vor în ziua răsplătirii și ca niște scântei care se lasă pe miriște, așa vor fi.

3,8 Judeca-vor neamurile și stăpâni vor fi peste popoare și Domnul va împărăți întru ei, în veci.

3,9 Ei vor înțelege adevărul, ca unii care și-au pus încrederea în Domnul; cei credincioși vor petrece cu El în iubire, căci harul și îndurarea sunt partea aleșilor Lui.

3,10 Cei nelegiuiți vor fi pedepsiți după cugetul lor cel viclean, pentru că nu le-a păsat de cel drept, iar de Dumnezeu s-au depărtat.

3,11 Defăimătorii înțelepciunii și ai învățăturii sunt ticăloși, și nădejdea lor este deșartă și ostenelile lor fără de folos și lucrurile lor netrebnice.

3,12 Femeile lor sunt fără de minte și copiii lor sunt stricați și spița lor este blestemată.

3,13 Drept aceea, fericită este cea stearpă care nu s-a pângărit și care n-a cunoscut pat cu păcat; ea va avea roadă la cercetarea sufletelor.

3,14 Tot așa famenul ale cărui mâini n-au săvârșit fărădelegea și împotriva Domnului n-a gândit cele rele; el va primi aleasă plată pentru credința lui și în

templul Domnului locul cel mai de dorit.

3,15 Căci roada bunelor osteneli este slăvită și rădăcina înțelepciunii n-are pieire.

3,16 Fiii desfrânaților nu vor avea desăvârșire și sămânța ieșită din patul nelegiuit se va stinge.

3,17 Că de vor și avea viață lungă, nu vor fi de nici o treabă și bătrânețile lor, la urmă de tot, vor fi fără cinste.

3,18 Iar de vor muri de timpuriu, vor fi fără nădejde și fără mângâiere vor fi în ziua judecății,

3,19 căci neamul celui nedrept are sfârșit groaznic.

4,1 Mai bine este să nu ai copii, dar să ai bunătate, căci pomenirea bunătății este nemuritoare; și Dumnezeu o știe și oamenii o cunosc.

4,2 Când este de față, o urmezi și când s-a dus, îți pare rău după ea. Bunătatea poartă veșnică cunună, veșnic biruitoare, ieșind fără pată din lupte câștigate.

4,3 Mulțimea pruncilor la cei nelegiuiți nu este de nici un folos; din mlădițele lor spurcate nu se va înfige rădăcină în adânc și nu vor avea temei nezdruncinat.

4,4 Chiar dacă se vor îmbrăca vremelnic întru ramuri, fiind fără temeinicie, se vor zgudui de vânt și se vor dezrădăcina de puterea vijeliei.

4,5 Ramurile lor vor fi frânte mai înainte de vârsta deplină, rodul lor va fi netrebnic, crud la mâncare și de nimic bun,

4,6 fiindcă pruncii născuți din somnul necurat sunt martori ai nelegiuirii părinților, când stai să-i cercetezi.

4,7 Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă.

4,8 Bătrânețile cinstite nu sunt cele aduse de o viață lungă, nici nu le măsori după numărul anilor.

4,9 Înțelepciunea este la om adevărata căruntețe și vârsta bătrâneților înseamnă o viață neîntinată.

4,10 Plăcut fiind lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit și fiindcă trăia între păcătoși, l-a mutat de pe pământ.

4,11 A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înșelăciunea să nu-i amăgească sufletul.

4,12 Căci vraja viciului întunecă cele bune și amețeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate.

4,13 Ajungând curând la desăvârșire, dreptul a apucat ani îndelungați.

4,14 Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutății.

4,15 Neamurile văd, dar nu pricep nimic și nu-și bat capul cu așa ceva, că adică harul lui Dumnezeu și mila Lui sunt cu aleșii Săi și că poartă grijă de sfinții Săi.

4,16 Dreptul care moare osândește pe nelegiuiții care trăiesc, iar tinerețea ajunsă la grabnică desăvârșire osândește lungile bătrâneți ale celui nedrept.

4,17 Vor vedea sfârșitul înțeleptului, dar nu vor înțelege ce sfat a avut Dumnezeu cu el și pentru ce l-a pus bine pentru Sine.

4,18 Vor vedea și-și vor bate joc, dar Domnul îi va face de ocară.

4,19 Căci vor fi pe urmă hoit fără de cinste, printre morți, întru rușine, în veac de veac; Domnul îi va zdrobi și muți, îi va azvârli cu capul în jos, îi va zgudui din temelie și vor pieri până la cel mai mic; chinul îi va măcina și pomenirea lor se va

șterge.

4,20 Vor veni înspăimântați de știința păcatelor lor și fărădelegile lor îi vor mustra față în față.

5,1 Atunci cel drept va sta cu multă îndrăzneală înaintea celor care l-au prigonit și au disprețuit ostenelile sale.

5,2 Iar ei, văzându-l, se vor tulbura cu cumplită frică și se vor minuna de minunea mântuirii dreptului.

5,3 Ei vor zice, căindu-se în inima lor și gemând întru strâmtorarea duhului lor: „Acesta este pe care-l aveam altădată de batjocură și ținta ocărilor noastre.

5,4 Nebunii de noi! Am socotit viața lui o nebunie și moartea lui o ticăloșie.

5,5 Și iată cum a fost socotit între fiii lui Dumnezeu și partea lui între sfinți!

5,6 Așadar noi am rătăcit de la calea adevărului și lumina dreptății n-a strălucit pentru noi și nouă soarele nu ne-a răsărit.

5,7 Ne-am săturat de cărările fărădelegii și ale pierzării; am străbătut pustietăți neumblate, iar calea Domnului n-am cunoscut-o.

5,8 Ce folos ne-a adus trufia? La ce ne-a slujit bogăția și toată fala ei?

5,9 Toate acestea au trecut ca umbra și ca o veste care se duce pe aci încolo.

5,10 Au trecut la fel cu corabia care răzbate marea învolburată și a cărei urmă în apă nu poți s-o mai găsești și nici trecerea ei, în mijlocul valurilor;

5,11 Sau ca pasărea ce zboară în aer și a cărei călătorie nu lasă nici un semn; căci ea, bătând cu aripile vântul cel ușor și despicându-l cu avântul pornirii, își taie cale prin mișcarea penelor, iar după aceea nimic nu mai arată pe unde a trecut.

5,12 Sau la fel cu săgeata care zboară spre locul însemnat, iar aerul pe care l-a spintecat se împreună la loc și nu poți să mai știi care i-a fost urma.

5,13 Tot așa și noi ne-am născut și am isprăvit cu viața și nu putem să arătăm nici un semn de faptă bună, ci în răutatea noastră ne-am risipit.

5,14 Într-adevăr, nădejdea celui nelegiuit este ca praful pe care-l spulberă vântul, este ca pâcla subțire pe care o împrăștie vijelia, ca fumul pe care-l suflă o adiere și ca amintirea unui oaspete de o singură zi care se destramă.

5,15 Însă cei drepți vor fi vii în veacul veacului și răsplata lor este la Domnul și Cel Atotputernic are grijă de ei.

5,16 Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăția frumuseții și cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa și cu brațul Său; asemenea unui scut, îi va acoperi.

5,17 El va face arme din mânia Sa și cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmașilor.

5,18 Din dreptate El își va face platoșă și din judecata cea nefățarnică își va face coif.

5,19 Din sfințenia Sa va face pavăză nebiruită;

5,20 Iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuțită și lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte.

5,21 Săgețile fulgerului Său vor porni bine îndreptate și vor lovi în țintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor.

5,22 Mânia Lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor și râurile îi vor îneca vijelios.

5,23 Duhul puterii dumnezeiești se va ridica împotriva lor și ca viscolul îi va vântura. Astfel fărădelegea va aduce pustiire pe pământ și răutatea va răsturna scaunele celor puternici.

6,1 Ascultați deci, regilor, și înțelegeți, luați învățătură, voi, care judecați marginile pământului.

6,2 Băgați în urechi, voi cei ce stăpâniți peste mulțimi și care vă mândriți cu mulțimea popoarelor voastre”.

6,3 Pricepeți că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul și puterea de la Cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre și va pune la încercare gândurile voastre.

6,4 Fiindcă, deși dregători ai împărăției Lui, n-ați judecat drept, nici legea n-ați păzit-o, nici n-ați umblat după sfatul lui Dumnezeu.

6,5 Groaznic și fără de veste El va sta asupra voastră, căci pentru cei mari judecata va fi cumplită.

6,6 Celor mici, Domnul le va arăta iertare și milă, însă cei puternici vor fi pedepsiți cu strășnicie.

6,7 Stăpânul tuturor nu Se va rușina de nici un obraz, nici nu Se va sfii de vreo mărire, căci și pe cel mic și pe cel mare El i-a făcut și pronia Lui e la fel pentru toți.

6,8 Însă cei puternici vor avea parte de o încercare mai grea.

6,9 Deci către voi, regilor, îndrept cuvintele mele ca să învățați înțelepciune și să nu căderi.

6,10 Pentru că cei ce au păzit cu sfințenie pravila sfântă se vor sfinți și cei ce vor învăța-o vor ști ce să răspundă.

6,11 Iubiți deci cuvintele mele și le doriți și vă veți învăța din ele.

6,12 Înțelepciunea este luminată și neînserată și cei care o iubesc o văd ușor și cei care o caută o găsesc.

6,13 Ea iese în cale celor care o doresc și li se arată ea, întâi.

6,14 Cel care se scoală pentru ea dis-de-dimineață nu se va osteni, căci o va afla șezând la poarta lui.

6,15 Cel care își bate capul cu înțelepciunea îndeplinește desăvârșirea minții și cel care își pierde somnul pentru ea va fi în curând fără de grijă.

6,16 Ea umblă în toate părțile căutând pe cei vrednici de ea și se arată prietenoasă în drumurile lor și îi întâmpină în tot ce pun la cale.

6,17 Începutul ei este pofta cea adevărată de învățătură.

6,18 Iar pofta de învățătură are în sine iubirea, iar iubirea este paznica legilor ei, iar păzirea legilor ei este adeverirea nemuririi.

6,19 Și nemurirea ne face să fim aproape de Dumnezeu.

6,20 Drept aceea, pofta înțelepciunii duce la împărăția cea veșnică.

6,21 Deci dar, o, regi ai popoarelor, dacă țineți la tronurile și la sceptrele voastre, cinstiți înțelepciunea, ca în veac să domniți.

6,22 Iar ce este înțelepciunea și cum s-a făcut, sunt gata să vă spun fără să ascund tainele lui Dumnezeu. Ci voi cerceta de la începutul făpturii și voi da la lumină cunoștința ei și nu voi trece pe alături de adevăr.

6,23 Nu voi merge pe același drum cu pizma care roade, căci ea n-are nici o părtășie cu înțelepciunea.

6,24 Mulțimea înțelepților este mântuirea lumii și un rege cuminte înseamnă

bunăstarea poporului.

6,25 Drept aceea, luați învățătură din cuvintele mele și folosul va fi al vostru.

7,1 Sunt și eu om muritor asemenea tuturor și coborând din neamul celui dintâi om zidit din pământ.

7,2 Și am fost înfiripat, cu trupul, în pântecele mamei mele, închegându-mă din sânge, vreme de zece luni, din sămânță bărbătească și în ceasul somnului odihnitor.

7,3 Și după ce m-am născut, am respirat aerul obștesc și pe pământul obșteștii pătimiri am căzut și eu, și glasul meu dintâi, la fel ca la toată lumea, a fost plânsul meu.

7,4 Am fost înfășat în scutece și am dat părinților grijă și bătaie de cap.

7,5 Și nici un rege n-a început altfel, când s-a născut.

7,6 Că toți intră în viață în același fel și ies iarăși la fel.

7,7 Pentru aceea m-am rugat și mi s-a dat înțelepciune, am chemat, și duhul cumințeniei a coborât în mine.

7,8 Am ținut la ea mai mult decât la sceptre și decât la tronuri și am socotit bogățiile deșarte față de ea.

7,9 N-am pus alături cu ea nici pietrele cele mai scumpe, fiindcă tot aurul din lume pe lângă ea nu e decât nisip, iar argintul, înaintea ei, mi se pare noroi.

7,10 Am prețuit înțelepciunea mai mult decât sănătatea și frumusețea; am pus-o chiar înaintea luminii, fiindcă strălucirea ei nu se stinge niciodată.

7,11 Împreună cu ea mi-au venit toate bunătățile, căci în mâinile ei sunt bogății nenumărate.

7,12 Și m-am bucurat de toate acestea, căci înțelepciunea le aduce cu sine. Totuși eu nu știam că ea este născătoarea lor.

7,13 Am învățat-o fără viclenie, o împărtășesc fără părere de rău și nu ascund comorile ei.

7,14 Ea este pentru oameni comoară nesfârșită; cei care se folosesc de ea se fac prietenii lui Dumnezeu, pentru darurile agonisite de învățătură.

7,15 Iar mie să-mi dăruiască Dumnezeu să grăiesc precum gândesc și să cuget în chip vrednic despre darurile Sale, căci El este povățuitorul înțelepciunii și îndreptătorul înțelepților.

7,16 Că în mâna Lui suntem și noi și cuvintele noastre și toată înțelepciunea și știința lucrurilor.

7,17 El mi-a dat cunoștința cea adevărată despre cele ce sunt, ca să știu întocmirea lumii și lucrarea stihiilor.

7,18 Începutul și sfârșitul și mijlocul vremurilor, întoarcerile anotimpurilor și prefacerile văzduhului,

7,19 cursurile anilor și rânduiala stelelor,

7,20 firea dobitoacelor și apucăturile fiarelor, puterea duhurilor și gândurile oamenilor, feluritele neamuri ale plantelor și însușirile rădăcinilor.

7,21 Toate cele ascunse și cele arătate le-am cunoscut, fiindcă înțelepciunea, lucrătoarea tuturor, mi-a dat învățătură.

7,22 Într-adevăr, în ea se află un duh de înțelegere, sfânt, fără pereche, cu multe laturi, nepământesc, ager, pătrunzător, neîntinat, preaînțelept, fără de patimă, iubitor de bine, ascuțit, neoprit, binefăcător,

7,23 iubitor de oameni, neclintit, temeinic, netulburat, atotputernic, atotveghetor și
răzbătând prin toate duhurile istețe, curate și oricât de subțiri.

7,24 Pentru că înțelepciunea este mai sprintenă decât orice mișcare, ea pătrunde și
își face loc pretutindeni prin curăția ei.

7,25 Ea este suflul puterii lui Dumnezeu, ea este curata revărsare a slavei Celui
Atotputernic, astfel că nimic nu poate s-o mânjească.

7,26 Ea este strălucirea luminii celei veșnice și oglinda fără pată a lucrării lui
Dumnezeu și chipul bunătății Sale.

7,27 Fiindcă este una, toate le poate, și rămânând una cu sine însăși, ea toate le
înnoiește, și răspândindu-se, prin veacuri, în sufletele sfinte, ea întocmește din ele
prieteni ai lui Dumnezeu și prooroci.

7,28 Cu adevărat Dumnezeu nimic nu iubește, fără numai pe cel ce petrece întru
înțelepciune.

7,29 Ea este mai frumoasă decât soarele și decât toată orânduirea stelelor; dacă o
pui alături cu lumina, înțelepciunea o întrece.

7,30 Fiindcă după lumină urmează noaptea, pe când înțelepciunea rămâne nebiruită
în fața răutății.

8,1 Înțelepciunea ajunge cu tărie de la o margine la alta a lumii și toate le
întocmește preaplăcut.

8,2 Mi-a fost dragă și am cercetat-o din tinerețile mele și am căutat să mi-o pețesc
mireasă și am iubit mult frumusețea ei.

8,3 Neamul ei cel bun și-l preamărește prin petrecerea laolaltă cu Dumnezeu, și
Stăpânul a toate o are în mare iubire,

8,4 fiindcă ea duce pe oameni la știința lui Dumnezeu și ea alege lucrurile Lui.

8,5 Și de este bogăția câștig poftit în viață, ce este mai bogat decât înțelepciunea,
care toate le lucrează?

8,6 Dacă cumințenia stă în fruntea treburilor, cine este mai bun meșter decât
înțelepciunea în toate câte sunt?

8,7 Și de iubește cineva dreptatea, ostenelile înțelepciunii rodesc sfinte puteri, ea ne
învață înfrânarea și chibzuința, dreptatea și bărbăția, tot ce este mai de folos în
viața oamenilor;

8,8 Și de poftește cineva să aibă știință întinsă, înțelepciunea știe cele trecute și
întrezărește cele viitoare, ea știe întorsăturile cuvintelor și dezlegările întrebărilor;
ea cunoaște de mai înainte semnele și minunile și întâmplările vremurilor și ale
sutelor de ani.

8,9 Drept aceea am hotărât să mi-o prind tovarășă în viață, fiindcă știu că mă va
sfătui cele bune și-mi va fi mângâiere în griji și în necazuri.

8,10 Și voi avea, prin ea, mărire în adunări; și deși sunt tânăr, voi avea cinste în fața
celor bătrâni.

8,11 Mă vor găsi pătrunzător la judecăți, și voi apărea uimitor în fața celor puternici.

8,12 Când voi tăcea, vor aștepta să încep să vorbesc; când voi vorbi, vor fi toți cu
luare aminte, și când voi rosti o lungă cuvântare, vor pune toți mâna la gură.

8,13 Prin înțelepciune voi avea nemurire și voi lăsa celor de după mine o pomenire
veșnică.

8,14 Voi cârmui popoare, și seminții străine se vor supune stăpânirii mele.

8,15 Tirani temuți, când vor auzi vorbindu-se de mine, se vor teme; mă voi arăta bun mulțimilor și viteaz în război.

8,16 Și înapoindu-mă în casa mea, cu înțelepciune mă voi odihni, căci petrecerea cu ea n-are amărăciune și viețuirea cu ea n-are durere, ci veselie și bucurie.

8,17 Am chibzuit aceste gânduri în cugetul meu și le-am tot purtat în inima mea și am înțeles că nemurirea este rodul legăturii cu înțelepciunea.

8,18 Și am mai înțeles că în prietenia cu ea sunt sfinte bucurii și în faptele mâinilor sale sunt bogății nesfârșite și stând în preajma ei ai câștig de minte dreaptă și câștig de slavă ai din vorba cu ea; drept aceea am umblat pretutindeni și m-am străduit fel și chip să am înțelepciune.

8,19 Am fost copil bun și am avut parte de un suflet fără răutate.

8,20 Sau mai vârtos, așa bun cum eram, am venit într-un trup nespurcat.

8,21 Ci cunoscând că nu voi putea altfel să am înțelepciune de nu-mi va da Dumnezeu, cu toate că și aceasta era înțelepciune, să știu de la cine vine darul, m-am rugat Domnului și m-am smerit înaintea Lui și am zis din toată inima mea:

9,1 „Dumnezeule al părinților și Doamne al milei, Cel care ai făcut toate cu cuvântul Tău,

9,2 și cu înțelepciunea Ta ai rânduit pe om ca să stăpânească peste zidirile cele făcute de Tine,

9,3 și să cârmuiască lumea cu cuviință și cu dreptate și cu suflet drept să facă judecată,

9,4 dă-mi mie înțelepciunea care stă aproape de scaunul Tău și nu mă lepăda dintre slujitorii Tăi.

9,5 Căci robul Tău sunt eu și fiul roabei Tale, om slab și cu viață scurtă și puțin destoinic să înțeleg judecata și legile.

9,6 Căci, chiar când ar fi cineva desăvârșit între fiii oamenilor, de-i va lipsi înțelepciunea cea de la Tine, ca nimica toată se va socoti.

9,7 Tu m-ai ales pe mine mai dinainte ca să stăpânesc poporul Tău și să judec pe fiii și pe fiicele Tale.

9,8 Tu mi-ai poruncit să zidesc templul în muntele Tău cel sfânt și un jertfelnic în cetatea în care locuiești, după chipul cortului celui sfânt, pe care l-ai pregătit dintru început.

9,9 Cu Tine este înțelepciunea care știe faptele Tale și care era de față când ai făcut lumea și care știe ce este plăcut înaintea ochilor Tăi și ce este drept, potrivit poruncilor Tale.

9,10 Trimite această înțelepciune, din sfintele Tale ceruri, de lângă tronul slavei Tale, ca să mă ajute în ostenelile mele și ca să cunosc ce este bineplăcut înaintea Ta,

9,11 fiindcă înțelepciunea toate le știe și le înțelege și mă va povățui înțelepțește în lucrările mele și prin slava sa mă va păzi.

9,12 Și astfel, faptele mele îți vor fi plăcute și voi judeca poporul Tău cu dreptate și voi fi vrednic de tronul tatălui meu.

9,13 Cu adevărat, ce om poate să cunoască sfatul lui Dumnezeu sau cine poate să pătrundă voința lui Dumnezeu?

9,14 Gândurile muritorilor sunt șovăielnice și cugetările noastre sunt cu greșeală.

9,15 Căci trupul cel putrezitor îngreuiază sufletul și locuința cea pământească împovărează mintea cea plină de grijă.

9,16 Cu greu ne dăm seama despre cele ce sunt pe pământ și cu osteneală găsim cele ce sunt chiar în mâna noastră; atunci, cine a putut să pătrundă cele ce sunt în ceruri?

9,17 Cine a cunoscut voința Ta, dacă Tu nu i-ai dat înțelepciune și dacă nu i-ai trimis de sus Duhul Tău cel Sfânt?

9,18 Astfel, s-au făcut drepte cărările celor de pe pământ și oamenii au învățat ceea ce este plăcut înaintea Ta, și prin înțelepciune au cunoscut mântuirea”.

10,1 Înțelepciunea a păzit pe primul om zidit de Dumnezeu ca să fie părintele neamului omenesc, atunci când a fost zidit întâiul.

10,2 Ea l-a scos din păcatul lui și i-a dat putere să stăpânească toată făptura.

10,3 Fiindcă s-a depărtat de ea, mâniindu-se, cel nedrept a pierit în nebunia sa ucigașă de frate.

10,4 Iar când pământul a fost acoperit de ape, înțelepciunea l-a mântuit și pe cel drept l-a purtat în slaba arcă de lemn.

10,5 Când popoarele și-au amestecat nelegiuirile toate, de-a valma, înțelepciunea a știut pe cel drept și l-a păstrat fără vină în fața lui Dumnezeu și l-a păzit nebiruit, când a fost să-l doboare mila de copilul său.

10,6 Tot ea a mântuit pe cel drept din prăpădul celor răi și el a fugit departe de focul coborât peste cele cinci cetăți.

10,7 Și ca dovadă, arătând nelegiuirea lor, acest ținut pustiit fumegă și azi, pomii dau roadă în afară de vreme și un stâlp de sare se înalță acolo, spre pomenirea necredinciosului suflet al femeii lui Lot.

10,8 Nu le-a păsat de înțelepciune și de aceea n-au știut ce este binele și au lăsat celor care sunt în viață amintirea nebuniei lor, așa încât ticăloșiile lor să nu fie înghițite de uitare,

10,9 dar înțelepciunea a smuls din necazuri pe cei care sunt credincioși.

10,10 Iarăși înțelepciunea a purtat pe căi drepte pe dreptul care fugea de mânia fratelui său, arătându-i împărăția lui Dumnezeu și dându-i învățătură despre lucrurile sfinte; ea l-a îmbogățit când el muncea din greu și spor i-a dat în strădaniile lui.

10,11 Înțelepciunea l-a sprijinit când a fost să-l jecmănească stăpânii hrăpăreți și l-a ajutat să dobândească mari averi.

10,12 Ea l-a ferit de dușmani; ea l-a ocrotit de cei care îi întindeau curse; ea l-a făcut biruitor într-o luptă crâncenă, ca să-l învețe că mai tare decât toate este cucernicia.

10,13 Înțelepciunea n-a părăsit pe dreptul cel vândut, ci l-a ferit de păcat.

10,14 Ea s-a coborât cu el în groapă și în lanțurile lui nu l-a părăsit, până ce i-a dat sceptrul domniei și puterea peste cei ce-l asupreau; ea a dovedit de minciună pe pârâșii lui și i-a dat o veșnică mărire.

10,15 Înțelepciunea a izbăvit pe poporul cel cuvios și seminția cea nevinovată de neamurile care o împilau.

10,16 Ea a pătruns în sufletul robului lui Dumnezeu și cu semne și cu minuni ea a ținut piept unor regi temuți.

10,17 Celor cuvioși datu-le-a plata ostenelilor lor și i-a călăuzit pe o cale preaminunată și ziua le-a fost acoperământ și noaptea lumină de stele;

10,18 I-a trecut prin Marea Roșie și i-a purtat prin ape mari.

10,19 A acoperit cu ape pe dușmani, apoi din adâncurile mării i-a aruncat afară.

10,20 Pentru aceea, drepții au jefuit pe cei necredincioși și au slăvit cântând numele Tău cel sfânt, Stăpâne, și toți laolaltă au lăudat mâna Ta care lupta pentru ei.

10,21 Căci înțelepciunea a deschis gura celor muți și limba pruncilor a făcut-o bine grăitoare.

11,1 Făcut-a să sporească lucrările lor prin mâna sfântului prooroc,

11,2 și-au făcut cale prin pustiul cel nelocuit, și-au întins corturile lor în locuri neumblate.

11,3 Au stat dârji împotriva dușmanilor lor și au respins pe potrivnicii lor.

11,4 Au îndurat setea și au chemat numele Tău și apă li s-a dat dintr-o stâncă aspră și din piatră și-au astâmpărat astfel setea.

11,5 Ceea ce fusese pedeapsă pentru vrăjmași s-a făcut pentru ei, în nevoia lor, binecuvântare.

11,6 Și pe când apa marelui fluviu se prefăcuse în sânge necurat,

11,7 spre pedeapsă că Faraon poruncise să ucidă pe copii, Tu ai dat celor ce-și pierduseră nădejdea apă din belșug;

11,8 Și astfel le-ai arătat prin setea de care suferiseră, cu ce pedeapsă pedepsești pe potrivnicii lor.

11,9 Și din această certare, cu toate că fuseseră certați cu cruțare, ei au știut cum sunt chinuiți nelegiuiții, judecați sub mânie.

11,10 Cercatu-i-ai pe unii ca un părinte care dojenește, iar pe ceilalți i-ai pedepsit ca un împărat aspru care osândește.

11,11 Și cei care erau de față și cei de departe se chinuiau deopotrivă.

11,12 O îndoită durere i-a cuprins și suspinau, aducându-și aminte de lucrurile trecute.

11,13 Căci dându-și seama că pedepsele lor au fost spre binele celor scăpați, au cunoscut puterea lui Dumnezeu,

11,14 Acela pe Care mai înainte L-au lepădat și L-au avut de batjocură, mai pe urmă s-au minunat în fața Lui, după ce au suferit o sete cu totul altfel decât cei drepți.

11,15 Pentru gândurile cele neînțelegătoare ale destrăbălării lor, care îi rătăceau și-i aduceau să cinstească animalele cele necuvântătoare și fiarele netrebnice, ai trimis peste ei, Stăpâne, spre pedeapsă, mulțime de animale fără minte,

11,16 ca să învețe că prin ceea ce păcătuiește cineva, prin aceea se și pedepsește.

11,17 Nu era cu anevoie mâinii Tale atotputernice, care a zidit lumea din nimic, să trimită asupra lor mulțime de urși și lei fioroși,

11,18 sau de fiare nou-create, necunoscute și pline de turbare, suflând aburi arzători, scoțând pe nas fum puturos, sau risipind din ochi înfricoșătoare fulgere.

11,19 Și aceste fiare puteau să-i omoare nu numai cu mușcătura, dar să-i îngrozească și chiar să-i ucidă cu vederea lor.

11,20 Și fără de acestea, puteau să piară numai la o suflare, urmăriți de dreptatea răzbunătoare și vânturați de vântul puterii Tale; ci toate le-ai rânduit cu măsură, cu număr și cu cumpănă.

11,21 Căci Tu pururea ai putere nemărginită și tăriei brațului Tău cine va sta împotrivă?

11,22 Lumea toată, înaintea Ta, este ca acel pic de praf, care face cumpăna să se

plece și ca picătura de rouă cea de dimineață, ce se coboară pe pământ.

11,23 Și miluiești pe toți, că toate le poți și treci cu vederea greșelile oamenilor, ca să se pocăiască.

11,24 Pentru că iubești toate cele ce sunt și nimic nu urgisești din cele ce ai făcut, că dacă ai fi urât un lucru, nu l-ai fi plăsmuit.

11,25 Și cum ar fi rămas ceva, de n-ai fi voit Tu? Sau cum ar dăinui, dacă n-ar fi fost chemat de Tine la ființă?

11,26 Dar Tu ierți tuturor, că toate ale Tale sunt, Stăpâne, iubitorule de suflete.

12,1 Duhul Tău cel fără stricăciune este întru toate.

12,2 Pentru aceea pedepsești cu măsură pe cei care cad și când păcătuiesc, le deschizi ochii și-i dojenești, ca să se lase de răutatea lor și să creadă întru Tine, Doamne.

12,3 De locuitorii cei de demult ai sfântului Tău pământ Te-ai scârbit,

12,4 căci făceau lucruri nelegiuite, vrăjitorești și aduceau jertfe necurate,

12,5 omorând fără milă pe prunci, mâncând carne omenească și adăpându-se cu sânge; pe acești jertfitori spurcați

12,6 și părinți ucigași ai unor prunci fără de apărare ai voit să-i nimicești prin mâinile părinților noștri,

12,7 așa încât acest pământ, care este mai de cinste înaintea Ta decât toate celelalte, să primească - vrednici locuitori - pe fiii lui Dumnezeu.

12,8 Dar și pe aceia ca pe niște oameni i-ai iertat și le-ai trimis, ca soli ai oștirii Tale pedepsitoare, tăuni care înțeapă, ca să-i ucidă cu încetul.

12,9 Nu pentru că n-ai fi putut supune cu război pe cei necredincioși celor drepți, sau să-i pierzi dintr-odată cu groaznice fiare, sau cu o poruncă scurtă,

12,10 ci ai judecat să-i iei cu încetul dându-le loc de pocăință, deși bine știai că neamul lor este viclean și răutatea lor este firească și răsădită înlăuntru și că gândul lor nu se va schimba în veac,

12,11 pentru că din început a fost sămânță blestemată. Apoi nici pentru aceea că Te-ai teme de cineva, Te-ai arătat îndelung-răbdător cu păcatele lor.

12,12 Căci cine ar putea să-ți zică: Ce-ai făcut? Sau cine va sta împotriva judecății Tale? Sau cine Te va scoate vinovat pentru neamurile cele nimicite, pe care Tu însuți le-ai făcut? Sau cine se va ridica asupra Ta cu judecată pentru oamenii cei nedrepți?

12,13 Că nu este alt dumnezeu afară de Tine, care să aibă grijă de toate și căruia să-i dovedești că judecățile Tale sunt totdeauna drepte.

12,14 Nu este nici împărat, nici stăpânitor care să poată să ridice ochii în fața Ta și să-ți ceară socoteală pentru cei pe care i-ai nimicit.

12,15 Ci, fiind drept, toate le cârmuiești cu dreptate și socotești lucru nepotrivit cu puterea Ta ca să osândești pe cel care nu trebuie pedepsit.

12,16 Puterea Ta este începutul dreptății și pentru că ești Stăpân a toate, către toți cu îngăduință Te arăți.

12,17 Arăți tăria Ta celor care nu cred în atotputernicia Ta și înfrângi cutezanța celor care o cunosc.

12,18 Stăpân al puterii cum ești, judeci cu blândețe și ne cârmuiești cu multă cruțare, că la Tine este puterea, când voiești.

12,19 Prin lucruri ca acestea ai învățat pe poporul Tău că cel drept trebuie să fie

iubitor de oameni și ai dat fiilor Tăi bună nădejde, că le lași timp să se pocăiască de păcate.

12,20 Că de vreme ce ai pedepsit cu atâta încetineală și îngăduință pe dușmanii slujitorilor Tăi, deși erau vinovați până la moarte, dându-le timp și loc să se abată de la nelegiuirea lor,

12,21 atunci cu câtă luare aminte judeci Tu pe robii Tăi, ai căror părinți au primit de la Tine jurăminte și legămintele unor strălucite făgăduințe!

12,22 Deci când ne mustri, Tu bați pe vrăjmașii noștri de mii de ori mai mult, ca să ținem în seamă bunătatea Ta, când judecăm; iar când suntem judecați, să nădăjduim în îndurarea Ta.

12,23 Drept aceea, pe cei nedrepți care și-au trăit viața nebunește, i-ai pedepsit cu înseși faptele lor urâcioase.

12,24 Căci au mers atât de departe pe căile rătăcirii, încât socoteau drept dumnezei dobitoacele cele mai respingătoare, înșelându-se ca pruncii cei fără de înțelepciune.

12,25 Pentru aceea, ca unor prunci fără de minte le-ai trimis o pedeapsă de râs.

12,26 Iar cei care nu s-au pătruns de această certare neînsemnată vor simți o pedeapsă vrednică de Dumnezeu.

12,27 Suferind și tulburându-se cu ceea ce ei socoteau a fi dumnezei, au cunoscut pe Dumnezeul cel adevărat, pe Care altădată au zis că nu-L cunosc; pentru aceea, osânda cea mai de pe urmă a venit asupra lor.

13,1 Deșerți sunt din fire toți oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu și care n-au știut, plecând de la bunătățile văzute, să vadă pe Cel care este, nici din cercetarea lucrurilor Sale să înțeleagă pe meșter;

13,2 Ci au socotit că sunt dumnezei cârmuitori ai lumii sau focul, sau vântul, sau arcul cel iute, sau mersul stelelor, sau apa năvalnică, sau luminătorii cerului;

13,3 Ei, care, desfătați de frumusețea acestora, le-au luat drept dumnezei, să știe acum cu cât este Stăpânul mai presus decât acestea, că El, Cel Care însuși este începătorul frumuseții, este făcătorul lor.

13,4 Iar dacă se minunează de putere și de lucrare, să înțeleagă din acestea cu cât este mai puternic Cel care le-a făcut.

13,5 Căci din mărimea și frumusețea făpturilor poți să cunoști bine, socotindu-te, pe Cel care le-a zidit.

13,6 Dar, în același timp, în toate acestea este oarecare neajuns, căci doar unii ca aceștia rătăcesc căutând pe Dumnezeu și străduindu-se să-L afle.

13,7 Căci, îndeletnicindu-se cu lucrările lui Dumnezeu și cercetându-le, ei se încredințează cu vederea cât de frumoase sunt cele văzute.

13,8 De altă parte, ei n-au cuvânt să li se ierte rătăcirea.

13,9 Că dacă au putut să adune atâta învățătură, ca să cerceteze lumea, cum n-au aflat ei mai degrabă pe Stăpânul lumii?

13,10 Dar sunt cu totul ticăloși și și-au pus nădejdea în lucruri fără de viață cei care au numit dumnezei lucrurile mâinilor omenești, aurul și argintul cu meșteșug lucrat și închipuiri de dobitoace sau piatră netrebnică, cioplită de mână de demult.

13,11 Un meșter lemnar a tăiat din pădure un lemn bun de lucrat, l-a jupuit de coajă și apoi cu îndemânarea sa a făcut din el o unealtă folositoare spre slujba vieții.

13,12 Rămășițele de la lemnul lucrat le pune pe foc să își fiarbă de mâncare și își potolește foamea.

13,13 Și ce-a mai rămas dintr-acestea, nefiind de nici o treabă, pentru că este lemn strâmb și noduros, îl cioplește ca să-i treacă de urât și potrivindu-l și meșteșugindu-l, l-a făcut asemenea cu chipul de om.

13,14 Sau l-a făcut asemenea vreunui dobitoc de nimic și vopsindu-l peste tot și rumenindu-l la față cu vopsea roșie, i-a ascuns toate metehnele.

13,15 Apoi i-a făcut în perete bună așezare, l-a pus acolo și l-a întărit cu piroane de fier.

13,16 El are grijă de idol să nu cadă, știind bine că nu-și poate ajuta singur, căci nu este decât un chip care are nevoie de ajutor.

13,17 Dar el se roagă chipului pentru averea sa, pentru nunțile sale și pentru fiii săi și nu se rușinează a vorbi către lucrul cel neînsuflețit.

13,18 El cere sănătate de la cel neputincios, se roagă de viață celui mort și de ajutor celui ce nu poate să dea nici unul; el se roagă de bună călătorie cui nu poate să meargă în picioare.

13,19 Ca să-și pună la adăpost averea, alergătura și izbânda muncii sale, el cere putere de la cel care are mâinile cele mai betege.

14,1 Altul voind să meargă pe apă și să călătorească prin cumplitele valuri se roagă la un lemn mai șubred decât luntrea care îl poartă.

14,2 Această luntre a fost născocită de pofta de câștig și a întruchipat-o agerimea lucrătorului.

14,3 Ci, o, Părinte, pronia Ta o cârmuiește, Tu, Care ai deschis cărări în mare și drum nerătăcitor în volbura valurilor.

14,4 Și cu aceasta arătat-ai că poți să izbăvești din orice primejdie, așa încât cineva, chiar fără să aibă știința corăbierului, să poată porni pe mare. Tu nu voiești ca preaînțeleptele Tale lucrări să rămână deșarte, de aceea oamenii, încredințându-și viața unui lemn de tot slab,

14,5 trec prin valuri pe o plută și scapă de moarte.

14,6 Iar de demult, când au pierit trufașii uriași, nădejdea întregii lumi a scăpat într-o barcă și barca, îndrumată de mâna Ta, a lăsat omenirii sămânța urmașilor.

14,7 Și binecuvântat este lemnul care slujește la o trebuință binecuvântată.

14,8 Dar idolul făcut de mâna omenească este blestemat, și el și acel care l-a făcut; acesta pentru că l-a făcut, iar idolul pentru că, stricăcios fiind, i s-a zis dumnezeu.

14,9 Că Dumnezeu urăște deopotrivă și pe nelegiuiți și nelegiuirea lor.

14,10 Lucrul și lucrătorul vor fi deopotrivă pedepsiți.

14,11 Pentru aceea, idolii neamurilor vor fi cercetați spre pieire, fiindcă, deși sunt făpturi, au ajuns urâciune, sminteală pentru sufletele oamenilor și laț pentru picioarele celor fără de minte.

14,12 Gândul plăsmuirii de idoli a fost începutul aprinderii spre desfrâu, și născocirea lor a fost pierderea vieții.

14,13 Fiindcă n-au fost de la început și nu vor fi totdeauna.

14,14 Prin deșarta mărire omenească au intrat în lume, astfel că apropiatul lor sfârșit este hotărât înaintea lui Dumnezeu.

14,15 Un tată, întristându-se cu amară jale pentru copilul său răpit înainte de vreme, i-a făcut chipul și pe cel care ieri încă nu era decât un om mort, îl cinstește acum ca pe un dumnezeu și a rânduit celor din casa sa taine și slujbe.

14,16 După aceea, cu vremea, întărindu-se acest păgânesc obicei, s-a păzit ca o lege și din poruncile tiranilor, a ieșit cinstirea chipurilor cioplite.

14,17 Când popoarele nu puteau să-i cinstească de față, pentru că locuiau departe, făceau o asemuire după chipul depărtat și potriveau un chip văzut al împăratului preacinstit, așa încât să dea celui ce nu era de față aceleași sârguincioase închinări ca și cum ar fi de față.

14,18 Și pentru izbânda acestei închinări, cei care erau neștiutori au fost și ei împinși de pofta de slavă a meșterului.

14,19 Pentru că el, voind să placă stăpânitorului, și-a pus tot meșteșugul ca să facă asemănarea cât mai frumoasă.

14,20 Iar mulțimile, înșelându-se prin frumusețea lucrului, l-au socotit acum ca dumnezeu pe cel care mai înainte îl cinsteau ca pe un om.

14,21 Și aceasta a fost o înșelăciune pentru viața oamenilor, că ei, bătuți de nevoi sau robiți de tiranie, au dat pietrelor și lemnelor numele ce nu se poate da la nimic de pe pământ.

14,22 Apoi n-a fost destul că au rătăcit întru cunoașterea lui Dumnezeu, ci, viețuind - din întunericul minții lor - în război necurmat, au numit pace atâtea rele.

14,23 Ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri.

14,24 Și nici viața, nici căsătoriile nu le mai păzeau curate, ci unul pe altul ucidea prin viclenie sau îl batjocorea prin desfrânare.

14,25 Toate se învălmășesc în sânge și ucidere, în furtișag și vicleșug, în stricăciune și necredință, în răzvrătire și jurământ strâmb,

14,26 în prigonirea celor buni și uitarea binefacerilor primite, în pângărirea sufletelor și răsturnarea trupeștilor nevoi, în tulburarea căsătoriilor și desfrânare și dezmăț sub ochii tuturor.

14,27 Căci închinarea la idolii cei deșerți, care nici n-ar trebui pomeniți, este începutul, pricina și sfârșitul a tot răul.

14,28 Desfătările lor sunt niște bucurii smintite, proorociile lor sunt mincinoase, ei trăiesc în nedreptate și jură strâmb cu ușurință.

14,29 Ca unii care nădăjduiesc în idolii cei fără de suflet, când jură strâmb, ei nu se tem că li se va dovedi nedreptatea.

14,30 Și din două părți pedeapsa va da peste ei, întâi pentru că au cugetat greșit despre Dumnezeu, închinându-se idolilor, și al doilea pentru că, vicleni fiind, au jurat împotriva adevărului, disprețuind tot ce este sfânt.

14,31 Căci nu puterea idolilor pe care s-au jurat, ci pedeapsa cuvenită păcătoșilor, aceea prigonește pururea păcatul celor ce au greșit.

15,1 Iar Tu, Dumnezeul nostru, ești bun și adevărat, îndelung-răbdător și cu milă cârmuitor a toate.

15,2 Chiar când păcătuim, ai Tăi suntem, noi cei ce cunoaștem puterea Ta, dar nu vom păcătui, știind bine că suntem din numărul celor numărați ai Tăi.

15,3 Că a Te cunoaște pe Tine este dreptate desăvârșită și a ști puterea Ta este rădăcina nemuririi.

15,4 Pe noi nu ne-au înșelat născocirile omenești ale unui meșteșug viclean; nici truda deșartă a zugravilor, adică chipul mânjit cu multe feluri de vopsele,

15,5 a cărui înfățișare aținând patima celor nebuni, cu pofta chipului neînsuflețit al

unei arătări fără viață.

15,6 Iubitori de rele precum sunt, ei sunt vrednici să aibă asemenea nădejdi, și cei care le fac și cei care le poftesc și li se închină.

15,7 Olarul frământă pământul moale cu osteneală și face spre slujba noastră orice vas și din același pământ face vase spre curată întrebuințare și altele dimpotrivă, dar toate asemenea; și care vas de ce treabă să fie, hotărăște olarul.

15,8 Apoi cu nelegiuită trudă, din același pământ, tot el scoate un deșert chip de idol, el care, cu puțin mai înainte, din pământ a fost făcut și după puțin se va întoarce iarăși de unde a fost luat, când se va cere să dea sufletul cu care este dator.

15,9 Dar el se îngrijește nu de aceea că puterile lui slăbesc, nici că viața este scurtă, ci se ia la întrecere cu meșterii aurari și argintari și face ce fac făurarii în aramă și ca mare cinste pentru el, ține să facă chipuri amăgitoare.

15,10 Inima lui este cenușă și nădejdea lui mai slabă ca pământul și viața lui mai mică în cinste decât lutul.

15,11 Fiindcă el n-a cunoscut pe Făcătorul său, și pe Cel care i-a insuflat duhul faptelor și a pus în el putere de viață,

15,12 ci socotește că viața noastră este jucărie și traiul nostru ca un târg de câștig, pentru că - așa zic ei - trebuie să câștigi bani în orice chip, chiar făcând rău.

15,13 Dar bine să știe că păcătuiește mai mult decât toți ceilalți acela care, din același lut, scoate vase care se pot ușor sparge și chipuri idolești.

15,14 Ci toți aceștia sunt mai nebuni și mai de plâns decât sufletul unui copil; sunt toți dușmanii poporului tău și asupritorii lui;

15,15 Căci pe toți idolii neamurilor i-au socotit drept dumnezei pe cei care nici cu ochii nu văd, nici cu nasul nu respiră, nici cu urechile nu aud, nici cu degetele mâinilor nu pipăie, nici cu picioarele nu umblă.

15,16 Cel care i-a făcut a fost un om, și cel care a primit duhul în dar, tocmai el i-a închipuit, căci nici un om nu poate să facă un dumnezeu la fel cu el.

15,17 El fiind muritor, el face un lucru fără viață cu mâinile lui nelegiuite, el prețuiește mai mult decât idolii săi, fiindcă el este viu, iar aceia nicidecum.

15,18 Ei se închină dobitoacelor celor mai urâcioase, care, după prostia lor, sunt mai rele decât celelalte.

15,19 N-au în ele nici o bunătate care să ni le facă dragi și ele sunt în afară și de la lauda lui Dumnezeu, și de la binecuvântarea Lui.

16,1 Drept aceea, au fost cu dreptate pedepsiți prin unele făpturi ca acestea și au fost chinuiți de mulțime de fiare.

16,2 În locul acestor pedepse, Tu ai dăruit cele bune poporului Tău și foamea lui cea mare ai potolit-o cu o mâncare nouă, cu carne de prepeliță.

16,3 Așa încât unii (egiptenii), deși pofteau să mănânce, văzând urâciunea fiarelor trimise, s-au lipsit și de mâncarea de nevoie, iar ceilalți, după puțină lipsă, au avut o hrană nouă.

16,4 Căci se cuvenea ca o foamete care nu iartă să vină peste asupritori, iar celorlalți numai să li se arate cum sunt chinuiți vrăjmașii lor.

16,5 Iar când a venit peste ei înfricoșata mânie a fiarelor și se prăpădeau mușcați de șerpii cei cumpliți, aprinderea Ta n-a ținut până la urmă.

16,6 Ei au fost tulburați puțină vreme, ca să se îndrepteze și au avut un semn de mântuire, ca să-și aducă aminte de poruncile legii Tale;

16,7 Căci cel care se întorcea către acest semn se vindeca, dar nu prin ceea ce vedea cu ochii, ci prin Tine, Mântuitorul tuturor.

16,8 Și prin aceasta arătat-ai vrăjmașilor noștri că Tu ești Cel Care izbăvești de tot răul.

16,9 Pentru că înțepătura lăcustelor și a muștelor le-a adus moartea și n-a mai fost nici un chip să-și scape viața, fiindcă meritau o asemenea pedeapsă.

16,10 Iar pe robii Tăi nici dinții balaurilor celor veninoși nu i-au biruit, căci mila Ta a venit și i-a vindecat,

16,11 ca să-și aducă aminte de cuvintele Tale; erau răniți și apoi degrabă vindecați, ca nu cumva, căzând în adâncă uitare, să nu fie înstrăinați de la bunătățile Tale.

16,12 Nici iarbă de leac, nici alifie nu i-a vindecat, ci cuvântul Tău, Doamne, cel ce toate le vindecă.

16,13 Căci Tu stăpânești peste viață și peste moarte și cobori până la porțile locuinței morților și iar ridici.

16,14 Omul, în răutatea sa, poate să ucidă, dar nu poate să aducă înapoi duhul care a ieșit, nici să scoată sufletul care a intrat în locuința morților.

16,15 Iar de mâna Ta nu este cu putință nimănui să scape.

16,16 Nelegiuiții care s-au lepădat de a Te cunoaște au fost bătuți cu puterea brațului Tău; ape năprasnice, grindină și ploi neînduplecate i-au chinuit; para focului i-a mistuit.

16,17 Și ce este mai minunat, focul ardea și mai tare în apa care toate le stinge, pentru că toată făptura este apărătoarea celor drepți.

16,18 Uneori para focului se domolea, ca să nu ardă fiarele cele trimise împotriva celor necredincioși, și ei să vadă și să cunoască cum că îi prigonește judecata lui Dumnezeu.

16,19 Alteori; focul ardea în apă mai mult decât este puterea lui, ca să nimicească astfel toate roadele țării celor nedrepți.

16,20 Dar pe poporul Tău l-ai hrănit cu hrană îngerească și i-ai trimis din cer pâine gata, fără de osteneală, și care avea toată dulceața și plăcea tuturor.

16,21 Și pâinea aceasta arăta către fii bunătatea Ta față de ei, iar pentru cel care o mânca avea gustul mâncării pe care o poftea.

16,22 Iar zăpada și gheața răbdau focul și nu se topeau, ca să cunoască Israel că focul cel arzător, care strălucea în zăpadă și în ploi, a mistuit roadele vrăjmașilor;

16,23 Și iarăși același foc își lepăda puterile, ca să hrănească pe cei drepți,

16,24 pentru că făptura, slujindu-ți Ție, Celui care ai făcut-o, se încordează pentru pedepsirea celor nedrepți și se domolește spre facerea de bine a celor care se încred în Tine.

16,25 Drept aceea, schimbându-se în toate aceste chipuri, ea slujea darului Tău celui a toate hrănitor, potrivit dorinței celor care Te rugau;

16,26 Astfel ca fiii pe care i-ai iubit, Doamne, să învețe că nu felurite soiuri de roade hrănesc pe oameni, ci cuvântul Tău ține în viață pe acei care cred în Tine.

16,27 Fiindcă ceea ce nu se strica de puterea focului, se topea, încălzindu-se de o ușoară rază a soarelui.

16,28 Ca să se înțeleagă că trebuie să mânecăm și să-ți mulțumim mai înainte de răsăritul soarelui și să ne rugăm Ție din revărsatul zorilor.

16,29 Iar nădejdea celui nemulțumitor se va topi ca gheața de iarnă și se va scurge ca o apă nefolositoare.

17,1 Judecățile Tale sunt mari și anevoie de lămurit, de aceea cugetele fără învățătură sunt în rătăcire.

17,2 Nelegiuiții, având încredințarea că pot să asuprească neamul sfânt, zăceau închiși sub acoperișurile lor - înlănțuiți de întuneric și robii unei nopți fără ziuă - și fugari erau de la veșnica Ta purtare de grijă.

17,3 Și când socoteau că vor rămâne ascunși cu tainicele lor păcate, în vălul întunecat al uitării, risipiți au fost și înspăimântați amarnic și tulburați au fost de năluciri.

17,4 Adăposturile unde se închideau nu i-au scutit de spaime, căci în jurul lor răsunau zgomote care îi înfricoșau și arătări posomorâte îi umpleau de groază.

17,5 Nu era nici un foc care să poată să-i lumineze și văpăile vii ale stelelor nu puteau să risipească acea noapte înfricoșătoare.

17,6 Câteodată li se arăta o învâlvorare înspăimântătoare care se aprindea de la sine și zguduiți de această vedenie, cu pricină necunoscută, socoteau arătările și mai grozave încă.

17,7 Meșteșugul copilăros al vrăjitorilor nu mai putea nimic și îngâmfarea lor că știu ceva ieșise de rușine.

17,8 Ei care ziceau că pot să gonească din inima bolnavă spaimele și tulburările, chiar ei zăceau acum plini de rușinoasă spaimă.

17,9 Și măcar că nu era prea mare grozăvia care să-i înspăimânteze, totuși fiarele care treceau și șerpii care fluierau îi îngrozeau, și se topeau de frică și închideau ochii să nu mai vadă prăpădul ce-i pândea din toate părțile.

17,10 Fiindcă răutatea inimii este plină de temere, ca una ce se știe vinovată și mustrată ea de sine însăși; ea își vede mărită nenorocirea,

17,11 căci spaima nu este altceva fără numai lepădarea oricărui ajutor care-ți vine de la dreapta judecată.

17,12 Și când scade nădejdea în adâncul inimii, te sperii și mai mult, dacă nu știi care este pricina de unde îți vine chinul.

17,13 Iar ei - în noaptea aceea când li se tăiaseră orice puteri și care venise peste ei din iadul priponit - dormind de-a valma,

17,14 aci se zbăteau îngroziți de arătări pocite, aci mureau de golul din inimile lor, căci o groază neașteptată și fără de veste pusese stăpânire peste ei.

17,15 Și tot așa ceilalți, oricare ar fi fost, cădeau vlăguiți și rămâneau așa, închiși ca într-o închisoare fără zăvoare.

17,16 Și plugar de era cineva, ori cioban cu oile, ori muncitor prins la muncile câmpului, apucați fără de veste, îndurau această nenorocire fără scăpare,

17,17 fiindcă toți erau ferecați cu același lanț de întuneric. Și atunci vântul șuierător și glasul cu bun viers al păsărilor din desișuri și năvala apelor aprige

17,18 și bubuitul stâncilor care se prăvălesc și fuga nevăzută a animalelor săritoare și răcnetul fiarelor cumplite și sunetul care se frânge și se răsfrânge în peșterile munților - acestea toate îi făceau să-și dea duhul de frică.

17,19 Căci în vreme ce toată făptura era luminată cu strălucitoare lumină și fără împotrivire își vedea de lucrul său,

17,20 numai peste aceia se întindea o noapte grea, care era chipul întunericului celui

ce avea să-i înghită, și ei pentru ei înșiși erau mai grea povară decât acel întuneric.

18,1 Pentru cuvioșii Tăi strălucea lumină mare, iar egiptenii auzeau glasul lor, fără să le vadă chipul și cu toate suferințele lor de până aci, îi fericeau.

18,2 Și pentru că după atâtea asupriri - Israel nu se răzbuna asupra lor - egiptenii le mulțumeau și le cereau iertare de relele pe care ei le făcuseră.

18,3 În loc de întuneric, ai dat cuvioșilor Tăi stâlp de foc arzător, care să-i călăuzească în acea călătorie necunoscută; soare nevătămător le-ai dat în drumul lor cel plin de slavă.

18,4 Vrednici erau egiptenii să fie lipsiți de lumină și să fie închiși în întuneric, ca unii care țineau închiși pe fiii Tăi, aceia prin care trebuia să se dea veacului nestricăcioasa lumină a legii Tale.

18,5 Și când s-au sfătuit să ucidă pe pruncii celor cuvioși ai Tăi, unul dintre acești prunci a fost aruncat și a scăpat, dar Tu, spre pedeapsa lor, le-ai luat mulțime de copii și pe ei pe toți i-ai înecat în valurile mării.

18,6 Noaptea aceasta a fost cunoscută mai înainte de părinții noștri, ca - știind bine în ce jurăminte crezuseră - nădăjduind întru ele, să se veselească.

18,7 Iar poporul Tău a văzut și mântuirea celor drepți și pieirea vrăjmașilor.

18,8 Și precum ai pedepsit pe potrivnici, tot așa, chemându-ne pe noi, ne-ai preamărit.

18,9 Copiii evlavioși ai celor drepți jertfeau în ascuns și statorniceau toți într-un gând legământul cel dumnezeiesc, ca sfinți părtași să fie deopotrivă la aceleași bunătăți și la aceleași primejdii, cântând laudele părinților.

18,10 Iar cu cântecele lor se însoțeau țipetele risipite ale vrăjmașilor și se auzeau bocetele lor pentru copiii uciși.

18,11 Robul și stăpânul erau pedepsiți cu aceeași pedeapsă și omul de rând îndura aceleași dureri ca și regele.

18,12 Toți deopotrivă aveau morți fără de număr, dar din același soi de moarte, și cei ce rămăseseră în viață nu puteau face față cu înmormântările, de vreme ce într-o clipă tot ce era mai de seamă în neamul lor pierise.

18,13 Ei, care nu voiseră să creadă din pricina vrăjitorilor lor, când le-au pierit cei dintâi născuți ai lor, au mărturisit că Israel este poporul lui Dumnezeu.

18,14 Căci, pe când lina tăcere stăpânea peste toate și noaptea cu repedea ei curgere ajunsese la calea jumătate,

18,15 Cuvântul Tău cel atotputernic a purces din înaltul cer și din scaunele împărătești, ca un cumplit războinic, în mijlocul acelui pământ hotărât pieirii,

18,16 și aducând - ca o sabie ascuțită - porunca Ta cea fără de schimbare, stătea și umplea toate de moarte și ajungea până la cer, rezemându-se de pământ.

18,17 Atunci pe loc, vedeniile unor visuri groaznice îi tulburară și spaime neașteptate au năvălit asupra lor.

18,18 Azvârliți încoace și încolo pe pământ și pe jumătate morți, ei dădeau pe față pricina pentru care mureau.

18,19 Căci vedeniile care îi îngroziseră le destăinuiseră lucrul pentru care pătimesc atât de rău ca să nu moară de neștiință.

18,20 Încercarea morții a atins și pe cei drepți și mulți au pierit în pustiu, dar mânia Ta nu a ținut multă vreme.

18,21 Căci un om fără vină a luat degrabă partea celor vinovați, având ca arme ale

slujbei sale rugăciunea și tămâia de împăcare, și a stat împotriva mâniei Tale, și primejdiei morții i-a pus un capăt, arătându-se pe sine că este robul Tău.

18,22 El a biruit mulțimea răzvrătită, nu cu tăria trupului, nici cu puterea armelor, ci a supus cu cuvântul pe Cel care îi pedepsea și pomenind jurămintele făcute părinților și legământul cu Israel.

18,23 Când morții, căzuți unii peste alții, au ajuns grămezi, el a stat la mijloc, a potolit mânia și a închis pieirii calea care ducea spre cei vii.

18,24 Căci în veșmântul preoțesc, lung până la glezne, era toată lumea, și numele slăvite ale părinților erau săpate pe cele patru șiruri de pietre scumpe, iar măreția Ta pe diadema de pe cap.

18,25 Înaintea acestor semne, îngerul pieirii a încetat și s-a temut, căci singură ispita mâniei Tale era destulă.

19,1 Ci o mânie neîndurată prigonește pe nelegiuiți până la sfârșit, fiindcă Dumnezeu știa de mai înainte ce vor face ei,

19,2 că adică egiptenii, după ce au lăsat pe Israel să plece și cu mare stăruință i-au grăbit la drum, vor avea păreri de rău și vor începe să-i urmărească.

19,3 Cu adevărat, când nu isprăviseră de jelit pe morții lor și plângeau încă la mormintele celor uciși, un alt gând nebunesc le-a venit și au început, ca pe niște fugari, să urmărească pe aceia pe care îi grăbiseră cu rugăminți să plece de la ei.

19,4 La aceasta îi trăgea pedeapsa de care erau vrednici, și despre cele mai înainte întâmplate nu mai aveau ținere de minte, ca să se împlinească și ceea ce mai lipsea din urgiile suferite de ei;

19,5 Așa încât poporul Tău să săvârșească necrezuta lui trecere prin mare, iar egiptenii să dea peste o moarte năprasnică.

19,6 Fiindcă făptura întreagă a fost prefăcută în alcătuirea ei, supunându-se deosebitelor Tale porunci, pentru ca robii Tăi să se păzească nevătămați.

19,7 Astfel un nor umbrea tabăra lor; din apa care mai înainte era acolo s-a făcut pământ uscat, iar din Marea Roșie, cale fără de piedică și câmpie cu pajiște din valurile zbuciumate.

19,8 Și pe aici a trecut tot neamul Israel, pe care îl ocrotea mâna Ta, și minunate lucruri a văzut.

19,9 Și ca niște cai din câmpia cu iarbă și ca niște miei care zburdă, ei Te preaslăveau pe Tine, Doamne, Cel Care i-ai izbăvit.

19,10 Fiindcă își aduceau mereu aminte de cele ce se întâmplaseră în-țara pribegiei lor, cum pământul, în locul altor vietăți, a scos la iveală tăuni, iar Nilul în loc de pești a vărsat o mulțime de broaște.

19,11 Și mai pe urmă, au văzut o nouă odrăslire de păsări, când, fiind purtați de poftă, ei au cerut mâncăruri de desfătare.

19,12 Și spre împlinirea dorinții lor, nor de prepelițe s-a ridicat dinspre mare;

19,13 Însă pedeapsa a venit peste cei păcătoși - și nu fără semnele prevestitoare ale puternicelor fulgere - și au pătimit cu dreptate pentru răutățile lor.

19,14 Căci s-au purtat cu ură crâncenă față de cei străini. Unii n-au voit să primească pe trecătorii necunoscuți, dar aceștia au adus în robie pe străinii care le făcuseră bine.

19,15 Și nu numai aceasta, ci mai este încă un lucru, că adică aceia primeau pe cei străini cu dușmănie.

19,16 Pe când aceștia au primit poporul Tău cu bucurie, iar după ce l-au făcut părtaș la aceleași drepturi ca și ei, l-au asuprit cu cumplite necazuri.

19,17 Pentru care au fost pedepsiți cu orbire, ca și aceia care dădeau năvală la porțile celui drept, când, cuprinși de întuneric nepătruns, căutau fiecare ieșirea porții.

19,18 Căci stihiile schimbau între ele însușirile lor, precum la un instrument cu coarde sunetele schimbă măsura, dar păstrează tonul - ceea ce se poate vedea lămurit din cercetarea faptelor.

19,19 Vietățile de pe pământ se făceau vietăți de apă, iar cele ce înotau treceau pe pământ.

19,20 Focul ardea în apă dincolo de puterea sa, iar apa își pierdea însușirea ei de a stinge.

19,21 Flăcările focului nu mai vătămau carnea plăpândelor dobitoace care umblau primprejur și nu topeau acea hrană venită din cer, care semăna cu bruma ce se topește ușor.

19,22 Întru toate, Doamne, ai preamărit pe poporul Tău și l-ai făcut de cinste și nu l-ai trecut cu vederea, ci în toată vremea și în tot locul ai stat în preajma lui.

Ecclesiasticul 1,1 Toată înțelepciunea este de la Domnul și cu El este în veac.

1,2 Nisipul mărilor și picăturile ploii și zilele veacului, cine le va număra?

1,3 Înălțimea cerului și lățimea pământului, și adâncul și înțelepciunea, cine le va cerceta?

1,4 Înainte de toate s-a zidit înțelepciunea și înțelegerea minții este din veac.

1,5 Izvorul înțelepciunii este cuvântul lui Dumnezeu întru cele înalte, și căile ei sunt porunci veșnice.

1,6 Rădăcina înțelepciunii, cui s-a descoperit? Și izvoarele ei, cine le cunoaște?

1,7 Unul este înțelept, înfricoșător foarte, Domnul, Cel care șade pe scaunul Său.

1,8 El a zidit-o și a văzut-o, și a numărat-o, și a revărsat-o peste toate lucrările Sale.

1,9 Ea se află la tot trupul după măsura dărniciei Lui, și a dat-o celor ce-L iubesc pe El.

1,10 Frica Domnului este mărire și laudă și veselie și cunună de bucurie.

1,11 Frica Domnului va desfăta inima și va da veselie și bucurie și lungime de zile.

1,12 Celui ce se teme de Domnul bine îi va fi; întru cele mai de pe urmă și în ziua sfârșitului său va afla har. Temerea de Domnul este dar de la Dumnezeu și îndreaptă pe om pe căile iubirii.

1,13 Iubirea de Dumnezeu este înțelepciunea slăvită și cui voiește El, aceluia o împarte după chibzuința Sa.

1,14 Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și cu cei credincioși ea se formează o dată în sânul mamei. Între oameni ea și-a pus temelie veșnică și seminției lor se încredințează.

1,15 Deplinătatea înțelepciunii este a se teme de Domnul, și ea îi adapă din roadele sale.

1,16 Casa lor o va umple de ce poftesc ei, și cămările lor de roadele ei.

1,17 Cununa înțelepciunii este temerea de Domnul, care odrăslește pace și sănătate nevătămată; dar și una și alta sunt daruri de la Dumnezeu, Care revarsă cinste peste cei care îl iubesc pe Dânsul.

1,18 El a văzut-o și a măsurat-o; știință și înțeleaptă înțelegere ca ploaia a revărsat și a înălțat mărirea celor ce o stăpânesc pe dânsa.

1,19 Rădăcina înțelepciunii este a se teme de Domnul, iar ramurile ei, lungime de zile.

1,20 Frica Domnului îndepărtează păcatele, și la cine petrece, de la acela abate mânia.

1,21 Mânia celui nedrept nu poate să aibă îndreptățire, că iuțimea mâniei lui cădere îi este.

1,22 Până la o vreme va suferi cel îndelung-răbdător, după aceea îi va răsări veselie.

1,23 Până la o vreme își va ascunde cuvintele sale, dar buzele celor credincioși vor grăi cumințenia lui.

1,24 În vistieriile înțelepciunii sunt pildele științei; celui păcătos îi este urâtă temerea de Dumnezeu.

1,25 Poftești înțelepciune? Ține poruncile și Domnul îți va da-o ție.

1,26 Că înțelepciunea și învățătura stau în temerea de Domnul, și plăcute sunt Lui credința și blândețea.

1,27 Nu fi neîncrezător în temerea de Domnul și să nu te apropii de El cu inimă îndoită.

1,28 Nu te fățărnici înaintea oamenilor, și buzelor tale ia aminte.

1,29 Nu te înălța, ca să nu cazi și să aduci necinste sufletului tău.

1,30 Căci va descoperi Domnul cele ascunse ale tale și în mijlocul adunării te va înjosi,

1,31 pentru că nu te-ai apropiat cu inimă curată de frica Domnului, și inima ta este plină de vicleșug.

2,1 Fiule! Când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gătește-ți sufletul tău spre ispită.

2,2 Încordează inima ta și fii tare și să nu te tulburi în timpul încercării.

2,3 Lipește-te de Domnul și nu te depărta, ca să fii înălțat la sfârșitul vieții.

2,4 Tot ce ți se va întâmpla, primește cu plăcere și în necazurile tale fii îndelung-răbdător.

2,5 Că în foc se lămurește aurul, iar oamenii cei plăcuți Domnului, în cuptorul smereniei.

2,6 Crede în El și-ți va ajuta ție, îndreptează căile tale și nădăjduiește în El.

2,7 Cei ce vă temeți de Domnul așteptați mila Lui și nu vă abateți, ca să nu cădeți.

2,8 Cei ce vă temeți de Domnul, credeți Lui și nu se va pierde plata voastră.

2,9 Cei ce vă temeți de Domnul, nădăjduiți în cele bune și în veselia veacului și a milei.

2,10 Uitați-vă la neamurile cele din început și vedeți cine a nădăjduit spre Domnul și s-a rușinat?

2,11 Sau cine a petrecut în frica Lui și a fost părăsit? Sau cine L-a chemat pe El și a fost trecut cu vederea?

2,12 Pentru că îndurător și milostiv este Domnul și iartă păcatele și mântuiește în vremea necazului.

2,13 Vai inimilor celor fricoase și mâinilor celor slabe și păcătosului care umblă pe

două cărări!

2,14 Vai inimii celei slabe! Că nu crede, pentru aceea nu va fi apărată.

2,15 Vai vouă, celor ce ați pierdut răbdarea! Ce veți face când vă va cerca Domnul?

2,16 Cei care se tem de Domnul nu vor fi necrezători cuvintelor Lui, și cei ce-L iubesc pe El vor păzi căile Lui.

2,17 Că cei ce se tem de Domnul vor căuta bunăvoința Lui, și cei ce-L iubesc pe El vor împlini legea.

2,18 Cei care se tem de Domnul vor găti inimile lor și înaintea Lui vor smeri sufletele lor, zicând:

2,19 Să cădem în mâinile Domnului, și nu în mâinile oamenilor.

2,20 Că precum este slava Lui, așa este și mila Lui.

3,1 Fiilor, ascultați-mă pe mine, tatăl, și vă purtați așa ca să vă mântuiți,

3,2 că Domnul a înălțat pe tată peste fii și a întărit judecata mamei peste copii.

3,3 Cel care cinstește pe tată se va curăți de păcat.

3,4 Și ca acel care strânge comori, așa este cel care cinstește pe mama sa.

3,5 Cel care cinstește pe tată se va veseli de fii și în ziua rugăciunii sale va fi auzit.

3,6 Cel care mărește pe tată va avea viață lungă, și cel care se teme de Domnul cinstește pe mama sa.

3,7 Cel care se teme de Domnul va cinsti pe tatăl său și ca stăpânitor va sluji celor care l-au născut.

3,8 Cu fapta și cu cuvântul cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți vină binecuvântare de la ei.

3,9 Că binecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărâmă până în temelie.

3,10 Nu căuta mărire întru necinstea tatălui tău, că necinstea tatălui tău nu-ți este mărire.

3,11 Că mărirea omului este din cinstea tatălui său și ocară este fiilor mama necinstită.

3,12 Fiule, sprijină pe tatăl tău la bătrânețe și nu-l mâhni în viața lui.

3,13 Și chiar de i se va împuțina mintea lui, ai îndurare și nu-l disprețui când tu ești în putere,

3,14 pentru că milostenia arătată tatălui nu va fi uitată și în pofida păcatelor, se va zidi casa ta.

3,15 În ziua necazului tău își va aduce aminte Domnul de tine și ca gheața când este senin, așa se vor topi păcatele tale.

3,16 Ca un hulitor este cel care părăsește pe tată și blestemat de Domnul este cel care mânie pe mama sa.

3,17 Fiule, cu blândețe săvârșește lucrurile tale și de omul cel primit de Domnul vei fi iubit.

3,18 Cu cât ești mai mare, cu atât mai mult te smerește și înaintea Domnului vei afla har.

3,19 Că mulți oameni mari și slăviți sunt, dar tainele se descopăr celor smeriți. Că mare este puterea Domnului și El este preaslăvit de cei smeriți.

3,20 Cele mai presus de tine nu le căuta și cele mai tari decât tine nu le iscodi.

3,21 Cele ce s-au poruncit ție, acelea cu cuviință le cugetă, că nu-ți sunt de nevoie cele ascunse.

3,22 În multele tale îndeletniciri nu te ține de lucrurile zadarnice, că ți s-au descoperit destule din cunoștințele omenești.

3,23 Că pe mulți i-a înșelat părerea lor și socoteala rea a făcut să alunece cugetele lor.

3,24 Inima îndărătnică rău va păți mai pe urmă.

3,25 Și cel care iubește primejdia va cădea într-însa.

3,26 Inima îndărătnică se va împovăra cu osteneli și cel păcătos va adăuga păcate peste păcate.

3,27 Ispitele nu sunt lecuire pentru cel trufaș, că buruiană rea s-a înrădăcinat în inima lui.

3,28 Inima celui înțelept va cugeta la pildele celor înțelepți, și o ureche ascultătoare este dorința celui înțelept.

3,29 Focul arzător îl va stinge apa, și milostenia va curăți păcatele.

3,30 Cel ce răsplătește pentru binefacere, acela se gândește la viitor și la vreme de cădere va afla sprijin.

4,1 Fiule, să nu lași pe cel sărac lipsit de hrană și ochii celor nevoiași nu-i face să aștepte.

4,2 Sufletul flămând să nu-l întristezi și să nu urgisești pe om când are lipsă.

4,3 Inima necăjită nu o tulbura și nu întârzia a da celui lipsit.

4,4 Rugăciunea celui necăjit nu o lepăda și nu-ți întoarce fața ta de la cel sărac.

4,5 De la cel în lipsă nu-ți întoarce ochiul și nu da loc omului să te blesteme.

4,6 Că rugăciunea celui ce te blestemă pe tine, întru amărăciunea sufletului său, o va auzi Cel care l-a făcut pe el.

4,7 Fă-te iubit adunării și celui mai mare smerește capul tău.

4,8 Pleacă săracului urechea ta și cu blândețe răspunde-i cele de pace.

4,9 Scoate pe cel năpăstuit din mâna celui ce-l năpăstuiește și să nu fi slab de înger când judeci.

4,10 Fii celor orfani ca un tată și ca un bărbat pentru mama lor.

4,11 Și vei fi ca fiu al Celui Preaînalt și El te va iubi mai mult decât mama ta.

4,12 Înțelepciunea înalță pe fiii săi, și poartă grijă celor care o caută.

4,13 Cel care o iubește, iubește viața și cei care se scoală pentru ea dis-de-dimineață se vor umple de veselie.

4,14 Cel care o ține va moșteni mărire și oriunde va merge îl va binecuvânta Domnul.

4,15 Cei care o slujesc vor sluji Celui Sfânt și pe cei care o iubesc, îi iubește Domnul.

4,16 Cel care ascultă de ea va judeca neamuri și cel care se apropie de ea va locui fără grijă.

4,17 Cine are încredere în ea are parte de ea și urmașii lui o moștenesc,

4,18 că umblă cu el cu fața ascunsă și-l încearcă la început cu ispite și-l înfricoșează și-l strâmtorează,

4,19 și-l chinuiește cu învățătura sa, până ce va prinde încredere în el, și-l va ispiti întru îndreptările sale.

4,20 Și iarăși se va întoarce drept la el și-l va veseli și îi va descoperi lui cele ascunse ale sale.

4,21 Iar de va rătăci, îl va părăsi și-l va da în mâinile căderii lui.

4,22 Păzește vremea și ferește-te de rău și pentru credința sufletului tău nu te rușina.

4,23 Căci este rușine care aduce păcat și este rușine care aduce mărire și har.

4,24 Nu lua seama la nimeni când este vorba de paguba sufletului tău și să nu te rușinezi pentru pierderea ta.

4,25 Nu opri cuvântul în vreme de mântuire,

4,26 că din cuvânt se cunoaște înțelepciunea și din graiurile limbii învățătura.

4,27 Nu grăi împotriva adevărului, ci rușinează-te de lipsa ta de învățătură.

4,28 Nu-ți fie rușine a mărturisi păcatele tale și nu sta împotriva curgerii râului.

4,29 Nu te supune omului nebun și nu măguli fața celui puternic.

4,30 Până la moarte luptă-te pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine.

4,31 Nu fi aspru cu limba ta și leneș în lucrurile tale.

4,32 Nu fi ca un leu în casa ta și nu necăji cu mânie pe casnicii tăi.

4,33 Să nu fie mâna ta întinsă la luat și strânsă la dat.

5,1 Nu nădăjdui în avuțiile tale și să nu zici: Am destule.

5,2 Nu urma dorințelor și tăriei tale, ca să umbli în poftele inimii tale.

5,3 Și să nu zici: Cine mă va smeri sau cine mă va supune? Că Domnul nu va întârzia să te pedepsească.

5,4 Să nu zici: Am păcătuit și ce mi s-a făcut mie? Că Domnul este îndelung-răbdător.

5,5 Pentru curăție să nu fii fără de frică, ca să nu adaugi păcate peste păcate.

5,6 Și să nu zici: Mila Lui este mare, va curăți mulțimea păcatelor mele.

5,7 Că mila și mânia de la El sunt și peste cei păcătoși va odihni mânia Lui.

5,8 Nu întârzia a te întoarce la Domnul și nu amâna din zi în zi.

5,9 Că fără de veste va izbucni mânia Domnului și în vremea răzbunării vei fi dat pieirii.

5,10 Nu te încrede în avuțiile câștigate pe nedrept, că nimic nu-ți vor folosi în ziua judecății.

5,11 Nu vântura la orice vânt și nu umbla pe orice cale; așa este păcătosul cel cu două limbi.

5,12 Fii statornic în cugetul tău și unul să fie cuvântul tău.

5,13 Fii grabnic la ascultat și zăbavnic la dat răspunsul.

5,14 De știi, răspunde aproapelui tău, iar de nu, pune-ți mâna peste gură.

5,15 Mărirea și batjocura sunt în vorbă și limba omului îi face să cadă.

5,16 Să nu te chemi bârfitor și cu limba ta nu vicleni.

5,17 Că peste fur este rușine și o grea ocară peste cel cu două limbi.

5,18 Să nu greșești nici în lucrurile mari, nici în cele mici.

6,1 Să nu te faci vrăjmaș în loc de prieten, că numele rău rușine și ocară va moșteni; așa este păcătosul cel cu două limbi.

6,2 Nu te lăsa în voia patimilor tale, ca să nu fii târât de ele ca de un taur furios.

6,3 Altfel frunzele tale vei mânca și roadele tale vei pierde și vei rămâne ca un lemn uscat.

6,4 Sufletul rău va pierde pe cel ce-l are pe el și va face bucurie vrăjmașilor.

6,5 Graiul dulce înmulțește pe prieteni și limba cea binegrăitoare îndatorează, deseori, la răspunsuri binevoitoare.

6,6 Mulți să fie cei ce trăiesc în pace cu tine, iar sfetnicii tăi să fie dintr-o mie unul.

6,7 Dacă vrei să-ți faci un prieten, fă-l punându-l la încercare și nu te grăbi să te încrezi în el.

6,8 Pentru că este prieten până la o vreme și nu va rămâne în ziua necazului tău.

6,9 Și este prieten care se întoarce în dușman și cearta dintre voi va da-o pe față, spre ocara ta.

6,10 Și este prieten soț de masă și nu va rămâne lângă tine în ziua necazului tău.

6,11 Și în zilele cele bune ale tale va fi ca și tine și cu slugile tale va îndrăzni.

6,12 Dar de te vei smeri, va fi împotriva ta și de la fața ta se va ascunde.

6,13 Depărtează-te de dușmanii tăi și fii cu pază față de prietenii tăi.

6,14 Prietenul credincios este acoperământ tare; și cel ce l-a aflat pe el aflat-a comoară.

6,15 Cu prietenul credincios nimic nu se poate asemăna și nu este măsură a bunătății lui.

6,16 Prietenul credincios este leacul vieții și cei ce se tem de Domnul îl vor afla pe el.

6,17 Cel ce se teme de Domnul bine va ține prieteșugul său, căci ca la sine ține la aproapele lui.

6,18 Fiule! Din tinerețile tale alege învățătura și până la cărunțețile tale vei afla înțelepciune.

6,19 Ca și cel ce ară și seamănă, apropie-te de ea și așteaptă roadele ei cele bune.

6,20 Căci cu lucrarea ei puțin te vei osteni și curând vei mânca roadele ei.

6,21 Cât de grea este celor neînvățați și cel nepriceput nu va stărui în ea.

6,22 Căci ea este pentru el ca o piatră grea de încercare, de aceea el nu va zăbovi s-o arunce.

6,23 Că înțelepciunea îndreptățește numele ei și nu la mulți este arătată.

6,24 Ascultă, fiule, și primește învățătura mea și nu lepăda sfatul meu.

6,25 Și bagă picioarele tale în obezile ei și în lanțul ei grumazul tău.

6,26 Încovoaie umărul tău și o poartă pe ea și să nu-ți fie greu de legăturile ei.

6,27 Cu tot sufletul tău apropie-te de ea și cu toată puterea ta păzește căile ei.

6,28 Cearcă-o și o caută și ți se va arăta și dacă o vei afla, să nu o lași.

6,29 Că mai pe urmă vei afla odihna ei și ți se va întoarce întru bucurie.

6,30 Și îți vor fi obezile ei acoperământ de tărie și lanțurile ei podoabă de mărire.

6,31 Că podoabă de aur este în ea și legăturile ei fire de iachint.

6,32 Ca și cu haină de mărire te vei îmbrăca cu ea și cunună de bucurie îți vei pune.

6,33 De vei vrea, fiule, vei învăța și de vei pune sufletul tău, iscusit vei fi.

6,34 De-ți va plăcea să asculți, vei învăța și de vei pleca urechea ta, înțelept vei fi.

6,35 Stai în tovărășia celor bătrâni și cu cel înțelept te unește.

6,36 Tot graiul dumnezeiesc poftește a-l auzi și pildele înțelegerii să nu treacă de la tine.

6,37 De vei vedea înțelept, intră la el și pragurile ușilor lui să le roadă piciorul tău.

6,38 Cugetă întru poruncile Domnului și întru legea Lui pururea să gândești.

6,39 El va întări inima ta și pofta înțelepciunii tale se va da ție.

7,1 Nu face rele și nu te va prinde răul.

7,2 Depărtează-te de la nedreptate și nedreptatea se va depărta de la tine.

7,3 Fiule! Nu semăna pe brazdele nedreptății, ca să nu seceri de pe ele cu șapte părți mai mult.

7,4 Nu cere de la Domnul stăpânire, nici de la împăratul scaun de mărire.

7,5 Nu te face drept înaintea Domnului și înaintea împăratului nu te arăta că ești înțelept.

7,6 Nu cerca să fii judecător, ca nu cumva să nu poți ridica nedreptățile;

7,7 Ca nu cumva să te sfiești de fața celui puternic și să pui sminteală întru dreptatea ta.

7,8 Nu te pune în pricină cu obștea cetății, nici te amesteca în mulțime.

7,9 Nu te lăsa atras de două ori la păcat, căci și pentru o singură dată nu vei rămâne nepedepsit.

7,10 Să nu zici: Domnul va căuta la mulțimea darurilor mele; când le voi aduce Lui, El le va primi.

7,11 Nu slăbi în rugăciunea ta și nu trece cu vederea a face milostenie.

7,12 Nu batjocori pe omul al cărui suflet este întristat, căci Dumnezeu este Cel care smerește și Cel care înalță.

7,13 Nu făuri minciuni împotriva fratelui tău, nici împotriva prietenului tău să nu faci așa.

7,14 Nu-ți îngădui nici o minciună, căci din ea nu poate ieși nimic bun.

7,15 Nu vorbi mult în adunarea bătrânilor și nu repeta cuvintele tale în rugăciune.

7,16 Să nu urăști lucrarea cea cu osteneală și lucrarea pământului cea orânduită de Cel Preaînalt.

7,17 Nu te socoti împreună cu mulțimea păcătoșilor; adu-ți aminte că mânia nu va zăbovi.

7,18 Smerește sufletul tău foarte, că focul și viermii sunt osânda celui necredincios.

7,19 Să nu schimbi nicidecum prietenul pentru bani, nici pe fratele cel bun pentru aurul Ofirului.

7,20 Nu te abate de la femeia bună și înțeleaptă, că harul ei este mai bun decât mărgăritarele.

7,21 Nu chinui pe robul care muncește cinstit, nici pe simbriașul care își pune tot sufletul.

7,22 Pe robul înțelept să-l iubești; să nu-l lipsești pe el de libertate.

7,23 Ai tu turme? Ai grijă de ele, și de-ți sunt de folos, păstrează-le.

7,24 Ai feciori? Învață-i pe ei și încovoaie din pruncie grumazul lor.

7,25 Ai fete? Veghează la curăția lor și să le arăți o față serioasă.

7,26 Mărită-ți fata și mare lucru vei face, dar dă-o după un bărbat înțelept.

7,27 Ai o femeie după inima ta? Nu o lepăda, dar cu una pe care n-o iubești să nu-ți legi capul.

7,28 Din toată inima cinstește pe tatăl tău și nu uita niciodată durerile mamei tale.

7,29 Adu-ți aminte că ei ți-au dat viața; ce le vei da tu în schimb pentru ceea ce au făcut ei pentru tine?

7,30 Din tot sufletul tău teme-te de Domnul și pe toți preoții Lui cinstește-i.

7,31 Cu toată puterea iubește pe Cel care te-a făcut și pe slujitorii Lui să nu-i părăsești.

7,32 Teme-te de Domnul și cinstește pe preot și dă-i partea lui precum s-a poruncit ție,

7,33 pârgă și jertfă de ispășire și darul șoldurilor și jertfă de sfințire și pârga celor sfinte.

7,34 Și celui sărac întinde-i mâna ta, ca binecuvântarea ta să fie desăvârșită.

7,35 Dărnicia ta să atingă pe toți cei în viară și chiar morților fă-le parte de dărnicia ta.

7,36 Nu te întoarce de la cei ce plâng, și întristează-te cu cei întristați.

7,37 Nu te teme a cerceta pe bolnavi că pentru aceste fapte vei câștiga iubirea.

7,38 În tot ce faci adu-ți aminte de sfârșitul tău și nu vei păcătui niciodată.

8,1 Nu te certa cu cel puternic, ca nu cumva să cazi în mâinile lui.

8,2 Nu te certa cu omul bogat, ca nu cumva să fie mai greu decât tine. Că pe mulți i-a pierdut aurul și inimile regilor le-a aplecat.

8,3 Nu te sfădi cu omul care vorbește bine și nu pune lemne peste focul lui.

8,4 Nu glumi cu omul rău crescut, ca să nu fie ocărâți strămoșii tăi.

8,5 Nu înfrunta pe omul care se leapădă de păcat, adu-ți aminte că toți suntem vinovați.

8,6 Să nu necinstești pe om la bătrânețile lui, căci poate și noi vom îmbătrâni.

8,7 Nu te bucura de moartea vrăjmașului tău, adu-ți aminte că toți trebuie să murim.

8,8 Nu trece cu vederea vorbele înțelepților, ci la pildele lor oprește-te, căci de la ei vei lua învățătura și îndemânarea de a sluji celor mai mari.

8,9 Nu disprețui vorba celor bătrâni, că și ei au învățat de la părinții lor. Că de la ei vei învăța înțelepciunea și îndemânarea de a da răspuns bun la nevoie.

8,10 Nu ațâța cărbunii păcătosului, ca să nu te ardă flacăra focului lui.

8,11 Nu o duce până la capăt cu omul iute la mânie, ca să nu fie o cursă întinsă înaintea buzelor tale.

8,12 Nu da împrumut omului celui mai tare decât tine; și de-l vei împrumuta, socotește împrumutul ca pierdut.

8,13 Nu chezășui peste puterea ta; iar dacă ai dat chezășie, fii cu grijă că va trebui să plătești.

8,14 Nu te judeca cu un judecător, căci hotărârea va fi în folosul lui.

8,15 Nu porni la drum cu cel cutezător ca să nu-ți cadă povară, căci el nu face decât după capul său, și nebunia lui te va pierde.

8,16 Nu te certa cu omul mânios și nu străbate pustiul cu el, căci a vărsa sânge este

pentru el nimica toată și unde nu vei avea ajutor, te va doborî.

8,17 Nu ține sfat cu un nebun, căci el nu va putea păstra taina ta.

8,18 Înaintea celui străin nu face nimic care trebuie să rămână tăinuit; tu nu știi ce poate născoci el.

8,19 Nu deschide inima ta oricui și nu aștepta să dobândești bunăvoința lui.

9,1 Nu fi gelos de soția ta iubită și nu-i da cuvânt să-ți facă rău.

9,2 Nu te da în mâinile unei femei, ca să nu aibă putere asupra ta.

9,3 Nu te întâlni cu femeia desfrânată, ca să nu cazi în lațurile ei.

9,4 Cu femeia cântăreață să nu fii adesea, ca nu cumva să te prindă cu meșteșugurile ei.

9,5 Nu-ți opri privirea asupra unei fecioare, ca să nu ai a suferi pentru ea.

9,6 Nu te da în mâinile desfrânatelor, ca să nu-ți pierzi moștenirea.

9,7 Nu privi pe ulițele cetății, nici nu rătăci prin locurile ei dosnice.

9,8 Întoarce-ți ochii de la femeia frumoasă și nu-ți opri privirea la frumusețea străină. Cu frumusețea femeii mulți s-au rătăcit, căci din aceasta iubirea se aprinde ca un foc.

9,9 Nu te așeza nicidecum lângă o femeie măritată și nu petrece cu ea la masă bând, ca nu cumva inima ta să fie cucerită de vrăjile ei și în patima ta să nu fii târât la pieire.

9,10 Nu părăsi un prieten vechi, căci cel nou nu este asemenea lui. Prieten nou, vin nou; lasă-l să se învechească și-l bea cu plăcere.

9,11 Nu râvni izbânda păcătosului, căci nu știi care cum se va sfârși.

9,12 Nu-ți face plăcere din plăcerea nelegiuitului; adu-ți aminte că nu vor rămâne nepedepsiți până la iad.

9,13 Stai departe de omul care este în stare să ucidă și nu te vei teme nicidecum de moarte. Și dacă te apropii de el, păzește-te de orice greșeală, căci ar putea să-ți ia viața. Să știi bine că ești înconjurat de curse și că mergi pe margine de ziduri de cetate.

9,14 Cercetează cât poți pe aproapele tău și ia sfat de la înțelepți.

9,15 Stai de vorbă cu oamenii înțelepți și tot cuvântul tău să fie despre legea Celui Preaînalt.

9,16 Cei drepți să fie oaspeții tăi și în frica Domnului să fie lauda ta.

9,17 Un lucru făcut de mână de meșter este vrednic de laudă, dar conducătorul poporului să fie iscusit la cuvânt.

9,18 Cel care vorbește bine este temut în cetate, și flecarul este urât.

10,1 Conducătorul înțelept îndrumează bine pe poporul său, și cârmuirea omului priceput este cu bună rânduială.

10,2 După cum este judecătorul poporului, așa sunt și slujitorii lui și cum este mai-marele cetății, așa sunt toți cei ce locuiesc în ea.

10,3 Un rege neînvățat va pierde pe poporul său, și cetatea sporește prin înțelepciunea mai-marilor ei.

10,4 În mâna Domnului este stăpânirea pământului și la vremea sa va ridica pe cel folositor la cârmuire.

10,5 În mâna Domnului este izbânda omului și Domnul este Cel Care pune mărirea

Sa pe fruntea stăpânitorului.

10,6 Să nu te mânii pentru orice nedreptate pe aproapele și nimic nu face cu patimă și cu nechibzuință.

10,7 Urâtă este înaintea Domnului și înaintea oamenilor trufia, căci față de amândoi ea este păcatul nedreptății.

10,8 Împărăția de la un neam trece la alt neam, pentru strâmbătăți și pentru semeții și pentru avuții.

10,9 Pentru ce se trufește cel ce este pământ și cenușă, când în viață el le leapădă mereu dinăuntrul său?

10,10 Boala îndelungată o taie doctorul și împăratul astăzi este și mâine va muri.

10,11 Că murind, omul va moșteni șerpi și fiare și viermi.

10,12 Începutul trufiei omului este a părăsi pe Dumnezeu și a-și întoarce inima sa de la Cel care l-a făcut.

10,13 Începutul păcatului este trufia, și cel care stăruiește în ea este ca și când i-ar ploua urâciune.

10,14 Pentru aceea, minunate certări a adus Domnul și i-a surpat pe ei până în sfârșit.

10,15 Scaunele celor mai mari le-a surpat Domnul și a pus pe cei blânzi în locul lor.

10,16 Rădăcinile neamurilor le-a smuls Domnul și a răsădit pe cei smeriți în locul lor.

10,17 Țările neamurilor le-a surpat Domnul și le-a stricat până la temeliile pământului.

10,18 A slăbit pe mulți dintre ei și i-a pierdut și a făcut să înceteze de pe pământ pomenirea lor.

10,19 Nu s-a hărăzit oamenilor trufia, nici urgia mâniei celor care se nasc din femei.

10,20 Care este neamul vrednic de cinste? Neamul omenesc.

10,21 Care este neamul cel cinstit? Cel care se teme de Domnul.

10,22 Care este neamul fără de cinste? Tot neamul omenesc.

10,23 Care este neamul fără de cinste? Neamul care nu ține poruncile.

10,24 Între frați, povățuitorul lor cinstit este, și cei ce se tem de Domnul sunt la fel înaintea ochilor Lui.

10,25 Lauda celui bogat și a celui cinstit și a celui sărac este frica Domnului.

10,26 Nu este drept a batjocori pe săracul cel înțelept și nu se cuvine a mări pe omul cel păcătos.

10,27 Cel mare și judecătorul și cel puternic se vor mări, dar nici unul dintre ei nu este mai mare decât cel care se teme de Domnul.

10,28 Robului înțelept îi vor sluji cei slobozi și bărbatul înțelept nu va cârti când este dojenit.

10,29 Nu te face înțelept când faci lucrul tău, nu te mări în vremea necazului tău.

10,30 Mai bun este cel care lucrează întru toate, decât cel care umblă sau se mărește și este lipsit de pâine.

10,31 Fiule, întru smerenie mărește sufletul tău și îi dă lui cinste după vrednicia lui.

10,32 Pe cel care păcătuiește asupra sufletului său, cine-l va îndrepta? Și cine va cinsti pe cel care își face de ocară viața sa?

10,33 Săracul este cinstit pentru știința sa și cel bogat este cinstit pentru avuțiile sale.

10,34 Iar cel care este de laudă întru sărăcie, cu cât mai mult ar fi de cinste dacă ar ajunge bogat? Și cel disprețuit întru avuție, în sărăcie cu cât mai mult va fi disprețuit?

11,1 Înțelepciunea înalță capul celui smerit și-l face să șadă între cei mari.

11,2 Să nu lauzi pe om pentru frumusețea lui și să nu te scârbești de om pentru chipul lui.

11,3 Mică este între cele zburătoare albina, dar rodul ei întrece orice dulceață.

11,4 Cu îmbrăcămintea hainelor să nu te lauzi, nici în ziua măririi să nu te trufești, că minunate sunt lucrurile Domnului și ascunse faptele Lui între oameni.

11,5 Mulți tirani au căzut pe pământ, iar cel la care nu se gândea nimeni a purtat stema.

11,6 Mulți puternici au fost necinstiți foarte și cei măreți au fost dați în mâinile altora.

11,7 Mai înainte de a cerceta, nu huli; cunoaște întâi și atunci dojenește.

11,8 Mai înainte de a nu auzi, nu răspunde; și nu tăia nimănui șirul cuvintelor.

11,9 Pentru lucrul care nu-ți este de folos, nu te certa și la judecata păcătoșilor să nu stai împreună cu ei.

11,10 Fiule! Nu te amesteca în multe lucruri,

11,11 că de te vei amesteca în multe lucruri, nu vei fi fără de vină.

11,12 Și de vei alerga, nu vei prinde, și de vei fugi, nu vei scăpa.

11,13 Este câte un om care se ostenește și muncește și se sârguiește și cu atât mai mult este sărac.

11,14 Este câte un om slab și fără de ajutor, lipsit de putere și împovărat de sărăcie,

11,15 și ochii Domnului au căutat spre el cu bine și l-au ridicat din smerenia lui și au înălțat capul lui, și s-au mirat de el mulți.

11,16 Cele bune și cele rele, viața și moartea, sărăcia și avuția de la Domnul sunt.

11,17 Darul Domnului rămâne la cei binecredincioși și bunăvoința Lui în veac bine va spori.

11,18 Este câte un om care se îmbogățește prin multă grijă și zgârcenie și aceasta este partea ostenelilor lui,

11,19 zicând: Am aflat odihnă și acum voi mânca din bunătățile mele,

11,20 și nu știe că vremea trece și va muri și le va lăsa altora.

11,21 Stai în ce te-ai făgăduit tu și întru aceea îndeletnicește-te și petrece, și întru lucrul tău sporește.

11,22 Nu te mira de lucrările păcătosului; nădăjduiește în Domnul și rămâi întru osteneala ta.

11,23 Că lesne este înaintea Domnului a îmbogăți pe cel sărac degrabă și fără de veste.

11,24 Binecuvântarea Domnului este plata celui credincios și într-un ceas, degrabă, răsare binecuvântarea Lui.

11,25 Să nu zici: De ce am nevoie? Și de acum, care va fi averea mea?

11,26 Să nu zici: Am destule, pentru ce să mă mai necăjesc de acum:

11,27 în ziua bunătăților este uitarea răutăților și în ziua răutăților nu este pomenirea bunătăților.

11,28 Că lesne este înaintea Domnului, în ziua sfârșitului, să dea omului după căile lui.

11,29 Vremea de restriște aduce uitarea desfătărilor și la sfârșitul omului se vor descoperi lucrurile lui.

11,30 Mai înainte de sfârșit pe nimeni să nu-l socotești fericit, că în fiii săi se va cunoaște omul.

11,31 Nu băga pe tot omul în casa ta, că multe sunt meșteșugirile celui viclean.

11,32 Potârniche închisă în coșniță, așa este inima trufașului, și ca iscoada privește căderea.

11,33 Că cele bune le întoarce cu viclenie în rele și pentru cele bune te va huli.

11,34 Dintr-o scânteie de foc se înmulțește jarul, și omul păcătos pândește sângele.

11,35 Păzește-te de cel răufăcător, că rele meșteșugește, ca nu cumva să te facă să fii pururea de batjocură.

11,36 Dacă lași pe cel străin să locuiască la tine, el îți va face tulburări și te va înstrăina de la ale tale.

12,1 De faci bine, să știi cui faci, și vei avea mulțumire pentru fapta ta bună.

12,2 Fă bine celui binecredincios și vei afla răsplătire, dacă nu de la el, de la Cel Preaînalt.

12,3 Nu este bine pentru cel care pururea petrece în răutăți și nu dă milostenie.

12,4 Dă celui binecredincios, și să nu ajutorezi pe cel păcătos.

12,5 Fă bine celui smerit, și nu da celui nelegiuit.

12,6 Ține pâinile lui și nu-i da, ca nu cumva acela să se întărească asupra ta.

12,7 Că îndoite răutăți vei afla în toate bunătățile pe care i le vei face.

12,8 Căci și Cel Preaînalt a urât pe cei păcătoși, și celor nelegiuiți va răsplăti cu pedeapsă.

12,9 Dă celui bun, și nu ajuta pe cel păcătos.

12,10 Nu se arată fin fericire cel care este prieten, nici în cele rele nu se ascunde vrăjmașul.

12,11 Când îi merge bine omului, vrăjmașii lui se întristează, iar când îi merge rău, și prietenul se ferește de el.

12,12 Nu te încrede în vrăjmașul tău în veci; că în ce chip arama coclește, așa și răutatea lui.

12,13 Și de se va smeri să umble plecat, fii cu luare aminte și te păzește de el.

12,14 Și să fii față de el ca și cel care șterge oglinda, și vei cunoaște că n-a lepădat toată rugina.

12,15 Nu-l pune să stea lângă tine, ca să nu te împingă pe tine și să stea el în locul tău.

12,16 Să nu-l pui să șadă de-a dreapta ta, ca nu cumva să caute scaunul tău, și mai pe urmă vei cunoaște cuvintele mele și de graiurile mele te vei umili.

12,17 Cui îi va fi milă de descântătorul cel mușcat de șarpe și de toți cei care se apropie de fiare?

12,18 Așa și de cel care merge la omul păcătos și se învăluie cu păcatele lui.

12,19 Un ceas va rămâne cu tine, iar de te clatini, nu va rămâne cu tine.

12,20 Cu buzele sale te va îndulci vrăjmașul și multe îți va șopti și îți va grăi bune,

12,21 dar în inimă va sfătui să te surpe în groapă. Cu ochii va lăcrima vrăjmașul,

12,22 dar de va afla vreme, nu se va sătura de sânge.

12,23 De ți se vor întâmpla rele, îl vei afla pe el acolo înaintea ta; cu ochii săi va lăcrima vrăjmașul, și ca și cum ți-ar ajuta, va săpa sub picioarele tale.

12,24 Va clătina capul său și va bate în palmele sale, și multe va șopti, și va schimba fața sa.

13,1 Cel care se atinge de smoală se va mânji și cel care se însoțește cu cel trufaș asemenea lui va fi.

13,2 Povară mai grea decât poți să nu ridici; așa și cu cel mai tare decât tine și mai bogat nu te însoți.

13,3 Cum se va întovărăși oala de pământ cu căldarea? Căldarea va izbi oala, și oala se va sparge.

13,4 Bogatul a făcut strâmbătate, și tot el s-a mâniat.

13,5 Celui sărac i s-a făcut strâmbătate și el se roagă pentru iertare.

13,6 Până îi vei fi de folos, va lucra cu tine; iar de vei ajunge sărac te va părăsi.

13,7 De ai, va trăi cu tine, și te va săraci și nu-i va fi milă.

13,8 Dacă are nevoie de tine, te va linguși cu fel de fel de vorbe și-ți va zâmbi și-ți va da nădejde.

13,9 Va grăi ție cele bune și va zice: Ce-ți trebuie? Și te va îndatora cu ospețele sale până ce-ți va goli punga de două, trei ori și mai pe urmă va râde de tine.

13,10 După aceea te va vedea și te va părăsi și va da din cap în fața ta.

13,11 Ia aminte să nu te înșeli și să nu te copleșească veselia ta.

13,12 Când te cheamă cel puternic, fă-te ca și cum te-ai feri și cu atât mai mult te va chema.

13,13 Nu te vârî, ca să nu fii dat afară, nici nu sta departe, ca să nu fii uitat.

13,14 Nu lungi vorba cu el, nici nu crede cuvintelor celor multe ale lui.

13,15 Că te va ispiti cu vorba cea multă și ca și cum ar râde, te va întreba.

13,16 Nemilostiv este cel care nu-și ține cuvintele, și nu vei scăpa de rău și de legături.

13,17 Păzește-te și foarte bine ia seama, fiindcă umbli spre căderea ta.

13,18 Tot dobitocul iubește pe cel asemeni sieși și tot omul pe aproapele său.

13,19 Tot trupul se însoțește cu cel de felul său și omul se va însoți cu cel asemenea lui.

13,20 Oare se va însoți lupul cu mielul? Așa și cel păcătos cu cel cuvios.

13,21 Ce pace are leoaica cu câinele? Și ce pace are cel bogat cu cel sărac?

13,22 Vânatul leilor sunt asinii sălbatici în pustiu; așa și pășunea celor bogați sunt săracii.

13,23 Urâtă este trufașului smerenia; tot așa și bogatului îi este urât săracul.

13,24 Pe bogat, când se clatină, îl reazemă prietenii; iar cel sărac, când cade, este respins de prietenii săi.

13,25 Bogatul, când alunecă, mulți sunt care îl sprijină; când spune cuvinte

nebunești, îi dau dreptate.

13,26 Cel smerit a greșit, și toți îl ceartă pe el; grăit-a înțelepțește, și nu este băgat în seamă.

13,27 Bogatul a vorbit, și toți au tăcut, și cuvântul lui până la nori l-a înălțat.

13,28 Săracul a grăit, și zic: Cine este acesta? Și de se împiedică, îl răstoarnă pe el.

13,29 Bună este avuția la cel care este fără de păcat și rea este sărăcia în gura celui nelegiuit.

13,30 Inima omului schimbă fața lui ori spre bune, ori spre rele.

13,31 Fața veselă este semn că inima întru cele bune petrece; iar aflarea înțelepciunii cere cugetare cu osteneală.

14,1 Fericit bărbatul care n-a alunecat cu gura sa și nu se rănește cu amărăciunea păcatului.

14,2 Fericit este cel pe care nu-l învinovățește sufletul lui și care n-a căzut de la nădejdea sa.

14,3 Bărbatului zgârcit nu-i sunt bune avuțiile, și omul pizmătăreț ce înțelege din averea sa?

14,4 Cel care adună, lipsindu-se pe sine, altora adună și cu bunătățile lui alții se vor desfăta.

14,5 Cel care este rău pentru el însuși cui va fi bun? Și nu se va veseli cu averile sale.

14,6 Nimic nu este mai rău decât cel care se pizmuiește pe sine; și aceasta este răsplătirea răutății lui.

14,7 Și de face bine, din uitare face; iar mai pe urmă arată răutatea sa.

14,8 Rău este cel care pizmuiește cu ochiul, și cel care își întoarce fata, și cel care trece cu vederea sufletele.

14,9 Ochiul lacomului nu se satură cu partea sa și nedreptatea celui rău usucă sufletul.

14,10 Ochiul rău pizmuiește pentru pâine și la masa sa va fi lipsit.

14,11 Fiule! Cât vei putea fă-ți bine ție și adu Domnului prinoase vrednice.

14,12 Adu-ți aminte că moartea nu zăbovește și hotărârea morții nu ți s-a arătat.

14,13 Mai înainte de a muri fă bine prietenului și după cât poți întinde și dă lui.

14,14 Nu lăsa nici o zi bună să treacă fără folos și partea ta din bucuria cuviincioasă să nu te treacă.

14,15 Oare nu altora vei lăsa averea ta și bunurile tale nu vor fi împărțite la sorți?

14,16 Dă și ia și sfințește-ți sufletul; că în șeol nu este a căuta desfătări.

14,17 Tot trupul ca o haină se învechește, că legătură din veac este cu moarte a muri.

14,18 Ca frunzele cele ce înverzesc în capac des, unele cad, altele răsar,

14,19 așa este rodul trupului și al sângelui: unul moare și altul se naște.

14,20 Tot lucrul ce se strică se sfârșește, și cel ce-l face se va duce cu el.

14,21 Fericit bărbatul care întru înțelepciune se va sfârși și care va vorbi cu pricepere;

14,22 Cel care socotește căile ei în inima sa și cele ascunse ale ei le gândește;

14,23 Cel care aleargă după ea ca un iscoditor și la căile ei privegheză;

14,24 Cel care se uită pe ferestrele ei și la ușile ei ascultă.

14,25 Cel care sălășluiește aproape de casa ei va împlânta țărușii în pereții ei, va întinde cortul său în preajma ei și se va sălășlui întru odihna bunătăților.

14,26 Va pune pe fiii săi sub acoperământul ei, și sub ramurile ei va petrece.

14,27 Va scăpa sub ea de fierbințeală și întru mărirea ei se va odihni.

15,1 Cel care se teme de Domnul va face cele bune, și cel care ține legea o va cuprinde pe ea.

15,2 Și-l va întâmpina ca o mamă și ca femeia tinereților îl va primi.

15,3 Îl va hrăni cu pâinea înțelegerii, și cu apa înțelepciunii îl va adăpa.

15,4 Rezema-se-va întru ea și nu se va clătina; se va ține de ea și nu se va rușina.

15,5 Și îl va înălța pe el mai mult decât pe cei de aproape ai lui și în mijlocul adunării va deschide gura lui.

15,6 Desfătare și cunună de bucurie și nume veșnic va moșteni.

15,7 Oamenii cei nebuni nu vor cuprinde înțelepciunea și bărbații cei păcătoși nu o vor vedea;

15,8 Departe este de trufie și oamenii cei mincinoși nu-și vor aduce aminte de ea.

15,9 Nu este frumoasă lauda în gura păcătosului, că nu este de la Domnul trimisă lui.

15,10 Că întru înțelepciune se va grăi lauda și Domnul o va îndrepta pe ea.

15,11 Să nu zici: Domnul m-a depărtat, că cele ce El le-a urât nu le va face.

15,12 Să nu zici: El m-a înșelat; n-are El lipsă de omul păcătos.

15,13 Toată urâciunea o urăște Domnul, și nu este iubită celor care se tem de Dânsul.

15,14 El din început a făcut pe om și l-a lăsat în mâna sfatului său.

15,15 De vei vrea, vei ține poruncile și credința și vei face cele bine-plăcute.

15,16 Pus-a înaintea ta foc și apă, și ori la care vei vrea, vei întinde mâna ta.

15,17 Înaintea oamenilor este viața și moartea și oricare le va plăcea li se va da,

15,18 că multă este înțelepciunea Domnului; tare este El întru putere și vede toate.

15,19 Și ochii Lui sunt peste cei care se tem de El, și El va cunoaște tot lucrul omului.

15,20 Și nimănui n-a poruncit să lucreze nelegiuit și nimănui n-a dat libertate să păcătuiască.

16,1 Nu pofti mulțime de fii fără de folos, nici te bucura de fiii nelegiuiți.

16,2 De se vor înmulți, nu te bucura de ei, dacă nu este frica lui Dumnezeu cu ei.

16,3 Nu te încrede în lungimea vieții lor și nu nădăjdui întru mulțimea lor.

16,4 Că mai bun este unul decât o mie și a muri fără de fii, decât a avea fii fără de frica lui Dumnezeu.

16,5 Că un înțelept va umple cetatea de locuitori; iar neamul celor nelegiuiți se va pustii.

16,6 Multe ca acestea am văzut cu ochii mei, și mai tari decât acestea a auzit urechea mea.

16,7 Întru adunarea păcătoșilor se va ațâța foc; și în neamul neascultătorilor s-a aprins mânie.

16,8 Nu s-a milostivit spre uriașii cei de demult, care s-au depărtat de El prin trufia lor.

16,9 N-a iertat pe cei care locuiau cu Lot, ci i-a urgisit pentru trufia lor.

16,10 Nu i S-a făcut milă de neamul pierzării, care se înălțase întru păcatele sale.

16,11 Tot așa și cu cei șase sute de mii de pedeștri adunați întru învârtoșarea inimii lor.

16,12 De va fi unul vârtos la cerbice, minune va fi de se va îndrepta.

16,13 Că mila și mânia la El sunt; El poate să Se milostivească și să Se mânie.

16,14 Precum este multă mila Lui, așa este multă și certarea Lui; pe om după faptele lui îl judecă.

16,15 Nu va scăpa păcătosul cu prădăciunile lui, nici va întârzia răbdarea celui binecredincios.

16,16 La toată milostenia va face loc; fiecare după faptele sale va afla.

16,17 Să nu zici: De Domnul mă voi ascunde; oare dintru înălțime își va aduce cineva aminte de mine?

16,18 Întru popor mare nu voi fi pomenit, că ce este sufletul meu întru atâta mulțime de făpturi?

16,19 Iată cerul și cerul cerului lui Dumnezeu, oceanul și pământul se cutremură când Domnul le cercetează.

16,20 Asemenea munții și temeliile pământului, când va căuta spre ele, de frică se vor cutremura.

16,21 Dar la acestea nu gândește inima omului și de căile Lui cine-și va aduce aminte?

16,22 Ca viforul pe care nu-l vede omul, astfel cele mai multe lucruri ale lui Dumnezeu sunt ascunse.

16,23 „Lucrurile dreptății Lui cine le va vesti? Sau cine le va aștepta? Că departe este făgăduința”.

16,24 Așa cugetă omul lipsit de înțelegere; iar bărbatul cel fără de minte și rătăcit cugetă cele nebune.

16,25 Ascultă, fiul meu! Și învață știință și ia aminte cu inima ta la cuvintele mele.

16,26 Arăta-voi în cumpănă învățătura și cu de-amănuntul voi vesti știința.

16,27 Întru judecata Domnului lucrurile Lui sunt așa din început și de când le-a făcut a deosebit părțile lor.

16,28 El a rânduit pentru totdeauna lucrurile Sale și a hotărât pentru vecie rastul lor; ele nu știu de foame, nici de oboseală și nu contenesc să-și facă datoria.

16,29 Nici unul din aceste lucruri nu se ciocnește cu cel de lângă el și mereu ascultă de porunca Lui.

16,30 Și după aceasta a căutat Domnul pe pământ și l-a umplut de bunătăți.

16,31 Cu tot felul de dobitoace vii a acoperit fața lui și în el va fi întoarcerea lor.

17,1 Domnul a făcut din pământ pe om și iarăși l-a întors în pământ.

17,2 Zile cu număr și puțină vreme i-a dat lui și i-a dat stăpânire peste cele ce sunt pe pământ.

17,3 După cuviință l-a îmbrăcat cu vârtute și după chipul Său l-a făcut.

17,4 Și a pus frica de om peste toată făptura și l-a făcut stăpân peste fiare și peste

păsări.

17,5 Sfat și limbă, ochi, urechi și inimă a dat omului ca să cugete.

17,6 Cu știința înțelegerii i-a umplut pe oameni și le-a arătat și bune și rele.

17,7 Pus-a ochiul Său peste inimile lor, ca să le arate mărimea lucrurilor Sale.

17,8 Și numele Său cel sfânt vor lăuda, ca să grăiască mărimea lucrurilor Lui.

17,9 Pusu-le-a știință și legea vieții le-a dat-o moștenire.

17,10 Legătură veșnică a făcut cu ei și judecățile Sale le-a arătat.

17,11 Mărimea slavei Sale au văzut ochii lor și mărirea glasului Său a auzit urechea lor.

17,12 Și le-a zis: Feriți-vă de nedreptate! Și le-a dat porunci, dând fiecăruia în grijă datoriile către aproapele său.

17,13 Căile lor înaintea Lui sunt pururea, nu se vor ascunde de la ochii Lui.

17,14 Fiecărui neam a pus povățuitor și partea Domnului este Israel.

17,15 Toate lucrurile lor, ca soarele sunt înaintea Lui; și ochii Lui neîncetat peste căile lor.

17,16 Nu sunt ascunse nedreptățile lor înaintea Lui și toate păcatele lor sunt înaintea Domnului.

17,17 Milostenia omului prețuiește la Domnul ca un inel cu pecete și binefacerile omului el le păstrează ca lumina ochiului.

17,18 Apoi Domnul se va scula și le va răsplăti, și răsplătirea lor în capul lor o va întoarce.

17,19 Însă celor care se pocăiesc le-a dat întoarcerea, și pe cei care slăbesc îi îndeamnă la răbdare.

17,20 Întoarce-te la Domnul și părăsește păcatele, roagă-te înaintea feței Lui și împuținează sminteala ta.

17,21 Sârguiește către Cel Preaînalt și te întoarce de la nedreptate și te scârbește foarte de lucrul urât.

17,22 Pe Cel Preaînalt, cine-L va lăuda în Șeol? În locul celor vii și al celor ce dau mărturisire?

17,23 De la cel mort, ca de la cel care nu este, a pierit mărturisirea. Cel viu și sănătos va lăuda pe Domnul.

17,24 Cât este de mare milostivirea Domnului și mila spre cei care se întorc la El!

17,25 Că nu poate desăvârșirea să fie întru oameni; că nu este nemuritor fiul omului.

17,26 Ce este mai luminos decât soarele? Și totuși el se întunecă; cu atât mai mult carnea și sângele va cugeta ce este rău.

17,27 El privește puterea înălțimii cerului și toți oamenii sunt pământ și cenușă.

18,1 Cel care trăiește în veac a zidit toate de obște.

18,2 Domnul singur este drept.

18,3 Nimănui n-a dat putere, ca să vestească lucrurile Lui, și cine va cerca slava Lui?

18,4 Puterea slavei Lui, cine o va măsura? Și cine va putea grăi milele Lui?

18,5 Nu pot împuțina, nici a adăuga, nici a cerca minunile Domnului.

18,6 Când va sfârși omul, atunci va începe, și când va înceta, atunci nu va fi.

18,7 Ce este omul și la ce poate să fie folositor? Care este partea lui bună și care este partea lui cea rea?

18,8 Numărul zilelor omului, cel mult o sută de ani.

18,9 Ca o picătură de apă din mare și ca un grăunte de nisip, așa sunt de puțini anii în ziua veacului.

18,10 Pentru aceea îndelung-răbdător este Domnul cu ei și a vărsat peste ei mila Sa.

18,11 Văzut-a și a cunoscut pieirea lor, că rea este; pentru aceea a înmulțit milostivirea Sa.

18,12 Mila omului către aproapele său, iar mila Domnului peste tot trupul;

18,13 Mustrând și certând și învățând, El întoarce ca un păstor turma Sa.

18,14 Pe cei care primesc învățătura și pe cei care se sârguiesc spre judecățile Lui îi miluiește.

18,15 Fiule, în cele bune nu da plângere, și în toată darea nu întrista cu cuvântul.

18,16 Oare nu roua răcorește căldura? Așa, mai bun este cuvântul decât darea.

18,17 Oare nu este mai bun cuvântul decât darea cea bună? Și amândouă sunt la omul cel darnic.

18,18 Nebunul scoate ochii cu dojenile lui și darul celui pizmaș face ochii să lăcrimeze.

18,19 Mai înainte ca să vorbești, învață, și mai înainte de boală te îngrijește.

18,20 Mai înainte de judecată ispitește-te pe tine, și în ceasul judecății vei afla milă.

18,21 Mai înainte de boală smerește-te, și în vremea păcatelor arată întoarcere.

18,22 Nu te împiedica a împlini făgăduința în vreme bună, și nu aștepta până la moarte ca să faci ce ai făgăduit.

18,23 Mai înainte de a făgădui, pregătește-te, și nu fi ca omul care ispitește pe Domnul.

18,24 Adu-ți aminte de mânia cea din ziua sfârșitului și de vremea răsplătirii, când va întoarce Dumnezeu fața.

18,25 Adu-ți aminte de foamete în timpul belșugului, și de sărăcie și lipsă în zilele de bogăție.

18,26 De dimineață până seara se schimbă vremea și toate sunt grabnice înaintea Domnului.

18,27 Omul înțelept întru toate se va teme, și în zilele păcatelor se va feri de greșeală.

18,28 Tot cel înțelegător cunoaște înțelepciunea și cel care a aflat-o va da mărturie.

18,29 Cei înțelepți la cuvinte și ei s-au înțelepțit și au belșug de pilde alese.

18,30 După poftele tale nu merge și de la poftele tale te întoarce.

18,31 De vei da sufletului tău plăcerea poftei, te va face pe tine bucurie vrăjmașilor tăi.

18,32 Nu te veseli cu multă desfătare, nici te lega cu îngreunarea ei.

18,33 Nu te sărăci, făcând ospețe din împrumut, când n-ai nimic în pungă.

19,1 Lucrătorul bețiv nu se va îmbogăți; cine disprețuiește puținul pe care-l are se păgubește degrabă.

19,2 Vinul și femeile înșeală pe cei înțelepți.

19,3 Și cel care se lipește de desfrânate va fi mai nechibzuit;

19,4 Moliile și viermii îl vor moșteni, și sufletul nelegiuit se va stârpi.

19,5 Cel care crede curând este ușor de inimă și cel care păcătuiește asupra sufletului său greșește.

19,6 Cel desfătat cu inima va fi hulit și cel care urăște vorba mai puțin rău va avea.

19,7 Niciodată nu spune altora ceea ce ai auzit și nimic nu ți se va împuțina.

19,8 Către prieten și către vrăjmași nu povesti, și de nu este păcat, nu-l descoperi.

19,9 Că te-a ascultat și te-a cinstit pe tine, dar cu vremea te va urî.

19,10 Ai auzit cuvânt? Să moară la tine; fii fără grijă, că nu te va sparge.

19,11 Din pricina unui cuvânt care trebuie tăinuit, cel nebun se va chinui, ca aceea care naște prunc.

19,12 Săgeată înfiptă în coapsele trupului, așa e cuvântul în inima nebunului.

19,13 Mustră pe prieten, ca nu cumva să fi făcut aceea și dacă a făcut, să nu mai facă.

19,14 Mustră pe prieten, ca nu cumva să fi zis și de a zis, să nu mai zică.

19,15 Cercetează pe prieten, că de multe ori este năpăstuit, și nu crede tot cuvântul.

19,16 Este câte unul care alunecă, dar nu din suflet, și cine n-a greșit cu limba sa?

19,17 Dojenește pe prietenul tău, mai înainte ca să-l înfricoșezi, și dă loc legii Celui Preaînalt.

19,18 Toată înțelepciunea este în frica Domnului, și în toată înțelepciunea este împlinirea legii.

19,19 Și nu este înțelepciunea știința răutății; și unde este sfatul păcătoșilor nu țeste înțelepciune.

19,20 Este un soi de iscusință care e urâciune și e nerod care nu are răutate.

19,21 Mai bun este cel care înțelege puțin cu frică, decât cel care prisosește cu mintea și calcă legea.

19,22 Este un soi de istețime în treburi care este nedreaptă, și este câte unul care întoarce judecata ca să scoată hotărârea plăcută lui.

19,23 Este câte unul care face rău, și umblă smerit, și cele dinlăuntru ale lui sunt pline de vicleșug;

19,24 Care-și pleacă fata sa și se face surd, dar când nu-i prinzi de veste el va apuca să-ți strice

19,25 și măcar că pentru slăbiciunea puterii nu poate păcătui, de va afla vreme, va face rău.

19,26 Din vedere se cunoaște omul, și din chipul feței se cunoaște cel înțelept.

19,27 Îmbrăcămintea omului, dezvelirea dinților, când râde, și călcătura lui vestesc ce este în el.

19,28 Uneori mustrarea nu este făcută la timp potrivit și câteodată cel care tace se dovedește înțelept.

20,1 Este mult mai bine să dojenești decât, tăcând, să fierbi de mânie,

20,2 și cel care se mărturisește va fi apărat de pagubă.

20,3 Precum este năzuința famenului a se apropia de fecioară, așa este cel care face judecată cu sila.

20,4 Este câte unul care tace și se află înțelept, și este câte unul care se face urât pentru vorba cea multă.

20,5 Și este unul care tace, pentru că n-are ce să răspundă, și altul care tace, pentru că știe că este vremea să tacă.

20,6 Omul înțelept va tăcea până la vreme, iar cel îngâmfat și nebun va trece peste vreme.

20,7 Cel care înmulțește cuvintele se va face urât tuturor, și cel înfumurat de asemenea.

20,8 Este spor care aduce omului pagubă și este câștig spre nenorocire.

20,9 Este dare care nu-ți va folosi, și este dare cu îndoită răsplătire.

20,10 Poate să-ți vină smerenia după slavă și se poate ca, după smerenie, să ridici capul până la slavă.

20,11 Câte unul cumpără multe cu puțin, și altul plătește cu șapte părți mai mult.

20,12 Cel înțelept în cuvinte se va face iubit, iar darurile celor nebuni se vor lepăda.

20,13 Darul celui fără de minte nu-ți va folosi; că ochii lui, în loc de unul, sunt mulți.

20,14 Puține va da și multe va cere, și va deschide gura sa ca un ispravnic.

20,15 Astăzi va da împrumut, și mâine va cere înapoi. Urât om este unul ca acesta.

20,16 Nebunul va zice: N-am nici un prieten și faptele mele cele bune nu primesc nici o recunoștință.

20,17 Cei care mănâncă pâinea mea sunt răi cu limba.

20,18 De câte ori și câți îl vor batjocori pe el?

20,19 Mai bună este căderea pe pământ, decât căderea din pricina limbii; așa și căderea celor răi va veni degrabă.

20,20 Un om urâcios este ca o glumă proastă, repetată într-una de neghiobi.

20,21 Din gura celui prost nu se primește o pildă, că nu o va zice la vremea ei.

20,22 Sunt oameni care sunt opriți de la păcat din pricina sărăciei; aceștia, în somnul lor, nu sunt prigoniți de remușcări.

20,23 Este câte unul care-și pierde viața din rușine neînțeleaptă și de dragul unui nebun se ruinează.

20,24 Și este câte unul care pentru rușine face făgăduieli mari prietenului, și-l câștigă pe el vrăjmaș în zadar.

20,25 Batjocură rea este la om minciuna, în gura celor neînvățați pururea va fi.

20,26 Mai bun este furul decât cel care pururea minte; iar amândoi vor fi moștenitorii pieirii.

20,27 Năravul omului mincinos este ocară și rușinea lui este cu el pururea.

20,28 Cel înțelept la cuvânt se va înălța și omul înțelept va plăcea celor mari.

20,29 Cel care lucrează pământul va înălța stogul său, și cel care place celor mari se va curăți de nedreptate.

20,30 Ospețele și darurile orbesc ochii înțelepților și ca zăbala în gură, abat mustrările.

20,31 Înțelepciunea ascunsă și comoara neștiută, ce folos este de amândouă?

20,32 Mai bun este omul care își ascunde nebunia sa, decât omul care își ascunde înțelepciunea sa.

21,1 Fiule, ai păcătuit? Să nu mai adaugi încă; și pentru cele mai dinainte ale tale te roagă.

21,2 Ca de fața șarpelui fugi de păcat; că de te vei apropia de el, te va mușca.

21,3 Dinți de leu sunt dinții lui, care omoară sufletele oamenilor.

21,4 Ca sabia cea de amândouă părțile ascuțită este toată fărădelegea; rana ei n-are vindecare.

21,5 Batjocura și semeția vor pustii avuția; așa și casa celui trufaș se va pustii.

21,6 Rugăciunea săracului pătrunde din gură până la urechile Domnului și judecata Lui degrabă va veni.

21,7 Cel care urăște mustrarea urmează pe păcătos, și cel care se teme de Domnul se va întoarce din inimă.

21,8 De departe este cunoscut cel cu limba tare, și cel înțelept îl știe când alunecă.

21,9 Cel care își zidește casă cu bani străini asemenea este celui care își adună pietre de mormânt.

21,10 Câlți adunați este adunarea celor fără de lege, și pieirea lor, pară de foc.

21,11 Calea păcătoșilor este netezită cu pietre, la sfârșitul ei este groapa iadului.

21,12 Cel care păzește legea își stăpânește cugetul său; și sfârșitul temerii de Domnul este înțelepciunea.

21,13 Nu se va învăța cel care nu este isteț; este isteție care înmulțește amărăciunea.

21,14 Știința celui înțelept se va înmulți ca un potop, și sfatul lui ca un izvor de viață.

21,15 Inima nebunului este ca un vas spart și nici o știință nu va ține.

21,16 Cuvântul înțelept de-l va auzi cel știutor, îl va lăuda și peste el va adăuga.

21,17 Auzit-a cel răsfățat și nu i-a plăcut și l-a lepădat înapoia sa.

21,18 Vorba nebunului este ca sarcina în cale; iar prin buzele celui înțelept se va afla har.

21,19 Gura înțeleptului se va căuta întru adunare și cuvintele lui le va cugeta în inimă.

21,20 Ca o casă în ruine este înțelepciunea prostului, și știința nebunului, cuvinte fără rost.

21,21 Obezi în picioarele celor nebuni este învățătura și ca niște cătușe în mâna cea dreaptă.

21,22 Nebunul, când râde, își înalță glasul, iar omul cuminte abia va zâmbi.

21,23 Ca podoaba cea de aur este învățătura la cel înțelept și ca brățara în brațul drept.

21,24 Piciorul nebunului grabnic este în casă; iar omul care are multă știință se va sfii de întâlnirea cu oricine.

21,25 Nebunul se uită în casă din ușă, iar omul cel învățat stă afară.

21,26 Semn de om prost este a asculta la ușă; iar cel înțelept se va îndepărta de astfel de necinste.

21,27 Buzele celor fără minte vorbesc mereu de alții; iar cuvintele celor înțelepți se vor cumpăni.

21,28 Inima nebunului este în gura lui, iar gura înțeleptului este în inima lui.

21,29 Când blesteamă cel nelegiuit pe Satana, blesteamă sufletul său.

21,30 Pângărește sufletul său cel care vâră zâzanii și oriunde va locui va fi urât.

22,1 Pietrei celei întinate s-a asemănat leneșul și toți vor șuiera spre batjocura lui.

22,2 Asemenea unui morman de gunoi este leneșul; tot cel care îl va ridica își va scutura mâna.

22,3 Rușine tatălui este fiul neînvățat; iar când este o fiică, ea s-a născut spre paguba părintelui său.

22,4 Fiica înțeleaptă face bogat pe bărbatul său; iar cea fără de rușine este de întristare celui ce a născut-o.

22,5 Fiica fără rușine face să roșească și pe tată și pe bărbat și de amândoi este disprețuită.

22,6 Muzică în zi de întristare sunt mustrările nepotrivite; bătăile și certarea în toată vremea sunt înțelepciune.

22,7 Cel care învață pe cel nebun este ca și cel care lipește hârbul și deșteaptă din somn greu pe cel care doarme.

22,8 Ca și cum ar povesti celui care dormitează, așa este cel ce povestește celui nebun, și la sfârșit va zice: Ce este?

22,9 Pentru mort plângi, că-i lipsește lumina, și pentru cel nebun plângi, că-i lipsește mintea.

22,10 Mai cu dulceață să plângi pe mort, pentru că s-a odihnit; iar viața nebunului mai rea este decât moartea.

22,11 Plânsul pentru mort să fie șapte zile; iar pentru cel nebun și nelegiuit, în toate zilele vieții lui.

22,12 Cu cel nebun nu lungi vorba, și nu merge înaintea prostului.

22,13 Ferește-te de el, ca să nu ai necaz și să nu te întinezi, atingându-te de el.

22,14 Ferește-te de el și vei afla odihnă și nu te împovăra cu nebunia lui.

22,15 Ce este mai greu decât plumbul și cum se cheamă el? Nebunul.

22,16 Mai lesne este a purta nisip, sare și fier, decât a locui cu un om fără minte.

22,17 Încheietura de lemn legată în zidul casei nu se va prăbuși de cutremur; așa inima cea întărită în cugetul sfatului, m nici un timp nu se va teme.

22,18 Inima așezată pe cugetul înțelegerii este ca podoaba cea făcută pe peretele neted.

22,19 Gardul înfipt în vârful dealului nu rămâne în picioare când îl izbește vijelia; așa inima fricoasă, în cugetul nebunului, nu va sta înaintea oricărei frici.

22,20 Cel care împunge ochiul va scoate lacrimi, și cel care împunge inima răscolește simțirea.

22,21 Cel care aruncă piatră asupra păsărilor le gonește și cel care ocărăște pe prieten strică prietenia.

22,22 Asupra prietenului de vei scoate și sabia, să nu te deznădăjduiești, căci el n-o va întoarce asupra ta.

22,23 Asupra prietenului de vei deschide gura, să nu te temi, că este împăcare,

22,24 afară de batjocură, de trufie, de descoperirea tainei și de rana vicleană, căci pentru acestea va fugi tot prietenul.

22,25 Să ai credință către aproapele tău întru sărăcia lui, ca împreună cu el să te saturi de bunătățile lui, când va fi bogat.

22,26 În vremea nevoii lui să rămâi la el, ca întru moștenirea lui împreună să moștenești.

22,27 Înaintea focului se arată întâi abur de cuptor și fum; așa înaintea vărsărilor de sânge, întâi înjurăturile.

22,28 Pe prieten a-l acoperi nu mă voi rușina și de la fața lui nu mă voi ascunde deloc.

22,29 Și dacă rele mi s-ar întâmpla din pricina lui, oricine va auzi se va feri de el.

22,30 O, de ar pune cineva pază gurii mele, și peste buzele mele pecete de înțelepciune, ca să nu cad din pricina ei și să nu mă piardă limba mea!

23,1 Doamne, Părintele și Stăpânul vieții mele, nu mă lăsa să mă ducă gura mea cum va vrea ea și nu îngădui să alunec din pricina ei!

23,2 Cine va pune peste cugetul meu bătăi? Și peste inima mea învățătura înțelepciunii? Ca rătăcirile mele să nu fie cruțate și să nu fie îngăduite păcatele?

23,3 Ca greșelile mele să nu se înmulțească și păcatele mele să nu sporească și să nu cad în mâinile potrivnicilor mei și să nu se bucure de aceasta vrăjmașul meu?

23,4 Doamne, Părintele și Dumnezeul vieții mele! Înălțarea ochilor nu-mi da, și pofta întoarce-o de la mine.

23,5 Pofta pântecelui și a împreunării trupului să nu mă cuprindă și duhului celui fără de rușine să nu mă dai.

23,6 Învățătura gurii auziți, fiilor; pe aceasta cine o va păzi nu va cădea prins.

23,7 Din vorbele sale se va prinde păcătosul; ocărâtorul și trufașul vor pieri la fel.

23,8 A jura nu-ți învăța gura și a numi pe Cel Sfânt nu te obișnui.

23,9 Că precum sluga, care adeseori se cercetează, multe bătăi ia, așa și cel care jură și pururea numește pe Cel Sfânt, de păcat nu se va curăți.

23,10 Bărbatul care jură mult se va umple de fărădelege și nu se va depărta de casa lui biciul.

23,11 De va greși, păcatul lui asupra lui va fi, și de nu va fi cu luare aminte îndoit greșește.

23,12 Și de a jurat în deșert, nu se va îndrepta, că se va umple de rele casa lui.

23,13 Este grai care este deopotrivă cu moartea; să nu se afle acesta întru moștenirea lui Iacov.

23,14 Că de la cei binecredincioși toate acestea se vor depărta și în păcate ei nu se vor tăvăli.

23,15 Cu vorba cea fără de cumpătare nu-ți obișnui gura, că întru aceea este cuvântul păcatului.

23,16 Adu-ți aminte de tatăl tău și de mama ta, când ședzi în mijlocul celor mari,

23,17 ca nu cumva să uiți de tine în fața lor, casă nu te porți ca un prost,

23,18 așa încât să vrei să nu te fi născut și să-ți blestemi ziua nașterii tale.

23,19 Omul care se obișnuiește cu cuvinte de sudalmă, în toate zilele sale, nu se va înțelepți.

23,20 Două feluri de oameni înmulțesc păcatele, și al treilea aduce urgie:

23,21 Sufletul fierbinte ca focul arzător, care nu se stinge până ce nu se potolește;

23,22 Omul care poftește în trupul cărnii sale și nu va înceta, până nu va ațâța foc;

23,23 Pentru desfrânat toată pâinea este dulce, nu va înceta până la sfârșit.

23,24 Omul care păcătuiește în patul său și zice în inima sa: Cine mă vede?

23,25 Întuneric este împrejurul meu, pereții mă acoperă și nimeni nu mă vede,

pentru ce mă sfiesc?

23,26 Păcatele mele nu le va pomeni Cel Preaînalt. Astfel el se teme numai de ochii oamenilor.

23,27 Și nu știe că ochii Domnului de zece mii de ori sunt mai luminoși decât soarele și privesc la toate căile oamenilor și văd toate părțile cele ascunse.

23,28 Mai înainte de a se fi făcut, toate sunt cunoscute Lui; așa și după ce s-au săvârșit.

23,29 Unul ca acesta în ulițele cetății se va pedepsi și unde n-a gândit se va prinde.

23,30 Așa și femeia care-și lasă bărbatul și face moștenitor din străini.

23,31 Că întâi legea Domnului a călcat, al doilea bărbatului său a greșit, al treilea întru desfrâu s-a desfrânat, și cu bărbat străin a făcut copii.

23,32 Aceasta la adunare se va aduce, și pentru fiii ei pedeapsă va fi.

23,33 Nu vor spori cu rădăcina fiii ei, și ramurile ei nu vor da rod.

23,34 Va rămâne întru blestem pomenirea ei și ocara ei nu se va șterge.

23,35 Și vor cunoaște cei rămași că nimic nu este mai bun decât frica Domnului și nimic nu este mai dulce decât a ține poruncile Domnului.

23,36 Cinste mare este a urma pe Dumnezeu, că lungimea zilelor vei lua de la El.

24,1 Înțelepciunea își este laudă sieși și în mijlocul poporului se va mări.

24,2 Întru adunarea Celui Preaînalt va deschide gura sa și înaintea puterii Lui se va lăuda:

24,3 „Eu din gura Celui Preaînalt am ieșit și ca negura am acoperit pământul.

24,4 Eu întru cele înalte m-am sălășluit și scaunul meu este în stâlp de nor.

24,5 Am străbătut de jur împrejur balta cerului și în fundul adâncurilor am umblat.

24,6 În valurile mării și m tot pământul și în tot poporul și neamul sunt stăpână.

24,7 După toate acestea am căutat odihnă și am zis: Într-a cui moștenire voi sălășlui?

24,8 Atunci mi-a poruncit mie Făcătorul tuturor și Cel care m-a făcut a așezat locașul meu,

24,9 și a zis: Întru Iacov locuiește și întru Israel moștenește.

24,10 Mai înainte de veac din început m-a zidit și până în veac nu mă voi sfârși.

24,11 În locașul cel sfânt, înaintea lui am slujit și așa în Sion m-am întărit.

24,12 În cetatea cea iubită la fel m-a odihnit și în Ierusalim este puterea mea.

24,13 Și m-am înrădăcinat în popor mărit; în partea Domnului, a moștenirii Lui.

24,14 Ca un cedru în Liban m-am înălțat și ca un chiparos în munții Ermonului,

24,15 ca un finic la țărmuri m-am înălțat și ca răsadurile trandafirului în Ierihon.

24,16 Ca un măslin frumos în câmp și m-am înălțat ca un paltin.

24,17 Ca scorțișoara și balsamul mirositor am dat miros și ca smirna cea aleasă am răspândit mireasmă.

24,18 Ca galbenul și ca onixul și ca stactia și ca aerul miresmelor din cortul mărturiei.

24,19 Eu ca un terebint am întins ramurile mele și ramurile mele sunt ramurile măririi și ale darului.

24,20 Sunt ca o vilă cu ramuri încântătoare, dar și florile mele sunt rodul măririi și

al bogăției.

24,21 Apropiați-vă de mine cei ce mă poftiți și vă săturați din roadele mele.

24,22 Că pomenirea mea este mai dulce decât mierea și moștenirea mea decât fagurele mierii.

24,23 Cei care mă mănâncă pe mine iar vor flămânzi; și cei care mă beau iar vor înseta.

24,24 Cel care mă ascultă pe mine nu se va rușina și cei care lucrează întru mine nu vor păcătui”.

24,25 Toate acestea sunt cartea legăturii Dumnezeului celui Preaînalt, legea pe care a poruncit-o Moise moștenire adunărilor lui Iacov.

24,26 Această lege face să curgă ca Fisonul înțelepciunea și ca Tigrul, în zilele primăverii.

24,27 Ea umple, ca Eufratul, înțelegerea și ca Iordanul, în zilele secerii.

24,28 Și arată ca lumina învățătura, ca Ghihonul în zilele culesului.

24,29 Cel dintâi n-a cunoscut-o desăvârșit; așijderea și cel de pe urmă nu a dat de hotarele ei.

24,30 Mai mult decât marea s-a înmulțit cugetul ei și sfatul ei decât adâncul cel mare.

24,31 Și eu ca o albie de râu și ca un izvor de apă am ieșit din Rai.

24,32 Zis-am: Voi adăpa grădina mea și voi îmbăta sădirea mea.

24,33 Iată s-a făcut mie din albie râu și din râul meu s-a făcut mare.

24,34 Că învățătura ca zorile o răspândesc și o arăt până departe.

24,35 Și ca proorocia voi turna învățătura și o voi lăsa pe ea în neamurile veacurilor.

24,36 Vedeți că nu numai pentru mine m-am ostenit, ci pentru toți cei care caută înțelepciunea.

25,1 Cu trei lucruri m-am împodobit și m-am sculat frumoasă înaintea Domnului și înaintea oamenilor:

25,2 Unirea fraților, dragostea între prieteni și bărbatul cu femeia care se înțeleg bine unul cu altul.

25,3 Iar trei lucruri a urât sufletul meu și foarte m-am scârbit de viața lor:

25,4 Săracul trufaș, bogatul mincinos și bătrânul desfrânat și lipsit de înțelepciune.

25,5 În tinerețile tale n-ai adunat, și cum vei afla la bătrânețile tale?

25,6 Cât de frumos lucru este căruntețelor judecata și celor bătrâni a cunoaște sfatul.

25,7 Cât este de frumoasă la cei bătrâni înțelepciunea și la cei mari înțelegerea și sfatul!

25,8 Cununa bătrâneților este cunoașterea multor lucruri și mărirea lor, frica Domnului.

25,9 Nouă cugetări am fericit în inima mea și a zecea o voi grăi cu limba.

25,10 Omul care are bucurie de fii și care trăiește și vede căderea vrăjmașilor.

25,11 Fericit este cel care locuiește cu femeie înțelegătoare și care cu limba n-a alunecat și care n-a slujit celui mai puțin vrednic decât sine.

25,12 Fericit este cel care a aflat înțelepciunea și cel care o grăiește la urechile celor care o ascultă.

25,13 Cât de mare este cel care a aflat înțelepciunea? Că nu este altul mai mare decât cel care se teme de Domnul.

25,14 Frica Domnului toate le covârșește și cel care o ține pe ea, cui se va asemăna?

25,15 Nici o rană nu este ca rana inimii și nici o răutate nu este ca răutatea femeii.

25,16 Nici o asuprire nu este ca asuprirea celor care te urăsc și nici o izbândă nu este ca izbânda vrăjmașilor.

25,17 Nu este cap mai înveninat decât capul șarpelui și nu este mânie ca mânia vrăjmașului.

25,18 Mai bine voiesc a locui cu leu și cu balaur, decât a locui cu femeia cea rea.

25,19 Răutatea femeii îi schimonosește obrazul și-i întunecă fața ca un sac.

25,20 Bărbatul ei șade la masă în mijlocul vecinilor și fără voia lui geme amar.

25,21 Orice răutate este mică pe lângă răutatea femeii; soarta păcătosului să cadă pese ea.

25,22 Cum este suișul nisipos sub picioarele bătrânului, așa este femeia limbută pentru bărbatul liniștit.

25,23 Nu căuta la frumusețea femeii și nu o pofti pentru frumusețea ei.

25,24 Sminteală, urâciune și rușine este când femeia hrănește pe bărbatul său.

25,25 Inimă înfrântă și față tristă și rană inimii este femeia rea.

25,26 Mâini lenește și genunchi slăbănogi este femeia rea, care nu-și fericește bărbatul său.

25,27 De la femeie este începutul păcatului și prin ea toți murim.

25,28 Nu da apei loc să iasă, nici femeii rele putere asupra ta.

25,29 De nu umblă după mâna ta, de la trupul tău depărteaz-o.

26,1 Fericit este bărbatul femeii celei bune și numărul anilor lui îndoit este.

26,2 Femeia vrednică înveselește pe bărbatul său și anii lui îi va umple de pace.

26,3 Femeia bună este parte bună și este dată câștig celor care se tem de Domnul.

26,4 Fie bogat, fie sărac, soțul ei are inima voioasă și în toată vremea fața veselă.

26,5 De trei lucruri s-a temut inima mea și de al patrulea mă înfricoșez:

26,6 De pâra cetății, de adunarea poporului și de asuprirea mincinoasă; acestea toate sunt mai rele decât moartea.

26,7 Durere inimii și jale este femeia geloasă asupra altei femei și viciul limbii în toate se amestecă.

26,8 Ca boii care nu se potrivesc la jug este femeia rea; cel care o ține pe ea este ca și cel care prinde scorpie.

26,9 Urgie mare este femeia bețivă și rușinea sa nu o va acoperi nimic.

26,10 Desfrânarea femeii în ridicarea ochilor și în genele ei se cunoaște.

26,11 Peste fata cea fără de rușine întărește paza, ca nu cumva, aflând prilej, să-și împlinească pofta sa.

26,12 De ochiul nerușinat ferește-te și nu te mira de-ți va greși.

26,13 Precum călătorul însetat își deschide gura și bea din orice apă îi vine la îndemână,

26,14 așa și ea în preajma oricărui par va ședea și înaintea săgeții va deschide tolba.

26,15 Harul femeii va veseli pe bărbatul ei și oasele lui le va întări știința ei.

26,16 Darul Domnului este femeia tăcută și femeia bine crescută nu are preț pe pământ.

26,17 Dar peste dar este femeia rușinoasă și nici o comoară nu prețuiește cât o femeie înfrânată.

26,18 Soarele când răsare întru cele înalte ale Domnului și frumusețea femeii celei bune, podoabă este casei sale.

26,19 Lumina care luminează în sfeșnicul cel sfânt, așa este un chip frumos pe un trup bine împlinit.

26,20 Stâlpi de aur pe temeiuri de argint și picioarele frumoase peste tălpile cele bine-întărite.

26,21 Fiule, păzește-ți întreagă floarea vârstei tale și nu da altora tăria ta.

26,22 Pentru două lucruri se întristează inima mea și pentru al treilea îmi vine mânie:

26,23 Omul bogat care se calicește și răbdă de foame și oamenii cei cu nume mare când nu sunt băgați în seamă.

26,24 Când se abate cineva de la dreptate la păcat, Domnul pe acela-l va găti spre sabie.

26,25 Greu scapă neguțătorul de greșeală și cârciumarul nu este fără de păcat.

27,1 Din pricina banilor, mulți au păcătuit și cine caută să se îmbogățească își întoarce ochiul de la dreptate.

27,2 Între încheieturile pietrelor se înfige țărușul și între vânzare și cumpărare se va strânge păcatul.

27,3 De nu se va ține cineva pe sine cu sârguință în frica Domnului, curând se va nărui casa lui.

27,4 Când se clatină ciurul, rămân gunoaiele; tot așa și pleava omului în vorbele lui.

27,5 Vasele olarului le lămurește cuptorul; iar ispita omului cugetul lui.

27,6 Cum a fost lucrat pomul, arată rodul lui; așa și cuvântul arată gândul cel din inima omului.

27,7 Să nu lauzi pe nimeni înainte de a vorbi cu el, căci cuvântul este piatra de încercare u omului.

27,8 De vei alerga după dreptate, o vei prinde și te vei îmbrăca cu ea ca și cu o haină lungă de mărire.

27,9 Păsările la cele ce sunt asemenea lor poposesc și adevărul la cei care îl fac se întoarce.

27,10 Leul pândește vânatul; așa și păcatele pe cei care fac nedreptăți.

27,11 Vorba celui cuvios este totdeauna cu înțelepciune; iar cel nebun se schimbă ca luna.

27,12 Când te afli în mijlocul proștilor, cruță-ți vremea; iar cu cei înțelepți zăbovește fără teamă.

27,13 Vorbirea proștilor este o groază și râsul lor izbucnește în desfătările păcatului.

27,14 Vorba celui care mult se jură zbârlește părul și când se ceartă îți asurzește urechile.

27,15 Vărsare de sânge vine din vrajba trufașilor și sudalma lor este grea la auz.

27,16 Cel care descoperă tainele a pierdut credința și nu va afla prieten după inima sa.

27,17 Iubește pe prieten și fii credincios cu el; iar de vei descoperi tainele lui, nu vei mai fi prieten cu el.

27,18 Căci precum un om și-a pierdut moștenirea, așa și tu ai pierdut prietenia aproapelui tău.

27,19 Și ca și cum ai fi slobozit o pasăre din mâna ta, așa ai scăpat pe prietenul tău și nu-l vei mai câștiga pe el.

27,20 Nu alerga după el, că mult s-a depărtat și a fugit ca o căprioară din laț.

27,21 Că rana se poate lega și pentru vrajbă este pace; iar cel care a descoperit tainele a pierdut încrederea.

27,22 Cel care face cu ochiul meșteșugește rele și cel înțelept se va depărta de el.

27,23 Înaintea ochilor tăi, îndulci-va gura sa și de cuvintele tale se va mira, lăudându-te;

27,24 Iar în spate își va schimba vorbirea și îți va pune în seamă cuvinte care rănesc.

27,25 Multe am urât, dar pe acesta mai mult decât orice; și Domnul îl va urî de asemenea.

27,26 Cel care aruncă piatră în sus, peste capul său o aruncă și lovitura vicleană dă naștere la răni.

27,27 Cel care sapă groapa altuia va cădea el în ea și cel care întinde cursă se va prinde în ea.

27,28 Cel care face rele, peste el vor cădea și nu va cunoaște de unde-i vin.

27,29 Batjocura, sudalma este partea celor trufași și pedeapsa ca leul va pândi asupra lor.

27,30 În laț se vor prinde cei care se bucură de căderea celor drepți și durerea îi va mistui mai înainte de a muri.

27,31 Mânia și urgia sunt lucruri urâte; și bărbatul păcătos le ține minte.

28,1 Cel care se răzbună, de la Domnul va afla pedeapsă și păcatele lui le va ține minte.

28,2 Iartă nedreptatea aproapelui tău și atunci când te vei ruga tu, ți se vor ierta păcatele.

28,3 Omul care ține mânie asupra omului, cum poate să ceară de la Dumnezeu vindecare?

28,4 De omul cel asemenea lui nu-i este milă și pentru păcatele sale se roagă.

28,5 El fiind trup, ține mânie, și cine va curăți păcatele lui?

28,6 Adu-ți aminte de cele mai de pe urmă, de stricăciune și de moarte și te păzește de vrajbă și rămâi întru porunci.

28,7 Adu-ți aminte de porunci și de așezământul de lege al Celui Preaînalt și nu te mânia pe aproapele, iertându-i lui neștiința.

28,8 Depărtează-te de vrajbă și vei împuțina păcatele, că omul mânios va ațâța vrajbă.

28,9 Și omul păcătos va tulbura pe prieten și între oamenii cei ce au pace, va arunca vrajbă.

28,10 Precum este materia focului, așa se va aprinde și după putere vrajba va crește.

28,11 După puterea omului va fi mânia lui; și după cum este avuția lui; va înălța mânia sa.

28,12 Sfada grabnică aprinde foc și vrajba grabnică varsă sânge.

28,13 De vei sufla în scânteie, se va aprinde, și de vei scuipa peste ea, se va stinge; amândouă ies din gura ta.

28,14 Pe bârfitor și pe cel cu două limbi blestemați-l, că pe mulți care aveau pace i-a pierdut.

28,15 Limba clevetitoare pe mulți i-a clătinat și i-a risipit dintr-un neam într-alt neam și cetăți tari a surpat și casele celor mari a stricat.

28,16 Limba clevetitoare femei vrednice a izgonit și le-a lipsit de ostenelile lor.

28,17 Cel care ascultă de ea, nu va afla odihnă, nici nu va locui cu liniște.

28,18 Lovitura biciului face vânătaie, iar lovitura limbii frânge oasele.

28,19 Mulți au pierit de ascuțișul sabiei, dar mai mulți de uneltirile limbii.

28,20 Fericit este cel care a scăpat de ea și care n-a trecut în mânia ei,

28,21 care n-a tras jugul ei și cu legăturile ei nu s-a legat.

28,22 Că jugul ei jug de fier este și legăturile ei sunt legături de aramă.

28,23 Moarte rea este moartea ei și mai de folos este șeolul decât ea.

28,24 Nu va birui pe cei binecredincioși și în văpaia ei nu vor arde.

28,25 Cei care părăsesc pe Domnul vor cădea într-însa și se va ațâța întru ei și nu se va stinge.

28,26 Se va trimite asupra lor, ca leul; și ca pardosul fi va pierde.

28,27 Vezi, îngrădește moșia ta cu spini și argintul tău și aurul tău leagă-l bine.

28,28 Și cuvintelor tale fă jug și cumpănă și gurii tale fă-i ușă și încuietoare.

28,29 Ia aminte ca nu cumva să aluneci cu ea și să nu cazi înaintea celui ce te pândește cu vicleșug.

29,1 Cel care face milostenie împrumută pe aproapele său; și cel care dă din punga sa, ține poruncile.

29,2 Împrumută pe aproapele tău în vremea lipsei lui; și iarăși înapoiază aproapelui la vremea sa.

29,3 Ține-te de cuvânt și te încrede lui și totdeauna vei afla ce-ți trebuie.

29,4 Mulți au socotit împrumutul ca bani găsiți și au făcut necaz celor care i-au ajutat pe ei.

29,5 Până să ia împrumutul, sărută mâna celui ce-i dă și pentru banii aproapelui vorbește cu glas ademenitor,

29,6 iar când este vremea să întoarcă tărăgănează, și se apără cu cuvinte de lene și învinuiește vremea.

29,7 De va putea, abia va întoarce jumătate și o va socoti ca bani dați de pomană.

29,8 Iar de nu, pentru că l-a lipsit de bani, i se face lui vrăjmaș pe degeaba.

29,9 Blesteme și sudalme îi va răsplăti și în loc de cinste, îi va plăti cu necinste.

29,10 Mulți, pentru această răutate, se întorc de către om și nu împrumută, temându-se să nu se păgubească în zadar.

29,11 Însă cu cel smerit fii îngăduitor și nu întârzia a face milă cu el.

29,12 Pentru poruncă, ajută pe sărac și în sărăcia lui să nu-l întorci deșert.

29,13 Jertfește banii tăi, pentru un frate și un prieten, ca să nu ruginească sub o piatră, pierzându-se.

29,14 Pune-ți comoara ta întru poruncile Celui Preaînalt și-ți va folosi mai mult decât aurul.

29,15 Grămădește milostenii în cămările tale și ele te vor scoate din orice nenorocire.

29,16 Mai mult decât pavăza puterii și decât sulița tăriei ele se vor război pentru tine împotriva vrăjmașului.

29,17 Bărbatul bun se pune chezaș pentru aproapele său; iar cel care a pierdut rușinea îl va părăsi.

29,18 Binele făcut de chezaș nu-l uita, că el și-a pus viața pentru tine.

29,19 Binele chezașului îl strică păcătosul și cel nemulțumitor în cuget părăsește pe cel care l-a izbăvit.

29,20 Chezășia pe mulți drepți i-a pierdut și i-a azvârlit încoace și încolo ca valurile mării.

29,21 Pe bărbații puternici i-a scos din case și i-a făcut să rătăcească pe la neamuri străine.

29,22 Păcătosul, căzând în chezășie și gonind după câștig nedrept, va cădea în judecată.

29,23 Ajută pe aproapele tău după puterea ta și ia aminte să nu cazi.

29,24 Cele mai de seamă lucruri în viața omului sunt apa, pâinea, haina și o casă, pentru adăpost.

29,25 Mai bună este viața săracului, sub acoperământ de scânduri, decât ospețe luminate în străini.

29,26 Spre mic și spre mare, fii voitor de bine. Fie că ai puțin sau mult, fii mulțumit și nu vei fi socotit ca un străin.

29,27 Tristă este viața să umbli din casă în casă, și unde te vei opri, nu vei îndrăzni să deschizi gura ta.

29,28 Vei ospăta și vei adăpa nemulțumitori și de la ei vei auzi amărăciuni:

29,29 „Vino încoace, tu cel străin, și pune masa și cu ce va fi în mâna ta hrănește-mă”.

29,30 „Ieși, străinule, lasă locul unuia mai vrednic, că mi-a venit oaspete fratele meu și-mi trebuie casa!”

29,31 Grele sunt acestea omului care are minte: certarea stăpânului casei și ocara că ești cămătar.

30,1 Cel care iubește pe fiul său îl bate, ca mai pe urmă să se bucure de el.

30,2 Cel care ceartă pe fiul său va avea mulțumire și între cei cunoscuți se va lăuda eu el.

30,3 Cel care învață pe fiul său întărâtă pe vrăjmași și înaintea prietenilor se va bucura pentru el.

30,4 Murit-a tatăl lui și este ca și cum n-ar fi murit, pentru că asemenea lui și-a lăsat după sine.

30,5 În fața sa l-a văzut și s-a bucurat și la moartea sa nu s-a întristat.

30,6 Asupra vrăjmașilor a lăsat răzbunător și prietenilor răsplătitor de har.

30,7 Cel care este moale cu fiul său va lega rănile lui și de orice strigăt se vor tulbura cele dinlăuntru ale lui.

30,8 Calul neîmblânzit ajunge nărăvaș, așa și un copil lăsat în voia lui ajunge rău-

crescut.

30,9 Dacă ești drăgăstos cu fiul tău, te va înfricoșa; joacă-te cu el și te va întrista.

30,10 Nu râde cu el, ca să nu te doară împreună cu el și mai pe urmă să ți se strepezească dinții.

30,11 Nu-l lăsa în voia lui la tinerețe și nu trece cu vederea greșelile lui.

30,12 Pleacă grumazul lui la tinerețe și bate-l până este prunc, ca nu cumva, încăpățânându-se, să nu te asculte.

30,13 Ceartă pe fiul tău și fă-l să lucreze, ca să nu se poticnească întru rușine.

30,14 Mai bun este săracul sănătos și tare eu puterea, decât bogatul care are trupul său rănit.

30,15 Sănătatea și buna tărie este mai bună decât tot aurul, și trupul sănătos și eu putere, decât avuția nenumărată.

30,16 Nu este mai bună avuția decât sănătatea trupului și nu este bucurie mai mare decât bucuria inimii.

30,17 Mai bună este moartea decât viața amară sau decât boala necontenită.

30,18 Bunătăți multe, vărsate împrejurul gurii celei închise, sunt ca bucatele cele puse la mormânt.

30,19 Ce folosește idolului jertfa? Că nici nu mănâncă, nici nu miroase; așa este cel care stăpânește avuția, dar nu se poate bucura de ea.

30,20 Cel care vede cu ochii și suspină este ca famenul care îmbrățișează pe fecioară și suspină.

30,21 Nu da spre întristare sufletul tău și nu te necăji cu sfatul tău.

30,22 Veselia inimii este viața omului și bucuria este îndelungarea zilelor lui.

30,23 Iubește-ți sufletul tău și-ți mângâie inima ta și departe de la tine gonește întristarea,

30,24 că pe mulți i-a omorât întristarea și nu este folos întru ea.

30,25 Pizma și mânia împuținează zilele și grija aduce bătrânețile mai înainte de vreme.

31,1 Privegherea celui bogat topește trupul lui și grija lui strică somnul.

31,2 Grija privegherii gonește ațipirea și ca boala grea alungă somnul.

31,3 Ostenitu-s-a bogatul strângând bani și întru odihna sa se satură de desfătările sale.

31,4 Săracul se zbuciumă pentru că nu are cu ce trăi, iar când se odihnește toate îi lipsesc.

31,5 Cel care iubește aurul nu se va îndrepta și cel care aleargă după stricăciune se va sătura de ea.

31,6 Mulți au căzut pentru aur și înaintea lor le-a fost pieirea.

31,7 Lemn de împiedicare este aurul celor ce-i jertfesc lui și tot cel fără de minte se va prinde în el.

31,8 Fericit este bogatul care s-a aflat fără de prihană și după aur n-a umblat.

31,9 Cine este acesta? Și-l vom ferici, că a făcut lucruri minunate întru poporul său.

31,10 Cine a fost încercat cu aurul și a rămas desăvârșit și i-a fost lui spre laudă?

31,11 Cine este acela care a putut călca porunca și n-a călcat-o? Și a putut face rău și n-a făcut?

31,12 Se vor întări bunătățile lui și milosteniile lui le va povesti adunarea.

31,13 Când șezi la masă mare, să nu deschizi spre ea gura ta,

31,14 și să nu zici: „Multe sunt puse pe masă!” Adu-ți aminte că rău lucru este ochiul viclean.

31,15 Ce este mai rău între lucrurile create, decât ochiul viclean? Pentru aceea la toate câte vede lăcrimează.

31,16 Să nu-ți întinzi mâna unde altul se va uita, ca să nu-ți bagi mâna cu el în blid.

31,17 Din tine însuți cunoaște ale aproapelui și la tot lucrul gândește.

31,18 Mănâncă cuviincios cele ce sunt puse înaintea ta și nu plescăi, ca să nu te faci nesuferit.

31,19 Isprăvește cuviincios cel dintâi și nu fi nesățios, ca să nu smintești.

31,20 Și când șezi între mai mulți, să nu întinzi mâna ta mai înainte de ei.

31,21 Omul bine-crescut se îndestulează cu puțin și în așternutul său nu va gâfâi de prea multă mâncare.

31,22 Cu somn sănătos se odihnește pântecele celui cumpătat; se scoală dimineața și sufletul lui e limpede.

31,23 Truda nesomnului și a grețiii și durerile îmbuibării sunt cu omul nesățios.

31,24 Și de te-ai silit în mâncăruri, scoală-te, du-te împrejur și te vei simți ușurat.

31,25 Ascultă-mă, fiule, și bagă de seamă și mai pe urmă vei înțelege cuvintele mele.

31,26 În toate lucrurile tale fii cumpătat și nici o neputință nu te va întâmpina.

31,27 Pe cel ce dă ospețe strălucite, îl vor binecuvânta buzele și mărturia dărniciei lui este întemeiată.

31,28 Asupra mesei zgârcitului va cârti cetatea și mărturia răutății lui este adevărată.

31,29 La vin nu te face viteaz, că pe mulți i-a pierdut vinul.

31,30 Cuptorul încearcă oțelul călit; tot așa și vinul, inimile trufașilor, care stau gata să se încaiere.

31,31 Întocmai ca apa pentru viață este pentru om vinul, de-l vei bea cu măsură.

31,32 Ce viață are cel lipsit de vin? Că acesta s-a făcut ca să veselească pe oameni.

31,33 Bucuria inimii și veselia sufletului este vinul, când se bea la vreme cu măsură.

31,34 Amărăciune sufletului este vinul când se bea mult; certuri și căderi face.

31,35 Beția înmulțește mânia celui fără de minte spre împiedicare și împuținează virtutea și agonisește răni.

31,36 La ospățul vinului să nu mustri pe aproapele tău și să nu-l defaimi la veselia lui.

31,37 Cuvânt de batjocură să nu-i zici și să nu-l necăjești cu vreo cerere.

32,1 Povățuitor te-a pus; nu te ține mare, fii între ei ca și unul dintre ei.

32,2 Grijește de ei și apoi șezi, și după ce vei face toate cele ce trebuie, culcă-te,

32,3 ca să te veselești de ei și pentru podoabă, să iei cunună.

32,4 Grăiește tu, cel care ești mai bătrân, cu bună știință, că ți se cuvine și să nu împiedici muzica.

32,5 Unde nu este ascultare, nu cheltui vorba și când nu este vreme, nu te arăta înțelept.

32,6 Ca un inel cu piatră scumpă pe podoabă de aur este rostul cântăreților la ospățul vinului.

32,7 Pecete de smarald cu meșteșug de aur este glasul cântăreților la vinul cei dulce.

32,8 Grăiește, tânărule, când ai nevoie; însă după ce de două trei ori te va întreba.

32,9 Strânge-ți cuvântul; cu puține spune multe; fii ca unul care știe, clar care tace.

32,10 Între cei mai mari nu te face ca și cum ai fi asemenea lor și altul grăind, nu vorbi multe.

32,11 Înaintea trăsnetului se grăbește fulgerul; și înaintea celui rușinos va merge harul.

32,12 La vreme te scoală și nu fi cel mai de pe urmă; aleargă acasă și nu fi leneș.

32,13 Acolo fii mulțumit și-ți împlinește dorințele tale și să nu grăiești cuvânt trufaș.

32,14 Și pentru aceasta binecuvântează pe Cel care te-a făcut și veselește-te din bunătățile Lui.

32,15 Cel care se teme de Domnul va primi învățătura și cei care mânecă (îl caută dis-de-dimineață) vor afla bunăvoință.

32,16 Cel care caută legea se va sătura de ea și cel care se fățărnicește se va împiedica în ea.

32,17 Cei care se tem de Domnul vor afla dreapta judecată și îndreptări ca lumina vor aprinde.

32,18 Omul păcătos se ferește de mustrare și după voia lui își va afla potrivire.

32,19 Bărbatul cel de sfat nu va părăsi cugetarea; iar cel străin și trufaș nu se va teme de frică, chiar dacă va face ceva fără de sfat.

32,20 Fără de sfat nimic să nu faci; și după ce faci, să nu-ți pară rău.

32,21 Pe cale surpată nu merge, ca să nu te împiedici de pietriș.

32,22 Nu te încrede nici în drumul cel drept și de fiii tăi te păzește.

32,23 În tot lucrul crede sufletului tău, că aceasta este paza poruncilor.

32,24 Cel care crede legii ascultă de porunci; și cel care nădăjduiește spre Domnul nu se va lipsi.

33,1 Pe cel care se teme de Domnul, nu-l va întâmpina răul, fără numai ispita și iarăși îl va izbăvi.

33,2 Bărbatul înțelept nu va urî legea, iar cel care se fățărnicește în aceea este ca o corabie în furtună.

33,3 Omul înțelegător va crede legii și legea îi va fi credincioasă.

33,4 Pregătește cuvântul și așa vorbește, leagă împreună învățătura și răspunde.

33,5 Ca roata carului este inima nebunului și ca osia pe care se întoarce este gândul lui.

33,6 Ca un armăsar este prietenul hulitor; el nechează oricine ar încăleca pe el.

33,7 Pentru ce zi pe zi întrece și toată lumina zilei anului de la soare este?

33,8 Prin înțelepciunea Domnului ele s-au deosebit între ele, că El a statornicit vremurile felurite și zilele de praznic.

33,9 Dintre ele pe unele le-a înălțat și le-a sfințit; pe altele le-a pus în numărul zilelor.

33,10 Și toți oamenii sunt din țărână și din pământ a fost zidit Adam.

33,11 Cu mulțimea științei Domnul i-a osebit și a schimbat căile lor.

33,12 Dintre ei a binecuvântat și a înălțat, i-a sfințit și i-a apropiat la Sine.

33,13 Dintre ei a blestemat și a supus și i-a scos din locașurile lor.

33,14 Ca lutul olarului, așa sunt în mâna Lui; toate căile Lui, după bună plăcerea Lui.

33,15 Așa sunt oamenii în mâna Celui care i-a făcut, ca să le dea după judecata Sa.

33,16 Împotriva răului este binele și împotriva morții, viața.

33,17 Așa și împotriva cuviosului, cel păcătos.

33,18 Așijderea privește la toate lucrurile Celui Preaînalt; ele sunt perechi, perechi, una împotriva celeilalte.

33,19 Și eu, deși sunt ca unul venit pe urmă, am privegheat și am moștenit tot ca de la început,

33,20 ca unul care adună în vie pe urma culegătorilor, dar cu binecuvântarea Domnului am ajuns și ca cel care culege am umplut teascul.

33,21 Socotiți că nu numai pentru mine singur m-am ostenit; ci și pentru toți cei care caută învățătura.

33,22 Ascultați-mă pe mine, mai-marii poporului; și povățuitorii adunării, băgați în urechi.

33,23 Fiului și femeii, fratelui și prietenului, în viața ta, să nu le dai putere asupra ta.

33,24 Și banii tăi să nu-i dai altuia, ca să nu-ți pară rău și să te rogi pentru ei.

33,25 Până trăiești și este sufletul întru tine, nici unui trup nu te supune.

33,26 Bine este ca fiii tăi să se roage de tine, decât tu să cauți la mâinile lor.

33,27 În toate lucrurile tale fii tu stăpânul și nu îngădui asupra cinstei tale nici o pată.

33,28 În ziua sfârșitului zilelor vieții tale și la vremea morții, să-ți împarți moștenirea.

33,29 Mâncare, toiag și povară la asin; iar la slugă pâine, certare și lucru.

33,30 Lucrează cu sluga și vei afla odihnă; dacă slobozești mâinile lui, el va cere libertate.

33,31 Jugul și hamul pleacă grumajii și pe sluga cea rea legăturile și caznele.

33,32 Pune-l la lucru, ca să nu șadă, că multă răutate a învățat lenevirea.

33,33 La lucru pune-l precum se cuvine și de nu te va asculta, îngreuiază obezile lui.

33,34 Și să nu faci nimic afară din cale și fără de judecată nimic să nu lucrezi.

33,35 De ai slugă, să fie cu tine, că ai câștigat-o cu sânge.

33,36 De ai slugă, îngrijește-o ca și pe tine însuți, deoarece, ca de sufletul tău, vei avea nevoie de ea.

33,37 De o vei necăji și va fugi, în care parte de loc o vei căuta?

34,1 Deșarte nădejdi și mincinoase își face omul cel neînțelegător și visurile fac pe cei neînțelepți să-și iasă din fire.

34,2 Ca și cel care se prinde de umbră și aleargă după vânt, așa este și cel care crede visurilor.

34,3 Numai oglindire este vederea viselor; asemănarea feței înaintea feței adevărate.

34,4 De la diavol ce poți scoate curat? Și din minciună ce poți scoate adevărat?

34,5 Ghicitul, tâlcuirea semnelor și visele deșarte sunt ca la aceea care este gata să nască; inima aiurează.

34,6 De nu vor fi trimise de la Cel Preaînalt, ca să te cerceteze, să nu dai inima ta spre ele.

34,7 Că pe mulți i-au înșelat visele și au căzut cei care au nădăjduit în ele.

34,8 Fără minciună se împlinește legea și înțelepciunea este desăvârșită în sinceritate.

34,9 Omul învățat multe a cunoscut și cel care știe multe înțelepțește va grăi.

34,10 Cel care nu a învățat știe puține, iar cel care a umblat multe țări a înmulțit înțelepciunea.

34,11 Multe am văzut în călătoriile mele și mai mult decât cuvintele mele este înțelegerea mea.

34,12 De multe ori am fost în primejdie de moarte și am scăpat prin acestea.

34,13 Duhul celor care se tem de Domnul va fi viu, pentru că nădejdea lor este spre a se mântui.

34,14 Cel care se teme de Domnul n-are teamă de nimic; el nu tremură, căci Dumnezeu este nădejdea lui.

34,15 Fericit este sufletul celui care se teme de Domnul.

34,16 Și în cine se reazemă și cine este întărirea lui?

34,17 Ochii Domnului peste cei care îl iubesc; scut puternic și întărire vajnică este Domnul;

34,18 Adăpost împotriva vântului din deșert, umbră împotriva arșiței de la amiază, ocrotire împotriva piedicilor, asigurare împotriva căderilor.

34,19 El înalță sufletul și luminează ochii, dând vindecare, viață și binecuvântare.

34,20 Cel care jertfește din nedreptate, aduce prinos hulit și nu sunt spre bună vrere prinoasele celor fără de lege.

34,21 Nu binevoiește Cel Preaînalt spre darurile celor nelegiuiți; nici înmulțirea jertfelor celor nelegiuiți nu curățește păcatele.

34,22 Cine aduce jertfă din averea săracilor junghie pe fiu înaintea tatălui său.

34,23 Pâinea celor lipsiți este viața săracilor și cel care o ia pe aceasta este omul vărsării de sânge.

34,24 Cel care ia aproapelui hrana trebuitoare este ca și cel care omoară pe aproapele său, și cel care oprește simbria slugii, ca acel care varsă sânge.

34,25 Când unul zidește și altul strică, ce folos au, fără numai că se ostenesc?

34,26 Când unul se roagă și altul blesteamă, al cui glas va auzi Stăpânitorul?

34,27 Cine se spală de la mort și iarăși se atinge de el, ce i-a folosit spălarea?

34,28 Așa omul cel care postește întru păcatele sale și iarăși merge și face aceleași.

34,29 Rugăciunea lui, cine o va asculta? Și ce a folosit smerindu-se pe sine?

35,1 Cel care păzește legea înmulțește jertfele.

35,2 Jertfește jertfă de împăcare cel care ia aminte la porunci.

35,3 Și cel care mulțumește este ca și cel care aduce jertfă făină curată de grâu; și cel care face milostenia este ca și cel care jertfește jertfă de laudă.

35,4 Plăcut este Domnului când te depărtezi de răutate și jertfă cu curățenie este

când te desparți de strâmbătate.

35,5 Să nu te arăți în fața Domnului cu mâinile goale, că toate jertfele sunt din porunca legii.

35,6 Jertfa dreptului unge jertfelnicul și mirosul ei bun este înaintea Celui Preaînalt.

35,7 Jertfa bărbatului drept este primită și pomenirea ei nu se va uita.

35,8 Cu ochi buni slăvește pe Domnul și să nu împuținezi pârga mâinilor tale.

35,9 Totdeauna când dai, fii cu față voioasă și cu bucurie sfințește zeciuiala.

35,10 Dă Celui Preaînalt, precum ți-a dat El, și dă din toată inima din câștigul mâinilor tale,

35,11 că Domnul este răsplătitor și cu șapte părți îți va răsplăti.

35,12 Nu îl cumpăra cu daruri, că nu le va primi.

35,13 Nu nădăjdui în jertfa nedreaptă, că Domnul este judecător și nu este la El părtinire.

35,14 Nu va primi Domnul pe cel care asuprește pe sărac, iar rugăciunea celui asuprit o va asculta.

35,15 Nu va trece cu vederea rugăciunea sărmanului și nici pe văduvă când I se va jelui.

35,16 Oare nu curg lacrimile văduvei pe obraz? Strigarea ei asupra celui care i le-a stors va fi auzită.

35,17 Cel care slujește lui Dumnezeu, cu bunăvoință va fi primit și rugăciunea lui până la nori va ajunge.

35,18 Rugăciunea celui smerit va pătrunde norii și nu se va mângâia până nu va ajunge acolo.

35,19 Și nu se va depărta până ce va lua aminte Cel Preaînalt și va face judecată cu dreptate și dreptatea va da-o.

35,20 Și Domnul nu va zăbovi, nici va îndelunga răbdarea peste ei, până nu va zdrobi mijlocul celor nemilostivi.

35,21 Și neamurilor va răsplăti cu pedeapsă, până ce va strica mulțimea batjocoritorilor și sceptrele nelegiuiților le va zdrobi;

35,22 Până ce va răsplăti omului după lucrurile lui și lucrurilor oamenilor după gândurile lor;

35,23 Până ce va judeca judecata poporului Său și-l va veseli cu mila Sa.

35,24 Frumoasă este mila în vremea necazului poporului lui, ca norii cei de ploaie în vremea secetei.

36,1 Miluiește-ne pe noi, Stăpâne, Dumnezeul tuturor, și cercetează-ne!

36,2 Trimite frica Ta peste toate neamurile.

36,3 Ridică mâna Ta peste neamurile cele străine, ca să vadă puterea Ta.

36,4 Precum înaintea lor Te-ai sfințit întru noi, așa și înaintea noastră Te mărește întru ei.

36,5 Ca să Te cunoască pe Tine, precum și noi Te-ai cunoscut; că nu este Dumnezeu afară de Tine, Doamne.

36,6 Înnoiește semnele și schimbă minunile.

36,7 Mărește mâna Ta și brațul cel drept.

36,8 Deșteaptă mânia Ta și varsă iuțimea Ta.

36,9 Pierde pe vrăjmași ți distruge pe potrivnic.

36,10 Grăbește vremea și-ți adu aminte de jurământ, ca să se povestească măririle Tale.

36,11 Iuțimea focului să mistuiască pe cel care a scăpat, și cei care asupresc pe poporul Tău să-și găsească pieirea.

36,12 Zdrobește capetele celor întâi-stătători ai vrăjmașilor care zic: „Nu este nimeni afară de noi!”

36,13 Adună toate neamurile lui Iacov și dă-le iar moștenirea, ca la început.

36,14 Miluiește, Doamne, poporul, care se cheamă cu numele Tău și pe Israel, pe care cu întâiul născut l-ai asemănat.

36,15 Milostivește-Te spre Ierusalim, cetatea sfântului Tău locaș, cetatea odihnei Tale.

36,16 Umple Sionul de lauda Ta și locașul Tău de slava Ta.

36,17 Dă mărturie lucrurilor Tale celor din început și împlinește proorocirile făcute întru numele Tău.

36,18 Dă plată celor care Te așteaptă pe Tine și dă crezământ proorocilor Tăi.

36,19 Ascultă, Doamne, rugăciunea celor care se roagă Ție pentru poporul Tău, după binecuvântarea lui Aaron, ca să cunoască toți cei de pe pământ că Tu, Doamne, ești Dumnezeul veacurilor”.

36,20 Pântecele primește mâncare, însă este o bucată mai bună decât altă bucată.

36,21 Gâtlejul cu gustul alege bucatele vânatului; așa inima cea înțeleaptă, cuvintele cele mincinoase.

36,22 Inima îndărătnică aduce mâhnire, însă omul cel învățat știe să stea împotriva ei.

36,23 Femeia primește orice bărbat, dar sunt fete mai bune decât altele.

36,24 Frumusețea femeii veselește fața și covârșește toată pofta omului.

36,25 De este pe limba ei milă și blândețe, atunci bărbatul ei este rar între oameni.

36,26 Cel care își câștigă o asemenea femeie are bună agonisită, ajutor după sine și stâlp de odihnă.

36,27 Unde nu este gard, se va jefui agoniseala; și unde nu este femeie, acolo este suspin și neorânduială.

36,28 Că cine va crede tâlharului celui sprinten, care umblă din cetate în cetate? Așa și omului care n-are cuib și sălășluiește oriunde înserează.

37,1 Tot prietenul zice: Eu am ținut prietenia cu el; dar el este prieten numai cu numele.

37,2 Oare nu este întristare până la moarte, când tovarășul și prietenul se fac dușmani?

37,3 O, rău gând! De unde te-ai ivit să acoperi pământul cu vicleșug?

37,4 Tovarășul cu prietenul trăiesc bine în veselie; iar în vremea necazului se fac potrivnici.

37,5 Prietenul adevărat se luptă cu dușmanul și pune mâna pe scut în fața potrivnicului.

37,6 Să nu uiți pe prietenul tău, când este în război și să nu-l uiți întru averile tale.

37,7 Tot sfetnicul își laudă sfatul; ci este câte unul care dă sfat cu gândul la interesele lui.

37,8 Păzește-ți sufletul tău de sfetnic și cunoaște întâi care este lipsa lui, că el urmărește interesul lui,

37,9 ca nu cumva să arunce mreaja asupra ta și să-ți zică: Bună este calea ta și va sta în preajmă ca să vadă ce ți se va întâmpla.

37,10 Nu te sfătui cu cel care te trece cu vederea, și de cel care îți pizmuiește soarta, ascunde-ți sfatul tău;

37,11 Nici cu femeia despre potrivnica sa, nici cu cel fricos despre război,

37,12 nici cu negutătorul despre schimb, nici cu cel ce cumpără despre vânzare,

37,13 nici cu cel pizmaș despre mulțumire, nici cu cel nemilostiv despre îndurare,

37,14 nici cu cel leneș despre tot lucrul, nici cu sluga cea de casă despre săvârșire, nici cu sluga cea leneșă despre multă lucrare.

37,15 Despre nimic nu te sfătui cu aceștia; ci cu bărbatul cel cuvios fii adeseori, pe care îl vei cunoaște că ține poruncile Domnului,

37,16 al cărui suflet este ca și sufletul tău și de vei cădea, îl va durea împreună cu tine.

37,17 Sfatul inimii ți-l întărește, că nu-ți este ție mai credincios altul decât acela.

37,18 Că sufletul omului se obișnuiește uneori a vesti pe om mai mult decât șapte iscoade, care șed în loc înalt ca să ia seama.

37,19 Și întru toate acestea te roagă Celui Preaînalt, ca să îndrepteze întru adevăr calea ta.

37,20 Începutul a tot lucrul este cuvântul, și înainte de toată fapta este sfatul.

37,21 Semnul schimbării inimii este fața și se arată în patru chipuri: binele și răul, viața și moartea și limba pururea stăpânește pe acestea.

37,22 Este câte un om înțelept care pe mulți învață și sufletului său îi este fără de folos.

37,23 Cel care se arată înțelept în cuvinte, urât va fi și se va lipsi de toată hrana,

37,24 că nu s-a dat lui dar de la Domnul; că de toată înțelepciunea este lipsit.

37,25 Dar este câte unul înțelept pentru sufletul său și roadele înțelegerii lui sunt crezute.

37,26 Bărbatul înțelept învață pe poporul său și roadele înțelegerii lui rămân.

37,27 Bărbatul înțelept se va umple de binecuvântare și-l vor ferici toți cei care îl vor vedea.

37,28 Viața omului are zile nenumărate și zilele lui Israel sunt nenumărate.

37,29 Cel înțelept întru poporul său va moșteni credința și numele lui în veac va fi viu.

37,30 Fiule! În viața ta cercetează-ti sufletul tău și vezi ce este rău și nu-i da lui!

37,31 Că nu toate tuturor folosesc și nu tot sufletul întru tot binevoiește.

37,32 Nu fi nesățios în nici o desfătare, și nu te apleca la mâncăruri multe.

37,33 Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiul va veni până la îngrețoșare.

37,34 Pentru nesați mulți au pierit; iar cel înfrânat își va spori viața.

38,1 Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul.

38,2 Că de la Cel Preaînalt este leacul și de la rege va lua dar.

38,3 Știința doctorului va înălța capul lui și înaintea celor mari va fi minunat.

38,4 Domnul a zidit din pământ leacurile, și omul înțelept nu se va scârbi de ele.

38,5 Au nu din lemn s-a îndulcit apa, ca să se cunoască puterea Lui?

38,6 Și El a dat oamenilor știință, ca să Se mărească întru leacurile Sale cele minunate.

38,7 Cu acestea tămăduiește și ridică durerea;

38,8 Spițerul cu acestea va face alifiile. Nu este sfârșit lucrurilor Domnului și pace de la El este peste fața pământului.

38,9 Fiule! În boala ta nu fi nebăgător de seamă; ci te roagă Domnului și El te va tămădui.

38,10 Depărtează păcatul și întinde mâinile spre faptele drepte și de tot păcatul curățește inima ta.

38,11 Dă miros cu bună mireasmă și pomenire de făină de grâu și junghie jertfe grase, pe cât te ajută puterile.

38,12 Și doctorului dă-i loc că și pe el l-a făcut Domnul și să nu se depărteze de la tine, că și de el ai trebuință.

38,13 Că este vreme când și în mâinile lui este miros de bună mireasmă.

38,14 Că și el se va ruga Domnului, ca să dea odihnă și sănătate spre viață.

38,15 Cel care păcătuiește împotriva Ziditorului său, să cadă în mâinile doctorului.

38,16 Fiule! Pentru cel mort varsă lacrimi și ca și cum ai fi pătimit grele încercări, începe plângerea.

38,17 Și după cuviință tu acoperă trupul lui și nu trece cu vederea înmormântarea lui.

38,18 Amară plângere fă și fierbinte tânguire.

38,19 Și te jelește, după vrednicia lui, o zi sau două, pentru a goni clevetirea și te mângâie de întristare.

38,20 Că din întristare vine moarte, și întristarea inimii slăbește virtutea.

38,21 Necazul statornic este mai rău decât moartea și o viață împovărată împinge inima la blestem.

38,22 Nu da întristării inima ta, ci o depărtează de ea, aducându-ți aminte de cele de pe urmă.

38,23 Și nu uita că nu este întoarcere pentru cel răposat și acestuia nu vei folosi și ție însuți vei face rău.

38,24 Adu-ți aminte de judecata lui, că așa va fi și a ta; mie ieri, și ție azi.

38,25 Cu odihna mortului fă să înceteze pomenirea lui și te mângâie despre el pentru ieșirea duhului lui.

38,26 Înțelepciunea cărturarului pe încet se câștigă și cel care nu ia aminte prea mult la grijile vieții se va înțelepți.

38,27 De ce înțelepciune se va umple cel care ține plugul și se fălește cu mânuirea boldului,

38,28 care mână boii și-și trece viața cu ei și vorba lui este numai despre vilei?

38,29 Tot gândul lui este cum să întoarcă brazda și privegherea lui va fi despre hrana boilor.

38,30 La fel este cu orice dulgher și orice zidar, care noaptea și ziua le petrece muncind.

38,31 La fel, cel care sapă săpături de peceți; gândul lui este cum să schimbe chipurile.

38,32 Inima sa o va sili, ca să asemene desenul și privegherea lui, ca să săvârșească lucrul.

38,33 Așa meșterul de fier, șezând lângă nicovală, se deprinde cu greutatea fierului.

38,34 Aburul focului va învârtoșa carnea lui și cu înfierbântarea cuptorului se va lupta.

38,35 Sunetul ciocanului umple urechea lui și ochii lui urmăresc asemănarea lucrului plănuit.

38,36 Inima sa o va pune spre săvârșirea lucrurilor și privegherea lui este ca să le împodobească după ce le săvârșește.

38,37 Tot așa olarul, șezând la lucrul său și învârtind cu picioarele sale roata,

38,38 pururea are grijă de lucrul său, ca lucrarea lui să fie multă.

38,39 Cu mâinile sale va închipui lutul și sub picioarele sale va îndupleca vârtoșia lutului.

38,40 Inima sa o va da ca să săvârșească netezirea și privegherea lui ca să curele cuptorul.

38,41 Toți aceștia întru mâinile lor nădăjduiesc și fiecare în meșteșugul său este înțelegător.

38,42 Fără de aceștia nu se zidește cetatea, nici vor locui, nici vor umbla cei din cetate.

38,43 Dar la adunare nu vor trece mai sus; și așezământul judecății nu este pentru ei, nici vor arăta dreptatea și judecata.

38,44 Și în pilde nu se vor pricepe.

38,45 Ci ei întăresc zidirile veacului și pofta lor este lucrarea meșteșugului.

38,46 Altfel este cel care își închină sufletul său și cugetă în legea Celui Preaînalt.

39,1 Înțelepciunea tuturor celor de demult o va cerceta înțeleptul și în proorocii se va îndeletnici.

39,2 Graiurile bărbaților celor vestiți le va păzi și va străbate cuvintele cele pline de tâlc.

39,3 Înțelesul ascuns al pildelor îl va căuta și în tainele proverbelor va pătrunde.

39,4 În mijlocul celor mari va sluji și înaintea povățuitorilor se va arăta.

39,5 În pământul neamurilor străine va umbla, că el cântărește cele bune și cele rele între oameni.

39,6 Inima sa, de dimineață, o înalță spre Domnul, Cel care l-a făcut pe el, și înaintea Celui Preaînalt se va ruga.

39,7 Va deschide gura sa întru rugăciune și pentru păcatele sale se va ruga.

39,8 De va vrea Domnul cel Mare, de duhul înțelegerii se va umple.

39,9 Atunci ca ploaia va vărsa cuvintele înțelepciunii sale și în rugăciune se va mărturisi Domnului.

39,10 El va îndrepta sfatul lui și știința și întru tainele Domnului va cugeta.

39,11 El va arăta învățătura dăscăliei sale și în legea legăturii cu Domnul se va

lăuda.

39,12 Lăuda-vor mulți înțelepciunea lui; până în veac nu se va stinge.

39,13 Nu va pieri pomenirea lui și numele lui va fi viu în neamurile neamurilor.

39,14 Înțelepciunea lui o va spune neamurile, și lauda lui o va vesti adunarea.

39,15 Cât va trăi, nume își va face mai mult decât o mie; și când va muri, va spori mărirea lui.

39,16 Încă cele ce le-am gândit le voi grăi și ca luna plină sunt plin de înțelegere.

39,17 Ascultați-mă pe mine, fiii cei cuvioși, și odrăsliți ca trandafirul ce crește lângă curgerea apei.

39,18 Și ca tămâia bine-mirosiți și înfloriți floare ca și crinul.

39,19 Dați miros și lăudați cu cântare, binecuvântați pe Domnul întru toate lucrurile.

39,20 Dați slavă numelui Lui și vă mărturisiți întru lauda Lui cu cântările buzelor și cu alăute, și așa să ziceți întru mărturisire:

39,21 Lucrurile Domnului toate sunt foarte bune și toată porunca la vremea sa va fi împlinită.

39,22 Și nu este pentru ce să zici: Ce este aceasta? Că toate la vremea lor se dovedesc de folos.

39,23 Prin cuvântul Lui a stat apa ca stogul, și prin graiul gurii Lui adunările apelor.

39,24 Întru porunca Lui toată bunăvoința este și nu este cine să împuțineze izbăvirea pe care o dăruiește.

39,25 Toate faptele oamenilor sunt de față înaintea Lui și nimic nu se poate ascunde de la ochii Lui. Din veac în veac a privit și nimic nu este străin înaintea Lui.

39,26 Nu pot zice: Ce este aceasta? Pentru ce este aceasta? Căci toate sunt făcute cu un scop.

39,27 Binecuvântarea Lui a acoperit pământul ca un râu și ca un potop a adăpat uscatul.

39,28 Așa mânia Lui o vor moșteni neamurile, precum a făcut apele dulci în sărătură.

39,29 Căile Lui, pentru cei cuvioși, sunt drepte, iar pentru cei fără de lege sunt pline de piedici.

39,30 Din început cele bune s-au zidit, iar pentru cei păcătoși, cele rele.

39,31 Începutul a toată trebuința vieții omului este: apa, focul și fierul, sarea și făina de grâu, mierea și laptele, sângele strugurelui, untdelemnul și haina.

39,32 Acestea toate celor cuvioși întru bunătăți vor fi; iar celor păcătoși întru cele rele se vor întoarce.

39,33 Sunt vânturi făcute ca să aducă pedeapsă și întru urgia lor au întărit bătăile lor.

39,34 Și în vremea săvârșirii vor vărsa urgia și mânia Celui care le-a făcut o vor liniști.

39,35 Focul și grindina, foametea și moartea, toate acestea spre pedepsire sunt făcute.

39,36 Dinții fiarelor și scorpiile, șerpii și sabia răzbunătoare sunt ca să piardă pe cei necredincioși.

39,37 Când poruncește Domnul, se vor veseli și pe pământ la treburi se vor găti, și în

vremurile hotărâte nu vor trece peste cuvântul Lui.

39,38 Pentru aceea din început m-am întărit și am cugetat și în scrisoare am lăsat:

39,39 Toate lucrurile Domnului bune sunt și tot folosul la vreme îl vor da.

39,40 Și nu se poate zice: Aceasta este mai rea decât aceea, că toate la vremea lor se vor adeveri.

39,41 Și acum cu toată inima și gura lăudați și binecuvântați numele Domnului.

40,1 Trudă mare a fost hărăzită fiecărui om și jug greu peste fiii lui Adam.

40,2 Din ziua ieșirii din pântecele mamei lor până în ziua întoarcerii la mama tuturor.

40,3 Gândurile lor, frica inimii, cugetarea așteptării, toate merg spre ziua morții!

40,4 De la cel ce șade pe scaun cu mărire și până la cel smerit, în pulbere și cenușă,

40,5 de la cel ce poartă iachint și cunună și până la cel ce se îmbracă cu pânză groasă,

40,6 mânia, râvna și tulburarea, zbuciumul și frica morții, pizma și cearta nu cruță pe nimeni; și în vremea odihnei, întru așternut, somnul nopții gândul lui îl împovărează.

40,7 Puțin ca o nimica este odihna lui, iar în somn se zbate ca în timpul străjuirii.

40,8 Spăimântat de vedeniile inimii sale, și ca și cum ar fi scăpat de la fața războiului,

40,9 în clipa când este să scape, se deșteaptă și se minunează nevăzând nici o primejdie.

40,10 Așa este cu toată făptura de la om până la animal; iar cu păcătoșii de șapte ori mai mult.

40,11 Adică: moartea și sângele, certurile și sabia, asupririle și foametea, zdrobirile și bătaia.

40,12 Pentru cei fără de lege s-au zidit acestea toate; și pentru ei s-a făcut potopul.

40,13 Toate câte sunt din pământ în pământ se întorc, și cele ce sunt din ape în mare se întorc.

40,14 Tot darul și strâmbătatea se vor șterge; iar credința în veac va sta.

40,15 Banii nedreptților ca râul vor seca și ca trăsnetul cel mare în ploaie vor răsuna.

40,16 Cel care va deschide mâinile sale se va veseli, iar cei care calcă legea până în sfârșit vor pieri.

40,17 Semințiile celor nelegiuiți nu vor înmulți ramurile; ci vor fi ca rădăcinile cele necurate pe piatră vârtoasă.

40,18 Papura care crește lângă apă și lângă țărmurile râului, mai înainte de toată buruiana se smulge.

40,19 Harul este ca un Rai plin de binecuvântări; și milostenia în veac rămâne.

40,20 Viața celui cumpătat și a celui muncitor se va îndulci; și mai mult decât a lor, viața celui care află comoară.

40,21 Fiii și zidirea cetății întăresc numele; iar mai mult decât amândouă acestea se socotește femeia fără de prihană.

40,22 Vinul și muzica veselesc inima, și mai mult decât amândouă, iubirea înțelepciunii.

40,23 Fluierul și harpa îndulcesc cântarea, și decât amândouă acestea mai mult

limba cea dulce.

40,24 Darul și frumusețea desfătează ochiul tău; iar mai mult decât amândouă mai plăcută este pajiștea verde.

40,25 Prietenul și tovarășul la vreme se întâlnesc, și mai mult decât amândoi, femeia cu bărbatul;

40,26 Frații și ajutorul sunt folositoare la vremea necazului; iar mai mult decât amândoi va izbăvi milostenia.

40,27 Aurul și argintul întăresc piciorul; și mai mult decât amândouă, sfatul este plăcut.

40,28 Banii și tăria înalță inima; și mai mult decât amândouă, frica de Dumnezeu.

40,29 Temerii de Domnul nimic nu-i lipsește și cu ea nu mai trebuie alt ajutor.

40,30 Frica de Dumnezeu este un Rai binecuvântat, și mai mult decât toată mărirea, prețul ei.

40,31 Fiule! Viață cerșetoare să nu trăiești; mai bine să mori decât să ceri.

40,32 Omul care caută la masa străină, viața nu i se socotește viață.

40,33 Va pângări sufletul său cu mâncări străine; iar omul știutor și învățat se va feri.

40,34 În gura celui fără de rușine, dulce va fi cerșirea; iar în pântecele lui, ca focul va arde.

41,1 O, moarte! Cât de amară este amintirea ta omului care trăiește fericit întru avuțiile sale,

41,2 omului lipsit de griji și care sporește în toate și poate încă mânca!

41,3 O, moarte, bună este judecata omului celui lipsit și scăzut de putere,

41,4 celui cu adânci bătrâneți și celui care de toate se învăluie și este neîncrezător și a pierdut răbdarea.

41,5 Nu te teme de judecata morții; adu-ți aminte de cele dintâi ale tale și de cele de apoi.

41,6 Această judecată de la Domnul este la tot trupul.

41,7 Și pentru ce nu vrei ce place Celui Preaînalt? Ori zece, ori o sută, ori o mie de ani, nu este în locuința morților socoteală pentru ani.

41,8 Fiii urâți se fac fiii păcătoșilor și cei care petrec în locașurile nelegiuiților.

41,9 Moștenirea fiilor păcătoșilor va pieri și cu sămânța lor pururea va fi ocară.

41,10 Pe tatăl nelegiuit îl vor huli fiii, că pentru el sunt de batjocură.

41,11 Vai vouă, bărbați nelegiuiți care ați părăsit legea Dumnezeului celui Preaînalt,

41,12 că de vă veți naște, spre blestem vă veți naște, și de veți muri, spre osândă vă veți osebi.

41,13 Toate câte sunt din pământ, în pământ se vor întoarce; așa și cei nelegiuiți, din blestem, în pieire.

41,14 Mâhnirea oamenilor este pentru trupurile lor; iar numele cel rău al păcătoșilor se va stinge.

41,15 Ai grijă de nume, că acesta-ți va rămâne mai mult decât o mie de comori mari de aur.

41,16 Viața cea bună are zilele numărate; iar numele cel bun în veci rămâne.

41,17 Învățătura cu pace o păziți fiilor! Înțelepciunea ascunsă și comoara neștiută,

ce folos este de amândouă?

41,18 Mai bun este omul care ascunde nebunia sa, decât omul care ascunde înțelepciunea sa.

41,19 Drept aceea, rușinați-vă de cuvântul meu, că nu orice rușine este la locul ei; și nu toate tuturor plac cu adevărat.

41,20 Rușinați-vă de desfrânare înaintea tatălui și a mamei și de minciună înaintea conducătorului și a celui puternic;

41,21 De judecător și de domn, pentru păcat; de adunare și de popor, pentru fărădelege;

41,22 De tovarăș și de prieten, pentru strâmbătate; și de oamenii cu care locuiești, pentru furtișag;

41,23 Și de adevărul lui Dumnezeu și făgăduință, pentru punerea cotului peste pâini ca să le furi;

41,24 De ponosul luării și al dării și de tăcere către cei care ți se închină;

41,25 De căutarea la femeia desfrânată și de întoarcerea feței de la rudenii;

41,26 De luarea părții și a darului și de căutarea la femeia cu bărbat;

41,27 De căutarea la slujnica ta și de șederea pe așternutul ei;

41,28 De prieteni pentru cuvintele cele de imputare, și de a imputa după ce vei da.

42,1 Tot așa rușinați-vă de spunerea vorbelor celor din auzit și de descoperirea cuvintelor celor ascunse.

42,2 Și așa vei fi rușinos adevărat și vei afla har înaintea a tot omul.

42,3 Iar de acestea să nu te rușinezi și nu căuta în față, ca să grăiești:

42,4 De legea Celui Preaînalt și de așezământul Lui și de judecată ca să îndreptezi pe cel nelegiuit;

42,5 De socoteli bănești cu prietenul sau cu tovarășul de drum; de dreapta împărțire a moștenirii între rude;

42,6 De cumpenile și de măsurile cele adevărate și de câștigul celor multe și celor puține,

42,7 de câștigul din vânzare sau cumpărare, de multă certarea fiilor tăi și de sângeroasa pedepsire a robului tău.

42,8 La femeia rea, bună este pecetea, și unde sunt mâini multe, încuie.

42,9 Orice vei da, cu număr și cu măsură dă, și ce dai și ce iei, toate scrie-le.

42,10 Nu te sfii să dai învățătură celui fără de minte, celui nebun și celui bătrân care se ceartă cu tinerii; și vei fi cu adevărat învățat și lăudat înaintea tuturor celor vii.

42,11 Fata ascunsă, priveghere este tatălui și grija ei depărtează somnul de la el, cât este tânără, ca nu cumva să-i treacă vârsta, și după ce se mărită, să nu fie urâtă de bărbatul său;

42,12 Cât este fecioară, ca nu cumva să se pângărească și în casa părintească să rămâie grea,

42,13 iar când va fi cu bărbatul ei ca nu cumva să se smintească,

42,14 și împreună locuind cu soțul ei să nu rămână stearpă.

42,15 Cu fata îndărătnică întărește paza, ca nu cumva să te faci bucurie vrăjmașilor,

42,16 poveste în cetate și defăimare poporului și înaintea multora să te rușinezi.

42,17 Nu căuta la tot omul pentru frumusețe și în mijlocul femeilor nu ședea.

42,18 Că din haină iese molia și de la femeie răutatea femeii.

42,19 Mai bună este răutatea bărbatului decât femeia cea făcătoare de bine, și decât aceea care face rușine spre batjocură.

42,20 Îmi voi aduce dar aminte de lucrurile Domnului și cele ce am văzut voi spune cu cuvintele Domnului.

42,21 Soarele luminând, peste toate privește și de mărirea Domnului plin este lucrul Lui.

42,22 Oare n-a dat Domnul sfinților ca să spună toate minunile Lui, care le-a întărit Domnul Atotștiutorul, ca să se întărească întru slava Lui toate?

42,23 Adâncul și inima le cearcă și vicleșugurile lor le cunoaște.

42,24 Că a cunoscut Domnul toată știința și a căutat la semnul veacului

42,25 Vestind cele ce au trecut și cele ce vor veni și descoperind urmele celor ascunse.

42,26 Nici un gând nu este neștiut de El și nici un cuvânt nu s-a ascuns de El.

42,27 Împodobit-a lucrările înțelepciunii Sale, Cel care este mai înainte de veac și în veac.

42,28 Nici s-a adăugat, nici s-a împuținat și sfatul nimănui nu i-a trebuit.

42,29 Cât sunt de frumoase lucrurile Lui, și până la o scânteie, vrednice de a le privi!

42,30 Toate acestea trăiesc și petrec în veac, în toate trebuințele toate ascultă.

42,31 Toate sunt pereche, unul împotriva altuia și n-a făcut nimic cu scădere.

42,32 Una cu alta au întărit cele bune și cine se va sătura văzând slava Lui?

43,1 Mărirea înălțimii este curăția cerului, întru arătarea slavei Domnului.

43,2 Soarele în ivire vestește, când se arată, ca un vas minunat, făptura Celui Preaînalt.

43,3 Când este la amiază usucă pământul și înaintea arșiței lui cine va sta?

43,4 Cuptorul arde pentru lucrurile făuririi, dar de trei ori mai tare este soarele arzând munții.

43,5 Suflând abur de foc și strălucind rază, întunecă ochii.

43,6 Mare este Domnul Cel care l-a făcut, și cu porunca Lui grăbește mergerea.

43,7 Și luna, totdeauna exactă, însemnează lunile și împarte timpul.

43,8 Din lună este semnul sărbătorii, lumină care scade până la sfârșit.

43,9 Lunile anului sunt după mersul ei, minunate schimbări face crescând.

43,10 Cort taberelor întru înălțime, întru tăria cerului strălucind.

43,11 Frumusețea cerului este mulțimea stelelor, podoabe luminând întru cele înalte ale Domnului.

43,12 După pravila Celui Sfânt, ele stau în rânduiala lor și nu obosesc în străjile lor.

43,13 Vezi curcubeul și binecuvântează pe Cel care l-a făcut; că foarte frumos este în strălucirea sa.

43,14 A înconjurat cerul împrejur cu mărire, mâinile Celui Preaînalt l-au atins pe el.

43,15 Cu porunca Lui a grăbit zăpada și grăbește fulgerele după judecata Sa.

43,16 Pentru aceea se deschid vistieriile și norii zboară ca păsările.

43,17 Cu slava Sa întărește norii și sfărâmă pietrele grindinei

43,18 și de privirea Lui se vor cutremura munții.

43,19 Cu voia Lui suflă vântul din miazăzi; glasul tunetului Lui a făcut ca să mugească pământul,

43,20 și viforul de la miazănoapte și volbura vântului;

43,21 Presară zăpada ca păsările ce zboară și cum poposește lăcusta, așa este pogorârea ei.

43,22 De frumusețea albinei ei se va mira ochiul și de viscolul ei se va spăimânta inima.

43,23 Și bruma ca sarea o varsă pe pământ, care, dacă îngheață, se face ca vârfurile de țepușă.

43,24 Vânt rece va sufla de la miazănoapte și va îngheța apa toată, adunarea apei va acoperi și se va îmbrăca apa ca și cu o platoșă.

43,25 Puterea Domnului va mânca munții și va arde pustiul și va stinge verdeața ca focul.

43,26 Leac repede este norul; roua după arșiță dă viață.

43,27 Cuvântul Său a făcut să înceteze marea și a sădit în ea insule.

43,28 Cei care umblă pe mare povestesc primejdiile ei și istorisirile lor ne umplu de uimire.

43,29 Și acolo sunt lucruri de necrezut și minunate, tot felul de animale și de viețuitoare de mare.

43,30 Prin El toate ajung la țelul lor și în cuvântul Lui s-au așezat toate.

43,31 Am putea spune multe, fără să terminăm; într-un cuvânt El este toate.

43,32 Cum vom putea să-L preaslăvim? Că El este mai mare decât toate lucrurile Sale.

43,33 De temut este Domnul și mare foarte și minunată este puterea Lui.

43,34 Slăvind pe Domnul, înălțați-L cât veți putea, pentru că va prisosi încă.

43,35 Și înălțându-L pe El, întăriți-vă și nu vă osteniți, pentru că nu veți ajunge.

43,36 Cine L-a văzut pe El și va povesti? Și cine-L slăvește pe El, precum este?

43,37 Multe și mai mari decât acestea sunt ascunse; că puține am văzut din lucrurile Lui.

43,38 Că toate le-a făcut Domnul și celor cuvioși le-a dat înțelepciune.

44,1 Să lăudăm pe bărbații cei vestiți în neamul lor.

44,2 Multă mărire a făcut Domnul, slava Lui este din veci.

44,3 Stăpânind în regatele lor, și fiind bărbați vestiți în putere,

44,4 ei erau plini de sfat în înțelegerea lor, vestiți fiind în proorocii;

44,5 Povățuitori ai poporului în sfaturi și în înțelegerea științei.

44,6 Aveau înțelepte cuvinte întru învățătura lor, cercând versurile cântăreților și cântări scrise grăind,

44,7 fiind bărbați bogați, dăruiți cu putere și având pace în locașurile lor.

44,8 Toți aceștia în neamurile lor s-au mărit și în zilele lor au fost de laudă.

44,9 Sunt dintre ei unii care au lăsat nume, ca să se vestească laudele lor.

44,10 Și sunt alții care nu au pomenire și au pierit ca și cum n-ar fi fost, și s-au

născut ca și cum nu s-ar fi născut ei și fiii lor după ei.

44,11 Ci numai aceștia sunt bărbații milei, ale căror dreptăți nu s-au uitat.

44,12 Cu sămânța lor va rămâne bună moștenirea urmașilor, în așezăminte de lege a stat sămânța lor, și fiii lor în locul lor.

44,13 Până în veac va rămâne sămânța lor și mărirea lor nu va pieri.

44,14 Trupul lor cu pace s-a îngropat, și numele lor trăiește între neamuri.

44,15 Înțelepciunea lor o povestesc popoarele și lauda lor o vestește adunarea.

44,16 Enoh, bine-plăcut Domnului fiind, s-a mutat cu trupul și este pildă de pocăință neamurilor.

44,17 Noe s-a aflat desăvârșit și drept în vremea mâniei Domnului și a ajuns să fie împăcarea neamului omenesc.

44,18 Pentru aceea a rămas rămășiță pe pământ, când s-a făcut potopul.

44,19 Legătură veșnică cu el s-a așezat, ca să nu se mai piardă de potop tot trupul.

44,20 Avraam a fost mare părinte al multor neamuri și nu s-a aflat altul asemenea lui întru mărire,

44,21 ca unul care a păzit legea Celui Preaînalt și a făcut legătură cu El;

44,22 Și în trupul său a pus legătură și în ispită s-a aflat credincios.

44,23 Pentru aceea cu jurământ a statornicit Dumnezeu că întru sămânța lui va binecuvânta neamurile, și va înmulți-o ca țărâna pământului, și ca stelele va înălța sămânța lui,

44,24 ca să le dea lor moștenire de la mare până la mare și de la râu până la marginea pământului.

44,25 De asemenea și întru Isaac a întărit acestea, pentru Avraam, tatăl lui.

44,26 Binecuvântarea tuturor oamenilor și așezământul de lege a odihnit pe capul lui Iacov.

44,27 Cunoscutu-l-a pe el întru binecuvântările sale și i-a dat lui moștenire.

44,28 Și a osebit părțile lui; în douăsprezece neamuri le-a împărțit.

45,1 Și a scos Domnul din Iacob bărbat cucernic, care a aflat har înaintea ochilor a tot trupul, pe Moise cel iubit de Dumnezeu și de oameni, a cărui pomenire este întru binecuvântări.

45,2 Dăruitu-l-a pe el cu mărirea sfinților și l-a mărit cu frică asupra vrăjmașilor și prin cuvintele lui Domnul a îndeplinit minuni grabnice.

45,3 L-a mărit pe el înaintea feței împăraților.

45,4 A dat prin el porunci poporului Său și i-a arătat lui slava Sa.

45,5 Pentru credința și pentru blândețea lui l-a sfințit; l-a ales pe el din toți muritorii, l-a făcut să audă glasul Său și l-a băgat pe el în norul de pe munte.

45,6 Și i-a dat lui față către față porunci, legea vieții și a științei, ca să învețe pe Iacov așezământul de lege al Său și pe Israel judecățile Sale.

45,7 A înălțat pe Aaron sfânt asemenea lui Moise, fratele lui din neamul lui Levi.

45,8 A întărit cu el legătură veșnică și i-a dat preoția poporului.

45,9 L-a fericit pe el cu bună podoabă și l-a încins cu haină de mărire.

45,10 L-a îmbrăcat cu săvârșire de laudă și l-a întărit cu armele virtuții.

45,11 Și i-a dat lui veșmântul coapselor, și tunica și efodul, și a cusut de veșmânt, jur împrejur, rodioare de aur și printre ele clopoței,

45,12 ca să răsune clopoțeii la umblarea lui și auzit să facă sunetul în templul Domnului, amintindu-i de fiii poporului Său.

45,13 L-a îmbrăcat în vesmânt sfânt țesut din aur și din iachint și din porfiră, lucru de meșter țesător, cu engolpionul în care erau Urim și Tumim,

45,14 și care era făcut din fir răsucit, lucru de meșter, cu pietre scumpe săpate ca pecetea, legate cu aur, lucru de tăietor de piatră întru pomenire, cu scrisoare săpată după numărul neamurilor lui Israel.

45,15 Mai avea cunună de aur deasupra mitrei, închipuirea peceții sfințeniei, mărirea cinstei, lucrul virtuții, desfătarea ochilor, împodobite înfrumusețat.

45,16 Mai înainte de el n-a fost ca acela; până în veac nu s-a îmbrăcat așa dintr-alt neam, fără numai singuri fiii lui și nepoții lui totdeauna.

45,17 Jertfele Domnului trebuia aduse în toată ziua de două ori neîncetat.

45,18 I-a dat Moise dar și l-a uns pe el cu untdelemn sfânt.

45,19 A fost lui spre legătură veșnică, și seminției lui în toate zilele cerului, ca să slujească și să preoțească și să binecuvânteze pe poporul Lui întru numele Lui.

45,20 L-a ales pe el din toți cei vii, ca să aducă jertfă Domnului; tămâie și miros de bună mireasmă întru pomenire, ca să se roage pentru poporul Său.

45,21 I-a dat lui poruncile Sale și putere peste așezămintele judecăților, ca să învețe pe Iacov mărturiile și în legea Lui să lumineze pe Israel.

45,22 Au stat împotriva lui cei străini, și au avut pizmă asupra lui în pustiu

45,23 Oamenii cei ce erau cu Datan și cu Abiran și adunarea lui Core cu mânie și cu urgie.

45,24 A văzut Domnul și nu I-a plăcut, și ei s-au mistuit de iuțimea mâniei Domnului.

45,25 A făcut cu ei minuni, mistuindu-i cu focul văpăii Sale.

45,26 Și a adăugat lui Aaron mărire și i-a dat lui moștenire;

45,27 Pârga roadelor dintâi a împărțit lor. Pâine mai întâi le-a gătit să se sature,

45,28 și jertfele Domnului să mănânce, pe care le-a dat lui și seminției lui.

45,29 Iar în pământul poporului Aaron moștenire nu va avea și nici stăpânire în popor.

45,30 Că Dumnezeu este partea moștenirii lui.

45,31 Și Finees, fiul lui Eleazar, al treilea este întru mărire, râvnind el întru frica Domnului.

45,32 Că a stat, când s-a abătut poporul, cu bunătatea și sârguința sufletului său și s-a rugat pentru Israel.

45,33 Pentru aceea i-a pus lui legătura de pace, înainte-stătător celor sfinte și poporului Său, ca să fie lui și seminției lui mărirea preoției în veci.

45,34 A fost și legătura cu David, fiu din semința lui Iuda, ca să moștenească împărăția fiii lui, unul după altul; dar alta este moștenirea dată lui Aaron și seminției lui.

45,35 Să dea Domnul vouă înțelepciune întru inima voastră, ca să judecați pe poporul Lui cu dreptate, ca să nu se stingă bunătățile lor și mărirea lor în semințiile lor!

46,1 Tare în războaie a fost Iosua și următor lui Moise în proorocii.

46,2 El a fost mare spre izbăvirea aleșilor Domnului, biruind pe vrăjmașii care se

sculau asupră-le, ca să moștenească pe Israel.

46,3 Cât de mărit s-a făcut, ridicând mâinile și întinzând sabia asupra cetăților!

46,4 Cine mai înainte de el a fost așa? Că războaiele Domnului el le-a purtat.

46,5 Oare nu prin mâna lui s-a întors soarele și o zi s-a făcut ca două?

46,6 A chemat pe Cel Preaînalt puternic, atunci când l-a strâmtorat vrăjmașii cei de primprejur.

46,7 Și i-a răspuns lui Domnul cel Mare, trimițând pietre de grindină ale Puterii Sale.

46,8 A năvălit Domnul asupra neamului potrivnic și când S-a pogorât, a pierdut pe dușmani.

46,9 Să cunoască neamurile ce le așteaptă că din porunca Domnului este războiul, iar el se supune poruncii Lui.

46,10 Și în zilele lui Moise a făcut milă el și Caleb, fiul lui Iefoni, a stat împotriva vrăjmașului, a oprit poporul de la păcat și a potolit clocotirea răutății.

46,11 Și numai ei doi s-au izbăvit din șase sute de mii de pedestrași, ca să-i bage întru moștenire în pământul din care curge lapte și miere.

46,12 Și a dat Domnul lui Caleb tărie și până la bătrânețe a trăit el, să se suie pe podișurile țării; și sămânța iui a avut moștenirea,

46,13 ca să vadă toți fiii lui Israel că bine este a asculta pe Domnul.

46,14 Și judecătorii toți, pe numele lor, a căror inimă nu s-a desfrânat și care nu s-au întors de la Domnul, fie pomenirea lor întru binecuvântare!

46,15 Oasele lor să odrăslească din locul lor și numele lor să se înnoiască întru fiii lor cei măriți.

46,16 Iubit de Domnul a fost Samuel, proorocul Domnului; a așezat domnie și a uns domn peste neamul său.

46,17 Cu legea Domnului a judecat adunarea și a cercetat Domnul pe Iacov.

46,18 Întru credința sa s-a adeverit prooroc și s-a cunoscut întru credința sa credincios vedeniei.

46,19 Și a chemat pe Domnul cel Puternic, când a bătut pe vrăjmașii săi de primprejur, prin aducerea unui miel de lapte.

46,20 Și a tunat din cer Domnul și cu sunet mare a făcut auzit glasul Său.

46,21 Și a înfrânt pe povățuitorii Tirienilor și pe toate căpeteniile filistenilor.

46,22 Și Samuel, mai înainte de vremea adormirii sale, a mărturisit înaintea Domnului și a unsului Lui: „Nici bani, nici măcar încălțăminte de la nimeni n-am luat” și nu l-a învinovățit pe el nici un om.

46,23 Și după ce a adormit, a proorocit și a arătat regelui sfârșitul lui, a înălțat glasul său din pământ întru proorocie, ca să piardă fărădelegea poporului.

47,1 Și după acesta s-a sculat Natan să proorocească în zilele lui David.

47,2 Ca seul cel osebit de la jertfa de împăcare, așa a fost David osebit dintre fiii lui Israel.

47,3 Cu leii s-a jucat ca și cu iezii și cu urșii ca și cu mieii oilor.

47,4 În tinerețile sale, oare n-a omorât pe uriaș? Și n-a șters ocara din neam aruncând cu praștia piatra care a doborât semeția lui Goliat?

47,5 Că a chemat pe Domnul cel Preaînalt, Cel care a dat putere în dreapta lui să

omoare pe omul cel tare în război, ca să înalțe cornul neamului său.

47,6 Așa întru zeci de mii l-a mărit pe el și l-a lăudat întru binecuvântări Domnul, aducând lui stemă de mărire,

47,7 că a înfrânt pe vrăjmașii de primprejur și a defăimat pe filistenii cei potrivnici; până în ziua de astăzi a sfărâmat fruntea lor.

47,8 În tot lucrul său, da mărturie Sfântului celui Preaînalt, prin cuvinte de mărire.

47,9 Cu toată inima sa a lăudat și a iubit pe Cel care l-a făcut.

47,10 Și a pus cântăreți înaintea altarului și din glasul lor se îndulceau versurile.

47,11 A dat sărbătorilor bunăcuviință și a împodobit praznicele până la culme, lăudând ei numele cel sfânt al Domnului și de dimineață umplând de cântare sfântul locaș.

47,12 Domnul a șters păcatele lui și a înălțat în veci cornul lui și i-a dat lui făgăduința regilor și scaunul măririi în Israel.

47,13 După aceasta s-a sculat fiul cel înțelept, care după războaiele lui David, a odihnit întru lărgime.

47,14 Solomon a domnit în zilele păcii, și Dumnezeu i-a dat odihnă primprejur, ca să înalțe templu întru numele Lui și să gătească loc sfânt în veci.

47,15 Cât de înțelept ai fost în tinerețile tale și te-ai umplut ca un râu de înțelegere!

47,16 A acoperit sufletul tău pământul și l-ai umplut cu pildele tale adânci la tâlc.

47,17 La ostroave, departe, a ajuns numele tău și ai fost iubit întru pacea ta.

47,18 Pentru cântece, pentru pilde, pentru parimii și pentru tălmăciri s-au mirat de tine țările,

47,19 întru Numele Domnului Dumnezeu, Cel care S-a numit Dumnezeul lui Israel.

47,20 Ai adunat ca și cositorul aurul și ca plumbul ai înmulțit argintul.

47,21 Dar ai plecat sânurile tale femeilor și le-ai făcut stăpâne pe trupul tău.

47,22 Ai dat ocara întru mărirea ta și ai pângărit sămânța ta, ca să aduci mânie peste fiii tăi și greu suspin peste neamul tău și să se împartă regatul în două și de la Efraim să înceapă domnia răzvrătită.

47,23 Iar Domnul nu va părăsi mila Sa și nu Se va depărta de la lucrurile Sale.

47,24 Nici va pierde pe urmașii celui ales și sămânța celui care L-a iubit pe El nu o va stinge.

47,25 Și a lăsat rămășiță lui Iacov și lui David rădăcină din el.

47,26 Și s-a odihnit Solomon cu părinții săi.

47,27 Și a lăsat după sine din sămânța sa nebunie poporului, adică pe Roboam cel cu putină înțelepciune, care cu sfatul său a abătut poporul.

47,28 Și pe Ieroboam, feciorul lui Nabat, care a făcut pe Israel să păcătuiască și a dat lui Efraim calea păcatului.

47,29 Și s-au înmulțit păcatele lor foarte, încât i-a mutat pe ei din pământul lor.

47,30 Și au săvârșit toată răutatea până ce a venit pedeapsa peste ei.

48,1 Și s-a sculat proorocul Ilie ca focul și cuvântul lui ca făclia ardea.

48,2 El a adus peste ei foamete și cu râvna sa i-a împuținat.

48,3 Cu cuvântul Domnului a oprit cerul și de trei ori a pogorât foc.

48,4 Cât te-ai mărit, Ilie, întru minunile tale! Și cine este asemenea ție, ca să se laude?

48,5 Cel care ai înviat pe mort din morți și din locașul morților cu cuvântul Celui Preaînalt.

48,6 Cel care ai răsturnat regi în pierzare și pe cei măreți de pe scaunul lor.

48,7 Cel care ai auzit în Sinai mustrare și în Horeb judecățile răzbunării.

48,8 Cel care ai uns regi spre răsplătire și prooroci următori după tine.

48,9 Cel care te-ai înălțat prin vifor de foc și cu car de cai de flacără.

48,10 Cel care ești, precum este scris, hotărât pentru vremuri viitoare, ca să potolești mânia mai înainte de mânie, să întorci inima tatălui către fiu și să așezi semințiile lui Iacov.

48,11 Fericiți cei care au văzut și cei care întru dragoste au adormit, dar și noi vom fi vii.

48,12 Când Ilie a fost răpit la cer, în vijelie, Elisei s-a umplut de duhul lui.

48,13 În zilele sale nu s-a temut de biruitori și nimeni nu l-a supus.

48,14 Tot cuvântul n-a fost ascuns înaintea lui și întru adormire a proorocit trupul lui.

48,15 Și în viața sa a făcut semne și la moarte minunate au fost lucrurile lui.

48,16 Cu toate acestea nu s-a pocăit poporul și n-a încetat de la păcate, până ce a fost scos din țara sa și s-a risipit în tot pământul.

48,17 Și a rămas popor puțin și domn din casa lui David.

48,18 Unii dintre ei au făcut ce este plăcut; iar unii au înmulțit păcatele.

48,19 Iezechia a întărit cetatea sa și a adus în mijlocul ei apă.

48,20 A săpat cu fier piatra cea colțurată și a zidit izvoare de apă.

48,21 În zilele lui s-a suit Sanherib și a trimis pe Rabșache și a ridicat mâna sa asupra Sionului și s-a semețit cu trufia sa,

48,22 atunci au tremurat inimile și mâinile lor și s-au chinuit, ca acele care nasc și au chemat pe Domnul cel Milostiv, întinzând mâinile lor către El.

48,23 Și Cel Sfânt din cer degrabă i-a auzit și i-a izbăvit prin mâna lui Isaia.

48,24 A lovit tabăra asirienilor și i-a omorât pe ei îngerul Lui,

48,25 pentru că Iezechia a făcut ce era plăcut Domnului și s-a întărit în căile lui David, tatăl său, pe care le-a poruncit în vedenia sa Isaia proorocul cel mare și credincios.

48,26 În zilele lui s-a întors soarele și a înmulțit regelui viața.

48,27 Cu duh mare a văzut cele de pe urmă și a mângâiat pe cei care plângeau în Sion.

48,28 Până în veci s-au arătat cele ce vor să fie și cele ascunse mai înainte de a veni ele.

49,1 Pomenirea lui Iosia este binemirositoare ca tocmirea tămâiei, meșteșugită de făcătorul de miresme.

49,2 În toată gura, ca mierea se va îndulci și ca muzica la ospățul vinului.

49,3 Acesta a îndreptat și a întors poporul și a stricat urâciunile fărădelegii.

49,4 A îndreptat către Domnul inima sa, în zilele celor fără de lege, a întărit dreapta credință.

49,5 Afară de David și de Iezechia și de Iosia, toți au păcătuit.

49,6 Pentru că au părăsit legea Celui Preaînalt, regii lui Iuda au încetat, pentru că

au dat puterea lor altora și mărirea lor neamului străin.

49,7 Au ars cetatea cea aleasă a sfințirii și au pustiit căile ei, din pricina lui Ieremia,

49,8 că l-au chinuit pe el, care din pântece s-a sfințit prooroc, ca să dezrădăcineze și să necăjească și să piardă și asemenea să zidească și să sădească.

49,9 Iezechiel a văzut vedenia măririi, care i s-a arătat lui prin carul heruvimilor.

49,10 Și mi-aduc aminte și de Iov, care a ținut bine toate căile dreptății.

49,11 Și oasele celor doisprezece prooroci să odrăslească din locul lor!

49,12 Și a mângâiat pe Iacov și i-a mântuit pe ei cu credința nădejdii.

49,13 Cum vom mări pe Zorobabel? Că și el este ca o pecete în mâna dreaptă.

49,14 Tot așa Iosua, fiul lui Iosedec; căci în zilele lor au zidit iarăși locașul Domnului și au înălțat templu sfințit Domnului, spre mărire veșnică.

49,15 Și pomenirea lui Neemia este întru multă vreme, cel ce ne-a ridicat nouă zidurile cele căzute și a întărit porți și izvoare și a ridicat casele noastre.

49,16 Nici unul nu s-a făcut ca Enoh pe pământ, pentru că și el a fost răpit de pe pământ.

49,17 Nici ca Iosif care s-a făcut bărbat povățuitor fraților, întărire poporului, iar oasele lui s-au ascuns cu grijă.

49,18 Set și Sem între oameni s-au mărit și mai mult decât toată suflarea întru zidirea lui Adam.

50,1 Simon, fiul lui Onie, preotul cel mare, în viața sa a sprijinit templul Domnului și în zilele sale a întărit locașul cel sfânt.

50,2 Și de el a fost ridicat zidul îndoit de mare, turnurile de la colțuri și zidul din jurul altarului.

50,3 În zilele lui s-a săpat casa apelor, un strângător larg ca marea;

50,4 El a păzit pe poporul său de cădere și a întărit cetatea împotriva năvălirilor dușmane.

50,5 Cât de măreț era el în șuvoiul poporului, când ieșea din templul Domnului!

50,6 Ca luceafărul de dimineață în mijlocul norului; ca luna plină în zilele ei;

50,7 Ca soarele strălucind peste locașul Celui Preaînalt și ca arcul curcubeului luminând în norii slavei;

50,8 Ca floarea trandafirului în zilele primăverii, ca floarea crinului la curgerea apelor;

50,9 Ca odrasla Libanului în zilele verii, ca focul și ca tămâia pe cățuie;

50,10 Ca vasul cel de aur, bătut și împodobit cu tot felul de piatră scumpă;

50,11 Ca măslinul ce odrăslește roade și ca chiparosul ce se înalță în nori.

50,12 Când lua el haina măririi și se îmbrăca în toată podoaba,

50,13 când se suia el la altarul cel sfânt, se umplea de slavă sfântul locaș, iar când primea părțile din mâinile preoților și el stătea lângă focul de pe altar,

50,14 împrejurul lui fiind cununa fraților; el părea atunci ca odrasla cedrului în Liban, și ei îl înconjurau pe el ca stâlpările de finic.

50,15 Și toți fiii lui Aaron erau întru mărirea lor și jertfele Domnului erau în mâinile lor, înaintea a toată adunarea lui Israel.

50,16 Și slujind la altar, să împodobească jertfa Celui Preaînalt Atotțiitorului,

50,17 întindea la cupă mâna sa și luând din sângele strugurelui,

50,18 vărsa la temeliile jertfelnicului miros de bună mireasmă Celui Preaînalt, împăratului tuturor; atunci strigau fiii lui Aaron din trâmbițele lor de aramă.

50,19 Au făcut auzit glas mare întru pomenire înaintea Celui Preaînalt.

50,20 Atunci tot poporul împreună s-a grăbit și a căzut cu fața la pământ, ea să se închine Domnului său atotțiitorul, Dumnezeului Celui Preaînalt.

50,21 Și au lăudat cântăreții cu glasurile lor în casa cea mare, s-a îndulcit viersul și s-a rugat poporul Domnului Celui Preaînalt cu rugăciune înaintea Celui milostiv, până ce s-a săvârșit podoaba Domnului și slujba Lui s-a încheiat.

50,22 Atunci, coborându-se, a ridicat mâinile sale peste toată adunarea fiilor lui Israel ca să dea binecuvântarea Domnului cu buzele sale și rostind numele Domnului, întru numele Lui să fie lăudat.

50,23 Și ei se închinau încă o dată, ca să primească binecuvântare de la Cel Preaînalt.

50,24 Și acum, binecuvântați pe Dumnezeu, toți, pe Cel care face lucruri mari pretutindeni.

50,25 Cel care înalță zilele noastre din sânul mamei și face cu noi după mila Sa

50,26 Să ne dea nouă veselia inimii și să fie pace în zilele noastre întru Israel, până ce vor fi zilele veacului, ca să întărească la noi credința milei Sale și în zilele Lui să ne izbăvească.

50,27 Două neamuri a urât sufletul meu și al treilea nu este neam:

50,28 Cei care șed în muntele Samariei, filistenii și poporul cel nelegiuit care locuiește în Sichem.

50,29 Învățătura înțelegerii și a științei am scris în cartea aceasta eu, Isus, fiul lui Sirah din Ierusalim, care a vărsat ploaie de înțelepciune din inima sa.

50,30 Fericit este cel care va petrece întru acestea; și cel care va pune acestea în inima sa înțelept va fi.

50,31 Că de va face acestea, la toate va birui, că lumina Domnului este poteca lui și dă celor credincioși înțelepciune. Bine este cuvântat Domnul în veac. Fie! Fie!

51,1 Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne împărate, și Te voi lăuda pe Tine, Dumnezeule, Izbăvitorul meu.

51,2 Mărturisescu-mă numelui Tău, că acoperitor și ajutor Te-ai făcut mie și ai mântuit trupul meu de la pieire.

51,3 Și m-ai scăpat din lațul limbii ocărâtoare și de buzele celor care grăiesc minciună, și Te-ai făcut mie ajutor împotriva vrăjmașilor mei.

51,4 Și m-ai izbăvit pe mine după mulțimea milei și a numelui Tău, de la cei care răcneau gata să mă mănânce;

51,5 Din mâna celor care căutau sufletul meu, din multe necazuri care le-am avut;

51,6 Din înecăciunea fumului de primprejur și din mijlocul focului pe care nu-l aprinsesem eu;

51,7 Din adâncul pântecelui locuinței morților și de limba necurată și de cuvântul mincinos și de limba cea nedreaptă cu pâră la împărat.

51,8 S-a apropiat până la moarte sufletul meu și viața mea era aproape de fundul împărăției morții.

51,9 M-au înconjurat de toate părțile și nu era cine să-mi ajute, am căutat ajutorul oamenilor și nu era.

51,10 Și mi-am adus aminte de mila Ta, Doamne, și de lucrarea Ta cea din veac.

51,11 Că mântuiești pe cei care Te așteaptă pe Tine și-i izbăvești din mâna vrăjmașilor.

51,12 Și am înălțat pe pământ rugăciunea mea și m-am rugat pentru mântuirea mea din moarte.

51,13 Am chemat pe Domnul, Tatăl Domnului meu, ca să nu mă lase fără de ajutor în zilele necazului și în vreme de jale grea.

51,14 Voi lăuda numele Tău neîncetat și-l voi cânta întru mărturisire și s-a auzit rugăciunea mea.

51,15 Că m-ai izbăvit pe mine din pieire și m-ai scos din vreme rea.

51,16 Pentru aceea mă voi mărturisi și Te voi lăuda și bine voi cuvânta numele Domnului.

51,17 Când eram mai tânăr, mai înainte până a nu rătăci, am căutat să am înțelepciunea întru rugăciunea mea.

51,18 Înaintea sfântului locaș m-am rugat pentru ea și până la cele de pe urmă o voi căuta pe ea.

51,19 Ca de fața strugurelui copt, așa s-a veselit inima mea de ea.

51,20 A umblat piciorul meu întru dreptate; din tinerețile mele am căutat-o.

51,21 Am plecat puțin urechea mea, și am primit, și multă învățătură am aflat.

51,22 Mare folos am avut de la ea; Celui care mi-a dat înțelepciune îi voi da slavă.

51,23 Că am cugetat ca s-o urmez și am râvnit binele și nu mă voi rușina.

51,24 Foarte s-a nevoit sufletul meu pentru ea și întru toată fapta mea sârguitor am fost.

51,25 Mâinile mele le-am întins spre înălțime și când n-am știut-o, m-am tânguit.

51,26 Sufletul meu l-am îndreptat la ea și întru curăție stând, inima mea mi-am lipit de ea din început.

51,27 Pentru aceea nu mă voi lipsi de ea.

51,28 Și lăuntrul meu s-a tulburat căutând-o, pentru aceea bună comoară mi-am agonisit.

51,29 Mi-a dat Domnul drept plată limba și cu ea îl voi lăuda.

51,30 Apropiați-vă către mine, cei neînvățați, și rămâneți în casa învățăturii!

51,31 Pentru ce întârziați la acestea, deși sufletele voastre însetează foarte?

51,32 Am deschis gura mea și am grăit: Agonisiți-vă, fără de argint.

51,33 Supuneți cerbicea voastră sub jug, și să primească sufletul vostru învățătură; aproape este de cei care o caută.

51,34 Vedeți cu ochii voștri că puțin m-am ostenit și multă odihnă mi-am aflat.

51,35 Luați învățătură, că mult argint și mult aur veți câștiga cu ea.

51,36 Să se veselească sufletul vostru de mila Domnului și să nu vă rușinați de lauda Lui.

51,37 Lucrați lucrul vostru mai înainte de vreme, și El va da plata voastră la timpul potrivit.

IstSuzanei 1,1 Era un om cu numele Ioachim, care locuia în Babilon.

1,2 Și și-a luat femeie, al cărui nume era Susana, fiica lui Hilchia, frumoasă foarte și cu frica lui Dumnezeu.

1,3 Și părinții ei, drepți fiind, au învățat pe fiica lor după legea lui Moise.

1,4 Și era Ioachim foarte bogat și avea grădină aproape de casă.

1,5 Și se adunau la el iudeii; pentru că era mai în cinste decât toți.

1,6 Și au fost rânduiți doi bătrâni din popor judecători în anul acela, de care zisese Domnul, „Că a ieșit fărădelegea din Babilon, din bătrânii judecători, care se părea că ocârmuiesc poporul”.

1,7 Aceștia rămâneau la casa lui Ioachim, și veneau la ei toți cei care voiau să aibă judecată.

1,8 Când pleca poporul la amiază, ieșea și Susana în grădina bărbatului ei.

1,9 Și au văzut-o cei doi bătrâni în toate zilele ieșind și umblând, și s-au aprins cu poftă asupra ei.

1,10 Au răzvrătit gândul, și-au abătut ochii dinspre cer, și nici nu și-au adus aminte de judecățile cele drepte.

1,11 Și erau amândoi înfierbântați pentru ea și n-a spus unul altuia zbuciumul lor, că le era rușine a-și spune pofta, că voiau să se împreuneze cu ea.

1,12 Și păzeau cu nevoință în toate zilele s-o vadă. Și a zis unul către altul: „Să mergem acasă, că este vremea prânzului”.

1,13 Și ieșind, s-au despărțit unul de altul și întorcându-se, au venit la același loc și întrebându-se unul pe altul pricina, își mărturisiră pofta.

1,14 Și amândoi împreună au hotărât vremea când o vor putea afla singură.

1,15 Și pe când pândeau ei o zi prielnică, ea a intrat ca de obicei cu două fete să se scalde în grădină, că era foarte cald.

1,16 Și nimeni nu era acolo, afară de cei doi bătrâni ascunși, care o pândeau.

1,17 Și a zis fetelor: „Aduceți-mi untdelemn și săpun și închideți porțile grădinii ca să mă scald”.

1,18 Și au făcut cum le-a zis; au închis ușile grădinii și ieșind pe alături ca să aducă cele ce le-a poruncit, n-au văzut pe bătrâni ascunși.

1,19 Și după ce au ieșit fetele, s-au sculat cei doi bătrâni și au alergat asupra ei și au zis: „Iată ușile grădinii sunt închise și nimeni nu ne vede, și suntem aprinși cu poftă asupra ta.

1,20 Pentru aceea binevoiește și te culcă cu noi; iar de nu, vom mărturisi asupra ta că a fost cu tine un tânăr și pentru aceea ai trimis fetele de la tine”.

1,21 Și a suspinat Susana și a zis: „Sunt strâmtorată din toate părțile;

1,22 Că de voi face aceasta, moarte îmi este; iar de nu voi face, nu voi scăpa din mâinile voastre.

1,23 Mai bine este pentru mine să nu fac și să cad în mâinile voastre decât să păcătuiesc înaintea Domnului”.

1,24 Și a strigat Susana cu glas mare, și au strigat și cei doi bătrâni asupra ei, și alergând unul a deschis ușile grădinii.

1,25 Dacă auziră cei din casă strigătul în grădină, săriră înăuntru pe ușa cea din dos să vadă ce i s-a întâmplat.

1,26 Și după ce au grăit bătrânii cuvintele lor, s-au rușinat slugile foarte, că niciodată nu s-a grăit cuvânt ca acesta despre Susana.

1,27 Și a doua zi, după ce s-a adunat poporul la Ioachim, bărbatul ei, au venit și cei doi bătrâni plini de cuget rău asupra Susanei, ca să o omoare.

1,28 Și au zis înaintea poporului: „Trimiteți la Susana, fata lui Hilchia, femeia lui Ioachim”, și ei au trimis.

1,29 Și a venit ea și părinții ei și fiii ei și toate rudeniile ei.

1,30 Susana era gingașă și frumoasă.

1,31 Acești bătrâni nelegiuiți au poruncit ca ea să se descopere, că era acoperită, ca să se sature de frumusețile ei.

1,32 Și plângeau cei care erau lângă ea și toți cei care o știau.

1,33 Și sculându-se bătrânii în mijlocul poporului, puseră mâinile pe ea.

1,34 Ea, plângând, căuta la cer, că inima ei era nădăjduind spre Domnul.

1,35 Și au zis bătrânii: „Umblând noi în grădină, a intrat ea cu două slujnice și a închis ușa, dându-le drumul.

1,36 Și a venit la ea un tânăr care fusese ascuns și s-a culcat cu ea.

1,37 Noi fiind în colțul grădinii, văzând fărădelegea, am alergat asupră-le.

1,38 Și văzându-i împreunându-se, pe el nu l-am putut opri, că era mai tare ca noi, și deschizând ușile a fugit.

1,39 Și prinzând-o pe ea, am întrebat-o cine era tânărul acela, și n-a vrut să ne spună.

1,40 Aceasta mărturisim”.

1,41 Și i-a crezut pe ei adunarea, ca pe niște bătrâni ai poporului și judecători, și au judecat-o spre moarte.

1,42 Și strigând cu glas mare Susana a zis: „Dumnezeule cel Veșnic, Cunoscătorul celor ascunse, Care știi toate mai înainte de a se face, Tu știi că minciuni au spus ei asupra mea.

1,43 Și iată mor, nefăcând nimic din cele ce au viclenit aceștia asupra mea”.

1,44 Și a auzit Dumnezeu glasul ei și când o duceau să o piardă, a deșteptat duhul într-un prunc tânăr, căruia îi era numele Daniel.

1,45 Și a strigat pruncul cu glas mare: „Curat sunt eu de sângele acesteia”.

1,46 S-a întors tot poporul la el, și a zis: „Ce înseamnă aceasta?”

1,47 Și el, stând în mijlocul lor, a zis: „Oare așa de nebuni sunt toți fiii lui Israel?

1,48 Căci necercetând, nici adevărul cunoscând, ați osândit pe fata lui Israel.

1,49 Întoarceți-vă la judecată, pentru că minciuni au spus ei asupra ei”.

1,50 Și s-a întors tot poporul degrabă și i-au zis lui bătrânii: „Vino de șezi în mijlocul nostru și ne spune nouă că ți-a dat Dumnezeu cinstea bătrâneților”.

1,51 Și a zis către ei Daniel: „Despărțiți-i unul de altul și-i voi întreba”.

1,52 Și după ce s-au despărțit unul de altul, a chemat pe unul din ei și a zis către el: „Învechitule în zile rele! Acum au venit păcatele tale, pe care le făceai mai înainte, făcând judecăți strâmbe, și pe cei nevinovați învinuind, și pe cei vinovați slobozind, de vreme ce Domnul zice: Pe cel nevinovat și pe cel nedrept să nu-l omori.

1,53 Și de ai văzut pe această femeie cu acel tânăr, spune sub ce copac i-ați prins în fapt?” El a zis: „Sub mesteacăn”.

1,54 Zis-a Daniel: „Drept ai mințit asupra capului tău.

1,55 Acum îngerul lui Dumnezeu, luând poruncă de la El, te va spinteca în două”.

1,56 Și punându-l alături, a poruncit să aducă pe celălalt și i-a zis: „Sământa lui Canaan și nu a lui Iuda, frumusețile te-au înșelat și pofta a răzvrătit inima ta.

1,57 Așa făceai fetelor lui Israel care, de frică, se împreunau cu voi; ci n-a suferit fata lui Iuda fărădelegea voastră.

1,58 Acum spune-mi sub ce copac i-ați prins?” Iar el a zis: „Sub salcâm”.

1,59 Și i-a zis Daniel lui: „Drept ai mințit și tu asupra capului tău.

1,60 Căci așteaptă îngerul lui Dumnezeu, având sabie, să te taie în două, ca să vă piardă de tot pe voi”.

1,61 Și a strigat toată adunarea cu glas mare și a binecuvântat pe Dumnezeu, Cel care izbăvește pe cei care nădăjduiesc în El.

1,62 Și s-a sculat asupra celor doi bătrâni, că i-a dovedit Daniel din cuvintele lor, că au mărturisit strâmb și le-a făcut după legea lui Moise, precum cu vicleșug gândit-au să facă aproapelui lor, și i-a omorât și a scăpat sângele cel nevinovat în ziua aceea.

1,63 Iar Hilchia și femeia lui au lăudat pe Dumnezeu pentru Susana, fiica lor, împreună cu Ioachim, bărbatul ei, și cu toate rudele ei, pentru că nu s-a aflat întru ea lucru urât.

1,64 Și Daniel s-a făcut mare înaintea poporului din ziua aceea și de aci înainte.

BalaurulșiBel 1,1 Și regele Astiag s-a adăugat la părinții săi și a luat Cirus Persul împărăția lui.

1,2 Și a viețuit Daniel împreună cu regele acesta și a întrecut cu mărirea pe toți prietenii lui.

1,3 Și era un idol la Babiloneni, pe care îl chema Bel, și se cheltuia la el în toată ziua făină de grâu douăsprezece măsuri, patruzeci de oi și șase vedre de vin.

1,4 Și regele îl cinstea pe el și mergea în toate zilele de i se închina; iar Daniel se închina Dumnezeului său.

1,5 Și a zis regele: Pentru ce nu te închini lui Bel?

1,6 Iar el a zis: Pentru că nu cred în idolii făcuți de mâini, ci în Dumnezeul cel viu, Care a făcut cerul și pământul și are stăpânire peste tot trupul.

1,7 Și i-a zis regele: Dar nu ți se pare ție, că Bel este dumnezeu viu? Nu vezi câte mănâncă și bea în toate zilele?

1,8 Și a zis Daniel râzând: Nu te înșela, stăpânia ta; acesta este de lut înăuntrul lui, și în afară de aramă, nici nu mănâncă și nici nu bea vreodată.

1,9 Și mâniindu-se regele, a chemat pe preoții lui și le-a zis: De nu-mi veți spune cine este cel care mănâncă jertfa aceasta, veți muri.

1,10 Iar de-mi veți arăta că Bel mănâncă acestea, Daniel va muri, pentru că a hulit pe Bel.

1,11 Și a zis Daniel regelui: Așa să fie, după cuvântul tău.

1,12 Și erau preoții lui Bel șaptezeci, afară de femei și de prunci.

1,13 Și a venit regele cu Daniel în templul lui Bel.

1,14 Și au zis preoții lui Bel: Iată noi ieșim afară, iar tu, rege, pune bucatele și vinul și închide ușa și o pecetluiește cu inelul tău.

1,15 Și dimineața când vei veni, de nu vei afla toate mâncate de Bel, să murim noi sau, dimpotrivă, Daniel cel care a mințit asupra noastră.

1,16 Iar ei ziceau așa, pentru că făcuseră pe sub masă intrare ascunsă și printr-aceea intrau totdeauna și mâncau acelea.

1,17 Și după ce au ieșit ei și regele a pus bucatele înaintea lui Bel, a poruncit Daniel

slugilor sale și au adus cenușă și au presărat-o în tot templul, în fața regelui.

1,18 Și ieșind, a închis ușa și au pecetluit-o cu inelul regelui și s-au dus;

1,19 Iar preoții au venit noaptea, după obiceiul lor, și femeile lor și pruncii lor, și au mâncat și au băut.

1,20 Și a venit dimineața regele și Daniel împreună cu el.

1,21 Și a zis regele: Întregi sunt pecețile Daniele? Iar el a zis: Întregi, stăpâne.

1,22 Și îndată ce s-a deschis ușa, uitându-se pe masă, regele a strigat cu glas mare: Mare ești Bel. Și nu este la tine nici un vicleșug.

1,23 Și a râs Daniel și a oprit pe rege ca să nu intre înăuntru, și a zis: Vezi fața pământului și cunoaște ale cui sunt urmele acestea.

1,24 Și a zis regele: Văd că sunt urme de bărbați, de femei și de prunci.

1,25 Și mâniindu-se regele, atunci a prins pe preoți și pe femei și pe fiii lor; și i-au arătat lui ușile cele ascunse prin care intrau și mâncau cele de pe masă.

1,26 Și i-a omorât pe ei regele, și pe Bel l-a dat lui Daniel, și l-a stricat pe el și capiștea lui.

1,27 Și era un balaur mare într-un loc și-l cinsteau pe el Babilonenii.

1,28 Și a zis regele către Daniel: Oare vei zice că și acesta este de aramă?

1,29 Acesta este viu și mănâncă și bea, nu vei mai putea zice că și acesta nu este dumnezeu viu; deci închină-te lui.

1,30 Și a zis Daniel: Domnului Dumnezeului meu mă voi închina, că Acela este Dumnezeu viu; iar tu, o, rege, dă-mi slobozenie și voi omorî balaurul fără de sabie și fără de toiag.

1,31 Și a zis regele: ți-l dau ție. Și a luat Daniel rășină și seu și păr și le-a fiert la un loc și a făcut cocoloașe și le-a aruncat în gura balaurului și mâncând, a plesnit balaurul.

1,32 Și a zis Daniel: Iată închinăciunile voastre.

1,33 Și când au auzit Babilonenii, s-au mâhnit foarte și s-au pornit împotriva regelui.

1,34 Și au zis: Iudeu s-a făcut regele; pe Bel l-a stricat, pe balaur l-a omorât și pe preoți i-a tăiat.

1,35 Și venind la rege, i-au zis: Dă-ne nouă pe Daniel;

1,36 Iar de nu, te vom ucide pe tine și casa ta.

1,37 Și văzând regele că se pornise asupra lui foarte, și silit fiind, a dat lor pe Daniel.

1,38 Iar ei l-au aruncat într-o groapă cu lei, și a fost acolo șase zile.

1,39 Și erau în groapă șapte lei, și le da lor pe zi două trupuri de osândiți și două oi; iar atunci nu le-au dat lor nimic, ca să mănânce pe Daniel.

1,40 Și era atunci Avacum prooroc în țara iudeilor și acela fiersese fiertură, și a pus pâine în scafă, și mergea la câmp să ducă secerătorilor.

1,41 Și a zis îngerul Domnului către Avacum: Du prânzul care-l ai, în Babilon, lui Daniel, în groapa leilor.

1,42 Și a zis Avacum: Doamne! Babilonul nu l-am văzut și groapa n-o știu unde este!

1,43 Și l-a luat îngerul Domnului de creștet și ținându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său.

1,44 Și a strigat Avacum zicând: Daniele! Daniele! Ia mâncarea pe care ți-a trimis-o ție Dumnezeu.

1,45 Și a zis Daniel: O, ți-ai adus aminte de mine, Dumnezeule, și n-ai părăsit pe cei care Te caută și Te iubesc pe Tine!

1,46 Și s-a sculat Daniel și a mâncat; iar îngerul Domnului îndată a dus pe Avacum la locul său.

1,47 Iar regele a purces a șaptea zi să plângă pe Daniel, și a venit la groapă, s-a uitat înăuntru, și iată Daniel ședea.

1,48 Și a strigat regele cu glas mare, zicând: Mare ești, Doamne Dumnezeul lui Daniel! Și nu este altul afară de Tine.

1,49 Și l-a scos pe el din groapă;

1,50 Iar pe cei care voiseră pieirea lui, i-a aruncat în groapă, și i-au mâncat leii dinaintea lui.

1Macabei 1,1 După ce s-a luptat Alexandru Macedon, fiul lui Filip, care a ieșit din țara Chitim și a bătut pe Darie, regele Perșilor și al Mezilor, a domnit în locul lui, fiind cel dintâi împărat de neam grecesc.

1,2 Și a făcut războaie multe, a biruit multe cetăți și a nimicit pe regii pământului.

1,3 Și a trecut până la marginile pământului, a luat prăzi de la neamuri multe și a fost supus pământul înaintea lui.

1,4 Și s-a înălțat și s-a ridicat inima lui și a adunat putere și oștire foarte tare.

1,5 Și a stăpânit țări și neamuri și tirani și i-au fost lui birnici.

1,6 Și după aceasta a căzut la pat și a înțeles că i se apropie moartea.

1,7 Atunci a chemat slugile sale cele cinstite, care erau cu sine, crescuți din tinerețe, și le-a împărțit regatul său, încă fiind viu.

1,8 Și a domnit Alexandru timp de doisprezece ani, și a murit.

1,9 Și au stăpânit slugile lui fiecare la locul său.

1,10 Și au pus toți steme după ce a murit el, și fiii lor după dânșii ani mulți, și s-au înmulțit răutățile pe pământ.

1,11 Și a ieșit din aceștia o rădăcină păcătoasă, Antioh Epifan, feciorul regelui Antioh, care fusese la Roma zălog, și a stăpânit în anul o sută treizeci și șapte al domniei grecilor.

1,12 În zilele acelea au ieșit din Israel fii fără de lege și au îndemnat pe mulți zicând:

1,13 Să mergem și să facem legătură cu neamurile cele dimprejurul nostru, că, de când ne-am despărțit de ele, s-au abătut asupră-ne multe răutăți.

1,14 Și cuvântul a plăcut înaintea ochilor lor.

1,15 Și s-au înflăcărat unii din popor și s-au dus la rege ca să le dea putere să trăiască după datina păgânilor.

1,16 Și au zidit școală în Ierusalim după legile neamurilor.

1,17 Și nu s-au tăiat împrejur, s-au depărtat de legea cea sfântă, s-au împreunat cu neamurile și s-au vândut a face rău.

1,18 Iar când Antioh și-a întărit bine domnia, el a gândit să robească Egiptul, ca să domnească peste amândouă țările.

1,19 Și a intrat în Egipt cu oștire puternică, cu care și cu elefanți și cu călăreți și ou corăbii multe.

1,20 Și s-a războit cu Ptolomeu, regele Egiptului. Ptolomeu însă a fugit din fața lui, și au căzut mulți răniți.

1,21 Și a cuprins cetățile cele tari ale Egiptului și a luat o bogată pradă din Egipt.

1,22 Și s-a întors Antioh după ce a bătut Egiptul în anul o sută patruzeci și trei.

1,23 Și s-a suit împotriva lui Israel și a Ierusalimului, cu popor mult, a intrat în templul Domnului cu mândrie, a luat jertfelnicul cel de aur și sfeșnicul luminii și toate vasele lui, masa punerii înainte, căușele, năstrapele, cădelnițele cele de aur, catapeteasma, precum și cununiile și podoaba cea de aur, care erau pe fruntea templului Domnului, și le-a sfărâmat pe toate.

1,24 A luat apoi argintul și aurul și vasele cele de preț și vistieriile cele ascunse, pe care le-a aflat; și luându-le pe toate, s-a dus în țara sa.

1,25 Și a făcut ucidere de oameni și a grăit cu trufie mare.

1,26 Și a fost plângere mare în Israel și în tot locul.

1,27 Și au suspinat căpeteniile și bătrânii, fecioarele și tinerii au slăbit, și frumusețea femeilor s-a schimbat.

1,28 Tot mirele a izbucnit în plâns și mireasa care ședea în cămară a fost în jale.

1,29 Și s-a cutremurat pământul din pricina celor care locuiau pe el și toată casa lui Iacov s-a îmbrăcat cu ocară.

1,30 Și după doi ani de zile a trimis regele pe cel mai mare peste biruri în cetățile Iudei și acesta a venit în Ierusalim cu mulțime mare.

1,31 Și a grăit cu vicleșug către dânșii cuvinte de pace, iar ei l-au crezut.

1,32 Și a căzut asupra cetății fără de veste, a lovit-o cu rană mare și a pierdut popor mult din Israel.

1,33 Și au prădat cetatea și au ars-o cu foc și au surpat casele și zidurile ei primprejur.

1,34 Și au robit femei și prunci și vite au luat.

1,35 Apoi au întărit cetatea lui David cu zid mare și tare și cu turnuri tari, să le fie spre apărare.

1,36 Și au pus acolo neam păcătos, bărbați fără de lege, și s-au întărit într-însa.

1,37 Și au pus arme și hrană și adunând prăzile Ierusalimului, le-au strâns acolo.

1,38 Și a fost acea întăritură ca o cursă împotriva sfântului locaș și ca un dușman rău pentru Israel pururea.

1,39 Și au vărsat sânge nevinovat în jurul celor sfinte și au pângărit altarul.

1,40 Și din pricina lor au fugit cei care locuiau în cetatea Ierusalimului, și s-a făcut locaș străinilor, și străină fiilor săi, și pruncii ei au părăsit-o.

1,41 Sfântul locaș s-a pustiit ca pustiul, praznicele ei s-au întors în jale, zilele ei de odihnă întru batjocură, cinstea ei întru defăimare.

1,42 Mărirea ei a trecut întru necinste și înălțimea ei s-a întors în plângere.

1,43 Și a scris regele Antioh la toată împărăția sa să fie toți un popor și să părăsească fiecare legea sa.

1,44 Și au primit toate neamurile cuvântul regelui.

1,45 Și mulți din Israel au primit slujirea cerută de el și au jertfit idolilor și n-au păzit ziua de odihnă.

1,46 Și a trimis regele cărți prin mâinile solilor în Ierusalim și în cetățile Iudei,

poruncind să umble după legile cele străine de țară

1,47 și să oprească arderile de tot și jertfa și turnarea sfântă;

1,48 Și să pângărească zilele de odihnă și sărbătorile;

1,49 De asemenea și locul sfânt și pe cei sfinți;

1,50 Să zidească jertfelnice și capiști și casă de idoli și să aducă jertfă cărnuri de porc și vite necurate;

1,51 Și să-și lase pe fiii săi netăiați împrejur și să pângărească sufletele lor cu toată necurăția și întinarea, ca să uite legea și să schimbe toate îndreptările;

1,52 Iar care nu va face după cuvântul regelui să moară.

1,53 După toate cuvintele acestea, a scris la toată împărăția sa și a pus supraveghetori peste tot poporul.

1,54 Și a poruncit cetăților Iudei să jertfească din cetate în cetate.

1,55 Și s-au adunat la ei mulți din popor, toți care au părăsit legea Domnului și au făcut rele pe pământ.

1,56 Și au silit pe Israel întru ascunzișuri să-și caute scăparea.

1,57 Iar în ziua a cincisprezecea a lunii Chislev, în anul o sută patruzeci și cinci, au ridicat urâciunea pustiirii pe altarul lui Dumnezeu și în cetățile Iudei de jur împrejur au zidit capiști.

1,58 Și tămâiau înaintea ușilor caselor și în ulițe.

1,59 Și cărțile legii, pe care le-au aflat, le-au ars cu foc, stricându-le de tot.

1,60 Și oriunde se afla la cineva cartea legii și oricine ținea legea, acela din porunca regelui era omorât.

1,61 Cu puterea sa făcea așa în fiecare lună israeliților care se aflau în cetăți.

1,62 Și în douăzeci și cinci ale lunii, au jertfit pe jertfelnicul care era deasupra altarului.

1,63 Și pe femeile care-și tăiaseră împrejur pe fiii lor, le-au omorât după poruncă.

1,64 Și pe prunci i-au spânzurat de grumajii lor și casele lor le-au prădat și pe cei care i-au tăiat împrejur i-au omorât.

1,65 Iar mulți din Israel s-au întărit și au pus legământ întru sine, ca să nu mănânce necurat.

1,66 Și mai bine au voit a muri, decât a se pângări cu mâncăruri necurate și a călca legea cea sfântă; pentru aceea au primit moartea.

1,67 Și mare urgie a venit peste Israel.

2,1 În zilele acelea s-a sculat Matatia, fiul lui Ioan al lui Simeon preotul, din fiii lui Ioiarib de la Ierusalim și a șezut în Modein.

2,2 Și avea el cinci feciori: pe Ionan, care era poreclit Gadis,

2,3 pe Simon, care se numea și Tasi,

2,4 pe Iuda, care se numea Macabeul,

2,5 pe Eleazar, care se numea Avaran,

2,6 pe Ionatan, care se numea Apfus.

2,7 Și văzând blasfemiile care se făceau în Iuda și în Ierusalim,

2,8 a zis: „Vai mie! Pentru ce m-am născut a vedea zdrobirea poporului meu și zdrobirea cetății celei sfinte și a ședea acolo, când s-a dat în mâinile vrăjmașilor?

2,9 Cele sfinte sunt în mâinile străinilor, iar templul Domnului a ajuns ca un bărbat fără de cinste.

2,10 Vasele măririi lui s-au dus în robie, pruncii lui mor în uliță, tinerii lui au fost uciși cu sabia vrăjmașului.

2,11 Care neam n-a moștenit împărăția lui și n-a stăpânit prăzile lui?

2,12 Toată podoaba lui s-a luat; în loc de slobod, s-a făcut rob.

2,13 Și iată templul nostru și frumusețea noastră și mărirea noastră s-au pustiit și le-au pângărit pe ele neamurile.

2,14 Pentru ce să mai trăim?" și și-au rupt Matatia și fiii săi hainele și s-au îmbrăcat cu saci și au plâns.

2,15 Și au venit cei trimiși de la rege, care sileau pe cei din cetatea Modein să părăsească pe Dumnezeu și să jertfească.

2,16 Și mulți din Israel au mers la ei; iar Matatia și fiii lui s-au adunat acolo.

2,17 Și răspunzând cei de la rege, au zis lui Matatia: Căpetenie mare ești și mărit în cetate și întărit cu fii și frați.

2,18 Acum dar vino întâi și fă porunca regelui, precum au făcut toate neamurile și bărbații lui Iuda, cei care au rămas în Ierusalim, și vei fi tu și casa ta dintre prietenii regelui, și tu și fiii tăi vă veți mări cu argint și cu aur și cu daruri multe.

2,19 Și răspunzând Matatia, a zis cu glas mare: Chiar dacă toate neamurile din cuprinsul stăpânirii regelui vor asculta de el și poruncile lui și se vor depărta fiecare de la închinarea părinților lor,

2,20 totuși eu și feciorii și frații mei vom umbla întru așezământul legii părinților noștri.

2,21 Milostiv fie nouă Dumnezeu, ca să nu lăsăm legea și îndreptările Lui.

2,22 De cuvintele regelui nu vom asculta, ca să nesocotim slujba noastră.

2,23 Și după ce a încetat a grăi cuvintele acestea, a venit un bărbat evreu înaintea tuturor să jertfească în capiștea cea din Modein, după porunca regelui.

2,24 Și a văzut Matatia și s-a aprins de râvnă și i s-au cutremurat rărunchii și dând drumul dreptei sale mânii, a alergat și l-a junghiat pe jertfelnic.

2,25 Și pe omul regelui, care silea să jertfească, l-a omorât în aceeași vreme și jertfelnicul l-a stricat.

2,26 Și s-a aprins de râvna legii, precum a făcut Finees lui Zimri, feciorul lui Salu.

2,27 Și a strigat tare Matatia în cetate, zicând: Tot cel care are râvna legii și se ține de legământ să vină după mine.

2,28 Și au fugit el și fiii lui în munți și au lăsat toate câte au avut în cetate.

2,29 Atunci s-au coborât mulți, căutând dreptate și judecată în pustiu,

2,30 să șadă acolo ei și fiii lor și femeile și vitele lor, pentru că s-au înmulțit peste ei răutățile.

2,31 Și s-a spus oamenilor regelui și ostașilor, care erau în Ierusalim, în cetatea lui David, că s-au dus oamenii care nu țin porunca regelui în locuri ascunse în pustiu.

2,32 Și au alergat după ei mulți și ajungându-i, au tăbărât asupra lui cu război în ziua de odihnă;

2,33 Și au zis către ei: Ajungă-vă până acum! Ieșiți și faceți după cuvântul regelui și veți trăi.

2,34 Iar ei au zis: Nu vom ieși, nici nu vom face după cuvântul regelui, ca să

nesocotim ziua de odihnă;

2,35 Și au pornit asupra lor cu război.

2,36 Dar ei nu le-au răspuns, nici piatră n-au aruncat asupra lor, nici n-au astupat ascunzișurile, zicând:

2,37 Să murim toți întru nevinovăția noastră și vor mărturisi pentru noi cerul și pământul că fără de judecată ne ucideți.

2,38 Și s-au sculat cu război asupra lor în ziua de odihnă și au murit ei și femeile lor, ca la o mie de suflete.

2,39 Și a aflat Matatia și prietenii lui și au plâns mult pentru ei.

2,40 Și a zis fiecare către aproapele său: De vom face toți cum au făcut frații noștri și nu vom porni război împotriva neamurilor acestora pentru sufletele și legea noastră, curând ne vor pierde de pe pământ.

2,41 Și s-au sfătuit în ziua aceea, zicând: Împotriva oricărui om care va veni cu război împotriva noastră să luptăm și în ziua de odihnă și să nu murim toți, precum au murit frații noștri în ascunzișuri.

2,42 Atunci s-a strâns la ei adunarea Asideilor, oameni vârtoși din Israel și care păzeau legea.

2,43 Și toți cei care fugeau de rele s-au adăugat la ei și li s-au făcut spre întărire.

2,44 Și au adunat oștire și au bătut pe cei păcătoși cu mânia lor și pe bărbații cei fără de lege cu urgia lor și cei rămași au fugit la neamuri ca să scape.

2,45 Și i-au încurajat Matatia și prietenii lui și le-au stricat jertfelnicele.

2,46 Și au tăiat împrejur pe pruncii câți au aflat în hotarele lui Israel.

2,47 Și au gonit pe fiii trufiei și s-a sporit lucrul în mâinile lor.

2,48 Și au scos legea din mâinile neamurilor, din mâinile regilor și au pus stavilă păcătosului.

2,49 Și s-au apropiat zilele lui Matatia să moară și a zis fiilor săi: Acum s-au întărit trufia și certarea și vremea sfârșitului și urgia mâniei.

2,50 Acum dar, fiilor, râvnitori fiți legii și dați sufletele voastre pentru legătura părinților noștri.

2,51 Aduceți-vă aminte de lucrurile părinților noștri, pe care le-au făcut întru veacurile lor și veți lua mărire și nume veșnic.

2,52 Avraam, oare, nu când era ispitit s-a arătat credincios și i s-a socotit spre dreptate?

2,53 Iosif în vremea necazului său a păzit porunca și s-a făcut conducător Egiptului.

2,54 Finees, tatăl nostru, ardea de râvnă pentru Dumnezeu și a luat legătura preoției celei veșnice.

2,55 Iosua, plinind cuvântul, s-a făcut judecător în Israel.

2,56 Caleb, pentru că a mărturisit în adunare, a luat moștenirea pământului.

2,57 David cu mila Lui a moștenit scaunul domniei în veacul veacului.

2,58 Ilie, arzând de râvna legii, a fost ridicat la cer.

2,59 Anania, Azaria și Misail, crezând, s-au izbăvit de para focului.

2,60 Daniel întru nevinovăția sa a scăpat din gurile leilor.

2,61 Și așa socotiți întru fiecare neam și neam, că toți cei care nădăjduiesc într-însul nu vor slăbi.

2,62 Și de cuvintele omului păcătos să nu vă temeți, că mărirea lui este gunoi și viermi.

2,63 Astăzi se înaltă și mâine nu va mai fi, căci s-a întors în țărâna sa și planurile lui au pierit.

2,64 Drept aceea voi, fiilor, întăriți-vă și vă îmbărbătați în lege, că într-însa vă veți mări.

2,65 Și iată Simeon, fratele vostru, știu că este om de sfat; de el să ascultați în toate zilele, el vă va fi tată.

2,66 Și Iuda Macabeul, care este cu putere tare din tinerețile sale, acesta va fi căpetenie oștirii, ca să faceți război asupra popoarelor.

2,67 Și voi aduceți la voi pe toți cei care iubesc legea și răzbunați poporul vostru,

2,68 răsplătiți păgânilor pentru tot ce ne-au făcut, și luați aminte la poruncile legii.

2,69 Și i-a binecuvântat pe ei și s-a adăugat la părinții săi și a murit în anul o sută patruzeci și șase.

2,70 Și l-au îngropat fiii lui în mormintele părinților săi în Modein și l-a plâns tot Israelul cu plângere mare.

3,1 Și s-a sculat Iuda, care s-a chemat Macabeul, fiul lui, în locul lui.

3,2 Și ajutându-l toți frații lui și toți câți se lipiseră de tatăl lui, au pornit războiul pentru Israel cu veselie.

3,3 Și a răspândit faima poporului său și s-a îmbrăcat cu zaua ca un uriaș și s-a încins cu armele cele de război și a pornit luptele, apărând tabăra cu sabie.

3,4 Și s-a asemănat leului în lucrurile sale și ca un pui de leu răcnind la vânat.

3,5 Și a gonit pe cei fără de lege, certându-i și pe cei care tulburau pe poporul său i-a ars cu foc.

3,6 Și s-au tras toți cei fără de lege de frica lor și toți lucrătorii fărădelegii împreună s-au tulburat și a sporit mântuirea în mâna lui.

3,7 Și a amărât împărați mulți și a veselit pe Iacov cu faptele sale și până în veac pomenirea lui întru binecuvântare.

3,8 Și trecând prin cetățile lui Iuda, a pierdut pe cei nelegiuiți din ele și a abătut mânia de la Israel.

3,9 Și s-a vestit până la marginile pământului și a adunat pe cei care piereau.

3,10 Și a adunat Apoloniu neamuri și de la Samaria putere mare, ca să facă război împotriva lui Israel.

3,11 Și a prins de veste Iuda și a ieșit înaintea lui și l-a bătut și l-a omorât și mulți au căzut răniți, iar ceilalți au fugit.

3,12 Și au luat prăzile lor și sabia lui Apoloniu a luat-o Iuda și cu aceea a făcut război în toate zilele.

3,13 Și auzind Siron, mai-marele puterii Siriei, că a strâns Iuda cu sine adunare și ceata credincioșilor și a celor care ies la război, a zis:

3,14 îmi voi face nume și mă voi mări întru domnie și voi bate pe Iuda și pe cei care sunt cu el și pe cei care nu ascultă de cuvântul regelui.

3,15 Și a purces împreună cu tabăra păgânilor cea tare, care venise să-i ajute să facă izbândă împotriva fiilor lui Israel.

3,16 Și când s-a apropiat de suișul Bethoronului, a ieșit Iuda înaintea lui cu puțini.

3,17 Și văzând că vine oștirea în întâmpinarea lor, au zis către Iuda: Oare noi,

puțini, vom putea să ne războim cu atâta mulțime? Căci am slăbit ajunând astăzi.

3,18 Și a zis Iuda: Lesne este să închizi pe mulți în mâinile celor puțini și nu este osebire înaintea Dumnezeului cerului dacă mântuirea vine prin mulți sau prin puțini.

3,19 Că nu în mulțimea oștirii stă biruința războiului, ci din cer este puterea.

3,20 Aceia vin asupra noastră cu semeție multă și cu fărădelege, ca să ne piardă pe noi și pe femeile noastre și pe fiii noștri și ca să ne prade;

3,21 Iar noi ne războim pentru sufletele noastre și pentru legile noastre.

3,22 Însuși Domnul îi va zdrobi sub ochii noștri; voi să nu vă temeți de ei.

3,23 Și după ce a încetat a grăi, au sărit asupra lor fără de veste, iar Siron și oștirea lui au fost zdrobiți înaintea lui.

3,24 Și i-au urmărit pe povârnișul Bethoronului până la câmp și au căzut dintre ei ca vreo opt sute de bărbați, iar ceilalți au fugit la filisteni.

3,25 Și a început să intre frica de Iuda și de frații lui și spaima între neamurile cele dimprejurul lor.

3,26 Și a ajuns până la rege numele lui și de războaiele lui Iuda vorbeau toate neamurile.

3,27 Iar după ce a auzit regele Antioh cuvintele acestea, s-a mâniat și trimițând, a adunat toate oștirile împărăției sale, o armată foarte mare.

3,28 Și deschizând vistieria sa, a dat plata ostașilor lui pe un în și le-a poruncit într-un an să fie gata la poruncă.

3,29 Iar dacă a văzut că s-a sfârșit argintul din vistierii și birurile țării sunt puține pentru vrajba și rana ce a făcut pe pământ, strigând legile care au fost din zilele cele dintâi,

3,30 s-a temut ca nu cumva să nu aibă și a doua oară cheltuieli și daruri, ca acelea pe care le dăduse mai înainte cu mână largă, întrecând cu dărnicia pe toți cei care au fost mai înainte de el.

3,31 Și se îndoia cu sufletul său foarte și s-a sfătuit să meargă în Persia, să ia dajdiile țărilor și să adune argint mult.

3,32 Și a lăsat pe Lisias, om cu vază și de neam regesc, mai mare peste lucrurile regelui, de la râul Eufratului până la hotarele Egiptului.

3,33 Și să crească pe Antioh, fiul lui, până ce se va întoarce el.

3,34 Și i-a dat jumătate din oștire și elefanți și i-a dat porunci despre toate lucrările, care avea în gând, și mai ales despre locuitorii Iudeii și ai Ierusalimului,

3,35 ca să trimită asupra lor oștire să zdrobească și să nimicească tăria lui Israel și rămășița Ierusalimului și să piardă pomenirea lor din acest loc

3,36 și să așeze oameni de alt neam în toate hotarele lor și să le dea cu sorți pământul lor.

3,37 Iar regele a luat cealaltă jumătate de oștire, care rămăsese, și s-a sculat din Antiohia, cetatea stăpânirii sale, în anul o sută patruzeci și șapte.

3,38 Și a trecut apa Eufratului și mergea prin țările cele de sus. Și a ales Lisias pe Ptolomeu, fiul lui Dorimene, și pe Nicanor și pe Gorgias, bărbați tari dintre prietenii regelui,

3,39 și a trimis cu ei patruzeci de mii de pedestrași și șapte mii de călăreți, ca să vină în țara Iudeii și să o strice de tot, după cuvântul regelui.

3,40 Și s-au sculat cu toată puterea lor și au venit și au tăbărât aproape de Emaus în

câmpie.

3,41 Și au auzit neguțătorii țării numele lor și au luat argint și aur mult și slugi și au venit la tabără, ca să ia pe fiii lui Israel robi.

3,42 Și s-a adăugat la el puterea Siriei și a pământului celor de alt neam.

3,43 Și a văzut Iuda și frații lui că s-au înmulțit răutățile și că oștirile au tăbărât în hotarele lor și au înțeles cuvintele regelui care poruncise nimicirea poporului.

3,44 Și a zis fiecare către aproapele său: Să ridicăm surparea poporului nostru și să facem război pentru el și pentru cele sfinte.

3,45 Și s-a strâns adunarea, ca să fie gata la război și să se roage și să ceară mila și îndurările Domnului.

3,46 Și Ierusalimul era locuit ca un pustiu; nu avea cine să intre și să iasă dintre cei născuți ai lui și locul sfânt era călcat și fiii celor de neam străin erau la marginea cetății și acolo era sălașul neamurilor, și s-a luat bucuria de la Iacov și s-au sfârșit fluierul și alăuta.

3,47 Și s-au adunat și au venit la Mițpa, în preajma Ierusalimului, că locul rugăciunii lui Israel mai înainte era la Mițpa.

3,48 Și au postit în ziua aceea și s-au îmbrăcat cu saci și cenușă au pus pe capetele lor și și-au rupt hainele.

3,49 Și au deschis cărțile legii, în care neamurile căutau să găsească potriviri cu idolii lor.

3,50 Și au adus hainele preoțești și pârga și zeciuielile și au pus înainte pe nazireii cei care împliniseră zilele lor.

3,51 Și au strigat cu glas mare la cer, zicând: Ce vom face acestora și unde îi vom duce?

3,52 Și sfintele Tale s-au călcat și s-au pângărit și preoții Tăi sunt în plângere și în smerire.

3,53 Și iată neamurile s-au adunat asupra noastră ca să ne piardă pe noi; Tu știi cele ce gândesc ei asupra noastră.

3,54 Cum vom putea sta împotriva lor, de nu ne vei ajuta Tu? Și au trâmbițat cu trâmbițele și au strigat cu glas mare.

3,55 Și după aceasta a pus Iuda povățuitori poporului peste mii și peste sute și peste cincizeci și peste zece.

3,56 Și a zis celor care zideau case și celor care își logodiseră femei și sădiseră vii și celor fricoși, să se întoarcă fiecare la casa lui, după lege.

3,57 Și a purces oastea și a tăbărât la miazăzi de Emaus.

3,58 Și a zis Iuda: Încingeți-vă și vă faceți fii tari și fiți gata pentru dimineață, ca să porniți război împotriva neamurilor acestora care s-au adunat împotriva noastră, ca să ne piardă pe noi și templul nostru.

3,59 Că mai bine este să murim în război, decât să vedem răutățile aduse neamului nostru și sfintelor.

3,60 Iar precum va fi voia în cer așa să fie.

4,1 Și a luat Gorgias cinci mii de pedestrași și o mie de călăreți aleși și oastea a pornit noaptea,

4,2 ca să năvălească asupra taberei evreilor și să-i lovească fără de veste. Și paznicii din cetate îi erau călăuze.

4,3 Și auzind Iuda, s-a sculat el și cei puternici, ca să lovească oștirea regelui cea din Emaus.

4,4 Că încă era risipită oștirea din tabără.

4,5 Și a venit Gorgias la tabăra Iudei noaptea și pe nimeni n-a aflat și i-a căutat în munți, că zicea: fug aceștia de noi.

4,6 Și odată cu ziua s-a ivit Iuda în câmp cu trei mii de bărbați, însă platoșe și săbii n-aveau, precum le era voia.

4,7 Și au văzut tabăra neamurilor tare și înarmată și călărime împrejurul ei și aceștia învățați la război.

4,8 Și a zis Iuda bărbaților care erau cu el: „Nu vă temeți de mulțimea lor și de năvălirea lor nu vă înfricoșați.

4,9 Aduceți-vă aminte cum au fost izbăviți părinții noștri la Marea Roșie, când i-a gonit Faraon cu putere multă.

4,10 Și acum să strigăm la cer, că doar se va milostivi spre noi, își va aduce aminte de legătura părinților noștri și va zdrobi oștirea aceasta astăzi înaintea noastră.

4,11 Și vor cunoaște toate neamurile că este mântuitor și izbăvitor pentru Israel”.

4,12 Și au ridicat cei de alt neam ochii și i-au văzut venind înainte și au ieșit din tabără la război.

4,13 Și au trâmbițat cei care erau cu Iuda și s-au lovit și s-au surpat neamurile și au fugit la câmp; iar cei din urmă toți au căzut de sabie.

4,14 Și i-au gonit până la Ghezer și până la câmpiile Edomului și ale Azotului și ale Iamniei.

4,15 Și au căzut din aceia ca la trei mii de bărbați.

4,16 Și s-a întors Iuda și oștirea lui după izgonirea lor.

4,17 Și a zis către popor: Să nu râvniți prăzile, că războiul este în preajma noastră și Gorgias și oștirea lui se află în munte aproape de noi;

4,18 Ci împotriviți-vă acum cu tărie vrăjmașilor noștri și le faceți război și după aceea le veți lua prăzile cu îndrăzneală.

4,19 Și pe când grăia Iuda aceasta, s-a ivit o parte de oaste ieșind din munte.

4,20 Și a văzut înfrângerea și cum cei care erau cu Iuda au aprins tabăra, că fumul care se vedea arăta ce s-a făcut.

4,21 Și văzând ei acestea, s-au înfricoșat foarte, și văzând tabăra lui Iuda la câmp gata de război,

4,22 Au fugit toți în țara filistenilor.

4,23 Și s-a întors Iuda să prade tabăra; și a luat aur mult și argint și iachint și porfiră și avuție mare.

4,24 Și întorcându-se, a lăudat și a binecuvântat pe Dumnezeul cerului, că este bun, că în veac este mila Lui.

4,25 Și s-a făcut mântuire lui Israel în ziua aceea.

4,26 Iar câți au scăpat din cei de alt neam, mergând, au spus lui Lisias toate câte s-au întâmplat.

4,27 Iar el, auzind, s-a tulburat și s-a mâhnit, că nu s-a făcut pentru Israel cele ce a voit el și nu s-a întâmplat cele ce i-a poruncit regele.

4,28 Iar în anul viitor a gătit Lisias șaizeci de mii de pedestrași aleși și cinci mii de călăreți, ca să bată Ierusalimul.

4,29 Și au venit în Edom și au tăbărât la Betțur, și a ieșit înaintea lor Iuda cu zece mii de bărbați.

4,30 Și văzând tabăra lor tare, s-au rugat zicând: „Bine ești cuvântat, Mântuitorul lui Israel, Cel care ai zdrobit pornirea celui puternic prin mâna robului Tău David și ai dat tabăra filistenilor în mâinile lui Ionatan, fiul lui Saul, și a purtătorului de arme.

4,31 Închide tabăra aceasta în mâna poporului Tău Israel și să se rușineze cu pedestrimea și cu călărimea lor.

4,32 Dă-le spaimă și topește îndrăznirea puterii lor și să tremure de zdrobirea lor.

4,33 Doboară-i cu sabia celor care Te iubesc și să Te laude pe Tine cu cântări toți cei care știu numele Tău!”

4,34 Și s-au lovit unii cu alții, și au căzut din tabăra lui Lisias ca la vreo cinci mii de oameni sub ochii iudeilor.

4,35 Și văzând Lisias înfrângerea ce s-a făcut taberei sale și îndrăznirea lui Iuda și că sunt gata sau a trăi, sau a muri vitejește, s-a dus la Antiohia și a adunat străini și înmulțind oștirea cea făcută, socotea iarăși să vină în Iudeea.

4,36 Și a zis Iuda și frații lui: Iată-i nimiciți pe vrăjmașii noștri. Să ne suim să curățăm sanctuarul și să-l înnoim.

4,37 Și s-a adunat toată oștirea și s-a suit în muntele Sionului.

4,38 Și a văzut locul sfânt pustiit, jertfelnicul pângărit, porțile arse și în curți răsărite tufe, ca într-o pădure sau ca într-un munte, și locuințele surpate.

4,39 Și și-au rupt hainele, s-au tânguit cu tânguire mare, și-au pus cenușă pe cap

4,40 și au căzut cu fața la pământ și au trâmbițat cu trâmbițele și au strigat la cer.

4,41 Atunci a rânduit Iuda bărbați, ca să hărțuiască pe cei din cetate până ce va curăți templul.

4,42 Și a ales preoți fără de prihană, credincioși legii lui Dumnezeu.

4,43 Și au curățit sfintele și au dus pietrele necurăției la loc necurat.

4,44 Și s-au sfătuit pentru jertfelnicul arderii de tot cel pângărit, ce vor face cu el.

4,45 Și le-a venit sfat bun, ca să-l strice, ca nu cumva să le fie spre ocară, că l-au pângărit neamurile; și au stricat jertfelnicul.

4,46 Și au dus pietrele în muntele templului, în loc bun, până va veni proorocul, Ga să răspundă pentru ele.

4,47 Și au luat pietre întregi după lege și au zidit un jertfelnic nou, ca și cel mai dinainte.

4,48 Și au zidit templul și cele dinlăuntrul templului și curțile.

4,49 Și au făcut vase sfinte noi și au băgat sfeșnicul și jertfelnicul arderilor de tot și al tămâierilor și masa, în templul Domnului.

4,50 Și au tămâiat pe jertfelnic și au aprins lumânările cele de pe sfeșnic și luminau în templul Domnului.

4,51 Și au pus pe masă pâini și au întins vălul catapetesmei și au săvârșit toate lucrurile ce aveau de făcut.

4,52 Și au mâncat dimineața în douăzeci și cinci de zile ale lunii a noua, care este luna Chislev a anului o sută patruzeci și opt.

4,53 Și au adus jertfă după lege pe jertfelnicul arderilor de tot cel nou, pe care îl făcuseră.

4,54 Pe vremea și în ziua în care l-au pângărit pe el neamurile, întru aceea s-a înnoit cu cântări și cu alăute și cu harpe și cu chimvale.

4,55 Și a căzut tot poporul cu fața la pământ și s-a închinat și a binecuvântat pe Dumnezeul Cerului, Cel care i-a ajutat.

4,56 Și au făcut înnoirea jertfelnicului în opt zile și au adus arderi de tot cu veselie și au jertfit jertfă de pace și de laudă.

4,57 Și au împodobit fața templului Domnului cu cununi de aur și cu paveze și au înnoit porțile și chiliile și le-au pus uși.

4,58 Și sa făcut veselie mare întru popor și s-a șters ocara neamurilor.

4,59 Și au rânduit Iuda și frații lui și toată adunarea lui Israel, ca să se țină zilele înnoirii jertfelnicului în vremurile sale din an în an în opt zile, de la douăzeci și cinci ale lunii Chislev, cu veselie și cu bucurie.

4,60 Și au zidit în vremea aceea muntele Sionului împrejur cu zid înalt și cu turnuri tari, ca nu cumva neamurile să le calce, cum făcuseră mai înainte.

4,61 Și au rânduit acolo oștire să-l păzească. Apoi au întărit cu pază cetatea Betțur, ca să aibă poporul întărire dinspre Edom.

5,1 Și dacă au auzit neamurile din jur că s-a zidit jertfelnicul și s-a înnoit sfințenia ca și mai înainte, s-au mâniat foarte,

5,2 și s-au sfătuit ca să piardă neamul lui Iacov, pe cei care erau între ei, și au început a-i omorî și a-i pierde.

5,3 Și a pornit război Iuda împotriva fiilor lui Edom, în ținutul Acrabatene, căci ei năvăleau mereu peste Israel; și i-au bătut cumplit și i-au strâmtorat și le-au luat prăzi bogate.

5,4 Și și-a adus aminte de răutatea fiilor lui Beon, care erau poporului spre laț și spre piedică, păzind cu vicleșug drumurile.

5,5 Și i-a închis în turnuri, a tăbărât asupra lor, i-a ucis și a ars turnurile împreună cu toți cei dinăuntru.

5,6 Și a trecut la fiii lui Amon și a aflat mână tare și popor mult și pe Timotei, povățuitorul lor.

5,7 Și a făcut împotriva lor războaie și i-a înfrânt și i-a bătut pe ei.

5,8 Și a luat Iazerul și locurile lui, și s-a întors la Iuda.

5,9 Și s-au adunat neamurile din Galaad împotriva israeliților care locuiau în hotarele lor, ca să-i piardă" dar ei au fugit în cetatea Datema.

5,10 Și au trimis scrisori la Iuda și la frații lui, zicând:

5,11 „Adunatu-s-au asupra noastră neamurile cele dimprejurul nostru, ca să ne piardă, și se gătesc să vină și să prindă cetatea în care am fugit și Timotei este în fruntea taberei lor.

5,12 Acum dar, venind, scoate-ne din mâna lor, că mulți au căzut dintre noi.

5,13 Și toți frații noștri, care erau în ținutul Tubi, au fost omorâți și au dus în robie pe femeile lor și pe fiii și averea lor și au pierdut acolo ca la o mie de bărbați".

5,14 Încă citindu-se scrisorile, alți soli au venit din Galileea cu hainele rupte, spunând după cuvintele acestea,

5,15 și zicând că s-au adunat asupra lor de la Ptolemaida, de la Tir, de la Sidon și toată Galileea celor de alt neam, ca să-i piardă.

5,16 Și dacă a auzit Iuda și poporul aceste cuvinte, s-a adunat mulțime mare să se

sfătuiască ce vor face pentru aceşti fraţi în nevoie, pe care îi băteau aceia.

5,17 Şi a zis Iuda lui Simon, fratele său: „Alege-ţi oameni şi mergi şi scapă pe fraţii tăi cei din Galileea, iar eu şi Ionatan, fratele meu, vom merge în Galaad”.

5,18 Şi a lăsat pe Iosif, fiul lui Zaharia, şi pe Azaria, căpetenia poporului, cu cealaltă oştire în Iuda spre pază.

5,19 Şi le-a poruncit, zicând: Fiţi mai mari peste poporul acesta şi nu porniţi cu război asupra neamurilor, până ne vom întoarce.

5,20 Şi s-au împărţit: Lui Simon, bărbaţi trei mii, ca să meargă în Galileea; iar lui Iuda, bărbaţi opt mii, ca să meargă în Galaad.

5,21 Şi mergând Simon în Galileea a făcut războaie multe împotriva neamurilor şi zdrobind neamurile înaintea lui, le-a urmărit până la poarta Ptolemaidei.

5,22 Şi au căzut din neamuri ca la vreo trei mii de oameni şi le-au luat pradă bogată.

5,23 Şi i-au luat din Galileea şi din Arbata cu femeile şi cu pruncii lor şi cu toate câte aveau şi i-au dus în Iudeea cu veselie mare.

5,24 Şi Iuda Macabeul şi Ionatan, fratele lui, au trecut Iordanul şi au mers cale de trei zile în pustiu.

5,25 Şi au dat peste Nabateeni, care, venind înaintea lor cu pace, le-au povestit toate câte li s-au întâmplat fraţilor lor în Galaad,

5,26 şi că mulţi dintre ei sunt prinşi în Bosra şi în Beter, în Alema, Casfon, Mached şi Carnaim; toate acestea sunt cetăţi tari şi mari.

5,27 Şi în celelalte cetăţi ale Galaadului sunt închişi, şi pentru mâine s-au pregătit să năvălească asupra cetăţilor şi să le ia şi pe toţi să-i piardă într-o zi.

5,28 Şi a întors Iuda şi oastea lui calea spre pustiu la Bosra, fără de veste, şi a luat cetatea şi a omorât toată partea bărbătească cu ascuţişul sabiei şi i-a luat toate prăzile şi au ars-o cu foc.

5,29 Şi s-au sculat de acolo noaptea şi au mers drept asupra cetăţii Datema.

5,30 Şi dacă s-a făcut ziuă, ridicându-şi ochii, iată popor mult, nenumărat, ridica scări şi unelte, ca să ia cetatea şi aducea război asupra lor.

5,31 Şi văzând Iuda că s-a început războiul şi strigarea cetăţii s-a suit până la cer cu trâmbiţe şi cu glas mare, a zis bărbaţilor puterii:

5,32 „Faceţi război astăzi pentru fraţii voştri!”

5,33 Şi au ieşit cu trei rânduri în spatele lor şi au trâmbiţat cu trâmbiţele şi au strigat cu rugăciuni.

5,34 Şi a cunoscut tabăra lui Timotei că Macabeu este, şi a fugit de la el, şi i-a bătut cu luptă mare şi au căzut dintre ei în ziua aceea ca la vreo opt mii de bărbaţi.

5,35 Şi abătându-se Iuda la Miţpa, a făcut război asupra ei şi a luat-o şi a omorât toată partea bărbătească într-însa, i-a luat prăzile şi a ars-o cu foc.

5,36 De acolo purcezând, a luat Casfonul, Machedul, Beterul şi celelalte cetăţi ale Galaadului.

5,37 Şi după întâmplările acestea, a adunat Timotei altă oaste şi a tăbărât în faţa Rafonului, dincolo de pârâu.

5,38 Şi a trimis Iuda să iscodească tabăra, iar aceştia i-au spus lui, zicând: „Adunatu-s-au la ei toate neamurile cele dimprejurul nostru, putere multă foarte.

5,39 Şi pe Arabi i-a tocmit spre ajutorul lor şi sunt tăbărâţi dincolo de pârâu, gata să vină asupra ta cu război; şi a mers Iuda întru întâmpinarea lor.

5,40 Și a zis Timotei căpeteniilor oștirilor sale: „Când se va apropia Iuda și tabăra lui la pârâul cel cu apă, de va trece la noi el mai înainte, nu vom putea sta înaintea lui, că va fi mai tare decât noi;

5,41 Iar de se va spăimânta și va tăbărî dincolo de pârâu, să trecem la el și vom fi mai tari”.

5,42 Dacă s-a apropiat Iuda la pârâul cel cu apă, a pus pe căpeteniile oastei la pârâu și le-a poruncit zicând: „Să nu lăsați pe nimeni să se oprească aici, ci să vină toți la război”.

5,43 Și mergând asupra lor, a trecut cel dintâi dincolo și tot poporul lui după el; au fost înfrânte toate neamurile și lepădând armele, au fugit la capiștea din Carnaim.

5,44 Și a luat cetatea și capiștea, au ars-o cu foc împreună cu toți cei care erau în ea, și a fost înfrânt Carnaimul și n-a mai putut să mai stea înaintea lui Iuda.

5,45 Și a adunat Iuda pe tot Israelul, pe cei care erau în Galaad, de la cel mic până la cel mare, și pe femeile și fiii lor și averea lor, tabără mare foarte, ca să vină în pământul lui Iuda.

5,46 Și a venit până la Efron, și aceasta este cetate mare și la intrarea ei foarte tare; nu se putea abate de la ea de-a dreapta sau de-a stânga, ci trebuia să meargă prin mijlocul ei.

5,47 Și i-au închis afară cei din cetate.

5,48 Și au astupat porțile cu pietre.

5,49 Și a trimis la ei Iuda cuvinte de pace, zicând:

5,50 „Trece-vom prin pământul tău, ca să ne ducem în pământul nostru, și nimeni nu vă va face rău, numai cu picioarele vom trece”, și n-au vrut să-i deschidă.

5,51 Și a poruncit Iuda să strige în tabără, ca să tabere fiecare în care loc este; și au tăbărât ostașii, și au făcut război cetății toată ziua aceea și toată noaptea, și a căzut cetatea în mâinile lui.

5,52 Și a pierdut toată partea bărbătească cu ascuțișul sabiei, și a luat prăzile ei, și a trecut prin cetate pe deasupra celor omorâți, și a trecut Iordanul la câmpul cel mare dinspre Betșean.

5,53 Și Iuda aduna pe cei mai de pe urmă și mângâia poporul pe tot drumul, până ce a venit în pământul Iudei.

5,54 Și s-a suit în muntele Sionului cu veselie și cu bucurie și au adus arderi de tot, căci n-a căzut dintre ei nimeni până ce s-a întors cu pace.

5,55 Iar în zilele în care erau Iuda și Ionatan în Galaad, și Simon, fratele lui, în Galileea în fața Ptolemaidei,

5,56 au auzit Iosif, fiul lui Zaharia, și Azaria, mai-marii oștirilor, despre vitejiile și despre războiul care s-a făcut, și au zis:

5,57 „Să ne facem și noi faimă și să mergem să ne războim cu neamurile dimprejurul nostru”.

5,58 Și au poruncit celor din oștire, care erau cu ei, și au mers asupra Iamniei.

5,59 Și au ieșit Gorgias din cetate și bărbații lui înaintea lor la război.

5,60 Și au fost înfrânți Iosif și Azaria și alungați până la hotarele Iudei și au căzut în ziua aceea din poporul lui Israel ca vreo două mii de bărbați și s-a făcut înfrângere mare în Israel,

5,61 pentru că n-au ascultat de Iuda și de frații lui, gândind să facă vitejie.

5,62 Iar aceștia nu erau din seminția bărbaților acelor prin ale căror mâini s-a făcut mântuire lui Israel.

5,63 Iar Iuda și frații lui s-au mărit înaintea a tot Israelul și a tuturor neamurilor, unde se auzea numele lor,

5,64 încât mulți se adunau la ei lăudându-i.

5,65 Și a ieșit Iuda și frații lui, ca să bată pe fiii lui Edom în pământul de către miazăzi, și au bătut pe Hebron și fratele lui și au stricat tăria lui, și turnurile lui i le-au ars.

5,66 Și s-au sculat să meargă în pământul celor de alt neam și au trecut prin Samaria.

5,67 În ziua aceea au căzut preoții cetăților, vrând să facă bărbăție și ieșind la război fără de sfat.

5,68 Și s-a abătut Iuda la Azot, pământul celor de alt neam, și a surpat capiștile lor, și idolii cei ciopliți i-a ars cu foc și a luat prăzile cetăților și s-a întors în Iudeea.

6,1 Iar regele Antioh, umblând prin țările cele de sus, a auzit că este în Elimaida Persiei o cetate mărită cu avuție, cu argint și cu aur,

6,2 și templul din ea bogat foarte, și că acolo sunt acoperăminte de aur și zale și arme, pe care le-a lăsat acolo Alexandru, fiul lui Filip, regele Macedonenilor, care a stăpânit întâi între Elini.

6,3 Și a venit să ia cetatea și să o prade, și n-a putut, fiindcă planul lui fusese aflat.

6,4 Și s-au sculat asupra lui cu război, și a fugit și s-a dus de acolo cu întristare mare, întorcându-se în Babilon.

6,5 Și a venit un oarecare în Persia care i-a spus că au fost înfrânte taberele care s-au dus în țara lui Iuda,

6,6 că a mers Lisias cu putere tare întâi, și a fost înfrânt de către ei, și ei s-au întărit cu arme și cu putere și cu prăzi multe, pe care le-au luat din taberele pe care le-au nimicit,

6,7 și că au stricat urâciunea care a fost zidită deasupra jertfelnicului în Ierusalim, și templul, ca și mai înainte, l-au înconjurat cu ziduri înalte, precum și Betțura, cetatea sa.

6,8 Și auzind regele cuvintele acestea, s-a înspăimântat și s-a îmbolnăvit de întristare, căci nu i s-a făcut precum gândea.

6,9 Și a fost acolo zile multe, pentru că a stăruit într-însul mâhnirea și a gândit că va muri.

6,10 Și a chemat pe toți prietenii săi și a zis către ei: Luatu-s-a somnul de la ochii mei și mâhnirea mi-a zdruncinat inima.

6,11 Și am zis în inima mea: La ce necaz am ajuns și în ce tulburare mă aflu? Eu care eram bun și iubit întru stăpânirea mea;

6,12 Iar acum îmi aduc aminte de răutățile pe care le-am făcut la Ierusalim, luând toate vasele cele de aur și cele de argint, care erau în el și am trimis ca să piardă fără de pricină pe cei care locuiesc în Iuda.

6,13 Cunosc eu că pentru acelea m-au aflat pe mine răutățile acestea, și iată că pier de mare mâhnire în pământ străin.

6,14 Și a chemat pe Filip, care era unul dintre prietenii săi, și l-a pus peste toată stăpânirea sa,

6,15 și i-a dat lui stema și veșmântul său și inelul, ca să aducă pe Antioh, fiul său, și

să-l crească pentru domnie.

6,16 Și a murit acolo regele Antioh în anul o sută patruzeci și nouă.

6,17 Și a aflat Lisias că a murit regele și a pus pe Antioh, feciorul lui, rege în locul lui, pe care de tânăr l-a crescut și l-a numit cu numele Eupator.

6,18 Iar oastea din cetate ținea încercuit pe Israel împrejurul templului și căuta mereu să-i facă neajunsuri, iar pentru păgâni să le fie sprijin.

6,19 Și a gândit Iuda să o piardă și a adunat tot poporul ca să o înconjoare.

6,20 Și s-au adunat împreună, și i-au înconjurat în anul o sută cincizeci, și au făcut asupra lor întărituri de împresurare de mașini de război.

6,21 Și ieșind unii dintre ei din împresurare, s-au lipit lângă aceștia o seamă din cei necredincioși din Israel și au mers la rege și i-au zis:

6,22 Până când nu vei face judecată și nu vei răzbuna pe frații noștri?

6,23 Nouă ne-a plăcut a sluji tatălui tău și a umbla întru poruncile lui și a asculta de poruncile lui.

6,24 Din această pricină fiii poporului nostru au ajuns să ne fie dușmani. Și oriunde afla pe cineva dintre noi, îl omora și moștenirile noastre le jefuia.

6,25 Și nu numai peste noi a întins mâna, ci și peste toate hotarele lor.

6,26 Și iată au tăbărât astăzi asupra întăriturii în Ierusalim ca să o ia; iar templul și Betțurul le-au întărit.

6,27 Și de nu vei apuca mai înainte degrabă, mai mari decât acestea vor face și nu-i vei mai putea birui.

6,28 Și auzind regele s-a mâniat și a adunat pe toți prietenii săi, căpeteniile puterii sale, și pe cei care erau peste călărime.

6,29 Și de la alți regi și de la ostroavele mărilor au venit la el oștiri plătite.

6,30 Și a fost numărul puterii lui o sută de mii de pedeștri, douăzeci de mii de călăreți și treizeci și doi de elefanți învățați la război.

6,31 Și au venit prin Edom, au tăbărât la Betțur, au făcut război în multe zile și au făcut mașini de război; dar cei împresurați au ieșit și le-au ars pe ele cu foc, războindu-se cu bărbăție.

6,32 Și s-a sculat Iuda din cetate și a tăbărât la Bet-Zaharia în preajma taberei regelui.

6,33 Și sculându-se regele de dimineață, a ridicat tabăra, a pornit spre calea Bet-Zahariei, s-au împărțit oștirile la război și au trâmbițat cu trâmbițele.

6,34 Și elefanților le-au dat sânge de strugure și de mure, ca să-i întărâte la război.

6,35 Și au împărțit animalele în rânduri și au pus lângă fiecare elefant o mie de bărbați înzăuați cu lanțuri și coifuri de aramă peste capetele lor și cinci sute de călăreți aleși erau rânduiți la fiecare fiară.

6,36 Aceștia întovărășeau fiara din capul locului, și oriunde era fiara erau și ei, și oriunde mergea, mergeau cu ea și nu se despărțeau de ea.

6,37 Și turnuri tari de lemn erau pe elefanți și-i acoperea pe fiecare, turnurile fiind întărite cu chingi și la fiecare turn erau treizeci și doi de bărbați, care se războiau de sus, afară de călăuza elefantului.

6,38 Și călărimea au așezat-o de o parte și de alta a taberei, ca să tulbure pe dușman și să ocrotească laturile.

6,39 Și când strălucea soarele peste scuturile cele de aur, sclipeau munții de ele și

străluceau ca niște făclii aprinse.

6,40 Și s-a întins o parte din tabăra regelui peste munții cei înalți, iar alta peste locurile cele de jos, și mergeau cu pază și cu rânduială.

6,41 Și se cutremurau toți cei care auzeau glasul mulțimii lor și pășirea mulțimii și lovirea armelor, că era tabăra mare și puternică.

6,42 Și s-a apropiat Iuda și tabăra lui la război și au căzut din tabăra regelui șase sute de bărbați.

6,43 Și a văzut Eleazar Avaran animalul înzăuat cu zaua regească, și era mai înalt decât toți elefanții, și i s-a părut că pe acela este regele.

6,44 Și s-a dat pe sine, ca să mântuiască pe poporul său și să-și câștige nume veșnic.

6,45 Și alergând la ea cu îndrăzneală în mijlocul rândului, el omora de-a dreapta și de-a stânga, și se dădeau în lături din fața lui, încoace și încolo.

6,46 Și a intrat sub elefant, i-a vârât sabia în pântece și l-a omorât, și elefantul a căzut pe pământ deasupra lui și Eleazar a murit.

6,47 Și văzând iudeii puterea regelui și năvălirea oștilor, au dat înapoi din fața lor.

6,48 Iar cei din tabăra regelui s-au suit asupra lor la Ierusalim, și a tăbărât regele în Iuda și la muntele Sionului.

6,49 Și regele a făcut pace cu cei din Betțur și au ieșit din cetate, că nu aveau acolo hrană, ca să se închidă în ea, că era an de odihnă în pământul acela.

6,50 Și a luat regele Betțurul și a pus acolo pază, ca să-l păzească.

6,51 Și a tăbărât asupra templului zile multe, a făcut acolo turnuri de împresurare, mașini și aruncătoare de foc și aruncătoare de pietre și scorpioni, ca să arunce săgeți, și praștii.

6,52 Și au făcut și cei împresurați mașini împotriva mașinilor lor și a ținut războiul zile multe.

6,53 Și bucate nu erau în vase, pentru că era anul al șaptelea, și cei care au scăpat în Iuda de la neamuri au mâncat rămășița pusă la păstrare.

6,54 Și au rămas în locul sfânt bărbați puțini, că i-a biruit pe ei foamea, și s-a risipit fiecare la locul său.

6,55 Când a auzit Lisias că Filip - pe care l-a pus regele Antioh încă fiind el în viață să crească pe Antioh, fiul lui, ca să-l facă rege,

6,56 s-a întors din Persia și din Media, el și oștirile regelui cele ce au fost cu el, și că încearcă să ia stăpânirea,

6,57 atunci el s-a grăbit ca să se ducă din cetate și să zică regelui și căpeteniilor oastei și către bărbați: „Ne împuținăm în toate zilele, hrană avem puțină, iar locul unde suntem tăbărâți este tare și sunt asupra noastră grijile regatului.

6,58 Acum dar să întindem mâna oamenilor acestora și să facem pace cu ei și cu tot neamul lor.

6,59 Și să le îngăduim să umble după legile lor ca și mai înainte, că pentru legiuirile lor, pe care le-am risipit, s-au mâniat și au făcut toate acestea”.

6,60 Și a plăcut cuvântul înaintea regelui și a căpeteniilor și a trimis la ei să facă pace, și ei au primit.

6,61 Și li s-au jurat lor regele și căpeteniile pentru acestea și au ieșit din cetate.

6,62 Și a intrat regele în muntele Sionului și a văzut tăria locului, a călcat jurământul făcut și a poruncit, și a surpat zidul împrejur.

6,63 Și s-a sculat degrabă și s-a întors la Antiohia, a aflat pe Filip stăpânind cetatea, a făcut război împotriva lui și a luat cetatea cu sila.

7,1 În anul o sută cincizeci și unu a fugit Dimitrie, fiul lui Seleuc, din Roma, și a venit cu oameni puțini la o cetate de lângă mare și a domnit acolo.

7,2 Și după ce a venit în casa domniei părinților săi, a prins oștirea, pe Antioh și pe Lisias, ca să-i ducă la el.

7,3 Și când i s-a dat de știre, el a zis: „Nu-mi arătați fețele lor”.

7,4 Și i-au omorât pe ei oștirile, și a șezut Dimitrie în scaunul regatului lui.

7,5 Și au venit la el toți bărbații cei fără de lege, și necredincioșii din Israel și Alchimos, conducătorul lor, care voia să fie arhiereu.

7,6 Și au pârât pe popor către rege, zicând: „Pierdut-au Iuda și frații lui pe toți prietenii tăi, și pe noi ne-au risipit din pământul nostru.

7,7 Acum, dar, trimite un om credincios, ca, mergând, să vadă toată pieirea aceasta, pe care au făcut-o nouă și țării regelui, și să-i pedepsească pe ei și pe toți cei care le ajută lor”.

7,8 Și a ales regele pe Bacchide, prietenul său, care stăpânea dincolo de râu, mare dregător al domniei și credincios regelui.

7,9 Și l-a trimis pe el și pe Alchimos nelegiuitul, pe care l-a făcut arhiereu, și i-a poruncit lui să se răzbune asupra fiilor lui Israel.

7,10 Și au purces și au venit cu putere multă în țara lui Iuda și au trimis cu vicleșug soli lui Iuda și fraților lui cu cuvinte de pace.

7,11 Dar ei n-au crezut cuvintele lor, pentru că au văzut că veniseră cu putere multă.

7,12 Și s-a adunat la Alchimos și la Bacchide adunare de cărturari, să caute cele drepte.

7,13 Și Asideii erau întâi între fiii lui Israel și cereau de la ei pace.

7,14 Că ziceau: „Un preot din seminția lui Aaron a venit cu oștirile și nu ne va face strâmbătate”.

7,15 Și el a grăit către ei cuvinte de pace și li s-a jurat, zicând: „Nu vom face rău vouă și prietenilor voștri”.

7,16 Și ei au crezut lui, însă aceia au prins șaizeci de bărbați și i-au omorât într-o zi, după cuvintele scrise:

7,17 „Trupurile cuvioșilor Tăi și sângele lor l-au vărsat împrejurul Ierusalimului și nu era cine să-i îngroape”.

7,18 Și a căzut frica și cutremurul peste tot poporul și ziceau: „Că nu este la ei adevăr și judecată, că au călcat legătura și jurământul făcut”.

7,19 Și a plecat Bacchide de la Ierusalim și a tăbărât la Betzet și a trimis ca să prindă pe cei care fugiseră din ceata lui, precum și o seamă din popor, pe care, după ce i-a omorât i-a aruncat într-o fântână.

7,20 Și a încredințat țara lui Alchimos și a lăsat cu el oștire multă să-i ajute și s-a dus Bacchide la rege.

7,21 Și s-a nevoit Alchimos ca să pună mâna pe arhierie.

7,22 Și s-au adunat la el toți cei care tulburau poporul său și au biruit țara lui Iuda și au pricinuit necaz mare lui Israel.

7,23 Și a văzut toată răutatea pe care au făcut-o Alchimos și cei care erau cu el între

fiii lui Israel, mai mult decât neamurile.

7,24 Și a ieșit la toate hotarele Iudeii împrejur și a pus pedepse asupra bărbaților care au mers de bună voie cu Alchimos și i-a oprit a merge în țară.

7,25 Iar dacă a văzut Alchimos că s-a întărit Iuda și cei care erau cu el, a cunoscut că nu le va putea sta împotrivă și întorcându-se la rege, i-a pârât de cele mai rele fapte.

7,26 Și a trimis regele pe Nicanor, una din cele mai de seamă căpetenii ale lui, care avea ură și vrăjmășie asupra lui Israel, și i-a poruncit să piardă poporul.

7,27 Și a venit Nicanor în Ierusalim cu oștire multă și a trimis la Iuda și la frații lui cu vicleșug cuvinte de pace, zicând:

7,28 „Să nu fie vrajbă între noi și voi; eu voi veni cu oameni puțini să văd fețele voastre cu pace”.

7,29 Și a venit la Iuda și s-au sărutat unii cu alții cu pace, iar vrăjmașii erau gata să răpească pe Iuda.

7,30 Și a cunoscut Iuda că a venit asupra lui eu vicleșug, s-a temut de el și n-a voit să mai vadă fața lui.

7,31 Și a cunoscut Nicanor că s-a descoperit planul lui și a ieșit în întâmpinarea lui Iuda, înspre Cafarsalam, la război.

7,32 Și au căzut din cei care erau cu Nicanor ca la vreo cinci sute de bărbați, iar ceilalți au fugit în cetatea lui David.

7,33 Și după întâmplările acestea, s-a suit Nicanor în muntele Sionului și au ieșit unii dintre preoții din locul sfânt și dintre bătrânii poporului să se închine lui cu pace și să-i arate arderea de tot, care se aduce pentru rege.

7,34 Iar el i-a batjocorit și i-a ocărit, grăind cu trufie.

7,35 Și s-a jurat cu mânie, zicând: „De nu mi se va da Iuda și tabăra lui în mâinile mele acum, când mă voi întoarce biruitor, voi arde templul acesta!” și a ieșit cu mânie mare.

7,36 Și au intrat preoții și stând în fața altarului și a templului Domnului, au plâns zicând:

7,37 „Tu, Doamne, ai ales acest templu să se cheme numele Tău în el, să fie locaș de rugăciune și de cerere pentru poporul Tău.

7,38 Adu pedeapsă asupra omului acestuia și asupra taberei lui și să cadă în sabie; adu-Ți aminte de hulele lor și nu-i suferi pe ei”.

7,39 Și a ieșit Nicanor din Ierusalim și a tăbărât la Bethoron și l-a întâmpinat pe el încă o armată siriană.

7,40 Iar Iuda a tăbărât în Adasa cu trei mii de bărbați și s-a rugat Iuda, zicând;

7,41 „Când au hulit solii cei trimiși de regele asirienilor, a ieșit îngerul Tău, Doamne, și a bătut dintre ei o sută optzeci și cinci de mii.

7,42 Așa zdrobește oastea aceasta înaintea noastră astăzi, ca să cunoască și ceilalți că a hulit templul Tău. Judecă-l după răutatea lui”.

7,43 Și s-au lovit taberele la război în treisprezece ale lunii Adar și a fost înfrântă tabăra lui Nicanor și întâi el a căzut în război.

7,44 Și dacă a văzut tabăra lui că Nicanor a căzut, lepădând armele sale, a fugit.

7,45 Și i-au gonit cale de o zi de la Adasa până unde vine Ghezer și au trâmbițat după ei neîncetat cu trâmbițele.

7,46 Și au ieșit din toate satele Iudeii de primprejur și i-au înconjurat. Și s-au încăierat unii cu alții și au căzut toți vrăjmașii și n-a rămas dintre ei nici unul.

7,47 Și au luat prăzi bogate, iar capul lui Nicanor și dreapta lui pe care o ridicase cu trufie, le-au adus și le-au spânzurat la Ierusalim.

7,48 Și s-a bucurat poporul și a petrecut în ziua aceea cu veselie mare.

7,49 Și au rânduit ca în tot anul să se țină ziua aceasta a treisprezecea a lui Adar.

7,50 Și a avut pace Iuda puține zile.

8,1 Și a auzit Iuda de numele Romanilor, că sunt puternici și sunt voitori de bine tuturor celor care se lipesc de ei și cu toți care vin la ei fac prietenie și că sunt tari și puternici.

8,2 Și i s-a spus lui războaiele lor și vitejiile pe care le-au făcut asupra Galatenilor și cum i-au biruit și i-au adus sub dajdie.

8,3 Și câte au făcut în țara Spaniei și au pus mâna pe zăcămintele de argint și de aur de acolo.

8,4 Și cu toate că această țară este departe, ei au pus stăpânire pe ea prin cumințenia și răbdarea lor; și pe regii care au venit împotriva lor de la marginea pământului, i-au zdrobit și i-au bătut cu înfrângere mare; și ceilalți le dau bir pe fiecare an.

8,5 Și pe Filip și Perseu, regele Chitenilor și pe cei care s-au sculat împotriva lor i-au zdrobit cu războiul și i-au biruit.

8,6 Și Antioh cel Mare, regele Asiei, care a mers împotriva lor la război, având o sută douăzeci de elefanți și călărime și care de război și putere multă foarte, a fost biruit de ei.

8,7 Și pe el l-au prins viu și au făcut legătură cu ei, ca și el și cei care vor domni după el să le dea bir mare și ostatici și pământ zălog,

8,8 adică țara Indiei și Media și Lidia și altele din cele mai bune ținuturi ale lor, pe care, luându-le de la el, le-a dat regelui Eumene.

8,9 Și că cei din Elada s-au sfătuit să meargă și să-i piardă și Romanii au aflat cuvântul acesta,

8,10 și au trimis împotriva lor pe o căpetenie și a pornit război împotriva lor și au căzut dintre ei răniți mulți și pe mulți au robit, pe femeile și pe fiii lor, și i-au prădat și le-au stăpânit pământul și au stricat cetățile lor, și i-au jefuit și i-au robit până în ziua aceea.

8,11 Și pe celelalte regate și ținuturi, care li s-au împotrivit, le-au stricat și le-au robit.

8,12 Iar cu prietenii lor și cu cei care se unesc cu ei, au păzit prietenia și au biruit stăpânirile cele de aproape și cele de departe și câți au auzit de numele lor s-au temut de ei.

8,13 Cei pe care vor să-i ajute și să-i facă să stăpânească, stăpânesc, și pe care vor, îi lipsesc de stăpânire; și s-au înălțat foarte;

8,14 Și cu toate acestea la ei nimeni n-a pus stemă și nu s-a îmbrăcat cu porfiră ca să se mărească întru ea.

8,15 Și și-au făcut senat și în toate zilele se sfătuiesc trei sute și douăzeci de senatori asupra treburilor poporului, ca bine să le îngrijească.

8,16 Și-și încredințează stăpânirea lor unui om într-un an, care stăpânește tot pământul lor și toți ascultă de unul și nu este vrăjmășie, nici râvnire între ei.

8,17 Iuda a ales pe Evpolemos, feciorul lui Ioan al lui Acos și pe Iason, feciorul lui Eleazar și i-a trimis la Roma ca să încheie cu ei prietenie și alianță.

8,18 Și ea să ridice de la ei jugul, că ei vedeau că stăpânirea grecilor amenință pe Israel cu robie.

8,19 Și au mers la Roma, iar calea era foarte lungă și au intrat în senatul lor și au grăit, zicând:

8,20 Iuda Macabeul și frații lui și mulțimea iudeilor ne-au trimis la voi ca să așezăm legătură și pace și să ne înscrieți între tovarășii și prietenii voștri.

8,21 Și a plăcut cuvântul înaintea lor.

8,22 Și aceasta este copia cărții pe care au scris-o pe table de aramă și au trimis-o la Ierusalim, să fie acolo la ei pomenire de pace și de alianță.

8,23 Bine să fie Romanilor și neamului iudeilor, pe mare și pe uscat în veac și sabia și vrăjmașul departe să fie de la ei.

8,24 Iar de se va întâmpla război asupra Romei mai întâi sau asupra oricăruia din aliații lor întru toată stăpânirea lor,

8,25 neamul iudeilor să ajute cu inimă plină, pe cât le vor îngădui împrejurările.

8,26 Vrăjmașilor să nu le dea nici bucate, nici arme, nici argint, nici corăbii. Aceasta este voința Romei, iar iudeii vor păzi aceste îndatoriri fără să primească nimic.

8,27 Și asemenea de se va întâmpla mai înainte iudeilor război, vor ajuta Romanii din suflet, pe cât le vor îngădui împrejurările.

8,28 Și vrăjmașilor nu le vor da grâne, arme, argint, corăbii; așa hotărăsc Romanii și vor păzi aceste îndatoriri cu bună credință.

8,29 Pe cuvintele acestea au așezat Romanii legământ cu poporul iudeilor.

8,30 Iar după cuvintele acestea de vor avea aceștia sau aceia să adauge sau să scadă ceva, vor face după cum se vor înțelege și ce vor adăuga sau ce vor scădea, întărit va fi.

8,31 Și pentru răutățile pe care li le face regele Dimitrie, i-am scris lui, zicând: Pentru ce ai îngreuiat jugul tău peste prietenii și aliații Iudeii.

8,32 Deci, de se vor mai plânge înaintea noastră de tine, le vom face dreptate și vom porni război împotriva ta și pe mare și pe uscat.

9,1 Și a auzit Dimitrie că a căzut Nicanor și oștirea lui în război și a trimis a doua oară pe Bacchide și pe Alchimos în Iudeea în fruntea aripii drepte a oștirii.

9,2 Și au mers pe calea cea dinspre Galileea și au poposit cu tabăra la Mesalot, în Arbel, pe care l-au cuprins și au omorât mulți locuitori.

9,3 Și în luna întâi în anul o sută cincizeci și doi, au tăbărât asupra Ierusalimului.

9,4 Și s-au sculat și au mers la Bereea cu douăzeci de mii de pedestrași și două mii de călăreți.

9,5 Și Iuda avea tabăra în Eleasa, cu trei mii de bărbați aleși.

9,6 Și a văzut mulțimea oștirilor și s-a temut foarte și mulți au fugit din tabără și n-au rămas dintr-înșii decât opt sute de bărbați.

9,7 Văzând Iuda că s-a risipit tabăra lui și războiul îl grăbea, se sfărâma cu inima, căci nu avea vreme să-i strângă pe fugari și a slăbit.

9,8 Atunci a zis celor rămași: „Să ne sculăm și să ne suim asupra potrivnicilor noștri, poate îi vom putea bate pe ei”.

9,9 Și l-au întors, zicând: „Nu vom putea, ci numai să ne mântuim sufletele noastre

acum; întoarce-te, că frații noștri s-au risipit și noi să ne batem cu aceștia așa puțini fiind?”

9,10 Și a zis Iuda: „Departe de mine să fac lucrul acesta și să fug de ei, că de s-a apropiat vremea noastră, să murim vitejește pentru frații noștri, să nu lăsăm hulă măririi noastre”.

9,11 Și au mers oștirile de unde aveau tabără; s-a împărțit călărimea în două părți iar prăștiașii și arcașii mergeau înaintea oștirii, fiindcă erau cei mai de frunte războinici, fiind toți tari.

9,12 Și Bacchide era în aripa dreaptă și s-au apropiat oștirile din amândouă părțile și strigau cu trâmbițele.

9,13 Și au trâmbițat și ostașii lui Iuda cu trâmbițele și s-a cutremurat pământul de glasul taberelor și s-a făcut război de dimineață până seara.

9,14 Și a văzut Iuda că Bacchide și tăria taberei este de-a dreapta și au venit la el toți cei tari de inimă.

9,15 Și au zdrobit aripa dreaptă și i-au urmărit până la măgura Azotului.

9,16 Iar cei din aripa stângă au văzut că s-a zdrobit aripa dreaptă și s-au întors după Iuda și după cei care erau cu el prin spate.

9,17 Și s-a îngreuiat războiul și au căzut mulți răniți și din aceștia și din aceia.

9,18 Și Iuda a căzut și ceilalți au fugit.

9,19 Și au ridicat Ionatan și Simon pe Iuda, fratele lor, și l-au îngropat în mormântul părinților lui în Modein.

9,20 Și l-a plâns și l-a jelit tot Israelul cu plângere mare, în multe zile și a zis:

9,21 „Cum a căzut cel tare, care a izbăvit pe Israel?”

9,22 Iar celelalte cuvinte ale lui Iuda și războaiele și vitejiile pe care le-a făcut și măreția faptelor lui nu s-au scris, pentru că erau foarte multe.

9,23 Și după moartea lui Iuda, s-au arătat cei fără de lege în hotarele lui Israel și au răsărit toți cei care lucrau nedreptate.

9,24 În zilele acelea a fost foamete mare și de bunăvoie s-a dat țara împreună cu ei.

9,25 Și a ales Bacchide pe oamenii cei nelegiuiți și i-a pus conducătorii țării.

9,26 Aceștia urmăreau și căutau pe prietenii lui Iuda și-i aduceau la Bacchide și se răzbunau pe ei și-i batjocoreau.

9,27 Și s-a făcut mare necaz în Israel, cum nu s-a făcut din ziua de când nu se mai arătase prooroc între ei.

9,28 Și s-au adunat toți prietenii lui Iuda și au zis lui Ionatan:

9,29 De când a murit fratele tău Iuda, nu este om asemenea lui, să iasă asupra vrăjmașilor și asupra lui Bacchide, asupra celor care pizmuiesc neamul nostru.

9,30 Acum dar pe tine te-am ales astăzi, ca să ne fii căpetenie în locul lui și povățuitor, ca să duci războiul nostru.

9,31 Și a primit Ionatan în vremea aceea povățuirea și s-a sculat în locul lui Iuda, fratele său.

9,32 Și a înțeles Bacchide și căuta să-l omoare.

9,33 Dar înțelegând Ionatan și Simon, fratele lui, și toți cei care erau cu el, au fugit în pustiul Tecoa și au așezat tabăra la apa lacului Asfarului.

9,34 Și aflând Bacchide a venit și el cu toată oștirea lui, în zi de odihnă, dincolo de Iordan.

9,35 Și Ionatan a trimis pe fratele său, Ioan, care era povățuitor poporului, să roage pe Nabateeni, prietenii săi, ca să ducă la ei avuțiile sale cele multe.

9,36 Și au ieșit fiii lui Iambre de la Medeba și au prins pe Ioan și toate câte avea și s-au dus cu ele.

9,37 Și după faptele acestea s-au spus lui Ionatan și lui Simon, fratele lui, că fiii lui Iambre fac nuntă mare și aduc mireasă cu alai mare de la Nadabat, fiica unei căpetenii din cele mari a canaaneilor.

9,38 Și și-a adus aminte de Ioan, fratele său și s-a suit și s-a ascuns într-o văgăună a muntelui.

9,39 Și ridicându-și ochii săi, a văzut apărând în mijlocul unui zgomot mare, o mulțime numeroasă și mirele și prietenii lui și frații lui, ieșind întru întimpinarea lor cu timpane și cu muzici și cu arme multe.

9,40 Și s-a sculat asupra lor de unde erau ascunși ai lui Ionatan și i-au ucis și au căzut răniți mulți, iar cei care au rămas au fugit în munte; și au luat toate prăzile lor.

9,41 Și s-a întors nunta în plângere și glasul muzicilor în jale.

9,42 Și au răzbunat sângele fratelui lor și s-au întors la râpa Iordanului.

9,43 Și a auzit Bacchide și a venit într-o zi de odihnă până la malul Iordanului cu putere multă.

9,44 Și a zis Ionatan celor care erau cu el: „Să ne sculăm acum și să facem război pentru sufletele noastre, că nu este astăzi ca ieri și ca alaltăieri.

9,45 Că iată, războiul este înaintea noastră și înapoia noastră și apa Iordanului de o parte, iar de cealaltă parte mocirlă și dumbravă și nu este loc de scăpare.

9,46 Acum dar strigați la cer, ca să scăpați din mâna vrăjmașilor noștri; și a început lupta.

9,47 Și a întins Ionatan mâna sa să lovească pe Bacchide și el s-a dat înapoi.

9,48 Și a sărit Ionatan și cei care erau cu el în Iordan și au înotat până de cealaltă parte, iar aceia n-au trecut Iordanul după ei.

9,49 Și au căzut din oștirea lui Bacchide în ziua aceea ca o mie de bărbați.

9,50 Și s-a întors Bacchide în Ierusalim și a zidit cetăți tari în Iuda: cetatea din Ierihon, Emaus, Bethoron, Betel, Timnota, Farathon și Tefonul, cu ziduri înalte și porți și zăvoare.

9,51 Și a pus pază în ele, ca să hărțuiască pe Israel.

9,52 Și a întărit cetatea cea din Betțur și Ghezer și marginea, și au pus în ele oștire și hrană.

9,53 Și au luat ostatici pe fiii povățuitorilor țării și i-a pus în cetate, în Ierusalim, sub pază.

9,54 Și în anul o sută cincizeci și trei, în luna a doua, a poruncit Alchimos să surpe zidul curții celei dinăuntru a templului și să strice lucrurile proorocilor și au început a le strica.

9,55 În vremea aceea Alchimos a fost lovit de Domnul și i s-au împiedicat planurile și i s-a închis gura și a slăbit și n-a mai putut grăi cuvânt, nici a porunci în casa lui.

9,56 Și a murit Alchimos cu chin mare.

9,57 Și văzând Bacchide că a murit Alchimos s-a întors la rege și a avut pace Iudeea doi ani.

9,58 Și s-au sfătuit toți cei fără de lege, zicând: „Iată, Ionatan și cei care sunt cu el, cu liniște, locuiesc fără de frică; acum dar să aducem pe Bacchide și-i va prinde pe toți într-o noapte.

9,59 Și mergând s-au sfătuit cu el.

9,60 Și pornind cu putere multă, a trimis cărți pe ascuns la toți tovarășii din Iudeea, ca să prindă pe Ionatan și pe cei care sunt cu el; dar n-au putut, că s-a descoperit acestora planul lor.

9,61 Din această pricină ei au prins din bărbații țării pe căpeteniile răutății, ca la vreo cincizeci, și i-au omorât.

9,62 După aceea Ionatan și Simon și cei care erau cu el s-au dus la Betbasa, care era în pustiu și au zidit-o din nou și au întărit-o.

9,63 Și a înțeles Bacchide, și a adunat toată mulțimea sa, și a dat de știre oamenilor lui din Iudeea.

9,64 Și venind a tăbărât împotriva Betbasiei și a făcut război asupra ei zile multe și a adăugat întărituri.

9,65 Și a lăsat Ionatan pe Simon, fratele său, în cetate, și a ieșit în țară și a venit cu un număr mare de oștire.

9,66 Și a lovit pe Odomir și pe frații lui și pe fiii lui Fasiron în sălașurile lor, și a început a bate și a se sui cu putere.

9,67 Și a ieșit din cetate și Simon și cei care erau cu el, și au ars întăriturile lor.

9,68 Și au pornit război asupra lui Bacchide și l-au zdrobit și l-au necăjit foarte, pentru că planul bătăliei dăduse greș.

9,69 Acesta s-a aprins de mânie asupra bărbaților celor fără de lege, care i-au dat sfat să vină în țară, și a omorât pe mulți dintre ei și a făcut sfat să se întoarcă în pământul său.

9,70 Și a înțeles Ionatan și a trimis la el soli, ca să facă pace cu el și să le întoarcă pe cei robiți.

9,71 Și a primit și a făcut după cuvintele lui, și s-a jurat că nu-i va mai face rău în toate zilele vieții sale.

9,72 Și a întors pe cei robiți, pe care i-a robit mai înainte din pământul Iudeii, și întorcându-se, s-a dus în pământul său și n-a mai venit în hotarele lor.

9,73 Și a încetat sabia din Israel, și a locuit Ionatan în Micmas, și a început a judeca pe popor, și a pierdut pe cei nelegiuiți din Israel.

10,1 În anul o sută șaizeci s-a suit Alexandru, fiul lui Antioh Epifan, și a luat Ptolemaida și l-a primit pe el, și a domnit acolo.

10,2 Și auzind regele Dimitrie, a adunat oștire multă foarte și a pornit împotriva lui cu război.

10,3 Și a trimis Dimitrie la Ionatan scrisori pentru pace și de înaltă prețuire.

10,4 Că zicea: „Să apucăm să facem pace cu el, mai înainte de a face el cu Alexandru împotriva noastră.

10,5 Că-și va aduce aminte de toate răutățile pe care le-am făcut asupra lui și asupra fraților lui și asupra neamului lui”.

10,6 Și i-a dat putere să strângă oștire și să facă arme, ca să fie aliatul lui, și pe cei care erau ostatici, care erau în cetate, a zis că-i dă înapoi.

10,7 Și venind Ionatan în Ierusalim, a citit scrisorile în auzul a tot poporul și a celor

care erau în cetate.

10,8 Și s-a temut cu frică mare, auzind că regele i-a dat putere să strângă oștire.

10,9 Și cei care erau în cetate au dat lui Ionatan pe cei care erau ostatici și i-a dat pe ei părinților lor.

10,10 Și a locuit Ionatan în Ierusalim și a început a zidi și a înnoi cetatea.

10,11 Și a zis către lucrători să zidească zidurile și muntele Sionului primprejur eu pietre cu patru muchii spre întărire, și au făcut așa.

10,12 Și au fugit cei de alt neam, care erau în cetățile pe care le-a zidit Bacchide,

10,13 și a lăsat fiecare locul său și s-a dus în pământul lui.

10,14 Numai în Betțur au rămas unii din cei care au lăsat legea și poruncile lui Dumnezeu, pentru că le era aceasta loc de scăpare.

10,15 Și a auzit regele Alexandru făgăduințele ce a trimis Dimitrie lui Ionatan și i s-a povestit războaiele și vitejiile pe care le-a făcut el și frații lui și ostenelile pe care le-au avut.

10,16 Și a zis: „Oare vom afla noi un om ca acesta? Și acum să-l facem prieten și aliat nouă”.

10,17 Și a scris scrisori și i le-a trimis cu aceste cuvinte zicând:

10,18 „Alexandru regele, fratelui Ionatan, bucurie.

10,19 Auzit-am despre tine că ești bărbat tare cu putere și vrednic să ne fii prieten;

10,20 Și acum te-am pus astăzi să fii arhiereu neamului tău și prieten regelui să te chemi și ți-am trimis porfiră și cunună de aur ca să te unești cu noi și să fii prieten cu noi”.

10,21 Și s-a îmbrăcat Ionatan cu haina cea sfântă în luna a șaptea, în anul o sută șaizeci, la sărbătoarea corturilor, și a strâns oștire și a făcut arme multe.

10,22 Și auzind Dimitrie cuvintele acestea, s-a întristat și a zis:

10,23 „Cum de a apucat mai înainte de noi Alexandru să facă prietenie cu evreii spre întărire?

10,24 Le voi scrie și eu cuvinte de mângâiere și-i voi preaînălța și le voi trimite daruri, ca să-mi fie ei spre ajutor”.

10,25 Și le-a trimis cuvintele acestea: „Dimitrie regele, neamului iudeilor, bucurie!

10,26 De vreme ce ați ținut legătura, pe care ați făcut-o cu noi, și ați rămas în prietenia noastră și nu v-ați lipit de vrăjmașii noștri, am auzit și ne-am bucurat.

10,27 Și acum rămâneți încă a ține credința către noi și vă vom răsplăti cu bunătăți pentru cele ce faceți cu noi.

10,28 Și vă vom lăsa cele ce trebuie a se lăsa și vă vom da daruri.

10,29 Și acum vă scutesc și vă iert pe toți iudeii de dajdii și de prețul sării și de dajdia către rege.

10,30 Și a treia parte din sămânță și jumătate din roadele pomilor, ce mi se cuveneau mie, le iert de astăzi înainte; să nu se mai ia din țara lui Iuda și din cele trei ținuturi, ce i s-au adăugat de la Samaria și Galileea, din ziua de astăzi și până în veac.

10,31 Și Ierusalimul să fie sfânt și scutit de zeciuială și de biruri, precum și hotarele lui.

10,32 Las și stăpânirea cetății celei din Ierusalim și o dau arhiereului, ca să pună pază bărbații pe care-i va voi el.

10,33 Și pe toți iudeii care au fost duși robi din Iuda în tot regatul meu, îi liberez fără răscumpărare; și toți să-i scutească de dări pe ei și pe vitele lor.

10,34 Și toate sărbătorile și zilele de odihnă și lunile noi, și zilele cele rânduite, și trei zile mai înainte de sărbătoare și trei zile după sărbătoare, să le fie scutite și slobode tuturor iudeilor care sunt în stăpânirea mea.

10,35 Și nimeni nu va avea putere a face ceva sau a sminti pe cineva dintre ei pentru orice lucru.

10,36 Și să se înscrie din iudei în oștirea regelui treizeci de mii de bărbați, și li se vor da aceeași soldă ca și tuturor oștirilor regelui.

10,37 Și se vor pune dintre ei în cetățile cele întărite și mari ale regelui; iar altora li se vor încredința dregătorii în cârmuirea regatului, și căpeteniile care vor fi peste ei să fie dintre ei și să umble după legile lor, precum a și poruncit regele pentru țara lui Iuda.

10,38 Și cele trei ținuturi, care s-au adăugat la Iuda de la țara Samariei, să se adauge la Iuda, ca să se socotească și să fie sub unul, și să nu asculte de alt stăpân decât numai de arhiereu.

10,39 Ptolemaida și ținutul ei, am dat-o dar templului din Ierusalim, pentru cheltuielile care se cuvin la cele sfinte.

10,40 Și eu am pe an cincisprezece mii de sicli de argint din veniturile regelui, de la locurile ce se cuvin lui.

10,41 Și tot ce a rămas, ce n-au dat cei care erau peste venituri, în anii trecuți, de acum vor da pentru nevoile templului.

10,42 Și în afară de acestea, cei cinci mii de sicli de argint, care se luau din veniturile templului Domnului în toți anii, să fie lăsați, că se cuvin aceștia preoților care slujesc.

10,43 Și oricine va scăpa în templul Domnului cel din Ierusalim și în toate hotarele lui, fiind datornici domnești sau pentru orice altă pricină, să se libereze, cu toate cele ce sunt ale lor, întru stăpânirea mea.

10,44 Și la zidirea și la înnoirea lucrurilor templului, cheltuieli se vor da din veniturile regelui.

10,45 Și la zidirea zidurilor Ierusalimului și la întărirea de jur împrejur, cheltuiala se va da din venitul regelui, și tot așa la zidirea întăriturilor din Iuda”.

10,46 Și dacă a auzit Ionatan și poporul cuvintele acestea, nu le-a crezut, nici nu le-a primit, pentru că-și aducea aminte de răutatea cea mare pe care o făcuse în Israel și de necazurile avute.

10,47 Și le-a plăcut mai mult Alexandru, pentru că el a început a grăi cu ei cuvinte de pace și le-a fost într-ajutor în toate zilele.

10,48 Și a adunat regele Alexandru oștire mare și a tăbărât împotriva lui Dimitrie.

10,49 Și s-au războit acești doi regi și a fugit oastea lui Dimitrie, și l-a gonit Alexandru și l-a biruit.

10,50 Și s-a întărit războiul, până a apus soarele și a căzut Dimitrie în ziua aceea.

10,51 Și după întâmplările acestea, a trimis Alexandru la Ptolomeu, regele Egiptului, soli, zicând:

10,52 „Fiindcă m-am întors în regatul meu și am șezut pe scaunul părinților mei, și am dobândit domnia, și am biruit pe Dimitrie și am stăpânit țara noastră

10,53 și am făcut război cu el, și a fost înfrânt el și tabăra lui de noi, și am șezut pe

scaunul domniei lui,

10,54 să așezăm acum între noi prietenie; dă-mi pe fiica ta să o iau de soție și îți voi fi ginere și voi da ție și ei daruri vrednice de tine”.

10,55 Și a răspuns regele Ptolomeu zicând: „Bună a fost ziua în care te-ai întors în țara părinților tăi și ai șezut pe scaunul lor de rege.

10,56 Și acum voi face ție cele ce ai scris; vino să ne întâlnim la Ptolemaida, ca să ne vedem unul cu altul, și te voi face ginere, precum ai zis”.

10,57 Și a ieșit Ptolomeu din Egipt, el și Cleopatra, fiica lui, și a venit în Ptolemaida în anul o sută șaizeci și doi.

10,58 Și s-a întâlnit cu regele Alexandru și i-a dat lui pe Cleopatra, fiica sa, și a făcut nunta la Ptolemaida, cum fac regii, cu cinste mare.

10,59 Și a scris regele Alexandru lui Ionatan să vină întru întâmpinarea lui.

10,60 Și a mers cu mărire la Ptolemaida și s-a întâlnit cu cei doi regi și le-a dat, lor și prietenilor lor, argint și aur și daruri multe, și a aflat trecere înaintea lor.

10,61 Și au uneltit împotriva lui bărbați ucigași din Israel, oameni fără de lege care l-au pârât, dar nu i-a ascultat regele.

10,62 Și a poruncit regele și a dezbrăcat pe Ionatan de hainele lui și l-a îmbrăcat pe el cu porfiră.

10,63 Și l-a pus de a șezut cu sine și a zis căpeteniilor sale: „Ieșiți cu el în mijlocul cetății și strigați, ca nimeni să nu-l pârască de nici un lucru și nimeni să nu-l supere pentru nici o pricină.

10,64 Și dacă au văzut cei care îl pârau mărirea lui, precum s-a strigat, și că a fost îmbrăcat cu porfiră, au fugit toți.

10,65 Și l-a mărit regele și l-a scris între prietenii cei mai de frunte și l-a pus povățuitor și părtaș domniei.

10,66 Și s-a întors Ionatan la Ierusalim, cu pace și cu bucurie.

10,67 Iar în anul o sută șaizeci și cinci, a venit Dimitrie, fiul lui Dimitrie din Creta, în țara părinților săi.

10,68 Și a auzit regele Alexandru și s-a mâhnit și s-a întors la Antiohia.

10,69 Și a pus Dimitrie pe Apoloniu, mare căpitan care era peste Cele-Siria, și a adunat putere mare și a tăbărât la Iamnia și a trimis la Ionatan arhiereul zicând:

10,70 „Tu singur te ridici împotriva noastră și eu m-am făcut de râs și de batjocură pentru tine; pentru ce strângi tu putere împotriva noastră în munți?

10,71 Acum dar de nădăjduiești în puterile tale, coboară-te la noi, la câmp, și să ne batem amândoi acolo, căci cu mine este puterea cetăților.

10,72 Întreabă și află cine sunt eu și ceilalți care ne ajută. Și zi că nu pot să stea picioarele voastre în fața noastră, că de două ori au fost înfrânți părinții tăi în țara lor.

10,73 Și acum nu vei putea sta înaintea călărimii și a unei puteri ca aceasta la câmp, unde nu este piatră, nici pietricică, nici loc de fugă”.

10,74 Auzind Ionatan cuvintele lui Apoloniu, s-a mâniat și a ales zece mii de bărbați și a ieșit din Ierusalim și i-a întâmpinat Simon, fratele lui, care îi venea în ajutor.

10,75 Și a tăbărât la Iafa, dar cetatea și-a închis porțile, că paza lui Apoloniu era la Iafa, și au pornit cu război asupra ei.

10,76 Și temându-se cei din cetate, i-au deschis lui și a stăpânit Ionatan Iafa.

10,77 Și a auzit Apoloniu și a tăbărât aproape cu trei mii de călăreți și cu putere multă și a mers la Azot, ca și cum ar fi dat înapoi, dar el înainta în câmpie, căci avea mulțime de călăreți și nădăjduia în ei.

10,78 Și Ionatan l-a urmărit până la Azot și s-au ciocnit oștile în război.

10,79 Și a lăsat Apoloniu o mie de călăreți ascunși în urma lor.

10,80 Și a aflat Ionatan că sunt curse în urma sa, și a înconjurat dușmanul tabăra lui Ionatan și au aruncat săgeți asupra iudeilor de dimineață până seara.

10,81 Dar oastea iudeilor sta, precum i-a poruncit Ionatan, și au obosit călăreții dușmani.

10,82 Atunci a împins înainte Simon oastea sa și s-a lovit cu dușmanii, pentru că se ostenise călărimea, și i-au zdrobit și au fugit.

10,83 Și călărimea s-a risipit prin câmp și a fugit la Azot și a intrat în templul lui Dagon, capiștea lor, ca să scape.

10,84 Și a aprins Ionatan Azotul și cetățile cele dimprejurul lui și a luat prăzile lor și capiștea lui Dagon, și pe toți cei care au fugit în ea i-a ars cu foc.

10,85 Și au fost cei care au căzut de sabie împreună cu cei care au fost arși, ca la opt mii de bărbați.

10,86 Și s-a sculat Ionatan de acolo și a tăbărât la Ascalon și au ieșit cei din cetate înaintea lui cu cinste mare.

10,87 Și s-a întors Ionatan la Ierusalim cu cei care erau cu el, având prăzi multe.

10,88 Și dacă a auzit regele Alexandru cuvintele acestea, i-a arătat lui Ionatan mai mare cinste.

10,89 Și i-a trimis o agrafă de aur, precum este obicei a se da rudelor domnești, și i-a dat Ecromul și toate hotarele lui să-i fie moșie.

11,1 Iar regele Egiptului a adunat puteri multe, ca nisipul de pe țărmurile mării, și corăbii multe și a încercat să ia domnia lui Alexandru cu vicleșug și să o adauge la stăpânirea sa.

11,2 Și a ieșit în Siria cu cuvinte de pace și cei din cetăți îi deschideau porțile și-i ieșeau înainte, că era porunca regelui Alexandru să iasă înaintea lui, pentru că acela îi era socru.

11,3 Iar Ptolomeu, când intra în cetăți, punea pază de ostași în fiecare cetate.

11,4 Și când s-a apropiat de Azot, i s-a arătat capiștea lui Dagon arsă, și Azotul și cele de primprejurul lui stricate și trupurile lepădate și pe cei pe care i-a ars în război, că erau făcute grămezi de ei în calea lui.

11,5 Și au spus regelui cele ce a făcut Ionatan, ca să-l învinovățească, însă regele a tăcut.

11,6 Și l-a întâmpinat Ionatan în Iafa cu mărire, s-au închinat unul altuia și au poposit acolo.

11,7 Și a mers Ionatan cu regele până la râul ce se cheamă Elefteros și s-a întors în Ierusalim.

11,8 Iar regele Ptolomeu, supunând cetățile cele de pe lângă mare, până la Seleucia cea de lângă mare, cugeta asupra lui Alexandru planuri rele.

11,9 Și a trimis soli la regele Dimitrie, zicând: „Vino să punem între noi legătură și-ți voi da ție pe fata mea, pe care o ține Alexandru, și vei împărăți în locul tatălui tău,

11,10 că-mi pare rău că i-am dat pe fiica mea, că u căutat să mă omoare”.

11,11 Și a grăit rău asupra lui, pentru că poftea el domnia lui.

11,12 Și luându-și fata, a dat-o lui Dimitrie. Astfel el a rupt rudenia cu Alexandru, și s-a vădit vrăjmășia lor.

11,13 Și a intrat Ptolomeu în Antiohia și a pus două steme pe capul său, a Asiei și a Egiptului.

11,14 Iar Alexandru era în Cilicia în vremurile acelea, că nu vrea să rămână sub ascultarea lui cei din locurile acelea.

11,15 Și a auzit Alexandru, și a venit împotriva lui cu război și a ieșit Ptolomeu și l-a întâmpinat cu mână tare și l-a înfrânt.

11,16 Și a fugit Alexandru în Arabia, ca să scape acolo, iar regele Ptolomeu s-a înălțat.

11,17 Și a luat Zabdiel arabul capul lui Alexandru și l-a trimis lui Ptolomeu.

11,18 Și regele Ptolomeu a murit a treia zi, și ostașii care erau în cetăți au fost uciși de către locuitori.

11,19 Și s-a înălțat regele Dimitrie în anul o sută șaizeci și șapte.

11,20 În zilele acelea a adunat Ionatan pe cei din Iuda, ca să cucerească cetatea din Ierusalim și a așezat împotriva ei multe mașini de război.

11,21 Și au mers oarecare bărbați fără de lege, care își pizmuiau neamul, la rege și i-au spus că Ionatan este cu oștire împrejurul cetății;

11,22 Iar el auzind, s-a mâniat și îndată purcezând, a venit la Ptolemaida și a scris lui Ionatan să nu stea cu oștirea împrejurul cetății, ci degrabă să vină la el în Ptolemaida, să se întâlnească.

11,23 Și dacă a auzit Ionatan, a poruncit să stea cu oștirile împrejurul cetății și a ales din cei mai bătrâni ai lui Israel și din preoți și a înfruntat primejdia.

11,24 Și luând argint și aur și haine și alte daruri multe, a mers la rege în Ptolemaida, și a aflat trecere înaintea lui.

11,25 Și deși-l pârau câțiva oameni ai fărădelegii dintre iudei,

11,26 regele i-a făcut precum au făcut și cei mai înainte de el și l-a înălțat înaintea tuturor prietenilor săi.

11,27 Și i-a întărit lui arhieria și altele câte a avut mai înainte spre cinste, și l-a pus pe el printre prietenii cei mai de frunte.

11,28 Și s-a rugat Ionatan regelui să scutească Iuda de bir și cele trei ținuturi și Samaria, și i-a făgăduit în schimb trei sute de talanți.

11,29 Și a plăcut regelui și a scris lui Ionatan scrisori despre toate acestea, care erau așa:

11,30 Regele Dimitrie, fratelui Ionatan și neamului iudeu, bucurie!

11,31 Copia scrisorii pe care am scris-o lui Lastene, rudenia noastră, pentru voi, am scris-o și vouă, ca să știți, și este așa:

11,32 Regele Dimitrie lui Lastene părintele său, bucurie!

11,33 Neamului iudeilor, prietenilor și aliaților noștri credincioși, am judecat să le facem bine pentru bunăvoința lor către noi.

11,34 Le-am întărit și hotarele Iudeii și cele trei ținuturi: Efraim și Lida și Ramataim, care s-au adăugat iudeii de la Samaria, și toate câte se hotărăsc cu ele; tuturor celor ce aduc jertfă în Ierusalim le facem scutire de dajdiile ce lua de la ei mai înainte regele pe an, din roadele pământului și din fructele pomilor.

11,35 Și celelalte care ni se cad nouă, zeciuielile și vămile și lacurile cele de sare și dajdiile pentru rege care se cad nouă, toate de ajutor le îngăduim lor.

11,36 Și nici una dintr-acestea nu se va călca de acum înainte în toată vremea.

11,37 Acum dar aveți grijă ca să faceți hrisov de acestea, care să se dea lui Ionatan și să se pună în muntele cel sfânt într-un loc de unde să se poată vedea.

11,38 Iar văzând regele Dimitrie că este liniște în țară și nimeni nu i se împotrivește, a slobozit pe toți ostașii săi, pe fiecare la locul său, afară de ostașii cei străini, pe care-i adunase din insulele neamurilor. Dar atunci s-au făcut vrăjmașe lui toate oștirile care fuseseră în slujba părinților lui.

11,39 Trifon, cel care fusese mai înainte între cei ai lui Alexandru, văzând că toate oștirile cârtesc asupra lui Dimitrie, a mers la arabul Iamblic, care creștea pe Antioh, copilul lui Alexandru,

11,40 și l-a rugat să-i dea copilul ca să-l pună rege în locul tatălui său. I-a spus apoi câte a făcut Dimitrie și neînțelegerea pe care o au oștirile lui cu el și a rămas acolo multe zile.

11,41 Și a trimis Ionatan la regele Dimitrie ca să-i scoată pe cei din cetatea Ierusalimului și pe cei din cetățile cele întărite, că porneau război împotriva lui Israel.

11,42 Și a trimis Dimitrie la Ionatan, zicând: „Nu numai acestea îți voi face ție și neamului tău, ei cu mărire te voi mări pe tine și pe neamul tău, de voi avea vreme bună.

11,43 Acum dar lucru bun vei face de-mi vei trimite bărbați care să mă ajute, că s-au viclenit asupra mea toate oștirile mele”.

11,44 Și i-a trimis Ionatan trei mii de voinici aleși la Antiohia, și au venit la rege, și s-a veselit regele de venirea lor.

11,45 Că s-au adunat cei din cetate, în mijlocul cetății, ca la vreo sută douăzeci de mii de bărbați și voiau să-l omoare pe rege.

11,46 Și a fugit regele în palat și au cuprins cei din cetate căile cetății și au început războiul.

11,47 Și a chemat regele pe iudei într-ajutor și s-au adunat toți împreună la el și îndată s-au risipit în cetate.

11,48 Și au omorât în cetate în ziua aceea ca vreo sută de mii și au ars cetatea și au luat prăzi multe și au izbăvit pe rege.

11,49 Și văzând cei din cetate că au biruit iudeii cetatea precum au voit, și-au pierdut curajul și au strigat către rege, rugându-se și zicând:

11,50 întinde-ne mâna cu pace și să înceteze iudeii de a ne mai bate pe noi și cetatea.

11,51 Și au lepădat armele și au făcut pace și s-au mărit iudeii înaintea regelui și înaintea tuturor celor de sub stăpânirea lui și s-au întors la Ierusalim cu prăzi multe.

11,52 Și a șezut Dimitrie regele pe scaunul domniei și s-a liniștit țara înaintea lui.

11,53 Însă a mințit în privința a toate câte a zis și s-a înstrăinat de Ionatan și nu i-a răsplătit după facerile de bine, pe care le-a făcut, ci a început să-i facă necazuri.

11,54 Iar după aceasta s-a întors Trifon aducând pe Antioh cu el, încă fiind copil, și l-a ridicat rege și i-a pus stemă.

11,55 Și s-au adunat la el toate oștirile pe care le-a risipit Dimitrie, și s-au războit

cu el, iar el a fugit și a fost biruit.

11,56 Și a luat Trifon elefanții și a stăpânit Antiohia.

11,57 Și a scris Antioh cel tânăr lui Ionatan, zicând: „Îți întăresc arhieria și te pun mai mare peste cele patru ținuturi și vreau să fii din prietenii regelui”.

11,58 Și i-a trimis vase de aur pentru slujbă și i-a dat putere să bea din năstrapă de aur și să se îmbrace în porfiră și să aibă agrafă de aur.

11,59 Și pe Simon, fratele lui, l-a pus cârmuitor de la hotarul Tirului până la marginile Egiptului.

11,60 Și a ieșit Ionatan și a mers dincolo de râu și în cetăți și s-au adunat la el toate oștirile Siriei într-ajutor și a venit la Ascalon, și au ieșit cei din cetate înaintea lui cu mărire.

11,61 Și de acolo s-a dus la Gaza și a înconjurat-o cu oștire și a ars împrejurimile cetății și le-a prădat.

11,62 Cei din Gaza au rugat pe Ionatan și el a făcut pace cu ei, dar a luat pe fiii căpeteniilor ostatici, i-a trimis în Ierusalim, iar el a mers prin țară până la Damasc.

11,63 Și a auzit Ionatan că au venit căpeteniile lui Dimitrie la Chedeș în Galileea cu oștire multă, vrând să-l scoată din țara aceea.

11,64 Și a ieșit înaintea lor, iar pe fratele său Simon l-a lăsat în țară.

11,65 Și Simon a tăbărât asupra Betțurului și a făcut război împotriva lui zile multe și l-a închis.

11,66 Și l-au rugat pentru pace, și el le-a dat-o, și i-a scos de acolo și a luat cetatea și a pus în ea pază.

11,67 Iar Ionatan și tabăra lui a tăbărât la Marea Ghenizaretului și sculându-se de dimineață, a mers în câmpul Hațorului.

11,68 Dar dintr-o dată le-a ieșit în față, în câmpie, o armată păgână, care după ce lăsase o parte din oștire în munți să-l pândească, înainta drept în fața lui.

11,69 Iar oștirea cea ascunsă s-a ridicat din locurile ei și a început războiul.

11,70 Și au fugit toți cei care erau cu Ionatan; nici unul n-a rămas dintre ei, fără de Matatia, fiul lui Absalom, și Iuda, fiul lui Alfeu, căpeteniile cetelor de oaste.

11,71 Și și-a rupt Ionatan hainele și și-a pus țărână pe cap și s-a rugat.

11,72 Și s-a întors împotriva lor cu război și i-a biruit, și ei au fugit.

11,73 Și văzând cei care fugiseră de la el, s-au întors la el și i-au izgonit cu ei până la Chedeș, unde era tabăra lor, și au poposit cu tabăra acolo.

11,74 Și au căzut din cei de alt neam, în ziua aceea, ca la vreo trei mii de bărbați, și s-a întors Ionatan în Ierusalim.

12,1 Și văzând Ionatan că-i ajută vremea, a ales bărbați și i-a trimis la Roma, să întărească și să înnoiască prietenia cu ea.

12,2 Și la Spartani și în alte locuri a trimis scrisori ca acestea.

12,3 Și au mers la Roma și au intrat în senatul lor și au zis: „Ionatan arhiereul și neamul iudeilor ne-au trimis, ca să înnoiți cu noi legătura de prietenie, ca și mai înainte”.

12,4 Și romanii le-au dat scrisori către fiecare ținut ca să-i petreacă spre pământul Iudeii cu pace.

12,5 Iar cuprinsul scrisorilor pe care le-a scris Ionatan Spartanilor este acesta:

12,6 „Ionatan arhiereul și obștea poporului și preoții și celălalt popor al iudeilor,

fraților spartani, bucurie!

12,7 Încă de demult s-au trimis scrisori la Onia arhiereul, de către Arie, unul din regii voștri, în care se adeverea că sunteți frații noștri, precum se vede din copia de față.

12,8 Și cu cinste a primit Onia pe bărbatul cel trimis și a primit scrisorile în care se arăta legătura și prietenia dintre noi.

12,9 Drept aceea, noi neavând lipsă de acestea și având mângâiere cărțile cele sfinte, care sunt în mâinile noastre,

12,10 am încercat să trimitem soli la voi care să înnoiască frăția și prietenia, ca să nu ne înstrăinăm de voi, că multă vreme a trecut de când ați trimis la noi.

12,11 Iar noi neîncetat în toată vremea și la sărbători și la celelalte zile cuvioase vă pomenim în jertfele și rugăciunile pe care le facem, precum este bine și se cuvine a ne aduce aminte de frați.

12,12 Și ne bucurăm de mărirea voastră.

12,13 Iar pe noi ne-au înconjurat multe necazuri și războaie multe, că s-au sculat cu bătaie asupra noastră regii cei din jurul nostru.

12,14 Dar n-am vrut să vă supărăm pe voi și pe ceilalți aliați și prieteni ai noștri cu vestea acestor războaie.

12,15 Pentru că avem ajutor din cer, care ne ajută, și ne-am izbăvit de vrăjmașii noștri, și s-au supus vrăjmașii noștri.

12,16 Drept aceea, am ales pe Numeniu, fiul lui Antioh, și pe Antipater, fiul lui Iason, și i-am trimis la Romani, ca să înnoiască prietenia și legătura de până acum cu noi.

12,17 Și le-am poruncit să meargă și la voi și să vă aducă închinăciuni și să vă dea scrisorile de la noi pentru înnoirea frăției noastre.

12,18 Și acum bine veți face de ne veți răspunde la acestea”.

12,19 Iată copia scrisorii trimisă de Spartani:

12,20 „Arie, regele Spartanilor, lui Onia, preotul cel mare, bucurie!

12,21 Aflatu-s-a în scrieri vechi despre spartani și iudei că sunt frați și că sunt din neamul lui Avraam.

12,22 Și acum de când am cunoscut acestea, bine veți face scriindu-ne pentru pacea voastră.

12,23 Și noi vă răspundem cu scrisoare că turmele voastre și averea voastră ale noastre sunt, și cele ce sunt ale noastre, ale voastre sunt: poruncim drept aceea, ca să vi se vestească acestea”.

12,24 După acestea a auzit Ionatan că s-au întors căpeteniile lui Dimitrie cu putere mai multă decât mai înainte, ca să pornească război împotriva lui.

12,25 Și plecând din Ierusalim, s-a întâlnit cu ei în țara Amatitei, că nu i-a lăsat să calce în țara lui.

12,26 Și a trimis iscoade în tabăra lor, și s-a întors și i-au spus lui că așa au rânduit, ca să vină peste ei noaptea.

12,27 Și după ce a apus soarele, a poruncit Ionatan celor care erau cu el să privegheze și să fie înarmați și gata de bătaie toată noaptea; și a pus străji împrejurul taberei.

12,28 Și au auzit vrăjmașii că Ionatan și cei care erau cu el s-au gătit de luptă, și s-

au temut și s-au speriat și fugind, au aprins focuri în tabăra lor.

12,29 Și Ionatan și cei care erau cu el n-au priceput până dimineața, că vedeau focurile arzând.

12,30 Și a alergat Ionatan pe urma lor, și nu i-a prins, pentru că trecuseră râul Elefteros.

12,31 Și s-a abătut Ionatan la arabii care se cheamă Zabadei, și i-a bătut și le-a luat prăzile.

12,32 Și plecând, a venit la Damasc și a străbătut toată țara.

12,33 Iar Simon, ieșind, a mers până la Ascalon și la cetățile cele învecinate și s-a abătut la Iafa pe care a cucerit-o.

12,34 Că a auzit că ei vor să dea cetatea oamenilor lui Dimitrie și a pus acolo să o păzească.

12,35 Și s-a întors Ionatan și a adunat pe bătrânii poporului și s-au sfătuit cu ei, ca să zidească cetăți întărite în Iuda,

12,36 și să înalțe zid mare între cetățuie și oraș, ca să o despartă de Ierusalim, și să rămână despărțită, așa încât nici să cumpere, nici să vândă.

12,37 Și s-au adunat să zidească cetatea, fiindcă se dărâmase zidul de deasupra pârâului Chedron în latura de răsărit, și au reparat partea ce se cheamă Cafenata.

12,38 Și Simon a întărit Hadidul din Sefala și i-a pus porți și încuietori.

12,39 Și a încercat Trifon să domnească peste Asia și să-și pună stemă și să pună mâna pe regele Antioh.

12,40 Dar se temea ca nu cumva să nu-l lase Ionatan și ca nu cumva să pornească război împotriva lui; și căuta să prindă pe Ionatan și să-l piardă și sculându-se, a venit în Betșean.

12,41 Și a ieșit Ionatan înaintea lui la Betșean cu patruzeci de mii de bărbați aleși de război.

12,42 Și văzând Trifon că a venit Ionatan cu putere multă, s-a temut a-și întinde mâinile asupra lui.

12,43 Și l-a primit cu mărire și l-a împrietenit cu toți prietenii săi și i-a dat daruri și a poruncit supușilor săi să asculte de el, ca și de sine.

12,44 Și i-a zis lui Ionatan: „Pentru ce ai ostenit tot poporul acesta, nefiind între noi război?

12,45 Și acum trimite-i la casele lor, și-ți alege câțiva bărbați, care să fie cu tine, și vino cu mine în Ptolemaida și ți-o voi da ție, ca și pe celelalte cetăți și oștiri, și pe toți cei care sunt peste treburi, și întorcându-mă, mă voi duce înapoi, că pentru aceasta am venit”.

12,46 Iar Ionatan, crezându-l, a făcut cum i-a zis, și a trimis oștirile să meargă în țara lui Iuda.

12,47 Și a lăsat cu sine trei mii de bărbați, dintre care două mii în Galileea, iar o mie a mers cu el.

12,48 Și după ce a intrat Ionatan în Ptolemaida, au închis Ptolemaidenii porțile și l-au prins pe el și pe toți cei care veniseră cu el i-au omorât cu sabia.

12,49 Și a trimis Trifon pedestrași și călărime în Galileea și la câmpul cel mare, ca să piardă pe toți cei ai lui Ionatan.

12,50 Și au înțeles că Ionatan este prins și că au pierit cei care erau cu el, și se

îndemnară și se întocmiră pentru război.

12,51 Și văzând cei care îi izgoneau că ei pentru sufletul lor se vor bate, s-au întors.

12,52 Și au ajuns toți sănătoși în țara lui Iuda și au plâns pe Ionatan și pe cei care erau cu el și s-au temut și a jelit tot Israelul cu jale mare.

12,53 Și au încercat toate neamurile cele de primprejurul lor, ca să-i piardă.

12,54 Că ziceau: „N-au căpetenie și ajutor; acum dar să-i batem și să pierdem dintre oameni pomenirea lor”.

13,1 Și a auzit Simon că a adunat Trifon putere multă, ca să vină în țara lui Iuda s-o piardă.

13,2 Și văzând că poporul este spăimântat și plin de frică, s-a suit în Ierusalim și a adunat poporul.

13,3 Și i-a mângâiat pe ei și le-a zis: „Voi știți câte am făcut eu și frații mei și casa tatălui meu pentru legi și pentru cele sfinte, și războaiele și nevoile pe care le-am făcut.

13,4 Pentru aceasta toți frații mei au pierit pentru Israel și am rămas eu singur,

13,5 și acum să nu dea Dumnezeu ca să-mi cruț eu sufletul în toată vremea necazului; că nu sunt mai bun decât frații mei.

13,6 Ci voi căuta răzbunare pentru legea mea și pentru cele sfinte și pentru femeile și fiii noștri, că s-au adunat toate limbile, ca să ne piardă cu vrăjmășie.

13,7 Și s-a aprins duhul poporului, îndată ce a auzit cuvintele acestea, și a răspuns cu glas mare, zicând:

13,8 „Tu ne ești căpetenia noastră în locul lui Iuda și al lui Ionatan, fratele tău.

13,9 Poartă războiul nostru, și toate câte vei zice, vom face.

13,10 Și a adunat pe toți bărbații cei de război și a grăbit a săvârși zidurile Ierusalimului și a-l întări primprejur.

13,11 Și a trimis pe Ionatan al lui Absalom cu putere destulă la Iafa și scoțând pe cei care erau acolo, a rămas în ea.

13,12 Și a pornit Trifon din Ptolemaida cu oștire multă, să intre în pământul Iudei și avea cu sine pe Ionatan în lanțuri.

13,13 Iar Simon a tăbărât la Hadid în preajma câmpului.

13,14 Și înțelegând Trifon că s-a sculat Simon în locul lui Ionatan, fratele său, și că vrea să pornească asupra lui cu război, a trimis la el soli, zicând:

13,15 „Pentru banii ce era dator Ionatan, fratele tău, la vistieria împărătească, pe urma slujbelor ce a avut, îl ținem închis.

13,16 Și acum trimite o sută de talanți de argint și pe doi fii ai lui ostatici, ca nu cumva, căpătând libertatea, să se vicleneasc spre noi, și noi îl vom elibera”.

13,17 Și a cunoscut Simon că grăiește cu înșelăciune către el, însă tot a trimis banii și pe prunci, ca să nu ridice vrăjmășie mare din partea poporului și să nu se zică:

13,18 „Pentru că Simon nu a trimis banii și pruncii, de aceea a pierit Ionatan”.

13,19 Și a trimis pruncii și cei o sută de talanți; iar el a mințit și n-a slobozit pe Ionatan.

13,20 Și după aceea a venit Trifon, ca să intre în țară și să o supună și a înconjurat pe calea cea dinspre Adoraim; iar Simon și tabăra lui îl urmăreau în tot locul unde mergea.

13,21 Iar cei din cetate au trimis la Trifon soli, grăbindu-l să vină la ei prin pustiu și

să le trimită hrană.

13,22 Și a gătit Trifon toată călărimea sa, ca să vină în noaptea aceea, dar a fost zăpadă multă și n-a putut veni din pricina zăpezii și purcezând, a venit în Galaad.

13,23 Și când s-a apropiat de Bascama, a omorât pe Ionatan și l-a îngropat acolo.

13,24 Și s-a înapoiat Trifon și s-a dus în pământul său.

13,25 Și a trimis Simon și a luat oasele lui Ionatan, fratele său, și l-a îngropat în Modein, în cetatea părinților.

13,26 Și l-a plâns tot Israelul cu plângere mare și l-a jelit zile multe.

13,27 Și a zidit Simon mormântul tatălui său și al fraților lui și l-a înălțat cu chip frumos la vedere din piatră cioplită pe dinainte și pe dinapoi.

13,28 Și a pus deasupra șapte turnuri, unul în fața altuia: tatălui și maicii și celor patru frați.

13,29 Și le-a făcut împrejur lucrări meșteșugite și a pus stâlpi mari și a făcut pe stâlpi chipuri cu arme spre nume veșnic și lângă arme corăbii cioplite, ca să vadă toți cei care umblă pe mare.

13,30 Acesta este mormântul pe care l-a făcut în Modein și care este până în ziua de azi.

13,31 Iar Trifon, umblând cu vicleșug către regele Antioh cel Tânăr, l-a omorât.

13,32 Și a domnit în locul lui și și-a pus stema Asiei și a făcut prăpăd mare pe pământ.

13,33 Și a zidit Simon cetățile Iudeii și le-a întărit cu turnuri înalte și cu ziduri mari și cu porți cu zăvoare și a pus strânsură de bucate în cetăți.

13,34 Și alegând Simon bărbați i-a trimis cu daruri la regele Dimitrie, ca să ierte țara, pentru că toate faptele lui Trifon erau jafuri.

13,35 Și a trimis la el regele Dimitrie după faptele acestea și i-a răspuns și i-a scris această scrisoare:

13,36 „Regele Dimitrie, lui Simon arhiereul și prietenul regilor, bătrânilor și neamului evreiesc, bucurie.

13,37 Am primit coroana de aur și ramura de finic și suntem gata să vă dăm pace mare și am scris celor mai mari peste treburi să vă lase cele ce vă iertăm.

13,38 Și câte am așezat cu voi rămân, și cetățile, pe care le-ați zidit, să fie ale voastre.

13,39 Iertăm scăpările din vedere și greșelile făcute până în ziua de astăzi și dajdiile către rege cu care erați datori și orice se vămuia în Ierusalim să nu se mai vămuiască.

13,40 Și care vor fi vrednici dintre voi să se înscrie între ai noștri, să se înscrie și să fie între noi pace”.

13,41 În anul o sută șaptezeci s-a ridicat jugul neamurilor de deasupra lui Israel.

13,42 Și a început poporul lui Israel a scrie în scrisori și în zapise: „În anul întâi pe vremea lui Simon arhiereul cel mare, mai-marele și cârmuitorul iudeilor”.

13,43 În zilele acelea a tăbărât Simon asupra Ghezerului și a înconjurat-o cu oștiri și a făcut un turn pe roate pentru luarea cetății și s-a apropiat de cetate și a lovit un turn și l-a luat.

13,44 Și cei din turnul pe roate au sărit în cetate și s-a făcut tulburare mare.

13,45 Și s-au suit cei din cetate cu femeile și cu fiii lor pe zid, rupându-și hainele și

au strigat cu glas mare rugând pe Simon să facă pace cu ei și au zis:

13,46 „Să nu ne faci nouă după răutățile noastre; ci după mila ta”.

13,47 Și i s-a făcut milă lui Simon de ei și nu i-a bătut, ci scoțându-i din cetate a curățit casele în care erau idolii, și așa au intrat în ea, lăudând și binecuvântând pe Domnul.

13,48 Și a scos din ea toată necurăția, a așezat acolo oameni care țin legea, a întărit-o și a zidit în ea locaș.

13,49 Iar cei din cetățuia din Ierusalim erau opriți a ieși și a merge în țară și a cumpăra și a vinde și au flămânzit foarte și mulți dintre ei au pierit de foame.

13,50 Și au strigat către Simon să-i primească și i-a primit și a scos pe cei care erau acolo și a curățit cetățuia de necurățenii.

13,51 Și au intrat în ea în douăzeci și trei ale lunii a doua, în anul o sută șaptezeci și unu, cu laude și cu stâlpări și harpe și chimvale și cu alăute și cu cântări și cântece, fiindcă marele vrăjmaș al lui Israel fusese înfrânt.

13,52 Și a rânduit ca în fiecare an să serbeze această zi cu veselie.

13,53 Și a întărit muntele templului Domnului cel de lângă cetate și au locuit acolo, el și cei care erau cu ei.

13,54 Și a văzut Simon că Ioan, feciorul său, este om deplin și l-a pus căpetenie peste toate oștirile și a locuit în Gaza.

14,1 Și în anul o sută șaptezeci și doi, regele Dimitrie și-a adunat puterile sale și s-a dus în Media să-și caute ajutor, ca să bată pe Trifon.

14,2 Iar auzind Arsachis, regele Persiei și al Mediei, că a venit Dimitrie în hotarele sale, a trimis pe unul din căpeteniile sale, ca să-l prindă viu.

14,3 Acesta, mergând, a bătut oștirea lui Dimitrie, l-a prins, l-a dus la Arsachis și l-a pus sub pază.

14,4 Și s-a odihnit țara în pace în toate zilele lui Simon și a căutat el cele bune neamului său și le-a plăcut stăpânirea lui și mărirea lui în toate zilele.

14,5 Și sporind mărirea sa, a luat Iafa, ca să aibă port și a făcut intrare la insulele mării.

14,6 Și a lățit hotarele neamului său și a stăpânit țara.

14,7 Și a adunat mulți robi și a stăpânit Ghezerul și Betțurul și cetatea și a scos necurățeniile din ea, că nu i se mai împotrivea nimeni.

14,8 Și lucrau pământul cu pace și pământul da roadele lui și pomii câmpurilor fructele lor.

14,9 Bătrânii ședeau în ulițe, toți vorbeau de lucrurile cele bune și tinerii se îmbrăcau în haine de mărire și cu îmbrăcăminte de război.

14,10 Cetăților le-a dat hrană și le-a făcut întărituri, încât s-a vestit numele măririi lui până la marginea pământului.

14,11 A adus pace pe pământ și s-a veselit Israel cu veselie mare.

14,12 Și a șezut fiecare sub vița sa și sub smochinul său, că nu avea cine să-i înspăimânte.

14,13 Că se sfârșiseră de pe pământ cei care aduceau războaie asupra lor și regii se prăbușiseră în zilele acelea.

14,14 Și a întărit pe toți smeriții poporului său, a păzit legea și a pierdut pe cel fără de lege și viclean.

14,15 Sfântul locaș l-a mărit și a înmulțit vasele cele sfinte.

14,16 Și s-a auzit la Roma și până la Sparta că a murit Ionatan și s-au mâhnit foarte.

14,17 Și au auzit că Simon, fratele lui, s-a făcut în locul lui arhiereu și stăpânește țara și cetățile cele din ea.

14,18 Și i-au scris lui pe table de aramă, ca să înnoiască prietenia cu el și tovărășia pe care o făcuseră cu Iuda și cu Ionatan, frații lui.

14,19 Și s-a citit înaintea adunării în Ierusalim.

14,20 Iar copia scrisorilor pe care le-au trimis Spartanii este aceasta: „Căpeteniile Spartanilor și cetatea lor, lui Simon arhiereul, bătrânilor și preoților și la tot poporul iudeilor, bucurie.

14,21 Solii cei trimiși la poporul nostru ne-au spus de mărirea și cinstea voastră și ne-am bucurat de venirea lor.

14,22 Și am scris cele zise de ei în cartea sfaturilor poporului, precum urmează: Numeniu, fiul lui Antioh și Antipater, fiul lui Iason, solii iudeilor, au venit la noi ca să înnoiască prietenia cu noi.

14,23 Și a primit poporul pe oamenii aceștia cu cinste și a pus copia de pe cuvintele lor în arhiva țării ca amintire pentru poporul spartan. Iar o copie de pe ele am trimis-o arhiereului Simon”.

14,24 După aceasta a trimis Simon pe Numeniu la Roma, având o pavăză mare de aur care prețuia o mie de mine, ca să întărească tovărășia cu ei.

14,25 Și dacă a auzit poporul lucrurile acestea, a zis: „Cu ce daruri vom răsplăti pe Simon și pe fiii lui?

14,26 Că au fost viteji, el și frații lui, casa tatălui său și au bătut pe vrăjmașii lui Israel și au întărit stăpânirea lui Israel”. Atunci au scris toate acestea pe table de aramă, pe care le-au pus pe stâlpi în muntele Sionului.

14,27 Și iată copia scrisorii: „În ziua a optsprezecea a lunii Elul, în anul o sută șaptezeci și doi, care este al treilea an, pe vremea lui Simon arhiereul,

14,28 căpetenia poporului Domnului, când era mare adunare de preoți și de popor și de căpetenii ale neamului și bătrâni ai țării, vi s-au făcut cunoscut acestea: Fiindcă de multe ori au fost războaie în țară,

14,29 Simon, fiul preotului Matatia, din neamul lui Ioiarib și frații lui, s-au pus în primejdie, stând împotriva vrăjmașilor neamului său, ca să apere templul și legea și cu mărire a preamărit neamul său.

14,30 Și a adunat Ionatan neamul său și s-a făcut lui arhiereu, și s-a adăugat la poporul său.

14,31 Și au vrut vrăjmașii să le calce țara, ca să le-o supună și să-și ridice mâinile asupra celor sfinte ale lor.

14,32 Atunci s-a sculat Simon și a pornit război pentru neamul său și a cheltuit bani mulți dintr-ai săi și a dat arme și simbrie bărbaților viteji din neamul său,

14,33 și a întărit cetățile Iudeii și Betțurul cel de la hotarele Iudeii, unde erau armele vrăjmașilor mai înainte și a pus acolo pază bărbați iudei.

14,34 Și a întărit Iafa cea de la mare și Ghezer cea de la hotarele Azotului, în care mai înainte locuiau vrăjmașii și au locuit acolo iudei și câte mai trebuia le-a făcut.

14,35 Și văzând poporul credința lui Simon și mărirea adusă de el neamului său, l-a pus cârmuitor și arhiereu, pentru că el a făcut toate acestea, păstrând dreptatea și credința neamului său și râvnind în tot chipul să înalțe pe poporul său.

14,36 Și în zilele acelea a mers bine lucrul prin mâinile lui, că s-au izgonit străinii din țara lor și cei din cetatea lui David din Ierusalim, care își făcuseră cetate, din care ieșeau și pângăreau împrejurimea templului și aduceau mult necaz cu întinăciunea lor.

14,37 Și a pus să locuiască în el bărbați iudei și l-a întărit spre apărarea țării și a cetății și a înălțat zidurile Ierusalimului.

14,38 Și regele Dimitrie i-a întărit arhieria după aceasta,

14,39 și l-a făcut dintre prietenii săi, și l-a mărit apoi cu cinste mare,

14,40 pentru că a auzit că Romanii îi au pe Evrei de prieteni și aliați; și că ei au ieșit înaintea solilor lui Simon cu cinste;

14,41 Pentru toate acestea au voit iudeii și preoții să le fie Simon cârmuitor și arhiereu în veac, până se va scula prooroc credincios,

14,42 și să fie peste ei cârmuitor și să aibă grijă de cele sfinte, să facă rânduieli mai mari peste lucrurile lor și peste țară și peste arme și cetăți.

14,43 Și să poarte grijă de templu și toți să asculte de el și cu numele lui să se scrie toate scrisorile în țară și să se îmbrace cu porfiră și să poarte podoabe de aur.

14,44 Și nimănui din popor și din preoți nu va fi îngăduit să calce ceva din acestea și să fie împotriva celor ce va zice el, sau să facă adunare în țară fără de el, sau să se îmbrace cu porfiră și să poarte agrafă de aur;

14,45 Iar cine va face afară de acestea sau va călca ceva dintr-acestea să fie vinovat”.

14,46 Și a primit tot poporul să-i facă lui Simon, după cuvintele acestea.

14,47 Iar Simon a primit și a voit să fie arhiereu și cârmuitor și stăpânitor neamului evreiesc și preoților și să poarte grijă de toți.

14,48 Și a zis ca scrisoarea aceasta să fie săpată în table de aramă,

14,49 și să le așeze în curtea templului în loc ales și copii după ele să le pună în vistierie, ca să le aibă Simon și fiii lui.

15,1 Și a trimis Antioh, feciorul regelui Dimitrie, scrisori din insulele mării lui Simon preotul și stăpânitorul evreilor și către tot neamul iudeu.

15,2 Și erau scrise în acest chip: „Regele Antioh, lui Simon arhiereul și stăpânitorul evreilor și neamului evreiesc, bucurie.

15,3 De vreme ce oameni mișei au biruit împărăția părinților noștri,

15,4 și vreau să o așez din nou precum era mai înainte, am adunat oștire multă, am făcut corăbii de război și am hotărât să pedepsesc pe cei care au prădat țara noastră și pe cei care au pustiit cetățile din hotarele stăpânirii mele.

15,5 Acum dar îți întăresc toate scutirile date de regii cei mai înainte de mine și orice alte daruri ți-au îngăduit ei;

15,6 Și-ți îngăduiesc să faci bani sub numele tău, în țara ta.

15,7 Și Ierusalimul și templul să fie libere și toate armele ce ai și cetățile pe care le-ai zidit și le stăpânești să-ți rămână ție;

15,8 Și toată datoria domnească și oricâte erau să fie pentru domnie, de acum și în tot veacul, se lasă ție.

15,9 Și după ce vom așeza stăpânirea noastră, te vom mări pe tine și neamul tău și templul Domnului cu slavă mare, încât să fie arătată mărirea voastră în tot pământul”.

15,10 În anul o sută șaptezeci și patru, a ieșit Antioh în pământul părinților săi și s-au adunat acolo toate oștirile, încât puțini au rămas eu Trifon.

15,11 Și l-a izgonit regele Antioh, iar el a fugit în Dora cea de lângă mare.

15,12 Că a văzut că s-au adunat peste el răutățile și l-au părăsit oștirile.

15,13 Și a tăbărât Antioh asupra Dorei împreună cu o sută douăzeci de mii de bărbați războinici și opt mii de călăreți.

15,14 Și a înconjurat cetatea și cu corăbii și o lovea și dinspre uscat și dinspre mare și pe nimeni n-a lăsat nici să iasă, nici să intre.

15,15 Și a venit Numeniu și cei care erau cu el de la Roma având scrisori către regi și țări, în care erau scrise acestea:

15,16 „Lucius, consul al Romanilor, regelui Ptolomeu, bucurie.

15,17 Solii iudeilor au venit la noi prieteni și aliați ai noștri, ca să înnoiască prietenia și legătura cea din început, trimiși de Simon arhiereul și de poporul iudeilor.

15,18 Și au adus un scut de aur de o mie de mine.

15,19 Pentru aceasta scriem regilor și țărilor, ca să nu le facă rău, lor și cetăților și țării lor, și să nu dea ajutor celor care se războiesc împotriva lor.

15,20 Și ni s-a părut că este bine a lua scutul de la ei.

15,21 Deci de vor fi fugit vreunii oameni făcători de rele din țara lor la voi, să-i dați lui Simon arhiereul, să-i pedepsească după legea lor”.

15,22 Aceeași scrisoare a fost adresată regelui Dimitrie, lui Atalus, lui Ariarate și lui Arsachis,

15,23 precum și tuturor țărilor: Sampsame, Sparta, Delos, Mindus, Sicion, Caria, Samos, Pamfilia, Licia, Halicarnas, Cos, Side, Aradus, Rodos, Faselis, Gortina, Cnidus, Cipru și Cirene.

15,24 Și copia lor a trimis-o lui Simon arhiereul.

15,25 Iar regele Antioh î tăbărât asupra Dorei a doua zi, aducând din ce în ce mai aproape oștirile sale și făcând mașini, a închis Antioh pe Trifon, încât nu putea nici să intre, nici să iasă.

15,26 Și i-a trimis Simon două mii de bărbați aleși să-i ajute și argint și aur și vase prețioase.

15,27 Și n-a vrut să le primească, ci a stricat tot ceea ce s-a înțeles cu el mai înainte și s-a înstrăinat de el.

15,28 Și a trimis la el pe Atenobiu, unul din prietenii săi, spre a vorbi cu el astfel: „Voi țineți Iafa și Ghezer și întăritura din Ierusalim, cetăți ale stăpânirii mele.

15,29 Hotarele lor le-ați pustiit și ați adus necaz mare pe pământ, stăpânind locuri multe în hotarele stăpânirii mele;

15,30 Acum dar dați cetățile pe care le-ați luat și birurile ținuturilor pe care le-ați stăpânit din hotarele cele din afară de Iuda.

15,31 Iar de nu, dați pentru ele cinci sute de talanți de argint și pentru stricăciunea făcută și pentru birurile cetăților, alți cinci sute de talanii; iar de nu, vom veni și vom face război împotriva voastră”.

15,32 Și a venit Atenobiu, prietenul regelui, la Ierusalim și a văzut mărirea lui Simon și rafturi cu vase de aur și de argint și slugărime multă, încât se minuna și apoi i-a spus cuvintele regelui:

15,33 și răspunzând Simon, i-a zis lui: „Nici pământ străin n-am luat, nici ținem ceva străin, ci moștenirea părinților noștri, pe care vrăjmașii noștri fără judecată cu orice prilej au apucat-o.

15,34 Iar noi ne ținem acum de moștenirea părinților noștri.

15,35 Cât despre Iafa și Ghezer, pe care le ceri, acestea făceau tulburare în popor și în țara noastră. Pentru ele vom da o sută de talanți". Și Atenobiu nu i-a răspuns nici un cuvânt.

15,36 Și întorcându-se cu mânie la rege, i-a spus cuvintele acestea și mărirea lui Simon și toate câte a văzut și sa mâniat regele cu mare furie:

15,37 Iar Trifon, intrând în corabie, a fugit la Ortosia.

15,38 Și a pus regele pe Cendebeu comandant la marginea mării și i-a dat oștire pedestrași și călăreți.

15,39 Și i-a poruncit să se așeze în preajma Iudeii și să zidească Cedronul, să întărească porțile și să facă război împotriva poporului. Iar regele a început să urmărească el însuși pe Trifon.

15,40 Și a venit Cendebeu la Iamnia și a început să asuprească poporul și să intre în Iuda, robind și ucigând. Și a zidit Cedronul.

15,41 Și a rânduit acolo călăreți și oaste, ca să facă năvăliri și să închidă căile Iudeii, precum i-a poruncit regele.

16,1 Și s-a suit Ioan de la Ghezer, și a spus lui Simon, tatăl său, cele ce a făcut Cendebeu.

16,2 Și a chemat Simon pe cei doi fii mai mari ai săi, pe Iuda și pe Ioan, și le-a zis: „Eu și frații mei și casa tatălui meu ne-am luptat cu vrăjmașii lui Israel din tinerețe până în ziua de astăzi, și prin mâinile noastre de multe ori s-a izbăvit Israel.

16,3 Și acum am îmbătrânit, iar voi pentru această slujbă, din mila lui Dumnezeu, aveți ani destui; fiți în locul meu și în locul fratelui meu și faceți război pentru neamul nostru, și ajutorul cel din cer să fie cu voi".

16,4 Și a ales din țară douăzeci de mii de bărbați războinici și călăreți, și a mers asupra lui Cendebeu, și au dormit la Moden.

16,5 Și ieșind dimineața la câmp, au fost întâmpinați de oștire multă, pedeștri și călări; iar între ei era un râu.

16,6 Și a tăbărât el și poporul lui în fața lor. Și văzând că poporul se teme să treacă râul, a trecut întâi el, și l-au văzut oamenii lui, și au trecut și ei după el.

16,7 Și a despărțit oastea în două și pe călăreți i-a așezat în mijlocul pedestrașilor, căci călărimea vrăjmașilor era foarte multă.

16,8 Și au trâmbițat cu trâmbițele sfințite, și Cendebeu a fost înfrânt împreună cu tabăra lui, și au căzut dintre ei răniți mulți, și câți au mai rămas au fugit în cetate.

16,9 Atunci a fost rănit Iuda, fratele lui Ioan, iar Ioan i-a gonit până la Cedron, pe care-l zidise.

16,10 Și au fugit până la turnurile cele din țarina Azotului, și le-au ars cu foc, și au căzut dintre ei ca la vreo două mii de bărbați, și s-au înapoiat în pământul Iudeii cu pace.

16,11 Iar Ptolomeu al lui Abub era pus cârmuitor în câmpul Ierihonului, și avea argint și aur mult.

16,12 El era ginere al arhiereului.

16,13 Și s-a înălțat inima lui și a vrut să stăpânească țara, și s-a sfătuit cu vicleșug

asupra lui Simon și a fiilor lui, ca să-l omoare.

16,14 Iar Simon umbla prin cetățile din iară și purta grijă de nevoile lor, și s-a coborât din Ierihon, el și Matatia și Iuda, fiii lui, în anul o sută șaptezeci și șapte, în luna a unsprezecea, luna Șebat.

16,15 Și i-a primit cu vicleșug feciorul lui Abub într-un castel mic, ce se chema Doc, pe care-l zidise, și le-a făcut ospăț mare, și a ascuns acolo bărbați.

16,16 Și când s-au ametit de vin Simon și fiii lui, s-a sculat Ptolomeu și cei care erau cu el, și-au luat armele și au intrat asupra lui Simon la ospăț, și l-au omorât împreună cu cei doi feciori ai lui, și o seamă din slugile lui.

16,17 Și a făcut răutate mare și a răsplătit rele pentru bune.

16,18 Și scriind acestea, Ptolomeu a trimis la rege să-i dea oștire într-ajutor, și-i va supune în schimb țara și cetățile sale.

16,19 Și a trimis pe alții la Ghezer să omoare pe Ioan, și celor mai mari peste mii le-a trimis scrisori să vină la el, să le dea argint, aur și daruri.

16,20 Iar pe alții i-a trimis să cuprindă Ierusalimul și muntele templului Domnului.

16,21 Dar alergând cineva înainte, i-a spus lui Ioan la Ghezer că au pierit tatăl și frații lui și că a trimis să-l omoare și pe el.

16,22 Și auzind, s-a spăimântat și prinzând bărbații care veniseră să-l piardă, i-a omorât, că a cunoscut că voiau să-l omoare.

16,23 Iar celelalte fapte ale vieții lui Ioan, războaiele lui și vitejiile lui, pe care le-a făcut bărbătește, și zidurile Ierusalimului pe care le-a făcut, și toate isprăvile lui,

16,24 iată acestea s-au scris în cartea zilelor arhieriei lui, după ce s-a făcut arhiereu în locul tatălui său.

2Macabei 1,1 „Fraților iudei, care sunt prin Egipt, bucurie! Frații voștri iudei, cei din Ierusalim și cei din țara Iudeii, vă doresc vouă tuturor pace și sănătate!

1,2 Să vă facă bine Dumnezeu și să-și aducă aminte de legământul Său care l-a făcut cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov, robii cei credincioși.

1,3 Să vă dea inimă vouă tuturor ca să vă închinați Lui și să faceți voia Lui cu dor mare și cu râvnă în suflet;

1,4 Să deschidă inima voastră în legea Sa și întru poruncile Sale, și pace să facă.

1,5 Și să asculte rugăciunile voastre și să se împace cu voi și să nu vă părăsească în vreme rea.

1,6 Așa ne rugăm acum aici pentru voi.

1,7 Domnind Dimitrie în anul o sută șaizeci și nouă, noi iudeii am scris vouă din necazul și din strâmtorarea ce a venit peste noi în anii aceștia, de când Iason și cei care au fost cu el trădaseră pământul cel sfânt și regatul.

1,8 Și au dat foc porților, și au vărsat sânge nevinovat, și ne-am rugat Domnului, și ne-a ascultat, și am adus jertfă și făină de grâu, și am aprins lumini, și am pus pâini înainte.

1,9 Și acum vă scriem ca să țineți sărbătoarea corturilor în luna Chislev”.

1,10 Scrisă în anul o sută optzeci și opt. „Cei din Ierusalim și din Iudeea și sfatul bătrânilor și Iuda, lui Aristobul, sfetnicul regelui Ptolomeu, care este din neamul preoților celor unși și iudeilor celor din Egipt, bucurie și sănătate.

1,11 Din mari primejdii izbăvindu-ne Dumnezeu, mulțumim neîncetat Lui, ca cei care suntem gata să ne războim împotriva regelui.

1,12 Că Dumnezeu a lovit pe cei care s-au războit asupra sfintei cetăți.

1,13 Că fiind în Persia căpetenia potrivnicilor și oștirile cele ce erau cu el, cărora se părea că nimeni nu le poate sta înainte, au fost măcelăriți în templul zeiței Nanaia, înșelându-i cu cuvinte viclene preoții zeiței Nanaia.

1,14 Căci Antioh, prefăcându-se că vrea să se căsătorească cu zeița Nanaia, a sosit acolo cu prietenii săi, ca să ridice multele bogății ale templului în chip de zestre.

1,15 Și preoții zeiței Nanaia, punând comorile înainte și el apropiindu-se cu câțiva din suita sa de curtea capiștei, ei au închis templul;

1,16 Și după ce a intrat Antioh, ei au deschis o ușă ascunsă a podului, și aruncând cu pietre, au omorât pe căpetenie și pe cei care erau cu el, și desfăcându-i în bucăți și tăindu-le capetele le-au aruncat celor din afară.

1,17 Întru toate binecuvântat este Dumnezeul nostru, Cel care a dat pierzării pe cei care au făcut fapte păgânești.

1,18 Vrând drept aceea să facem în douăzeci și cinci de zile ale lunii lui Chislev sărbătoarea sfințirii templului, cu cuviință am socotit a vă înștiința, ca și voi asemenea să prăznuiți sărbătoarea corturilor și a focului, în amintirea lui Neemia, cel care a zidit templul Domnului și jertfelnicul pe care a adus jertfă.

1,19 Căci, când au fost duși în Persia strămoșii noștri, bunii credincioși preoți, care erau atunci, luând din focul jertfelnicului, l-au ascuns în taină într-o groapă ca de fântână fără de apă, în care l-au astupat, încât locul nu era știut de nimeni.

1,20 Iar după ce au trecut câțiva ani, când a voit Dumnezeu, trimis fiind Neemia de regele Persiei, a trimis după foc pe nepoții preoților celor ce l-au ascuns, și precum ne-au spus, n-au aflat foc, ci apă mocirloasă.

1,21 Și le-a poruncit să scoată de acolo apă și să aducă, și după ce s-au adus cele de jertfă, a poruncit Neemia preoților să stropească cu apa aceea lemnele și cele ce erau puse deasupra.

1,22 După ce s-a făcut aceasta și a vestit vremea, când a strălucit soarele care mai înainte era în nori, s-a aprins foc mare, încât toți s-au minunat.

1,23 Și rugăciune făceau toți preoții, când se mistuia jertfa, preoții toți începând cu Ionatan; iar ceilalți răspundeau împreună cu Neemia.

1,24 Iar rugăciunea era într-acest chip: „Doamne! Doamne Dumnezeule! Făcătorul tuturor, Cel înfricoșător și tare și drept și milostiv.

1,25 Cel care unul este împărat și bun și unul dătător de bunătăți și singur drept și atotțiitor și veșnic Cel care mântuiești pe Israel din tot răul, Cel care ai ales pe părinți și i-ai sfințit.

1,26 Primește jertfa aceasta, pentru tot poporul Tău Israel, și păzește partea Ta și o sfințește.

1,27 Adună risipirea noastră, izbăvește pe cei care slujesc între neamuri, spre cei ocăriți și urâți caută, ca să cunoască neamurile că Tu ești Dumnezeul nostru.

1,28 Pedepsește pe cei care ne asupresc și ne hulesc cu mândrie.

1,29 Răsădește pe poporul Tău în locul cel sfânt al Tău, precum a zis Moise”.

1,30 Și preoții cântau laude.

1,31 Iar după ce s-au mistuit cele ce erau ale jertfei, a poruncit Neemia să ude cu cealaltă apă, care a rămas, pietrele cele mai mari.

1,32 Îndată ce s-a făcut aceasta, s-a aprins din ele flacără, dar flacăra de pe altar o covârșea în strălucire.

1,33 Și după ce s-a făcut aievea lucrul acesta, s-a spus regelui Perșilor că în locul în care ascunseseră focul preoții duși în robie s-a arătat apă, din care Neemia și cei care erau cu el a sfințit jertfele.

1,34 Iar regele, cercetând lucrul, a îngrădit locul și a făcut jertfelnic.

1,35 Și multe daruri și lucruri luând regele, le-a dăruit preoților.

1,36 Și a numit Neemia locul acela Neftar, care se tălmăcește curățenie, dar se cheamă de către cei mulți Neftai.

2,1 Și se află în arhive cum că Ieremia proorocul a poruncit celor care erau duși în robie să ia foc, precum s-a arătat.

2,2 Și că a poruncit proorocul celor care erau duși în robie, când le-a dat sulul legii, ca să nu uite poruncile Domnului și să nu rătăcească cu cugetele, văzând chipuri de aur și de argint și podoaba cea de primprejurul lor.

2,3 Și altele ca acestea zicând, îi îndemna să nu depărteze legea de la inima lor.

2,4 Și era tot în acele scrieri cum că proorocul, luând poruncă de la Domnul, a poruncit ca să aducă cu sine cortul și chivotul.

2,5 Și ieșind la muntele în care s-a suit Moise și a văzut țara ce i s-a dat ca moștenire, Ieremia a venit acolo și a aflat loc în peșteră, și cortul și chivotul și jertfelnicul tămâierii le-a băgat acolo și a astupat ușa.

2,6 Și venind unii din cei care mergeau după el, ca să însemne calea, n-au putut-o găsi.

2,7 Aflând acest lucru, Ieremia i-a înfruntat și a zis că necunoscut va fi locul acela, până când va aduna Dumnezeu adunarea poporului și Se va milostivi.

2,8 Și atunci Domnul va arăta acestea, și se va arăta slava Domnului și norul, precum s-a arătat și lui Moise, și precum cu slavă s-au arătat când s-a rugat Solomon să se sfințească templul,

2,9 și ca un înțelept a adus jertfă de sfințirea și de săvârșirea templului Domnului;

2,10 Precum, când s-a rugat Moise către Domnul, și s-a coborât foc din cer și a mistuit cele ale jertfei, așa și Solomon s-a rugat, și coborându-se foc, a ars arderile de tot.

2,11 Moise a zis: „Fiindcă jertfa pentru păcat n-a fost mâncată, ca a fost mistuită”.

2,12 Asemenea și Solomon opt zile a prăznuit.

2,13 Și se spuneau nu numai acestea în pomenirile lui Neemia, dar și cum el, întemeind o bibliotecă, a adunat cele despre regi și despre prooroci, și ale lui David, și cărțile cele trimise de regii perși pentru dări,

2,14 asemenea și Iuda, cărțile care s-au risipit din pricina războiului ce s-a făcut nouă, toate le-a adunat, și sunt la noi.

2,15 Dintre acestea, de vă vor trebui, să trimiteți oameni care să vi le aducă.

2,16 Vrând dar a prăznui sărbătoarea curățirii templului, v-am scris vouă; drept aceea bine veți face de veți ține zilele acestea.

2,17 Și Dumnezeu, Cel care a izbăvit pe tot poporul Său a dat tuturor moștenirea și împărăția și preoția și sfințenia.

2,18 Precum a făgăduit prin lege, să nădăjduim în Dumnezeu, că în curând ne va milui pe noi și ne va aduna de sub cer la locul cel sfânt.

2,19 Că din mari răutăți ne-a scos și locașul sfânt l-a curățit”.

2,20 Despre istoria lui Iuda Macabeul și a fraților lui, curățirea marelui templu și

înnoirea altarului,

2,21 și războaiele ce au făcut împotriva lui Antioh Epifan și împotriva lui Eupator, fiul lui,

2,22 și arătările cele din cer ce s-au făcut celor care vitejește s-au nevoit pentru iudaism, încât, puțini fiind ei, toată țara au cucerit din nou și mulțime de barbari au izgonit,

2,23 și templul cel în toată lumea vestit au zidit, ți cetatea au făcut-o slobodă, și legile cele părăsite le-au adus la loc, Domnul cu toată bunătatea, milostiv fiindu-le;

2,24 Aceste toate de către Iason Cirineanul istorisite în cinci cărți vom încerca într-o carte a le scrie.

2,25 Că socotind mulțimea numerelor și greutatea care este celor care vor să pătrundă cu de-amănuntul povestirile istoriei, din pricina mulțimii materiei,

2,26 am avut grijă ca, celor care vor vrea să citească, să le fie mângâiere sufletească; iar celor care se vor nevoi a le ține minte, ușurare, și tuturor celor care vor citi, folos.

2,27 Iar noi, care ne-am apucat a scurta acest lucru, nu de mică osteneală, ci de lucru plin de priveghere ne-am apucat,

2,28 lucru nu de mai puțină îndemânare decât a celui care gătește ospăț și caută folosul altora. Deși lucrul nu este ușor, pentru mulțumirea celor mulți vom suferi bucuroși pătimirea aceasta.

2,29 A alege cu amănuntul adevărul fiecărui lucru, lăsăm celui care a scris; iar aici mai mult ne ostenim, ca să ne ținem de regulile prescurtării.

2,30 Că precum meșterul casei celei noi se cade să poarte grijă de toată așezarea, iar cel care se apucă a o înfrumusețea și a o zugrăvi trebuie să caute cele ce sunt spre podoabă, așa trebuie a socoti și despre noi.

2,31 Că a căuta și a culege multe cu amănuntul, și a vorbi despre toate, este de datoria celui care scrie istoria;

2,32 Iar a urmări scurtarea povestirii și a lăsa cercetarea lucrării este în voia celui care face prescurtarea.

2,33 De aici dar vom începe istorisirea, la cele de mai sus atâta adăugând, că neînțelept lucru ar fi în precuvântare a înmulți cuvintele și istoria a o scurta.

3,1 Când sfânta cetate cu toată pacea se locuia, și legile foarte bine se păzeau pentru evlavia lui Onia arhiereul și ura împotriva răutății,

3,2 s-a întâmplat că înșiși regii au cinstit locul acesta și templului i-au trimis daruri foarte bune,

3,3 atât încât chiar și Seleuc, regele Asiei, a dat din veniturile sale toate cheltuielile la slujbele cele de obște ale jertfelor.

3,4 Și un oarecare Simon, din neamul lui Veniamin, fiind pus ispravnic al templului Domnului, s-a certat cu arhiereul pentru treburile târgului din cetate.

3,5 Și neputând birui pe Onia, a mers la Apoloniu, feciorul lui Traseu, care pe vremea aceea era cârmuitor în Cele-Siria și în Fenicia,

3,6 și i-a spus cum că vistieria sa din Ierusalim este plină de nenumărați bani, căci mulțimea banilor ce se adună din biruri este nenumărată și fără legătură cu ce se cheltuiește la jertfe, și s-ar putea ca aceste comori să vină sub puterea regelui.

3,7 Și întâlnindu-se Apoloniu eu regele, l-a înștiințat de banii despre care i s-a spus, iar el, chemând pe Eliodor, care era mai mare peste bani, l-a trimis și i-a poruncit să

aducă banii mai sus pomeniți.

3,8 Și Eliodor îndată a pornit la călătorie, însă dând veste că merge în cetățile Celе-Siriei și ale Feniciei, iar cu fapta plinind porunca regelui.

3,9 Și după ce a sosit la Ierusalim, a fost primit cu cinste de arhiereul cetății, și a spus de înștiințarea aceea, și i-a arătat pentru ce pricină a venit, și a întrebat de sunt adevărate acestea.

3,10 Iar arhiereul a arătat că bogățiile sunt pentru văduve și pentru săraci,

3,11 iar o seamă sunt și ale lui Hircan, fiul lui Tobie, care este om foarte de cinste; iar nu precum a făcut pâra necredinciosul Simon; dacă se scad toate aceste bogății, toți banii sunt patru sute de talanți de argint și două sute de aur.

3,12 Și cum că strâmbătate se face celor care au încredințat lucrurile lor sfințeniei locului aceluia și templului Domnului, care în toată lumea se cinstește pentru mărirea și sfințenia lui. Aceea nicidecum nu poate să fie.

3,13 Iar Eliodor, potrivit poruncilor împărătești ce avea, a zis că acelea în vistieria domnească trebuie să fie duse.

3,14 Dar într-o zi, când el s-a dus să vadă cu de-amănuntul vistieria templului, s-a făcut mare zarvă în toată cetatea.

3,15 Preoții îmbrăcați cu veșmintele cele sfințite, căzând înaintea altarului, chemau din cer pe Cel care a dat legea pentru punerile acestea, ca să păzească întregi banii celor care îi încredințaseră acolo.

3,16 Și oricine vedea fața arhiereului nu putea să nu se mâhnească adânc în inima lui, că vederea lui și schimbarea feței arăta necazul cel dinăuntru al sufletului lui.

3,17 Că se revărsase peste omul acela oarecare temere și groază a trupului, din care cei care vedeau cunoșteau durerea din inima lui.

3,18 Iar alții din case alergau cu grămada spre rugăciunea obștească, ca să nu ajungă locul cel sfânt spre defăimare.

3,19 Și femeile, încinse pe sub sâni cu saci de pocăință, umpleau căile, iar fecioarele, care erau închise în casă, unele alergau la porți, unele la ziduri și altele se plecau pe ferestre.

3,20 Și toate cu mâinile ridicate spre cer se rugau.

3,21 Și era jalnică privire, cum cădea mulțimea amestecată și în necaz mare fiind arhiereul, aștepta ce avea să fie.

3,22 Aceștia dar se rugau Atotputernicului Dumnezeu, ca bogățiile încredințate întregi și cu toată siguranța, să se păzească pentru cei care le-au încredințat.

3,23 Iar Eliodor vrând să îndeplinească porunca, fiind cu ostașii la vistierie,

3,24 Domnul părinților și Stăpânul a toată puterea a făcut o minunată arătare, încât toți cei ce îndrăzniseră să vină, spăimântându-se de puterea lui Dumnezeu, au leșinat și s-au înfricoșat.

3,25 Că li s-a arătat un cal care avea pe el un călăreț groaznic și era împodobit cu foarte frumos acoperământ și pornindu-se iute, a lovit pe Eliodor cu copitele cele dinainte; iar cel care ședea pe cal se vedea având arme de aur.

3,26 Și încă alți doi tineri s-au arătat înaintea lui, puternici foarte, strălucind de mărire și cu îmbrăcăminte luminoasă, care, stând de amândouă părțile, neîncetat îl băteau cu multe lovituri, copleșindu-l.

3,27 Și fără de veste, căzând Eliodor pe pământ și cu mult întuneric împresurându-se, l-au apucat și l-au pus într-o lectică.

3,28 Pe cel care cu puțin mai înainte cu mulți alergători și ostași a intrat în mai sus-arătata vistierie, l-au dus, neputând avea nici un ajutor de la arme.

3,29 Aievea cunoscând puterea lui Dumnezeu, și Dumnezeu lucrând așa, acela zăcea mut și lipsit de toată nădejdea de mântuire.

3,30 Iar aceia binecuvântau pe Domnul, Cel care a mărit locul Său și templul Său, care cu puțin mai înainte fusese plin de frică și de tulburare iar când S-a arătat Domnul Atotțiitorul, s-a umplut de veselie și de bucurie.

3,31 Și unii dintr-ai lui Eliodor curând s-au rugat lui Onia ca să cheme pe Cel Preaînalt și să dăruiască viața celui care zăcea în ghearele morții.

3,32 Atunci, temându-se arhiereul ca nu cumva să socotească regele că iudeii au făcut ceva vicleșug asupra lui Eliodor, a adus jertfă pentru izbăvirea omului.

3,33 Și după ce arhiereul s-a rugat lui Dumnezeu, tinerii aceia iarăși s-au arătat lui Eliodor cu aceleași haine îmbrăcați și stând, au zis: „Multă mulțumire să aduci lui Onia arhiereul că pentru el ți-a dăruit Domnul viață.

3,34 Iar tu din cer fiind bătut, spune la toți puterea cea prea mare a lui Dumnezeu”. Și după ce au zis acestea, s-au făcut nevăzuți.

3,35 Iar Eliodor aducând jertfă Domnului și făgăduințe foarte mari făcând Celui care i-a dăruit viața, și mulțumind lui Onia, s-a întors la rege,

3,36 mărturisind tuturor lucrurile prea marelui Dumnezeu, pe care le-a văzut.

3,37 Și regele, întrebând pe Eliodor cine ar fi vrednic, care să se mai trimită odată în Ierusalim, el a răspuns:

3,38 „De ai pe cineva vrăjmaș sau pânditor domniei tale, trimite-l pe acela acolo și bătut îl vei primi, chiar de va scăpa; pentru că în locul acela este cu adevărat puterea lui Dumnezeu.

3,39 Că Cel care locuiește în cer este privitor și ajutător locului aceluia, și pe cei care vin ca să facă rău, îi bate și îi pierde”.

3,40 Și așa s-a întâmplat cu Eliodor și cu paza vistieriei.

4,1 Iar Simon de care am vorbit mai înainte, care a fost vânzătorul banilor și al patriei, grăia rău de Onia, ca și cum el ar fi abătut nenorocirea asupra lui Eliodor și ar fi fost urzitorul răutăților;

4,2 Și pe făcătorul de bine al cetății și pe cârmuitorul celor de un neam cu sine, și pe râvnitorul legilor, vrăjmaș al ocârmuirii îndrăznea a-l arăta.

4,3 Atât a crescut vrajba, încât și prin oarecare om al lui Simon ucideri s-au făcut.

4,4 Gândind Onia la primejdia învrăjbirii și că se va mânia Apoloniu, stăpânitorul Cele-Siriei și al Feniciei, auzind de răutatea lui Simon, s-a dus la rege,

4,5 nu ca să pârască pe cetățeni, ci socotind folosul cel de obște și deosebi la tot neamul.

4,6 Că vedea că nu este cu putință a se împăca lucrurile, fără de rânduială domnească și că Simon nu va înceta de la nebunia aceasta.

4,7 Ci murind Seleuc și luând domnia Antioh, cel poreclit Epifan, a poftit arhieria Iason, fratele lui Onia.

4,8 Și mergând Iason la rege, s-a rugat făgăduind trei sute șaizeci de talanți de argint, și încă alt venit de optzeci de talanți.

4,9 Afară de acestea, făgăduia încă și alți o sută cincizeci, de i s-ar îngădui putința de a înființa școală pentru tineri și pe cetățenii Ierusalimului a-i trece cetățeni ai Antiohiei.

4,10 Și îngăduind regele, a dobândit stăpânirea și îndată a început să învețe obiceiuri grecești pe cei din neamul său.

4,11 Și lepădând milostivele îngăduințe domnești, care s-au îngăduit evreilor prin Ioan, tatăl lui Evpolemos care fusese sol la Romani pentru împrietenire și alianță și stricând rânduielile cele legiuite, rânduieli fără de lege înnoia.

4,12 Că, fără rușine, tocmai sub cetate a întemeiat școală și pe cei mai tari dintre tineri îi silea să învețe obiceiurile și jocurile elinești.

4,13 Și într-acest chip se întărea elenismul și sporeau obiceiurile celor de alt neam, pentru acea prea mare necurăție a acestui Iason, păgân și nu arhiereu.

4,14 Așa încât preoții nu se mai sârguiau spre slujbele altarului; ci nebăgând seamă de templul Domnului și părăsind jertfele, se grăbeau să se împărtășească cu privirea cea fără de lege a luptei la disc, după ce se auzea chemarea crainicilor.

4,15 Și datina părintească nebăgând-o în seamă, măririle cele elinești mai bune le socoteau.

4,16 De aceea grea nevoie i-a cuprins, că aceia a căror povățuire o pofteau și cărora voiau a se asemăna, pe aceia vrăjmași și stăpânitori i-au avut.

4,17 Că a face păgânește împotriva dumnezeieștilor legi nu este prea lesne, însă acestea timpul le va arăta.

4,18 Iar când se țineau jocurile cele din cinci în cinci ani, la care era de față regele,

4,19 a trimis nelegiuitul Iason din Ierusalim, ca soli, pe cei care erau cu drept de cetățenie antiohiană, care au adus trei sute de drahme de argint pentru jertfa lui Hercule, pentru care și cei care au dus argintul s-au rugat ca să nu se dea la jertfe, că nu se cuvine, ei să fie întrebuințați la alte cheltuieli.

4,20 Iar aceste trei sute de drahme fuseseră sortite de cel care le trimisese pentru jertfă lui Hercule, dar, după voia celor care le-au adus, le-au hărăzit pentru dresul corăbiilor celor de oștire.

4,21 Și Apoloniu al lui Menesteu fiind trimis în Egipt de regele Antioh, cu prilejul ridicării la tron a regelui Ptolomeu Filometor, Antioh a aflat că Ptolomeu avea asupra lui gânduri dușmănoase, de aceea Antioh, căutând să se pună la adăpost, s-a dus la Iafa și apoi la Ierusalim.

4,22 Și cu mare cuviință a fost primit de către Iason și de către cetate, cu făclii aprinse și cu strigări a fost întâmpinat, și de aici spre Fenicia a pornit eu tabăra.

4,23 Și după trei ani a trimis Iason pe Menelau, fratele lui Simon mai sus-numitul, ca să ducă bani regelui și ca să-i aducă aminte de lucrurile cele de lipsă.

4,24 Iar el plăcând regelui, pentru că l-a preamărit cu înfățișarea lui de mare curtean, a ajuns să ia arhieria, dând cu trei sute de talanți de argint mai mult decât Iason.

4,25 Și luând porunci domnești, a venit, nimic vrednic de arhierie aducând, numai mânie de tiran crud și urgie de fiară sălbatică având.

4,26 Și așa Iason, care a îndepărtat pe fratele său, îndepărtatu-l-a și pe el altul și l-a izgonit în țara amoniților.

4,27 Iar Menelau a ajuns arhiereu, dar de banii pe care îi făgăduise regelui nici o grijă n-a avut, deși Sostrate, mai marele cetății, îi cerea.

4,28 Acesta era pus peste adunarea birurilor. Pentru aceea pe amândoi i-a chemat regele.

4,29 Și Menelau a lăsat locțiitor de arhiereu pe Lisimah, fratele său; iar Sostrate pe

Crates, mai-marele Ciprului.

4,30 Și acestea așa fiind, s-a întâmplat de s-au răsculat locuitorii orașelor Tars și Malus, pentru că au fost dați dar Antiohidei, țiitoarea regelui.

4,31 Degrabă dar a venit regele ca să potolească răscoala, lăsând în locul său pe Andronic, unul din marii dregători.

4,32 Iar Menelau, socotind că a aflat vreme bună, furând niște vase de aur de ale templului, le-a dăruit lui Andronic, și pe altele le-a vândut în Tir și în cetățile cele de primprejur.

4,33 Aflând Onia acest lucru, l-a mustrat, fiind el în loc fără de frică, în Dafne cea de lângă Antiohia.

4,34 Pentru aceea Menelau, luând deosebi pe Andronic, l-a rugat să omoare pe Onia. Deci venind el la Onia și cu înșelăciune dându-i dreapta și încredințându-l cu jurământ, și cu toate că acest lucru dădea de bănuială lui Onia, el a izbutit să-l scoată din sihăstria lui și l-a omorât îndată fără teamă de dreptate.

4,35 Din această pricină nu numai iudeii, ci mulți și dintr-alte neamuri s-au scârbit și s-au mâhnit pentru nedreapta ucidere a bărbatului acestuia.

4,36 Iar după ce s-a întors regele din părțile Ciliciei, iudeii cei din cetate, împreună cu Elinii, urând vicleșugul, s-au plâns cum că fără de dreptate Onia a fost omorât.

4,37 Iar lui Antioh, din suflet mâhnindu-se, i s-a făcut milă și a lăcrimat pentru înțelepciunea și multa bună rânduială a răposatului.

4,38 Și aprinzându-se de mânie, îndată a luat de la Andronic porfira și i-a rupt hainele și l-a purtat împrejur prin toată cetatea, și într-același loc, în care asupra lui Onia a făcut sângeroasa lui ispravă, acolo l-a omorât pe nelegiuitul ucigaș, Domnul răsplătindu-l cu pedeapsa de care a fost vrednic.

4,39 Și Lisimah, cu știrea lui Menelau, furând multe vase sfinte, a ieșit vestea în cetate și s-a adunat mulțimea asupra lui Lisimah, după ce multe vase de aur se cheltuiseră.

4,40 Și după ce s-au sculat asupră-i mulțimile mânioase, Lisimah a înarmat împotrivă ca la vreo trei mii de bărbați, și a început fără de dreptate a omorî, comandant fiind un anume Tyranus, om bătrân și cu vârsta și cu nebunia.

4,41 Mulțimile, dacă au văzut că se scoală Lisimah asupra lor, apucând unii pietre, alții măciuci, alții țărână, aruncau spre cei care erau împrejurul lui Lisimah și spre cei care se sculaseră asupră-le.

4,42 Și astfel pe mulți dintre ei i-au rănit, pe unii i-au omorât și pe toți i-au pus pe fugă, iar pe furul de cele sfinte lângă vistierie l-au omorât.

4,43 Apoi a început judecata pricinii lui Menelau.

4,44 Și când a venit regele în Tir, trei inși, trimiși de înaltul sfat, au adus plângerea cea dreaptă înaintea lui.

4,45 Iar Menelau, aflându-se vinovat, a făgăduit bani mulți lui Ptolomeu, fiul lui Dorimene, ca să îmblânzească pe rege.

4,46 Deci, apucând Ptolomeu pe rege într-un foișor, unde se dusese să se răcorească, l-a făcut să-și schimbe părerea.

4,47 Și pe Menelau, capul a toată răutatea, l-a scos nevinovat; iar pe nenorociții aceia, care măcar și la Sciți, de și-ar fi spus pricina, s-ar fi slobozit nevinovați, pe aceștia i-a judecat spre moarte.

4,48 Drept aceea, degrabă, nedreaptă moarte au suferit cei care purtaseră cuvânt

pentru cetate și pentru popor și pentru sfintele vase.

4,49 Pentru care lucru și locuitorii din Tir, mâhnindu-se de această răutate, cu mare cuviință au dat lucrurile cele de îngroparea lor.

4,50 Iar Menelau, din pricina lăcomiei celor puternici, era în cinste, și crescând întru răutate, mare vrăjmaș a fost celor de un neam cu el.

5,1 Iar în vremea aceasta, Antioh a călătorit a doua oară în Egipt.

5,2 Și s-a întâmplat că în timp de patruzeci de zile s-a văzut peste toată cetatea prin văzduh, alergând, călăreți cu haine aurite îmbrăcați și cu sulițe ca și ostașii cei înarmați,

5,3 și cetele de călăreți rânduite și bătându-se unii cu alții, și năvăliri de amândouă părțile și vălmășag de paveze și mulțime de sulițe și săbii scoase și aruncări de săgeți și străluciri de podoabă de aur și de tot felul de platoșe.

5,4 Pentru aceea, toți se rugau ca să fie spre bine arătarea aceasta.

5,5 Și făcându-se vorbă mincinoasă, cum că a murit Antioh, luând Iason ca la o mie de bărbați, fără de veste a lovit asupra cetății și cei de pe zid împingându-se, mai pe urmă a luat cetatea, iar Menelau a fugit în castel.

5,6 Iar Iason omora pe cetățenii săi fără de milă, nesocotind că izbânda asupra rudeniilor sale este cea mai mare nenorocire.

5,7 Și gândea că prăpădește pe vrăjmași, când în faptă ucidea pe cei de un neam cu sine; totuși n-a dobândit stăpânirea, iar mai pe urmă pentru viclenie, rușine și-a agonisit și pribeag s-a dus iarăși în țara amoniților.

5,8 Și așa s-a sfârșit viața lui de nelegiuiri, că l-a închis Areta, tiranul arabilor. Iar el, dintr-o cetate într-alta fugind, fiind gonit de toți și urât ca un călcător de lege și în necinste fiind la toți ca un ucigaș al patriei și al cetățenilor, a fost gonit în Egipt.

5,9 Și el, cel care trimisese în surghiun pe mulți, a murit în pământ străin între lacedemonieni, unde nădăjduise să găsească sprijin pe socoteala rudeniei dintre lacedemonieni și iudei.

5,10 Și cel care a lepădat mulțime de morți neîngropați, a fost nejelit și de nici un fel de îngropăciune, în mormântul părintesc, n-a avut parte.

5,11 Iar după ce a aflat regele acestea ce s-au făcut, a socotit că iudeii s-au răzvrătit; pentru aceea, pornind din Egipt, cu mânie de fiară sălbatică a luat cetatea cu năvala.

5,12 Și a poruncit ostașilor să taie fără de milă pe cei care le sunt înainte și pe cei care se suie în case să-i omoare.

5,13 Deci au fost omorâți tinerii și bătrânii, bărbații și femeile și feciorii au pierit, și fecioarele și pruncii au fost junghiați,

5,14 astfel că în trei zile optzeci de mii au fost tăiați, iar alții, cam tot atâți câți cei tăiați, au fost vânduți.

5,15 Și neîndestulându-se cu acestea, au îndrăznit a intra și în templul Domnului, cel mai sfânt decât tot pământul, având călăuză pe Menelau, cel care și legilor patriei s-a făcut vânzător.

5,16 Și cu mâini nelegiuite a luat sfintele vase și cele ce au fost puse de alți regi spre creșterea, mărirea și cinstea locului, cu nelegiuite mâini trăgându-le, le da.

5,17 Și s-a smerit cu cugetul Antioh, căci nu socotea că pentru păcatele celor care locuiau cetatea S-a mâniat puțină vreme Domnul și că pentru aceea a fost urgisit locul acela.

5,18 Iar de nu s-ar fi întâmplat să fi fost mai dinainte cuprinși de multe păcate, așa precum Eliodor, pe care l-a trimis Seleuc regele, ca să vadă vistieria, așa și acesta, când a năvălit să intre, degrabă ar fi fost bătut și s-ar fi întors de la îndrăznirea sa.

5,19 Că n-a ales Domnul pe poporul Său pentru acest loc, ci locul acesta pentru poporul Său.

5,20 Pentru aceea și locul acesta a avut parte de răutățile ce s-au întâmplat în popor, ca după aceea să se facă părtaș bunătăților celor de la Domnul; părăsit altădată în mâna Atotputernicului, el a fost iarăși așezat în toată mărirea lui, după ce marele Stăpân S-a împăcat cu poporul Său.

5,21 Deci Antioh, luând o mie și opt sute de talanți din templul Domnului, degrabă s-a întors în Antiohia, gândind, de multă trufie, să facă pământul cale de corăbii și marea drum de mers cu picioarele pentru semeția inimii.

5,22 Și a lăsat și dregători, ca să necăjească poporul: în Ierusalim, pe Filip de neam frigian, mai păgân în obiceiuri decât cel care l-a pus;

5,23 La Garizim pe Andronic și pe lângă aceștia pe Menelau, care mai rău decât ceilalți se ridica împotriva cetățenilor.

5,24 Și având gând vrăjmaș asupra locuitorilor evrei, a trimis pe Apoloniu, capul răutăților, cu douăzeci și două de mii de oșteni, poruncind ca pe cei în vârstă pe toți să-i omoare, iar pe femei și pe cei mai tineri să-i vândă.

5,25 Iar acesta, venind în Ierusalim, s-a prefăcut a fi cu pace și a așteptat până în ziua cea sfântă de odihnă și apucând pe iudei în zi de praznic, a poruncit ostașilor celor de sub ascultarea sa să se înarmeze.

5,26 Și pe toți cei care au ieșit să privească i-au omorât și alergând prin cetate cu armele, multă mulțime au omorât.

5,27 Iar Iuda Macabeul cu alți nouă inși, care s-au alăturat lui, retrăgându-se în pustiu, ca fiarele în munți trăia împreună cu cei care erau cu el și se hrăneau cu buruieni ca să nu se spurce.

6,1 Și nu după multă vreme, a trimis regele pe un bătrân atenian, ca să silească pe iudei să se lase de legile lor părintești și să nu mai trăiască după legile lui Dumnezeu.

6,2 Și să pângărească și templul din Ierusalim și să-l numească al lui Zeus Olimpianul, iar pe cel din Garizim, al lui Zeus, iubitorul de oaspeți, precum erau locuitorii locului.

6,3 Ci cu anevoie și grea era poporului tocmeala răutății acesteia.

6,4 Căci păgânii au pângărit templul cu desfrânări și beții, desfătându-se cu desfrânatele în sfintele curți, și aducând cele ce nu se cuvenea.

6,5 Și altarul s-a umplut de lucruri nelegiuite, pe care le oprea legea,

6,6 și nu era voie nici a ține ziua Domnului, nici a păzi sărbătorile părintești, nici măcar a spune că ești Iudeu.

6,7 Și erau duși cu sila la jertfele care se aduceau în fiecare lună de ziua nașterii regelui, și când era sărbătoarea lui Dionysos, erau siliți iudeii, având cununi de iederă, să ia parte la alaiul în cinstea lui Dionysos.

6,8 Și din îndemnul lui Ptolomeu a ieșit poruncă în cetățile elinești cele de prin vecini, ca și pe iudei la fel să-i facă să jertfească,

6,9 iar pe cei care nu vor vrea să treacă la obiceiurile elinești, să-i omoare; de aceea, nimic altceva nu se vedea decât numai greutăți cu care erau asupriți.

6,10 Că s-au adus două femei, care au fost pârâte că și-au tăiat împrejur pruncii lor. Pentru aceea au spânzurat pruncii de sânii lor și prin cetate, pe ulițe purtându-le, le-au aruncat jos de pe zid de au murit.

6,11 Iar alții alergau la peșterile cele de pe aproape, ca ascunzându-se să serbeze ziua de odihnă. De acest lucru, dându-se știre lui Filip, i-a ars, fără ca ei să se împotrivească pentru mărirea acelei preacinstite zile.

6,12 Rog dar pe cei care vor citi această carte, să nu se îngrozească din cauza acestor suferințe; ci să socotească că aceste munci, nu spre pieire, ci spre învățătură au fost neamului nostru.

6,13 Că dacă Domnul nu lasă multă vreme pe cei care lucrează fărădelege, ci degrabă îi aruncă în munci, este semn de mare facere de bine.

6,14 Că pe când la alte neamuri cu îndelungă răbdare așteaptă Domnul, până ce vor ajunge la plinirea păcatelor și apoi să-i muncească; asupra noastră așa a socotit că este bine ca, nu la sfârșitul păcatelor ajungând noi, să aducă pedeapsă asupra noastră.

6,15 Pentru aceea niciodată nu depărtează mila de la noi, ci, certându-ne cu nevoi, nu părăsește pe poporul Său.

6,16 Însă acestea să fie zise, pentru ca să ne aducem aminte.

6,17 Iar după aceste puține cuvinte se cuvine să venim la poveste.

6,18 Unui om anume Eleazar, care era cărturar de frunte și trecut cu vârsta și la față foarte frumos, căscându-i gura, îl silea să mănânce carne de porc.

6,19 Iar el mai vârtos primind moartea cea de cinste, decât viața cea de urâciune, de bună voie s-a dus la munci,

6,20 scuipând carnea din gura lui și apropiindu-se de moarte, așa cum se cuvine a se apropia cei care îndrăznesc a se apăra de cele ce nu se cuvine să le mănânce, oricare ar fi dragostea vieții.

6,21 Iar cei care erau rânduiți la acea nelegiuită jertfă, pentru că-l cunoșteau de mulți ani pe omul acesta, luându-l deoparte, îl rugau să aducă alte cărnuri făcute de el, care îi erau slobod a le mânca și să se prefacă tocmai ca și cum ar mânca de cele ce a poruncit regele din cărnurile jertfei,

6,22 ca, făcând aceasta, să scape de moarte și pentru prietenia veche cu ei, va afla milă.

6,23 Iar el gând bun luând și vrednic fiind de vârstă și de adâncile bătrâneți, și de cinstitele cărunteți, care și le agonisise și de creșterea cea foarte bună din pruncie și mai vârtos de cea sfântă și de rânduiala legii, pusă de Dumnezeu, îndată a răspuns, zicând să-l trimită curând la moarte.

6,24 „Că nu se cuvine vârstei noastre a fățărnici, ca mulți din cei tineri să socotească cum că Eleazar cel de nouăzeci de ani a trecut la obiceiurile celor de alt neam.

6,25 Și din pricina prefăcătoriei mele, pentru această puțină și scurtă vreme, ei să se amăgească prin mine și urâciune și ocară bătrâneților să-mi agonisesc.

6,26 Că deși în această vreme de acum voi scăpa de munca de la oameni, dar din mâinile Atotputernicului, nici viu, nici mort nu voi scăpa;

6,27 Pentru aceea, bărbătește acum dându-mi viața, mă voi arăta vrednic de bătrânețe.

6,28 Și celor tineri pildă vitejească le voi lăsa, ca degrabă și cu bărbăție să moară

pentru cinstitele și sfintele legi”. Acestea zicând, a păşit către chinuri.

6,29 Iar cei ce-l aduceau au schimbat inima lor cea bună, pe care cu puțin înainte o arătaseră către dânsul, în inimă răuvoitoare pentru cuvintele pe care mai înainte le-a grăit, care, precum socoteau ei, erau nebunie.

6,30 Și când era să moară de bătăi, suspinând, a zis: „Domnului, Celui care are sfânta știință, arătat este că putând eu să scap de moarte, grele dureri rabd cu trupul, bătut fiind; iar cu sufletul bucuros pentru frica Lui pătimesc toate acestea”.

6,31 Și într-acest chip a murit acesta, și nu numai tinerilor, ci și întregului popor, moartea sa lăsând o pildă de vitejie și pomenire de faptă bună.

7,1 Întâmplatu-s-a și cu șapte frați, pe care, împreună cu maica lor prinzându-i, i-a silit regele, cu biciul și cu vine bătându-i, să mănânce cărnuri de porc, care nu le era slobod a mânca.

7,2 Iar unul dintre ei, care a grăit mai întâi, așa a zis: „Ce vrei să întrebi și să știi de la noi? Pentru că mai bucuroși suntem a muri, decât a călca legile părintești”.

7,3 Iar regele, umplându-se de mânie, a poruncit să înfierbânte tigăi și căldări,

7,4 și după ce s-au înfierbântat acelea, îndată a poruncit să taie limba celui care a grăit întâi, apoi să-i jupoaie pielea de pe cap și să-i taie mâinile și picioarele, în fața celorlalți frați și a mamei lor.

7,5 Și după ce l-u ciopârțit așa, a poruncit să-l aducă la foc și să-l frigă de viu. Și ieșind foarte mare sfârâială din tigaie, unii pe alții împreună cu mama lor se îndemnau a muri vitejește zicând așa:

7,6 „Domnul Dumnezeu vede și cu adevărat mângâiere are dintre noi, precum chiar a arătat prin cântarea cu care ne-a mărturisit nouă Moise, zicând: Și întru robii Săi se va mângâia”.

7,7 Și după ce s-a săvârșit cel dintâi într-acest chip, a adus pe al doilea să-l batjocorească și jupuindu-i pielea capului cu părul, îl întreba: „Vrei să mănânci carne de porc înainte ca să ți se ciopârțească toate mădularele trupului?”

7,8 Iar el; răspunzând în graiul părinților săi, a zis: „Nu”.

7,9 Pentru aceea și acesta, ca și cel dintâi, pe rând toate chinurile le-a suferit și când era să moară, a zis: „Tu dar, nelegiuitule, ne scoți pe noi dintr-această viață, însă împăratul lumii, pe noi cei care murim pentru legile Lui, iarăși ne va învia cu înviere de viață veșnică”.

7,10 Și după aceasta al treilea a fost batjocorit, și cerându-i-se limba, îndată a scos-o și mâinile cu îndrăzneală le-a întins și vitejește a zis:

7,11 „Din cer le-am dobândit acestea și pentru legile Lui nu țin seamă de ele, pentru că nădăjduiesc că de la El iarăși le voi dobândi”.

7,12 Așa încât însuși regele și cei ce erau cu el, cu spaimă, se minunau de sufletul tânărului, că nu ținea seamă de dureri, ca de nimic.

7,13 Și după ce s-a sfârșit și acesta, a adus pe al patrulea, așijderea muncindu-l și chinuindu-l:

7,14 și când era să moară, așa a zis: „Bine este a muta nădejdile cele de la oameni și a aștepta pe cele de la Dumnezeu, că noi iar vom învia prin El, iar ție nu-ți va fi înviere spre viață”.

7,15 Și îndată aducând pe al cincilea îl muncea, iar el, căutând către rege, a zis:

7,16 „Putere între oameni având, muritor fiind, faci ce vrei; însă să nu socotești că Dumnezeu a părăsit poporul nostru;

7,17 Ci tu așteaptă și vei vedea puterea Lui cea mare, cum pe tine și pe urmașii tăi îi va chinui”.

7,18 Și după acesta a adus pe al șaselea și când era să moară, a zis: „Nu te înșela în zadar, că noi pentru noi înșine pătimim acestea, de vreme ce am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru și pentru aceasta s-au făcut aceste lucruri vrednice de mirare.

7,19 Iar tu să nu socotești că vei fi necertat, pentru că faci război împotriva lui Dumnezeu”.

7,20 Iar mama lor foarte minunată și vrednică de bună pomenire este, căci într-o singură zi văzând pierindu-i șapte fii, cu bun suflet a răbdat, pentru nădejdile ce avea în Domnul:

7,21 și pe fiecare din ei îl mângâia în graiul părintesc, plină fiind de vitejesc cuget și femeiasca gândire cu inimă bărbătească deșteptând-o, zicea către ei:

7,22 „Nu știu cum v-ați zămislit în pântecele meu și nu v-am dat duh și viață și închipuirea fiecăruia nu eu am întocmit-o,

7,23 ci Ziditorul lumii, Care a zidit pe om de la nașterea lui, vă va da ca un milostiv iarăși duh și viață, de vreme ce acum nu vă este milă de voi, iubind legile Lui”.

7,24 Iar Antioh, gândind că pe el îl defaimă și socotind că pe el îl ocărăște cu acele cuvinte, fiind încă cel mai tânăr viu, nu numai cu cuvintele îndemna, ci și eu jurăminte îl încredința cum că și bogat și fericit îl va face, de se va lăsa de obiceiurile părintești și prieten îl va avea și vrednicii îi va încredința.

7,25 Iar tânărul, neascultând, a chemat regele pe mama sa și o învăța ca să-l sfătuiască cele ce sunt spre scăpare.

7,26 Și cu multe îndemnând-o, ea a primit că va sfătui pe fiu.

7,27 Și plecându-se la el, înșelând pe crudul tiran, așa a zis în limba părintească: „Fiule, fie-ți milă de mine, care în pântece te-am purtat nouă luni și te-am alăptat trei ani și te-am hrănit și te-am adus la vârsta aceasta și te-am crescut, purtându-te în brațe.

7,28 Rogu-te, fiule, ca, la cer și la pământ căutând și văzând toate cele ce sunt într-însele, să cunoști că din ce n-au fost le-a făcut pe ele Dumnezeu și pe neamul omenesc așijderea l-a făcut.

7,29 Nu te teme de ucigătorul acesta; ci fă-te vrednic de frații tăi, primește moartea, ca în ziua milostivirii să te găsesc pe tine împreună cu frații tăi”:

7,30 și grăind încă ea, tânărul a zis: „Pe cine așteptați? N-ascult de porunca regelui, ei ascult de porunca legii, care s-a dat părinților noștri prin Moise.

7,31 Iar tu, cel care tot răul ai aflat asupra iudeilor, nu vei scăpa din mâinile lui Dumnezeu.

7,32 Că noi pentru păcatele noastre pătimim,

7,33 iar dacă, pentru cercetarea și învățătura noastră, Dumnezeu cel viu S-a mâniat puțin asupra noastră, iarăși cu robii Săi Se va împăca.

7,34 Ci tu, o, necredinciosule și mai nelegiuit decât toți oamenii, nu te mări tulburându-te în deșert și semețindu-te eu niște nădejdi neștiute, asupra slugilor cerești ridicându-ți mâinile,

7,35 că încă n-ai scăpat de judecata atotputernicului Dumnezeu, Cel care de sus vede toate.

7,36 Că acum frații mei, care puțină durere au suferit, au ajuns la făgăduința vieții celei veșnice a lui Dumnezeu; iar tu cu judecata lui Dumnezeu vei suferi dreaptă

pedeapsă de la Dânsul pentru această trufie a ta.

7,37 Iar eu, precum și frații mei, și trupul și sufletul mi-l dau pentru legile părintești, rugându-mă lui Dumnezeu, ca să nu întârzie a Se milostivi spre poporul acesta și pe tine prin certări și prin bătăi să te facă să mărturisești cum că El singur este Dumnezeu.

7,38 Iar în mine și în frații mei să se oprească mânia Atotputernicului, care pe dreptate s-a adus peste tot neamul nostru”.

7,39 Deci, mâniindu-se regele pe acesta mai mult decât pe ceilalți, l-a chinuit, amărându-se pentru că l-a batjocorit.

7,40 Deci și acesta, curat întru totul; și-a dat viața, nădăjduind spre Domnul.

7,41 Și mai pe urmă, după fii, s-a săvârșit și mama.

7,42 Iar despre junghieri și despre chinurile cele peste măsură să fie destule cele zise.

8,1 Iar Iuda Macabeul și cei care erau cu el, pe ascuns mergând prin sate, chemau pe rudenii și pe cei care rămăseseră în legea evreiască și luându-i cu sine, a strâns ca la vreo șase mii de bărbați.

8,2 Și s-au rugat Domnului ca să caute spre poporul cel mai necăjit decât toți și să Se milostivească și să Se îndure de templul Domnului cel pângărit de oameni păgâni.

8,3 Și să-i fie milă de cetatea cea stricată de tot și care întocmai cu pământul va să se facă și să audă sângele celor uciși, care pururea strigă către El.

8,4 Și să-și aducă aminte de nelegiuita pierdere a pruncilor celor fără de păcate și de hulele cele grăite asuprea neamului Lui și să urască răutatea:

8,5 Iar Iuda Macabeul, având oștire adunată, nu-l puteau suferi neamurile și mânia Domnului s-a întors în milă.

8,6 Și fără de veste venind, cetăți și sate ardea și locurile cele prielnice prinzându-le, pe mulți din vrăjmași biruindu-i îi punea pe fugă.

8,7 Și mai ales noaptea făcea năvăliri de acest fel, atât încât pretutindeni s-a auzit vestea vitejiei lui.

8,8 Deci, văzând Filip că în puțină vreme acel om atâta a sporit, și mai adeseori cu bun noroc merge, a scris lui Ptolomeu, cârmuitorul Cele-Siriei și al Feniciei, ca să ajute la lucrurile regelui:

8,9 Iar el îndată a ales pe Nicanor, feciorul lui Patrocle, unul din cei mai de frunte prieteni, și l-a trimis supunându-i din tot felul de neamuri nu mai puțin de douăzeci de mii; ca să piardă tot neamul evreilor. Și i-a dat tovarăș și pe Gorgias, bărbat învățat la oștire și priceput în lucrurile războiului.

8,10 Și a socotit Nicanor că dajdia cu care era regele dator Romanilor, a cărei sumă era două mii de talanți, să o plătească din vânzarea iudeilor luați robi.

8,11 Și îndată a trimis la cetățile cele de pe lângă mare, chemându-le ca să vină să cumpere robi Evrei, făgăduind că nouăzeci de robi va da pentru un talant, neașteptând pedeapsa cea viitoare asupra lui de la Cel Atotputernic.

8,12 Iar Iuda a aflat de venirea lui Nicanor.

8,13 Și spunând celor care erau cu el de venirea taberei, cei fricoși dintre ei și care nu aveau nădejde în dreptatea lui Dumnezeu au fugit și au ieșit din locurile lor.

8,14 Iar ceilalți toate ce le rămăsese le vindeau și rugau pe Domnul să izbăvească pe cei vânduți de necredinciosul Nicanor mai înainte chiar de a se lovi în război.

8,15 Iar de nu pentru ei, apoi pentru așezământul pe care l-a făcut cu părinții lor și

pentru că chemau asupra lor prea cinstit și de mare cuviință numele Lui.

8,16 Deci, aducând Iuda Macabeul pe cei care erau cu el, care erau în număr de șase mii, îi îndemna să nu se îngrozească de vrăjmași, nici să se teamă de mulțimea cea multă a neamurilor, care cu nedreptate vin asupra lor; ci vitejește să se războiască, punându-și înaintea ochilor ocara cea fără de lege făcută de ei în locul cel sfânt

8,17 și bătaia batjocoritei cetăți și surparea datinii strămoșești.

8,18 Că aceia în arme și în îndrăznire nădăjduiesc; iar noi în Dumnezeu cel Atotputernic nădăjduim, Care și pe cei care vin asupra noastră și pe toată lumea într-o clipă poate să-i piardă.

8,19 Și afară de acestea le-a arătat și apărările cele făcute strămoșilor lor și izbânda cea de pe vremea lui Sanherib, cum au pierit o sută optzeci și cinci de mii.

8,20 Și bătaia din Babilon cea asupra Galatenilor făcută, cum toți au venit la bătaie opt mii, cu patru mii de Macedoneni; iar Macedonenii trăgându-se înapoi, cei opt mii pe o sută douăzeci de mii i-au pierdut cu ajutorul ce li s-a făcut din cer, și multă pradă au luat.

8,21 Cu acestea i-au făcut să fie cu bună îndrăzneală și gata a muri pentru lege și pentru patrie.

8,22 Deci în patru părți împărțind oștirea, rânduind și pe frații săi povățuitori la fiecare rând, pe Simon și pe Ioan și pe Ionatan, fiecăruia dintre ei supunând o mie și cinci sute.

8,23 Și încă și pe Eleazar să citească sfânta carte, și dându-le semn: cu ajutorul lui Dumnezeu, conducând el însuși rândul cel dintâi, s-a lovit cu Nicanor.

8,24 Și ajutându-le Atotputernicul, au omorât din vrăjmași mai mult decât nouă mii și au rănit și au ciuntit de mădulare cea mai mare parte din tabăra lui Nicanor, și pe toți i-au silit să fugă.

8,25 Iar banii celor ce veniseră să-i cumpere robi, i-au luat și izgonindu-i până departe, s-au întors siliți de lipsa de timp.

8,26 Pentru că era înainte de ziua de odihnă, pentru aceea au încetat a-i goni mai mult.

8,27 Ci luând de la ei armele și prădându-i, au șezut în ziua de odihnă pe loc, binecuvântând și mărturisindu-se Domnului, Cel care i-a mântuit în ziua aceasta, începătură de milă rânduind lor.

8,28 Iar după ziua de odihnă, o parte din prăzi le-au dat celor neputincioși și văduvelor și săracilor; iar celelalte le-au împărțit între ei și pruncilor lor.

8,29 Și după ce au făcut acestea și au făcut rugăciune de obște, au rugat pe milostivul Dumnezeu, ca până în sfârșit să fie în pace cu robii Săi.

8,30 După aceea, lovind pe cei care erau cu Timotei și cu Bacchide, mai mult de douăzeci de mii dintre ei au omorât și întăriturile cele înalte le-au biruit și prăzi multe au împărțit, întocmai cu ei făcând părtași și pe cei neputincioși și pe cei săraci și pe văduve, precum și pe cei bătrâni.

8,31 Și culegând armele de la ei, toate cu socoteală le-au pus în locuri bune, iar celelalte prăzi le-au adus la Ierusalim.

8,32 Și au omorât și pe Filarh, care era cu Timotei, că era om foarte nelegiuit și multe necazuri făcuse iudeilor.

8,33 Și când a serbat biruința în patrie, lui Calistene, cel care arsese sfintele porți, i-au dat foc într-o căsuță, în care fugise, și așa a luat pradă vrednică de credința sa

cea rea.

8,34 Iar ticălosul Nicanor, cel care adusese o mie de negustători să le vândă Evrei,

8,35 cu ajutorul lui Dumnezeu, smerit fiind de cei care după părerea lui erau ca nimic, lepădându-și haina cea de mărire, prin mare fugind singur, a venit în Antiohia foarte la mare nevoie ajungând, din pricina pierderii oștirii.

8,36 Iar cel care a făgăduit că va plăti bir Romanilor din robirea Ierusalimului a mărturisit cum că iudeii au pe Dumnezeu apărător și pentru aceea sunt de nezdrobit, căci țineau legile cele puse de El mai înainte.

9,1 Într-aceeași vreme s-a întâmplat de s-a întors și Antioh fără de cinste din locurile cele dinspre Persia.

9,2 Că intrând în Persepolis, s-a apucat a jefui templul de acolo și a asupri cetatea; și alergând mulțimea la arme, l-a biruit și așa s-a întors cu rușine.

9,3 Iar când era el la Ecbatana, a aflat cele ce s-au întâmplat lui Nicanor și cele ce au fost cu Timotei.

9,4 Și aprinzându-se de mânie, socotea că și răutatea celor ce l-au gonit pe el să și-o răzbune asupra iudeilor; pentru aceea a poruncit celui care conducea carul său să mâne neîncetat, ca să sfârșească mai curând călătoria, silindu-l judecata cea cerească, căci cu trufie a zis: Mormânt evreilor voi face Ierusalimul îndată ce voi sosi acolo.

9,5 Iar Atotputernicul Domnul Dumnezeul lui Israel i-a lovit cu rană nevindecată și nevăzută, căci, cum a sfârșit cuvântul, l-a apucat nesuferită durere în pântece și amare chinuri ale celor dinlăuntrul lui.

9,6 Și suferea pe bună dreptate, căci el cu multe și neauzite munci a chinuit cele dinlăuntru ale altora, iar el nicidecum n-a încetat de la semeția sa.

9,7 Ci încă și de trufie era plin, de mânie foc suflând asupra evreilor și poruncind să grăbească cu mergerea, s-a întâmplat de a căzut din carul care mergea tare și căzătura fiind grea, toate mădularele trupului s-au zdruncinat.

9,8 Și celui care i se părea că și peste valurile mării împărățește din pricina trufiei pe care o avea peste firea omenească, și socotea că va pune în cumpănă munții cei înalți, acum, smerit fiind până ia pământ, într-o lectică era purtat, arătând către toți puterea lui Dumnezeu prin pilda sa.

9,9 Căci din trupul acestui păgân izvorau viermi vii și trăind în chinuri și în dureri, cădea de pe el carnea, și de mirosul lui greu toată tabăra se îngreuia, neputând suferi duhoarea.

9,10 Și pe cel care cu puțin mai înainte i se părea că se atinge de stelele cerului, nimeni nu-l putea purta din pricina duhorîți nesuferite.

9,11 Atunci a început, fiind rănit, a înceta de la mulțimea trufiei și a veni întru cunoștința sa, sub bătaia lui Dumnezeu și sub sporul durerilor.

9,12 Și nici el singur nemaiputând a-și suferi greul miros, aceasta a zis: „Drept este a se supune lui Dumnezeu și cel care este pământean să nu se asemene Lui”.

9,13 Și se ruga nelegiuitul acesta către Stăpânul Care nu voia a-l mai milui, așa zicând:

9,14 Că și cetatea cea sfântă, la care se grăbea a veni ca să o asemene cu pământul și să o facă mormânt, o va zidi și o va face slobodă.

9,15 Și pe evreii, pe care nici de îngropare nu-i socotea vrednici, ci împreună cu pruncii lor să-i lepede să fie mâncare păsărilor și fiarelor, pe toți aceștia întocmai cu

Atenienii să-i facă.

9,16 Și templul cel sfânt, pe care mai înainte îl prădase, cu frumoase daruri să-i împodobească și sfintele vase toate cu mult mai multe să ie dea înapoi și cheltuielile care sunt trebuitoare la jertfe, din veniturile iui să le dea.

9,17 Afară de acestea, că și el se va face evreu și va merge în tot locul cel locuit de oameni, mărturisind puterea lui Dumnezeu.

9,18 Dar durerile nicidecum nu încetau, pentru că venise asupra lui judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu și deznădăjduindu-se, a scris evreilor carte cu rugăciune, astfel:

9,19 „Bunilor cetățeni Evrei, bucurie multă și sănătate și fericire, regele și căpetenia oștirilor, Antioh.

9,20 De sunteți sănătoși împreună cu pruncii voștri și ale voastre după voia voastră sunt, foarte bine ne pare, mulțumind prea marelui Dumnezeu cel din cer, întru Care nădăjduiesc.

9,21 Și eu bolnav zăcând, de cinstea și de bună inima voastră cu dragoste îmi aduc aminte; întorcându-mă de la locurile cele din Persia și căzând în boală grea, am socotit că este bine să mă îngrijesc de bunăstarea voastră.

9,22 Nu mă deznădăjduiesc de mine, ci mare nădejde am că voi scăpa de boală.

9,23 Și aducându-mi aminte că și tatăl meu, pe vremurile în care s-a războit în locurile cele de sus, a arătat pe cel care va fi după el,

9,24 ca, întâmplându-se ceva neașteptat sau vreo neizbândă, să știe cei din țări cui s-a lăsat domnia și să nu se tulbure.

9,25 Afară de acestea, văzând că puternicii cei de aproape și vecinii împărăției păzesc vremurile, așteptând să vadă ce se va întâmpla, am pus în scaun pe fiul meu Antioh, pe care de multe ori, când umblam prin țările cele de sus, la cei mai mulți dintre voi îl adeveream și-l întăream, și am scris și lui cele ce mai jos sunt scrise.

9,26 Deci vă îndemn și vă rog pe voi, ca, aducându-vă aminte de facerile de bine cele de obște și deosebi, fiecare să păzească credința către mine și către fiul meu.

9,27 Că bună nădejde am că el cu blândețe și cu iubire de oameni, urmând voia mea, va petrece cu voi.

9,28 Astfel ucigătorul acela de oameni și hulitorul a pătimit, foarte rele chinuri, și așa cum el altora a făcut, cu ticăloasă moarte, în țară străină și în loc muntos, și-a sfârșit viața.

9,29 Și i-a adus trupul Filip, tovarășul lui, care temându-se de Antioh, fiul lui, s-a dus în Egipt la Ptolomeu Filometor.

10,1 Iar Iuda Macabeul și cei ce erau cu el, povățuindu-i Domnul, au cuprins templul și cetatea.

10,2 Iar jertfelnicele de prin târg, pe care le făcuseră cei de alt neam, și capiștele, le-au stricat.

10,3 Și curățind templul, alt jertfelnic au făcut, și înfierbântând pietre și foc din ele luând, după ce au trecut doi ani și șase luni, au adus jertfă și tămâie și lumini și au făcut punerea înainte a pâinilor.

10,4 Și după ce au făcut acestea, plecându-se cu fața la pământ, s-au rugat Domnului ca să nu mai cadă în răutăți ca acestea, ci de vor și păcătui cândva, El să-i certe cu milă și să nu-i dea neamurilor celor hulitoare și barbare.

10,5 Iar în ziua în care cei de alt neam pângăriseră templul Domnului, s-a întâmplat

că tocmai într-acea zi s-a făcut curățirea, în douăzeci și cinci ale aceleiași luni, care este Chislev,

10,6 și cu veselie au ținut opt zile ca la praznicul corturilor, aducându-și aminte cum cu puțină vreme mai înainte sărbătoarea corturilor o au făcut în munți și în peșteri, hrănindu-se ca fiarele.

10,7 Pentru aceea stâlpări și ramuri frumoase, precum și finici având, laude dădeau Celui care îi învrednicise să sfințească templul.

10,8 Și a poruncit cu poruncă de obște și cu rânduială la tot neamul iudeu, ca din an în an să țină zilele acestea.

10,9 Și așa a fost sfârșitul lui Antioh care s-a numit Epifaniu.

10,10 Și acum, vom arăta pe scurt, cele întâmplate în vremea lui Eupator Antioh, fiul nelegiuitului Antioh, spunând relele care s-au întâmplat din războaie.

10,11 Că acesta, după ce s-a făcut rege, a pus mai mare peste treburile regatului pe un oarecare Lisias, care fusese cârmuitor mai mare peste Cele-Siria și Fenicia.

10,12 Ptolomeu, care se chema Macron, a voit să facă dreptate față de iudei, pentru nedreptatea ce li se făcuse, și se nevoia să trăiască în pace cu ei.

10,13 Și pentru aceasta a fost pârât de prieteni către Eupator, și de multe ori auzind că este numit trădător, pentru că a părăsit Ciprul, pe care Filometor i-l încredințase, și a trecut la Antioh Epifaniu, nemaiputând să păstreze nici cinstea, nici dregătoria ce avea, de inimă rea, otrăvindu-se, a murit.

10,14 Iar Gorgias, după ce s-a făcut mai mare peste locurile acestea, adunând oștire străină, adeseori pornea război împotriva iudeilor.

10,15 Și unindu-se cu aceștia și edomiții, care țineau cetăți tari, necăjeau pe iudei, și pe cei fugiți de la Ierusalim, primindu-i, încercau să continuie războiul.

10,16 Iar cei care erau cu Iuda Macabeul, făcând rugăciune și cerând lui Dumnezeu să le fie în ajutor, au năvălit asupra cetăților edomiților,

10,17 pe care lovindu-le vitejește, au luat locurile și au avut izbândă asupra tuturor celor care se luptau de pe zid, și pe cei care le veneau înainte i-au junghiat și au omorât nu mai puțin de douăzeci de mii.

10,18 Și au fugit unii, vreo nouă mii, în două turnuri foarte tari, care aveau toate cele trebuitoare.

10,19 Iar Iuda Macabeul, lăsând pe Simon, pe Iosif, pe Zacheu și pe câțiva care erau cu el, ca să-i înconjure și să lupte împotriva lor, s-a dus la locurile cele mai primejduite.

10,20 Cei care erau cu Simon, iubind argintul, au fost amăgiți cu bani de unii din cei din turnuri și luând șaptezeci de mii de drahme de argint, au lăsat pe unii de au scăpat.

10,21 Și fiind vestit Macabeu de lucrul ce s-a făcut, adunând pe căpeteniile poporului, i-a învinuit foarte, pentru că au vândut pe argint pe frați, lăsând pe vrăjmași asupra lor.

10,22 Pe acești vânzători i-au omorât și îndată au luat cele două turnuri.

10,23 Deci toate luptele lui ieșind cu bine, a ucis în acele două turnuri mai mult de douăzeci de mii.

10,24 Iar Timotei cel care mai înainte a fost biruit de iudei, adunând oștiri străine multe foarte și multă călărime din Asia, a venit să robească Iudeea.

10,25 Iuda Macabeul și cei care erau cu el, pe când se apropia el, se rugau Domnului,

presărându-și capul cu țărână și încingându-și coapsele cu sac.

10,26 Și căzând la pământ înaintea altarului, s-au rugat ca lor să le fie blând iar vrăjmașilor lor să fie vrăjmaș și celor potrivnici să se împotrivească, precum zice legea.

10,27 Și după rugăciune, luând armele, au ieșit din cetate departe și apropiindu-se de vrăjmași, au stat.

10,28 Și când a răsărit soarele, s-au lovit amândouă părțile, aceștia având chezaș de bună norocire și de biruință fapta bună și scăparea cea spre Domnul, iar aceia având călăuză mânia.

10,29 Și pe când se băteau cu înverșunare, s-au arătat vrăjmașilor din cer cinci bărbați strălucițI, călări pe cai cu frâie de aur, care purtau în luptă pe iudei.

10,30 Doi dintre ei luând pe Iuda Macabeul în mijloc și acoperindu-l cu armele lor, îl păzeau nevătămat; iar asupra vrăjmașilor aruncau săgeți și trăsnete. Deci învălmășindu-se, pentru că nu vedeau, și tulburându-se, cădeau în sabie.

10,31 Și s-au omorât douăzeci de mii cinci sute de pedestrași și șase sute de călăreți.

10,32 Timotei a fugit la Ghezer, cetate tare, peste care era mai mare Chereea.

10,33 Iar cei care erau cu Iuda Macabeul au tăbărât vitejește împrejurul cetății aceleia patru zile.

10,34 Iar cei dinăuntru, nădăjduind în tăria cetății, foarte mult blestemau și cuvinte necuviincioase aruncau.

10,35 Și când s-a luminat în ziua a cincea, douăzeci de voinici din cei care erau cu Iuda Macabeul, mâhnindu-se din cauza blestemelor, bărbătește au năvălit la zid și eu mânie sălbatică suindu-se, pe oricare era înainte îl tăiau.

10,36 De asemenea și alții suindu-se asupra celor dinăuntru, au dat foc turnurilor și aprinzând focuri, de vii au ars pe acei blestemători.

10,37 Iar alții au tăiat porțile și primind înăuntru cealaltă tabără, au luat cetatea; și pe Timotei, care se ascunsese într-o groapă, precum și Chereea, fratele acestuia, și pe Apolofane i-au omorât.

10,38 Și după ce au făcut acestea, cu laude și cu mărturisiri au binecuvântat pe Domnul, Cel care mult bine a făcut lui Israel și i-a dat biruință.

11,1 Iar după puțină vreme Lisias, care era epitrop al regelui și rudenie și ispravnic peste toate treburile regelui foarte greu supărându-se pentru lucrul acesta ce s-a făcut,

11,2 a adunat aproape optzeci de mii și toată călărimea, și a venit împotriva iudeilor, gândind să facă cetatea locaș Elinilor,

11,3 Templul să-l vândă cu bani, ca și pe celelalte capiști ale păgânilor, și arhieria în fiecare an să o scoată în vânzare.

11,4 Și nicidecum nu se gândea la puterea lui Dumnezeu, ci se semețea cu zecile de mii de pedestrași și cu miile de călăreți și cu optzeci de elefanți.

11,5 Deci intrând în Iudeea, s-a îndreptat spre Betțur, care era în loc greu de ajuns și departe de Ierusalim ca la cinci stadii, și l-a împresurat.

11,6 Iar dacă au aflat cei care erau cu Iuda Macabeul că bate cetățile, cu plângere și cu lacrimi se rugau Domnului împreună eu tot poporul ca să trimită înger bun spre izbăvirea lui Israel.

11,7 Și Macabeu, luând cel dintâi armele, a îndemnat pe ceilalți să stea împreună cu el la primejdii și să ajute pe frații săi.

11,8 Și împreună cu osârdie pornind, și la Ierusalim fiind ei, s-a arătat un călăreț eu haină albă mergând înaintea lor și cu arme de aur sclipind.

11,9 Și toți împreună au binecuvântat pe milostivul Dumnezeu și s-au întărit cu inimile, fiind gata a năvăli nu numai asupra oamenilor, ci și asupra fiarelor sălbatice și a zidurilor de fier.

11,10 Deci, apropiindu-se cu bună rânduială, având ajutor pe Domnul cel din car, Care Se milostivea spre ei,

11,11 și ca niște lei năvălind asupra vrăjmașilor, au doborât la pământ din ei unsprezece mii de pedestrași, precum și o mie șase sute de călăreți.

11,12 Și pe toți i-au pus pe fugă și mai mulți dintre ei răniți, goi au scăpat și însuși Lisias a scăpat fugind cu ocară.

11,13 Și pentru că nu era lipsit de minte, chibzuind asupra înjosirii ce i s-a făcut și socotind că evreii sunt nebiruiți, pentru că Atotputernicul Dumnezeu le ajută,

11,14 trimițând la ei, a făgăduit că toate cele drepte le va primi și că și pe rege îl va îndupleca să le fie prieten.

11,15 Și a ascultat Macabeu de rugăciunile lui Lisias, în toate purtând grijă de cele de folos; căci câte a cerut Macabeu lui Lisias prin scrisori în privința iudeilor, regele le-a îngăduit.

11,16 Iar cărțile cele scrise de Lisias iudeilor erau astfel: „Lisias, mulțimii iudeilor, bucurie.

11,17 Ioan și Abesalom, pe care voi i-ați trimis, dând scrisorile cele de la voi, au cerut să împlinesc cele scrise în ele.

11,18 Deci câte se cădeau a se arăta regelui, am arătat, și cele ce s-au întâmplat le-a iertat.

11,19 Deci de veți păzi bunăvoința față de stăpânire, și de aici înainte mă voi nevoi a mă face pricină de bunătăți pentru voi.

11,20 Și pentru acestea am poruncit și acestora și celor de la mine trimiși, cu de-amănuntul să vă vorbească.

11,21 Fiți sănătoși. Anul o sută patruzeci și opt, a lunii lui Distros, ziua a douăzeci și patra”.

11,22 Iar epistola regelui cuprindea acestea: „Regele Antioh fratelui Lisias bucurie.

11,23 După ce tatăl nostru s-a mutat între zei, noi vrem ca acei de sub cârmuirea noastră să fie netulburați întru a lor purtare de grijă;

11,24 Auzind că iudeii n-au voit a asculta de tatăl meu, ca să treacă la obiceiurile elinești, ci mai bine voiesc să-și țină legea lor, iar acum se roagă de noi, ca să-i îngăduim să-și țină legea lor,

11,25 voind noi ca și neamul acesta să fie fără tulburare, am judecat ca și templul să li se întoarcă și să petreacă după obiceiurile strămoșilor lor.

11,26 Drept aceea bine vei face de vei trimite la ei și vei încheia pace cu ei, ca știind voia noastră să fie cu inimă bună și veseli să-și isprăvească lucrurile lor”.

11,27 Iar Epistola pe care a scris-o regele către neamul iudeilor era astfel: „Regele Antioh, marelui sfat al iudeilor și celorlalți iudei bucurie.

11,28 De sunteți sănătoși, sunteți precum voim, și noi suntem sănătoși.

11,29 Arătatu-ne-a Menelau cum că voi voiți a merge în patrie și a fi la ale voastre.

11,30 Drept aceea, celor care se vor întoarce până în treizeci de zile ale lunii Xantic,

le dăm liberă voie,

11,31 ca iudeii să-și țină bucatele și legile lor ca și mai înainte, și nimeni dintre ei nici o supărare să nu aibă pentru cele ce prin neștiință s-au făcut.

11,32 Și am trimis și pe Menelau să vă mângâie.

11,33 Fiți sănătoși. Anul o sută patruzeci și opt, în cincisprezece zile ale lunii Xantic”.

11,34 Trimis-au și Romanii la ei carte așa scrisă: „Quintus Memius, și Titus Manlius, împuterniciții Romanilor, poporului iudeilor, bucurie!

11,35 Cele ce Lisias, ruda regelui, v-a îngăduit, și noi le îngăduim.

11,36 Iar pentru cele ce a judecat să se supună împăratului, trimiteți pe cineva îndată, după ce veți fi cercetat toată pricina, ca să înfățișăm totul împăratului precum voiți voi, fiindcă noi venim la Antiohia.

11,37 Drept aceea, grăbiți și trimiteți pe careva, ca și noi să știm ce voiți.

11,38 Fiți sănătoși. Anul o sută patruzeci și opt, zile cincisprezece ale lunii Xantic”.

12,1 După ce s-au făcut legăturile acestea, Lisias s-a dus la rege; iar iudeii au început să-și lucreze ogoarele.

12,2 Însă căpeteniile oștirilor cei care erau pe locurile acelea: Timotei și Apoloniu, fiul lui Geneu, precum și Ieronim și Demofon, și afară de aceștia Nicanor, cârmuitorul Ciprului, nu-i lăsau să petreacă în pace și liniște.

12,3 Și locuitorii din Iafa răutate ca aceasta au făcut, că au îndemnat pe iudeii care locuiau cu ei, ca împreună cu femeile și cu pruncii, să intre în corăbiile pregătite de ei, ca și cum nici o vrăjmășie n-ar fi între ei;

12,4 Dar ei lucrau după sfatul cel de obște al cetății, iar iudeii primind poftirea ca unii ce voiau să fie în pace, și neavând nici o bănuială, mergând cu corăbiile au fost înecați, fiind ei în număr ca la două sute.

12,5 Aflând Iuda răutatea ce s-a făcut celor din neamul său, poruncind bărbaților celor care erau cu sine,

12,6 și chemând pe Judecătorul cel drept, Dumnezeu, a mers asupra ucigătorilor fraților săi și a aprins noaptea portul și corăbiile le-a ars, și pe cei care fugiseră acolo i-a omorât.

12,7 Și orașul fiind închis, s-a întors ca să vină a doua oară, și toată cetatea Iafa de tot să o distrugă.

12,8 Aflând că și cei din Iamnia vreau să facă la fel iudeilor care locuiau la ei,

12,9 năvălind asupra locuitorilor din Iamnia noaptea, a aprins portul cu corăbiile, încât se vedea lumina flăcării din Ierusalim, de la o depărtare de două sute patruzeci de stadii.

12,10 Și de acolo mergând nouă stadii, îndreptându-se asupra lui Timotei, au năvălit arabii asupra lui Iuda ca la cinci mii cinci sute de călăreți.

12,11 Și făcându-se război tare, și cu ajutorul lui Dumnezeu biruind cei care erau cu Iuda, și împuținându-se arabii, s-au rugat de Iuda să facă pace cu ei, făgăduind că-i vor da dobitoace, și întru celelalte îi vor folosi.

12,12 Iar Iuda, socotind cu adevărat că în multe îi vor fi de folos, le-a dat pace și primind învoiala cu ei, s-au dus la corturile lor.

12,13 Apoi Iuda a năvălit și asupra unei cetăți cu pod tare și cu ziduri înconjurată, în care multe feluri de neamuri locuiau și al cărui nume era Caspin.

12,14 Iar cei dinăuntru nădăjduind în tăria zidurilor și în mulțimea bucatelor ce-și strânseseră, se purtau trufaș, batjocorind pe cei care erau cu Iuda, și blestemându-i și grăind cele ce nu se cuvin.

12,15 Iar cei care erau cu Iuda, chemând pe puternicul Stăpân al lumii, Care fără de berbeci și fără unelte a surpat zidurile Ierihonului, pe vremea lui Iosua, au năvălit ca niște fiare asupra zidului.

12,16 Și cu voia lui Dumnezeu, luând cetatea, măcel cumplit au făcut, încât lacul cel de lângă cetate, care era lat de două stadii, plin de curgerea sângelui se vedea.

12,17 Și de acolo, mergând șapte sute și cincizeci de stadii, au sosit în Haraca, la cei care se zic iudei Tubieni.

12,18 Ci pe Timotei nu l-a apucat în locurile acelea, căci fără de nici o ispravă se întorsese de acolo, lăsând pază de oștire într-un loc foarte tare.

12,19 Iar Dositei și Sosipatru din căpeteniile care erau cu Iuda Macabeul, mergând, au omorât pe păzitorii cei lăsați de Timotei mai mulți decât zece mii de bărbați.

12,20 Iar Iuda Macabeul, punându-și în rând oștirea, i-a pus pe ei peste cete și a plecat împotriva lui Timotei care avea cu sine o sută douăzeci de mii de pedestrași și o mie cinci sute de călăreți.

12,21 Deci, aflând Timotei de venirea lui Iuda, a trimis femeile și pruncii și cealaltă avere la locul ce se chema Carnaim pentru că foarte anevoie se putea înconjura și nu lesne putea să se apropie acela din cauza strâmtorării tuturor locurilor.

12,22 De la început, când s-a ivit ceata lui Iuda, s-au îngrozit vrăjmașii și s-au înfricoșat de fața Celui care toate le vede și s-au pornit a fugi care cum putea, încât de multe ori ei între ei se vătămau și se tăiau cu ascuțișul săbiilor.

12,23 Iar Iuda, gonindu-i foarte tare, tăind pe nelegiuiții aceia, a ucis ca la vreo treizeci de mii de bărbați.

12,24 Iar Timotei a căzut în mâinile oștenilor lui Dositei și ai lui Sosipatru și se ruga cu multe rugăciuni să-l slobozească viu, pentru că el are în mână pe părinții și frații multora dintre iudei și dacă el va muri, acelora li se va întâmpla rău.

12,25 Și cu multe legându-se el înaintea lor, cum că pe toți aceia nevătămați îi va întoarce, l-a slobozit pentru izbăvirea fraților.

12,26 Iar Iuda mergând împotriva Carnaimului și împotriva templului zeiței Atargatis, a omorât douăzeci și cinci de mii de oameni.

12,27 Și după fuga și pierderea acestora, a tăbărât Iuda asupra Efronului, care era cetate tare, în care locuia Lisias și mulțime de tot felul de neamuri; iar înaintea zidurilor stau bărbați voinici, care se băteau vitejește. Arme multe și săgeți erau puse acolo.

12,28 Ci chemând pe Cel Puternic, Care cu tărie zdrobește puterea vrăjmașilor, a luat cetatea sub mâinile sale și din cei care erau înăuntru, a omorât ca vreo douăzeci și cinci de mii.

12,29 Și mergând de acolo, a năvălit asupra cetății Schitopolis, ce era departe de Ierusalim ca la șase sute de stadii;

12,30 Iar iudeii, care locuiau acolo, mărturisind dragostea pe care o aveau față de ei Schitopolitenii, și cum că și în vremurile cele nenorocite le-au fost blânzi,

12,31 Iuda și ai săi, mulțumindu-le, i-au îndemnat ca și de aici înainte să fie buni cu neamul iudeilor, și au venit la Ierusalim, când se apropia sărbătoarea Cincizecimii.

12,32 Iar după praznicul Cincizecimii, au pornit împotriva lui Gorgias, mai marele

Edomului.

12,33 Și a ieșit Gorgias cu trei mii de pedeștri și cu patru sute de călăreți,

12,34 și bătându-se, s-a întâmplat de au căzut puțini dintre iudei.

12,35 Iar un oarecare Dositei dintre Tubieni, călăreț și bărbat tare, a prins pe Gorgias și ținându-l de veșmânt, îl ținea vitejește, vrând viu să-l aducă rob pe blestematul acela; iar unul din călărețiii Traci venind asupră-i și lovindu-l peste umăr, Gorgias a scăpat fugind în Mareșa.

12,36 Iar cei care erau cu Esdris mai mult bătându-se și ostenind, Iuda a chemat pe Domnul să-i fie ajutor și Căpetenie în luptă.

12,37 Începând în graiul părinților și cu cântări strigând și glas înălțând, fără de veste a năvălit asupra oștirilor lui Gorgias și le-a înfrânt.

12,38 Apoi, Iuda luând oștirea, s-a dus în cetatea Adulam și sosind ziua a șaptea, s-a curățit după obicei și a petrecut acolo ziua de odihnă.

12,39 Iar a doua zi au venit cei care erau cu Iuda, precum a fost rânduit ca să ridice trupurile celor omorâți și să le așeze cu rudeniile în părinteștile morminte.

12,40 Și a aflat sub hainele fiecăruia din cei morți lucruri închinate idolilor Iamniei, de la care îi oprea legea pe iudei, și tuturor vădit lucru a fost că pentru atare pricină au căzut aceștia.

12,41 Și toți binecuvântând pe Judecătorul cel drept, pe Domnul, Cel care arată cele ascunse,

12,42 și întorcându-se la rugăciuni, s-au rugat pentru păcatul ce s-a făcut, ca de tot să se șteargă. Iar viteazul Iuda a îndemnat mulțimea să se păzească fără de păcat, văzând cu ochii cele ce s-au făcut pentru păcatul celor care mai înainte au căzut.

12,43 Și strângând bani după numărul bărbaților care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis în Ierusalim, să se aducă jertfă pentru păcat. Foarte bun și cuvios lucru pentru socotința învierii morților!

12,44 Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au căzut, deșert și de râs lucru ar fi a se ruga pentru cei morți.

12,45 Și a văzut că celor care cu bună cucernicie au adormit, foarte bun dar le este pus.

12,46 Drept aceea, sfânt și cucernic gând a fost, că a adus jertfă de curăție pentru cei morți, ca să se slobozească de păcat.

13,1 În anul o sută patruzeci și nouă au aflat cei care erau cu Iuda că vine Antioh Eupator cu mulțime asupra Iudeii.

13,2 Și împreună cu el venea și Lisias epitropul, care era mai mare peste treburile țării, fiecare având oștire elinească: pedestrași o sută și zece mii, călăreți cinci mii trei sute, elefanți douăzeci și doi și trei sute de care de război purtătoare de seceri.

13,3 Și s-a întovărășit cu ei și Menelau și cu multă înșelăciune îndemna pe Antioh, nu la izbăvirea patriei gândind, ci nădăjduind că-l va pune căpetenie.

13,4 Ci împăratul împăraților a întărâtat mânia lui Antioh asupra celui păcătos, și arătând Lisias că acesta este pricina tuturor răutăților, a poruncit, precum este obiceiul într-acel loc, să-l piardă, ducându-l în Bereea.

13,5 Și era în locul acela un turn de cincizeci de coti înalt plin cu cenușă, și acesta avea o unealtă cu meșteșug făcută de se pleca în toate părțile și aluneca în cenușă.

13,6 Aici se aruncau toți cei care erau furi de cele sfinte sau vinovați cu alte răutăți mari.

13,7 Cu această moarte s-a întâmplat a muri nelegiuitul Menelau, neînvrednicindu-se nici de înmormântare.

13,8 Pe bună dreptate, fiindcă multe păcate făcuse asupra jertfelnicului, ale cărui foc și cenușă erau curate și tocmai în cenușă și-a găsit moartea.

13,9 Iar regele venea cu gânduri barbare, ca să facă iudeilor mai mari rele decât s-au făcut în zilele tatălui său.

13,10 Și aflând Iuda acestea, a poruncit poporului să se roage Domnului, ziua și noaptea ca, precum alteori, așa și acum să ajute

13,11 Celor care erau să fie lipsiți de lege, de patrie și de sfântul locaș, iar pe poporul, care nu de multă vreme își venise în fire, să nu-l lase să fie supus neamurilor celor hulitoare.

13,12 Și toți împreună făcând aceasta și rugând pe milostivul Dumnezeu cu plângere și cu ajunări și cu cădere la pământ trei zile neîncetat, i-a mângâiat Iuda și le-a poruncit să se gătească.

13,13 Iar Iuda împreună cu cei mai bătrâni s-a sfătuit ca, mai înainte de a intra oștirea regelui în Iudeea și de a birui Ierusalimul, să le iasă înainte și cu ajutorul Domnului să hotărască lucrul.

13,14 Deci, încredințându-se purtării de grijă a Celui care a făcut lumea și îndemnând pe cei care erau cu el ca bărbătește să se nevoiască până la moarte pentru legi, pentru templul Domnului, pentru cetate, pentru patrie și pentru datină, și-a pus tabăra împrejurul Modeinului.

13,15 Și dând la ai săi cuvântul de taină: „Domnul este izbânda noastră”, cu voinici preabuni aleși a lovit noaptea tabăra regească și a omorât ca la vreo patru mii de bărbați și pe cel care era mai mare peste elefanți cu toți ai săi.

13,16 Mai pe urmă, după ce a umplut tabăra de frică și de tulburare, s-a întors cu bine.

13,17 Aceasta s-a făcut când se lumina de ziuă, ajutându-i ocrotirea Domnului.

13,18 Iar regele, îndată ce a văzut îndrăznirea iudeilor, cu meșteșug a ispitit locurile.

13,19 Și înaintând împotriva Betțurului care era pază tare a iudeilor, a fost bătut, respins și păgubit în ostași.

13,20 Iar Iuda trimitea celor dinăuntru cele trebuitoare.

13,21 Și un oarecare Rodocos din tabăra iudeilor a spus vrăjmașilor tainele. Și cercetându-se, a fost prins și închis.

13,22 Iar regele a doua oară a stat de vorbă cu cei care erau în Betțur și dându-le sfat de pace, s-a dus și s-a ciocnit cu cei care erau cu Iuda și a fost biruit.

13,23 Deci aflând că s-ar fi sculat asupră-i la Antiohia Filip, pe care îl lăsase mai-mare peste treburi, s-a tulburat și rugându-se de iudei, li s-a supus și a jurat pe toate cele drepte și împăcându-se, a adus jertfă și a cinstit templul Domnului și locul l-a miluit.

13,24 Și pe Iuda Macabeul l-a primit bine și l-a făcut cârmuitor de la Ptolemaida până la ținutul Gherar.

13,25 Apoi, regele a venit de acolo la Ptolemaida, iar locuitorii din Ptolemaida erau nemulțumiți de această înțelegere și voiau să calce legătura făcută cu iudeii.

13,26 Atunci a intrat în divan Lisias și a spus tot lucrul și i-a așezat și i-a potolit și i-a făcut cu voie bună. După aceea s-a întors la Antiohia; așa a fost înaintarea și întoarcerea regelui.

14,1 După trecere de trei ani a aflat Iuda și cei care erau cu el că Dimitrie al lui Seleuc, trecând prin portul Tripoliei, a venit cu mulțime mare și cu corăbii,

14,2 a cuprins țări, omorând pe Antioh și pe Lisias, epitropul lui;

14,3 Iar un oarecare Alchimos, care fusese arhiereu și se pângărise de bună voie în vremurile de răzvrătire, socotind că nici într-un chip nu-i mai rămâne nădejde de mântuire și nici de intrare la sfântul jertfelnic,

14,4 a venit la regele Dimitrie în anul o sută cincizeci și unu, aducându-i coroană de aur și finic, și pe lângă acestea și câteva ramuri de măslin, cum este datina să, se dăruiască templului. Și în ziua aceea a stat liniștit.

14,5 Și aflând vreme bună nebuniei sale, chemându-l Dimitrie la sfat și întrebându-l ce voiesc și ce plănuiesc iudeii,

14,6 el a răspuns la aceasta: „iudeilor care se cheamă Asidei, în fruntea cărora se află Iuda Macabeul, le place să aibă război și să se certe și nu lasă să aibă pace cei care cârmuiesc.

14,7 Pentru aceea și eu lipsit de mărirea cea părintească, adică de arhierie, am venit acum aici,

14,8 întâi, foarte bine gândind de cele ce se cuvin regelui, iar al doilea, voind binele cetățenilor mei, căci prin răutatea celor despre care am vorbit mai înainte tot neamul nostru mult este asuprit.

14,9 Deci pe fiecare dintr-acestea cunoscându-le tu, o, rege, fie-ți milă de țară și de neamul nostru cel asuprit, și-l ajută pentru iubirea de oameni pe care o ai către toți.

14,10 Că până va fi Iuda, nu este cu putință să fie lucrurile în pace”.

14,11 Și după ce a grăit el astfel, îndată ceilalți prieteni, având vrăjmășie asupra lui Iuda, au aţâţat și mai mult pe Dimitrie.

14,12 Deci Dimitrie, îndată chemând pe Nicanor, care era mai mare peste elefanți și făcându-l general peste Iudeea, l-a trimis acolo,

14,13 dându-i porunci ca pe Iuda să-l omoare și pe cei care sunt cu el să-i risipească și să pună pe Alchimos arhiereu templului celui preaslăvit.

14,14 Iar neamurile, care fugiseră din Iudeea din cauza lui Iuda, ca turmele se adunau lângă Nicanor, nenorocirile și primejdiile iudeilor părându-le a fi spre fericirea lor.

14,15 Și auzind de venirea lui Nicanor și de adunarea neamurilor, presărându-și capetele cu pământ, se rugau Celui care pe veci a întemeiat pe poporul Său și Care pururea fățiș a apărat partea sa.

14,16 Și poruncind cârmuitorul lor, iudeii îndată au purces de acolo și s-au lovit cu dușmanii la satul Adasa.

14,17 Iar Simon, fratele lui Iuda, s-a ciocnit cu Nicanor, dar s-a speriat de venirea cea fără de veste a vrăjmașilor.

14,18 Însă Nicanor, auzind vitejia celor care erau cu Iuda și bărbăția pe care o aveau în bătăliile cele pentru patrie, s-a temut să dezlege cearta prin vărsare de sânge.

14,19 Pentru aceea a trimis pe Posidoniu și pe Teodot adică pe Matatia, ca să încerce o înțelegere.

14,20 Și mult sfat făcându-se pentru acestea și conducătorul poporului vorbind cu mulțimea, toți împreună au voit să facă pace.

14,21 Și au rânduit o zi, în care cei doi conducători deosebi să vină la un loc. Și venind și unul și altul, fiecare a avut scaunul său de cinste.

14,22 Iar Iuda rânduise oameni înarmați gata, în locuri bune, ca nu cumva vrăjmașii fără de veste să facă vreun lucru rău; dar vorbirea dintre ei au isprăvit-o cu bună pace.

14,23 Iar Nicanor, rămânând la Ierusalim, nici un lucru fără de cale n-a făcut și oștile cele ce se adunaseră ca turmele, le-a slobozit.

14,24 Și avea pe Iuda pururea înaintea ochilor, din inimă iubindu-l.

14,25 Și l-a îndemnat să se însoare și să nască fii și s-a însurat și a trăit în liniște bucurându-se de viață.

14,26 Iar Alchimos, văzând dragostea pe care o avea unul față de altul și luând o copie după zapisul lor de pace, a venit la Dimitrie și i-a spus că Nicanor gândește lucruri potrivnice regelui, că pe Iuda, vrăjmașul împărăției, l-a ales să fie în locul lui arhiereu.

14,27 Iar regele, umplându-se de mânie și întărâtându-se de pâri, vrăjmășește a scris lui Nicanor, zicând că îi este greu să primească alianța încheiată, și îi poruncește ca pe Macabeu curând să-l trimită legat la Antiohia.

14,28 Și sosind acesta la Nicanor, s-a mâhnit și cu greu îi era a strica alianța făcută, nefăcându-i nici o strâmbătate bărbatul acesta.

14,29 Ci fiindcă împotriva regelui nu se putea pune, căuta prilej ca aceasta cu meșteșug să se săvârșească.

14,30 Iar Macabeu văzând pe Nicanor mai aspru răspunzându-i, și petrecerea cea obișnuită mai sălbatică având-o, a socotit că nu este spre bine asprimea aceasta și strângând pe mulți dintre ai săi, s-a ascuns de Nicanor.

14,31 Deci cunoscând el că bărbatul a biruit cu îndrăzneală vicleșugul, s-a dus la marele și sfântul templu al Domnului, când aduceau preoții jertfele cele cuviincioase și a poruncit să-i dea pe bărbatul acesta.

14,32 Iar ei s-au jurat, zicând că pe cel care îl caută nu știu unde este. Întinzând dreapta spre templul Domnului,

14,33 Nicanor astfel s-a jurat: „De nu-mi vei da legat pe Iuda, acest templu al lui Dumnezeu câmp îl voi face și jertfelnicul îl voi săpa și aici voi face lui Dionisos templu vestit”.

14,34 Și după ce a zis acestea, s-a dus, iar preoții, întinzând mâinile către cer, chemau pe Apărătorul Cel de-a pururea al neamului nostru, zicând acestea:

14,35 „Tu, Doamne, Care de nimic n-ai lipsă, bine ai voit ca templul unde Tu sălășluiești, să fie în mijlocul nostru.

14,36 Și acum, Sfinte a toată sfințenia, Doamne, păzește până în veac neîntinat templul acesta, care de curând s-a curățit, și astupă toată gura nedreaptă”.

14,37 Iar un oarecare, anume Razis, dintre bătrânii din Ierusalim, a fost pârât lui Nicanor. Razis era bărbat iubitor de cetate și cu nume bun, încât pentru bună-voința ce avea, era numit părintele iudeilor,

14,38 pentru că în vremurile cele mai dinainte ale neamestecului iudeilor cu Elinii era îndrăzneț iubitor al datinilor iudaice și trupul și sufletul pentru evreime și-l pusese cu toată nevoința.

14,39 Deci vrând Nicanor să arate ura, pe care o avea față de iudei, a trimis peste cinci sute, să prindă pe Razis.

14,40 Căci socoteau că de-l va prinde pe el, foarte mare durere va face iudeilor,

14,41 și când gloata de ostași, vrând să ia turnul unde se ascunsese Razis, bătea în

uși și poruncea să aducă foc să aprindă ușile, atunci Razis, aproape să fie prins, singur s-a junghiat cu sabia,

14,42 vrând mai bine să moară cu cinste, decât să se supună păgânilor și împotriva cinstei sale să pățească ocări nevrednice.

14,43 Însă din grabă nu s-a nimerit să se junghie de moarte și gloata năvălind pe ușă înăuntru, el, alergând pe zid vitejește, s-a aruncat peste mulțime plin de bărbăție.

14,44 Iar mulțimea de jos repede dându-se înapoi, ca să facă loc căderii lui, el a căzut tocmai în mijlocul lor.

14,45 Și fiind încă viu și înfierbântat, s-a sculat cu mâinile, iar sângele din el țâșnea tare și deși rănit greu, a alergat trecând printre mulțime,

14,46 și stând pe o piatră ridicată după ce i-a curs tot sângele, și-a scos mațele și prinzându-le cu amândouă mâinile, le-a aruncat spre mulțime, rugându-se Celui care stăpânește peste viață și peste duh, ca iarăși să i le dea; și în felul acesta a murit.

15,1 Iar Nicanor, aflând că cei care erau cu Iuda sunt în locurile cele dimprejurul Samariei, a făcut sfat, ca în ziua de odihnă, fără nici o frică, să meargă cu război împotriva lor.

15,2 Ci evreii, care de nevoie mergeau cu Nicanor, ziceau: „Să nu-i pierzi nicidecum așa sălbatic și barbar, ci cinstește ziua pe care mai înainte a sfințit-o și a cinstit-o Cel care vede toate”.

15,3 Iar de trei ori nelegiuitul acela păgân a întrebat: „Oare este în cer Puternic, care să fi poruncit a se ține ziua de odihnă?”

15,4 Și ei, răspunzând, au zis: „Domnul cel viu, Acela este puternicul Cel din cer, Care a poruncit să nu se lucreze în ziua a șaptea”.

15,5 Iar celălalt a zis: „Și eu sunt puternic pe pământ, care poruncesc a lua arme și a plini lucrurile regelui”. Însă n-a ajuns să-și poată împlini sfatul său nelegiuit.

15,6 Deci Nicanor, cu toată semeția, înălțându-se, socotea să facă biruință de pomină asupra lui Iuda.

15,7 Dar Iuda Macabeul neîncetat, cu toată nădejdea, credea că va avea ajutor de la Domnul.

15,8 Și îndemna pe cei care erau cu sine să nu se sperie de venirea neamurilor, ci aducându-și aminte de ajutoarele cele de mai înainte, care li s-au făcut din cer și acum să aștepte de la Cel Atotputernic biruință și ajutor.

15,9 Și-i mângâia din lege și din prooroci și aducându-le aminte de războaiele pe care mai înainte le-au purtat, mai cu osârdie i-a îmbărbătat.

15,10 Și așa întărâtându-i cu mânie, împreună le-a arătat că neamurile n-au ținut alianța și au călcat jurământul.

15,11 Și pe fiecare dintr-înșii nu atât cu scuturi și cu arme îi întărea, cât fi îndemna cu cuvinte foarte bune, iar la urmă le-a spus și un vis vrednic de credință, prin care pe toți i-a făcut voioși.

15,12 Iar vederea visului astfel era: că Onia, care fusese arhiereu, om bun, blând, cucernic la chip și cu obiceiuri bune și la vorbă cuvios, care din pruncie s-a nevoit întru toate lucrurile faptei bune, cu mâinile întinse se ruga pentru toată adunarea evreilor.

15,13 După aceasta s-a arătat un bărbat cu căruntețe §i cu slavă minunată și preacuvioasă mărire era împrejurul lui.

15,14 Și a grăit Onia, zicând către Iuda: Acesta este iubitorul de frați, proorocul lui Dumnezeu Ieremia, care mult se roagă pentru popor și pentru sfânta cetate.

15,15 Iar Ieremia a întins dreapta și a dat lui Iuda sabia de aur și i-a zis acestea:

15,16 Ia această sfântă sabie, care este dar de la Dumnezeu, prin care vei surpa pe vrăjmași.

15,17 Deci mângâindu-se cu aceste cuvinte foarte bune ale lui Iuda, care putea aprinde inimile voinicilor și spre vitejie a le îmbărbăta, a socotit să nu tabere, ci vitejește să năvălească și bărbătește să se apuce și să se bată, ca să se aleagă lucrul; pentru că și cetatea și sfintele și templul Domnului erau în primejdie.

15,18 Iar de femei și de prunci și de frați și de rudenii mai puțină grijă aveau; frica cea mai mare și cea mai dintâi le era pentru sfântul locaș.

15,19 Însă cei care erau în cetate, foarte îngrijorați erau și tulburați pentru cei care aveau să poarte războiul.

15,20 Și toți așteptau acum sfârșitul apropiat, fiindcă se apropiaseră vrăjmașii și își așezară armata în linie de bătaie, își puseseră elefanții la loc bun și împărțiseră călărimea la dreapta și la stânga.

15,21 Iar Macabeu, văzând venirea oștirii și gătirea armelor cea de multe feluri și sălbăticiunea elefanților, a întins mâinile spre cer și s-a rugat Domnului și păzitorului Celui care face minuni, cunoscând că nu în arme este biruința, ci, precum El însuși judecă, dă celor vrednici biruință.

15,22 Și rugându-se, așa a zis: „Tu, Doamne, ai trimis pe îngerul Tău în zilele lui Iezechia, regele lui Iuda, și a ucis din tabăra lui Sanherib ca la o sută optzeci și cinci de mii.

15,23 Și acum, Stăpânitorule al cerurilor, trimite înger bun înaintea noastră, care să fie spre frică și spre cutremur,

15,24 ca de mărirea brațului Tău să se înfricoșeze cei care cu hulă vin asupra sfântului Tău popor”. Și aceste cuvinte i-au fost toată rugăciunea.

15,25 Nicanor și cei care erau cu el, veneau cu trâmbițe și cu cântece.

15,26 Iar Iuda și cei care erau cu el, cu chemare și cu rugăciuni s-au luptat cu vrăjmașii.

15,27 Și cu mâinile oștindu-se, iar cu inimile rugându-se către Dumnezeu, au doborât treizeci și cinci de mii, veselindu-se foarte mult de această măreață arătare a lui Dumnezeu.

15,28 Iar încetând războiul și cu bucurie întorcându-se, au cunoscut că Nicanor, îmbrăcat cu toate armele sale, a căzut.

15,29 Și făcându-se strigare și vălmășag, au binecuvântat pe Cel Puternic în graiul părinților.

15,30 Și a poruncit Iuda, cel care în tot chipul era gata cu trupul și cu sufletul a muri pentru cetățeni, și din tinerețea sa a păzit bunăvoința către cei de o lege, ca să taie capul lui Nicanor și mâna cu braț cu tot și să le aducă în Ierusalim.

15,31 Și după ce a sosit acolo, chemând pe cei de o lege cu sine și pe preoți punându-i înaintea jertfelnicului, a chemat pe cei care erau în cetate.

15,32 Și le-a arătat capul nelegiuitului Nicanor și mâna celui rău hulitor, pe care cu semeție o întinsese asupra casei celei sfinte a Atotputernicului.

15,33 Și limba răului credincios Nicanor a poruncit să o taie și să o facă bucăți mărunte și să o dea păsărilor; iar în fața sfântului locaș, să spânzure brațul

răufăcătorului.

15,34 Și toți căutând la cer, au binecuvântat pe Domnul Dumnezeu, zicând: Bine este cuvântat Cel care a păzit locul Său neîntinat.

15,35 Capul lui Nicanor l-a spânzurat pe zidul cetății, ca să-l vadă toți și să cunoască cum că este adevărat semn al ajutorului lui Dumnezeu.

15,36 Și au hotărât toți într-un cuget să nu lase neînsemnată ziua aceasta;

15,37 Ci serbarea ei să fie în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, care în limba siriană se zice Adar, cu o zi mai înainte de ziua lui Mardoheu.

15,38 Deci cele ce au fost cu Nicanor așa s-au întâmplat și din vremurile acelea au stăpânit evreii cetatea Ierusalimului; iar eu voi sfârși aici cuvântul.

15,39 Și de este bine întocmit și cum se cuvine, aceasta și eu am vrut; iar de este cu ponosuri și de mijloc, eu unul am făcut tot ce am putut.

15,40 Că precum a bea numai vin sau numai apă, nepotrivit lucru este, pe când vinul amestecat cu apă este dulce și desfătează, tot așa și meșteșugul de a orândui istorisirea încântă urechile celor ce citesc. Iar aici să fie sfârșitul.

3Macabei 1,1 Iar Ptolomeu Filopator, înțelegând de la cei care s-au întors că Antioh a luat locurile cele de sub stăpânirea sa, a poruncit tuturor oștilor sale, pedestrașilor și călăreților, să se strângă.

1,2 Și luând cu sine pe sora sa Arsinoe, a mers până la locurile cele dinspre Rafia, unde erau tăbărâți cei care erau cu Antioh.

1,3 Iar un oarecare Teodot, gândind să facă viclenie, a luat cei mai viteji ostași ai lui Ptolomeu, care mai înainte fuseseră supuși lui, și a pornit noaptea la cortul lui Ptolomeu, ca să-l omoare el singur și în acest chip să se risipească războiul.

1,4 Ci pe acesta l-a scăpat Dositei, cel care se zicea al lui Drimilus, care de neam era iudeu, dar după aceea și-a schimbat legea și s-a înstrăinat de la dogmele părintești; acesta a pus să se culce în cortul regelui un necunoscut, căruia i s-a întâmplat ceea ce era să pătimească regele.

1,5 Iar după aceea, făcându-se război mare și izbânda fiind de partea lui Antioh, Arsinoe umbla și ruga pe ostași cu jale și cu lacrimi, cu părul despletit, ca și pe sine și pe pruncii săi și pe femeile sale, bărbătește să le ajute, făgăduind că celor care vor birui, fiecăruia va da două mine de aur.

1,6 Și așa s-a întâmplat că mulți vrăjmași au pierit în lupte și mulți au fost robiți.

1,7 Zădărnicind această uneltire, Ptolomeu a socotit să meargă în cetățile cele mai de aproape, ca să le mângâie, și după ce a făcut aceasta și a împărțit daruri capiștilor, a făcut pe cei supuși ai săi să fie cu inimă bună.

1,8 Iar iudeii au trimis la el din marele sfat și dintre cei mai de frunte, ca să i se închine și să-i ducă daruri și să-i facă urări pentru cele ce s-au petrecut; dar s-a întâmplat că și el tocmai avea de gând să meargă către ei.

1,9 Și după ce s-a dus la Ierusalim, a jertfit prea marelui Dumnezeu și a dat daruri și semne de cinstire locului.

1,10 Și venind la templu și cu sârguință și cu bună cuviință minunându-se și mirându-se de rânduiala cea bună a templului Domnului, a gândit să se sfătuiască, să intre în el.

1,11 Iar când i s-a spus că nu se cuvine a se face aceasta, că nu numai celor din neamuri nu este slobod, ci nici tuturor preoților, fără numai arhiereului, care pe toți povățuiește, ci și acestuia o dată în an, el nicidecum n-a vrut să asculte.

1,12 Ci măcar de s-a și citit înaintea lui legea, tot n-a renunțat a intra, zicând că trebuie să intre, și măcar că ei sunt lipsiți de această cinste, „Eu nu trebuie să fiu lipsit”, și i-a întrebat pentru ce, intrând el prin tot templul Domnului, nimeni din cei care erau acolo nu l-a oprit.

1,13 Și un oarecare, fără să gândească, a zis: „Rău s-a făcut aceasta; iar el a voit să știe din care pricină nu trebuie să intre cu voia sau fără voia lor?

1,14 Iar preoții, cu toate veșmintele îmbrăcați, căzându-i înainte, se rugau prea marelui Dumnezeu să le ajute la această nevoie ce li s-a întâmplat și să întoarcă pornirea răului năvălitor, de strigare cu plâns umplând templul Domnului, iar cei care erau în cetate, tulburându-se, au sărit cuprinși de groază, neștiind ce se face.

1,15 Și fecioarele cele închise în cămări, împreună cu mamele ce le-au născut, s-au pornit, și cu cenușă și cu praf presărându-și capetele, au umplut ulițele de suspinuri și de plânsete.

1,16 Și cele care se închiseseră de curând în cămările lor de nuntă, așa cum erau găsite, lăsând rușinea ce li se cuvenea, degrabă au alergat în cetate.

1,17 Iar mamele și doicele lăsând pruncii cei de curând născuți, încoace și încolo, unele prin case, altele prin ulițe fără de opreală se adunau la prea marele locaș.

1,18 Și de multe feluri era rugăciunea celor care se adunaseră, din pricina lucrurilor fără de cuviință pe care încerca regele să le facă.

1,19 Și împreună cu aceștia, cetățenii luând îndrăzneală, nu-l sufereau să plinească planul din gândul lui; ci au strigat să se pornească la arme, și bărbătește pentru legea părintească să moară, și mare zarvă au făcut în sfânta cetate.

1,20 Și cu greu preoții și bătrânii l-au înduplecat și s-au întors iarăși la locul lor de rugăciune.

1,21 Și mulțimea ca și mai înainte aștepta rugându-se; iar bătrânii, care erau cu regele, în multe chipuri ispiteau, ca să mute gândul lui cel semeț de la planul ce-l gândise.

1,22 Iar el mai îndrăzneț făcându-se, lăsând toate, se gătea să intre, ca să săvârșească cele ce mai înainte a zis.

1,23 Văzând acestea și cei care erau cu regele, s-au întors să se roage cu ai noștri Celui care are toată puterea, ca acelor care erau acolo să le ajute și să nu treacă cu vederea această faptă fără de lege și semeață.

1,24 Și strigarea cea necontenită și plină de durere a mulțimii care se adunase s-a făcut strigăt neînchipuit,

1,25 încât părea că nu numai oamenii, ci și pereții și pământul întreg strigă, toți vrând mai degrabă moartea decât pângărirea locului sfânt.

2,1 Iar Simon arhiereul, îngenunchind înaintea templului și cu cuviință întinzându-și mâinile, s-a rugat așa:

2,2 „Doamne! Doamne, împăratul cerurilor și Stăpânul a toată făptura, Cel sfânt între sfinți, singur stăpânitor, atotțiitor, caută spre noi, cel care suntem asupriți de păgânul cel nelegiuit care este înfierbântat de îndrăzneală și de putere,

2,3 că Tu ești Cel Care ai făcut toate și toate le stăpânești; Doamne, drept ești, Cel care judeci pe cei care cu semeție și cu trufie se poartă.

2,4 Tu pe cei care mai înainte au făcut strâmbătate, între care și uriași erau, care întru vitejie și întru îndrăzneală nădăjduiau, i-ai pierdut, aducând peste ei apă nemăsurată.

2,5 Tu pe Sodomenii cei semeți și cuprinși cu vădită și cu nespusă răutate, cu foc și cu pucioasă i-ai ars, pildă dându-i urmașilor.

2,6 Tu, pe îndrăznețul Faraon, care pe Israel, poporul Tău cel sfânt, l-a robit, cu multe și osebite munci ispitindu-l, ai arătat puterea Ta.

2,7 Și după aceasta, ai arătat puterea Ta cea mare, când l-ai înecat în fundul mării, în timp ce gonea el după poporul Tău cu care și cu mulțime de gloate; iar pe cei care au crezut întru Tine, Cel care stăpânești peste toată făptura, întregi i-ai trecut, care, cunoscând lucrul mâinilor Tale, Te-au lăudat pe Tine Cel Atotțiitor.

2,8 Tu, împărate, Cel care ai zidit acest pământ nemărginit și nemăsurat, ales-ai cetatea aceasta și ai sfințit locul acesta spre numele Tău, Tu, Cel care nu ai trebuință de nimic și l-ai preamărit cu strălucita arătare, înălțându-l spre slava marelui și preacinstitului Tău nume.

2,9 Și iubind casa lui Israel, ai făgăduit că oricând, abătându-ne noi de la Tine, ne va cuprinde strâmtorarea și venind în locul acesta să ne rugăm, vei asculta rugăciunea noastră.

2,10 Și cu adevărat credincios și adevărat ești, că de multe ori, când erau în nevoie părinții noștri, întru smerenia loz le-ai ajutat și i-ai izbăvit de mari nevoi.

2,11 Iată dar acum, împărate sfinte, pentru păcatele noastre cele multe și mari, ne asuprim și suntem supuși vrăjmașilor noștri și părăsiți întru neputințe.

2,12 Și într-această cădere a noastră, îndrăznețul și nelegiuitul acesta se nevoiește ca să ocărască locul cel sfânt, pe care l-ai ales pe pământul acesta numelui Tău celui slăvit.

2,13 Că locașul Tău este cerul cerului, la care oamenii nu se pot apropia; dar Tu ai binevoit, întru slava Ta, să sfințești locul acesta pentru poporul Tău Israel.

2,14 Nu aduce peste noi răzbunarea Ta prin necurații aceștia, nici ne pedepsi pe noi, prin cei nelegiuiți, ca să nu se laude cei fără de lege întru mânia lor, nici să se veselească întru trufia limbii lor, zicând: „Noi am călcat casa sfințeniei, cum se calcă locașul urâciunilor”.

2,15 Șterge păcatele noastre și risipește greșelile noastre și arată mila Ta în ceasul acesta, degrabă să ne întâmpine pe noi îndurările Tale și pune laudă în gura celor care au căzut și s-au zdrobit cu sufletele, fă-ne nouă pace”.

2,16 Iar atotvăzătorul Dumnezeu, Cel decât toate mai sfânt, întru sfânt locașul Său auzind rugăciunea cea după lege făcută, pe semețul și îndrăznețul acela trufaș, foarte l-a lovit,

2,17 încoace și încolo clătinându-l pe el, cum se clatină trestia de vânt, încât zăcea pe pământ neputând face nimic și era cu mădularele slăbănoage și nici a grăi nu putea, cu dreaptă judecată fiind certat.

2,18 Deci prietenii și păzitorii trupului lui văzând acea iute bătaie care l-a apucat, temându-se ca să nu fie lipsit de viață, degrabă l-au scos afară, spăimântați de nespusă frică.

2,19 Iar după câtăva vreme, trezindu-se, nicidecum nu s-a pocăit după acea bătaie, ci cuvinte amare și îngrozitoare grăind, s-a dus.

2,20 Și sosind în Egipt și adăugând răutățile cu ajutorul tovarășilor celor lepădați de toată dreptatea, pe care mai înainte i-am arătat,

2,21 nu s-a îndestulat numai cu acele nenumărate nelegiuiri, ci și la atâta îndrăznire a venit, încât în toate locurile grăia blesteme asupra poporului și mulți din prieteni, văzând gândul regelui, căutau să-i facă voia.

2,22 Că își pusese în gând regele ca asupra poporului iudeu să dea hulă, și ridicând la turnul cel de lingă curte stâlp, a săpat pe el scrisoare,

2,23 ca niciunul din cei care nu aduc jertfă să nu intre în templele lor și toți iudeii să fie scriși de-a valma cu poporul de rând și să fie trecuți la un loc cu băștinașii; iar cei care ar răspunde împotrivă, cu sila luându-i, să-i omoare.

2,24 Pe cei înscriși să-i însemne cu foc, cu semnul lui Dionisie, încrustându-le pe trup frunză de iederă și trecându-i astfel în rândul celor care au dreptul să fie cruțați.

2,25 Însă ca să nu se vadă cum că tuturor este vrăjmaș, a scris dedesubt: „Că de vor voi unii dintre ei să petreacă între cei care sunt aleși spre slujbele jertfelor, aceștia să aibă aceleași drepturi ca și Alexandrinii”.

2,26 Deci unii din cetate, urând rânduielile bunei credințe ale cetății, lesne s-au dat pe sine, ca și cum mare cinste ar dobândi petrecerea ce vor avea cu regele.

2,27 Iar cei mai mulți, cu vitejesc suflet întărindu-se, nu s-au despărțit de buna credință, ci, cu bani răscumpărându-și viața, fără de frică se nevoiau a scăpa de la înscriere, bună nădejde având că le va veni apărare.

2,28 Și de cei care se depărtau de la ei se scârbeau și ca pe niște vrăjmași neamului lor îi judeca și îi lipsea de petrecerea cea de obște și de ajutor.

3,1 Înțelegând acestea necredinciosul, atât s-a mâniat, încât s-a înfuriat nu numai pe iudeii care locuiau în Alexandria, ci și celor din țară se împotrivea cu mai multă strășnicie și a poruncit ca degrabă să-i strângă pe toți la un loc și cu moarte grea să-i omoare.

3,2 Și acestea gătindu-se, veste rea asupra iudeilor s-a vestit la oamenii cei poftitori de rău, cărora li se da prilej a-și împlini voia, oprindu-i de la legile lor.

3,3 Iar iudeii în tot timpul păstrau dragoste și credință regilor și fiindcă ei se temeau de Dumnezeu și umblau în legea Lui, se osebeau prin mâncărurile lor și pentru aceasta erau urâți de unii, dar pentru că cinsteau pe Dumnezeu cu faptele cele bune ale lucrurilor celor drepte, împodobindu-și petrecerea lor, tuturor oamenilor erau plăcuți.

3,4 Buna viețuire a neamului iudeu care la toți era vestită, acei străini de neam nici într-un chip nu au socotit-o; iar osebirea închinăciunii și a mâncărurilor o vesteau, zicând că nici de rege, nici de puteri nu ascultă oamenii aceștia, ci sunt răi la inimă și foarte împotrivitori lucrurilor și mare defăimare au aținat.

3,5 Iar Elinii din cetate, nefiind cu nimic nedreptățiți de iudei, văzând acea gâlceavă neașteptată și năvălire fără de veste asupra oamenilor acestora și alergături împreună neostenite făcându-se, a le ajuta nu puteau, că era porunca domnească.

3,6 Ci se rugau și cu greu sufereau gândind că se vor schimba acestea, deoarece un popor atât de numeros nu putea fi lăsat fără ajutor, întrucât el nu săvârșise nimic rău.

3,7 Iar unii vecini și prieteni și negustători grăiau pe ascuns unii cu alții, făgăduindu-le că le vor fi credincioși și cu toți dimpreună îi vor apăra și bucuroși vor veni să le ajute.

3,8 Iar Ptolomeu, pentru că îi mergea bine acum, semețindu-se și necăutând la puterea prea mare a lui Dumnezeu, ci gândind că pururea același plan va rămâne, a scris asupra lor cartea aceasta:

3,9 „Regele Ptolomeu Filopator, povățuitorului de oștire și ostașilor celor care sunt în Egipt și în orice loc, bucurie și sănătate și eu sunt sănătos și treburile noastre

merg bine.

3,10 Oștirea noastră cea trimisă în Asia, de care știți și voi, cu ajutorul zeilor și cu vitejia noastră, foarte bună izbândă a avut; drept aceea am socotit ca nu cu sila armelor, ci cu blândețe și cu multă iubire de oameni să câștigăm neamurile care locuiesc în Cele-Siria și în Fenicia și bine să le fac cu bucurie.

3,11 Și capiștilor celor de prin cetăți împărțindu-le venituri multe, mers-am și la Ierusalim, suindu-ne să cinstim templul celor necredincioși, care niciodată nu încetează de la nebunie.

3,12 Iar ei cu cuvântul au primit venirea noastră, însă cu fapta au lucrat viclenește, căci vrând noi să intrăm în templul lor și cu cuviincioase și frumoase daruri să-l cinstim, ei semețindu-se ca și mai demult, ne-au oprit a intra; iar noi am rămas de bună socotința noastră.

3,13 Și ei n-au simțit puterea noastră cu care noi ne arătăm către toți oamenii, călăuziți fiind de iubirea față de oameni, ei gândul lor cel rău care îl au pentru noi l-au arătat aievea, ca acei care numai ei singuri se împotrivesc regilor și binefăcătorilor lor și nimic ce este adevărat nu vor să sufere.

3,14 Și noi, nepotrivindu-ne nebuniei lor și întorcându-ne cu biruință în Egipt, am arătat dragoste tuturor neamurilor și am făcut ceea ce se cuvenea să facem.

3,15 Pentru acestea nimănui din cei care sunt de un neam cu ei n-am ținut vrăjmășie și pentru ajutorul ce ne-au dat și pentru cele ce le-am încredințat lor de la început și de care ei au avut grijă, ca să le schimbăm starea lor de până acum, am voit cetățeniei Alexandrinilor să-i învrednicim și părtași preoților celor de-a pururea să-i facem.

3,16 Iar ei, împotrivire luând și cu răutatea cea împreună cu ei născută, lepădând binele și pururea la rău abătându-se, nu numai că s-au întors de la cea neprețuită cetățenie, ci încă și de la cei puțini dintre ei care se află spre noi cu bunăvoință se întorc și cu cuvântul și cu tăcerea pururea mărturisesc ura lor, pândind neîncetat ca noi, din pricina viețuirii lor ticăloase, să călcăm rânduielile date.

3,17 Pentru aceea și cu semne bine adeverindu-ni-se, că aceștia în tot chipul au gând rău spre noi, și mai înainte socotind, ca nu cumva mai pe urmă, tulburare fără de veste făcându-se, pe acești necredincioși tainici vânzători și barbari, să-i avem vrăjmași,

3,18 am poruncit, ca îndată ce va sosi la voi scrisoarea aceasta, pe cei însemnați în ea, împreună cu femeile și cu pruncii, ocărâți-i și-i jefuiți și într-aceeași zi să-i trimiteți la noi, de pretutindeni, cu legături de fier legați, ca, precum se cuvine celor răi, eu moarte nemiloasă și de ocară să piară.

3,19 Că după ce se vor pedepsi toți aceștia, am socotit că de aici înainte lucrurile noastre se vor temeinici întru bunăstare și mai bună rânduială.

3,20 Iar oricine va ascunde pe vreun Iudeu, ori bătrân, ori tânăr, ori prunc la sânul mamei, cu groaznice chinuri se va chinui eu toată casa.

3,21 Și cine va spune pe cel care va ascunde, acela va lua averea celui care va cădea sub vină și din argintul domnesc două mii de drahme și cu slobozenie se va încununa.

3,22 Iar tot locul unde se va afla ascuns Iudeu, pustiit și ars de foc să se facă, încât ia toată firea cea pieritoare fără de treabă să se socotească în toată vremea". Așa a fost scrisă cartea.

4,1 Iar oriunde sosea porunca aceasta păgânii făceau ospăț poporului cu strigări și bucurie și cu îndrăzneală își arătau pizma cea rea, pe care o aveau demult în inima

lor.

4,2 Însă printre iudei era neîncetată plângere și tânguire cu foarte mare strigare, cu lacrimi și suspinuri fierbinți ale inimii, pretutindeni plângând pieirea cea neașteptată mai înainte, care fără de veste s-a hotărât asupra lor.

4,3 Ce ținut sau cetate, sau ce așezare locuită de pretutindeni sau ce căi nu erau pline de vaietele și de plânsetele lor?

4,4 Că așa de groaznic și fără de milă de mai marii cetăților erau scoși afară toți laolaltă, încât și unora dintre vrăjmașii lor, cu mintea privind cumplitele chinuri, li se făcea milă și văzând neașteptata schimbare a vieții, lăcrimau pentru prigoana lor cea afară din cale de jalnică.

4,5 Că se aducea mulțime de bătrâni albi de căruntețe, ale căror picioare, fiind încovoiate de bătrânețe și pășind încet, îi sileau, fără rușine, să pășească iute.

4,6 Și femeile tinere, de curând măritate, în loc de a se veseli, se văitau și cosițele cele unse cu mir, cu praf presărându-le, erau aduse neacoperite cu văl; și în loc de cântări de nuntă, toate laolaltă începeau a plânge, ca și cum ar fi smulse ca prăzi de alte neamuri, și fiind legate cu sila, poporul le trăgea să le bage în corabie.

4,7 Și bărbații acestora cu lanțuri în loc de cununi erau legați la grumaji în vârsta cea ca o floare a tinereților; în loc de desfătare și de veselie tinerească, zilele celelalte de nuntă în plângeri le petreceau, văzându-și lângă picioare groapa deschisă.

4,8 Și-i duceau ca pe niște fiare, legați cu lanțuri de fier: unii de cumpenele corăbiilor aveau grumajii prinși în cuie, alții aveau picioarele strâns legate cu obezi și deasupra cu podine astupați, spre a nu vedea lumina și de toate părțile să le fie ochii în întuneric, ca să-i ducă pe apă ca pe niște uneltitori.

4,9 Pe aceștia, după ce i-au băgat în corabie și au săvârșit călătoria precum poruncise regele, a dat ordin să-i așeze în tabără, înaintea cetății, în locul cel de alergare al cailor, care era foarte larg împrejur și bun de a-i putea vedea, pentru ca să-i batjocorească toți cei care intrau în cetate și cei care ieșeau de călătoreau în țară, ca nici cu oștirile lui să nu se împreune, nici în cetate să nu fie primiți.

4,10 Iar după ce s-a făcut aceasta, auzind regele că iudeii cei din cetate adesea ies pe ascuns își plâng ticăloșia cea de ocară a fraților lor, mâniindu-se, a poruncit ca și acestora să le facă la fel ca și celorlalți și nici într-un chip să nu scape de chinuri.

4,11 Și a mai poruncit să fie înscrisă pe nume toată semințiа și să nu fie puși la muncile și la chinurile care au fost arătate pe scurt mai înainte, ci să fie pedepsiți cu chinurile din sentința regelui; apoi într-o singură zi să fie omorâți.

4,12 Făcutu-s-a dar înscrierea acestora cu amară silință și cu semețească nevoință, de la răsăritul soarelui până la apus, lucru care nu s-a sfârșit deplin până după patruzeci de zile.

4,13 Iar regele tare și neîncetat s-a umplut de bucurie și a făcut ospețe la toți idolii și cu mintea rătăcită, depărtată de la adevăr, și cu spurcată gură lăuda pe idolii cei mulți, care nici nu pot să grăiască, nici nu pot să vină în ajutor; iar asupra prea marelui Dumnezeu, lucruri necuvioase grăia.

4,14 Iar după ce a trecut vremea cea mai înainte zisă, au adus scriitorii răspuns regelui că nu mai pot face înscrierea iudeilor mai departe din cauza nenumăratei lor mulțimi; că cei mai mulți erau adunați prin țară, alții adunați prin case, iar alții într-alte locuri, încât cu neputință era la toți cârmuitorii care erau peste Egipt să isprăvească lucrul.

4,15 Deci a crezut regele că este adevărat aceasta, dar îi înfricoșa pe aceia, spunând

că ei ar fi luat daruri și ar fi făcut vicleșug ca să scape; iar ei ziceau și arătau cum că și hârtia și condeiele cele de scris s-au sfârșit.

4,16 Iar aceasta a fost lucrarea purtării de grijă a lui Dumnezeu, cea nebiruită a Celui Care din cer ajuta iudeilor.

5,1 Atunci regele, chemând pe Ermon, care purta grijă de elefanți și umplându-se de grea iuțime și de mânie și neînduplecându-se în nici un chip,

5,2 a poruncit ca, spre ziua cea următoare, cu tămâie de ajuns și cu vin mult neamestecat să adape pe toți elefanții - care erau de toți cinci sute - și după ce se vor sălbătici de acea băutură multă, să-i slobozească asupra iudeilor ca să-i omoare.

5,3 Și după ce a poruncit el acestea, s-a întors la ospăț, adunând pe cei mai mari dintre prieteni și din oștire, care erau cei mai înverșunați împotriva iudeilor.

5,4 Iar Ermon, cel mai mare peste elefanți, a îndeplinit după cuviință cele ce i s-au poruncit.

5,5 Și slujitorii cei rânduiți la aceasta, decuseară ieșind, au legat mâinile nenorociților iudei și alte meșteșuguri au făcut toată noaptea împrejurul lor, socotind că va pieri deodată cu totul neamul acela.

5,6 Iar iudeii, care se vedeau lipsiți de tot acoperământul între păgâni din cauza greutății legăturilor, care de toate părțile îi cuprinsese,

5,7 către Domnul cel Atotțiitor, Cel Care stăpânește toată puterea, către Dumnezeu și Părintele cel milostiv al lor, toți cu lacrimi neîncetate au strigat, rugându-se,

5,8 ca să zădărnicească planul cel nelegiuit și cu mărire arătată să-i izbăvească de moartea care era gata la picioarele lor.

5,9 Și rugăciunea acestora neîncetat se suia la cer.

5,10 Iar Ermon, după ce pe cumpliții elefanți, adăpându-i, i-a umplut de vin mult și i-a săturat de tămâie, a venit de dimineață a doua zi la curte, ca să spună regelui acestea.

5,11 Însă Cel care dăruiește tuturor cărora voiește acest lucru bun, făcut de la început și pentru noapte și pentru zi, adică somnul, a trimis regelui un somn prelungit,

5,12 încât prin purtarea de grijă a Domnului, fiind cuprins cu prea dulce și adânc somn, tot planul lui cel nelegiuit a fost răsturnat în întregime și pentru hotărârea lui cea neschimbată a fost groaznic înșelat.

5,13 Iar iudeii scăpând de ceasul care mai înainte era însemnat, pe Dumnezeu cel Sfânt al lor L-au lăudat și iarăși s-au rugat Celui care S-a împăcat cu ei, ca să arate tăria mâinii Sale celei puternice asupra neamurilor trufașe.

5,14 Și fiind ceasul aproape zece și jumătate, crainicul regesc, văzând că cei chemați la masă s-au strâns, s-a dus la rege ca să-l trezească.

5,15 Și abia deșteptându-l, i-a spus că vremea ospățului aproape a trecut și i-a mai dat de știre și despre ceea ce se făcuse.

5,16 Și acestea ascultându-le regele, s-a întors la ospăț și a poruncit celor ce veniseră la ospăț să șadă în preajma lui.

5,17 Și după ce s-a făcut aceasta, i-a îndemnat să fie voioși și să se desfăteze, că aceasta este partea cea mai de cinste a ospățului.

5,18 Iar înmulțind vorba, regele a chemat pe Ermon și cu amară înfricoșare l-a întrebat pentru ce pricină au fost lăsați iudeii să fie vii astăzi?

5,19 Iar el a spus că în noaptea trecută a împlinit ce i s-a poruncit. Și au mărturisit

și prietenii lui.

5,20 Iar regele, având cruzime mai grea decât Falaris, a zis: Pentru somnul de astăzi, să-i lăsăm; iar tu, fără întârziere, pe mâine să pregătești la fel elefanții spre pieirea necuvioșilor iudei.

5,21 Acestea zicând regele, toți cei ce erau aici au încuviințat cu lingușire și veseli s-au dus fiecare în casa sa,

5,22 unde în acea noapte nu atâta au dormit, cât s-au chibzuit să facă tot felul de batjocură împotriva celor care păreau uitați de Dumnezeu.

5,23 Și când cânta cocoșul de dimineață, Ermon, înarmând elefanții, i-a adus la curtea cea mare unde se făceau jertfe;

5,24 Mulțimea din cetate s-a adunat să vadă acea priveliște ticăloasă, așteptând cu nerăbdare dimineața,

5,25 iar iudeii, neîncetat trăgându-și sufletul, cu rugăciune, cu multe lacrimi și cu cântări jalnice, cu mâinile întinse la cer, se rugau prea marelui Dumnezeu, ca iarăși degrabă să le ajute.

5,26 Și când încă razele soarelui nu se revărsaseră - regele primind prietenia venit Ermon și l-a chemat să iasă, spunându-i că ceea ce a poftit este gata.

5,27 Iar el auzind și îngrozindu-se de acea neobișnuită îmbulzeală de popor, fiind cuprins de o desăvârșită uitare, a întrebat pentru ce a făcut el aceasta cu atâta sârguință.

5,28 Iar aceasta era lucrarea lui Dumnezeu atotstăpânitorul, care a făcut ca mintea lui să-și uite de cele ce mai înainte a gândit să facă.

5,29 Ermon și prietenii toți i-au spus: elefanții și oastea, o, rege, sunt gata din porunca ta.

5,30 Iar el umplându-se de grea mânie pentru aceste cuvinte - pentru că cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu i se risipise tot gândul cel despre acestea - și căutând groaznic către eu, a zis:

5,31 „De ar fi părinții tăi aici sau fii fiilor, aceștia ar fi gata de mâncare fiarelor sălbatice, încât s-ar sătura din trupurile lor în locul nevinovaților iudei, care, mie și părinților mei, întreagă și nemutată credință au arătat.

5,32 Și de ce nu m-aș gândi la dragostea de a fi crescut împreună și la slujba ta, îți ridicam viața pentru acestea”.

5,33 Atunci Ermon de năpraznă s-a umplut de covârșitoare frică, și cu vederea și cu fața s-a speriat.

5,34 Iar prietenii s-au furișat trist unul câte unul și pe cei adunați i-a slobozit pe fiecare la lucrul său.

5,35 Iar iudeii, auzind de purtarea regelui, au lăudat pe luminatul Dumnezeu, Domnul și împăratul împăraților, ca unii care au dobândit de la el acest ajutor.

5,36 După aceea, iarăși făcând regele ospăț și îndemnând pe oaspeți să fie cu voie bună,

5,37 a chemat pe Ermon și cu înfricoșare i-a zis: „De câte ori trebuie să-ți poruncesc un lucru, netrebnicule?

5,38 Și acum înarmează elefanții pe mâine să piardă pe iudei”.

5,39 Iar rudeniile care ședeau împreună cu el, mirându-se de acest nestătător gând, au zis acestea:

5,40 „Doamne! Până când ca pe niște dobitoace necuvântătoare ne vei ispiti, acum a

treia oară poruncind să-i piardă și apoi când va să facă, schimbându-ți gândul, iarăși strici cele ce ai poruncit?

5,41 De aceea cetatea aceasta se tulbură așteptând, că de multe ori s-au adunat și acum este primejdie să nu se lase târâtă spre tulburări”.

5,42 Pentru aceea, regele, tocmai ca Falaris, s-a umplut de nesocotință și de schimbările sufletului, care s-au făcut în el din pricina iudeilor, nebăgând nici o seamă, cu jurământ spurcat s-a jurat cum că el, fără de nici o zăbavă, îi va trimite la iad pe aceștia, aruncându-i la genunchii și la picioarele fiarelor.

5,43 După aceea porni-va război împotriva Iudeii, ca să o facă tot una cu pământul, cu foc și cu sabie degrab să o bată și templul lor cel necălcat de el, cu foc să-l ardă curând, și pentru cei ce aduc acolo jertfe, pustietate să devină pentru toată vremea.

5,44 Atunci, bucuroși ducându-se prietenii și rudeniile, cu credință rânduiau oștirile gata de pază în locurile cele mai potrivite ale cetății.

5,45 Iar cel mai mare peste elefanți a adus fiarele la patimă nebună - ca să zicem așa - cu băuturi foarte mirositoare și cu vin netămâiat, groaznic pregătindu-le.

5,46 Drept aceea, către luminarea de ziuă, când era cetatea plină de nenumărată mulțime care se îndrepta spre locul de alergare al cailor, el a intrat în palat ca să poftească pe rege la priveliștea care fusese pregătită.

5,47 Și el umplându-și mintea sa cea păgână de mânie grea, cu toată greutatea împreună cu fiarele s-a pornit, dorind să vadă cu inimă tare și cu ochii săi jalnica și ticăloasa pieire a celor mai înainte însemnați.

5,48 Iar când au văzut iudeii pe la poartă praful elefanților care ieșeau și al oștirii celei înarmate, care venea pe urmă, și al picioarelor mulțimii și au auzit larma cea cu groaznic sunet,

5,49 socotind că aceea este clipa cea mai de pe urmă a vieții și sfârșitul chinuitei așteptări, spre jale și plângere întorcându-se, se sărutau unul pe altul și îmbrățișându-se, căzeau pe grumajii rudelor, părinții peste fii și maicile peste fiice, și unele având la sâni pruncii de curând născuți, îi aplecau să sugă laptele cel de pe urmă.

5,50 Și aducându-și aminte și de ajutorințele cele de mai înainte, care li s-au făcut din cer, toți odată căzând cu fața la pământ și pe prunci luându-i de la sâni,

5,51 au strigat cu glas foarte mare, rugându-se Celui Atotputernic, ca, cu arătarea să se milostivească spre ei, cei ce sunt acum la porțile pieirii.

6,1 Iar un oarecare Eleazar, om de treabă, unul din preoții țării, în vârsta bătrâneților fiind și cu toată fapta vieții celei bune împodobit, potolind pe bătrânii cei dimprejurul său, chemând pe Dumnezeu cel sfânt, acesta s-a rugat:

6,2 „Împărate mare, țiitorule prea înalte, atotputernice Dumnezeule! Cel ce toată zidirea o cârmuiești, caută cu milostivire,

6,3 caută spre sămânța lui Avraam, spre fiii lui Iacov celui sfințit, poporul moștenirii Tale celei sfinte, cel ce este acum străin în pământ străin și care fără vină piere, Părinte!

6,4 Tu pe Faraon, regele Egiptului acestuia, cel ce avea multe, și cel ce s-a înălțat cu semeție nelegiuită și cu limbă lăudăroasă, împreună cu oștirea lui cea trufașă, în mare, înecați i-ai pierdut, cu lumina milii luminând pe neamul lui Israel.

6,5 Tu pe Sanherib, cel ce cu nenumărate puteri s-a semețit, regele cel crud al asirienilor, cel ce cu sabia supunea tot pământul și se ridica asupra sfintei Tale cetăți, cu mândrie și cu îndrăzneală blasfemii grăind, Doamne, l-ai înfrânt, luminat

arătând neamurilor tăria ta cea multă;

6,6 Tu pe cei trei tineri în Babilon care de bună voie și-au dat focului viața lor, ca să nu se închine celor deșarte, răcorind cuptorul cel aprins, i-ai izbăvit, păzindu-le și părul nevătămat, trimițând para focului asupra tuturor vrăjmașilor;

6,7 Tu pe Daniel, cel de învinuirile cele pline de pizmă, aruncat în groapă spre mâncare leilor, nevătămat l-ai scos la lumină.

6,8 Și pe Iona cel hrănit întru adâncuri, chinuit fără de cruțare în pântecele chitului, nevătămat la toți ai lui l-ai arătat, o, Părinte!

6,9 Și acum nu zăbovi mult milostive, scăparea tuturor, degrabă Te arată celor din neamul lui Israel, care asuprit este de neamurile cele urâte și fără de lege.

6,10 Iar dacă, prin robirea în țară străină, ne-am întinat viața cu fărădelegi, scapă-ne din mâna vrăjmașilor noștri și apoi pierde-ne, Doamne, cum vei vrea.

6,11 Ca să nu se laude cei ce cugetă cele deșarte, din pricina pieirii celor iubiți ai Tăi, zicând: Nici Dumnezeul lor nu i-a izbăvit.

6,12 Iar Tu, cel veșnic, cel ce ai toată tăria și toată puterea, caută acum și ne miluiește pe noi, cei ce cu sâlnicia nedreaptă a celor fără de lege, ca niște tâlhari, suntem omorâți.

6,13 Înfricoșează neamurile cu puterea Ta cea nebiruită astăzi, Cel ce poți izbăvi pe neamul lui Iacov.

6,14 Ție se roagă toată mulțimea pruncilor și părinții acestora cu lacrimi.

6,15 Vădit să fie tuturor neamurilor că ești cu noi, Doamne, și nu ți-ai întors fața de la noi, ci, precum ai zis, că nici în pământul vrăjmașilor pe ai Tăi nu i-ai trecut cu vederea, așa săvârșește, Doamne”.

6,16 Iar Eleazar, sfârșind rugăciunea, regele, cu fiarele și cu tot alaiul ostășesc, a venit la locul de alergare al cailor,

6,17 și văzând iudeii, au strigat tare la cer, încât și văile cele de aproape împreună răsunând, mare plângere au făcut în toată tabăra.

6,18 Atunci marele, slăvitul, atotțiitorul și adevăratul Dumnezeu, arătând sfânta Sa față, a deschis porțile cele cerești, din care doi slăviți îngeri înfricoșați la chip s-au pogorât văzuți de toți, afară de iudei.

6,19 Și s-au așezat în fața oștirii vrăjmașilor, și puterea vrăjmașilor au umplut-o de zbucium și de frică, și cu obezi au legat-o din care nu s-au putut mișca,

6,20 și sub frică a fost și trupul regelui, îndrăznirea lui cea cu grea mânie uitând-o.

6,21 Și s-au întors fiarele asupra puterii celei înarmate, care venea dinapoi, și-i călcau e aceia și-i pierdeau.

6,22 Și s-a întors mânia regelui spre jale și spre lacrimi, din pricina celor ce uneltise mai înainte,

6,23 că auzind strigarea și văzându-i pe toți cu fața la pământ spre pieire, lăcrimând el, cu mânie pe prieteni îi mustra, zicând:

6,24 „Alături cu mine domniți și pe tirani i-ați covârșit cu tirania și pe mine însumi, cel care sunt al vostru binefăcător, vă ispitiți să mă lipsiți de domnie și de suflet, în ascuns uneltind cele ce nu folosesc domniei.

6,25 Cine a strâns aici pe cei care cu credință ne-au ținut tăriile țării, depărtându-i de la casele lor pe fiecare fără de socoteală?

6,26 Cine a chinuit așa fără de cuviință pe cei care sunt din început cu bun cuget către noi, înaintea tuturor neamurilor, și de multe ori foarte rele primejdii au primit

mai mult decât toți oamenii?

6,27 Dezlegați! Dezlegați aceste nedrepte legături și cu pace îi sloboziți la casele lor, rugându-vă să se ierte cele mai înainte făcute.

6,28 Sloboziți pe fiii Atotțiitorului, cerescului Dumnezeu cel viu, căci ei din vremea strămoșilor noștri și până astăzi fac să propășească pe deplin și neîncetat treburile noastre”.

6,29 Deci el acestea a zis; iar ei, îndată ce au fost dezlegați, pe Sfântul Dumnezeu, Izbăvitorul lor, L-au binecuvântat, căci au scăpat de la moarte.

6,30 După aceea, regele mergând în cetate și chemând pe cel care era peste venituri, a poruncit ca vinuri și celelalte, care sunt trebuincioase la ospăț, să le dea pe șapte zile iudeilor, judecând ca în locul în care li s-a părut că vor pieri, în acela să prăznuiască cu toată veselia zilele de izbăvire.

6,31 Atunci cei care mai înainte erau asupriți și aproape de locuința morților, în care erau ca și intrați prin moartea cea amară și plină de jale, desfătare de izbăvire făcând în locul cel gătit de pieire și de îngropăciunea lor, cu tihnă l-au împărțit plini de bucurie.

6,32 Și părăsind glasul plângerii cel cu totul înlăcrimat, au luat cântare părintească, lăudând pe Izbăvitorul și Făcătorul de minuni Dumnezeu și toată plângerea și vaietul lepădând, danțuri de veselie au prins să joace, în semn de pace și de bucurie.

6,33 De asemenea și regele, pentru acestea făcând ospăț mare, neîncetat mărturisire înălța la cer cu mare cuviință pentru izbăvirea cea minunată, ce s-a făcut.

6,34 Iar cei care mai înainte cu bucurie îi rânduiau la pieire și îi puneau să fie mâncare păsărilor, au suspinat, cu rușine îmbrăcându-se și îndrăznirea cea înfocată fiind stinsă fără de cinste.

6,35 Iar iudeii, precum mai înainte am zis, întru veselie și desfătare cu mărturisiri bune și cu cântări petreceau.

6,36 Apoi în privința aceasta au luat hotărâre de obște, pentru toată vremea robirii lor petrecută între păgâni și au rânduit ca neam de neam să se țină aceste zile de veselie, care mai înainte s-au zis, nu pentru băutură și pentru lăcomie, ci pentru izbăvirea cea făcută lor prin Dumnezeu.

6,37 Și s-au rugat de rege, cerându-i să le dea voie să se întoarcă în țara lor.

6,38 Iar înscrierea lor s-a făcut din douăzeci și cinci ale lui Pahon până în patru ale lui Epifi, în patruzeci de zile și din cinci ale lui Epifi până la șapte, în trei zile, urma să-i piardă,

6,39 întru care cu mare mărire arătând mila Sa, Stăpânul tuturor, fără vătămare i-a izbăvit deodată.

6,40 Și se ospătau, toate de la rege dându-li-se, până la a paisprezecea zi, în care au făcut și rugăciunea pentru slobozenia lor.

6,41 Și lăudându-i regele către mai marii cetăților, a scris această carte plină de mărinimie, ce urmează mai jos:

7,1 „Regele Ptolomeu Filopator, celor mai mari din Egipt și tuturor celor rânduiți peste treburile domnești, bucurie și sănătate.

7,2 Sănătoși suntem și noi și fiii noștri, îndreptându-ne marele Dumnezeu lucrurile după cum voim.

7,3 Unii dintre prieteni, cu rău năravadeseori îndemnându-se, ne-au făcut ca să adunăm pe toți iudeii de sub stăpânirea noastră la un loc, să-i muncim ca pe niște

vicleni cu mari chinuri,

7,4 zicând că, din cauza urii, pe care o au aceștia către, toate neamurile, niciodată lucrurile noastre nu vor fi bine așezate până ce se va face aceasta.

7,5 Pe aceștia legați aducându-i, cu batjocuri, ca pe niște robi și mai vârtos ca pe niște vicleni, fără de nici o cercetare și iscodire s-au apucat a-i ucide, mai cu sălbatică cruzime fiind cuprinși decât în datinile Sciților.

7,6 Iar noi, pentru aceasta, aspru certându-i pe aceștia, după blândețea pe care o avem către toți oamenii, cu greu le-am cruțat viața, cunoscând că Dumnezeul cel ceresc apără și scutește pe iudei, ca un tată care pururea ajută pe fii;

7,7 Socotind și prietenia, pe care au adeverit către noi și către părinții noștri, cugetând bine după dreptate i-am slobozit pentru orice vină ar fi,

7,8 și am poruncit fiecăruia, toți la casele lor să se întoarcă în tot locul, și nimeni întru nimic să nu-i vatăme, nici să-i ocărască pentru cele ce fără de socoteală s-au făcut.

7,9 Că să știți că asupra acestora, de vom meșteșugi cu vreun rău vicleșug sau îi vom mâhni cu totul, nu pe om, ci pe Dumnezeul cel Preaînalt, Care stăpânește toată puterea, împotrivitor nouă spre izbândirea lucrurilor, totdeauna neapărat întru toate îl vom avea. Fiți sănătoși”.

7,10 Și luând iudeii de la rege cartea aceasta, nu s-au nevoit îndată a pleca, ci l-au rugat pentru cei din neamul iudeilor, care de bună voie au făcut rău înaintea lui Dumnezeu cel Sfânt și legea lui Dumnezeu au călcat-o, să li se facă prin ei mustrarea care li se cuvine,

7,11 zicând că cei care pentru pântece au călcat poruncile cele dumnezeiești niciodată nu vor cugeta bine, nici poruncilor regelui nu vor fi credincioși.

7,12 Și spunând ei adevărul, regele a primit și lăudându-i, le-a dat voie slobodă la toate, ca pe cei care au călcat legea lui Dumnezeu să-i piardă în tot locul cel de sub stăpânirea sa, cu îndrăzneală, fără de nici o împuternicire sau cercetare domnească.

7,13 Atunci, făcându-și urări de plecare unii altora, precum se cădea, preoții și toată mulțimea lor glăsuind aliluia, cu bucurie s-au despărțit.

7,14 Și așa pe cei care le cădea în mână din cei pângăriți, care erau de un neam cu ei, pe drum îi certa și cu arătări din lege îi omora.

7,15 Și în acea zi au omorât mai mult decât trei sute de bărbați și s-au bucurat și s-au veselit omorând pe cei fără de lege.

7,16 Iar cei ce s-au lipit de Dumnezeu până la moarte, desăvârșit dobândirea izbăvirii luând, au plecat din cetate, încununați cu toate felurile de flori cu bun miros, cu veselie și cu strigăte de laude și cu cântări de toate viersurile, mulțumind Dumnezeului celui Sfânt al părinților, Izbăvitorul lui Israel.

7,17 Și sosind în Ptolemaida, care pentru firea locului se numește Rodoforon (adică aducătoare de trandafir), unde-i aștepta tabăra, după sfatul lor cel de obște,

7,18 șapte zile au făcut acolo ospăț de izbăvire, dându-le regele cu bună inimă toate cele trebuincioase la călătorie fiecăruia până la casa lui.

7,19 Și sosind în pace cu cuvioase mărturisiri, asemenea și acolo au rânduit a ține aceste zile de veselie,

7,20 și ei le-au sfințit și printr-o inscripție săpată pe o columnă, apoi au înălțat pe locul ospățului o casă de rugăciune și s-au întors acasă sănătoși, liberi și foarte veseli, scăpați din primejdii, cu porunca regelui, pe uscat, pe mare și pe fluviu.

7,21 Și mai multă putere decât mai înainte având între vrăjmași, cu mărire și cu frică și de nimeni întru nimic n-au fost tulburați în averile lor,

7,22 și toate ale sale fiecare după scrisoare le-au luat, încât cei care aveau câte ceva de ale lor, cu mare frică li le da, slavă desăvârșită aducând lui Dumnezeu cel prea mare, pentru izbăvirea lor.

7,23 Bine este cuvântat Dumnezeu, izbăvitorul lui Israel, în vremuri veșnice. Amin.

RugManase 1,1 „Doamne, Atotțiitorule, Dumnezeul părinților noștri, al lui Avraam, ai lui Isaac și al lui Iacov, și al seminție celei drepte a lor,

1,2 Cel care ai făcut cerul și pământul cu toată podoaba lor,

1,3 Care ai legat marea cu cuvântul poruncii Tale, Care ai încuiat adâncul și l-ai pecetluit cu numele Tău cel înfricoșător și slăvit,

1,4 înaintea căruia toate se tem și tremură din pricina atotputerniciei Tale,

1,5 pentru că nimeni nu poate să stea înaintea strălucirii slavei Tale și nesuferită este mânia urgiei Tale asupra celor păcătoși!

1,6 Însă nemăsurată și neajunsă este și mila făgăduinței Tale,

1,7 căci Tu ești Domnul cel Preaînalt, bun, îndelung-răbdător și mult-milostiv, căruia îi pare rău de răutățile oamenilor.

1,8 Tu, Doamne, după mulțimea bunătății Tale, ai făgăduit pocăință și iertare celor ce ți-au greșit și după mulțimea îndurărilor Tale ai hotărât pocăință păcătoșilor spre mântuire. Așadar Tu, Doamne, Dumnezeul celor drepți, n-ai pus pocăință pentru cei drepți: pentru Avraam și Isaac și Iacov, care nu ți-au greșit Ție, ci ai pus pocăință mie păcătosului, pentru că am păcătuit mai mult decât nisipul mării.

1,9 Multe sunt fărădelegile mele și nu sunt vrednic a căuta și a privi înălțimea cerului din pricina mulțimii nedreptăților mele.

1,10 Strâns sunt eu cu multe cătușe de fier, încât nu pot să-mi ridic capul meu și nu am nici loc de odihnă, pentru că Te-am mâniat și am făcut rău înaintea Ta; n-am împlinit voia Ta, nici am păzit poruncile Tale, ci am pus urâciuni și am înmulțit smintelile.

1,11 Dar acum îmi plec genunchii inimii mele, rugând bunătatea Ta,

1,12 am păcătuit, Doamne, am păcătuit și fărădelegile mele eu le cunosc,

1,13 însă cer, rugându-Te: Iartă-mă Doamne, iartă-mă și nu mă pierde în fărădelegile mele și nici nu mă osândi la întuneric sub pământ,

1,14 căci Tu ești, Dumnezeule, Dumnezeul celor ce se pocăiesc. Arată-ți peste mine bunătatea Ta, mântuindu-mă pe mine nevrednicul, după mare mila Ta.

1,15 Și Te voi preaslăvi în toate zilele vieții mele. Căci pe Tine Te slăvesc toate puterile cerești și a Ta este slava în vecii vecilor. Amin!”